

МЕЖДУНАРОДЕН БЕСТСЕЛЪР

КНИГАТА УРАНТИЯ

Разкрива тайнствата на Бога,
Вселената, световната история,
Иисус и самите нас

(UF-BUL-001-2013-1.3)

Книгата Урантия

<< [Титулна страница](#) | [Частите на книга](#) >>

URANTIA®

® ® Регистрирани марки на Фондация Урантия

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

ФОНДАЦИЯ УРАНТИЯ
ЧИКАГО ИЛИНОИС USA

2014 Bulgarian Translation
2014 Български превод

TIN: UF-BUL-001-2013-1.3

Печат на версията: UF-202104121022

ISBN за Българската книга: 978-1-883395-186

© 2014 Фондация Урантия за Българския текст

Книгата Урантия

Предисловие

0:0.1 (1.1) В УМОВЕТЕ на смъртните на Урантия — а именно така се нарича вашият свят, съществува огромно объркване по отношение на такива понятия като “Бог”, “божественост” и “божество”. Човешките същества са още по-объркани и несигурни относно взаимовръзките между божествените личности, обозначени с тези многобройни названия. Предвид оскъдността на понятийните средства и свързаното с това повсеместно смесване на представите на мен ми беше поръчано да съставя настоящото предисловие за поясняване на смисъла, който следва да се придава на определени словесни символи, използвани в материалите, преведени на английския език, използван на Урантия от упълномощения корпус от просветители на Орвонтон.

0:0.2 (1.2) В своя стремеж да разширим космическото съзнание и да усъвършенстваме духовното възприятие ние сме ограничени от използването на несъвършения език на този свят, което изключително много усложнява излагането на разширените понятия и новите истини. Но нашият мандат ни задължава да направим всичко възможно за предаването на смисъла, като използваме словесните символи на английския език. В съответствие с полученото указание ние бяхме инструктирани да въвеждаме нови термини само в случаите на отсъствие на английски еквивалент, способен да изрази понятието частично или дори с известно изкривяване на смисъла.

0:0.3 (1.3) С надеждата да помогнем на всеки смъртен, четящ внимателно тези материали, да ги разбере и да избегнем объркване, ние смятаме за необходимо да включим в настоящото предисловие кратко пояснение на смисъла, предаван от многобройните английски думи за означаване на Божеството и на някои свързани с това понятие неща, значения и ценности на космическата реалност.

0:0.4 (1.4) Но за да съставим това предисловие за определенията и ограниченията на терминологията, е необходимо предварително да разясним съответните термини, използвани по-нататък. Поради това само по себе си предисловието не е завършено цяло; то е само ръководство, призвано да помогне на тези, които ще пристъпят към четене на следващите глави, разказващи за Божеството и Вселената на вселените и съставени от Орвонтонската комисия, изпратена за тази цел на Урантия.

0:0.5 (1.5) Вашият свят — Урантия, е една от многото сходни обитаеми планети от локалната вселена *Небадон*. Тази вселена, заедно с други подобни творения, образува свръхвселената *Орвонтон*, от чиято столица Уверса пристигна нашата комисия. Орвонтон е една от седемте свръхвселени на времето и пространството, въртящи се около нямащото начало и край творение с божествено съвършенство — централната вселена *Хавона*. В центъра на тази вечна централна вселена се намира неподвижният Райски Остров — географски център на безкрайността и местопребиваването на вечния Бог.

0:0.6 (1.6) Седемте развиващи се свръхвселени, в съвкупност с централната божествена вселена, обикновено се определят

от нас като *голямата вселена*; тук влизат творенията, които сега вече са организирани и населени. Всички те са част от *мирозданието*, включващо и ненаселени, но намиращи се в състояние на движение вселени на външното пространство.

I. Божество и божественост

0:1.1 (2.1) Вселената на вселените демонстрира феномена на активност на Божеството на разнообразни нива на космическите реалности, интелектуални значения и духовни ценности, но всички тези проявления — личностни или други, са божествено координирани.

0:1.2 (2.2) БОЖЕСТВОТО може да се олицетворява като Бог; то притежава доличностни и свръхличностни атрибути, които не са напълно понятни на човека. Божеството се отличава с качеството единство — действително или потенциално, на всички свръхматериални нива на реалността; това обединяващо качество най-добре се разбира от създадените същества като божественост.

0:1.3 (2.3) Божеството функционира на личностно, доличностно и свръхличностно нива. Всеобхватното Божество функционира на седем нива:

0:1.4 (2.4) 1. *Статично* — самосъдържащо се и самосъществуващо Божество.

0:1.5 (2.5) 2. *Потенциално* — самопроизволно и самопреднамерено Божество

0:1.6 (2.6) 3. *Асоциативно* — самоперсонализирано и божествено братско Божество.

0:1.7 (2.7) 4. *Съзидателно* — саморазпространяващо се и божествено разкрито Божество.

0:1.8 (2.8) 5. *Еволюционно* — саморазширяващо се и отъждествяващо се със създанията Божество.

0:1.9 (2.9) 6. *Висше* — самоемпирично, обединяващо създанията и Създателя Божество. Божество, действащо на първото ниво на отъждествяване със създанията като пространствено-времеви върховни управляващи голямата вселена, което понякога се означава като Върховност на Божеството.

0:1.10 (2.10) 7. *Пределно* — самопроектиращо се, излизащо извън пределите на времето и пространството Божество. Божество всемогъщо, всезнаещо и вездесъщо. Божество, функциониращо на второ ниво на проявление на обединяващата божественост като ефективни върховни управляващи и абсонитни вседържители на мирозданието. В сравнение със служенето на Божествата в голямата вселена тази абсонитна функция в мирозданието е равносилна на всеобщото върховно управление и свръхподдръжка, което понякога се нарича Пределност на Божеството.

0:1.11 (2.11) *Крайното ниво* на реалността се характеризира с живот на създанията и пространствено-времеви ограничения. Крайните реалности могат и да нямат край, но те винаги имат начало — те са сътворени. Нивото на

Върховността на Божеството може да се осмисли като функция по отношение на крайните съществувания.

0:1.12 (2.12) *Абсонитното ниво* на реалността се характеризира с неща и същества, нямащи начало и край, а също така и с преодоляване на времето и пространството. Абсонитните същества не се създават; те възникват — те просто съществуват. Нивото на Пределността на Божеството означава функция по отношение на абсонитните реалности. В която и част на мирозданието да се извършва излизане извън пределите на времето и пространството, всеки път такъв абсонитен феномен са акт на Пределността на Божеството.

0:1.13 (2.13) *Абсолютното ниво* няма начало и край и не се намира извън времето и пространството. Например: в Рая пространство и време не съществуват; пространствено-времевият статут на Рая е абсолютен. Екзистенциално това ниво се достига от Божествата на Рая в Троицата, но емпирично това трето ниво на обединяващото проявление на Божеството не е напълно единно. Където, когато и както и да функционира абсолютното ниво на Божеството, при това винаги се проявяват абсолютни, присъщи на Рая ценности и значения.

0:1.14 (3.1) Божеството може да бъде екзистенциално, както във Вечния Син; емпирично, както във Висшето Същество; асоциативно, както в Бог-Седмократния; неделимо, както в Райската Троица.

0:1.15 (3.2) Божеството е източникът на всичко божествено. Божеството е непременно и неизменно божествено, но

всичко това, което е божествено, не задължително е Божество, макар че то ще бъде свързано с Божеството и ще се стреми към определен аспект на единение с него — единение духовно, интелектуално или личностно.

0:1.16 (3.3) **БОЖЕСТВЕННОСТТА** е характерното, обединяващо и координиращо качество на Божеството.

0:1.17 (3.4) Божествеността се разбира от създадените същества като истина, красота и добродетел; съотнася се в личността като любов, милосърдие и служене; разкрива се на неличностни нива като правосъдие, могъщество и пълновластие.

0:1.18 (3.5) Божествеността може да бъде съвършена, пълна — както на проявяващото Райското съвършенство екзистенциално ниво, така и на нивото на създателите; тя може да бъде несъвършена — както на характеризиращото пространствено-времевата еволюция емпирично ниво, така и на нивото на създанията; или тя може да бъде относителна, без да е нито съвършена, нито несъвършена, както на някои нива на екзистенциално-емпирични взаимоотношения на Хавона.

0:1.19 (3.6) В опитите си да постигнем съвършенство във всички аспекти и форми на относителността ние срещаме седем възможни варианта.

0:1.20 (3.7) 1. Абсолютно съвършенство във всички аспекти.

0:1.21 (3.8) 2. Абсолютно съвършенство в някои и относително — във всички останали аспекти.

0:1.22 (3.9) 3. Абсолютни, относителни и несъвършени аспекти в различни съчетания.

0:1.23 (3.10) 4. Абсолютно съвършенство в някои отношения, несъвършенство във всички останали.

0:1.24 (3.11) 5. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някакъв аспект, относително съвършенство във всички проявления.

0:1.25 (3.12) 6. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някой аспект, относително съвършенство в някои аспекти, несъвършенство в останалите.

0:1.26 (3.13) 7. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някое качество, несъвършенство във всички.

II. Бог

0:2.1 (3.14) Еволюиращите смъртни изпитват непреодолима потребност от символизация на своите крайни представи за Бога. Осъзнаването от човека на нравствения му дълг и неговият духовен идеализъм представляват ниво на ценност — емпирична реалност, която трудно се поддава на символизация.

0:2.2 (3.15) Космическото съзнание подразбира признаването на Първопричина, единствената безпричинна реалност. Бог — Всеобщият Баща, действа на три нива на личностното Божество, които се характеризират от суббезкрайна ценност и относително изражение на божествеността:

0:2.3 (3.16) 1. *Долично* — например, в служенето на частици на Отеца, такива като Настройчиците на Съзнанието.

0:2.4 (3.17) 2. *Лично* — например, в еволюционния опит на създадените и възпроизведени същества.

0:2.5 (3.18) 3. *Свърхлично* — например, във възникналата реалност на някои абсонитни и свързани с тях същества.

0:2.6 (3.19) БОГ е словесен знак, който означава всички персонализации на Божеството. Този термин се нуждае от ново определение на всяко личностно ниво на активност на Божеството и изисква по-нататъшно уточнение в пределите на всяко от тези нива, тъй като този термин може да се използва за означаване на разнообразните неподчинени и подчинени персонализации на Божеството; например: Райските Синове-Създатели — бащите на локалните вселени.

0:2.7 (4.1) Терминът “Бог” — така, както го използваме ние, може да се разбира:

0:2.8 (4.2) *По определени* — например, Бог Отецът;

0:2.9 (4.3) *По контекст* — например, при обсъждане на някое божествено ниво или обединение. Когато се затруднявате да интерпретирате правилно думата “Бог”, ние препоръчваме да го отнасяте към личността на Всеобщия Баща.

0:2.10 (4.4) Терминът “Бог” винаги обозначава *личност*. “Божество” може да се отнася или да не се отнася към божествени личности.

0:2.11 (4.5) В настоящите документи думата “БОГ” се използва в следните значения:

0:2.12 (4.6) 1. *Бог-Отец* — Създател, Управител и Вседържител. Всеобщият Баща, Първото Лице на Божеството.

0:2.13 (4.7) 2. *Бог-Син* — Равноправен Създател, Дух-Властител и Духовен Управляващ. Вечният Син, Второто Лице на Божеството.

0:2.14 (4.8) 3. *Бог-Дух* — Съвместен Извършител, Всеобщ Обединител и Посветител на Разума. Безкрайният Дух, Третото Лице на Божеството.

0:2.15 (4.9) 4. *Бог-Висшият* — актуализиращ се или формиращ се Бог на времето и пространството. Личностно Божество, което асоциативно достига пространствено-времето емпирично сливане на създанията и Създателя. Висшето Същество лично придобива присъщото на Божеството единство като еволюиращ емпиричен Бог на еволюционните създания на времето и пространството.

0:2.16 (4.10) 5. *Бог-Седмократният* — личност на Божеството, която реално действа където и да е във времето и пространството. Личностните Божества на Рая и техните съзидателни партньори, които функционират в централната вселена и отвъд нейните предели и, чрез

енерго-личностен синтез, възплъщавщи се във Висшето Същество на първото ниво на обединяващото разкриване на Божеството във времето и пространството – нивото на създанията. Това ниво, голямата вселена, е сферата на пространствено-времеовото низхождане на личностите на Рая и насрещен пространствено-времеви възход на еволюционните създания.

0:2.17 (4.11) 6. *Бог-Пределният* — възникващият Бог на свръхвремето и преодоляното пространство. Второто емпирично ниво на обединяващото проявление на Божеството. Бог-Пределният подразбира завършеното възплъщение на синтезирани абсонитно-свръхличностни, трансцендентни по отношение на времето и пространството, априорно-емпирични ценности, координирани на завършващите съзидателни нива на реалността на Божеството.

0:2.18 (4.12) 7. *Бог-Абсолютният* — емпирично формиращият се Бог, който излиза извън пределите на свръхличностните ценности и значения на божествеността и съществува понастоящем като екзистенциално *Божество-Абсолют*. Това е третото ниво на обединяващото проявление и разпространение на Божеството. На това свръхсъзидателно ниво Божеството изчерпва персонализируемия потенциал, натъква се на завършването на божествеността и изчерпва своите възможности за саморазкриване на последващите и нарастващи нива на друга персонализация. Божеството достига, сблъсква се и се съединява с *Безусловния Абсолют*.

III. Първият източник и център

0:3.1 (4.13) Всеобхватната, безкрайна реалност съществува в седем аспекта и като седем равноправни Абсолюта:

0:3.2 (5.1) 1. Първият Източник и Център.

0:3.3 (5.2) 2. Вторият Източник и Център.

0:3.4 (5.3) 3. Третият Източник и Център.

0:3.5 (5.4) 4. Островът на Рая.

0:3.6 (5.5) 5. Божеството-Абсолют.

0:3.7 (5.6) 6. Всеобщият Абсолют.

0:3.8 (5.7) 7. Безусловният Абсолют.

0:3.9 (5.8) Като Първи Източник и Център Бог е първичен по отношение на всеобхватната реалност — тази първичност е безусловна. Първият Източник и Център е безкраен, както и вечен, и вследствие на това е ограничен или обусловен само от собствената си воля.

0:3.10 (5.9) Бог — Всеобщият Баща, е личността на Първия Източник и Център и в това си качество поддържа лични отношения с всички равноправни и подчинени източници и центрове, осъществявайки безкрайно управление над тях. Такова управление е лично и безкрайно *потенциално*, макар че в действителност то може никога да не функционира предвид съвършенството на тези равноправни и подчинени източници, центрове и личности.

0:3.11 (5.10) Първият Източник и Център, следователно, е изходен във всички сфери: обожествени и необожествени, личностни и неличностни, актуални и потенциални, крайни и безкрайни. Всяко нещо или същество, относителност или завършеност се намират в непосредствена или опосредствана връзка и зависимост от първенството на Първия Източник и Център.

0:3.12 (5.11) *Първият Източник и Център* е свързан с вселената по следния начин:

0:3.13 (5.12) 1. Гравитационните сили на материалните вселени се събират в гравитационния център на долния Рай. Именно затова географското местоположение на Първия Източник и Център е за вечни времена закрепено в абсолютна връзка с енерго-силовия център на долното — или материално, ниво на Рая. Но абсолютната личност на Божеството съществува на горното или духовно ниво на Рая.

0:3.14 (5.13) 2. Силите на разума се събират в Безкрайния Дух; разнообразието на космическия разум — в Седемте Главни Духа; реализиращият се разум на Висшето Същество като пространствено-времеви опит — в Маджестон.

0:3.15 (5.14) 3. Духовните сили на вселената се събират във Вечния Син.

0:3.16 (5.15) 4. Неограничената способност за божествено действие е заключена в Божеството-Абсолют.

0:3.17 (5.16) 5. Неограничената способност за реагиране на безкрайното е заключена в Безусловния Абсолют.

0:3.18 (5.17) 6. Двата Абсолюта - Условният и Безусловният, се съотнасят и обединяват във Всеобщия Абсолют и чрез неговото посредничество.

0:3.19 (5.18) 7. Потенциалната личност на еволюционното смъртно същество или на всяко друго нравствено същество е съсредоточена в личността на Всеобщия Баща.

0:3.20 (5.19) РЕАЛНОСТТА - в разбирането на крайните същества, е частична, относителна и призрачна. Максималната реалност на Божеството, достъпна за разбиране от еволюционните крайни създания, е заключена във Висшето Същество. При все това съществуват априорни, вечни и свръхпределни реалности, които са еволюционни пространствено-времеви създания, изходни по отношение на това Висше Божество. Когато се опитваме да опишем произхода и същността на космическата реалност, ние сме принудени да прибъгваме към пространствено-времевата логика, достъпна за нивото на крайния разум. Затова много от едновременните събития, които стават във вечността, трябва да бъдат излагани като последователни действия.

0:3.21 (6.1) В представата за произхода и диференциацията на Реалностите, която съществува в пространствено-времето създание, вечното и безкрайно АЗ СЪМ се сдоби с освобождаване на Божеството от връзките на безусловната безкрайност благодарение на своята неотменима и вечна свободна воля и това отделяне от

безусловната безкрайност породи първото *абсолютно напрежение на божествеността*. Тази разлика в напрежението на безкрайността се разрешава от Всеобщия Абсолют, обединяващ и съгласуващ динамичната безкрайност на Всеобхватното Божество и статичната безкрайност на Безусловния Абсолют.

0:3.22 (6.2) В този първоначален акт теоретичното АЗ СЪМ достигна реализация на личността, като стана едновременно Вечния Баща на Първородния Син и Вечния Източник на Острова на Рая. Паралелно с отделянето на Сина от Отеца и в присъствието на Рая възникнаха личността на Безкрайния Дух и централната вселена Хавона. С появата на съ-съществуващото личностно Божество, Вечния Син и Безкрайния Дух, Отецът — като личност, избегна разтварянето в потенциала на Всеобхватното Божество, което в противен случай неизбежно би станало. Оттогава само в Троичното обединение с две равноправни Божества Отецът изпитва целия потенциал на Божеството, докато непрекъснато разширяващото емпиричния опит Божество се актуализира на нивата на божествеността на Висшето, Пределното и Абсолютното. Понятието АЗ СЪМ е нашата философска отстъпка на ограничения от времето и свързан с пространството краен разум на човека, на неспособността на създанието да осмисли вечните съществувания – нямащите начало и край взаимовръзки. За пространствено-времето създание трябва да има начало всичко освен **ЕДИНСТВЕНОТО БЕЗПРИЧИННО** – първосъздадената причина на причините. Затова ние представляваме това философско ниво на ценности като

АЗ СЪМ и в същото време обясняваме на всички създания, че Вечният Син и Безкрайният Дух съ-съществуват във вечността с АЗ СЪМ; с други думи, не е имало такова време, когато АЗ СЪМ да не е бил *Баща* на Сина и заедно с него – на Духа.

0:3.23 (6.3) *Безкрайното* служи като обозначение на пълнота — завършеност, която се подразбира от първенството на Първия Източник и Център.

0:3.24 (6.4) *Теоретическото* АЗ СЪМ е предназначено за създанията и е философско разширение на “безкрайността на волята”, но Безкрайното е *действително* ниво от ценности, изразяващи това съдържание на понятието “вечност”, което е присъщо на истинската безкрайност, и абсолютна и от нищо не скована свободна воля на Всеобщия Баща. Това понятие понякога се означава като Отеца-Безкраен.

0:3.25 (6.5) Значителен дял в объркването, с което са съпроводени опитите да се открие Отецът-Безкраен от съществата от всички категории — както низши, така и висши, се обяснява с присъщата им ограниченост в разбирането. Абсолютното първенство на Всеобщия Баща не е очевидно на суббезкрайни нива; затова е вероятно, че само Вечният Син и Безкрайният Дух действително познават Бащата като безкрайност; от всички останали личности такова понятие изисква вяра.

IV. Вселенска реалност

0:4.1 (6.6) На различните вселенски нива Реалността се проявява различно. Като възниква в Отеца в резултат от неговото безкрайно волеизявление, тя може да се осъществява в трите основни аспекта на многото различни нива на актуализация във вселената:

0:4.2 (6.7) 1. *Необожествената реалност* се простира от енергийните области на неличностното до сферите на реалността, които включват неперсонализируемите ценности на всеобщото битие чак до присъствието на Безусловния Абсолют.

0:4.3 (7.1) 2. *Обожествената реалност* обхваща всички безкрайни, присъщи на Божеството потенциали, като се простира възходящо през всички личностни светове, от най-низшия краен до най-висшия безкраен, обединявайки по такъв начин сферата на всичко персонализируемо и повече от това - чак до присъствието на Божеството-Абсолют.

0:4.4 (7.2) 3. *Взаимосвързана реалност*. Вселенската реалност е по общо мнение или обожествена, или необожествена, но за съществата, намиращи се под нивото на обожествяването, съществува широка област от взаимосвързаната реалност, потенциална и актуализираща се, която трудно се поддава на определение. Значителна част от тази координирана реалност е заключена в сферата на Всеобщия Абсолют.

0:4.5 (7.3) Основната представа за изначалната реалност се свежда към следното: Отецът инициира и поддържа Реалността. Основните *разновидности* са обожествена и

необожествена реалност – Божеството-Абсолют и Безусловният Абсолют. Основното *отношение* се заключава в съществуващото между тях напрежение. Това иницирано от Отеца напрежение на божественост в съвършенство се разрешава и във вечността е Всеобщият Абсолют.

0:4.6 (7.4) От гледна точка на времето и пространството класификацията на реалността може да бъде продължена по следния начин:

0:4.7 (7.5) 1. *Действителна и потенциална.* Реалности, които съществуват в пълнотата на изразението – в противоположност на тези, които заключават в себе си неразкритите възможности за растеж. Вечният Син е абсолютна духовна действителност; смъртният човек е в значителна степен нереализиран духовен потенциал.

0:4.8 (7.6) 2. *Абсолютна и субабсолютна.* Абсолютните реалности съществуват във вечността. Субабсолютните реалности се проектират на две нива: абсонитни реалности, относителни в аспекта както на времето, така и на вечността, и крайни реалности, проектирани в пространството и реализиращи се във времето.

0:4.9 (7.7) 3. *Екзистенциална и емпирична.* Божеството на Рая е екзистенциално, но формиращите се Божества, Висшето и Пределното, са емпирични.

0:4.10 (7.8) 4. *Личностна и неличностна.* Разпространяването на Божеството, изразението на личността и еволюцията на космоса са за вечни времена обусловени от свободната

воля на Отеца, завинаги отделила интелектуално-духовно-личностните значения и ценности на действителността и потенциалността, съсредоточени във Вечния Син от това, което е присъщо на Острова на Рая и е съсредоточено в него.

0:4.11 (7.9) **РАЯТ** е термин, включващ личностните и неличностните Абсолюти, съсредоточаването на всички аспекти на космическата реалност. При правилно определение той може да обозначава всяка и всички форми на реалността, Божеството, божествеността, личностите и силите — духовни, интелектуални или материални. Раят е общо за тях място на възникване, функциониране и предназначение в това, което се отнася до ценностите, значенията и фактическото съществуване.

0:4.12 (7.10) *Райският Остров* — Раят, неопределен по друг начин, е Абсолютът на управлението на материалната гравитация на Първия Източник и Център. Раят се намира в състояние на покой и е единственият неподвижен обект във вселената на вселените. Райският Остров има място във вселената, но няма положение в пространството. Този вечен Остров е непосредствен източник на физическите вселени — минали, настоящи и бъдещи. Ядрото на вселените, Островът на Светлината е производно на Божеството, но той едва ли е Божество; така и материалните творения — те не са част от Божеството, а едно от следствията.

0:4.13 (7.11) Раят не е създател; това е уникален център на управление на много космически процеси, за който управлението е много по-свойствено, отколкото

реагирането. Във всички материални вселени Раят предизвиква ответните реакции и действия на всяко същество, което има отношение към силата, енергията и мощта, но самият Рай е уникален, изключителен и обособен във вселените. Раят не съответства на нищо, както нищо не съответства на Рая. Той не е нито сила, нито присъствие, той е просто *Рай*.

V. Личностни реалности

0:5.1 (8.1) Личността е ниво на обожествената реалност, която се простира от стadiите на смъртните и промеждутъчните създания с тяхната висша активация на разума в поклонението и мъдростта и се издига през *моронтийния* и духовния стадий чак до придобиването на завършеност на личностния статут. Такъв е еволюционният възход на личностите на смъртните и на родствените им създания, но освен тях във вселената има и множество други категории личности.

0:5.2 (8.2) Реалността е подложена на всеобщо разпространение, личността — на безкрайно разнообразие, при което те и двете са способни практически на неограничена координация с Божеството и на вечна стабилизация. Докато видоизменяемостта на неличностната реалност е явно ограничена, ние не знаем за каквито и да било предели за постепенната еволюция на личностните реалности.

0:5.3 (8.3) На достигнатите емпирични нива всички категории или значения на личността са съвместими и дори съвместно съзидаеми. Даже Бог и човекът могат да съ-

съществуват в обединена личност, което с такова съвършенство се демонстрира в настоящия статут на Христос Михаил - Сина Човешки и Сина Божий.

0:5.4 (8.4) Всички суббезкрайни категории и стадии на личността са потенциално обединими и съвместно съзидаеми. Доличностното, личностното и свръхличностното — всички тези стадии са свързани чрез взаимна възможност за паралелно постижение, прогрес и съвместна съзидаемост. Но неличностното никога не се преобразува непосредствено в личностно. Личността никога не възниква сама по себе си; тя е дар от Райския Баща. Личността се съвместява с енергията и съществува само в съвкупност с живи енергийни системи; понятието “индивидуалност” може да се асоциира с конфигурациите от неживи енергийни еталони.

0:5.5 (8.5) Всеобщият Баща е тайната на реалността на личността, даряването с личност и предназначението на личността. Вечният Син е абсолютната личност, тайната на духовната енергия, духовете на моронтия и преобразените духове. Съвместният Извършител представлява личностният дух-разум, източникът на умствени способности, разсъдъкът и космическият разум. Но Райският Остров е неличностен и извъндуховен, представлявайки квинтесенцията на космическото тяло, източникът и центърът на физическата материя и абсолютната матрица на всеобщата материална реалност.

0:5.6 (8.6) Тези качества на всеобщата реалност се проявяват в човешкия опит на урантийците на следните нива:

0:5.7 (8.7) 1. *Тяло*. Материалният или физически организъм на човека. Живият електрохимически механизъм на животинската същност и произход.

0:5.8 (8.8) 2. *Разум*. Мислещият, осъзнаващ и чувстващ механизъм на човешкия организъм. Съвкупният съзнателен и несъзнателен опит. Интелектът, свързан с чувствения живот и стремящ се нагоре чрез поклонение и мъдрост към нивото на духа.

0:5.9 (8.9) 3. *Дух*. Божественият дух, който населява съзнанието на човека – Настройчикът на Съзнанието. Този безсмъртен дух е доличностен – той не притежава личност, макар че му предстои да стане част от личността на съхранилото се смъртно създание.

0:5.10 (8.10) 4. *Душа*. Душата на човека е негова емпирична придобивка. Когато смъртното създание решава “да изпълни волята на небесния Баща”, пребиваващият в неговото съзнание дух става баща на *новата реалност* на човешкия опит. Смъртният материален разум е майка на същата тази възникваща реалност. Субстанцията на тази нова реалност не е нито материална, нито духовна – тя е *моронтийна*. Така се формира безсмъртна душа, на която предстои да преживее физическата смърт и да започне възхода си към Рая.

0:5.11 (9.1) *Личност*. Личността на смъртния човек не е нито тяло, нито разум, нито дух; личността не е и душата. Личността е единствената неизменна реалност в опита на създанието, във всичко останало, подложено на постоянно изменение; тя обединява всички останали съвкупни

фактори на индивидуалността. Личността е уникален дар на Всеобщия Баща, предназначен за живите и съвкупни видове енергии на материята, разума и духа и запазващ се заедно със съхранението на моронтийната душа.

0:5.12 (9.2) *Моронтия* — термин, който обозначава обширното ниво, лежащо между сферите на материалното и духовното. То може да отразява личностни и неличностни реалности, живи или неживи видове енергии. Основата на моронтийната тъкан е духовна, а самата тъкан — материална.

VI. Енергия и модел

0:6.1 (9.3) Всичко, което реагира на личностния контур на Отеца, ние наричаме личностно. Всичко, което реагира на въздействието на духовния контур на Сина, наричаме духовно. Всичко, което реагира на контура на разума на Съвместния Извършител, наричаме разум — разумът като атрибут на Безкрайния Дух, разумът във всички негови аспекти. Всичко, което реагира на въздействието на материално-гравитационния контур с център долния Рай, наричаме материя-енергия-материя във всичките му видоизменени състояния.

0:6.2 (9.4) ЕНЕРГИЯТА се използва от нас като всеобхватен термин, прилаган към сферите на духовното, интелектуалното и материалното. Също толкова широко определяме ние и думата *сила*. Терминът *физическа енергия* [power] обикновено е ограничен с обозначението на електронното ниво на материята, реагираща на линейната гравитация в голямата вселена. С тази дума

[power] се обозначава и суверенността. Ние не можем да се придържаме към вашите общоприети определения на разновидностите на силата [force], енергията [energy] и мощността [power]. Толкова явна бедност на езика ни принуждава да използваме тези термини в различни значения.

0:6.3 (9.5) *Физическа енергия* е термин, който обозначава всички стадии и форми на усещаното движение, действие и потенциал.

0:6.4 (9.6) При обсъждане на проявената физическа енергия ние обикновено използваме термините “космическа сила”, “възникваща енергия” и “вселенска физическа енергия”, които често се използват по следния начин:

0:6.5 (9.7) 1. *Космическата сила* обхваща всички видове енергии, които изхождат от Безусловния Абсолют и засега все още не реагират на гравитацията на Рая.

0:6.6 (9.8) 2. *Възникващата енергия* обхваща всички видове енергии, които реагират на гравитацията на Рая, но засега още не реагират на локалната или линейна гравитация. Това е доелектронното ниво на енергията-материя.

0:6.7 (9.9) 3. *Вселенската енергия* включва всички форми на енергия, които, все още реагирайки на гравитацията на Рая, се подчиняват непосредствено на линейна гравитация. Това е електронното ниво на енергията-материя и на всички последващи я еволюции.

0:6.8 (9.10) *Разумът* е феномен, който покрай различните енергийни системи означава присъствие и активност на *живата опека*; това важи за всички нива на интелекта. В личността разумът е вечен посредник между духа и материята; именно затова вселената се осветява от три вида светлина: материална светлина, интелектуално озарение и духовно светене.

0:6.9 (10.1) *Светлина* — светене на духа, е словесен знак, образно изражение, обозначаващо личностно проявление, характерно за разнообразните класове духовни същества. Това ярко излъчване в никаква степен не е свързано нито с интелектуалното озарение, нито с проявите на физическата светлина.

0:6.10 (10.2) ЕТАЛОНЪТ може да се проектира като материална, духовна или умствена енергия, както и като всяка тяхна комбинация. Той може да се разпространява върху личност, индивидуализирани същества, организми или нежива материя. Но еталонът е еталон и такъв си остава; само *копията* се умножават.

0:6.11 (10.3) Еталонът може да съдържа в себе си енергия, но е неспособен да я управлява. Управлението на енергията е прерогатив на гравитацията. Нито пространството, нито еталонът реагират на гравитацията, но между пространството и еталона няма никаква взаимовръзка; пространството не е нито еталон, нито потенциален еталон. Еталонът е конфигурация на реалността, изплатила целия гравитационен дълг; *реалността* на всеки еталон се заключава в неговите енергии, разум, дух или материални компоненти.

0:6.12 (10.4) По контраст с аспекта на *всеобхватното* еталонът разкрива *индивидуалния* аспект на енергията и личността. Формите на личностите или индивидуализираните създания са еталони, които се пораждаат от енергия (физическа, духовна или умствена), но не са нейна неотменима същност. Това свойство на енергията или личността, благодарение на което се появява еталонът, може да бъде приписано на Бога, Божеството – силовата природа на Рая, към съ-съществуването на личността и силата.

0:6.13 (10.5) Еталонът е образец, в съответствие с който се правят копия. Вечният Рай е абсолютът на еталоните; Вечният Син е образцова личност; Всеобщият Баща е непосредствен творец-източник и на двете. Но Раят не посвещава еталон, а Синът не може да посвети личност.

VII. Висшето същество

0:7.1 (10.6) Що се отнася до отношенията във вечността, в мирозданието действа механизъм на Божеството от две части. Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух са вечни екзистенциални същества, докато Бог-Висшият, Бог-Пределният и Бог-Абсолютният са актуализиращи се личности на Божеството на пост-хавонските епохи в сферите на времето и пространството и преодоляващи пространствено-времените предели на сферите на еволюционното разпространение на мирозданието. Тези актуализиращи се личности на Божеството стават вечни от това време, когато и щом претърпят енерго-личностен синтез в растящите вселени посредством емпирична

актуализация на асоциативно-съзидателни потенциали на вечните Райски Божества.

0:7.2 (10.7) Следователно присъствието на Божеството е двойствено:

0:7.3 (10.8) 1. *Екзистенциално* — същества, които притежават вечно съществуване в миналото, настоящето и бъдещето.

0:7.4 (10.9) 2. *Емпирично* — същества, които се актуализират в днешната пост-хавонска епоха, но притежават безкрайно съществуване във вечността на бъдещето.

0:7.5 (10.10) Отецът, Синът и Духът са екзистенциални – те са екзистенциални в актуалността (макар че всички потенциали по общо мнение са емпирични). Висшият и Пределният са изцяло емпирични. Божеството-Абсолют е емпирично в актуализацията, но екзистенциално в своята потенциалност. Същността на Божеството е вечна, но само трите изначални лица на Божеството са безусловно вечни. Всички останали личности на Божеството имат произход, но притежават вечно бъдеще.

0:7.6 (10.11) Като придобива екзистенциално самоизражение на Божеството в Сина и Духа, Отецът понастоящем придобива емпирично изражение на бившите неличностни и неразкрити нива на божествеността в качеството на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолютния; но тези емпирични Божества не са напълно формирани; те се намират в процес на актуализация.

0:7.7 (11.1) *Бог-Висшият* в Хавона е отражението на триединното Божество на Рая в личностния дух. Днес тази асоциативна взаимовръзка на Божествата претърпява съзидателно разширяване навън в Бог-Седмократния и се синтезира в емпиричната енергия на Всемогъщия Висш в голямата вселена. По такъв начин Божеството на Рая, екзистенциално в качеството на три лица, се проявява емпирично в два аспекта на Върховността, докато тези два аспекта, посредством енерго-личностния синтез, се обединяват като в единен Господ – Висшето Същество.

0:7.8 (11.2) Всеобщият Баща придобива доброволно освобождаване от връзките на безкрайността и оковите на вечността по пътя на тринитизацията – триединното въплъщение на Божеството. Висшето Същество продължава да се проявява като субвечно личностно обединение на седмоединното проявление на Божеството в сегментите на времето и пространството на голямата вселена.

0:7.9 (11.3) *Висшето Същество* не се отнася към непосредствените творци, с изключение на това, че то е баща на Маджестон, но то представлява синтезиращо начало, съгласуващо всякакви отношения на създанието и Създателя на вселената. Висшето Същество, което се реализира понастоящем в еволюционните вселени, е Божеството, което осъществява взаимовръзката и синтеза на пространствено-времевата божественост, на триединното Божество на Рая, в емпирична взаимовръзка с Висшите Създатели на времето и пространството. След окончателната актуализация това еволюционно Божество

ще представлява вечното сливане на крайното и безкрайното – вечен и неразривен съюз на емпиричната енергия и духовната личност.

0:7.10 (11.4) Под направляващия подтик на формиращото се Висше Същество цялата крайна пространствено-времева реалност е въввлечена във все по-нарастваща мобилизация и все по-съвършено обединение (енерго-личностен синтез) на всички стадии и значения на крайната реалност във взаимовръзка с разнообразните аспекти на реалността на Рая с цел и намерение впоследствие да предприеме опит за достигане на абсонитни нива и постигане на изключително същество.

VIII. Бог-седмократният

0:8.1 (11.5) За да компенсира крайността на статута и ограничеността на създанията, Всеобщият Баща учреди седем-етапно приближаване на еволюционното създание към Божеството:

0:8.2 (11.6) 1. Райските Синове-Създатели

0:8.3 (11.7) 2. Извечно Древните

0:8.4 (11.8) 3. Седемте Главни Духа

0:8.5 (11.9) 4. Висшето Същество

0:8.6 (11.10) 5. Бог-Дух

0:8.7 (11.11) 6. Бог-Син

0:8.8 (11.12) 7. Бог-Отец.

0:8.9 (11.13) Седмokratното въплътение на Божеството във времето и пространството и в седемте свръхвселени позволява на смъртния човек да достигне присъствието на Бога, който е Дух. Това седмokratно Божество, което – по отношение на крайните пространствено-времеви създания, някога в бъдещето, в резултат от енерго-личностния синтез, ще се превърне във Висше Същество, е функционалното Божество на смъртните еволюционни създания, възходящи към Рая. Подобен емпиричен път е открит, води към осъзнаване на Бога, започва с признаването на божествеността на Сина –Създател на локалната вселена, и възхожда, чрез Извечно Древния на свръхвселената и един от Седемте Главни Духа, към откриване и признаване на божествената личност на Всеобщия Баща в Рая.

0:8.10 (12.1) Голямата вселена е тройствената сфера на Божествата: Троицата на Върховността, Бог-Седмokratния и Висшето Същество. Бог-Висшият присъства потенциално в Райската Троица, откъдето черпи своите личностни и духовни атрибути; но понастоящем той се реализира в Синове-Създатели, Извечно Древните и в Главните Духове, от които получава своята енергия като Всемогъщ спрямо пространствено-времените свръхвселени. Това енергийно проявление на непосредствения Бог на еволюционните създания фактически съпътства тяхната поява във времето и пространството. Всемогъщият Висш, който възниква на ценностното ниво на неличностната дейност, и духовното лице на Бога-Висшия са *единна реалност* — Висшето Същество.

0:8.11 (12.2) В обединяването на Божествата в Бог-Седмократния Синовете-Създатели осигуряват механизма, благодарение на който смъртният става безсмъртен, а крайното придобива безкрайност. Висшето Същество предоставя метод за мобилизация на енергийните и личностни атрибути – божествен синтез – на *всички* тези разнообразни взаимодействия, което позволява на крайното да се издигне на абсонитно ниво и да се опита да достигне Пределния чрез други възможни в бъдеще актуализации. Заедно с Божествените Попечителки Синовете-Създатели са участници в това велико движение, но Извечно Древните и Седемте Главни Духа вероятно са за вечни времена прикрепени като постоянни управляващи на голямата вселена.

0:8.12 (12.3) Функционирането на Бог-Седмократния води своето начало от организацията на седемте свръхвселени и вероятно ще се разширява в хода на бъдещата еволюция на създанията от външния космос. Несъмнено е, че организацията на тези бъдещи вселени на първично, вторично, третично и четвъртично пространствени нива на постепенна еволюция несъмнено ще стане свидетел на настъпването на епохата на трансцендентното и абсонитно приближаване към Божеството.

IX. Бог-пределният

0:9.1 (12.4) Така, както Висшето Същество възниква постепенно от предшестващия го дар на божествеността, заключен в съвкупния потенциал на енергията и личността на голямата вселена, така и Бог-Пределният се развива от потенциалите на божествеността, които се намират отвъд

пределите на пространствено-времените сфери на мирозданието. Актуализацията на Пределното Божество означава абсонитното обединение на първата емпирична Троица и означава разпространението на обединяващото Божество на следващото ниво на съзидателно саморазкритие. В личностно-енергиен аспект това е еквивалентно на актуализацията в емпиричното Божество на вселената на абсонитните реалности на Рая на нивата, възникващи отвъд пределите на пространствено-времените ценности. Завършването на подобно емпирично разкритие трябва да осигури пределното предназначение – служенето, за всички пространствено-времеви създания, достигнали абсонитни нива чрез завършеното въплъщение на Висшето Същество и благодарение на служенето на Бог-Седмократния.

0:9.2 (12.5) *Бог-Пределният* означава личностно Божество, действащо на абсонитните нива на божествеността и във вселенските сфери на преодоляното време и пространство. Пределният е развитието на Божеството отвъд пределите на нивото на върховността. Бог-Висшият е Троичното обединение на Райската Троица в разбирането на абсонитните същества.

0:9.3 (13.1) Посредством механизма на еволюционното Божество Всеобщият Баща действително е въвличен в колосалния и поразителен *акт* на съсредоточаване на личността и мобилизация на енергията, обхващаща божествените ценности на реалността на крайното, абсонитното и даже абсолютното нива на съответните равнища на техните значения във вселената.

0:9.4 (13.2) Във вечното бъдеще личностите на трите първи Божества на Рая, които съществуват във вечното минало – Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух, ще бъдат допълнени от емпиричното реализиране на обединените еволюционни Божества – личностите на Бог-Висшия, Бог-Пределния и, вероятно, Бог-Абсолютния.

0:9.5 (13.3) Бог-Висшият и Бог-Пределният, които понастоящем се формират в емпиричните вселени, не са екзистенциални – те са вечни не в миналото, а само в бъдещето; те са ограничени от времето и пространството и трансцендентално обусловени от вечността. Те са Божества с върховни, пределни и вероятно върховно-пределни пълномощия, но те имат своя произход в космическата история. Те никога няма да имат край, но са имали начало като личности. Те действително представляват актуализацията на вечните и безкрайни потенциали на Божеството, но сами по себе си не са нито безусловно вечни, нито безкрайни.

Х. Бог-абсолютният

0:10.1 (13.4) Съществува цял ред свойства на вечната реалност на *Божеството-Абсолют*, които е невъзможно да бъдат обяснени напълно на крайния пространствено-времеви разум, но актуализацията на *Бог-Абсолютния* би станала следствие от обединяването на втората емпирична Троица – Абсолютната Троица. Нейната поява би се ознаменувала с емпиричното въплъщение на абсолютната божественост, обединението на абсолютните значения на абсолютни нива, но ние не сме напълно уверени относно обхвата на всички абсолютни ценности, тъй като на нас никога не са

ни съобщавали, че Условният Абсолют е еквивалентен на Безкрайния. Предназначенията, които лежат отвъд нивото на пределното, са свързани с абсолютните значения и безкрайната духовност, а без тези две непостигнати реалности ние не можем да обосновем абсолютни ценности.

0:10.2 (13.5) Осъзнаването и постигането на Бог-Абсолютния е цел на всички свръхабсонитни същества, но потенциалът на личността и енергията на Божеството-Абсолют излизат извън пределите на нашата представа и ние не се решаваме да обсъждаме реалности, толкова далечни от емпиричните актуализации.

XI. Трите абсолюта

0:11.1 (13.6) Когато обединената мисъл на Всеобщия Баща и Вечния Син, която функционира в Бога на Действието, се въплътила в създаването на централната божествена вселена, Отецът, след изразяването на своята мисъл в словото на своя Син и акта на техния Съвместен Изпълнител, като отделил своето присъствие в Хавона от потенциалите на безкрайността. Тези неразкрити потенциали остават пространствено скрити в Безусловния Абсолют и божествено скрити в Божеството-Абсолют, докато две от тези Божества се сливат заедно при функционирането на Всеобщия Абсолют – неразкритото единство на Райския Баща в безкрайността.

0:11.2 (13.7) Както потенциата на космическата сила, така и потенциата на духовната сила се намират в процес на постепенно разкриване и реализация, тъй като всички

видове на реалността се обогатяват в процеса на емпиричния растеж и за сметка на корелацията на емпиричните и екзистенциални същности на Всеобщия Абсолют. Благодарение на уравнивяващото присъствие на Всеобщия Абсолют Първият Източник и Център разширява сферата на действие на емпиричното могъщество, съединява се със своите еволюционни създания и достига разпространение на емпиричното Божество на нивото на Върховността, Пределността и Абсолютността.

0:11.3 (14.1) Когато разликата на Божеството-Абсолют от Безусловния Абсолют остава неясна, тяхната по общо мнение съвместна дейност или координирано присъствие се определя като действие на Всеобщия Абсолют.

0:11.4 (14.2) 1. *Божеството-Абсолют* изглежда всемогъщ активатор, докато Безусловният Абсолют изглежда като всемогъщ движещ, във висша степен обединен в пределно координираната вселена на вселените – в действителност множеството вселени: създадени, създавани и все още несъздадени.

0:11.5 (14.3) Божеството-Абсолют не може да реагира – във всеки случай, не реагира на каквато и да е вселенска ситуация по субабсолютен начин. Всяка ответна реакция на този Абсолют на всяка дадена ситуация се оказва за благо на всички създадени неща и същества – не само в техния настоящ стадий на съществуване, но и в перспективата на безкрайните възможности в цялата бъдеща вечност.

0:11.6 (14.4) Божеството-Абсолют е този потенциал, който е бил отделен от всеобхватната безкрайна реалност с доброволния избор на Всеобщия Баща и в пределите на който се извършват всички божествени дейности – както екзистенциални, така и емпирични. Това е *Условният Абсолют*, за разлика от *Безусловния Абсолют*; но обхващащият целия абсолютен потенциал Всеобщ Абсолют е свръхадитивен и към двата абсолютни потенциала.

0:11.7 (14.5) 2. *Безусловният Абсолют* е неличностен, небожествен и небожествен. По такъв начин Безусловният Абсолют е лишен от всички атрибути на личността, божествеността и от всички прерогативи на създател. Било то факт или истина, опит или откровение, философия или сфера на абсонитното – нищо не е способно да проникне в същността и характера на този лишен от вселенска обусловеност Абсолют.

0:11.8 (14.6) Нека ясно да се разбира, че Безусловният Абсолют е *позитивна реалност*, изпълваща голямата вселена и очевидно простираща се с такова пространствено присъствие по-нататък, в областта на силовите проявления и пред-материални еволюции отвъд пределите на седемте свръхвселени, в регионите на пространството, поразяващи въображението със своите измерения. Безусловният Абсолют не е само пример за отрицание на философското понятие, което се основава на допусканията на метафизичната софистика по отношение на всеобщността, доминирането и първенството на необусловеното и безусловното. Безусловният Абсолют е позитивно

вселенско управление в безкрайността; това свръхуправление не е ограничено в пространствено-силов аспект, но определено е обусловено от присъствието в живота, разума, духа и личността, както и от волевите аспекти и целенасочените мандати на Райската Троица.

0:11.9 (14.7) Ние сме убедени, че Безусловният Абсолют не е недиференцирано и вездесъщо влияние, сравнимо с пантеистичните понятия на метафизиката или с битоващата някога в науката хипотеза за небесния етер. Безусловният Абсолют не е ограничен в аспекта на силата и обусловен от Божеството, но ние не разбираме напълно връзката на този Абсолют с духовните реалности на вселените.

0:11.10 (14.8) 3. Ние логически заключаваме, че *Всеобщият Абсолют* е бил неизбежно следствие от абсолютния доброволен акт на Всеобщия Баща: диференциране на космическите реалности на обожествени и необожествени – персонализируеми и неперсонализируеми, ценности. Всеобщият Абсолют е феноменът на Божеството, който е показателен за разсейването на напрежението, създадо се в резултат от доброволния акт на така диференциращата космическа реалност, и действа като асоцииращ координатор на тези съвкупности от екзистенциални потенциални възможности.

0:11.11 (15.1) Наличието на напрежение, създавано от Всеобщия Абсолют, означава изравняване на различията между реалността на Божеството и необожествената реалност, присъща на отделянето на динамиката на доброволната божественост от статиката на безусловната безкрайност.

0:11.12 (15.2) Винаги помнете: потенциалната безкрайност е абсолютна и неотделима от вечността. Фактическата безкрайност във времето може да бъде само частична и следователно трябва да бъде неабсолютна; така и безкрайността на фактическата личност не може да бъде абсолютна, с изключение на безусловното Божество. Именно различният потенциал на безкрайността в Безусловния Абсолют и Божеството-Абсолют увековечава Всеобщия Абсолют, с което прави космически възможно създаването на материални вселени в пространството и духовно възможна появата на крайни личности във времето.

0:11.13 (15.3) Крайното и Безкрайното могат да съ-съществуват в космоса само благодарение на асоциативното присъствие на Всеобщия Абсолют, с необикновено съвършенство изравняващ напрежението между времето и вечността, крайността и безкрайността, потенциалната и действителна реалност, Рая и пространството, човека и Бога. Асоциативно Всеобщият Абсолют представлява идентификацията на област от прогресиращата еволюционна реалност, съществуваща в пространствено-времените и извън пространствено-времените вселени на суб-безкрайното проявление на Божеството.

0:11.14 (15.4) Всеобщият Абсолют е потенциалът на статично-динамичното Божество; това Божество може функционално да се претворява като крайно-абсолютни стойности на нива, обединяващи времето и безкрайността и допускащи съвместяване на емпиричния и екзистенциален подход. Този непостижим аспект на

Божеството може да бъде статистически, потенциален и асоциативен, но той не е емпирично-съзидателен или еволюционен по отношение на разумните личности, действащи понастоящем в мирозданието.

0:11.15 (15.5) *Абсолютът.* Независимо от толкова поразителните от гледна точка на разумните създания различия във функциите двата Абсолюта – условен и безусловен, са божествено и свършено обединени във и от Всеобщия Абсолют. В крайна сметка и в окончателно постижение и трите са един Абсолют. На суббезкрайни нива функционалните различия между тях се запазват, но в безкрайността те са ЕДНО.

0:11.16 (15.6) Ние никога не използваме термина “Абсолют” като отрицание или отхвърляне на нещо. Чуждо ни е и разбирането на Всеобщия Абсолют като самоопределящо се начало, като някакво пантеистично и безлично Божество. Във всичко, което се отнася до вселенската личност, Абсолютът е строго ограничен от Троицата и се подчинява на Божеството.

XII. Троиците

0:12.1 (15.7) Исконната и вечна Райска Троица е екзистенциална и беше неизбежна. Нямащата начало Троица е неразривно свързана с факта на диференциацията на личностното и неличностното свободно волеизявление на Отеца и се реализира, когато неговата лична воля съгласува тези сдвоени реалности посредством разума. Троиците от постхавонския период са емпирични – те са органично свързани със създаването на две субабсолютни и

еволюционни нива на личностно-енергийни проявления в мирозданието.

0:12.2 (15.8) *Райската Троица* — вечният съюз на Божествата, включващ Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух, е екзистенциална в реалностите, но всичките ѝ потенциали са емпирични. Ето защо тази Троица представлява единствената реалност на Божеството, обхващаща безкрайността, и по тази причина възникват космическите феномени на актуализацията на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолюта.

0:12.3 (15.9) Първата и Втората емпирични Троици – Троиците от постхавонския период, не могат да бъдат безкрайни, тъй като те включват в себе си *производни Божества*, тоест Божествата, формирали се по пътя на емпиричната актуализация на реалностите, създадени или възникващи благодарение на екзистенциалната Райска Троица. Безкрайността на божествеността постоянно се обогатява, даже разширява, за сметка на крайността и абсонитността на опита на създанията и Създателите.

0:12.4 (16.1) Троиците са истински взаимовръзки и факти на независимото проявление на Божеството. Функциите на Троицата обхващат реалността на Божеството, а реалностите на Божеството винаги се стремят да въплътят и да се проявят в личности. Затова Бог-Висшият, Бог-Пределният и даже Бог-Абсолютът са божествено неизбежни. Тези три емпирични Божества бяха потенциални в екзистенциалната Троица – Райската Троица, но разкриването им във вселената като енергийни личности зависи отчасти от тяхната собствена емпирична

дейност в енерго-личностните вселени и отчасти – от емпиричните постижения на Създателите и Троиците на постхавонския период.

0:12.5 (16.2) Двете емпирични Троици от постхавонския период – Пределната и Абсолютната, се проявяват все още не изцяло; те се намират в процес на космическа реализация. Тези обединени Божества могат да бъдат описани по следния начин:

0:12.6 (16.3) 1. *Пределната Троица*, намираща се в стадий на разкриване, в резултат ще бъде представена от Висшето Същество, Висшите Създатели и абсонитните Архитекти на Мирозданието – тези уникални космически проектанتي, които не са нито създатели, нито създания. В крайна сметка Бог-Пределният неизбежно ще претърпи силово и личностно възплъщение като Божество, което възниква в резултат от обединяването на тази емпирична Пределна Троица върху разширяващата се арена на почти безбрежното мироздание.

0:12.7 (16.4) 2. *Абсолютната Троица* – втората емпирична Троица, понастоящем се намира в стадий на актуализация и ще бъде представена от Бог-Висшия, Бог-Пределния и от засега все още неразкритите Завършили Вселенския Път. Тази Троица действа както на личностно, така и на свръхличностно ниво, чак до границите на неличностното, и нейното обединение във всеобщността би направило Абсолютното Божество емпирично.

0:12.8 (16.5) В своята завършеност Пределната Троица достига емпирично обединение, но ние дълбоко се съмняваме във

възможността на толкова пълно обединение на Абсолютната Троица. При все това нашата представа за вечната Райска Троица неизменно ни напомня за това, че тринитизацията на Божествата е способна да постигне това, което по друг начин е непостижимо; оттук и нашият постулат за бъдещото проявление на *Висшия-Пределния* и възможната тринитизация-реализация на Бога-Абсолют.

0:12.9 (16.6) *Философите на вселената постулират Троицата на Троиците*, екзистенциално-емпиричната Безкрайна Троица, но те са неспособни да си представят нейната персонализация – може би тя е била еквивалентна на личността на Всеобщия Баща на концептуалното ниво АЗ СЪМ. Но независимо от всичко това изначалната Райска Троица е потенциално безкрайна, тъй като Всеобщият Баща е действително безкраен.

0:12.10 (16.7) *Забележка*

0:12.11 (16.8) При съставянето на следващите документи, разказващи за личността на Всеобщия Баща и за природата на неговите Райски партньори, както и при предприемането на опит за описване на свършената централна вселена и обкръжаващите я седем свръхвселени, ние трябва да се ръководим от мандата на управителите на свръхвселената, задължаващ ни да правим всичко възможно за разкриване на истината и за съгласуване на най-важните знания, да отдаваме предпочитание на най-възвишените човешки представи за излаганите теми. Към собствено откровение можем да прибъгваме само тогава, когато липсва адекватно човешко описание на излаганото понятие.

0:12.12 (17.1) Последователните планетарни разкрития на божествената истина са непременно свързани с използването на висшите представи за духовните ценности като част от новото и усъвършенствано съгласуване на планетарните знания. Затова при съставянето на настоящите повестувания за Бога и неговите вселенски съюзници ние избрахме повече от хиляда човешки понятия, представящи висшите и най-прогресивни планетарни познания в областта на духовните ценности и вселенски значения. В тези случаи, когато тези човешки представи, събрани сред богопозналите смъртни на миналото и настоящето, се оказват неадекватни за поставената пред нас задача за разкриването на истината така, както ни е предписано да направим, ние, без да се колебаем, ще ги допълваме, използвайки за тази цел своето превъзходство в познанията на реалността и божествеността на Райските Божества и местата на тяхното обитаване – трансценденталната вселена.

0:12.13 (17.2) Напълно съзнаваме трудностите на възложената ни задача; познаваме невъзможността да преведем напълно езика на общите представи за божествеността и вечността в символите на езика на ограничените понятия на смъртния разум. Но ние знаем, че в съзнанието на човека живее частица от Бога, а в неговата душа – Духът на Истината; нещо повече: ние знаем, че тези духовни сили се стремят съвместно да помогнат на материалния човек да осмисли реалността на духовните ценности и да усвои философията на вселенските значения. Но още по-сигурно ние знаем, че тези духове на Божественото Присъствие са в състояние да помогнат на човека в духовното усвояване

на цялата истина, която съдейства за разширяване на постоянно развиващата се реалност на личния религиозен опит – богосъзнанието.

0:12.14 (17.3) [Съставено от Божествен Съветник на Орвонтон — глава на Корпуса на Личностите на Свръхвселената, на когото беше възложено да разкрие на Урантия истината за Райските Божества и за вселената на вселените.]

Книгата Урантия

Част I. Централната и свръхвселените

Документ 1. Всеобщият Баща

1:0.1 (21.1) В СЕОБЩИЯТ Баща е Богът на цялото творение, Първият Източник и Център на всички неща и същества. Мислете за Бога преди всичко като за създател, след това като за властващ и едва след това като за безкраен вседържител. Истината за Всеобщия Баща започва да се открива на човечеството с думите на пророка: „Един си ти, Боже, и няма друг. От Теб са сътворени небесата и небесата на небесата с цялото им войнство; Ти ги пазиш и властваш над тях. От Божиите Синове са създадени вселените. Създателят се покрива със светлина като с риза и простира небесата като тъкан.” Само представата за Всеобщия Баща – един Бог вместо много, позволи на смъртния човек да осмисли Отеца като божествен създател и безкраен властелин.

1:0.2 (21.2) Милиарди планетарни системи са сътворени, за да могат с времето да бъдат населени с различни типове

разумни създания – същества, способни да познаят Бога, да приемат божествената любов и да го заобичат в отговор. Вселената на вселените е Божие творение и място на обитание за неговите разнообразни създания. „Бог сътвори небесата и образува земята; ненапразно Той утвърди вселената и създаде този свят; Той го направи за живеене.“

1:0.3 (21.3) Всички просветени светове признават Всеобщия Баща и се покланят на него – вечния творец и безкрайния вседържител на цялото творение. Волевите създания на огромното множество вселени са стъпили на дългия път към Рая – увлекателното преодоляване на трудностите, които съпровождат вечното пътешествие, придобиването на БогаБаща. Трансценденталната цел на децата на времето е да намерят вечния Бог, да осмислят неговата Божествена същност, да познаят Всеобщия Баща. Позналите Бога създания са обхванати само от един висш стремеж, само от една всепоглъщаща страст: като започват своя път такива, каквито са в своите сфери, да станат подобни нему, подобни на Райското съвършенство на неговата личност във всеобщата сфера на праведното господство. Най-висшата повеля на обитаващия във вечността Всеобщ Баща гласи: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ С любов и милосърдие понесли посланиците на Рая тази божествена проповед през вековете и вселените, като стигат с нея дори до такива скромни създания с животински произход като човешкия род на Урантия.

1:0.4 (22.1) Тази величествена и всеобща повеля – без да жалиш сили, да се стремиш към съвършенството на

божествеността, е най-първата задача и трябва да стане най-висшата цел за всички борещи се създания, сътворени от Бога на съвършенството. Тази възможност за придобиване на божествено съвършенство е окончателното и несъмнено предназначение на вечния и духовен прогрес на човека.

1:0.5 (21.2) Смъртните на Урантия едва ли могат да се надяват на безкрайно съвършенство, но като започва своя път на тази планета, човек безусловно е способен да постигне небесната и божествена цел, поставена от безкрайния Бог пред смъртния човек; и като я постигнат във всички аспекти на самоосъществяването и развитието на разума, хората ще станат така съвършени в своята сфера на божествено съвършенство, какъвто е сам Бог в своята сфера на безкрайност и вечност. Това съвършенство може да не бъде всеобщо в материалния смисъл, неограничено по интелектуален обхват или окончателно по духовен опит, но то е окончателно и изчерпващо във всички крайни аспекти на божествената воля, на съвършенството на мотивацията на личността и Бого-съзнанието.

1:0.6 (22.3) Именно в това е истинският смисъл на божествената повеля: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз“, която извечно подбужда смъртния човек да върви напред и го притегля към центъра на цялата дълга и увлекателна борба за постигането на все повисоки нива на духовни ценности и истински вселенски значения. Възвишеното търсене на Бога на вселените е най-великото приключение на обитателите на всички светове на пространството и времето.

1. Името на Отеца

1:1.1 (22.4) От всички имена, с които Бог Отецът е познат във вселените, най-често се срещат онези, които го определят като Първия Източник и Център на Вселените. Първият Баща е известен под различни имена в различните вселени и в различните сектори в рамките на една и съща вселена. Имената, с които създанието нарича Създателя, зависят много от неговите представи за Създателя. Първият източник и Всеобщият Център на Вселените никога не се е разкривал чрез своето име – само чрез своите качества. Ако вярваме, че сме деца на този Създател, не можем да не го наричаме Баща. Но това име ние избираме сами и то произтича от признаването на нашата лична връзка с Първия Източник и Център.

1:1.2 (22.5) Всеобщият Баща никога не изисква от разумните волеви създания на вселените някакво случайно признание, формално поклонение или робско служене. Еволюционните обитатели на пространствено-времевите светове трябва сами, в своите собствени сърца, да го признаят, заобичат и доброволно да му се поклонят. Създателят отказва да подчинява и да принуждава към покорност духовната воля на своите материални създания. Преданото посвещаване на волята на човека за изпълняване волята на Отеца е найдобрият подарък от човека за Бога; фактически подобно посвещаване на волята на създанието е единственият възможен истински ценен дар от човека за Райския Баща. В Бога човек живее, движи се и съществува; няма нищо, което човек би могъл да даде на Бога, освен решението да се подчини на волята на Отеца и подобни решения, взети от разумните волеви

създания на вселените, представляват реалността на това истинско поклонение, което така радва любвеобилния Баща-Създател.

1:1.3 (22.6) Когато наистина сте осъзнали Бога, когато действително сте открили за себе си величествения Създател и започнете от собствен опит да осъзнавате вътрешното присъствие на божествения Владетел – тогава, в зависимост от нивото на вашето знание и избраните от божествените Синове методи за разкриване на Бога, вие ще намерите име за Всеобщия Баща, което ще изразява адекватно вашата представа за Първия Велик Източник и Център. Така в различните светове и в различните вселени Създателят става известен под многобройни названия, при това ако по дух и родство всяко име означава едно и също, то по своята словесна и знакова форма то изразява степента и дълбочината на възцаряването на Отеца в сърцата на създанията на всеки отделен свят.

1:1.4 (23.1) Близко до центъра на Вселената на вселените Всеобщият Баща е познат под имена, за които може да се смята, че означават “Първият Източник”. С отдалечаване във вселените на пространството все по-често се срещат такива названия на Всеобщия Баща, които означават “Всеобщият Център”. В още подалечни звездни системи, например в столицата на вашата локална вселена, той е известен като “Първият Съзидателен Източник и Божествен Център”. В едно съседно съзвездие Бог е наричан “Бащата на Вселените”, в друго – “Безкрайният Вседържител”, а на изток – “Божественият Властелин”.

Означава се също така и като “Бащата на Небесните Светила”, “Дарът на Живота” и “Всемогъщият”.

1:1.5 (23.2) В тези светове, където един от Райските Синове е преживял живот в посвещение, Бог обикновено е известен под име, което изразява лично отношение, нежно чувство и бащинска преданост. В столицата на вашето съзвездие Бог го наричат “Всеобщия Баща”, а на различните планети във вашата локална система от обитаеми светове той е известен като “Бащата на Бащите”, “Райският Баща”, “Бащата на Хавона” и “Духовният Баща”. Тези, които са познали Отеца чрез откровения при посвещенията на Райските Синове, избират трогателната връзка между създанията и Създателя, като наричат Бога „нашият Баща“.

1:1.6 (23.3) На планета с разнополови обитатели в света, където проявленията на родителските емоции са присъщи за сърцата на разумните същества, думата „Баща“ се превръща в особено изразително и уместно име за вечния Бог. На вашата планета, Урантия, той е найшироко известен и признат под името *Бог*. Но даденото му име не е от голямо значение; важното е вие да познаете Бога и да се стремите да станете като него. Вашите пророци от древността с право са го наричали „вечният Бог“ и са говорили за него като за този, който „живее във вечността“.

2. Реалността на Бога

1:2.1 (23.4) Бог е основната реалност в духовния свят; Бог е източникът на истина в сферите на разума; Бог покрива със себе си всичко, което е в материалните светове. За всички разумни създания Бог е личност, а за Вселената на

вселените той е Първият Източник и Център на вечната реалност. Бог не прилича нито на човек, нито на машина. Първият Баща е универсален Дух, вечна истина, безкрайна реалност и бащинска личност.

1:2.2 (23.5) Вечният Бог е безкрайно повече от идеализирана реалност или въплътена в личност вселена. Това не е просто висшата мечта на човека, обективираният предмет на търсенето на смъртния. Той не е и само едно понятие, силов потенциал, изпълнен с праведност. Всеобщият Баща не е нито синоним на природата, нито персонификация на нейните закони. Бог е трансцендентална реалност, а не само традиционната представа на човека за най-висшите ценности. Бог не е психологическа концентрация на духовни значения, както не е и „най-благородното творение на човека“. Бог може да бъде която и да е от тези представи или всички тях в съзнанието на човека, но той е повече. Той е спасител и любящ Баща за всички онези, които са придобили духовен покой на земята и жадуват да придобият запазване на личността след смъртта.

1:2.3 (24.1) В човешкия опит действителността на съществуването на Бога се демонстрира чрез наличието на божествено присъствие – духовният Наставник, изпращан от Рая, за да живее в смъртния разум на човека и да му помага за развитието на безсмъртна душа, която придобива вечен живот. Присъствието на този божествен Настройчик в човешкия разум се разкрива чрез три емпирични феномена:

1:2.4 (24.2) 1. Интелектуалната способност да познаеш Бога – Богосъзнание.

1:2.5 (24.3) 2. Духовният подтик да откриеш Бога – Боготърсене.

1:2.6 (24.4) 3. Личният стремеж към Бого-подобие – искреното желание да изпълниш волята на Отеца.

1:2.7 (24.5) Съществуването на Бога не може да бъде доказано чрез научен експеримент или чрез логически умозаклучения. Съществуването му може да бъде осмислено само в сферата на човешкия опит; при все това истинската представа за реалността на Бога е приемлива за логиката, вероятно за философията, принципна за религията и неотделима от всяка надежда за придобиване на вечен живот от на личността.

1:2.8 (24.6) Тези, които са познали Бога, са познали от свой опит факта на неговото съществуване; такива смъртни пазят в своя личен опит единственото положително доказателство за съществуването на живия Бог, което един човек може да предложи на друг. Не съществува никаква друга възможност да се демонстрира съществуването на Бога освен в съприкосновение с Бого-съзнанието на човешкия разум и Бого-присъствието на заселилия се в смъртния интелект Настройчик на Съзнанието – посветеният на човека свободен дар на Всеобщия Отец.

1:2.9 (24.7) На теория можете да си представяте Бога като Създател и той е Създателят, сътворил Рая и съвършената централна вселена лично, но вселените на времето и пространството са създадени и организирани от Райския корпус на СиноветеСъздатели. Всеобщият Баща не е личният създател на локалната вселена Небадон –

вселената, в която живеете, е творение на неговия Син Михаил. Въпреки че Отецът не взема лично участие в създаването на еволюиращите вселени, той управлява много от техните вселенски взаимоотношения и някои техни проявления на физическа, умствена и духовна енергия. Бог-Баща е личният създател на Райската вселена и, съвместно с Вечния Син – създател на всички останали Създатели, на личните творци на вселените.

1:2.10 (24.8) Като физически владетел в материалната вселена на вселените Първият Източник и Център функционира в еталоните на вечния Остров на Рая и с помощта на този абсолютен гравитационен център вечният Бог осъществява космическото свръхуправление на физическо ниво както в централната вселена, така и в цялото пространство на вселената на вселените. Като разум Бог съществува в Божеството на Безкрайния Дух: като дух Бог проявява себе си в личността на Вечния Син и в личностите на божествените деца на Вечния Син. Тази взаимовръзка на Първия Източник и Център с неподчинените Лица и Абсолюти на Рая ни най-малко не пречи на *прякото* лично въздействие на Всеобщия Отец в цялото творение и на всички негови нива. Чрез частиците на своя дух Бащата-Създател поддържа пряка връзка със своите деца и със създадените вселени.

3. Бог е всеобщ дух

1:3.1 (25.1) „Бог е Дух.“ Той е всеобщо духовно присъствие. Всеобщият Баща е безкрайна духовна реалност; той е „суверен, вечен, нетленен, незрим и единствено истинен Бог“. Макар че сте „род Божий“, вие не трябва да мислите,

че Отецът прилича на вас по своя физически облик и фигура, само защото за вас говорят като за създадени „по негов образ и подобие“, дарени с Тайнствени Наставници, изпратени от централната обител на неговото вечно присъствие. Духовните същества са реални, независимо от това, че са невидими за човешките очи и че не съществуват в плът и кръв.

1:3.2 (25.2) Древният пророк е казал: „Ето, Той преминава пред мен и аз не Го виждам; отминава, но аз не Го забелязвам.“ Ние можем постоянно да наблюдаваме деянията Божии, можем напълно да осъзнаваме материалните доказателства за неговото величествено управление, но рядко ни се отдава да лицезрем видимото проявление на неговата божественост и ние не забелязваме даже присъствието на неговия Дух, изпратен от него за пребиваване в хората.

1:3.3 (25.3) Всеобщият Баща е невидим, не защото се скрива от низшите същества с техните недостатъци на материалното съществуване и техните ограничени духовни способности. Поскоро въпросът е в следното: „Ти не можеш да видиш Моето лице, тъй като никой смъртен не може да Ме види и да остане жив.“ Никой от смъртните не може да съзре духовния Бог и да съхрани своето смъртно съществуване. Великолепието и духовният блясък на присъствието на божествената личност са недостъпни за низшите групи духовни същества или за която и да е категория материални личности. Духовното светене, което възниква в непосредственото присъствие на Отеца, е „светлина, до която никой смъртен не може да се приближи“, която

“никоє материално същество не е виждало и не може да види“. Но не е задължително да видиш Бога с очи от плът, за да осъзнаеш неговото проникновение с вярата на одухотворения разум.

1:3.4 (25.4) Духовната същност на Всеобщия Баща се споделя напълно от неговото съществуващо „аз“, Веч ния Син на Рая. Както Бащата, така и Синът в еднаква степен, изцяло и неограничено, разделят всеобщия и вечния Дух със своята съвместна и равноправна личност, Безкрайния Дух. Божият Дух е в и сам по себе си абсолютен; в Сина той е безусловен, в Духа универсален, а в и чрез всички тях – безкраен.

1:3.5 (25.5) Бог е всеобщ дух; Бог е всеобщата личност. Висшата личностна реалност на крайното творение е дух; пределната реалност на личностния космос е абсонитен дух. Само нивата на безкрайността са абсолютни и само на такива нива съществува окончателно единство на материя, разум и дух.

1:3.6 (25.6) Във вселените Бог-Отец е потенциално властелинът на материята, разума и духа. Само благодарение на своята обширна личностна сфера Бог е способен да се свързва пряко с личностите от своето огромно творение с многобройни волеви създания, но (отвъд пределите на Рая) той е достъпен само в присъствията на своите частици, божията воля във вселените. Този Райски дух, който обитава в разума на смъртните на времето и благоприятства еволюцията на безсмъртната душа на спасилото се създание, съдържа в себе си природата и божествеността, присъщи на Всеобщия Баща. Но разумът

на подобни еволюционни създания води своето начало от местните вселени и трябва да придобие божествено съвършенство чрез постигането на тези емпирични трансформации, които водят към духовно съвършенство и са неизбежно следствие от решението на съществото да изпълнява волята на небесния Отец.

1:3.7 (26.1) Във вътрешния опит на човека разумът е съединен с материята. Подобен, свързан с материята разум не може да преживее физическа смърт. Механизмът на придобиването на вечен живот е заключен в такива изменения на човешката воля и такива трансформации в богопозналия смъртен разум, при които Духът става негов учител и евентуално негов водач. В резултат от еволюцията на човешкия разум, от връзката с материята към съюза с духа, потенциално духовните аспекти на смъртния разум се превръщат в моронтийни реалности на безсмъртната душа. Подчинилият се на материята смъртен разум става все поматериален и в края на краищата обрича себе си на неизбежно изчезване на личността; разумът, отстъпил пред духа, става все подуховен, в резултат се слива с надживяващия смъртта и водещ го божествен дух, като с това постига следсмъртен живот и вечно съществуване на личността.

1:3.8 (26.2) Аз идвам от Вечното и нееднократно съм се връщал в присъствието на Всеобщия Отец. Познавам действителността и личността на Първия Източник и Център, Вечния и Всеобщ Баща. Зная, че бидейки абсолютен, вечен и безкраен, той също така е и добродетелен, божествен и благодатен. Зная истинността

на великите твърдения: „Бог е дух“ и „Бог е любов“, и тези два атрибута са най-пълно разкрити за вселената във Вечния Син.

4. Тайнството на Бога

^{1:4.1 (26.3)} Безкрайното съвършенство на Бога е такова, че го прави пълна тайна. И най-великото от всички непостижими тайнства на Бога се заключава в божественото проникване в смъртния разум. Това, по какъв начин Всеобщият Отец съществува съвместно със създанията на времето, е най-дълбоката от всички загадки на вселената; божественото присъствие в разума на човека е тайната на тайните.

^{1:4.2 (26.4)} Физическото тяло на смъртния е „храм Божий“. Независимо от това, че Пълновластните Синове-Създатели се явяват при създанията в своите обитаеми светове и „привличат всички хора към себе си“; макар че те „стоят на вратата“ на съзнанието „и чукаат“, и обичат да идват при всички, които „отворят вратите на своето сърце“; макар да съществува съкровена връзка между Синове-Създатели и техните смъртни създания, независимо от това в смъртните хора има нещо от самия Бог, което действително пребивава в тях и за което тялото им служи като храм.

^{1:4.3 (26.5)} Когато завършите своя път във временния си облик, когато завърши вашето изпитание в плът, когато прахът, напълнил смъртния съд, „се върне в земята, откъдето е дошъл“, тогава ще се установи, че присъстващият в човека „Дух се връща към Бога, Който го е дал“. Във всеки смъртен на тази планета живее частица от Бога,

неотменима част от божествеността. Тя все още не е ваша по право, но ѝ е предопределено да се слее с вас, ако преживеете смъртта.

1:4.4 (26.6) Ние постоянно се сблъскваме с това тайнство на Бога; ние се зашеметяваме от нескончаемата панорама, която продължава да се разкрива и която е истината за неговата безкрайна добродетел, безпределно милосърдие, несравнена мъдрост и грандиозна личност.

1:4.5 (26.7) Божественото тайнство е заключено в неотстранимото различие между крайното и безкрайното, временното и вечното, пространствено-времето създание и Всеобщия Създател, материалното и духовното, несъвършенството на човека и съвършенството на Райското Божество. Богът на всеобщата любов разкрива себе си във всяко от своите създания, без изключение, като използва цялата способност на създанието за духовно постигане на ценностите на божествената истина, красота и добродетел.

1:4.6 (27.1) Във всички сфери и светове от вселената на вселените, на всички духове и смъртни Всеобщият Отец разкрива своята благодатност и божественост, които могат да бъдат постигнати или осмислени от подобни духовни същества или смъртни създания. Бог е безпристрастен по отношение на личностите — както духовни, така и материални. Божественото присъствие, на което детето на вселената се радва във всеки даден момент, е ограничено само от способността на подобно създание да възприема и разбира духовната действителност на свръхматериалния свят.

1:4.7 (27.2) Като реалност на духовния опит на човека Бог не е загадка. Но когато се предприема опит да се обясни реалността на духовния свят на физическия разум от материален тип, възниква тайната – тайна толкова непостижима и дълбока, че само силата на вярата на Богопозналия смъртен е способна на философското чудо по осъзнаването на Безкрайното от крайното, постигането на вечния Бог от еволюиращите смъртни на материалните светове на времето и пространството.

5. Личността на Всеобщия Отец

1:5.1 (27.3) Не позволявайте величината на Бога, неговата безкрайност, да затъмни или засенчи неговата личност. „Създалият ухото няма ли да чуе? Създалият очите няма ли да види?“ Всеобщият Отец е върхът на божествената личност; той е източникът и целта на всички личностни създания. Бог е безкраен и личностен; той е безкрайна личност. Отецът наистина е личност, независимо че безкрайността на неговата личност го поставя завинаги отвъд пълното разбиране на материалните и крайни същества.

1:5.2 (27.4) Бог е много повече, отколкото личността – такава, каквато е тя в човешкото разбиране; той излиза далеч отвъд пределите даже на възможната представа за свръхличност. Но свършено безполезно е да обсъждаме такова непостижимо понятие като “божествена личност” с материалните създания, чийто предел на представите за реалността на съществото се заключава в идеята и идеала за личност. Най-висшата възможна концепция на Всеобщия Създател при материалното създание се

изразява в духовните идеали, присъщи на възвишената представа за божествена личност. Затова, макар че вие вероятно знаете, че Бог трябва да бъде повече, отколкото човешката представа за личност, вие също така добре знаете, че той никак не може да бъде нещо помалко от вечна, безкрайна, истинска, добродетелна и прекрасна личност.

1:5.3 (27.5) Бог не се скрива от никое от своите създания. Той е непостижим за толкова много категории същества само затова, защото „живее в светлина, към която нито един смъртен не може да се приближи“. Необятността и великолепието на божествената личност излиза отвъд пределите на разбиране на несъвършения разум на еволюционните смъртни създания. Те „измерват водата с шепата си, Бог с педя измерва вселената“. Той е този, който „седи на кръга на земята, който простира небесата като тъкан и ги разгъва като вселена за живееене“. „Вдигнете очите си на висотата на небесата и вижте кой е сътворил всичко това, кой държи сметка за световите и ги нарича по име“; и затова е вярно, че „невидимите неща Божи отчасти се разбират чрез творението“. Такива, каквито сте днес, трябва да разберете невидимия Творец чрез неговото многолико и разнообразно творение, точно както чрез откровението разбирате служенето на неговите Синове и техните многобройни подчинени.

1:5.4 (28.1) Макар че материалните смъртни не могат да видят лика Божий, те трябва да се възрадваат в увереността, че той е личност; с вярата си да приемат истината за любовта на Всеобщия Баща към света – любов толкова голяма, че е

осигурила низшите обитатели на този свят с вечен духовен прогрес; те трябва да вярват, че Бог се „радва със синовете човешки“. Бог няма дефект в нито един от свръхчовешките и божествени атрибути, които образуват съвършената, вечна, любяща и безкрайна личност на Създателя.

1:5.5 (28.2) С изключение на обитателите на свръхвселените, в локалните творения на Бога няма друга лична или постоянна проява, освен Райските Синове-Създатели, които са бащи на населените светове и пълновластни управители на локалните вселени. Ако вярата на създанието беше съвършена, то със сигурност щеше да знае, че като вижда Сина-Създател, е видяло Всеобщия Баща; в търсенето на Отеца то не е молило и очаквало да види никого другогосвен Сина. Смъртният човек просто е неспособен да види Бога, докато не завърши трансформацията на духа и не достигне наистина до Рая.

1:5.6 (28.3) Природата на Райските Синове-Създатели не включва всички безусловни потенциали, отнасящи се към универсалната абсолютност, присъща на безкрайната природа на Първия Велик Източник и Център, но във всички възможни аспекти Всеобщият Баща *божествено* присъства в Синовете-Създатели. Оtecът и неговите Синове са едно. Тези Райски Синове от рода на Михаелитите са не само съвършени личности, но и модел за всичко личностно в локалната вселена – от Ярките Утринни Звезди до низшето човешко създание, еволюционното животно.

1:5.7 (28.4) Без Бога, без великото и централно лице на Божеството, в цялата необятна вселена на вселените не би имало личности. *Бог е личност.*

1:5.8 (28.5) Независимо от това, че Бог е вечна сила, величествено духовно присъствие, трансцендентален идеал и възхитителен дух, макар че той е всичко това и безкрайно повече, при все това той воистина и во веки веков е съвършена личност – Създател, който може да „познае и да бъде познат“, който е способен да „обича и да бъде любим“ и който може да стане наш приятел; от своя страна вие можете да станете известни, подобно на много свои предшественици, като приятели на Бога. Той е реален дух и духовна реалност.

1:5.9 (28.6) Като наблюдаваме как Всеобщият Отец разкрива себе си в своята вселена, като виждаме как той прониква в милиардите свои създания, като познаваме Бащата в неговите Пълновластни Синове, като продължаваме повсеместно да чувстваме неговото божествено присъствие, няма да се усъмним в първенството на неговата личност. Независимо от цялото свое необятно разпространение той си остава истинска личност и непрестанно поддържа лична връзка с безбройното множество свои създания по цялата вселена на вселените.

1:5.10 (28.7) Идеята за личността на Всеобщия Баща представлява разширена и поистинска представа за Бога, възникнала в човечеството главно благодарение на откровения. Благоразумието, мъдростта и религиозният опит – всички те предполагат и подразбират личността на Бога, но не потвърждават нейната пълнота. Даже

Вътрешният Настройчик на Съзнанието е доличностен. Истинността и зрелостта на всяка религия е право пропорционална на нейната представа за безкрайната личност на Бога и на постигането от нея на абсолютно единство на Божеството. Така идеята за личностното Божество става мярка за религиозна зрелост, след като в религията възниква представа за единството на Бога.

1:5.11 (29.1) Примитивната религия е признавала много личностни богове, създадени по образ и подобие на човека. Откровението потвърждава верността на разбирането за личността на Бога, което е възможно само в научния постулат за Първопричината и само условно се допуска във философската идея за Всеобщо Единство. Само чрез личността субектът е способен да разбере единството на Бога. Отрицанието на личността на Първия Източник и Център означава избор на едното от двете решения на философската дилема: материализъм или пантеизъм.

1:5.12 (29.2) При съзерцание на Божеството понятието за личност трябва да се освободи от идеите за телесност. Материалното тяло не е задължително за личността, била тя личност на човек или на Бог. Грешката, свързана с тълкуването на ролята на телесното, се проявява в двете крайности на човешката философия. За материализма смъртта, която лишава човека от неговото тяло, води към прекратяване на съществуването на личността; за пантеизма Бог не е личност, понеже няма тяло. Свръхчовешкият тип прогресираща личност действа в съюз с разума и духа.

1:5.13 (29.3) Личността е не просто атрибут на Бога; това е поскоро всеобхватност на съгласуваната безкрайна природа и обединената божествена воля със съвършенство на изразяването, демонстрирано във вечността и всеобщността. Личността във висшия смисъл е откровението на Бога за вселената на вселените.

1:5.14 (29.4) Бидейки вечен, всеобщ, абсолютен и безкраен, Бог не разширява своето знание и не задълбочава своята мъдрост. За разлика от предположенията или разбирането на крайния човек, Бог не придобива опит, но в пределите на своята собствена вечна личност той получава истинско удовлетворение от постоянно разширяващото се самоосъществяване, което, в определен смисъл, е аналогично на и сравнимо с придобиването на нов опит от крайните същества в еволюционните светове.

1:5.15 (29.5) Абсолютното съвършенство на безкрайния Бог би го обрекло на крайните ограничения, присъщи на безусловната крайност на съвършенството, ако не беше този факт, че Всеобщият Баща участва непосредствено в личностните усилия на всяка несъвършена душа в огромната вселена, стремяща се с божествената помощ да се възвиси към съвършените духовни светове. По цялата вселена на вселените този еволюционен опит на всяко духовно същество и всяко смъртно създание е съставна част на Отеца – вечно разширяващото се съзнание на Божеството в безкрайния божествен кръг на непрестанното самоосъществяване.

1:5.16 (29.6) Буквална истина е: „Във всяка скръб ваша той скърби с вас.“; „Във всички ваши радости той се радва с

вас.“ Неговият доличностен божествен дух действително е част от вас. Островът на Рая реагира на всички физически превръщания във вселената на вселените; Вечният Син съдържа в себе си всички духовни импулси на цялото творение; Съвместният Извършител обединява всички проявления на разума в разширяващия се космос. Всеобщият Отец vyplъщава в цялата пълнота на божественото съзнание целия индивидуален опит на прогресивните усилия на развиващия се разум и нарастващата духовност на всяко създание, същество и личност на цялото еволюционно творение на времето и пространството. И всичко това в буквален смисъл е истинско, тъй като „в Него ние живеем, движим се и съществуваме“.

6. Личността във вселената

1:6.1 (29.7) Човешката личност е пространствено-времеви образ, сянка, хвърляна от божествената личност на Създателя. Никаква действителност не може адекватно да се постигне чрез изучаване на нейната сянка. Сенките трябва да бъдат интерпретирани от гледна точка на истинската субстанция.

1:6.2 (30.1) За науката Бог е причина, за философията – идея, за религията – личност, даже изпълнен с любов небесен Баща. За учения Бог е изходна сила, за философа – хипотеза на единството, за религиозния човек – жив духовен опит. Неадекватността на човешката представа за личността на Всеобщия Баща може да се коригира само чрез духовния прогрес на човека във вселената; пълна адекватност ще настъпи едва тогава, когато странстващите

из времето и пространството накрая достигнат божествените обятия на живия Бог в Рая.

1:6.3 (30.2) Никога не пропускайте противоположните гледни точки на личността в разбирането от Бога и човека. Човекът разглежда и разбира личността от гледната точка на крайното за безкрайното, Бог – от гледната точка на безкрайното за крайното. Човекът притежава най-низшия тип личност, Бог – най-висшия, дори върховния, пределния и абсолютния. Затова, за подобряване на представите за божествената личност, трябва търпеливо да се дочака появата на подобрените идеи за човешката личност и особено усъвършенстваното разкриване както на човешката, така и на божествената личност в посвещенческия живот, преживян на Урантия от Сина-Създател Михаил.

1:6.4 (30.3) Доличностният божествен дух, който прониква в смъртния разум, е убедително доказателство за реалността на своето съществуване, но понятието за божествена личност може да се постигне само с духовното прозрение, присъщо на истинския религиозен опит на личността. Всяка личност – човешка или божествена, може да бъде позната и разбрана напълно независимо от външните реакции или материалното присъствие на такава личност.

1:6.5 (30.4) За дружбата на двете създания е необходима определена степен на нравствено сходство и духовна хармония; любящата личност едва ли ще разкрие себе си като нелюбяща. Дори само за да се приближи към познанието на една божествена личност, на човешката личност ѝ е необходимо да посвети на това целия си

талант; нерешителните, половинчати действия биха били напразни.

1:6.6 (30.5) Колкото попълно човек разбира себе си и цени личностните качества на другите хора, толкова посилно ще се стреми към познаване на Изначалната Личност и толкова поискрено такъв познал Бога човек ще се стреми да стане подобен на Изначалната Личност. Може хората да се разминават в мненията си за Бога, но полученият в него и заедно с него опит излиза изцяло извън пределите на всякакви човешки спорове и чисто интелектуални умозаклучения. Богопозналият човек описва своя духовен опит, не за да убеди невярващите, а за наставляване и взаимно удовлетворение на вярващите.

1:6.7 (30.6) Да допуснеш, че вселената може да бъде позната и достъпна за разбиране, значи да допуснеш, че тя е създадена от разум и се управлява от личност. Човешкият разум е способен да разбере само появата на друг разум – било то разум на човек или свръхчовек. Ако човешката личност е способна да познае вселената чрез опит, това значи, че някъде в тази вселена са скрити божествен разум и неподправена личност.

1:6.8 (30.7) Бог е Дух – духовна личност; човекът също е дух – потенциална духовна личност. Иисус Назарянин постигна пълното възплъщение на този потенциал на духовната личност в човешкия опит; затова неговият живот, посветен на изпълнението на волята на Отеца, се превръща за човека в найреалното и идеално разкриване на личността на Бога. Макар постигането на личността на Всеобщия Баща да може да стане само в непосредствения религиозен опит,

земният живот на Иисус ни въодушевява със съвършенството на демонстрацията на такова въплъщение и с разкриването на личността на Бога в истинския човешки опит.

7. Духовната ценност на разбирането на личността

^{1:7.1 (31.1)} Когато Иисус е говорел за „живия Бог“, той е имал предвид личностното Божество – Отеца в небесата. Представата за личността на Божеството му помага в приятелските отношения, благоприятства разумното поклонение, съдейства за живителна доверчивост. Между неличностните неща е възможно взаимодействие, но не и приятелство. Отношенията на приятелство между бащата и сина, както и между Бога и човека, са възможни, само ако те и двамата са личности. Само личностите са способни да общуват една с друга, макар това личностно общуване да може съществено да се облекчава от присъствието на именно такава неличностна същност, какъвто е Настройчикът на Съзнанието.

^{1:7.2 (31.2)} Човекът не се съединява с Бога, както капката вода с океана. Човекът придобива божественото единство благодарение на задълбочаващото се взаимно духовно общуване, благодарение на връзката на личността с личностния Бог, благодарение на все поголямото придобиване на божествена природа в поискреното и разумно подчиняване на божествената воля. Такова възвишено отношение е възможно само между личности.

^{1:7.3 (31.3)} Понятието за истината може да се разглежда отделно от личността, понятието за красотата може да

съществува без личност, но представата за божествена добродетел е постижима само по отношение на личността. Само *личността* може да обича и да бъде обичана. Даже красотата и истината биха били лишени от надеждата за продължаване на живота, ако те не бяха атрибути на личностен Бог – един любящ Баща.

1:7.4 (31.4) Ние сме неспособни докрай да разберем как Бог може да бъде първичен, неизменен, всемоушен и свършен – и едновременно с това обкръжен от еволюираща вселена на относителни несвършенства, вселена непрестанно изменяща се и явно ограничена от законите. Но ние сме способни да *познаем* тази истина в своя личен опит, тъй като всички ние си запазваме неподправеност на личността и единство на волята, независимо от постоянното изменение както на нас самите, така и на нашето обкръжение.

1:7.5 (31.5) Пределната вселенска реалност е невъзможно да се постигне с математика, логика или философия – това е постижимо само по пътя на личния опит в условията на нарастващо подчинение на божествената воля на личностен Бог. Нито науката, нито философията, нито теологията са способни да потвърдят съществуването на личността на Бога. Само личният опит на вярващите синове на небесния Баща може да помогне на неподправеното духовно осъзнаване на личността на Бога.

1:7.6 (31.6) По-висшите представи за вселенска личност включват: индивидуалност, самосъзнание, лична воля и възможност за саморазкриване. И всички тези качества предполагат приятелство и с други равни личности,

подобно на това, което съществува в обединенията на личностите на Райските Божества. И абсолютното единство на тези обединения е дотолкова съвършено, че божествеността става известна като неразделимост, като единство. „Господ Бог е Господ *единен*. “. Неразделимостта на личността не пречи на Бога да посвещава своя дух, който се заселва в сърцата на смъртните хора. Неразделимостта на личността на човешкия баща не препятства възпроизводството на смъртни синове и дъщери.

1:7.7 (31.7) Това понятие за неразделимост, в съвкупност с понятието за единство, подразбира изход на Пределността на Божеството отвъд границите както на времето, така и на пространството; затова както времето, така и пространството не могат да бъдат нито абсолютни, нито безкрайни. Първият Източник и Център е тази безкрайност, която безусловно превъзхожда границите на разума, материята и духа.

1:7.8 (31.8) Фактът на съществуването на Райската Троица по никакъв начин не противоречи на истината за божественото единство. Във всички реакции на космическата реалност и във всички отношения със създанията, трите личности на Райското Божество действат като единна личност. Не противоречи на съществуването на тези три вечни личности и истината за неразделимостта на Божеството. Аз напълно осъзнавам този факт, че на мое разположение няма адекватни езикови средства, с които да обясня на смъртния разум нашето разбиране за тези космически проблеми. Но вие не трябва

да се отчайвате; не всички тези въпроси са докрай разбрани даже от висшите личности, които принадлежат към моята група Райски същества. Винаги помнете, че тези трудни за разбиране истини, които се отнасят до Божеството, ще започнат да се проясняват според това, как вашият разум ще се изпълва с все поголяма духовност в следващите епохи в продължение на дългия възход на смъртните към Рая.

1:7.9 (32.1) [Представено от Божествен Съветник, член на група небесни личности, получил задача от Извечно Древните на Уверса, столицата на седмата свръхвселена, да оглави подготовката на тези части от последващото откровение, които се отнасят към въпросите, излизащи извън рамките на локалната вселена Небадон. В моите пълномощия влиза подготовката на документите, които описват природата и атрибутите на Бога, тъй като аз представлявам върховния източник на съответната информация, достъпна в някой от обитаемите светове. Служил съм със статут на Божествен Съветник във всичките седем свръхвселени и в течение на дълго време съм се намирал в Райския център на цялото творение. Неведнъж съм изпитвал върховно наслаждение от непосредственото и лично присъствие на Всеобщия Баща. Аз описвам реалността и истината за природата и атрибутите на Отеца с неоспорими пълномощия; аз знам за какво говоря.]

Документ 2. Природата на Бога

2:0.1 (33.1) Д ОКОЛКОТО най-висшата от възможните представи на човека за Бога се заключава в човешката идея

и в идеала за първична и безкрайна Личност, позволено е – и може да се окаже полезно, да се изучат някои особености на божествената природа, представени в личността на Божеството. Найдобре природата на Бога може да бъде разбрана чрез разкриването на Отеца, осъществено от Михаил Небадонски в неговите многобройни учения и възвишен живот в плът. Подълбоко да разбере божествената природа може също така човекът, който смята себе си за Божие дете и който гледа на Създателя като на истински духовен Баща.

2:0.2 (33.2) Природата на Бога може да се изучава чрез разкриването на висши идеи, божествената личност може да бъде представена като олицетворение на най-висши идеали, но от всички разкривания на божествената природа най-добре от всичко просвещава ума и укрепва духа разбирането на религиозния живот на Иисус от Назарет – както до, така и след пълното осъзнаване на своята божественост. Ако разглеждаме живота на Михаил в плът като фон, на който Бог разкрива себе си на човека, то ние можем да се опитаме да изразим в словесните знаци на човешкия език някои идеи и идеали, засягащи божествената природа, които вероятно ще спомогнат за по-нататъшното проясняване и консолидиране на човешката представа за природата на Всеобщия Отец и характера на неговата личност.

2:0.3 (33.3) Огромно препятствие пред всички наши опити за разширяване и одухотворяване на човешката представа за Бога са ограничените възможности на смъртния разум. В сериозен пропуск при изпълнението на нашата задача се

превръщат също така и ограниченията на езика и оскъдността на материала, който може да се използва като илюстрации или сравнения в нашия стремеж да опишем божествените ценности и да разкрием духовните значения пред крайния, смъртен разум на човека. Всички наши усилия да разширим човешката представа за Бога биха били напразни, ако не беше фактът, че смъртният разум е обител на Настройчика, посветен от Всеобщия Баща, и че той е изпълнен с Духа на Истината на Сина-Създател. Затова, като разчитам на присъствието в човешкото сърце на тези божествени духове, които ми помагат да разширя представата за Бога, аз с радост пристъпвам към изпълнението на своята задача в опита си да предложа на разума на човека даденото подолу описание на природата на Бога.

1. Безкрайността на Бога

^{2:1.1 (33.4)} „Докосвайки се до Безкрайното, ние не можем да го открием. Неведоми са пътищата Божии.“ „Разумът му е неизмерим и величието му е неизследваемо.“. Ослепителната светлина на присъствието на Отеца е такава, че за неговите низши същества той, очевидно, „обитава в пълна тъмнина“. Не само мислите и плановите му са непроницаеми, но той „твори безброй велики и чудни дела“. „Бог е велик; ние не го разбираме, нито можем да изследваме броя на годините му.“. „Наистина ли Бог живее на земята? Ето, небето (вселената) и небето на небесата (вселената на вселените) не го побират.“ „Колко непостижима е неговата съдба и колко неизповедими са пътищата му!“

2:1.2 (34.1) „Има само един Бог – безкрайният Баща, който е и предан Създател.“ „Божественият Създател е също така и Всеобщият Вседържител, източникът и целта на всяка душа. Той е върховната Душа, Изначалният Разум и Неограниченият Дух на цялото творение.“ „Великият Властващ не греши. Той е великолепен по величие и слава.“ „За Бога-Създател са неведоми страхът и враждебността. Той е безсмъртен, вечен, същински, божествен и щедър.“ „Колко чист и прекрасен, колко дълбок и неизмерим е небесният Прародител на всички неща!“ „Особено великолепен е Безкрайният с това, че дарява себе си на хората. Той е началото и край, Отецът на всяко благо и свършен замисъл.“ „Всичко е възможно с Бога; вечният Създател е причината на причините.“

2:1.3 (34.2) Независимо от безкрайността на грандиозните проявления на вечната и всеобща личност на Ощеа той открива в безпределното самосъзнание както своята безкрайност, така и своята вечност; така той напълно осъзнава и своето свършенство и власт. Освен своите равноправни Божества Той е единственото същество във вселената, което притежава свършена, правилна и изчерпателна самооценка.

2:1.4 (34.3) Отецът непрестанно и неизменно удовлетворява различните потребности в себе си, от време на време изменящи се в различните части на неговото ми-ро-зда-ние. Великият Бог познава и разбира себе си; безкрайно е неговото самосъзнание за всички свои изначални атрибути на свършенство. Бог не е космическа случайност; нито е вселенски експериментатор. Пълновластните Управители

на Вселените са способни да дерзаят, Бащите на Съзвездията могат да експериментират; главите на системите могат да се упражняват; но Всеобщият Баща вижда края още в началото, а неговият божествен замисъл и вечна цел действително обхващат и разбират всички експерименти и дерзания на неговите подчинени във всички светове, системи и съзвездия, във всяка вселена от неговите необятни владения.

2:1.5 (34.4) Нищо не е ново за Бога и никое космическо събитие никога не се случва изненадващо за него; той обитава кръга на вечността. Дните му нямат начало или край. За Бога няма минало, настояще или бъдеще; цялото време във всеки даден момент е настояще. Той е великото и единствено АЗ СЪМ.

2:1.6 (34.5) Всеобщият Баща е абсолютно и безусловно безкраен във всички свои атрибути; и този факт във и сам по себе си автоматически изключва възможността за пряко лично общуване с крайни материални същества и с други низши типове създадени разумни същества.

2:1.7 (34.6) Всичко това предполага такова устройство на връзката и общуването със своите многобройни създания, което е било предопределено първо в личностите на Райските Божии Синове, които се явяват на планетарните раси, независимо от съвършенството на своята божественост, в плът и кръв, като стават един от вас и се обединяват с вас; така Бог става човек, както стана при посвещаването на Михаил, когото наричаха “Синът Божий” и “Човешкият Син”. И второ, личностите на Безкрайния Дух – различните чинове серафически

войнства и други категории разумни небесни същества, се сближават с материалните създания с по-низш произход, като всячески им помагат и им служат. И трето, съществуват и неличностните Тайнствени Наставници, Настройчиците на Съзнанието, действителният дар на самия велик Бог, които се изпращат без предупреждение и обяснение, за да пребивават в създания, подобни на хората на Урантия. Като нескончаем поток те се спускат от висотите на славата и благодатта и се вселяват в скромните умове на онези смъртни, които притежават явна или потенциална способност за Бого-съзнание.

2:1.8 (35.1) По тези и по много други пътища — пътища неведоми и съвършено непонятни за вашия краен разум, Отецът с любов и готовност намалява, всячески видоизменя, отслабва и смекчава своята безкрайност, което му позволява да се приближи до крайния разум на своите деца-създания. Така, чрез последователно разпределяне на личността си и като намалява абсолютността, безкрайният Баща е способен да влиза в тесен контакт с множеството разумни създания в многобройните светове на своята обширна вселена.

2:1.9 (35.2) Всичко това той е извършил, извършва и вечно ще извършва, без в ни наймалка степен да намалява факта и реалността на своята безкрайност, вечност и първичност. Всички тези неща са абсолютно верни независимо от трудностите на тяхното разбиране, от тайната, която ги обвива, или от невъзможността за тяхното разбиране от създания, подобни на обитателите на Урантия.

2:1.10 (35.3) Тъй като Първият Баща е безкраен в своите планове и вечен в своите цели, никое крайно създание, по силата на самата си природа, не е способно да обхване или разбере тези божествени замисли и намерения в цялата им пълнота. Само понякога, само за миг се разкриват на смъртния човек замислите на Отеца, разкривани във връзка с претворяването на планове за възход на създанията на нови нива от прогреса във вселената. Макар че човек е неспособен да постигне значението на безкрайното, безкрайният Баща несъмнено напълно разбира и с любов съдържа в себе си цялата крайност на всички свои деца във всички вселени.

2:1.11 (35.4) Отецът разделя божествеността и вечността с многобройни висши Райски създания, но ние се съмняваме, че безкрайността и произтичащата от нея космическа изначалност са разделяни напълно с някого освен с неговите равноправни партньори в Райската Троица. Безкрайността на личността трябва, по необходимост, да обхване всичко, което в нея е крайно; оттук произтича истината – буквална истина, на учението, гласящо, че „в Него живеем и се движим, и съществуваме“. Частицата от Божеството на Всеобщия Баща пребивава в смъртния човек и е част от безкрайността на Първия Велик Източник и Център, Отеца на Отците.

2. Вечното съвършенство на Отеца

2:2.1 (35.5) Дори вашите древни пророци са разбирали вечната, кръгова природа на Всеобщия Баща, която няма начало и край. Бог буквално и вечно пребивава в своята вселена на вселените. Той пребивава в нея във всеки момент, с цялото

си абсолютно величие и вечно превъзходство. „Отецът има живот в самия себе си и този живот е вечен живот.“ От векове именно Отецът „дарява на всички живот“. В това е безкрайното съвършенство на божествената цялостност. „Аз съм Господ; Аз не се изменям.“ Нашето знание за вселената на вселените говори за него не само като за Отеца на небесните светили, но и за това, че в неговото водене на междупланетните дела „няма изменения и сянка на промяна“. Той „възвестява от началото онова, което ще бъде в края“. Той казва: „Моето решение ще се осъществи и ще направя всичко, което ми е угодно според вечния план, замислен в моя Син“. Затова всички замисли и намерения на Първия Източник и Център са подобни нему: вечни, съвършени и неизменни.

2:2.2 (35.6) В повелите на Отеца има изчерпваща окончателност и пределно съвършенство. „Всичко, което извършва Бог, пребивава вовеки; към това няма какво да се добави и от това няма какво да се отнеме.“ Всеобщият Баща не съжалява за своите изначални замисли, проникнати от мъдрост и съвършенство. Неговите планове са неизменни, неговите решения са неоспорими, а неговите деяния – божествени и непогрешими. „Пред погледа му хиляда години са като вчерашния ден, който е преминал, и като страж в нощта.“ Ограниченият разум на смъртния човек никога няма да постигне цялото съвършенство на божествеността и величието на вечността.

2:2.3 (36.1) Може да изглежда, че при изпълнението на своя вечен замисъл реакциите на неизменния Бог зависят от изменящото се отношение и преобразуващото се съзнание

на създадените от него разумни същества; тоест външно и на повърхността те могат да изглеждат изменчиви, но под повърхността на всички външни проявления е скрита дълбока и неизменна цел – непреходният замисъл на вечния Бог.

2:2.4 (36.2) Във вселените понятието “съвършенство” неизбежно трябва да бъде относително, но в централната вселена и особено в Рая съвършенството е пълно; в някои аспекти то е даже абсолютно. Проявленията на Троицата се различават в демонстрацията на божественото съвършенство, но не го отслабват.

2:2.5 (36.3) Изначалното съвършенство на Бога се състои не в предполагаемата праведност, а в съвършенството на добротата, присъща на неговата божествена природа. Отецът е окончателен, изчерпващ и безупречен. Няма дефекти в красотата и съвършенството на неговата праведна личност. И в центъра на целия план, който обединява живите същества на пространственните светове, се намира божественият замисъл: всички волеви създания да бъдат извисени до висшето предназначение на собствения им опит от споделянето на Райското съвършенство на Отеца. Бог не е нито егоистичен, нито затворен; той непрестанно посвещава себе си на всички самоосъзнаващи се същества на необятната вселена на вселените.

2:2.6 (36.4) Бог е вечно и безкрайно съвършен и в личния му опит несъвършенството е неведомо за него; но той осъзнава целия опит на несъвършенството на всички създания, които преодоляват трудности във всички

еволюционни вселени на всички Райски Синове-Създатели. Личното и освобождаващо съприкосновение на Бога на съвършенството защитава сърцата и обхваща природата на всички смъртни създания, издигнали се на космическото ниво на нравствено разбиране. По този начин, както и посредством преките контакти с божественото присъствие, Всеобщият Баща всъщност участва в опита съвместно с незрелостта и несъвършенството в еволюционния път на всяко нравствено същество в цялата вселена.

2:2.7 (36.5) В божествената природа няма място за човешките ограничения и потенциалното зло, но опитът на смъртните, който включва злото и всички свързани с него човешки отношения, със сигурност е част от непрестанно разширяващото се самопретворяване на Бога в децата на времето – създания, снабдени с нравствената отговорност на същества, създавани или развиващи се от всеки Син-Създател, който излиза от Рая.

3. Правосъдието и праведността

2:3.1 (36.6) Бог е праведен; затова е справедлив. „Праведен е Господ във всички пътища Свои.“ „Аз ненапразно направих всичко, което направих, казва Господ.“. „Наистина, всички Божии Съждения са праведни.“ Създанията на Всеобщия Баща не могат да повлияят на неговото правосъдие със своите действия или постъпки, „тъй като няма в Господа, Бога наш, неправда, нито пристрастие, нито подкупничество“.

2:3.2 (36.7) Колко напразно е да се обръщаме към такъв Бог с незрели призови да измени своите неизменни повели, за да избегнем справедливите последствия от действията на неговите мъдри естествени закони и праведни духовни повели! „Не се заблуждавайте; Бог не може да бъде излъган, защото каквото посее човек, това и ще пожъне.“ Вярно е, че даже при заслужена жътва на прегрешения божественото правосъдие винаги е смекчено от милосърдие. Безкрайната мъдрост е вечният арбитър на съдбите, определящ мярката на правосъдието и милосърдието за всеки конкретен случай. Найголямото наказание (в действителност неизбежно следствие) за прегрешения и преднамерено въставане против Божията власт е прекратяването на съществуването като отделен поданик на тази власт. Окончателният резултат за откровената порочност е пълно унищожение. В крайна сметка обединилите се с греха субекти унищожават себе си сами, тъй като, като се отдават на злото, стават напълно нереални. Фактическото изчезване на такова създание, обаче, винаги се отлага чак до осигуряването на пълно съответствие с реда за извършването на правосъдие, установен в съответната вселена.

2:3.3 (37.1) Прекратяването на съществуването се извършва в течение на периодичното или в течение на провежданото в края на всяка епоха раздаване на правосъдие по отношение на света или световите. В свят, подобен на Урантия, това става на заключителния стадий от планетарния съдебен период. В такива периоди прекратяване на съществуването може да бъде постановено чрез координираното действие на всички упълномощени трибунали – като се започне от

планетарния съвет и съдилищата на Сина-Създател и се стигне до трибуналите на Извечно Древните. Заповедта за анихилиране се издава от върховните съдилища на свръхвселената и се съпровожда от потвърждаване на обвинителния акт, изготвен в сферата, обитавана от грешника; след потвърждаване на решението за ликвидиране от върховните инстанции то се привежда в изпълнение с непосредствен акт на тези съдии, които се намират в столицата на свръхвселената и провеждат оттам своята дейност.

2:3.4 (37.2) След окончателното потвърждаване на решението обединилото се с порока същество мигновено прекратява своето съществуване, става, сякаш никога не е съществувало. Възраждането е невъзможно; подобна участ е неизменна и вечна. Принадлежалите на индивида елементи жива енергия се разпадат на съставните си части посредством трансформация на времето и видоизменение на пространството и се превръщат в този космически потенциал, от който някога са възникнали. Що се отнася до личността на злодея, то тя бива лишена от възможността да се спаси вследствие неспособността на създанието да направи такъв избор и да вземе такива решения, които биха му осигурили вечен живот. Когато връзката на разума със злото стигне до пълно обединяване с порока, то – след прекратяването на живота и космическото ликвидиране, подобна изолирана личност се поглъща от свръхдушата на творението и става част от развиващия се опит на Висшето Същество. Никога вече тя не става личност; нейната индивидуалност изчезва и става, сякаш никога не я е имало. Ако личността е била обител на Настройчик, то

емпиричните духовни ценности се съхраняват в реалността на Настройчика, който продължава да съществува.

2:3.5 (37.3) Във всяко космическо състезание между действителните нива на реалността, личността от повисоко ниво винаги удържа победа над личността от пониско ниво. Този неизбежен резултат от космическия спор се обяснява с това, че божествеността на качеството съответства на нивото на реалността или действителността на всяко волево създание. Неограниченото зло, абсолютното заблуждение, преднамереният грях и отявлението злодейство са вътрешни и автоматически самоубийствени. Такива проявления на космическа нереалност са възможни във вселената само благодарение на временната милосърдна търпимост, в очакване да се приведат в действие механизмите за определяне на правосъдието и докато се търси справедливо решение в праведните вселенски съдилища.

2:3.6 (37.4) Управлението на Синовете-Създатели в локалните вселени се характеризира със съзидание и одухотворяване. Тези Синове посвещават себе си на ефективното претворяване на Райския план за последователно възвисяване на смъртните, за превъзпитаване на метежниците и заблудилите се; но ако всички тези изпълнени с любов усилия бъдат окончателно и завинаги отхвърлени, силите, които действат под ръководството на Извечно Древните, привеждат в изпълнение окончателната заповед за ликвидиране на личността.

4. Божието милосърдие

2:4.1 (38.1) Милосърдието е просто правосъдие, смекчено от тази мъдрост, която произлиза от съвършенството на знанията и пълното разбиране на естествените слабости и недостатъци на крайните създания. „Нашият Бог е милосърден, търпелив и многомилостив.“ Затова „всеки, който призове името Господне, ще бъде спасен“, „тъй като Той великодушно помилва“. „Милостта Господня е от векове и до векове“; наистина „вечна е неговата милост“. „Аз съм Господ, творещ милост, съд и правда на земята, тъй като това ми е благоугодно.“ „Не по желанието на своето сърце наказвам и огорчавам човешките синове“, тъй като аз съм „Бащата на милосърдието и Бога на всяко утешение“.

2:4.2 (38.2) На Бог е присъща добротата, за него е естествено състраданието, той е извечно милосърден. И никога не е необходимо някакво въздействие върху Отеца, за да се предизвика неговото милосърдие. Потребността на създаденото същество е напълно достатъчна, за да осигури изобилен поток от нежното милосърдие и спасителната благодат на Отеца. Тъй като Бог знае всичко за своите деца, за него е лесно да им прощава. Колкото подобре човек разбира своя ближен, толкова по-лесно ще му бъде да му прощава и даже да го обича.

2:4.3 (38.3) Само присъщата безкрайна мъдрост и проникателност позволява на праведния Бог да върши правосъдие и да бъде милосърден едновременно и във всяка ситуация във вселената. Небесният Баща никога не се терзае от противоречиви мнения по отношение на своите вселенски деца; Бог никога не става жертва на

антагонизъм в отношенията. Всезнанието на Бога направлява неговата свободна воля и му позволява безпогрешно да избира такова вселенско действие, което съвършено, едновременно и равностойно удовлетворява всичките му божествени атрибути и безкрайните качества на неговата вечна природа.

2:4.4 (38.4) Милосърдието е естествен и задължителен плод на добродетелта и любовта. Добродетелният характер на любящия Баща просто е неспособен да лиши дори едно от своите вселенски деца от мъдрото съдействие на милосърдието. Вечното правосъдие и божественото милосърдие в съвкупност образуват това, което в човешкия опит се нарича справедливост.

2:4.5 (38.5) Божественото милосърдие е основан на справедливостта метод за съгласуване на вселенските нива на съвършенство и несъвършенство. Милосърдието е правосъдието на Върховността, адаптирано към положението на разкриващото се крайно същество, праведността на вечността, видоизменена така, че да удовлетвори висшите интереси и космическото благополучие на децата на времето. Милосърдието не е нарушаване на правосъдието, а по-скоро точна интерпретация на изискванията на върховното правосъдие в неговото справедливо приложение към подчинените духовни същества и към материалните създания в еволюиращите вселени. Милосърдието е правосъдието на Райската Троица, мъдро и с любов низхождащо до многобройните разумни създания на пространството и времето, формулирано от божествената мъдрост и

определено от всезнаещия разум и суверенната воля на Всеобщия Баща и всички негови партньори-Създатели.

5. Любовта на Бога

2:5.1 (38.6) „Бог е любов“, затова единственото лично отношение на Бога към онова, което става във вселените, е неизменна проява на божествена любов. Отецът ни обича толкова, че ни дарява своя живот. „Той повелява на Своето слънце да изгрее и над злите, и над добрите и изпраща дъжд на праведните и на неправедните.“

2:5.2 (39.1) Невярно е да се предполага, че любовта на Бога към неговите деца трябва да се постига с жертви, давани от неговите Синове, или с ходатайства от подчинените му създания, „тъй като Отецът сам ви обича“. Именно под влиянието на своето родителско чувство Отецът изпраща чудесните Настройчици, които се заселват в ума на хората. Божията любов е всеобхватна; „жадният нека да дойде“. Той желае „всички хора да се спасят, като познаят истината“. Той „не желае гибелта на никого“.

2:5.3 (39.2) Създателите първи се опитват да спасят човека от катастрофалните последствия от неразумното нарушаване на божествените закони от него. По своята природа Божията любов е бащинско чувство; затова понякога той „ни наказва за наше добро, за да можем да вземем участие в неговата святост“. Даже в най-суровите изпитания помнете, че „във всяка наша скръб той скърби с нас“.

2:5.4 (39.3) Бог проявява божествена доброта към грешниците. Когато метежниците се обърнат към праведността, те

биват приемани с милосърдие, „тъй като Господ наш е многомилостив“. „Аз съм Този, Който заличава престъпленията ти заради самия Себе Си и греховете ти не помни.“ „Ето с каква любов ни е дарил Отецът, за да се наричаме Божии деца.“

2:5.5 (39.4) В края на краищата найголямото доказателство за Божията добродетел и върховно основание за любовта към него е живеещият във вас дар на Отеца – Настройчикът, който търпеливо очаква часа, когато и двамата ще се слеете във вечно единство. Макар че Бог не може да бъде намерен посредством търсения, ако вие се подчините на пребиваващия във вас дух, той безпогрешно ще ви поведе, стъпка по стъпка, живот след живот, вселена след вселена, век след век, докато накрая се окажете в присъствието на Райската личност на Всеобщия Баща.

2:5.6 (39.5) Колко неразумно е да не се прекланяте пред Бога, само защото ограниченията на вашата човешка природа и материалните препятствия не ви позволяват да го видите. Между вас и Бога има колосално разстояние (физическо пространство), което ви предстои да преминете. Съществува също така и огромна пропаст от духовни различия, която е необходимо да се преодолее; но независимо от всичко физическо и духовно, което ви отделя от личното присъствие на Бога в Рая, спрете и се замислете за тази свята истина, че Бог живее във вас; от своя страна той вече е прехвърлил мост през пропастта. Той е изпратил частица от себе си, от своя Дух, за да живее вътре във вас и да се труди с вас както сега, така и докато следвате своя вечен вселенски път.

2:5.7 (39.6) За мен е лесно и приятно да се прекланям пред този, който е толкова велик и едновременно с такава любов посвещава себе си на възвисяващото служене на своите низши създания. За мен е естествено да обичам този, който е толкова могъщ в творението и управлението на сътвореното и при все това е така съвършен в своето великодушие и толкова верен в своето милосърдие и постоянно ни защитава. Мисля, че бих обичал Бога така силно, дори ако не беше толкова велик и могъщ, а само великодушен и милосърден. Всички ние обичаме Отеца повече заради неговата същност, отколкото заради признаването на неговите поразителни атрибути.

2:5.8 (39.7) Когато виждам с каква доблест Синовете-Създатели и подчинените им същества се борят с различните временни трудности, присъщи на еволюцията на вселените на пространството, откривам в себе си огромно и дълбоко чувство към тези по-малки управители на вселени. В края на краищата аз мисля, че всички ние, включително и смъртните, обичаме Всеобщия Баща и всички останали същества – божествени или човешки, тъй като разбираме, че тези личности действително ни обичат. Пробуждането на любовта в много отношения е пряк отговор на любовта на пробуждащия. Като знам, че Бог ме обича, аз бих продължавал беззаветно да го обичам, дори ако той беше лишен от всички свои атрибути на върховност, безпределност и абсолютност.

2:5.9 (40.1) Любовта на Отеца остава с нас по цялото протежение на безкрайния кръг на вечността. Когато се замисляте над любвеобилната природа на Бога, е възможна

само една разумна и естествена личностна реакция: вие все повече ще обичате своя Създател; вашето чувство към Бога ще бъде сравнимо с това, което изпитва детето към земния родител; защото както бащата, истинският баща, обича своите деца, така и Всеобщият Баща обича своите създадени синове и дъщери и неуморно се грижи за тяхното благополучие.

2:5.10 (40.2) Но любовта на Бога е разумно и прозорливо родителско чувство. Божествената любов се проявява в единството и взаимодействието с божествената мъдрост и всички останали безкрайни качества на съвършената природа на Всеобщия Баща. Бог е любов, но любовта не е Бог. Най-великата проява на божествена любов към смъртните същества е даряването им с Настройчици на Съзнанието, но най-великото разкриване на любовта на Оцеца на Урантия се заключава в посвещаването на неговия Син Михаил, в преживения от него на земята идеален духовен живот. Именно вътрешният Настройчик превръща Божията любов в индивидуално чувство за всяка човешка душа.

2:5.11 (40.3) Понякога на мен ми е до болка обидно, че съм принуден да описвам божественото чувство на небесния Баща към неговите вселенски деца с помощта на човешкия словесен знак любов. Този термин – независимо от това, че действително изразява най-висшата представа на човека за смъртните отношения на уважение и преданост, така често се използва за обозначаването на толкова много от човешките отношения, че е твърде низш и крайно непригоден, за да се превърне в думата, която да изрази и

несравнимото чувство на живия Бог към неговите вселенски създания! Колко жалко, че не мога да използвам някоя божествена и особена дума, способна да предаде на човешкия разум истинския характер и изискано прекрасния смисъл на небесното чувство на Райския Баща.

2:5.12 (40.4) Когато човек губи от поглед любовта на личностния Бог, царството Божие се превръща просто в царство на доброто. Независимо от безкрайното единство на божествената природа любовта е доминиращото свойство на всички личностни отношения на Бога с неговите създания.

6. Добродетелта на Бога

2:6.1 (40.5) Във физическата вселена можем да наблюдаваме божествената красота, в света на разума – да постигаме вечната истина, но добродетелта на Бога се открива само в духовния свят на личния религиозен опит. В своята истинска същност религията е доверие към добродетелта на Бога чрез вярата в него. Във философията Бог може да бъде велик и абсолютен, даже разумен и личностен, но в религията Бог е длъжен да бъде и нравствен; той трябва да бъде добродетелен. Човекът може да се бои от великия Бог, но доверие и любов той изпитва само към един добър Бог. Тази доброта на Бога е част от неговата личност и може да бъде напълно разкрита само в личния религиозен опит на вярващите Божии синове.

2:6.2 (40.6) Религията предполага, че свръхсветът на Духа знае за основните духовни нужди на човешкия свят и откликва на тях. Еволюционната религия може да стане етическа, но

религията става истински и духовно нравствена само чрез откровение. Древната представа за Бога като за Божество с царски морал е била издигната от Иисус до това проникновено-трогателно ниво на дълбока семейна нравственост, присъща на отношенията между родителя и детето, по-нежни и по-прекрасни от които няма в целия опит на смъртните.

2:6.3 (41.1) „Богатството на добродетелта Божия води заблудения към покаяние.“ „Всеки хубав дар и всеки съвършен дар низхожда от Бащата на Небесните Светила.“ „Благ е Господ; Той е вечното убежище на душите човешки.“ „Господ Бог е милосърден и щедър. Той е търпелив и изобилства с добродетел и истина.“ „Вкусете и ще видите, че Господ е благ! Блажен е човекът, който се уповава на Него.“ „Щедър и милостив е Господ. Той е Богът на спасението.“ „Той изцелява съкрушените сърца и лекува душевните скърби. Той е всесилният благодетел на човека.“

2:6.4 (41.2) Макар представата за Бога като за цар-съдия да е съдействала за появата на високи нравствени критерии и да е създавала цял законопослушен народ, тя е оставила индивидуалния вярващ в прискърбно положение на неувереност по отношение на своя статут във времето и вечността. По-късните юдейски пророци са провъзгласили Бога за Баща на Израил; Иисус е разкрил Бога като Баща на всеки човек. Цялата представа на смъртните за Бога се освещава трансцендентално от живота на Иисус. На родителската любов е присъща безкористност. Бог обича

не подобно на баща, а като баща. Той е Райският Баща на всяка вселенска личност.

2:6.5 (41.3) Праведността подразбира, че Бог е източникът на нравствения закон на вселената. Истината разкрива в Бога просветител, учител. Любовта създава чувство и жадува за чувства, търси отзивчиво приятелство, подобно на това, което съществува между родителя и детето. Праведността може да бъде божествената мисъл, но любовта е бащинско отношение. Погрешното предположение за несъвместимостта на праведността на Бога и безкористната любов на небесния Баща е допуснало отсъствието на единство в характера на Божеството и е довело до създаването на доктрина на изкуплението – философско оскъряване както за единството на Бога, така и за неговата свободна воля.

2:6.6 (41.4) Изпълненият с любов небесен Баща, чийто Дух пребивава в неговите земни деца, не е раздвоена личност – отчасти безпристрастна и отчасти милосърдна; не е нужен на тази личност и посредник, който да осигурява благоволенieto на Отеца или пък неговото опрощаване. Божествената праведност не се намира във властта на суровото правосъдие, което наказва; Бог като баща превишава Бог като съдия.

2:6.7 (41.5) Бог никога не е гневен, отмъстителен или сърдит. Безусловно, неговата любов често се съдържа от мъдрост, а отказът на милосърдие е обусловен от безпристрастност. Неговата любов към праведността не може да не се изразява в едновременно отвращение към греха. Отецът не е противоречива личност; божественото единство е

съвършено. Независимо от вечните индивидуалности на еднородните Богове единството на Райската Троица е абсолютно.

2:6.8 (41.6) Бог обича грешника и мрази греха: такова твърдение е философски вярно, но Бог е трансцендентална личност, а личностите са способни да обичат и ненавиждат само други личности. Грехът не е личност. Бог обича грешника като личностна (потенциално вечна) реалност, докато по отношение на греха Бог не изпитва личностно отношение, тъй като грехът не е духовна реалност; той не е личностен; затова само правосъдието на Бога взема под внимание съществуването на греха. Божията любов спасява грешника; законът Божий унищожава греха. Отношението на божествената природа очевидно се изменя, ако грешникът изцяло се обедини с греха – така както смъртният разум може изцяло да се слее с духовния Настройчик, който пребивава в него. Такъв обединил се с греха смъртен става в своята същност изцяло недуховен (и, следователно, личностно нереален) и в резултат прекратява своето съществуване. Нереалността, даже незавършеността на същността на създанието, не може да съществува вечно във все пореалната и духовна вселена.

2:6.9 (42.1) В света на личностите Бог се разкрива като любяща личност; в духовния свят той е личностна любов; в религиозния опит той е и едното, и другото. Изявяването на волята на Бога се определя от любовта. Добродетелта на Бога лежи в основата на божествената свободна воля – всеобщият стремеж да обичаш, да показваш милосърдие, да проявяваш търпение и да извършваш всеопрощение.

7. Божествената истина и красота

2:7.1 (42.2) Всяко крайно знание и разбиране на създанията е относително. Информацията и сведенията, придобити даже от върховни източници, притежават само относителна пълнота, локална точност и индивидуална истинност.

2:7.2 (42.3) Физическите факти са сравнително еднородни, но истината е жив и пластичен фактор на философията на вселената. В своето общуване една с друга еволюиращите личности откриват само частична мъдрост и относителна истинност. Те могат да бъдат уверени само в пределите на своя личен опит. Това, което на едно място изглежда абсолютно истинско, в друга част на творението може да бъде само относително истинско.

2:7.3 (42.4) Божествената истина, окончателната истина, е еднородна и универсална, но историята на духовните неща в разказите на многобройните индивиди от различните сфери може понякога да се отличава в детайлите, което се обяснява именно с относителността на пълнотата на знанията и различията в личния опит, а също така и с неговата продължителност и обем. Докато законите и повелите, мислите и отношенията на Първия Велик Източник и Център са вечно, безкрайно и универсално истински, в същото време тяхното прилагане и приспособяване към условията на всяка вселена, система, свят и създадени разумни същества определят планове и методите на Синовете-Създатели, които действат в съответните вселени, а също така съгласуваността с

локалните планове и методи на Безкрайния Дух и всички останали взаимодействащи небесни личности.

2:7.4 (42.5) Лъжливото материалистическо учение е готово да отреди на човека участва на отшелник във вселената. Такова частично знание е потенциално зло: в такова знание има както добро, така и зло. Истината е прекрасна, тъй като тя едновременно е пълна и симетрична. Когато човек търси истината, той се стреми към това, което е божествено реално.

2:7.5 (42.6) Философите правят найгруба грешка, когато, като изпадат в абстрактни софизми, фокусират своето внимание върху един аспект от реалността и провъзгласяват този изолиран аспект за цялата истина. Мъдрият философ винаги ще търси съзидателния замисъл, който се крие зад всеки космически феномен и предшества всяко вселенско явление. Мисълта на създателя винаги предшества съзидателното действие.

2:7.6 (42.7) Разумното самосъзнание е способно да открие красотата на истината, нейното духовно качество не само по философската състоятелност на нейното представяне; с още поголяма увереност и успех с нея можеш да се сдобиеш, като следваш безусловно неизменния Дух на Истината. Щастieto възниква в резултат от осъзнаването на истината, тъй като истината може да се въплъти; тя може да се преживее. Разочарованието и съжалението са източник на заблуждения, тъй като, без да са реалност, е невъзможно да ги въплътиш в опит. Божествената истина се отличава преди всичко със своя аромат на духовност.

2:7.7 (42.8) Предмет на вечното търсене е обединението, божествената съгласуваност. Обширната физическа вселена се обединява в Острова на Рая; вселената на разума се обединява в личността на Бога на разума – от Съвместния Извършител; вселената на духа се обединява в личността на Вечния Син. Но отделното смъртно създание на времето и пространството се обединява с Бога-Отец чрез пряката връзка между Настройчика на Съзнанието и Всеобщия Баща. Настройчикът на човека е частица от Бога и неуморно се стреми към божествено единение; Настройчикът се обединява със и във Райското Божество на Първия Източник и Център.

2:7.8 (43.1) Осъзнаването на висшата красота е откриването на реалността и интегрирането ѝ: осъзнаването на божествената добродетел във вечната истина е пределна красота. Даже очарованието на човешкото изкуство се състои в хармонията на неговото единство.

2:7.9 (43.2) Огромната грешка на юдейската религия беше нейната неспособност да свърже добродетелта на Бога с опитните научни истини и с вълнуващата красота на изкуството. С развитието на цивилизацията, поради това, че религията неблагоприятно продължи да придава прекомерно значение на добродетелите на Бога при относително изключване на истината и пренебрегване на красотата, хората с определен начин на мислене започнаха все по-често да се отвръщат от абстрактната и изолирана представа за изолираната добродетел. Обособеният, нарочен морал на съвременната религия, която е неспособна да задържи привързаността и предаността на

много хора на двадесети век, би могла да се възроди, ако в допълнение към своите морални наставления отдава дължимото внимание на истините на науката, философията и духовния опит, а също така и на красотата на физическото творение, обаянието на разумното изкуство и величието на придобиването на истински характер.

2:7.10 (43.3) Религиозното предизвикателство на тази епоха е отправено към тези далновидни и прогресивни мъже и жени, които, като притежават духовна проникателност и се опират на разширените и безупречно интегрирани съвременни представи за космическата истина, вселенската красота и божествената добродетел, биха се решили да създадат нова и привлекателна за хората философия за живота. Такъв нов и праведен поглед към нравствеността ще привлече всичко хубаво, което е в умовете на хората, и ще ги накара да проявят всичко най-добро, което е в техните души. Истината, красотата и добродетелта са божествени реалности и успоредно с възхода на човека по стълбата на духовния живот тези висши качества на Вечния все повече се координират и обединяват в Бога, който е любов.

2:7.11 (43.4) Всяка истина – материална, философска или духовна, е толкова прекрасна, колкото и добродетелна. Всяка истинска красота – материално изкуство или духовна симетрия, е толкова истинска, колкото и добродетелна. Всяка неподправена добродетел – лична нравственост, социална справедливост или божествена опека, е колкото истинска, толкова и прекрасна. Здравето,

здравият ум и щастието са обединения на истината, красотата и добродетелта в тяхното сливане в човешкия опит. Такива нива на ефективен начин на живот се появяват чрез обединяването на енергийните, идейни и духовни системи.

2:7.12 (43.5) Истината обединява, красотата привлича, добродетелта укрепва. И когато тези реални ценности се съгласуват в личностния опит, то резултатът е преход към ново ниво на любовта, обусловен от мъдрост и определен от преданост. Истинското предназначение на всяко вселенско просвещаване се заключава в това, да спомага за подобрата координация на изолираното дете на световите с разширените реалности на неговия нарастващ опит. На човешко ниво реалността е крайна, на върховните и божествени нива тя е безкрайна и вечна.

2:7.13 (43.5) [Представено от Божествен Съветник, упълномощен от Извечно Древните на Уверса.]

Документ 3. Атрибутите на Бога

3:0.1 (44.1) БОГ присъства навсякъде; Вселенският Баща владее кръга на вечността. Но той управлява в локалните вселени в лицето на своите Райски Синове Създатели, а също така и дарява живот посредством тези Синове. „Бог ни е дарил живот вечен и този живот се съдържа в неговите Синове.“ Божиите Синове Създатели са самоизражението на Бога в секторите на времето; то е отправено към децата на планетите, които кръжат в развиващите се вселени на космоса.

3:0.2 (44.2) Тези високоличностни Божии Синове са ясно различни за разумните създания от по-ниско ниво, което компенсира невидимостта на безкрайния и, следователно, послабо различим Баща. Райските Синове-Създатели на Всеобщия Баща представляват разкриване на едно иначе невидимо Същество, невидимо поради абсолютността и безкрайността, присъщи на кръга на вечността и на личностите на Райските Божества.

3:0.3 (44.3) Съзидателността едва ли е атрибут на Бога; поскоро е съвкупно проявление на неговата същност. И проявлението на тази всеобща функция на съзидателността вечно се обуславя и контролира от всички съгласувани атрибути на безкрайната и божествена реалност на Първия Източник и Център. Ние искрено се съмняваме в това, че някакво отделно качество на божествената същност е могло да предшества останалите, но ако това беше така, то съзидателната природа на Божеството би предшествала всички останали качества на неговия характер, дейности и атрибути. И венецът на съзидателността на Божеството е всеобщата истина за Бащинството на Бога.

1. Вездесъщността на Бога

3:1.1 (44.4) Способността на Вселенския Баща да бъде и да присъства навсякъде едновременно съставлява неговата вездесъщност. Само Бог може по едно и също време да бъде на две или много места. Бог присъства едновременно „на небето отгоре и на земята отдолу“; както е възкликнал Псалмопевецът: „Къде да отида от Духа Твой? Къде от Твоето присъствие да се скрия?“

3:1.2 (44.5) „Аз съм Бог, Който е и близо, и далеч – казва Господ. - Не изпълвам ли Аз небето и земята?“ Всеобщият Отец непрестанно присъства на всички места, във всяко сърце в своето обширно творение. Той е „пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всичко“ и „Който произвежда всичко във всичко“; и повече от това: понятието за неговата личност е такова, че „небето (вселената) и небето на небесата (вселената на вселените) не могат да Го вместят“. „Буквално вярно е, че Бог е всичко и във всичко.“. Но дори това не е *целият* Бог. Та нали Безкрайният може да бъде окончателно разкрит само в безкрайност; причината никога не може да бъде докрай разбрана чрез анализ на следствията; живият Бог е неизмеримо по-голям от простата съвкупност на това, което е било създадено в резултат от съзидателните актове на неговата от нищо нескована свободна воля. Бог се разкрива чрез космоса, но космосът никога не може дамести или обхване цялата пълнота на безкрайността на Бога.

3:1.3 (45.1) Мирозданието се охранява от неуморното присъствие на Отеца. „Той застава на единия край на небето, по кръга отива до другия; и така нищо не е скрито от светлината Му.“

3:1.4 (45.1) Създанието не само съществува в Бога, но и Бог живее в създанието. „Ние познаваме, че пребиваваме в него, доколкото той живее в нас; той ни е дал своя дух. Този дар на Райския Баща е неизменен спътник на човека.“ „Той е вездесъщ и всепроникващ Бог.“ „Духът на предвечния Баща се таи в съзнанието на всяко смъртно

дете.“ „Човек тръгва да търси другар, докато същият този другар живее в неговото собствено сърце.“ „Истинският Бог не е далеч от нас; той е част от нас; неговият дух говори в нас.“ „Бащата живее в детето. Бог е винаги с нас. Той е духът, водещ ни по вечния път.“

3:1.5 (45.1) Вярно е било казано за човешката раса: „Вие сте от Бога“, защото „който е в любовта, е в Бога; в него е и Бог“. Даже в прегрешенията си вие терзаете Божия дар, защото на Настройчика на Съзнанието му се налага да преживява последствията от злия умисъл заедно с човешкия разум на своята инкарнация, заключил го в своите окови.

3:1.6 (45.1) В действителност вездесъщността на Бога е част от неговия безкраен образ; пространството не представлява бариера за Божеството. Съвършено и неограничено различимото присъствие на Бога е само в Рая и в централната вселена. Неговото присъствие не се поддава на наблюдение в творенията, които обкръжават Хавона, защото Бог е ограничил своето непосредствено и явно присъствие в знак на признаване на суверенността и божествените прерогативи на равноправните създатели и управители на пространствено-времените вселени. Затова понятието за божествено присъствие включва широк кръг както от начини, така и от средства за неговото проявление, където влизат кръговете на присъствие на Вечния Син, Безкрайния Дух и Райския Остров. Не винаги е възможно да се отличи присъствието на Всеобщия Баща от действията на неговите вечни равноправни Божества и изпълнители, така съвършено претворяват те всички безкрайни изисквания на неговия неизменен замисъл. Но

това не се отнася за личностния кръг и Настройчиците; тук Бог действа уникално, непосредствено и изключително.

3:1.7 (45.1) Всеобщият Властелин потенциално присъства в гравитационните кръгове на Райския Остров във всички части на вселената, по всяко време и в еднаква степен – в съответствие с масата, в зависимост от физическите потребности от неговото присъствие и предвид присъщите на цялото творение свойства, които карат всички неща да се стремят към него и да се заключават в него. Така Първият Източник и Център потенциално присъства в Безусловния Абсолют, вместилището на несътворените вселени на безкрайното бъдеще. По този начин Бог потенциално изпълва със себе си физическите вселени на миналото, настоящето и бъдещето. Той е изконният фундамент на обединението на така нареченото материално творение. Този недуховен потенциал на Божеството периодически се реализира на нивата на физическото съществуване благодарение на необяснимата намеса на един от неговите особени изпълнители върху сцената на космическото действие.

3:1.8 (45.1) Присъствието на Бога в разума се съотнася с абсолютния разум на Съвместния Извършител – Безкрайния Дух, но в крайните творения това присъствие се различава позабележимо в повсеместното действие на космическия разум на Главните Духове на Рая. Първият Източник и Център присъства потенциално в кръговете на разума на Съвместния Извършител – по същия начин той потенциално присъства и в напреженията на Всеобщия Абсолют. Но разумът от човешки тип е дар от Дъщерите

на Съвместния Извършител – Божествените Попечителки на еволюиращите вселени.

3:1.9 (46.1) Вездесъщият Дух на Всеобщия Баща е координиран с всеобщото духовно присъствие на Вечния Син и постоянния божествен потенциал на Абсолютното Божество. Но се създава впечатление, че както духовната активност на Вечния Син и неговите Райски Синове, така и даряването с разум, извършвано от Безкрайния Дух, не изключват непосредственото действие на Настройчиците на Съзнанието – частиците от Бога, които обитават в сърцата на неговите деца-създания.

3:1.10 (46.2) Що се отнася до присъствието на Бога на планета, в система, в съзвездие или във вселена, то степента на такова присъствие във всяка единица на творението зависи от степента на възникващото присъствие на Върховното Същество: тя се определя от масовото признаване на Бога и верността към него в обширната организация на вселената, която обхваща всички нива, които лежат по-долу, чак до самите системи и планети. Затова понякога, за съхраняване и защита на тези скъпоценни аспекти на Божието присъствие, тези планети (или дори системи), които дълбоко са се потопили в духовен мрак, биват поставяни под определена карантина, тоест частично се изолират от общуване с по-големите единици на творението. Приложено към Урантия, всичко това е защитна духовна реакция на повечето светове, стремеж да се обезопасят, доколкото това е възможно, от тази изолация, до която довеждат действията на твърдоглавото, злонамерено и разбунтувало се малцинство.

3:1.11 (46.3) **Макар** Отецът по родителски да обединява всички свои синове – всички личности, неговото влияние в тях е ограничено от степента на отдалеченост на техния произход от Второто и Третото Лица на Божеството и нараства с постигането от тях на съответните нива. *Фактът* на Божието присъствие в разума на създанията се определя от пребиваването или отсъствието в него на частиците на Отеца, например, Тайнствените Наставници, но *ефективността* на неговото присъствие зависи от степените на сътрудничество на разума с тези временно пребиваващи вътрешни Настройчици.

3:1.12 (46.4) Различната степен на присъствие на Отеца не е следствие от променливостта на Бога. Отецът не се оттегля в уединение, защото е пренебрегнат; прегрешенията на създанията не карат Отеца да оттегля своята любов. Поскоро неговите деца, надарени със способността да избират (по отношение на самите себе си) и правещи този избор, сами определят степента и ограниченията на божественото влияние на Отеца в своите собствени сърца и души. Отецът свободно е дарил себе си без ограничение и без предпочитания. Той не изпитва почтителност към лица, планети, системи или вселени. В секторите на времето той удостоява с особена чест само Райските личности на БогСедмократния, равноправните създатели на крайните вселени.

2. Безкрайното могъщество на Бога

3:2.1 (46.5) Всички вселени знаят, че „дарува Господ Бог всемогъщият“. Това, което става в този и други светове, се намира под божествено наблюдение. „По волята Своя Той

действа и сред небесното войнство, и сред обитателите на земята.“ Извечна истина е: „Няма власт, която да не е от Бога.“

3:2.2 (46.6) В пределите на това, което е съвместимо с божествената същност, буквално вярно е твърдението, че „за Бога няма нищо невъзможно“. Продължителните еволюционни процеси на хора, планети и вселени се управляват в съвършенство от създателите и разпоредителите на вселените и се развиват в съответствие с вечния замисъл на Всеобщия Баща, като протичат в хармония и порядък и следват премъдрия план на Бога. Съществува само един законодател. Той поддържа пространствените светове и върти вселените по безкрайния кръг на вечността.

3:2.3 (47.1) От всички божествени атрибути найдобре се разбира неговото всемогъщество, особено всемогъществото в материалната вселена. Като недуховно явление Бог е енергия. Провъзгласяването на този физически факт се основава на непостижимата истина, че Първият Източник и Център е първопричината на всички явления в цялото пространство. От тази божествена активност водят своето начало всички видове физическа енергия и други проявления на материята. Светлината, тоест светлината без топлина, представлява още едно недуховно проявление на Божествата. Освен това има и още един вид недуховна енергия, практически неизвестна и засега все още непризната на Урантия.

3:2.4 (47.2) Бог контролира цялата енергия; той е определил „пътя на мълнията“; той е предопределил всички

енергийни кръгове. Той е предопределил времето и начина на проявление на всички видове енергияматерия. И всичко това се удържа непрестанно в неговата вечна власт – в гравитационното управление, чийто център е в долния Рай. Така светлината и енергията на вечния Бог продължават нескончаемото си въртене по неговия величествен кръг, безкрайната, но подчиняваща се на определен ред процесия на звездните светове, които образуват вселената на вселените. Цялото творение кръжи вечно около Райската Личност – центъра на всички неща и същества.

3:2.5 (47.3) Всемогъществото на Отеца се отнася към повсеместното преобладаване на абсолютното ниво, на което трите вида енергии – физическа, умствена и духовна, са неразличими в близост до него – Източника на всички неща. Разумът на създанието, който не е Райска монота или Райски дух, е неспособен да реагира непосредствено на въздействието на Вселенския Баща. Бог се *настройва* към несъвършения разум – при смъртните от Урантия това става посредством Настройчиците на Съзнанието.

3:2.6 (47.4) Вселенският Баща не е преходна сила, непостоянно могъщество или колебаеща се енергия. Могъществото и мъдростта на Отеца са напълно подходящи да се справят с всякакви и всички потребности на вселената. Всички непредвидени ситуации, които възникват в човешкия опит, са предвидени от него и затова неговите реакции на събитията във вселената никога не са отвлечени, а съответстват на повелите на вечната мъдрост и се съгласуват с изискванията на безкрайното отсъждане.

Независимо как изглежда отстрани, могъществото на Бога не действа във вселените като сляпа сила.

3:2.7 (47.5) Възникват ситуации, когато изглежда, че са взети изключителни мерки, че са преустановени естествени закони, че са осъзнати злоупотреби и се предприемат усилия за коригиране на създалото се положение; но това не е така. Такива представи за Бога се обясняват с ограничения обхват на вашия възглед, с крайността на вашето разбиране и с ограничеността на вашия кръгзор; подобно неразбиране на Бога е следствие от вашето дълбоко невежество по отношение съществуването на повисши закони на съответния свят, на величието на личността на Отеца, на безкрайността на неговите атрибути и на факта на неговата свободна воля.

3:2.8 (47.6) Разхвърляни по всички вселени на пространството, планетарните създания, в които пребивава Божия Дух, са така безкрайно многобройни и разнообразни, така различни по своя интелект, притежават толкова ограничен и толкова примитивен разум, толкова са късогледи и провинциални, че практически е невъзможно да се формулират общи положения на закона, които да изразяват адекватно безкрайните атрибути на Отеца и в същото време да са донякъде понятни за тези създадени разумни същества. Затова много от деянията на всесилния Създател на вас, създанията, ви изглеждат произволни, отвлечени и нерядко безсърдечни и жестоки. Но отново ви уверявам, че това не е така. Във всичко, което прави Бог, присъстват замисъл, интелект, мъдрост, доброта и вечен стремеж към най-голяма полза – не винаги за отделното

същество, отделната раса, отделната планета и даже отделната вселена; делата Божии са насочени към благополучие и постигане на най-голяма полза за всички – от най-низшите до най-висшите. В епохите на времето може понякога да изглежда, че благополучието на частта се различава от благополучието на цялото; в кръга на вечността подобни очевидни разлики не съществуват.

3:2.9 (48.1) Ние всички сме част от Божието семейство и поради това ни се налага да споделяме семейната дисциплина. Много от деянията на Бога, които толкова ни безпокоят и смущават, са резултат от решенията и окончателните постановления на Премъдрия, като упълномощават Съвместния Извършител да изпълни избора, направен по безупречната воля на безкрайния разум, да претвори решенията на съвършената личност, чийто надзор, визия и загриженост преследват най-висшето и вечно благополучие на цялото обширно творение.

3:2.10 (48.2) Ето как става така, че вашата отвлечена, частична, крайна, примитивна и твърде материалистична гледна точка, както и ограниченията, свойствени на природата на вашето съществуване, са това препятствие, поради което сте неспособни да видите, разберете или познаете мъдростта и добротата на много от божествените деяния, които ви се струват изпълнени с такава съкрушителна жестокост и на които според вас е присъщо такова явно безразличие към покоя и благополучието, към планетарното щастие и личния успех на подобните на вас създания. Поради ограниченията на човешкото зрение,

поради ограничеността на вашето съзнание и крайността на разума вие разбирате неправилно мотивите и изопачавате намеренията на Бога. Но в еволюционните светове се случват и много неща, които не са лични деяния на Всеобщия Баща.

3:2.11 (48.3) Божественото всемогъщество е в съвършенство съгласувано с останалите атрибути на личността на Бога. В своето духовно проявление във вселената могъществото на Бога обикновено е ограничено само от три условия или ситуации:

3:2.12 (48.4) 1. От природата на Бога, особено от неговата безкрайна любов, истина, красота и добродетел.

3:2.13 (48.5) 2. От волята на Бога, от неговата милосърдна опека и бащинско отношение към личностите на вселената.

3:2.14 (48.6) 3. От закона на Бога, от праведността и справедливостта на вечната Райска Троица.

3:2.15 (48.6) Могъществото на Бога е неограничено, същността му е божествена, волята – окончателна, атрибутите – безкрайни, мъдростта – вечна, и реалността – абсолютна. Но всички тези черти на Вселенския Баща са обединени в Божеството и са намерили всеобщо изражение в Райската Троица и в Божествените Синове на Троицата. В останалото, извън пределите на Рая и централната вселена Хавона, всичко, отнасящо се към Бога, е ограничено от еволюционното присъствие на Върховния, обусловено от възникващото присъствие на Пределния и координирано от трите екзистенциални Абсолюта – Божеството,

Всеобщия и Безусловния. Така присъствието на Бога е ограничено, защото такава е волята на Бога.

3. Всезнанието на Бога

3:3.1 (48.8) „Бог знае всичко.“ Божественият разум осъзнава мисленето на цялото творение и е добре запознат с него. Неговото знание за събитията е универсално и съвършено. Изходящите от него божествени същности са част от него; този, който „удържа облаците“, е също така и „съвършен в познанията“. „На всяко място са очите Господни.“. Вашият велик Учител е казал за незначителните врабчета: „Нито едно от тях няма да падне на земята без знанието на моя Отец“, а също: „Даже космите на главите ви са преброени“. „Той изчислява количеството на звездите; той нарича всички тях по име.“

3:3.2 (49.1) Всеобщият Баща е единствената личност в цялата вселена, която действително знае броя на звездите и планетите, които се намират в пространството. Всички светове във всички вселени непрестанно са обхванати от съзнанието на Бога. На него принадлежат и думите: „Видях страданието на Моя народ, чух воплите му и зная скърбите му.“ Тъй като „от небесата се визира Господ; Той вижда всички синове човешки; от мястото на Своего пребиваване Той се вглежда във всички живеещи на земята“. Всяко дете-създание може наистина да каже: „Той знае пътя, по който вървя; и след като ме е изпитал – ще изляза като злато“. „Бог знае кога лягаме и кога ставаме; Той разбира нашите мисли отдалеч и всички пътища наши са му известни.“ „Всичко е оголено и открито пред взора на Този, Комуто ще даваме отчет.“ Истинско утешение за

всеки човек трябва да стане разбирането на това, че „Той знае състава ви; Той помни, че вие сте прах“. Когато говорел за живия Бог, Иисус е казал: „Вашият Отец знае от какво се нуждаете още преди да сте помолили за него.“

3:3.3 (49.2) Бог притежава неограничена способност за всезнание; неговото съзнание е универсално. Неговият личностен кръг обединява всички личности, а неговото знание даже за низшите създания се допълва опосредствено – чрез низходящите категории божествени Синове, и непосредствено – чрез Настройчиците на Съзнанието, които пребивават в създанието. Освен това повсеместно и непрестанно е присъствието на Безкрайния Дух.

3:3.4 (49.3) Ние не сме напълно уверени предпочита ли Бог да знае предварително за греховните постъпки. Но даже ако Бог знае предварително за доброволните действия на своите деца, такова предварително виждане ни най-малко не ги лишава от тяхната свобода. Несъмнено е едно: за Бога нищо не е неочаквано.

3:3.5 (49.4) Всемогъществото не подразбира способността да се извършва неизвършваемо действие, което не подобава на Бога. Така и всезнанието не подразбира знаене на това, което е невъзможно да се знае. Но подобни положения едва ли могат да бъдат обяснени на човешкия разум. Създанието едва ли е способно да разбере пределите и ограниченията на волята на Създателя.

4. Безкрайността на Бога

3:4.1 (49.5) Последователното посвещаване на себе си на вселените с тяхното възникване в никакъв случай не намалява потенциала на могъществото или мъдростта, които продължават да съществуват в централната личност на Божеството. Безпределните посвещавания на себе си на синовете на Рая, на своите подчинени творения и техните разнообразни създания не са отслабили нито един от потенциалите на силата, мъдростта и любовта на Отеца, не са лишили неговата възхитителна личност от нито един атрибут.

3:4.2 (49.6) Сътворяването на всяка нова вселена изисква поредно коригиране на гравитацията; но даже ако процесът на творене продължаваше безгранично, вечно, до безкрайност, така, че в края на краищата материалното творение да стане неограничено, то и тогава могъществото на управление и координация, заключено в Райския Остров, би се оказало достатъчно и адекватно за господство, управление и координация в подобна безкрайна вселена. И след това отдаване на безкрайна сила и мощ на безбрежната вселена Безкрайният, както и преди, би съдържал в себе си пак толкова сила и енергия; Безусловният Абсолют би останал неизменен; Бог би притежавал същия безкраен потенциал, сякаш силата, енергията и мощта никога не са били изливани за направата на все нови и нови вселени.

3:4.3 (50.1) Така е и с мъдростта: фактът на свободното разпределяне на разума за нуждите на световите нито на йота не обеднява централния източник на божествена мъдрост. Ако успоредно с умножаването на вселените и

невъобразимото увеличаване броя на обитаващите в световите същества бъдат безкрайно дарявани с разум все нови създания с висок и нисък статут, то и тогава централната личност на Божеството ще съдържа все същия вечен, безкраен и преизпълнен с мъдрост разум.

3:4.4 (50.2) Фактът, че Отецът изпраща своите духовни посланици от самия себе си за пребиваване в мъжете и жените от вашия и другите светове, в никаква степен не отслабва неговата способност да действа като божествена и всемогъща духовна личност; и няма никакъв предел за мярката или броя на духовните Наставници, които е способен да изпрати Отецът. Като отдава част от себе си на своите създания, той осигурява смъртните, които притежават божествен дар, с безгранични, почти невъобразими възможности за бъдещ прогрес на следващите етапи от съществуването. И такова щедро посвещаване на себе си под формата на тези духовни пастири в никакъв случай не намалява мъдростта и съвършенството на истината и знанията, които се съдържат в премъдрия, всезнаещ и всемогъщ Отец.

3:4.5 (50.3) За смъртните на времето има бъдеще, но Бог обитава във вечността. Независимо от това, че самият аз съм роден на място, което се намира близо до самото обиталище на Божеството, аз не мога да смятам, че се изказвам за безкрайността на много от божествените атрибути със съвършено разбиране. Само безкрайността на разума е способна да постигне цялата безкрайност на съществуването и вечността на действието.

3:4.6 (50.4) За смъртния човек е недостъпно познанието за безкрайността на небесния Баща. Крайният разум е неспособен напълно да разбере толкова абсолютна истина или факт. Но същият този краен човек може действително да *почувства* – буквално да преживее, пълнота и сила на въздействие толкова безкрайни, колкото е ЛЮБОВТА на Отеца. Такава любов наистина може да се почувства и макар качественото усещане да е безпределно, количествено то е строго ограничено от духовната възприемчивост на човека и от свързаната с това способност да обича Отеца в отговор.

3:4.7 (50.5) Крайното разбиране на безкрайните качества значително превъзхожда логически ограничените възможности на създанията предвид факта, че смъртният човек е създаден по образ Божий – в него живее частица от безкрайността. Затова най-близкият и ценен за човека път към Бога е пътят в любовта и чрез любовта, тъй като Бог е любов. И всяко от тези уникални отношения е истинско познание за космическата социология, отношенията между Създател и създания – обичта между Баща и деца.

5. Върховната власт на Отеца

3:5.1 (50.6) В своя контакт с творенията на постхавонския период Отецът използва своето безконечно могъщество и висши пълномощия не лично, а чрез Синовете и подчинените им личности. И Бог прави всичко това по своя собствена свободна воля. При възникване на определена ситуация и в случай на вземане от божествения разум на съответно решение всяка и всички предадени функции могат да се осъществяват и непосредствено, но, като

правило, подобно действие се предприема само при неспособност на упълномощената личност да изпълни божественото поръчение. В такива случаи и пред лицето на подобна простъпка Отецът, в пределите на необходимото божествено могъщество и потенциал, действа независимо и в съответствие с взетите от него самия решения; и такива решения винаги се отличават с неизменно съвършенство и безкрайна мъдрост.

3:5.2 (51.1) Отецът управлява чрез своите синове; в организацията на вселената съществува единна система от управители, която завършва с Планетарните Принцове, които направляват съдбите на еволюционните сфери, принадлежащи към обширните владения на Отеца. И следните възкличания не са просто красиви думи: „Господня е земята и онова, което я изпълва“, „Той отстранява царе и поставя царе“, „Всевишните управляват в царствата на хората“.

3:5.3 (51.2) Не всичко, което произхожда от сърцата човешки, е угодно на Всеобщия Баща, но ръководството на планетата и нейната съдба са подчинени на божествения план; побеждава вечният замисъл на мъдростта и любовта.

3:5.4 (51.3) Иисус каза: „Моят Отец, Който Ми е дал тях, е повече от всички; и никой не може да ги похити от ръцете на Моя Отец.“ Възможно е, като наблюдавате цялото многообразие и потресаваща грандиозност по цялото безгранично Божие творение, да изпитвате съмнения в изначалността на Бога, но вие не трябва да се съмнявате в това, че той непоколебимо и вечно управлява в Райския център на цялото творение като благодетелен Баща на

всички разумни същества. Има само „един Бог и всеобщ Отец, Който е над всички и във всички“, „и Той е преди всичко и всичко е заключено в Него“.

3:5.5 (51.4) Жизнените съмнения и превратности по никакъв начин не противоречат на концепцията за всеобщата суверенност на Бога. Животът на еволюционните създания се съпровожда от определени *неизбежности*. Замислете се над следното:

3:5.6 (51.5) 1. Желателно ли е *мъжеството* – сила на характера? Ако да, то човекът трябва да бъде възпитаван в такова обкръжение, което го принуждава да се бори с трудностите и да реагира на разочарованията.

3:5.7 (51.6) 2. Желателен ли е *алтруизмът* – служба на себеподобните? Ако да, то жизненият опит трябва да го сблъсква със социално неравенство.

3:5.8 (51.7) 3. Желателна ли е *надеждата* – величие на доверието? Ако да, то човешкото съществуване трябва постоянно да се сблъсква с неувереност и периодически съмнения.

3:5.9 (51.8) 4. Желателна ли е *вярата* – висше утвърждаване на човешката мисъл? Ако да, то човешкият разум трябва да се оказва в това мъчително положение, в което винаги знае помалко от това, в което може да повярва.

3:5.10 (51.9) 5. Желателна ли е *любовта към истината* – и желанието да се отиде там, където тя те изведе? Ако да, то

човекът трябва да израсне в свят, където присъства заблудението и където винаги е възможна лъжата.

3:5.11 (51.10) 6. Желателен ли е *идеализмът* – понятие, граничещо с божественото? Ако да, то човек трябва да води своята борба в обкръжение на относителна доброта и красота, в обкръжение, което пробужда неукротим стремеж към подобро.

3:5.12 (51.11) 7. Желателна ли е *верността* – преданост към повисшия дълг? Ако да, то човек трябва да живее сред възможности за предателство и неизпълнение на дълга. Доблестта на предаността към дълга се състои в предполагаемата опасност от простъпка.

3:5.13 (51.12) 8. Желателна ли е *безкористността* – духът на самоотверженост? Ако да, то смъртният човек трябва да живее лице в лице със своето неизбежно „аз“ и неговите нескончаеми изисквания за признание и почести. Човекът не би могъл активно да избере божествения живот, без да жертва егоистичния живот. Човекът никога нямаше да може да се приобщи към спасителната праведност, ако не съществуваше потенциално зло, на фона на което да се възвисява и диференцира доброто.

3:5.14 (51.13) 9. Желателно ли е *наслаждението* – удовлетворението на щастието? Ако да, то човек трябва да живее в свят, където наличието на болка и вероятността за страдание са извечни емпирични възможности.

3:5.15 (52.1) По цялата вселена всяка единица се смята за част от цялото. Оцеляването на частта зависи от

сътрудничеството с плана и целта на цялото, от чистосърдечния стремеж и пълната готовност да се изпълни божествената воля на Отеца. Единственият еволюиращ свят без заблуждения (без възможности за неразумно решение) би бил един свят без *свободен* интелект. Вселената Хавона обединява един милиард съвършени свята заедно с безупречните създания, които ги населяват, но на развиващия се човек трябва да е свойствено да греши, иначе няма да е свободен. Свободният и неопитен интелект не може да бъде отначало постоянно мъдър. Възможността за погрешни решения (зло) се превръща в грях едва тогава, когато човешката воля съзнателно приема безнравствено решение и преднамерено му се подчинява.

3:5.16 (52.2) На усъвършенстването на божествената вселена е присъщо пълно разбиране на истината, красотата и добродетелта. За обитателите на светове на Хавона потенциалът на нивата на относителните ценности не е нужен като стимул за избор; такива съвършени създания са способни да виждат доброто и да го избират в условията на пълно отсъствие на контрастни или стимулиращи работата на мисълта нравствени ситуации. Но по своята нравствена природа и духовен статут всички тези съвършени същества са такива по силата на факта на своето съществуване. Те са се сдобили с емпирично развитие само в пределите на присъщия им статут. Смъртният човек придобива даже своя статут на кандидат за възвисяване чрез собствената си вяра и надежда. Всичко божествено, в което прониква човешкият разум и което придобива човешката душа, е емпирично постижение; то

представлява *реалност* на личния опит, а, следователно – уникално притежание, в противоположност на вродената добродетел и праведност на безгрешните личности на Хавона.

3:5.17 (52.3) Създанията на Хавона са по природа смели, но не са изпълнени с кураж в човешкия смисъл на думата. Те по рождение са добри и разумни, но едва ли са алтруисти, както го разбира човекът. Те очакват приятно бъдеще, но не хранят тази особена надежда, която е свойствена на доверието на смъртното създание от изменчивите еволюционни сфери. Те вярват в стабилността на вселената, но им е съвършено непозната тази спасителна вяра, благодарение на която смъртният човек се издига от положението на животно до вратите на Рая. Те обичат истината, но не знаят нищо за нейните спасяващи душата качества. Те са идеалисти, но такива са се родили; на тях им е съвършено неизвестен възторгът на създанието, станало идеалист в резултат от опияняващия избор. Те са верни, но никога не изпитват упоението от чистосърдечната и интелигентна привързаност към дълга въпреки съблазанта на простъпката. Те са безкористни, но никога не постигат такива нива на опита посредством величествена победа над войнстващия „аз“. Те умеят да се наслаждават, но не разбират прелестта на наслаждението от избягването на възможността за болка.

6. Първенството на Отеца

3:6.1 (52.4) С божествена безкористност и съвършено великодушие Всеобщият Баща отстъпва пълномощия и предава власт, но неговото първенство е непоколебимо;

неговата ръка е на могъщия лост, който управлява състоянието на вселенските сфери; той е запазил за себе си правото на последно решение и непогрешимо държи в ръце всемогъщия скиптър на ветото – скиптъра на неговия вечен замисъл и неоспорима власт над благополучието и съдбата на обширното мироздание, което се върти и описва вечен кръг.

3:6.2 (52.5) Пълномощията на Бога са неограничени; това е основополагащ факт на цялото творение. Появата на Вселената не беше неизбежна. Вселената не е случайност, както не е самосъществуваща. Вселената е продукт на творение и вследствие на това изцяло се подчинява на волята на Твореца. Волята Божия е божествена истина, жива любов; поради това усъвършенстващите се създания на еволюиращите вселени се отличават с добродетел – близост до божествеността, и потенциално зло – отдалеченост от божествеността.

3:6.3 (53.1) Рано или късно всяка религиозна философия достига до понятието “обединено вселенско управление”, “един Бог”. Вселенските причини не могат да бъдат подолу от вселенските следствия. Източникът на потоците от вселенски живот и космически разум трябва да бъде над нивата на тяхното проявление. Човешкият разум е невъзможно да бъде обяснен последователно с термините на по-ниските степени на съществуване. Разумът на човека е истински постижим само чрез признаване на реалността на повисоките нива на мисълта и целенасочената воля. Като нравствено същество човекът е необясним без признаване реалността на Всеобщия Отец.

3:6.4 (53.2) Философът на механистичния тласък обявява открито своето отрицание на идеята за всеобща и суверенна воля – същата тази суверенна воля, чиято дейност в създаването на законите на вселената той така дълбоко почита. Какво неволно почитане оказва такъв философ на Твореца на законите, когато предполага, че тези закони са автоматични и не изискват разяснения!

3:6.5 (53.3) Да се очовечава Бог, с изключение на пребиваващия в човека Настройчик на Съзнанието, значи да се извършва огромна грешка, но още по-голяма глупост е пълната *механизация* на идеята за Първия Велик Източник и Център.

3:6.6 (53.4) Страда ли Райският Баща? Не зная. За Синовете-Създатели преживяванията определено са възможни и те могат и понякога страдат както смъртните. Вечният Син и Безкрайният Дух страдат в друг смисъл. Аз мисля, че Вселенският Баща страда, но не мога да разбера как; може би посредством личностния кръг или посредством индивидуалността на Настройчиците на Съзнанието и други посвещения на своята вечна природа. За смъртните раси той е казал: „Във всяка скръб ваша Аз скърбя с вас.“ Нему безусловно е присъщо бащинско съчувствие; той може би истински страда, но аз не разбирам природата на неговото страдание.

3:6.7 (53.5) Безкрайният и Вечен Управител на вселената на вселените е сила, форма, енергия, процес, модел, принцип, присъствие и идеализирана реалност. Но той е повече; той е личност; той осъществява върховна воля, преживява самосъзнание за божественост, следва повелите на

съзидателния разум, стреми се към удовлетворение от претворяването на вечния замисъл и проявява Бащинска любов и привързаност към своите вселенски деца. И всички тези поличностни черти на Отеца могат да бъдат подобре разбрани през призмата на посвещенията на вашия СинСъздател Михаил в неговия живот в плът на Урантия.

3:6.8 (53.6) Бог-Баща обича хората; Бог-Син служи на хората; Бог-Дух подбужда децата на вселената към все повисоки дерзания в стремежа да се придобие Богът-Баща по пътя, предопределен от Боговете-Синове, чрез благодатното служене на Бога-Дух.

3:6.9 (53.7) [Като Божествен Съветник, получил задачата да подготви документите, които разкриват Всеобщия Баща, аз продължих своя труд с настоящото изложение, посветено на атрибутите на Божеството.]

Документ 4. Връзката между Бога и Вселената

4:0.1 (54.1) В СЕЛЕНСКИЯТ Отец има вечен замисъл, свързан с материалните, разумни и духовни явления на вселената на вселените и го претворява в живота във всички времена. Бог е създал вселените по своя собствена, свободна и суверенна воля, в съответствие със своя премъдър и вечен замисъл. Съмнително е дали на някого друго освен на Райските Божества и техните най-висши партньори действително е добре известен вечният замисъл на Бога. Даже възвишените обитатели на Рая се придържат към най-различни мнения за същността на вечните намерения на Божествата.

4:0.2 (54.2) Не е трудно да се стигне до заключението, че единствената цел при създаването на свършената централна вселена на Хавона е било удовлетворението на божествената природа. Хавона може да служи като образец за създаването на всички останали вселени и училища, в които завършват своето образование странстващите във времето по своя път към Рая; но толкова свършено творение трябва да съществува на първо място за наслаждение и удовлетворение на свършените и безкрайни Създатели.

4:0.3 (54.3) Поразителният план за усъвършенстване на еволюционните смъртни, който предвижда – след достигането от тях на Рая и на Корпуса на Завършилите, по-нататъшна подготовка за изпълнение на някаква неразкрита бъдеща работа, се представя понастоящем като една от основните задачи на седемте свръхвселени и техните многобройни подразделения; но тази програма за възход, предназначена за одухотворяване и обучаване на смъртните, подвластни на времето и пространството, далеч не е единственото занимание на разумните личности на вселените. И действително, съществуват множество други увлекателни дела, на които небесното войнство отделя своето време и енергия.

1. Отношението на Отеца към Вселената

4:1.1 (54.4) Жителите на Урантия са разбирали Божия промисъл неправилно. Божественото провидение се претворява във вашия свят, но то не е някаква незряла, произволна и материална опека, както е изглеждало на мнозина смъртни. Божественият промисъл се състои в

обединяване дейностите на небесните създания и божествените духове, които – в съответствие с космическия закон, неуморно се трудят за славата на Бога и за духовния прогрес на Неговите вселенски деца.

4:1.2 (54.5) Нима в своите представи за отношенията на Бога и човека вие сте неспособни да се издигнете до осъзнаването на това, че девизът на вселената е *прогрес* ? В продължение на дълги векове човешкият род се е придвижвал с труд към своето сегашно положение. През всички тези хилядолетия Провидението е разработвало план за прогресивна еволюция. Двете мисли не си противоречат в действителност – само в погрешните представи на човека. Божественото провидение никога не се противопоставя на истинския прогрес на човека – материален или духовен. Божият промисъл винаги е съобразен с неизменната и съвършена природа на върховния Творец на законите.

4:1.3 (55.1) „Верен е Бог“ и „всички Негови заповеди са справедливи“. „Неговата вяност се простира до небесата.“ „Навеки, о, Господи, словото Твое е утвърдено на небето. Верността Ти е за всички поколения; Ти си създал земята и тя съществува.“ „Той е верен Създател.“

4:1.4 (55.2) Няма предели за силите и личностите, от които може да се възползва Отецът за утвърждаване на своя замисъл и за защита на своите създания. „Вечният Бог е наше убежище, Неговата власт е непреходна.“ „Живеещият в тайната обител на Всевишния ще пребивава в сянката на Всемогъщия.“ „Ето, хранещият ни няма да бездейства или спи.“ „Ние знаем, че всичко става за благо на тези, които обичат Бога“, „защото за

праведното следи Божието око и слухът му е насочен към техните молитви“.

4:1.5 (55.3) Бог поддържа „всичко със словото и силата Своя“. И когато се раждат нови светове, Той „изпраща Синове Своя – и създадени са те“. Бог не само твори, Той също така „охранява всички тях“. Бог оказва непрестанна поддръжка на всички материални творения и на всички духовни същества. Непоколебимостта на вселените е вечна. Сред привидната неустойчивост съществува стабилност. Сред енергийните размествания и физическите катаклизми на звездните светове се срещат ред и безопасност.

4:1.6 (55.4) Всеобщият Баща не се е оттеглил от ръководствата на вселените; Той не е пасивно Божество. Ако Бог би престанал да бъде опора за цялото творение, то незабавно би възникнал всеобщ колапс. Без Бога не би съществувало такова нещо като *реалност*. В настоящия момент, както и в далечното минало и в безкрайното бъдеще, Бог продължава да бъде всеобща опора. Божествените обятия съдържат в себе си целия кръг на вечността. Вселената не е като навит часовник, настроен да работи определено време, след което да спре; всичко постоянно се обновява. Отецът непрекъснато излъчва енергия, светлина и живот. Делата на Бога са осезаеми, точно както и духовни. „Той се простира над пустотата на северните небеса и окачва земята на нищо.“

4:1.7 (55.5) Същество от моята категория е способно да открие пределна хармония, да види широка и дълбока съгласуваност в ежедневно управление на вселената.

Много от това, което на смъртния разум му се струва разразило се и случайно, на мен ми се струва подредено и конструктивно. Но твърде много от онова, което става във вселените, не ми е напълно понятно. В течение на дълго време изучавах общоизвестните видове сили, енергии, разуми, моронтии, духовете и личностите на локалната вселена и свръхвселените и съм повече или помалко сведущ по тези въпроси. Имам обща представа за това как действат тези сили и личности и съм добре запознат с действията на упълномощените разумни създания от голямата вселена. Независимо от моите познания за вселенските явления, обаче, аз непрекъснато се сблъсквам с космически реакции, които не мога да постигна до край. Отново и отново срещам взаимодействия на сили, енергии, интелекти и духове, които ми се струват случайни и на които не мога да дам задоволително обяснение.

4:1.8 (55.6) Моята компетентност е напълно достатъчна, за да набелязвам и анализирам всички феномени, които са пряк резултат от действието на Всеобщия Баща, Вечния Син, Безкрайния Дух и в значителна степен – Райския Остров. Но се оказвам в затруднено положение, когато се сблъсквам с това, което представлява действието на техните тайнствени равноправни Божества – трите Абсолюта на потенциалността. Създава се впечатление, че тези Абсолюти изместват материята, излизат извън пределите на разума и прерастват в дух. Постоянно ме смущава и често ме довежда до задънена улица моята неспособност да постигна тези сложни процеси, които отнасям към присъствието и действието на Безусловния Абсолют, Божеството-Абсолют и Всеобщия Абсолют.

4:1.9 (56.1) Във Вселената тези Абсолюти са непълно проявени присъствия, които — що се отнася до явленията с пространствен потенциал и действия на останалите свръхпределности, не позволяват на физиката, философията и даже религията да предскаже със сигурност как именно първоосновите на силата, идеята или духа ще реагират на потребности възникнали в условията на една сложна реалност, включваща най-висши съгласувания и пределни ценности.

4:1.10 (56.2) В пространствено-времените вселени има и органическо единство, което изглежда представлява подплата за цялата тъкан на космическите събития. Живото присъствие на развиващото се Върховно Същество — тази Иманентност на Проектираната Незавършеност, от време на време необяснимо се проявява под формата на онова, което изглежда поразително, случайно съгласуване на външно несвързани космически събития. Вероятно това е дейност на Провидението — областта на Върховното Същество и Съвместния Извършител.

4:1.11 (56.3) Аз съм склонен да вярвам, че именно даденото всеобхватно и като цяло скрито управление на координацията и взаимовръзките на всички аспекти и форми на космическа активност позволява на такава пъстра и външно така безнадеждно оплетена смес от физически, умствени, нравствени и духовни явления така безпогрешно да действа за славата на Бога, за доброто на хора и ангели.

4:1.12 (56.4) Но в поширок смисъл привидните „случайности“ на космоса несъмнено са част от крайната драма на пространствено-времето пътешествие на Безкрайното в неговото вечно управляване на Абсолютите.

2. Бог и природата

4:2.1 (56.5) В ограничен смисъл природата е физическото одеяние на Бога. Поведението или действието на Бога се определя и условно видоизменя от емпиричните планове и еволюционните модели на дадена локална вселена, съзвездие, система или планета. В цялото обширно мироздание Бог действа в съответствие с точно определени, неизменни, непоколебими закони; но Той видоизменя своите действия така, че да спомагат за съгласуваното и балансирано функциониране на всяка вселена, всяко съзвездие, всяка система, всяка планета и личност в съответствие с локалните цели, задачи и планове на крайните проекти за еволюционно развитие.

4:2.2 (56.6) Поради това природата, в разбирането на смъртния човек, е подплатяващият основен и фундаментален фон на неизменното Божество и неговите неоспорими закони, които се видоизменят от, колебаят поради и изпитват пертурбации посредством, по причина и в контекста на действието на локалните планове, назначения, модели и условия, създадени и претворени от локалната вселена, съзвездие, система и планетарни сили и личности. Например: Божиите закони такива, каквито са предопределени в Небадон, се видоизменят от плановите, разработени от СинаСъздател и Съзидателния Дух на тази локална вселена; в допълнение към всичко това върху

действието на тези закони оказват по-нататъшно влияние заблужденията, простъпките и въстанията на някои същества, които обитават вашата планета и принадлежат на вашата непосредствена планетарна система Сатания.

4:2.3 (56.7) Природата е времепространствена резултанта от два космически фактора: първият е неоспоримостта, съвършенството и нравствената чистота на Райското Божество, а вторият – експерименталните планове, пропуските в изпълнението, греховността на бунта, незавършеността в развитието и несъвършената мъдрост на извънРайските създания – от найвисшето до найнизшето. Поради това природата носи в себе си непрекъсната, неизменна, величествена и изумителна нишка на съвършенство, протегнала се от кръга на вечността; но във всяка вселена, на всяка планета и във всеки отделен живот тази природа се видоизменя, определя и евентуално разваля от действията, грешките и нелоялността на създанията на еволюционните системи и вселени; затова, оставайки устойчива в своята основа, природата винаги ще бъде променяща се, капризна и видоизменяна в съответствие с действащите норми на съответната локална вселена.

4:2.4 (57.1) Природата е съвършенството на Рая, разделено от несъвършенството, злото и греха на незавършените вселени. Така това отношение изразява както съвършеното, така и частичното, както вечното, така и преходното. Продължаващата еволюция видоизменя природата, като увеличава дела на Райското съвършенство

и намалява дела на злото, заблужденията и дисхармонията, присъщи на относителната реалност.

4:2.5 (57.2) Бог не присъства лично в природата или в която и да е от природните сили, защото явлението “природа” е наслагване на несъвършенствата на еволюционното развитие, а понякога и на последиците от метежно въстание, върху Райската основа на всеобщия Божий закон. В своето проявление в свят като Урантия природата никога не може да бъде адекватното изражение, истинското представяне, точното изображение на премъдрия и безкраен Бог.

4:2.6 (57.3) Във вашия свят природата е модификация на законите на съвършенството от еволюционните планове на локалната вселена. Що за подигравка – да боготворите природата за това, че тя в тесен, ограничен смисъл е проникната от Бога; за това, че тя е един от аспектите на всеобщото и вследствие на това божествено могъщество! Освен това природата е и проявление на незавършеното, непълно, несъвършено развитие, растежа и прогреса, отнасящи се към експеримента в космическата еволюция на една от вселените.

4:2.7 (57.4) Очевидните недостатъци в света на природата не свидетелстват за никакви сходни недостатъци в личността на Бога. Поскоро такива видими несъвършенства са просто неизбежни спирания при демонстрацията на вечно въртящата се лента на екранизацията на безкрайността. Именно тези дефекти, които прекъсват непрекъсващото съвършенство, позволяват на крайния разум на материалния човек да зърне за миг божествената реалност

на времето и пространството. Материалните проявления на божествеността изглеждат за еволюционния разум на човека несъвършени, само защото смъртният човек упорито продължава да разглежда природните явления през своите природни очи, като използва човешко зрение без помощ от моронтийните мота или чрез откровение, което го компенсира в световите на времето.

4:2.8 (57.5) И природата се разваля, нейното красиво лице се покрива с белези, нейните черти потъмняват от метежите, погрешното поведение, погрешното мислене на множеството създания, които са част от природата, но които са допринесли за нейното постепенно обезобразяване. Не, природата не е Бог. Природата не е предмет на поклонение.

3. Неизменният характер на Бога

4:3.1 (57.6) Твърде дълго човекът е мислел за Бога като за себеподобен. Бог не завижда, не е завиждал и никога няма да завижда на човека или на което и да е друго същество във вселената или вселените. Като знае, че по замисъла на СинаСъздател човекът трябвало да стане шедьовър на планетарното творение, властелин на всичко на земята, видът на човека, който се намира във властта на своите собствени неизменни страсти, зрелището как той се прекланя пред идоли от дърво, камък, злато и тщеславие – тези отблъскващи сцени извикват у Бога и неговите Синове безпокойство *за* човека, а не завист *към* него.

4:3.2 (57.7) Вечният Бог е неспособен на ярост и гняв в човешкия смисъл и разбиране на тези емоции. Тези

чувства са жалки и презрени; те едва ли заслужават названието “човешки”, още по-малко пък божествени; и подобни отношения са напълно чужди на съвършената природа и милосърдния характер на Всеобщия Баща.

4:3.3 (58.1) Много, твърде много от трудностите, с които смъртните, които обитават Урантия, се сблъскват при разбирането на Бога, се обясняват с далеч разпрострелите се последствия от бунта на Луцифер и предателството на Калигастия. В световите, неизолитрани от греха, еволюционните раси са способни да си създадат много подобра представа за Всеобщия Баща; те страдат помалко от объркване, изкривяване и извращаване на понятията.

4:3.4 (58.2) Бог не съжалева за нищо от онова, което някога е извършил, извършва или ще извърши. Той е премъдър, както и всемогъщ. Мъдростта на човека израства от изпитанията и заблужденията, присъщи на човешкия опит; Божията мъдрост се състои в безусловното съвършенство на неговата безкрайна вселенска проникателност и това божествено предвиждане успешно направлява неговата съзидателна свободна воля.

4:3.5 (58.3) Всеобщият Баща никога не прави нещо, което да предизвика впоследствие страдание или разочарование, но дарените с воля същества, планирани и сътворени от неговите Създатели в отдалечените вселени, чрез своите злополучни решения понякога предизвикват божествена печал в личностите, създали ги като техни родители. Но макар че Отецът никога не прави грешки, нито изпитва разочарования или съжаления – Той е изпълнен с бащинско чувство и сърцето му несъмнено се опечалява,

когато неговите деца не успяват да постигнат тези духовни нива, на които са способни да се издигнат благодарение на помощта, така щедро предоставяна според планове за духовно развитие и политиката за възход на смъртните създания на вселените.

4:3.6 (58.4) Безкрайната добродетел на Отеца е недостъпна за крайния времеви разум; затова за успешна демонстрация на всички аспекти на относителна добродетел е необходима постоянна възможност за сравняване с относителното зло (не с греха). Съвършенството на божествената добродетел може да се осмисли с помощта на несъвършената проникателност на смъртните само благодарение на това, че то се намира в контрастиращо взаимодействие с относителното несъвършенство във взаимоотношенията между време и материя, съществени в движенията на пространството.

4:3.7 (58.5) Характерът на Бога е безкрайно свръхчовешки; поради това такава божественост трябва да се персонализира, например, в божествените Синове, преди да може да бъде постигната поне от вярата на крайния човешки разум.

4. Осъзнаването на Бога

4:4.1 (58.6) Бог е единственото устойчиво, самодостатъчно и неизменно Същество в цялата вселена на вселените, което няма нищо нито извън себе си, нито освен себе си, нито минало, нито бъдеще. Бог е целенасочена енергия (творчески дух) и абсолютна воля, а те са самосъществуващи и всеобщи.

4:4.2 (58.7) Тъй като Бог е самосъществуващ, Той е съвършено независим. Самата природа на Бога е несъвместима с изменението. „Аз, Бог, не се променям.“ Бог е неизменен; но едва когато достигнете Рая, вие ще можете макар и само да започнете да разбирате как Бог може да преминава от простота към сложност, от единство към многообразие, от покой към движение, от безкрайност към крайност, от божествено към човешко и от единство към двоичност и троичност. Така Бог е способен да видоизменя проявленията на своята абсолютност, тъй като божествената неизменност не подразбира неподвижност; Бог притежава воля – той *е* воля.

4:4.3 (58.8) Бог е единственото същество, което притежава абсолютна независимост; няма предели за неговите космически реакции освен тези, които са установени от самия Него, и актовете на неговата свободна воля са обусловени само от тези божествени качества и съвършени атрибути, които са неотменими от Неговата вечна същност. Затова по отношение на вселената Бог е същество, което олицетворява окончателната добродетел, а също и свободната воля, която е съзидателна безкрайност.

4:4.4 (58.9) Отецът-Абсолют е съзателят на съвършената централна вселена и Бащата на всички останали Създатели. Бог споделя с човека и останалите същества и многобройни други качества като личностност, добродетелност и множество други, но безкрайността на волята принадлежи само на Него. В своите творчески актове Бог е ограничен само от чувствата, присъщи на

неговата вечна природа, и повелите на Неговата безкрайна мъдрост. Бог лично избира само това, което е безкрайно съвършено, с което се и обяснява върховното съвършенство на централната вселена; и макар Синове-Създатели изцяло да споделят Неговата божественост – и даже някои стадии на неговата абсолютност, те не са така ограничени с тази завършеност на мъдростта, която направлява безкрайността на волята на Отеца. Затова в категорията на Синове Михаиловци съзидателната свободна воля става още поактивна, всецяло божествена и практически пределна, ако не и абсолютна. Отецът е безкраен и вечен, но да се отрича възможността за Неговото произволно самоограничение е равностойно на това да се отрича самото понятие за абсолютността на Неговата воля.

4:4.5 (59.1) Абсолютността на Бога пронизва всичките седем нива на космическа реалност. И цялата му абсолютна същност е подчинена на взаимоотношенията на Създателя със семейството на неговите космически създания. Тринитарното правосъдие във вселената на вселените може да се характеризира с точност, но във всички свои взаимоотношения с обширното семейство на създанията на времето Бог на вселените действа под влиянието на *божественото чувство*. Като общо и въобще – завинаги, безкрайният Бог е *Баща*. От всички възможни и правомерни названия на Бога на цялото творение аз получих задачата да го опиша като Всеобщия Баща.

4:4.6 (59.2) В Бога-Баща доброволните действия не се управляват със сила и не се определят само чрез единия

интелект; божествената личност се определя като заключена в духа и се проявява по отношение на вселените като любов. Затова във всички свои взаимоотношения с личностните създания на вселените Първият Източник и Център винаги и последователно е любящ Баща. Бог е Баща във върховния смисъл на тази дума. Неговата вечна мотивация е съвършеният идеализъм на божествената любов и тази нежна същност найярко проявява себе си и получава найвисше удовлетворение, когато обича и е обичана.

4:4.7 (59.3) В науката Бог е Първопричината; в религията — всеобщият и любящ Баща; във философията — единственото автономно същество, което не зависи от никого, но милосърдно дарява реалност на съществуването на всичко и всички останали. Но необходимо е откровение, за да може да се покаже, че Първопричината на науката и самосъществуващото Единство на философията, е Богът на религията, изпълнен с милосърдие и добродетели и дал обет да осигури на своите земни деца вечно съществуване.

4:4.8 (59.4) Ние се стремим към постигане на Безкрайното, но почитаме емпиричната представа за Бога, нашата способност винаги и навсякъде да осъзнаваме такива фактори като личност и божественост, които разкриват нашата върховна представа за Божеството.

4:4.9 (59.5) Съзнанието за победоносен човешки живот на земята се ражда от такава вяра на създанието, която се осмелява да отправи предизвикателство при всяко повтарящо се стълкновение с ужасната гледка на човешката ограниченост, като неизменно провъзгласява:

“Дори аз да не мога да направя това, в мен живее Този, Който ще може и ще го направи – частица от Отеца Абсолют на вселената на вселените.” И това е „победата, която побеждава света: вашата вяра“.

5. Погрешните представи за Бога

4:5.1 (59.6) Религиозната традиция – това са лошо запазените свидетелства за опита на позналите Бога хора от миналото, но подобни материали не заслужават доверие като ръководство за религиозен живот или като източник на достоверна информация за Всеобщия Баща. Такива древни вероучения постоянно са се изменяли поради това, че примитивният човек беше създател на митове.

4:5.2 (60.1) Една от найголемите причини за объркването, царящо на Урантия по отношение на същността на Бога, се състои в неспособността на вашите свещени книги да направят ясна разлика между личностите на Райската Троица и Райското Божество, от една страна, и създателите и разпоредителите на локалната вселена, от друга. В течение на изминалите съдни периоди вашите духовници и пророци показвали само частично разбиране на въпроса и не могли уверено да различат Планетарните Принцове, Властелините на Системи, Бащите на Съзвездия, Синовете-Създатели, Управителите на Свръхвселени, Върховното Същество и Всеобщия Баща. Много от посланията на подчинени личности – такива като Носителите на Живот и ангелите с различен чин – били представяни във вашите свидетелства като произхождащи от самия Бог. И досега религиозната мисъл на Урантия все още бърка подчинените божествени личности със самия

Всеобщ Баща, като обединява всички под едно наименование.

4:5.3 (60.2) Жителите на Урантия продължават да се намират под влиянието на първобитните представи за Бога. Боговете, които беснеят в буря; които разтърсват в гнева си земята и поразяват в яростта си хората; които проявяват своето недоволство, като им навличат глад и потопи – това са боговете на първобитната религия; това не са тези Богове, които живеят и властват във вселените. Такива представи са останка от времето, когато хората вярвали, че вселената се подчинява на капризите на подобни въображаеми богове. Но смъртният човек започва да разбира, че живее в свят на сравнителна законност и ред в това, което се отнася до административните методи и ръководство на Върховните Създатели и Върховни Управляващи.

4:5.4 (60.3) Варварската представа за умиротворяване на разгневения Бог, стремещ се да умилоставиш оскърбения Господ, да се сдобиеш с благосклонността на Божеството посредством жертвоприношения, покаяния и кръвопролития олицетворява религия абсолютно незряла и примитивна, философия недостойна за просветителската епоха на науката и истината. За небесните същества и божествените управители, които служат и управляват във вселените, такива вярвания са дълбоко отблъскващи. Да вярваш, предполагаш или учиш, че трябва да бъде пролята невинна кръв, за да завоюваш всевишното разположение или да отблъснеш измисления божествен гняв, е оскърбление за Бога.

4:5.5 (60.4) Древните евреи вярваха, че „опрощаването на греха е невъзможно без проливане на кръв“. Те не можеха да се избавят от древната езическа представа за това, че да умиротвориш Бога може само с вида на кръвта, макар Мойсей да постигна явен прогрес, като забрани принасянето в жертва на хора и го замени в съзнанието на своите по детски наивни последователи на бедуините с ритуалното жертвоприношение на животни.

4:5.6 (60.5) Посвещаването на Райския Син на вашия свят беше присъщо на самата ситуация по завършването на планетарната епоха; то беше неизбежно и не беше направено специално с цел завоюване на Божиата милост. Това посвещаване се оказа и последното лично деяние на Сина-Създател в неговото дълго и смело начинание — емпирично придобиване на пълновластие в своята вселена. Каква насмешка над безкрайно милостивия характер на Бога е учението за безсърдечието и безжалостността на Отеца, толкова безучастен към негодите и страданията на своите създания, че неговото нежно милосърдие било проявено, едва след като той видял своя невинен син с изтичаща кръв и умиращ на кръста!

4:5.7 (60.6) Но обитателите на Урантия трябва да се избавят от тези древни заблуждения и езически предразсъдъци, засягащи природата на Всеобщия Баща. Излиза на бял свят откровението с истината за Бога и на човешкия род предстои да познае Всеобщия Баща в цялата красота на неговия характер и привлекателност на атрибутите, така прекрасно описани от Сина-Създател, живял на Урантия като Син Човешки и Син Божий.

4:5.8 (61.1) [Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

Документ 5. Връзката между Бога и индивида

5:0.1 (62.1) А КО крайният разум на човека е неспособен да разбере как един толкова велик и величествен Бог, какъвто е Всеобщият Баща, може в безкрайно съвършенство да слезе от своята вечна обител, за да осъществи връзка с индивидуалното човешко създание, то увереността на подобен краен разум в божественото приятелство трябва да се основава на истинността на факта, че в съзнанието на всеки нормален и притежаващ нравствено съзнание смъртен от Урантия присъства действителна частица от живия Бог. Настройчиците на Съзнанието са част от вечното Божество на Райския Баща. За да намери Бога и да се опита да общува с него, за човека е достатъчно да се обърне само към вътрешния опит на душата, като съзерцава това присъствие на духовна реалност.

5:0.2 (62.2) Бог е разпределил безкрайността на своята вечна природа в цялата екзистенциална реалност на своите шест абсолютни еднородни Божества, но може във всеки момент да осъществи лична връзка с всяка част, фаза или вид от творението. И освен това вечният Бог е запазил за себе си прерогатива да посвещава личност на божествените Създатели и живите същества на вселената на вселените, като същевременно е запазил за себе си прерогатива да поддържа пряк и родителски контакт с всички тези личностни същества посредством личностния кръг.

1. Приближаването към Бога

5:1.1 (62.3) Неспособността на крайното същество да се приближи към безкрайния Баща е вътрешна и се обяснява не с отчуждеността на Отеца, а с крайността и материалните ограничения на създадените същества. Духовната пропаст, която лежи между върховната личност на вселенското съществуване и низшите групи от създадени разумни същества, е непостижима. Ако беше възможно понизшите редове на интелигентност да бъдат мигновено пренесени в присъствието на самия Баща, те нямаше да могат да разберат къде се намират. Те и в този случай точно така нямаше да осъзнават присъствието на Всеобщия Баща, както не го осъзнават и там, където се намират сега. На смъртния човек предстои да премине много, много дълъг път, преди да получи правото, в пределите на възможното и с надежда за успех, да помоли да бъде преведен в Райското присъствие на Всеобщия Баща. Човек трябва да претърпи многократно духовно преобразуване преди да може да достигне ниво, осигуряващо такова духовно зрение, което ще му позволи да види поне един от Седемте Главни Духа.

5:1.2 (62.4) Нашият Отец не се крие; той не е капризен отшелник. Той е мобилизирал ресурсите на божествената мъдрост в непрестанен стремеж да разкрие себе си на децата свои на вселенските сфери. Във величието на неговата любов има безкрайна грандиозност и неизразимо благородство, което кара Отеца да се стреми към общуване с всяко създадено същество, способно да разбира, заобича или получи достъп до него; затова именно свойствените ви ограничения, неотделими от вашата крайна личност и материално съществуване, ще определят времето, мястото

и условията, в които ще можете да достигнете целта на пътешествието на възходящите смъртни и да се окажете в присъствието на Отеца в центъра на всички неща.

5:1.3 (63.1) Макар че приближаването към Райското присъствие на Отеца може да започне само с достигането на найвисшите крайни нива на духовно съвършенство, вие трябва да се радвате, осъзнавайки постоянната възможност за непосредствено общуване с посветения ви дух на Отеца, така тясно свързан с вашата вътрешна душа и вашия одухотворяващ се „аз“.

5:1.4 (63.2) Смъртните от пространствено-времените светове могат значително да се различават по своите вътрешни способности и интелектуални дарования; тяхната среда може изключително много да спомогне за социалното развитие и нравствен прогрес, и обратно: те могат да страдат от липсата на почти всички видове човешка помощ при развитието на културата и предполагаемия прогрес на цивилизацията; но възможностите за духовен прогрес при движението по възходящия път са равни за всички; нарастващите нива на духовно проникновение и космически значения се постигат абсолютно независимо от всички подобни социално-нравствени различия, присъщи на разнообразните материални условия на средата на еволюционните светове.

5:1.5 (63.3) Но смъртните на Урантия могат да се различават по своите интелектуални, социални, икономически и даже морални възможности и дарования – не забравяйте, че тяхното духовно дарование е еднородно и уникално. Всички те притежават еднакво божествено присъствие,

посветено на Всеобщия Баща; на всички тях им е оказана еднаква чест – те могат да се стремят към съкровено лично общуване с пребиваващия в тях дух с божествен произход; всички те притежават равна възможност за приемане на духовното ръководство на тези Тайнствени Наставници.

5:1.6 (63.4) Ако смъртният човек чувства истински духовни подбуди, безрезервна преданост пред изпълняването на волята на Отеца, то по силата на неговата явна и ефективна духовна надареност с вътрешния божествения Настройчик в опита на такъв индивид не може да не се формира възвишено съзнание за това, че той познава Бога, както не може да не се появи и върховна увереност в продължаването на живота с цел да намери Бога чрез постепенно емпирично придобиване на все поголямо сходство с него.

5:1.7 (63.5) В духовно отношение човекът е снабден с преживяващ смъртта Настройчик на Съзнанието. Ако разумът на такъв човек е чистосърдечно и духовно мотивиран, ако подобна човешка душа жадува да познае Бога и да стане като него, ако искрено желае да изпълнява волята на Отеца, то за него не съществуват нито негативното въздействие на жестоките лишения, нито позитивната сила на възможното вмешателство, които биха могли да възпрепятстват сигурния възход на такава божествено подбуждана душа до вратите на Рая.

5:1.8 (63.6) Отецът желае всичките му същества да общуват лично с него. В Рая има място, определено от Отеца, за приемането на всички онези, чийто статут на продължаване на живота и духовна природа правят

възможно подобно постижение. Поради това нека вашите философи разберат веднъж завинаги: за всеки от вас и за всички нас приближаването към Бога е възможно, придобиването на Отеца е реално, пътят е отворен; силите на божествената любов, пътищата и средствата за божествено ръководство са обединени, за да се облекчи възхода на всяко достойно разумно същество от всяка вселена към Райското присъствие на Всеобщия Баща.

5:1.9 (63.7) Фактът, че постигането на Бога е свързано с огромен промеждутък от време, ни наймалко не намалява реалността на присъствието и личността на Безкрайния. Вашето духовно възвисяване е част от кръговрата на седемте свръхвселени, но извършвайки несметен брой завъртания от гледна точка на своя дух и статут, вие можете да разчитате на все по-голямо приближаване към центъра. Можете да разчитате, че последователно ще бъдете превеждани от сфера към сфера от външните кръгове, все по-близо и по-близо до центъра; и някой ден, не се съмнявайте, ще застанете пред централното божествено присъствие на Отеца и ще се срещнете с него, образно казано, лице в лице. Същността на възхода се състои в постигането на действителни и буквални духовни нива; и тези духовни нива са постижими за всяко същество, в което има Тайнствен Наставник и което впоследствие завинаги се слива с този Настройчик на Съзнанието.

5:1.10 (64.1) Отецът не се скрива в духовно убежище, но колко много от неговите създания са се скрили в мъглата на своите собствени своенравни решения и за известно време

са се лишили от общуване с духа на Отеца и духа на неговия Син, избирайки свой собствен изкривен път, повлияни от самонадеяността на своя невъздържан разум и своето недуховно естество.

5:1.11 (64.2) Смъртният човек може да се приближава към Бога и може да се отрича многократно от божествената воля дотогава, докато може да избира. Човекът е окончателно обречен едва тогава, когато изгуби способността да избира волята на Отеца. Сърцето на Отеца е винаги отворено за нуждите и молбите на неговите деца. Потомците му затварят завинаги сърцата си за притегателната сила на Отеца, единствено когато окончателно и завинаги изгубят желанието да изпълняват неговата божествена воля – да го познаят и да станат като него. И обратно: човешкият път става вечен, когато сливането с Настройчика обяви пред вселената, че възходящото създание е взело окончателното и неотменимо решение да живее по волята на Отеца.

5:1.12 (64.3) Великият Бог осъществява пряка връзка със смъртния човек, като му отдава част от своята безкрайна, вечна и непостижима същност, която пребивава в него и живее заедно с него. Бог е тръгнал на вечно пътешествие с човека. Ако отстъпите водачеството на намиращите се във вас и около вас духовни сили, вас непременно ви чака върховно предназначение, определено от любящия Бог като вселенска цел на неговите възходящи създания от еволюционните светове на пространството.

2. Присъствието на Бога

5:2.1 (64.4) Физическото присъствие на Безкрайния е реалността на материалната вселена. Присъствието на разума на Божеството трябва да бъде определено от дълбочината на индивидуалния интелектуален опит и от еволюционното ниво на личността. Духовното присъствие на Божествеността не може да не бъде характерно. То се определя от способността за духовна възприемчивост и от степента на посвещаване волята на създанието на божествената воля.

5:2.2 (64.5) Бог живее във всеки от своите родени в духа синове. Райските Синове винаги имат достъп до присъствието на Бога „отдясно на Отеца“, а всички личностни същества имат достъп до „недрата на Отеца“. Това се отнася до личностния кръг – където, когато, или както и да се установява контакт, и в общия смисъл предполага лична, осъзната връзка и общуване с Всеобщия Баща, независимо дали той се намира в централната обител, или на някакво друго определено място – например, в една от седемте свещени сфери на Рая.

5:2.3 (64.6) Но нито в природата, нито даже в живота на позналите Бога смъртни Божественото присъствие може да бъде открито така пълно и така несъмнено, както в опита за общуване с пребиваващия във вас Тайнствен Наставник, Райския Настройчик на Съзнанието. Какво заблуждение е да мечтаете за далечния Бог в небесата, когато духът на Всеобщия Баща живее в собственото ви съзнание!

5:2.4 (64.7) Именно намиращата се във вас частица от Бога ви позволява да се надявате, че колкото повече се

хармонизирате с духовното ръководство на Настройчика, толкова попълно ще разбирате присъствието и преобразуващата сила на онези други духовни влияния, които ви обграждат и въздействат, но не са неотменима част от вас. Това, че не осъзнавате тясната и съкровена връзка с обитаващия във вас Настройчик, не опровергава ни наймалко този толкова възвишен опит. Доказателството за близост с божествения Настройчик се състои изключително в същността и броя на духовните плодове, придобити в течение на жизнения опит на вярващия. „По плодовете им ще ги познаете.“

5:2.5 (65.1) Оскъдно одухотвореният материален разум на смъртния човек е изключително трудно да осъзнае ясно в своя опит духовната активност на такива божествени реалности, каквито са Райските Настройчици. С повишаване реалността на душата – съвместно творение на разума и Настройчика, възниква и нов стадий от нейното самосъзнание, което е способно да усеща присъствието и да признава духовното ръководство и другите свръхматериални дейности на Тайнствените Наставници.

5:2.6 (65.2) Целият опит на общуването с Настройчика обхваща нравствения статут, умствената мотивация и духовния опит. Осъзнаването на такова постижение предимно, макар и не изключително, е ограничено до сферата на осъзнаване на душата, но доказателствата, демонстриращи духовни плодове в живота на всеки, който е сключил съюз с вътрешния дух, са изобилни.

3. Истинското поклонение

5:3.1 (65.3) Макар че от гледна точка на вселената Райските Божества представляват единно цяло, в своите духовни отношения със същества, подобни на тези, които населяват Урантия, те също така са и три отделни различни личности. Божествата се различават по лична притегателност, общуване и други видове съкровени отношения. В найвисшия смисъл на думата ние се покланяме единствено и само на Всеобщия Баща. Разбира се, ние можем и наистина се покланяме на Отеца и в образа на неговите СиновеСъздатели, но именно Отеца – пряко или косвено, обичаме и почитаме.

5:3.2 (65.4) Всевъзможните прошения се отнасят към сферата на Вечния Син и неговата духовна организация. Молитвите, всички формални послания – всичко, освен изразяването на любов към Всеобщия Баща и поклонението пред него, се отнасят към локалната вселена; те обикновено не излизат от сферата на пълномощия на СинаСъздател. Що се отнася до поклонението, то несъмнено се отделя и насочва към Създателя чрез личностния кръг на Отеца. Ние също така вярваме, че духовното присъствие на Отеца помага да се отбележи чувството на благоговение, изпитвано от създанието, в което пребивава Настройчик. Съществува огромно количество доказателства, потвърждаващи подобно мнение, и аз знам, че всички категории от частиците на Отеца са способни по приемлив начин да регистрират истинската любов на своите субекти в присъствието на Всеобщия Баща. Несъмнено е, че Настройчиците използват и преките доличностни канали за връзка с Бога

и така използват кръговете за духовна гравитация на Вечния Син.

5:3.3 (65.5) Поклонението съществува заради самото себе си; молитвата съдържа личен елемент, тоест заинтересованост на създанието; в това е принципната разлика между поклонение и молитва. В истинското поклонение напълно отсъства лична молба или какъвто и да е елемент на лична изгода; ние просто се покланяме на Бога такъв, какъвто го разбираме. Поклонението не изисква нищо и покланящият се нищо не чака. Ние почитаме Отеца не заради това, което може да ни донесе подобно почитание; естествената и спонтанна преданост и поклонение са следствие от признаването на несравнимата личност на Отеца, на неговата привлекателна същност и достойни за обожание атрибути.

5:3.4 (65.6) В момента, в който в поклонението се привнася елемент на лична изгода, религиозното чувство се превръща от поклонение в молитва и, стриктно погледнато, трябва да се насочи към личността на Вечния Син или на Сина-Създател. Но в практическия религиозен опит нищо не пречи молитвата да се насочва към БогаБаща като част от истинското поклонение.

5:3.5 (66.1) В практическите въпроси на ежедневиия си живот вие се намирате в разпореждане на духовните личности, които произхождат от Третия Източник и Център; вие си сътрудничите със силите на Съвместния Извършител. Следователно вие се покланяте на Бога, възнасяте своите молитви и общувате със Сина, и решавате частните въпроси на вашето пребиваване на Земята съвместно с

разумните същества на Безкрайния Дух, действащи във вашия свят и във вашата вселена.

5:3.6 (66.2) Пълновластните Синове, или Синове-Създатели, които управляват съдбите на локалните вселени, представляват както Всеобщия Баща, така и Вечния Син на Рая. От името на Отеца тези Синове на Уверса приемат любовта, която изпълва поклонението, и изслушват молбите на ходатайстващите подопечни по своите вселени. За децата на една локална вселена съответният Син Михаил е по същество Бог. За локалната вселена той е персонификацията на Всеобщия Баща и Вечния Син. Безкрайният Син поддържа лична връзка с децата на тези сфери чрез Духовете на Вселените – административните и съзидателни помощници на Райските Синове-Създатели.

5:3.7 (66.3) Искреното поклонение подразбира мобилизиране на всички сили на човешката личност под ръководството на еволюиращата душа и в подчинение на божествено направляваното влияние на съответния Настройчик на Съзнанието. Разумът, свързан с материални ограничения, никога не може да постигне докрай действителното значение на истинското поклонение. Осъзнаването от човека на реалността на опита от поклонението се определя главно от нивото на развитие на неговата еволюираща безсмъртна душа. Духовният растеж на душата се извършва съвсем независимо от интелектуалното самосъзнание.

5:3.8 (66.4) Опитът от поклонението се заключава във възвишения стремеж на посветения ви Настройчик да съобщи на Божествения Баща неизразимите желания и

стремежи на човешката душа – съвместното творение на стремящия се към Бога смъртен разум и разкриващия Бога безсмъртен Настройчик. Затова поклонението е акт на материалния разум, който под ръководството на свързания с него дух се подчинява на опита на одухотворяващия „аз“ да встъпи в общуване с Бога като вероизповеден син на Всеобщия Баща. Смъртният разум отстъпва на поклонението; безсмъртната душа копнее за и инициира поклонение; присъствието на божествен Настройчик ръководи подобно поклонение от името на смъртния разум и еволюиращата безсмъртна душа. Истинското поклонение, в крайна сметка, се превръща в опит, който се проявява на четири космически нива: интелектуално, моронтийно, духовно и личностно – тоест на нивата на рационалното съзнание, душата и духа и тяхното обединяване в личността.

4. Бог в религията

5:4.1 (66.5) Моралът на еволюционните религии *подтиква* хората към търсене на Бога чрез движещата сила на страха. Богооткровената религия *притегля* хората към търсене на Бога чрез любовта, тъй като те се стремят да станат като Него. Но религията не е само пасивно чувство на „абсолютна зависимост“ и „увереност в продължаването на живота“; тя е жив и динамичен опит от придобиване на божественост – опит, основан върху служене на човечеството.

5:4.2 (66.6) Великото и непосредствено предназначение на истинската религия е в установяването на единство в човешкия опит, продължителен покой и дълбока

увереност. При примитивния човек даже политеизмът е относително обединение на формиращата се представа за Божеството; политеизмът е монотеизъм в процес на установяване. Рано или късно Бог неизбежно бива разбран като реалността на ценностите, субстанцията на значенията и живота на истината.

5:4.3 (67.1) Бог не само определя предназначението; той е вечна цел на човека. Цялата нерелигиозна дейност на човека се стреми да склони вселената към изкривяващото служене на себе си; истински религиозният индивид се стреми да обедини „аз“а с вселената, за да посвети дейността на това обединило се „аз“ на служене на вселенското семейство събратя – човешки и свръхчовешки.

5:4.4 (67.2) Областите от философията и изкуството се вклиняват между нерелигиозната и религиозната дейност на човешкия „аз“. Изкуството и философията въвлечат материалния разум на човека в съзерцание на духовните реалности и вселенските ценности, които притежават вечни значения.

5:4.5 (67.3) Всички религии проповядват преклонение пред Божеството и предлагат една или друга доктрина за спасение на човека. Будистката религия обещава избавление от страданията, вечен покой; юдейската религия обещава избавление от трудностите, процъфтяване, основано на праведност; гръцката религия обещава избавление от дисхармонията, от уродството чрез осъзнаване на красотата; християнството обещава избавление от греха, святост; ислямът освобождава от строгите морални норми на юдаизма и християнството.

Религията на Иисус е спасение от „аз“а – избавление от това зло, което е свързано с изолираността на създанията във времето и вечността.

5:4.6 (67.4) Юдеите основаха своята религия на добродетелта, гърците – на прекрасното; и двете религии търсеха истината. Иисус проповядваше за Бога на любовта, а любовта обхваща цялата истина, красота и добродетел.

5:4.7 (67.5) Зороастризмът се основава на нравствеността, религията на индусите – на метафизиката, конфуцианството – на етиката. Иисус преживяваше религия на *служенето*. Всички тези религии са важни, тъй като те са действено доближаване до религията на Иисус. Религията е призвана да стане реалността на духовното обединение на всичко добродетелно, прекрасно и истинско, което съществува в човешкия опит.

5:4.8 (67.6) Девизът на гръцката религия беше „познай себе си“; в центъра на ученията на юдеите беше призивът „познай своя Бог“; християните проповядваха евангелие, насочено към „познаването на Господ Иисус Христос“; Иисус провъзгласи благата вест „познаване на Бога и на себе си като син Божий“. Тези различни представи за предназначението на религията обуславят позицията на индивида в разнообразните жизнени ситуации, предопределят дълбочината на неговото поклонение и това, как той възнася своите молитви. Духовният статут на всяка религия може да се определи по характера на нейните молитви.

5:4.9 (67.7) Представата за получовешкия и ревнив Бог е неизбежният преход от политеизма към възвишения монотеизъм. Величественият антропоморфизъм е най-висшето постижение на чисто еволюционната религия. Християнството възвиси идеята на антропоморфизма от идеала за човека до трансценденталната и божествена представа за личността на прославения Христос. Това е върховният антропоморфизъм, на който е способен човек.

5:4.10 (67.8) Християнската представа за Бога е опит за обединяване на три самостоятелни учения:

5:4.11 (67.9) 1. *Юдейската представа* – Бог като защитник на морала, праведен Бог.

5:4.12 (67.10) 2. *Древногръцката представа* – Бог като обединител, Бог на мъдростта.

5:4.13 (68.1) 3. *Представата на Иисус* – Бог като жив приятел, любящ Баща, божественото присъствие.

5:4.14 (68.2) Поради това трябва да е очевидно, че комбинираната християнска теология се сблъсква с огромни трудности в своя стремеж към последователност. Тези трудности се задълбочават още повече от това, че доктрините на ранното християнство като цяло са се основавали на личния религиозен опит на три различни лица: Филон от Александрия, Иисус от Назарет и Павел от Тарс.

5:4.15 (68.3) Изучавайки религиозния живот на Иисус, правете го от позитивна гледна точка. Мислете не толкова за

неговата безгрешност, колкото за неговата праведност, за неговото изпълнено с любов служене. Пасивната любов, разкрита в юдейската представа за небесния Отец, Иисус, издигна на нивото на *активната* любов на Бога към създанието – Бога, който е Баща на всеки индивид, даже и на грешника.

5. Осъзнаването на Бога

5:5.1 (68.4) Моралът възниква в самосъзнаващия се разум; той отсъства при животните, но е изцяло резултат от еволюцията. В хода на еволюционното развитие на човека се създават всички предпоставки за посвещаване на Нстройчиците и изливането на Духа на Истината. Но постигането на нивата на морала не освобождава човека от реалните трудности на смъртното съществуване. Физическата среда на обитаване на човека е свързана с борбата за съществуване; социалното обкръжение извършва необходимото етическо регулиране; нравствените ситуации подбуждат към избор върху основата на най-висшите мотиви; духовният опит (след осъзнаване на съществуването на Бога) изисква човек да намери Отеца и искрено да се стреми да стане като него.

5:5.2 (68.5) Религията не е основана на научни факти, на обществени задължения, на философски допускания или на предполагаеми морални задължения. Религията е независима област на човешките реакции на жизнените ситуации, неизменно представена на всички постморални стадии на човешко развитие. Религията може да се разпространява във всичките четири нива на осъзнаване на ценностите и въплъщаване на вселенското братство:

физическото или материално ниво на самосъхранение; социалното или емоционално ниво на братство; нравственото или основаното на чувството за дълг ниво на разума; духовното ниво на осъзнаване на вселенското братство чрез божественото поклонение.

5:5.3 (68.6) Търсецят факти учен представя Бога като Първопричината, като Бог на силата. Емоционалният художник вижда Бога като идеал на красотата, Бог на естетиката. Рационалният философ понякога е склонен да постулира Бог на всеобщото единство и даже пантеистично Божество. Искрено религиозният човек вярва в Бога, който подпомага продължаването на живота, небесния Баща, Бога на любовта.

5:5.4 (68.7) Нравственото поведение винаги предшества появяването на религия от еволюционен тип и е част даже от богооткровената религия, но то никога не обхваща целия религиозен опит. Общественото служене е резултат от нравствени помисли и религиозен живот. Биологически, нравственото поведение не води до по-високите нива на религиозния опит. Поклонението пред абстрактната красота не е поклонение пред Бога; не е поклонение пред Бога и възвеличаването на природата, или благоговението пред единството.

5:5.5 (68.8) Еволюционната религия поражда науката, изкуството и философията, като издига човека до равнището на възприемчивост към религията на откровението, включително посвещаването на Настройчиците и идването на Духа на Истината. Еволюционното платно на човешкото съществуване

започва и завършва с религията, макар на съвсем различни нива – едната е от еволюционен и биологичен тип, другата – от богооткровен и периодичен тип. И така, докато религията е нормална и естествена за човека, тя не е задължителна. Човекът не е длъжен да е религиозен, ако не желае това.

5:5.6 (69.1) Бидейки в своята основа духовен, религиозният опит никога няма да бъде до край понятен за материалния разум; с това се обяснява функцията на теологията – психологията на религията. За крайното съзнание основната доктрина за разбирането на Бога от човека е парадоксална. Човешката логика и крайният разум са почти неспособни хармонично да обединят представата за божествена иманентност – Бог като вътрешна част на всеки индивид, с идеята за трансценденталността на Бога, за божественото господство във вселената на вселените. За да бъде обосновано разумното поклонение и да бъде потвърдена надеждата за съхраняване на личността, тези две основни представи за Божеството трябва да се обединят във вероизповедното постижение на понятието за трансценденталността на личностния Бог и в осъзнаването на вътрешното присъствие на частиците на този Бог. Трудностите и парадоксите на религията са в пълната недостъпност на нейните реалности за смъртния интелект.

5:5.7 (69.2) Религиозният опит дава на смъртния човек три велики наслаждения даже в периода на неговото временно пребиваване на Земята:

5:5.8 (69.3) 1. *Интелектуално* той получава удовлетворение от поголямото единение на човешко съзнание.

5:5.9 (69.4) 2. *Философски* той получава потвърждение на своите идеали за нравствени ценности.

5:5.10 (69.5) 3. *Духовно* той преуспява в придобиването на опит от божественото партньорство, в духовното наслаждение от истинското поклонение.

5:5.11 (69.6) В опита, присъщ на еволюиращите смъртни светове, богосъзнанието трябва да се състои от три различни фактора, три отличаващи се нива на постигане на реалността. Първото от тях е възприемането с разума – осмислянето на *идеята* за Бога. Следва възприемането с душата – осъзнаването на *идеала* за Бога. Последно се пробужда възприемането с духа – осъзнаването на *духовната реалност* на Бога. Като обединява и трите фактора за постигане на божественото, даже ако това постижение остава непълно, смъртната личност във всеки момент обхваща всички нива на възприемане, осъзнавайки *личността* на Бога. На тези смъртни, които са достигнали Корпусите за Завършили, всичко това с течение на времето ще позволи да осъзнаят *върховността* на Бога и може впоследствие да доведе до постигането на *пределността* на Бога – определен стадий от овладяването на абсонитното свръхсъзнание на Райския Баща.

5:5.12 (69.7) От поколение на поколение опитът по осъзнаването на Бога остава неизменен, но философската представа и теологическите определения *трябва* да се измѣнят с всяка нова епоха от развитието на човешките

знания. Знанието за Бога, религиозното съзнание, е вселенска реалност, но колкото и действителен (реален) да е религиозният опит, той трябва да е готов да се подчини на разумна критика и обоснована философска интерпретация; той не трябва да се стреми към изолация от съвкупността на човешкия опит.

5:5.13 (69.8) Вечното съхраняване на личността зависи изцяло от избора, направен от смъртния разум, чиито решения определят потенциала за съхраняване на безсмъртната душа. Когато разумът вярва в Бога, а душата го познава, и когато – с помощта на Настройчика, и душата, и разумът *жадуват* Бога, тогава продължаването на живота е осигурено. Ограничеността на интелекта, недостатъците на образованието, отсъствието на достъп до култура, влошаването на социалния статут и даже незначителността на нравствените критерии на човека поради злощастното отсъствие на благоприятни условия в образователната, културната и социалната сфери не могат да направят непълноценно присъствието на божествения дух в тези нещастни и по човешки оковани, но вярващи индивиди. Придобиването на Тайнствен Наставник означава началото и гарантира възможността за потенциален растеж и съхраняване на безсмъртната душа.

5:5.14 (70.1) Способността на смъртните родители да създадат потомство не зависи от техния образователен, културен, социален или икономически статут. В естествени условия обединяването на родителските гени е напълно достатъчно за зачеване на потомство. Човешки ум, различаващ доброто от злото и способен да се прекланя пред Бога,

склучил съюз с божествения Настройчик, е всичко, което се изисква за зараждане и развитие в такъв смъртен с безсмъртна душа на необходимите за продължаване на живота качества, стига само подобен, дарен с дух индивид да търси Бога и искрено да се стреми да стане като него, като вземе чистосърдечното решение да изпълни волята на небесния Баща.

6. Богът на личността

5:6.1 (70.2) Всеобщият Баща е Богът на личностите. Той е центърът и пределите на личностната сфера на вселената – от дареното с личност низше смъртно създание до висшите достойни и божествени творци. Богът-Баща дарява и съхранява всяка личност. Едновременно с това Райският Баща е предназначението на всички тези крайни личности, които искрено са избрали да изпълнят божествената воля, обичат Бога и копнеят да станат като него.

5:6.2 (70.3) Личността е една от неразгаданите тайни на вселените. Ние сме способни да си съставим адекватна представа за тези фактори, които определят различните категории и нива на личността, но не разбираме напълно действителната природа на самата личност. Ние добре си представяме многобройните фактори, които в своята съвкупност съставляват обвивката на човешката личност, но не разбираме докрай природата и значението на подобна крайна личност.

5:6.3 (70.4) Личността е потенциал, заключен във всички дарени с разум същества: от минималното осъзнаване на себе си до максималното осъзнаване на Бога. Но само

разумът не е личност, нито е дух, нито е физическа енергия. Личността е това качество и тази ценност в космическата реалност, които могат да бъдат дарени само от БогаБаща на тези живи системи на асоциирани и координирани видове материална, интелектуална и духовна енергия. Постепенното придобиване също не е личност. Личността може да бъде материална или духовна, но или има личност, или не. Извънличностният никога не постига нивото на личностния, с изключение на случаите на пряко въздействие на Райския Баща.

5:6.4 (70.5) Даряването на личност е привилегия на Всеобщия Баща – предоставянето на личностен статут на живи енергийни системи и даряването им с атрибути на относително съзидателно съзнание, подчинено на свободната воля. Не съществува личност извън БогаБаща, както не съществува личност без Бога-Баща. Основополагащите атрибути на човешкия „аз“, както и ядрото на човешката личност – абсолютният Настройчик, са дарове на Всеобщия Баща, действащ в своята изцяло лична област на космическа опека.

5:6.5 (70.6) Настройчиците на доличностния статут пребивават в множество типове смъртни същества, като им осигуряват възможността да преживеят смъртта и да придобият статута на моронтийни създания, които притежават потенциал за висше духовно постижение. Защото, когато в разума на създанието, дарено с личност, пребивава частица от Духа на вечния Бог – доличностен дар на личностния Баща, – тогава тази крайна личност придобива потенциала на божествеността и вечността и се насочва към цел,

близка до Пределния, като се устремява даже към осъзнаване на Абсолютния.

5:6.6 (71.1) Способността за превръщане в божествена личност е присъща на доличностния Настройчик; способността за придобиване на човешка личност е потенциално заключена в това, че човекът е дарен с космически разум. Но емпиричната личност на смъртния човек става явна и функционираща реалност, едва след като материалната обвивка на смъртното създание бъде докосната от освобождаващата божественост на Всеобщия Баща, като я пуска да плава по емпиричните морета като самосъзнаваща се, а също и като (относително) самодетерминирана и самосъзидаваща личност. Материалният „аз“ е наистина и *безусловно личностен*.

5:6.7 (71.2) Материалният „аз“ притежава личност и индивидуалност, временна индивидуалност; доличностният Настройчик също притежава индивидуалност, вечна индивидуалност. Материалната личност и духовната доличностна същност са способни да обединят своите съзидателни качества по този начин, за да породят преживяващата смъртта индивидуалност на безсмъртната душа.

5:6.8 (71.3) Като създава условия за растежа на безсмъртната душа и сменя вътрешния „аз“ на човека от оковите на абсолютната зависимост от априорна причинност, Отецът се отдръпва встрани. Сега, когато човекът е освободен от оковите на причинността, поне що се отнася до неговия вечен път, и когато са създадени условия за растеж на безсмъртния „аз“ – душата, човекът трябва или сам да

пожелае създаването на своя безсмъртен и вечен „аз“, или да препятства това създаване; и той трябва да направи своя избор сам. Никое друго същество, сила, създател или фактор в цялата обширна вселена на вселените не е способно дори в минимална степен да попречи на абсолютната суверенност при вземането от смъртния на волево решение в това, което засяга предназначението на неговата личност. По отношение съхраняването на живота във вечността Бог е провъзгласил суверенността на материалната и смъртна воля и това решение е абсолютно.

5:6.9 (71.4) Даряването на създанията с личност е относително освобождаване от робското реагиране на априорната причинност и центърът на личностите на всички подобни нравствени същества, еволюиращи или други, е в личността на Всеобщия Баща. Те извечно биват притегляни към неговото присъствие в Рая от тази родственоост, която съставлява обширния и всеобщ семеен кръг и братската сфера на вечния Бог. Общото качество на всички личности е божествената непосредственост.

5:6.10 (71.5) Центърът на личностния кръг във вселената на вселените е в личността на Всеобщия Баща и Райският Баща лично осъзнава и се намира в личен контакт с всички личности на всички нива на самосъзнание. Това личностно осъзнаване на цялото творение съществува независимо от мисията на Настройчиците на Съзнанието.

5:6.11 (71.6) Както център на всеобщия гравитационен кръг е Райският Остров, както всеобщ кръг на разума е Съвместният Извършител, а всеобщ кръг на духа – Вечният Син, така и центърът на личностния кръг е

личното присъствие на Всеобщия Баща и този кръг неизменно предава преклонението на всички личности пред Исконната и Вечна Личност.

5:6.12 (71.7) Що се отнася до личностите, които нямат Настройчици, то Всеобщият Баща също ги дарява с атрибута на свободния избор и такива личности по сходен начин са обединени във великата сфера на божествената любов – личностния кръг на Всеобщия Баща. Всички истински личности получават от Бога възможността за пълноправен избор. Никое личностно същество не може да бъде принудено да тръгне на вечно пътешествие; вратата на вечността се отваря само в отговор на свободния избор на свободните синове на свободния Бог.

5:6.13 (72.1) Горното отразява моите усилия да покажа връзката на живия Бог с децата на времето. Единственото полезно нещо, което мога да направя в заключение, е да повторя, че Бог е вашият вселенски Баща и че всички вие сте негови планетарни деца.

5:6.14 (72.2) [Горното е петото и последно повествуване от Божествения Съветник на Уверса, посветено на Всеобщия Баща.]

Документ 6. Вечният Син

6:0.1 (73.1) В ЕЧНИЯТ Син е съвършеното и окончателно изражение на „първата“ личностна и абсолютна представа за Всеобщия Баща. Затова както и, когато и Отецът да изразява себе си като абсолютна личност, той прави това чрез Вечния Син, който винаги е бил, е, и ще бъде живото

и божествено Слово. И този Вечен Син пребивава в центъра на всички неща в обединение с личното присъствие на Вечния и Всеобщ Баща, непосредствено обкръжавайки ги със себе си.

6:0.2 (73.2) Ние говорим за „първата” мисъл на Бога и посочваме невъзможния времеви произход на Вечния Син, за да получим достъп до мисловните канали на човешкия интелект. Само правейки компромис и изкривявайки по подобен начин езика, ние сме способни да установим контакт със свързания с времевите рамки разум на смъртните. От гледна точка на последователността никоя мисъл на Всеобщия Баща не би могла да бъде първа, тъй като не е можело да има начало на Вечния Син. Но аз получих указание при описанието на вечностните реалности пред ограничения от времето разум на смъртния да използвам такива абстрактни символи и да обознача отношенията на вечността с помощта на такива времеви понятия за последователност.

6:0.3 (73.3) Вечният Син е духовно възплъщение на всеобщата и безкрайна представа за божествената реалност, безусловния Дух и абсолютната личност на Райския Баща. И с това Синът е божествено разкриване на индивидуалността на Всеобщия Баща като създател. Съвършената личност на Сина свидетелства за това, че Отецът действително е вечен и всеобщ източник на всички значения и ценности на духовния, волеви, целеви и личностен характер.

6:0.4 (73.4) В опит да позволим на крайния времеви разум да си създаде представа за последователността на

взаимоотношенията на вечните и безкрайни същества на Райската Троица, ние прибягваме към концептуална волност, позволяваща ни да се позоваваме на „първата личностна, всеобща и безкрайна представа за Отеца“. Аз съм неспособен да предам на човешкия разум някаква адекватна представа за вечните отношения на Божествата; затова използвам такива термини, които позволяват на крайния разум да получи изобщо някаква представа за взаимоотношенията на тези вечни същества в последователните времеви епохи. Ние вярваме в това, че Синът е произлязъл от Отеца; нас ни учат, че те и двамата са безусловно вечни. Затова е очевидно, че никое времево създание никога няма да е способно докрай да разбере това тайнство на Сина, който е произлязъл от Отеца и при все това е толкова вечен, колкото и самият Отец.

1. Индивидуалността на Вечния Син

6:1.1 (73.5) Вечният Син е първороден и единороден Син Божий. Той е Богът-Син – второто лице на Божеството и съвместният създател на цялото творение. Както Отецът е Първият Велик Източник и Център, така Вечният Син е Вторият Велик Източник и Център.

6:1.2 (74.1) Вечният Син е духовният център и божественият ръководител на духовното управление на вселената на вселените. Всеобщият Баща е, първо, създател и, второ, *духовен разпоредител*. „Бог е дух“ и Синът е лично проявление на този дух. Първият Източник и Център е Абсолют на Волята; Вторият Източник и Център е Абсолют на Личността.

6:1.3 (74.2) Всеобщият Баща никога не действа като творец лично, а само съвместно със Сина или при съгласувани действия със Сина. Ако авторът на Новия Завет е имал предвид Вечния Син, то той е изрекъл истината, когато е написал: „В начало бе Словото; и Словото беше в Бога и Словото беше Бог. Всичко беше сътворено от Него и без Него не беше сътворено нищо от сътвореното.“

6:1.4 (74.3) Когато един от Синовите на Вечния Син се появи на Урантия, онези, които се сприятелиха с това божествено същество в облика на човек, говореха за Него като за „Този, който беше от началото, когото слушахме, когото виждахме с очите си, когото наблюдавахме и когото докосвахме с ръце, о, Слово на живота.“. И този изпратен на Урантия Син беше от Отеца така истински, както и Първородният Син, което се подразбира и от една от неговите земни молитви: „И сега, Татко, дари ме със слава пред лика Твой, с тази слава, която познавах с Теб още преди съществуването на този свят.“.

6:1.5 (74.4) В различните вселени Вечният Син е известен под различни имена. В централната вселена го наричат “Координираният Източник”, “Съвместният Създател” и “Обединеният Абсолют”. В Уверса, столицата на свръхвселената, ние наричаме Сина „Координираният Духовен Център” и „Вечният Духовен Разпоредител”. В Салвингтон – столицата на вашата локална вселена, този Син е известен като “Вторият Вечен Източник и Център”. Мелхиседек говорят за него като за “Синът на Синовите”. Във вашия свят, но не и във вашата система от обитаеми сфери, един от равноправните СиновеСъздатели – Михаил

Небадонски, посветил себе си на смъртните народи на Урантия, бива погрешно приеман за Първородния Син.

6:1.6 (74.5) Макар че всеки от Райските Синове може да бъде назован Син Божий, обикновено ние наричаме „Вечният Син“ само Първородния Син, Вторият Източник и Център, който заедно с Всеобщия Баща е съвместен творец на централната вселена на могъщество и съвършенство и съвместен създател на всички останали божествени Синове, произхождащи от безкрайните Божества.

2. Същността на Вечния Син

6:2.1 (74.6) Вечният Син е така неизменен, така безкрайно надежден, както и Всеобщият Баща. Освен това, той е равен на Отеца в своята духовност, бидейки също такъв истински безграничен Дух. На вас, с вашия скромнен произход, Синът би ви се сторил поличностен, доколкото той е малко подостъпен за вас, отколкото Всеобщият Баща.

6:2.2 (74.7) Вечният Син е вечното Божие Слово. Той във всичко прилича на Отеца; нещо повече, Вечният Син е Богът-Баща в неговото личностно проявление във вселената на вселените. И затова е било, е и винаги ще бъде истина казаното за Вечния Син и за равноправните Синове-Създатели: „Този, който е видял Сина, е видял Отеца.“.

6:2.3 (74.8) По своята природа Синът напълно съответства на духовния Баща. Покланяйки се пред Всеобщия Баща, ние фактически в същото време се покланяме и пред Бога-Син,

и пред Бога-Дух. Природата на Бога-Син е също толкова реална и вечна, колкото и природата на Бога-Баща.

6:2.4 (75.1) Синът не само притежава цялата безкрайна и трансцендентална праведност на Отеца, но също така отразява и цялата святост на неговия характер. Синът споделя съвършенството на Отеца и съвместно с Отеца носи отговорност за помощта на всички несъвършени създания в техните духовни усилия, насочени към придобиването на божествено съвършенство.

6:2.5 (75.2) Вечният Син притежава цялата божественост и духовен характер на Отеца. Синът е цялата пълнота и абсолютност на Бога като личност и дух и тези качества Синът проявява в своето лично ръководство на духовното управление на вселената на вселените.

6:2.6 (75.3) Бог действително е всеобщ дух; Бог е дух; и тази духовна същност на Отеца е съсредоточена и изразена в личността на Божеството на Вечния Син. Очевидно, отделянето от всеобщността на Първия Източник и Център е усилило значително духовните качества на Сина. И както Отецът разделя своята духовна същност със Сина, така те и двамата толкова пълно и безрезервно разделят божествения дух със Съвместния Извършител – Безкрайния Дух.

6:2.7 (75.4) В любовта към истината и в създаването на красота Бащата и Синът са равни и само на пръв поглед *изглежда*, че Синът отделя повече внимание на реализацията на изключително духовната красота на всеобщите ценности.

6:2.8 (75.5) Аз не виждам разлика между Отеца и Сина по отношение на божествената добродетел. Отецът обича своите вселенски деца като баща; Вечният Син се отнася към всички създания като баща и като брат.

3. Претворяването на любовта на Отеца

6:3.1 (75.6) Синът споделя справедливостта и праведността на Троицата, но тези божествени качества се затъмняват от безкрайното възплъщение на Бащината любов и милосърдие; Синът е откровението на божествената любов във вселените. Както Бог е любов, така Синът е милосърдие. Синът не може да обича повече от Отеца, но той е способен да демонстрира на създанията своето милосърдие по още един начин, тъй като той не само е изначален творец както Отеца, но е и Вечният Син на този Баща и затова споделя опита на синовността с всички синове на Всеобщия Баща.

6:3.2 (75.7) Вечният Син е великият източник на милосърдие за цялото творение. Милосърдието е същността на духовното съдържание на Сина. Разпорежданията на Вечния Син, изпращани по духовните кръгове на Втория Източник и Център, звучат в тоналността на милосърдието.

6:3.3 (75.8) За да разберете любовта на Вечния Син, на вас ви е необходимо в началото да осъзнаете нейният божествен източник – Отеца, който е любов, а след това да видите разпространението на това безкрайно чувство в необятното служене на Безкрайния Дух и неговото почти неограничено войнство от попечителски личности.

6:3.4 (75.9) Служенето на Вечния Син е посветено на разкриването на Бога на любовта във вселената на вселените. В задачата на този божествен Син не влизат срамни опити да уговаря милосърдния Баща да заобича своите скромни създания и да прояви милост към грешниците на времето. Колко погрешно е да се представя Вечният Син като умоляващ Вселенския Баща да прояви милост към своите низши създания от материалните светове на пространството! Такива представи за Бога са незрели и нелепи. Вместо това вие би следвало да разберете, че цялата милосърдна опека на Божия Син е непосредствено откровение на сърцето на Отеца, изпълнено с всеобща любов и безкрайно състрадание. Любовта на Отеца е действителен и вечен източник на милосърдието на Сина.

6:3.5 (75.10) Бог е любов, Синът – милосърдие. Милосърдието е въплътена любов, проявление на любовта на Отеца в лицето на неговия Вечен Син. Любовта на Всеобщия Син също е всеобща. В този смисъл, в който любовта се разбира на планета с разнополови същества, Божията любов е поскоро сравнима с бащината любов, докато любовта на Сина напомня чувството на майката. Такива сравнения, разбира се, са примитивни, но аз прибъгвам към тях с надеждата да покажа на човешкия разум, че между любовта на Отеца и любовта на Сина има разлика – не в божественото съдържание, а в качеството и начина на изразяване.

4. Атрибутите на Вечния Син

6:4.1 (76.1) Вечният Син е движеща сила на духовното ниво на космическата реалност; духовното могъщество на Сина е абсолютно по отношение на цялата вселенска действителност. Благодарение на абсолютното владение на духовната гравитация той в съвършенство управлява взаимовръзката на всички недиференцирани видове духовни енергии и цялата въплътена духовна реалност. Целият чист нефрагментарен дух, както и неговите същества и ценности, реагират на безкрайната притегателна сила на изначалния Син на Рая. И ако вечното бъдеще стане свидетел на появата на неограничена вселена, духовната гравитация и духовното могъщество на Първородния Син ще бъдат напълно адекватни изисквания за духовното управление и ефективното ръководство на подобно безбрежно творение.

6:4.2 (76.2) Синът е всемогъщ само в сферата на духовното. Във вечната система на космическото управление разточителното и ненужно повторение на функциите никога не се среща; Божествата не са склонни към безполезно дублиране на вселенската опека.

6:4.3 (76.3) Вездесъщността на Първородния Син съставлява духовното единство на вселената на вселените. Духовната връзка на цялото творение се основава на повсеместно активно присъствие на божествения дух на Вечния Син. Постигайки духовното присъствие на Отеца, на нас ни е трудно да го отделим в своето съзнание от духовното присъствие на Вечния Син. Духът на Отеца вечно пребивава в духа на Сина.

6:4.4 (76.4) Отецът трябва да бъде духовно вездесъщ, но такава вездесъщност се оказва неотделима от повсеместната духовна активност на Вечния Син. Но ние вярваме, че във всички случаи на двойствено духовно присъствие на Баща-Син духът на Сина е съгласуван с духа на Отеца.

6:4.5 (76.5) В своите контакти с личността Отецът действа в пределите на личностния кръг. В своите лични и регистрируеми контакти с духовното творение той е в частиците, изразяващи всеобщността на неговата Божественост, и тези частици на Отеца изпълняват единствената, уникална и изключителна функция, където и когато и да се появят във вселената на вселените. Във всички подобни случаи духът на Сина е съгласуван с духовната функция на фрагментарното присъствие на Всеобщия Баща.

6:4.6 (76.6) Духовно Вечният Син е вездесъщ. Духът на Вечния Син несъмнено е свързан с вас и ви обкръжава, но той не е във вас като част от вашето същество, подобно на Тайнствения Наставник. Пребиваващата във вас частица на Отеца настройва човешкия разум към все по-божествено отношение, вследствие на което разумът на възходящото създание повишава своята възприемчивост към духовната притегателна сила на всемогъщия кръг на духовна гравитация на Втория Източник и Център.

6:4.7 (76.7) Първородният Син притежава всеобщо духовно самосъзнание. В своята мъдрост Синът напълно съответства на Отеца. Ние не можем да направим разлика между Първия и Втория Източници в сферата на знанията и всеведението; на Сина, както и на Отеца, е известно

всичко; никое вселенско събитие не предизвиква в него удивление; още в началото той разбира какъв ще е краят.

6:4.8 (77.1) Отецът и Синът действително знаят броя и местонахождението на всички духове и одухотворени същества във вселената на вселените. Синът не само знае всичко благодарение на своя собствен вездесъщ дух, но също така и – наравно с Отеца и Съвместния Извършител, е напълно запознат със съдържанието на необятния поток информация, постъпващ чрез системата за отразяване към Върховното Същество, чийто разум във всеки момент осъзнава всичко, което става във всички светове на седемте свръхвселени. Съществуват и други проявления на всеведението на Райския Син.

6:4.9 (77.2) Като любяща, милосърдна и грижовна личност Вечният Син изцяло и безкрайно съответства на Всеобщия Баща, а във всичките си милосърдни, изпълнени с любов отношения с възходящи същества от низшите светове Вечният Син е така добър и грижовен, така търпелив и многосъстрадателен, както и неговите Райски Синове на локалните вселени, които толкова често посвещават себе си на еволюционните светове на времето.

6:4.10 (77.3) Няма никакъв смисъл да продължаваме обсъждането на атрибутите на Вечния Син. Предвид гореспоменатите ограничения, достатъчно е да се обърнете към атрибутите на Бога-Баща, за да разберете и правилно оцените и атрибутите на Бога-Син.

5. Ограниченията на Вечния Син

6:5.1 (77.4) Вечният Син не предприема лични действия в сферата на физическото, както не действа и на нивата на служене на разума на създадените същества – с изключение на това, което се изпълнява чрез Съвместния Извършител. Но тези условия в никакъв случай не ограничават Вечния Син, във всичко останало следващ пълното и свободно претворяване на божествените атрибути на *духовното* всеведение, вездесъщност и всемогъщество.

6:5.2 (77.5) Вечният Син не присъства лично в потенциалите на духа, съдържащи се в безкрайността на Божеството-Абсолют, но – според реализацията на тези потенциали, те биват обхващани от всемогъщия кръг на духовна гравитация на Сина.

6:5.3 (77.6) Личността е изключителният дар на Всеобщия Баща. Вечният Син я получава от Отеца, но той не дарява личност без негово участие. Синът поражда огромно множество духовни същества, но такива производни създания не са личности. Когато Синът създава личност, той прави това заедно с Отеца или Съвместния Извършител, който в подобни взаимоотношения може да действа от името на Отеца. По такъв начин Вечният Син е съвместен създател на личности, но сам той отделно никога не дарява личност и не създава същества с личностен статут. Но това ограничение в действията не лишава Сина от способността да създава някакви или всякакви типове неличностна реалност.

6:5.4 (77.7) Вечният Син е ограничен в предаването на прерогативите на създател. Правейки Първородния Син

вечен, Отецът го е дарил с могъщество и право за последващо единение със себе си в божествените актове на създаването на нови Синове, притежаващи съзнателни атрибути; такива Синове са се създавали и продължават да се създават. Но след сътворяването на тези еднородни Синове прерогативите на създателя очевидно не могат да се предават по-нататък. Вечният Син предава съзидателната способност само на първото, или пряко, възплъщение. Затова, когато Отецът и Синът се обединяват, за да сътворят Син-Създател, те постигат своята цел; но появилият се по такъв начин Син-Създател е неспособен някога да предаде или делегира прерогативите на творец на категорията Синове, които той може впоследствие да създаде, независимо от това, че върховните Синове на локалните вселени все пак притежават известно крайно ограничено проявление на съзидателните атрибути, присъщи на Сина-Създател.

6:5.5 (78.1) Като безкрайно и изключително лично същество Вечният Син не може да раздробява своята същност, да я разпредели и да посвети своите индивидуализирани частици на други същества и индивиди, както правят това Всеобщият Баща и Безкрайният Дух. Но Синът е способен да посвещава и посвещава себе си като безпределен Дух на цялото творение, като го насища със себе си и неуморно привлича към себе си всички духовни личности и духовни реалности.

6:5.6 (78.2) Винаги помнете, че Вечният Син е личностният образ на духа на Ощеца за цялото творение. Като Божество, Синът е личностен и само личностен; толкова божествена

и абсолютна личност не може да бъде разложена на части или раздробена. Богът-Баща и Богът-Дух са истински личности, но освен това, че са такива Божествени личности, те са и всичко друго.

6:5.7 (78.3) **Макар Вечният Син да не може да участва лично в посвещаването на Настройчиците на Съзнанието, в безкрайното минало, съветвайки се с Отеца, той одобрил плана на Отеца и дал обет за вечно сътрудничество, когато Отецът, замисляйки мисията на Настройчиците на Съзнанието, предложил на Сина: „Нека сътворим смъртен човек по Наш образ.“. И както частицата от духа на Отеца пребивава във вас, така и присъствието на духа на Сина ви обкръжава и двамата те извечно се трудят като единно цяло над вашето духовно развитие.**

6. Разумът на Духа

6:6.1 (78.4) **Вечният Син е дух и притежава разум, но това не са такива дух или разум, които могат да бъдат разбрани от смъртния разум. Смъртният човек постига разума на крайно, космическо, материално и личностно нива. Човекът също така наблюдава разумни проявления в живите същества, функциониращи на субличностно (животинско) ниво, но на него му е трудно да постигне същността на разума, свързан със свръхматериални създания и явяващ се част от изключително духовните личности. При все това, когато се отнася към духовното ниво на битието и се използва за обозначаване на духовните функции на интелекта, разумът изисква друго определение. Този тип разум, който непосредствено е свързан с духа, не бива да се сравнява нито с разума,**

координиращ духа и материята, нито с разума, свързан само с материята.

6:6.2 (78.5) Духът винаги притежава съзнание, разум, различни аспекти на индивидуалността. Без участието на някаква форма на разума духовното осъзнаване на братството на духовните същества би било невъзможно. Еквивалентът на разума, способността да знаеш и да бъдеш познат, е неотменим от Божеството. Божеството може да бъде лично, долично, сврълично или безлично, но Божеството винаги притежава разум, тоест, като минимум, способност да общува със сходни организми, същества, или личности.

6:6.3 (78.6) Разумът на Вечния Син е подобен на разума на Отеца, той не прилича на никой друг разум във вселената; заедно с разума на Отеца той е предшественик на разнообразни и обширни възплъщения на разума на Съвместния Създател. Възможно е найдобър пример за разума на Отеца и Сина – такъв интелект, който е изходен по отношение на абсолютния разум на Третия Източник и Център – да е предразумът на Настройчика на Съзнанието, тъй като, макар тези частици на Отеца да се намират изцяло отвъд пределите на кръговете на разума на Съвместния Извършител, те притежават определен предразум; те познават и са познаваеми; те притежават еквивалента на човешкото мислене.

6:6.4 (78.7) Вечният Син е напълно духовен; човекът е почти изключително материален; затова постигането на много от това, което се отнася до духовната личност на Вечния Син към неговите седем духовни сфери, обкръжаващи Рая, а

също и природата на неличностните творения на Райския Син, започва едва тогава, когато придобиете духовен статут, което става, след като завършите своя моронтиен възход в локалната вселена Небадон. След това, в зависимост от вашето придвижване в свръхвселената на път към Хавона, много от тези скрити в духа тайнства ще се разкриват, защото вие ще започнете да придобивате „разума на духа“ – духовната проникателност.

7. Личността на Вечния Син

6:7.1 (79.1) Вечният Син е тази безкрайна личност, от чиито безусловноличностни връзки Всеобщият Баща се е освободил посредством тринитизация; оттогава, благодарение на Сина, Отецът с безкрайна щедрост отдава себе си на своята вечно разширяваща се вселена от Създатели и създания. Синът е *абсолютна личност*; Бог е *бащинска личност* – даряващият личност, пораждащият личността, причината за личността. Всяко личностно създание получава личност от Всеобщия Баща – Райският Баща, който е вечен източник на личността на Първородния Син.

6:7.2 (79.2) Личността на Райския Син е абсолютна и чисто духовна; и тази абсолютна личност е и вечен и божествен еталон, в началото за посвещаване на Отеца на личността на Съвместния Извършител, а впоследствие – за посвещаване личността на огромния брой свои създания по цялата необятна вселена.

6:7.3 (79.3) Вечният Син наистина е милосърден попечител, божествен дух, духовно могъщество и реална личност.

Синът е духовната и личностна природа на Бога в нейните проявления във вселената – квинтесенцията на Първия Източник и Център, освободена от всичко нелично, свръхбожествено, недуховно и чисто потенциално. Но не съществуват думи, способни да предадат на човешкия разум цялата красота и величие на небесната личност на Вечния Син; всичко, което може да замъгли образа на Всеобщия Баща, е почти толкова способно да възпрепятства и осъзнаването на представите за Вечния Син. Ще ви се наложи да дочакате пристигането в Рая, за да разберете защо не мога да опиша на крайния разум характера на тази абсолютна личност.

8. Осъзнаването на Вечния Син

6:8.1 (79.4) Във всичко, което се отнася до индивидуалността, същността и други атрибути на личността, Вечният Син е пълното съответствие, съвършеното допълнение и вечният еквивалент на Всеобщия Баща. В този смисъл, в който Бог е Всеобщият Баща, Синът е Всеобщата Майка. И всички ние, висши и низши, сме членове на тяхното общо семейство.

6:8.2 (79.5) За да оцените характера на Сина, на вас ви е необходимо да изучите описанието на божествения характер на Отеца; те са извечно и неразделно единни. Като божествени личности те практически са неразличими за низшите категории разумни същества. Достатъчно лесно ги различават тези, които са се появили в резултат от съзидателните актове на самите Божества. Странстващите из централната вселена и тези, които пребивават в Рая, възприемат Отеца и Сина не само като управляващо

вселената личносно единство, но и като две отделни личности, които действат в различни области на ръководство на вселената.

6:8.3 (79.6) В личносно отношение вие можете да си представяте Всеобщия Баща и Вечния Син като отделни индивиди, защото те наистина са такива; но в ръководството на вселените те са толкова вплетени и взаимосвързани, че не винаги е възможно да ги различите. Когато в различните вселенски ситуации взаимовръзката на Отеца и Сина изглеждат неясни, не следва да се опитвате всеки път да разграничавате техните действия; просто си спомнете, че Бог е подбуждащата мисъл, а Синът – изразяващото слово. Във всяка локална вселена тази неразделимост е вплътена в божествеността на Сина-Създател, който – за създанията на десетте милиона обитаеми светове – е олицетворение както на Отеца, така и на Сина.

6:8.4 (80.1) Вечният Син е безкраен, но той е постижим в лицето на своите Райски Синове и благодарение на търпеливото служене на Безкрайния Дух. Ако не бяха безкористното служене на Райските Синове и преданата помощ на създанията на Безкрайния Дух, съществата с материален произход едва ли щяха да могат да се надяват на придобиване на Вечния Син. Толкова вярно е и това, че с помощта на тези небесни сили и благодарение на тяхното водителство осъзнаващите Бога смъртни безусловно ще достигнат Рая и някога ще застанат пред личното присъствие на този величествен Син на Синовите.

6:8.5 (80.2) Независимо от това, че Вечният Син е образец за смъртната личност, за вас е полесно да разберете реалността както на Отеца, така и на Духа, тъй като Отецът непосредствено дарява личност, а Безкрайният Дух е абсолютен източник на вашия смъртен разум. Но с вашия възход по Райския път за духовен прогрес личността на Вечния Син ще става все пореална и вашият постепенно одухотворяван интелект все повече ще различава реалността на неговия безкраен духовен разум.

6:8.6 (80.3) Представата за Вечния Син никога няма да засияе с ярка светлина във вашето смъртно или последващо моронтийно съзнание; едва след като се изпълните с духовност и пристъпите към своя духовен възход, осмислянето на личността на Вечния Син ще може да започне приближаването си към яркостта на вашата представа за личността на Сина-Създател с Райски произход, който някога е живял на Урантия в плът като човек сред хората.

6:8.7 (80.4) В продължение на цялото ваше пребиваване в локалната вселена на Сина-Създател, чиято личност е достъпна за човешкото разбиране, се налага да компенсирате вашата неспособност да осмислите цялото значение на по-специфично духовния, но при все това личностен Вечен Син на Рая. При вашето придвижване през Орвонтон и Хавона, когато зад вас останат ярката картина и съкровени спомени за Сина-Създател на вашата локална вселена, предаването на този материален и моронтиен опит ще бъде компенсирано от все по-разширяващите се представи и все по-наситеното постигане на Вечния Син

на Рая, чиято реалност и близост ще нарастват с вашето приближаване към Рая.

6:8.8 (80.5) Вечният Син е велика и славна личност. Макар постигането на реалността на личността на толкова безкрайно същество да излиза извън пределите на възможностите на смъртния и материален разум, не се съмнявайте: той е личност. Аз зная какво говоря. Безкрайно много пъти съм се намирал в божественото присъствие на Вечния Син и съм пътувал по вселената за изпълнение на неговите благодатни разпореждания.

6:8.9 (80.6) [Изложено от Божествен Съветник, получил задачата да формулира този документ, описващ Вечния Син на Рая.]

Документ 7. Връзката на Вечния Син с Вселената

7:0.1 (81.1) ПЪРВОРОДНИЯТ Син непрестанно претворява в живота духовните аспекти на вечния замисъл на Оцеца според това как този замисъл постепенно се разкрива във феномените на еволюиращите вселени с техните разнообразни групи живи същества. Ние не разбираме напълно този план, но не се съмняваме в това, че Райският Син всецяло го разбира.

7:0.2 (81.2) Синът прилича на Оцеца в своя стремеж да посвети колкото може повече от собствената си същност на своите равноправни Синове, а също и на подчинените им Синове. Както и на Оцеца, на Сина е свойствено саморазпространението, което се проявява в

безграничното посвещаване на себе си на Безкрайния Дух, техния съвместен изпълнител.

7:0.3 (81.3) Като вседържител на духовни реалности Вторият Източник и Център представлява вечен противовес на Острова на Рая – величествената опора на целия материален свят. Така Първият Източник и Център е завинаги разкрит в материалната красота на изисканите форми на централния Остров и в духовните ценности на небесната личност на Вечния Син.

7:0.4 (81.4) Вечният Син е действителен вседържител на необятното творение на духовни реалности и духовни същества. Духовният свят е обитанието на Сина, неговото лично поведение; неличностните и духовни по своя характер реалности са неизменно възприемчиви спрямо волята и замисъла на съвършената личност на Абсолютния Син.

7:0.5 (81.5) Но Синът не носи лична отговорност за поведението на всички духовни личности. Волята на личностното създаване е относително свободна и следователно определя действията на такива волеви същества. Затова духовният свят на свободната воля не винаги правилно предава характера на Вечния Син, така както природата на Урантия не е истинско изображение на съвършенството и неизменността на Рая и Божеството. Но с каквото и да се отличава свободното действие на човека или ангела, вечното могъщество на Сина във всеобщото гравитационно управление на всички духовни реалности остава абсолютно.

1. Контурът на духовната гравитация

7:1.1 (81.6) Всичко, което се говори за иманентността, вездесъщността, всемогъществото и всеведението на Бога е също толкова вярно и по отношение на Сина в сферите на Духа. Наблюдаваната в цялото творение чиста и всеобща духовна гравитация, този изключително духовен кръг, довежда непосредствено до Втория Източник и Център в Рая. Управлението и функционирането на този вездесъщ и безпогрешен духовен обхват на всички истински ценности на Духа се извършва под ръководството на Сина. По такъв начин Вечният Син осъществява абсолютна духовна власт. Той буквално държи всички духовни реалности и всички одухотворени ценности сякаш на дланта на своята ръка. Управлението на всеобщата духовна гравитация е всеобщо духовно управление.

7:1.2 (82.1) Гравитационното управление на духовните същности се извършва независимо от времето и пространството; затова при предаване духовната енергия не се намалява. Духовната гравитация не е подложена на задръжки във времето или на отслабване в пространството. Тя не се намалява с квадрата на разстоянието; действието на кръговете на чистата духовна енергия не се забавя от масата на материалното творение. Трансценденталността на чистата духовна енергия по отношение на времето и пространството се заключава в абсолютността на Сина, а не във вмешателството на антигравитационните сили на Третия Източник и Център.

7:1.3 (82.2) Духовните реалности реагират спрямо силата на притегляне на центъра за духовна гравитация в зависимост от своите качествени ценности, от действителната степен на духовност на тяхната природа. Духовната субстанция (качеството) реагира на духовната гравитация така, както организираната енергия на физическата субстанция (количеството) реагира на физическата гравитация. Духовните ценности и сили на духа са *реални*. От гледна точка на личността духът е душата на творението; материя е призрачното физическо тяло.

7:1.4 (82.3) Реакциите и колебанията на духовната гравитация винаги отразяват истинското съдържание на духовни ценности, качествения духовен статут на индивида или света. Дадената сила на притегляне мигновено реагира на междудуховните и вътрешнодуховни ценности на всяка космическа или планетарна ситуация. Всеки път, когато духовната реалност се въплъщава във вселените, тази промяна обуславя незабавно и мигновено коригиране на духовната гравитация. Такъв нов дух в действителност е част от Втория Източник и Център; и както е несъмнено одухотворяването на смъртните хора, така безусловно е и придобиването от тях на духовен Син – център и източник на гравитацията на духа.

7:1.5 (82.4) Силата на духовното привличане на Сина е заключена в помалка степен в много Райски категории на синовност, тъй като в пределите на абсолютния кръг на духовната гравитация съществуват тези локални системи на духовно притегляне, които функционират в помалките единици на творението. Подобни субабсолютни

концентрации на духовно притегляне се отнасят към божествеността, заключена в личностите на Създателите на времето и пространството, и са взаимосвързани с появяващото се емпирично свръхуправление на Върховното Същество.

7:1.6 (82.5) Действието на духовната гравитация и реакцията спрямо нея функционира не само в мащаба на вселената като цяло, но и между индивиди и групи индивиди. Духовната връзка възниква сред духовните и одухотворени личности на всеки свят, народ, нация или групи вярващи индивиди. Създанията с духовна насоченост, имащи сходни вкусове и стремежи, изпитват непосредствено взаимно духовно влечение. Изразът *сродни души* не е само метафора.

7:1.7 (82.6) Както материалната гравитация на Рая, така и духовната гравитация на Вечния Син е абсолютна. Грехът или бунта могат да попречат на функционирането на контурите на локалните вселени, но нищо не е способно да прекъсне духовната гравитация на Вечния Син. Бунта на Луцифер доведе до много изменения във вашите системи от обитаеми светове и на Урантия, но ние не отбелязваме никакво влияние на духовната карантина, въведена на вашата планета вследствие бунта, върху присъствието и функциите на вездесъщия Дух на Вечния Син или на свързания с него кръг на духовна гравитация.

7:1.8 (82.7) Всички реакции на кръга на духовна гравитация на голямата вселена са предсказуеми. Ние осъзнаваме всички действия и реакции на вездесъщия Дух на Вечния Син и констатираме тяхната надеждност. В съответствие с добре

известни закони ние сме способни да измерваме и измерваме духовната гравитация така, както човек се опитва да определи механизма на действие на крайната физическа гравитация. Съществува постоянна реакция на кръга на Сина спрямо всички духовни явления, същества и личности и тази реакция винаги съответства на степента на действителност (качествената степен на реалността) на всички подобни духовни ценности.

7:1.9 (83.1) Но наред с тази много надеждна и предсказуема функция на духовното присъствие на Вечния Син възникват явления не толкова предсказуеми в своите реакции. Вероятно подобни явления свидетелстват за координираното действие на Божеството Абсолют в световите на появяващи се духовни потенциали. Ние знаем, че духовното присъствие на Вечния Син е влияние на величествена и безкрайна личност, но не сме склонни да смятаме за личностни действията, свързани с предполагаемото проявление на Божеството Абсолют.

7:1.10 (83.2) В аспекта на личността и от гледна точка на личността Вечният Син и Божеството Абсолют очевидно са взаимосвързани по следния начин: Вечният Син преобладава в царството на актуалните духовни ценности, докато Божеството Абсолют вероятно обхваща обширната област от потенциални духовни ценности. Всички действителни ценности от духовен характер попадат в гравитационното поле на Вечния Син, но потенциалните ценности очевидно се отнасят към присъствието на Божеството Абсолют.

7:1.11 (83.3) Изглежда, че духът възниква от потенциалите на Божеството Абсолют; корелацията на еволюиращия дух се извършва в емпиричните и незавършени обхвати на Върховния и Крайния; своето окончателно назначение духът придобива в абсолютния обхват на духовната гравитация на Вечния Син. Това, изглежда, е цикълът на емпиричен дух, но екзистенциалният дух е неотменима част от безкрайността на Втория Източник и Център.

2. Ръководството на Вечния Син

7:2.1 (83.4) В духовен смисъл присъствието и личната активност на Първородния Син в Рая са съвършени и абсолютни. С нашето отдалечаване от Рая през Хавона и по-нататък – в света на седемте свръхвселени, ние отбелязваме все поголямо отслабване на личната активност на Вечния Син. В постхавонските вселени присъствието на Вечния Син е vyplътено в Райските Синове, обусловено от емпиричните реалности на Върховния и Крайния и координирано с неограничения духовен потенциал на Божеството-Абсолют.

7:2.2 (83.5) Личната активност на Първородния Син в централната вселена се изразява в изисканата духовна хармония на вечното творение. Хавона е толкова изумително съвършена, че духовният статут и енергийните състояния на тази образцова вселена се намират в съвършено и неизменно равновесие.

7:2.3 (83.6) Синът не пребивава и не обитава в свръхвселените лично; в тези творения той има само свръхличностни представители. Такива духовни прояви на Сина не са

личностни; те не влизат в личностния кръг на Всеобщия Баща. Ние не можем да подберем за тях подобро определение от *свръхличности*; те са крайни същества; те не са нито абсонитни, нито абсолютни.

7:2.4 (83.7) Като специфично духовно и свръхлично ръководството на Вечния Син в свръхвселените е незабележимо за личностните създания. При все това всеобхватният духовен подтик на личното влияние на Сина се проявява във всеки аспект на дейността във всички сектори, отнасящи се към владенията на Извечно Древните. Но ние виждаме, че в локалните вселени Вечният Син лично присъства в лицето на Райските Синове. Тук духовната и съзидателна активност на Вечния Син се проявява в личностите на величествения корпус на еднородните Синове-Създатели.

3. Връзката на Вечния Син с индивида

7:3.1 (84.1) За смъртните създания на времето, издигащи се на все нови нива в локалната вселена, Синът-Създател е личен представител на Вечния Син. Но с началото на програмата за обучение в свръхвселената странстващите на времето все почесто забелязват божественото присъствие на въодушевяващия дух на Вечния Син и са способни да се възползват от тази помощ, зареждайки се с неговата духовна енергия. В Хавона възходящите създания започват още подобре да осъзнават изпълнените с любов обятия на вездесъщия Дух на Първородния Син. На нито един стадий от възхода на смъртните Духът на Вечния Син не се вселява в съзнанието или в душата на странстващия, но неговото милосърдие винаги е редом с него и винаги е

посветено на благополучието и духовната увереност на възходящите деца на времето.

7:3.2 (84.2) Влечението, предизвиквано от гравитацията на духа на Вечния Син, е тайната на възхода към Рая на спасените човешки души. Всички истински духовни ценности и всички истински одухотворени индивиди се задържат в пределите на неизменния обхват на духовната гравитация на Вечния Син. Например, смъртният разум започва своето съществуване като материален механизъм и накрая се приема в Корпуса за Завършили като практически съвършена духовна същност; при своето развитие той е все по-слабо подложен на действието на физическата гравитация и съответно все почувствителен към центроостремителното духовно влечение, предизвиквано от гравитацията на духа. Кръгът на духовна гравитация в буквалния смисъл на думата притегля душата на човека към Рая.

7:3.3 (84.3) Кръгът на духовната гравитация е основният път за извисяване на искрените молитви, изпращани от сърцето на вярващия човек от равнището на съзнание на човека към нивото на действителното съзнание на Божеството. Това, което във вашите послания представлява истинска духовна ценност, се възприема от всеобщия кръг на духовната гравитация, по който незабавно и едновременно се предава на съответните божествени личности. Всяка от тях ще се заеме с това, което влиза в нейната лична компетенция. Затова за вашия практически религиозен опит е несъществено дали, изпращайки своите молитви,

визуализирате Сина-Създател на локалната вселена или Вечния Син в центъра на всички неща.

7:3.4 (84.4) Диференциращата функция на кръга на духовната гравитация може да се сравни с функцията на нервната система в материалното човешко тяло. Усещанията постъпват в организма по нервните пътища; автоматичните гръбначно-мозъчни центрове отделят някои от тях и реагират на тях; останалите се предават на помалко автоматичните центрове в долните отдели на мозъка, контролиращи изпълнението на повтарящите се функции, докато найсъществените и жизненоважни послания преминават през тези подчинени центрове и мигновено се регистрират на висшите нива на човешкото съзнание.

7:3.5 (84.5) Но колко посъвършени са възвишените средства на духовния свят! Ако във вашето съзнание се появи нещо, изпълнено с висша духовна ценност, то достатъчно е само да го изразите – и никаква сила във вселената няма да може да попречи на неговото мигновено предаване на Абсолютната Духовна Личност на цялото творение.

7:3.6 (84.6) И обратно – ако вашите прошения са изключително материални и егоистични, такива недостойни молитви по никакъв начин не могат да достигнат духовния кръг на Вечния Син. Във всеобщия духовен кръг не се допуска нито едно послание, непродиктувано от духа“. Чисто материалните и егоистични прошения са безполезни; те не се възвисяват в кръговете на истинските духовни ценности. Разликата между духовно и материално

„заредените“ думи е като разликата между звука, издаван от „отекващ месинг“, и този от „звънящ цимбал“.

7:3.7 (85.1) Само подбуждащата мисъл – духовното съдържание, прави посланието на смъртния действително. Думите не струват нищо.

4. Божествените планове за усъвършенстване

7:4.1 (85.2) Вечният Син осъществява постоянна връзка с Отеца за успешно претворяване на *божествения план за прогрес* : всеобщия план за творението, еволюционното развитие, възхода и усъвършенстването на дарените с воля създания. И в божествената преданост Синът е извечно равен на Бащата.

7:4.2 (85.3) В разработката и осъществяването на този колосален еволюционен план, предполагащ възход на материалните създания на времето към съвършенството на вечността, Отецът и неговият Син действат като единно цяло. Тази програма за духовно извисяване на възходящите души на пространството е съвместно творение на Отеца и Сина, които – в сътрудничество с Безкрайния Дух, се занимават със съвместното претворяване на своя божествен замисъл.

7:4.3 (85.4) Божественият план за придобиване на съвършенство обединява три уникални, но изумително взаимосвързани, дръзновени вселенски програми:

7:4.4 (85.5) 1. *Програмата за последователни постижения.* Създадена от Всеобщия Баща, тази програма за еволюционен възход на създанията била безрезервно

одобрена от Вечния Син, когато той се съгласил с предложението на Отеца: „Да сътворим смъртни създания по Наш образ.“ Този план за извисяване на създанията на времето предполага посвещаване от Отеца на Настройчици на Съзнанието и даряване на материалните създания с прерогативите на личността.

7:4.5 (85.6) *2. Програмата за посвещаване.* Следващият всеобщ план – това е великата програма на Вечния Син и неговите равноправни Синове по разкриването същността на Отеца. Предложен от Вечния Син, този план се състои в посвещаване на Божиите Синове на еволюционните светове, където любовта на Отеца и милосърдието на Сина към създанията на всички вселени стават личностни и действителни, въплътени и реални. Неотменима част от плана за посвещаване и временно свойство на това предано служене е дейността на Синовете на Рая, насочена към спасяването на това, което се оказва в духовна опасност по вина на кривналата по лош път воля на създанието. Където и когато и да възникне забавяне в претворяването на програмата за последователните постижения, където и когато въстания изкривяват дадената програма и затрудняват нейното изпълнение, в действие незабавно се привеждат изключителните положения на програмата за посвещаване. Далите обет Райски Синове са готови във всеки момент да станат спасители, да се отправят в обхванатите от въстание светове и да възстановят техния духовен статут. Такъв подвиг е извършил на Урантия един от равните по ранг СиновеСъздатели по време на своето емпирично посвещение, необходимо за придобиване на пълновластие.

7:4.6 (85.7) *3. Програмата за милосърдна опека.* След като били формулирани и провъзгласени програмите за последователни постижения и посвещаване, Безкрайният Дух, независимо и самостоятелно, предложил грандиозната и всеобща програма за милосърдна опека и пристъпил към нейното осъществяване. Това служене е непременно условие за практическо и ефективно претворяване както на програмата за постижения, така и на програмата за посвещения и всички духовни личности на Третия Източник и Център имат отношение към духа на милосърдната опека, така свойствена за природата на Третото Лице на Божеството. Не само в създанието, но и в ръководството Безкрайният Дух действа истински и буквално като съвместен изпълнител на Отеца и Сина.

7:4.7 (86.1) Вечният Син е довереното лице, божественият опекун на всеобхватния план на Отеца – плана за възход на създанията. Провъзгласявайки всеобщата повеля – „Бъдете свършени, както съм свършен Аз“, Отецът поръчал изпълнението на тази грандиозна програма на Вечния Син; и Вечният Син благоприятства тази небесна инициатива заедно със своето равностойно Божество – Безкрайния Дух. Така Божествата ефективно си сътрудничат в сътворяването, управляването, развитието, богооткровението и служенето, а при необходимост – във възстановяването и възраждането.

5. Духът на посвещението

7:5.1 (86.2) Вечният Син без уговорки се присъединил към Всеобщия Баща в провъзгласяването пред цялото творение на величественото възвание: „Бъдете свършени, както е

съвършен вашият Баща в Хавона.“. Оттогава призивната повеля служи като подбуда за всички планове за спасение и посвещаване на Вечния Син и неговото огромно семейство с равностойни и младши Синове. Именно в тези посвещения Божиите Синове станали „пътят, истината и животът“ за всички еволюционни създания.

7:5.2 (86.3) Вечният Син не може да общува с хората непосредствено, както прави това Отецът посредством доличностните Настройчици на Съзнанието; но Синът се сближава със сътворените личности благодарение на последователното понижаване на статута на божествена синовност, докато не се окаже в присъствието на човека, а понякога и в образа на самия човек.

7:5.3 (86.4) Бидейки изцяло личностна, природата на Вечния Син не се поддава на фрагментация. Вечният Син опекунства – под формата на духовно влияние или като личност; по никакъв друг начин. За Сина е невъзможно да стане част от опита на създание в този смисъл, в който в този опит участва Отецът-Настройчик, но Вечният Син компенсира това ограничение с метода на посвещаването. Опитът от въплъщаването на Райските Синове има за Вечния Син такова значение, каквото опитът от фрагментацията има за Всеобщия Баща.

7:5.4 (86.5) За смъртния човек Вечният Син не идва като божествената воля – Настройчика на Съзнанието, пребиваващ в човешкото създание, но Вечният Син действително се яви на смъртните на Урантия, когато божествената *личност* на неговия Син, Михаил Небадонски, се въплъти в човешката същност на Иисус от

Назарет. За да споделят опита на създадените личности, Райските Синове трябва да приемат самата природа на тези създания и да въплътят в тях своята божествена личност. Инкарнацията – тайната на Сферата на Сина – представлява метод за избавление на Сина от всеобхватните окови на абсолютизма на личността.

7:5.5 (86.6) В незапомнени времена Вечният Син посвети себе си на всеки кръг от централното творение в името на просвещаването и прогреса на обитаващите и странстващите на Хавона и възходящите странстващи на времето. В нито едно от тези седем посвещения той не е действал нито като възходящо създание, нито като обитател на Хавона. Той беше самият себе си. Неговият опит беше уникален – той беше придобит не *заедно с* хората или другите странстващи и не *подобен* на тях, но в определено отношение той беше асоциативен в свръхличностен план.

7:5.6 (86.7) Той не е преминавал и през периода на покой, отделящ вътрешния кръг на Хавона от бреговете на Рая. Като абсолютно същество той не може да се откаже от съзнанието на личността, тъй като в него се сходят всички линии на духовна гравитация. И в течение на всички тези посвещения централното Райско вместилище на духовно светене оставаше все така ярко и обхватът на всеобщата духовна гравитация на Сина не намаляваше.

7:5.7 (87.1) Посвещенията на Вечния Син в Хавона излизат извън пределите на човешкото въображение; те бяха трансцендентални. Както тогава, така и впоследствие Синът разшири опита на цялата Хавона, но ние не знаем

дали е увеличил предполагаемата емпирична способност на своята екзистенциална същност. Това се скрива от тайната на посвещенията на Райските Синове. При все това ние предполагаме, че Вечният Син е съхранил всичко, което е овладял по време на тези посвещения; но ние не знаем в какво се заключава то.

7:5.8 (87.2) Колкото и да ни е трудно да осмислим посвещаването на Второто Лице на Божеството, ние сме способни да разберем хавонското посвещение на един от Синовете на Вечния Син, действително преминал през всички кръгове на централната вселена, за да сподели неподправения опит, необходим на възходящото създание за придобиване на Божеството. Това беше първородният Михаил, първият от Синовете-Създатели. От кръг на кръг преминаваше той през жизнения опит на възходящите странстващи, лично пребивавайки с тях на всеки кръг във времената на Грандфанда – първият от всички смъртни, достигнали Хавона.

7:5.9 (87.3) Всичко, разкрито от този изначален Михаил, направи трансценденталното посвещаване на Първородния Майчински Син реално за създанията на Хавона – реално дотолкова, че оттогава нататък всеки странстващ на времето, извършващ нелекото дръзновено пътешествие през кръговете на Хавона, се въодушевява и подкрепя с твърдото знание за това, че Вечният Божий Син седемкратно се е отричал от могъществото и славата на Рая за участие в опита на пространственовремените странстващи от седемте кръга на постепенното придобиване на Хавона.

7:5.10 (87.4) Вечният Син е образец и вдъхновение за всички Божии Синове при техните посвещения на вселените на времето и пространството. На всички еднородни Синове-Създатели и подчинени Синове-Арбитри, точно както и на останалите неразкрити категории синовство, е свойствена чудесната готовност да посвещават себе си на различните категории създания, в това число и в като самите създания. Затова е истина, че в посвещението на всеки Син Божий на синовете на пространството – по дух, а също откъм родствена природа и произход – присъства и Вечният Син, който по такъв начин посвещава себе си на разумните волеви създания на вселените в тези посвещения, чрез тези посвещения и с помощта на тези посвещения.

7:5.11 (87.5) По дух и същност, ако и не във всички атрибути, всеки Син на Рая е божествено съвършено изображение на Първородния Син. Буквално вярно е, че който е видял Райския Син, е видял Вечния Син Божий.

6. Райските Божии Синове

7:6.1 (87.6) Липсата на информация за тези многобройни Божии Синове е причина за голямото объркване по този въпрос, царящо на Урантия. И това невежество продължава въпреки наличието на такива свидетелства, каквото е споменатото за конклава на тези божествени личности: „Радваха се Божиите Синове и всички Утринни Звезди пяха заедно с тях.“ Веднъж на всяко хилядолетие от стандартното за сектора време различните категории божествени Синове се събират на своя пореден конклав.

7:6.2 (87.7) Вечният Син е личният източник на възхитителните качества на милосърдие и служене, които така изчерпателно характеризират всички категории низходящи Божии Синове в тяхната дейност във вселените. Цялата божествена същност, ако не цялата безкрайност от атрибути, Вечният Син неизменно предава на Райските Синове, отправящи се от Вечния Остров, за да разкрият неговия божествен характер пред вселената на вселените.

7:6.3 (88.1) Първородният Вечен Син е потомък на „първата“ съвършена и безкрайна мисъл на Всеобщия Баща. Всеки път, когато Всеобщият Баща и Вечният Син съвместно проектират нов, оригинален, идентичен, уникален, абсолютен и личностен мислен образ, още в този момент тази съзидателна идея претърпява съвършено и окончателно въплъщение в съществото и личността на нов и самобитен *Син-Създател*. По своята духовна природа, божествена мъдрост и еднородно съзидателно могъщество тези Синове-Създатели са потенциално равни с Бога-Баща и Бога-Син.

7:6.4 (88.2) Синовете-Създатели тръгват от Рая към вселените на времето, където при участие на управляващите и съзидателни сили на Третия Източник и Център завършват създаването на локалните вселени на еволюционното развитие. На тези Синове не се вменява в задължение централното и всеобщо управление на материята, разума и духа и те нямат отношение към това управление. Затова в своите творчески актове те са ограничени от предсъществуването, първостепенността и първенството на

Първия Източник и Център и неговите еднородни абсолюти. Тези Синове са способни да управляват само това, което създават. Абсолютността на ръководството се състои в първичността на съществуването и е неотделима от вечността на присъствието. Отецът остава първенстващ във вселените.

7:6.5 (88.3) Както Отецът и Синът персонализират Синовете-Създатели, така Синът и Духът персонализират *Синовете-Арбитри*. Това са такива Синове, които чрез опита на инкарнацията в създанията придобиват право на служене като съдии, решаващи въпросите за съхраняването на живота в творенията на времето и пространството.

7:6.6 (88.4) Отецът, Синът и Духът се обединяват и за създаване личности на разностранните *Троични Синове-Учители*, които странстват по голямата вселена като небесни учители на всички личности – човешки и божествени. Съществуват и много други категории Райски синове, непредставени на вниманието на смъртните от Урантия.

7:6.7 (88.5) Между Първородния Майчински Син и множеството Райски Синове, разпръснати из цялото творение, съществува пряк и особен канал за връзка – канал, чиято функция се определя от качеството на духовно родство, свързващо ги в практически абсолютна духовна асоциация. Този междусиновен кръг напълно се отличава от всеобщия кръг на духовна гравитация, макар че той също е съсредоточен в лицето на Втория Източник и Център. Всички Божии Синове, произхождащи от Райските Божества, се намират в непосредствена и постоянна връзка с Вечния Майчински Син. И тази връзка

е мигновена; тя не зависи от времето, макар че понякога е обусловена от пространството.

7:6.8 (88.6) Във всеки един момент Вечният Син не само притежава съвършено знание за статута, мислите и разнообразната дейност на всички категории Райско синовство, но и знание за всички духовни ценности в сърцата на всички създания на първичното, централно и вечно творение и вторичните времеви творения на еднородните Синове-Създатели.

7. Висшето разкриване на Отеца

7:7.1 (88.7) Вечният Син е изчерпващо, особено, всеобщо и окончателно разкриване на духа и личността на Всеобщия Баща. Цялото знание и всички сведения, засягащи Отеца, трябва да постъпват от Вечния Син и неговите Райски Синове. Вечният Син принадлежи на вечността и образува всецяло – и неограничено, духовно единство с Отеца. По отношение на божествената личност те са равни; в духовната си същност са еднакви; в божествеността си те са идентични.

7:7.2 (89.1) Същността на характера на Бога е невъзможно да се подобри в лицето на Сина, тъй като Божественият Баща е безкрайно съвършен, но неговият характер и личност се усилят за разкриване на създадените същества посредством освобождаване от всичко нелично и недуховно. Първият Източник и Център е много повече от личност, но всички духовни качества на бащината личност на Първия Източник и Център присъстват в духа на абсолютната личност на Вечния Син.

7:7.3 (89.2) Изначалният Син и неговите Синове участват във всеобщото разкриване на духовната и личностна същност на Отеца пред цялото творение. Именно един от Райските Синове разкрива същността на Всеобщия Баща на хората и ангелите, където и да става това: в централната вселена, в свръхвселените, в локалните вселени или на обитаемите планети. Вечният Син и неговите Синове разкриват пътя за приближаване на създанията към Всеобщия Баща. Даже ние, съществата с върховен произход, много по-пълно разбираме Отеца, когато изучаваме разкриването на неговия характер и личност във Вечния Син и в Синовете на Вечният Син.

7:7.4 (89.3) Отецът низхожда към вас като личност само чрез божествените Синове на Вечния Син. И вие достигате Бога по същия този жив път; вие се възвисявате към Отеца благодарение на водителството на тази група божествени Синове. Тази истина е неизменна, независимо че вашата собствена личност е пряко посвещаване на Всеобщия Баща.

7:7.5 (89.4) В цялата тази широкомащабна дейност, отнасяща се към необятното духовно ръководство на Вечния Син, не забравяйте, че Синът е толкова истинска и неподправена личност, колкото и Отецът. Действително, за тези, които някога са принадлежали към категорията на хората, е по-лесно да се приближат към Вечния Син, отколкото към Всеобщия Баща. Ставайки странстващ на времето и преминавайки през кръговете на Хавона, вие ще можете да постигнете Сина дълго преди да бъдете готови да постигнете Отеца.

7:7.6 (89.5) Вие ще можете още по-добре да разберете природата и милосърдната същност на Вечния Син, размишлявайки за разкриването на тези божествени атрибути в преданото служене на вашия собствен Син-Създател, който някога е живял на земята като Син Човешки, а сега е величествен властелин на вашата локална вселена – Синът Човешки и Синът Божий.

7:7.7 (89.6) [Изложено от Божествения Съветник, комуто бе възложено да формулира настоящия документ, описващ Вечния Син на Рая.]

Документ 8. Безкрайният Дух

8:0.1 (90.1) ОТ извора на вечността, когато „първата“ безкрайна и абсолютна мисъл на Вселенския Баща намира във Вечния Син такова съвършено и адекватно слово за своето божествено изражение, Бог-Мисъл и Бог-Слово се утвърждават във върховно желание да намерят всеобщ и безкраен посредник за съвместно изразяване и обединено действие.

8:0.2 (90.2) В зората на вечността и Отецът, и Синът стават безкрайно осъзнати за своята взаимозависимост, за своето вечно и абсолютно единство; затова те сключват безкрайно и вечно съглашение за божествено сътрудничество. Целта на този безсрочен договор е претворяване на техните обединени идеи по целия кръг на вечността; и от момента на това извечно събитие Баща и Син пребивават в божествен съюз.

8:0.3 (90.3) Сега се намираме лице в лице с произхода във вечността на Безкрайния Дух, Третото Лице на Божеството. В мига, когато Бог-Баща и Бог-Син съвместно замислят идентично и безкрайно действие – претворяване на абсолютния замисъл, в същия този момент възниква пълноправният Безкраен Дух.

8:0.4 (90.4) Разказвайки за реда на произхода на Божествата, правя го, само за да ви дам възможност да си ги представите във взаимовръзка. В действителност всички те съществуват извечно; те са екзистенциални. Дните им нямат начало и край; те са равностойни, върховни, пределни, абсолютни и безкрайни. Те са, винаги са били и винаги ще бъдат. Те притежават ярка индивидуалност, но са вечно обединени личности: Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух.

1. Богът на Действието

8:1.1 (90.5) Във вечността на миналото, с появата на личността на Безкрайния Дух, божественият личностен цикъл придобива съвършенство и пълнота. Появява се Богът на Действието и необятната сцена на пространството е готова за колосалната драма на творението – всеобщото дръзновено начинание – божествената панорама на вечните епохи.

8:1.2 (90.6) Първият акт на Безкрайния Дух е изучаването и признаването на своите божествени родители: Баща-Баща и Майка-Син. Той, Духът, безусловно идентифицира всеки от тях. Той напълно осъзнава разделността на техните личности, техните безкрайни атрибути, както и тяхната

обединена природа и единна функция. След това, независимо от своето равноправие с Първата и Втората Личности, Третото Лице на Божеството доброволно, с трансцендентална готовност и въодушевяваща непосредственост дава обет за вечна вярност към Бога-Баща и признава извечната си зависимост от Бога-Син.

8:1.3 (90.7) Образува се кръг на вечността, неотменимо свързан с характера на даденото действие и взаимното признаване на независимост на всяка от личностите и изпълнителния съюз на всичките три. Райската Троица се осъществява. Сцената на всеобщото пространство е готова за разгръщане на разнообразната и нескончаема панорама – съзидателното разкриване на замисъла на Всеобщия Баща в личността на Вечния Син и посредством Бога на Действието, изпълнителния посредник в представленията на реалността от страна на съзидателното партньорство БащаСин.

8:1.4 (91.1) Богът на Действието се захваща за работа и безжизненият небосвод оживява. Един милиард съвършени сфери започват своето съществуване. Преди този хипотетичен момент във вечността заключените в Рая пространствени енергии съществуват и са потенциално действени, но не се проявяват в реалността; невъзможно е да се измери и физическата гравитация, освен като реакция на материалните реалности на нейното постоянно притегляне. Материалната вселена в този (предполагам) вечно отдалечен от нас момент не съществува, но едновременно с материализацията на тези един милиард

светове се появява гравитация, достатъчна и адекватна, за да ги удържа във вечното притегляне на Рая.

8:1.5 (91.2) Сега вече, през сътвореното от Боговете, се излъчва енергия от втория тип и този изтичащ дух мигновено бива обхванат от духовната гравитация на Вечния Син. Пресечена от две гравитационни полета, вселената се докосва до енергията на безкрайното и се потапя в духа на божествеността. Така почвата на живота се подготвя за осъзнаване от разума, проявен в обединените интелектуални кръгове на Безкрайния Дух.

8:1.6 (91.3) Отецът използва тези семена на потенциално съществуване, разпръснати по цялото централно творение на Боговете, и се появява личността на създанието. След това присъствието на Райските Божества запълва цялото организирано пространство и започва ефективно да притегля всички неща и същества към Рая.

8:1.7 (91.4) Безкрайният Дух се увековечава едновременно с раждането на световите на Хавона, тъй като тази централна вселена е създадена от него, с него и в него, в изпълнение на обединените представи и единна воля на Отеца и Сина. Третото Лице бива дарено с божествено съдържание именно благодарение на този акт на съвместно творение; така то завинаги става Съвместният Създател.

8:1.8 (91.5) Грандиозна и величествена е епохата на съзидателното разпространение на Отеца и Сина посредством и в действието на техния съвместен равноправен и особен изпълнител, Третия Източник и Център. Няма никакви свидетелства за тези вълнуващи

времена. Всичко, с което разполагаме за обосноваване на тези могъщи процеси, са оскъдните признания на Безкрайния Дух, а той само потвърждава факта, че централната вселена и всичко, свързано с нея, са възникнали едновременно с неговото постигане на личност и съзнание.

8:1.9 (91.6) Накратко, Безкрайният Дух потвърждава, че централната вселена е вечна като самия него. И това е традиционната начална точка в историята на вселената на вселените. Отсъства каквато и да било информация, не съществуват никакви документи, засягащи някакво събитие или действие, станало преди това колосално освобождаване на съзидателна енергия и организираща мъдрост, които са се vyplътили в огромната и съвършена вселена, съществуваща в центъра на всичко. Отвъд пределите на това събитие остават непостижимите процеси на вечността и дълбините на безкрайността – абсолютна тайна.

8:1.10 (91.7) Подобно описание на последователния произход на Третия Източник и Център представлява сбита интерпретация, съобразена с обвързания с времето и обусловен от пространството разум на смъртните създания. За да получи представа за космическата история, човешкият разум трябва да има отправна точка и аз получих указание да използвам такъв подход при тълкуване на историческия аспект на вечността. Логиката на материалния разум изисква да съществува Първопричина; поради това ние постулираме като предварително условие Всеобщия Баща като Първи

Източник и Абсолютен Център на цялото творение, същевременно обяснявайки на всички създания, че Синът и Духът съществуват с Отеца във вечността на всички стадии от космическата история и във всички сфери на съзидателна активност. И правейки това, ние в никакъв случай не пренебрегваме реалността и вечността на Райския Остров и на трите Абсолюта: Безусловния, Всеобщия и Божеството.

8:1.11 (92.1) Материалният разум на децата на времето е способен да си представи Отеца във вечността. Ние знаем, че всяко дете може найдобре да съотнесе себе си с реалността, ако в началото постигне взаимовръзките, които се установяват между него и родителя, а след това разпротрани своята представа върху семейството като цяло. Впоследствие развиващият се ум на детето ще се изпълва с ново съдържание – от взаимовръзките в групата, расата и света до взаимоотношенията във вселената, свръхвселената и дори вселената на вселените.

2. Природата на Безкрайния Дух

8:2.1 (92.2) Съвместният Създател произхожда от вечността, образувайки пълно и безусловно единство с Всеобщия Баща и Вечния Син. Безкрайният Дух в съвършенство отразява природата не само на Райския Баща, но и на Първородния Син.

8:2.2 (92.3) Третият Източник и Център е известен с различни имена: “Всеобщият Дух”, “Върховният Ръководител”, “Съвместният Създател”, “Божественият Изпълнител”, “Безкрайният Разум”, “Духът на Духовете”, “Майчинският

Дух на Рая”, “Съвместният Извършител”, “Крайният Съгласувател”, “Вездесъщият Дух”, “Абсолютният Интелект”, “Божественото Действие”; на Урантия него понякога го бъркат с космическия разум.

8:2.3 (92.4) Съвсем уместно е да наречем Третото Лице на Божеството “Безкрайният Дух”, защото Бог е Дух. Но материалните създания, които са склонни да разглеждат погрешно материята като основна реалност и да постулират разума – заедно с духа – като произведен на материята, биха могли да разберат по-добре Третия Източник и Център, ако той се наричаше “Безкрайната Реалност”, “Всеобщият Организатор” или “Личностният Съгласувател”.

8:2.4 (92.5) Като вселенско разкриване на божествеността Безкрайният Дух е непостижим и съвършено недостъпен за човешкото разбиране. За да усетите абсолютността на Духа, е достатъчно да се обърнете към съзерцание на безкрайността на Всеобщия Баща и да изпитате трепета от осъзнаването на вечността на Първородния Син.

8:2.5 (92.6) В личността на Безкрайния Дух наистина се крие тайна, но не толкова дълбока, колкото в Отеца и Сина. От всички аспекти на природата на Отеца найпоразително Съвместният Създател разкрива неговата безкрайност. Даже ако някога главната вселена евентуално се разшири до безкрайност, то и тогава духовното присъствие, управлението на енергията и потенциалите на разума на Съвместния Извършител ще бъдат достатъчни за удовлетворяване потребностите на подобно безгранично творение.

8:2.6 (92.7) Независимо от това, че Безкрайният Дух всестранно споделя съвършенството, праведността и любовта на Всеобщия Баща, той се стреми към атрибутите на милосърдие на Вечния Син, ставайки по този начин проводник на милосърдието на Райските Божества в голямата вселена. Винаги и навсякъде – във всеобщ и вечен смисъл, Духът носи милосърдие, защото както божествените Синове разкриват любовта на Бога, така божественият Дух изразява милосърдието на Бога.

8:2.7 (93.1) Невъзможно е Духът да има поголяма доброта от Отеца, тъй като цялата доброта произхожда от Отеца, но именно в деянията на Духа сме способни подобре да разберем тази доброта. Верността на Отеца и постоянството на Сина са толкова реални за духовните същества и материалните създания на сферите благодарение на преданата помощ и непрестанно служене на личностите на Безкрайния Дух.

8:2.8 (93.2) Съвместният Извършител наследява от Отеца цялата красота на неговата мисъл и истинност на характера. И тези възвишени черти на божественост са съгласувани на предвърховните нива на космическия разум и се подчиняват на безкрайната и вечна мъдрост на безусловния и неограничен разум на Третия Източник и Център.

3. Връзката на Духа с Отеца и Сина

8:3.1 (93.3) Както Вечният Син е словесно изразение на „първата“ абсолютна и безкрайна мисъл на Всеобщия Баща, така Съвместният Извършител е съвършеното

изпълнение на „първата“ завършена съзидателна идея или план за обединеното действие на личностното приятелство на Отеца и Сина в абсолютното единство на мисъл и слово. Третият Източник и Център се увековечава едновременно с централното или възникнало в резултат от взаимно одобрение творение и само това централно творение е вечно в своето съществуване сред вселените.

8:3.2 (93.4) След даряването на Третия Източник с личност Първият Източник повече не взема лично участие в създаването на вселената. Всеобщият Баща предава всичко възможно на своя Вечен Син; подобно на това Вечният Син предава всички възможни пълномощия и сила на Съвместния Създател.

8:3.3 (93.5) Като партньори и равностойни личности Вечният Син и Съвместният Създател са планирали и придали определена форма на всяка появила се вселена в постхавонската епоха. В цялото последващо творение Духът съхранява същата лична връзка, каквато съществува между Сина и Отеца в първото централно творение.

8:3.4 (93.6) Един Син-Създател на Вечния Син и един Създателен Дух на Безкрайния Дух създадоха вас и вашата вселена; и макар че Отецът е вярна опора на организираното от тях творение, Вселенският Син и Вселенският Дух са задължени да поощряват и поддържат резултатите от своя труд, както и да опекуноват над сътворените от тях същества.

8:3.5 (93.7) Безкрайният Дух е ефективен посредник на любвеобилния Баща и на изпълнения с милосърдие Син,

призван да въплъти техния съвместен проект: да привлече към себе си обичащите истината души на създанията от всички светове на времето и пространството. В същия момент, в който Вечният Син приел плана на Отеца по преобразяването на създанията на вселените, в момента, когато проектът за духовно извисяване станал съвместен план на Отеца и Сина, в същия момент Безкрайният Дух станал съвместен ръководител, представляващ Отеца и Сина при изпълнението на техния обединен и вечен замисъл. Така Безкрайният Дух дал обет: предоставил всички свои възможности на божественото присъствие и на духовните личности в разпореждане на Отеца и Сина; той посветил *всичко* на грандиозния план за възвисяване на спасените волеви създания до божествените висоти на съвършенството на Рая.

8:3.6 (93.8) Безкрайният Дух е изчерпващо, особено и универсално разкриване на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син. Всички знания за сътрудничеството на Отеца и Сина трябва да бъдат постигнати чрез Безкрайния Дух, съвместния представител на божествения съюз между мисълта и словото.

8:3.7 (93.9) Вечният Син е единственият път за приближаване до Всеобщия Баща, а Безкрайният Дух е единственото средство за достигане до Вечния Син. Единствено чрез търпеливото служене на Духа духовно възходящите същества на времето са способни да открият за себе си Сина.

8:3.8 (94.1) В центъра на вселената Безкрайният Дух е първото Божество на Рая, което трябва да бъде постигнато от

възходящия странстващ. Третото Лице обхваща Второто и Първото Лица и поради това трябва да бъде първото, осъзнато от всички кандидати за представяне пред Сина и Отеца.

8:3.9 (94.2) С това далеч не се изчерпват възможностите на Духа в равна степен да представя Отеца и Сина и да им служи.

4. Духът на Божественото Служене

8:4.1 (94.3) Паралелно на физическата вселена, където гравитацията на Рая удържа цялата материя, съществува вселената на Духа, където словото на Сина интерпретира мисълта на Бога и, „ставайки плът“, демонстрира изпълненото с любов милосърдие, присъщо на съвкупната природа на обединените Създатели. Но във и през цялото това материално и духовно творение съществува необятната сцена, на която Безкрайният Дух и неговото духовно потомство демонстрират сливане на милосърдието, търпеливостта и вечната любов на божествените родители към децата на разума, замислени и създадени в резултат от техните съвместни усилия. Извечното служене на разума е основа на божествения характер на Духа. И цялото духовно потомство на Съвместния Извършител изпитва този стремеж да оказва помощ, този божествен подтик към служене.

8:4.2 (94.4) Бог е любов, Синът е милосърдие, Духът е служене — служенето на божествената любов и безкрайното милосърдие спрямо цялото разумно творение. Духът е персонификация на любовта на Отеца и милосърдието на

Сина; в него те намират своето вечно обединение за всеобщо служене. Духът е *любов, приложена* към света на създанията, обединената любов на Отеца и Сина.

8:4.3 (94.5) На Урантия Безкрайният Дух е известен като вездесъщо влияние, всеобщо присъствие, но в Хавона вие ще го познаете като действително личностно служене. Тук служенето на Райския Дух е поучителен и въодушевяващ пример и вдъхновяващ модел за всеки от неговите равностойни Духове и подчинени личности, служещи на сътворените създания в световите на времето и пространството. В тази божествена вселена Безкрайният Дух взел пълноценно участие в седемте трансцендентални появявания на Вечния Син; така, съвместно с първородния Син Михаил, той е участвал в седемте посвещения на кръговете на Хавона, ставайки по този начин състрадателен и отзивчив духовен опекун за всеки странстващ на времето, пресичащ тези съвършени небесни кръгове в стремежа си да се извиси духовно.

8:4.4 (94.6) Когато един Божий Син-Създател поема отговорност за бъдещата локална вселена, личностите на Безкрайния Дух дават обет за беззаветно служене на Сина Михаил, пристъпващ към своята мисия – дръзновената съзидателна епопея. Всеобщата помощ на Безкрайния Дух при възхода на материалните създания на все нови и нови нива на духовността особено нагледно се проявява в личностите на Съзидателните Дъщери – Майчинските Духове на локалната вселена. И цялото това служене се осъществява в съвършена хармония с целите на Синовете-

Създатели на тези локални вселени и в тясна връзка с техните личности.

8:4.5 (94.7) Както Синовете на Бога участват в грандиозната задача – разкриването пред вселените на любвеобилната личност на Отеца, така и Безкрайният Дух е посветен на нескончаемото служене: разкриването на обединената любов на Отеца и Сина пред разума на всяко дете във всички вселени. В тези локални творения Духът не слиза при материалните създания в плът, както правят това някои Божии Синове, но Безкрайният Дух и неговите равноправни Духове действително „понижават“ своя статут и с радост претърпяват поредица поразителни превръщания, снижаващи нивото на тяхната божественост, докато се появят като ангели, за да ви съпровождат и направляват по скромния ви земен път.

8:4.6 (95.1) Именно благодарение на тази поредица „превръщания“ Безкрайният Дух действително и като личност се сближава с всеки обитател на сферите, населени със същества с животински произход. И всичко, което извършва Духът, ни наймалко не пречи на неговото съществуване като Третото Лице на Божеството в центъра на голямата вселена.

8:4.7 (95.2) Съвместният Създател е велик опекун, всеобщ милосърден пастир наистина и во веки веков. За да разберете служенето на Духа, помислете за тази истина, че той е обединеният образ на нескончаемата любов на Отеца и вечното милосърдие на Сина. Но служенето на Духа не е ограничено само до това, че той е представител на Вечния Син и Всеобщия Баща. Безкрайният Дух е способен да

служи на съществата от всеки свят от свое собствено име и по свое собствено право; Третото Лице е изпълнено с божествено благородство и също така и по свое собствено решение дарява с всеобща милосърдна опека.

8:4.8 (95.3) Разширявайки своите познания за преданата и неуморна грижа, с която Безкрайният Дух обкръжава понижшите категории създания, човек още повече ще се възхищава и прекланя пред трансцендентната същност и несравнимия характер на това обединено Действие на Всеобщия Баща и Вечния Син. Наистина, този Дух е „Божият поглед, неизменно обърнат към праведните“ и „божественият слух, които е винаги открит за техните молитви“.

5. Присъствието на Бога

8:5.1 (95.4) Изключителният атрибут на Безкрайния Дух е неговата вездесъщност. Цялата вселена на вселените е пропита с този всепроникващ Дух, който е толкова сходен с присъствието на всеобщия и божествен разум. Във всеки свят както Второто, така и Третото Лице на Божеството са представени от своите вездесъщи Духове.

8:5.2 (95.5) Отецът е *безкраен* и поради това ограничен само от волята. Дарявайки Настройчиците и включвайки личност в своя кръг, Отецът действа самостоятелно, но при отношенията на духовните сили с разумните същества той използва духовните и личностни същества на Вечния Син и Безкрайния Дух. По свое желание той може да присъства в духа наравно със Сина или със Съвместния Извършител; той присъства заедно със Сина и в Духа. Отецът неизменно

присъства повсеместно и ние откриваме неговото присъствие във всяка и във всички тези разнообразни, но съвкупни сили, влияния и присъствия и с тяхна помощ.

8:5.3 (95.6) Във вашите свещени книги под термина *Дух Божий* се подразбира ту Безкрайният Дух в Рая, ту Съзидателният Дух на вашата локална вселена. Светият Дух е духовният кръг на тази Съзидателна Дъщеря на Безкрайния Дух на Рая; това е кръг, присъщ на всяка локална вселена и ограничен от духовните предели на такова творение; що се отнася до Безкрайния Дух, то той е вездесъщ.

8:5.4 (95.7) Съществуват много духовни влияния и всички те са *като едно*. Даже трудът на Настройчиците на Съзнанието, независим от всички други въздействия, неизменно съвпада с духовното служене на обединените влияния на Безкрайния Дух и Майчинския Дух на локалната вселена. В живота на жителите на Урантия проявите на тези духовни присъствия са неотделими една от друга. Във вашите разум и душа те действат като единен дух, независимо от това, че имат различен произход. И когато сте въввлечени в това единно духовно служене, то става за вас влияние на Върховния, „винаги способен да ви предпази от падане и да ви представи непорочни на вашия небесен Баща“.

8:5.5 (96.1) Винаги помнете, че Безкрайният Дух е *Съвместният Извършител*; в него и чрез него действат както Отецът, така и Синът; той присъства не само лично, но и като Баща, и като Син, а също и като Баща-Син. В знак на признаването на този факт, както и по силата на много

допълнителни причини, за духовното присъствие на Безкрайния Дух често говорят като за „Духа на Бога“.

8:5.6 (95.2) Би било логично да наричаме “Дух на Бога” цялата съвкупност от духовно служене, защото такава съвкупност наистина е съюз от Духовете на Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух, Бог-Седмократния – дори Духа на Бог-Върховния.

6. Личността на Безкрайния Дух

8:6.1 (96.3) Повсеместното присъствие и обширно разпространение на Третия Източник и Център не трябва да отклонява вашето внимание от факта за неговата личност. Безкрайният Дух е вселенско присъствие, вечно действие, космическо могъщество, божествено влияние и всеобщ разум; той е всичко това и повече от това, но той е и истинска и божествена личност.

8:6.2 (96.4) Безкрайният Дух е пълноценна и съвършена личност, Божество равноправно и равностойно по отношение на Всеобщия Баща и Вечния Син. За висшите разумни същества на вселените Съвместният Създател е толкова реален и видим, колкото Отецът и Синът – и даже повече, защото преди да се приближат до Отеца чрез Сина, всички възходящи създания трябва да достигнат Духа.

8:6.3 (96.5) Безкрайният Дух, Третото Лице на Божеството, притежава всички атрибути, които вие свързвате с личността. Духът е дарен с абсолютен разум: „Духът изследва всичко, дори скритите дълбини Божии.“ Духът е дарен не само с разум, но и с воля. За посвещаването на неговите дарове е казано: „Всичко това го прави един и

същи Дух, дарявайки всеки човек поотделно, както прецени.“

8:6.4 (96.6) „Любовта на Духа“ е реална, както са реални и неговите страдания; поради това: „Не опечалявайте Божия Дух.“ Можем да разглеждаме Безкрайния Дух като Райско Божество или като Съзидателен Дух на локалната вселена, но във всеки случай откриваме, че Съвместният Създател е не само Трети Източник и Център, но и божествена личност. Тази божествена личност реагира и на вселената така, както е свойствено на личността. Духът ви казва: „Този, който има уши, нека чуе какво казва Духът.“ „Самият Дух ходатайства за вас.“ Духът оказва непосредствено и лично влияние върху създадените същества, „защото всички, водени от Божия Дух, са истински Божии синове“.

8:6.5 (96.7) Макар да съзерцаваме феномена служене на Безкрайния Дух в отдалечени светове от вселената на вселените, макар да наблюдаваме как едно и също съгласуващо Божество действа в несметните легиони разнообразни същества, произхождащи от Третия Източник и Център, макар да признаваме вездесъщността на Духа, независимо от всичко това ние утвърждаваме, че този същият Трети Източник и Център е личност, Съвместен Създател на всичко съществуващо и на всички същества и всички вселени.

8:6.6 (96.8) Съвършена и вечна е взаимовръзката на Отеца, Сина и Духа в управлението на вселените. Макар всеки да е зает с лична опека на цялото творение, всичките три божествено и абсолютно са обединени помежду си в

съзиданието и управлението, което ги прави навеки *единно цяло*.

8:6.7 (97.1) Отецът и Синът винаги и в безусловно съвършенство съвместно присъстват в лицето на Безкрайния Дух, защото Духът е подобие на Отеца и подобие на Сина, точно както и подобие на съвкупността от Отеца и Сина, тъй като те са завинаги единни.

8:6.8 (97.2) [Представено на Урантия от Божествен Съветник на Уверса, комуто беше възложено от Извечно Древния да опише природата и дейността на Безкрайния Дух.]

Документ 9. Връзката между Безкрайния Дух и Вселената

9:0.1 (98.1) С ТРАННО нещо се случва, когато в присъствието на Рая Вселенският Баща и Вечният Син се обединяват, за да се претворят в нова личност. Нищо в тази ситуация на вечността не предвещава, че Съвместният Извършител ще се въплъти като неограничена духовност, съгласувана с абсолютния разум и дарена с уникални прерогативи за манипулация на енергията. Появата на трето лице завършва процеса на освобождаването на Отеца от обвързаността му с централизираното съвършенство и оковите на абсолютизма на личността. И това освобождаване е разкрито в поразителните възможности на Съвместния Създател да сътворява същества, приспособени да служат като духове-попечители даже за материалните създания от еволюиращите вселени.

9:0.2 (98.2) Отецът е безкраен в своята любов и волеизявление, в духовната си мисъл и намерения; Той е поддръжникът на вселената. Синът е безкраен по мъдрост и истина, в духовно изражение и тълкуване; той е всеобщият просветител. Раят е безкраен с оглед потенциала му за даряване със сила и от гледна точка на капацитета му за енергийно доминиране; той е всеобщ стабилизатор. Съвместният Извършител притежава уникални прерогативи за синтез, безкрайна способност за съгласуване на всички съществуващи универсални енергии, всички действителни вселенски духове и всички реални разумни субстанции във вселената; Третият Източник и Център е всеобщият обединител на многобройните енергии и разнообразни творения, които се появиха вследствие на божествения план и вечния замисъл на Вселенския Баща.

9:0.3 (98.3) Безкрайният Дух, Съвместният Създател, е универсален и божествен попечител. Духът служи ревностно на милосърдието на Сина и любовта на Отеца, в хармония с непоколебимата, неизменна и праведна справедливост на Райската Троица. Влиянията на Безкрайния Дух и неговите личности са винаги близо до вас; те наистина ви познават и истински ви разбират.

9:0.4 (98.4) Във всички вселени посредниците на Съвместния Извършител непрекъснато управляват силите и енергиите на целия космос. Подобно на Първия Източник и Център, и Третият Източник е възприемчив както към духовното, така и към материалното. Съвместният Извършител разкрива единството на Бога, в когото е всичко – неща,

значения и ценности; цялата енергия, целият разум и целият дух.

9:0.5 (98.5) Безкрайният Дух прониква в целия космос; Той пребивава в кръга на вечността. Подобно на Отеца и Сина, Духът е свършен и неизменен – абсолютен.

1. Атрибутите на Третия Източник и Център

9:1.1 (98.6) Третият Източник и Център е известен с много имена, всяко от които показва отношението и обозначава функцията: като Бог-Дух той е личност, равностойна и равна по божественост на Бог-Син и Бог-Баща. Като Безкраен Дух той е всеприсъстващо духовно влияние. Като Всеобщ Оператор той е прародителят на създанията, управляващи енергиите, активиращи космическите сили на пространството. Като Съвместен Извършител той е съвместният представител и изпълнител на партньорството БащаСин. Като Абсолютния Разум той е източникът на интелект във всички вселени. Като Богът на Действието той е очевидният предшественик на движението, промяната и взаимовръзката.

9:1.2 (99.19) Някои от атрибутите на Третия Източник и Център са извлечени от Отеца, някои от Сина, докато други пък не присъстват стриктно и персонално нито в Отеца, нито в Сина – атрибути, които едва ли биха могли да бъдат обяснени, освен като приемем, че партньорството Баща-Син, което увековечава Третия Източник и Център, признава истината за вечната абсолютност на Рая и последователно действа в съзвучие с тази истина. Съвместният Създател възплъщава пълнотата на

обединените и безкрайни представи за Първата и Втора Личности на Божеството.

9:1.3 (98.8) Ако си представяте Отеца като изначален създател, а Сина като духовен ръководител, би трябвало да мислите за Третия Източник и Център като за всеобщ координатор, служител, предлагащ безкрайно сътрудничество. Съвместният Извършител осъществява взаимовръзката на цялата въплътена реалност; той е Божествохранилище на Бацината мисъл и словото на Сина и със своите действия е вечно загрижен за материалната абсолютност на централния Остров. Райската Троица е учредила всеобщия ред на *прогреса* и промисълът на Бога е областта на Съвместния Създател и еволюиращото Върховно Същество. Някоя съществуваща или формираща се реалност не може да избегне евентуална взаимовръзка с Третия Източник и Център.

9:1.4 (98.9) Вселенският Баща председателства над областите на преденергия, преддух и предперсоналност; Вечният Син доминира в сферите на духовни дейности; наличието на Райския Остров обединява областта на физическа енергия и материализираща сила; Съвместният Извършител оперира не само като безкраен Дух, представляващ Сина, но също и като един универсален оператор на силите и енергиите на Рая, благодарение на което се появява всеобщият и абсолютен разум. Съвместният Извършител функционира в голямата вселена като безусловна и самостоятелна личност, особено в повисшите сфери на духовни ценности, физикоенергийни взаимоотношения и истински

интелектуални значения. Той изпълнява специфична функция, където и когато енергията и духът се свързват и си взаимодействат; той доминира над всички реакции на разума, борави с огромна сила в духовния свят и упражнява мощно влияние върху енергията и материята. По всяко време Третият Източник е изразител на същността на Първия Източник и Център.

9:1.5 (98.10) Третият Източник и Център съвършено и без резерви споделя всеприсъствието на Първия Източник и център, наричан понякога Вездесъщият Дух. По особен и много личен начин Богът на разума споделя всезнанието на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син; знанието за Духа е задълбочено и цялостно. Съвместният Създател проявява определени аспекти от всемогъществото на Всеобщия Баща, но всъщност е всемогъщ единствено в областта на ума. Третото Лице на Божеството е интелектуален център и вселенски ръководител на сферите на разума; в това неговият статут е абсолютен – неговата суверенност е безусловна.

9:1.6 (98.11) Съвместният Извършител изглежда мотивиран от партньорството Баща-Син, но всички негови действия явно се извършват с оглед на взаимоотношенията Баща-Рай. Понякога и в някои свои функции той изглежда компенсира непълнотата на развитието на емпиричните Божества – Бог Върховния и Бог Крайния.

9:1.7 (100.1) И тук се натъкваме на една безкрайна тайна: че Безкрайното едновременно разкрива своята безкрайност в Сина и като Рай, а след това започва съществуването си едно създание, по божественост равно на Бога, отразяващо

духовната същност на Сина и способно да активира модела на Рая, едно създание, условно подчинено по отношение на върховната власт, но в много отношения несъмнено найразностранно в *действията* си. И това очевидно превъзходство в действията се проявява в един от атрибутите на Третия Източник и Център, който затъмнява дори физическата гравитация – универсалното проявление на Райския Остров.

9:1.8 (100.2) В допълнение към това свръхуправление на енергията и на света на физическите неща Безкрайният Дух е великолепно надарен с качества търпимост, милосърдие и любов, които толкова изключително се проявяват в неговата духовна опека. Съвършена е способността на Духа да носи любов и да засенчи справедливостта с милосърдие. Бог-Дух притежава цялата божествена доброта и милосърдното чувство на Първородния и Вечен Син. Вашата локална вселена се изковава между наковалнята на справедливостта и чука на страданието; но онези, които държат в ръцете си чука, са децата на милосърдието, духовните потомци на Безкрайния Дух.

2. Вездесъщият Дух

9:2.1 (100.3) Бог е Дух с оглед на три неща: Той самият е Дух; в своя Син той се проявява като безусловен Дух; в Съвместния Извършител – като Дух, съюзил се с разума. И в допълнение към тези духовни реалности ние смятаме, че различаваме нива на емпирично духовни явления – Духовете на Върховното Същество, Крайното Божество и Божеството-Абсолют.

9:2.2 (100.4) Безкрайният Дух е точно толкова допълнение на Вечния Син, колкото Синът е допълнение на Вселенския Баща. Вечният Син е одухотворена персонализация на Отеца; Безкрайният Дух е персонализирано одухотворяване на Вечния Син и Вселенския Баща.

9:2.3 (100.5) Съществуват много открити канали на духовна сила и източници на свръхматериална енергия, свързващи хората на Урантия пряко с Божествата на Рая. Съществува пряката връзка на Настройчиците на Съзнанието с Всеобщия Баща, широко разпространеното влияние на подтика на духовната гравитация на Вечния Син и духовното присъствие на Съвместния Създател. Съществува разлика във функцията между духа на Сина и духа на Духа. Третата Личност в своята духовна служба може да функционира като разум плюс дух или само като дух.

9:2.4 (100.6) Освен тези Райски божества на Урантия помагат духовните влияния и дейностите на локалната вселена и свръхвселената с техния почти безкраен брой изпълнени с любов личности, неизменно водещи към висотите и дълбините на идеалите на божествеността и целите на върховно усъвършенстване на тези, чиито намерения са истинни и чиито сърца са чисти.

9:2.5 (100.7) Присъствието на универсалния дух на Вечния Син ни е *известно* – ние можем безпогрешно да го разпознаваме. Присъствието на Безкрайния Дух – Третата Личност на Божеството, дори смъртният човек може да познае, защото материалните същества действително могат да преживеят ползата от това божествено

присъствие, което функционира като посветения на расите на човечеството Свят Дух на локалната вселена. Човешките същества също така могат в определена степен да осъзнаят и Настройчика, неличностното присъствие на Всеобщия Баща. Тези божествени духове действат в съгласие и съвършена хармония за издигането и одухотворяването на човека. Те са като едно в претворяването на планове за духовно извисяване и постигане на съвършенство.

3. Всеобщият Оператор

9:3.1 (101.1) Райският Остров е източникът и субстанцията на физическа гравитация; и това трябва да бъде достатъчно, за да разберете, че гравитацията е едно от най-*реалните* и вечно надеждни от гледна точка на вечността неща в цялата физическа вселена на вселените. Гравитацията не може да бъде модифицирана или анулирана освен под въздействието на силите и енергиите, възникващи при съвместното участие на Отеца и Сина; те са били поверени на и са функционално свързани с Третия Източник и Център.

9:3.2 (101.2) Безкрайният Дух притежава уникална и удивителна сила – *антигравитацията*. Тази сила не присъства функционално (в зрим вид) в Отеца или Сина. Тази способност на Третия Източник да противостои на действието на материалната гравитация се проявява в личните реакции на Съвместния Извършител на определени аспекти на вселенските взаимоотношения. И това уникално свойство може да се прехвърля на някои по-висши категории личности на Безкрайния Дух.

9:3.3 (101.3) Антигравитацията може да анулира гравитацията локално; тя прави това чрез упражняване на равностойно силово присъствие. Тя действа само по отношение на материалната гравитация и не е действие на разума. Антигравитационният ефект на жироскопа е добра илюстрация на *проявлението* на антигравитацията, но няма никаква стойност при илюстрирането на нейната *причина*.

9:3.4 (101.4) Освен това Съвместният Извършител е способен да преодолява сила и да неутрализира енергия. Това става чрез забавяне на енергията до точката на материализиране, както и посредством други технически похвати, неизвестни за вас.

9:3.5 (101.5) Съвместният Създател не е енергия, нито източникът на енергия, нито нейното назначение; Той е *оператор* на енергия. Съвместният Създател е действиедвижение, изменение, модификация, съгласуване, стабилизация и равновесие. Енергиите, подчиняващи се на прякото или косвено управление на Рая, са по природата си отзивчиви спрямо въздействията на Третия Източник и Център и неговите разнообразни сили.

9:3.6 (101.6) Вселената на вселените е проникната от управляващи силата създания на Третия Източник и Център: това са физически контролори, управляващи енергията, енергийните центрове и други представители на Бога на Действието, които се занимават с регулирането и стабилизацията на физическите енергии. Тези уникални създания, изпълняващи физически функции, притежават различни средства за управление на енергията, например,

антигравитация, които използват в своите усилия да установят физическо равновесие на материята и енергиите в голямата вселена.

9:3.7 (101.7) Очевидно всички тези материални дейности на Бога на Действието се отнасят към Райския Остров, и наистина: всички енергийни фактори отчитат и дори зависят от абсолютността на вечния Остров. Но Съвместният Извършител не действа за Рая или в отговор на неговото влияние. Като личност той е представител на Отеца и Сина. Раят не е личност. Неличностните, безличностни и други извънличностни действия на Третия Източник и Център са волеви действия на самия Съвместен Извършител; те не са отражения, производни или следствия на нещо или някого.

9:3.8 (101.8) Раят е моделът за безкрайност, Богът на Действието е активаторът на този модел. Раят е материална точка на опора на безкрайността; силите на Третия Източник и Център са лостове на интелекта, които мотивират материалното ниво и внасят спонтанност в процеса на материалното съзидание.

4. Абсолютният разум

9:4.1 (102.1) Интелектуалната природа на Третия Източник и Център е разграничена ясно от неговите физически и духовни атрибути. Подобна природа едва ли позволява да се влезе в контакт с нея, но е възможно да се свържеш с нея не лично, а интелектуално. Тя се различава от физическите атрибути и духовния характер на Третата Личност на функционално-интелектуални нива, но в достъпен за

личностите вид тази природа никога не съществува независимо от физическите или духовни проявления.

9:4.2 (102.2) Абсолютният разум е разумът на Третата Личност; той е неотделим от личността на Бога-Дух. Във функциониращите същества разумът е свързан с енергията или духа или и с двете. Разумът не е поместен в енергията; енергията е възприемчива към разума и се поддава на неговото въздействие; разумът може да се наложи върху енергията, но съзнанието не се намира само в чисто материалното ниво. Разумът не трябва да се добавя към чистия дух, защото духът е вътрешно способен да осъзнава и идентифицира. Духът е винаги интелигентен, в определен смисъл *разумен*. Това може да бъде разум от различен тип, може да бъде предварителен разум или свръхум, дори разум-дух, но той винаги ще бъде способен да мисли и знае. Проницателността на духа превъзхожда разума, прераства в него и теоретично предшества интелектуалното осъзнаване.

9:4.3 (102.3) Съвместният Създател е абсолютен само в областта на разума, в сферите на всеобщия интелект. Разумът на Третия Източник и Център е безкраен; той излиза извън пределите на активните и функциониращи кръгове на разума във вселената на вселените. Даряването с разум на седемте свръхвселени се осигурява от Седемте Главни Духа, най-важните личности на Съвместния Създател. Тези Главни Духове разпределят разума в голямата вселена под формата на космически разум и вашата локална вселена е проникната от Небадонския вариант на Орвонтонския тип космически разум.

9:4.4 (102.4) Безкрайният разум пренебрегва времето, крайният разум преодолява времето, космическият разум е обусловен от времето. Същото е и с пространството: Безкрайният Разум е независим от пространството, но докато се извършва слизането от безкрайното ниво до спомагателните духове на разума, интелектът все повече се съобразява с факта и ограниченията на пространството.

9:4.5 (102.5) Космическата сила отговаря на въздействието на разума, както космическият ум отговаря на въздействието на духа. Духът е божествен замисъл, а разумът дух – божественият замисъл в действие. Енергията е явление, разумът е значение, духът е ценност. Даже във времето и пространството разумът установява тези относителни връзки между енергията и духа, които се основават на взаимното си родство във вечността.

9:4.6 (102.6) Разумът преобразува духовните ценности в интелектуални значения; волята е способна да оплодотвори значенията на разума и в материалните, и в духовните области. Духовното извисяване до Рая включва един сравнителен и диференциран растеж от гледна точка на духа, разума и енергията. Личността е обединяващото начало на тези компоненти на емпирична индивидуалност.

5. Служенето на разума

9:5.1 (102.7) Третият Източник и Център е безкраен по разум. Даже ако вселената нарастне до безкрайност, то и тогава неговият интелектуален потенциал би бил достатъчен, за да даде неограничен брой същества с подходящ тип разум и с останалите предпоставки на интелекта.

9:5.2 (102.8) В областта на *сътворения разум* Третата Личност, със своите равноправни и подчинени помощници, притежава върховна власт. Третият Източник и Център е единствен източник на разума на създанията; именно той дарява разум. Дори частиците на Отеца са неспособни да проникнат в човешкия разум, докато Безкрайният Дух не им подготви пътя чрез своето интелектуално и духовно въздействие.

9:5.3 (103.1) Уникалната характеристика на разума се състои в това, че той може да бъде даряван на толкова широк диапазон от живи създания. Посредством своите съзидателни и създадени партньори Третият Източник и Център служи на всички видове разум във всички сфери. Той помага на човешкия и субчовешкия интелект чрез спомагателните духове на локалните вселени и с посредничеството на физическите оператори съдейства даже на най-низшестоящите, лишени от усещания организми на най-примитивните типове живи същества. Управлението на разума винаги се проявява чрез служене на разумно-духовните или разумно-енергийни личности.

9:5.4 (103.2) Тъй като Третата Личност на Божеството е източник на разума, съвсем естествено е еволюиращите волеви създания да намират за полесно да формират разбираеми концепции за Безкрайния Дух, отколкото за Вечния Син или за Всеобщия Баща. Несъвършеното разкриване на реалността на Съвместния Създател се открива в самото съществуване на човешкия разум. Съвместният Създател е прародителят на космическия разум, а разумът на човека е един индивидуализиран кръг,

неличностна част от този космически разум, посветен на локалната вселена от Дъщерята-Създателка на Третия Източник и Център.

9:5.5 (103.3) Не смятайте, че всички явления на разума са божествени, само защото техният източник е Третата Личност. Човешкият интелект се корени в материалния произход на животинските раси. Вселенската интелигентност е не поистинско изражение на Бога, който е разум, отколкото физическата природа е истинско изражение на красотата и хармонията на Рая. В природата има съвършенство, но природата не е съвършена. Съвместният Създател е източник на разума, но разумът не е Съвместният Създател.

9:5.6 (103.4) На Урантия разумът е следствие от компромиса между върховното съвършенство на мислите и устройството на незрелия човешки разум. Целта на вашето интелектуално развитие е върховното съвършенство, но докато сте в своето временно жилище от плът, вие сте все още далеч от тази божествена цел. Разумът е наистина с божествен произход и има божествено предназначение, но вашият смъртен разум все още не притежава божествено достойнство.

9:5.7 (103.5) Твърде често, наистина прекалено често вие опетнявате своите умове с неискреност и ги изсушавате с несправедни помисли; вие ги подлагате на животински страх и ги терзаете с излишно безпокойство. Източникът на разума е божествен, но разумът, какъвто го знаете във вашия свят за духовно извисяващи се, трудно може да стане обект на особено възхищение, още по-малко пък на

обожание или преклонение. Съзерцанието на незрелия и пасивен човешки интелект би трябвало да доведе единствено до смирение.

6. Кръгът на гравитацията на разума

9:6.1 (103.6) Третият Източник и Център – всеобщият интелект, лично осъзнава всеки *разум*, всеки интелект в цялото творение и поддържа лична и свършена връзка с всички физически, моронтийни и духовни разумни създания в необятните вселени. Цялата интелектуална активност на разума е обхваната от абсолютния кръг на гравитацията на разума, който се фокусира в Третия Източник и Център, и е част от личното съзнание на Безкрайния Дух.

9:6.2 (103.7) Така, както Отецът привлича към себе си всички личности, а Синът привлича цялата духовна реалност, така и Съвместният Извършител упражнява притегателна сила върху всеки разум; той безусловно господства и контролира кръга на всеобщия разум. Всички истински и неподправени интелектуални ценности, всички божествени помисли и свършени идеи се притеглят в абсолютния кръг на разума.

9:6.3 (104.1) Гравитацията на разума може да действа отделно от материалната и духовна гравитация, но където и когато и да се сблъскат двата типа, налице е действието на гравитацията на разума. При обединяване и на трите материалното създание – физическо или моронтийно, крайно или абсонитно, може да бъде обхванато от личностната гравитация. Независимо от това даряването с разум дори на неличностни същества им позволява да

мислят и осъзнават независимо от пълната липса на личност.

9:6.4 (104.2) Но индивидуалността, присъща на достойнството на личността – човешка или божествена, безсмъртна или потенциално безсмъртна, не произхожда нито от духа, нито от разума, нито от материята; тя е дар от Вселенския Баща. Взаимодействието на духовната, интелектуална и материална гравитация също не е непременно условие за появата на личностна гравитация. Кръгът на Отеца може да обхване разумно материално същество, нереагиращо на духовната гравитация, или може да включи в себе си едно разумно духовно същество, което не реагира на материалната гравитация. Действието на личностната гравитация е винаги волеви акт на Вселенския Баща.

9:6.5 (104.3) Макар че в чисто материалните същества разумът е свързан с енергията, а в чисто духовните – с духа, неизброими категории личности, включително човешките, притежават разум, свързан както с енергията, така и с духа. Духовните аспекти на разума на създанието се проявяват в неговата неизменна реакция спрямо влечението на духовната гравитация на Вечния Син, материалната страна – в реакция спрямо гравитацията на материалната вселена.

9:6.6 (104.4) Космическият разум, когато не е асоцииран нито с енергия, нито с дух, е неподвластен на гравитацията нито на материалните, нито на духовните кръгове. Чистият разум е предмет на вселенски гравитационен обхват единствено на Съвместния Извършител. Чистият разум е в близко родство с разума на безкрайния разум, а безкрайният разум (теоретически равностоеен на

абсолютите на духа и енергията) се подчинява очевидно само на самия себе си.

9:6.7 (104.5) Колкото по-голямо е духовноенергийното разнообразие, толкова позабележима е функцията на разума; колкото по-малко е различието между енергия и дух, толкова помалко забележима е дейността на разума. Очевидно максималната активност на космическия разум се наблюдава във времевите вселенски пространства. Тук разумът изглежда функционира в промеждутъчната зона между енергията и духа, но на по-високи нива на разума положението е различно; в Рая енергията и духът съставляват в същността си едно цяло.

9:6.8 (104.6) Кръгът на гравитацията на разума е надежден; той се поражда от Третата Личност на Божеството в Рая, но не всички наблюдаеми функции на разума са предсказуеми. По цялото творение, паралелно на този кръг на разума, съществува едно слабо разбирано присъствие, чиито функции са непредсказуеми. Ние вярваме, че тази непредсказуемост може отчасти да бъде отдадена на функцията на Всеобщия Абсолют. Каква е тази функция, ние не знаем; какво я активира, можем само да предполагаме; за нейната връзка със съществата можем само да гадаем.

9:6.9 (104.7) Определени аспекти, свързани с непредсказуемостта на крайния разум, могат да се дължат на незавършеността на Върховното Същество и съществува обширна зона на дейност, в която Съвместният Извършител и Всеобщият Абсолют може евентуално да осъществяват съприкосновение един с друг. Има много

неща във връзка с разума, които са ни неизвестни, но в едно сме сигурни: Безкрайният Дух е съвършеното изражение на разума на Създателя на всички създания; Върховното Същество е формиращото се изражение на разума на всички създания спрямо техния Създател.

7. Вселенското отражение

9:7.1 (105.1) Съвместният Извършител е способен да съгласува всички нива на вселенска реалност така, че да направи възможно едновременно възприемане на интелектуалното, материалното и духовното. Това явление се нарича *вселенско отразяване* и представлява уникалното и необяснимо умение да виждаш, чуваш, чувстваш и знаеш всички неща, ставащи в свръхвселената, и с помощта на отразяването да фокусираш цялата тази информация и знание във всяко желано място. Действието отразяване се демонстрира съвършено във всеки от световите със столиците на седемте свръхвселени. Това явление също така се наблюдава и във всички сектори на свръхвселените и в пределите на локалните вселени. Окончателното съсредоточаване на вселенското отразяване се извършва в Рая.

9:7.2 (105.2) Явлението отразяване, както е разкрито на световите със столици в свръхвселените в изумителните проявления на намиращите се там отразяващи личности, представлява найсложната взаимовръзка между всички аспекти на битието, които могат да се открият в цялото творение. Може да бъде проследено как линиите на духа водят до Сина, физическата енергия – до Рая, а разумът – до Третия Източник; но в необикновеното явление на

вселенското отразяване се извършва уникално и изключително обединяване и на трите начала, взаимосвързани така, че да позволят на вселенските ръководители да узнават за отдалечените обстоятелства мигновено, едновременно с тяхното възникване.

9:7.3 (105.3) Голяма част от механизма на отразяването ние разбираме, но съществува цяла поредица аспекти, които наистина ни се изплъзват. Ние знаем, че Съвместният Извършител е център на интелектуалния кръг на вселената и че той е предшественикът на космическия разум, и че космическият разум функционира под ръководството на абсолютната гравитация на разума на Третия Източник и Център. Ние също така знаем и това, че кръговете на космическия разум оказват влияние върху интелектуалните нива на цялото известно съществуване; те съдържат всеобщите пространствени доклади и ние сме сигурни, че те изхождат от Главните Духове и се събират в Третия Източник и Център.

9:7.4 (105.4) Връзката между крайния космически разум и божествения абсолютен разум изглежда се формира в емпиричния разум на Върховния. Нас ни учат, че в зората на времето този емпиричен интелект е бил дарен на Върховния от Безкрайния Дух и ние смятаме, че някои свойства на феномена отразяване могат да се обяснят единствено с признаване активността на Върховния Разум. Ако Върховният няма нищо общо с отразяването, то ние не можем да обясним сложните операции и безпогрешни действия на това космическо съзнание.

9:7.5 (105.5) В пределите на емпиричното и крайното отразяването се представя като всезнание и може да се яви като свидетелство за появата на присъствие-съзнание на Върховното Същество. Ако това предположение е вярно, тогава използването на който и да е аспект на отразяването е еквивалентно на частична връзка със съзнанието на Върховното Същество.

8. Личностите на Безкрайния Дух

9:8.1 (105.6) Безкрайният Дух притежава цялото необходимо могъщество за предаване на много от своите способности и прерогативи на своите равноправни и подчинени личности и изпълнители.

9:8.2 (105.7) Първият Божествено-съзидателен акт на Безкрайния Дух, несвързан с Троицата, но намиращ се в някаква неразкрита връзка с Бащата и Сина, стана появата на личностите на Седемте Главни Духа на Рая, разпространителите на Безкрайния Дух във вселените.

9:8.3 (106.1) В столиците на свръхвселените няма пряк представител на Третия Източник и Център. Всяко от тези седем творения се намира в подчинение на един от Главните Духове на Рая, който действа с помощта на седемте Отразяващи Духа, намиращи се в столицата на свръхвселената.

9:8.4 (106.2) Следващият продължаващ творчески акт на Безкрайния Дух периодически се разкрива в сътворяването на Съзидателните Духове. Всеки път, когато Вселенският Баща и Вечният Син стават родител на нов Син-Създател,

Безкрайният Дух поражда Дух-Създател на локалната вселена, който се превръща в близък сътрудник на този Син-Създател в цялата следваща дейност във вселената.

9:8.5 (106.3) Точно както е необходимо да се прави разлика между Вечния Син и Синовете-Създатели, по същия начин е необходимо да се прави разлика и между Безкрайния Дух и Духовете-Създатели, равноправните партньори на Синовете-Създатели в локалните вселени. Каквото е Безкрайният Дух за цялото творение, това е и един Дух-Създател за дадена локална вселена.

9:8.6 (106.4) Третият Източник и Център е представен в голямата вселена от огромно множество управляващи духове, посланици, просветители, съдници, помощници и съветници, както и ръководители на някои кръгове от физическо, моронтийно и духовно естество. Не всички тези същества са личности в прекия смисъл на думата. Личността на разнообразните крайни създания се характеризира от следните фактори:

9:8.7 (106.5) 1. Субективно самосъзнание.

9:8.8 (106.6) 2. Обективна реакция на личностния кръг на Отеца.

9:8.9 (106.7) Съществуват съзидателни личности и личности на създания и освен тези два основни типа съществуват и личности на *Третия Източник и Център* – същества, които са личностни за Безкрайния Дух, но които не са безусловно личностни за сътворените създания. Тези личности на Третия Източник не са част от личностния кръг на Отеца. Личностите на Първия и на Третия

източник са способни да осъществяват контакт една с друга; това е свойствено на всички личности.

9:8.10 (106.8) Отецът дарява личност по своя собствена воля. Защо прави това, можем само да предполагаме; как прави това, ние не знаем. Нито пък знаем защо Третият Източник дарява личност, чийто източник не е Отецът; но това Безкрайният Дух прави по свое усмотрение в творческо единение с Вечния Син и по много начини, непознати за вас. Освен това Безкрайният Дух може да действа и от името на Отеца при даряването с личност от страна на Първия Източник.

9:8.11 (106.9) Съществуват многобройни типове личности на Третия Източник. Безкрайният Дух дарява личност на Третия Източник на многобройни групи същества, които не са включени в личностния кръг на Отеца, както например някои управляващи енергиите. Подобно на това Безкрайният Дух третира като личности многобройни други групи същества, сред които Съзидателните Духове, които са в отделен клас сами за себе си в своите взаимоотношения със създанията, влизащи в кръга на Отеца.

9:8.12 (106.10) Както произхождащите от Първия Източник, така и произхождащите от Третия Източник личности са дарени с всичко, което човек свързва с понятието “личност”; техният разум включва памет, разсъдък, съждения, творческо въображение, асоциативно мислене, решения, избор и многобройни допълнителни интелектуални способности, напълно непознати на смъртните. С малко изключения, разкритите ви категории притежават форма и

точно определена индивидуалност; те са реални същества. Повечето от тях са видими за всички категории на духовното битие.

9:8.13 (107.1) *Даже вие ще бъдете в състояние да видите своите духовни партньори от низшите категории, щом се освободите от ограниченото зрение на вашите настоящи материални очи и придобиете моронтийната форма, с нейната повишена възприемчивост към духовната реалност.*

9:8.14 (107.2) *Функционалното семейство на Третия Източник и Център, във вида, в който е разкрито в настоящите материали, се дели на три големи групи:*

9:8.15 (107.3) *I. Висшите Духове. Група със смесен произход, която, освен другите, обхваща следните категории:*

9:8.16 (107.4) *1. Седемте Главни Духа на Рая.*

9:8.17 (107.5) *2. Отразяващите Духове на свръхвселените.*

9:8.18 (107.6) *3. Съзидателните Духове на локалните вселени.*

9:8.19 (107.7) *II. Управляващите Енергията. Група управляващи създания и сили, действащи в цялото организирано пространство.*

9:8.20 (107.8) *III. Личностите на Безкрайния Дух. Такова название не означава непременно, че това са личности на Третия Източник, макар че някои от тях – като създания с воля, са уникални. Те обикновено се групират в три основни класа:*

9:8.21 (107.9) 1. Висшите личности на Безкрайния Дух.

9:8.22 (107.10) 2. Войнството на посланиците на пространството.

9:8.23 (107.11) 3. Служещите духове на времето.

9:8.24 (107.12) Тези групи служат в Рая, в централната вселена, вселената за обитание или свръхвселените и обединяват категории, действащи в локалните вселени, включващи дори съзвездия, системи и планети.

9:8.25 (107.13) Духовните личности от обширното семейство на Божествения и Безкрайния Дух са неизменно предани на своето служене, посветено на любовта на Бога и милосърдието на Сина към всички интелигентни същества от еволюиращите светове на времето и пространството. Тези духовни същества съставляват живата стълба, по която смъртният човек се изкачва от хаос към блаженство.

9:8.26 (107.14) [Разкрито на Урантия от един Божествен Съветник на Уверса, комуто бе възложено от Извечно Древния да опише същността и дейността на Безкрайния Дух.]

Документ 10. Райската Троица

10:0.1 (108.1) РАЙСКАТА Троица на вечните Божества помага на Отеца да се освободи от личния абсолютизъм. Троицата съвършено обединява безграничното изражение на Божията безкрайна лична воля с абсолютността на Божеството. Вечният Син и различните Синове с божествен произход, заедно със Съвместния Извършител и неговите вселенски деца, ефективно осигуряват

освобождаването на Отеца от ограниченията, съдържащи се в неговата първичност, съвършенство, непроменяемост, вечност, универсалност, абсолютност и безкрайност.

10:0.2 (108.2) Райската Троица ефективно осигурява пълнотата на изразяването и съвършенството на разкриването на вечната природа на Божеството. Така и Неизменните Синове на Троицата са пълно и съвършено разкриване на божествената справедливост. Троицата е Божествено единство и това единство почива вечно върху абсолютния фундамент на божественото единство на трите изначални, равностойни и съвместно съществуващи личности: Бог Баща, Бог Син и Бог Дух.

10:0.3 (108.3) От настоящото положение в кръга на вечността, като гледаме назад в безкрайното минало, можем да открием само една абсолютна неизбежност във вселенските събития, а именно – Райската Троица. Аз мисля, че Троицата е била неизбежна. Като гледам миналото, настоящето и бъдещето, смятам, че нищо друго в цялата вселена на вселените не е било неизбежно. Настоящата главна вселена, гледана в ретроспекция или в перспектива, е немислима без Троицата. При наличието на Райската Троица ние можем да постулираме алтернативни или дори многобройни начини да правим всички неща, но без Троицата на Бащата, Сина и Духа ние сме неспособни да разберем как Безкрайното може да постигне тройствено и координирано въплъщение върху фона на абсолютното единство на Божеството. Никоя друга концепция за творението не отговаря на критериите на Троицата по отношение на завършеността на абсолютността,

характеризираща единството на Божественото в съчетание с изчерпващия характер на произволното освобождаване, присъщо на тройствената персонализация на Божеството.

1. Саморазпространяването на Първия Източник и Център

10:1.1 (108.4) Явно още от вечността Отецът е пристъпил към всеобхватно саморазпространение. В безкористната, всеотдайна и пораждаща любов природа на Вселенския Баща има нещо, което го кара да запазва за себе си упражняването на единствено тези сили и авторитет, които очевидно намира за невъзможно да делегира или да дари на другите.

10:1.2 (108.5) Вселенският Баща непрекъснато е лишавал себе си от всяка своя част, която може да бъде дарена на всеки друг Създател или създание. Той е предал на своите божествени Синове и подчинените им разумни създания цялата власт и авторитет, които могат да бъдат предоставени. Той действително е прехвърлил на своите Суверенни Синове в съответните им вселени всеки прерогатив на изпълнителната власт, който е можело да им бъде прехвърлен. В локалните вселени той е направил всеки Суверенен Син Създател точно толкова съвършен, компетентен и надарен с власт, какъвто е Вечният Син в изначалната и централна вселена. Той е отдал, фактически посветил с достойнството и светостта на притежаващия личност всичко от себе си и всички свои атрибути – всичко, от което би могъл да се лиши по всякакъв начин, във всяка епоха, повсеместно, и на всяко лице, и във всяка

вселена, с изключение на централната вселена, в която той обитава.

10:1.3 (109.1) Божествената личност не е егоцентрична; саморазпространението и споделянето на персоналността са присъщи за същността на божествената индивидуалност, притежаваща свободна воля. Създанията се стремят да се обединят с други притежаващи персоналност създания; Създателите изпитват потребност да споделят божествеността си със своите вселенски деца; личността на Безкрайния се разкрива като Вселенски Баща, който споделя реалността на съществуване и равнопоставеността си с две еднородни личности: Вечният Син и Съвместния Извършител.

10:1.4 (109.2) Във връзка със знанието, свързано с персоналността на Отеца и божествените атрибути, ние винаги ще бъдем зависими от откровенията на Вечния Син, защото когато обединеният акт на съзидание бил осъществен, когато Третата Личност на Божеството започнала своето съществуване и претворила обединените идеи на своите божествени родители, Отецът спрял да съществува като безусловна личност. С появата на Съвместния Извършител и материализирането на централното ядро на творението възникнали определени вечни по своя характер промени. Бог отдал себе си като абсолютна личност на своя Вечен Син. Така Отецът дарява „безкрайната личност“ на своя първороден Син, а същевременно двамата посвещават отразяващата техния вечен съюз „съвместна личност“ на Безкрайния Дух.

10:1.5 (109.3) По тези и други причини отвъд понятията на крайния разум за човешкото същество е изключително трудно да разбере безкрайната бащинска персоналност на Бога, с изключение на случаите, когато той е универсално разкрит във Вечния Син и заедно със Сина е универсално активен в Безкрайния Дух.

10:1.6 (109.4) Тъй като Райските Синове на Бога посещават еволюиращите светове и понякога дори обитават в тях в подобие на смъртна плът, а и като се има предвид това, че тези посвещения позволяват на смъртния човек действително да узнае нещо за природата и характера на божествената личност, поради това в търсенето си на надеждна и достоверна информация относно Бащата, Сина и Духа създанията на планетарните сфери трябва да се обръщат към посвещенията на тези Райски Синове.

2. Персонализацията на Божеството

10:2.1 (109.5) Посредством разделянето на три Личности Отецът лишава себе си от тази безусловна духовна личност, която се явява Синът, но с това Той става Бащата на същия този Син и така самият той придобива неограничената способност да стане божественият Баща на всички сътворени, възникнали и други появили се впоследствие личности на разумни създания с воля. Като *абсолютна и безусловна личност* Отецът може да действа само като Сина и заедно с него, но като *личен Баща* той продължава да дарява персоналност на разнообразните и различни нива разумни множества интелигентни същества с воля, неизменно поддържайки лични връзки и проникнати от

любов отношения с това огромно семейство от вселенски деца.

10:2.2 (109.6) След като Бащата е посветил на личността на своя Син своята цялостност и след като този акт е вече завършен и съвършен, изпълнени с безкрайното могъщество и природа на съюза Баща-Син, вечните партньори съвместно посвещават тези качества и атрибути, които съставляват друго, подобно на тях същество; и тази съвместна личност, Безкрайният Дух, завършва екзистенциалното въплъщение на Божеството.

10:2.3 (110.1) Синът е необходим за бащинството на Бога. Духът е необходим за братството на Втората и Третата личности. Три личности са минималната социална група, но това е най-незначителният от многобройните доводи, за да се повярва в неизбежността на Съвместния Извършител.

10:2.4 (110.2) Първият Източник и Център е безкрайната *бащина личност*, неизчерпаемият източник на личности. Вечният Син е безусловният *абсолют на личността* – това божествено създание, което е съвършено изражение на личностната природа на Бога за всички епохи и за цялата вечност. Безкрайният Дух е *съвместната личност*, уникалният личностен резултат от вечния съюз между Бащата и Сина.

10:2.5 (110.3) Личността на Първия Източник и Център е личността на безкрайността минус абсолютната персоналност на Вечния Син. Личността на Третия Източник и център е свръхобединение, възникнало като

последница от съюза на освободената личност на Бащата и абсолютната личност на Сина.

10:2.6 (110.4) Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух са уникални личности; никой не е дубликат; всеки е оригинал; всичките са единни.

10:2.7 (110.5) Само Вечният Син изпитва цялата пълнота на божествените личностни връзки, осъзнавайки както своята синовна принадлежност към Отеца, така и родителството по отношение на Духа, а също и божественото равенство както с Отецапредшественик, така и с Духа-партньор. Отецът знае какво е да имаш равен на себе си Син, но Отецът не знае нищо изходно, което да го е предшествало. Вечният Син притежава опит по отношение на синовната принадлежност, на признаването на родителската изходност и същевременно разбира, че е и съвместен родител на Безкрайния Дух. Безкрайният Дух съзнава двойнствения произход на своята личност, но не е източник на личността на още едно равностойно Божество. С Духа екзистенциалният цикъл по персонализацията на Божеството се затваря; първичните личности на Третия Източник и Център са емпирични и са седем на брой.

10:2.8 (110.6) Аз произхождам от Райската Троица. Аз зная Троицата като обединено Божество; аз също така зная, че Отецът, Синът и Духът съществуват и действат в своите специфични индивидуални качества. Аз със сигурност зная, че те не само действат лично и съвместно, но и че те също така съгласуват своята дейност в различни съчетания така, че в края на краищата се проявяват в седем различни единични и множествени качества. И тъй като тези седем

обединения изчерпват възможните варианти за комбиниране на божествеността, неизбежно е реалностите на вселената да се проявят в седем разновидности на ценности, значения и личност.

3. Трите лица на Божеството

10:3.1 (110.7) Независимо че има само едно Божество, съществуват три безусловни и божествени персонализации на Божеството. Относно даряването на човека с божествени Настройчици Отецът казва: „Хайде да направим смъртен човек по Наш образ и подобие.“ Неведнъж в писанията на Урантия се среща това позоваване на действията и деянията на множественото Божество, което ясно показва признаване на съществуването и дейността на трите Източника и Центъра.

10:3.2 (110.8) Нас ни учат, че в троичното обединение Синът и Духът поддържат еднакви и равни отношения с Отеца. Във вечността това безусловно е така, но във времето и като личности в техните отношения се разкриват ясно изразени различия. Гледайки от Рая към вселените, тези отношения изглеждат много сходни, но ако погледнем към тях откъм дълбините на пространството, те изглеждат съвършено различни.

10:3.3 (111.1) Божествените Синове са наистина „Словото Божие“, но децата на Духа са всъщност „Делото Божие“. Бог говори чрез Сина и заедно с него действа чрез Безкрайния Дух, докато същевременно във всички вселенски дейности Синът и Духът демонстрират

съвършено приятелство, работейки като двама равноправни братя, проникнати от възхищение и любов към почитания и божествено уважаван общ Баща.

10:3.4 (111.2) Отецът, Синът и Духът са определено еднакви по природа, еднородни в битието си, но съществуват очевидни различия в техните действия във вселената, а когато действат самостоятелно, всяка личност от Божеството е очевидно ограничена в своята абсолютност.

10:3.5 (111.3) Вселенският Баща, преди самопроизволно да се лиши от личност, пълномощия и останалите атрибути, които съставляват Сина и Духа, изглежда, че е бил (във философски аспект) едно безусловно, абсолютно и безкрайно Божество. Но без Сина подобен теоретически Първи Източник и Център не може в никакъв смисъл на думата да бъде смятан за *Вселенски Баща*; бащинство е невъзможно без наличието на син. Нещо повече – за да бъде абсолютен във всеобхватен смисъл, Отецът в някакъв вечно отдалечен момент трябва да е съществувал сам. Но той никога не е имал такова обособено съществуване; и Синът, и Духът съществуват, както Отецът, във вечността. Първият Източник и Център винаги е бил и завинаги ще бъде вечният Баща на Първородния Син и – заедно със Сина, вечният прародител на Безкрайния Дух.

10:3.6 (111.4) Ние забелязваме, че Отецът е лишил себе си от всички непосредствени проявления на абсолютност, с изключение на абсолютното бащинство и абсолютната воля. Ние не знаем дали тя е отчуждаем атрибут на Отеца; можем само да констатираме, че той *не е* лишил себе си от

воля. Подобна безкрайност на волята трябва да е била вечно вътрешно присъща на Първия Източник и Център.

10:3.7 (111.5) Посвещавайки на Вечния Син абсолютността на личността си, Вселенският Баща се освобождава от оковите на личностния абсолютизъм, но като прави това, той предприема стъпка, която завинаги го лишава от възможността да действа самостоятелно като личностен абсолют. И с окончателната персонализация на съществуващото Божество – Съвместният Извършител, възниква критична троична взаимозависимост на трите божествени личности по отношение на тоталността на абсолютното функциониране на Божеството.

10:3.8 (111.6) Бог е Отецът Абсолют на всички личности във вселената на вселените. Отецът е персонално абсолютен в свободата на действие, но във вселените на времето и пространството – сътворени, в процес на сътворяване и които тепърва ще бъдат сътворени, Отецът очевидно е абсолютен като всецяло Божество само в Райската Троица.

10:3.9 (111.7) Извън пределите на Хавона, във феноменалните вселени, Първият Източник и Център функционира по следния начин:

10:3.10 (111.8) 1. Като Създател – чрез Синовете-Създатели, неговите внуци.

10:3.11 (111.9) 2. Като Управляващ – чрез гравитационния център на Рая.

10:3.12 (111.10) 3. Като Дух – чрез Вечния Син.

10:3.13 (111.11) 4. Като Разум – чрез Съвместния Извършител.

10:3.14 (111.12) 5. Като Баща – той поддържа родителски контакт с всички същества посредством своя личностен кръг.

10:3.15 (111.13) 6. Като Личност – той действа *непосредствено* в цялото творение с помощта на своите изключителни фрагменти; в смъртния човек, например – чрез Настройчиците на Съзнанието.

10:3.16 (111.14) 7. Като всеобхватно Божество той действа само в Райската Троица.

10:3.17 (112.1) Всички тези случаи на отчуждаване на права и делегиране на пълномощия от Вселенския Баща са изцяло доброволни и самоналожени. Всемогъщият Отец преднамерено приема тези ограничения на вселенската си власт.

10:3.18 (112.2) Вечният Син изглежда функционира в единство с Ощеца във всички аспекти на духовното, с изключение посвещаването на Божиите фрагменти и другите предперсонални функции. Синът също така няма непосредствено отношение и към интелектуалните дейности на материалните създания, нито към енергийните дейности в материалните вселени. Като абсолют Синът функционира като личност и единствено във владенията на духовната вселена.

10:3.19 (112.3) Безкрайният Дух демонстрира удивителна универсалност и невероятна многостранност във всичките си дейности. Той действа в сферите на разума, материята и

духа. Съвместният Извършител представлява общността Баща-Син, но той също така функционира и от свое име. Той няма пряко отношение към физическата и духовна гравитация или към личностния кръг, но повече или помалко участва във всички други дейности във вселената. Макар да е очевидно, че Безкрайният Дух е зависим от три екзистенциални и абсолютни управления на гравитацията, той осъществява три свръхуправления. Именно тази триединна способност се използва по много начини за преодоляване на привидната неутрализация на проявленията на изначалните сили и енергии, чак до свръхкрайните граници на абсолютността. В определени ситуации тези свръхуправления в абсолютен аспект преодоляват дори изходните проявления на космическата реалност.

4. Троичното единство на Божеството

10:4.1 (112.4) От всички абсолютни обединения Райската Троица (първото триединство) е уникално и изключително обединение на личностно Божество. Бог функционира като Бог само във връзка с Бога и с онези, които познават Бога, но като абсолютно Божество – само в Райската Троица и във връзка с тоталността на вселената.

10:4.2 (112.5) Вечното Божество се отличава със съвършено обединение; независимо от това съществуват три съвършено индивидуализирани лица на Божеството. Райската Троица позволява едновременно да се изрази цялото разнообразие на чертите на характера и безкрайното могъщество на Първия Източник и Център и неговите вечни равнопоставени приятели, както и цялото

божествено единство от вселенските функции на неразделеното Божество.

10:4.3 (112.6) Троицата е обединение на безкрайни лица, действащи в неличностен капацитет, но ненарушаващи статута на личността. Илюстрацията е груба, но един баща, син и внук биха могли да се обединят в корпорация, която – бидейки неперсонална, все пак би се подчинявала на личната воля на всеки от тях.

10:4.4 (112.7) Райската Троица е *реална*. Тя съществува като Божествен съюз на Отеца, Сина и Духа; и все пак Отецът, Синът или Духът, или които и да са двама от тях, могат да функционират по отношение на цялата Райска Троица. Отецът, Синът и Духът могат да си сътрудничат и извън Троицата, но не като три Божества. Като самостоятелни личности те могат да си сътрудничат по свое усмотрение, но това вече няма да бъде Троицата.

10:4.5 (112.8) Винаги помнете, че това, което Безкрайният Дух прави, е функция на Съвместния Извършител. Както Отецът, така и Синът действат в него и от негово име. Но напразни ще бъдат опитите да разкрием мистерията на Троицата: трима като един и в едно и един като двама и действащ от името на двамата.

10:4.6 (112.9) Троицата е така свързана с общите вселенски дела, че ние трябва да я вземаме под внимание при опитите си да обясним съвкупността на всяко изолирано космическо събитие или лична взаимовръзка. Троицата функционира на всички нива на космоса, а смъртният човек е ограничен

до нивото на крайното; поради това човекът трябва да се задоволи с крайната концепция за Троицата като Троица.

10:4.7 (113.1) Като смъртно създание в плът вие би трябвало да разглеждате Троицата в съответствие със своята лична просветеност и в съгласие с реакциите на своя разум и душа. Достъпна ви е много малка част от абсолютността на Троицата, но докато се извисявате духовно в посока към Рая, вие още много пъти ще преживеете учудване при поредните откровения и неочаквани открития на върховенството на Троицата и нейната пределност, ако не и абсолютност.

5. Функциите на Троицата

10:5.1 (113.2) Персоналните Божества притежават атрибути, но едва ли е уместно да кажем, че Троицата притежава атрибути. Това обединение на божествени създания ще е поправилно да се смята за нещо, което притежава *функции* като осигуряване на правосъдие, отношения на всеобхватност, съгласувани действия и космическо свръхуправление. Тези функции са действително върховни, крайни и (в рамките на Божеството) абсолютни във всичко, което засяга всички живи реалности, притежаващи личностна ценност.

10:5.2 (113.3) Функциите на Райската Троица не са проста сума от очевидната божественост на Отеца и онези специфични атрибути, които са уникални в персоналното съществуване на Сина и Духа. Троичното обединение на трите Райски Божества имат за свой резултат еволюцията, възникването и изпълването с божествено съдържание на новите

значения, ценности, сили и способности, предназначени за всеобщо разкриване, действие и ръководство. Живите обединения, човешките семейства, социалните групи или Райската Троица не увеличават своята значимост за сметка на просто аритметично събиране. Потенциалът на групата винаги превъзхожда значително простата сума от атрибутите на съставлящите я компоненти.

10:5.3 (113.4) Троицата – в качеството си на Троица, запазва изключителност на отношението си към цялото минало, настояще и бъдеще. И функциите на Троицата е най-добре да се разглеждат през призмата на вселенските отношения. Подобни отношения са едновременни и могат да бъдат многобройни относно всяка отделно взета ситуация или събитие:

10:5.4 (113.5) 1. *Отношение към Крайното.* Максималното самоограничение на Троицата е нейното отношение към крайното. Троицата не е лице, нито пък Върховното Същество е изключително олицетворение на Троицата, но Върховният е максималното приближаване към такова съсредоточаване на енергията и личността на Троицата, което е достъпно за разбиране от крайните същества. Затова понякога, когато става дума за Троицата и нейното отношение към крайното, я наричат “Троицата на Върховността”.

10:5.5 (113.6) 2. *Отношение към Абсолютното.* Райската Троица има отношение към онези нива на битието, които се намират над крайното, но под абсолютното и това отношение понякога се определя като “Троица на Крайността”. Нито Крайното, нито Върховното са изцяло

представителни за Райската Троица, но условно погледнато и по отношение на техните съответстващи нива, всяко изглежда представлява Троицата по време на доличностните епохи на развитието на емпиричното могъщество.

10:5.6 (113.7) *3. Абсолютното Отношение на Райската Троица* е отношение към абсолютните същности и кулминацията в действията на всеобхватното Божество.

10:5.7 (113.8) Безкрайната Троица включва съгласуваното действие на всички триединни взаимоотношения на Първия Източник и Център – както необожествени, така и обожествени, затова е много трудно за личностите да я разберат. При възприемането на Троицата като безкрайна същност не пренебрегвайте седемте триединства; така някои трудности във връзка с разбирането могат да бъдат отчасти избегнати, а някои парадокси – частично разрешени.

10:5.8 (114.1) Но аз не притежавам такива езикови средства, които биха ми дали възможност да предам на ограничения човешки ум цялата истина и вечното значение на Райската Троица, както и същността на извечната взаимовръзка на трите безкрайно свършени същества.

6. Неизменните синове на Троицата

10:6.1 (114.2) Всеки закон произхожда от Първия Източник и Център; *той е закон*. Осигуряването на духовния закон е неотменна функция на Втория Източник и Център. Разкриването на закона, обнародването и интерпретацията

на божествените законодателни актове се отнася към функцията на Третия Източник и Център. Прилагането на закона, насочването на правосъдието е в компетенцията на Райската Троица и се осъществява от някои Синове на Троицата.

10:6.2 (114.3) *Правосъдието* е вътрешно присъщо на всеобщото пълновластие на Райската Троица, но добродетелта, милосърдието и истината са вселенското служене на божествените личности, чийто Божествен съюз съставлява Троицата. Правосъдието не е отношението на Отеца, Сина или Духа. Правосъдието е Троичното отношение на тези личности, които проявяват своята любов, милосърдие и служене. Нито едно от Райските Божества поотделно не раздава правосъдие. Правосъдието никога не е лично отношение; то винаги е множествена функция.

10:6.3 (114.4) *Доказателството* като основа на справедливостта (правосъдието в съчетание с милосърдието) се предоставя от личностите на Третия Източник и Център, съвместния представител на Отеца и Сина във всички светове и улове на интелигентните създания в цялото творение.

10:6.4 (114.5) *Присъдата*, окончателното прилагане на правосъдието в съответствие с доказателството, предоставено от личностите на Безкрайния Дух, е в компетенциите на Неизменните Синове на Троицата – създания, носещи в себе си Троичната същност на обединените Отец, Син и Дух.

10:6.5 (114.6) Тази група Синове на Троицата включва следните личности:

10:6.6 (114.7) 1. Тринитизирани Тайнства на Върховенството.

10:6.7 (114.8) 2. Извечно Вечните.

10:6.8 (114.9) 3. Извечно Древните.

10:6.9 (114.10) 4. Извечно Съвършените.

10:6.10 (114.11) 5. Съвременниците на Вечността.

10:6.11 (114.12) 6. Извечно Единните.

10:6.12 (114.13) 7. Извечно Верните.

10:6.13 (114.14) 8. Възпитатели по Мъдрост.

10:6.14 (114.15) 9. Божествени Съветници.

10:6.15 (114.16) 10. Всеобщи Цензори.

10:6.16 (114.17) Ние сме децата на трите Райски Божества, функциониращи като Троицата, защото аз – по волята на съдбата, принадлежа към десетия ред на тази група, Всеобщите Цензори. Тези редове не са представителни за отношението на Троицата във всеобщ смисъл; такова колективно отношение на Божеството се изразява от тях само в областите на изпълнителното съдопроизводство – правосъдието. Замислени специално от Троицата за изпълнение на строго определената поверена им дейност, те представляват Троицата само в тези функции, за които бяха снабдени с личност.

10:6.17 (115.1) Извечно Древните и техните произхождащи от Троицата сътрудници обявяват съдебните решения, които

се отличават с висша степен на справедливост спрямо седемте свръхвселени. В централната вселена подобни функции съществуват само на теория; там справедливостта е от само себе си очевидна в съвършенството, а съвършенството на Хавона изключва всяка възможност за дисхармония.

10:6.18 (115.2) Правосъдието е сборната представа за праведност; милосърдието е неговото личностно изражение. Милосърдието е отношението на любов; прецизност характеризира действието на закона; божествената присъда е самата справедливост, намираща се в неизменно съгласие с правосъдието на Троицата и вечно претворяваща божествената Божия любов. При дълбоко осъзнаване и изчерпателно разбиране на справедливата присъда на Троицата то съвпада с милосърдната любов на Вселенския Баща. Но човекът е неспособен за такова пълно разбиране на божествената справедливост. Затова от гледна точка на човека в Троицата личностите на Отеца, Сина и Духа са приспособени към съгласувано служене на любовта и раздаване на правосъдие в емпиричните вселени на времето.

7. Свръхуправлението на върховенството

10:7.1 (115.3) Първата, Втората и Третата Личности на Божеството са равни една на друга и са едно. „Господ – нашият Бог, е един Бог.“ Съществува съвършенство на замисъла и единство на изпълнението в божествената Троица на вечните Божества. Отецът, Синът и Съвместният Извършител са наистина и божествено

единни. Една истина е написана, когато е казано: „Аз съм първият и последният и няма друг Бог освен Мен.“

10:7.2 (115.4) В представите на смъртните на крайното ниво Райската Троица, както и Върховното Същество, има отношение само към всеобхватността – цялата планета, цялата вселена, цялата свръхвселена, цялата голяма вселена. Това отношение за всеобхватност се обяснява с това, че Троицата е цялото Божество, както и по много други причини.

10:7.3 (115.5) Върховното Същество е нещо помалко и нещо поразлично, отколкото Троицата, функционираща в крайните вселени; но в определени граници и по време на настоящата ера на незавършен енерголичностен синтез това еволюиращо Божество вероятно отразява отношението на Троицата на Върховенството. Отецът, Синът и Духът не предприемат лични действия съвместно с Върховното Същество, но по време на настоящата вселенска ера те си сътрудничат с него като Троица. Ние предполагаме, че подобни взаимоотношения съществуват и с Крайния. Ние често размишляваме относно това какъв ще бъде характерът на личните взаимоотношения между Райските Божества и Бог Върховния, след като той напълно еволюира, но в действителност не знаем това.

10:7.4 (115.6) Ние не намираме, че свръхуправлението на Върховенството е изцяло предсказуемо. Нещо повече – тази непредсказуемост изглежда е присъща на определена еволюционна незавършеност, което несъмнено е отличителен признак за незавършеност на Върховния и за незавършеността на крайната реакция на Райската Троица.

10:7.5 (115.7) Смъртният разум може незабавно да измисли хиляда и едно неща: физически катастрофи, кошмарни нещастни случаи, ужасни нещастия, мъчителни заболявания и глобални бедствия, и да си зададе въпроса дали тези посещения не са свързани с възможни действия на Върховното Същество. Честно казано, ние не знаем; всъщност не сме напълно сигурни. Но забелязваме, че с течение на времето всички тези сложни и повече или по-малко мистериозни обстоятелства *винаги* работят за доброто и прогреса на вселените. Възможно е обстоятелствата на съществуването и необяснимите превратности на живота да са взаимно преплетени в структура с висока стойност и значение посредством функцията на Върховния и свръхуправлението на Троицата.

10:7.6 (116.1) Като син Божий във всички дела на Бог Бащата вие можете да различите лично отношение на любов. Но вие не винаги ще сте в състояние да разбирате колко много от вселенските действия на Райската Троица са насочени към благополучието на индивидуалното смъртно създание на еволюиращите светове на пространството. При придвижването във вечността действията на Троицата ще бъдат разкрити като всецяло значими и обмислени, но те не винаги изглеждат така на създанията на времето.

8. Троицата отвъд пределите на Крайното

10:8.1 (116.2) Даже частичното разбиране на много истини и факти, свързани с Райската Троица, е възможно само в случай на осъзнаване на някаква нейна функция, излизаща извън пределите на крайното.

10:8.2 (116.3) Не би било препоръчително да дискутираме функциите на Троицата на Пределността, но можем да разкрием, че Бог Пределният е проявлението на Троицата в разбиранията на Трансценденталите. Склонни сме да вярваме, че обединяването на главната вселена е акт, свързан с възникването на Пределния, и вероятно отразява някои, но не всички, фази на абсонитното свръхуправление на Райската Троица. Пределният е условното изражение на Троицата по отношение на абсонитното единствено в този смисъл, в който Пределният частично представлява Троицата по отношение на крайното.

10:8.3 (116.4) В известен смисъл Вселенският Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух са съставни личности на всеобхватно Божество. Техният съюз в Райската Троица и абсолютната функция на Троицата са еквивалентни на функцията на всеобхватното Божество. И подобна завършеност на Божеството превишава пределите и на крайното, и на абсонитното.

10:8.4 (116.5) Макар че нито едно от Райските Божества всъщност не запълва целия потенциал на Божеството, трите заедно го правят. Три безкрайни лица изглежда са минималният брой създания, необходим за активирането на предперсоналния и екзистенциален потенциал на всеобхватното Божество – Божия Абсолют.

10:8.5 (116.6) Ние познаваме Вселенския Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух като *личности*, но аз не познавам лично Божия Абсолют. Аз обичам и се прекланям пред Бога Баща; аз уважавам и почитам Божия Абсолют.

10:8.6 (116.7) Веднъж пребивавах в една вселена, където определена група създания учеха, че завършилите – във вечността, накрая ще станат деца на Божия Абсолют. Но аз не съм склонен да приема такова обяснение на мистерията, която обгръща бъдещето на Завършилите.

10:8.7 (116.8) Корпусите на Завършилите обхващат, освен другото, онези смъртни на времето и пространството, които са постигнали съвършенство във всичко, което има връзка с волята на Бога. Като същества и в рамките на капацитета на създанията те истински и напълно познават Бога. Открили по този начин Бога като Бащата на всички създания, тези завършващи трябва по някое време да започнат търсенето на свръхкрайния Баща. Но това търсене предполага проникване в абсонитната същност на крайните атрибути и характер на Райския Баща. Вечността ще разкрие възможно ли е подобно постижение, но ние сме убедени, че дори ако завършилите наистина постигнат крайността на божествеността, те найвероятно ще са неспособни да постигнат свръхкрайните нива на абсолютното Божество.

10:8.8 (116.9) Може би ще е възможно Завършилите да постигат частично Божия Абсолют, но дори и да е така, все пак във вечността на вечностите проблемът за Всеобщия Абсолют ще продължи да интригува, омагьосва, обърква и предизвиква духовно извисяващите се и прогресиращи завършващи, защото ние смятаме, че мащабите за непостижимостта на космическите взаимоотношения на Всеобщия Абсолют ще нарастват заедно с непрекъснатото

разширяване на материалните вселени и тяхната духовна администрация.

10:8.9 (117.1) Само безкрайността може да разкрие Отеца-Безкрайност.

10:8.10 (117.2) [Подготвено от Вселенски Цензор, упълномощен от Извечно Древните на Уверса.]

Документ 11. Вечният остров на Рая

11:0.1 (118.1) РАЯТ е вечният център на вселената на вселените и мястото, обитавано от Вселенския Баща, Вечния Син, Безкрайния Дух, както и от подчинените и неподчинените им божествени същества. Този централен Остров е най-огромното организирано тяло в космическата реалност на мирозданието. Раят е както материална сфера, така и духовна обител. Всички разумни създания на Вселенския Баща живеят в материални обители; затова и абсолютният център на управление трябва да бъде материален, буквален. И нека отново повторим, че духовните субстанции и духовните същества са *реални*.

11:0.2 (118.2) Материалната красота на Рая е във великолепието на неговото физическо съвършенство; величието на Божия Остров се изразява във възвишените интелектуални постижения и развитието на разума на неговите обитатели; блаженството на централния Остров се обявява за безкраен дар на божествената духовна личност – светлината на живота. Но дълбоката духовна красота и чудесата на този великолепен ансамбъл са съвсем решено недостъпни за крайния разум на материалните създания. Красотата и

духовното величие на божествената обител са недостъпни за разбирането на смъртните. Раят принадлежи на вечността; не съществуват нито сведения, нито предания за произхода на този централен Остров на Светлината и Живота.

1. Божествената обител

11:1.1 (118.3) Раят служи за многобройните цели на управлението на вселенските светове, но за създанията той съществува преди всичко като обител на Божеството. Личното присъствие на Вселенския Баща се намира в самия център на горната повърхност на тази почти кръгла, но не сферична обител на Божествата. Това Райско присъствие на Вселенския Баща е непосредствено обкръжено от личното присъствие на Вечния Син, като в същото време и двамата са покрити от неизказаното великолепие на Безкрайния Дух.

11:1.2 (118.4) Бог пребивава, пребивавал е и ще пребивава вечно в тази централна и вечна обител. Ние винаги сме го намирали и винаги ще го намираме тук. Вселенският Баща е космически съсредоточен, духовно персонализиран и географски разположен в този център на вселената на вселените.

11:1.3 (118.5) На всички ни е известен прекият път, водещ към Вселенския Баща. Много аспекти на божествената обител са недостъпни за вашето разбиране, защото ви разделя огромно разстояние и необятно пространство, но тези, които са способни да разберат значението на тези огромни разстояния, знаят местонахождението на Бога така

определено и еднозначно, както вие знаете местонахождението на Ню Йорк, Лондон, Рим или Сингапур – градове с точно географско място на Урантия. Ако бяхте грамотен щурман, снабден с кораб, карти и компас, щяхте без проблеми да стигнете до тези градове. Така, ако разполагате с време и средство за придвижване, ако бяхте духовно подготвени и ако ви насочваха по верния път, можеха да ви преведат от една вселена на друга и от един кръг на друг; щяхте да преминавате през звездни светове, неизменно приближавайки се към центъра, докато накрая застанете пред централното сияние на духовното великолепие на Вселенския Баща. При наличието на всичко необходимо за подобно пътешествие да достигнете личното присъствие на Бога в центъра на мирозданието е също така възможно, както и да намерите отдалечени градове на вашата собствена планета. Това, че не сте били там, ни най-малко не опровергава тяхната реалност или действително съществуване. Това, че само някои са открили Бога в Рая, ни наймалко не опровергава нито реалността на неговото съществуване, нито действителността на неговото духовно лице в центъра на мирозданието.

11:1.4 (119.1) Отецът винаги може да бъде намерен тук. Да си отиде той би означавало всичко да се разпадне, защото в него, в центъра на неговата обител, се събират всички общи линии на гравитация, простиращи се до границите на творението. Независимо дали проследяваме разпространението на личностния контур през вселените, или наблюдаваме възнасящите се до Отеца, устремени към центъра личности; независимо дали проследяваме

водещите към долния Рай линии на материална гравитация, или наблюдаваме цикличните изливания на космическа сила; независимо дали проследяваме водещите към Вечния Син линии на духовна гравитация, или наблюдаваме проправящата си път към центъра процесия от Райски Божии Синове; независимо дали проследяваме контурите на разума, или наблюдаваме несметния брой породени от Безкрайния Дух небесни създания, всяко от тези наблюдения или всички те ни връщат към присъствието на Отеца в неговата централна обител. Тук е личното, буквално и действително присъствие на Бога. И от неговото безкрайно същество във всички вселени се изливат потоци живот, енергия и личности.

2. Природата на Вечния Остров

11:2.1 (119.2) Тъй като във вас започва да се създава известна представа за колосалността на материалната вселена, постижима даже от вашето местоположение в космоса и от вашето пространствено положение сред звездните системи, трябва да ви е ясно, че за толкова огромна материална вселена е необходима адекватна и достойна столица, център, съразмерен с величието и безкрайността на всеобщия Управител на цялото това огромно и обширно творение от материални светове и живи същества.

11:2.2 (119.3) По своята форма Раят се отличава от обитаемите пространствени тела – той не е сферичен. Той има явно изразена елипсовидна форма, при което диаметърът ѝ в северно-южна посока е с една шеста по-голям от диаметъра ѝ в посока изток-запад. Централният Остров е на практика плосък и разстоянието от горната до долната

му повърхност е една десета от диаметъра в източно-западна посока.

11:2.3 (119.4) Различията в размерите, заедно с неподвижността на Острова и големият изходящ натиск на сила-енергия в неговия северен край, позволяват да се установи абсолютна посока в мирозданието.

11:2.4 (119.5) Централният Остров е географски разделен на три области на дейност:

11:2.5 (119.6) 1. Горен Рай.

11:2.6 (119.7) 2. Периферен Рай.

11:2.7 (119.8) 3. Долен Рай.

11:2.8 (119.9) Тази повърхност на Рая, която е свързана с личностната дейност, ние наричаме горна, а противоположната повърхност – долна. Периферията на Рая е предназначена за дейност, която в строгия смисъл на думата не е нито личностна, нито неличностна. Троицата очевидно доминира над личностната или горна плоскост, а Безусловният Абсолют – над долната или неличностна плоскост. Едва ли Безусловният Абсолют може да се смята за личност, но ние действително предполагаме, че функционалното пространствено присъствие на дадения Абсолют е съсредоточено в долния Рай.

11:2.9 (120.1) Вечният Остров е представен от единна форма на материализация – неизменни системи на реалността. Тази буквална субстанция на Рая е еднородна организация на пространствения потенциал и не се среща никъде в цялата

огромна вселена на вселените. Тя е получила многобройни названия в различните вселени и Мелхиседек от Небадон отдавна я наричат *абсолютом*. Материалът, от който е създаден Раят, не е нито мъртъв, нито жив; той е изначалното недуховно изражение на Първия Източник и Център; това е *Раят*, а копия на Рая не съществуват.

11:2.10 (120.2) Струва ни се, че Първият Източник и Център е концентрирал в Рая целия абсолютен потенциал на космическата реалност като част от своя метод за самоосвобождаване от ограниченията на безкрайността, като средство, осигуряващо възможността за суббезкрайно и даже пространствено-времево творение. Но от това не следва, че Раят е ограничен във времето и пространството, само защото тези качества се разкриват във вселената на вселените. Раят съществува извън времето и няма положение в пространството.

11:2.11 (120.3) Условно казано, пространството очевидно започва веднага под долния Рай; времето – веднага над горния Рай. Времето, както вие го разбирате, не е характерна черта на съществуване в Рая, макар че жителите на централния Остров напълно осъзнават извънвремевата последователност на събитията. Движението не е присъщо на Рая, то е следствие на волеизявлението. Но понятието за разстояние, даже за абсолютно разстояние, е изпълнено с голям смисъл, защото може да се прилага към относителните местоположения в Рая. Раят е извънпространствен; затова неговите области са абсолютни и могат да се използват по много непонятни за смъртния разум начини.

3. Горният Рай

11:3.1 (120.4) В горния Рай са разположени три величествени сфери на дейност: *присъствието на Божествата, Най-Святата Сфера и Святата Област*. Обширното пространство, непосредствено обкръжаващо присъствието на Божествата, е отделено като Най-Святата Сфера и е предназначено за поклонение, тринитизация и висши духовни постижения. В тази зона няма нито материални структури, нито чисто интелектуални творения; те не биха могли да съществуват тук. От моите опити да преразкажа за човешкия разум божествената същност и изпълненото с красота величие на НайСвятата Сфера на Рая не би имало полза. Тази сфера е изцяло духовна, а вие сте почти изцяло материални. За чисто материалното същество чисто духовна реалност очевидно не съществува.

11:3.2 (120.5) Макар че в Най-Святата Сфера отсъства физическа материализация, секторите на Святата Земя изобилстват със спомени за вашия материален живот, още по-голям брой от които се съдържа в реминисцентните исторически зони на периферния Рай.

11:3.3 (120.6) Святата Област е външният или жилищен регион и е разделена на седем концентрични зони. Раят понякога бива наричан «Домът на Отеца», тъй като той е негова вечна обител, а тези седем зони често биват наричани «Райските резиденции на Отеца». Вътрешната или първа зона заемат Жителите на Рая и местните жители на Хавона, обитаващи Рая. Следващата, или втора зона, е област на обитание от местните жители на седемте свръхвселени на времето и пространството. Тази втора зона е частично

подразделена на седем гигантски сектора, в които живеят духовни същества и духовно извисяващи се създания, пристигнали от вселените с еволюционно развитие. Всеки от тези сектори е специално посветен на благополучието и напредъка на личностите от една от свръхвселените, но тези средства почти безкрайно надвишават потребностите на седемте свръхвселени от гледна точка на тяхното сегашно състояние.

11:34 (121.1) Всеки от седемте сектора на Рая е разделен на жилищни секции, предвидени за жилищни центрове за милиарди индивидуални прославени работни групи. Хиляда такива секции съставляват един сектор. Сто хиляди сектора са равни на една конгрегация. Десет милиона конгрегации образуват асамблея. Милиард асамблеи съставляват една голяма секция. Тези образувания продължават да нарастват чрез втората голяма секция, третата и така нататък, до седмата. И след това: седем големи секции съставляват една главна секция, седем главни секции – една висша секция; и така, кратни на по седем, възникват нови образувания висши, свръхвисши, небесни, свръхнебесни и върховни секции. Но и с това не се изчерпва всичко налично в пространството. Този зашеметяващ брой жилищни области в Рая – брой, излизащ извън пределите на вашите представи, заема значително по-малко от един процент от всичко предвидено за тези цели в пространството на Святата Земя. Остава и предостатъчно място за тези, които се намират на пътя към всеобщия център и даже за тези, които ще започнат своето пътешествие към Рая във вечното бъдеще.

4. Периферният Рай

11:4.1 (121.2) Централният Остров рязко прекъсва при периферията, но неговите размери са толкова огромни, че този краен ъгъл е относително неразличим в пределите на всяка ограничена област. Част от периферната повърхност на Рая е заета от полетата за излитане и кацане, предназначени за приемане и изпращане на различните групи духовни личности. Като се има предвид това, че зоната от ненаситеното пространство стига почти до периферията, тук се приема транспортът с всяка отпавила се към Рая личност. Нито до горния, нито до долния Рай може да се стигне с помощта на транспортен свръхнафим или посредством друг начин за прекосяване на пространството.

11:4.2 (121.3) Всеки от Седемте Главни Духа има свой трон на могъщество и власт в една от седемте сфери на Духа, кръгообразно разположени около Рая в пространството между сияещите сфери на Сина и вътрешния кръг от светове на Хавона, но центровете със съсредоточените на тях сили се намират в периферията на Рая. Тук бавно въртящите се присъствия на Седемте Висши Управляващи Енергии обозначават местоположението на седемте станции, изпращащи в седемте свръхвселени мълниеносни избухвания на определени видове енергии от Рая.

11:4.3 (121.4) Тук, в периферния Рай, се намират колосални исторически и пророчески демонстрационни области, предвидени за Синовете-Създатели и посветени на локалните вселени на времето и пространството. Съществуват точно седем трилиона такива запазени за

исторически цели места, готови или все още празни, но всичко това като цяло покрива само около четири процента от съответстващите части от периферната област. Ние предполагахме, че тези грамадни запазени територии са предназначени за творенията, които в необходимия момент ще се появят отвъд пределите на известните днес и обитаеми седем свръхвселени.

11:4.4 (121.5) Тази част от Рая, която е предназначена за съществуващите вселени, е заета само от един до четири процента, докато областта, предвидена за тези дейности, поне с един милион пъти превишава действителните потребности. Раят е достатъчно голям, за да осигури простор за дейностите на почти безкрайно творение.

11:4.5 (121.6) Но по-нататъшни опити да ви помогна да си представите величието на Рая биха били безплодни. Трябва търпеливо да изчакате и, изчаквайки — да продължавате своето духовно извисяване, защото вярно е казаното: “Нито с очи е виждал, нито с уши е чувал, нито дори през ума на смъртния човек е минавало това, което Вселенският Отец е приготвил за онези, които надживяват живота в плът в световите на времето и пространството.”

5. Долният рай

11:5.1 (122.1) За долния Рай знаем само това, което ни е казано; личности там не обитават. Той няма никакво отношение към делата на духовните разумни същества, не действа тук и Божеството-Абсолют. Нас ни учат, че всички контури на физическа енергия и космическа сила водят своето начало от долния Рай, който има следния строеж:

11:5.2 (122.2) 1. Направо под мястото, на което е разположена Троицата, в централната част на долния Рай, се намира неизвестната и неразкрита Зона на Безкрайността.

11:5.3 (122.3) 2. Непосредствено около тази Зона е разположена една безименна област.

11:5.4 (122.4) 3. Външните граници на долната повърхност заема област, контролираща пространствения потенциал и силата-енергия. Действието на този огромен елипсовиден силов център не съответства на нито една от известните функции на каквото и да е триединство, но в тази област явно е съсредоточен изначалният силов заряд на пространството. Този център се състои от три концентрични елипсовидни зони: вътрешната е център на силовите и енергийни процеси на самия Рай, а външната може би е свързана с функциите на Безусловния Абсолют, но по отношение на пространствените функции на средната зона ние не можем да кажем нищо определено.

11:5.5 (122.5) *Вътрешната зона* на този силов център действа очевидно като гигантско сърце, чиито съкращавания изпращат потоци енергия дори към най-отдалечените граници на физическото пространство. Тя направлява и модифицира сили-енергии, но едва ли ги привежда в движение. Присъстващото в реалността и създаваното от тази изначална сила напрежение-присъствие се проявява доста появно в северния край на Райския център, отколкото в южните региони; тази разлика е постоянна. Изначалната сила на пространството изглежда постъпва на юг и изтича на север в резултат от действието на неизвестна циркулационна система, изпълняваща функция

във връзка с разпространяването на този основен вид сила-енергия. От време на време възникват забележими колебания и в напрежението в източно-западно направление. Силите, излъчвани от тази зона, не реагират на въздействието на наблюдаемата физическа гравитация, но винаги се подчиняват на гравитацията на Рая.

11:5.6 (122.6) *Средната зона* на силовия център непосредствено обкръжава вътрешната зона. Средната зона явно е статична, ако пренебрегнем нейното разширяване и съкращаване в три цикъла на активност. Най-слабата от тези пулсации става в източно-западно направление, следващата по сила – в северно-южно, като в същото време наймощното общо разширяване и свиване се извършва по всички направления. Функцията на тази средна зона така и не получи определение, но найвероятно тя има отношение към взаимното съгласуване на вътрешната и външните зони на силовия център. Мнозина смятат, че средната зона е механизъм за управление на промеждутъчното пространство или зоните на покой, които отделят следващите едно след друго пространствени нива на мирозданието; но няма нито свидетелство, нито откровение, което да потвърждава това. Нашето предположение се основава на знанието, че тази средна зона има някакво отношение към функционирането на механизма на ненаситеното пространство на мирозданието.

11:5.7 (122.7) *Външната зона* е най-големият и най-активен от трите концентрични елипсовидни пояси на неотъждествения космически потенциал. Тази област е

арена на невъобразими дейности – центърът, където се събират всички излъчващи контури, устремяващи се в пространството по всички направления до външните граници на седемте свръхвселени и отиващи още подалеч, пресичащи колосалните и непостижими пространства на външния космос. Даденото космическо присъствие е съвършено нелично независимо от това, че по някакъв неразкрит начин то явно косвено се подчинява на волята и разпореждането на безкрайните Божества, действащи като Троицата. Смята се, че тук се намира централната точка на съсредоточаване, Райският център на космическото присъствие на Безусловния Абсолют.

11:5.8 (123.1) Очевидно всички разновидности на сила и всички фази на енергия са затворени; те циркулират във вселените и се връщат по определени маршрути. Но се оказва, че излъчванията на активираната зона на Безусловния Абсолют могат или да се отправят в пространството, или да се връщат назад, но никога двете действия не се извършват едновременно. Тази външна зона пулсира на гигантски цикли с продължителност цяла вечност. В течение на малко повече от един милиард урантийски години става изтичане на пространствената сила на този център, което се сменя от възвратно движение със същата продължителност. И проявленията на пространствената сила на този център са всеобщи: те обхващат цялото достъпно за насищане пространство.

11:5.9 (123.2) Всички видове физическа сила, енергия и вещество са единни. Цялата сила-енергия произхожда от долния Рай, където ѝ предстои да се върне след

завършването на своя кръговрат в пространството. Но не цялата енергия и материални образувания на вселената на вселените в тяхното съвременно състояние водят своето начало от долния Рай; пространството е утробата на много типове материя и предматерия. Макар външната зона на силовия център на Рая да е източникът на пространствени енергии, самото пространство не възниква тук. Пространството не е сила, енергия или предматерия. Респирацията на пространството не се обяснява с пулсациите на тези зони, а редуващите се в тази зона фази на изтичане и постъпване на енергия са синхронизирани с двумилиардните цикли на разширяване и свиване на пространството.

6. Респирацията на пространството

11:6.1 (123.3) Ние не знаем истинския механизъм на респирацията на пространството; само наблюдаваме неговите периодични свивания и разширения. Тази респирация обхваща както хоризонталното протежение на наситеното пространство, така и вертикалното протежение на ненаситеното пространство, съществуващи в огромни резервоари над и под Рая. Обемните очертания на тези пространствени резервоари напомнят пясъчен часовник.

11:6.2 (123.4) Когато вселените по хоризонтала на наситеното пространство се разширяват, резервоарите по вертикала на ненаситеното пространство се свиват и обратно. Непосредствено под долния Рай се извършва сливане на наситеното и ненаситеното пространства. И двата типа пространство протичат през преобразуващи регулационни канали, където се извършват измененията, необходими за

превръщането на наситеното пространство в ненаситено и обратно при периодичните свивания и разширявания на космоса.

11:6.3 (123.5) Под „ненаситено“ се разбира пространство, което не е наситено с тези сили, енергии и присъствия, които съществуват в наситеното пространство. Ние не знаем трябва ли вертикалното (резервоарно) пространство вечно да служи като противотежест на хоризонталното (пространство на вселените); ние не знаем дали съществува творчески замисъл по отношение на ненаситеното пространство; наистина, твърде малко знаем за резервоарите на пространството – само това, че те съществуват и очевидно уравновесяват цикличните разширявания и свивания на вселената на вселените.

11:6.4 (123.6) Всяка фаза на циклична респирация на пространството продължава малко повече от един милиард урантийски години. В течение на една фаза вселените се разширяват, а в течение на следващата се свиват. Понастоящем наситеното пространство се приближава към средата на фазата на разширяване, а в същото време ненаситеното пространство се приближава към средата на фазата на свиване и по наши сведения границите на двете протежения на пространството се намират, теоретически, на равно разстояние от Рая. Сега резервоарите на ненаситеното пространство се простират във вертикално направление над горния и под долния Рай на такова разстояние, на каквото се простира от периферния Рай наситеното пространство на вселените, достигащи до

четвъртото външно ниво на космоса и даже излизащи извън неговите предели.

11:6.5 (124.1) В течение на един милиард урантийски години пространствените резервоари се свиват, докато мирозданието и силовата активност на цялото хоризонтално пространство се увеличава. Така са необходими малко повече от два милиарда урантийски години за завършване на пълния цикъл на разширяване и свиване.

7. Пространствените функции на Рая

11:7.1 (124.2) Пространство не съществува на нито една от повърхностите на Рая. Ако, намирайки се на горната му повърхност, „погледнем“ право нагоре, ще бъде невъзможно да се „види“ нищо, освен влизащо или излизащо ненаситено пространство, понастоящем входящо. Пространството не влиза в съприкосновение с Рая; само спокойните зони на *промеждутъчното пространство* влизат в контакт с централния Остров.

11:7.2 (124.3) Раят е фактически неподвижно ядро, което е обкръжено от разположените между наситеното и ненаситеното пространство зони на относителен покой. Географски тези зони представляват относително продължение на Рая, но може би в тях има някакво движение. Твърде малко ни е известно за тях, но забелязваме, че тези зони на отслабено пространствено движение разделят наситеното и ненаситеното пространства. Някога подобни зони са съществували

между нивата на наситеното пространство, но сега те вече са помалко спокойни.

11:7.3 (124.4) Вертикалното напречно сечение на цялото пространство донякъде напомня малтийски кръст, хоризонталното протежение на който съответства на наситеното (вселенското) пространство, а вертикалното – на ненаситеното (резервоарно) пространство. Четирите края на този кръст са донякъде разделени, доколкото зоните на промеждутъчното пространство разделят наситеното и ненаситеното пространство. При отдалечаване от Рая спокойните зони на промеждутъчното пространство се разрастват и в края на краищата обхващат границите на цялото пространство, като изцяло включват в себе си както пространствените резервоари, така и цялото хоризонтално протежение на наситеното пространство.

11:7.4 (124.5) Пространството не е нито субабсолютно условие в рамките на Безусловния Абсолют, нито неговото присъствие, както не е и функция на Крайния. Пространството е дарът на Рая и се смята, че пространството на голямата вселена и всички външни области в действителност е наситено с изначалния пространствен потенциал на Безусловния Абсолют. От мястото, в което се приближава към периферния Рай, това наситено пространство се простира навън, пресича четвъртото космическо ниво и излиза извън пределите на мирозданието, но докъде, ние не знаем.

11:7.5 (124.6) Ако си представите крайна, но непостижимо огромна клиновидна V-образна плоскост, разположена под

прав ъгъл както към горните, така и към долните повърхности на Рая и с върха си почти влизаща в съприкосновение с периферния Рай, и ако след това си представите тази плоскост в нейното елипсовидно завъртане около Рая, то въртеливото движение на тази плоскост би очертала приблизително обема на наситеното пространство.

11:7.6 (124.7) По отношение на всяка дадена точка във вселените съществуват горен и долен предел от хоризонталното пространство. При достатъчно отдалечаване нагоре или надолу под прав ъгъл към плоскостта на Орвонтон може рано или късно да достигнеш горната или долната граница на наситеното пространство. При отдалечаване от Рая, в границите на известното протежение на мирозданието, границите на пространството все повече и повече се раздалечават; пространството се уплътнява, и то донякъде побързо, отколкото плоскостта на творението – вселените.

11:7.7 (125.1) Намиращите се между нивата на пространството относително спокойни зони – такива, каквато е зоната, отделяща седемте свръхвселени от първото външно ниво на пространството, представляват исполински елипси със слаба космическа активност. Тези зони разделят огромните галактики, които в организиран ред стремително се въртят около Рая. Можете да си представите първото външно ниво на пространството, където понастоящем се формират безчислен брой вселени, като гигантска процесия на галактики, въртящи се около Рая и ограничени отгоре и отдолу от спокойни зони от промеждутъчно пространство, а откъм вътрешната и

външната граници – обгърнати от относително спокойни зони.

11:7.8 (125.2) Така нивото на пространството функционира като елипсовидна област на движение, обкръжена от всички страни от относителна неподвижност. Такива съотношения на движение и покой образуват изкривени пространствени пътища на понижено съпротивление на движението, зад които винаги следват космическата сила и възникващата енергия в тяхното вечно въртене около Острова на Рая.

11:7.9 (125.3) Тези редуващи се зони на мирозданието, в съвкупност с променящото се движение на галактиките по посока на и в посока, обратна на часовниковата стрелка, са фактор за стабилизация на физическата гравитация, предназначена за предотвратяване на усилванията на гравитационното напрежение до разрушителна и разсейваща величина. Такъв механизъм оказва антигравитационно въздействие и изпълнява функцията на спирачка, намаляваща опасните скорости.

8. Гравитацията на Рая

11:8.1 (125.4) Неизбежното гравитационно притегляне ефективно обхваща всички светове във всички вселени в целия космос. Гравитацията, това са всемогъщите обятия на физическото присъствие на Рая. Гравитацията е всесилната нишка, на която са нанизани блещукащите звезди, сияещите слънца и въртящите се сфери, съставляващи всеобхватното физическо украшение на

вечния Бог, Който е всичко, Който всичко изпълва и в Когото се съдържа всичко.

11:8.2 (125.5) Центърът и средоточието на абсолютната материална гравитация е Райският Остров, допълван от обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела и уравновесяван от горните и долни резервоари на пространството. Всички известни еманации на долния Рай неизменно и безпогрешно реагират на въздействието на централната гравитация, от която са обхванати безчислените кръгове на елипсовидните пространствени нива на мирозданието. Всеки известен тип космическа реалност описва вековна дъга, стремейки се към кръгообразно движение, към завъртане по огромната елипса.

11:8.3 (125.6) Пространството не реагира на гравитацията, но ѝ служи като противотежест. Без амортизиращата способност на пространството възникващите в него експлозии биха предизвикали сътресение в околните космически тела. Наситеното пространство също оказва такова антигравитационно въздействие на физическата или линейна гравитация; пространството действително е способно да неутрализира такова действие на гравитацията, макар и да е неспособно да го забави. Абсолютната гравитация е гравитацията на Рая. Локалната – или линейна – гравитация се отнася към електрическия стадий на енергията или материята; тя действа в пределите на централната, свръх- и външните вселени при всяка съответстваща материализация.

11:8.4 (125.7) Многобройните видове космическа сила, физическата енергия, вселенската енергия, а също и различните материализации разкриват три общи, макар и не строго разграничени, стадии на реакция спрямо гравитацията на Рая:

11:8.5 (126.1) 1. *Догравитационни стадии (Сила)*. Това е първата стъпка в процеса на индивидуализацията на пространствения потенциал в доенергийните видове космическа сила. Този стадий съответства на понятието за изначалния силов заряд на пространството, понякога наричан *чиста енергия* или *сегрегата*.

11:8.6 (126.2) 2. *Гравитационни стадии (Енергия)*. Тази модификация на силовия заряд на пространството се създава от Райските организатори на силата. Тя свидетелства за появата на енергийни системи, реагиращи на въздействието на гравитацията на Рая. Тази възникваща енергия първоначално е неутрална, но претърпявайки поредица трансформации, започва да проявява така наричаните отрицателни и положителни свойства. Тези стадии ние наричаме *ултимата*.

11:8.7 (126.3) 3. *Постгравитационни стадии (Енергия на Вселената)*. На тези стадии енергия-материята започва да се подчинява на линейната гравитация. В централната вселена такива физически системи са троичните организации, известни като *триата* – свръхмощни системи, които са изходни по отношение на пространствено-времевите творения. Физическите системи на свръхвселените се формират от Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори. Тези

материални организации се отличават от двойствения строеж и са известни като *гравита*. Обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела не са нито триата, нито гравита, а силата на тяхното притегляне разкрива и двата типа физическа гравитация – линейна и абсолютна.

11:8.8 (126.4) Пространственият потенциал не взаимодейства с никакъв вид гравитация. Този изначален дар на Рая не е действително ниво на реалността; той предшества всички относителни функционални недуховни реалности – всички проявления на сила-енергия, а също и на образуванията от енергия и материя. Пространственият потенциал е термин, който трудно може да бъде дефиниран. Той не означава нещо, предшестващо пространството; неговото значение трябва да предава идеята за потенциалните възможности, съществуващи в самото пространство. В общи линии той може да бъде осмислен като включващ всички тези абсолютни въздействия и потенциали, които излизат от Рая и съставляват пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

11:8.9 (126.5) Раят е абсолютният източник и вечен център на цялата енергия и цялото вещество във вселената на вселените. Безусловният Абсолют разкрива, регулира и обхваща всичко това, на което Раят е източник и първопричина. Всеобщото присъствие на Безусловния Абсолют представлява еквивалентна концепция за потенциалната безкрайност на гравитационния обхват – еластична напрегнатост на присъствието на Рая. Тази представа ни помага да осъзнаем факта, че всичко се привлича към центъра, към Рая. Даденият пример е

приблизителен, но полезен. Той също така обяснява защо гравитацията винаги действа предимно в плоскост, перпендикулярна на масата – това свидетелства за различията в размерите на Рая и обкръжаващите го творения.

9. Уникалността на Рая

11:9.1 (126.6) Раят е уникален с това, че е първопричина и окончателна цел на всички духовни личности. Макар да е вярно това, че не всички низши духовни същества от локалните вселени веднага ще отидат в Рая, той остава желана цел за всички свръхматериални личности.

11:9.2 (126.7) Раят е географският център на безкрайността; той не е нито част от вселенското творение, нито даже истинска част от вечната вселена Хавона. Обикновено казваме, че централният Остров принадлежи на божествената вселена, но в същност това не е така. Раят е вечна и изключителна същност.

11:9.3 (127.1) Във вечността на миналото, когато Вселенският Баща претворил безкрайното личностно изражение на своето духовно „аз“ в съществото на Вечния Син, той едновременно с това разкрил потенциала на безкрайността, съдържащ се в неговото нелично „аз“ като Рая. Неличносният и недуховен Рай изглежда е неизбежно отражение на волята на Оцеа и акт, увековечаващ Първородния Син. Така реалността била замислена от Оцеа в две актуални фази: личностна и неличносна, духовна и недуховна. Съществуващото между тях напрежение и волята на Оцеа и Сина за

действие довели до появата на Съвместния Извършител и на централната вселена на материалните светове и духовни същества.

11:9.4 (127.2) Когато реалността е диференцирана като личностна и неличностна (Вечният Син и Раят), едва ли би било вярно да се нарече това, което е неличностно, „Божество“ без никакви уговорки. Енергийните и материални последствия от действията на Божеството едва ли могат да се наричат Божество. Божеството може да служи като причина за много от това, което не е Божество, и Раят не е Божество; Раят не притежава и съзнание – такова, каквото смъртният човек може някога да разбере.

11:9.5 (127.3) Раят не е изходен по отношение на някое същество или жив организъм; той не е създател. Личността и интелектуално-духовните отношения *могат да се предават*, но моделът – не. Моделите никога не са отражения; те са копия, репродукции. Раят е абсолютът на моделите; Хавона е израз на тези потенциали в действителност.

11:9.6 (127.4) Централна и вечна, великолепа и идеална е обителта на Бога. Неговото жилище е прекрасен образец за всички столични светове във вселената; и централната вселена на неговото непосредствено пребиваване служи като еталон за всички вселени във всичко, което засяга техните идеали, организация и крайна съдба.

11:9.7 (127.5) Раят е всеобщият център на цялата личностна дейност, източник и център на всички пространствено-силови и енергийни проявления. Всичко, което

съществува, което е съществувало, или което ще съществува, е станало, става или ще става, от тази централна обител на вечните Богове. Раят е центърът на цялото творение, източникът на цялата енергия и първоизточникът на всички личности.

11:9.8 (127.6) В крайна сметка от всичко, което се отнася за Рая, найважен за смъртните е фактът, че тази съвършена обител на Вселенския Баща е реална и далечна цел за безсмъртните души на смъртните и материалните Божии синове, духовно извисяващите се създания на еволюиращите светове на времето и пространството. Всеки познал Бога смъртен, отдал себе си на изпълнение на волята на Отеца, вече е стъпил върху дългия път към Рая – пътя на стремежа към божественото и придобиването на съвършенство. И когато подобно същество с животински произход, извисило се от низшите пространствени сфери, застане – както са застанали вече легиони други, пред Боговете на Рая, то подобно постижение изразява реалността на духовната трансформация, граничеща с пределите на върховността.

11:9.9 (127.7) [Представено от Възпитаващия в Мъдростта, назначен да изпълнява тази функция от Извечно Древния на Уверса.]

Документ 12. Вселената на Вселените

12:0.1 (128.1) ОГРОМНОСТТА на сътвореното от Всеобщия Баща е отвъд обсега, който може да бъде осъзнат от крайното въображение; грандиозността на главната вселена изумява дори съществата от моята категория. Но

смъртният разум е способен да си изясни много аспекти на плана и устройството на вселените; можете да се запознаете с тяхната физическа организация и удивително управление; можете да научите много за различните групи разумни създания, населяващи седемте свръхвселени на времето и централната вселена на вечността.

12:0.2 (128.2) По принцип, тоест в потенциала на вечността, ние представяме материалното като безкрайно, тъй като Всеобщият Баща е действително безкраен; но докато изучаваме и наблюдаваме общото материално творение, ние разбираме, че във всеки конкретен момент от времето то е ограничено, макар че за вашия краен разум то е относително безкрайно, практически безгранично.

12:0.3 (128.3) Изучавайки физическите закони и наблюдавайки звездните светове, ние се убеждаваме, че безкрайният Създател все още не се е проявил в цялата пълнота на космическо изражение и че значителна част от космическия потенциал на Безкрайния все още е заключена в него самия и неразкрита. За създадените същества главната вселена може да изглежда практически безкрайна, но тя далеч не е завършена; все още съществуват физически граници на материалното творение и продължава емпиричното разкриване на вечния замисъл.

1. Пространствените нива на Главната Вселена

12:1.1 (128.4) Вселената на вселените не е безкрайна плоскост, безграничен куб или безграничен кръг; тя определено притежава размери. Законите на физическата организация

и управление убедително доказват, че цялото огромно струпване на силаенергия и материяенергия в крайна сметка функционира като пространствена единица, като организирано и съгласувано цяло. Поддаващите се на наблюдение свойства на материалното творение свидетелстват за това, че физическата вселена има определени граници. Окончателното доказателство както за кръгообразността, така и за пределността на вселената е добре известният – известен на нас, факт, че всички разновидности на основната енергия вечно се придържат към извитата траектория на пространствените нива на главната вселена, подчинявайки се на непрестанното и абсолютно притегляне на Рая.

12:1.2 (128.5) Последователните пространствени нива на главната вселена представляват основните сектори на наситеното пространство – всеобхватното творение, организирано и частично обитаемо или все още неорганизирано и необитаемо. Ние предполагаме, че ако главната вселена не беше последователност от елипсовидни пространствени нива с намаляващо съпротивление на движението, редуващи се със зони на сравнително спокойствие, би било възможно да се наблюдава как някои космически енергии се изстрелват по права на безкрайно разстояние, безследно изчезвайки в пространството; но ние никога не сме откривали сила, енергия или материя, които да имат подобни свойства; от векове те винаги се завихрят, винаги се въртят по огромните кръгове на пространството.

12:1.3 (129.1) Отдалечавайки се от Рая по хоризонталното протежение на преодоляното пространство, главната вселена съществува като шест концентрични елипси – пространствените нива, обкръжаващи централния Остров:

12:1.4 (129.2) 1. Централната Вселена – Хавона.

12:1.5 (129.3) 2. Седемте Сврхвселени.

12:1.6 (129.4) 3. Първото Външно Ниво на Пространството.

12:1.7 (129.5) 4. Второто Външно Ниво на Пространството.

12:1.8 (129.6) 5. Третото Външно Ниво на Пространството.

12:1.9 (129.7) 6. Четвъртото и Пределно Ниво на Пространството.

12:1.10 (129.8) Централната Вселена *Хавона* не е времево творение – тя е вечна реалност. Тази нямаща начало и край вселена се състои от един милиард сфери с величествено съвършенство и е обкръжена от огромни тъмни гравитационни тела. В центъра на Хавона се намира неподвижният и абсолютно устойчив Остров на Рая, обграден от своите двадесет и един спътника. Благодарение на огромната маса обкръжаващи тъмни гравитационни тела, разположени по границата на централната вселена, общата маса на това централно творение с много превишава известната съвкупна маса на всичките седем сектора на голямата вселена.

12:1.11 (129.9) *Системата Рай-Хавона* – вечната вселена, обграждаща вечния Остров, представлява съвършеното и

вечно ядро на главната вселена; всичките седем свръхвселени и всички региони на външно пространство се въртят по установени орбити около гигантското централно струпване на спътниците на Рая и на сферите на Хавона.

12:1.12 (129.10) *Седемте Свръхвселени* не са изначални физически системи; техните граници никъде не разделят някоя мъглявина, не пресичат и локалните вселени – основните единици на творението. Всяка свръхвселена е просто географско пространство, обединяващо приблизително една седма част от организираното и частично обитаемо творение от постХавонския период; всяка от тях е почти равна на броя на локалните вселени и на обема заемано пространство. *Небадон*, вашата локална вселена, е едно от по-новите творения в седмата свръхвселена *Орвонтон*.

12:1.13 (129.11) *Голямата Вселена* е настоящото организирано и обитаемо творение. Тя се състои от седемте свръхвселени със съвкупен еволюционен потенциал от около седем трилиона обитаеми планети, без да споменаваме вечните сфери на централното творение. Но такава ориентировъчна оценка не отчита нито архитектурните административни сфери, нито външните групи неорганизирани вселени. Настоящите неравни граници на голямата вселена, нейната неравномерна и незавършена периферия, в съчетание с изключително неустойчивото състояние на цялостния астрономически план, позволява на нашите астрономи да направят извода за незавършеността дори на седемте свръхвселени.

Придвижвайки се от божествения център в което и да е направление, ние винаги достигахме външните предели на организираното и обитаемо творение; достигахме външните граници на голямата вселена. И именно до тази външна граница в отдалечено ъгълче на това величествено творение продължава своето богато на събития съществуване вашата локална вселена.

12:1.14 (129.12) *Външните Нива на Пространството.* В далечното пространство, на огромно разстояние от седемте обитаеми свръхвселени, се извършва образуването на коло сални, невероятно величествени кръгове, обединяващи силата и материализиращата се енергия. Между енергийните кръгове на седемте свръхвселени и този гигантски външен пояс на силова активност се намира пространствена зона на относително спокойствие, чиято дълбочина варира, съставлявайки средно 400 000 светлинни години. В тези космически зони няма звезден прах – космическа мъгла. Нашите изследователи на тези явления се затрудняват да определят с точност статута на пространствените сили в тази зона на сравнително спокойствие, обкръжаваща седемте свръхвселени. Но на разстояние от около половин милион светлинни години отвъд периферията на голямата вселена ние наблюдаваме началото на зона на невероятна енергийна дейност, която над двадесет и пет милиона светлинни години нараства по размах и интензивност. Тези гигантски дискове от активиращи сили се намират на първото външно ниво на пространството, един непрекъснат пояс на космическа активност, обкръжаващ цялото известно, организирано и обитаемо творение.

12:1.15 (130.1) Още позначителна е активността отвъд пределите на това пространство, защото физиците от Уверса получиха първите потвърждения за силова активност на разстояние повече от петдесет милиона светлинни години от найотдалечените явления на първото външно ниво на пространството. Тази активност несъмнено е признак за организирането на материални творения във второто външно пространствено ниво на главната вселена.

12:1.16 (130.2) Централната вселена е творение на вечността; седемте свръхвселени са творения на времето; четирите външни нива на пространството несъмнено са предназначени за възникване и развитие на пределността на творението. Съществува мнението, че Безкрайният може да придобие пълнота на изражението само в безкрайността; и тези, които смятат така, постулират допълнително и неразкрито творение отвъд пределите на четвъртото, пределно ниво на главната вселена – една предполагаема, вечно разширяваща се безбрежна вселенска безкрайност. Теоретически ние не знаем как може да ограничим безкрайността на Създателя или потенциалната безкрайност на творението, но във вида, в който главната вселена съществува и бива управлявана, тя се разглежда от нас като имаща явни предели и външни граници, ограничени от открито пространство.

2. Областта на Безусловния Абсолют

12:2.1 (130.3) Когато астрономите на Урантия се взират през своите все помощни телескопи в тайнствената шир на външното пространство и там съзират поразителната еволюция на почти безброй физически вселени, те би

трябвало да си дават сметка, че гледат към могъщото въплъщение на непостижимите замисли на Архитектите на Главната Вселена. Действително, ние разполагаме с доказателства, които ни дават основание да предположим, че в обширните енергийни явления, характеризиращи понастоящем тези далечни региони, се вижда периодичното въздействие на личностите на Рая; но в по-широка перспектива, отвъд пределите на седемте свръхвселени, пространството обикновено се разглежда като областта на Безусловния Абсолют.

12:2.2 (130.4) **Макар** че за невъоръженото око на човека са видни само две или три мъглявини извън границите на свръхвселената на Орвонтон, вашите телескопи разкриват буквално милиони и милиони от тези физически вселени, намиращи се в процес на формиране. Повечето от звездните светове, достъпни за наблюдение пред вашите съвременни телескопи, са в пределите на Орвонтон, но с помощта на фотографската техника мощните телескопи проникват далеч отвъд границите на голямата вселена в областта на външното пространство, където се формират безброй вселени. И още много милиони вселени остават недостъпни за вашите настоящи прибори.

12:2.3 (130.5) **В** недалечно бъдеще нови телескопи ще разкрият пред удивения взор на астрономите от Урантия не по-малко от 375 милиона нови галактики в далечените области на външното пространство. В същото време тези нови помощни телескопи ще разкрият, че много галактики, които преди се причисляваха към външното пространство, в действителност са част от галактическата система на

Орвонтон. Седемте свръхвселени продължават да се разрастват; периферията на всяка от тях постепенно се разширява; нови мъглявини стават устойчиви и организирани; и някои от мъглявините, които астрономите от Урантия смятат за извънгактически, в действителност се намират на границата на Орвонтон и извършват своето завъртане заедно с нас.

12:2.4 (131.1) Астрономите на Уверса забелязват, че голямата вселена е обкръжена от предшествениците на многобройни звездни и планетарни струпвания под формата на концентрични пръстени, състоящи се от огромно множество вселени на външното пространство и от всички страни обкръжаващи съществуващото сега обитаемо творение. По оценките на физиците от Уверса енергията и масата на тези външни и неизследвани области вече многократно надвишава съвкупната материална маса и енергиен заряд на седемте свръхвселени. Ние знаем, че метаморфозата на космическата сила в тези външни пространства се отнася към функциите на Райските организатори на силата. Също така знаем и това, че въпросните сили са изходни по отношение на тези физически енергии, които понастоящем активират голямата вселена. Но Управляващите енергията на Орвонтон нямат никакво отношение към тези отдалечени светове, а движенията на енергии на тези сфери не са забележимо свързани с енергийните кръгове на организираниите и обитаеми творения.

12:2.5 (131.2) Ние знаем много малко за значимостта на тези изключителни явления на външното пространство.

Великото творение на бъдещето е в процес на формиране. Ние сме способни да оценим неговата грандиозност, да видим неговата дължина и да усетим неговите величествени размери, но извън това не знаем за тези области много повече от астрономите на Урантия. Доколкото ни е известно, никакви ангели или други духовни създания не обитават в този външен пръстен от мъглявини, слънца и планети. Тези далечни райони се намират отвъд пределите на пълномощия и ръководство на правителствата на свръхвселените.

12:2.6 (131.3) Съгласно разпространеното в Орвонтон мнение се създава нов тип творение – тип вселени, на които е съдено да станат място на бъдещи действия на формиращите се Корпуси на Завършилите; и ако нашите предположения се окажат верни, то безкрайното бъдеще готви на всички вас такива спиращи дъха зрелища, каквито са били подготвени за вашите предци и предшественици.

3. Всеобщата гравитация

12:3.1 (131.4) Всички без изключение видове силаенергия – материална, умствена или духовна, се подчиняват на този обхват, на тези всеобщи присъствия, които ние наричаме гравитация. Личността също се подчинява на гравитацията – на особения кръг на Отеца; но независимо от специфичната принадлежност на този кръг на Отеца той не се изключва от останалите кръгове; Всеобщият Баща е безкраен и се проявява чрез *всичките* четири кръга на абсолютна гравитация в главната вселена:

12:3.2 (131.5) 1. Гравитацията на Личността на Всеобщия Баща.

12:3.3 (131.6) 2. Гравитацията на Духа на Вечния Син.

12:3.4 (131.7) 3. Гравитацията на Разума на Съвместния Извършител.

12:3.5 (131.8) 4. Космическата Гравитация на Райския Остров.

12:3.6 (131.9) Тези четири кръга не са свързани със силовите центрове на долния Рай; те не са кръгове на сила, енергия или мощ. Те са кръгове на абсолютното *присъствие* и подобно на Бога са независими от времето и пространството.

12:3.7 (132.1) В тази връзка е интересно да се отбележат някои наблюдения, направени на Уверса в течение на последните хилядолетия от корпусите от изследователи на гравитацията. Тази група експерти е стигнала до следните заключения относно различните гравитационни системи на главната вселена:

12:3.8 (132.2) 1. *Физическа гравитация*. Оценявайки общите потенциални възможности на физическата гравитация на цялата голяма вселена, членовете на групата внимателно сравняват своите резултати с общата величина на активно присъствие на абсолютна гравитация. Тези изчисления показват, че съвкупното гравитационно въздействие в голямата вселена съставлява съвсем малка част от предполагаемото въздействие на гравитацията на Рая, изчислено въз основа на реакцията спрямо гравитацията от страна на основните физически единици вселенска материя. Изследователите правят изумителния извод, че централната вселена и обкръжаващите я седем

свърхвселени понастоящем използват под 5% от активното действие на абсолютния гравитационен обхват на Рая. С други думи, в настоящия момент около деветдесет и пет процента от активното въздействие на космическата гравитация на Райския Остров, изчислено въз основа на тази теория за съвкупността, контролира материалните системи, намиращи се отвъд пределите на съществуващите понастоящем организирани вселени. Всички тези изчисления се отнасят към абсолютната гравитация; линейната гравитация се проявява при взаимодействие и за нейното изчисляване е необходимо да се знае фактическата величина на гравитацията на Рая.

^{12:3.9 (132.3)} *2. Духовна гравитация.* Използвайки същия метод за сравнителна оценка и изчисление, тези изследователи изучили настоящата потенциална способност за въздействие на духовната гравитация и, с помощта на Единичните Посланици и други духовни личности, получили сумарно изразяване на активната духовна гравитация на Втория Източник и Център. И крайно поучително е да се отбележи, че те открили приблизително същата величина за активното и функционално присъствие на духовна гравитация в голямата вселена, която постулират и като обща величина на присъствието на активна духовна гравитация. С други думи: понастоящем практически цялата наблюдаема духовна гравитация на Вечния Син, изчислена въз основа на тази съвкупност, се проявява в голямата вселена. Ако тези открития са достоверни, можем да направим извода за пълната недуховност на вселените, формиращи се понастоящем във външното пространство. И ако това е така, то

получаваме убедителен отговор на въпроса защо духовно надарените същества много малко или съвсем нищо не знаят за тези обширни енергийни проявления, с изключение на факта на тяхното физическо съществуване.

12:3.10 (132.4) *3. Гравитация на разума.* С помощта на същите принципи на сравнителни изчисления тези експерти пристъпват към проблема за наличие и въздействие на гравитацията на разума. Необходимата за изчисленията единица на разума била получена посредством усредняване на три материални и три духовни типа интелект, макар че типът разум, открит в Управляващите енергията и техните партньори, се оказва дестабилизиращ фактор при определянето на базисната единица, необходима за оценка на гравитацията на разума. Почти нищо не пречи да се определят настоящите потенциални възможности на гравитацията на разума на Третия Източник и Център в съответствие с тази теория на съвкупността. Макар че резултатите в този случай отстъпват по своята убедителност на оценките на физическата и духовна гравитация, в сравнение с други те са много поучителни, даже загадъчни. Изследователите стигат до извода, че около осемдесет и пет процента от ответното действие спрямо интелектуалното притегляне на Съвместния Извършител възниква в съществуващата голяма вселена. Това позволява да се предположи, че достъпните за наблюдение физически процеси в световите на външното пространство са свързани с интелектуална дейност. Макар че тази оценка е може би крайно приблизителна, тя по принцип се съгласува с нашите представи за това, че понастоящем разумни организатори

на силата направляват развитието на вселените в пространствените нива отвъд пределите на голямата вселена. Каквато и да е природата на този постулиран разум, той очевидно не реагира на духовна гравитация.

12:3.11 (133.1) Но всички тези изчисления в найдобрия случай са само оценки, основани на предполагаеми закони. Ние смятаме, че те са напълно достоверни. Даже ако предположим, че някои от духовните същества се намират във външното пространство, тяхното колективно присъствие не би повлияло съществено върху изчисленията, обхващащи толкова мащабни измервания.

12:3.12 (133.2) *Гравитацията на личността* е неизчислима. Ние разпознаваме този кръг, но не можем да измерим количествените или качествени реалности, реагиращи на неговото въздействие.

4. Пространството и движението

12:4.1 (133.3) Всички единици космическа енергия са въввлечени в първичен кръговрат и изпълняват своето назначение, докато се въртят по всеобща орбита. Вселените на пространството и техните съставлящи системи и светове са въртящи се сфери, всички съставляващи ги системи и светове също представляват въртящи се сфери, извършващи безкрайни кръговрати в пространствените нива на главната вселена. В цялата главна вселена няма нищо абсолютно неподвижно, с изключение на самия център на Хавона, вечния Райски Остров, центъра на гравитацията.

12:4.2 (133.4) Безусловният Абсолют е функционално ограничен от пространството, но ние не можем да кажем нищо определено за неговото отношение към движението. Присъщо ли му е движението? Не знаем. Ние знаем, че движението не е присъщо на пространството; даже движението *на* самото пространство не произтича от неговата същност. Но ние нямаме определени възгледи за отношението на Безусловния Абсолют към движението. Кой или какво е движещата сила за тези гигантски преобразувания на силаенергия, извършващи се отвъд пределите на настоящите седем свръхвселени? Що се отнася до произхода на движението, то ние се придържаме към следните възгледи:

12:4.3 (133.5) 1. Ние предполагахме, че Съвместният Извършител инициира движение *в* пространството.

12:4.4 (133.6) 2. Ако Съвместният Извършител поражда движението *на* самото пространство, ние сме неспособни да го докажем.

12:4.5 (133.7) 3. Всеобщият Абсолют не поражда изначалното движение, но компенсира и контролира всички напрежения, предизвикани от движение.

12:4.6 (133.8) Очевидно е, че създаването на тези гигантски дискове на вселените на външното пространство, които понастоящем се намират в процес на звездообразуване, са функция на организаторите на силата, но тяхната способност да изпълняват такива функции е била най-вероятно осигурена от известно видоизменение на пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

12:4.7 (133.9) От гледна точка на човека пространството е нищо – нещо отрицателно; то съществува само по отношение на нещо положително и извънпространствено. При все това пространството е реално. То съдържа и обуславя движението. То даже се движи. Като цяло движенията на пространството могат да се класифицират по следния начин:

12:4.8 (133.10) 1. Първично движение: респирация на пространството, движението на самото пространство.

12:4.9 (133.11) 2. Вторично движение: противоположно насочено въртене на последователните нива на пространството.

12:4.10 (133.12) 3. Относителни движения: относителни в този смисъл, че се съотнасят с Рая като с опорен пункт. Първичният и вторичният типове движения са абсолютни – това са движения по отношение на неподвижния Рай.

12:4.11 (133.13) 4. Компенсаторно или корелиращо движение: предназначено да координира всички останали типове движения.

12:4.12 (134.1) Макар днешните взаимоотношения на вашето слънце и свързаните с него планети да разкриват много относителни и абсолютни видове движения в пространството, в астрономите се създава впечатлението за вашата относителна неподвижност, а вашите изчисления, обхващащи все нови дълбини на пространството, говорят за постоянно ускоряващо се движение навън на обкръжаващите ви редици и струпвания на звезди. Но това не е така. Вие не вземате под

внимание продължаващото еднообразно разширяване на физическите творения, принадлежащи към цялото наситено пространство. Вашето собствено локално творение (Небадон) взема участие в това движение на всеобщо разширяване. Всичките седем свръхвселени участват в двумилиардните цикли на респирация на пространството заедно с външните области на главната вселена.

12:4.13 (134.2) Когато вселените се разширяват и свиват, материалните маси на преодоляното пространство извършват поредни движения – противоположно и насочено към гравитационната тяга на Рая. Работата по преместването на материално-енергийната маса на творението е работа *пространствена*, а не *силово-енергийна*.

12:4.14 (134.3) Макар вашите спектроскопски изчисления на астрономическите скорости да осигуряват достатъчно надеждни резултати по отношение на звездните светове, принадлежащи на вашата и съседните свръхвселени, такъв подход е напълно недостоверен към световите на външното пространство. Приближаваща се звезда довежда до разбъркване на спектралните линии към виолетовата част на спектъра, и обратно – отдалечаваща се звезда предизвиква изместване на линиите към червената част на спектъра. Под влиянието на много допълнителни фактори се създава впечатлението, че скоростта на отдалечаване на външните вселени нараства с над сто и шестдесет километра в секунда при всяко ново увеличение на разстоянието с милион светлинни години. С появата на

помощни телескопи подобен метод на разсъждения ще доведе до извода, че тези намиращи се на огромно разстояние системи се отделят от дадената точка на вселената с невероятна скорост, превишаваща четиридесет и осем хиляди километра в секунда. Но тази привидна скорост на отдалечаване е невъзможна; тя е следствие от многобройни грешки, включващи ъгъла на наблюдение и други пространствено-времеви изкривявания.

12:4.15 (134.4) Но най-значителното от всички изкривявания се обяснява с това, че в регионите, граничещи със седемте свръхвселени, гигантските вселени на външното пространство очевидно се въртят противоположно на посоката на въртене на голямата вселена. Тоест милиарди от тези мъглявини, заедно със съпровождащите слънца и сфери, понастоящем се въртят по часовниковата стрелка около централното творение. Седемте свръхвселени се въртят около Рая в посока, обратна на часовниковата стрелка. Очевидно втората външна вселена с галактики, както и седемте свръхвселени, се върти около Рая обратно на часовниковата стрелка. И уверските астрономи предполагат, че са открили признаци за въртеливо движение в един трети външен пояс от далечното пространство, започващ да проявява тенденция към движение по часовниковата стрелка.

12:4.16 (134.5) Възможно е тези поредни направления, следващи едно след друго при процесията на вселените в пространството, да имат някакво отношение към механизма на гравитация на Всеобщия Абсолют, който действа в пределите на голямата вселена и се заключава в

съгласуване на силата и изравняване на пространствените напрежения. Както и пространството, движението допълва или уравновесява гравитацията.

5. Пространството и времето

^{12:5.1 (134.6)} Подобно на пространството, времето е дар от Рая, но не в пряк смисъл, а само опосредствано. Времето възниква по силата на движението, а също и затова, защото на разума е присъщо чувството на последователност. От практическа гледна точка движението е неотделимо от времето, но не съществува универсална единица на времето, основана на движението; за такава произволно е приет стандартният ден на системата Рай-Хавона. Всеобхватният характер на респирация на пространството изключва нейното локално значение като източник на времето.

^{12:5.2 (135.1)} Пространството не е безкрайно, макар че то води своето начало от Рая; не е абсолютно, тъй като е наситено от Безусловния Абсолют. Ние не знаем абсолютните предели на пространството, но ние знаем, че абсолютът на времето е безкрайност.

^{12:5.3 (135.2)} Времето и пространството са неотделими само в пространственовремевите творения — седемте свръхвселени. Извънвремеовото пространство (пространство без време) теоретически съществува, но единственото извънвремево място е *областта* на Рая. Извънпространственото време (време без пространство) съществува в действието на разума на нивото на Рая.

12:5.4 (135.3)

Относително неподвижните зони от промеждутъчното пространство, граничеши с Рая и отделящи наситеното пространство от ненаситеното, са зони на прехода от времето към вечността; затова тези странстващи, на които предстои да станат жители на Рая, при пресичане на това пространство трябва да се потопят в безсъзнателно състояние. Съзнаващите течението на времето *посетители* могат да пребивават в Рая и без потапяне в сън, но те си остават създания на времето.

12:5.5 (135.4)

Времевите връзки не съществуват без движение в пространството, но осъзнаване на времето съществува. Последователността на събитията позволява осъзнаване на времето даже при отсъствие на движение. По своята природа човешкият разум е по-малко свързан с времето, отколкото с пространството. Даже в течение на земния живот в плът разумът на човека е тясно свързан с пространството, докато неговото творческо въображение е относително свободно от времето. Но самото време не е генетично свойство на разума.

12:5.6 (135.5)

Съществуват три нива на осъзнаване на времето:

12:5.7 (135.6)

1. Времето, осъзнавано с разума, е осъзнаване на последователност; осъзнаване на движение и чувство за продължителност.

12:5.8 (135.7)

2. Времето, осъзнавано духовно, е постижение на движението към Бога и осъзнаване на възходящото движение към нивата на нарастваща божественост.

12:5.9 (135.8) 3. Личността *създава* уникално чувство за време чрез постигане на Реалността, плюс осъзнаване на присъствие и усещане за продължителност.

12:5.10 (135.9) Недуховните животни познават само миналото и живеят в настоящето. Снабденият с дух човек притежава способността за предвиждане (проницателност); той е способен да си представи себе си в бъдещето. Само обърнатите към бъдещето и прогресивни възгледи са реални за личността. Застиналата етика и традиционният морал съвсем малко превъзхождат нивото на животното. Не е високо ниво на саморазкриване и стоицизмът. Етиката и моралът стават истински човешки, само когато са динамични и прогресивни, съзвучни с вселенската реалност.

12:5.11 (135.10) Човешката личност не просто съпътства пространствено-времените събития; личността може да бъде и космическата причина за такива събития.

6. Всеобщото свръхуправление

12:6.1 (135.11) Вселената не е статична. Стабилността не е резултат от инертност, а по-скоро производна на балансирані енергии, сътрудничащи си интелекти, взаимодействащи моронтийни светове, свръхуправление на духа и обединение на личности. Стабилността е напълно и винаги пропорционална на божествеността.

12:6.2 (135.12) При осъществяването на физическото управление на главната вселена Всеобщият Баща използва своето първенство и господство посредством Райския Остров; Бог

е абсолютен в духовното ръководство на космоса в лицето на Вечния Син. В сферата на разума Отецът и Синът присъстват равностойно в Съвместния Извършител.

12:6.3 (136.1) Третият Източник и Център помага да се поддържа равновесие и координация на съвкупните физически и духовни енергии и организации посредством абсолютността на своето обхващане на космическия разум, както и използвайки своите неотменими и универсални допълнения по отношение на физическата и духовна гравитация. Когато и където и да възникне сливане между материалното и духовното, подобен феномен на разума е акт на Безкрайния Дух. Само разумът е способен да осъществява взаимовръзка между физическите сили и енергиите от материалното ниво с духовната енергия и съществата от духовното ниво.

12:6.4 (135.14) При всяко съзерцаване на всеобщите явления вземете под внимание вътрешната връзка на физическите, интелектуалните и духовните енергии, а също така отчетете и възможността за неочаквани явления, възникващи при тяхното обединяване от личността, както и вероятност за непредсказуеми феномени, които са следствие от действията и реакциите на емпиричното Божество и Абсолютите.

12:6.5 (135.15) Вселената е във висша степен предсказуема само в количествен аспект или в аспекта измерване на гравитацията; даже първичните физически сили не се подчиняват на линейната гравитация, нито пък се поддават на нейните въздействия висшите значения на разума и истинските духовни ценности на крайните вселенски

реалности. В качествен аспект вселената не е във висока степен предсказуема по отношение на новите взаимовръзки на действащите във вселената сили – физически, интелектуални или духовни, макар че много от тези комбинации от енергии или сили стават отчасти предсказуеми при критично наблюдение. Когато материята, разумът и духът се обединяват от творческа личност, ние сме неспособни напълно да предскажем решенията на подобно, дарено със свободна воля същество.

12:6.6 (135.16) Създава се впечатление, че всички фази на първична сила, зараждащ се дух и други неличностни крайни същности изглежда реагират в съответствие с някои относително устойчиви, макар и неизвестни закони и се характеризират с определен диапазон на действие и гъвкавост на реагиране, които са често пъти объркващи, когато се проявяват в ограничени и изолирани явления. Какво е обяснението на тази непредсказуема свобода на реагиране, проявяваща се в тези така появяващи се вселенски реалности? Тези неизвестни, непостижими и непредсказуеми явления – дали се отнасят към поведението на изначалната единица за сила, към реакцията на неизвестното ниво на разума, или са явление на обширна предвселена, намираща се в стадий на формиране на външното пространство – вероятно се обясняват с активността на Крайния, както и с присъствието и дейността на Абсолютите, предшествващи функционирането на всички вселенски Създатели.

12:6.7 (135.17) Ние не знаем със сигурност, но предполагаме, че подобно удивително разнообразие и толкова свършена координация свидетелстват за присъствието и функционирането на Абсолютите и че подобно разнообразие на проявление в лицето на очевидно еднаква причинна обусловеност разкрива реакцията на Абсолютите не само на непосредствената ситуативна причинност, но и на всички останали свързани видове причинна обусловеност в цялата голяма вселена.

12:6.8 (135.18) Индивидите имат свои пазители на съдбата; всяка от планетите, системите, съзвездията, вселените и свръхвселените има свои владетели, които работят за доброто на своите владения. Хавона и дори голямата вселена биват охранявани от тези, на които са поверени и които са поели толкова огромна отговорност. Но кой укрепва и се грижи за основните нужди на главната вселена като цяло, от Рая до четвъртото и найвъншно ниво на пространството? Възможно е екзистенциално подобна свръхопека да се припише на Райската Троица, но от емпирична гледна точка появата на вселени след Хавона е обусловено от:

12:6.9 (135.19) 1. Абсолютите в потенциал.

12:6.10 (135.20) 2. Крайния в направление.

12:6.11 (137.1) 3. Върховния в еволюционно съгласуване.

12:6.12 (137.2) 4. Архитектите на Главната Вселена, осъществяващи ръководството до появата на специални владетели.

12:6.13 (137.3) Безусловният Абсолют прониква в цялото пространство. Ние не сме напълно наясно с точния статут на Божеството Абсолют и Всеобщия Абсолют, но знаем, че Всеобщият Абсолют действа всеки път, когато действат Божеството Абсолют и Безусловния Абсолют. Възможно е всеобщото присъствие на Божеството Абсолют, но едва ли е възможно неговото присъствие в пространството. Крайният е, или някога ще бъде, пространствено присъстващ до крайните предели на четвъртото ниво на пространството. Ние се съмняваме във възможността за пространствено присъствие на Крайния отвъд пределите на главната вселена, но в тези граници той все повече обединява съзидателната организация на потенциалите на трите Абсолюта.

7. Частта и цялото

12:7.1 (137.4) Съществува един фактор във времето и пространството и по отношение на цялата реалност от всеки тип действа един суров и обективен закон, еквивалентен на действието на космическо провидение. Любвеобилното отношение на Бога към индивида се отличава с милосърдие; безпристрастността мотивира Божието отношение към цялото. Божията воля не непременно преобладава в частта – в сърцето на всяка една отделно взета личност, но неговата воля в действителност управлява цялото, вселената на вселените.

12:7.2 (137.5) Вярно е, че във всичките му отношения с неговите създания на законите на Бога не е свойствена произволност. За вас, с вашите ограничени възгледи и крайни гледни точки, делата на Бога трябва често да

изглеждат диктаторски и произволни. Законите на Бога са просто навиците на Бога, неговият начин да извършва повтарящи се действия; всичко, което прави, Той го прави добре. Вие забелязвате, че Бог прави всички неща по същия начин отново и отново, просто защото това е най-добрият начин да се направи това отделно действие в дадените обстоятелства; а най-добрият начин е правилният начин и поради това безкрайната мъдрост неизменно се разпорежда това нещо да се направи по точно този безупречен начин. Трябва също така да помните, че природата не е изключителен акт на Бога; в тези явления, които човекът нарича природа, присъстват и други влияния.

12:7.3 (137.6) С божествената същност е несъвместима деградацията; тя не допуска несъвършено изпълнение даже на чисто лично действие. Трябва да изясним следното: ако в божествеността на която и да е ситуация, в които и да са екстремални обстоятелства, във всеки случай, в който ходът на върховната мъдрост би указвал необходимост от различно поведение – ако изискванията за съвършенство по някаква причина диктуват друг начин за реагиране, подобър, тогава и там премъдрият Бог ще функционира по този подобър и поподходящ начин. Това би било изражение на един повисш закон, а не отменяне на един понизш закон.

12:7.4 (137.7) Бог не робува на навици, на безкрайно повторение на своите собствени доброволни действия. Законите на Безкрайния са лишени от конфликтност; всички те са съвършенства, присъщи на непогрешимата му природа;

всички те са неоспорими деяния, изразяващи безупречността на неговите решения. Законът е неизменната реакция на безкрайния, съвършен и божествен разум. Всички действия на Бога са волеви независимо от привидната еднаквост. В Бога няма „променливост, нито сянка на промяна“. Но всичко, което може да се каже за Всеобщия Баща, не може да бъде казано със същата сигурност за всяко от Неговите подчинени разумни същества или за неговите еволюиращи създания.

12:7.5 (137.8) Понеже Бог е непроменяем, можете да разчитате на това, че във всички обичайни обстоятелства ще се запазва неизменността на неговите действия. Бог е залогът за стабилността на всички създадени неща и същества. Той е Бог; поради това е неизменен.

12:7.6 (138.1) И цялата му вярност на поведението и еднаквост на действието е лична, съзнателна и във висша степен волева, защото Великият Бог не е безпомощен роб на своето собствено съвършенство и безкрайност. Бог не е самостоятелно действаща автоматична сила; той не е робска, обвързана със законите власт. Бог не е нито математическо уравнение, нито химична формула. Той е волева и изначална Личност. Той е Всеобщият Баща, едно същество, притежаващо цялото богатство на личността, всеобщият източник на личностите на всички създания.

12:7.7 (138.2) Волята на Бога не винаги тържествува в сърцето на търсещия Бога материален смъртен, но ако времевата рамка бъде разширена отвъд момента, за да обхване целия първи живот, то Божията воля става все по-забележима в духовните плодове, които донася животът на водените от

духа деца на Бога. А ако човешкият живот бъде още по-разширен, за да обхване опита и от моронтийните светове, то може да бъде забелязано как божествената воля започва да свети все по-ярко и по-ярко в одухотворяващите дела на тези създания на времето, които са вкусили божествените наслаждения от преживяването на взаимовръзката между личността на човека и личността на Всеобщия Баща.

12:7.8 (138.3) Бащинството на Бога и братството на хората представляват парадокса на частта и цялото на нивото на личността. Бог обича *всеки* индивид като индивидуално дете от небесното семейство. И едновременно с това Бог обича *всички* индивиди; Той не изпитва поголямо уважение към някои личности и всеобщността на неговата любов поражда взаимоотношенията на цялото всеобщо братство.

12:7.9 (138.4) Любавта на Отеца придава на всяка личност абсолютен и уникален статут на неповторимо дете на Всеобщия Баща, едно дете, което няма двойник в безкрайността, едно същество с воля, което е незаменимо в цялата вечност. Бащината любов възнася всяко Божие дете, озарявайки всеки член на небесното семейство, ярко откроявайки уникалната природа на всяко личностно същество на фона на безличностните нива, които остават извън пределите на бащиния кръг на Всеобщия Баща. Любавта на Бога е поразително изображение на трансценденталното значение на всяко същество с воля; тя безпогрешно разкрива огромната ценност за Всеобщия Баща на всяко дете и на всички негови деца – от най-висшата съзидателна личност с Райски статут до най-

низшата волева личност на дивака в зората на човешката история в един от еволюционните светове на времето и пространството.

12:7.10 (138.5) Именно тази любов на Бога към индивида създава божественото семейство на всички индивиди, вселенското братство на децата със свободна воля на Райския Баща. И това братство, бидейки всеобщо, е свойство на цялото. Братството – когато е универсално, разкрива не отношението на *всеки*, а отношението на *всички*. Братството е всеобхватна реалност и затова разкрива свойствата на цялото в противовес на свойствата на отделната част.

12:7.11 (138.6) Братството представлява един факт на взаимовръзка, съществуваща между всички личности във вселената. Никой не може да избегне облагите или санкциите, които могат да бъдат следствие от отношения с други личности. Частта се облагодетелства или страда съизмеримо с цялото. Доброто усилие на всеки човек облагодетелства всички хора; заблуждението или злото на всеки човек увеличава страданията на всички хора. Както се движи частта, така се движи и цялото. Заедно с прогреса на цялото прогресира и частта. Относителните скорости на частта и цялото определят дали дадена част се забавя от инерцията на цялото или се пренася напред от движещата сила на космическото братство.

12:7.12 (139.1) Остава тайна как Бог, Който е изключително личностно самоосъзнаващо се Същество с постоянно местообитаване, присъства лично в такава обширна вселена, поддържайки лична връзка практически с

безкраен брой същества. Това, че подобно явление е тайна, излизаща отвъд пределите на човешкото разбиране, не трябва ни най-малко да намалява вашата вяра. Не позволявайте на величината на безкрайността, на необятността на вечността и на грандиозността и великолепието на Божия образ да ви държат в благоговееен страх, да ви карат да се колебаете или да ви обезкуражават; защото Отецът не е много далеч от нито един от вас; Той пребивава във вас и в Него всички ние в буквалния смисъл на думата се движим, действително живеем и съществуваме.

12:7.13 (139.2) Въпреки че Райският Баща действа чрез своите божествени създатели и своите сътворени деца, той също така поддържа с вас най-съкровена връзка – връзка толкова възвишена, така изключително лична, че излиза извън пределите даже на моето разбиране: тайнственото общуване на частицата на Оцеца с човешката душа и със смъртния разум – нейната фактическа обител. Знаейки за тези божествени дарове това, което ви е известно, вие следователно знаете, че Отецът е тясно свързан не само със своите божествени сътрудници, но също така и със своите еволюиращи смъртни деца на времето. Наистина, Отецът обитава Рая, но неговото божествено присъствие обитава в умовете на хората.

12:7.14 (139.3) Въпреки че духът на Сина е излят върху цялата плът, въпреки че Синът някога е живял сред вас в подобие на смъртна плът, макар че серафимите лично ви пазят и водят, как би могло някое от тези божествени същества от Втория и Третия Центрове някога да се надява да се

сближи с вас така, че да ви разбере толкова пълно, колкото Отецът, който е дал част от себе си, за да стане ваша истинска, божествена и даже вечна същност!

8. Материята, разумът и духът

12:8.1 (139.4) „Бог е Дух“, но Раят не е. Материалната вселена е вечна арена на всевъзможни духовни дейности; духовните същества и духовно извисяващите се живеят и работят във физическите сфери на материална реалност.

12:8.2 (139.5) Даряването на космическа сила, областта на космическа гравитация, е функцията на Райския Остров. Цялата изначална сила-енергия произтича от Рая и веществото, необходимо за създаването на безброй вселени, сега циркулира по цялата главна вселена под формата на свръхгравитационно присъствие, съставляващо силовия заряд на наситеното пространство.

12:8.3 (139.6) Каквато и да е трансформацията на сила в далечните вселени, напусайки Рая, тя се подчинява на нескончаемото, повсеместно, неизменно притегляне на вечния Остров, покорно и послушно продължавайки своя път във вечните простори на вселените. Физическата енергия е единствената реалност, оставаща истинска и неизменна в своето подчинение на всеобщия закон. Отклонения от божествените пътища и изначалните замисли стават само в световите на волеизявление на създанията. Силата и енергията са всеобщо свидетелство за стабилността, постоянството и вечността на централния Райски Остров.

12:8.4 (139.7) Даряването на дух и одухотворяването на личности, областта на духовната гравитация, е сферата на Вечния Син. И тази духовна гравитация на Сина, неизменно притегляща към него всички духовни реалности, е точно толкова реална и абсолютна, колкото е всесилният материален обхват на Райския Остров. Но материално-ориентираният човек е по-добре запознат с материалните проявления на физическата природа, отколкото със също толкова реалните и могъщи проявления на духовното ниво, които могат да бъдат постигнати само от духовната проникателност на душата.

12:8.5 (140.1) С придобиването на все по-голяма духовност, Богоподобие, разумът на вселенската личност става все помалко чувствителен към материалната гравитация. Реалността, измерена чрез ответната реакция на физическата гравитация, е противоположна на реалността, определена от качеството на нейното духовно съдържание. Действието на физическата гравитация е количествен определител на недуховна енергия; действието на духовната гравитация е качествена мярка за живата енергия на божествеността.

12:8.6 (140.2) Каквото е Раят за физическото творение и каквото е Вечният Син за духовната вселена, това е Съвместният Извършител за сферите на разума – разумната вселена на материалните, моронтийни и духовни същества и личности.

12:8.7 (140.3) Съвместният Извършител реагира както на материалните, така и на духовните реалности, което го прави по самата си същност всеобщ попечител на всички

разумни същества, способни да олицетворят съюза както на материалните, така и на духовните аспекти на творението. Снабдена с интелект, помощта на материалното и духовното нива чрез феномена на разума е изключителната сфера на Съвместния Извършител, който по този начин става партньор на духовния разум, основа на моронтийния разум и субстанция за материалния разум на еволюиращите създания на времето.

12:8.8 (140.4) Разумът е методът, посредством който духовните реалности стават емпирични за личностите на създанията. В крайна сметка обединяващите възможности дори на човешкия разум, неговото умение да съгласува неща, идеи и значения са свръхматериални.

12:8.9 (140.5) Макар че смъртният разум едва ли е способен да осмисли седемте нива на относителна космическа реалност, човешкият интелект трябва да е в състояние да осъзнае общия смисъл на трите действащи нива на крайната реалност:

12:8.10 (140.6) 1. *Материя*. Организирана енергия, подложена на въздействието на линейна гравитация, освен в случаите на нейното видоизменение от движението, и обусловена от разума.

12:8.11 (140.7) 2. *Разум*. Организирано съзнание, което не е изцяло подложено на действието на материална гравитация и придобиващо истинска свобода, когато го видоизменя духът.

12:8.12 (140.8) 3. *Дух*. Найвисшата личностна реалност.

Истинският дух не се подчинява на физическа гравитация, но евентуално става подбуждащо въздействие за всички формиращи се енергийни системи, притежаващи статут на личност.

12:8.13 (140.9) Целта на съществуване на всички личности е

духът; материалните проявления са относителни и космическият разум служи като посредник между тези всеобщи противоположности. Даряването на разум и помощта на духа са функция на обединените лица на Божеството, Безкрайния Дух и Вечния Син. Всеобхватната реалност на Божеството е не просто разум, а одухотворен разум и дух, обединени от личност. Независимо от това абсолютите – както на духовното, така и на предметното, се съединяват в личността на Всеобщия Баща.

12:8.14 (140.10) В Рая нито един от трите вида енергии –

физическа, умствена, духовна, не е преобладаващ. В еволюиращия космос енергияматерията доминира във всичко, с изключение на личността, към господството на която – чрез посредничеството на разума, се стреми духът. Духът е основополагаща реалност на личностния опит на всички създания, защото Бог е Дух. Духът не се изменя; поради това във всички взаимоотношения на личността той е трансцендентален по отношение както на разума, така и на материята, които са емпирични променливи в света на постепенните постижения.

12:8.15 (140.11) В космическата еволюция материята става

философската сянка, хвърляна от ума в присъствието на духовната светлина на божествено просветления разум,

което, обаче, не премахва реалността на материяенергията. Разумът, материята и духът са еднакво реални, но те не са с еднаква стойност за личността при постигането на божественост. Осъзнаването на божествеността е постепенен духовен опит.

12:8.16 (141.1) Колкото по-ярък става блясъкът на одухотворената личност (Отецът във вселената, частицата на потенциалната духовна личност в индивидуалното създание), толкова по-внушителна е сянката, хвърляна от посредника разум върху своето материално вложение. Във времето човешкото тяло е точно толкова реално, колкото разумът или духът, но с идването на смъртта и разумът (индивидуалността), и духът – за разлика от тялото, продължават да съществуват. Космическата реалност може да отсъства в опита на личността. И затова метафората на гърците за материалното като сянката на по-реалните духовни субстанции действително има философски смисъл.

9. Личностните реалности

12:9.1 (141.2) Духът е основната личностна реалност във вселените, а личността е основна за всяко постепенно придобиване на опит от духовна реалност. Всеки стадий от опита на личността на всяко следващо ниво от придвижването във вселените изобилства с пътеводни нишки, водещи към откриването на пленителни личностни реалности. Истинската съдба на човека е да създава нови духовни цели и след това да се отзовава на космическия зов на тези възвишени цели с нематериална стойност.

12:9.2 (141.3) Любавта е тайната на благотворното общуване между личностите. Не можете истински да опознаете една личност в резултат на единичен контакт с нея. Не можете да опознаете като истински ценител музиката с помощта на математическа дедукция, въпреки че музиката е разновидност на математическия ритъм. Номерът, присвояван на телефонния абонат, по никакъв начин не е свързан с неговата личност и не означава нищо за неговия характер.

12:9.3 (141.4) Математиката, материалната наука са незаменими за разумното обсъждане на материалните аспекти на вселената, но подобно знание не е непременно част от повисокото осъзнаване на истината или от личното разбиране на духовните реалности. Не само в царството на живота, но и в света на физическата енергия сумата на две или повече неща е много често нещо *повече*, отколкото, или нещо *различно* от, очакваните сумарни последици от подобни сборове. Цялата наука математика, цялата философия, найсложната физика или химия не биха могли да предскажат, че съединяването на два атома газообразен водород с един атом газообразен кислород ще даде в резултат нова и качествено свръхкумулятивна субстанция – течна вода. Истинското разбиране на дори само това физико-химическо явление би трябвало да предотврати развитието на материалистическата философия и механистическата космология.

12:9.4 (141.5) Техническият анализ не разкрива възможностите на човека или нещата. Например: водата се използва ефективно за гасене на огъня. Това, че водата гаси огъня, е

добре познат от ежедневиия опит факт, но никакъв анализ на водата не би разкрил това ѝ свойство. Анализът определя, че водата е съставена от водород и кислород; позадълбочено проучване на тези елементи разкрива, че кислородът активно подпомага процеса горене, а водородът свободно гори сам.

12:9.5 (141.6) Вашата религия се превръща в реална, защото се освобождава от робството на страха и пътя на суеверията. Вашата философия се стреми да се избави от догмите и традициите. Вашата наука е въввлечена във вековната борба между истините и заблудите, стемейки се към освобождаване от оковите на абстракцията, робската привързаност на математиката и относителната слепота на механистическия материализъм.

12:9.6 (142.1) Смъртният човек има духовно ядро. Разумът е индивидуална енергийна система, съществуваща около божественото духовно ядро и функционираща в материално обкръжение. Такова живо взаимодействие между разума и духа на индивида образува вселенския потенциал на вечната личност. Действителното нещастие, непоправимата беда, продължителните разочарования, сериозните поражения или неизбежната смърт могат да дойдат, само след като егоистичните представи успеят напълно да изместят контролиращото въздействие на централното духовно ядро, съответно разрушавайки космическата структура на индивидуалността на личността.

12:9.7 (142.2) [Представено от Възпитател в Мъдростта, упълномощен от Извечно Древния.]

Документ 13. Свещените сфери на Рая

13:0.1 (143.1) В ПРОСТРАНСТВОТО между централния остров на Рая и най-близкия до него планетарен кръг на Хавона са разположени три помалки кръга от особени сфери. Най-вътрешният кръг се състои от седемте свещени сфери на Всеобщия Баща; втората група е представена от седемте светещи свята на Вечния Син; във външния кръг се намират седемте исполински сфери на Безкрайния Дух – административните центрове на Седемте Главни Духа.

13:0.2 (143.2) Тези три полусферични кръга на Отеца, Сина и Светия Дух се отличават с неподправено величие и неописуемо великолепие. На вас не ви е известен даже типът на тяхното материално или физическо устройство. Всеки кръг демонстрира разнообразието от материални форми и всеки свят се отличава от другите, с изключение на седемте свята на Сина, чието физическо устройство е еднакво. Всеки от тези двадесет и един свята представлява сам по себе си исполинска сфера и всяка група от седем сфери е различно увековечена. Доколкото ни е известно, те са съществували винаги; както и Раят, те са вечни. Не съществуват нито сведения, нито предания за техния произход.

13:0.3 (143.3) Седемте тайни сфери на Всеобщия Баща се въртят на близко разстояние около Рая и с ярка светлина отразяват духовното светене, присъщо на централното сияние на Вечните Божества, изливащи тази светлина на божествено великолепие над целия Рай и даже над седемте кръга на Хавона.

13:0.4 (143.4) Очевидно неличностните енергии на духовно светене водят своето начало от седемте свещени свята на Вечния Син. Никоя личност не може да се намира в тези седем светещи сфери. Тези светове отразяват духовното великолепие на целия Рай и цялата Хавона, като насочват чисто духовно светене към седемте свръхвселени. Ярките сфери на втория кръг изпращат своята светлина (светлина без топлина) към Рая и към милиардите светове в седемте кръга на централната вселена.

13:0.5 (143.5) Седемте свята на Безкрайния Дух са обител на Седемте Главни Духа, ръководещи съдбата на седемте свръхвселени и осветяващи творенията на времето и пространството с духовната светлина на Третото Лице на Божеството. И цялата Хавона, но не и Островът на Рая, се къпе в тези одухотворяващи влияния.

13:0.6 (143.6) Макар че сферите на Отеца са сфери за постигане на пределния за всички създания, надарени с частици от Отеца, статут, техните функции не се изчерпват с това. Тук пребивават не само личностни, но и много други типове същества и организми. Всеки от светове, намиращ се в кръговете на Отеца и Сина, има особен тип постоянни жители, но ние предполагаме, че светове на Сина са населени с еднородни типове същества с неличностен произход. Сред коренните жители на Сферите на Божеството са частиците на Отеца; останалите категории постоянни жители са неразкрити за вас.

13:0.7 (143.7) Тези двадесет и един спътника на Рая служат за много цели както в централната, така и в свръхвселените — цели, които не се разкриват в настоящото повествование.

Вие сте в състояние да разберете толкова малко от живота в тези сфери, че не можете да се надявате на формиране на представа за тяхната природа или функции; съществуващата тук дейност протича в хиляди неразкрити за вас форми. Двадесет и едната сфери съдържат *потенциалните възможности* за функциониране на тези мироздания. Настоящите документи позволяват да хвърлим само бегъл поглед на някои ограничени видове дейност, отнасящи се към днешния етап на развитие на голямата вселена, поточно към един от нейните седем сектора.

1. Седемте свещени свята на Отеца

^{13:1.1 (144.1)} Образуващите кръга на Отеца сфери на свещен живот съдържат в себе си единствените в цялата вселена специфични тайни на личността. Тези спътници на Рая, образуващи най-вътрешния от трите кръга, са единствените забранени сфери от централната вселена, които имат отношение към личността. Долният Рай и световите на Сина също са затворени за личности, но нито една от тези сфери не е свързана непосредствено с личността.

^{13:1.2 (144.2)} Райските светове на Отеца се управляват от найвисшата категория Неизменни Синове на Троицата, Тринитизираните Тайни на Върховността. За тези светове мога да ви разкажа съвсем малко; за извършващата се в тях разнообразна дейност пък имам правото да кажа още помалко. Подобна информация засяга само тези същества, които изпълняват там своите функции и продължават своя път от тези сфери. И макар да съм в известен смисъл

запознат с шест от тези светове, аз никога не съм посещавал сферата на Божеството; за мен този свят е абсолютно забранен.

13:1.3 (144.3) Една от причините за секретността на тези светове се заключава в това, че във всеки от тях съществува особен образ или проявление на Божествата, съставляващи Райската Троица; това не е личност, а уникално присъствие на Божествеността, правилно възприемано и разбирано само от тези особени групи разумни същества, които или постоянно пребивават в тези сфери, или биват допускани там. Троичните Тайнства на Върховността са лични представители на тези особени неличностни присъствия на Божествеността и представляват високоличностни същества, превъзходно надарени и изумително приспособени към изпълнението на своите възвишени и трудни задължения.

13:1.4 (144.4) 1. СФЕРАТА НА БОЖЕСТВОТО. Този свят е в уникален смисъл „лоното на Отеца“, сферата на лично общуване на Всеобщия Баща – особеното проявление на неговата божественост. Сферата на Божеството е мястото за Райската среща на Настройчиците на Съзнанието, но той е и обител на много други същности, личности и други същества, водещи своето начало от Всеобщия Баща. Освен Вечния Син много други личности са се появили в резултат на единични актове на Всеобщия Баща. В тази обител се трудят и общуват само частиците на Отеца, а също и личности и същества, които са непосредствен и изключителен източник, какъвто е Всеобщият Баща.

13:1.5 (144.5) *Тайнствата на Сферите на Божеството*

включват и тайната на посвещаването и мисията на Настройчиците на Съзнанието. Тяхната природа, произход и методът за установяване на контакт с низшите създания на еволюционните светове е тайна на тази сфера на Рая. Тези поразителни превръщания нямат непосредствено отношение към останалите от нас и затова Божествата смятат за разумно да не ни посвещават в някои особености на това велико божествено служене. Когато стигнем до съприкосновение с даден аспект от божествената дейност, тези процеси ни се разкриват в цялата си пълнота, с изключение на най-съкровенията детайли на великото посвещение, по отношение на което не разполагаме с пълна информация.

13:1.6 (145.1) В тази сфера се съдържа и тайнството на

природата, назначението и дейността на всички други форми на частиците на Отеца, на Гравитационните Посланици и на множество други неразкрити ви същества. Много вероятно е, че ако истините, отнасящи се до Сферата на Божеството, не бяха тайна за мен, те само щяха да ме объркат и да усложнат сегашната ми дейност; възможно е и това – тези истини да излизат извън пределите на онова, което е достъпно за разбиране на съществата от моята категория.

13:1.7 (145.2) 2. СФЕРАТА НА СИНА. Тази сфера представлява

„лоното на Сина“, личният приеман свят на Вечния Син. Сферата на Сина е Райската резиденция на низходящите и възходящи Божии Синове, получили пълно признание и окончателно потвърждение. Този свят е Райската Обител

на всички Синове на Вечния Син, а също и на еднородните и подчинени му Синове. Съществуват многобройни категории на божественото синовство, свързани с тази небесна обител и неразкрити на смъртните, които нямат отношение към плановете, свързани с програмите за духовно извисяване, за духовно придвижване на човека през вселените към Рая.

13:1.8 (145.3) Към *тайнството на Сферите на Сина* се отнася тайната за инкарнирането на Божествените Синове. Превръщането на Божия Син в Човешки Син, неговото буквално раждане от жена и това, което се е случило във вашия свят преди деветнадесет столетия, е всеобщо тайнство. Във вселените това става повсеместно, оставайки тайна на божественото синовство – тайната на Сферата на Сина. Настройчиците са тайнството на Бога-Баща. Инкарнацията на Божествените Синове е тайнство на БогаСин; тази тайна е скрита в седмия сектор на Сферата на Сина, където се допуска само този, който лично е преминал през това уникално изпитание. Вие сте запознати само с тези аспекти на инкарнацията, които имат отношение към вашия възход. Във вселената служат Райските Синове от неразкрит тип и многобройните аспекти на тайнството на тяхната инкарнация остават неразкрити за вас. Освен това има и други тайни, свързани със Сферата на Сина.

13:1.9 (145.4) 3. СФЕРАТА НА ДУХА. Този свят е „лоното на Духа“. Райската обител на висшите същества, които представляват изключително Безкрайния Дух. Тук се събират Седемте Главни Духа и някои от техните потомци

във всички вселени. В тази небесна обител може да се срещнат многобройни неразкрити категории духовни личности, същества, на които е поръчено изпълнението на разнообразни вселенски функции, несвързани с плановите за възвисяване на смъртните създания на времето до Райските нива на вечността.

13:1.10 (145.5) *Тайнствата на Сферите на Духа* включват в себе си непостижимите тайни на отразяването. Ние ви разказваме за обширното и всеобщо явление на отразяването, в частност, за неговото действие в столичните светове на седемте свръхвселени, но не обясняваме това явление в цялата му дълбочина, тъй като ние самите не го разбираме докрай. Разбираме много, наистина много, но някои основни детайли все още остават загадка за нас. Отразяващата способност е тайнството на Бога-Дух. Вие сте осведомени за функциите на отразяването във връзка с програмата за духовно извисяване на съхранилите своя живот смъртни създания и всичко казано остава вярно, но отразяването е и неизменен атрибут на нормалното функциониране на многобройни други аспекти от вселенската дейност. Този дар на Безкрайния Дух се използва не само за събиране на сведения и разпространяване на информация, но и за други цели. Съществуват и други тайни на Сферите на Духа.

13:1.11 (145.6) **4. СФЕРАТА НА НАМЕСТНИЦИТЕ.** Тази планета представлява „лоното на Бащата и Сина“, тайната сфера на някои неразкрити същества, появяващи се в резултат от действията на Отеца и Сина. Сферата на Наместниците също така е Райска обител на много

прославени същества със сложен произход – сложен от гледна точка на разнообразието на методите, действащи в седемте свръхвселени. В този свят се събират много групи същества, неразкрити на смъртните на Урантия.

13:1.12 (146.1) *Тайнствата на Сферите на Наместниците* включват тайната на тринитизацията, а тринитизацията дава тайнственото право да представляваш Троицата, да действаш в качеството на Наместниците на Бога. Правото да представляваш Троицата се предоставя само на тези разкрити или неразкрити същества, които са тринитизирани – създадени, възникнали или увековечени от които и да е две или от всичките три лица на Райската Троица. Личностите, появяващи се в резултат от акт на тринитизация, изпълняван от някои прославени създания, представляват не повече от мобилизирания при такава тринитизация понятиен потенциал, макар те да са способни да се възнесат в обятията на Божеството, преминавайки пътя, открит за всички същества от техния тип.

13:1.13 (146.2) Нетринитизираните същества не разбират напълно метода на тринитизация с участието на двама или трима Създатели или някои други същества. Вие никога няма да можете да разберете това явление, ако в своето далечно и славно бъдеще не предприемете такъв смел и успешен опит, тъй като в противен случай тайнствата на Сферите на Наместниците завинаги ще останат тайна за вас. Но за мен, висше създание от Троичен произход, всички сектори от Сферата на Наместниците са открити.

Аз в съвършенство разбирам и също толкова надеждно и свято пазя тайната на своя произход и съдба.

13:1.14 (146.3) Съществуват и други форми и аспекти на тринитизация, неизвестни на урантийците, и личните аспекти на този опит в необходимия вид се пазят в тайния сектор на Сферите на Наместниците.

13:1.15 (146.4) 5. СФЕРАТА НА УЕДИНЕНИЕТО. Този свят представлява „лоното на Отеца и Духа“ и е място на среща на величественото войнство на неразкритите същества, появили се в резултат от съвместни действия на Вселенския Баща и Безкрайния Дух; в допълнение към свойствата на Духа тези същества имат чертите на Отеца.

13:1.16 (146.5) Тази сфера е и обител на Самотните Посланици и други същества от свръхангелски категории. Вие знаете малко за тези същества; съществува огромен брой неразкрити на Урантия категории. Постоянното местожителство в този свят не означава задължително, че Отецът е взел участие в създаването на Самотните Посланици или на техните свръхангелски партньори, но в течение на дадената вселенска епоха той действително има отношение към техните функции. През настоящата епоха този свят е и статусна сфера на Управляващите Вселенската Енергия.

13:1.17 (146.6) Съществуват многобройни допълнителни категории духовни личности – същества, непознати на смъртния човек, които смятат Сферата на Уединение за свой Райски дом. Трябва да се помни, че всички сектори и нива на вселенска дейност са така изчерпателно осигурени

с духовни попечители, както и този свят, който помага на смъртния човек да поеме възходящия път към Рая.

13:1.18 (146.7) *Тайните на Сферата на Уединение.* Освен някои тайни на тринитизацията в този свят се пазят тайните за личните отношения на Безкрайния Дух с някои висши представители на потомството на Третия Източник и Център. Тук се пазят тайните за съкровената връзка с многобройните неразкрити категории – с духовете на Бащата, Сина и Духа, с тройствения дух на Троицата, а също и с духовете на Висшия, Крайния и Върховния-Крайния.

13:1.19 (146.8) **6. СФЕРАТА НА СЕРАФИМИТЕ.** Тази сфера представлява „лоното на Сина и Духа“, обител на необятното войнство на неразкритите същества, създадени от Сина и Духа. Тази сфера също така е определена и за всички попечителски чинове ангели, включително свръхнафими, секонафими и серафими. В централната и външните вселени служат и много категории величествени духовни същества, които не биват изпращани да служат на „тези, който ще наследят спасението“. Всички тези духовни труженици – на всички нива и във всички сфери на вселенска дейност, смятат Сферата на Серафимите за свой Райски дом.

13:1.20 (147.1) *Тайнствата на Сферата на Серафимите* включват тройна тайна и аз мога да спомена само една нейна част: тайната на серафическия транспорт. Способността на различни категории серафими и родствените им духовни същества да съдържат в своята духовна форма всички категории нематериални личности

и да ги пренасят на значителни междупланетни разстояния представлява сама по себе си тайна, съхранявана в свещените сектори на Сферата на Серафимите. Транспортните серафими разбират това тайнство, но не посвещават в него останалите от нас, а възможно е и да не могат да ни посветят. Останалите тайни на Сферата на Серафимите се отнасят към личния опит на тези типове духовни попечители, които все още не са разкрити за смъртните. И ние се въздържахме да обсъждаме тайните на тези родствени на вас същества, защото вие сте много близо до разбирането на толкова близки вам категории; предаването на даже частични знания за такива явления би граничило със злоупотреба с оказаното ни доверие.

13:1.21 (147.2) 7. СФЕРА ЗА ДУХОВНО ИЗВИСЯВАНЕ. Този уникален свят представлява „лоното на Бащата, Сина и Духа“, място за среща на духовно извисяващите се създания на пространството, сфера за прием на странстващите на времето, преминаващи през Хавона на път за Рая. Сферата за Духовно Извисяване служи като действителен Райски дом за извисяващите се души на времето и пространството до придобиване от тях на Райски статут. Голяма част от своите хавонски „вакации“ вие, смъртните, ще прекарвате на Сферата за Духовно Извисяване. В течение на вашия живот в Хавона Сферата за Духовно Извисяване ще бъде за вас това, което са били управляващите реверсията по време на възхода ви в локалната и свръхвселената. Тук ви очакват хиляди занятия, недостъпни за смъртното въображение. Както и на всички предшестващи етапи по пътя към Бога, вашата

човешка същност ще встъпи тук в нови отношения с вашата божествена същност.

13:1.22 (147.3) *Тайнствата на Сферата за Духовно Извисяване* включват тайната на постепенното и несъмнено внасяне в материалния смъртен разум на духовния и потенциален безсмъртен еквивалент на характера и индивидуалността. Това явление е еволюция на безсмъртната душа в разума на смъртно и материално създание – едно от найнепостижимите тайнства във вселената.

13:1.23 (147.4) Не бихте могли до край да разберете това тайно превръщане, преди да достигнете Сферата за Духовно Извисяване. И именно по тази причина пред вашия изумен взор ще се открие цялата Сфера за Духовно Извисяване. Една седма част от Сферата за Духовно Извисяване е затворена за мен – този сектор, отнасящ се към самата тайна, която е (или ще бъде) изключителен опит и достояние за същество от вашия тип. Този опит е принадлежност на вашата, човешка категория на битието. Личностите от моята категория нямат пряко отношение към тези процеси. Поради това, забранени за мен, те в перспектива ще се разкрият пред вас. Но и след това те, по силата на някакви причини, завинаги остават ваша тайна. Вие не разкривате тази тайна нито на нас, нито на които и да е други категории същества. Ние знаем за вечното сливане на божествения Настройчик с безсмъртната душа с човешки произход, но за извисяващите се завършили този опит е абсолютна реалност.

2. Взаимоотношенията между световите и Отеца

13:2.1 (147.5) Тези светове, в които живеят разнообразни категории духовни същества, представляват колосални и грандиозни сфери; по своята неописуемо величествена красота те са сравними с Рая. Те са място на срещи и присъединяване на създанията, техният постоянен космически дом. Когато станете завършил, мястото на вашето обитание ще бъде Раят, но Сферата за Духовно Извисяване завинаги ще остане вашият домашен адрес, даже след като продължите своето служене във външното пространство. В течение на цяла вечност ще смятате Сферата за Духовно Извисяване за свой дом, с който за вас ще бъдат свързани скъпи за сърцето ви спомени. Когато станете духовно същество от седми стадий, възможно е да се откажете от статута на живеещ в Рая.

13:2.2 (148.1) Ако външните вселени се намират в процес на установяване и ако предстои те да бъдат заселени със създания на времето, способни да извършат възхода, то ние предполагаме, че и такива деца на бъдещето трябва да смятат Сферата за Духовно Извисяване за свой Райски дом.

13:2.3 (148.2) Сферата за Духовно Извисяване е единствената свещена сфера, напълно открита за вас след вашето пристигане в Рая. Сферата на Наместниците е единствената свещена сфера, открита за мен напълно и без никакви изключения. Макар нейните тайни да имат отношение към моя произход, в течение на настоящата вселенска епоха аз не смятам Сферата на Наместниците за свой дом. Съществата с Троичен произход и тринитизираните същества не са едно и също нещо.

13:2.4 (148.3) Съществата с Троичен произход не могат да смятат световите на Отеца за изцяло свои; тяхната собствена обител се намира на Райския Остров, в непосредствена близост с НайСвятата Сфера. Чести гости на Сферата за Духовно Извисяване, „лоното на Отеца, Сина и Духа“, те се запознават тук със своите братя от низшите светове на пространството.

13:2.5 (148.4) Можете да предположите, че СиновеСъздатели, водещи своето начало от съюза между Отеца и Сина, смятат Сферата на Наместниците за свой дом, но в сегашната вселенска епоха на дейност на БогСедмократния това не е така. Ще ви объркат и много други сходни проблеми, защото сигурно ще срещнете множество трудности при разбирането на тези неща, които са така близки до Рая. Не можете да стигнете и до правилно заключение – толкова малко знаете за това. И ако знаехте за световите на Отеца повече, просто щяхте да се сблъскате с още повече трудности и така би било, докато не ги узнаете *всичките*. Във всеки от тези свещени светове статут се придобива както чрез служене, така и според произхода, и сменящите се вселенски епохи могат (и го правят) да прегледат или преразгледат някои от тези класификации на личностите.

13:2.6 (148.5) Световите от вътрешния кръг действително се явяват предимно светове за общуване или статусни светове в поголяма степен, отколкото сфери за живеене. Във всички светове на Отеца освен в един смъртните ще придобият определен статут. Например, когато вие, смъртните, достигате Хавона, ви допускат на Сферата за

Духовно Извисяване, където сте желани гости, но не ви се разрешава достъп до шестте останали свещени свята. След преминаването през режима на Рая и включването ви в Корпусите за Завършили ви се открива достъп до Сферата на Сина, тъй като сте Божии Синове, точно както и възходящи създания, и дори повече от това. Но винаги ще остава една седма част от Сферата на Сина – секторът, в който се пазят тайните, свързани с инкарнацията на Божиите Синове; тя ще бъде винаги закрыта за вас. Тези тайни никога няма да бъдат разкрити на духовно извисяващите се Божии синове.

13:2.7 (148.6) С течение на времето ще ви бъде открит пълен достъп до Сферата за Духовно Извисяване и относителен достъп до останалите сфери на Отеца, освен Сферата на Божеството. Но даже и след като станете завършил и получите разрешение да посещавате петте други тайни сфери, няма да ви бъде позволено да посещавате всички сектори на тези светове. Няма да имате право да посещавате Сферата на Божеството, „недрата на Отеца“, макар че несъмнено неведнъж ще стоите „отдясно на Отеца“. В течение на цяла вечност няма да възникне каквато и да е необходимост от вашето присъствие в света на Настройчиците на Съзнанието.

13:2.8 (149.1) Тези светове за срещи на духовните същества са толкова забранена зона, че ни помолиха да не водим преговори за допуск до тези зони от въпросните сфери, които се намират изцяло отвъд пределите на нашия опит. Като създание вие можете да станете нещо толкова съвършено, колкото е съвършен в своята божественост

Отецът, но не ви е дадено да знаете всички емпирични тайни на останалите категории вселенски личности. Когато Създателят и неговото създание биват обединявани от емпирична личностна тайна, Създателят я пази вечно.

13:2.9 (149.2) Всички тези тайни вероятно са познати на съвкупната група на Тринитизираните Тайнства на Върховността. Въпросните същества са добре познати само чрез тези групи, които обитават в техните специални светове; те са слабо разбирани от другите категории. Достигайки Рая, вие ще узнаете и страстно ще заобичате тези десет Тайнства на Върховността, които управляват Сферата за Духовно Извисяване. С изключение на Сферата на Божеството, вие ще можете частично да разберете Тайнствата на Върховността на останалите светове на Отеца, макар че това разбиране няма да бъде толкова съвършено, както на Сферата за Духовно Извисяване.

13:2.10 (149.3) Тринитизираните Тайнства на Върховността, както може да се съди от тяхното име, се отнасят към Върховния и освен това са в еднаква степен свързани с Крайния и даже с тайнството на Върховния-Краен.

3. Свещените светове на Вечния Син

13:3.1 (149.4) Седемте светещи сфери на Вечния Син представляват световите на седемте фази на чисто духовно съществуване. Тези сияещи сфери са източник на тройствената светлина на Рая и Хавона; тяхното влияние в основата си, макар и не изцяло, е ограничено до централната вселена.

^{13:3.2 (149.5)} На тези спътници на Рая няма личности, затова на смъртната и материална личност може да се разкаже малко за тези видове изключително духовна обител. Нас ни учат, че тези светове изобилстват с неличностен живот, със съществата на Вечния Син. Ние предполагахме, че тези същества се събират тук, за да служат на планираните нови вселени на външното пространство. Философите на Рая твърдят, че всеки нов Райски цикъл, траещ около два милиарда урантийски години, се ознаменува със създаването на допълнителни резерви, представени от съществата от тази категория в тайните светове на Вечния Син.

^{13:3.3 (149.6)} Доколкото знам, нито една личност никога не е посещавала нито една от сферите на Вечния Син. В течение на целия си дълъг опит в и отвъд пределите на Рая аз никога не съм получавал задачата да посетя някой от тези светове. Те не се посещават даже от личностите, създадени при участието на Вечния Син. Ние предполагахме, че всички видове неличностни духове, независимо от техния произход, биват допускани в тези видове духовна обител. На мен – лично създание, имащо духовен облик, такъв свят несъмнено би ми се сторил пустинен и изоставен, дори и да биха ми позволили да го посетя. Високите духовни личности съществуват не за удовлетворяване на празно любопитство или пък заради свършено безцелни приключения. Винаги има повече от достатъчен избор от увлекателни и полезни дерзания, за да си позволиш да проявяваш интерес към безсмислени или неосъществими проекти.

4. Световете на Безкрайния Дух

13:4.1 (149.7) Между вътрешния кръг на Хавона и сияещите сфери на Вечния Син се въртят седемте сфери на Безкрайния Дух, населени с неговото потомство, тринитизирани от синовете на прославените личностни създания и други видове неразкрити същества – опитни ръководители на многобройни проекти в различните области на вселенска дейност.

13:4.2 (150.1) Седемте Главни Духа са висши и крайни представители на Безкрайния Дух. Техните лични резиденции, съсредоточили енергийните им потенциали, се намират в периферната част на Рая, но всички операции, свързани с тяхното управление и ръководство на голямата вселена, се осъществяват в тези специални сфери на Безкрайния Дух. Всъщност Седемте Главни Духа са балансър на разума и духа във вселената на вселените, всеобхватна, всеобемна, координираща всичко централна сила.

13:4.3 (150.2) Действайки оттук, от тези седем особени сфери, Главните Духове постигат баланс и стабилизиране на кръговете на космическия разум на голямата вселена. Те също така са свързани и с различното духовно отношение и присъствие на Божествата в цялата голяма вселена. Физическите реакции са еднакви, еднообразни, винаги незабавни и автоматични. Но емпиричното духовно присъствие зависи от основните условия или състояния на духовната възприемчивост, присъща на индивидуалните разумни същества на световите.

13:4.4 (150.3) Физическата власт, присъствие и функция са непроменливи във всички вселени – малки или големи. Отличителен фактор на духовното присъствие или реакциите на него е различната степен на неговото признаване и възприемане от волевите създания. Докато духовното присъствие на абсолютното и екзистенциално Божество в никаква степен не се влияе от лоялността или нелоялността на сътворените създания, също толкова вярно е и това, че функционалното присъствие на субабсолютното и емпирично Божество е явно и непосредствено повлияно от решенията, изборите и личното отношение на подобни крайни създания – от предаността и самоотвержеността на отделното същество, планета, система, съзвездие или вселена. Но това духовно присъствие на божественост не е капризно и не е произволно; неговата емпирична вариативност се обяснява с това, че личностните създания притежават дара на свободната воля.

13:4.5 (150.4) Причините за различия в духовното присъствие съществуват във вашите собствени сърца и умове и ще се определят от вашия избор, решения и целеустременост. Това различие е присъщо на реакциите на свободната воля на разумните личностни създания, за които възможността за свобода на избора е била предопределена от Всеобщия Баща. Божествата са неизменно верни на своите духове и действат съобразно променящите се условия, които възникват в зависимост от различния избор на създанията – те ту им отделят голяма част от своето присъствие в отговор на тяхното искрено желание за това, ту се отдръпват от сцената, когато така решат техните създания,

ползващи се от своя божествен дар на свободния избор. Така духът на божествеността послушно се подчинява на решенията на обитаващите светове създания.

13:4.6 (150.5) Фактически изпълнителните светове на Седемте Главни Духа са Райските столици на седемте свръхвселени и свързаните с тях сегменти от външното пространство. Всеки Главен Дух осъществява своето управление на една свръхвселена и всеки от седемте свята е прикрепен само към един от Главните Духове. Зад пределите на Рая няма буквално нито един аспект от управлението на седемте свръхвселени, който да не е бил предвиден в тези изпълнителни светове. Те не са толкова изключителни, колкото сферите на Отеца, и макар че постоянно местожителство там имат само местните обитатели и тези, които работят там, тези седем административни планети винаги са открити за всички същества, които биха желали да ги посетят и които имат необходимите средства за придвижване.

13:4.7 (151.1) За мен тези изпълнителни светове са найинтересните и увлекателни места извън пределите на Рая. Никъде във вашата обширна вселена няма да видите толкова разнообразна дейност, увеличаща толкова многобройни и различни категории живи същества, протичаща на толкова различни нива и включваща едновременно материални, интелектуални и духовни занятия. Когато ми се предостави време, свободно от изпълнението на задачи, и ми се случи да бъда в Рая или Хавона, обикновено отивам в един от тези оживени светове на Седемте Главни Духа, за да се въодушевя от

зрелището на предприемчивост, самозабрава, преданост, мъдрост и ефективност. Няма друго такова място, където бих могъл да наблюдавам толкова поразително взаимодействие на личностни същества от всичките седем нива на вселенска реалност. И неизменно получавам нов приток на сили благодарение на тези, които добре знаят своята работа и получават истинско удоволствие от своята дейност.

13:4.8 (151.2) [Представено от Възпитател в Мъдростта, назначен за изпълнението на тази функция от Извечно Древния на Уверса.]

Документ 14. Централната Божествена Вселена

14:0.1 (152.1) С БЪВЪРШЕНАТА и божествена вселена се намира в центъра на цялото творение; тя е вечното ядро, около което се въртят обширните творения на времето и пространството. Раят представлява исполински, абсолютно стабилен централен Остров-ядро, който стои неподвижно в самия център на величествената вечна вселена. Това централно планетарно семейство се нарича Хавона и се намира на огромно разстояние от локалната вселена Небадон. Тя е с колосални размери и практически непостижима маса, обединяваща милиарди сфери с невъобразима красота и потресаващо величие, но възможностите на човешкия разум са напълно недостатъчни за постигане на истинските мащаби на това огромно творение.

14:0.2 (152.2) Хавона е единствена, неизменна, безупречна и завършена съвкупност от светове. Тя представлява изцяло сътворена и съвършена вселена; тя не е резултат от еволюционно развитие. Около това вечно и съвършено ядро кръжат безкрайните процесии на вселените – потресаващ еволюционен експеримент, дръзко начинание на Божиите Синове-Създатели, стремящи се да пресъздадат във времето и възпроизведат в пространството вселената-еталон, идеала за божествена цялост, висша завършеност, пределна реалност и вечно съвършенство.

1. Системата Рай-Хавона

14:1.1 (152.3) От периферията на Рая до вътрешните граници на седемте свръхвселени съществуват седем състояния и движения на пространството:

14:1.2 (152.4) 1. Спокойните зони на междинно пространство, влизащи в съприкосновение с Рая.

14:1.3 (152.5) 2. Трите кръга на Рая и седемте кръга на Хавона, въртящи се по посока на часовниковата стрелка.

14:1.4 (152.6) 3. Пространствените зони на относителен покой, отделящи кръга на Хавона от тъмните гравитационни тела на централната вселена.

14:1.5 (152.7) 4. Вътрешният пояс от тъмни гравитационни тела, въртящи се в посока, обратна на часовниковата стрелка.

14:1.6 (152.8) 5. Втората уникална пространствена зона, разделяща двете орбити на тъмните гравитационни тела.

14:1.7 (152.9) 6. Външният пояс от тъмни гравитационни тела, въртящи се около Рая по часовниковата стрелка.

14:1.8 (152.10) 7. Трета пространствена зона — зона на относителен покой, отделяща външния пояс от тъмни гравитационни тела от вътрешните кръгове на седемте свръхвселени.

14:1.9 (152.11) Милиардният свят на Хавона е организиран в седем концентрични кръга, непосредствено обкръжаващи трите кръга със спътниците на Рая. Повече от тридесет и пет милиона свята се намират във вътрешния кръг на Хавона и повече от двеста четиридесет и пет милиона свята се намират във външния кръг, като техният брой пропорционално нараства в посока от вътрешния кръг към външния. Всеки кръг се отличава от другите, но на всички тях е присъщо съвършенство на пропорциите и изискана организация, като всеки от тях е изпълнен с особено изображение на Безкрайния Дух — един от Седемте Духа на Кръговете. В допълнение към другите функции този неличностен Дух координира небесните дела във всеки кръг.

14:1.10 (153.1) Планетарните кръгове на Хавона не се закриват един друг; техните светове се разполагат в подредена линейна процесия. Централната вселена се върти около неподвижния Остров на Рая в единна гигантска плоскост, състояща се от десет концентрични стабилизирани образувания — три кръга, в които влизат сферите на Рая, и седем кръга, включващи светове на Хавона. Във физически аспект кръговете на Рая и Хавона са една и съща

система; разделение съществува само във функционален и административен план.

14:1.11 (153.2) В Рая времето не се изчислява; за обитателите на централния Остров представата за последователност на събитията е присъща. Но времето е относително за кръговете на Хавона и за пребиваващите тук многобройни същества както с небесен, така и със земен произход. Във всеки свят на Хавона си имат свое местно време, определяно според съответния кръг. Тъй като всички светове в един и същи кръг се въртят еднообразно около Рая, техните години имат еднаква продължителност и при придвижване от външните кръгове към вътрешността планетарната година намалява.

14:1.12 (153.3) Освен кръговото време на Хавона съществува стандартният ден на системата Рай-Хавона и други обозначения на времето, определяни на седемте Райски спътника на Безкрайния Дух и предавани оттам. Стандартният ден в системата Рай-Хавона е основан на продължителността на времето, което е необходимо за пълното завъртане около Райския Остров на планетарните обители на първия – или вътрешен, кръг на Хавона, и независимо от огромните скорости, които се дължат на тяхното разположение между тъмните гравитационни тела и исполинския Рай, за пълния оборот на тези сфери са необходими почти хиляда години. Вие дори не сте предполагали, че пред вашите очи е била дадена истината, изразена с думите „Един ден е като хиляда години с Бога, като страж в нощта.“ Един ден в системата Рай-Хавона е само със седем минути, три цяло и една осма секунди

пократьк, отколкото едно хилядолетие по съвременния урантийски високосен календар.

14:1.13 (153.4) Денят в системата Рай-Хавона е еталонът за време за седемте свръхвселени, макар че всяка от тях се придържа към свой собствен вътрешен времеви стандарт.

14:1.14 (153.5) В далечните предели на обширната централна вселена, много далеч от седемте кръга на Хавона, се въртят невероятен брой тъмни гравитационни тела. По много аспекти тези многобройни тъмни маси са напълно различни от останалите пространствени тела, като се отличават даже по своята форма. Тези черни гравитационни тела не отразяват и не поглъщат светлината; те не реагират на светлината като на физическа енергия и обкръжават Хавона с толкова плътен слой, че да я направят невидима даже за съседните обитаеми вселени на времето и пространството.

14:1.15 (153.6) Огромният пояс от тъмни гравитационни тела на свой ред е разделен на два равни елипсовидни пояса чрез вмъкване на особено пространство. Вътрешният пояс се върти обратно, а външният – по посока на часовниковата стрелка. Противоположно насоченото движение заедно с необичайната маса на тези тъмни тела дотолкова ефективно компенсират липсата на гравитация на Хавона, че осигуряват на централната вселена физическа пропорционалност и свършена устойчивост.

14:1.16 (153.7) Вътрешният пояс от тъмни гравитационни тела има тръбовидна форма и се състои от три кръгообразни групи. На неговото напречно сечение са били забелязани

три концентрични кръга с приблизително еднаква плътност. Външният пояс на тъмните гравитационни тела е организиран перпендикулярно, при което неговата височина превишава височината на вътрешния пояс десет хиляди пъти. Вертикалният диаметър на външния пояс превишава петдесет хиляди пъти неговия напречен диаметър.

14:1.17 (154.1) Разделящото два гравитационни пояса пространство е *уникално* в такъв смисъл, че никъде в цялата обширна вселена няма нищо подобно. Тази зона се характеризира с исполински вълнообразни движения и е изпълнена с колосална енергийна активност от неизвестен тип.

14:1.18 (154.2) По наше мнение бъдещата еволюция на външните нива на пространството няма да е свързана с появата на нещо, подобно на тъмните гравитационни тела на централната вселена; ние смятаме тези редуващи се шествия от осигуряващи гравитационен баланс исполински тела за уникални в цялото мироздание.

2. Строежът на Хавона

14:2.1 (154.3) Духовните същества не обитават в мъглявинно пространство; те не населяват етерни светове; тяхна обител са истински материални сфери – светове, подобни на тези, в които живеят смъртните. Световите на Хавона са оригинални и буквални, макар тяхната буквална субстанция да се отличава от материалната организация на планетите в седемте свръхвселени.

14:2.2 (154.4) Физическите реалности на Хавона представляват тип организация на енергията, който коренно се отличава от всяка енергийна организация, разпространена в еволюционните вселени на пространството. Хавона характеризира тройствеността на видовете енергия; свръхвселенските единици на енергияматерията съдържат двоен енергиен заряд, макар че един от видовете енергия съществува както в отрицателната, така и в положителната фази. Моделът на централната вселена е тройствен (Троица); моделът (непосредственият) на локалната вселена е двойствен: в него участват Синът-Създател и Съзидателният Дух.

14:2.3 (154.5) Материята на Хавона се състои от организацията на хиляда основни химически елемента и от балансираните функции на седемте форми на енергия на Хавона. Всеки от тези основни видове енергия притежава седем фази на възбуждане така, че местните на Хавона реагират на четиридесет и девет различни дразнителя. С други думи, от чисто физическа гледна точка местните на централната вселена притежават четиридесет и девет специфични вида усещания. Броят на моронтийните чувства е седемдесет, а броят на чувствата във висшите духовни категории се колебае между седемдесет и двеста и десет в зависимост от типа същество.

14:2.4 (154.6) Нито едно физическо същество на централната вселена не би било видимо за урантийците, както и нито един от физическите дразнители на тези далечни светове не би предизвикал ответна реакция от вашите груби органи на чувствата. Ако можеше смъртен на Урантия да бъде

пренесен в Хавона, той би се оказал глух, сляп и напълно лишен от останалите си проявления на усещанията; той би могъл да функционира само като ограничено съзнаващо същество, напълно лишено от дразнителна среда и от каквито и да било реакции спрямо нея.

14:2.5 (154.7) В централното творение се извършват много физически явления и духовни реакции, които са съвършено неизвестни в световете, подобни на Урантия. Принципната организация на тройственото творение съвсем не прилича на двойствения строеж, създаден на вселените на времето и пространството.

14:2.6 (154.8) Всички естествени закони са създадени според принципи, напълно отличаващи се от двуенергийните системи на формиращите се творения. Цялата централна вселена е организирана в съответствие с тройствената система на безупречно и симетрично управление. По цялата система Рай-Хавона се поддържа съвършено равновесие между всички космически реалности и всички духовни сили. Раят, с неговия абсолютен обхват на материалното творение, в съвършенство регулира и поддържа физическите енергии на централната вселена; Вечният Син, в рамките на всеобщия духовен обхват, напълно съвършено поддържа духовния статут на всички обитатели на Хавона. В Рая няма нищо експериментално, а системата Рай-Хавона е единно цяло на съзидателно съвършенство.

14:2.7 (155.1) Всеобхватната духовна гравитация на Вечния Син е поразително ефективна в цялата централна вселена. Всички духовни ценности и духовни личности неуморно

се устремяват към центъра, към обитателите на Боговете. Това влечение към Бога е интензивно и непреодолимо. Стремeжът към Бога с особена сила се проявява в централната вселена не заради това, че духовната гравитация тук се усеща повече, отколкото във вселените, лежащи извън нейните предели, а защото достигналите Хавона същества са по-одухотворени и следователно по-възприемчиви към вездесъщата сила на духовната гравитация на Вечния Син.

14:2.8 (155.2) По такъв начин Безкрайният Дух притегля към Рая всички интелектуални ценности. По цялата централна вселена интелектуалната гравитация на Безкрайния Дух действа съвместно с духовната гравитация на Вечния Син и те заедно съставляват единна движеща сила, подбуждаща духовно извисяващите се души към търсене на Бога, към постигане на Божеството – да достигнат Рая и да познаят Отеца.

14:2.9 (155.3) Хавона е духовно съвършена и физически устойчива вселена. Управлението и хармоничната устойчивост на централната вселена са безупречни. Всичко, което се отнася към физическото или духовното, е до съвършенство предсказуемо, което не може да се каже за явленията на разума и волеизявленията на личността. Ние действително смятаме за невероятно, че тук можеш да се сблъскаш с греха, но подобно предположение е основано на това, че притежаващите свободна воля местни жители на Хавона никога не са били виновни за нарушаване волята на Божеството. От векове тези небесни същества са неизменно предани на Извечно Вечните,

точно както нямаше грях в нито едно същество, появило се тук като странстващ. Не е известен нито един случай на лошо поведение на някакво същество или групи личности, създадени някога в централната вселена Хавона или допуснати тук. Толкова съвършени и божествени са средствата за подбор във вселените на времето, че историята на Хавона не помни нито една простъпка; не е била направена нито една грешка; нито една духовно извисяваща се душа не е била допусната тук преждевременно.

3. Световете на Хавона

14:3.1 (155.4) Що се отнася до управлението на централната вселена, то такова не съществува. Хавона се отличава с толкова изискано съвършенство, че каквато и да е система на интелектуално управление се превръща в ненужна. Няма нито периодически назначавани съдилища, нито законодателни асамблеи; Хавона се нуждае единствено от административно ръководство. Тук се проявяват найвисшите идеали на истинското *само* управление.

14:3.2 (155.5) Толкова съвършени или близки до съвършенството разумни същества не се нуждаят от управление. Те не е нужно да бъдат контролирани, тъй като тези същества са с вродено съвършенство, а сред тях има и еволюционни създания, в далечното минало преминали през щателна проверка във върховните съдилища на свръхвселените.

14:3.3 (155.6) Управлението на Хавона не е автоматично, но се отличава с изумително съвършенство и божествена

целесъобразност. С административните пълномощия, предимно планетарни, е натоварен местният Извечно Вечен; всяка сфера на Хавона се ръководи от една от тези личности с Троичен произход. Извечно Вечните не принадлежат към създателите, но те са прекрасни администратори. Тези във висша степен изкусни учители ръководят своите планетарни деца със съвършенство на мъдростта, граничещо с абсолютност.

14:3.4 (156.1) Милиард сфери на централната вселена – това са подготвителните светове на висшите личности, местните обитатели на Рая и Хавона; освен това тук се провежда окончателното изпитание за духовно извисяващите се създания от еволюционните светове на времето. Изпълнявайки великия план на Всеобщия Баща, свързан с духовното извисяване на създанията, странстващите на времето се приземяват в приемните светове на външния – или седми, кръг и след като преминат нужната подготовка и придобият разширен опит, пристъпват към последователно придвижване към центъра, като преминават от планета на планета, от кръг на кръг, докато не стигнат до Божествата и не станат жители на Рая.

14:3.5 (156.2) Макар че сферите на седемте кръга се поддържат в цялата им небесна красота, понастоящем само един процент от съвкупните планетарни възможности се използва за съдействие по всеобщия план на Отеца за духовно извисяване на смъртните. Около една десета от процента на цялото пространство на тези исполински светове е посветено на живота и дейността на Корпуса на Завършилите – същества, увековечени в светлината и

живота, които често обитават в световите на Хавона и служат тук. Постоянните лични резиденции на тези възвишени създания се намират в Рая.

14:3.6 (156.3) Планетарният строеж на сферите на Хавона съвсем не прилича на строежа на еволюционните светове и системи на пространството. Никога в голямата вселена не се използват толкова огромни сфери като обитаеми светове. Триадното физическо устройство в съвкупност с компенсиращия ефект на колосалните тъмни гравитационни тела позволява в съвършенство да се уравновесят физическите сили и с точност да се уравновесяват различните притегляния на това потресаващо творение. В организацията на материалните функции и духовната дейност на тези огромни светове се използва и антигравитацията.

14:3.7 (156.4) Архитектурата, осветлението и отоплението, както и биологическото и художествено украсяване на сферите на Хавона, не се поддават даже на найдръзкото човешко въображение. Почти нищо не може да ви бъде разказано за Хавона; за да разберете нейната красота и грандиозност, трябва да я видите. Но в тези съвършени светове има истински реки и езера.

14:3.8 (156.5) Тези светове са идеални за духовен живот; те служат като прекрасни видове обител за многобройни категории различни същества, действащи в централната вселена. Разнообразна дейност протича в тези възхитителни светове, която е много над човешкото разбиране.

4. Създанията на Централната Вселена

14:4.1 (156.6) В световите на Хавона има седем основни форми на живи създания и същества, всяка от които се състои от три обособени фази. Всяка от тези три фази обединява седемдесет основни типа, които се подразделят на хиляда подтипа, където на свой ред влизат нови градации и така нататък. Основните групи живи същества могат да се класифицират така:

14:4.2 (156.7) 1. Материални.

14:4.3 (156.8) 2. Моронтийни.

14:4.4 (156.9) 3. Духовни.

14:4.5 (156.10) 4. Абсонитни.

14:4.6 (156.11) 5. Пределни.

14:4.7 (156.12) 6. Коабсолютни.

14:4.8 (156.13) 7. Абсолютни.

14:4.9 (157.1) Стареенето и смъртта не влизат в жизнения цикъл на световите на Хавона. В централната вселена низшите живи същества претърпяват материално преобразуване. Тяхната форма и проявление се изменят, но те не се разпадат на съставните си части чрез разрушение и клетъчна смърт.

14:4.10 (157.2) Всички местни на Хавона произхождат от Райската Троица. Те нямат родители-създания и са неспособни за възпроизводство. Ние не можем да опишем

процеса на създаване на тези обитатели на централната вселена – несътворените същества. Целият разказ за сътворяването на Хавона е опит за прилагане на пространствено-времените категории към факта на вечността, който няма връзка с времето и пространството в този смисъл, в който ги разбира смъртният човек. Но ние сме длъжни да направим отстъпка на човешката философия по въпроса за произхода; даже личности, които с много превишават нивото на човека, се нуждаят от понятието „начало“. Още повече че системата Рай-Хавона е вечна.

14:4.11 (157.3) Местните на Хавона населяват милиарди светове в централната вселена в този смисъл, в който останалите категории жители постоянно обитават в своите съответстващи сфери. Така както материалната категория Божии синове се занимава с материалната, интелектуална и духовна организация в милиард локални системи на една от свръхвселените, така и местните на Хавона обитават и действат в милиардите светове на централната вселена. Можете да смятате обитателите на Хавона за материални създания, при условие че думата „материален“ включва физическите реалности на божествената вселена.

14:4.12 (157.4) Съществува живот, типичен само за Хавона и притежаващ самоценност. Хавонци всячески помагат на тези, които се възнасят към Рая или слизат надолу в свръхвселените, но те живеят също така живот, присъщ само на централната вселена и имащ относителен смисъл извън връзката с Рая или свръхвселените.

14:4.13 (157.5) Така както поклонението на вярващите синове на еволюционните светове помага да се удовлетвори любовта към Всеобщия Баща, така и възвишеното преклонение на създанията на Хавона утолява свършените идеали на божествената красота и истина. Както смъртният човек се стреми към изпълнение на Божията воля, така и тези същества на централната вселена живеят за това, да отговарят на идеала на Райската Троица. В самата си същност те са Божията воля. Божията добродетел извиква радост в човека, божествената красота предизвиква ликуване в обитателите на Хавона; както те, така и другите се ползват с благотворната свобода, присъща на живата истина.

14:4.14 (157.6) Жителите на Хавона имат както възможно настоящо, така и неразкрито бъдещо назначение. Местните на централната вселена преминават и през собствен, присъщ само на централната вселена път на развитие, не предполагащ нито възвисяване към Рая, нито проникване в свръхвселените. Това движение към висшия статут на Хавона може да се представи по следния начин:

14:4.15 (157.7) 1. Емпирично движение навън – от първия до седмия кръг.

14:4.16 (157.8) 2. Движение към центъра – от седмия кръг към първия.

14:4.17 (157.9) 3. Вътрешнокръгово движение – път, преминаващ през световите на един кръг.

14:4.18 (157.10) Освен местните на Хавона сред обитателите на централната вселена има многобройни класи еталонни същества, служещи за модел за различни вселенски групи: съветници, ръководители и учители, които са подобни на тях и са предназначени за подобни на тях същества в цялото творение. Всички същества във всички вселени се създават по образа на една от категориите еталонни създания, обитаващи в един от милиардите светове на Хавона. Даже целта и идеалите на смъртните на времето, присъщи на живота на създадените същества, се намират на външните кръгове на тези еталонни небесни сфери.

14:4.19 (157.11) Тук има и постигнали Всеобщия Баща създания, притежаващи правото да се отдалечават и отново да идват тук и изпращани в различни краища на вселените за изпълнение на особени мисии. Във всеки свят на Хавона може също така да бъдат срещнати и кандидатите за достигане до Отеца, които са достигнали централната вселена физически, но които все още не притежават духовното развитие, позволяващо да се претендира за място в Рая.

14:4.20 (158.1) Безкрайният Дух е представен в световите на Хавона от множество личности – благодатни и славни същества, които вникват в детайлите на сложните интелектуални и духовни дела на централната вселена. Тук, в световите на божественото съвършенство, те изпълняват труда, необходим за нормалното функциониране на това обширно творение и освен това се занимават с различни дела, свързани с обучението, подготовката и опеката на огромния брой извисяващи се

създания, възвисили се към блаженството от тъмните светове на пространството.

14:4.21 (158.2) Съществуват многобройни групи от местни в системата Рай-Хавона, които нямат никакво пряко отношение към програмата за възход и усъвършенстване на създанията; затова тях ги няма в класификацията на личностите, представена от смъртните раси. Само основните групи свръхчовешки същества, а също и тези категории, които са непосредствено свързани с вашия опит за продължаване на живота, влизат в тази класификация.

14:4.22 (158.3) Хавона изобилства с живот, в който са представени всички фази разумни създания, стремящи се да преминат от низшите към по-висшите кръгове в опит да се издигнат на ново ниво на въплъщение на божественост и разширеното разбиране на висшите значения, пределните ценности и абсолютната реалност.

5. Животът в Хавона

14:5.1 (158.4) На Урантия преминавате през кратко и интензивно изпитание в течение на вашия начален живот в условията на материално съществуване. В обитаемите светове и по-далеч – на нивата на системата, съзвездията и локалната вселена, ви чакат моронтийните стадии на възход. В подготвителните светове на свръхвселената преминавате през истински духовните стадии на развитие и се подготвяте за последващия преход в Хавона. На седемте кръга на Хавона постигате ново ниво на разума, духа и опита. И във всеки от световите, на всеки кръг, е необходимо да се постигне определено ниво.

14:5.2 (158.5) Животът в божествените светове е толкова богат и наситен, толкова изобилен и пълен, че излиза изцяло извън рамките на човешката представа за нещо достъпно за опита на създаденото същество. Социалният и икономически живот на това вечно творение няма нищо общо със заниманията на материалните създания, живеещи в еволюционни светове, подобни на Урантия. Даже начинът на мислене на Хавона се различава от мисловния процес на Урантия.

14:5.3 (158.6) На нормите на живот в централната вселена е присъща надлежна естественост; правилата за поведение са лишени от произволност. Във всяко изискване на Хавона се разкриват принципите на праведност и правосъдие. На Урантия тези два фактора в съвкупност биха били наречени *справедливост*. След пристигането си в Хавона вие ще получавате естествено удоволствие, постъпвайки именно така, както трябва.

14:5.4 (158.7) Когато разумните създания за пръв път достигнат централната вселена, те биват приемани и настанявани в направляващия свят на седмия кръг на Хавона. В зависимост от духовния им прогрес – осъзнаване на индивидуалността на Главния Дух, съответстващ на свръхвселената, те биват премествани на шестия кръг. (Именно оттук – по аналогия с реда, приет в централната вселена, са получили названието си кръговете на еволюцията на човешкия разум.) След като извисяващите се създания постигнат осъзнаване на Върховността и следователно са готови за пътешествие към Божествата, те попадат на петия кръг; постигайки Безкрайния Дух, те

биват преведени в четвъртия кръг. След постигането на Вечния Син биват пренасяни в третия кръг; след разпознаването на Всеобщия Баща се отправят към втория кръг, където се запознават по-отблизо с обитателите на Рая. Пристигането им на първия кръг означава, че създанията на времето са утвърдени като кандидати за служене в Рая. В течение на неопределено време, в зависимост от продължителността и характера на извисяването, създанията остават на вътрешния кръг на постепенните духовни постижения. Оттук възвисяващите се странстващи преминават към центъра за заселване в Рая и за зачисляване в Корпуса на Завършилите.

14:5.5 (159.1) В течение на своето пребиваване в Хавона със статут на духовно извисяващ се странстващ вие ще можете свободно да посещавате световите, влизащи в кръга на вашето назначение. Ще ви бъде позволено и да се връщате на планетите от кръговете, вече преминати от вас. И всичко това е възможно без участието на свръхнафим. Странстващите на времето са способни сами да подготвят себе си за пресичане на „преминатото“ пространство, но за преодоляване на „непреминатото“ пространство са принудени да зависят от предписаните начини за пренасяне; без помощта на транспортен свръхнафим такъв странстващ не може да напусне Хавона или да се премести от нивото на своето назначение на следващо ниво.

14:5.6 (159.2) Това обширно централно творение се отличава с живителна самобитност. С изключение на физическата структура на материята и общата класификация на основните категории разумни същества и други живи

същности, светове на Хавона нямат помежду си нищо общо. Всяка от тези планети е самобитно, уникално и изключително творение; всяка планета представлява несравнимо, величествено и съвършено произведение. И това разнообразие от индивидуалности обхваща всички черти на физическия, интелектуалния и духовния аспекти на планетарно съществуване. Развитието и украсяването на всяка от милиардите сфери е изпълнено в съответствие с плановите на намиращия се на нея Извечно Вечен. Именно по тази причина в централната вселена няма две еднакви сфери.

14:5.7 (159.3) Вие ще наситите своята жажда за приключения и ще удовлетворите своето любопитство едва тогава, когато пресечете последния кръг на Хавона и пристигнете в последния от нейните светове. И тогава влечението, стремежът към вечността ще замени своя предшественик – свойствения на времето дух на приключенията.

14:5.8 (159.4) Еднообразието е признак на незрелостта на творческото въображение и на отсъствието на активно взаимодействие между интелектуалното и духовното нива. Когато духовно извисяващият се смъртен започва да изследва тези небесни светове, той вече притежава емоционална, интелектуална и социална, ако не духовна, зрелост.

14:5.9 (159.5) Вас ви очакват невъобразими промени не само при преместването по поредните кръгове в Хавона: с неизказано изумление ще се съпровожда и преходът към нови планети в рамките на един и същи кръг. Всеки от милиардите такива учебни светове е неизчерпаем източник

на изненади. Непрекъснато изумление, нескончаемо чудо обкръжава този, който пресича тези кръгове и пътешества по техните гигантски сфери. Еднообразието не е част от пътя към Хавона.

14:5.10 (159.6) Жаждата за приключения, любопитството и страхът от еднообразието са чертите, присъщи на формиращата се природа на човека, те са заложени в него, не просто за да ви дразнят в течение на краткото ви пребиваване на Земята, а поскоро за да ви внушават мисълта за това, че смъртта е само началото на един безкраен устрем към приключение, едно нескончаемо предварително очакване, едно вечно изследователско пътешествие.

14:5.11 (160.1) Любопитството е духът на търсенето, подтикът към открития, страстта към изследвания – всичко това е част от вродения и божествен дар на еволюционните създания на пространството. Тези естествени импулси са ви били дадени, не само за да предизвикват във вас чувство за безизходица и подтиснатост. Разбира се, за вашия кратък живот на Земята се налага нерядко да сдържате тези страстни влечения, често преживявайки разочарования, но с течение на предстоящите продължителни епохи те ще се реализират изцяло и вие ще получите това, което ви се полага, в цялото му величие и великолепиe.

6. Предназначението на Централната Вселена

14:6.1 (160.2) Колосален е размахът на дейността на седемте кръга на Хавона. Като цяло можем да я разделим на следните направления:

14:6.2 (160.3) 1. Свързана с Хавона.

14:6.3 (160.4) 2. Свързана с Рая.

14:6.4 (160.5) 3. Свързана с възхода на крайните същества и еволюцията на Върховния-Краен.

14:6.5 (160.6) В течение на днешната космическа епоха Хавона служи като място за много видове свръхкрайни дейности, включително безбройните разновидности на абсонитни и на други стадии интелектуални и духовни функции. Възможно е в централната вселена да има много неразкрити за мен назначения, тъй като цял ред от нейните функции излиза извън пределите на разбиране на сътворения разум. И все пак аз ще се опитам да опиша как това съвършено творение удовлетворява духовните интереси и допринася за благополучието на седем категории вселенски разумни същества:

14:6.6 (160.7) 1. *Всеобщият Баща* – Първи Източник и Център. Бог-Баща получава висше родителско удовлетворение от съвършенството на централното творение, изпитва наслада от наситеността с любов на почти равните нему нива. Съвършеният Създател е божествено удовлетворен от преклонението на съвършеното създание.

14:6.7 (160.8) Хавона дава на Отеца удовлетворение от висшето постижение. Вплътеното тук съвършенство компенсира пространствено-времето задържане, с което се сблъсква неговият вечен стремеж към безкрайно разпространение.

14:6.8 (160.9) Отецът получава удоволствие от това, колко съвършено Хавона отговаря на представата за божествена красота. Божественият разум изпитва удовлетворение от предоставянето на съвършен еталон за изискана хармония за всички развиващи се вселени.

14:6.9 (160.10) Със съвършено наслаждение съзерцава нашият Баща централната вселена – достойно проявление на реалността на духа за всички личности на вселената на вселените.

14:6.10 (160.11) С благотворно внимание се отнася Богът на вселените към Хавона и Рая – вечното средоточие на могъщество за цялото последващо разпространение на вселената във времето и пространството.

14:6.11 (160.12) С нескончаемо удовлетворение гледа вечния Отец на Хавона творението, което е достойна и пленителна цел за извисяващите се кандидати на времето, неговите смъртни внуци в пространството, достигащи вечното местопребиваване на своя Създател-Баща. Бог се наслаждава на вселената Рай-Хавона и като вечна обител на Божеството и на божественото семейство.

14:6.12 (160.13) 2. *Вечният Син* – Вторият Източник и Център. За Вечния Син величественото централно творение е извечно потвърждение на действеността на приятелството на божественото семейство – Баща, Син и Дух. То служи като духовно и материално основание за абсолютното доверие във Всеобщия Баща.

14:6.13 (160.14) Хавона дава на Вечния Син практически безгранична основа за вечно разширяващото се реализиране на духовното могъщество. Хавона е станала за него тази арена, където може надеждно и уверено да демонстрира духа и метода на посвещенческото служение за обучението на неговите младши Райски Синове.

14:6.14 (161.1) Хавона е фундаментът на реалността, използван от Вечния Син в неговото управление на духовната гравитация на вселената на вселените. Това творение позволява на Сина да удовлетворява своята родителска страст за духовно възпроизводство.

14:6.15 (161.2) Световите на Хавона и техните безупречни обитатели са първата и във вечността окончателна демонстрация на Сина като Слово на Бащата. Така Синът в съвършенство бива удовлетворен от съзнанието за това, че е безкрайно допълнение на Отеца.

14:6.16 (161.3) И тази вселена позволява да се въплъти взаимното и равноправно приятелство между Всеобщия Баща и Вечния Син, което служи за вечно доказателство за безкрайната личност на всеки от тях.

14:6.17 (161.4) 3. *Безкрайният Дух* – Третият Източник и Център. За Безкрайния Дух вселената Хавона служи като потвърждение за това, че той е Съвместният Извършител, безкрайният представител на обединените Баща-Син. Хавона дава на Безкрайния Дух двойно удовлетворение – от неговата творческа активност и от абсолютното съсъществуване с това божествено творение.

14:6.18 (161.5) Хавона е станала за Безкрайния Дух тази арена, на която той може да демонстрира своята способност и желание да проявява милосърдие. В това съвършено творение Духът подготвил себе си за увлекателния път на попечител на еволюционните вселени.

14:6.19 (161.6) Това съвършено творение позволило на Безкрайния Дух да вземе участие в ръководството на вселената заедно с двамата божествени родители; то му дало възможност, като техен потомък и съвкупен Създател, да ръководи една от вселените и с това да подготви себе си за съвместно ръководство на локалните вселени в лицето на Съзидателните Духове – партньори на Синове-Създатели.

14:6.20 (161.7) Световите на Хавона са лабораторията за разум на създателите на космически разум и на попечителите на разума на всяко съществуващо създание. Във всеки от световите на Хавона разумът е различен и служи като модел за всеки духовен или материален интелект.

14:6.21 (161.8) Тези съвършени светове представляват висши школи за разум за всички същества, на които предстои да попаднат в Райското общество. Те са предоставили на Духа богата възможност да изпита метода за служене на разума на надеждни и заинтересувани личности.

14:6.22 (161.9) Хавона е възнаграждение, което Безкрайният Дух получава за своята обширна и безкористна дейност във вселенските пространства. Хавона е съвършената обител и място за уединение за неуморимия Попечител на Разума на времето и пространството.

14:6.23 (161.10) 4. *Висшето Същество* – еволюционното обединение на емпиричното Божество. Творението на Хавона е вечно и съвършено доказателство за духовната реалност на Висшето Същество. Това безупречно творение е разкритие на съвършената и симетрична духовна природа на Бог-Върховния до началото на енерго-личностния синтез на крайните отражения на Райските Божества в емпиричните вселени на времето и пространството.

14:6.24 (161.11) В Хавона енергийните потенциали на Всемогъщия са обединени с духовната природа на Върховния. Това централно творение служи като нагледен пример за единството на Върховното Същество във вечността на бъдещето.

14:6.25 (161.12) Хавона е безупречният модел на универсалните възможности на Върховното Същество. Тази вселена е завършено изображение на бъдещото съвършенство на Върховния и показва възможностите на Пределния.

14:6.26 (162.1) Хавона демонстрира завършеност на духовните ценности, съществуващи под формата на живи волеви създания с висше и съвършено самообладание; тя демонстрира разум, който е определен еквивалент на духа; тя демонстрира реалност и единство на интелекта, притежаващ неограничени възможности.

14:6.27 (162.2) 5. *Еднородните Синове-Създатели*. Хавона е мястото, където Райските синове Михайловци получават своето образование и преминават подготовка за последващото дръзновено начинание – създаване на

вселена. Това божествено и съвършено творение е еталон за всеки Син-Създател. Той се стреми да създаде своя собствена вселена, в която да постигне същите нива на съвършенство като на системата Рай-Хавона.

14:6.28 (162.3) Синът-Създател използва създанията на Хавона като възможни модели за личности за своите собствени смъртни деца и духовни същества. За Синове Михаил, както и за Синове от другите Райски категории, Раят и Хавона са божественото предназначение за децата на времето.

14:6.29 (162.4) Синове-Създатели знаят, че централното творение е реален източник на това безценно вселенско свръхуправление, което стабилизира и обединява техните локални вселени. Те знаят, че в Хавона се намира личното присъствие на вездесъщото влияние на Върховния и Пределния.

14:6.30 (162.5) Хавона и Раят са източникът на творческа сила за всеки Син Михаил. Тук обитават съществата, които му помагат в създаването на вселената. От Рая идват Вселенските Духовни Майки – съвместните създателки на локални вселени.

14:6.31 (162.6) За Райските Синове централната вселена е обител на техните божествени родители, а значи – техният дом. Отново и отново те с радост се завръщат тук.

14:6.32 (162.7) *6. Еднородни Попечителски Дъщери.* Вселенските Духовни Майки, съвместните създателки на локални вселени, преминават своята доличностна подготовка в

световете на Хавона в тясна взаимовръзка с Духовете на Кръговете. Тук Духовните Дъщери на локалните вселени, овладели необходимите методи за взаимодействие с Райските Синове, остават неизменно послушни на волята на Отеца.

14:6.33 (162.8) В световите на Хавона Духът и Дъщерите на Духа намират моделите на разум за всички свои групи от духовни и материални разумни същества и тази централна вселена понякога е бъдещата цел на тези създания, началото на които е съвместно поставено от Вселенската Духовна Майка и взаимодействащия Син-Създател.

14:6.34 (162.9) Майката-Създателка на Вселената помни Рая и Хавона като мястото на своето раждане и като мястото на обитание на Безкрайния Майчински Дух – обителта, в която пребивава личността на Безкрайния Разум.

14:6.35 (162.10) Централната вселена е посветила на Майчинския Дух личните съзидателни прерогативи, благодарение на които Божествената Попечителка на Вселената допълва Сина-Създател при сътворяването на живи волеви създания.

14:6.36 (162.11) И накрая, предвид това, че тези Дъщерни Духове на Безкрайния Майчински Дух едва ли някога ще се върнат в своя Райски дом, те получават огромно удовлетворение от всеобщото отражение, свързано с Висшето Същество в Хавона и персонализирано в Райския Маджестон.

14:6.37 (162.12) *7. Възходящите еволюиращи смъртни.* Хавона служи като източник на еталонната личност на всеки

смъртен тип и като обител на всички свръхчовешки личности, които са свързани със смъртните, но не са местни за творението на времето.

14:6.38 (162.13) Тези светове дават стимул на всички човешки пориви за придобиването на истински духовни ценности на най-високите възможни нива на реалност. Хавона е предшествашката Рая цел, място за подготовката на всички възходящи смъртни. Тук смъртните постигат предрайското Божество – Висшето Същество. За всяко волево създание Хавона представлява вратите на Рая и преддверието за постигане на Бога.

14:6.39 (163.1) Раят е домът, а Хавона – работилницата и игровата площадка на завършилите. А всеки познаващ Бога смъртен се стреми да стане завършил.

14:6.40 (163.1) Централната вселена е не само признатото назначение на човека, но и това място, откъдето в уречения час завършилите тръгват на своето неизвестно и всеобхватно пътешествие – изследването на безкрайността на Всеобщия Баща.

14:6.41 (163.1) Хавона безусловно ще съхрани абсонитното значение на своите функции даже в предстоящите вселенски епохи, когато странстващите на пространството ще могат да се опитат да постигнат Бога на свръхкрайните нива. Хавона е способна да стане вселена за подготовка на абсонитни същества. Възможно е тя да стане висша школа, когато седемте свръхвселени ще служат като средна степен за випускниците на началните училища на външното пространство. И ние сме склонни да смятаме, че

потенциалните възможности на вечната Хавона са наистина безгранични, че централната вселена притежава вечния потенциал, необходим за изпълнението на функциите на емпирична подготвителна вселена за всички минали, настоящи или бъдещи типове създадени същества.

14:6.42 (163.1) [Представено от Възпитател в Мъдростта, назначен като такъв от Извечно Древния на Уверса.]

Документ 15. Седемте свръхвселени

15:0.1 (164.1) ЗА Вселенския Отец – като Баща, вселените фактически не съществуват; той борави с личности; той е Бащата на личностите. За Вечния Син и Безкрайния Дух като партньори-създатели, вселените са локализирани и индивидуални творения, намиращи се под съвместното разпореждане на Синовете - Създатели и Духовете - Създатели. За Райската Троица извън пределите на Хавона съществуват просто седем населени вселени – седемте свръхвселени, във владението на които се намира кръгът на първото пост-Хавонско ниво на пространството. Седемте Главни Духа излъчват своето влияние в посока навън от централния Остров, превръщайки огромното творение в гигантско колело, чиято главина е вечния т Райски Остров, седемте спици са излъчванията на Седемте Главни Духа, а рамката са външните региони на голямата вселена.

15:0.2 (164.2) В ранните стадии на материализация на всеобщото творение бяха формулирани схеми на организация на свръхвселената и управлението, основани на числото седем. Първото пост-Хавонско творение беше разделено

на седем колосални сегмента; бяха проектирани и изградени столичните светове за управлението на седемте свръхвселени. Настоящата схема на управление съществува от незапомнени времена и управителите на тези седем свръхвселени са с право наричани Извечно Древните.

15:0.3 (164.3) От обширните знания за свръхвселените аз ще се постарая да ви дам поне малка част, но във всички тези светове действа методът на разумното управление както на физическите, така и на духовните сили, а съществуващите тук всеобщи гравитационни присъствия функционират с величествено могъщество и съвършена хармония. Важно е отначало да получите адекватна представа за физическото устройство и материалната организация на свръхвселените, защото това ще ви помогне да разберете подобре значението на изумителните условия, създадени за духовното управление и интелектуално развитие на волевите създания – съществата, населяващи милиардите обитаеми планети, разпръснати навсякъде из тези седем свръхвселени.

1. Пространственото ниво на свръхвселените

15:1.1 (164.4) Изхождайки от ограничените сведения, наблюдения и спомени на поколенията, обхващащи милион или милиард от вашите кратки години, Урантия и вселената, към която тя се отнася, по същество извършват продължително и непредсказуемо пътешествие в неизследвано пространство; но според данните на Уверса, в съответствие с по-ранни наблюдения, в съгласие с по-обширния опит и изчисления на нашата категория

същества, а също така и в резултат от умозаклучения, направени въз основа на тези и други сведения, ние знаем, че вселените са въввлечени в една подредена, осмислена и безупречно контролирана процесия, която във величествено великолепие се върти около Първия Велик Източник и Център и вселената с неговата резиденция.

15:1.2 (165.1) Ние отдавна сме открили, че седемте свръхвселени се въртят по огромна елипса – един гигантски и удължен кръг. Вашата Слънчева система, както и други светове на времето, не са устремени напред без карта и компас в неведомото пространство. Локалната вселена, към която се отнася вашата система, се движи по определен и добре известен път в посока, обратна на часовниковата стрелка, описваща огромна траектория около централната вселена. Този космически път, добре начертан и изучен от астрономите на свръхвселената, както и орбитите на планетите от вашата Слънчева система, са известни на астрономите на Урантия.

15:1.3 (165.2) Урантия се намира в една локална вселена и свръхвселена, които не са напълно организирани, а вашата локална вселена е разположена недалеч от многобройни частично завършени физически творения. Вие принадлежите към една от сравнително скоро създадените вселени. Но днес не се придвижвате безконтролно в неведомото пространство, нито пък бивате изхвърляни сляпо навън в непознати региони. Вие следвате подредения и предварително определен път в пространственото ниво на свръхвселените. Сега вие преминавате през съвсем същото място, през което вашата

планетарна система или нейните предшественици са преминали преди векове; и някой ден в далечното бъдеще вашата система или нейните наследници отново ще прекоси същото това пространство, през което сега толкова бързо преминавате.

15:1.4 (165.3) Ако използваме посоките на света, както ги схващате на Урантия, то в сегашната епоха свръхвселена номер едно се движи в посока на север, източно от Райската резиденция на Големите Източници и Центрове и централната вселена на Хавона, намирайки се приблизително противоположно на нея. Тези две позиции (изток и запад) представляват най-краткото физическо доближаване на Сферите на Времето до вечния остров. Свръхвселена номер две е на север, подготвяйки се за завъртане в западно направление, докато номер три сега заема най-северния сегмент от голямата траектория, като вече е навлязла в завоя, водещ към южната част на траекторията. Номер четири преминава през сравнително правата отсечка в южно направление по голямата елипсовидна траектория, очертаваща пътя на свръхвселените, при което началните региони вече се приближават към позиция на противостоене спрямо Великите Центрове. Номер пет току-що е напуснала зоната на противостоене на номер едно спрямо Центъра на Центровете, продължавайки да се движи право на юг, за да може да влезе след това в източния завой. Номер шест заема по-голямата част от южната крива – сегмента, който вашата свръхвселена почти напълно е отминала.

15:1.5 (165.4) Вашата локална вселена Небадон се отнася към Орвонтон, седмата свръхвселена, която се движи между свръхвселени едно и шест и сравнително скоро (изхождайки от нашите представи за времето) е преминала югоизточната дъга от пространственото ниво на свръхвселените. Преди няколко милиарда години слънчевата система, към която се отнася Урантия, преминала по южната извивка на траекторията, така че вие едва сега започвате да напускате югоизточната дъга и стремително да се приближавате към дългия и относително прав северен път. Още неизброимо много векове Орвонтон ще следва този почти прав северен курс.

15:1.6 (165.5) Урантия се отнася към система, която се намира почти на границата на вашата локална вселена; а вашата локална вселена понастоящем пресича периферията на Орвонтон. Отвъд вас има и други творения, но ви отделя огромно разстояние от тези физически системи, които се движат по големия кръг в сравнителна близост до Големия Източник и Център.

2. Структура на свръхвселените

15:2.1 (165.6) Единствено Всеобщият Баща знае местоположението и действителния брой на обитаемите пространства; той ги назовава по име и пореден номер. Аз мога да дам само приблизителния брой на обитаемите или пригодени за обитаване планети, защото някои локални вселени имат повече светове, подходящи за интелигентен живот, отколкото други. Освен това още не всички проектирани локални вселени са организирани. Поради това средната стойност, която предлагам, е само за да ви

дам някаква обща представа за необятността на материалното творение.

15:2.2 (166.1) Съществуват седем свръхвселени в голямата вселена и те са съставени приблизително така:

15:2.3 (166.2) 1. *Системата*. Основната единица на свръхуправлението се състои от около хиляда обитаеми или годни за обитаване свята. Пламтящите слънца, студените светове, планетите, които се намират твърде близо до горещи слънца, и други сфери, които не са подходящи за заселване от същества, не са включени в тази група. Хиляда такива свята, приспособени за поддържане на живот, се наричат система, но в помладите системи само сравнително малък брой от тези светове могат да бъдат населени. Начело на всяка населена планета стои Планетарен Принц, а във всяка локална система има архитектурна сфера, която е изкуствено построена и е столица на системата, като се управлява от Властелина на Системата.

15:2.4 (166.3) 2. *Съзвездие*. Сто системи (около 100 000 годни за обитаване планети) съставляват едно созвездие. Всяко созвездие има построена столична архитектурна сфера и се възглавява от трима Синове Ворондадек, Най-Висшестоящите. Всяко созвездие също така се намира и под наблюдението на един Извечно Верен, посланик на Райската Троица.

15:2.5 (166.4) 3. *Локална Вселена*. Сто созвездия (около 10 000 000 годни за обитаване планети) съставляват една локална вселена. Величественият столичен архитектурен свят на

всяка локална вселена се управлява от един от равностойните Синове-Създатели на Бога от реда на Михаил. Всяка вселена се благославя от присъствието на Извечно Единен, представител на Райската Троица.

15:2.6 (166.5) 4. *Малък Сектор*. Сто локални вселени (около 1 000 000 000 годни за обитаване планети) съставляват един малък сектор за управление на свръхвселената; пребиваващите в неговия великолепен столичен свят управители, така наричаните Съвременници на Вечността, ръководят делата в малкия сектор. В столицата на всеки малък сектор има трима Съвременници на Вечността, Висши Троични Личности.

15:2.7 (166.6) 5. *Голям Сектор*. Сто малки сектора (около 100 000 000 000 годни за обитаване свята) съставляват един голям сектор. Всеки голям сектор има величествен столичен свят, а начело на големия сектор са трима Извечно Съвършени, които са Висши Троични Личности.

15:2.8 (166.7) 6. *Свръхвселена*. Десет големи сектора (около 1 000 000 000 000 годни за обитаване планети) съставляват една свръхвселена. Всяка свръхвселена има огромен и величествен столичен свят и се управлява от трима Извечно Древни.

15:2.9 (166.8) 7. *Голямата Вселена*. Седем свръхвселени съставляват понастоящем организираната голяма вселена, състояща се от приблизително седем трилиона годни за обитаване светове плюс архитектурните сфери и един милиард обитаеми сфери на Хавона. Свръхвселените се управляват и ръководят опосредствено и с помощта на

системата за отразяване от Рая посредством Седем Главни Духа. Милиард светове от Хавона се ръководят директно от Извечно Вечните, като една подобна Висша Троична Личност председателства над всяка от тези съвършени сфери.

15:2.10 (167.1) С изключение на сферите от системата РайХавона, планът на вселенска организация предвижда следните единици:

15:2.11 (167.2) Свръхвселени. 7

15:2.12 (167.3) Големи сектори. 70

15:2.13 (167.4) Малки сектори. 7 000

15:2.14 (167.5) Локални вселени 700 000

15:2.15 (167.6) Съзвездия 70 000 000

15:2.16 (167.7) Локални системи. 7 000 000 000

15:2.17 (167.8) Обитаеми планети . . 7 000 000 000 000

15:2.18 (167.9) Всяка от седемте свръхвселени е съставена приблизително така:

15:2.19 (167.10) Една система обхваща около. 1 000
свята

15:2.20 (167.11) Едно съзвездие (100 системи) 100
000 свята

15:2.21 (167.12) Една вселена (100 съзвездия) 10 000
000 свята

15:2.22 (167.13) Един малък сектор (100 вселени) 1 000
000 000 свята

15:2.23 (167.14) Един голям сектор (100 малки сектора) 100
000 000 000 свята

15:2.24 (167.15) Една свръхвселена (10 големи сектора) . . .1 000
000 000 000 свята

15:2.25 (167.16) Всички посочени стойности са в най-добрия
случай само приблизителни, защото постоянно възникват
нови системи, а други временно прекратяват своето
материално съществуване.

3. Свръхвселената Орвонтон

15:3.1 (167.17) Практически всички звездни светове, видими с
невъоръжено око от Урантия, се отнасят към седмата част
на голямата вселена – свръхвселената Орвонтон.
Обширната звездна система Млечен Път представлява
централното ядро на Орвонтон и голямата ѝ част се намира
доста извън пределите на вашата локална вселена. Тази
огромна съвкупност от слънца, тъмни острови на
пространството, двойни звезди, кълбовидни купове,
звездни мъглявини, спираловидни и други мъглявини,
заедно с безчислен брой отделни планети, образува един
подобен на диск елипсовиден ансамбъл, обединяващ една
седма от обитаемите еволюиращи вселени.

15:3.2 (167.18) От астрономическата позиция на Урантия, наблюдавайки през напречното сечение на намиращите се наблизно до Млечния Път системи, вие забелязвате как сферите на Орвонтон се движат по огромна удължена равнина, чиято ширина е доста по-голяма, отколкото дебелината ѝ, а дължината ѝ значително превишава ширината.

15:3.3 (167.19) Наблюдението на така наречения Млечен Път разкрива сравнително нарастване на звездната плътност при оглеждане на небосвода в определено направление, като същевременно от двете страни плътността намалява; броят на звездите и другите сфери намалява при отдалечаване от главната равнина на нашата материална свръхвселена. Когато гледате през основното тяло на тази област на максимална плътност под съответен ъгъл на наблюдение, вие гледате в посоката на божествената вселена и всеобщия център на всичко съществуващо.

15:3.4 (167.20) От десетте големи сектора на Орвонтон като цяло на астрономите на Урантия са познати осем. Другите два сектора трудно могат да бъдат отделно разпознати, тъй като трябва да наблюдавате тези явления откъм вътрешната страна. Ако можете да погледнете към свръхвселената на Орвонтон от позиция, много отдалечена в пространството, щяхте веднага да разпознаете десетте големи сектора на седмата галактика.

15:3.5 (168.1) Ротационният център на вашия малък сектор се намира на голямо разстояние, в огромната и плътна звездна мъглявина Стрелец, около която се въртят вашата локална вселена и свързаните с нея творения, а откъм

противоположните страни на обширната подгалактическа система Стрелец вие можете да наблюдавате два големи потока от звездни мъглявини, образуващи колосални звездни спирали.

15:3.6 (168.2) Ядрото на физическата система, към която се отнасят вашето слънце и свързаните с него планети, е центърът на бившата мъглявина Андронвер. Тази бивша спираловидна мъглявина била леко деформирана вследствие гравитационно разпадане, свързано с явления, които съпровождали раждането на вашата Слънчева система и които са били обусловени от доближаването до голямата намираща се в съседство мъглявина. Това опасно доближаване превърнало мъглявината Андронвер в нещо като кълбовидно струпване на тела, но не нарушило изцяло двустранната процесия на слънцата и свързаните с тях групи небесни тела. Вашата Слънчева система се намира в централната част на едно от рамената на тази деформирана спирала, разположена приблизително по средата между центъра и края на звездния поток.

15:3.7 (168.3) Секторът Стрелец и всички останали сектори и сегменти на Орвонтон се въртят около Уверса и част от объркването на астрономите на Урантия частично се обяснява с оптическите илюзии и относителните изкривявания, причина за които са следните сложни въртеливи движения:

15:3.8 (168.4) 1. Въртенето на Урантия около нейното слънце.

15:3.9 (168.5) 2. Въртенето на вашата Слънчева система около ядрото на бившата мъглявина Андронвер.

15:3.10 (168.6) 3. Въртенето на звездната система Андронвер и свързаните с нея купове от тела около сложния ротационногравитационен център на звездния облак на Небадон.

15:3.11 (168.7) 4. Въртенето на локалния звезден облак на Небадон и свързаните с него творения около центъра на мъглявината Стрелец на техния малък сектор.

15:3.12 (168.8) 5. Въртенето на стоте малки сектора, включително на сектор Стрелец, около техния голям сектор.

15:3.13 (168.9) 6. Съвкупността от въртящите се десет големи сектора – така наречените звездни дрейфове, около столичния свят на Орвонтон, Уверса.

15:3.14 (168.10) 7. Движението на Орвонтон и шестте еднородни свръхвселени около Рая и Хавона, извършвано в посока, обратна на часовниковата стрелка на пространственото ниво на свръхвселените.

15:3.15 (168.11) Тези сложни движения са от няколко типа; космическите орбити на вашата планета и вашата Слънчева система се обясняват с техния произход. Абсолютното движение на Орвонтон обратно на часовниковата стрелка също е свързано с неговия произход, с плановете за построяване на голямата вселена. Но причините за промеждутъчно движение имат сложен характер и отчасти се обясняват със структурна сегментация на овеществената в свръхвселените енергия, а отчасти с разумното и целенасочено въздействие на Райските организатори на силата.

15:3.16 (168.12) С приближаването към Хавона локалните вселени се разполагат все по-близо една спрямо друга; кръгът става все поголям и все поголям брой нива се наслагват едно над друго. Но с отдалечаването от вечния център броят на системите, нивата, кръговете и вселените постепенно намалява.

4. Мъглявините – прародителки на вселените

15:4.1 (169.1) Макар че творението и организацията на вселените се управляват извечно от безкрайните Създатели и техните партньори, целият този процес протича в съответствие с предопределения механизъм и в съгласие с гравитационните закони на силата, енергията и материята. Но всеобщият силов заряд си остава загадъчно явление; започвайки с ултиматонния стадий, ние разбираме добре организацията на материалните творения, но не ни е съвсем понятна космическата предистория на ултиматоните. Убедени сме, че тези древни сили имат Райски произход, защото те извечно се въртят в наситеното пространство, повтаряйки в гигантски мащаб точните очертания на Рая. Макар този силов заряд на пространството да е предшественик на всяка материализация, нечувствителен към гравитацията на Рая, той неизменно реагира на присъствието на долния Рай, като излиза очевидно от центъра на долния Рай и се връща в него.

15:4.2 (169.2) Райските силови организатори преобразуват пространствения потенциал в изначална сила, като превръщат този доматериален потенциал в първични и вторични енергийни проявления на физическата реалност.

Когато тази енергия достигне тези нива, на които започва да реагира на гравитацията, на сцената се появяват управляващите енергията и взаимодействащите с тях същества от режима на свръхвселената, започвайки безкрайните манипулации по създаването на разнообразни силови кръгове и енергийни канали за вселените на времето и пространството. Така в пространството възниква физическа материя, а заедно с нея и условията, позволяващи да се пристъпи към организирането на вселена.

15:4.3 (169.3) Тази сегментация на енергията е феномен, който досега не е разгадан от физиците на Небадон. Главната трудност е в сравнителната недостъпност на Райските организатори на силата, а живите управляващи енергията, упълномощени да боравят с пространствената енергия, нямат ни най-малка представа за произхода на тези видове енергии, които те така умело и интелигентно манипулират.

15:4.4 (169.4) Райските организатори на силата са организатори на мъглявини; в областите на своето пространствено присъствие те са способни да инициират колосални силови циклони, които – веднъж приведени в движение – никога не могат да бъдат спрени или укротени, докато не се извърши мобилизацията на всепроникващите сили, необходима за възникването на ултиматонните единици вселенска материя. Така се появяват спираловидните и други мъглявини, звездообразуващите дискове, пораждащи пряко слънцата и техните разнообразни системи. Във външното пространство могат да се наблюдават десет различни вида мъглявини,

представляващи стадии на първична еволюция на вселените, и тези обширни енергийни дискове (вихри) са имали същия произход, както и тези, които са дали началото на седемте свръхвселени.

15:4.5 (169.5) Мъглявините се отличават съществено по размери, брой и съвкупна маса на своето звездно и планетарно потомство. Една звездообразуваща мъглявина на север от границите на Орвонтон, но в пределите на пространственото ниво на свръхвселените, вече е породила приблизително 40 000 слънца, но този звездообразуващ диск продължава да изхвърля слънца, повечето от които многократно превишават размерите на вашето светило. Някои от найголемите мъглявини на външното пространство пораждат до 100 милиона слънца.

15:4.6 (169.6) Мъглявините не са пряко свързани с която и да е от административните единици, като например второстепенните сектори или локалните вселени, макар че някои локални вселени са били образувани от една единствена мъглявина. Всяка локална вселена обхваща точно една стохилядна част от общия енергиен заряд на свръхвселената, независимо от „мъглявинното съотношение“, защото енергията не е организирана от мъглявината – тя се разпределя по цялата вселена.

15:4.7 (170.1) Не всички спираловидни мъглявини участват в слънцеобразуване. Някои са запазили контрол над много звезди и тяхната спираловидна форма се обяснява с това, че техните слънца излизат от ръкавите на мъглявините в тесен строй, но се връщат по различни пътища, затова е лесно да ги наблюдаваме в първия случай и е посложно

тогава, когато се връщат в мъглявината, разхвърляни на огромни разстояния от нейните ръкави. Понастоящем в Орвонтон има малко активни слънцеобразуващи мъглявини, макар че Андромеда, която е извън пределите на обитаемата част от свръхвселената, е много активна. Тази далечна мъглявина е видима с невъоръжено око и когато я наблюдавате, се замислете над това, че светлината, която виждате, е напуснала тези далечни светила преди почти един милион години.

15:4.8 (170.2) Галактиката Млечният път се състои от голям брой бивши спираловидни и други мъглявини и много от тях все още запазват своята първоначална конфигурация. Но в резултат от вътрешни катастрофи и външно притегляне много от тях са претърпели такива деформации и преустройство, че тези огромни струпвания напомнят гигантски светещи маси от ярки слънца като Магелановия облак. Кълбовидният вид звездни купове доминира близо до външните граници на Орвонтон.

15:4.9 (170.3) Огромните звездни облаци на Орвонтон трябва да бъдат разглеждани като индивидуални струпвания на материя, сравними с отделните мъглявини, които могат да се наблюдават в пространствените области зад пределите на Млечния път. Но много от така наречените звездни облаци от пространство се състоят само от газообразно вещество. Енергийният потенциал на тези звездни газови облаци е направо огромен и част от него се поема от съседните слънца и се преразпределя в пространството под формата на слънчеви излъчвания.

5. Произходът на небесните тела

15:5.1 (170.4) Основната маса, съдържаща се в слънцата и планетите на свръхвселената, води началото си от мъглявинните дискове; само малка част от масата на свръхвселената е организирана чрез прякото въздействие на управляващите енергията (например, при създаването на архитектурните сфери), макар че в откритото пространство възниква постоянно изменящо се количество материя.

15:5.2 (170.5) По произход повечето слънца, планети и други сфери може да бъдат класифицирани в състава на една от следните десет групи:

15:5.3 (170.6) 1. *Концентрични свиваеми пръстени.* Не всички мъглявини са спираловидни. Много гигантски мъглявини, вместо да се разцепят на система двойна звезда или да се превърнат в спирална мъглявина, претърпяват свиване с образуване на множество пръстени. В течение на дълъг период от време подобна мъглявина изглежда като огромно централно слънце, обградено от многобройни гигантски пръстеновидни облаци материя.

15:5.4 (170.7) 2. *Завихрените звезди* включват слънцата, които се изхвърлят от исполинските звездообразуващи дискове (вихри), състоящи се от високотемпературни газове. Те не биват изхвърлени като пръстени, а като ориентирани надясно и наляво процесии. Освен това завихрените звезди възникват не само в спираловидни, а и в други мъглявини.

15:5.5 (170.8) 3. *Гравитационновзривни планети.* Когато едно слънце се ражда в спираловидна или пресечена мъглявина, тя нерядко се изхвърля на значително разстояние. Подобно

слънце е с високо съдържание на газове и впоследствие, след като донякъде се е охладило и кондензирило, то може да се окаже близо до огромна маса материя, гигантско слънце или тъмен остров на пространството. Възможно е такова сближаване да не доведе до сблъсък, но да е достатъчно, така че гравитационното привличане на поголямото тяло да предизвика приливни съкращения в помалкото, водейки до поредица от приливни промени, които възникват едновременно от противоположните страни на разтърсването от конвулсии слънце. В своя апогей тези експлозивни изригвания водят до образуването на различни по своите размери натрупвания на материя с различни размери, които могат да бъдат изхвърляни от изригващото слънце зад пределите на гравитационното възвръщане, придобивайки свои собствени постоянни орбити около едното от двете тела, които участват в дадения процес. Покъсно поголемите натрупвания на материя се обединяват и постепенно притеглят към себе си помалките тела. Така са се образували много от твърдите планети на помалките системи. Вашата Слънчева система е произлязла точно така.

15:5.6 (171.1) 4. *Центробежно планетарно потомство.* На определен етап от развитието си, в случай че скоростта им на въртене много се ускори, огромните слънца започват да изхвърлят в големи количества материя, която впоследствие може да се уплътни и да образува неголеми светове, които продължават да се въртят около породилото ги слънце.

5. *Сфери с недостатъчна гравитация.*

Съществува критична граница относно размера на отделните звезди. Ако едно слънце, достигайки този предел, не забави своята скорост на въртене, то е обречено да се разцепи; получава се разцепване на слънце и се ражда нова двойна звезда от дадената разновидност. Впоследствие, като страничен продукт на това гигантско разрушаване, могат да се формират многобройни малки планети .

6. *Контрактурни звезди.* В помалките системи най-голямата от външните планети понякога притегля към себе си съседните светове, докато тези планети, които са разположени близо до слънцето, започват своето терминално падане. За вашата Слънчева система подобен край би означавал, че четирите вътрешни планети биха били погълнати от Слънцето, докато найголямата планета, Юпитер, би се увеличила съществено за сметка на поглъщането на останалите светове. Подобен край на слънчева система би довел до създаването на две съседни, но неравни слънца, което представлява един тип формиране на двойна звезда. Подобни катастрофи не са често явление, с изключение на звездните струпвания, разположени в периферията на свръхвселената.

7. *Кумулативни сфери.* Малките планети могат постепенно да се образуват от огромното количество циркулираща в пространството материя. Те нарастват чрез срастване с метеори и посредством незначителни стълкновения. Условията, съществуващи в някои сектори на пространството, са благоприятни за такъв тип

образуване на планети. Подобен произход имат много необитаеми светове.

15:5.10 (171.5) Някои от имащите голяма плътност тъмни острови са пряко следствие от акреция на преобразуваща се в пространството енергия. Друга група от тези тъмни острови е възникнала вследствие натрупването на огромно количество студена материя от циркулиращи в пространството парчета и метеори. Подобни натрупвания на материя никога не са били горещи и макар да се отличават с плътност, по своя състав много напомнят Урантия.

15:5.11 (171.6) 8. *Угаснали слънца.* Някои от тъмните острови в пространството са изгорели изолирани звезди, които са изразходвали целия си запас от космическа енергия. Тези организирани единици от материя се приближават към пълно уплътнение, практически завършена консолидация; и ще са необходими много епохи, преди тези огромни високоплътни маси да бъдат отново заредени в кръговете на пространството и подготвени за нови цикли на функциониране във вселената след сблъсък или друго реактивиращо космическо събитие.

15:5.12 (171.7) 9. *Сфери, резултат от сблъсък.* В тези региони на по-плътни звездни купове сблъсъците не са нещо необичайно. Подобни астрономически пертурбации се придружават от колосални изменения на енергия и преобразуване на материя. Сблъсъците, в които участват угаснали слънца, играят особено голяма роля в появата на широкомащабни енергийни колебания. Възникващите при това отломки често образуват материалните ядра на

бъдещите планетарни тела, приспособени за смъртни създания.

15:5.13 (172.1) 10. *Архитектурни (изкуствено създадени) светове.* Това са светове, създадени по проекти и спецификации за конкретна цел, като например Салвингтон, столичният свят на вашата локална вселена, и Уверса, където се намира седалището на правителството на нашата свръхвселена.

15:5.14 (172.2) Съществуват многобройни други методи за формиране на светила и за отделяне на планети, но гореспоменатите процедури се отнасят до начините, в съответствие с които е било създадено преобладаващото множество звездни системи и планетарни семейства. За описването на всички разнообразни модели, имащи отношение към звездните метаморфози и планетарната еволюция, би било необходимо да разкрием още почти сто различни типа слънцеобразуване и възникване на планети. Докато вашите студенти по астрономия наблюдават небесата, ще забележат явления, отнасящи се към всички типове звездна еволюция, но рядко ще откриват признаци за образуване на тези малки несветещи съвкупности от материя, които служат като обитаеми планети — найважните творения на безбрежния материален свят.

6. Сферите на пространството

15:6.1 (172.3) Независимо от произхода им различните сфери на пространството могат да се класифицират по следните основни типове:

15:6.2 (172.4) 1. Слънца – звездите на пространството.

15:6.3 (173.1) 2. Черни острови от пространство.

15:6.4 (173.2) 3. Малки космически тела: комети, метеори и астероиди.

15:6.5 (173.3) 4. Планети, включващи обитаемите светове.

15:6.6 (173.4) 5. Архитектурни сфери – специално създадени светове.

15:6.7 (173.5) С изключение на изкуствено създадените сфери, всички пространствени тела имат еволюционен произход – еволюционен, в смисъл, че не са били създадени по каприз на Божество; еволюционен, в смисъл, че съзидателните действия на Бога са се разкрили посредством пространствено-времеви метод в действията на много създадени и възникнали разумни същества на Божеството.

15:6.8 (173.6) *Слънцата.* Това са звездите на пространството в различните стадии на своето съществуване. Някои слънца са самостоятелно формиращи се пространствени системи, други са двойни звезди, свиващи се или изчезващи планетарни системи. Намиращите се в пространството звезди съществуват в не по-малко от хиляда различни състояния и стадии. Вие сте запознати със слънцата, даващи светлина и топлина; но има и такива, които светят, без да излъчват топлина.

15:6.9 (173.7) Трилиони и трилиони години, в течение на които обикновеното слънце ще продължи да отделя топлина и

светлина, добре илюстрират колосалния запас от енергия, съдържащ се във всяка единица материя. Действителното количество енергия, съдържащо се в невидимите частици физическа материя, е наистина невъобразимо. В условията на изключително високо температурно налягане и други енергийни процеси, извършващи се вътре в пламтящото слънце, почти цялата тази енергия се реализира като светлина. Някои други условия пък позволяват на тези слънца да трансформират и излъчват значително количество от тази пространствена енергия, която ги достига в съществуващите кръгове на пространството. Много фази от физическа енергия и всички видове материя са прикрепени към и впоследствие се преразпределят от слънчевите генератори. Така слънцата изпълняват ролята на локални ускорители на енергообмена, действайки като автоматични станции за управление на енергиите.

15:6.10 (173.8) Свръхвселената на Орвонтон се осветява и затопля от повече от десет трилиона горящи светила. Тези слънца са звездите от достъпната за наблюдение ваша астрономическа система. Повече от два трилиона слънца са твърде далечни и малки, за да могат да се видят от Урантия. Но в главната вселена има толкова звезди, колкото чаши вода има в океаните на вашия свят.

15:6.11 (173.9) *Тъмни острови на пространството.* Това са угасналите слънца и други големи струпвания от материя, лишени от светлина и топлина. Тъмните острови понякога са огромни по маса и оказват мощно влияние за запазване равновесието и за манипулация на енергия във вселената. Някои подобни образувания са наистина с неимоверна

плътност на масата. Тази огромна концентрация на маса позволява на тъмните острови да служат като мощни балансьори, които надеждно удържат съседните системи. Те поддържат гравитационния баланс на силата в много съзвездия; много физически системи, които иначе бързо биха паднали върху найблизкото слънце и биха били унищожени, се задържат надеждно в гравитационната власт на тези техни пазители – тъмните острови. Именно тази им функция ни позволява да можем с точност да определим тяхното местоположение. Ние знаем гравитационната тяга на светещите тела, което ни позволява да изчислим точния размер и местоположение на тъмните острови на пространството, които толкова ефективно поддържат устойчивостта на дадената система по нейния път.

15:6.12 (173.10) *Малки тела на пространството.* Метеорите и други малки частици материя, въртящи се и формиращи се в пространството, представляват огромна съвкупност от енергия и материална субстанция.

15:6.13 (173.11) Много комети се отнасят към неутвърдилото се и хаотично потомство на слънцеобразуващите вортекси, които постепенно се оказват във властта на централното слънце. Кометите имат найразнообразен произход. Опашката на кометата е насочена противоположно на притеглящото тяло или слънце поради електрическата реакция в неговите силно разреждени газове, а също и поради непосредственото налягане на светлина и други видове енергии, излъчвани от слънцето. Явлението служи като едно от убедителните доказателства за реалността на

светлината и свързаните с нея енергии и предлага възможности за демонстрация на това, че светлината има тегло. Светлината е реална субстанция, а не просто вълни от хипотетичен етер.

15:6.14 (173.12) *Планети.* Това са по-големите струпвания на материя, които следват своите орбити около слънце или около някакво друго пространствено тяло; техните размери варират от малки планети до огромни газообразни, течни или твърди сфери. Когато студените светове, образувани от плуващ в пространството материал, се оказват в правилно съотношение със съседното слънце, то такива планети са предпочитани за заселване с разумни същества. Угасналите слънца по правило не са подходящи за живот; обикновено те са твърде далеч от живи светещи слънца и освен това са прекалено масивни – силата на тежестта на тяхната повърхност е огромна.

15:6.15 (173.13) Във вашата свръхвселена по-малко от една от четиридесет студени планети е населена с подобни на вас същества. И, разбира се, свръхнагретите слънца и студените далечни светове са непригодни за високоорганизиран живот. Във вашата Слънчева система само три планети понастоящем са приспособени за живот. По своя размер, плътност и разположение Урантия в много отношения е идеално място за човека.

15:6.16 (173.14) Законите, определящи свойствата на физическата енергия, в основата си са универсални, но физическите условия, господстващи на отделните планети и в локалните системи, са в много отношения свързани с местните въздействия. Едно почти безкрайно

многообразие от същества и други живи проявления характеризират неизброимите светове в космоса. Има обаче явно групово сходство в световете, обединени в една система, а съществува също така и един вселенски модел за разумен живот. Налице е физическо родство на планетарните системи, принадлежащи на един физически кръг, следващи се близко една друга в безкрайното завъртане по кръга на вселените.

7. Архитектурните сфери

^{15:7.1 (174.1)} Макар правителството на всяка свръхвселена да се намира редом с центъра на еволюционите вселени, включени в съответния сегмент от пространството, то заема специално създаден свят, населен с допуснатите тук личности. Столичните светове са архитектурни сфери – пространствени тела, специално конструирани за особено назначение. Макар тези сфери да получават светлина от близките слънца, те са снабдени с автономни източници на осветление и отопление. Всяка от тях притежава слънце, даващо – подобно на спътниците на Рая – светлина без топлина, и се отоплява с топлината, постъпваща при циркулацията на определени потоци енергия близо до повърхността на сферата. Тези столични светове принадлежат към най-големите системи, разположени близо до астрономическите центрове на съответстващите им свръхвселени.

^{15:7.2 (174.2)} В столичните светове на свръхвселените съществува стандарт за времето. Стандартният ден на свръхвселената Орвонтон е равен на почти тридесет урантийски дни, а годината в Орвонтон съответства на сто

стандартни дни. Тази уверска година е стандарт за седмата свръхвселена, като е с двадесет и две минути по-къса, отколкото три хиляди дни на Урантия – около осем и една пета от вашите години.

15:7.3 (174.3) По своята природа и величие столичните светове на седемте свръхвселени напомнят Рая – техния централен еталон за съвършенство. В действителност всички столични светове са подобни на Рая. Те представляват небесни обители, увеличавайки се по физически размер и нараствайки по моронтийна красота и духовно великолепие от Йерусем към централния Остров. Всички спътници на тези столични светове са и архитектурни сфери.

15:7.4 (174.4) В разнообразните столични светове са представени всички фази на материалното и духовното творение. Тези светове са вселенски места за срещи, приспособени за всички видове материални, моронтийни и духовни същества. В зависимост от възхода във вселената и прехода от материални светове към духовни смъртните винаги с благодарност си спомнят предишните нива на своето съществуване, никога не забравят изпитаната тук радост.

15:7.5 (174.5) *Йерусем* е столицата на вашата локална система Сатания и включва седем свята на преходна култура, всеки от които е обкръжен от седем сателита; сред тези спътници са седемте обителски свята за моронтийна карантина, първото местожителство на човека след смъртта. В този вид, в който думата „небе“ се използва на Урантия, то

понякога означава тези седем обителски свята, първият от които се нарича “първото небе”, и така – до седмото.

15:7.6 (174.6) *Едемия* е столицата на вашето съзвездие Норлатиадек – разполага със седемдесет спътника за образование, култура и обществен живот; тук възходящите създания пребивават в течение на известно време до завършването на йерусемския режим за мобилизация, обединяване и осъзнаване на личността.

15:7.7 (174.7) *Салвингтон* е столицата на вашата локална вселена Небадон – обкръжена от десет университетски сфери, всяка от които се състои от четиридесет и девет свята. След социализацията на човека в съзвездието тук се извършва неговото одухотворяване.

15:7.8 (174.8) *Малката-трета* – столицата на вашия малък сектор Енса, обкръжена от седемте сфери за висше изучаване на физическите аспекти на възхода.

15:7.9 (174.9) *Голямата-пета* е столицата на вашия голям сектор Спландон, обкръжена от седемдесет сфери за интензивна интелектуална подготовка в свръхвселената.

15:7.10 (175.1) *Уверса* е столицата на Орвонтон – вашата свръхвселена, обкръжена от седем висши университета за задълбочена духовна подготовка на възходящи волеви създания. Всяко от тези седем струпвания на тези поразителни сфери се състои от седемдесет специализирани свята, където хиляди и хиляди учреждения и организации притежават всичко необходимо за повишаване вселенското образование и развитие на

духовната култура и където странстващите на времето получават нови знания и преминават нови изпитания, предшестващи дългия преход до Хавона. Пристигащите странстващи на времето винаги биват приемани в тези свързани с Уверса светове, но тръгващите по своя път випускници напускат свръхвселената непосредствено от Уверса.

15:7.11 (175.2) Уверса е духовната и административна столица на около един трилион обитаеми и пригодени за обитаване светове. Великолепието, величието и съвършенството на столицата на Орвонтон превъзхожда всички чудеса на пространствено-времевите творения.

15:7.12 (175.3) Ако всички запланувани локални вселени и техните съставни части вече съществуваша, то седемте свръхвселени щяха да наброяват малко под петстотин милиарда архитектурни свята.

8. Управлението и регулирането на енергията

15:8.1 (175.4) Устройството на столичните сфери на свръхвселените им позволява да изпълняват функциите на ефективни енерго-силови регулатори за различните сектори на свръхвселените, служи като място за концентрация и преразпределение на енергията на локалните вселени. Те оказват мощно въздействие върху баланса и управлението на физическите енергии, циркулиращи в организираното пространство.

15:8.2 (175.5) Функции по регулирането се изпълняват също и от енергийните центрове и физически регулатори на

свръхвселената – живи и полуживи разумни организми, образувани за тази конкретна цел. Тези енергийни центрове и физически регулатори трудно се поддават на разбиране; низшите категории са неспособни да вземат волеви решения – в тях няма воля, те не избират; техните действия са много разумни, но по всяка вероятност са автоматични и се обясняват с тяхното високоспециализирано устройство. Енергийните центрове и физическите регулатори на свръхвселените насочват и частично контролират действието на тридесетте енергийни системи, образуващи областта на гравита. За да обхванат цялата свръхвселена на кръговете за физическа енергия, с които се управляват енергийните центрове на Уверса, са им необходими малко повече от 968 милиона години.

15:8.3 (175.6) Възникващата енергия притежава субстанция; тя има тегло, макар теглото да е винаги относително и да зависи от скоростта на въртене, масата и антигравитацията. В материята масата проявява тенденция да забавя скоростта на енергията и във всяко място скоростта на енергията изразява изначалната скорост минус забавянето, предизвикано от масата по време на преместването в пространството плюс регулационната функция на живите управляващи енергията на свръхвселената и физическото въздействие на намиращите се в съседство високотемпературни или високозаредени тела.

15:8.4 (175.7) За осъществяване на всеобщия план по поддръжката на равновесието между материята и

енергията е необходимо постоянно създаване и разрушаване на малки материални единици. Управляващите Вселенската Енергия притежават способността да уплътняват и удържат или разширяват и освобождават различни количества енергия.

15:8.5 (175.8) При достатъчно дълго забавящо въздействие на гравитацията всичката енергия би могла да се превърне в материя, ако не бяха две обстоятелства. Първото е в антигравитационните въздействия на регулаторите на енергията; второто е в това, че организираната материя проявява тенденция към дезинтеграция при определени условия, съществуващи в много горещи звезди, а също и в особени условия на пространството близо до хладни и плътни тела, притежаващи огромен запас от материя.

15:8.6 (176.1) Когато масата става свръхплътна и заплашва да наруши баланса на енергията, за да отслабят физическите силови кръгове, се намесват физическите регулатори – стига само собствената тенденция към гравитация и прекомерно овеществяване на енергията да не се анулира при сблъсък с угаснали гиганти на пространството, което моментално разсейва кумулативните натрупвания на гравитационни сили. При такива стълкновения огромните маси материя внезапно се превръщат в найразредената форма на енергия и борбата за всеобщо равновесие започва отново. В резултат големите физически системи получават стабилност, физическа устойчивост и биват въвлечени в балансираните и устойчиви кръгове на свръхвселените. След такова събитие в устойчивата система не стават нови сблъсъци или други опустошителни катастрофи.

15:8.7 (176.2) В периодите на нарастване на енергията се наблюдават енергийни смущения и топлинни колебания, съпроводжани от прояви на електрическа активност. В периодите на намаляване на енергията нарастват тенденциите на материята към натрупване, уплътнение и излизане изпод контрол в кръговете с послабо устойчив баланс на силата; възникващите вследствие на това приливни или колизионни корекции бързо възстановяват баланса между циркулиращата енергия и, в буквален смисъл на думата – по-стабилизирана материя. Една от задачите на небесните астрономи е прогнозиране и разбиране на възможното аналогично поведение на разтопените светила и тъмните острови на пространството.

15:8.8 (176.3) Ние сме способни да осъзнаем повечето закони, управляващи вселенското равновесие, и да предскажем много от това, което се отнася до стабилността на вселените. В практически аспект нашите прогнози са надеждни, но ние постоянно се сблъскваме с някои сили, които е невъзможно да бъдат обяснени само с действието на известните ни закони за управление на енергията или поведението на материята. Предсказуемостта на всички физически явления се затруднява пропорционално с отдалечаването от Рая и придвижването към дълбините на вселените. Преминавайки отвъд пределите на личните пълномощия на Управителите на Рая, ние се сблъскваме с нарастваща неспособност за умозаклучения, основани на установените стандарти и на натрупания опит по отношение на наблюдения, свързани с физическите явления в найблизките астрономически системи. Даже в световите на седемте свръхвселени ние сме подвластни на

силите и енергийното въздействие, пронизващо всички наши сфери и простиращо се в равновесие през всички региони на външното пространство.

15:8.9 (176.4) Колкото повече се задълбочаваме в пространството, толкова по-голяма е вероятността да се сблъскаме с вариращите и непредсказуеми явления, които са толкова безпогрешно свидетелство за непостижимото присъствие и действие на Абсолютите и емпиричните Божества. И тези явления би трябвало да бъдат признак за всеобщото свръхуправление на цялото творение.

15:8.10 (176.5) Понастоящем Свръхвселената Орвонтон очевидно се разрежда; вселените на външното пространство, по наше мнение, се зареждат за нямащата равна на себе си дейност, очакваща ги в бъдеще; централната вселена Хавона е извечно стабилна. Гравитацията и отсъствието на топлина (студ) организират и удържат материята; топлината и антигравитацията разрушават материята и разсейват енергията. Живите управляващи енергията и организаторите на силата са ключът към разбирането на особеното управление и разумно ръководство на безкрайните метаморфози на създаванията, разрушенията и пресъздаването на вселените. Мъглявините могат да се разсейват, слънцата изгасват, системите изчезват, планетите загиват, но вселените остават.

9. Кръговете на свръхвселените

15:9.1 (176.6) Всеобщите кръгове на Рая действително пронизват световите на седемте свръхвселени. Към тези кръгове на

присъствие се отнасят: личностното притегляне на Всеобщия Баща, духовното притегляне на Вечния Син, притеглянето на разума на Съвместния Извършител и материалното притегляне на вечния Остров.

15:9.2 (177.1) В допълнение към универсалните кръгове на Рая и присъствените действия на Абсолютите и емпиричните Божества на пространственото ниво на свръхвселената функционират само два типа енергийни кръгове или разделения на сили: кръговете на свръхвселените и кръговете на локалните вселени.

15:9.3 (177.2) *Кръгове на свръхвселените :*

15:9.4 (177.3) 1. Обединяващ интелектуален кръг на един от Седемте Главни Духа на Рая. Такъв кръг на космически разум е сведен до една свръхвселена.

15:9.5 (177.4) 2. Отразяващ кръг на седемте Отразяващи Духа във всяка свръхвселена.

15:9.6 (177.5) 3. Скрити кръгове на Тайнствените Наставници, по определен начин взаимосвързани и направлявани чрез Сферата на Божеството към Всеобщия Баща в Рая.

15:9.7 (177.6) 4. Кръгът за взаимна връзка на Вечния Син с неговите Райски Синове.

15:9.8 (177.7) 5. Мигновеното присъствие на Безкрайния Дух.

15:9.9 (177.8) 6. Транслациите от Рая, пространствените съобщения от Хавона.

15:9.10 (177.9) 7. Енергийните кръгове на силовите центрове и физическите регулатори.

15:9.11 (177.10) *Кръгове на локалните вселени:*

15:9.12 (177.11) 1. Посвещенческият дух на Райските Синове – Утешителят на световете за посвещения. Духът на Истината – духът на Михаил на Урантия.

15:9.13 (177.12) 2. Кръгът Божествени Попечители – Майчинските Духове на локалната вселена, Светият Дух на вашия свят.

15:9.14 (177.13) 3. Кръгът за помощ на разума в локалната вселена, включващ разнообразно функциониращото присъствие на спомагателните духове на разума.

15:9.15 (177.14) Когато локалната вселена постигне такава духовна хармония, че нейните индивидуални и обединени кръгове станат неотличими от кръговете на свръхвселената, когато започне да преобладава подобна тъждественост във функциите и единството на служенето, тогава локалната вселена незабавно преминава в устойчивите кръгове на светлината и живота и веднага придобива правото да бъде приета в духовната конфедерация на усъвършенствания съюз на свръхтворението. За зачисляване в съвета на Извечно Древните – за приемане в конфедерацията на свръхвселената, е необходимо да са изпълнени следните условия:

15:9.16 (177.15) **1. Физическа стабилност.** Звездите и планетите на локалната вселена трябва да се намират в устойчиво състояние; периодите на непосредствени звездни трансформации трябва да са останали в миналото. Вселената трябва да продължава своя път по ясно очертана пътека, надеждно и окончателно утвърждавайки своята орбита.

15:9.17 (177.16) **2. Духовна преданост.** Необходимо е всеобщо признаване на Пълновластния Божий Син и всеобща преданост към такъв Син, ръководещ делата на локалната вселена. В мащаба на цялата локална вселена трябва да се възцари хармонично сътрудничество между индивидуалните планети, системи и съзвездия.

15:9.18 (177.17) Вашата локална вселена не се причислява даже към устойчивите физически образувания на свръхвселената, да не говорим за членство в признатото духовно семейство за свръхуправление. Макар че Небадон все още няма свое представителство на Уверса, от време на време ние, посланиците на правителството на свръхвселената, отиваме в неговите светове със специални мисии — именно така, непосредствено от Уверса, пристигнах на Урантия и аз. Ние оказваме всевъзможна помощ на вашите ръководители и управители в решаването на техните сложни проблеми; бихме иска ли да видим вашата вселена сред пълноправните членове на обединените творения в семейството на свръхвселената.

10. Управителите на свръхвселените

15:10.1 (178.1) Столиците на свръхвселените са резиденцията на висшето духовно правителство в сферите на времето и пространството. Изпълнителната власт на свръхправителството, водеща началото си от Съветите на Троицата, е непосредствено подчинена на един от Седемте Главни Духа за върховен надзор, които притежават пълномощия от Рая и ръководят свръхвселените с помощта на Седемте Висши Администратора, разположени в седемте специални свята на Безкрайния Дух – найотдалечените спътници на Рая.

15:10.2 (178.2) Столичните светове служат за обител на Отразяващите Духове и Спомагателните Образи на Отразяващите Духове. От позицията на посредници тези възхитителни същества изпълняват своите потресавачи отразяващи действия, служейки както като висшестояща централна вселена, така и като низшестояща локална вселена.

15:10.3 (178.3) Начело на всяка свръхвселена се намират трима Извечно Древни, обединените върховни ръководители на свръхправителството. Персоналът на изпълнителната власт на правителството на свръхвселената е представен от седем различни групи:

15:10.4 (178.4) 1. Извечно Древни.

15:10.5 (178.5) 2. Възпитатели по Мъдрост.

15:10.6 (178.6) 3. Божествени Съветници.

15:10.7 (178.7) 4. Всеобщи Цензори.

15:10.8 (178.8) 5. Могъщи Посланици.

15:10.9 (178.9) 6. Снабдени с Висши Пълномощия.

15:10.10 (178.10) 7. Нямащи Име и Номер.

15:10.11 (178.11) На тримата Извечно Древни непосредствено помага корпус, състоящ се от един милиард Възпитатели на Мъдрост, обединени с три милиарда Божествени Съветници. Към ръководството на всяка свръхвселена е прикрепен един милиард Всеобщи Цензори. В съвкупност тези три групи са Еднородни Троични Личности, имащи непосредствен божествен произход от Райската Троица.

15:10.12 (178.12) Останалите три категории: Могъщите Посланици, Снабдените с Висши Пълномощия и Нямащите Име и Номер, са прославени смъртни на възхода. Към първата от споменатите категории се отнасят тези, които са преминали режима на възход и Хавона във времената на Грандфанда. Достигайки Рая, те били допуснати в Корпуса на Завършилите, обхванати от Райската Троица и насочени към изпълнение на небесна служба в помощ на Извечно Древните. Като клас тези три категории са известни под името Тринитизирани Синове на Постижението, доколкото те имат двойствен произход, но понастоящем служат под ръководството на Троицата. Така изпълнителната власт на правителството на свръхвселената била разширена за сметка на прославените и постигнали съвършенство деца от еволюционните светове.

15:10.13 (178.13) Координационният съвет на свръхвселената се състои от посочените по-горе седем административни групи, а също и от следните управители на сектори и регионални попечители:

15:10.14 (179.1) 1. Извечно Съвършените – управителите на големите сектори в свръхвселената.

15:10.15 (179.2) 2. Съвременници на Вечността – управляващите малките сектори в свръхвселените.

15:10.16 (179.3) 3. Извечно Единни – Райските съветници, управители на локалните вселени.

15:10.17 (179.4) 4. Извечно Верни – Райските съветници, Върховни управители в правителствата на съзвездията.

15:10.18 (179.5) 5. Троични Синове-Учители – в тези случаи, когато те преминават служба в столицата на свръхвселената.

15:10.19 (179.6) 6. Извечно Вечни – в тези случаи, когато те пребивават в столицата на свръхвселената.

15:10.20 (179.7) 7. Седем Спомагателни Образа на Отразяващите Духове – представителите на седемте Отразяващи Духа и чрез тях – упълномощените Седем Главни Духа на Рая.

15:10.21 (179.8) Спомагателните Образи на Отразяващите Духове изпълняват и функции на представители на многобройните групи същества, влияещи върху дейността на правителствата на свръхвселената, но понастоящем, поради различни причини, не напълно проявяващи своите

индивидуални възможности. В тази група влиза формиращото се личностно проявление в свръхвселената на Висшето Същество, Безусловните Наблюдатели на Върховния, Условните Наместници на Крайния, неназованите свързващи-отразяващи Маджестон и свръхличностните духовни представители на Вечния Син.

15:10.22 (179.9) В столичните светове на свръхвселените почти винаги могат да се намерят представители на всички групи създадени същества. Обикновената попечителска дейност в свръхвселената се осъществява от могъщите секонафими и останалите членове на обширното семейство на Безкрайния Дух. В изумителните центрове за управление, контрол, служене и изпълнителна власт на свръхвселената разумните същества на всяка сфера от вселенския живот, в тясно общуване едно с друго, са въввлечени в ефективно служене, осъществяват мъдро ръководство, оказват предана помощ и извършват справедливи отсъждания.

15:10.23 (179.10) Свръхвселените не разполагат с взаимни представителства; те са напълно изолирани една от друга. Те знаят за това, което става в другите свръхвселени, само благодарение на намиращия се в Рая аналитичен център на Седемте Главни Духа. Техните управители се трудят в съветите на божествената мъдрост за благо на своите собствени свръхвселени независимо от това какво става в останалите региони на всеобщото творение. Тази изолация на свръхвселените ще се запази дотогава, докато те не постигнат съгласуваност благодарение на попълна реализация на личностната суверенност на еволюиращото емпирично Върховно Същество.

11. Съвещателната асамблея

15:11.1 (179.11) Именно в такива светове като Уверса се осъществява запознанството на съществата, олицетворяващи автократичността на съвършенството и демократичността на еволюцията. Изпълнителната власт на свръхправителството възниква в световите на съвършенството; законодателната власт е представена от цвета на еволюционните вселени.

15:11.2 (179.12) Съвещателната асамблея на свръхвселената е разположена в пределите на столичния свят. Законодателният или консултативен съвет се състои от седем палати, във всяка от които локалните вселени излъчват по един представител. Тези представители се избират от висшия съвет на локалната вселена от редовете на възходящите странстващи випускници на Орвонтон, пребиваващи на Уверса и допуснати за преместване в Хавона. Средният срок за служба е около сто години по стандартното време на свръхвселената.

15:11.3 (180.1) Никога не съм чувал нещо за разногласия между представителите на изпълнителната власт на Орвонтон и уверската асамблея. За цялата история на нашата свръхвселена никога съвещателен орган не е давал препоръки, които да са предизвикали дори и най-слабото съмнение в изпълнителната власт на свръхправителството. Винаги са царели пълна хармония и взаимно съгласие, което потвърждава факта, че еволюционните същества действително са способни да постигнат най-висша мъдрост, което им позволява да общуват с личности, съвършени по своя произход и божествени по своята

природа. Присъствието на съвещателни асамблеи в столиците на свръхвселените демонстрира мъдрост и предзнаменува окончателното тържество на цялата необятна еволюционна идея на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син.

12. Върховните съдилища

15:12.1 (180.2) Когато говорим за изпълнителните и съвещателни клонове на властта на правителството на Уверса, по аналогия с някои форми на гражданското управление на Урантия можете да предположите, че ние имаме и трета, съдебна власт; това е така, но тя няма свой щат. Нашите съдилища са устроени по следния начин: в зависимост от характера и тежестта на делото председателства Извечно Древен, Възпитател в Мъдростта или Божествен Съветник. Свидетелските показания в полза на или против индивида, планетата, системата, съзвездието или вселената се дават и тълкуват от Цензорите. Адвокати на децата на времето и еволюционните планети са Могъщите Посланици – официалните наблюдатели на свръхвселената в локалните вселени и системи. Позицията на върховното правителство се представлява от Снабдените с Върховни Пълномощия. Присъдата обикновено се формулира от комисия, която може да има различен брой членове, но в която в равна степен са представени Нямащите Име и Номер и групата на чувствителните и отзивчиви личности, избирани измежду депутатите на съвещателната асамблея.

15:12.2 (180.3) Съдилищата на Извечно Древните са висши апелационни съдилища за вземане на решения по духовни въпроси от всички съставни вселени. Пълновластните

Синове на локалните вселени са висшите авторитети в своите сфери; те се подчиняват на свръхправителството дотолкова, доколкото сами доброволно предават своите дела на Извечно Древните за съвет или за вземане на решение, с изключение на случаите, засягащи прекратяването на съществуването на волеви създания. Съдебните поръчения се дават в локалните вселени, но присъдите, отнасящи се до прекратяване на съществуването на волеви създания, винаги се произнасят в столицата на свръхвселената, откъдето постъпва и заповедта за привеждането на заповедта в изпълнение. Синовете на локалните вселени имат право да се разпоредят за запазването на смъртния човек, но само на Извечно Древните е позволено да разглеждат дела и да излизат с решения, когато става дума за вечен живот и смърт.

15:12.3 (180.4) Извечно Древните или техни колеги излизат с решения по всички въпроси, за които не се изисква съдебна процедура и представяне на доказателства, а подобни съдебни решения се вземат винаги единодушно. Тези съвети се отличават със съвършенство; постановленията на върховните и ненадминати съдилища се приемат без разногласия или особени мнения.

15:12.4 (180.5) С някои редки изключения, юрисдикцията на свръхправителството се разпростира над всички неща и създания в техните сфери. Обжалване на решенията и присъдите на властите на свръхвселените не съществува, тъй като такава власт изразява съгласуваното мнение на

Извечно Древните и на този Главен Дух, който ръководи съдбата на дадена свръхвселена от своята Райска обител.

13. Правителствата на секторите

^{15:13.1 (181.1)} *Големият сектор* обхваща приблизително една десета част от свръхвселената и се състои от сто малки сектора, десет хиляди локални вселени, около сто милиарда годни за обитаване светове. Големите сектори се управляват от трима Извечно Съвършени, Висши Троични Личности.

^{15:13.2 (181.2)} Съдилищата, възглавявани от Извечно Съвършените, са устроени до голяма степен така, както и съдилищата на Извечно Древните, с изключение на това, че те не се занимават с духовно осъждане на световите. Правителството на големия сектор се занимава основно с въпроси, свързани с интелектуалния статут на обширното творение. Големите сектори задържат, разглеждат, решават и подготвят за предаване в съда на Извечно Древните всички дела от ежедневен и административен характер, имащи значение на ниво свръхвселена и нямащи пряко отношение към духовното ръководство на световите или към разработката на планове на Управителите на Рая относно възхода на смъртните. Щатът на правителството на големия сектор с нищо не се различава от щата на правителството на свръхвселената.

^{15:13.3 (181.3)} Както великолепните спътници на Уверса са посветени на вашата окончателна духовна подготовка към Хавона, така и седемдесетте спътника на Големия-Пети са посветени на вашето интелектуално обучение и развитие в

свръхвселената. От цялата Орвонтон тук се събират мъдри същества, които не жаят сили за подготовката на смъртните на времето към по-нататъшен прогрес по пътя към вечността. Обучението на възходящите смъртни се извършва основно в седемдесетте учебни свята. Правителствата на тези

15:13.4 (181.4) *малки сектори* се възглавяват от трима Съвременници на Вечността. Администрацията на малкия сектор се занимава основно с физическо управление, обединение, стабилизация и ежедневни въпроси, свързани с ръководството на локалните вселени, влизащи в малкия сектор. Всеки малък сектор обединява сто локални вселени, десет хиляди съзвездия, един милион системи или около един милиард годни за обитаване светове.

15:13.5 (181.5) Столиците на малките сектори са величествени светове за срещи между Главните Физически Регулатори. Столичните светове са обкръжени от седем образователни сфери, които са начални училища на свръхвселената и центрове за придобиване на знания за физическото устройство и администрацията на вселената на вселените.

15:13.6 (181.6) Ръководителите на правителството на малкия сектор се намират под пряката юрисдикция на управителите на големия сектор. Съвременниците на Вечността получават всички съобщения за наблюденията и координират всички препоръки, предавани на ниво свръхвселена от Извечно Единните, които – като наблюдатели и съветници на Троицата, се намират в столичните сфери на локалните вселени, а също и от Извечно Верните, които по подобен начин са прикрепени

към съветите на Всевишните в столиците на съзвездията. Всички аналогични съобщения се подават от Извечно Съвършените на големите сектори за следващо предаване в съдилищата на Извечно Древните. Така режимът на Троицата се простира от съзвездията на локалните вселени до столиците на свръхвселената. В столицата на локалната система представители на Троицата няма.

14. Целите на седемте свръхвселени

^{15:14.1 (181.7)} Съществуват седем основни цели, които се разкриват в еволюцията на седемте свръхвселени. Всяка основна цел на еволюцията на свръхвселените намира найпълнен израз само в една от тях, предвид на което всяка от свръхвселените притежава особена функция и уникална същност.

^{15:14.2 (182.1)} Седмата свръхвселена Орвонтон е тази, към която принадлежи вашата локална вселена, известна на първо място благодарение на потресаващото и щедро посвещаване на своята милосърдна помощ на смъртните. Тя се е прославила с тържеството на правосъдието, смекчено от милосърдие, и с властта на могъществото, обусловено от търпение, докато времето свободно се принася в жертва на стабилизирането на вечността. Орвонтон е вселенската демонстрация на любовта и милосърдието.

^{15:14.3 (182.2)} Но много трудно е да се опише нашата представа за истинската същност на еволюционното предназначение, разкриващо се в Орвонтон, макар да може да се каже, че тук, в това свръхтворение, ние усещаме как шестте

уникални цели на космическата еволюция, проявяващи се в шестте взаимодействащи свръхтворения, придобиват взаимосвързаното значение на цялото; именно затова понякога предполагаме, че в далечното бъдеще формираното се и завършено въплъщение на Бог-Върховния ще бъде в Уверса, откъдето той ще започне да управлява семейството на съвършените свръхвселени в цялото емпирично величие на своето бъдещо всеобхватно пълновластие.

15:14.4 (182.3) Както и Орвонтон, всяка от шестте други свръхвселени притежава уникална същност и индивидуално предназначение. Но много от това, което става в Орвонтон, не ви се разкрива и много от тези неразкрити страни от живота на Орвонтон намират най-пълнен израз в една от другите свръхвселени. Седемте цели на еволюцията на свръхвселените се проявяват във всяка от тях, но всяко свръхтворение ще даде най-пълнен израз само на една от тези цели. За да осмислите по-добре тези цели, би било необходимо да разкрием много от това, което остава непонятно за вас, но дори тогава вие бихте могли да осъзнаете само малка част от него. Цялото това повествование е само бегъл поглед към колосалното творение, част от което са вашият свят и вашата локална система.

15:14.5 (182.4) Вашият свят се нарича Урантия, той съществува под номер 606 в планетарната група (или система) на Сатания. Тази система понастоящем наброява 619 обитаеми свята и още над двеста планети се развиват

благоприятно, което ще им позволи в бъдеще също да станат обитаеми светове.

15:14.6 (182.5) Столичният свят на Сатания се нарича Йерусем; тази система е двадесет и четвъртата в съзвездието Норлатиадек. Вашето съзвездие Норлатиадек се състои от сто локални системи, а неговият столичен свят се нарича Едемия. Норлатиадек е седемдесетото съзвездие във вселената Небадон. Локалната вселена Небадон се състои от сто съзвездия; нейната столица е известна под името Салвингтон. Небадон е осемдесет и четвъртата вселена от малкия сектор Енса.

15:14.7 (182.6) Малкият сектор Енса се състои от сто локални вселени, а неговата столица е Малкият-трети. Този сектор е трети от големия сектор Спландон. Спландон се състои от сто малки сектора, а неговият столичен свят се нарича Големият-пети. Това е петият голям сектор на свръхвселената Орвонтон, седмият сегмент от голямата вселена. Така можете да определите положението на вашата планета в структурата на организацията и управлението на вселената на вселените.

15:14.8 (182.7) Номерът на вашия свят Урантия в голямата вселена е 5.342.482.337.666. Това е регистрационният номер на Урантия в Уверса и в Рая, вашият номер в каталога на обитаемите светове. Аз знам регистрирания брой на физическите сфери, но той е толкова огромен, че няма голямо практическо значение за смъртния разум.

15:14.9 (183.1) Вашата планета е частица от необятния космос; вие принадлежите към практически безкрайното

семејство светове, но вашата сфера е ръководена с такава точност, за нея се грижат с такава любов, като че ли тя е единственият обитаем свят в цялата голяма вселена.

15:14.10 (183.2) [Представено от Всеобщ Цензор на Уверса.]

Документ 16. Седемте Главни Духа

16:0.1 (184.1) СЕДЕМТЕ Главни Духа на Рая са изначалните личности на Безкрайния Дух. В този седмokrатен съзидателен акт на самоповторение Безкрайният Дух изчерпал възможностите за математически комбинации, които били заключени във фактичкото съществуване на трите лица на Божеството. Ако можеше да се създадат поголям брой Главни Духове, те щяха да бъдат създадени, но в самите Божества са заключени седем и само седем възможности за обединение. Именно с това се обяснява фактът, че вселената се управлява на седем големи сегмента, а числото седем по своята същност е основополагащо за нейната организация и управление.

16:0.2 (184.2) Така Седемте Главни Духа водят своето начало от следните седем първообраза, придобивайки от тях своите черти:

16:0.3 (184.3) 1. Всеобщият Баща.

16:0.4 (184.4) 2. Вечният Син.

16:0.5 (184.5) 3. Безкрайният Дух.

16:0.6 (184.6) 4. Баща и Син.

16:0.7 (184.7) 5. Баща и Дух.

16:0.8 (184.8) 6. Син и Дух.

16:0.9 (184.9) 7. Баща, Син и Дух.

16:0.10 (184.10) Много малко знаем за действията на Отеца и Сина при създаването на Главните Духове. Очевидно те са се появили в резултат от личните актове на Безкрайния Дух, но на нас недвусмислено ни обясниха, че и Отецът, и Синът са взели участие в тяхното създаване.

16:0.11 (184.11) По своята духовна природа и същност тези Седем Духа на Рая са единни, но във всички останали аспекти на личността са съвършено различни и резултатите от тяхната дейност в свръхвселените позволяват безпогрешно да се определят съществуващите между тях индивидуални различия. Всички последващи планове на седемте сегмента на голямата вселена и даже съответстващите сегменти на външното пространство са обусловени от извъндуховното разнообразие на тези Седем Главни Духа, които осъществяват върховно и пределно ръководство.

16:0.12 (184.12) Главните Духове изпълняват много функции, но понастоящем тяхната специфична област е централното ръководство на седемте свръхвселени. Всеки Главен Дух разполага със специална резиденция – един от огромните светове за фокусиране на сила, който бавно се върти около периферията на Рая, запазва постоянно положение срещу съответната свръхвселена и остава в Райския фокус на специализираното силово управление и разпределение на енергията по сегментите. Радиалните погранични линии на

всяка свръхвселена действително се събират в Райската резиденция на ръководещия Главен Дух.

1. Връзката с Триединното Божество

16:1.1 (185.1) Съвместният Извършител – Безкрайният Дух, е необходим за завършване на триединното въплъщение на единното Божество. По своето същество това триединно въплъщение на Божеството е седмкратно относно възможностите на индивидуалното и съвместно изражение; оттук става ясно, че последващите планове за създаване на вселени, населени с разумни и потенциално духовни създания, които биха били изражение на Отеца, Сина и Духа, неизбежно биха довели до появата на Седем Главни Духа. Обикновено говорим за триединното въплъщение на Божеството като за *абсолютна неизбежност*, а появяването на Седемте Главни Духа разглеждаме като *субабсолютна неизбежност*.

16:1.2 (185.2) Макар че Седемте Главни Духа едва ли изразяват *трикратно* Божество, те са вечно изображение на *седмкратното* Божество, активните и съвкупни функции на трите извечни лица на Божеството. С помощта на, в същността си и посредством тези Седем Духа Всеобщият Баща, Вечният Син или Безкрайният Дух, или които и да са двама от тях, са способни да действат като такива. Когато Отецът, Синът и Духът предприемат съвместно действие, те могат да действат и наистина действат посредством Седмия Главен Дух, но не като Троицата. Поотделно и съвместно Главните Духове изразяват всяка и всички възможни функции на Божеството, една или няколко, но не съвкупните Троични функции. Седмият

Главен Дух не функционира лично по отношение на Райската Троица; именно затова той може *лично* да представлява Висшето Същество.

16:1.3 (185.3) Но когато Седемте Главни Духа оставят своите индивидуални владения на лично могъщество и свръхвселенски пълномощия и се събират около Съвместния Извършител в триединно присъствие на Райското Божество, то те стават съвкупни носители на могъществото, мъдростта и властта на единното Божество – Троицата, във формиращите се вселени и по отношение на тях. Такъв Райски съюз на изначалния седемкратен израз на Божеството действително обхваща, буквално съдържа в себе си всички атрибути и отношения на Върховност и Крайност на трите вечни Божества. Фактически Седемте Главни Духа веднага обхващат функционалната област на Върховния-Крайния в мирозданието и по отношение на мирозданието.

16:1.4 (185.4) Доколкото сме способни да разберем, Седемте Духа са свързани с божествената дейност на трите вечни лица на Божеството; ние не откриваме пряка връзка с активните присъствия на трите вечни аспекта на Абсолюта. Във взаимовръзката си Главните Духове представят Божествата от Рая в това, което може приблизително да се определи като крайна област на действие. Тази област може да включва много от това, което е крайно, но *не* абсолютно.

2. Връзката с Безкрайния Дух

16:2.1 (185.5) Както Вечният Първороден Син се разкрива чрез непрекъснато нарастващия брой божествени Синове, така и Безкрайният Божествен Дух се разкрива чрез каналите на Седемте Главни Духа и свързаните с тях духовни групи. Като центъра на центровете Безкрайният Дух е достъпен, но не всички, които достигат Рая, са способни веднага да разпознаят неговата личност и характерно присъствие; но всички, които достигат централната вселена, са способни да общуват и непосредствено да осъществяват контакт с онези от Главните Духове, които възглавяват родната свръхвселена на новопристигналия странстващ на пространството.

16:2.2 (186.1) Райският Баща общува с вселената на вселените само чрез своя Син, докато съвместните действия със Сина се осъществяват само посредством Безкрайния Дух. Отвъд пределите на Рая и Хавона Безкрайният Дух *говори* само с гласовете на Седемте Главни Духа.

16:2.3 (186.2) Безкрайният Дух въздейства със своето *личностно присъствие* в пределите на системата Рай-Хавона; отвъд нейните предели неговото личностно духовно присъствие се проявява чрез един от Седемте Главни Духа. Затова свръхвселенското духовно присъствие на Третия Източник и Център във всеки свят или индивид е обусловено от неповторимата природа на Главния Дух, ръководещ дадения сегмент от творението. И обратно, посредством Седемте Главни Духа съвкупните линии на духовна сила и разум отиват към центъра, към Третото Лице на Божеството.

^{16:2.4 (186.3)} Седемте Главни Духа са съвместно снабдени с върховно-крайните атрибути на Третия Източник и Център. Докато всеки получава индивидуална част от този дар, само в обединението си един с друг те разкриват атрибути на всемогъщество, всезнание и вездесъщност. Нито един от тях не е способен на това в мащабите на целия космос; като индивиди, а също в могъществото на върховността и крайността, всеки от тях е лично ограничен до свръхвселената на своето непосредствено подчинение.

^{16:2.5 (186.4)} Всичко, което ви е говорено за божествеността и личността на Съвместния Извършител, в равна и пълна степен се отнася към Седемте Главни Духа, които така ефективно разпространяват Безкрайния Дух в седемте сегмента на голямата вселена в съответствие със своя божествен дар и в съгласие със своите различни и неповторимо уникални същности. Затова би било правомерно да наричаме обединената група от седемте духа с всички или всякакви имена на Безкрайния Дух. Заедно те съставляват единно цяло със Съвместния Извършител на всички субабсолютни нива.

3. Индивидуалността и разнообразието на главните духове

^{16:3.1 (186.5)} Седемте Главни Духа са същества, неподдаващи се на описание, но всеки от тях притежава явна и определена индивидуалност. Те имат имена, но ние решихме да ги представим по номера. Като изначално въплъщение на Безкрайния Дух те са сходни, но като изначален израз на седемте възможни обединения на триединното Божество те са принципно различни по

своята природа, което и определя различния характер на ръководство на свръхвселените. Седемте Главни Духа могат да бъдат описани по следния начин:

16:3.2 (186.6) *Първи Главен Дух.* Този Дух е особен и пряк представител на Райския Баща. Той е своеобразно и действено проявление на могъществото, любовта и мъдростта на Всеобщия Баща. Той е близък партньор и небесен съветник на главата на Тайнствените Съветници, възглавяващия Съвета на Настройчиците на Съзнанието на Сферата на Божеството. Във всички обединения на Седемте Главни Духа Първият Главен Дух неизменно говори от името на Всеобщия Баща.

16:3.3 (186.7) Този Дух възглавява първата свръхвселена, неизменно проявявайки божествената природа, свойствена на изконното олицетворение на Безкрайния Дух; но на нас ни се струва, че по своя характер той наймного прилича на Всеобщия Баща. Той постоянно поддържа лична връзка със седемте Отразяващи Духа в столиците на първата свръхвселена.

16:3.4 (187.1) *Втори Главен Дух.* Този Дух е адекватно изображение на несравнимата природа и пленителния характер на Вечния Син, първородния Син на цялото творение. Той винаги поддържа тясна връзка с всички категории Божии Синове, когато и да се окажат в родната вселена – поотделно или на своите изпълнени с радост конклави. На всички съвети на Седемте Главни Духа той винаги представлява Вечния Син и действа от негово име.

16:3.5 (187.2) Този Дух управлява съдбите във втората свръхвселена и действа в този обширен регион така, както на негово място би действал Вечният Син. Той поддържа връзка със семейството на Отразяващите Духове, които се намират в столиците на втората свръхвселена.

16:3.6 (187.3) *Трети Главен Дух.* Този Дух особено напомня за Безкрайния Дух и направлява действията и труда на много висши личности на Безкрайния Дух. Той възглавява техните събрания и е тясно свързан с всички личности, произхождащи изключително от Третия Източник и Център. Когато Седемте Главни Духа се събират на съвет, постоянен представител на Безкрайния Дух е именно Третият Главен Дух.

16:3.7 (187.4) Този Дух отговаря за третата свръхвселена и ръководи делата на своя сегмент основно така, както ако това беше Безкрайният Дух. Той се намира в постоянна връзка с Отразяващите Духове, които се намират в столиците на третата свръхвселена.

16:3.8 (187.5) *Четвърти Главен Дух.* Унаследявайки съвкупната природа на Отеца и Сина, този Главен Дух оказва решаващо влияние при определянето на стратегията и методите на Отеца-Сина в съветите на Седемте Главни Духа. Този Дух е главен ръководител и съветник на тези възходящи същества, които са постигнали Безкрайния Дух и така са станали кандидати за среща със Сина и Отеца. Той служи на огромна група личности, произхождащи от Отеца и Сина. Когато възниква необходимост от представяне на Отеца и Сина в събранието на Седемте

Главни Духа, думата взема именно Четвъртият Главен Дух.

16:3.9 (187.6) Този Дух се грижи за четвъртия сегмент на голямата вселена съгласно своето особено съчетание от атрибути на Всеобщия Баща и Вечния Син. Той поддържа постоянна лична връзка с Отразяващите Духове на столиците на четвъртата свръхвселена.

16:3.10 (187.7) *Пети Главен Дух.* Тази божествена личност, в която в съвършенство са се слели чертите на Всеобщия Баща и Безкрайния Дух, е съветник на огромна група същества, известни като управляващите енергията, енергийните центрове и физическите регулатори. Този Дух също така служи и на всички личности, произхождащи от Отеца и Съвместния Извършител. В съветите на Седемте Главни Духа, когато въпросът се отнася до обединеното отношение на Отеца и Духа, думата неизменно взема Петият Главен Дух.

16:3.11 (187.8) Характерът на управление от този Дух на делата на петата свръхвселена предполага обединеното действие на Всеобщия Баща и Безкрайния Дух. Той постоянно поддържа връзка с Отразяващите Духове, които се намират в столиците на петата свръхвселена

16:3.12 (187.9) *Шести Главен Дух.* Това божествено същество представлява изображение на обединените черти на Вечния Син и Безкрайния Дух. Всеки път, когато в централната вселена се събират създания, сътворени съвместно от Сина и Духа, вместо техните съветници се изказва именно този Главен Дух; и всеки път, когато в

съветите на Седемте Главни Духа възниква необходимост от представяне на съвместното отношение на Вечния Син и Безкрайния Дух, тази функция изпълнява именно Шестият Главен Дух.

16:3.13 (188.1) Този Дух управлява делата на шестата свръхвселена така, както биха правили това Вечният Син и Безкрайният Дух. Той поддържа постоянна връзка с Отразяващите Духове в столиците на шестата свръхвселена.

16:3.14 (188.2) *Седми Главен Дух.* Възглавяващият седмата свръхвселена Дух е особено и адекватно изображение на Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. Седмият Дух е съветник, грижеш се за всички същества с триединен произход, а също така е съветник и ръководител на всички възходящи странстващи на Хавона – тези скромни същества, които са постигнали небесните чертози благодарение на обединената опека на Отеца, Сина и Духа.

16:3.15 (188.3) Седмият Дух не е органически представител на Райската Троица; но е известно, че неговата личностна и духовна същност е изпълнено от Съвместния Извършител изображение в равни пропорции на трите безкрайни лица, които, обединявайки се в съюз с Божеството, са Райската Троица и която, като такава, е източник на личностната и духовна природа на Бог-Върховния. Затова Седмият Главен Дух открива личностна и органическа взаимовръзка с духовното лице на формирация се Върховен. Това е в сила в тези случаи, когато в небесните съвети на Главните Духове се появява необходимост да се предаде съвкупното лично отношение на Отеца, Сина и

Духа или да се изрази духовното становище на Върховното Същество; това прави именно Седмият Главен Дух. Така по силата на своята същност той става главата на Райския съвет на Седемте Главни Духа.

16:3.16 (188.4) Нито един от Седемте Духа не е органически представител на Райската Троица, но когато те се обединяват в седмokratно Божество, техният съюз в божествен, а не в личностен аспект съответства на функционалното ниво, което напомня за функцията на Троицата. В този смисъл „Седмokratният Дух“ функционално напомня за Райската Троица. В този смисъл Седмият Главен Дух понякога се изказва в потвърждение на отношенията на Троицата или, поскоро, действа като такъв представител, който изразява отношението на съюза на Седмokratния Дух, що се отнася до отношенията на съюза на Триединното Божество – отношенията на Райската Троица.

16:3.17 (188.5) Така Седмият Главен Дух притежава широк функционален диапазон – от съвместно изобразяване на *личностните същности* на Отеца, Сина и Духа и представяне на *личностната позиция* на БогВърховния до разкриването на *божествената позиция* на Райската Троица. В някои отношения този ръководен Дух равностойно изразява *позицията* на Крайния и Върховния-Краен.

16:3.18 (188.6) Именно Седмият Главен Дух, с неговата разностранност, лично съдейства на прогреса на възходящите кандидати от светове на времето, опитващи се да постигнат разбиране за единното Божество на

Върховенството. Подобно постигане предполага осъзнаване на екзистенциалното пълновластие на Троицата на Върховността в такава съгласуваност с концепцията на нарастващото емпирично пълновластие на Върховното Същество, че да позволи на създанието да осмисли единството на Върховността. Осъзнаването от създанието на тези три фактора съответства на хавонското разбиране за реалността на Троицата и дава на странстващите на времето способността да проникнат в Троицата, да открият трите безкрайни лица на Божеството.

16:3.19 (188.7) Неспособността на пребиваващите в Хавона странстващи напълно да открият Бог-Върховния се запълва от Седмия Главен Дух, чиято триединна природа така характерно разкрива духовното лице на Върховния. Предвид невъзможността за установяване на връзка с личността на Върховния в течение на настоящата вселенска епоха Седмият Главен Дух изпълнява функциите на Бог за възходящите създания по въпросите на личните взаимоотношения. Той е именно това висше духовно същество, което със сигурност разпознават и отчасти разбират всички възходящи създания, когато достигнат центровете на блаженство.

16:3.20 (189.1) Този Главен Дух се намира в постоянна връзка с Отразяващите Духове на Уверса – столицата на седмата свръхвселена, нашия собствен сегмент от творението. Неговото ръководство в Орвонтон разкрива удивителната симетрия на съгласуваното съчетание на божествените същности на Отеца, Сина и Духа.

4. Атрибути и функции на главните духове

16:4.1 (189.2) Седемте Главни Духа са изчерпателно изображение на Безкрайния Дух в еволюционните вселени. Те представляват Третия Източник и Център в съотношенията на енергията, разума и духа. Макар те да действат като координиращи ръководители на всеобщото административно управление на Съвместния Извършител, не забравяйте, че те водят своето начало от съзидателните актове на Райските Божества. Буквална истина е това, че тези Седем Духа са олицетворение на физическото могъщество, космическия разум и духовното присъствие на триединното Божество, „Седемте Божии Духа, изпратени по цялата вселена“.

16:4.2 (189.3) Главните Духове са уникални с това, че действат на всички нива на вселенска реалност, с изключение на Абсолюта. Затова тяхното целесъобразно и безупречно ръководство обхваща всички аспекти на управление на всички нива на дейност в свръхвселената. За смъртния разум е трудно да разбере много от това, което се отнася към Главните Духове, тъй като техният труд е едновременно изключително специализиран и всеобхващащ, изключително материален и толкова изискано духовен. Тези разностранни създатели на космическия разум са предшествениците на Управляващите Вселенската Енергия и на свой ред самите те представляват върховни управляващи на огромното, широко разгърнато се духовно творение.

16:4.3 (189.4) Седемте Главни Духа са създателите на Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори – организмите, необходими за организацията, контрола и

регулирането на различни видове физическа енергия на голямата вселена. И същите тези Главни Духове оказват найсъществена помощ на Синовете-Създатели при формирането и организацията на локалните вселени.

16:4.4 (189.5) Ние сме неспособни да установим някаква личностна връзка между дейността на Главните Духове, свързана с космическата енергия и силовите функции на Безусловния Абсолют. Всички проявления на енергията, отнасящи се към пълномощията на Главните Духове, се управляват от периферията на Рая; те не откриват някаква пряка връзка със силовите явления, които се отъждествяват с долната повърхност на Рая.

16:4.5 (189.6) Несъмнено е това, че срещайки се с функционалната активност на различните Управляващи Моронтийната Енергия, ние се сблъскваме лице в лице с някои неразкрити видове дейности на Главните Духове. Кой, ако не тези предшественици – както на физическите оператори, така и на духовните попечители, би могъл да подбере такава комбинация, така да съедини материалните и духовните енергии, че да създаде несъществуващия порано тип вселенска реалност – моронтийна субстанция и моронтиен разум?

16:4.6 (189.7) Значителна част от реалността на духовните светове се отнася към категорията на моронтия – тип вселенска реалност, свършено неизвестна на Урантия. Целта на съществуване на личността е духовна, но пътят за нейното достигане винаги преминава през моронтия – моста, който е прехвърлен през пропастта, разделяща смъртните материални светове и свръхвселенските сфери

на нарастващ духовен статут. Именно в тази област Главните Духове внасят своя велик принос в осъществяването на програмата за възход на човека към Рая.

16:4.7 (190.1) Седемте Главни Духа имат лични представители, действащи по цялата голяма вселена; но предвид това, че огромното мнозинство от тези подчинени същества нямат пряко отношение към програмата за постепенна еволюция на смъртните, поели по пътя за достигане на Райското съвършенство, за тях не се съобщава нищо или почти нищо. Много, твърде много страни от дейността на Седемте Главни Духа остават скрити от човешкото разбиране, тъй като нямат някакво пряко отношение към вашата задача за възход към Рая.

16:4.8 (190.2) Макар ние да не можем да представим конкретни доказателства, найвероятно е, че Главният Дух на Орвонтон оказва определено влияние в следните сфери на дейности:

16:4.9 (190.3) 1. Дейността на Носителите на Живот в локалната вселена при зараждането на живота.

16:4.10 (190.4) 2. Активацията на живота от спомагателните духове на разума, с които Съзидателният Дух на локалната вселена дарява световите.

16:4.11 (190.5) 3. Колебанията на енергията, които се наблюдават в единиците организирана материя, реагиращи на действието на линейната гравитация.

16:4.12 (190.6) 4. Поведението на появяващата се енергия след пълното ѝ освобождаване от властта на Безусловния Абсолют, когато тя започва да реагира на прякото въздействие на линейната гравитация, а също и на манипулацията на Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори.

16:4.13 (190.7) 5. Посвещаване на попечителския дух, отнасящ се към Съзидателния Дух на локалната вселена и известен на Урантия като Светия Дух.

16:4.14 (190.8) 6. Последващото посвещаване на духа на посвещенческите Синове, наричан на Урантия Утешителят или Духът на Истината.

16:4.15 (190.9) 7. Механизмът за отразяване в локалните вселени и свръхвселената. Много особености, свързани с това изключително явление, едва ли допускат разумно обяснение или рационално постижение без постулирането на активността на Главните Духове в съвкупност със Съвместния Извършител и Върховното Същество.

16:4.16 (190.10) Независимо от това, че сме неспособни адекватно да осмислим разнообразните действия на Седемте Главни Духа, ние сме уверени в това, че в широкия диапазон от различни видове дейности във вселената съществуват две сфери, към които те нямат никакво отношение: посвещението и трудът на Настройчиците на Съзнанието и непостижимите функции на Безусловния Абсолют.

5. Връзката със създанията

16:5.1 (190.1) Всеки сегмент от голямата вселена, всяка отделна вселена и всеки свят се възползва от преимуществата на обединения съвет и мъдростта и на Седемте Главни Духа, но щрих и оттенък на личност придобива само един от тях. И личната природа на всеки Главен Дух изцяло определя и специфично обуславя съществуването на неговата свръхвселена.

16:5.2 (190.1) Посредством това лично влияние на Седемте Главни Духа отвъд пределите на Рая и Хавона всяко създание, от която и да е категория разумни същества, трябва да носи характерен отпечатък на индивидуалност, свидетелство за произхода от един от Седемте Райски Духа. Що се отнася до седемте свръхвселени, всички родени създания – независимо дали става дума за човек или ангел – завинаги ще съхранят тази родилна идентификация.

16:5.3 (191.1) Седемте Главни Духа не осъществяват пряко нахлуване в материалния разум на отделните създания от еволюционните светове на пространството. Смъртните на Урантия не усещат личното въздействие на Главния Дух на Орвонтон над разума и духа. Ако този Главен Дух постигне някакъв контакт с отделен смъртен разум в течение на ранните еволюционни епохи на обитаемия свят, това става посредством служенето на Съзидателния Дух на локалната вселена – съпругата и съратника на Божия Син-Създател, ръководещ съдбата на всяко локално творение. Но по своята природа и характер този Съзидателен Майчински Дух е пълно подобие на Главния Дух на Орвонтон.

16:5.4 (191.2) Физическият печат, налаган от Главния Дух, е част от материалния произход на човека. Целият моронтиен път преминава под знака на същия този Главен Дух. Не е чудно, че последващият духовен път не изтрива характерния отпечатък на този ръководещ Дух. Печатът на Главния Дух служи като непременно условие за самото съществуване на всеки предхавонски стадий на възход на смъртните.

16:5.5 (191.3) Отличителните черти на личността, проявяващи се в емпиричния жизнен опит на еволюиращите смъртни, характерни за всяка свръхвселена и непосредствено изразяващи природата на господстващия Главен Дух, никога не се изтриват напълно, съхранявайки се в извисяващите се създания даже след продължителна подготовка и обединяващо обучение в милиардите образователни сфери на Хавона. Даже последващото колосално влияние на Рая е неспособно да изтрие родилното петно на свръхвселената. В продължение на цяла вечност в чертите на характера на възходящия смъртен ще се познава Духът, възглавяващ свръхвселената на неговия произход. Затова и в Корпуса за Завършили – в тези случаи, когато е желателно да се достигне или изобрази *изчерпателното* взаимоотношение на Троицата с еволюционното творение, винаги се формира група от седем завършили, по един от всяка свръхвселена.

6. Космическият разум

16:6.1 (191.4) Главните Духове представляват седмokratия източник на космически разум, интелектуалния потенциал на голямата вселена. Този космически разум е

субабсолютно проявление на разума на Третия Източник и Център; той притежава някаква функционална връзка с разума, формиращ се във Висшето Същество.

16:6.2 (191.5) В свят, подобен на Урантия, ние не срещаме прякото въздействие на Седемте Главни Духа върху хорските дела. Вие живеете под непосредственото влияние на Съзидателния Дух на Небадон. Но все пак именно Главните Духове определят основните реакции на разума на всяко създание, тъй като те са действителните източници на интелектуални и духовни потенциали, които са специализирани в локалните вселени за функциониране в живота на индивидите, населяващи еволюционните светове на времето и пространството.

16:6.3 (191.6) Фактът на съществуването на космическия разум обяснява родството на различни типове човешки и свръхчовешки разум. Взаимно влечение изпитват не само тези същества, които ги обединява родство с духа; родството с разума също сближава и спомага за сътрудничество. В различни хора може да се наблюдава поразително сходство и необяснимо съвпадение на мислите.

16:6.4 (191.7) Във всички връзки на космическия разум с личността се наблюдава свойство, което може да се определи като „чувство за реалност“. Именно този всеобщ космически дар на волевите създания не им дава да станат безпомощна жертва на априорни допускания на науката, философията и религията. Тази присъща на космическия разум чувствителност към реалността позволява да се реагира на някои аспекти на реалността така, както

енергията и материята реагират на гравитацията. По-точно казано, такива са реакциите на тези свръхматериални реалности към разума на космоса.

16:6.5 (192.1) Космическият разум неизменно реагира (осъзнава реакцията) на трите нива на вселенска реалност. Тези реакции са очевидни за ясения и дълбок ум. Тези нива на реалността са:

16:6.6 (192.2) 1. *Причинност* – областта от реалността, включваща физически чувства, логически еднородни сфери на науката, разграничаването на фактическото и нефактическото, умозаклучения, основани на космическата реакция. Това е математическата форма на космическата проникателност.

16:6.7 (192.3) 2. *Дълг* – областта от реалността на смъртните във философската реалия, мястото на действие на разсъдъка; разбирането на относителното добро и зло. Това е тази форма на космическа проникателност, която се опира на здравомислието.

16:6.8 (192.4) 3. *Поклонение* – областта от духовната реалност, включваща религиозен опит, личната реализация на божественото братство, признаването на духовните ценности, увереност във вечното съществуване, възхода от положението на Божий слуга към радостта и свободата на Божиите деца. Това е висшето проникновение на космическия разум, почтителна и благоговейна форма на космическа проникателност.

16:6.9 (192.5) Тези видове научна, нравствена и духовна проникателност, тези космически реакции са присъщи на космическия разум, който получават всички волеви създания. Жизненият опит неизменно развива тези три форми на космическа интуиция; те са неотменима част от рефлексията, присъща на самосъзнанието. Но на нас ни се налага с прискърбие да констатираме, че само малко хора на Урантия намират удоволствие в усъвършенстването на тези качества на смелото и независимо космическо мислене.

16:6.10 (192.6) В посвещенията на разума в локалните вселени тези три вида присъщи на космическия разум интуиции са тези априорни допускания, които позволяват на човека да действа като мислеща и самосъзнаваща се личност в областите на науката, философията и религията. Иначе казано, осъзнаването на *реалността* на тези три проявления на Безкрайното става благодарение на космическия метод за саморазкриване. Овеществената енергия се осъзнава с математическата логика на чувствата; мислещият разум интуитивно осъзнава своя нравствен дълг; духовната вяра (поклонението) е религията, произхождаща от реалността на духовния опит. Тези три свойствени за съсредоточеното мислене фактора може да се обединят и съгласуват в процеса на развитие на личността – или да станат несъразмерни и на практика несвързани с техните съответни функции. Но когато се обединят, те пораждат силен характер, който включва взаимовръзката между фактическа наука, нравствена философия и истински религиозен опит. И именно тези три космически интуиции придават обективна обоснованост и

реалност на човешкия опит в постигането на вещи, значения и ценности.

16:6.11 (192.7) Образованието трябва да развие и усили вродените свойства на човешкия разум; цивилизацията трябва да ги изрази; собственият жизнен опит – да ги реализира; религията – да ги облагороди; личността – да ги обедини.

7. Нравствеността, добродетелта и личността

16:7.1 (192.8) Само умът е неспособен да обясни природата на нравствеността. На личността на човека е свойствено нравствено поведение, добродетелта. Нравственият усет – осъзнаването на дълга, е съставна част на човешкия интелект, свързан с останалите неотменими качества на човешката природа: научна любознателност и духовна проникателност. По своите умствени способности човек далеч превъзхожда животинските си братовчеди, но основната разлика на човека от животинския свят е именно в неговата нравствена и религиозна същност.

16:7.2 (193.1) Избирателните реакции на животното се свеждат до двигателното ниво на поведение. Мнимото предвиждане при висшите животни съществува на двигателно ниво и обикновено се проявява в резултат от двигателни проби и грешки. Човекът е способен да се ползва от научни, нравствени и духовни прогнози, предшестващи всяко изследване или експеримент.

16:7.3 (193.2) Само личността е способна да знае какво прави още преди извършването на действието; само личността

притежава предварителния опит на разбирането. Личността е способна да помисли преди да направи; затова тя може да се учи, както мислейки, така и действайки. Неличностното животно се учи обикновено само от опит.

16:7.4 (193.3) Натрупаният опит позволява на животното да разглежда различни пътища за постигането на целта и да избере начин на действие; но личността е способна да разглежда самата цел и да прави изводи за нейното достойнство, за нейната ценност. Интелектът също може да избере най-добрите средства за постигането на целите; но нравственото същество притежава проникателност, позволяваща му да се ориентира както в целите, така и в средствата. Освен това, избирайки добродетелта, нравственото същество остава разумно. То знае какво прави, защо го прави, накъде се движи и как ще попадне там.

16:7.5 (193.4) Ако човек не успее да се ориентира в избора на цели по своя смъртен път, той се спуска до нивото на съществуване на животното. Той не е могъл да се възползва от висшите преимущества на материалната съобразителност, нравственото чувство и духовната проникателност, които са неотменима част от космическия разум, с който той е надарен като личностно създание.

16:7.6 (193.5) Добродетелта е праведност – съгласие с космоса. Да назовем добродетелите, не значи да им дадем определение, но да живеем в добродетели, значи да ги познаваме. Добродетелта е вече не просто знание, но още не е и мъдрост; по-скоро, това е реалността на нарастващия опит, придобит при прехода към всички нови нива на

космически постижения. В своя ежедневен живот смъртният човек осъзнава добродетелта, последователно избирайки поскоро доброто, отколкото злото, и способността да прави избор е признак на нравствен характер.

^{16:7.7 (193.6)} Изборът, който човек прави между доброто и злото, се определя не само от дълбочината на неговата нравственост, но и от такива влияния като невежеството, незрелостта и заблудението. С проявата на добродетели е свързано и чувството на съразмерност, тъй като може да се извърши зло, избирайки по-малкото вместо по-голямото вследствие изкривяване или заблуда. Изкуството на относителната оценка или сравнителните измервания е част от проявлението на добродетели в сферата на нравствеността.

^{16:7.8 (193.7)} Без изкуството на осъзмеряването, без проникателността, съдържаща се в способността да се прониква в същността на значенията, нравствената природа на човека би била безпомощна. Напразен би бил нравственият избор и без тази космическа интуиция, която води към осъзнаване на духовните ценности. От гледна точка на разума човек се издига до нивото на нравствено същество благодарение на това, че е снабден с личност.

^{16:7.9 (193.8)} Нравствеността е невъзможно да бъде укрепена с помощта на закона или със сила. Това е дело на личността, нейният свободен избор; нравствеността трябва да се разпространява чрез общуването на високонравствени личности с тези, които са помалко отговорни в нравствено

отношение, но проявяват някакво желание да изпълнят волята на Отеца.

16:7.10 (193.9) Нравствените действия са такива човешки постъпки, които се характеризират с най-висш интелект и се отличават със способност за ориентиране, помагаща да се определят най-високите цели и да се избират нравствените средства за постигане на тези цели. Такова поведение е добродетелно. Оттук висшата добродетел е чистосърдечното решение да се изпълнява волята на небесния Баща.

8. Урантийската личност

16:8.1 (194.1) Всеобщият Баща дарява с личност многобройни категории същества, функциониращи на различни нива на вселенска реалност. Хората на Урантия получават личност от такъв тип, който е предназначен за крайните смъртни, действащи на нивото на възвисяващите се Божии синове.

16:8.2 (194.2) Макар че едва ли можем да се захванем с определяне на личността, ще се опитаме да изложим своето разбиране за известните фактори, образуващи съвкупността от материалните, умствени и духовни енергии; от взаимовръзката на тези енергии се образува механизмът, в който и с помощта на който, при въздействието на Всеобщия Баща, започва да функционира посветената им личност.

16:8.3 (194.3) Личността е уникален и неподправен дар; нейното съществуване не зависи от посвещаването на Настройчика на Съзнанието и го предшества. Но присъствието на

Настройчик повишава качествено проявление на личността. Напускайки Отеца, Настройчиците на Съзнанието са идентични по своята природа, а личностите са разнообразни, неподправени и неповторими; освен това проявлението на личностите се обуславя и определя от природата и свойствата на съвкупните материални, умствени и духовни енергии, образуващи организма като превозно средство – обвивката за проявление на личността.

16:8.4 (194.4) Личностите могат да бъдат сходни, но никога не се повтарят. Личностните същества от определен род, тип, категории или модели могат да напомнят и напомнят едно за друго, но те никога не са идентични. Личността е тази страна на индивида, която ни е *известна* и която ще ни позволи да познаем такова същество в бъдеще, независимо какви са характерът и степента на изменение на неговата форма, разум или дух. Личността е тази част от всеки индивид, която ни позволява да възприемаме и уверено да го разпознаваме като същество, с което вече сме били *запознати*, независимо от това доколко то е могло да се измени поради модификацията на средството за изразяване и проявление на неговата личност.

16:8.5 (194.5) Личността на създанието се характеризира с два самопроявяващи се и типични феномена на реактивно поведение на смъртните: самосъзнание и свързаната с него относително свободна воля.

16:8.6 (194.6) Самосъзнанието се заключава в осъзнаването на факта на съществуването на личността и включва способността да осъзнаваш реалността на други личности.

То показва възможността за придобиване на индивидуален опит във и с космическите реалности, което е равносилно на придобиване на индивидуален статут в личностните взаимоотношения във вселената. Самоосъзнаването означава и възприемане на актуалността на служене на разума и осъзнаване на относителната независимост на съзидателната и определяща свободна воля.

16:8.7 (194.7) Относителната свобода на волята, която е присъща на самоосъзнаването на човешката личност, предполага следното:

16:8.8 (194.8) 1. Нравствен избор, висша мъдрост.

16:8.9 (194.9) 2. Духовен избор, постигане на истината.

16:8.10 (194.10) 3. Безкористна любов, братска помощ.

16:8.11 (194.11) 4. Целенасочено сътрудничество, преданост към групата.

16:8.12 (194.12) 5. Космическа проникателност, постигане на вселенски значения.

16:8.13 (194.13) 6. Личностна преданост, чистосърдечна привързаност към изпълняване волята на Отеца.

16:8.14 (195.1) 7. Вероизповедание, искреният стремеж към божествените ценности и чистосърдечната любов към божествения Даващ Ценности.

16:8.15 (195.2) Човешката личност от урантийски тип може да се разглежда като функционираща във физическия

механизъм, който представлява планетарна модификация на организма от небадонски вид, отнася се към електрохимическия тип на активация на живота и е снабден с небадонска разновидност на космически разум за орвонтонската серия за разнополови възпроизвеждащи се създания. Посвещаването на божествения дар на личността на подобен, дарен със съзнание смъртен механизъм дарява смъртното същество с величието на космическото гражданство, което веднага създава предпоставки за формирането на реакции, осигуряващи принципното възприемане на трите основни космически реалности на разума:

16:8.16 (195.3) 1. Математическото или логическо възприемане на еднородността на физическата причинност.

16:8.17 (195.4) 2. Разумното възприемане на задължителността на нравственото поведение.

16:8.18 (195.5) 3. Проникновението на вярата, придобивано в съпричастно поклонение пред Божеството, в съвкупност с изпълненото с любов служене на човека.

16:8.19 (195.6) Пълноценно функциониране на такава личност — това е началото на осъзнаване на божественото родство. Индивидуалността, снабдена с доличностна частица от Бога-Баща, в своята същност е истински духовен син Божий. Такава личност не само намира способност да приема дара на божественото присъствие, но и реагира спрямо въздействието на кръга на личностна гравитация на Райския Баща на всички личности.

9. Реалността на човешкото съзнание

16:9.1 (195.7) Дарено с космически разум и вътрешен Настройчик, личностното създание притежава вродена способност да възприема и осъзнава реалностите на енергията, разума и духа. Затова волевото създание притежава способността да различава фактите, закона и любовта към Бога. Освен тези три неотменими свойства на човешкото съзнание целият опит на човека е действително субективен, с изключение на това, че интуитивното осъзнаване на достоверност спомага за *обединяването* на тези три реакции на космическо възприемане на вселенска реалност.

16:9.2 (195.8) Чувстващият Бога смъртен е способен да почувства обединяващата стойност на тези три космически характерни черти във висшето човешко начинание – еволюцията, съхраняваща душата; смъртният разум се обединява във физическото тяло на човека с вътрешния божествен дух за съвместно създаване на безсмъртна душа. От самото си зараждане душата е *реална* ; тя притежава свойства на космическо безсмъртие.

16:9.3 (195.9) Ако пътят на смъртния човек се прекрати с естествена смърт, реалните духовни ценности от неговия човешки опит се запазват като част от продължаващия опит на Настройчика на Съзнанието. Личностните ценности на такова несъхранило се създание продължават да съществуват като съставен елемент от личността на формиращото се Върховно Същество. Съхранилите се качества на личността се лишават от индивидуалност, но не и емпиричните ценности, натрупани в течение на

смъртния живот в плът. Съхраняването на индивидуалността зависи от съхраняването на безсмъртната душа, имаща моронтиен статут и все по-голяма божествена ценност. Индивидуалността на личността се запазва заедно с душата и благодарение на нея.

16:9.4 (195.10) Човешкото самосъзнание предполага осъзнаване на реалността не само на самосъзнаващото се, но и на другите „аз“, а също и взаимността на такова осъзнаване; субектът познава другите „аз“, които познават него. В чисто човешки вид това се демонстрира в обществения живот на хората. Но е невъзможно да сте толкова уверени в реалностите на друго човешко същество, както в реалностите на живеещия във вас Бог. Общественото съзнание не е такъв неотменим атрибут, както богоосъзнаването; то представлява продукт на културата и зависи от знанията, символите и въздействията на конструктивните способности на човека – науката, морала и религията. Получавайки социален израз, тези космически дарове изграждат цивилизация.

16:9.5 (196.1) Цивилизациите са нестабилни, защото не са космически; цивилизоваността не е вродено качество на индивидите, от които се образуват човешките раси. Цивилизациите изискват внимателно отношение, което е в обединения принос на конструктивните човешки начала – наука, морал и религия. Цивилизациите се появяват и изчезват, но науката, моралът и религията остават.

16:9.6 (196.2) Иисус не само е разкрил на човека Бога, но също така по новому е разкрил човека на самия себе си и на

другите хора. В живота на Иисус виждате човека във висшия смисъл на тази дума. Така човекът става възхитително реален, тъй като в живота на Иисус е имало толкова много от Бога, а разбирането (осъзнаването) на Бога е основно и неотменимо свойство на всички хора.

16:9.7 (196.3) С изключение на родителския инстинкт, безкористието не е напълно естествено чувство; любовта към ближния или дружеското служене на него не е естествено проявление. За създаването на безкористния и алтруистичен обществен ред са необходими просвещение, морал и религиозно пробуждане, богопознание. Осъзнаването от човека на своята собствена личност – самосъзнанието, също непосредствено зависи от това вродено осъзнаване у другите, тази вродена способност да познават и проникват в реалността на другите личности – от човешката до божествената.

16:9.8 (196.4) В своята основа безкористното обществено съзнание трябва да бъде религиозно съзнание – при условие че то е обективно; в противен случай то е чисто субективна философска абстракция и затова е лишено от любов. Само позналият Бога индивид е способен да обича другия като самия себе си.

16:9.9 (196.5) В своята същност самосъзнанието е осъзнаване на съобщността: Бога и човека, Отеца и сина, Създателя и създанието. За скритата форма на самоосъзнаването на човека са присъщи четири осъзнавания на вселенската реалност:

16:9.10 (196.6) 1. Търсенето на знания, логиката на науката.

16:9.11 (196.7) 2. Търсенето на нравствени ценности, чувството за дълг.

16:9.12 (196.8) 3. Търсенето на духовни ценности, религиозният опит.

16:9.13 (196.9) 4. Търсенето на личностни ценности, способността да се възприема реалността за Бога като личност и паралелно осъзнаване на нашите братски връзки с други личности.

16:9.14 (196.10) Вие започвате да възприемате друго човешко създание като свой събрат, тъй като вече осъзнавате Бога като свой Баща-Създател. Бащинството е това съотношение, от което ние стигаме до осъзнаване на братството. И бащинството става, или може да стане, вселенска реалност за всички нравствени създания, защото Отецът сам е посветил личността си на всички подобни създания и ги е обхванал с всеобщия личностен кръг. Ние се покланяме на Бога: първо, защото *той е* ; второ, защото *той е в нас* ; и накрая, защото *ние сме в него*.

16:9.15 (196.11) Нима е чудно, че космическият разум осъзнава своя собствен източник – безкрайния разум на Безкрайния Дух, и в същото време осъзнава физическата реалност на необятните вселени, духовната реалност на Вечния Син и личностната реалност на Всеобщия Баща?

16:9.16 (196.12) [Подготовено от Всеобщ Цензор на Уверса.]

Документ 17. Седемте групи Висши Духове

17:0.1 (197.1) С ЕДЕМТЕ групи Висши Духове са всеобщи ръководители, координиращи управлението на седемте сегмента на голямата вселена. Макар всички те да се причисляват към функционалното семейство на Безкрайния Дух, трите следващи групи обикновено се класифицират като деца на Райската Троица:

17:0.2 (197.2) 1. Седем Главни Духа.

17:0.3 (197.3) 2. Седем Висши Администратора.

17:0.4 (197.4) 3. Отразяващи Духове.

17:0.5 (197.5) Четирите следващи групи са резултат от съзидателните актове на Безкрайния Дух или неговите партньори, притежаващи статута на създатели:

17:0.6 (197.6) 4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

17:0.7 (197.7) 5. Седем Духа, на Които са Поверени Кръгове.

17:0.8 (197.8) 6. Съзидателни Духове на Локалните Вселени.

17:0.9 (197.9) 7. Спомагателни Духове на Разума.

17:0.10 (197.10) Тези седем категории са известни на Уверса като седемте групи Висши Духове. Областта на тяхната дейност се простира от личното присъствие на Седемте Главни Духа на периферията на вечния Остров и обхваща седемте Райски спътника на Духа, кръговете на Хавона и правителствата на свръхвселените, а също така ръководството и управлението на локалните вселени – чак до скромното служене на спомагателните духове,

посветени на еволюционния разум в световите на времето и пространството.

17:0.11 (197.11) Седемте Главни Духа са координиращи управляващи тази обширна административна сфера. По някои въпроси, отнасящи се към административното управление на организираната физическа сила, интелектуалната енергия и неличностната духовна опека, те действат лично и непосредствено, докато в други използват своите разнообразни партньори. По всички въпроси от специален характер – разпореждания, предписания, поправки и административни решения, Главните Духове действат в лицето на Седемте Висши Администратора. В централната вселена Главните Духове могат да функционират чрез Седемте Духа, на които са поверени Кръгове на Хавона; в столичните светове на седемте свръхвселени те разкриват себе си, използвайки каналите на Отразяващите Духове, и действат чрез личността на Извечно Древните, личната връзка с които се осъществява чрез Спомагателните Образи на Отразяващите Духове.

17:0.12 (197.12) Седемте Главни Духа не поддържат пряка лична връзка с администрацията на вселената на нива с по-ниско управление от съдилищата на Извечно Древните. Вашата локална вселена се управлява като част от нашата свръхвселена от Главния Дух на Орвонтон, но по отношение жителите на Небадон дадената функция се осъществява непосредствено и се направлява лично от Съзидателния Майчински Дух, пребиваващ в Салвингтон – столицата на вашата локална вселена.

1. Седемте Висши Администратора

17:1.1 (198.1) Централните административни резиденции на Главните Духове са разположени на седемте Райски спътника на Безкрайния Дух, които се въртят около централния Остров между светещите сфери на Вечния Син и вътрешния кръг на Хавона. Тези административни сфери се подчиняват на групата от седемте Висши Администратора, тринитизирани от Бащата, Сина и Духа в съответствие с представеното от Седемте Главни Духа подробно описание на същества, способни да функционират като техни всеобщи представители.

17:1.2 (198.2) Главните Духове поддържат връзка с различните сектори на правителствата на свръхвселените чрез тези Висши Администратори. Именно те в значителна степен, определят основополагащите направления в развитието на седемте свръхвселени. Те са еднакво и божествено съвършени, но личността на всеки от тях е своеобразна. Те нямат ръководител; при всяка среща един от тях се избира за глава на общия съвет. Те периодически посещават Рая, където се съвещават със Седемте Главни Духа.

17:1.3 (198.3) Седемте Висши Администратора действат като административни координатори в голямата вселена; можем да ги наречем съвет на директорите на след-хавонското творение. Нямайки отношения към вътрешните дела на Рая, те управляват своите ограничени от сферите дейности в Хавона чрез Седемте Духа, на които са поверени Кръгове. В друго мащабите на контролираните от тях дейности не са ограничени; те ръководят делата с физически, интелектуален и духовен

характер; те виждат, чуват, чувстват и знаят всичко, което става в седемте свръхвселени и Хавона.

17:1.4 (198.4) Тези Висши Администратори не определят стратегията на развитие на вселените, както не модифицират и вселенските процеси: те претворяват божествените планове, провъзгласени от Седемте Главни Духа. Не се намесват и в управлението на Извечно Древните в свръхвселените или в суверенността на Синовете-Създатели в локалните вселени. Те са координиращи администратори, чиято функция се заключава в претворяване обединените цели на всички снабдени с необходимите пълномощия управители на голямата вселена.

17:1.5 (198.5) Всеки от администраторите, както и средства от неговата сфера, са посветени на ефективното ръководство на една от свръхвселените. Първият Висш Администратор, действащ в първата изпълнителна сфера, е изцяло посветен на делата на първата свръхвселена; и така до Седмия Висш Администратор, отдаващ своята енергия на управление на делата на седмата свръхвселена от седмия Райски спътник на Духа. Тази седма сфера се нарича Орвонтон, тъй като Райските спътници на Духа имат такива названия, както и съответните им свръхвселени; в действителност свръхвселените са наречени в чест на тези сфери.

17:1.6 (198.6) Броят на щата на административната сфера на седмата свръхвселена, водеща делата на Орвонтон, не се вмества в човешкото съзнание и включва практически всички категории небесни разумни същества. Всяко пътешествие към Рая или от Рая, свързано с преместване

на личности в свръхвселената (с изключение на Свещените Троични Духове и Настройчиците на Съзнанието), преминава през един от седемте административни свята; тук се намират централните регистри за всички личности, създадени от Третия Източник и Център и действащи в свръхвселените. Системата за отчет за материалната, моронтийната и духовната сфери, съществуваща в един от административните светове на Духа, поражда даже същество от моята категория.

17:1.7 (199.1) Преките подчинени на Висшите Администратори основно са тринитизираните синове на личностите в системата Рай-Хавона, а също тринитизираното потомство на прославените смъртни, преминали многовековна подготовка при извисяването си във времето и пространството. Тези тринитизирани синове се назначават в разпореждане на Висшите Администратори на главата на Висшия Съвет на Райския Корпус за Завършили.

17:1.8 (199.2) Всеки Висш Администратор разполага с два съвещателни кабинета. Намиращото се в столичния свят на свръхвселената потомство на Безкрайния Дух избира от своите редове представители за изпълнение на служба в течение на едно хилядолетие в състава на първичния съвещателен кабинет на своя Висш Администратор. В компетентността на вторичния съвещателен кабинет се намират всички въпроси, отнасящи се към възходящите смъртни на времето; той се състои от достигнали Рая смъртни и тринитизирани синове на прославени смъртни; това тяло се избира от усъвършенстващите се и възходящи същества, временно пребиваващи в столичните светове на

седемте свръхвселени. Ръководителите на всички останали служби се назначават от Висшите Администратори.

17:1.9 (199.3) От време на време на Райските спътници на Духа се провеждат велики конклави. Назначените там за служене тринитизирани синове и достигнали Рая възходящи създания се събират заедно с духовните личности на Третия Източник и Център на срещи, посветени на проблемите и триумфите на възвисяването. Тези братски срещи винаги преминават под ръководството на Висшите Администратори.

17:1.10 (199.4) Веднъж на всяко Райско хилядолетие Седемте Висши Администратора снемат от себе си пълномощията и отиват до Рая; тук, на своя конклав, те отправят всеобщо приветствие и пожелание за успехи към разумните същества на цялото творение. Това важно събитие става в присъствието на Маджестон – главата на всички групи отразяващи духове. Така, благодарение на уникалното действие на всеобщото отразяване, те са способни да поддържат едновременно връзка с всички свои партньори в голямата вселена.

2. Маджестон – ръководителят на системата за отразяване

17:2.1 (199.5) Отразяващите Духове водят своето божествено начало от Троицата. Съществуват петдесет такива уникални и в известен смисъл тайнствени същества. Тези необикновени личности били създавани на групи от по седем същества, при което всеки съзидателен акт се

състоял в съединяване на Райската Троица с един от Седемте Главни Духа.

17:2.2 (199.6) Извършващо се във времето, това епохално събитие представлява първият опит на Висшите Съзидателни Личности, представени от Главните Духове, да действат като съвкупни създатели заедно с Райската Троица. Този съюз на съзидателното могъщество на Висшите Създатели със съзидателните възможности на Троицата са неподправеният източник на реалността на Висшето Същество. Затова, когато завърши цикълът за създаване на отразяващи същества, когато всеки от Седемте Главни Духа е постигнал съвършена творческа хармония с Райската Троица и когато са се появили четиридесет и деветте Отразяващи Духа, в Бога-Абсолют възникнало ново и обширно ответно действие, което снабдило Върховното Същество с неизвестни преди личностни прерогативи и завършило с персонализирането на Маджестон – ръководителя на системата за отразяване и Райския център, на цялата дейност на четиридесет и деветте Отразяващи Духа и техните партньори в цялата вселена на вселените.

17:2.3 (200.1) Маджестон е истинска личност, личностното и безупречно средоточие на явлението отразяване във всичките седем свръхвселени на времето и пространството. Неговата постоянна Райска резиденция се намира близо до всеобщия център, на мястото за срещи на Седемте Главни Духа. Той се занимава изключително с поддържането и координацията на службата за отразяване

в обширното творение; той не участва по друг начин в управлението на вселенските дела.

17:2.4 (200.2) Маджестон не влиза в нашия каталог с Райски личности, тъй като това е единствената съществуваща божествена личност, създадена от Върховното Същество във функционално взаимодействие с Бога-Абсолют. Той е личност, която, обаче, се занимава изключително и очевидно автоматически с даден аспект на дейности във вселената; понастоящем той не се проявява в някакво личностно качество по отношение на останалите (неотразяващи) категории вселенски личности.

17:2.5 (200.3) Създаването на Маджестон означавало себе си като първия висш съзидателен акт на Върховното Същество. Този стремеж към действие се определял от неговата воля, но грандиозната реакция на Бога-Абсолют била неизвестна предварително. Нито веднъж от момента на възникване във вечността на Хавона вселената не е ставала свидетел на толкова потресаващо претворяване на могъщество и координация на функционалната активност на дух, достигащ толкова гигантски и обширни пропорции. Отговорът на Божеството спрямо съзидателната воля на Висшето Същество и неговите партньори в значителна степен е излязъл извън пределите на техните предварителни намерения и напълно надхвърлил техните умозрителни прогнози.

17:2.6 (200.4) Ние с трепет мислим за възможността за това, че бъдещите епохи – когато Върховният и Крайният вероятно ще достигнат нови нива на божественост и ще се издигнат на нови нива на личностни функции, ще станат свидетели

на даряване с божественост на нови, неочаквани и невъобразими същества, които ще притежават още неизвестни засега свойства на подобрена координация във вселената. Изглежда, няма да има предел на възможните реакции на Бога-Абсолют спрямо подобни обединения на свойствата на емпиричното Божество и екзистенциалната Райска Троица.

3. Отразяващите Духове

^{17:3.1 (200.5)} Четиридесет и деветте Отразяващи Духа имат троичен произход, но всеки от седемте съзидателни акта, съпътстващи тяхното появяване, довел до създаването на тип същество, по природата си напомнящо свойствата на този Главен Дух, който бил един от неговите родители. Затова те разнообразно отразяват природата и характера на седемте комбинации, възможни при обединението на характеристиките на божествеността на Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. По тази причина седемте Отразяващи Духа трябва да присъстват в столичния свят на всяка свръхвселена. За постигане на съвършено отразяване на всички аспекти на всяко възможно проявление на Райските Божества във всяка част на седемте свръхвселени е необходим по един от всеки от седемте типа Отразяващи Духа. Съответно по един представител от всеки тип бил назначен за служене във всяка свръхвселена. Групи, състоящи се от седем несходни Отразяващи Духа, разполагат с резиденции в столиците на свръхвселените в отразяващия фокус на всеки свят, който не съвпада с точката на духовна полярност.

17:3.2 (200.6) Отразяващите Духове имат имена, които, обаче, не се разкриват на световите на пространството. Техните имена са свързани с природата и характера на тези същества и са част от една от седемте всеобщи тайнствени загадъчни сфери на Рая.

17:3.3 (201.1) Свойството отразяване, явлението, присъщо на нивата на разум на Съвместния Извършител, Върховното Същество и Главните Духове, може да се предава на всички същества, въввлечени във функционирането на тази обширна информация система във вселената. И тук е скрита велика загадка: нито Главните Духове, нито Райските Божества – заедно или поотделно, не разкриват тези възможности, заключени в еднородната и всеобща отразяваща способност на четиридесет и деветте личностни свързващи на Маджестон; и все пак именно те са създатели на всички тези дарени с изумителен дар същества. Божествената наследственост разкрива в създанията някои свойства, които не се проявяват в Създателя.

17:3.4 (201.2) С изключение на Маджестон и Отразяващите Духове, персоналът на службата по отразяване е представен от създанията на Безкрайния Дух, а също и от неговите непосредствени партньори и подчинени. Отразяващите Духове на всяка свръхвселена са създателите на техните Образи, Подпомагащи Отразяването – техните лични гласове в съдилищата на Извечно Древните.

17:3.5 (201.3) Отразяващите Духове са не само средство за предаване, но притежават и способността да запазват

информация. Техните потомци – секонафимите, също са запазващи или регистриращи личности. Всичко, което има истинска духовна ценност, се регистрира в два екземпляра, при което едно от копията остава като собственост на една от многобройните категории секорафически личности, принадлежащи към огромния щат на Отразяващите Духове.

17:3.6 (201.4) Формалните сведения за вселените се предават с помощта на и посредством регистриращи ангели, но истинската духовна информация се натрупва от отразяващата система и се съхранява в разума на съответните и достойни личности от семействата на Безкрайния Дух. В сравнение с формалната и *мъртва* информация за вселената това е *жива* информация; тя в съвършенство се съхранява в живия разум на регистриращите личности на Безкрайния Дух.

17:3.7 (201.5) Отразяващата система е също така и механизъм за събиране на новините и разпространяването на постановленията в цялото творение. Действието ѝ е непрекъснато, в противоположност на периодичността на различните транслационни служби.

17:3.8 (201.6) Всички важни събития в столичния свят на локалната вселена задължително се предават в столицата на съответната свръхвселена. И обратно: всичко, което може да има значение за локалните вселени, се отразява в техните столични светове от столицата на свръхвселената. На някого може да му се стори, че службата за отразяване – от вселените на времето до свръхвселените, действа автоматически, сама по себе си, но това не е така. Цялата

отразяваща система се характеризира с разумност и персоналност; нейната точност се обяснява със съвършенството на взаимодействащите личности и затова едва ли може да бъде приписана на неличностните присъствени действия на Абсолютите.

17:3.9 (201.7) Макар Настройчиците на Съзнанието да не участват във функционирането на всеобщата отразяваща система, ние имаме всички основания да предполагаме, че частиците на Отеца напълно осъзнават тези процеси и са способни да се запознаят с тяхното съдържание.

17:3.10 (201.8) В течение на настоящата вселенска епоха пространственият обхват на извън-райската служба за отразяване е ограничен очевидно до периферията на седемте свръхвселени. В останалото функцията на тази служба явно не зависи от времето и пространството. По всяка вероятност тя не е свързана с някакъв известен субабсолютен кръг на вселената.

17:3.11 (201.9) В столичния свят на всяка свръхвселена отразяващата система функционира като отделна единица; но в някои особени случаи, под ръководството на Маджестон, всичките седем са способни да действат и действат в унисон, както например във връзка с тържествения преход на цялата локална вселена в епохата на светлината и живота, а също и във връзка с приветствията на Седемте Висши Администратора, които те произнасят веднъж на хилядолетие.

4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове

17:4.1 (202.1) Четиридесет и деветте Спомагателни Образа на Отразяващите Духове били създадени от Отразяващите Духове и в столицата на всяка свръхвселена се намират само по седем Спомагателни Образа. Първият съзидателен акт на седемте Отразяващи Духа на Уверса се заключавал в създаването на седем Спомагателни Образа, при което всеки Отразяващ Дух създал свой Спомагателен Образ. По отношение на някои атрибути и характеристики Спомагателните Образи са точни повторения на своите Отразяващи Духовни Майки; практически това са копия – с изключение на свойството отразяване. Те представляват истински образи и действат като постоянен канал за връзка между Отразяващите Духове и управляващите свръхвселената. Спомагателните Образи не са само помощници; те са *образ* и и съответстват на своето название.

17:4.2 (202.2) Самите Отразяващи Духове са истински личности, но те се отнасят към категория, недостъпна за разбиране от смъртните. Даже в столичната сфера на свръхвселената им е необходима помощта на Спомагателните Образи при всяко лично общуване с Извечно Древните и техните партньори. За връзка с Извечно Древните понякога е достатъчен един Спомагателен Образ, а в други случаи за изчерпателно и надлежно представяне на повереното им съобщение е необходимо участието на два, три, четири или даже всичките седем Образа. Съответно на това посланията на Спомагателните Образи се приемат, в зависимост от ситуацията, от един, двама или и от тримата Извечно Древни, което се определя от съдържанието на съобщенията.

17:4.3 (202.3) Спомагателните Образи извечно служат редом с породилите ги Духове и в тяхно разпореждане се намира невероятен брой помощници-секонафими. Спомагателните Образи нямат непосредствено отношение към световите за подготовка на възходящите смъртни. Те са тясно свързани със системата за събиране на информация в рамките на всеобщата програма за еволюцията на смъртните, но в течение на вашето пребиваване на Уверса вие няма да установите с тях пряк контакт предвид това, че тези привидно личностни същества са лишени от воля; те не притежават свобода на избора. Всеки от тях е истински образ, изцяло отразяващ личността и разума на един от породилите ги Духове. Като клас възходящите смъртни не влизат в близък контакт със системата за отразяване. Едно от отразяващите същества винаги ще бъде посредник между вас и самата служба по отразяването.

5. Седемте Духа на Кръговете

17:5.1 (202.4) Седемте Духа за Кръговете на Хавона са съвместното нелично представителство на Безкрайния Дух и Седемте Главни Духа на седемте кръга на централната вселена. Те служат на Главните Духове, чието общо потомство са. Главните Духове осигуряват самобитността и разнообразието на индивидуалните черти в ръководството на седемте свръхвселени. С помощта на еднообразните Духове на Кръговете на Хавона те получават възможност да осигурят единно, хармонично и съгласувано духовно ръководство на централната вселена.

17:5.2 (202.5) Проникването на всеки от Седемте Духа на Кръгове е ограничено съответно до само един кръг на Хавона. Те нямат пряко отношение към режимите на Извечно Вечните – управителите на отделните светове на Хавона. Но те са свързани със Седемте Висши Администратори и съгласувани с присъствието в централната вселена на Висшето Същество. Тяхната дейност е изцяло ограничена на територията на Хавона.

17:5.3 (203.1) Тези Духове на Кръговете установяват връзка с пребиваващите в Хавона същества чрез своето лично потомство – третичните свръхнафими. Макар Духовите на Кръговете да съ-съществуват със Седемте Главни Духа, създаването на третични свръхнафими придобило пооголямо значение само във времената на Грандфанда, когато на външния кръг на Хавона пристигнали първите странстващи на времето.

17:5.4 (203.2) Според вашето придвижване от един кръг на Хавона към друг вие ще узнаете много нови неща за Духовите на Кръговете, но самите вие няма да можете да общувате с тях, даже когато лично се наслаждавате на тяхното духовно влияние и осъзнавате тяхното нелично присъствие.

17:5.5 (203.3) Духовите на Кръговете се съотнасят към изконните обитатели на Хавона така, както Настройчиците на Съзнанието - към смъртните създания, населяващи световите на еволюиращите вселени. Както и Настройчиците, Духовите на Кръговете нямат личности и общуват със свършените по разум същества на Хавона например така, както неличностният дух на Всеобщия

Баща прониква в крайния разум на смъртния човек. Но Духовете на Кръговете никога не стават постоянна част от личностите на Хавона.

6. Съзидателни Духове на Локалните Вселени

^{17:6.1 (203.4)} Много от това, което се отнася към природата и дейността на Съзидателните Духове на локалните вселени, строго погледнато се отнася към разказа за тяхното сътрудничество със Синове-Създатели в организацията и управленията на локалните творения; но в опита на тези чудесни същества, натрупан до появата на локалните вселени, съществува цял ред особености, които можем да изложим в рамките на даденото обсъждане за седемте групи Висши Духове.

^{17:6.2 (203.5)} Ние сме запознати с шест етапа от дейността на Майчинския Дух на локалната вселена и често разсъждаваме относно възможността за седми етап на нейното функциониране. Към тези различни етапи на съществуване се отнасят следните стадии:

^{17:6.3 (203.6)} 1. *Първоначална диференциация в Рая.* Едновременно с възплъщението на поредния СинСъздател, който се появява в резултат от обединеното действие на Всеобщия Баща и Вечния Син в личността на Безкрайния, Духът става това, което е известно като „висша реакция на допълване“. Ние не разбираме природата на тази реакция, но предполагаме, че тя означава вътрешна модификация на тези възплътени в личности възможности, които са заключени в съзидателния потенциал на Съвместния Извършител. Раждането на един от равностойните Синове-

Създатели се ознаменува с раждането в Безкрайния Дух на потенциална съпруга за Райския Син в неговата бъдеща локална вселена. Ние нищо не знаем за доличностната индивидуалност на това ново същество, но знаем, че такъв факт се споменава в документите на Рая, отнасящи се към жизнения път на подобен Син-Създател.

17:6.4 (203.7) *2. Предварителна подготовка на Създателя за дейността.* В течение на дългия период от предварителната подготовка на Сина Михаил за организацията и ръководството на вселените, неговата бъдеща съпруга претърпява по-нататъшни преобразувания на своята същност и придобива групово съзнание за съдба. Ние не знаем това, но предполагаме, че такова притежаващо групово съзнание същество започва да осъзнава пространството и пристъпва към предварителната подготовка, необходима за придобиване на духовни навици в бъдещото сътрудничество с допълващия я Михаил по създаването и управлението на вселената.

17:6.5 (204.1) *3. Стадий на физическо творение.* Когато Вечният Син предава на Михаил пълномощията на Създател, Главният Дух, управляващ тази свръхвселена, за която е предопределен този нов Син-Създател в присъствието на Безкрайния Дух, сътворява „молитва за даряване на индивидуалност“ и съществото на бъдещия Съзидателен Дух за пръв път възниква отделно от Безкрайния Дух. След като това същество се насочи към ходатайстващия Главен Дух, то веднага излиза от областта на нашето въприятие, превръщайки се очевидно в част от този Главен Дух.

Получавайки индивидуалност, Съзидателният Дух остава с Главния Дух чак до този момент, когато Синът-Създател се отправя на своето пътешествие в пространството; след това Главният Дух поверява на Сина-Създател опеката на новия Дух – неговата съпруга, едновременно давайки на Духа-съпруга поръчение за вечна вяност и преданост. И след това се провежда един от найтрогателните епизоди, които някога се случват в Рая. Всеобщият Баща провъзгласява вечния съюз на Сина-Създател и Съзидателния Дух и потвърждава, че Главният Дух, съответстващ на свръхвселената, ги е дарил с някои общи административни пълномощия.

17:6.6 (204.2) Съединените с Бащата Син-Създател и Съзидателен Дух пристъпват към своето смело начинание – създаването на вселена. В този съюз те продължават да действат в течение на дългия и напрегнат период на материална организация на тяхната вселена.

17:6.7 (204.3) *4.Ерата на сътворяване на живот.* След изявлението на Сина-Създател за намерението му да създаде живот в Рая се провеждат „церемонии по персонализация“, в които участват Седемте Главни Духа и през които преминава личността на Главния Дух, възглавяващ свръхвселената. Във вселената този принос на Райското Божество към индивидуалността на Духа-съпруга на съответния Син-Създател се проявява във феномена „първичен пробив“ в Безкрайния Дух. Едновременно с това ставащо в Рая явление Духът-съпруга, който до този момент е оставал неличностен, по същество става истинска личност. От този миг и навеки

тази същата Духовна Майка на локалната вселена ще се смята за личност и ще поддържа лични отношения с цялото множество личности, участващи в последващото сътворяване на живот.

17:6.8 (204.4) *5. Следпосвещенческите епохи.* Извършва се още едно велико събитие в безкрайния живот на Съзидателния Дух – завръщането на Сина-Създател в столичния свят на вселената след завършването на неговото седмо посвещение и придобиването от него на пълновластие в неговата вселена. В чест на това събитие победоносният Син-Създател, в присъствието на управляващите вселената, издига Вселенския Майчински Дух до положението на съвместен пълновластен управител и признава равенството на Духа-съпруга.

17:6.9 (204.5) *6. Епохите на светлината и живота.* След настъпването на ерата на светлината и живота съвместният пълновластен управител на вселената навлиза в шестия стадий от жизнения път на Съзидателния Дух. Но ние нямаме право да описваме характера на този велик опит. Подобни неща се отнасят към бъдещия стадий от еволюцията на Небадон.

17:6.10 (204.6) *7. Неразкритият път.* Ние знаем за тези шест стадия от дейността на Майчинския Дух на локалната вселена и не можем да не си зададем въпроса: съществуват ли седми? Достигайки това, което се представя като тяхна окончателна цел на възвисяване, завършилите, както става известно от документите, тръгват по пътя на шестетапните духове. Ние предполагахме, че завършилите ги очаква още един неразкрит път, който им предстои да преминат във

вселените. Естествено, ние предполагаме, че и Вселенските Майчински Духове ги очаква някакъв неразкрит път, който ще стане техният седми стадий в придобиването на личен опит от вселенска служба и предано сътрудничество със Създателите Михаил.

7. Спомагателните Духове на Разума

17:7.1 (205.1) Тези спомагателни духове представляват седмokratното посвещаване на разума на Майчинския Дух на локалната вселена на живи създания, сътворени от Сина-Създател съвместно с подобен Съзидателен Дух. Такова посвещение става възможно при възвисяване на Духа до статут, даващ прерогативи на личността. Ще бъде уместно да включим изложение на природата и дейността на седемте спомагателни духа на разума в повествуването за вашата локална вселена Небадон.

8. Функции на Върховните Духове

17:8.1 (205.2) Седемте групи Върховни Духове съставляват ядрото на функционалното семейство на Третия Източник и Център, изразявайки го и като Безкрайния Дух, и като Съвместния Извършител. Областта на действие на Върховните Духове се простира от присъствието на Троицата в Рая до функционирането на разума от еволюционно-смъртен тип на планетите на пространството. Така те обединяват низходящите административни нива и координират многобройните функции на персонала на тези нива. Дейността на Върховните Духове има повсеместен характер и се провежда в централната вселена, свръхвселените и

локалните вселени независимо дали това е група Отразяващи Духове, свързана с Извечно Древните, Съзидателният Дух, действащ в хармония с един от Синове Михаил, или Седемте Главни Духа, обкръжаващи Райската Троица. Те сътрудничат както с Троичните личности от категорията „Извечни“, така и с Райските личности от категорията „Синове“.

17:8.2 (205.3) Заедно със своя Безкраен Майчински Дух групите Висши Духове са непосредствените създатели на необятното семейство на Третия Източник и Център. Това обединение е източник на всички категории попечителски духове. Първичните свръхнафими произхождат от Безкрайния Дух, вторичните същества от тази категория се създават от Главните Духове, третичните свръхнафими – от Семейството Духове на Кръговете. В своята съвкупност Отразяващите Духове са творци на изумителната категория на ангелското войнство – могъщите секонафими, изпълняващи служба в свръхвселените. Един Съзидателен Дух поражда ангелските категории на локалното творение; такива серафически служители са самобитни във всяка локална вселена, макар те да се създават в съответствие с еталоните на централната вселена. Всички тези създатели на попечителски духове получават само косвена помощ от централната обител на Безкрайния Дух – изначалната и вечна майка на всички ангелски попечители.

17:8.3 (205.4) Седемте групи Върховни Духове са координаторите на обитаемото творение. Очевидно обединението на техните ръководители – Седемте Главни

Духа, координира обширната дейност на Бог-Седмократния:

17:8.4 (205.5) 1. В съвкупност Главните Духове се приближават към нивото на божественост на Троицата на Райските Божества.

17:8.5 (205.6) 2. Поотделно те изчерпват възможността за първични взаимоотношения на Триединното Божество.

17:8.6 (206.1) 3. Като разнообразните представители на Съвместния Извършител те са пазители на тези пълномощия на Върховното Същество в сферата на духа, разума и могъществото, които той все още не използва лично.

17:8.7 (206.2) 4. С помощта на Отразяващите Духове те координират възглавяваните от Извечно Древните правителства на свръхвселените с Маджестон – Райския център на всеобщата система за отразяване.

17:8.8 (206.3) 5. Вземайки участие в индивидуализацията на Божествените Попечителки на локалните вселени, Главните Духове внасят принос във формирането на последното ниво на Бог-Седмократния – съюза на Синовете-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени.

17:8.9 (206.4) Функционалното единство, присъщо на Съвместния Извършител, се разкрива в Седемте Главни Духа – неговите изначални личности във формиращите се вселени. Но ние не се съмняваме, че в свършените

свърхвселени на бъдещето това единство ще бъде неотделимо от емпиричното пълновластие на Върховния.

17:8.10 (206.5) [Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

Документ 18. Висшите Троични Личности

18:0.1 (207.1) В СИЧКИ Висши Троични Личности са създадени за изпълнение на особена служба. Те се създават от божествената Троица за изпълнението на някои специфични функции, демонстрирайки съвършенство на метода и пределна преданост. Съществуват седем категории Висши Троични Личности:

18:0.2 (207.2) 1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.

18:0.3 (207.3) 2. Извечно Вечни.

18:0.4 (207.4) 3. Извечно Древни.

18:0.5 (207.5) 4. Извечно Съвършени.

18:0.6 (207.6) 5. Съвременници на Вечността.

18:0.7 (207.7) 6. Извечно Единни.

18:0.8 (207.8) 7. Извечно Верни.

18:0.9 (207.9) Съществува определен и краен брой от тези личности, възплътили в себе си съвършенството на управлението. Създаването на тези същества се отнася към миналото; нови персонализации вече не се извършват.

18:0.10 (207.10) В цялата голяма вселена Висшите Троични Личности са изразители на административната политика на Райската Троица; те представляват правосъдието и са съдебното решение на Райската Троица. Те образуват взаимосвързаната линия на административното съвършенство, простираща се от Райските сфери на Отеца до столичните светове на локалните вселени и столиците, съставляващи тези вселенски съзвездия.

18:0.11 (207.11) Всички същества с троичен произход са създадени със съвършенството на Рая във всичките си божествени атрибути. С течение на времето тяхната подготовка, необходима за изпълнението на космическа служба, се е разширявала само в сферата на опита. Опасност от простъпка или риск от въстание е изключено да възникнат в средите на съществата с троичен произход. Тяхната същност е божествеността и те никога не са се отклонявали от божественото и от съвършения личностен път.

1. Тринитизираниите Тайнства на Върховността.

18:1.1 (207.5) На вътрешния кръг спътници на Рая се намират седем свята и всеки от тези възвишени светове се възглавява от корпус от десет Тринитизирани Тайнства на Върховността. Те не са създатели, но са висши първични администратори. Управлението на делата на седемте братски сфери се намира изцяло във владение на този корпус от седемдесет висши ръководителя. Макар тези най-близки до Рая свещени сфери да се възглавяват от потомството на Троицата, тази група светове е известна на първо място като личния кръг на Всеобщия Баща.

18:1.2 (208.1) Тринитизираните Тайнства на Върховността функционират в групи от по десет равноправни и обединени управляващи на съответните сфери, но освен това те действат и индивидуално, отговаряйки за конкретни области на дейност. Всеки от тези особени светове е посветен на изпълнението на седем основни функции, а всяка от специализираните области се възглавява от един от равноправните управители. Трима от останалите действат в качеството си на лични представители на триединното Божество по отношение на седемте други, при което един от тях представлява Отеца, друг – Сина, а трети – Духа.

18:1.3 (208.2) Макар Тринитизираните Тайнства на Върховността да притежават общи признаци, отделящи ги в отделен клас, те също така се делят на седем ясно изразени групи. Десетте висши ръководители на Сферата на Божеството отразяват личния характер и природата на Всеобщия Баща; това е така за всяка от седемте сфери: всяка група от десет Тайнства напомня това Божество или обединение от Божества, което е присъщо на тяхната сфера. Десетте управляващи Сферата за Извисяване отразяват обединената същност на Отеца, Сина и Духа.

18:1.4 (208.3) Аз не мога да кажа почти нищо за дейността на тези висши личности от седемте свещени свята на Отеца, тъй като те представляват неподправените *Тайнства* на Върховността. Не съществуват никакви произволни тайни, свързани с приближаването към Всеобщия Баща, Вечния Син или Безкрайния Дух. Божествата са открити за всички, които достигат божественото съвършенство, но е

невъзможно да се постигне до край нито едно Тайнство на Върховността. Ние никога няма да можем да проникнем в световите, съдържащи личностните тайни връзки на Божеството с тази седемчленна група от създадени същества.

18:1.5 (208.4) Предвид това, че дейността на тези висши управляващи е свързана с близки и лични отношения на Божеството със седемте основни типа вселенски същества, когато те се заселват в седемте особени свята или действат в голямата вселена, е необходимо такива лични отношения и необичайни връзки да остават найсвещена тайна. Райските Създатели уважават тайната и неприкосновеността на личностите даже на своите низши създания. И това е вярно както за индивидите, така и за много от различните категории личности.

18:1.6 (208.5) Тези тайни светове остават вечно изпитание на вяроност даже за същества с висок вселенски статут. На нас ни е дадено всестранно и лично да познаваме вечните Богове, безпрепятствено да познаваме техния божествен и съвършен характер, но не ни е дадено до край да проникнем във всички лични взаимоотношения на Управителите на Рая с всички техни създания.

2. Извечно Вечните.

18:2.1 (208.6) Всеки от милиардите светове на Хавона се управлява от Висша Троична Личност. Тези управители са известни като Извечно Вечните; те са точно милиард, по един за всяка от сферите на Хавона. Те водят началото си от Райската Троица, но, както и в случая с Тайнствата на

Върховността, не съществуват никакви сведения за техния произход. Две от тези групи мъдри бащи винаги са управлявали своите съвършени светове в системата Рай-Хавона; те изпълняват своите задължения, без да се сменят, и не получават нови назначения.

18:2.2 (208.7) Извечно Вечните са видими за всички волеви създания, живеещи в техните светове. Те възглавяват редовните планетарни конклави. Те периодически и поред посещават столичните сфери на седемте свръхвселени. Това са близките родственици на Извечно Древните, които са им равни по божественост и ръководят съдбите на седемте свръхвселени. Когато Извечно Вечният напуска своята сфера, неговия свят се управлява от един от Троичните Синове-Учители.

18:2.3 (209.1) С изключение на учредените категории на живот – такива като коренните жители на Хавона и другите живи създания в централната вселена, всеки Извечно Вечен е развил съответна сфера, опирайки се само на свои лични идеи и идеали. Те се посещават един друг, но нищо не заимстват и в нищо не подражават; те са винаги и изцяло самобитни.

18:2.4 (209.2) Архитектурата, красотата на природата, моронтийните структури и духовните създания са особени и уникални за всяка сфера. Всеки свят е място на неувяхваща красота, съвършено неприличащ на който и да е друг свят в централната вселена. По своя път към центъра – през Хавона към Рая, всички вие ще прекарате различно по продължителност време на всяка от тези неповторими и възхитителни сфери. Във вашия свят е прието да се казва,

че пътят към Рая води *нагоре*, но по-правилно е да се смята, че божествената цел към възход води *към центъра*.

3. Извечно Древните.

18:3.1 (209.3) Когато смъртните на времето напускат обкръжаващите столицата на локалната вселена подготвителни светове и пристигнат в образователните сфери на своята свръхвселена, тяхното духовно развитие вече им позволява да осъзнават и общуват с висши духовни ръководители и управляващи на тези по-високи сфери, включително с Извечно Древните.

18:3.2 (209.4) По принцип всички Извечно Древни са идентични; те разкриват обединения характер и единната същност на Троицата. Извечно Древните притежават индивидуалност и самобитна личност, но те не се отличават един от друг така, както се отличават Седемте Главни Духа. Те осигуряват еднообразно ръководство на седемте различни свръхвселени, всяка от които е индивидуално, особено и уникално творение. Седемте Главни Духа се различават по своята природа и атрибути, но всички Извечно Древни – лични управители на свръхвселени, са еднородно и свръхсвършено потомство на Райската Троица.

18:3.3 (209.5) От своите висоти Седемте Главни Духа определят *характера* на своите свръхвселени, но Извечно Древните се разпореждат с *управлението* на тези свръхвселени. Те съвместяват административната еднородност с творческото разнообразие и осигуряват хармонично цяло независимо от различията, свързани със създаването на седем сегментни групировки на голямата вселена.

18:3.4 (209.6) Всички Извечно Древни са били тринитизирани по едно и също време. С тях започват данните за личностите във вселената на вселените, откъдето идва и тяхното название – Извечно *Древни*. Когато достигнете Рая и изучавате писмените свидетелства за началото на нещата, ще откриете, че първият запис в раздела за личностите е описание на тринитизацията на тези двадесет и един Извечно Древни.

18:3.5 (209.7) Тези висши личности винаги управляват в групи по трима. Съществуват много видове дейности, които се изпълняват от тях индивидуално. Има и такива функции, които могат да се изпълняват по двойки; но във висшите сфери на своето ръководство те са длъжни да действат съвместно и тримата. Те никога не напускат поверените им светове, но това не е и необходимо, тъй като тези светове са свръхвселенски центрове на обширна система за отразяване.

18:3.6 (209.8) Личните обители на всяко трио Извечно Древни са разположени в тази област на столичната сфера, която е неин духовен полюс. Такава сфера е разделена на седемдесет административни сектора със седемдесет регионални столици, в които от време на време живеят Извечно Древните.

18:3.7 (210.1) По своите възможности, сфера на пълномощия и мащаби на юрисдикция Извечно Древните притежават най-голяма власт и могъщество сред които и да са непосредствени управители на пространствено-времените творения. В цялата необятна вселена на вселените само те са снабдени с висши пълномощия за издаване на

окончателна и неподлежаща на обжалване присъда за ликвидиране на волеви създания. И при вземането на окончателни решения от висшия трибунал на свръхвселената трябва да участват и тримата Извечно Древни.

18:3.8 (210.2) Ако не смятаме Божествата и техните Райски партньори, Извечно Древните са най-съвършените, разностранните и божествено надарените ръководители в цялото пространствено-времево творение. Очевидно е, че те са висшите ръководители на свръхвселените, но това право е получено от тях не по силата на придобития от тях опит и затова някога ще им се наложи да отстъпят своето място на Върховното Същество – емпиричния пълновластен ръководител, чиито заместници те несъмнено ще станат.

18:3.9 (210.3) Върховното Същество постига владичество в седемте свръхвселени посредством своето емпирично служене – така, както Синът-Създател получава правото да властва в локалната вселена благодарение на натрупания опит. Но в сегашната епоха – епоха на незавършена еволюция на Върховния, Извечно Древните осигуряват съгласувано и съвършено административно свръхуправление на формиращите се вселени на времето и пространството. Самобитната мъдрост и индивидуалната инициатива са присъщи на всички постановления и решения, взети от Извечно Древните.

4. Извечно Съвършените.

18:4.1 (210.4) Съществуват точно двеста и десет Извечно Съвършени, възглавяващи правителствата на десетте големи сектора на всяка свръхвселена. Тринитизирани специално в помощ на ръководителите на свръхвселената, те управляват като непосредствени и лични заместници на Извечно Древните.

18:4.2 (210.5) Трима Извечно Съвършени се назначават в столицата на всеки голям сектор, но за разлика от Извечно Древните постоянното присъствие и на тримата не е задължително. От време на време един от членовете на триото може да се отдели за лична консултация с Извечно Древните относно благополучието на своя свят.

18:4.3 (210.6) Тези триединни управители на големите сектори с особено съвършенство владеят детайлите на управление, откъдето идва и тяхното название – Извечно *Съвършените*. Наричайки с имена тези същества от духовния свят, ние се сблъскваме с проблема за техния превод на вашия език и често пъти ни е невероятно трудно да предложим удовлетворителен вариант. Не ни се ще да ви даваме произволни названия, които биха били безсмислени за вас; затова често се затрудняваме в подбора на подходящо име – понятно за вас и в същото време някак представящо оригинала.

18:4.4 (210.7) Извечно Съвършените имат в свое разпореждане умерено голям корпус, състоящ се от Божествените Съветници, Възпитателите в Мъдростта и Всеобщите Цензори. Те също така се ползват от услугите и на по-голям корпус от Могъщи Посланици, Притежаващи Високи Пълномощия и Нямащи Име и Номер. Но

значителна част от ежедневната работа на големия сектор се изпълнява от Небесни Пазители и Помощници на Върховните Синове. Две от тези групи се образуват от броя тринитизирани потомци на личности от системата Рай-Хавона или от завършили – прославени смъртни. Някои същества, отнасящи се към тези две категории тринитизирани създания, повторно се тринитизират от Райските Божества, вследствие на което биват насочвани за участие в работата на правителствата на свръхвселената.

18:4.5 (211.1) Повечето Небесни Пазители и Помощници на Висшите Синове служат в големите и малки сектори, но Тринитизираните Опекуни (обгърнати от Троицата серафими и промеждутъчни създания) – това са сътрудници на правителствата на всичките три нива, действащи в съдилищата на Извечно Древните, Извечно Съвършените и Съвременниците на Вечността. Тринитизираните Посланици (обгърнати от Троицата възходящи смъртни, сливащи се със Сина или Духа) може да се срещнат навсякъде в свръхвселената, но голяма част от тях служат в малките сектори.

18:4.6 (211.2) До пълното разкриване на системата за управление на седемте свръхвселени практически всички ръководители на различни структурни единици на тези правителства, с изключение на Извечно Древните, в течение на различен срок са се обучавали в разнообразни светове на съвършената вселена Хавона под ръководството на Извечно Вечните. Тринитизираните впоследствие същества също са преминали период на подготовка под ръководството на Извечно Вечните, преди

да бъдат изпратени на служба към Извечно Древните, Извечно Съвършените и Съвременниците на Вечността. Всички те са закалени, верни и опитни управляващи.

18:4.7 (211.3) Достигайки столичния свят Спландон след пребиваване в световите на вашия малък сектор, вие веднага ще видите Извечно Съвършените, защото тези възвишени ръководители са тясно свързани със седемдесетте свята на големите сектори, където възходящите създания на времето преминават подготовка на по-високо ниво. Извечно Съвършените лично приемат груповите клетви на възходящите випускници от училищата на големия сектор.

18:4.8 (211.4) Дейността на странстващите на времето в световите, обкръжаващи столицата на големия сектор, има в основата си интелектуален характер, в противоположност на по-физическата и материална подготовка в седемте образователни сфери на малкия сектор и духовната подготовка в четиристотин и деветдесетте университетски свята в столицата на свръхвселената.

18:4.9 (211.5) Макар вас да ви записват само в регистъра на Спландон – големия сектор, включващ вашата локална вселена, предстои ви да преминете всеки от десетте големи сектора на нашата свръхвселена. По своя път към Уверса ще видите всичките тридесет Извечно Съвършени на Орвонтон.

5. Съвременниците на Вечността.

18:5.1 (211.6) Съвременниците на Вечността са най-младите от върховните ръководители на свръхвселените; обединени в групи по трима, те възглавяват малките сектори. По своята природа те са равни на Извечно Съвършените, но по отношение на административните пълномощия те са подчинени същества. Съществуват точно двадесет и една хиляди от тези възхитителни и божествено квалифицирани троични личности. Те са били създадени едновременно и всички заедно са преминали подготовка в Хавона под ръководството на Извечно Вечните.

18:5.2 (211.7) Съвременниците на Вечността разполагат с корпуси от партньори и помощници, сходни с този, който се намира под разпореждането на Извечно Съвършените. Освен това те се ползват от услугите на огромно количество всевъзможни спомагателни категории небесни същества. В ръководството на малките сектори те широко използват живеещите там възходящи смъртни, персонала на разнообразните доброволчески колонии, а също така и различни групи, произхождащи от Безкрайния Дух.

18:5.3 (211.8) Правителствата на малките сектори в значителна степен, макар и не изключително, се занимават с фундаменталните физически проблеми на свръхвселените. Сферите на малкия сектор са столици на Главните Физически Регулатори. В тези светове възходящите смъртни правят изследвания и експерименти, отнасящи се към изучаването на дейностите на третата категория на Висшите Енергийни Центрове и всичките седем категории Главни Физически Регулатори.

18:5.4 (212.1) Предвид това, че режимът на малкия сектор така широко се занимава с физически проблеми, рядко се случва така, че и тримата Съвременници на Вечността да се намират в столичната сфера. Голяма част от времето един от тях, съвещавайки се със Съвършенствата на Вечността, отсъства от съответния голям сектор или представлява Извечно Древните на Райския конклав на върховните същества с троичен произход. Съвременниците на Вечността представляват Извечно Древните на висшите съвети на Рая, редувайки се с Извечно Съвършените. В това време един от тях може да отсъства, инспектирайки столичните светове, отнасящи се към локалните вселени под негова юрисдикция. Но като минимум един от тези управители винаги остава на мястото за изпълнение на своите задължения – в столичния свят на малкия сектор.

18:5.5 (212.2) Някога всички вие ще се запознаете с тримата Съвременници на Вечността, опекунстващи вашия малък сектор Енса, тъй като ви предстои отблизо да се запознаете с тях на път към центъра, към подготвителните светове на големите сектори. Извисявайки се към Уверса, вие ще преминете през групата на подготвителните сфери на само един малък сектор.

6. Извечно Единните.

18:6.1 (212.3) Троичните личности от категориите «Извечно» не изпълняват административни функции под нивото на правителствата на свръхвселената. Във формиращите се локални вселени те действат само като консултанти и съветници. Извечно Единните представляват група

свързани личности, упълномощени от Райската Троица за служене на имащите двойствен произход управители на локалните вселени. Във всяка организирана и обитаема локална вселена се намира един от тези Райски съветници, действащ в локалното творение като представител на Троицата и – в някои отношения, на Всеобщия Баща.

18:6.2 (212.4) Съществуват седемстотин хиляди Извечно Единни, макар че не всички те са получили назначения. Резервният корпус Извечно Единни действа в Рая като Върховен Съгласуващ Съвет на Вселените.

18:6.3 (212.5) Тези троични наблюдатели по особен начин обединяват административната дейност на всички отделения на вселенското правителство – от нивото на локалните вселени и правителства на сектори до правителства на свръхвселени, с което се обяснява и тяхното име: Извечно *Единни*. Те се отчитат за своята дейност пред трима висшестоящи личности: на Съвременниците на Вечността в своя малък сектор те съобщават необходимите данни от физически и полуинтелектуален характер; на Извечно Съвършените в своя голям сектор те съобщават за интелектуални и полудуховни събития; на Извечно Древните в столицата на своята свръхвселена те съобщават за това, което се отнася към областта на духовното и полурайското.

18:6.4 (212.6) Тъй като са същества с троичен произход, за установяването на взаимна връзка те могат да се възползват от всички кръгове на Рая, което им позволява да се намират в постоянен контакт едно с друго и с всички необходими личности, чак до висшите съвети на Рая.

18:6.5 (212.7) Извечно Единният не е свързан тясно с правителството на локалната вселена, в която е назначен. Във връзка с изпълнението на задълженията на наблюдател той действа само по молба на местните власти. По своя статут той е член на всички основни съвети и всички най-важни конклави на локалното творение, но не взема участие при формалното обсъждане на административни въпроси.

18:6.6 (213.1) Когато дадена локална вселена преминава в ерата на светлината и живота, нейните прославени същества са способни свободно да общуват с Извечно Единния, който разширява областта на своята дейност в такъв свят на еволюционно съвършенство. Но той, както и преди, остава на първо място посланик на Троицата и съветник на Рая.

18:6.7 (213.2) Локалната вселена се подчинява на непосредственото управление на божествения Син, водещ своето начало от двуединното Божество, но редом с него постоянно се намира един от неговите Райски братя, личност с троичен произход. В тези случаи, когато Синът-Създател на времето напуска столичния свят на своята локална вселена, заместващите го управители, вземайки важни решения, широко се опират на съвета на своя Извечно Единен.

7. Извечно Верните.

18:7.1 (213.3) Тези върховни личности с троичен произход са Райски съветници на управителите на стоте съзвездия на всяка локална вселена. Съществуват седемдесет милиона Извечно Верни; както и Извечно Единните, не всички от

тях са ангажирани за служение. Техният резервен Райски корпус се нарича Съвещателна Комисия по Междувселенска Етика и Самоуправление. Извечно Верните последователно изпълняват своята служба в съответствие с решенията на висшия съвет на техните резервни корпуси.

18:7.2 (213.4) Това, което Извечно Единните са за Сина-Създател на локалната вселена, Извечно Верният е за Сина от категорията на реда на Ворондадек, който управлява едно от съзвездията на съответното локално творение. Това са във висша степен верни същества, божествено предани на благополучието на своето съзвездие, откъдето идва и тяхното название: *Извечно Верни*. Те действат само като съветници и участват в административна дейност изключително по покана на властите на съзвездието. Те нямат пряко отношение и към обучението на възходящите странстващи, които пребивават в обкръжаващата столица на съзвездието, която се намира на подготвителните архитектурни сфери. Всяка подобна дейност е под наблюдението на Синове-Ворондадек.

18:7.3 (213.5) Всички Извечно Верни, действащи в едно от съзвездията на локалната вселена, се отнасят към юрисдикцията на Извечно Единния и се отчитат непосредствено пред него. Те не разполагат с мащабна система за връзка, тъй като обикновено сами по себе си са ограничени от гледна точка на взаимовръзките в пределите на локалната вселена. Всеки Извечно Верен, изпълняващ своята служба в Небадон, е способен да се свързва и се

свързва с всички други същества от своята категория, които служат в тази локална вселена.

18:7.4 (213.6) Както и пребиваващият в столицата на вселената Извечно Единен, в столиците на съзвездията Извечно Верните разполагат с лични резиденции, отличаващи се от резиденциите на управляващите тези светове. Техните обители са действително скромни в сравнение с жилищата на Ворондадек – управителите на съзвездия.

18:7.5 (213.7) Извечно Верните представляват последното звено от дълга административно-консултантска верига, простираща се от всеобщия Център – свещените сфери на Всеобщия Баща, към първичните сегменти на локалните вселени. Режимът на троичен произход завършва на ниво съзвездие; нито един Райски съветник не пребивава постоянно в съставляващите съзвездие системи или обитаеми светове. Такива административни единици са изцяло във владение на коренните обитатели на локалните вселени.

18:7.6 (213.8) [Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

Документ 19. Еднородните Същества с Троичен произход

19:0.1 (214.1) ТАЗИ група Райски същества, наричани Еднородните Същества с Троичен произход, обединява Троичните Синове-Учители, причислявани също към Райските Божии Синове, три групи върховни управляващи свръхвселените и Свещените Троични Духове, които в известен смисъл са неличностна категория. Местните

жители на Хавона също могат по право да се включат в тази класификация на троичните личности заедно с многобройните групи обитаващи в Рая същества. В настоящата глава ще бъдат представени следните същества с троичен произход:

19:0.2 (214.2) 1. Троични Синове-Учители.

19:0.3 (214.3) 2. Възпитатели по Мъдрост.

19:0.4 (214.4) 3. Божествени Съветници.

19:0.5 (214.5) 4. Всеобщи Цензори.

19:0.6 (214.6) 5. Свещени Троични Духове.

19:0.7 (214.7) 6. Местни жители на Хавона.

19:0.8 (214.8) 7. Жители на Рая.

19:0.9 (214.9) Освен Троичните Синове-Учители и вероятно Свещените Троични Духове в тези групи влиза точен брой същества; тяхното създаване е завършено и принадлежи на миналото.

1. Троичните Синове-Учители

19:1.1 (214.10) От всички разкрити пред вас висши категории небесни личности само Троичните Синове-Учители действат в двойно качество. Бидейки по своя произход троични същества, те са почти изключително посветени на службата на божественото синовство. Те представляват същества, които като мост, прехвърлен през вселенската

пропаст, свързват личности с троичен и двойствен произход.

19:1.2 (214.11) Докато броят на Неизменните Синове на Троицата е постоянен, корпусът на Троичните Синове-Учители постоянно расте. Какъв ще бъде окончателният брой на Синовете-Учители, аз не зная. Но мога да отбележа, че съгласно последния периодичен отчет, получен на Уверса, броят на тези Синове на служба, нанесен в Райския регистър, беше 21 001 624 821.

19:1.3 (214.12) Тези същества са единствената разкрита ви група от Божиите Синове, произхождащи от Райската Троица. Тяхната дейност обхваща централната и свръхвселените и огромния корпус на Синовете, прикрепен към всяка локална вселена. Освен това, подобно на другите Райски Божии Синове, те служат на отделни планети. Тъй като структурата на голямата вселена все още не е разработена до край, множество Синове-Учители се намират в Рая като резерв; те доброволно се отправят за изпълнение на екстрени и необичайни задачи на всички нива на голямата вселена, в отделните светове на пространството, в локалните и свръхвселените и в светове на Хавона. Те действат също така и в Рая, но ще бъде полезно да отложим подробния разказ за тях до обсъждането на Райските Божии Синове.

19:1.4 (215.1) В тази връзка може да се отбележи, че Синовете-Учители са висши координиращи личности с троичен произход. В така необятната вселена на вселените винаги съществува голяма опасност да се поддадеш на заблуждение поради ограниченост на гледната точка, да

отстъпиш пред злото, което е вътрешно присъщо в сегментираната концепция за реалност и божественост.

19:1.5 (215.2) Ще дадем пример. За човешкия разум би било свойствено да се опитва да постигне изложената в настоящите откровения космическа философия, придвижвайки се от простото и крайното към сложното и безкрайното, от човешките източници към божественото предназначение. Но такъв път не води към *духовна мъдрост*. Такъв метод е най-простият начин за придобиване на определена форма *генетични познания*, който в най-добрия случай е способен да разкрие произхода на човека; но съвсем или почти не разкрива неговото божествено предназначение.

19:1.6 (215.3) Даже при изучаването на биологическата еволюция на човека на Урантия съществуват сериозни възражения против чисто историческия подход към неговия днешен статут и текущи проблеми. Истинската перспектива на всеки проблем, свързан с реалността – човешка или божествена, земна или космическа, се открива само в резултат от изчерпателно и непредубедено изследване и съпоставяне на трите стадия на вселенска реалност: произход, история и предназначение. Правилното разбиране на тези три емпирични реалности създава основа за разумна оценка на текущия статут.

19:1.7 (215.4) Когато човешкият разум започва да следва философския метод за движение от низшето към висшето, независимо дали това е биология или теология, винаги го грози опасността да допусне четири логически грешки:

19:1.8 (215.5) 1. Той може изобщо да не разбере в какво се заключава крайната и окончателна еволюционна цел на личното постижение или космическото предназначение.

19:1.9 (215.6) 2. Той може да допусне найгрубата философска грешка, прекомерно опростявайки космическата еволюционна (емпирична) реалност, което води до изкривяване на фактите, извращаване на истината и неправилна представа за предназначенията.

19:1.10 (215.7) 3. Изследването на причинността е предмет на историята. Но знанието за това, *как* едно същество става, каквото е, не спомага непременно за разумното разбиране на текущия статут и истинския характер на такова същество.

19:1.11 (215.8) 4. Само историята е неспособна адекватно да разкрие бъдещото развитие и предназначение. Крайните източници са полезни, но само божествените причини разкриват окончателните следствия. Целите на вечността са неразличими в зората на времето. Настоящото може истински да се интерпретира само при съпоставяне на миналото с бъдещето.

19:1.12 (215.9) Предвид тези и други причини ние се обръщаме към човека и неговите планетарни проблеми посредством пространствено-времево пътешествие от безкрайния, вечен и божествен Райски Източник и Център на цялата личностна реалност и цялото космическо битие.

2. Възпитателите по Мъдрост

19:2.1 (215.10) Възпитателите по Мъдрост са специализирано творение на Райската Троица, предназначено за персонификация на божествената мъдрост в свръхвселените. Съществуват точно седем милиарда от тези същества – по един милиард за всяка свръхвселена.

19:2.2 (215.11) Както и техните еднородни същества – Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, Възпитателите по Мъдрост са събрали в себе си мъдростта на Рая и Хавона, а също така – с изключение на Сферата на Божеството, и на Райските Сфери на Бащата. Придобивайки съответния опит, Възпитателите по Мъдрост са получили постоянни назначения в служба на Извечно Древните. Те не служат в Рая, нито в световите, образуващи кръговете на системата Рай-Хавона; те са изцяло посветени на правителствата на свръхвселените.

19:2.3 (216.1) Всеки път, когато действа Възпитател по Мъдрост, се проявява божествената мъдрост. Тези могъщи и величествени личности са носители на знания и мъдрост, присъствието им е реално, а проявлението – съвършено. Те не *отразяват* мъдростта на Райската Троица; те *въплъщават* тази мъдрост. Те представляват източниците на мъдрост за всички учители, използващи вселенското знание; те са източниците на благоразумие и изворите на проникателност за просветителските организации във всички вселени.

19:2.4 (216.2) Мъдростта има двояк произход – възниквайки от безупречната божествена проникновеност, присъща на съвършените Същества, и личния опит, придобит от еволюционни създания. Възпитателите по Мъдрост *са*

божествената мъдрост на Райското съвършенство, присъщо на проникновеността на Божеството. Действайки съвместно, техните административни партньори на Уверса – Могъщите Посланици, Нямащите Име и Номер и Снабдените с Върховни Пълномощия, са вселенската мъдрост на опита. Божественото същество може да притежава съвършенството на божественото знание. Еволюционният смъртен понякога е способен да постигне съвършенство на знанията, придобивано при извисяването, но нито едно от тези същества не изчерпва потенциала на цялата възможна мъдрост. Съответно всеки път, когато при ръководството на свръхвселената е желателно постигането на максимална административна мъдрост, тези възпитатели, на чиято мъдрост е присъща божествена проникновеност, неизменно се обединяват с такива извисяващи се личности, които са се издигнали до върховната отговорност на свръхвселенската власт, преминавайки през емпиричните перипетии на еволюционното развитие.

19:2.5 (216.3)

За придобиването на изчерпателна административна прозорливост Възпитателите по Мъдрост винаги ще се нуждаят от това допълнение – емпиричната мъдрост. Но съществува твърдение, че някакво върховно и все още непостигнато ниво на мъдрост евентуално ще достигне Райските Завършили, *след* като ги преведат в седмия стадий на съществуване на духа. Ако това предположение е вярно, то такива станали съвършени Същества с еволюционен възход ще бъдат несъмнено най-ефективните вселенски управляващи в цялото творение.

Предполагам, че именно такова е върховното предназначение на завършилите.

19:2.6 (216.4) Разностранността на Възпитателите по Мъдрост им позволява да участват практически във всички небесни служби, посветени на възходящите създания. Възпитателите по Мъдрост и личностите от моята категория – Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, представляват върховните категории същества, които могат и поемат ангажимента да разкрият истината на индивидуалните планети и системи на всеки етап – от ранните им стадии на развитие до ерата на светлината и живота. От време на време всички ние установяваме връзка със службата за възвисяващи се смъртни, започвайки от нивото планета с изходен етап на живота и продължавайки до локалната вселена и свръхвселената, особено последната.

3. Божествените Съветници

19:3.1 (216.5) Тези същества с троичен произход са съветът на Божеството в световите на седемте свръхвселени. Те не *отразяват* божествения съвет на Троицата; те *са* този съвет. Тази служба обединява двадесет и един милиард Съветника – по три милиарда за всяка свръхвселена.

19:3.2 (217.1) Божествените Съветници са равноправните партньори на Всеобщите Цензори и Възпитателите по Мъдрост; с всяка от тези личности се обединяват от един до седем Съветника. Всичките три категории вземат участие в правителствата на Извечно Древните, включително в големите и малки сектори, в дейността на

локалните вселени, съзвездия, а също и в съветите на управителите на локалните системи.

19:3.3 (217.2) Ние действаме като индивиди, както постъпвам аз при съставянето на настоящия документ, но всеки път, когато възниква необходимост, ние се обединяваме в трио. Когато действаме в ролята на изпълнители, в една група задължително влизат Възпитател по Мъдрост, Всеобщ Цензор и от един до седем Божествени Съветника.

19:3.4 (217.3) Един Възпитател по Мъдрост, седем Божествени Съветника и един Всеобщ Цензор образуват комисия по Троична божественост – най-висшия подвижен консултативен орган във вселените на времето и пространството. Такава група от девет члена е известна или като следствена комисия, или като комисия по разкриването на истината и когато тя изучава някакъв проблем и излезе със свое решение, това е равносилно на отсъждане от Извечно Древните, тъй като за цялата история на свръхвселените такава присъда нито веднъж не е била анулирана от Извечно Древните.

19:3.5 (217.4) Когато действат тримата Извечно Древни, действа Райската Троица. Когато след съвместно обсъждане комисия от девет личности вземе решение, в своята същност то съответства на волята на Извечно Древните. Именно така Управителите от Рая установяват личен контакт с индивидуалните светове, системи и вселени по въпросите на администрацията и управлението.

19:3.6 (217.5) Божествените Съветници възплъщават съвършенството на божествения съвет на Райската Троица.

Ние представляваме, всъщност ние *сме*, съветът на съвършенството. Когато ни допълват емпиричните съвети на нашите партньори – преобразените и обгърнати от Троицата същества, подлежащи на еволюционно извисяване, нашите съвместни заключения са не само съвършени, но и окончателни. След допълнения, разглеждания, утвърждения и провъзгласявания от Всеобщ Цензор много вероятно е нашият обединен съвет да приближава прага на всеобща тоталност. Такива присъди представляват максималното възможно приближаване до абсолютното отношение към Божеството в пространствено-времевите предели на конкретната ситуация и конкретния проблем.

19:3.7 (217.6) Седем Божествени Съветника в съюз с три тринитизирани еволюционни същества – Могъщ Посланик, Снабден с Върховни Пълномощия и Нямащ Име и Номер, представляват максимално възможното в свръхвселената приближаване към съюза на човешкия възглед и божествените отношения на около-райските нива на духовните значения и реалностните ценности. Такава степен на приближаване до обединените космически отношения на създанията и Създателя бива превъзхождана само от посвещенческите Райски Синове, които във всички аспекти на личностния опит обединяват в себе си Бога и човека.

4. Всеобщите Цензори

19:4.1 (217.7) Съществуват точно осем милиарда Всеобщи Цензори. Тези уникални същества *са* арбитрите на Божеството. Те не просто отразяват решения на

съвършенство; те са арбитрите на Райската Троица. Даже Извечно Древните разглеждат дела само съвместно с Всеобщите Цензори.

19:4.2 (217.8) Във всеки свят на намиращите се в централната вселена един милиард светове е назначен по един Цензор, който е прикрепен към планетарната администрация, възглавявана от местните Извечно Вечни. Нито Възпитателите по Мъдрост, нито Божествените Съветници получават такива постоянни назначения в административните органи на Хавона; освен това ние не разбираме до край с какво е свързано пребиваването на Всеобщите Цензори в централната вселена. Техните настоящи дейности едва ли могат да обяснят предназначението им в Хавона, вследствие на което ние предполагахме, че то е предизвикано от подготовката за някаква бъдеща вселенска епоха, когато населението на Хавона може частично да се измени.

19:4.3 (218.1) Към всяка от седемте свръхвселени са прикрепени по един милиард Цензори. Както индивидуално, така и съвместно с Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници, те действат във всички сектори на седемте свръхвселени. Така Цензорите действат на всички нива на голямата вселена – от Съвършените светове на Хавона до съветите на Пълновластните Управители на Системата, и са органическа част от всички периодически раздавани правосъдия в еволюционните светове.

19:4.4 (218.2) Всяко присъствие на Всеобщия Цензор е равносилно на присъствие на арбитрите на самото Божество. А тъй като Цензорите винаги излизат с решение

съвместно с Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници, тези решения съдържат обединената мъдрост, съвета и присъдата на самата Райска Троица. В това юридическо трио Възпитателят по Мъдрост би изразявал „Аз бях“, Божественият Съветник – „Аз ще бъда“, но Всеобщият Цензор винаги е „Аз съм“.

19:4.5 (218.3) Цензорите са личностите, на които е поверено усредняването във вселената. Когато хиляда или един милион свидетели са дали своите показания, когато е прозвучал гласът на мъдростта и е потвърдил съвета на божествеността, когато е прибавено свидетелство за възходящото съвършенство, тогава в действие влиза Цензорът и веднага се разкрива безпогрешната божествена средна стойност на всичко станало; и подобно разкриване представлява божественото заключение, самата същност на окончателно и Съвършено решение. Затова Цензорът говори последен, тъй като той отразява истинското и безпогрешно усреднено мнение от всичко станало преди това. След неговото слово обжалване е невъзможно.

19:4.6 (218.4) Аз разбирам най-пълно как действа разумът на Възпитателя по Мъдрост, но не мога да кажа същото и за разума на произнасящия присъда Всеобщ Цензор. Предполагам, че Цензорите формулират нови значения и пораждаат нови ценности от съвкупността на фактите, истините и сведенията, които им се предават в процеса на изследване на вселенските дела. Изглежда вероятно Всеобщите Цензори да са способни да предлагат оригинални тълкувания, които съчетават в себе си проникателността на Съвършения Създател и опита на

усъвършенстваното създание. Тази съвкупност от съвършенството на Рая и опита на вселената несъмнено създава нова ценност в областта на пределното.

19:4.7 (218.5) Но с това нашите трудности в разбирането на разума на Всеобщите Цензори не свършват. Вземайки под внимание всичко, което знаем или за което се досещаме по отношение на дейността на Цензора във всяка конкретна вселенска ситуация, ние откриваме, че все пак сме неспособни да предскажем техните решения или да предвидим техните присъди. Ние много точно определяме възможния резултат от взаимодействието между отношенията на Създателя и опита на създанието, но такива изводи не винаги точно предсказват това, което открива Цензорът. Изглежда, че Цензорите по някакъв начин са свързани с Божеството-Абсолют; иначе ни е трудно да обясним много от техните решения и постановления.

19:4.8 (218.6) Седемте категории Висши Троични Личности, заедно с Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, образуват тези десет групи, които понякога се наричат *Неизменни Синове на Троицата*. Всички те заедно съставляват величествения корпус на троичните управляващи, управители, изпълнители, консултанти, съветници и съдии. В тази група влизат малко повече от тридесет и седем милиарда същества. Два милиарда и седемдесет се намират в централната вселена и малко над пет милиарда – във всяка свръхвселена.

^{19:4.9 (219.1)} Много трудно е да се опишат функционалните предели на Неизменните Синове на Троицата. Би било невярно да предположим, че тяхната дейност е ограничена с крайно ниво, тъй като архивите на свръхвселената свидетелстват за друго. Те действат на всяко ниво от вселенската администрация или съдебните решения, които могат да потрѣбват в една или друга пространствено-времева ситуация и които имат отношение към миналата, настояща и бъдеща еволюция на мирозданието.

5. Свещените Троични Духове

^{19:5.1 (219.2)} Аз ще мога да ви разкажа само съвсем малко за Свещените Троични Духове, тъй като това е една от най-тайнствените категории същества, с което несъмнено се обяснява и тяхната неспособност напълно да разкрият себе си даже на тези от нас, които по своя произход са така близки до техния източник. Те се създават от Райската Троица и могат да се използват от всяко едно или две Божества, а също и от всичките три. Ние не знаем постоянен ли е броят на тези Духове, или непрекъснато нараства, но сме склонни да предполагаме последното.

^{19:5.2 (219.3)} Ние не разбираме до край нито характера, нито поведението на Свещените Духове. Възможно е те да се отнасят към категориите свръхличностни духове. Очевидно е, че те използват всички известни кръгове и в своите действия изобщо не зависят от времето и пространството. Но ние знаем малко за тях, с изключение на това, за което може да се съди по техните действия, с последствията на които ние явно се сблъскваме навсякъде във вселените.

^{19:5.3 (219.4)} При определени условия тези Свещени Духове са способни да проявяват себе си в индивидуална форма, достатъчна, за да могат да ги възприемат като същества с Троичен произход. Аз съм ги виждал, но небесно същество от по-ниска категория никога не би могло да ги забележи. Освен това в управлението на формиращите се вселени периодически се натрупват определени ситуации, когато всяко същество с троичен произход може да се възползва от непосредствената помощ на тези Духове при изпълнение на своите назначения. Затова ние знаем, че те съществуват и че при определени обстоятелства ние можем да разполагаме с тях и да получаваме от тях помощ, а понякога и да ги възприемаме. Но те не са част от тази явна, точно изразена организация, на която е поверено управлението на пространствено-времевите вселени до встъпването на тези материални творения в епохата на светлината и живота. Те не играят конкретна роля в настоящата структура и администрация на седемте еволюиращи свръхвселени. Те са тайна на Райската Троица.

^{19:5.4 (219.5)} Мелхиседек от Небадон прогласяват, че някога във вечното бъдеще на Свещените Троични Духове предстои да заменят Единичните Посланици, чиито редове бавно, но сигурно оредяват поради това, че те получават назначения като помощници на някои типове тринитизирани синове.

^{19:5.5 (219.6)} Свещените Духове са единичните Духове във вселената на вселените. Като духове те много приличат на Единичните Посланици, с изключение на това, че последните са ясно оформени личности. Много от това,

което ни е известно за Свещените Духове, ние узнаваме от Единичните Посланици, които са способни да определят тяхната близост благодарение на присъщата им чувствителност към присъствието на Свещени Духове и действат така безпогрешно, както стрелката на компаса, показваща магнитните полюси. Когато Единичен Посланик се намира в близост до Свещен Троичен Дух, той осъзнава както качествените признаци на подобно божествено присъствие, така и много точните количествени данни, които му позволяват да опознае класификацията или номера на присъствието или присъствията на подобен Дух или Духове.

19:5.6 (220.1) Аз мога да разкрия и следния интересен факт: когато Единичен Посланик се намира на планета, в чиито обитатели пребивават Настройчици на Съзнанието, както например на Урантия, той осъзнава качествено възбуждане, което е проява на чувствителността, регистрираща духовно присъствие. Количествено възбуждане в такива случаи не се наблюдава – само качествено. На планета, където Настройчици липсват, контактът с нейните обитатели не създава такава реакция. Това говори, че Настройчиците на Съзнанието са някак свързани със или се съотнасят към Свещените Духове на Райската Троица. Някаква връзка може да съществува в определени аспекти на тяхната дейност, но ние не знаем със сигурност това. И едните, и другите възникват в близост до всеобщия център, но те не са една и съща категория същества. Настройчиците на Съзнанието произлизат само от Отеца; Свещените Духове са потомство на Райската Троица.

19:5.7 (220.2) Очевидно Свещените Духове не са част от еволюционната програма на отделните планети или вселени и въпреки това се създава впечатлението, че те се срещат навсякъде. Ето, и сега, когато излагам настоящия документ, личната чувствителност към присъствието на Дух от тази категория, която притежава свързаният с мен Единичен Посланик, свидетелства за това, че тук, точно в този момент, на разстояние не повече от седем метра от нас, се намира Дух от категорията Свещени, принадлежащ към третия ред интензивност на силово присъствие. Третият ред интензивност говори за възможно взаимодействие на трите Свещени Духа.

19:5.8 (220.3) Понастоящем с мен са свързани над дванадесет категории същества и само Единичният Посланик осъзнава присъствието на тези тайнствени троични същества. Нещо повече – бидейки по такъв начин осведомени за близостта на тези божествени Духове, всички ние в равна степен сме неосведомени по отношение на тяхната мисия. Ние действително не знаем дали те просто са заинтересувани странични наблюдатели, или по неведом за нас начин реално спомагат за успеха на нашето начинание.

19:5.9 (220.4) Ние знаем, че Троичните Синове-Учители са посветени на *съзнателното* просвещаване на вселенските създания. Аз стигнах до твърдото убеждение, че Свещените Троични Духове, използвайки *свръхсъзнателни* методи, също изпълняват ролята на просветители на световите. Уверен съм в това, че съществува огромен пласт основополагащо духовно

знание – истина, необходима за висшите духовни постижения, които е невъзможно да се усвоят съзнателно; самосъзнанието би превърнало възприятието в ненадеждно. Ако нашата представа е вярна, а тя се споделя от цялата моя категория същества, то мисията на Свещените Духове може да се състои в преодоляването на този разрыв, съществуващ във всеобщата програма за нравствено просвещение и духовно развитие. Ние предполагаме, че в своята дейност два от тези типа просветители с троичен произход са обединени с някаква връзка, но не знаем със сигурност това.

19:5.10 (220.5) В подготвителните светове на свръхвселените, точно както и на вечните кръгове на Хавона, аз съм общувал отблизо с усъвършенстващите се смъртни – одухотворени и възходящи души на еволюционните светове, които, обаче, никога не са имали никаква представа за това, че редом с нас са се намирали Свещени Духове, близкото присъствие на които периодически е отбелязвано благодарение на регистриращата способност на Единичните Посланици. Аз съм общувал свободно с всички категории Божии Синове, висши и низши, които също не осъзнават наставленията на Свещените Троични Духове. Те са способни да си спомнят миналия опит и, гледайки в миналото, отбелязват събития, които е трудно да се обяснят иначе освен с вземане под внимание действията на такива Духове. Но с изключение на Единичните Посланици и, в някои случаи, на съществата с троичен произход, нито един от членовете на небесното семейство никога не е осъзнавал близкото присъствие на Свещените Духове.

19:5.11 (221.1) Аз не смятам, че Свещените Троични Духове си играят на криеница с мен. Възможно е те така упорито да се опитват да ми разкрият себе си, както и аз, общувайки с тях; нашите трудности и ограничения, изглежда, са взаимни и вродени. Аз съм удовлетворен от това, че във вселената не съществуват никакви произволни тайни; затова неизменно ще се стремя да постигна тайната на изолацията на тези Духове, отнасящи се към съществата от моята категория.

19:5.12 (221.2) От всичко това на вас, смъртните, намиращи се в самото начало на своето вечно пътешествие, трябва да ви е понятно, че ви предстои да изминете огромен път, преди да започнете да се сдобивате с успехи за сметка на „визуалната“ и „материалната“ увереност. Ако се надявате на бърз и надежден прогрес, то вие още дълго ще използвате вярата и ще бъдете зависими от откровението.

6. Местните жители на Хавона

19:6.1 (221.3) Местните жители на Хавона са прякото творение на Райската Троица, а осъзнаването на техния брой е недостъпно за вашия ограничен разум. Непостижими за урантийците са и вродените таланти на такива божествено съвършени създания като троичните народи на вечната вселена. Вие никога няма да можете да си представите тези великолепни създания; ще трябва да дочакате пристигането си в Хавона, за да ги приветствате като свои духовни приятели.

19:6.2 (221.4) В течение на продължителното пребиваване в милиард светове на хавонската култура вие ще свържете

себе си и тези възвишени същества с възлите на вечната дружба. Колко са дълбоки тези дружески отношения, които се установяват между самите низши личностни създания от световите на пространството и висшите личностни същества – местните обитатели на свършените сфери на централната вселена! Дългата и любвеобилна връзка с местните жители на Хавона в значителна степен компенсира духовната бедност на началните стадии от еволюцията на смъртните. Междувременно, благодарение общуването с възходящи странстващи, хавонци придобиват опит, който има голямо значение за отстраняването на емпиричната ограниченост, присъща на божествено Свършения живот. Това донася огромна и взаимна полза както на възходящия смъртен, така и на обитателите на Хавона.

19:6.3 (221.5) Както и всичките личности с троичен произход, жителите на Хавона се въплъщават в божественото свършенство и както и другите троични личности, с течение на времето те могат да разширяват своите емпирични способности. Но противоположно на Неизменните Синове на Троицата, хавонци могат да изменят своя статут – във вечността на бъдещето тях може би ги чака неразкрито предназначение. Това се демонстрира от тези хавонци, които посредством служене придобиват способност за сливане с частиците на Отеца (не с Настройчиците) и получават правото да встъпят в Смъртния Корпус за Завършили. Има и други корпуси на завършилите, открити за странстващите от централната вселена.

19:6.4 (221.6) Еволюцията в статута на обитателите на Хавона поражда на Уверса множество догадки. Доколкото те постоянно биват зачислявани в няколко Райски Корпуса за Завършили, а също предвид това, че нови същества не се създават, е очевидно, че броят на оставащите в Хавона изконни същества непрекъснато намалява. На нас никога не са ни се разкривали пределните последствия от тези действия, но ние не вярваме, че Хавона някога изцяло ще се лиши от своите изконни създания. Ние се придържаме към теорията, съгласно която хавонците вероятно ще спрат да попълват корпусите на завършилите в епохите, последващи последователните творения във външните нива на пространството. Ние също така сме размишлявали за това, че в тези бъдещи вселенски епохи централната вселена вероятно ще има смесено население, представено само отчасти от оригиналните местни жители на Хавона. Ние не знаем каква категория или тип създания са предвидени да обитават постоянно Хавона в бъдеще, но сме размишлявали над следните варианти:

19:6.5 (222.1) 1. Унивитатите, които понастоящем са постоянните обитатели на локалните вселенски съзвездия.

19:6.6 (222.2) 2. Бъдещите типове смъртни, които вероятно ще се родят на обитаемите сфери на свръхвселените в разцвета на епохата на светлината и живота.

19:6.7 (222.3) 3. Аристокрацията на духа, пристигаща от външните вселени на бъдещето.

19:6.8 (222.4) Ние знаем, че в предишната вселенска епоха Хавона донякъде се е отличавала от Хавона в днешната

епоха. По наше мнение ще бъде просто логично да се предположи, че понастоящем сме свидетели на онези бавни изменения в централната вселена, които предварително показват промените в бъдещите епохи. Ясно е едно: вселената се изменя; неизменен е само Бог.

7. Жителите на Рая

19:7.1 (222.5) Жителите на Рая са многобройните групи величествени същества, постоянно живеещи в Рая. Те нямат непосредствено отношение към програмата за преобразяване на възходящи волеви създания и затова не се разкриват напълно на смъртните на Урантия. Съществуват над три хиляди категории от тези небесни разумни създания; персонализацията на последната група е станала едновременно с издаването на разпореждането на Троицата, в което бил огласен планът за създаване на седем свръхвселени на времето и пространството.

19:7.2 (222.6) Понякога жителите на Рая и местните обитатели на Хавона събирателно се наричат *личности от системата Рай-Хавона*.

19:7.3 (222.7) С това завършва нашият разказ за съществата, създадени от Райската Троица. Нито едно от тях никога не се е отклонявало от пътя. И въпреки това, във висшия смисъл на думата, всички те са дарени със свободна воля.

19:7.4 (222.8) Съществата с троичен произход притежават способността да преодоляват свободно пространството, което ги прави независими от транспортни личности – такива като серафимите. Всички ние умеем бързо и

свободно да се преместваме във вселената на вселените. С изключение на Свещените Троични Духове, ние сме неспособни да развиваме такава невероятна скорост, както Единичните Посланици, но можем да използваме съвкупните транспортни средства на пространството така, че да пресичаме разстоянието от столицата на свръхвселената до всяка нейна точка за помалко от една година урантийско време. За моето пътешествие от Уверса до Урантия бяха необходими *109* дни от вашето време.

19:7.5 (222.9) Тези средства се използват от нас за установяването и на мигновена взаимна връзка. Цялата наша категория същества се намира в контакт с всяко отделно същество от всеки тип от децата на Райската Троица, с изключение на Свещените Духове.

19:7.6 (222.10) [Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

Документ 20. Райските Божии Синове

20:0.1 (223.1) С БГЛАСНО техните функции в свръхвселената Орвонтон Божиите Синове се обединяват в три групи:

20:0.2 (223.2) 1. Низходящи Божии Синове.

20:0.3 (223.3) 2. Възходящи Божии Синове.

20:0.4 (223.4) 3. Тринитизирани Божии Синове.

20:0.5 (223.5) Низходящите категории на синовство включват личности, непосредствено сътворени от Божества. Възходящите синове, такива като смъртните създания, придобиват този статут чрез емпирично участие в

съзидателния метод, известен като еволюция. Тринитизираните Синове са смесена група, включваща всички обгърнати от Троицата същества, макар и не произхождащи непосредствено от Троицата.

1. Низходящите Божии Синове

20:1.1 (223.3) Всички низходящи Божии Синове имат върховен и божествен произход. Те са посветени на низходяща опека, тоест служат в светове и системи на времето и пространството, подпомагайки извисяването към Рая на низшите създания с еволюционен произход – възходящите синове на Бога. От многобройните категории низходящи Синове в настоящите повестувания ще бъдат описани седем. Тези Синове, които се пораждат от Божествата на централния Остров на Светлината и Живота, наричащи се *Райски Божии Синове*, обхващат три категории:

20:1.2 (223.4) 1. Синове-Създатели – Михаил

20:1.3 (223.5) 2. Синове-Арбитри – Авонал.

20:1.4 (223.6) 3. Троични Синове-Учители – Дейнал.

20:1.5 (223.7) Четирите останали категории на низходящо синовство са известни като *Божии Синове на Локалните Вселени*:

20:1.6 (223.8) 4. Синове-Мелхиседек.

20:1.7 (223.9) 5. Синове-Ворондадек.

20:1.8 (223.10) 6. Синове-Ланонандек.

20:1.9 (223.11) 7. Носители на Живот.

20:1.10 (223.12) Мелхиседек са общото потомство на Сина-Създател на локалната вселена, Съзидателния Дух и Бащата-Мелхиседек. Както Ворондадек, така и Ланонандек произхождат от Сина-Създател и обединения с него Съзидателен Дух. Ворондадек са известни на първо място като Най-Висшестоящите – Бащите на Съзвездия; Ланонандек – като Пълновластни Управители на Системи и като Планетарни Принцове. Тройствената категория на Носителите на Живота се сътворява от Син-Създател и Съзидателен Дух, обединен с един от тримата Извечно Древни на съответната свръхвселена. Но по-уместно ще бъде да се продължи описанието на характера и дейността на тези Божии Синове на локалната вселена в документите, отнасящи се към локалните творения.

20:1.11 (224.1) Райските Божии Синове имат тройствен произход. Първичните Синове или Синове-Създатели се пораждат от Всеобщия Баща и Вечния Син; вторичните Синове или Синове-Арбитри са деца на Вечния Син и Безкрайния Дух; Троичните Синове-Учители са потомство на Отеца, Сина и Духа. По отношение на служенето, поклоненията и възнасянето на молитви Райските Синове са еднакви; те притежават единен дух, а техните деяния са идентични по качество и завършеност.

20:1.12 (224.2) Така както Райските категории „Извечни“ са проявили себе си като божествени управляващи, така и категориите на Райските Синове са разкрили себе си като божествени изпълнители – създатели, служители, дарители, съдии, учители и просветители. Поле на тяхната

дейност е цялата вселена на вселените – от вечния Остров до обитаемите светове на времето и пространството, включвайки различните функции в централната вселена и свръхвселените, неразкрити в настоящото повествование. Те са различно организирани, което зависи от характера и мястото на техния труд, но в локалната вселена както Синове-Арбитри, така и Синове-Учители служат под ръководството на Сина-Създател, управляващ тази вселена.

20:1.13 (224.3) Очевидно Синове-Създатели са средоточия на духовност, които са способни да управляват и които могат да преминават през посвещения – както направи това вашият собствен Син-Създател, излял своя дух над цялата смъртна плът на Урантия. Всеки Син-Създател е дарен с тази притегателна духовна сила в своите владения; той лично осъзнава всяко действие и чувство на всеки низходящ Божий Син, служещ в неговата сфера. В това има божествено отражение – повторение в локалната вселена на тази абсолютна духовна притегателна сила на Вечния Син, която му позволява лесно да установява и поддържа връзка с всички свои Райски Синове независимо от това къде във вселената на вселените се намират.

20:1.14 (224.4) Райските Синове-Създатели служат не само като Синове, отдаващи себе си на низходящо служене: преминавайки пътя на посвещения, всеки от тях става вселенски Баща на своето собствено творение, докато останалите Божии Синове продължават своята мисия на посвещение и духовно възвисяване постепенно, завоювайки на своя страна една след друга планетите,

доброволно признаващи изпълненото с любов управление на Всеобщия Баща, а кулминация на този процес става посвещаването на създанията на волята на Отеца и на планетарната вярност към вселенското владичество на неговия Син-Създател.

20:1.15 (224.5) Създателят и създанието са навеки слети в изпълнена с разбиране, доброжелателност и милосърдие връзка чрез вече осъществените седем посвещения на Сина-Създател. Цялата категория на Михайловците – Синове-Създатели, е толкова уникална, че разказът за тяхната природа и дейност ще бъде отложен до следващото повествуване, а настоящото ще бъде посветено предимно на двете други категории на Райско синовство: на Синове-Арбитри и на Троичните Синове-Учители.

2. Синове-Арбитри

20:2.1 (224.6) Всеки път, когато формулираната от Вечния Син оригинална и абсолютна концепция за същества се съединява със замисления от Безкрайния Дух нов и божествен идеал за предано служене, се появява новият и оригинален Божий Син – Райският Син-Арбитър. Тези Синове образуват категорията Авоналовци, за разлика от категорията Михайловци, Синове-Създатели. Тъй като не са създатели в личностния смисъл на думата, те в цялата си дейност са тясно свързани с Михайловците. Авоналовците са планетарни попечители и съдии – мировите съдии в пространствено-времените светове за всички раси, за всички светове и във всички вселени.

20:2.2 (225.1) Ние имаме основания да предполагаме, че общият брой Синове-Арбитри в голямата вселена е около един милиард. Тази самоуправляваща се категория се подчинява на намиращия се в Рая върховен съвет, в който са представени опитните Авоналовци от всички вселени; когато Авоналовците получават назначение и пристигат в локалната вселена, те преминават под ръководството на нейния Син-Създател.

20:2.3 (225.2) Авоналовците са Райските Синове, служещи и посвещаващи се на планетите на локалните вселени. Неповторимостта на личността на всеки Авонал, отсъствието сред тях на двама еднакви Сина обяснява индивидуалността и уникалността на техния труд в световите на назначението им, където те често се въплъщават в образа на смъртни, а понякога се раждат от земни майки в еволюционните светове.

20:2.4 (225.3) В допълнение към служенето на повисши административни нива Авоналовците изпълняват тройствена функция в обитаемите светове:

20:2.5 (225.4) 1. *Съдийска дейност.* Авоналовците действат при приключването на планетарните периоди. С течение на времето те могат десетки и стотици пъти да посещават всеки свят и несметен брой пъти да отиват в един и същи или различни светове като завършители на периода за съдене — освобождаващи и съхраняващи живота на спящите създания.

20:2.6 (225.5) 2. *Арбитражни мисии.* Посещаването на планета с мисия от такъв тип обикновено се извършва преди

пристигането на посвещенчески Син. При изпълняването на подобна мисия Авонал използват метод на инкарнация, предполагащ раждането им от смъртен човек – явяват се в образа на зряло създание от дадения свят. След първото и обикновено арбитражно посещение един Авонал може нееднократно да служи на същата планета като арбитър – както до, така и след появата на посвещенчески Син. В течение на тези допълнителни арбитражни мисии този Авонал може да се явява или да не се явява в материален и зрим вид, но в нито един от тези случаи той не се ражда като безпомощен младенец.

20:2.7 (225.6) *3. Посвещенчески мисии.* Всички Авоналовци посвещават себе си поне по веднъж на една от смъртните раси на някой еволюционен свят. Съдебните посещения се извършват многократно, арбитражните мисии могат да се повторят, но само веднъж на планетата се явява посвещаващ се Син. Посвещаващите се Авоналовци се раждат от жени, както е станало при инкарнацията на Михаил Небадонски на Урантия.

20:2.8 (225.7) Не съществуват ограничения за броя на арбитражните или посвещенческите мисии на Авоналовците, но обикновено след седемкратното им повторение те отстъпват своето място на тези, които още не притежават такъв опит. Синове, натрупали опит от многократни посвещения, биват превеждани във висшия личен съвет на Сина-Създател, вземайки по този начин участие в управлението на вселенските дела.

20:2.9 (225.8) В цялата си работа за благо на обитаемите светове на Синове-Арбитри им помагат представителите

на две категории създания на локалната вселена – Мелхиседек и арахангелите, докато при посвещенческите мисии тях ги съпровождат и Ярките Вечерни Звезди, които също водят своето начало от локалните творения. Всички планетарни мисии на вторичните Райски Синове – Авоналовци, се поддържат от цялата сила и власт на първичния Райски Син – Сина-Създател на тази локална вселена, в която те служат. По същество техният труд в обитаемите сфери е също толкова ефективен и приемлив, колкото би било и служенето на самия Син-Създател в обитаваните от смъртни светове.

3. Съдебната дейност

20:3.1 (226.1) Авоналовците са известни като Синове-Арбитри, защото са върховните арбитри в световите – раздават правосъдие в последователните съдебни периоди в световите на времето. Те ръководят пробуждането на съхранилите живота си спящи създания, явяват се съдии при слушанията на делата на дадения свят, разглеждат отложени дела, изпълняват поръчения, свързани с епохата на изпитателното милосърдие, възлагат на пространствените създания на планетарното служене задачи, свързани с нови съдебни периоди, а след изпълнението на мисията се връщат в столицата на своята локална вселена.

20:3.2 (226.2) Решавайки съдбата на епохата, Авоналовците определят участието на еволюционните раси, но независимо от това, че могат да излизат с решения за ликвидацията на индивидуални личностни създания, Авоналовците не привеждат такива присъди в изпълнение: това е

изключителен прерогатив на властите на съответната свръхвселена.

20:3.3 (226.3) Пристигането на Райския Авонал в еволюционния свят за приключване на съдебния период и откриване на новата ера на планетарно развитие не е задължително свързано с арбитражна или посвещенческа мисия. Арбитражните мисии понякога – а посвещенческите винаги, са инкарнации; това означава, че при изпълнението на такива задачи Авоналовците служат на планетата в материален вид – в буквалния смисъл на думата. Останалите им мисии са „технически“ и за тяхното изпълнение не се изискват инкарнации. Ако Син-Арбитър пристигне само като съдия-избавител, той се появява на планетата като духовно същество, невидимо за материалните създания на света. Такива технически посещения се изпълняват нееднократно в продължение на дългата история на обитаемия свят.

20:3.4 (226.4) Авоналовците могат да действат като планетарни съдии до придобиването както на арбитражен, така и на посвещенчески опит. Въпреки това, при изпълнението на мисиите и от този, и от другия тип инкарнираният Син влиза в ролята на съдия на планетарната епоха; така постъпва и Синът-Създател, претърпял инкарнация в смъртна плът за изпълнение на мисията на посвещението. Когато Райски Син посещава еволюционен свят и става един от обитателите на този свят, неговото присъствие приключва периода за раздаване на правосъдие и ознаменува съдебната процедура над съответния свят.

4. Арбитражните мисии

20:4.1 (226.5) Като правило преди поява върху планетата на посвещенчески Син в обитаемия свят пристига Райски представител на Авоналовците, изпълняващ арбитражна мисия. Ако това посещение е първа арбитражна мисия, то съответният представител на Авонал винаги приема образа на материално същество, като се появява на планетата на своето назначение в образа на зряло създание от мъжки пол от една от смъртните раси – същество, което е напълно видимо за неговите съвременници и което поддържа с тях физически контакт. В течение на цялата арбитражна инкарнация се съхраняват пълната и непрекъсната връзка на съответния Авонал с локалните и всеобщи духовни сили.

20:4.2 (226.6) Планетата може да стане арена на много арбитражни мисии както преди, така и след появата на посвещенчески Син. Тя може нееднократно да бъде посещавана от един и същи или от различни Авоналовци, действащи като арбитражни съдии-избавители, но подобни технически съдийски мисии не са свързани нито със завършването на периода, нито с изпълнението на арбитражните функции и в такива случаи Авоналовците никога не преминават през инкарнация. Даже в тези случаи, когато планетата се благославя от многократни арбитражни мисии, Авоналовците не винаги прибегват към инкарнации; а дори да служат в образа на смъртен, те неизменно се представят в образа на възрастни същества от съответния свят; те не биват раждани от жени.

20:4.3 (227.1) Инкарнирайки се за посвещенческа или арбитражна мисия, Райските Синове получават опитни

Настройчици, при което всяка инкарнация е свързана с нов Настройчик. Настройчиците, присъстващи в разума на инкарнираните Божии Синове, се лишават завинаги от надеждата да придобият личност чрез сливане с тези божествено-човешки същества, но те нерядко получават личностен статут по нареждане на Всеобщия Баща. Такива Настройчици образуват висш ръководен съвет на Сферата на Божеството, занимаващ се с ръководство, идентифициране и изпращане на Тайнствените Наставници в обитаемите светове. Те също така приемат и атестират Настройчиците при връщането им в „недрата на Отеца“ след разрушаването на техните смъртни земни субекти. Така верните Настройчици на съдиите на световите стават възвишени повелители на себеподобните си.

20:4.4 (227.2) Урантия никога не е приемала Авоналовци с арбитражна мисия. Ако Урантия беше следвала общия план за еволюция на обитаемите светове, тя щеше да бъде благословена с арбитражна мисия в периода между Адам и посвещаването на Христос Михаил. Но на вашата планета обичайната последователност за посещение от Райски Синове е била напълно нарушена от явяването на вашия Син-Създател – неговото завършващо посвещение, състояло се преди деветнадесет столетия.

20:4.5 (227.3) Урантия все още може да бъде посетена от Авонал, насочен насам за инкарнация и изпълнение на арбитражна мисия, но що се отнася до бъдещите явявания на Райски Синове, то даже „ангелите небесни не знаят деня и часа на такива пришествия“, тъй като светът на посвещението на

Михаил попада под личната опека на Сина-Владетел и като такъв изцяло се подчинява на неговите собствени планове и решения. Освен това в случая с вашия свят нещата още повече се усложняват от обещанието на Михаил да се върне. Каквито и недоразумения да са свързани с пребиваването на Урантия на Михаил Небадонски, неговото обещание да се върне във вашия свят е неоспорим факт. В светлината на тази перспектива само времето ще може да разкрие бъдещия ред за посещаване на Урантия от Райски Божии Синове.

5. Посвещаването на Райските Божии Синове

20:5.1 (227.4) Вечният Син е вечното Слово Божие. Вечният Син е съвършеният израз на „първата“ абсолютна и безкрайна мисъл на своя вечен Баща. Когато личното възпроизвеждане или божествено продължение на този Първороден Син пристъпва към посвещенческа мисия и се явява в плът, тогава буквална истина става твърдението, че „Словото стана плът“ и че Словото пребивава в това си качество сред низшите създания с животински произход.

20:5.2 (227.5) На Урантия е широко разпространена вярата в това, че цел на посвещението на Сина е бил, в известен смисъл, стремежът да се повлияе на отношението на Всеобщия Баща. Но вашата просветеност трябва да ви подсказва, че това не е така. Посвещението на Авоналовците и Михайловците е неотменима част от емпиричния процес, призван да превърне тези Синове в надеждни и благожелателни арбитри и управители както на хората, така и на планетите на времето и пространството. Пътят на седмократните посвещения е

върховната цел на всички Райски Божии Синове. И всички Синове Арбитри ги подбужда същият този дух за служене, който така изчерпателно характеризира първичните Синове-Създатели и Вечния Син на Рая.

20:5.3 (227.6) Представителят на една от категориите Райски Синове трябва да бъде посветен на всеки населен със смъртни свят, за да могат Настройчиците на Съзнанието да се заселят в разума на *всички* нормални човешки същества от съответната сфера, тъй като Настройчиците не идват при всички добронамерени хора, докато Духът на Истината не се излее над цялата плът, а спускането на Духа на Истината зависи от завръщането в столицата на вселената на Райския Син, успешно приключил своето посвещение в плът в еволюиращия свят.

20:5.4 (228.1) През своята дълга история обитаемата планета става свидетел на много периодически раздавания на правосъдие и евентуално на повече от една арбитражна мисия, но обикновено само един път тук служи посвещенчески Син. За всеки обитаем свят е достатъчен един Син, пристигащ с мисия за посвещение и преживяващ целия живот на смъртен човек от раждането до смъртта му. Рано или късно, независимо от своя духовен статут, на всеки населен със смъртни свят е съдено да приеме Син Арбитър с мисия за посвещение, с изключение на тази една планета във всяка локална вселена, която е била избрана от Сина-Създател като свят, в който да осъществи своето смъртно посвещение.

20:5.5 (228.2) Узнавайки повече за посвещенческите Синове, вие ще разберете защо в историята на Небадон на Урантия се

отделя такова голямо внимание. Вашата малка и незначителна планета интересува локалната вселена само затова, защото е смъртният дом на Иисус Назарянин. Тя е била място на заключителното и триумфално посвещение на вашия Син-Създател – арената, на която Михаил спечели статута на върховен владетел във вселената Небадон.

20:5.6 (228.3) В столицата на своята локална вселена Синът-Създател – особено след завършването на своето лично посвещение в образа на смъртен, прекарва много време, обучавайки и консултирайки колегията на обединените Синове – Синове-Арбитри и други. С любов и самоотдаденост, с милосърдие и нежно участие тези Синове-Арбитри посвещават себе си на световите на пространството. И такива планетарни посвещения по нищо не отстъпват на смъртното посвещение на Михаилите. Вярно е, че като място на своето последно приключение в процеса на придобиването на опит на създаване вашият Син-Създател е избрал свят, на който възникнали необичайни нещастия. Но нито една планета не е способна да се окаже в такова състояние, че за нейното духовно спасение непременно да се изисква посвещаването именно на Син-Създател. Всеки от останалите Синове от посвещенческата група може да изпълни такава мисия със същия успех, тъй като целият продължителен опит на Синове-Арбитри в световите на локалните вселени свидетелства за това, че те са толкова божествено действени и мъдри, както и техният Райски брат – Синът-Създател.

20:5.7 (228.4) **Макар** посвещенческите инкарнации на Райските Синове да са винаги съпроводени с възможността за нещастие, аз не зная нито едно съобщение за неуспех или простъпка на Син-Арбитър или Син-Създател при изпълнението на посвещенческата си мисия. По своя произход както единият, така и другият са твърде близки до абсолютното съвършенство, за да претърпят неуспех. Те наистина рискуват, те действително стават подобни на смъртните създания в плът и кръв и така придобиват уникалния опит на създание, но доколкото ми е известно – винаги постигат успех. Те неизменно постигат целта, поставена пред мисията на посвещението. Разказът за техните посвещения и планетарно служене по цялата Небадон са найблагодатната и завладяваща страница от историята на вашата локална вселена.

6. Посвещенията в образа на смъртни

20:6.1 (228.5) **Методът**, с помощта на който един Райски Син става готов за инкарнация като посвещенчески Син и се ражда на планетата на своето посвещение, е вселенска тайна; всеки опит да се разкрие действието на този метод от Сферата на Сина е обречен на пълен провал. Нека възвишеното знание за земния живот на Иисус Назарянина проникне във вашите души, но оставете напразните разсъждения за механизма, по който е осъществена тайнствената инкарнация на Михаил Небадонски. Нека се радваме на познанието и увереността в това, че подобни постижения са във властта на божествената природа, и да не си губим напразно времето за излишни догадки относно метода, с помощта на който божествената мъдрост извършва това.

20:6.2 (229.1) Изпълнявайки мисия на посвещение в образа на смъртен, съответният Райски Син винаги се ражда от жена и расте като дете от мъжки пол, както е било при появяването на Иисус на Урантия. Всеки Син при върховното си служене преминава такова развитие, както и всеки човек – от младенчество през юношество до зряла възраст. Във всяко отношение Синът се уподобява на смъртен от този народ, като представител на който се появява на света. Той се обръща с молби към Отеца, както правят това и децата на световите, където преминава неговото служене. От материална гледна точка такъв божествено-човешки Син живее обикновен живот, с едно изключение: не оставя потомство в света на своето пребиваване; това е всеобщо ограничение, налагано на всички категории посвещенчески Райски Синове.

20:6.3 (229.2) Както Иисус се е трудил във вашия свят като син на дърводелец, така и другите Райски Синове водят трудов живот на планетите на своите посвещения. Едва ли ще се намери род дейност, с която да не се е занимавал някой от Райските Синове при своето посвещение на една от еволюционните планети на времето.

20:6.4 (229.3) Когато посвещаващият себе си Син придобива опит от живота в плът, когато постигне съвършена хармония с вътрешния си Настройчик, той започва изпълнението на тази част от своята планетарна мисия, която е призвана да просвети и да въодушеви неговите събратя в плът. Като учители тези Синове посвещават себе си изключително на духовното просвещение на смъртните в световите на своето пребиваване.

20:6.5 (229.4) Макар че в много отношения са сравними, посвещенията в плът на Михаиловците и Авоналовците не във всичко са идентични: Син-Арбитър никога не провъзгласява: „Който е видял Сина, е видял Бащата“, както е направил това вашият Син-Създател, намирайки се на Урантия в плът. Но посвещавайки себе си, Авонал възвестява: „Който е видял мен, е видял Вечния Божий Син.“ Синове-Арбитри не са преки потомци на Всеобщия Баща и не преминават през инкарнации по волята на Отеца. Те винаги посвещават себе си като Райски *Синове*, изпълнявайки волята на Вечния Син на Рая.

20:6.6 (229.5) Когато посвещенческите Синове – Създатели или Арбитри, преминат през порталите на смъртта, те се появяват отново на третия ден. Но вие не трябва да смятате, че на тях винаги им е подготвен толкова трагичен край като този, който преди деветнадесет столетия очаквал Сина-Създател на вашата планета. Изключителното и крайно жестоко изпитание, през което е преминал Иисус Назарянин, е станало причината, поради която в локалната вселена Урантия придобила известност като „светът на кръста“. Няма необходимост от подлагането на Божии Синове на толкова нечовешко отношение и на огромното мнозинство планети им е било отделяно повече внимание, така че Синът е успявал да завърши своя смъртен път, да сложи край на епохата, да извърши съдебната процедура над съхранилите живота си спящи създания и да открие новия съдебен период, без да бъде предаван на насилствена смърт. Посвещенческият Син е длъжен да се срещне със смъртта, трябва да премине през целия действителен опит на смъртните от дадения свят, но

божественият план не изисква тази смърт да бъде насилствена или необичайна.

20:6.7 (229.6) Ако такива Синове не бъдат умъртвени насилствено, те напускат живота доброволно и преминават през порталите на смъртта, не за да се подчинят на „суровото правосъдие“ или за да бъде умиротворен „Божият гняв“, а за да приключат посвещението, за да „изпият чашата“ на инкарнацията и да придобият личен опит в ъв всичко, което представлява животът на създанията в този му вид, в който те го преживяват на планетата на съществуването си като смъртни. Посвещаването е планетарна и вселенска неизбежност и физическата смърт е само необходима част от посвещенческата мисия.

20:6.8 (230.1) Завършвайки инкарнацията като смъртен, Авонал отива в Рая, бива приет от Всеобщия Баща, завръща се в своята локална вселена и получава признание от Сина-Създател. След такава посвещенческа мисия съответният Авонал и Синът-Създател изпращат общия Дух на Истината, за да действа в сърцата на смъртните народи в света на посвещението. Ако един Син-Създател все още не е станал пълновластен управител на своята локална вселена, то такъв Дух се явява обединеният дух на двамата Синове, осъществен от Съзидателния Дух. Той донякъде се отличава от Духа на Истината, който е характерен за епохите на локалната вселена след седмото посвещаване на Михаил.

20:6.9 (230.2) След завършването на последното посвещаване на Сина-Създател природата на Духа на Истината, изпращан във всички светове на посвещение на Авоналовци в

локалната вселена, се изменя: той в по-буквален смисъл става духът на пълновластния Михаил. Този феномен става едновременно с освобождаването на Духа на Истината за служене на планетата на смъртното посвещение на Михаил. След това във всеки свят, удостоен с посвещение на Син-Арбитър, се изпраща такъв духовен Утешител; изпраща го преминалият през седем посвещения Син-Създател съвместно със Син-Арбитър и той е такъв Дух, какъвто би се появил в световите на вселената, ако Пълновластният Син на локалната вселена лично би се посветил на всеки от тях.

7. Троичните Синове-Учители

20:7.1 (230.3) Тези високоличностни и високодуховни Райски Синове се пораждат от Райската Троица. В Хавона тази категория е известна като Дейналовци. В Орвонтон ги знаят като Троичните Синове-Учители, наречени така поради техния произход. В Салвингтон понякога ги наричат Духовните Синове на Рая.

20:7.2 (230.4) Броят на Синовете-Учители постоянно расте. Според транслацията на данни от последната вселенска преписка броят на тези Троични Синове, действащи в централната и свръхвселените, съставлява малко повече от двадесет и един милиарда, при което тук не влиза резервът на Рая, включващ над една трета от всички съществуващи Троични Синове-Учители.

20:7.3 (230.5) Синозната категория на Дейналовците не е органична част от администрацията на локалните или свръхвселените. Нейните членове не са създатели или

спасители, съдии или управители. Те са свързани не толкова с управлението на вселената, колкото с нравственото просвещение и духовно развитие. Те са просветителите на вселената, посветени на духовното пробуждане и нравствено водителство на всички светове. Тяхното служене е неразривно свързано със служенето на личностите на Безкрайния Дух и има пряко отношение към възхода на създанията към Рая.

20:7.4 (230.6) Тези Синове на Троицата съдържат в себе си обединената същност на трите Райски Божества, но се създава впечатление, че в Хавона те на първо място изразяват характера на Всеобщия Баща. В свръхвселените те очевидно отразяват повече природата на Вечния Син, докато в локалните вселени очевидно изразяват характера на Безкрайния Дух. Във всички вселени те са въплъщение на служенето и благоразумието на мъдростта.

20:7.5 (230.7) За разлика от своите Райски братя – Михаилевците и Авоналовците – Троичните Синове-Учители не получават предварителна подготовка в централната вселена. Те се насочват непосредствено към столичните светове на свръхвселените, откъдето се изпращат за служене в една от локалните вселени. Опекунствайки тези еволюционни светове, те използват обединеното духовно влияние на Сина-Създател и свързаните с него Синове-Арбитри, тъй като сами по себе си Дейналовците не притежават духовно привличаща сила.

8. Служенето на Дейналовците в локалните вселени

20:8.1 (231.1) Духовните Синове на Рая са уникални същества с Троичен произход, единствените троични създания, така тясно свързани с ръководството на вселените с двойствен произход. Дейналовците предано служат като учители на смъртните създания и низшите категории духовни същества. Започвайки своя труд в локалните системи, те – в зависимост от опита и успехите, се придвижват към центъра и чрез служене в съзвездията се възвисяват към висшия труд в локалното творение. След атестацията си даден Дейнал може да стане духовен посланик, представител на тази локална вселена, където е преминала неговата служба.

20:8.2 (231.2) Аз не зная точния брой на Синове-Учители в Небадон; той възлиза на много хиляди. Към тази категория се отнасят много декани в школите на Мелхиседек; тези Синове влизат и в над стохилядния щат на постоянния Салвингтонски Университет. Голямо количество Дейналовци са настанени в различните подготовителни моронтийни светове, където наред с духовното и интелектуално развитие на смъртните създания те се занимават с обучение на серафически и други същества и на местни обитатели на локалните творения. Много от техните помощници излизат от редовете на тринитизираните от създания същества.

20:8.3 (231.3) Синове-Учители са тази инстанция, през която преминават всички изпити и тестове по квалификация и атестация на всички низшестоящи степени на вселенска служба – от стражите на предни постове до астрономите. Те осъществяват широка и многовековна програма за

обучение, която започва с планетарни курсове и завършва с висшия Институт на Мъдростта, разположен в Салвингтон. Признание, съответстващо на усилията и постиженията, е осигурено за всички, които завършват тези пътешествия в мъдростта и истината, независимо дали това е извисяващ се смъртен или амбициозен херувим.

20:8.4 (231.4) Във всички вселени всички Божии Синове са признателни на тези неизменно предани и дейни Троични Синове-Учители. Те са възвишените учители на всички духовни личности, изпитани и истински наставници даже на самите Божии Синове. Но аз едва ли мога да ви разкажа за безбройните детайли, свързани със задълженията и функциите на Синовете-Учители. Обширното поле на дейност на синовството на Дейналовците ще бъде по-добре разбрано на Урантия тогава, когато достигнете повисоко интелектуално развитие, а също така и след като приключи духовната изолация на вашата планета.

9. Планетарното служене на Дейналовците

20:9.1 (231.5) Когато развитието на събитията в еволюционния свят покаже, че той е готов за встъпване в духовната ера, Троичните Синове-Учители неизменно предлагат своите услуги. Вие не сте запознати с тази категория синовство, защото Урантия никога не е преживявала духовна ера – хилядолетия космическо просвещение. Но и сега Синове-Учители посещават вашия свят, за да съставят планове за своето предполагаемо пребиваване на вашата сфера. Те се появяват на Урантия, след като нейните обитатели придобият сравнителна свобода от веригите на животинското наследство и от оковите на материализма.

20:9.2 (231.6) Троичните Синове-Учители нямат никакво отношение към приключването на планетарните съдебни периоди. Те не съдят мъртвите и не преобразуват живите, но при всяка планетарна мисия биват съпроводжани от Син-Арбитър, изпълняващ тези функции. Синове-Учители са изцяло посветени на инициирането на духовната епоха, зората на епохата на духовните реалности на дадена еволюционната планета. Те превръщат духовните аналози на материалното знание и временната мъдрост в реалност.

20:9.3 (232.1) Обикновено Синове-Учители остават на планетата в течение на хиляда години от планетарното време. Един от тях възглавява едно хилядолетно планетарно управление, а неговите помощници са седемдесет на брой и са от същата категория. Дейналовците не се възползват от инкарнация или други методи, които биха ги направили видими за смъртните същества; затова контактът със света на посещение се установява чрез Ярките Вечерни Звезди – личностите в локалната вселена, свързани с Троичните Синове-Учители.

20:9.4 (232.2) Дейналовците могат нееднократно да се връщат в обитаемия свят и след тяхното завършващо посещение планетата придобива постоянен статут в сферата на светлината и живота, което в настоящата вселенска епоха е еволюционната цел на всички светове, населени със смъртни. Смъртните Корпуси на Завършилите имат пряко отношение към сферите, встъпили в епохата на светлината и живота, и тяхната планетарна дейност е свързана със

служенето на Синове-Учители. Фактически цялата категория Дейналовци е тясно свързана с всички стадии от дейността на завършилите в еволюционните творения на времето и пространството.

20:9.5 (232.3) Очевидната връзка на Троичните Синове-Учители с режима на еволюцията на смъртните от ранните стадии на еволюционния възход е толкова крехка, че често пъти ние неволно се замисляме за перспективите на тяхното сътрудничество със завършилите в неразкритите вселени на бъдещето. Ние забелязваме, че управляващите на свръхвселените са отчасти същества с троичен произход и отчасти — извисяващи се еволюционни създания, обгърнати от Троицата. Ние сме дълбоко убедени в това, че понастоящем Синове-Учители и завършилите натрупват опит, свързан с времето, което може да послужи като предварителна подготовка за тясно взаимодействие в неразкрит бъдещ път. На Уверса ние вярваме, че след влизането на свръхвселените в епохата на светлината и живота тези Райски Синове-Учители, така дълбоко познаващи проблемите на еволюционните светове и в течение на толкова дълго време свързани с извисяването на еволюционните смъртни, вероятно ще преминат във вечно взаимодействие с Райските Корпуси за Завършили.

10. Обединеното служене на Райските Синове

20:10.1 (232.4) Всички Райски Божии Синове са божествени по своя произход и природа. Деянията на всеки Райски Син за благо на всеки свят се извършват така, както ако всеки от тях беше първият и единствен Божий Син.

20:10.2 (232.5) Райските Синове представляват божествената демонстрация на действащата природа на трите лица на Божеството в сферите на времето и пространството. Категорията на Синове-Създатели, Арбитри и Учители е дар от вечните Божества на хората и всички други вселенски създания, притежаващи потенциална способност за извисяване. Тези Божии Синове са божествени попечители, неуморно помагачи на създанията на времето в постигането на висшата духовна цел на вечността.

20:10.3 (232.6) В Синове-Създатели любовта на Всеобщия Баща се слива с милосърдието на Вечния Син и се разкрива на локалните вселени в съзидателното могъщество, преданото служене и мъдрото пълновластие на Михаилловците. В Синове-Арбитри милосърдието на Вечния Син, обединено със служенето на Безкрайния Дух, се разкрива на еволюционните сфери в деянията на Авоналовците – в тяхното съдене, служене и посвещения. В Троичните Синове-Учители любовта, милосърдието и служенето на трите Райски Божества са съгласувани на върховно пространствено-времево ниво на ценности и се проявяват във вселените като жива истина, божествена добродетел и истинска духовна красота.

20:10.4 (233.1) В локалните вселени Синове от тези категории си сътрудничат един с друг, помагайки за разкриването на Божествата от Рая пред създанията на пространството: като Бащата на локалната вселена, Синът-Създател демонстрира безкрайния характер на Всеобщия Баща; както посвещенческите Синове на милосърдието,

Авоналовците разкриват несравнената природа на Вечния Син и неговото безкрайно състрадание. Като истински учители на възходящите личности Троичните Синове Дейналовци разкриват просветителската личност на Безкрайния Дух. В своето божествено съвършено сътрудничество Михаиловците, Авоналовците и Дейналовците внасят своята лепта в реализацията и разкриването на личността и пълновластието на Бог-Върховния в пространствено-времевите вселени. В хармоничността на своята триединна дейност тези Райски Божии Синове винаги се намират в авангарда на личностите на Божеството, участващи в нескончаемите разширения на божествеността на Първия Велик Източник и Център – от вечния Остров на Рая в неизвестните дълбини на пространството.

20:10.5 (233.2) [Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

Документ 21. Райските Синове-Създатели

21:0.1 (234.1) С ИНОВЕТЕ-СЪЗДАТЕЛИ са създателите и управителите на локалните вселени на времето и пространството. Тези създатели и властващи имат двойствен произход, олицетворявайки качествата на Бог-Бащата и Бог-Сина. Но всеки Син-Създател се отличава от всеки друг; всеки е уникален в своята същност и личност; всеки „единороден Син“ е выпльщение на съвършения божествен идеал.

21:0.2 (234.2) Огромните усилия на върховните Синове по създаването, развитието и усъвършенстването на една

локална вселена се ползват от неизменната благотворна поддръжка и одобрение на Всеобщия Баща. Трогателни и ненадминати са взаимоотношенията на Синове-Създатели с техния Райски Баща. Несъмнено е, че дълбокото чувство на Божеството към своето потомство е източник на същата тази прекрасна и почти божествена любов, която изпитват към своите деца даже смъртните родители.

21:0.3 (234.3) Тези първични Райски Синове се въплъщават като Михаиловци. Когато напускат Рая, за да основат свои вселени, те се наричат Михаиловци-Създатели. Когато се утвърдят в своята висша власт, се наричат Михаиловци-Владетели. Понякога ние говорим за владетеля на вашата вселена Небадон като за Христос Михаил. Винаги и вечно управляват те, както подобава на реда Михаил“, тъй като такова е името на първия Син от тяхната категория и същност.

21:0.4 (234.4) Изначалният – или първороден, Михаил никога не се е инкарнирал в образа на материално същество, но е придобил седмократен опит на духовно извисяващи се създания в седем кръга на Хавона, придвижвайки се от външните сфери към вътрешния кръг на централното творение. Синове Михаиловци са опознали голямата вселена открай докрай; няма такъв опит, който да има принципно значение за децата на времето и пространството, който да е непознат на Михаиловците; те действително съдържат в себе си не само божествената, но и вашата природа, с други думи – всяка същност: от най-висшата до най-низшата.

21:0.5 (234.5) Когато във всеобщия център се събират съветите на първичните Райски Синове, възглавява ги изначалният Михаил. Неотдавна ние записахме на Уверса вселенската трансляция на един извънреден конклав, който се състоя на Вечния Остров; в него взеха участие сто и петдесет хиляди Синове-Създатели, събрали се в присъствието на Отеца, за да обсъдят процеса на единение и стабилизация на вселената на вселените. Това беше избрана група от Пълновластни синове Михайловци, преминали пътя на седмократните посвещения.

1. Произходът и природата на Синове-Създатели

21:1.1 (234.6) Когато пълнотата в абсолютната духовна представа на Вечния Син среща във Всеобщия Баща пълнотата на абсолютната концепция на личността, когато подобен съзидателен съюз става окончателен и изчерпващ, когато се достига толкова абсолютна индивидуалност на духа и толкова безкрайна цялост на концепцията за личността, тогава в този момент, без каквито и да било загуби на личността или прерогативите на всяко от безкрайните Божества, възниква пълноценен, нов и оригинален Син-Създател; този единороден Син възплъщава в себе си съвършения идеал и могъщата идея, чийто съюз е породил тази нова личност на създател, снабден с могъщество и съвършенство.

21:1.2 (235.1) Всеки Син-Създател е единородно и единствено възможно дете на съвършения съюз на оригинални концепции на двата безкрайни, вечни и съвършени разума на непреходните Създатели на вселената на вселените. Поява на втори такъв Син е невъзможна, тъй като всеки

Син-Създател е безусловен, завършен и окончателен израз и въплъщение на всички и всяка страна, на всяко качество, присъстващо във всяко възможно съществуване на всяка божествена реалност, която в продължение на цяла вечност би могла някога да бъде открита, изразена или формирана от божествените съзидателни потенциали, обединили се за пораждање на Син Михаил. Всеки Син-Създател е абсолютът на обединените концепции на Божеството, съставляващи неговия божествен произход.

21:1.3 (235.2) По принцип божествените същности на тези Синове-Създатели се образуват в равна степен от атрибутите на двамата Райски родители. Всички Синове носят в себе си пълнотата на божествената същност на Всеобщия Баща и съзидателните прерогативи на Вечния Син, но наблюдавайки практическите проявления на функциите на Михаиловците във вселените, ние забелязваме очевидни различия. Създава се впечатлението, че някои Синове-Създатели напомнят повече Бога-Баща, други – Бога-Син. Например: тенденцията, съществуваща в управлението на вселената Небадон, дава основание да се предполага, че по своята природа и характер Синът, който е нейн Създател и управител, повече напомня Вечния Майчински Син. Трябва също така да отбележим, че някои вселени се възглавяват от Райските Михаиловци, които в равна степен напомнят Бог-Бащата и Бог-Сина. Всички тези наблюдения в никаква степен не са критични забележки; това е само констатация на факт.

21:1.4 (235.3) Аз не зная точния брой на Синове-Създатели, но имам всички основания да предполагам, че са над седемстотин хиляди. От друга страна, ние знаем, че съществуват точно седемстотин хиляди Извечно Единни и че нови не се създават. По наше мнение предопределените планове на днешната вселенска епоха показват, че във всяка локална вселена трябва да има по един Извечно Единен като съветник и посланик на Троицата. Освен това ние забелязваме, че постоянно нарастващият брой на Синове-Създатели вече превишава неизменния брой на Извечно Единните. Но на нас не ни е известно нищо за съдбата на Михайловците, невлизащи в седемстотинте хиляди.

2. Създателите на локалните вселени

21:2.1 (235.4) Райските Синове от първичната категория са проектанти, създатели, строители и управляващи своите владения — локалните вселени на времето и пространството, основните съзидателни единици в седемте еволюционни свръхвселени. Синът-Създател получава правото да избира мястото на своята бъдеща дейност в пространството, но още преди да може да пристъпи към физическата организация на своята вселена, той трябва да отделя много време за наблюдаване и изучаване усилията на своите старши братя в различните творения, разположени в свръхвселената на неговата планирана дейност. Но първото, през което трябва да премине един Син Михаил, е допълнителният и уникален опит по наблюдаване на Рая и подготовка в Хавона.

21:2.2 (235.5) Когато Син-Създател напуска Рая и се отправя на неизвестно пътешествие – да създаде вселена, за да стане нейн върховен ръководител, фактически Богът на организираното от него самия локално творение, тогава той за пръв път установява тясна връзка с Третия Източник и Център и в много отношения – своята зависимост от него; макар Безкрайният Дух да пребивава заедно с Отеца и Сина във всеобщия център, неговото призвание се състои в това, да стане действителен и ефективен помощник на всеки Син-Създател. Затова всеки Син-Създател се съпровожда от Съзидателна Дъщеря на Безкрайния Дух – същество, на което е съдено да стане Божествената Попечителка, Духовната Майка на новата локална вселена.

21:2.3 (236.1) Заминаването на Сина Михаил го освобождава завинаги от присъщите на създателя прерогативи от Райските Източници и Центрове; в сила остават само такива ограничения, които са свързани с предсъществуването на тези Източници и Центрове, а също тези, които се определят от някои предшестващи сили и присъствия. Над прерогативите на създател, който във всички останали аспекти е всемогъщ Баща на локалната вселена, се налагат следните ограничения:

21:2.4 (236.2) 1. *Енергия-материята* се контролира от Безкрайния Дух. Преди Синът-Създател да може да пристъпи към създаване на неща с някаква форма, големи или малки, докато получи възможността да се заеме с трансформация на енергия-материята, той трябва да си осигури съгласието и поддръжката на Безкрайния Дух.

21:2.5 (236.3) *2. Типовете и видовете създания се контролират от Вечния Син. Преди Синът-Създател да може да пристъпи към създаването на нов тип същества, на какъвто и да е нов тип създания, той трябва да получи съгласието на Вечния и Изначален Майчински Син.*

21:2.6 (236.4) *3. Личността бива замисляна и посвещавана от Всеобщия Баща.*

21:2.7 (236.5) Типовете и моделите *разум* се определят от факторите на битието, съществуващи до появата на създания. След като от тяхната взаимна връзка възниква създание (лично или друго), разумът е дар от Третия Източник и Център, който представлява всеобщия източник на служене на разума на всички същества под нивото на Райските Създатели.

21:2.8 (236.6) Контролът над типовете и видовете *дух* зависи от нивото на тяхното проявление. В крайна сметка духовният тип се контролира от Троицата или пред-троичното духовно съдържание на троичните личности – Отеца, Сина и Духа.

21:2.9 (236.7) Когато подобен съвършен и божествен Син получи на свое разположение избраната за своята вселена област от пространството, когато са решени началните проблеми, свързани с материализацията на вселената и поддържането на общото равновесие, когато е сключен действителен и плодотворен съюз с допълващата го Дъщеря на Безкрайния Дух, тогава този Вселенски Син и този Вселенски Дух поставят основата на връзката, на която е съдено да доведе до появата на великото множество деца

на локалната вселена. Във връзка с това събитие Съзидателният Дух, средоточие на Райския Безкраен Дух, изменя своята природа, придобивайки личните качества на Духовна Майка на локалната вселена.

21:2.10 (236.8) Независимо от това, че всички Синове-Създатели притежават божествено сходство със своите Райски родители, нито един от тях не е точно копие на другия; всеки е изключителен, различен, неповторим и самобитен – както по своята *природа*, така и като личност. А доколкото те са творци в своите владения и разработват планове за създаване в тях на живот, то самото това разнообразие става гаранция за това, че за всеки стадий на съществуване на живота в локалната вселена ще бъде характерно това разнообразие на породените от Михаил форми, създавани или възникващи в неговите владения впоследствие. С това се обяснява разнообразието на категорията местни обитатели на локалните вселени. Няма две такива вселени, които да се управляват или да са населени с изцяло идентични изконни същества с двойствен произход. Във всяка свръхвселена половината от присъщите на съществата атрибути е напълно еднаква, тъй като те се наследяват от еднородни Съзидателни Духове; другата половина се различава, тъй като се наследява от разнообразни Синове-Създатели. Но такова многообразие не е характерно нито за създанията, произхождащи само от Съзидателния Дух, нито за привнесените същества – местни обитатели на централната вселена или свръхвселена.

21:2.11 (237.1) Когато Син Михаил напуска своята вселена, начело на нейното правителство остава първородното изконно същество – Ясната Утринна Звезда, главата на изпълнителната власт на локалната вселена. В такива периоди е неопценимо значението на съвета и помощта на Извечно Единния. За времето на своето отсъствие Синът-Създател е способен да прехвърли на свързания с него Майчински Дух функциите на върховно управление със своето духовно присъствие в обитаемите светове и в сърцата на смъртните деца. И Майчинският Дух на локалната вселена неизменно остава в столичния свят, като обхваща със своите благотворни грижи и духовна опека и най-отдалечените ъгълчета на еволюционната сфера.

21:2.12 (237.2) Личното присъствие на Сина-Създател в неговата локална вселена не е задължително за устойчивото съществуване на организираното материално творение. Такива Синове могат да извършват пътешествия до Рая и техните вселени ще продължават своето движение в пространството. Те могат да снемат от себе си пълномощия, дори да се превръщат в деца на времето и техните светове ще продължават да кръжат около съответните центрове. Някоя материална система не е свободна от обхвата на абсолютната гравитация на Рая или космическото върховно управление на заключения в пространственото присъствие Безусловен Абсолют.

3. Пълновластието в локалната вселена

21:3.1 (237.3) Синът-Създател получава на свое разположение участъка от пространството със съгласието на Райската Троица и след одобрение от Главния Дух, контролиращ

съответната свръхвселена. Това му дава правото на физическо владение – космическа аренда. Но възвисяването на един Син Михаил от този начален и самоограничен стадий на владение до емпиричната върховност на пълновластието, придобито със собствен труд, се постига благодарение на личния опит, натрупан при създанията във вселената и вследствие инкарнационното посвещаване. До придобиването на заслуженото в посвещенията пълновластие той управлява като наместник на Всеобщия Баща.

21:3.2 (237.4) Във всеки момент Син-Създател може да обяви пълновластие в своето лично творение, но той мъдро предпочита да не прави това. Ако той още преди приключването на своите посвещения в облика на създания обяви такова незаслужено все още върховно пълновластие, намиращите се в неговата локална вселена личности на Рая биха го напуснали. Но такова нещо не се е случвало никъде и никога в творенията на времето и пространството.

21:3.3 (237.5) Самият статут на създател предполага напълно суверенна власт, но Михаилите предпочитат да я *придобиват* емпирично, запазвайки целостта на сътрудничеството с всички Райски личности, които вземат участие в управлението на локалната вселена. Ние не сме чували за нито един Михаил, който някога да е постъпил иначе; при все това всички те са могли да постъпят така – та нали те са Синове, притежаващи истинска свобода на волята.

21:3.4 (237.6) Съществуват шест, може би седем стадия на емпирично проявление на пълновластието на Сина-Създател в локалната вселена. Те се проявяват в следния ред:

21:3.5 (237.7) 1. Първоначални наместнически пълномощия — временната еднолична власт на Сина-Създател, съхранявана от Михаил дотогава, докато свързаният с него Съзидателен Дух не придобие атрибутите на личността.

21:3.6 (237.8) 2. Съвместни наместнически пълномощия — обединено управление на Рай ската двойка след придобиването на статут на личност от Майчинския Дух на Вселената.

21:3.7 (238.1) 3. Разширяване на наместническите пълномощия — повишаване властта на Сина-Създател по време на неговите седем посвещавания като създания.

21:3.8 (238.2) 4. Висши пълномощия — постоянните пълномощия, придобивани след извършването на седмото посвещение. В Небадон даването на висшите пълномощия се извърши при приключването на посвещението на Михаил на Урантия. Тази фаза продължи малко над деветнадесет столетия от вашето планетарно време.

21:3.9 (238.3) 5. Разширяване на върховните пълномощия — задълбочено взаимоотношение, израстващо от встъпването на повечето обитаеми сфери в ерата на светлината и живота. Този стадий се отнася към бъдещето на вашата локална вселена.

21:3.10 (238.4) 6. Тринитарните пълномощия се придобиват след прехода на цялата локална вселена в ерата на светлината и живота.

21:3.11 (238.5) 7. Неразкрити пълномощия — неизвестните взаимоотношения, присъщи на бъдещата вселенска епоха.

21:3.12 (238.6) При приемането на първоначалните наместнически пълномощия от владетеля на планираната локална вселена Създателят Михаил се заклева на Троицата да не приема върховни пълномощия преди завършването на седемте посвещения в образа на създания и утвърждаването му след тези посвещения като управител на свръхвселената. Но ако Синът Михаил не можеше по свое желание да си присвои такива незаслужени пълномощия, неговата клетва да не прави това би загубила всякакъв смисъл.

21:3.13 (238.7) Даже в допосвещенческите епохи Синът-Създател практически притежава висша власт в своята сфера, ако нито в една от нейните части няма разкол. Ограничеността на управлението едва ли би била очевидна, ако пълновластието никога не срещаше противодействие. Пълномощията, упражнени от допосвещенческия Син във вселена, непознаваща въстания, не са по-високи, отколкото пълномощията в познала въстание вселена; но в първия случай ограничеността на пълномощията не се проявява — във втория тя е очевидна.

21:3.14 (238.8) Синът-Създател полага вечна клетва да поддържа, защитава, отбранява и при необходимост да спасява своето лично творение при възникване на заплаха за неговата

лична власт или ръководство. Да тревожат или безпокоят такива Синове могат или сътворени от тях създания, или избрани от тях по-висши същества. Може да се предположи, че „по-висшите същества“, водещи своя произход от нива, по-високи от нивото на локалната вселена, едва ли ще послужат като източник на безпокойство за Сина-Създател и това съответства на действителността. Но ако те пожелаят това, то би било по силите им. Личността трябва сама да избере добродетелта; праведността не е автоматично придобито качество на дарените със свободна воля създания.

21:3.15 (238.9) Докато не е преминат пътят на посвещенията, Синът-Създател управлява с някои въведени от него самия ограничения на пълномощията, но след приключването на посвещенческото служене той започва да управлява на основание действителния опит, придобит по образ и подобие на своите разнообразни създания. След седемкратното пребиваване на Създателя сред своите създания, след завършването на неговия посвещенчески път се извършва върховното утвърждаване на неговите вселенски пълномощия; той става Син-Владетел — пълновластен и върховен управител.

21:3.16 (238.10) За придобиване на върховна власт в локалната вселена Синът-Създател трябва да премине през седем емпирични степени:

21:3.17 (238.11) 1. Емпирично да преодолее седемте нива на битието — нива на създания, чрез инкарнационно посвещение в облика на създание от съответното ниво.

21:3.18 (238.12) 2. Емпирично да посвети себе си на всеки аспект на седмokratната воля на Райското Божество, vyplътена в Седемте Главни Духа.

21:3.19 (239.1) 3. Да премине през всеки от седемте етапа на натрупване на опит върху нивата на създанията едновременно с изпълнението на една от седемте повели на Райското Божество.

21:3.20 (239.2) 4. На всяко ниво от творението емпирично да демонстрира на Райското Божество и на всички разумни същества във вселената идеала за живот като създание.

21:3.21 (239.3) 5. На всяко ниво от творението емпирично да разкрие на съществата от даденото ниво от своето посвещение и на цялата вселена един от аспектите на седмokratната воля на Божеството.

21:3.22 (239.4) 6. Емпирично да обедини седмokratния опит на създанията със седмokratния опит от самоотверженото разкриване на природата и волята на Райското Божество.

21:3.23 (239.5) 7. Да постигне нови и по-високи взаимоотношения с Върховното Същество. Следствие от съвкупния опит на Създателя и създанията е разширяването на свръхвселенската реалност на Бог-Върховния и пространствено-времето пълновластие на Всемогъщия-Върховен, а също така и реализацията на върховното пълновластие на Райския Михаил в локалната вселена.

21:3.24 (239.6) Решавайки проблема с пълновластието в локалната вселена, Синът-Създател не само демонстрира своята собствена компетентност като притежаващ качествата, необходими, за да стане управител на вселената, но също така разкрива природата и изобразява седемкратното отношение на Райските Божества. Когато Синът-Създател низхожда към своите създания, приемайки тяхната форма и придобивайки техния опит, то, отправяйки се на това непознато пътешествие, той се стреми към това, крайните създания да осмислят, осъзнаят и приемат Отеца. Първичните Райски Синове наистина разкриват любвеобилната природа и благотворната власт на Отеца – същия този Отец, който, в съюз със Сина и Духа, е всеобщ ръководител на всички сили, личности и на цялото управление във всички светове.

4. Посвещенията на Михаиловците

21:4.1 (239.7) Съществуват седем групи посвещенчески Синове-Създатели според класификацията, съответстваща на броя на техните посвещения на създанията в техните светове: те варира от началния опит, преминават през петте сфери за разширяване на посвещенческия опит и завършват със седмия и последен етап от придобиването на опит от типа създания-Създател.

21:4.2 (239.8) Посвещенията на Авоналовците винаги стават в образа на смъртна плът, но седемте посвещения на Сина-Създател предполагат неговото явяване на седемте нива на битието, отнасяйки се към разкриването на седемте основни проявления на волята и природата на Божеството. Всички без изключение Синове-Създатели преминават

през това седемкратно самоотдаване на своите създадени деца, преди да придобият непоклатима и върховна юрисдикция във вселената на своето собствено творение.

21:4.3 (239.9) Макар тези седем посвещения да протичат различно в различните сектори и вселени, едно от тези пътешествия винаги е било свързано с посвещение в облика на смъртен. По времето на своето завършващо посвещение Синът-Създател се явява като представител на една от високоразвитите смъртни раси в един от обитаемите светове – обикновено това е тази расова група, в жилите на която тече предимно адамическа кръв, преди това привнесена с цел да се повиши физическият статут на народите с животински произход. В продължение на целия си път като посвещенчески Син Райският Михаил се ражда от жена само веднъж, както се е родил витлеемският Младенец. Само веднъж той живее и умира като представител на най-низщата категория еволюционни волеви създания.

21:4.4 (239.10) След всяко от посвещения Синът-Създател се възнася „отдясно на Отеца“ и получава бащинско признание на своето посвещение, а също и наставления преди следващия етап от своето вселенско служене. След седмото и заключително посвещение Синът-Създател получава от Всеобщия Баща върховна власт и пълномощия в своята вселена.

21:4.5 (240.1) Както е известно, последният от явилите се на вашата планета божествени Синове е бил Райски Син-Създател, преминал шест етапа от своя посвещенчески път; затова, когато съзнанието напускало неговото тяло, в

което преживял своята инкарнация – живота на Урантия, той с право могъл да произнесе: „Свърши се“; посвещението действително било свършило. Смъртта му на Урантия завършила пътя на неговото посвещение, ставайки последен етап от изпълнението на свещената клетва на Райски Син-Създател. Обогатен с такъв опит, посвещенческият Син става върховен владетел на вселената: подобни Синове управляват не като наместници на Отеца, а по собствено право и от собствено име като „Цар на Царете и Господар на Господарите“. С някои указани изключения, след тези изминали седем посвещения Синовете придобиват безусловна върховна власт във вселените на своето пребиваване. По отношение на своята локална вселена „цялата власт на небето и на земята“ бива предадена на Сина-Владетел, възкачил се триумфално на престола.

21:4.6 (240.2) След завършването на посвещенията Синовете-Създатели биват отделяни в отделна категория – седмokratни Синове-Владетели. Като личности Синовете-Владетели са идентични със Синовете-Създатели, но те придобиват толкова уникален опит при посвещенията, че обикновено биват разглеждани като особена категория. Когато даден Създател реши да стъпи на пътя на посвещението, с това той предопределя появата в себе си на действителна и постоянна промяна. Истина е, че посвещаващият се Син си остава Създател, но той добавя към своята природа опита на създание, позволяващ му завинаги да напусне божественото ниво на Син-Създател и да се извиси до емпиричния план на Син-Владетел – Син, завоювал пълното право да господства в своята вселена и

да управлява нейните светове. Такива същества са въплъщение на всичко, което може да се наследи от божествените родители, и съдържат в себе си всичко, което може да се извлече от опита на усъвършенствано създание. Струва ли си тогава човекът да се жалва от своя скромен произход и заради необходимостта от еволюционно развитие, ако самите Богове са длъжни да преминат през такъв опит, преди да могат да се смятат за достатъчно опитни и компетентни за установяване на окончателно и всеобхватно управление в своите вселени!

5. Връзката на Синове-Владетели с Вселената

21:5.1 (240.3) Могъществото на Владетеля Михаил е неограничено, защото се извлича от емпиричната взаимовръзка с Райската Троица; то е несъмнено, тъй като се натрупва от фактическия опит на самите създания, подчиняващи се на такава власт. Характерът на пълновластие на седмократния Син-Създател е върховен по силата на следните причини:

21:5.2 (240.4) 1. Включва седмократния подход на Райското Божество.

21:5.3 (240.5) 2. Въплъщава седмократното отношение на пространствено-времените създания.

21:5.4 (240.6) 3. В съвършенство обединява отношението на Рая и подхода към създанията.

21:5.5 (240.7) Така това емпирично пълновластие съдържа в себе си цялата божественост на Бог-Седмократния, достигащо апогея си във Върховното Същество. Личното

пълновластие на даден седмократен Син е сравнимо с окончателното установяване в бъдещето на пълновластие на Върховно Същество, на което предстои да бъде завършено, тъй като в него се съдържа най-голямата пълнота на могъщество и власт на Райската Троица, възможна във въпросните пространствено-времеви предели.

21:5.6 (240.8) С придобиването на върховно пълновластие в локалната вселена Синът Михаил се лишава от способността и възможността да създава принципно нови типове същества в течение на настоящата вселенска епоха. Но загубата от Сина-Владетел на способността да поражда качествено нови категории същества в никаква степен не препятства развитието на вече съществуващите форми на живот или на тези, които се намират в процес на установяване; тази обширна програма за еволюция на вселената се осъществява без прекъсвания или съкращения. Заедно с придобиването на върховно пълновластие се появява отговорността, предполагаща лична преданост на Сина-Владетел и изискваща той да укрепва и контролира това, което вече е замислено и сътворено, а също и това, което ще бъде впоследствие създадено от така замислените и сътворени същества. С течение на времето може да се образува практически безкрайно разнообразие същества, но от момента на придобиване на върховно пълновластие Синът-Владетел не поражда нито едно разумно създание от принципно нов модел или тип. Това е първата стъпка, началото на устойчиво ръководство във всяка локална вселена.

21:5.7 (241.1) Възвисяването на седмokratния посвещенчески Син до висотите на неоспоримото пълновластие в своята вселена е началото на края на вековната неопределеност и относителна нестабилност. От този момент нататък това, което не се поддаде на одухотворяване, ще бъде подложено на дезинтеграция; това, което е невъзможно някога да се съгласува с космическата реалност, ще бъде унищожавано. Когато в стремежа си да завоюва верността и предаността на населяващите светове създания се изчерпят възможностите на безкрайното милосърдие и неизказаното търпение, връх вземат правосъдието и праведността. Това, което е невъзможно да се възроди с милосърдие, рано или късно ще бъде унищожено от правосъдието.

21:5.8 (241.2) След утвърждаването им като пълновластни управители Владетелите Михаил стават върховните същества в своята локална вселена. Определените ограничения, които биват налагани над тяхното управление, се обясняват с космическото предсъществуване на някои сили и личности. Във всичко друго такива Синове-Владетели съдържат в себе си върховната власт, отговорност и административното могъщество в своите вселени; те са като Създатели и Богове, върховни същества практически във всичко. По отношение на функционирането на съответната вселена няма мъдрост, по-голяма от мъдростта на такива Синове.

21:5.9 (241.3) Възвисявайки се до нивото на неизменното пълновластие в локалната вселена, Райският Михаил придобива пълен контрол над всички Божии Синове,

действащи в неговите владения, и може свободно да управлява в съответствие със собствените си представи за потребностите на своите светове. Синът-Владетел може по свое усмотрение да изменя реда на духовното съдопроизводство и да внася поправки в хода на еволюционните процеси на обитаемите планети. И такива Синове изготвят и претворяват своите собствени планове по всякакви въпроси, засягащи специфичните потребности на планетите; това е особено вярно по отношение на световите, където те са се намирали в образа на създания, но в още по-голяма степен – по отношение на света на своето завършващо посвещение, планетата, на която се е състояла инкарнацията в образа на смъртен.

21:5.10 (241.4) Очевидно е, че Синовете-Владетели притежават съвършената връзка със световите на своето посвещение – не само тези, в които те лично са се намирали, но и с всички светове, на които са се посветили Синовете-Арбитри. Тази връзка се поддържа благодарение на тяхното собствено духовно присъствие – Духът на Истината, който те са способни „да излеят над цялата плът“. Освен това тези Синове-Владетели поддържат неразривна връзка с Вечния Майчински Син във всеобщия център. Тяхното благоразположение се простира от Всеобщия Баща в Рая до низшите планетарни раси в реалиите на времето.

6. Предназначението на владетелите Михайловци

21:6.1 (241.5) Никой няма право да се осмели с пълна категоричност да обсъжда природата или предназначението на седмократните Пълновластни Владетели на локалните вселени; и въпреки това всички

ние много разсъждаваме на тази тема. Нас ни учат – и ние вярваме в това, че всеки Райски син Михаил е *абсолютът* на двойствената представа на Божеството, станало негов източник; така той vyplъщава в себе си действителните аспекти на безкрайността на Всеобщия Баща и Вечния Син. Михаиловците трябва да са частични по отношение на всеобхватната безкрайност, но те вероятно са абсолютни относно тази част на безкрайността, която е свързана с техния произход. Но в този вид, в който тяхната дейност се представя пред нас в настоящата вселенска епоха, ние не намираме нито едно действие, което да излиза извън рамките на крайното; очевидно всички предполагаеми свръхкрайни способности са непоискани и засега все още неразкрити.

21:6.2 (242.1) Завършването на посвещенията си като създание и придобиването на висше пълновластие във вселената трябва да означава окончателно освобождаване на способностите на Михаил за крайни действия, съпровождано с появата на способности за служене, излизащи извън пределите на крайното. Именно във връзка с това ние отбелязваме, че такива Синове-Владетели са ограничени в сътворяването на нови типове създания, и не се съмняваме, че това ограничение става необходимо поради освобождаването на техните свръхкрайни потенциали.

21:6.3 (242.2) Много вероятно е в течение на цялата съвременна епоха тези неразкрити способности на създателя да останат непоискани. Но ние вярваме, че в далечното бъдеще във формиращите се днес вселени на външното

пространство връзката на преминалия седем посвещения Син-Владетел с преминалия седем стадия Съзидателен Дух ще може да достигне абсонитните нива на служене, съпровождащи се с появата на нови неща, значения и ценности на трансценденталните нива на крайния вселенски смисъл.

21:6.4 (242.3) Така както актуализацията на Върховното Божество се постига благодарение на емпиричното служене, така и Синове-Създатели постигат лична реализация на Райските потенциали за божественост, скрити в техните непостижими природи. Докато беше на Урантия, Христос Михаил веднъж каза: „Аз съм пътят, истината и животът.” И ние вярваме, че в безкрайността на Синове-Михайловци буквално им е съдено да станат „пътят, истината и животът“, извечно да прокарват път за всички вселенски личности, водейки ги от висшата божественост към крайната абсонитност и по-нататък – към завършеността на божеството във вечността.

21:6.5 (242.4) [Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

Документ 22. Тринитизираните Божии Синове

22:0.1 (243.1) С ЪЩЕСТВУВАТ три групи същества, наричани Божии Синове. Освен низходящите и възходящите категории синовство съществува и трета група, известна като Тринитизираните Божии Синове. Категорията тринитизирани синове се подразделя на три основни разновидности в съответствие с произхода на обединените

в нея многобройни типове личности – разкрити и неразкрити. Тези три основни разновидности са:

22:0.2 (243.2) 1. Синове, тринитизирани от Божеството.

22:0.3 (243.3) 2. Синове, обхванати от Троицата.

22:0.4 (243.4) 3. Синове, тринитизирани от създания.

22:0.5 (243.5) Независимо от произхода си всички Тринитизирани Божии Синове притежават опита от тринитизацията, който или съществува по силата на техния произход, или се появява при последващо обхващане от Троицата. Синовете, тринитизирани от Божеството, не се разкриват в тези повестувания; затова в настоящото изложение ще се ограничим с описанието на две други групи – на първо място, Божиите Синове, обхванати от Троицата.

1. Синовете, обхванати от Троицата

22:1.1 (243.6) Всички обхванати от Троицата Синове имат двойствен или единичен произход, но след обхващане от Троицата те завинаги посвещават себе си на служене и задачи на Троицата. Този корпус – в този вид, в който е разкрит, и в тази форма, в която е организиран за служене в свръхвселените, обединява седем категории личности:

22:1.2 (243.7) 1. Могъщи Посланици.

22:1.3 (243.8) 2. Снабдени с Върховни Пълномощия.

22:1.4 (243.9) 3. Нямащи Име и Номер.

22:1.5 (243.10) 4. Тринитизирани Опекуни.

22:1.6 (243.11) 5. Тринитизирани Посланици.

22:1.7 (243.12) 6. Небесни Пазители.

22:1.8 (243.13) 7. Помощници на Върховните Синове.

22:1.9 (243.14) В съответствие с произхода, природата и функциите си тези седем групи личности се подразделят на три основни подгрупи: Тринитизирани Синове на Постижението, Подбрани Тринитизирани Синове и Тринитизирани Синове на Съвършенството.

22:1.10 (244.1) *Тринитизирани Синове на Постижението* – Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер. Всички те представляват слели се с Настройчици възходящи смъртни, достигнали Рая и Корпуса за Завършили. Но те не са завършили; след като преминат в обхвата на Троицата, техните имена биват изключвани от списъците на завършилите. В течение на относително кратък период от време новите синове от тази категория преминават под ръководството на Извечно Вечния курсове за специална подготовка на централните планети в кръговете на Хавона. След това те се изпращат в разпореждане на Извечно Древните за служене в седемте свръхвселени.

22:1.11 (244.2) *Подбраните Тринитизирани Синове* включват Тринитизирани Опекуни и Тринитизирани Посланици. Те биват набирани измежду някои еволюционни серафими и преобразувани промеждутъчни създания, преминали

Хавона и достигнали Рая, точно както и от някои сливащи се с Духа и сливащи се със Сина смъртни, които също са достигнали централния Остров на Светлината и Живота. Преминавайки обятията на Троицата и получавайки кратка подготовка в Хавона, Подбраните Тринитизирани Синове получават назначения в съдилищата на Извечно Древните.

22:1.12 (244.3) *Тринитизирани Синове на Съвършенството.* Небесните Пазители и равните им по статут Помощни Върховни Синове образуват уникалната група на два пъти тринитизирани личности. Тук влизат и нови тринитизирани личности от системата Рай-Хавона или усъвършенствани възходящи смъртни, отдавна удостоени с пребиваване в Корпуса на Завършилите. Някои от тези синове тринитизирани от създания, преминавайки служба при Върховните Администратори на Седемте Главни Духа и под ръководството на Троичните Синове-Учители, преминават повторна тринитизация в обятията на Райската Троица, след което биват насочвани към администрацията на Извечно Древните като Небесни Пазители и Помощници на Върховните Синове. Тринитизирани Синове на Съвършенството биват изпращани в свръхвселените без по-нататъшна подготовка.

22:1.13 (244.4) Броят на нашите партньори с троичен произход – Възпитатели по Мъдрост, Божествени Съветници и Всеобщи Цензори – е неизменен, докато броят на обхванатите от Троицата синове постоянно се увеличава. Всичките седем категории обхванати от Троицата синове се назначават в правителството на една от седемте свръхвселени, при което броят на синовете, служещи във

всяка свръхвселена, е еднакъв; нито един не е бил изгубен. Обхванатите от Троицата същества нито веднъж не са се отклонявали; те могат временно да допуснат грешка, но нито едно от тях не е било обвинявано в неуважение към правителствата на свръхвселените. В течение на цялата своя служба в Орвонтон Синовете на Постиженията и Подбраните Синове нито веднъж не са отстъпвали, но Тринитизираните Синове на Съвършенството са допускали погрешни съждения, което е довеждало до временна нестабилност.

22:1.14 (244.5) Под ръководството на Извечно Древните всичките седем категории действат в значителна степен като самоуправляващи се групи. Диапазонът на тяхната служба е огромен; Тринитизираните Синове на Съвършенството не напускат свръхвселената на своето назначение, но техните тринитизирани колеги могат да бъдат срещнати навсякъде в голямата вселена – от еволюционните светове на времето и пространството до вечния Остров на Рая. Те могат да действат във всяка от свръхвселените, но винаги служат като членове на свръхправителството на своето първоначално назначение.

22:1.15 (244.6) Очевидно обхванатите от Троицата синове са получили постоянно назначение на разположение на седемте свръхвселени; тази мисия е предназначена да обхване цялата настояща вселенска епоха, но нас никога не са ни информирали, че така ще бъде вечно.

2. Могъщите Посланици

22:2.1 (245.1)

Могъщите Посланици принадлежат към възходящата група на Тринитизираните Синове. Те образуват класá на усъвършенстваните смъртни, преминали изпитанието въстание или другояче доказали своята лична преданост; всички те са издържали някакво конкретно изпитание за вярност към вселената. На един от етапите от своето извисяване към Рая те са проявили твърдост и лоялност независимо от предателството на своите ръководители, а някои от тях са служили активно и предано на мястото на своите неверни лидери.

22:2.2 (245.2)

Притежавайки такава репутация на надеждност и преданост, тези възходящи смъртни преминават през Хавона с потока странстващи на времето, достигат Рая, получават съответна подготовка и биват прехвърлени в Корпуса за Завършили. След това те биват приемани в тайнствените обятия на Райската Троица и биват отправяни към Извечно Древните за дейност в състава на правителствата на седемте свръхвселени.

22:2.3 (245.3)

На всеки извисяващ се духовно смъртен, преминал през въстание и проявил преданост в условията на метеж, му предстои да стане Могъщ Посланик на служба в свръхвселената. Такава съдба е подготвена и за всяко възвисяващо се създание, решително предотвратило бунт или заблуждение, зло или грях; тъй като действието, насочено към недопускане на въстание или към осигуряване на висша преданост в условията на криза във вселената, се смята като още по-ценно, отколкото лоялността, проявена по време на самото въстание.

22:2.4 (245.4) Старшите Могъщи Посланици се избират измежду възвисяващите се смъртни на времето и пространството, пристигнали в Рая сред първите; много от тях са пресекли Хавона във времената на Грандфанда. Но първата тринитизация на Могъщи Посланици се провежда, едва след като в корпуса на кандидатите се появят представители на всяка от седемте свръхвселени. Последната подготвена в Рая група от тази категория включвала възходящи странстващи от локалната вселена Небадон.

22:2.5 (245.5) Могъщите Посланици биват приемани в обятията на Троицата на групи от по седемстотин хиляди създания; във всяка свръхвселена се назначават по сто хиляди Посланика. Почти един трилион Могъщи Посланици са насочени за служене в Уверса и има всички основания да се предполага, че подобен брой служи и във всяка от седемте свръхвселени.

22:2.6 (245.6) Аз съм Могъщ Посланик и може би на урантийците ще бъде интересно да узнаят, че моят партньор и приятел по смъртен опит също победи във великото изпитание и че независимо от продължителните периоди на раздяла в течение на многовековния възход към Рая ние се оказахме в една и съща група от седемстотин хиляди създания и цялото време, прекарано от нас на Сферата на Наместниците, премина в тясно и изпълнено с взаимна любов общуване. Накрая преминахме атестация и заедно с моя приятел получихме назначение в Уверса на свръхвселената Орвонтон, и често ни дават

съвместни поръчения, за изпълнението на които е необходимо участието на двама Посланици.

22:2.7 (245.7) Както и всички обхванати от Троицата синове, Могъщите Посланици биват насочвани за участие във всички видове дейности на нивото на свръхвселената. Те поддържат постоянна връзка със своя столичен свят чрез службата за отразяване на свръхвселената. Могъщите Посланици служат във всички сектори на свръхвселената и нерядко изпълняват поръчения в локалните вселени и даже в отделни светове, с което в сегашния случай се занимавам и аз.

22:2.8 (245.8) В съдилищата на свръхвселените Могъщите Посланици влизат в ролята на за щитници както на индивиди, така и на планети, когато се слушат техните дела; те също така помагат на Извечно Съвършените в управлението на делата на големите сектори. Тяхната основна функция е в изпълнението на задълженията на наблюдатели в свръхвселената. Те се разполагат в различни столични светове и при необходимост – на отделни планети като официални наблюдатели на Извечно Древните. При изпълнение на такива назначения те също така изпълняват функциите на съветници при администрациите, управляващи сферите на тяхното пребиваване. Посланиците играят активна роля на всички степени от програмата за еволюция на извисяващите се смъртни. Заедно със своите партньори от смъртен произход те лично информират правителствата на свръхвселените за статута и състоянието на еволюционните планове за възходящите Божии Синове.

22:2.9 (246.1) Могъщите Посланици изцяло осъзнават целия свой възход; именно затова те се оказват толкова полезни и старателни попечители, отзивчиви посланици, способни да служат във всеки свят на пространството, да помагат на всяко създание на времето. Щом се освободите от плътта, ще можете леко и осъзнато да общувате с нас, тъй като ние произхождаме от всички раси на всички еволюционни светове на пространството, тоест – от такива смъртни раси, които биват снабдявани с Настройчици на Съзнанието и впоследствие се сливат с тях.

3. Снабдените с Върховни Пълномощия

22:3.1 (246.2) Снабдените с Върховни Пълномощия са втората група Тринитизирани Синове на Постиженията – това са слели се с Настройчиците същества със смъртен произход. В течение на своето продължително извисяване такива усъвършенствани смъртни са проявили превъзходни административни способности и са демонстрирали изключителен организаторски талант. Това е цветът на управляващите измежду съхранилите живота си смъртни създания на пространството.

22:3.2 (246.3) При всяко обхващане от Троицата биват тринитизирани седемдесет хиляди от Снабдените с Върховни Пълномощия. Макар локалната вселена Небадон да е сравнително младо творение, сред неотдавна тринитизираната група същества в дадената категория има нейни представители. Понастоящем в Орвонтон се намират над десет милиарда от тези умели управляващи. Както и всички отделни категории небесни същества, те разполагат със своя собствена резиденция на Уверса; както

и при другите обхванати от Троицата синове, техният уверски резерв са централният управляващ орган на тяхната категория в Орвонтон.

22:3.3 (246.4) Снабдените с Върховни Пълномощия са универсални управляващи. Те са вездесъщи и неизменно действени администратори на Извечно Древните. Те служат във всяка сфера, във всеки обитаем свят, като вземат участие във всяка дейност във всяка от седемте свръхвселени.

22:3.4 (246.5) Притежавайки необикновена административна мъдрост и необикновен организационен талант, тези великолепни същества защитават интересите в съдилищата на свръхвселената, представлявайки линията на правосъдието; те помагат да се раздаде правосъдие и поправят грешките в еволюционните вселени. Затова, ако при извисяването чрез световите и сферите в процеса на предопределената космическа еволюция някога ви подведат под отговорност за погрешни отсъждания, такова действие ще бъде със сигурност справедливо, тъй като ваши обвинители ще бъдат тези, които някога са били възвисяващи се създания и които са лично запознати с всяка степен от вече преминатия и от все още очаквания ви път.

4. Нямащите Име и Номер

22:4.1 (246.6) Нямащите Име и Номер са третата и последна група от Тринитизираниите Синове на Постиженията; това са такива извисяващи се души, които са си изработили способност за поклонение, превишаваща способностите на

всички синове и дъщери от еволюционните раси в световите на времето и пространството. Те са придобили духовна представа за вечния замисъл на Всеобщия Баща, превъзхождаща разбирането на еволюционните създания с име или номер; затова те са получили названието Нямащи Име и Номер. В по-точен превод те биха се наричали „Тези, които са *над* Името и Номера“.

22:4.2 (247.1) Синовете от тази категория биват приемани в обятията на Троицата на групи от по седем хиляди. В Уверса са регистрирани над сто милиона такива синове, получили назначение в Орвонтон.

22:4.3 (247.2) Доколкото Нямащите Име и Номер притежават висш духовен разум сред смъртните раси, те са особено подходящи за използване в съдебни процеси и за да предлагат своето мнение, когато е желателно да се чуе духовната гледна точка, а също така и тогава, когато опитът от извисяването има принципно значение за адекватното разбиране на въпросите, свързани с разглеждания от съдилището проблем. Те са върховните заклеті заседатели в Орвонтон. В някои светове лошо управляемият съд на съдебните заседатели може в по-голяма или по-малка степен да се превърне в пародия на правосъдието, но в уверските съдилища и техните филиали като съдии-съдебни заседатели ние използваме върховен тип еволюционен духовен интелект. Съдебната дейност е върховна функция на всяко правителство и тези, на които се поверява издаването на присъдата, трябва да бъдат избирани измежду най-висшите и най-благородни типове най-опитни и отзивчиви индивиди.

22:4.4 (247.3) Подбирането на кандидатите за приемане в групите за тринитизация на Могъщите Посланици, Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер става естествено и автоматично. Райската методика за подбор в никакъв случай не е произволна. Избраните в числото на Тринитизираните Синове на Постиженията се определят от личния опит и духовните ценности. Такива същества притежават равна власт и еднакъв административен статут, но всички те се отличават с индивидуалност и характер; те не са обезличени. Всички те имат характерни черти, които се определят от особеностите на извисяването.

22:4.5 (247.4) В допълнение към тези емпирични качества Тринитизираните Синове на Постиженията биват тринитизирани в божествените обятия на Райските Божества. Затова те действат като равностойни партньори на Неизменните Синове на Троицата, тъй като е очевидно, че обятията на Троицата извличат от теченията на бъдещето много нереализирани потенциали на създадените същества. Но това е вярно само по отношение на настоящата вселенска епоха.

22:4.6 (247.5) Тази група синове главно, макар и не изцяло, посвещава себе си на служенето на възходящите пространствено-времеви смъртни. Ако гледната точка на смъртното създание се поставя под съмнение, то въпросът се разрешава чрез обръщане към комисията по възвисяването, състояща се от Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер.

22:4.7 (247.6) Така и вие, четящите моето послание смъртни, сте способни да се възвисите до Рая, да достигнете обятията на Троицата и, ставайки в далечното бъдеще помощници на Извечно Древните в една от седемте свръхвселени, да получите някога задачата да разширите разкриването на истината на една от еволюционните планети, както правя това сега аз на Урантия.

5. Тринитизираните Опекуни

22:5.1 (247.7) Тринитизираните Опекуни влизат в категорията на Подбраните Тринитизирани Синове. Не само вашите раси и другите смъртни, притежаващи потенциална възможност за запазване на живота, пресичат Хавона, достигат Рая и биват назначавани в свръхвселените в помощ на Неизменните Синове на Троицата, но и пре даните ви серафически опекуни и не по-малко преданите промеждутъчни създания също могат да претендират за такова признание от Троицата и за постигане на тази върховна личностна цел.

22:5.2 (248.1) Тринитизираните Опекуни са възходящи серафими и преобразувани промеждутъчни създания, преминали през Хавона и достигнали Рая и Корпуса на Завършилите. Впоследствие те биват приети в обятията на Райската Троица и изпратени под ръководството на Извечно Древните.

22:5.3 (248.2) Кандидатите за приемане от Троицата измежду възвисяващите се серафими биват удостоявани с такова признание благодарение на доблестното сътрудничество с един от възвисяващите се смъртни, достигнал Корпуса на

Завършилите и впоследствие преминал през тринитизация. Моят собствен серафически опекун от периода на смъртния ми живот премина заедно с мен пътя на извисяването, впоследствие беше приет от Троицата и понастоящем е прикрепен към уверското правителство като Тринитизиран Опекун.

22:5.4 (248.3) Така стои въпросът и с промеждутъчните създания; много от тях биват преобразувани и достигат Рая, където заедно със серафимите и по същите причини биват приемани в обятията на Троицата и насочвани като Опекуни в свръхвселените.

22:5.5 (248.4) Тринитизираните Опекуни се приемат от Троицата на групи по седемдесет хиляди, при което седмата част от всяка група бива насочвана към всяка от свръхвселените. Понастоящем на служба в Орвонтон са малко повече от десет милиона от тези надеждни върховни опекуни. Те преминават служба в Уверса, а също така и в столичните сфери на големите и малки сектори. Помага им корпус от няколко милиарда секонафими и други умели личности на свръхвселената.

22:5.6 (248.5) Тринитизираните Опекуни започват своя път като опекуни и продължават като такива на нивото на свръхвселената. В известен смисъл те са служещи в свръхвселенските правителства, но за разлика от Небесните Пазители не поддържат връзка с индивидите. Тринитизираните Опекуни помагат на групите и съдействат на колективни проекти. Те пазят архивите, плановете и организациите; изпълняват функциите на попечители по отношение на новите начинания,

личностните групи, проектите за извисяване, моронтийните планове, проектирането на вселените и безбройните други дела.

6. Тринитизираните Посланици

^{22:6.1 (248.6)} Тринитизираните Посланици са втората категория от Подбраните Тринитизирани Синове и подобно на своите партньори – Опекуните, биват набирани измежду два типа възходящи създания. Не всички възходящи смъртни се сливат с Настройчиците, тоест с Отеца; някои се сливат с Духа, други – със Сина. Определен брой такива слели се с Духа и Сина смъртни достигат Хавона и постигат Рая. От техните редове се избират кандидатите за тринитизация и те периодически биват приемани в обятията на Троицата на групи по седем хиляди. След това те биват назначавани в свръхвселените като Тринитизирани Посланици на Извечно Древните. На Уверса са регистрирани почти половин милиард такива същества.

^{22:6.2 (248.7)} Тринитизираните Посланици се избират за приемане от Троицата по препоръка на своите хавонски учители. В своите групи такива създания се отличават с изтъкнати интелектуални способности и затова стават прекрасни помощници на управителите на свръхвселените, като им помагат да разбират и защитават интересите на тези светове, от които пристигат слелите се с Духа смъртни. Посланиците, сливащи се със Сина, оказват огромна помощ при решаването на проблемите на личностите, принадлежащи към категориите на сливащите се със Сина.

22:6.3 (248.8) Тринитизираните Посланици са посланици на Извечно Древните; те биват изпращани с всякакви цели във всеки свят или вселена в пределите на свръхвселената на своето назначение. Особено важна е тяхната служба в столичните светове на малките сектори; те също така изпълняват безброй разнообразни поръчения в свръхвселените. Те представляват извънреден или резервен корпус Тринитизирани Синове на правителствата на свръхвселените, благодарение на което са способни да изпълняват най-различни задачи. Те вземат участие в хиляди и хиляди начинания в свръхвселената, които е невъзможно да бъдат описани на човешкия интелект, тъй като на Урантия няма нищо, което, макар и смътно, да напомня за тези дейности.

7. Методите за тринитизация

22:7.1 (249.1) Аз съм неспособен изчерпателно да разкрия на материалния разум опита на висшето творческо действие на съвършените и усъвършенствани духовни същества – акта на тринитизация. Методите на тринитизация се отнасят към тайните на Сферите на Наместниците и Сферите на Уединението; те се разкриват само на тези и могат да бъдат осмислени само от тези, които са преминали през този уникален опит. Затова успешното описание пред човешкия разум на същността и смисъла на този удивителен процес излиза извън пределите на възможностите на което и да е същество.

22:7.2 (249.2) Освен Божествата в тринитизацията са способни да участват само личности от Рая-Хавона, а също така и някои членове на всеки корпус от завършили. В особени

условия на Райско съвършенство тези възвишени същества са способни да осъществят уникално и смело начинание – индивидуализация на проявлението, и неведнъж им се е отдавало да създадат ново същество – син, тринитизиран от създание.

22:7.3 (249.3) Само веднъж прославените същества могат да предприемат дръзновен опит за тринитизация, докато Райските Божества очевидно са способни на все нови и нови актове. Изглежда, че Божеството е ограничено само от едно: възможността за съществуване на само един Първороден и Безкраен Дух, само един безкраен изпълнител на обединената воля на Отеца и Сина.

22:7.4 (249.4) Слелите се с Настройчиците си възходящи смъртни завършващи, постигнали определени нива на Райска култура и духовно развитие, се отнасят към тези, които могат да се опитат да осъществят тринитизация на създания. Веднъж на хилядолетие по хавонското време намиращите се в Рая групи на завършилите биват пускани във ваканция. Съществуват седем различни начина за прекарване на това свободно време, един от които се предприема съвместно с някой друг завършил или с личност от системата Рай-Хавона, за да направят опит за тринитизация на създания.

22:7.5 (249.5) Ако двама смъртни завършили, явили се пред Архитектите на Вселената, докажат, че независимо един от друг са избрали за тринитизация една и съща концепция, то Архитектите по собствено усмотрение могат да се разпоредят тези прославени смъртни да получат възможността да продължат своята ваканция и за

определено време да се уединят в определения за тринитизация сектор за Жителите на Рая. Ако при завършване на своето уединение те съобщят, че заедно и единодушно са решили да предприемат Райски действия – да одухотворят, идеализират и въплътят избраната от тях оригинална и още нетринитизирана представа, то по разпореждане на Седмия Главен Дух им се разрешава да извършат този толкова удивителен акт.

22:7.6 (249.6) Тези неизпитани дерзания продължават невероятно дълго; изглежда, че преминава цяла вечност, докато преданите и целеустремени създания, били някога смъртни – а понякога и личности от системата Рай-Хавона, накрая постигнат своята цел и наистина успеят да въплътят избраната от тях представа за всеобщата ис тина в реално същество. Но не винаги тези предани партньори биват съпътствани от успех; нерядко ги постига неуспех, макар в техните действия да е невъзможно да бъде открита грешка. Претърпявайки неуспех, кандидатите за участие в тринитизация биват приемани в специална група завършили, които биват определяни като същества, предприели върховен опит и претърпели върховно разочарование. Когато Райските Божества се обединяват за тринитизация, те винаги успяват, което не може да се каже за две хомогенни създания – опитът за обединение на двама членове от една и съща категория същества.

22:7.7 (250.1) Когато от Боговете се тринитизира ново и оригинално същество, то по отношение на съдържащия се в него божествен потенциал божествените родители остават непроменени; но когато такова съзидателно

действие се извършва от възвишени създания, то единият от сключващите съюз и участващи в това действие индивиди претърпява уникално видоизменение на личността. В определен смисъл двамата родители на сина, тринитизиран от създание, образуват единно духовно цяло. Ние предполагаме, че даденият статут на двойно обединение на някои духовни аспекти от личността вероятно ще преобладава, докато Върховното Същество не придобие пълно и окончателно изразяване на личността в голямата вселена.

22:7.8 (250.2) Едновременно с появата на нов тринитизиран от създание син възниква функционален духовен съюз на двамата родители; на пределно функционално ниво двамата тринитизиращи родители стават единно цяло. В цялата вселена няма същество, което да може да обясни това поразително явление; такова преживяване се доближава до божествеността. Когато Бащата и Синът са се обединили, за да породят вечния и Безкраен Дух, то – след постигането на своята цел, те веднага стават – и продължават да бъдат, едно цяло. И макар тринитизиращият съюз на двете създания да постига безкрайните предели на съвършения съюз на Божеството – Всеобщия Баща и Вечния Син, последствията от тринитизацията, осъществявана от създанията, не са вечни по своята природа; те ще престанат да съществуват след въплъщаването на емпиричните Божества.

22:7.9 (250.3) Независимо от това, че при изпълнението на своите вселенски задачи родителите на синове, тринитизирани от създания, са неразделни, те продължават

да се смятат за отделни личности в състава на Корпуса на Завършилите и в списъците на Архитектите на Вселената. По време на сегашната вселенска епоха всички съединени чрез тринитизация родители са неразделни в изпълнението на своите функции и поръчения; където бива изпратен единият – там отива и другият; каквото прави единият – това прави и другият. Ако двойното обединение на родителите включва смъртен (или друг) завършил и личност от системата Рай-Хавона, то такива родителски създания не сътрудничат нито със съществата от Рая, нито с обитателите на Хавона, нито със завършилите. Такива смесени съюзи се отделят в особени, предназначени за тях корпуси от подобни същества. И във всички тринитизационни съюзи – смесени или други, родителските същества се осъзнават едно друго и могат да общуват едно с друго; те също така са и способни да изпълняват функции, преди това недостъпни за нито едното от тях.

22:7.10 (250.4) Седемте Главни Духа притежават власт, позволяваща да се санкционира тринитизационният съюз на завършилите и личностите на Рая-Хавона, при което такива смесени обединения са винаги успешни. Появяващите се в резултат синове, тринитизирани от създания, олицетворяват концепции, недостъпни за разбирането както на вечните създания на Рая, така и на временните създания на пространството; затова те стават подопечни на Архитектите на Главната Вселена. Тези тринитизирани синове на бъдещето обединяват идеи, идеали и *опит*, отнасящи се очевидно към бъдещата вселенска епоха и предвид това не представляващи

непосредствена практическа ценност за управлението на централната вселена или свръхвселените. Тези уникални синове на децата на времето и обитателите на вечността се намират в резерва на Сферата на Наместниците, където изучават понятията на времето и реалностите на вечността в специален сектор на сферата, определена за тайните колежи на корпуса на Синове-Създатели.

22:7.11 (251.1) Върховното Същество представлява обединение на трите стадия от реалността на Божеството: Бог-Върховния – духовното обединение на някои крайни аспекти на Райската Троица; Всемогъщия-Върховния – енергийното обединение на Създателите на голямата вселена; и Върховния Разум – индивидуалния принос на Третия Източник и Център и неговите равностойни Божества в реалността на Върховното Същество. В своите тринитизационни дерзания възвишените създания на централната вселена и Рая участват в тройствено изследване на Божеството на Върховния, създавайки три категории синове, тринитизирани от създания:

22:7.12 (251.2) 1. *Синове, тринитизирани от възходящи създания.* В своите съзидателни актове завършилите се стремят към тринитизация на някои концептуални реалности на Всемогъщия-Върховния, които те емпирично са придобили при своя възход през времето и пространството до Рая.

22:7.13 (251.3) 2. *Синове, тринитизирани от създания от системата Рай-Хавона.* Съзидателните актове на Жителите на Рая и обитателите на Хавона се изразяват в тринитизация на някои висши духовни аспекти на

Върховното Същество, емпирично придобити в свръхвърховните условия, граничещи с Пределния и Вечния.

22:7.14 (251.4) *3. Тринитизирани Синове на Съдбата.* Когато в тринитизацията на новото създание участват завършил и същество от системата Рай-Хавона, такова съвместно усилие се отразява върху някои аспекти на Върховния-Краен Разум. Появяващите се в резултат синове, тринитизирани от създания, се отнасят към свръхтворенията; те представляват действителността на Върховно-Крайното Божество, още непридобита емпирично и затова автоматически попадаща във владение на Архитектите на Главната Вселена – пазители на онези неща, които превишават съзидателните възможности на днешната вселенска епоха. Тринитизирани Синове на Съдбата олицетворяват някои аспекти на неразкритите функции на Върховния-Крайнния в мирозданието. Ние знаем малко за тези съвместни деца на времето и вечността, но знаем много повече от това, което имаме право да разкрием.

8. Синове, тринитизирани от създания

22:8.1 (251.5) Освен синове, тринитизирани от създания, които се разкриват в настоящото повествование, съществуват множество неразкрити категории тринитизирани от създания същества – разнообразното потомство на многобройните съюзи на седемте корпуса завършили с личности от системата Рай-Хавона. Но всички тези тринитизирани от създания същества – разкрити и неразкрити – получават личност от Всеобщия Баща.

22:8.2 (251.6) Младите и неподготовени синове, тринитизирани от възходящи създания и личности от системата Рай-Хавона, обикновено биват насочвани за преминаване на продължителна служба в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух, където се намират на обучение при Седемте Върховни Администратори. Впоследствие те могат да бъдат приети от Троичните Синове-Учители, за да преминат по-нататъшна подготовка в локалните вселени.

22:8.3 (251.7) Тези приемни синове, произхождащи от висшите и прославени създания, са ученици-практиканти и студенти, помагачи на Синове-Учители, и що се отнася до класификацията, то нерядко те временно биват причислявани към тези Синове. Те са способни да изпълняват и изпълняват много благородни задачи, като самоотвержено опекунстват избраните за служене светове.

22:8.4 (251.8) Синове-Учители на локалните вселени могат да издигат своите тринитизи рани от създания подопечни като кандидати за приемане от Райската Троица. От обятията на Троицата те излизат като Тринитизирани Синове на Съвършенството, които постъпват на служба при Извечно Древните в седемте свръхвселени – такова е известното понастоящем предназначение на тази уникална група от два пъти тринитизирани същества.

22:8.5 (252.1) Не всички синове, тринитизирани от създания, биват приемани в обятията на Троицата; много от тях стават партньори и представители на Седемте Главни Духа на Рая, на Отразяващите Духове на свръхвселените и на Майчинските Духове на локалните творения. Някои могат

да приемат специални задачи на вечния Остров. Има и такива, които изпълняват особена служба в тайните сфери на Отеца и Райските сфери на Духа. Мнозина попадат в обединения корпус Тринитизирани Синове, намиращ се на вътрешния кръг на Хавона.

22:8.6 (252.2) Върховното предназначение на всички синове, тринитизирани от създания, освен Тринитизираните Синове на Съвършенството и онези, които се намират на Сферата на Наместниците, очевидно е влизането в Корпуса на Тринитизираните Завършили, един от седемте Райски Корпуса за Завършили.

9. Небесните Пазители

22:9.1 (252.3) Синовете, тринитизирани от създания, се приемат в обятията на Райската Троица на групи от по седем хиляди. Тези тринитизирани потомци на усъвършенствани хора и личности от системата Рай-Хавона се приемат еднакво от Божествата, но те се назначават в свръхвселените в съответствие с препоръките на техните бивши наставници, Троичните Синове-Учители. Попреуспяващите в своето служене се назначават като Помощници на Върховните Синове; по-малко отличилите се стават Небесни Пазители.

22:9.2 (252.4) Когато тези уникални същества се приемат в обятията на Троицата, те стават ценни помощници в правителствата на свръхвселените. Те са добре запознати с проблемите, свързани с възвисяването, но не благодарение на собствения си опит, а в резултат от служенето заедно с Троични Синове-Учители в световите на пространството.

22:9.3 (252.5) Почти един милиард Небесни Пазители са получили назначение в Орвонтон. Те биват прикрепвани към администрацията на Извечно Съвършените в столичните светове на големите сектори и получават компетентна помощ от корпуса на възходящите смъртни, слели се със Сина.

22:9.4 (252.6) Небесните Пазители служат в съдилищата на Извечно Древните, изпълнявайки задълженията на съдебни посланици, извиквайки на съд и обявявайки решенията на различните съдилища на правителствата на свръхвселените. По поръчение на Извечно Древните те напускат Уверса, за да задържат и доставят тук тези същества, които трябва да се представят пред съдиите на свръхвселената; те изпълняват решенията за задържане на всяка личност в свръхвселената. Те също така съпровождат слелите се с Духа смъртни от локалните вселени, когато по силата на една или друга причини възниква необходимост от тяхното присъствие на Уверса.

22:9.5 (252.7) Небесните Пазители и техните партньори, Помощниците на Върховните Синове, никога не биват снабдявани с Настройчици. Няма сред тях и същества, слели се с Духа или Сина. Но обятията на Троицата компенсират статута на несливане на Тринитизираните Синове на Съвършенството. Обятията на Троицата могат да въздействат само върху самата идея, която е персонифицирана в тринитизиран от създания син – в останалите аспекти, оставяйки приетия в обятията син неизменен, но подобно ограничение става само тогава, когато е запланувано.

22:9.6 (252.8) Два пъти тринитизираните синове са възхитителни същества, но те не са толкова разностранни и надеждни, колкото техните възходящи партньори; на тях не им достига този огромен и дълбок личен опит, който е придобит от останалите синове от тази група чрез възхода към блаженството от мрачните предели на пространството. Ние, възходящите създания, ги обичаме и правим всичко, което е по силите ни, за да компенсираме техните недостатъци, но общувайки с тях, винаги се преизпълваме с благодарност за своя скромнен произход и способност да придобиваме опит. Прекрасна и направо трогателна е тяхната готовност да признават и осъзнават своите недостатъци в областта на емпиричните реалности на вселенския възход.

22:9.7 (253.1) В контраст с останалите обгърнати от Троицата синове Тринитизираните Синове на Съвършенството са ограничени с това, че техният емпиричен опит не включва областта на време-пространството. Независимо от продължителната им подготовка от страна на Върховните Администратори и Синове-Учители на тях не им достига опит и ако не беше това, емпиричната наситеност не би им позволила да останат в резерв в очакване да бъде придобит опит в бъдеща вселенска епоха. В цялото битие няма нищо, което би могло да замени истинския личен опит, и такива тринитизирани от създания синове се намират в резерв за емпирична дейност в една от бъдещите вселенски епохи.

22:9.8 (253.2) В обителските светове често съм забелязвал как даже на новопристигнали от еволюционните светове тези възвишени служещи на върховните съдилища на

сврѣхвселената гледат с такава тъга и молба, че не можеш да не ги разбереш: тези познали неемпиричната тринитизация същества действително завиждат на своите привидно с по-малък късмет събрата, които преодоляват всеобщия път на извисяване по стъпалата на настоящия опит и практически живот. Независимо от своите недостатъци и ограниченост те са необикновено полезни и винаги готови да помогнат, когато въпросът се отнася до претворяване на сложните административни планове на правителството на сврѣхвселените.

10. Помощниците на Върховните Синове

22:10.1 (253.3) Помощниците на Върховните Синове – това е изтъкната група от преминали повторна тринитизация синове, прославени възходящи същества от Корпуса за Завършили Смъртни и техните вечни партньори, личности от системата Рай-Хавона. Те получават назначения в сврѣхвселените и изпълняват функциите на лични помощници на върховните синове в правителствата на Извечно Древните. Те съвсем основателно могат да бъдат наречени лични секретари. От време на време те изпълняват функциите на секретари на специалните комисии и другите групови обединения на върховните синове. Те служат като Възпитатели по Мъдрост, Божествени Съветници, Всеобщи Цензори, Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер.

22:10.2 (253.4) Ако при обсъждането на Небесните Пазители ви обръщах внимание на ограниченията и недостатъците на тези двукратно тринитизирани синове, то позволете ми

сега, в името на обективността, да ви изтъкна и едно тяхно огромно достойнство – качеството, правещо ги практически безценни за нас. Самия си произход такива същества дължат на факта, че са персонификация на една най-висша представа. Те представляват личностно въплъщение на някаква божествена идея, някакъв всеобщ идеал в такъв вид, който преди никога не е бил замислян, не е получавал израз или не е преминавал през тринитизация. Впоследствие те са били приети в обятията на Троицата; затова Небесните Пазители са демонстрация и истинско въплъщение на самата мъдрост на божествената Троица по отношение на идеите-идеала на тяхното личностно съществуване. В степенята, в която конкретната идея може да бъде разкрита на вселените, тези личности въплъщават всичко без изключение, което би могло да се замисли, изрази и въплъти от разума на което и да е създание или Създател. *Те са персонификацията на тази идея.*

22:10.3 (253.5) Нима ви е непонятно, че тези същества, всяко от които е живо средоточие на една най-висша представа за вселенската реалност, могат да окажат неоценима помощ на тези, на които е поверено управлението на свръхвселените?

22:10.4 (254.1) Неотдавна на мен ми беше възложено да оглавя комисия от шест върховни сина – по един от всяка категория, която е била насочена за изучаването на три проблема, свързани с група нови вселени в южните региони на Орвонтон. Можех на практика да се убедя в необикновената ценност на Помощниците на Върховните

Синове, след като отправих към името на уверския ръководител от тяхната категория молба за временно включване на тези секретари в моята комисия. Първата от нашите идеи беше представена на Помощника на Върховните Синове, който се намираше на Уверса и беше веднага прикрепен към нашата група. Нашата втора идея намери въплъщение в Помощника на Върховните Синове, назначени в третата свръхвселена. Този източник ни оказва голяма помощ чрез намиращия се в централната вселена информационен център по координация и разпространение на фундаментални знания, но това изобщо не може да се сравнява с непосредственото присъствие на личност, която *е* представа, тринитизирана от създания в аспекта превъзходство и тринитизирана от Божествата в аспекта завършеност. Що се отнася до нашия трети проблем, то – според наличните в Рая сведения, такава идея още никога не е била тринитизирана от създания.

22:10.5 (254.2) Помощниците на Върховните Синове са уникални и истински въплъщения на необятни концепции и най-важни идеали. И като такива те са способни от време на време да внасят в нашите дискусии неизразима яснота. Помислете какво значи за мен, отправящия се за изпълнения на задачи в далечните вселенски пространства, да имам край себе си Помощник на Върховните Синове, изразяващ цялата пълнота на божествената представа за самата същност на проблемите, с които ми предстои да се захвана и реша; нееднократно съм се убеждавал в това. Единствената трудност е в това, че нито една от свръхвселените не може да има пълен набор от

тринитизирани идеи; ние получаваме само една седма част от тези същества; затова само в приблизително един от седем случая ние можем да се ползваме от лична връзка с тях – даже ако по съществуващи сведения конкретната идея е била тринитизирана.

22:10.6 (254.3) Ако имяхме на Уверса повече такива същества, те щяха да ни донесат огромна полза. Предвид тяхната важност за администрацията на свръхвселените ние всячески препоръчваме на странстващите на пространството и обитателите на Рая да се опитат да предприемат тринитизация след взаимното си обогатяване с тези емпирични реалности, които са необходими за подобни съзидателни начинания.

22:10.7 (254.4) Понастоящем в нашата свръхвселена има около един и четвърт милиона Помощници на Върховните Синове и те служат в големите и малки сектори, точно както и на Уверса. Те редовно ни съпровождат при изпълнението на задачи в отдалечените вселени. Помощниците на Върховните Синове не биват прикрепвани за постоянно към някакъв Син или комисия. Те през цялото време преминават от място на място, като помагат там, където идеята или идеалът, които *са*, могат най-добре да помогнат с оглед вечните цели на Райската Троица, чиито синове те са станали.

22:10.8 (254.5) Те са трогателно нежни, изумително предани, възхитително разумни, изключително мъдри в това, което се отнася до една-единствена идея – и необикновено скромни. Докато те са способни да ви предадат цялото богатство от вселенски знания по отношение на една

заклучена в тях идея или идеал, тъжно е да гледаш как разпитват за сведения по множество други въпроси даже възходящите смъртни.

22:10.9 (254.6) С това завършва разказът за произхода, природата и функциите на някои от съществата, наричани Тринитизираните Божии Синове, а именно за тези, които, преминавайки през божествените обятия на Райската Троица, са били след това изпратени за осъществяване на служба в свръхвселените за мъдро и разумно сътрудничество с администраторите на Извечно Древните в техния неуморен стремеж да помогнат за придвижването на възходящите смъртни на времето към центъра, към тяхното непосредствено място за назначение – Хавона, и крайната им цел – Рая.

22:10.10 (255.1) [Изложено от Могъщ Посланик, член на просветителските корпуси в Орвонтон.]

Документ 23. Единичните Посланици

23:0.1 (256.1) ЕДИНИЧНИТЕ Посланици са личният и всеобщ корпус на Съвместния Създател, първата и старша категория Върховни Личности на Безкрайния Дух. Те са олицетворение на изначалния и единичен съзидателен акт на Безкрайния Дух, чиято цел е била сътвор яване на дарени с личност единични духовни същества. Нито Отецът, нито Синът са взели непосредствено участие в това грандиозно одухотворяване.

23:0.2 (256.2) Тези духовни посланици са били снабдени с личност в процеса на едновременен съзидателен акт и

техният брой е неизменен. Макар че едно от тези необикновени същества съпровожда мен при изпълнението на настоящата задача, аз не зная какъв е техният общ брой във вселената на вселените. От време на време аз разбирам само какъв е общият брой Посланици, регистрирани в конкретния момент в нашата свръхвселена. Съдейки по последния уверски отчет, в пределите на Орвонтон се намират почти 7690 трилиона Единични Посланици. Аз предполагам, че това е значително по-малко от една седма част от техния общ брой.

1. Природата и произходът на Единичните Посланици

23:1.1 (256.3) Веднага след създаването на Седемте Духа на Кръговете в Хавона Безкрайният Дух сътворил обширния корпус на Единичните Посланици. Освен Рая и кръговете на Хавона няма нищо, което да е предшествало Единичните Посланици; тяхната дейност в голямата вселена продължава почти цяла вечност. Те са неотделими от божествения метод на саморазкриване на Безкрайния Дух на необятното творение на времето и пространството и неговата лична връзка с това творение.

23:1.2 (256.4) Независимо от своето почти вечно съществуване всички посланици помнят момента на възникването на своята личност. Те осъзнават течението на времето и са първите творения на Безкрайния Дух, притежаващи това качество. Те са първите създания на Безкрайния Дух, персонализирани във времето и одухотворени в пространството.

23:1.3 (256.5) Тези единични духове са се появили в зората на времето като завършени и съвършени духовни същества. Всички те са еднакви и няма класове или подгрупи, основани на индивидуални различия. Тяхната класификация се определя изключително от този вид дейност, която те периодически изпълняват.

23:1.4 (256.6) Смъртните започват своя път в световите пространства, представлявайки почти изцяло материални създания, и се възвисяват навътре към Великите Центрове; тези единични духове изхождат от всеобщия център и се стремят да получат назначения в далечни творения чак до индивидуалните светове в най-отдалечените локални вселени и още по-далечни предели.

23:1.5 (256.7) Независимо от своето название Единични Посланици те не страдат от самотност – те действително обичат да работят самостоятелно. Това са единствените същества в цялото творение, които са способни да получават и получават удоволствие от самотността, макар че те в еднаква степен се радват на общуването с тези категории разумни същества, с които са способни да влизат в близки отношения.

23:1.6 (257.1) При своето служене Единичните Посланици не са изолирани; те се намират в постоянен контакт с цялото богатство на интелектуалния живот на цялото творение, доколкото са способни да се „включват“ към всяка трансляция в световите на своето пребиваване. Те също така могат да общуват с членове на своите непосредствени корпуси – същества, изпълняващи аналогична работа в тази свръхвселена. Те биха могли да се свързват и с други

членове на своята категория, но съветът на Седемте Главни Духа им е препоръчал да не правят това, а тези лоялни същества са неспособни да пренебрегнат тази препоръка или да не се съобразят с нея. Не е известен нито един случай на попадане на Единичен Посланик във властта на мрака.

23:1.7 (257.2) Както и Управляващите Вселенската Енергия, Единичните Посланици се отнасят към онези немногочислени типове действащи в световите същества, които не могат да бъдат арестувани или задържани от съдилищата на времето и пространството. Те могат да бъдат призовани само в съда на Седемте Главни Духа, но в продължение на цялата история на мирозданието не е имало случай този Райски съвет да се е събирал за предаване на съд на Единичен Посланик.

23:1.8 (257.3) Тези посланици, изпълняващи своите назначения поединично, представляват клас надеждни, самостоятелни, разностранни, истински духовни и отзивчиви създания, излезли от недрата на Третия Източник и Център; те се подчиняват на властта на Безкрайния Дух, пребиваващ на централния Остров на Рая и въплътен в столичните светове на локалните вселени. Даже намирайки се под прякото въздействие на Майчинските Духове на локалните вселени, те постоянно са свързани с кръга, който произхожда от Безкрайния Дух.

23:1.9 (257.4) Единичните премествания и трудът на Единичните Посланици се обясняват с техническа необходимост. Оставайки на едно място, те са способни за кратко време да се обединят в групи; оказвайки се обаче изцяло отрязани

от поддръжката и управлението на своя Райски кръг, те стават съвършено изолирани. Ако при преместване или изпълнение на действия в кръговете на пространството и потоците на времето двама или повече посланика се окажат в непосредствена близост един до друг, тогава и двамата или всички те биват изваждани от връзка с висшите кръгове на силата. Ако използваме ваш израз, може да се каже, че те „дават на късо“. Затова Посланиците притежават способността да подават автоматически сигнал за тревога – предупреждение, което безпогрешно предупреждава за възможен сблъсък и надеждно ги задържа на безопасното разстояние, необходимо за осигуряването на задължителните им и ефективни действия. Те също така разполагат с вродена и автоматическа способност да откриват и обозначават близостта както на Свещените Троични Духове, така и на божествените Настройчици на Съзнанието.

23:1.10 (257.5) Посланиците не притежават способността за разпространение или възпроизводство на личността, но във вселените практически няма такива дела, с които да не могат да се занимават и в които да не могат да внесат свой съществен и ценен принос. Особено значителна е тяхната способност да икономисват време на тези, които са свързани с воденето на вселенските дела; те помагат на всички ни – от най-висшите до най-низшите.

2. Назначенията на Единичните Посланици

23:2.1 (257.6) Единичните Посланици не са постоянно прикрепени към нито една небесна личност или група личности. Те действат само въз основа на получените

задачи и по време на изпълнението на такива назначения те се трудят под непосредственото наблюдение на тези, които управляват съответните светове. Те нямат нито собствена организация, нито ръководство; те са *Единични Посланици*.

23:2.2 (258.1) Безкрайният Дух назначава Единични Посланици за изпълнението на седем вида служене:

23:2.3 (258.2) 1. Посланици на Райската Троица.

23:2.4 (258.3) 2. Посланици на Кръговете на Хавона.

23:2.5 (258.4) 3. Посланици на Свръхвселените.

23:2.6 (258.5) 4. Посланици на Локалните Вселени.

23:2.7 (258.6) 5. Свободни Изследователи.

23:2.8 (258.7) 6. Посланици и Емисари с Особени Поръчения.

23:2.9 (258.8) 7. Просветители, Разкриващи Истината.

23:2.10 (258.9) Бидейки напълно взаимозаменяеми, тези духовни посланици могат да преминават от една служба на друга; такива премествания стават постоянно. Не съществуват отделни категории Единични Посланици; всички те са сходни по своето духовно съдържание и във всякакъв смисъл на думата са еднакви. Макар че са им присвоени номера, Безкрайният Дух ги знае по лични имена. За останалите от нас те са известни по име или номер, обозначаващ тяхното текущо назначение:

23:2.11 (258.10)

1. *Посланици на Райската Троица.* Аз нямам право да разкривам много от това, което се отнася до труда на тази група посланици, използвани от Троицата. Те са доверените и тайни слуги на Божествата и не е имало случай, при който същество, на което е доверено особено послание, отнасящо се до неразкритите планове и бъдещо поведение на Боговете, да му е дало гласност или да не е оправдало доверието, оказано на неговата категория. Всичко това се казва тук, не за да изтъкваме техните съвършенства, а за да подчертаем този факт, че Божествата са способни да създават и създават *съвършени същества*.

23:2.12 (258.11)

Объркването и смущението, царящи на Урантия, не означават, че на Райските Управители им липсват интерес или способности да водят делата по друг начин. Създателите са дарени с цялата власт да превърнат Урантия в истински рай, обаче такъв Едем не би допринесъл с нищо за формиране на тези силни, благородни и опитни характери, които Боговете така неотклонно изковават във вашия свят между наковалнята на необходимостта и чука на страданията. Вашите тревоги и скърби, вашите изпитания и разочарования са такава част от божествения план за вашата сфера, каквито са изисканото съвършенство и безкрайното съответствие на всички неща с тяхното върховно предназначение в световите на централната и съвършена вселена.

23:2.13 (258.12)

2. *Посланици на кръговете на Хавона.* В течение на своето възвисяване – в началото смътно, а след това все по-явно, вие ще забелязвате присъствието на Единичните Посланици, но ще започнете безпогрешно да ги познавате,

едва след като достигнете Хавона. Първите посланици, с които ще се сблъскате лице в лице, ще бъдат посланиците на кръговете на Хавона.

23:2.14 (258.13) Единичните Посланици са свързани с особени отношения с местните обитатели на световите на Хавона. Губейки толкова много свои качества при общуването един с друг, тези посланици са способни да поддържат и поддържат тясна връзка с местните обитатели на Хавона. Но на човешкия разум е свършено невъзможно да се предаде върховното наслаждение, извлечено от взаимното общуване на разума на божествено свършеното същество с духа на подобни, почти трансцендентални личности.

23:2.15 (259.1) 3. *Посланици на свръхвселените.* Извечно Древните са личности с троичен произход, занимаващи се със съдбата на седемте свръхвселени; това трио на божествено могъщество и административна мъдрост щедро бива снабдявано с Единични Посланици. Само чрез тази категория посланици триединните управители на една свръхвселена са способни непосредствено и лично да общуват с управителите на друга. Единичните Посланици са единствените духовни разумни същества – с изключение вероятно само на Свещените Троични Духове, – които могат да бъдат изпратени от столицата на една свръхвселена непосредствено в столицата на друга. Всички останали личности трябва да изпълняват подобни пътешествия през Хавона и през административните светове на Главните Духове.

23:2.16 (259.2) Съществуват видове информация, която е невъзможно да се получи с помощта на Гравитационните

Посланици, посредством отразяване или трансляция. И тогава за придобиване на съответните знания на Извечно Древните се налага към източника на информация да се изпрати Единичен Посланик. Дълго преди появата на живот на Урантия посланикът, свързан понастоящем с мен, е получил назначение отвъд пределите на Уверса в централната вселена; в течение на почти един милион години той не е бил в списъците на Орвонтон, но се е върнал с необходимата информация в надлежното време.

23:2.17 (259.3) Няма предели за служенето на Единичните Посланици в свръхвселените; те са способни да приведат в изпълнение присъдите на върховните съдилища или да събират информация за благо на сферата. От всички свръхтворения те най-много обичат да служат в Орвонтон, тъй като тук съществува най-голяма потребност от техните услуги и най-широки възможности за героичен труд. В тези светове, които повече от други се нуждаят от нашата помощ, всички ние получаваме такова удовлетворение от това, че действаме с още по-голямо самоотдаване.

23:2.18 (259.4) 4. *Посланици на локалните вселени.* С нищо не са ограничени действията на Единичните Посланици, които са на служба в локалните вселени. Те предано разкриват мотивите и намеренията на Майчинския Дух на локалната вселена, макар изцяло да се подчиняват на юрисдикцията на управляващия Син-Владетел. Това е вярно по отношение на всички посланици, действащи в локалната вселена, независимо дали те се изпращат с поръчения непосредствено от столичния свят на вселената или са временно свързани с Бащите на Съзвездията,

Пълновластните Владетели на Системите или Планетарните Принцове. В течение на установяването на Сина-Създател като пълновластен управител на своята вселена и чак до съсредоточаването в неговите ръце на цялата власт тези посланици на локалните вселени действат под общото управление на Извечно Древните и се отчитат непосредствено пред техния местен представител – Извечно Единния.

23:2.19 (259.5) *5. Свободни изследователи.* Когато резервният корпус на Единичните Посланици се препълни, един от Седемте Върховни Управляващи Енергията обявява набиране на група от изследователи-доброволци. Такива винаги има в изобилие, тъй като посланиците с радост се отправят като свободни и от нищо не притеснявани изследователи, за да почувстват възторг от откриването на зараждащите се центрове на нови светове и вселени.

23:2.20 (259.6) Те тръгват на път, за да изследват данните, предоставяни от световните съзерцаващи пространството. Райските Божества несъмнено знаят за съществуването на тези неразкрити енергийни системи, но те никога не разгласяват подобна информация. Ако не бяха Единичните Посланици, които изследват и картографират тези неотдавна формирани енергийни центрове, то такива явления още дълго биха оставали незабелязани даже за разумните същества на съседните светове. Като клас Единичните Посланици са неимоверно чувствителни към гравитацията; за това понякога успяват да открият възможното присъствие на много малки тъмни планети –

тези, същите светове, които най-добре са приспособени за експерименти с живота.

23:2.21 (260.1) Тези свободни посланици-изследователи са патрулите на мирозданието. Те постоянно правят изследователски експедиции в неизучените региони на външното пространство. Много от това, което ни е известно за процесите, ставащи в световите на външното пространство, ние дължим на Единичните Посланици, тъй като те често сътрудничат с небесните астрономи.

23:2.22 (260.2) *6. Посланици и емисари с особени поръчения.* Разположени в пределите на една и съща свръхвселена, локалните вселени обикновено обменят посланици измежду местните категории синове. Но за да се избегнат забавянията, Единичните Посланици често биват изпращани като посланици от едно локално творение в друго, изпълнявайки ролята на представители и тълкуватели на световите. Например: новият обитаем свят може да се намира на такова разстояние, че да трябва да мине цяла вечност преди серафимираният посланик да може да достигне тази отдалечена вселена. Серафимираното същество е способно да развива скорост не повече от 899 370 урантийски километра в секунда от вашето време. Масивните звезди, насрещните потоци, необходимостта да се заобикалят препятствия, а също така и отклоняващите обекти забавят скоростта така, че при продължителни пътешествия средната скорост става приблизително 885 000 километра в секунда.

23:2.23 (260.3) Когато се окаже, че за достигане на отдалечена локална вселена на местния посланик ще му трябват

стотици години, нерядко там незабавно бива изпращан Единичен Посланик за временно изпълнение на посланическите задължения. Единичните Посланици са способни изключително бързо да се преместват в пространството – не така, както Гравитационните Посланици – независимо от времето и пространството, но по подобен начин. Функциите на емисари с особени поръчения те изпълняват и в други случаи.

23:2.24 (260.4)

7. Просветители, разкриващи истината. Задачата, свързана с разкриването на истината, се разглежда от Единичните Посланици като най-висша проява на доверие към тяхната категория. Отново и отново те действат така – от свръхвселените до индивидуалните планети на пространството. Нерядко те се прикрепват към комисиите, които биват изпращани за разширяване на представите за истината в световите и системите.

3. Служенето на Единичните Посланици във времето и пространството

23:3.1 (260.5)

Единичните Посланици са върховен тип съвършени и ползващи се с доверие личности, способни за бързо предаване на важни и спешни послания в случаите, когато използването на транслация или отразяване е нецелесъобразно. Те изпълняват безкрайни видове поръчения, като помагат на духовните и материални същества на световите – особено там, където се отчита факторът време. От всички категории, получили назначения в различните служби в пределите на свръхвселената, те са върховните и най-разностранни

личностни същества, способни плътно да се приближат до преодоляване на пространството и времето.

23:3.2 (260.6) Във вселената има достатъчно духовни същества, които използват гравитацията за преместване в пространството; те са способни да се появяват навсякъде във всеки момент моментално, но те не са личности. Някои от тези, които използват гравитационен пренос, се отнасят към личностните категории – например, Гравитационните Посланици и Трансценденталните Регистратори, но тях е невъзможно да ги използваме за нуждите на администрацията на свръхвселените или на локалните вселени. Световите изобилстват с ангели, хора и други върховноличностни същества, но те са сковани от времето и пространството. Максималната скорост при повечето несерафимирани същества е 299 790 ваши километра в секунда от вашето време; промеждутъчните и някои други създания са способни да достигнат (и често достигат) двойна скорост – 599 580 километра в секунда, а серафимите и другите пресичат пространството с тройна скорост – около 899 370 километра в секунда. Освен Единичните Посланици не съществуват транспортни или куриерски личности, функциониращи в диапазона на скоростите между моменталните скорости на гравитационния пренос и относително ниските скорости на серафимите.

23:3.3 (261.1) Поради това Единичните Посланици се използват широко с куриерски и други поръчения в такива ситуации, когато личността няма принципно значение за изпълнението на задачата и когато е желателно да се

избегне загубата на време, неизбежна при изпращането на личностен посланик от друг тип. Това е единствената категория определено личностни същества, способни да се синхронизират със съвместните всеобщи потоци в голямата вселена. Те пресичат пространството с различна скорост, което зависи от оказващите влияние фактори, но е известно, че при изпълнението на настоящото поръчение сътрудничащият с мен посланик се е премествал със скорост 1 354 458 739 000 ваши километра за секунда от вашето време.

23:3.4 (261.2) Аз съм напълно неспособен да обясня на материалния разум как един дух може да бъде истинска личност и същевременно да пресича пространството с такава колосална скорост. Но точно такива Единични Посланици действително прибивават на Урантия и си тръгват отгук с тези непостижими скорости. Нещо повече, цялата система на вселенско управление би била в значителна степен лишена от своя личностен елемент, ако това не беше така.

23:3.5 (261.3) Единичните Посланици са способни да прокарат линии на екстрена връзка с далечните региони на пространството в светове, необхванати от установените кръгове на голямата вселена. Те се създават за сметка на това, че в такива случаи един посланик може да изпрати съобщение или пространствен импулс на друг, намиращ се от него на разстояние от около сто светлинни години, ако определяме междувездните разстояния така, както правят това астрономите на Урантия.

23:3.6 (261.4) От милиардите същества, сътрудничащи с нас в управлението на делата на свръхвселената, те са най-полезни благодарение на своята практическа помощ и способност за икономисване на време. Във вселените на пространството ние трябва да се съобразяваме с ограниченията на времето; с това се обяснява огромното значение на Единичните Посланици, които – използвайки своите комуникационни прерогативи, се превръщат в известен смисъл в независими от пространството, а благодарение на своите колосални скорости придобиват почти пълна независимост от времето.

23:3.7 (261.5) Аз съм неспособен да обясня на смъртните на Урантия как Единичните Посланици нямат форма и в същото време притежават истински и определени личности. Нямайки формата, асоциируема обикновено с личността, те въпреки това притежават духовно присъствие, различимо за всички по-висши типове духовни същества. Единичните Посланици са единственият клас същества, които очевидно притежават практически всички преимущества на безформения дух в съчетание с всички прерогативи на пълноценната личност. Те са истински личности и независимо от това са снабдени с почти всички атрибути на безличностното духовно присъствие.

23:3.8 (261.6) В седемте свръхвселени се наблюдава следната закономерност: обикновено, но не винаги всичко, което в тенденция спомага за повишаването на степента на свобода на някакво създание от ограниченията на времето и пространството, води към пропорционално намаляване

на прерогативите на личността. Единичните Посланици са изключение от това общо правило. В своята дейност те са практически неограничени в използването на всеки и всички безкрайни пътища за духовно изразяване, божествено служене, лична опека и космическа връзка. Ако вие бихте могли да погледнете на тези необикновени същества в светлината на моя опит по въпросите на управлението на вселената, бихте разбрали колко сложно би било да се координират делата на свръхвселената без тяхното разностранно участие.

23:3.9 (262.1) До каквито и предели да се увеличи вселената, нови Единични Посланици вероятно няма да бъдат създавани. Според ръста на вселените нарастващите административни задължения трябва все повече да се изпълняват от други типове духовни попечители и от тези същества, които се появяват в тези нови творения – такива като създанията на Пълновластните Синове и Майчинските Духове на локалните вселени.

4. Особеното служене на Единичните Посланици

23:4.1 (262.2) Единичните Посланици очевидно са координатори на личности от всички типове духовни същества. Тяхното служене съдейства за развитие на родствени черти във всички личности на необятния духовен свят. Те имат голям принос при установяването във всички духовни същества на съзнание за групова идентичност. На всеки тип духовни същества му помагат специални групи Единични Посланици, укрепващи способността на такива същества да разбират и чувстват братските връзки с всички други категории, колкото и различни да са те.

23:4.2 (262.3) Единичните Посланици демонстрират такава поразителна способност да координират всички типове и категории крайни личности и даже да установяват връзка с абсонитните режими на върховните управляващи мирозданието, че някои от нас допускат наличието на определена връзка между сътворяването от Безкрайния Дух на тези посланици и посвещаването на Съвместния Извършител на Висшия-Пределния Разум.

23:4.3 (262.4) Когато завършил и жител на Рая се обединяват за тринитизация на „дете на времето и вечността“ – акт, засягащ неразкритите потенциали на разума на Висшия-Пределния, и когато така появилата се неквалифицирана личност бива изпратена на Сферата на Наместниците, Единичен Посланик (предполагаемото личностно последствие от посвещенията на такъв божествен разум) винаги се назначава като придружител-опекун на тринитизирания от създания син. Посланикът съпровожда новия син на съдбата до света на неговото назначение и вече никога не напуска Сферата на Наместниците. Прикрепен по този начин към децата на времето и вечността, Единичният Посланик завинаги преминава към изключително подчинение на Архитектите на Вселената. Ние не знаем нищо за бъдещето на тези необичайни съюзи. Вече цяла вечност партньорствата на такива уникални личности се събират на Сферата на Наставниците, но още нито едно от тях не е напуснало нейните предели.

23:4.4 (262.5) Броят на Единичните Посланици е неизменен, но тринитизацията на синове на съдбата явно няма ограничения. Това, че към всеки тринитизиран син на

съдбата се прикрепва Единичен Посланик, според нас някога, в далечното бъдеще, ще стане причина броят на посланиците да бъде изчерпан. Кой ще дойде да ги смени в голямата вселена? Ще преминат ли техните задължения към Свещените Троични Духове след някакви изменения в тяхната среда? Ще настане ли такова време, когато голямата вселена ще се управлява по-непосредствено от същества с троичен произход, докато създанията с единичен и двойствен произход се преместят в световите на външното пространство? Ако посланиците се върнат към своето предишно служене, тези синове на съдбата ще ги съпровождат ли? Ще се прекратят ли съвместните тринитизации на завършващи и жители на Рая-Хавона, когато броят на Единичните Посланици като спътници-опекунни на синовете на съдбата бъде изчерпан? Ще бъдат ли всички тези ефективни Единични Посланици съсредоточени на Сферата на Наместниците? Ще бъдат ли тези необикновени духовни личности вечно свързани с тринитизираните синове на неразкритата съдба? Какво значение трябва да придаваме на този факт, че двойките, събиращи се на Сферата на Наместниците, се намират в изключително подчинение на могъщите тайнствени същества – Архитектите на Вселената? Ние си задаваме тези и много други сходни въпроси и се обръщаме с тях към многобройните категории небесни същества, но не знаем отговорите им.

23:4.5 (263.1) Както и много други процеси в управлението на вселените, тези действия безпогрешно свидетелстват за това, че персоналът на голямата вселена, включително Хавона и Рая, претърпява явна и определена организация в

съответствие и съгласувано с колосалните енергийни еволюции, ставащи понастоящем в световите на външното пространство.

23:4.6 (263.2) Ние сме склонни да смятаме, че вечното бъдеще ще стане свидетел на такива явления от вселенската еволюция, които значително ще надхвърлят всичко, което е било във вечното минало. И ние очакваме тези грандиозни начинания, както трябва да ги очакват и вие – с огромен ентузиазъм и с все по-голяма надежда.

23:4.7 (263.3) [Представено от Божествен Съветник от Уверса.]

Документ 24. Върховните Личности на Безкрайния Дух

24:0.1 (264.1) НА УВЕРСА ние разделяме всички личности и същества на Съвместния Създател на три големи групи: Върховни Личности на Безкрайния Дух, Посланици на Пространството и Попечителски Духове на Времето – духовни същества, имащи отношение към просвещаването и служенето на волеви създания в рамките на програмата за възход и еволюция на смъртните.

24:0.2 (264.2) Тези от Върховните Личности на Безкрайния Дух, които се споменават в настоящите повесткувания, действат в голямата вселена в седем подгрупи:

24:0.3 (264.3) 1. Единични Посланици.

24:0.4 (264.4) 2. Надзиратели на Вселенските Кръгове.

24:0.5 (264.5) 3. Регистратори на Волеви Създания.

24:0.6 (264.6) 4. Лични Помощници на Безкрайния Дух.

24:0.7 (264.7) 5. Спомагателни Инспектори.

24:0.8 (264.8) 6. Пълномощни Стражи.

24:0.9 (264.9) 7. Придружители на Смъртните Кандидати.

24:0.10 (264.10) Единичните Посланици, Надзирателите на Кръговете, Регистраторите на Волеви Създания и Личните Помощници се отличават със своята колосална антигравитационна способност. Неизвестно е разполагат ли Единичните Посланици с постоянна резиденция; те странстват от една вселена в друга. Централните резиденции на Надзирателите на Вселенските Кръгове и Регистраторите на Волеви Създания се намират в столиците на свръхвселените. Личните Помощници на Безкрайния Дух се помещават на централния Остров на Светлината. Опорните пунктове на Спомагателните Инспектори и Пълномощните Стражи са съответно столиците на локалните вселени и столичните светове на влизащите в тях системи. Придружителите на Смъртните Кандидати обитават в Хавона и действат във всеки от единия милиард нейни светове. Повечето такива висши личности притежават опорни пунктове в локалните вселени, но те нямат органическа връзка с администрациите на еволюционните светове.

24:0.11 (264.11) От седемте класа, съставляващи тази група, само Единичните Посланици и вероятно Личните Помощници обхващат със своята дейност цялата вселена на вселените. Единичните Посланици се срещат навсякъде, започвайки

от Рая: през кръговете на Хавона до столиците на свръхвселените и оттам навън през секторите и локалните вселени, с техните съставни части – чак до обитаемите светове. Макар че Единичните Посланици се отнасят към Върховните Личности на Безкрайния Дух, техният произход, природа и служене са описани в предишното повествование.

1. Надзирателите на Вселенските Кръгове

^{24:1.1 (265.1)} Може да ви се стори, че мощните енергийни потоци на пространството и кръговете на духовна енергия функционират автоматически, безпрепятствено, но това не е така. Всички тези колосални енергийни системи се контролират; те се подчиняват на интелигентно управление. Надзирателите на Вселенските Кръгове не се занимават с чисто физическа или материална енергия, отнасяща се към областта на Управляващите Вселенската Енергия: тяхната дейност е свързана с кръговете на относителна духовна енергия и с тези модифицирани кръгове, които имат принципно значение за съществуването както на високоразвити духовни същества, така и на моронтийния, или преходен, тип разумни създания. Надзирателите не пораждат кръгове от енергия и свръхсъщности на божественост, но като цяло те са свързани с всички върховни духовни кръгове на времето и вечността и с всички съответстващи духовни кръгове, имащи отношение към управлението на съставните части на голямата вселена. Те управляват и контролират всички подобни кръгове на духовна енергия отвъд пределите на Райския Остров.

24:1.2 (265.2) Надзирателите на Вселенските Кръгове са изключително творение на Безкрайния Дух. Те функционират само като посредници на Съвместния Извършител и са дарени с личност за служене в четирите категории:

24:1.3 (265.3) 1. Върховни Надзиратели на Кръгове.

24:1.4 (265.4) 2. Спомагателни Надзиратели на Кръгове.

24:1.5 (265.5) 3. Вторични Надзиратели на Кръгове.

24:1.6 (265.6) 4. Третични Надзиратели на Кръгове.

24:1.7 (265.7) Броят на върховните надзиратели на Хавона и на спомагателните надзиратели на седемте свръхвселени е постоянен; нови същества от тези категории не се създават. Върховните надзиратели са седем и са разположени в направляващите светове на седемте кръга на Хавона. Кръговете на седемте свръхвселени се намират под ръководството на изумителната група от седемте спомагателни надзирателя, чиито резиденции са разположени в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух – в световите на Седемте Върховни Администратора. Оттук те наблюдават кръговете на свръхвселенското пространство и ги управляват.

24:1.8 (265.8) Тук, в Райските сфери на Духа, седем спомагателни надзиратели на кръгове под ръководството на Върховните Администратори обединяват своите усилия с първата категория Върховни Енергийни Центрове, което се изразява в под-райската координация на всички

материални и духовни кръгове, отиващи към седемте свръхвселени.

24:1.9 (265.9) Вторичните надзиратели, предназначени за вселените на времето и пространството, се намират в столичните светове на всяка свръхвселена. Големите и малки сектори са административни подразделения на правителствата на свръхвселената, но нямат отношение към контрола над духовната енергия. Аз не зная какъв е общият брой на вторичните надзиратели на кръгове в голямата вселена, но на Уверса такива същества наброяват 84 691. Вторични надзиратели продължават да бъдат създавани; от време на време те се появяват в световите на Върховните Администратори в групи от по седемдесет същества. Ние ги получаваме по заявка във връзка с подготовката за учредяване на отделни кръгове духовна енергия и свързваща физическа енергия за зараждащите се вселени, които са под наша юрисдикция.

24:1.10 (265.10) Третичните надзиратели на кръгове функционират в столичните светове на всяка локална вселена. Както и вторичните надзиратели, тази категория продължава да се създава и да се попълва от групи от по седемстотин същества. Те се назначават в локалните вселени от Извечно Древните.

24:1.11 (266.1) Надзирателите на кръгове са създадени за изпълнението на специфични функции и те вечно служат в групите на своето изначално назначение. Несменяеми по ротации, те прекарват векове в изследвания на проблеми, открити в световите им на назначение. Например, третичният надзирател на кръгове номер 572 842

функционира в Салвингтон от времето на появяване на първата концепция за вашата вселена и е член на личния щат на Михаил Небадонски.

24:1.12 (266.2) Както в локалните вселени, така и във вселените на върховното ниво надзирателите на кръгове насочват всички заинтересувани същества към съответните кръгове за трансляция на всякакви духовни послания и преместване на всякакви личности. В своята дейност по наблюдение над кръговете тези умели същества използват всички фактори, сили и личности от вселената на вселените. Те използват неразкрити „върховни духовни управляващи кръгове“ и получават квалифицирана помощ от многобройни групи личности на Безкрайния Дух. Именно те изолират еволюционния свят, ако Планетарният Принц въстане против Всеобщия Баща и неговия наместник – Сина. Те могат да изключват всеки свят от някои вселенски кръгове от по-висш духовен порядък, но са неспособни да анулират материалните потоци на управляващите енергията.

24:1.13 (266.3) Отношението на Надзирателите на Вселенските Кръгове към духовните кръгове напомня отношението на Управляващите Вселенската Енергия към материалните кръгове. И двете категории се допълват една друга, в съвкупност осигурявайки надзора за всички духовни и всички материални кръгове, които могат да се управляват от създания.

24:1.14 (266.4) В определена степен надзирателите на кръгове осъществяват надзор над тези кръгове на разума, които са свързани с духа, до голяма степен така, както

управляващите енергии оказват известно влияние върху тези аспекти на разума, които са свързани с физическата енергия, тоест на механичния разум. Като цяло функциите на всяка категория се разширяват за сметка на обединяване с противоположната, но кръговете на чистия разум не се отнасят към компетенциите на нито една от страните. Няма между тези категории и взаимна координация; в цялата си разностранна дейност Надзирателите на Вселенските Кръгове се подчиняват на Седемте Върховни Управляващи Енергии и техните подчинени.

24:1.15 (266.5) Независимо от това, че в пределите на съответните категории надзирателите на кръгове са напълно еднакви – всички те са различни индивиди. Те са истински личностни същества, но личност са получили не от Отеца; този тип личности никога не се срещат в другите типове създания в течение на цялото съществуване на мирозданието.

24:1.16 (266.6) Макар че вие ще ги познаете и ще се запознаете с тях по своя път към Рая, лични взаимоотношения с тях няма да имате. Те са надзиратели на кръговете и изпълняват своите задължения строго и ефективно. Те поддържат отношения само с тези личности и същества, които контролират дейността, свързана с поверените им кръгове.

2. Регистраторите на Волеви Създания

24:2.1 (266.7) Независимо от това, че космическият разум на Всеобщия Интелект знае за присъствието и местонахождението на всички *мислеци* създания, във

вселената на вселените се използва независим метод за отчет на всички *волеви* създания.

24:2.2 (266.8) Регистраторите на Волеви Създания са особено завършено творение на Безкрайния Дух; техният общ брой ни е неизвестен. Те са дарени със способността да поддържат безупречна синхронност със системата на отразяване на свръхвселените и в същото време притежават лична чувствителност към разумната *воля* и способност да реагират на нея. Използвайки не съвсем понятен метод, тези регистратори незабавно осъзнават раждането на воля във всяка точка на голямата вселена. Затова те винаги могат да ни предоставят изчерпателна информация за броя, природата и местонахождението на всички волеви създания във всеки регион на централното творение и седемте свръхвселени. Но в Рая ги няма – тук липсват потребности от техните услуги. На Рая знанието е присъщо; Божествата знаят всичко.

24:2.3 (267.1) Седем Регистратора на Волеви Създания действат в Хавона, по едно във всеки от направляващите светове нейни кръгове. Освен тях и резервните същества от дадената категория, намиращи се в Райските светове на Духа, дейността на всички Регистратори на Волеви Създания се отнася към юрисдикцията на Извечно Древните.

24:2.4 (267.2) На Регистратора на Волеви Създания, управляващ със своята служба от столичния свят на свръхвселената, се подчиняват много хиляди регистратори – по един в столицата на всяка локална вселена. Всички личности от дадена категория са еднакви, като се изключат тези, които

се намират в направляващите светове на Хавона и седемте управляващи съответните служби в свръхвселените.

24:2.5 (267.3) В седмата свръхвселена има сто хиляди Регистратора на Волеви Създания. Това са само тези същества, които са запазени за локалните вселени; тук не влиза личният щат на Усатия – главата на всички регистратори на Орвонтон. Както и другите глави на свръхвселени, Усатия не взема непосредствено участие в регистрацията на волята на разумни създания. Той е настроен само за приемане на информация от своите подчинени във вселените на Орвонтон; така той действа като величествена личност, сумираща техните отчети, постъпващи от столиците на локалните творения.

24:2.6 (267.4) На основание регистрациите, приети от личността Усатия, официалните архивариуси на Уверса включват в своите документи периодическа информация за статута на свръхвселената. Такива регистрационни данни се отнасят само към свръхвселената; тези отчети не се предават нито в Хавона, нито в Рая.

24:2.7 (267.5) Както и другите волеви създания, хората интересуват Регистраторите на Волеви Създания само в смисъла на регистрацията на факта поява на волята. Те не се занимават с описанието на вашия живот и дела; не трябва да ги бъркате с архивариусите. Орвонтонският Регистратор на Волеви Създания на Небадон номер 81 412, намиращ се сега в Салвингтон, в този момент знае за вашето живо присъствие на Урантия и лично го осъзнава; той ще фиксира вашата смърт, щом прекратите съществуването си като волево създание.

24:2.8 (267.6) Регистраторите на Волеви Създания отбелязват появата на ново волево създание след извършването на първия волеви акт; те регистрират смъртта на волевото създание след последната проява на воля. Частичната проява на воля, наблюдавана в реакцията на някои висши животни, не се отнася към областта на Регистраторите. Те водят отчет само на пълноценните волеви създания и реагират само на *проявите на волята*. Как именно те извършват тази регистрация, ние не знаем.

24:2.9 (267.7) Тези същества винаги са били – и винаги ще бъдат, Регистратори на Волеви Създания. Във всяка друга сфера на дейност във вселената те биха били относително безполезни. Своите функции те изпълняват безупречно; никога не допускат простъпки и не фалшифицират факти. И независимо от своите забележителни способности и невероятни пълномощия те са личности; те притежават характерно духовно присъствие и форма.

3. Лични Помощници на Безкрайния Дух

24:3.1 (268.1) Ние не разполагаме с достоверна информация за времето или характера на сътворяването на Личните Помощници. Вероятно са цял легион, но точният им брой на Уверса е неизвестен. По скромни оценки, основани на това, какво ни е известно за техния труд, аз съм готов да предположа, че цялата им категория се изчислява на много трилиони. Ние се придържаме към мнението, че няма количествени ограничения при сътворяването на Лични Помощници от Безкрайния Дух.

24:3.2 (268.2) Личните Помощници на Безкрайния Дух съществуват изключително за съдействие на Райското присъствие на Третото Лице на Божеството. Независимо от това, че Помощниците са прикрепени към Безкрайния Дух и са разположени в Рая, те постоянно извършват мълниеносни премествания в пространството, достигайки и най-отдалечените кътчета на творението. Всяко разширяване на кръговете на Съвместния Извършител може да се съпровожда с поява на Лични Помощници, изпълняващи разпорежданията на Безкрайния Дух. Те пресичат пространството по начин, твърде подобен на този, който използват Единичните Посланици, но не са личности в този смисъл на думата, в който са личности посланиците.

24:3.3 (268.3) Всички Лични Помощници са равни и идентични; при тях няма различия в индивидуалността. Макар че за Съвместния Извършител те са истински личности, на другите същества им е трудно да ги смятат за такива; в тях няма духовно присъствие, което да бъде възприемано от останалите духове. Съществата с Райски произход винаги усещат близост с такива Помощници; но ние не забелязваме личностно присъствие. Отсъствието на очевидна форма ги прави несъмнено още по-полezni за Третото Лице на Божеството.

24:3.4 (268.4) Това са практически единствените от всички разкрити ви категории духовни същества, водещи своето начало от Безкрайния Дух, с които вие няма да се срещнете при възвисяването си към Рая.

4. Спомагателните Инспектори

24:4.1 (268.5) Намиращите се в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух Седем Върховни Администратора изпълняват съвместно функциите на административния съвет на свръхуправляващи за седемте свръхвселени. Спомагателните Инспектори са възплъщение на властта на Върховните Администратори за локалните вселени на времето и пространството. Тези върховни наблюдатели на локалните творения са съвместно потомство на Безкрайния Дух и Седемте Главни Духа на Рая. Седемстотин хиляди Инспектори са снабдени с личност в изворите на вечността и техният резервен корпус се намира в Рая.

24:4.2 (268.6) Спомагателните Инспектори се трудят под непосредственото ръководство на Седемте Върховни Администратора и са техни лични и могъщи представители в локалните вселени на времето и пространството. Столичната сфера на всяка локална вселена има свой инспектор, поддържащ тясна връзка с местните Извечно Единни.

24:4.3 (268.7) Спомагателните Инспектори получават отчети и препоръки само от своите подчинени – Упълномощените Стражи, разположени в столиците на локалните системи от обитаеми светове; на свой ред Инспекторите са подотчетни само на своя непосредствен началник – Върховния Администратор на съответната свръхвселена.

5. Пълномощните Стражи

24:5.1 (268.8) Пълномощните Стражи са координиращи личности и са свързани със Седемте Върховни

Администратора. Безкрайният Дух ги е снабдил с личност в Рая за изпълнение на специални задания. Техният брой е постоянен и е точно седем милиарда.

24:5.2 (269.1) Подобно на Спомагателния Инспектор, представляващ Седемте Върховни Администратора в цялата локална вселена, всяка от десетте хиляди системи на локалното творение има свой Пълномощен Страж, непосредствен представител на далечния върховен съвет за свръхуправление в седемте свръхвселени. Стражите, изпълняващи своите задължения в правителствата на локалните системи на Орвонтон, действат под непосредственото ръководство на Седмия Върховен Администратор – координатора на седмата свръхвселена. Но по своята административна организация всички стражи, насочени в локалната вселена, се подчиняват на намиращия се в нейната столица Спомагателен Инспектор.

24:5.3 (269.2) В пределите на локалното творение Пълномощните Стражи са подложени на ротации, сменяйки се обикновено веднъж на хиляда години от локалното време и получавайки назначения в нови системи. Те се отнасят към броя на върховните личности, намиращи се в столицата на системата, но никога не вземат участие в обсъждането на проблемите на съответната система. В локалните системи те заемат длъжността ръководител на съветите на двадесет и четирите администратора, произхождащи от еволюционните светове, но иначе смъртните почти не общуват с тях. Практически всички свои усилия Стражите насочват към това, Спомагателните Инспектори да получават

изчерпателна информация за всичко, което е свързано с благополучието и състоянието на поверената им система.

24:5.4 (269.3) Изпращайки съобщения на Върховните Администратори, Пълномощните Стражи и Спомагателните Инспектори не се свързват със столичните светове на свръхвселената. Те се подчиняват само на Върховния Администратор на съответната свръхвселена; те действат независимо от администрацията на Извечно Древните.

24:5.5 (269.4) Заедно с омниафимите и множеството неразкрити ви личности Върховните Администратори, Спомагателният Инспектор и Пълномощните Стражи образуват ефективна, пряка, централизирана и обширна система на съвещателно-административна координация на цялата голяма вселена неща и същества.

6. Придружителите на Смъртните Кандидати

24:6.1 (269.5) Като група Придружителите на Смъртните Кандидати са организатори и ръководители на върховния университет за юридическо образование и духовна подготовка, които са толкова важни за постигането на вековните цели на смъртните: Бог, покоят, а след това – вечността, протичат под знака на съвършеното служене. Тези високоличностни същества са получили названието си поради характера и целите на своята дейност. Те са посветени изключително на задачата превеждане на странстващи, пристигнали от свръхвселените на времето посредством курс на обучение в Хавона, с цел да се

подготовят възходящите странстващи за приемане в Рая и Корпусите за Завършили.

24:6.2 (269.6) Трудът на тези Придружители на Смъртни Кандидати за мен не са забранена тема, но той е толкова ултрадуховен, че аз изпадам в отчаяние от своята неспособност да създам в материалния разум адекватна представа за тяхната разнообразна дейност. В обитаемите светове, след разширяване на своето зрение и освобождаване от пътя на материалните сравнения, вие ще можете да започнете постигането на тези реалности, които „очите не виждат и ухото не чува, и които не идват на ума на човека“ - това, което „Бог е приготвил за онези, които обичат тези вечни истини“. Вие не винаги ще бъдете толкова ограничени във възможностите на своето зрение и духовно постижение.

24:6.3 (270.1) Придружителите на Смъртни Кандидати превеждат странстващите на времето през седемте кръга на хавонските светове. Придружителят, който ви посреща в приемния свят на външния кръг, остава с вас по време на цялото пътешествие по небесните кръгове. Макар че в течение на пребиваването си в милиард светове вие ще общувате с безкрайно множество други личности, този Придружител ще ви съпровожда чак до завършването на вашето придвижване в Хавона и ще стане свидетел на вашето последно потопяване в съня на времето – съня на прехода във вечността към Райската цел, където след вашето пробуждане ще ви поздрави Райският Спътник, получил задачата да ви посрещне и вероятно да остане с

вас чак до вашето зачисляване в Корпуса на Завършилите Смъртни.

24:6.4 (270.2) Броят на Придружителите на Смъртните Кандидати не се вмести в човешкото съзнание, а нови такива същества продължават да се появяват. Техният произход е загадъчен. Тези същества не са вечни; те тайнствено възникват при необходимост. В световите на централната вселена не се споменава нищо за Придружителите на Смъртните Кандидати чак до този далечен ден, когато първият смъртен странстващ достигнал външния пояс на централното творение. В този момент, когато той пристигнал в направляващия свят на външния кръг, с дружеско приветствие към него се обърнал Малвориан – първият от Придружителите на Смъртни Кандидати, който понастоящем е председател на техния върховен съвет и глава на обширната просветителска организация на Придружителите.

24:6.5 (270.3) В Райските архиви на Хавона, в раздела, озаглавен „Придружители на Смъртни Кандидати“, има следното вписване:

24:6.6 (270.4) „И Малвориан, първият от този ред, се обърнал към открилия Хавона странстващ с думи на приветствие и наставления и започвайки от външните кръгове на изходния опит, крачка по крачка го превел по кръговете, докато той не застанал пред самото присъствие на Източника и Целта на всички личности и не пресякъл Райската граница на вечността.“

24:6.7 (270.5) В онова далечно време аз бях в разпореждане на Извечно Древните на Уверса и всички ние се зарадвахме от увереността, че някога и странстващите от нашата свръхвселена ще достигнат Хавона. Векове са ни учили, че еволюционните създания на времето ще достигнат Рая и взрив от неописуем възторг разтърси небесата, когато първият странстващ действително пристигна в Хавона.

24:6.8 (270.6) Името на този първи странстващ, открил Хавона, е *Грандфанда*; той пристигна от 341 -та планета на 84 -та система от 62 -то съзвездие на 1 131 -та локална вселена, която се намира в първата свръхвселена. Неговото пристигане е послужило като сигнал за създанията от транслационната служба във вселената на вселените. Дотогава са действали само системите за далечна връзка със свръхвселените и локалните вселени, но появата на Грандфанда при вратите на Хавона означава учредяването на „триумфалните пространствени съобщения“, назовани така, защото първото съобщение, предадено по системата за далечна връзка с вселената, било известието за пристигането в Хавона на първото еволюционно същество, достигнало тези врати, които откриват пътя към целта на неговия възход.

24:6.9 (270.7) Съпровождащите никога не напускат световите на Хавона; те са посветени на служене на випускниците на времето и пространството. Някога вие лично ще се срещнете с тези благородни същества, ако само не се откажете от надеждния и безупречен план, предназначен за осигуряване продължаването на вашия живот и възход.

7. Произходът на Придружителите на Смъртните Кандидати

^{24:7.1 (270.8)} Макар че еволюцията не е присъща на централната вселена, ние предполагаме, че Придружителите са усъвършенствани и по-опитни членове на друга категория създания на централната вселена – Хавонските Подчинени. Придружителите демонстрират толкова широко участие и такава способност за разбиране на възвисяващите се създания, че ние сме уверени: тяхната култура е следствие на действителното служене в световите на свръхвселените като Хавонски Подчинени на всеобща служба. Ако този възглед е погрешен, то как тогава може да се обясни постоянното изчезване на старшите или по-опитни подчинени?

^{24:7.2 (271.1)} В течение на дълго време даден подчинен отсъства от Хавона, изпълнявайки многобройни задачи в свръхвселената, след което се връща в къщи, бива удостоен с „личен контакт“ с Централното Светене на Рая, приема се в обятията на Светещите Личности, изчезва от полезрението на своите духовни братя и повече никога не се завръща при тях.

^{24:7.3 (271.2)} При завършването на службата си в свръхвселената и завръщането му в Хавона подчиненият може нееднократно да бъде приет в божествените обятия, превръщайки се просто във възвишен подчинен. Обятията на Светещите Личности не означават задължително превръщане на сервитала в Придружител на Смъртни Кандидати, но около една четвърт част от тези,

които достигат до божествените обятия, никога не се връщат в световите за ново служене.

24:7.4 (271.3) Във върховния архив намираме ред свидетелства, подобни на следното:

24:7.5 (271.4) «И подчинен номер 842 842 682 846 782 на Хавона, на име Судна, се завърна от служба в свръхвселената, беше приет в Рая, позна Отеца, премина през божествените обятия и изчезна.“

24:7.6 (271.5) Когато в архива се появи подобно вписване, то означава, че пътят на подчинения е завършен. Но след общо три мига (малко по-малко от три дни по вашето време) на външния кръг на Хавона „спонтанно“ се появява нов Придружител на Смъртни Кандидати. А броят на Придружителите – с незначителна разлика, причина за която със сигурност са съществата, намиращи се в процес на превръщане – с точност съответства на броя на изчезналите подчинени.

24:7.7 (271.6) Има още една причина, позволяваща да се предполага, че Придружителите на Смъртни Кандидати са еволюиращи Хавонски Подчинени. Тази причина е в неизменната взаимна привързаност между придружителите и свързаните с тях Подчинени. Взаимното разбиране и разположение на тези вероятно различни категории същества са напълно необясними. Тяхната взаимна преданост служи като въодушевяващ пример за другите.

24:7.8 (271.7) Седемте Главни Духа и свързаните с тях Седем Върховни Управляващи Енергията са съответно личните вместилища на потенциала на разума и енергийния потенциал на Върховното Същество, с които то – поне засега, все още не се разпорежда лично. И когато тези Райски партньори си сътрудничат един с друг за създаването на Хавонски Подчинени, на последните са присъщи някои аспекти на Върховността. Така Хавонските Подчинени в действителност са отражение в свършената централна вселена на някои еволюционни потенциални възможности на пространствено-времените сфери, при което цялата съвкупност на тези възможности се проявява тогава, когато подчиненият претърпи трансформация и пресъздаване. Ние предполагаме, че тази трансформация става в отговор на волята на Безкрайния Дух, който несъмнено действа от името на Върховния. Придружителите на Смъртните Кандидати не се създават от Върховното Същество, но всички ние смятаме, че емпиричното Божество има някакво отношение към процесите, водещи към появата на тези същества.

24:7.9 (271.8) Пресичана от възходящи смъртни, днес Хавона в много отношения се отличава от централната вселена, съществувала до появата на Грандфанда. Пристигането в кръга на Хавона на възходящ смъртен послужи като начало на мащабни промени в централното божествено творение, несъмнено започнати от Върховното Същество – Бога на еволюционните създания, в отговор на появата на първото от неговите емпирични деца от седемте свръхвселени. Създаването на Придружителите на Смъртни Кандидати, заедно със сътворяването на

третичния свръхнафим, е признак за дейността на Бог-Върховния.

24:7.10 (271.1) [Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

Документ 25. Пространствените Войнства на Посланиците

25:0.1 (273.1) П РОСТРАНСТВЕНИТЕ Войнства на Посланиците заемат промеждутъчно положение в семейството на Безкрайния Дух. Тези разностранни същества са свързващо звено между върховните личности и попечителските духове. Войнството на посланиците включва следните категории небесни същества:

25:0.2 (273.2) 1. Хавонски Подчинени.

25:0.3 (273.3) 2. Всеобщи Миротворци.

25:0.4 (273.4) 3. Юридически Съветници.

25:0.5 (273.5) 4. Пазители на Райските Архиви.

25:0.6 (273.6) 5. Небесни Архивариуси.

25:0.7 (273.7) 6. Моронтийни Спътници.

25:0.8 (273.8) 7. Райски Спътници.

25:0.9 (273.9) От седемте изредени групи само три – Подчинените, Миротворците и Моронтийните Спътници, са създадени като такива; останалите четири представляват нива, които могат да бъдат постигнати от различните ангелски категории. Войнствата на

посланиците изпълняват разнообразна служба във вселената на вселените в съответствие с присъщите им свойства и придобит статут, но те винаги се намират под ръководството на тези, които управляват световите на тяхното назначение.

1. Хавонските Подчинени

25:1.1 (273.10) Макар в централната вселена тези „промеждутъчни създания“ да се наричат подчинени, те не са прислуга, слуги в неодобрителния смисъл на думата. В духовния свят няма такова понятие като черна работа; всяко служене е свято и радостно и върховните категории същества не гледат отвисоко на низшите категории от битието.

25:1.2 (273.11) Хавонските Подчинени са съвместно творение на Седемте Главни Духа и техните партньори, Седемте Върховни Управляващи Енергията. Този творчески съюз е най-голямото приближаване към модела за целия ред последователни възпроизвеждания от двойствен тип в еволюционните вселени – от създанията Ясна Утринна Звезда в съюз със Сина-Създател и Съзидателния Дух до създаването на потомство в подобни на Урантия светове.

25:1.3 (273.12) Броят на подчинените е огромен, а нови същества се създават постоянно. Те се появяват на групи от по хиляда, подчинени на третия миг след обединяването с Главните Духове и Върховните Управляващи Енергията, в тяхната съвместна сфера в един от далечните сектори в северната част на Рая. Всеки четвърти подчинен се отнася към по-физическия тип, отколкото останалите; това значи, че

седемстотин и петдесет подчинени от всеки хиляда съответстват на духовния тип, но същевременно двеста и петдесет по своята природа са полуфизически същества. Тези *четвърти създания* донякъде напомнят материалните същества (материални в хавонски смисъл), притежавайки по-голямо сходство с управляващите физическата енергия, отколкото с Главните Духове.

25:1.4 (274.1) В личностните взаимоотношения духовното преобладава над материалното, макар това да не се наблюдава на днешната Урантия; законът за преобладаване на духовното се проявява и в създаването на Хавонски Подчинени: установилото се съотношение е равно на три духовни същества към едно полуфизическо.

25:1.5 (274.2) Все нови и нови подчинени, заедно с нови Придружители на Смъртните Кандидати, преминават подготовителни курсове, действащи постоянно на всички кръгове на Хавона под ръководството на старшите придружители. След това придружителите получават назначения, съответстващи най-добре на техните възможности, а доколкото биват два типа – духовен и полуфизически, това малко ограничава сферата на дейност на тези разностранни същества. Във висшите или духовни групи подчинените избирателно се назначават в служба на Бащата, Сина и Духа, а също и на Седемте Главни Духа. От време на време те биват насочвани на големи групи, за да служат в образователните светове, обкръжаващи столичните сфери на седемте свръхвселени – светове, посветени на завършващата подготовка и развитие на духовната култура на възходящите създания на времето,

които се готвят за възвисяване по кръговете на Хавона. Както духовните подчинени, така и техните по-физически събратя биват назначавани и като помощници, и като партньори на Придружителите на Смъртните Кандидати, помагайки и наставлявайки различните категории възходящи създания, които са достигнали Хавона и се стремят да достигнат Рая.

25:1.6 (274.3) Хавонските Подчинени и Придружителите на Смъртните Кандидати са трансцендентално предани на своето дело и се отнасят един към друг с трогателна нежност; макар това чувство да е духовно, вие можете да го разберете само при сравняване с феномена човешка любов. Раздялата на подчинените с придружителите – а това се случва нерядко, когато подчинените биват изпращани за изпълнение на мисия отвъд пределите на централната вселена, е изпълнена с божествен патос; но те се разделят с радост, а не с тъга. Носещата удовлетворение радост от изпълнението на върховния дълг е върховно чувство за духовните същества. Тъгата няма място при осъзнаването на достойно изпълнения божествен дълг. И когато възходящата душа на човека застане перед Върховните Съдии, притежаващи вечна сила, решението ще се основава не на материален успех или на количествени постижения. Звучащата във върховните съдилища присъда гласи: „Браво, добър и *предан* слуга; ти прояви преданост в главното; нека ти се подчинят вселенските реалности.“

25:1.7 (274.4) При служенето в свръхвселената Хавонските Подчинени винаги биват назначавани в сфера, която може

да бъде оглавявана от този Главен Дух, с когото имат най-голямо сходство в общите и специални духовни прерогативи. Те служат само в образователните светове, обкръжаващи столиците на седемте свръхвселени и – според последния уверски отчет, почти 138 милиарда сервитали са оказвали помощ на 490 столични спътника. Те участват в безброй видове дейности, свързани с работата на образователните светове, и са обединени в свръхуниверситетите на свръхвселената Орвонтон. Тук те са ваши спътници; те са се спуснали от висините, които ще станат вашият следващ етап, за да ви познаят, да ви изпълнят с чувство за реалност и увереност във вашето бъдещо завършване на курса по подготовка във вселените на времето и преместването ви в световите на вечността. И в това общуване подчинените придобиват този предварителен опит от служенето на възходящите създания на времето, който ще се окаже така полезен в техния следващ труд на кръговете на Хавона като помощници на Придружителите на Смъртни Кандидати; или – като преобразувани подчинени, в ролята на самите Придружители.

2. Всеобщите Миротворци

25:2.1 (275.1) Създаването на всеки Хавонски Подчинен се съпровожда от появата на седем Всеобщи Миротворци – по един във всяка свръхвселена. Този съзидателен акт използва определен свръхвселенски метод за отразяваща реакция на протичащите в Рая процеси.

25:2.2 (275.2) В столичните светове на седемте свръхвселени действат седем отражения на Седемте Главни Духа. Не е

лесно да се заемеш с описанието на природата на тези Отразяващи Духове, адресирайки това описание към материалния разум. Те са истински личности; при все това всеки член на свръхвселенска група е съвършено отражение само на един от Седемте Главни Духа. Всеки път, когато Главните Духове се обединяват с управляващите енергията за създаване на групата Хавонски Подчинени, във всяка от свръхвселенските групи се извършва едновременно съсредоточаване на един от Отразяващите Духове и веднага в столичните светове на свръхтворенията се появява равен брой пълноценни Всеобщи Миротворци. Ако при създаването на подчинени инициативата принадлежи на Седмия Главен Дух, то миротворците се появяват в недрата само на Отразяващия Дух от седма категория; и паралелно със създаването на хиляда подчинени от орвонтонски тип в столицата на всяка свръхвселена се появяват хиляда миротворци от седма категория. В резултат от тези процеси, отразяващи седмokratната същност на Главните Духове, възникват седем създадени категории миротворци, служещи във всяка свръхвселена.

25:2.3 (275.3) Миротворците с пред-райски статут не могат да служат взаимозаменяемо в свръхвселените; те са ограничени в сегмента на своето създаване. Така всеки свръхвселенски корпус – седмата част от всяка от създадените категории, прекарва доста продължително време под влиянието на един от Главните Духове, изключвайки останалите, тъй като макар всичките седем да са *отразени* в столиците на свръхвселените, само един е *доминиращ* във всяко свръхтворение.

25:2.4 (275.4) Всяко от седемте свръхтворения действително е наситено с този от Главните Духове, който кове неговата съдба. Така всяка свръхвселена става подобие на гигантско огледало, отразяващо природата и характера на оглавяващия я Главен Дух, което се повтаря във всяка дъщерна локална вселена чрез присъствието и дейността на Съзидателните Майчински Духове. Влиянието на такава среда върху еволюционния растеж е толкова голямо, че в своя след-свръхвселенски живот миротворците изразяват в съвкупност четиридесет и девет емпирични подхода или постижения, всяко от които обхваща само един аспект, тоест явява се непълно, но които в съвкупност взаимно се допълват един друг и проявяват тенденцията да обхванат кръга на Върховността.

25:2.5 (275.5) Във всяка свръхвселена Всеобщите Миротворци се оказват по необикновен и естествен начин разбити на групи от по четири същества – обединения, в които те продължават да изпълняват службата си. Трима члена на такава група се отнасят към духовните личности, един – както и четвъртият член в групите на подчинените – към полуматериалите. Група от четирима миротворци представлява миротворческа комисия и се състои от следните същества:

25:2.6 (275.6) 1. *Съдия-арбитър.* Миротворец, признат единодушно от останалите трима за най-компетентен и квалифициран за изпълнение задълженията на главен съдия на групата.

^{25:2.7 (275.7)} 2. *Дух-адвокат*. Назначава се от съдията-арбитър за събиране на факти и защита на правата на всички личности, имащи някакво отношение към съдопроизводството на миротворческата комисия.

^{25:2.8 (276.1)} 3. *Божествен изпълнител*. Миротворец, който по силата на своя произход е способен да влиза в контакт с материалните създания на световите и да изпълнява взетите от комисията решения. Божествените изпълнители – четвъртите полуматериални създания, в значителна степен, макар и не изцяло, са достъпни за ограниченото зрение на смъртните създания.

^{25:2.9 (276.2)} 4. *Архивариус*. Последният член на комисията автоматически става архивариус – секретар на съда. Той отговаря за задължителната подготовка на всички документи за архивите на свръхвселената и локалната вселена. Ако комисията служи в еволюционен свят, то с помощта на изпълнителя се изготвя трети отчет за физическите архиви на правителствата на системата, към чиято юрисдикция се отнася даденият свят.

^{25:2.10 (276.3)} В заседанията на комисията участват трима нейни члена, тъй като адвокатът не взема участие в съдопроизводството и се връща само за изготвянето на съвместното съдебно решение при завършване на слушането на делото. Затова тези комисии понякога се наричат арбитражни тричленки.

^{25:2.11 (276.4)} Миротворците внасят огромен принос в благополучното развитие на вселената на вселените. Пресичайки пространството с тройната скорост на

серафическите същества, те служат в световите като мобилни съдилища – комисии, предназначени за бързо решаване на второстепенни проблеми. Ако не бяха тези мобилни и във висша степен справедливи комисии, съдилищата на сферите щяха да бъдат безнадеждно претоварени с второстепенни конфликти от обитаемите светове.

25:2.12 (276.5) Тези арбитражни тричленки не се занимават с проблема за вечността; техните решения никога не подлагат на опасност душата, вечното бъдеще на създанието на времето. Миротворците нямат отношение към въпроси, излизащи извън рамките на тленното съществуване и космическото благополучие на създанията на времето. Но ако комисията приеме въпроса за разглеждане, нейните решения са винаги единодушни и окончателни; решенията на съдиите-арбитри не подлежат на обжалване.

3. Широкомашабното служене на миротворците

25:3.1 (276.6) Центърът на миротворците се намира в столицата на съответната свръхвселена, където е разположен техният главен резервен корпус. Спомагателните резервни корпуси се разполагат в столиците на локалните вселени. Помладите и по-малко опитни миротворци започват служене в светове, които, подобно на Урантия, се намират на ниска степен на развитие и преминават към разглеждане на по-сложни проблеми след натрупването на известен опит.

25:3.2 (276.7) На миротворците е присъща абсолютна надеждност; нито един от тях не се е отклонявал от

истинския път. Без да са непогрешими в мъдростта и съжденията, те се отличават с безусловна надеждност и неизменна преданост. Тяхна родина е столичният свят на свръхвселената, където те се връщат, преминавайки следващите нива на вселенско служене:

25:3.3 (276.8) 1. *Миротворци на световете*. Всеки път, когато ръководещи личности от индивидуалните светове се сблъскват със значителни трудности или се оказват в задънена улица предвид неспособност да изберат нужната процедура за конкретните условия и в случай че делото не е достатъчно важно за предаване в редовните съдилища на света, то при получаване на петиции от две личности – по една от всяка страна, миротворческата комисия веднага пристъпва към изпълнение на своите задължения.

25:3.4 (277.1) Когато миротворците вземат такива административни и юридически дела за изучаване и произнасяне на решение, към тях преминава цялата власт. Но те не вземат решения, докато не бъдат представени всички показания, и нищо не ограничава техните възможности да привлекат всякакви свидетели. Макар че техните решения е невъзможно да се обжалват, събитията се развиват така, че на определен етап комисията прекратява събирането на материал, прави заключение и предава делото в по-висшите съдебни инстанции на съответния свят.

25:3.5 (277.2) Решенията на миротворците се завеждат в планетарния архив и при необходимост се осъществяват от божествен изпълнител. Неговата власт е огромна, както е голям и кръгът на неговата дейност в обитаемия свят.

Божествените изпълнители умеят майсторски да превръщат това, което е, в онова, което то трябва да бъде. Понякога тяхната дейност е явно насочена към благополучието на съответния свят, но техните постъпки в световите на времето и пространството слабо се поддават на обяснение. Макар вземаните от тях решения да не противоречат нито на законите на природата, нито на установените обичаи на света, нерядко те извършват непонятни действия и използват мандатите на миротворците в съответствие с висшите закони на управление на съответната система.

^{25:3.6 (277.3)} *2. Миротворци на столиците на системите.* След служенето в еволюционните светове комисиите, състоящи се от четирима миротворци, биват повишавани до служене в столичния свят на системата. Тук ги чака много работа и те се проявяват като точни приятели на хората, на ангелите и на другите духовни същества. Съдийските тричленки се занимават не толкова с разногласия между личности, колкото с различия между групи, а също и с недоразумения, възникващи между различни категории създания; трябва да отбележим, че столицата на системата е населена както с духовни, така и с материални същества, а също и със същества от комбинирания тип – такива като Материалните Синове.

^{25:3.7 (277.4)} В този момент, когато Създателите пораждат еволюиращи, притежаващи свобода на избора еволюционни създания, се извършва отклонение от безупречността на божественото съвършенство; това не може да не води до недоразумения и до необходимостта да

се осигури справедливо съгласуване на обективните различия във възгледите. Всички ние трябва да помним, че премъдрите и всемогъщи Създатели биха могли да превърнат локалните вселени в такова съвършенство, каквото е Хавона. В централната вселена миротворческите комисии не са нужни. Но премъдрите Създатели избрали друг път. Макар те да са сътворили вселени изобилстващи с различия и преизпълнени с проблеми, те осигурили механизма и средствата за съгласуване на всякакви различия и отстраняване на привидната неразбория.

25:3.8 (277.5) *3. Миротворци на съзвездия.* След служене в системите миротворците преминават към решаването на проблеми на ниво съзвездия, приемайки за разглеждане второстепенните конфликти, възникващи във взаимоотношенията на сто системи от обитаеми светове. В столицата на съзвездието под тяхна юрисдикция попадат не толкова много дела, но да скучаят не им се налага: посещавайки различни системи, те събират свидетелски показания и изготвят предварителни заключения. Ако разногласията са обективни, ако трудностите се обясняват с истински различия във възгледите и с обективни различия в мненията, то независимо от малкия брой на въвлечените лица или тривиалностите на разногласията миротворческата комисия винаги ще бъде готова да се произнесе със свое отсъждане по съответния проблем.

25:3.9 (277.6) *4. Миротворци на локалните вселени.* В своята поширока дейност в локалната вселена миротворците оказват огромна помощ както на представители те на Мелхиседек и Синовете-Арбитри, така и на управителите на съзвездия

и многобройните личности, имащи отношение към координацията и управлението на сто съзвездия. Различните категории серафими и други същества, населяващи разположените в локалната вселена столични сфери, също се ползват от помощта и решенията на съдийските тричленки.

25:3.10 (278.1) Практически е почти невъзможно да се обясни същността на разногласията, които могат да възникнат в частните дела на една система, съзвездие или вселена. Трудности действително възникват, но те изобщо не приличат на малките неприятности и несгоди на материалното битие в този живот, който съществува в еволюционните светове.

25:3.11 (278.2) *5. Миротворци на малките сектори на свръхвселените.* От проблемите на локалните вселени миротворците преминават към изучаването на въпроси, възникващи в малките сектори на своята свръхвселена. Колкото по-късно към центъра отиват, колкото повече се отдалечават от индивидуалните планети, толкова по-малко материални задължения остават за божествения изпълнител – постепенно той започва да изпълнява новата роля на тълкувател на милосърдието и справедливостта и в същото време – бидейки полуматериален, помага на комисията като единно цяло да съхранява благожелателното отношение към материалните аспекти на разследването.

25:3.12 (278.3) *6. Миротворци на големите сектори на свръхвселените.* С възхода на миротворците на нови нива продължава да се мени характерът на тяхната работа. Все

по-рядко им се налага да изглаждат разногласия; все по-често те се занимават с това, да обясняват и разтълкуват тайнствени явления. Крачка след крачка съдиите се превръщат в

25:3.13 (278.4) *тълкуватели на тайнственото* – съдиите стават учители-тълкуватели. Някога са съдили тези, които поради своето невежество допусkali появата на трудности и недоразумения; сега те стават наставници на тези, които са достатъчно разумни и търпеливи, за да предотвратяват стълкновението на умовете и войните на мненията. Колкото по-висша е образоваността на създанията, толкова повече уважение проявяват те към знанието, опита и мнението на другите.

25:3.14 (278.5) *7. Миротворци на свръхвселената.* На това ниво миротворците придобиват равен статут – сега това са четирима арбитри-учители, отличаващи се с взаиморазбиране и съвършено изпълнение на своите задължения. Божественият изпълнител се лишава от наказателни функции и става физически глас на духовната тричленка. Тези миротворци и учители сега са експерти по отношение на повечето действителни проблеми и трудности, които се срещат при управлението на свръхвселената. Затова те стават прекрасни съветници и мъдри учители на извисяващите се създания, които пребивават в образователните сфери, обкръжаващи столичните светове на свръхвселените.

25:3.15 (278.6) Всички миротворци служат под общото наблюдение на Извечно Древните и непосредствено се подчиняват на Спомагателните Образи чак до своето

превеждане в Рая. В течение на пребиваването в Рая те са подотчетни на Главния Дух, възглавяващ тяхната родна свръхвселена.

25:3.16 (278.7) Регистрите на свръхвселените не се занимават с разногласията на тези миротворци, които са излезли извън пределите на юрисдикцията на свръхтворението – а такива комисии са разхвърляни по цялата голяма вселена. Съгласно последното извлечение от уверския регистър в Орвонтон действат почти осемнадесет трилиона комисии – повече от седемдесет трилиона миротворци. Но това е само малка част от цялото това множество на миротворците, които са били създадени в Орвонтон. Техният брой е от много по-висок порядък: той е равен на общия брой на Хавонските Подчинени с поправка за превърнатите в Придружители на Смъртни Кандидати.

25:3.17 (279.1) От време на време, с нарастването на броя на миротворците в свръхвселената, те биват превеждани в Райския съвет за съвършенство, след което, преобразувани от Безкрайния Дух, стават координационни корпуси на вселената на вселените – възхитителна група същества, броят и ефективността на които постоянно нараства. Благодарение на емпиричния възход и подготовката в Рая те придобиват уникална представа за формиращата се реалност на Върховното Същество и странстват по вселената на вселените, изпълнявайки специални задачи. Членовете на миротворческата комисия никога не се разделят. Всичките четирима служат вечно заедно в първоначалния си състав. Даже в своето прославно служене те остават четворка носители на космическия

опит и усъвършенстваната емпирична мъдрост. Тяхното вечно обединение е въплъщение на върховното правосъдие на времето и пространството.

4. Юридическите Съветници

25:4.1 (279.2) Тези разумни същества с правен и юридически профил, представляващи света на духа, не били създадени като такива. Милион същества с най-строг ум, избрани от Безкрайния Дух измежду ранните свръхнафими и омниафими, станали ядрото на тази обширна и разностранна група. И от незапомнени времена всички, които се стремят да станат Юридически Съветници, трябва да придобият практически опит по прилагането на законите за съвършенство към плановите за еволюционното творение.

25:4.2 (279.3) Юридическите Съветници се набират измежду броя на следните категории личности:

25:4.3 (279.4) 1. Свръхнафими.

25:4.4 (279.5) 2. Секонафими.

25:4.5 (279.6) 3. Тертиафими.

25:4.6 (279.7) 4. Омниафими.

25:4.7 (279.8) 5. Серафими.

25:4.8 (279.9) 6. Някои типове възходящи смъртни.

25:4.9 (279.10) 7. Някои типове възходящи промеждутъчни създания.

25:4.10 (279.11) Понастоящем, ако не смятаме смъртните и промеждутъчните създания, приемани само временно, броят на Юридическите Съветници, регистрирани на Уверса и функциониращи в Орвонтон, е малко над шестдесет и един трилиона.

25:4.11 (279.12) Юридическите Съветници често действат като индивиди, но в сферите на назначение, където се намират техните съвместни центрове, те са организирани в групи от по седем съветника. Като минимум пет члена от групата трябва да притежават постоянен статут, а двама могат да бъдат с временен. Възходящите смъртни и възходящите промеждутъчни създания служат в тези консултативни комисии в процеса на извисяването към Рая, но те не карат курсове за професионална подготовка на Юридически Съветници и никога не стават постоянни членове на съответната категория.

25:4.12 (279.13) Тези смъртни и промеждутъчни създания, които временно служат заедно със съветници, се избират за тази дейност благодарение на дълбоките им знания в областта на всеобщото право и висшата справедливост. В процеса на вашето придвижване към Райската цел, в постоянното овладяване на нови знания и нови навици, вие винаги ще имате възможност да предавате придобитата мъдрост и опит на другите; в продължение на целия път към Хавона вие ще изпълнявате ролята на ученик-учител. Вие ще си проправяте път през възходящите нива на обширния емпиричен университет, делейки новите знания с тези, които стоят на едно стъпало по-долу от вас. Във всеобщата система на управление знанията и истината се признават за

ваше достойние, едва след като демонстрирате способността и готовността си да ги споделите с другите.

25:4.13 (280.1) След продължителна подготовка и придобиване на практически опит всеки от попечителските духове със статут, по-висш от херувим, може да получи постоянно назначение като Юридически Съветник. Всички кандидати биват приемани в тази категория доброволно; но поели веднъж такива задължения, те вече не могат да се откажат от тях. Само Извечно Древните имат право да прехвърлят съветници в други служби.

25:4.14 (280.2) Обучението на Юридически Съветници, започнато в локалните вселени в колежите на Мелхиседек, продължава в съдилищата на Извечно Древните. След тази подготовка в свръхвселената те преминават към „школата на седемте кръга“, намираща се в направляващите светове на кръговете на Хавона. От направляващите светове те преминават в „колежите по правна етика и метода на Върховността“ – Райската школа за подготовка и усъвършенстване на Юридически Съветници.

25:4.15 (280.3) Тези съветници са не просто експерти в областта на правото; те изучават и преподават *приложно* право – законите на вселената, приложени към живота и съдбите на всички обитатели на обширните региони на необятното творение. С течение на времето те стават живите юридически библиотеки на времето и пространството; те предотвратяват безкрайни неприятности и ненужни забавяния, като разказват на създанията на времето за такива форми и видове процедури, които са най-приемливи за управителите на вечността. Те могат да

споделят с тружениците на пространството съвети, позволяващи им да постъпват в съгласие с изискванията на Рая; това са учителите, които обясняват на всички създания методите на Създателите.

25:4.16 (280.4) Тази жива енциклопедия на приложното право е невъзможно да се създаде; такива същества трябва да се сформират върху основата на практическия опит. Безкрайните Божества са екзистенциални, което компенсира липсата на опит; те знаят всичко още преди опита, но не предават това неемпирично знание на своите подчинени.

25:4.17 (280.5) Задачата на Юридическите Съветници е да се предотвратява забавянето, да съдействат за прогреса, да се стремят да постигнат успеха. Във всяко дело има *най-добър* и *правилен* път, свършен начин за постигане на всяка цел – божествен метод; и тези съветници знаят как да ориентират всеки от нас към този по-добър път.

25:4.18 (280.6) Тези необикновено мъдри и полезни същества са винаги тясно свързани със службата и дейността на Всеобщите Цензори; корпусът на умелите съветници се намира под разпореждането на представителите на Мелхиседек. Управителите на системи, съзвездия, вселени и сектори на свръхвселените са щедро осигурени откъм тези юридически или консултативно-правови разумни създания на духовния свят. Специална група изпълнява задълженията на юридическите съветници на Носителите на Живот, като ги консултира по отношение на допустимите предели, до които могат да се отклоняват от установения порядък за разпространяване на живота, както

и по отношение прерогативите и мащабите на тяхната дейност. Те са съветниците на всички класове същества по въпросите на правилното използване на всички методи и процедури на духовния свят. Но те нямат лични и непосредствени отношения с материалните създания на световете.

^{25:4.19 (280.7)} Освен да дават процедурно-правови консултации Юрическите Съветници в равна степен са посветени и на адекватното тълкуване на всички закони на материята, разума и духа, имащи отношение към създадените същества. От техните услуги могат да се ползват Веобщите Миротворци и всички онези, които се стремят да познаят истината на закона, с други думи – да познаят на каква реакция на Върховното Божество може да се разчита в дадената ситуация, разполагайки с фактори от установилия се физически, интелектуален и духовен порядък. Те се опитват да хвърлят светлина даже върху методите на Крайния.

^{25:4.20 (281.1)} Юрическите Съветници са отбрани и изпитани същества; на мен никога не ми се е случвало да чуя, че някой от тях се е отклонил от пътя. В архивите на Уверса няма нито едно споменаване за привличането им към съд поради нарушаване на божествените закони, които те толкова умело интерпретират и толкова убедително разясняват. Няма предели за областта на тяхното служене, точно както с нищо не е ограничена тяхната еволюция. Те си остават съветници чак до вратите на Рая; цялата вселена на закона и опита е открита за тях.

5. Пазителите на Райските Архиви

25:5.1 (281.2) Някои старши главни архивариуси от числото на третичните свръхнафими на Хавона се избират като Пазители на Архивите – завеждащи официалните архиви на Острова на Светлината; тези архиви са противопоставени на живите свидетелства, които се съдържат в разума на хранителите на знанията, наричани понякога „жива енциклопедия на Рая“.

25:5.2 (281.3) Регистриращите ангели на обитаемите планети са източник на всеки отделен запис, който е запазен. Във вселените действат и други архивариуси, записващи както формална, така и жива информация. От Урантия до Рая се срещат и двата типа записи. В локалната вселена писмената информация преобладава над живата, в Рая има повече живи свидетелства, а на Уверса в равна степен се срещат както единият, така и другият тип.

25:5.3 (281.4) Всяко значително събитие в организирания и обитаем свят подлежи на регистрация. Докато събитията с предимно локално значение се регистрират само в локалния архив, по-важните събития на планетите, системите и съзвездията в Небадон, имащи значение за цялата вселена, се предават в Салвингтон, а от столиците на локалните вселени постъпва информация, подлежаща на регистрация на по-високо ниво и имаща отношение към правителствата на секторите и свръхвселената. Съответен общ архив, съдържащ информация за свръхвселената и Хавона, има и в Рая; това съвкупно историческо повествуване за вселената на вселените се намира във владение на възвишените третични свръхнафими.

25:5.4 (281.5) Макар някои от тези същества да са били насочени в свръхвселените като Завеждащи Архивите – ръководители на Небесните Архивариуси, нито един от тях не е бил прехвърлен от списъците с постоянни членове от своята категория.

6. Небесните Архивариуси

25:6.1 (281.6) Тези същества водят двойна документация, състояща се от духовен оригинал и полуматериален дубликат, който може да се сравни с направен „под индиго“ екземпляр. Това става възможно благодарение на тяхната специфична способност да манипулират едновременно както духовната, така и физическата енергия. Небесните Архивариуси не се създават като такива; те са възходящи серафими на локалните вселени. Те биват приемани, класифицирани и назначавани в своите сфери по решение на съветите на Главните Архивариуси в столичните светове на седемте свръхвселени. Тук се намират школите за подготовка на Небесни Архивариуси. Уверското училище се оглавява от Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници.

25:6.2 (281.7) Издигайки се на нови нива на своето служене във вселените, архивариусите продължават системата за двойна регистрация; затова техните свидетелства са винаги достъпни за всеки клас същества – от материалните категории до върховните духове на светлината. Придобивайки опит от прехода и възхода от материалния свят, вие винаги ще можете да се обръщате към архивите, да се запознавате с историята и традициите на сферата, съответстваща на вашия статут.

25:6.3 (282.1) Архивариусите са изпитан и проверен корпус. Аз не зная нито един случай на нарушение на своя дълг от Небесен Архивариус и в техните свидетелства никога не е имало изкривявания. Те биват подлагани на двойно инспектиране: техните свидетелства внимателно се проучват от възвишените събратя на Уверса и от Могъщите Посланици, които потвърждават съответствието между полуфизическите копия и духовните оригинали.

25:6.4 (282.2) Докато еволюиращите архивариуси на спомагателните сфери на Орвонтон възлизат на много трилиони, само около осем милиона такива същества са достигнали Уверса. Тези старши или получили висша подготовка архивариуси са пазители и експедитори на задължителната информация на времето и пространството. Техните постоянни обители на кръговете обкръжават областта с архивите на Уверса. Те никога не поверяват пазенето на документите на други; някои от тях могат да отсъстват, но броят на отсъстващите никога не е значителен.

25:6.5 (282.3) Както и за свръхнафимите, станали Пазители на Архиви, назначението в корпуса на Небесните Архивариуси е постоянно. Зачислените в тези служби серафими и свръхнафими ще останат съответно Небесни Архивариуси и Пазители на Архивите чак до този ден, когато се появи нова и видоизменена администрация в резултат на пълното въплъщение на Бог-Върховния.

25:6.6 (282.4) На Уверса тези старши Небесни Архивариуси могат да предоставят всякакви материали, имащи

космическо значение за целия Орвонтон от времето на пристигане на Извечно Древните, докато на вечния Остров във владение на Пазителите на Архивите се намират записи, които служат като свидетелство за Райски събития, като се започне от времената на персонификация на Безкрайния Дух.

7. Моронтийните Спътници

^{25:7.1 (282.5)} Тези деца на Майчинския Дух на локалната вселена са приятели и партньори на всички онези, които в своето духовно извисяване преминават моронтийните стадии. Тези стадии не са задължителни за еволюцията на възходящото създание; те в никаква степен не заменят и серафическите опекуни, нерядко съпровождащи своите смъртни приятели в тяхното пътешествие към Рая. Моронтийните спътници са просто едно войнство от благожелателни попечители на тези, които се намират в самото начало на дългия възход към центъра. Това са и умелите организатори на почивното време, получаващи квалифицирана помощ от управляващите с реверсия.

^{25:7.2 (282.6)} Макар в подготвителните моронтийни светове да ви очакват сериозни и все по-сложни задачи, те ще се редуват с редовни периоди на отдых и реверсия. В течение на цялото си пътешествие към Рая ще имате време за отдых и духовна почивка; и тези, които застанат на пътя на светлината и живота, винаги имат време за поклонения и нови постижения.

^{25:7.3 (282.7)} Моронтийните Спътници са толкова дружелюбни, че когато преминете последния етап от моронтийния опит

и се готвите за неизследваното духовно пътешествие в свръхвселената, вие искрено ще съжалявате, че тези приветливи създания няма да могат да ви съпровождат, тъй като те служат само в локалните вселени. На всички етапи от възходящия път всички, с които ще можете да установите контакт, ще се отличават с дружелюбие и общителност, но едва след като достигнете Рая, ще се срещнете с друга група толкова предани от гледна точка на дружбата и приятелството същества.

^{25:7.4 (283.1)} Дейността на Моронтийните Спътници е описана по-подробно в повествуванията, посветени на вашата локална вселена.

8. Райските Спътници

^{25:8.1 (283.2)} Райските Спътници представляват разнородна или съставна група, набрана измежду серафимите, секонафимите, свръхнафимите и омниафимите. Макар че от ваша гледна точка те служат необичайно дълго, тези същества нямат постоянен статут. При завършването на своето служене те като правило (но не задължително) се връщат към изпълнение на тези дела, с които са се занимавали до привличането им в Рая.

^{25:8.2 (283.3)} Членовете на ангелското войнство се назначават на тази служба от Майчинските Духове на локалните вселени, Отразяващите Духове на свръхвселените и от Райския Маджестон. Те биват събирани на централния Остров и назначавани като Райски Спътници с разрешението на един от Седемте Главни Духа. Ако не смятаме постоянния статут в Рая, тази временна

принадлежност към службата за Райско приятелство е върховната чест, с която могат да бъдат удостоени попечителски духове.

25:8.3 (283.4) Тези избрани ангели посвещават себе си на дружеско общуване с всички класове същества, които се оказват самотни в Рая – главно с възходящи смъртни, но също и с всички останали, които са се оказали самички на централния Остров. На Райските Спътници не им се налага да оказват каквито и да било специални услуги на своите нови приятели; те просто са техни другари. Практически всички останали същества, с които на вас – смъртните, ви предстои да се срещнете в течение на своето пребиваване в Рая, с изключение на подобните на вас – странстващите, ще трябва да изпълняват определени задачи заедно с вас или за вас; тези спътници се назначават само за това – за да бъдат с вас и да общуват с вас като лични приятели. В това служене на тях нерядко им помагат великолепните и милосърдни Жители на Рая.

25:8.4 (283.5) Смъртните раси се отличават с много голяма общителност. Създателите прекрасно знаят, че „на човека не му е добре сам“, и са се погрижили за това, той да има приятели, даже и в Рая.

25:8.5 (283.6) Ако се случи така, че вие, възходящият смъртен, достигнете Рая в обществото на спътник или близък приятел от земния ви път, или ако вашият серафически опекун пристигне заедно с вас или очаква вашето пристигане, то в такъв случай към вас няма да бъде прикрепен постоянен спътник. Но ако се окаже, че нямате приятел, то след пробуждането ви от последния ви сън във

времето вас задължително ще ви посрещне вашият нов спътник. Даже и да е известно, че ви съпровожда някой от тези, с които сте били свързани в течение на своето възвисяване, на вечните брегове ще ви приветстват временни спътници, които ви превеждат там, където всичко ще е готово за приема на вас и вашите приятели. Можете да не се съмнявате в това, че ви очаква топъл прием, когато изпитате възраждането във вечността на вечните брегове на Рая.

25:8.6 (283.7) Приемащите спътници биват назначавани в заключителните дни на вашето възходящо пребиваване на последния кръг на Хавона и те подробно се запознават с данните за произхода на смъртния и неговия последен възход през световите пространства и кръговете на Хавона. Приветствайки смъртните на времето, те вече са добре запознати с живота на пристигащите странстващи и веднага се проявяват като отзивчиви и интересни компаньони.

25:8.7 (283.8) Ако в течение на вашето пребиваване в Рая до зачисляването в Корпуса на Завършилите вие по някаква причина се разделите със своя смъртен или серафически приятел по възход, то в помощ веднага ще ви бъде назначен Райски спътник, готов да споделя с вас съвети и да стане ваш приятел. Ако възходящият смъртен пребивава в Рая сам, спътникът остава с него чак до присъединяването към него на неговите приятели по извисяване или докато не бъде надлежно зачислен в Корпуса на Завършилите.

25:8.8 (284.1) Райските Спътници биват назначавани по поредност, но на извисяващото се създание никога не бива поверяван спътник, който по своята природа се отличава от неговия свръхвселенски тип. Ако един от смъртните на Урантия пристигнеше днес в Рая, към него щеше да бъде прикрепен първият свободен спътник с орвонтонски произход или спътник, приличащ на Седмия Главен Дух. Затова омниафимите не служат с възходящите създания от седемте свръхвселени.

25:8.9 (284.2) Райските Спътници оказват и много други видове услуги. Ако възходящият смъртен достигне централната вселена сам и, пресичайки Хавона, претърпи неуспех на някой от етапите от пътешествието към Божествата, то той, в надлежащия срок, се изпраща във вселените на времето, а към резервния корпус на Райските Спътници веднага се отправя повиквателна; един от спътниците получава задачата да съпровожда претърпелия неуспех странстващ, за да остане с него да го утешава и ободрява чак до завръщането на този странстващ в централната вселена, откъдето той възобновява своя възход към Рая.

25:8.10 (284.3) Ако извисяващият се странстващ претърпи неуспех по време на своето пътешествие към Божествата при пресичането на Хавона в обществото на възходящия серафим - ангела-хранител по неговия смъртен път, то този ангел избира да последва своя смъртен приятел. Такива серафими неизменно биват извиквани и винаги получават разрешение да съпровождат своите отдавнашни смъртни приятели назад във времето и пространството.

25:8.11 (284.4) Съвсем друг случай – двама тясно свързани един с друг възходящи смъртни. Когато един от тях намери Бога, а другият претърпи неуспех, успелият индивид неизменно решава да се върне в еволюционните творения заедно с разочарованата личност, но това е невъзможно. Вместо това в резервния корпус на Райските Спътници се изпраща повиквателна и за съпровождане на неуспелия се избира един от доброволците. Един от Жителите на Рая става доброволен спътник на постигналия успех смъртен, който остава на централния остров и докато чака завръщането в Хавона на своя претърпял неуспех приятел, преподава в някои Райски училища, разказвайки за своето увлекателно извисяване към Рая.

25:8.12 (284.5) [Подготвено от Висш Упълномощен от Уверса.]

Документ 26. Попечителски духове на централната вселена

26:0.1 (285.1) С ВРЪХНАФИМИТЕ са попечителските духове на Рая и централната вселена, представляващи висша категория от низша група деца на Безкрайния Дух – ангелското войнство. Такива попечителски духове се срещат по цялото протежение от Рая до световите на времето и пространството. Нито един от главните региони на организираното и обитаемо творение не е подминат от тях.

1. Попечителските духове

26:1.1 (285.2) Ангелите са духовните попечители и приятели на възходящите еволюционни волеви създания на цялото пространство; те също така са колегите и партньорите на

висшестоящото войнство божествени личности на сферите. Ангелите от всички категории представляват ярко изразени и високоиндивидуализирани личности. Всички те са способни по достойнство да оценяват помощта, оказвана от управляващите среверсия. Заедно с Войнствата на Посланицитена Пространството попечителските духове се ползват от периоди на отдих и смяна на обстановката; те се отличават с общителен характер и по своята контактност значително превъзхождат хората.

26:1.2 (285.3) Попечителските духове на голямата вселена се класифицират по следния начин:

26:1.3 (285.4) 1. Сврѣхнафими.

26:1.4 (285.5) 2. Секонафими.

26:1.5 (285.6) 3. Тертиафими.

26:1.6 (285.7) 4. Омниафими.

26:1.7 (285.8) 5. Серафими.

26:1.8 (285.9) 6. Херувими и сановими.

26:1.9 (285.10) 7. Промеждутѣчни създания.

26:1.10 (285.11) Личният статут във вселената за отделни членове ангелски категории не е напълно постоянен. Ангелите от някои категории могат временно да изпълняват задълженията на Райски Спѣтници; други стават Небесни Архивариуси; трети се възвисяват до положението на

Юридически Съветници. Някои от херувимите се извисяват до статута и предназначението на серафимите, а еволюционните серафими са способни да постигат духовните нива на възходящите Божии Синове.

26:1.11 (285.12) Във вида, в който те са разкрити, са описани седем категории попечителски духове - според най-важната за възходящите създания функция:

26:1.12 (285.13) 1. *Попечителски духове на централната вселена.* В системата Рай-Хавона служат три категории *свръхнафими*. Първичните, или Райски, свръхнафими се създават от Безкрайния Дух. Вторичните и третичните категории служещи в Хавона са съответно потомство на Главните Духове и Духовете на Кръговете.

26:1.13 (286.1) 2. *Попечителски духове на свръхвселените :* *секонафими*, *тертиафими* и *омниафими*. *Секонафимите* – децата на Отразяващите Духове, изпълняват разно-образна служба в седемте свръхвселени. *Тертиафимите*, водещи своето начало от Безкрайния Дух, в крайна сметка са свързани със Синовете-Създатели и с Извечно Древните. *Омниафимите* – съвместно творение на Безкрайния Дух и Седемте Върховни Администратори, действат като лични служители на последните. На обсъждането на тези три категории е посветен един от следващите документи на тази глава.

26:1.14 (286.2) 3. *Попечителските духове на локалните вселени* обединяват *серафимите* и техните помощници *херувимите*. Именно с тези потомци на Майчинския Дух на Вселената установяват своя първи контакт възходящите

смъртни. *Промеждутъчните създания* – пришълци от обитаемите светове, не се отнасят към ангелската категория като такава, макар функционално те често да се обединяват с попечителските духове. Разказът за тези същества, заедно с описанието на серафимите и херувимите, се предлага в документите, посветени на вашата локална вселена.

26:1.15 (286.3) Всички категории на ангелското войнство посвещават себе си на различни видове вселенско служене, в една или друга форма помагайки на висшите категории небесни същества; но именно многобройните свръхнафими, секонафими и серафими са заети с претворяването на последователната програма за възход и постепенното усъвършенстване на децата на времето. Действайки в централната, свръхвселената и локалните вселени, те образуват нерушима верига от духовни опекуни, дадени от Безкрайния Дух в помощ на всички онези, които се стремят към постигане на Всеобщия Баща чрез Вечния Син.

26:1.16 (286.4) „Духовната полярност“ на свръхнафимите е ограничена само в един аспект – тези действия, които се изпълняват съвместно с Всеобщия Баща. Те могат да работят самостоятелно, с изключение на случаите на целенасочено използване на специалните кръгове на Отеца. Служейки на Отеца и намирайки се в режим прием на енергия, свръхнафимите са длъжни доброволно да се обединяват в двойки, за да запазват способността си да действат. В същата степен са ограничени и секонафимите, принудени освен това да работят по двойки за

синхронизация с кръговете на Вечния Син. Серафимите могат да работят самостоятелно като обособени и локализирани личности, но да се включват към кръга те могат само тогава, когато са поляризирани във връзки по двойки. Когато такива духовни същества се обединяват като двойки, за тях говорят като за допълващи се един друг. Допълващите се взаимоотношения могат да бъдат временни; не е задължително те да приемат постоянен характер.

26:1.17 (286.5) Тези забележителни създания на светлината поддържат себе си чрез пряко поглъщане на духовната енергия от първичните кръгове на вселената. Смъртните на Урантия са принудени да се ползват от енергията на светлината, едва след като тя се свърже с растенията, но ангелските войнства са включени към кръговете – те „имат храна, за която вие дори не знаете“. Освен това те се ползват от предаваните по кръговете учения на възхитителните Троични Синове-Учители; възприетите от тях знания и усвояването на мъдростта в много отношения напомня техния метод за асимилация на жизнените енергии.

2. Могъщите Свръхнафими

26:2.1 (286.6) Свръхнафимите са умели помощници на всички типове същества, пребиваващи в Рая и централната вселена. Тези върховни ангели се създават в три основни категории: първична, вторична и третична.

26:2.2 (287.1) *Първичните свръхнафими* представляват особеното потомство на Съвместния Създател. Те отделят

приблизително еднакво внимание на някои групи от Жителите на Рая и постоянно разширяващия се корпус от възвисяващи се странници. Тези ангели на вечния Остров демонстрират изключителна ефективност, съдействайки за основната подготовка на двете групи обитатели на Рая. Те внасят голям принос в подобряване взаиморазбирането на две уникални категории вселенски създания, едната от които представлява върховен тип божествени и съвършени волеви същества, а другата е резултат от усъвършенстването на низшия тип волеви създания в цялата вселена на вселените.

26:2.3 (287.2) Дейността на първичните свръхнафими е толкова уникална и забележителна, че ще бъде разгледана отделно в следващия документ.

26:2.4 (287.3) *Вторичните свръхнафими* управляват делата на възходящите същества на седемте кръга на Хавона. Те в еднаква степен помагат за просвещаването и подготовката на многобройните категории Жители на Рая, които дълго време пребивават в световите, съставляващи кръговете на централното творение; но ние нямаме правото да обсъждаме този аспект от тяхното служене.

26:2.5 (287.4) Съществуват седем типа от тези върховни ангели, всеки от които произхожда от един от Седемте Главни Духа и притежава съответни признаци. Седемте Главни Духа колективно създават много различни групи уникални същества и организми и индивидуалните членове на всяка категория имат сравнително еднаква природа. Но когато тези Седем Духа са самостоятелни творци, то появяващите се категории винаги са седмократни по своята природа;

децата на всеки от Главните Духове носят в себе си печата на своя създател и съответно се отличават от останалите. Такъв е произходът на вторичните свръхнафими, при което ангелите от всичките седем създадени типа участват във всички видове дейности, открити за цялата тяхна категория – главно на седемте кръга на централната божествена вселена.

26:2.6 (287.5) Всеки от седемте планетарни кръга на Хавона се намира под ръководството на един от Седемте Духа на Кръговете, които са колективни – следователно еднообразни, творения на Седемте Главни Духа. Притежавайки признаците на Третия Източник и Център, тези седем спомагателни Духа на Хавона при все това не са били част от изначалната еталонна вселена. Те са започнали да действат след появата на изначалното (вечно) творение, но дълго преди времената на Грандфанда. Те несъмнено са станали съзидателен отговор на Главните Духове на формирация се замисъл на Върховното Същество; тяхната дейност е била забелязана след създаването на голямата вселена. Явно Безкрайният Дух и всичките му творчески партньори – като всеобщи координатори, притежават огромни възможности да реагират на едновременните процеси, ставащи в емпиричните Божества и формиращите се вселени.

26:2.7 (287.6) *Третичните свръхнафими* произхождат от Седемте Духа на Кръговете. Безкрайният Дух е дарил всеки от тях на отделните кръгове на Хавона със способността да създава достатъчен брой върховни свръхафически попечители от третичната категория за

удовлетворяване потребностите на централната вселена. Ако до пристигането в Хавона на странстващите на времето Духовете на Кръговете са създавали сравнително малко такива ангелски помощници, то Седемте Главни Духа въобще не са пристъпвали към създаване на вторични свръхнафими до появата на Грандфанда. Като по-старшата от тези две категории третичните свръхнафими ще бъдат разгледани първи.

3. Третичните Свръхнафими

26:3.1 (288.1) Тези ангели, служители на Седемте Главни Духа, са специалисти от различните кръгове на Хавона, а тяхното служене обхваща както възходящи странстващи на времето, така и низходящи странстващи на вечността. В единия милиард образователни светове на съвършеното централно творение всички категории на вашите серафически спътници ще бъдат за вас напълно видими. Тук всички вие ще станете във висшия смисъл на думата братя, отзивчиви и взаимно разположени същества. Вие също така ще можете напълно да оцените и изпитате истински братски чувства към низходящите странстващи – Жители на Рая; те пресичат тези кръгове, придвижвайки се от центъра навън, встъпвайки в Хавона през насочващия свят на първия кръг и продължавайки своето движение до седмия.

26:3.2 (288.2) Възходящите странстващи от седемте вселени пресичат Хавона в противоположно направление, започвайки с направляващия свят на седмия кръг и придвижвайки се навътре към центъра. Не съществува времеви предел за прехода на възходящите създания от

свят в свят или от кръг на кръг; точно както няма и никакъв срок, произволно установен за пребиваване в световите на моронтия. Но докато отделни достатъчно развити същества могат да се освобождават от пребиваване в един или няколко подготвителни свята на локалната вселена, то нито един странстващ не може да се отклони от преминаването на всичките седем кръга за последователно одухотворяване в Хавона.

26:3.3 (288.3) Корпусът на третичните свръхнафими, посветени главно на служене на странстващите на времето, се класифицира по следния начин:

26:3.4 (288.4) 1. *Съгласуващи*. Очевидно е, че даже в съвършената Хавона е необходимо някакво съгласуващо въздействие, осигуряващо системност и съгласуваност на цялата дейност, свързана с подготовката на странстващите на времето за техните бъдещи постижения в Рая. В това се състои същността на мисията на съгласуващите: те следят всичко да става благополучно и експедитивно. Появявайки се на първия кръг, те служат в цялата Хавона и тяхното присъствие на кръговете е гаранция за предотвратяването на каквито и да е погрешни действия. Огромната им способност да координират различни видове дейности, обхващащи личности от различни категории и даже множествени нива, позволява на тези свръхнафими да оказват помощ винаги и навсякъде, когато и където и да се окаже необходима такава помощ. Те имат огромен принос в развитието на взаимното разбиране между странстващите на времето и странстващите на вечността.

26:3.5 (288.5) *2. Главни архивариуси.* Тези ангели се създават на втория кръг, но действат навсякъде в централната вселена. Те водят тройна регистрация, записвайки данни за архивите на Хавона, за духовните архиви на своята категория и за официалните архиви на Рая. Освен това те автоматически предават съобщения и носят в себе си истински знания на живите библиотеки на Рая – пазителите на знанията, принадлежащи към първичната категория свръхнафими.

26:3.6 (288.6) *3. Оператори на свързки.* Децата на третия от Духовете на Кръговете действат по цялата Хавона, макар техният официален център да се намира на планета номер седемдесет във външния кръг. Тези майстори на своето дело са оператори за свързка с централното творение и направляват пространствените съобщения за всички Райски феномени, свързани с Божествата. Те са способни да действат чрез всички основни кръгове на пространството.

26:3.7 (288.7) *4. Посланиците* произхождат от четвъртия кръг; те предават всички съобщения, които изискват лична доставка, и действат по цялата система Рай-Хавона. Те обслужват своите събратя – небесните личности, а също така Райските странстващи и даже възходящите създания на времето.

26:3.8 (289.1) *5. Координатори на събирането на информация.* Тези третични свръхнафими – децата на петия от Духовете на Кръговете, са неизменно мъдри и отзивчиви същества, съдействащи за братското общуване на възходящите и низходящи странстващи. Те опекунстват всички обитатели

на Хавона, особено възходящите създания, като им съобщават за състоянието на делата във вселената на вселените. Благодарение на личното общуване с транслаторите и отразяващите тези „живи вестници“ на Хавона получават мигновен достъп до всякакви сведения, циркулиращи по обширните информационни кръгове на централната вселена. Те събират данни с помощта на хавонския метод за запис, позволяващ за един час урантийско време автоматически да се усвои такова количество информация, за записването на която, даже с помощта на вашата най-бързодействаща телеграфна връзка, биха изминали хиляда от вашите години.

26:3.9 (289.2) *6. Транспортни личности.* Тези пришълци от шестия кръг на Хавона обикновено се разполагат на планета номер четиридесет от външния кръг. Именно те вземат със себе си тези разочаровани кандидати, чието пътешествие към Божествата временно завършва с неуспех. Те са винаги на услугите на тези, които не са пътешественици на пространството и са на служба в Хавона, но трябва периодически да посещават централната вселена.

26:3.10 (289.3) *7. Резервни корпуси.* Предвид измененията, възникващи при работа с възходящи създания, Райски странстващи и други категории пребиваващи в Хавона същества, необходим е резервен корпус свръхнафими в направляващия свят на седмия кръг – света на техния произход. Те биват създавани без определен план и са способни да изпълняват всякакви по-малко отговорни

функции от своите серафически партньори от третичната категория.

4. Вторичните Свръхнафими

^{26:4.1 (289.4)} Вторичните свръхнафими са попечители на седемте планетарни кръга на централната вселена. Част от тях е посветена на служене на странстващите на времето, а половината от всички същества от тази категория участват в подготовката на Райските странстваци на вечността. В течение на странстването на тези Жители на Рая през кръговете на Хавона към тях се присъединяват и доброволци от Корпуса на Смъртните Завършили; от времето на създанията от първата група завършили това е станало обичайна практика.

^{26:4.2 (289.5)} В съответствие с периодичните назначения като попечители на възходящите странстваци вторичните свръхнафими работят в следните седем групи:

^{26:4.3 (289.6)} 1. Помощници на странстващите.

^{26:4.4 (289.7)} 2. Придружители до Върховността.

^{26:4.5 (289.8)} 3. Придружители до Троицата.

^{26:4.6 (289.9)} 4. Придружители до Сина.

^{26:4.7 (289.10)} 5. Придружители до Отеца.

^{26:4.8 (289.11)} 6. Съветници и консултанти.

^{26:4.9 (289.12)} 7. Спътници на покоя.

В състава на всяка от тези работни групи влизат ангели от всичките седем създадени типа и наставниците на странстващите на пространството винаги са вто рични свръхнафими, произхождащи от Главния Дух, възглавяващ свръхвселената, в която се е появил на света съответният странстващ. Когато вие, смъртното създание на Урантия, достигнете Хавона, задължително ще ви води свръхнафим, чиято създадена същност – така, както и вашата разкриваща се същност, произхожда от Главния Дух на Орвонтон. А доколкото вашите опекуни произхождат от Главния Дух на вашата собствена свръхвселена, то те по-добре от другите са способни да разберат и да ви поддържат във всичките ви стремежи към съвършенството на Рая.

Минавайки черните гравитационни тела, странстващите на времето биват доставяни във външния планетарен кръг на Хавона с транспортни личности на първичната категория секонафими, базиращи се в столиците на седемте свръхвселени. Повечето, но не всички, серафими на планетарна служба и на служба в локалните вселени, допуснати до извисяване, се разделят със своите смъртни спътници преди дългото прелитане в Хавона и веднага започват дълга и интензивна подготовка за върховно назначение; бидейки серафими, те се стремят да постигнат съвършенство в битието и превъзходство в служенето с надеждата да се присъединят към странстващите на времето и да попълнят редовете на тези, които вечно следват пътя на смъртните, достигнали Всеобщия Баща и получили назначение в неразкритите Корпуси за Завършили.

Странстващият извършва кацане на приемната планета на Хавона – направляващия свят на седмия кръг, снабден само с едно съвършенство: съвършенството на целта. Всеобщият Баща е дал препоръката: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ Тази потресаваща заповед е призив, предаден на крайните деца на пространствените светове. Провъзгласяването на това напътствие привело в движение цялото творение, където небесните същества обединили силите си, съдействайки за изпълнението и възплъщението на епохалната заповед на Първия Велик Източник и Център.

Когато, благодарение служенето на цялото войнство на помощниците, участващи във всеобщата програма за продължаване на живота, вас накрая ви доставят в приемния свят на Хавона, вие ще пристигнете там снабдени само с един вид съвършенство: *съвършенството на целта*. Вашата цел е получила пълно потвърждение; вашата вяра е преминала изпитанията. Вас ви знаят като създание, неподдаващо се на разочарования. Даже неуспехът в опита да познае Всеобщия Баща е неспособен сериозно да подкопае вярата или да разколебае доверието на възходящия смъртен, преминал през опита, неизбежен за всеки, който се стреми да достигне съвършените сфери на Хавона. Към времето за пристигане в Хавона вашата искреност е станала възвишена. Съвършенството на целта и божествеността на желанията, в съчетание с твърдостта на вярата, са ви осигурили достъп до неизменните обители на вечността; вашето освобождаване от превратностите на времето е станало пълно и изчерпващо; и сега е настанало време лице в лице

да се срещнете с проблемите на Хавона и безмерността на Рая – та нали именно затова ви е трябвала такава дълга подготовка в продължение на емпиричните епохи на времето в планетарните училища на пространството.

26:4.14 (290.4) Вярата е донесла на възходящия странстващ съвършенството на целта, позволяващо на децата на времето да се приближат към вратите на вечността. Идва ред на помощниците, призвани да изработят у странстващите това съвършенство на разбирането и този метод за постижения, които са така необходими за придобиване на Райско съвършенство на личността.

26:4.15 (290.5) *Способността да постигаш е пропускът на смъртния за Рая.* Готовността да вярваш е ключът към Хавона. Приемането на синовство и сътрудничеството с пребиваващия във вас Настройчик е отплатата за продължаване на живота на еволюционното създание.

5. Помощниците на странстващите

26:5.1 (291.1) Първата от седемте групи вторични свръхнафими, с които ви предстои да се срещнете, са помощници на странстващите, отличаващи се с необикновена отзивчивост и разбиране, и именно те поздравяват изминалите дълъг път възходящи създания на пространството с пристигането им в устойчивите светове и неизменната система на централната вселена. Едновременно с това тези върховни попечители започват да работят с Райските странстваци на вечността, първият от които е пристигнал в направляващия свят на вътрешния пръстен след приземяването на Грандфанда в

направляващия свят на външния кръг. В тези далечни дни странстващите на Рая и странстващите на времето за пръв път се срещнали в приемния свят на четвъртия кръг.

26:5.2 (291.2) Помощниците на странстващите, действащи на седмия кръг хавонски светове, работят с възходящите създания в три основни направления: първото е висшето разбиране на Райската Троица; второто – духовното постижение на партньорството Баща и Син; третото – интелектуалното осмисляне на Безкрайния Дух. Всеки от тези аспекти се подразделя на седем отрасли, включващи по дванадесет малки раздела, всеки от които обединява седемдесет спомагателни класа; и всеки от тези седемдесет спомагателни класа е представен от хиляди категории. По-подробно обучение се провежда на следващите кръгове, но общата представа за всяко от изискванията на Рая се излага от помощниците на странстващите.

26:5.3 (291.3) Следователно това е началният или елементарен курс, който предстои да усвоят изпитаните във вярата и изминалите дългия път на странстващите на пространството. Но дълго преди пристигането в Хавона възходящите деца на времето вече са овладели уменията да се наслаждават на неопределеността, да придобиват сила от превратностите на съдбата, да се въодушевяват при очевидните поражения, да се закаляват в борбата с трудностите, демонстрирайки неукротима смелост пред лицето на безпределността и да проявяват несъкрушима вяра при сблъсък с необяснимото. Някога девизът на тези странстващи станали думите: „В съюз с Бога няма нищо, абсолютно нищо невъзможно!“

26:5.4 (291.4) На всеки кръг на Хавона съществуват определени изисквания, предявявани към странстващите на времето; и макар всеки странстващ да продължава подготовката си под ръководството на свръхнафима, който по своите качества е приспособен за оказване помощ на определения тип възходящи създания, всички странстващи, достигащи централната вселена, трябва да усвоят приблизително еднаква програма. Този курс на постижения е количествен, качествен и емпиричен – интелектуален, духовен и върховен.

26:5.5 (291.5) Времето няма голямо значение на кръговете на Хавона. В ограничен смисъл то е свързано с възможностите на прогреса, но окончателен и върховен критерий е само постигането на нови висоти. В момента, когато вашият свръхнафически спътник реши, че сте готови за преход към следващия кръг, вас ви доставят при дванадесетте помощника на седмия от Духовете на Кръговете. Тук ви предстои да преминете изпитанията на кръговете, определяни от свръхвселената и системата на вашия произход. На този кръг придобиването на божественост произхожда от направляващия свят и се заключава в духовното възприемане и осъзнаване на Главния Дух на свръхвселената, от която е пристигнал възходящият странстващ.

26:5.6 (291.6) След завършването на работата на външния кръг на Хавона и усвояването на съответния курс помощниците на странстващите пренасят своите подопечни в направляващия свят на следващия кръг и ги предават за попечителство на придру жителите към върховността.

Помощниците на странстващите винаги се задържат известно време на следващия кръг, от което преходът става както приятен, така и полезен.

6. Придружителите до Върховността

^{26:6.1 (292.1)} След превеждането от седмия кръг на шестия възходящите създания на пространството ги наричат вече „духовни випускници“ и те постъпват под прякото ръководство на Придружителите до Върховността. Не следва да бъркаме тези придружители с Придружителите на Смъртни Кандидати, които принадлежат към Върховните Личности на Безкрайния Дух и заедно със своите партньори – подчинените, опекунстват както възходящи, така и низходящи странстващи на всички кръгове на Хавона. Придружителите до Върховността действат само на шестия кръг на централната вселена.

^{26:6.2 (292.2)} Именно на този кръг възходящите създания постигат ново осъзнаване на Върховната Божественост. В течение на своя дълъг път в еволюционните вселени странстващите на времето все по-добре започват да разбират реалността на всемогъщото свръхуправление на пространствено-времевите творения. Тук, на този кръг на Хавона, те плътно се приближават до източника на пространствено-времевото единство на централната вселена – духовната реалност на Бог-Върховния.

^{26:6.3 (292.3)} На мен ми е трудно да обясня какво именно става на този кръг. Възходящите създания са неспособни да възприемат което и да е от vyplътените присъствия на Върховността. В определен смисъл нови взаимоотношения

със Седмия Главен Дух компенсират тази неспособност да установят контакт с Върховното Същество. Ние не можем да проникнем в същността на дадения метод, но очевидно всяко възходящо създание претърпява преобразяващ растеж, нова интеграция на съзнанието, ново одухотворяване на намеренията, нова възприемчивост към божественото, което едва ли може удовлетворително да се обясни без признаване на неразкритата активност на Върховното Същество. На тези от нас, които са наблюдавали тези тайнствени процеси, им се струва, че Бог-Върховният с любов дарява на своите емпирични деца максималното за техните емпирични възможности усилване на интелектуалното разбиране, духовната проникателност и личностния стремеж, които са им така необходими за постигане божествеността на нивото на Троицата на Върховността, за придобиването на вечните и екзистенциални Райски Божества.

^{26:6.4 (292.4)} Когато Придружителите до Върховността решат, че техните ученици са готови за прехода към нова степен, те ги доставят в направляващия свят на шестия кръг, където заседава смесена комисия от седемдесет същества. Издържайки изпита по разбиране на Върховното Същество и Троицата на Върховността, странстващите получават правото на преход към петия кръг.

7. Придружителите до Троицата

^{26:7.1 (292.5)} Придружителите до Троицата са неуморните попечители на петия кръг, вземащи участие в хавонската подготовка на възходящите странстващи на времето и пространството. Тук духовните випускници се наричат

„кандидати за пътешествие към Божествата“, тъй като именно на този кръг под ръководството на Придружителите до Троицата те ще преминат курс по задълбочено изучаване на божествената Троица, подготвяйки се за това, да се опитат да възприемат личността на Безкрайния Дух. Тук възходящите странстващи откриват за себе си значението на истинското учене и истинския умствен труд, когато те започват да постигат характера на още по-суровите и значително по-напрегнати духовни усилия, необходими за постигането на висока цел в световите на този кръг.

^{26:7.2 (292.6)} Придружителите до Троицата са във висша степен предани и умели същества; всеки смъртен използва пределното внимание и цялото разположение на вторичния свръхнафим, принадлежащ към съответната категория. Никога странстващ на времето не би могъл да стигне до първото досегаемо лице на Райската Троица без помощта и съдействието на тези придружители, а също така и на многото други духовни същества, участващи в просвещаването на възходящите създания относно природата и метода за предстоящото им пътешествие към Божествата.

^{26:7.3 (293.1)} След завършването на курса за подготовка на този кръг Придружителите до Троицата доставят своите ученици в направляващия свят на кръга, където те се представят пред една от многото триединни комисии, изпитващи възходящите странстващи и утвърждаващи ги като кандидати за пътешествие до Божествата. Тези комисии се състоят от един завършил, един възпитател от

категорията на първичните свръхнафими и от Единичен Посланик на пространството или Тринитизиран Син на Рая.

26:7.4 (293.2) Когато възходящият странстващ действително тръгне към Рая, по пътя го съпровождат само трима: свръхнафическият спътник за кръговете, Придружителят на Смъртните Кандидати и неговият неразделен подчинен. Тези екскурзии от кръговете на Хавона в Рая имат изпитателен характер; възходящите създания още не притежават Райски статут. Те не получават постоянния Райски статут дотогава, докато не преминат през заключителния покой във времето, следващ достигането на Всеобщия Баща и завършването на подготовката по кръговете на Хавона. Едва след божествения покой те ще успеят да познаят „същността на божествеността“ и „духа на върховността“ и така действително ще влязат в кръга на вечността и в присъствието на Троицата.

26:7.5 (293.3) От трите същества, съпровождащи възходящото създание по пътя, не се изисква да помагат на странстващия при определянето на географското местоположение на духовното светене на Троицата; те по-скоро са длъжни да оказват на странстващия всевъзможно съдействие при изпълнението на трудната задача: опознаване, разбиране и постигане на Безкрайния Дух в такава степен, че да възприеме неговата личност. Всеки намиращ се в Рая възходящ странстващ е способен да различи географското положение или местонахождение на Троицата; огромното мнозинство е способно да установи контакт с интелектуалната реалност на Божествата,

особено с Третото Лице; но не всички са способни да опознаят или поне частично да разберат реалността на духовното присъствие на Отеца и Сина. Още по-голяма трудност представлява даже минималното духовно постигане на Всеобщия Баща.

^{26:7.6 (293.4)} Търсенето на Безкрайния Дух рядко завършва с неуспех и след успешното завършване на странстващите от дадения етап на своето пътешествие до Божествата придружаващите до Троицата се готвят да ги доставят на четвъртия кръг на Хавона, за да ги предадат на грижите на придружителите до Сина.

8. Придружителите до Сина

^{26:8.1 (293.5)} Четвъртият кръг на Хавона понякога се нарича „кръгът на Синове“. От светове на този кръг възходящите странстваци се отправят към Рая, за да се докоснат до разбирането на Вечния Син, докато в същите тези светове низходящите странстваци се домогват до ново постигане на природата и назначението на Синове-Създатели на времето и пространството. В този кръг има седем свята, където се намират специалните попечителски школи на резервния корпус на Райските Михаиловци, предназначени за оказване на помощ както на възходящи, така и на низходящи странстваци; именно в тези светове, свързани със Синове Михаиловци, странстващите на времето и странстващите на вечността за пръв път истински се разбират един друг. В много отношения опитът, придобиван на този кръг, е най-поразителното от цялото пребиваване в Хавона.

26:8.2 (294.1) Придружителите до Сина са свръхнафически попечители на възходящите смъртни от четвъртия кръг. В допълнение към общата програма, насочена към подготовка на кандидатите за осъзнаване на троичните взаимоотношения с Вечния Син, тези придружители трябва така да подготвят своите подопечни, че да им осигурят пълен успех: първо – в адекватното духовно постигане на Сина, второ – в достатъчното възприемане на личността на Сина, и трето – в умението правилно да отличаваме Сина от личността на Безкрайния Дух.

26:8.3 (294.2) След постигането на Безкрайния Дух изпитите се прекратяват. Изпитанията на вътрешните кръгове се съдържат в самите действия на кандидатите-странстващи, когато те се скриват в обятията на Божествата. Успехът се определя само от духовността на индивида и никой освен Боговете не може да събере кураж да съди за ценностиите на това достояние. В случай на неуспех неговите причини никога не се изясняват, както и никога не се подлагат на критика кандидатите или техните различни наставници и придружители. В Рая неуспехът никога не се разглежда като поражение; отсрочката никога не се смята за позор; привидните неуспехи във времето никога не се приемат за съществени забавяния във вечността.

26:8.4 (294.3) Само съвсем малко странстващи се сблъскват със задръжка, изглеждаща като неуспех по време на приключението, свързано с Божествата. Почти всички постигат Безкрайния Дух, макар че понякога първият опит на странстващия от първата свръхвселена завършва с неуспех. Ако странстващите постигнат Духа, рядко ги

постига неуспех при постигането на Сина; от тези, на които това не се отдава от първия път, почти всички са родени от третата и петата от свръхвселените. Абсолютното мнозинство странстващи, несъумели от първия опит да постигнат Бащата след придобиването на Духа и Сина, са обитателите на шестата свръхвселена, макар да попадат и неудачници от втората и третата свръхвселени. Всичко това ясно показва, че съществуват сериозни причини за тези привидни неуспехи; в действителност те са само неизбежни забавяния.

26:8.5

(294.4)

Претърпелите неуспех кандидати за приключението във връзка с Божествата биват предавани на ръководителите по назначенията от групите на първичните свръхнафими и биват насочвани за служене в сферите на пространството за не по-малко от едно хилядолетие. Те никога не се завръщат в своята свръхвселена, а биват изпращани в това свръхтворение, което е най-подходящо за повторната подготовка за второто приключение. След това, по своя собствена инициатива, те се връщат на външния кръг на Хавона и веднага биват препращани на този кръг, където е било прекъснато тяхното придвижване, където започват без забавяне да се готвят за приключението до Божествата. Новият опит на вторичния свръхнафим винаги завършва с успешно превеждане на неговите подопечни и по време на второто приключение на такива кандидати неизменно им помагат всичките тези серафически попечители и другите придружители.

9. Придружителите до Отеца

26:9.1 (294.5) Когато странстващият достигне третия кръг на Хавона, той попада под опеката на Придружителите до Отеца – изключително изкусните и най-опитните измежду старши серафическите попечители. В световите на този кръг се намират възглавяваните от придружителите до Отеца школи по мъдрост и методически колежи, като учители в които служат всички обитатели на централната вселена. Отчита се абсолютно всичко, което може да се окаже в полза на създанието на времето в неговото трансцендентално пътешествие – постигането на вечността.

26:9.2 (294.6) Постигането на Всеобщия Баща е пропускът за вечността независимо от това, че на странстващия все още му предстои да премине през оставащите кръгове. Затова знаменателното събитие се превръща в заявление, което съпровождащото трио прави в направляващия свят на третия кръг, съобщавайки за това, че се приближава към завършека си последното усилие на създанието на времето и че още едно създание на пространството се стреми да попадне в Рая през порталите на вечността.

26:9.3 (295.1) Приближава се към края си изпитанието във времето; почти е завършен пътят към вечността. Дните на неувереност са преброени; изчезва съблазънта на съмненията; заповедта да бъдеш *съвършен* е била изпълнена. Притежаващото материална личност създание на времето е преминало целия път, издигайки се от най-долната степен на разумно съществуване през еволюционните сфери на пространството, потвърждавайки именно с това осъществимостта на плана за възвисяване и

същевременно завинаги демонстрирайки праведността и справедливостта на призива на Всеобщия Баща, отправен към Неговите низши създания на световете: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“

26:9.4 (295.2) Така крачка по крачка, от едно ниво на живот към друго, от свят на свят, възходящото създание е преминало успешно своя път, достигайки целта – постигайки Божеството. Спасението е пълно в своето съвършенство, а съвършенството – изчерпателно във върховността на придобиването на божественост. Времето е преминало във вечност; пространството е изчезнало в изпълненото с поклонение идентифициране и хармонизиране с Всеобщия Баща. Предаванията от Хавона оповестяват в космоса триумфалните съобщения – благите вести за това, че извършилите еволюционно извисяване разумни създания с животинска природа и материален произход наистина, действително и за вечни времена са станали съвършени синове на Бога.

10. Съветниците и Консултантите

26:10.1 (295.3) Свръхнафическите съветници и консултанти от втория кръг са наставници на децата на времето по отношение на техния вечен път. Достигането на Рая влече след себе си задължения от нов и по-висш порядък и пребиваването на втория кръг предоставя широки възможности за получаването на ценни съвети от тези предани свръхнафими.

26:10.2 (295.4) Преди отправяне в свръхвселените за продължаване на служенето тези, които не са успели да

постигнат Божеството от първия път, преминават от кръга, където ги е постигнал неуспехът, направо на втория кръг, преди да се върнат на свръхвселенска служба. Затова съветниците и консултантите също така служат и като съветници и утешители на тези разочаровани странстваци. Току-що ги е постигнал най-големият неуспех и единственото, с което той се отличава от дългата поредица изпитания, по която като по стълба те са се издигнали от хаоса към блаженството, е със своя мащаб. Това са тези, които са изпили емпиричната чаша до дъно; и аз съм бил свидетел на това, как те за известен период от време се възвръщат за служене в свръхвселената – връщат се, за да могат като изпълнени с любов попечители от висш тип да опекунстват над децата на времето, изпитвайки присъщите на времето разочарования.

26:10.3 (295.5) След продължително пребиваване на втория кръг неуспелите биват превеждани в направляващия свят на кръга, където те се представят пред съветите на съвършенството, които потвърждават, че те са преминали изпитанията в Хавона; с изключение на духовния статут, това им осигурява такова положение във вселените на времето, както ако тяхното пътешествие към Божествата се беше увенчало с успех. Духът на такива кандидати изцяло е съответствал на изискванията; причината за неуспеха им е била свойствена на някой стадий от избора от тях метод за подход към Божествата или на някаква част от тяхното емпирично минало.

26:10.4 (295.6) След това съветниците на кръга ги доставят до Райските ръководещи назначения и ги изпращат за

временно служене в световите на пространството; те тръгват на път с удовлетворение и радост, връщайки се към задачите от предишните времена и епохи. Ще дойде ден, когато те ще се върнат на кръга на своето най-голямо разочарование, за да се опитат отново да извършат пътешествието към Божествата.

26:10.5 (296.1) За успешите странстващи на втория кръг този стимул, който е еволюционна неопределеност, остава в миналото, но непознатото пътешествие към вечното назначение още не е започнало; и макар пребиваването на този кръг да доставя неизменно удоволствие и да носи огромна полза, ентузиазмът на предварителното възхищение, типичен за предишните кръгове, тук се проявява с по-малка сила. По това време много странстващи обръщат своя поглед към миналото – към онази дълга, дълга борба, с чувство на благородна завист, действително желаяйки да се върнат в световите на времето и да започнат всичко отначало – така както вие, смъртните, приближавайки се към преклонна възраст, обгръщате с поглед перипетиите на детството и младостта и искрено съжалявате, че не можете да преживеете своя живот отново.

26:10.6 (296.2) Сега на странстващия му предстои да пресече вътрешния кръг, скоро след което ще завърши последният сън на прехода и ще започне ново пътешествие по вечния път. Съветниците и консултантите на втория кръг започват подготовка за своите подопечни към този велик и заключителен покой – задължителния сън, с който винаги се отделят епохалните етапи от възходящия път.

26:10.7 (296.3) Когато постигналите Всеобщия Баща възходящи странстващи овладеят опита на втория кръг, неизменните Придружаващи Смъртните Кандидати издават заповедта, осигуряваща допуск до последния кръг. Тези придружители лично съпровождат своите подопечни на вътрешния кръг, където ги приемат спътниците на покоя – последният от категорията на вторичните свръхнафими, опекунстващ странстващите на времето в световите на Хавона.

11. Спътниците на Покоя

26:11.1 (296.4) Значителна част от времето на възходящото създание на последния кръг е посветена на по-нататъшно изучаване на предстоящите проблеми, свързани с пребиваването в Рая. На вътрешния кръг от хавонските светове постоянно или временно живеят огромно множество разнообразни и в по-голямата си част неразкрити същества. Такова смесване на различни типове осигурява свръхнафическите спътници на покоя с богато ситуативно обкръжение, умело използвано от тях за целите на по-нататъшното обучение на възходящите странстващи, особено по въпросите на приспособяването към многобройните групи същества, с които те скоро ще се срещнат в Рая.

26:11.2 (296.5) Сред тези, които пребивават на този кръг, са синовете-тринитизирани от създания. Първичните и вторични свръхнафими са общите опекуни на съвместния корпус на тези синове, който включва тринитизираното потомство на смъртните завършващи и аналогичното потомство на Жителите на Рая. Някои от тези синове са

преминали през обятията на Троицата и са получили назначения в правителствата на свръхвселените, други изпълняват различни задачи, но абсолютното мнозинство се събира в съвместен корпус в съвършените светове на вътрешния кръг на Хавона. Тук, под ръководство на свръхнафимите, те се готвят за все още неизвестна бъдеща дейност в състава на специалния неназован корпус на върховните Жители на Рая, които в епохата, предшестваща пристигането на Грандфанда, били първите административни помощници на Съвременниците на Вечността. Съществуват много основания да се предположи, че тези две уникални групи тринитизирани същества ще действат съвместно в далечното бъдеще и не последно сред тях е тяхното общо предназначение като резерв за Райския Корпус на Тринитизираните Завършили.

26:11.3 (296.6) На този вътрешен кръг както възходящите, така и низходящите странстващи се запознават отблизо един с друг и със синовете-тринитизирани от създания. Както и техните родители, тези синове получават огромна полза от такова общуване и специалната мисия на свръхнафимите се състои в това, да спомагат за установяването и укрепването на взаимните братски отношения с тринитизираните синове на смъртните завършили и тринитизираните синове на Жителите на Рая. Свръхнафическите спътници на покоя се занимават не толкова с подготовката, колкото с развитието на отзивчивостта и взаиморазбирането между различните групи.

26:11.4 (297.1) Смъртните са получили Райска повеля: „Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Райски Баща.“ Тринитизираните синове на съвместния корпус, свръхнафимите, неуморно повтарят на своите подопечни: „Отнасяйте се към вашите духовно извисяващи се събратья с такова разбиране, каквото е присъщо на знаещите и любещи ги Райски Синове-Създатели!“

26:11.5 (297.2) Смъртното създание трябва да намери Бога. Синът-Създател не се спира, докато не придобие най-низшето волево създание – човека. Несъмнено е, че Синовете-Създатели и техните смъртни деца се готвят за някакво бъдещо и неизвестно вселенско служене. Както едните, така и другите преминават цялото разнообразие на емпиричната вселена и благодарение на това получават образованието и подготовката, необходими за вечната им мисия. По цялата вселена се извършва това уникално сливане на божественото и човешкото, съединяването на създанията и Създателя. Неразумните смъртни се позовават на проявлението на божественото милосърдие и доброта, особено по отношение на слабите и нуждаещите се, като на указание за антропоморфизма на Бога. Какво заблуждение! По-скоро подобни прояви на милосърдие и снизходителност от страна на хората би следвало да се възприемат като свидетелство за това, че смъртният човек е дарен с духа на живия Бог, че мотивите на създанията в крайна сметка са божествени.

26:11.6 (297.3) Малко преди завършването на своето пребиваване на първия кръг възходящите странстващи за пръв път се срещат с успокоителите, които се отнасят към първичната

категория свръхнафими. Тези ангели на Рая пристигат тук, за да приветстват тези, които стоят до чертата на вечността, и да завършат тяхната подготовка към съня на прехода, който предшества последното възкресение. Само тогава вие ще станете истински деца на Рая – когато пресечете вътрешния кръг и изпитате възкресение във вечността след завършващия сън на времето. Станалите съвършени странстващи се потопяват в покой – заспиват на първия кръг на Хавона и се събуждат вече в Рая. От всички възхождащи към вечния Остров само тези, които пристигат тук така, са деца на вечността; останалите отиват в Рая като посетители и гости, без да притежават статута на постоянни жители.

26:11.7 (297.4) И сега, завършвайки своя хавонски път и заспивайки в направляващия свят на вътрешния кръг, вие, смъртните, се потопявате в покой не в самота, както това е ставало в световите на вашата поява на света, когато вие сте затваряли очи и сте заспивали естествения сън на физическата смърт, и не така, както това е било при влизането в продължителния преходен транс, предшестващ пътешествието към Хавона. Сега, когато вие се подготвяте за покоя на придобиването, редом с вас се намира вашият отдавнашен спътник на първия кръг – величественият спътник на покоя, който се готви за потопяване в покой заедно с вас като дадена от Хавона гаранция за това, че вашият преход е завършен и че на вашето съвършенство не му достигат само последните нюанси.

26:11.8 (297.5) Вашият първи преход действително е бил смъртта, вторият – идеалният сън; предстоящото трето превръщане – това е истинският покой, освобождаването от вековното напрежение.

26:11.9 (297.6) [Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

Документ 27. Служене на Първичните свръхнафими

27:0.1 (298.1) ПЪРВИЧНИТЕ свръхнафими са възвишените слуги на Божествата на вечния Райски Остров. Неизвестно е те някога да са изменяли на пътя на светлината и праведността. За техните редове няма предели; за целия период на съществуването им, преминаващо във вечността, не е бил изгубен нито един член от величественото войнство. Тези върховни свръхнафими са съвършени същества, върховни в съвършенството, но те не са абсонитни, както не са и абсолютни. Съвършени в самата си същност, тези деца на Безкрайния Дух поредно и по желание изпълняват всички видове от своите разнообразни задължения. Макар че първичните свръхнафими не проявяват особена активност извън пределите на Рая, веднъж на хилядолетие те участват в различни събрания и групови събирания на централната вселена. Те също така изпълняват различни специални поръчения на Божествата и много от тях се издигат до статута на Юридически Съветници.

27:0.2 (298.2) Първичните свръхнафими могат също така да бъдат назначавани като глави на серафическите войнства,

които служат в световите, изолирани вследствие въстания. След като един от Райските Синове посвети себе си на такъв свят, завърши своята мисия, възнесе се към Всеобщия Баща, бъде приет от него и се върне като снабден с правомощия избавител на този изолиран свят, ръководителите на назначенията винаги поставят този първичен свръхнафим като глава на попечителските духове на възвърнатата сфера. Свръхнафимите на тази специална служба периодически се сменят. Днешният „глава на серафимите“ на Урантия е второто същество от тази категория, изпълняващо своите задължения от времето на посвещението на Христос Михаил.

27:0.3 (298.3) Векове наред първичните свръхнафими са служили на Острова на Светлината и са се отправяли в пространството, за да възглавяват духовните войнства на пространствените светове, но тяхната днешна класификация съществува само от времето на пристигането в Рая на хавонските странстващи на времето. Понастоящем тези върховни ангели се обединяват в седем категории:

27:0.4 (298.4) 1. Възпитатели по поклонение.

27:0.5 (298.5) 2. Преподаватели по философия.

27:0.6 (298.6) 3. Пазители на знанията.

27:0.7 (298.7) 4. Възпитатели.

27:0.8 (298.8) 5. Тълкуватели на етиката.

27:0.9 (298.9) 6. Ръководители на назначенията.

27:0.10 (298.10) 7. Успокоители.

27:0.11 (298.11) Само след като възходящите странстващи действително достигнат Рая, те попадат под непосредственото влияние на първичните свръхнафими, преминавайки подготовката под ръководството на тези ангели в последователност, обратна на реда на тяхното представяне. Това значи, че вие стъпвате на Райския път под опеката на успокоители и, прекарвайки определено време с промеждутъчни категории, завършвате периода на подготовка под ръководството на възпитателите по поклонения. След това пред вас се открива безкрайният път на завършилия.

1. Успокоителите

27:1.1 (299.1) Успокоителите са Райските инспектори, пристигащи от централния Остров на вътрешния кръг на Хавона, за да обединят тук усилия със своите колеги – спътниците на покоя от вторичната категория свръхнафими. Непременното условие за изпитване на радост от пребиваването в Рая е покой, божествен покой. И тези успокоители са последните наставници, които готвят странстващите на времето за встъпване във вечността. Те пристъпват към своята дейност на завършващия кръг на централната вселена и я продължават, когато странстващият се пробуди от последния сън на преход – потъването, което превежда създаването на пространството в царството на вечността.

27:1.2 (299.2) Покоят има седмokratна природа: налице са отдиxът от сън и игри при по-низшите категории живот,

отдихът от откриване – при по-висшите същества, отдихът от поклонения – при най-висшите типове духовни личности. Съществува също така и естествен покой за попълване на запаса от своята физическа или духовна енергия. Има и сън на прехода – безсъзнателният покой на серафическия пренос при преместването от една сфера на друга. Изцяло се отличава от всички тези форми дълбокият сън на превръщането – отдихът от прехода на съществото от един стадий в друг, от един живот към друг, от едно състояние към друго – сънят, който винаги съпътства прехода към нов вселенски статут, в сравнение с еволюирането през различните степени на някакъв отделен *статут*.

27:1.3 (299.3) Но последният сън на превръщането се отличава от предидущите сънища на прехода, които са служели за успешно придобиване на нов статут по възходящия път; и затова с негова помощ създанията на времето пресичат вътрешните граници на времето и пространството, за да получат постоянен статут в извънвремевите и извънпространствени обители на Рая. Успокоителите и спътниците на съня са толкова необходими за това решаващо превръщане, колкото серафимите и техните спътници – за продължаването на живота на създанията след смъртта.

27:1.4 (299.4) Вие се потапяте в покой на последния кръг на Хавона и се възраждате във вечността в Рая. И след възстановяването на своята духовна личност вие веднага узнавате за успокоителя, който ви приветства на вечните брегове на Рая – този първичен свръхнафим, който ви е

потопил в завършващ сън на вътрешния кръг на Хавона; и вие ще си спомните за последната велика проява на вярата, когато за пореден път сте се приготвили да поверите съхраняването на своята личност в ръцете на Всеобщия Баща.

27:1.5 (299.5) Изпитали сте последния покой на времето; заспали сте последния сън на прехода; и сега се пробуждате за вечен живот на бреговете на вечната обител. „И вие вече никога няма да заспите. Пред вас е присъствието на Бога и неговия Син, а вие – негови вечни слуги; вие сте видели неговото лице и името му е ваш дух. И нощ не ще има там, те няма да имат нужда от слънчева светлина, тъй като Великият Източник и Център им свети; и ще живеят те вечно, завинаги. И ще изтрие Бог всяка сълза от очите им; и няма да има повече смърт, ни скръб, ни мъка, ни болка; защото всички предишни неща ще са преминали.”

2. Ръководителите на назначенията

27:2.1 (300.1) От време на време главният свръхнафим – „първообразът на ангелите“, назначава тази група небесни същества за ръководство на организацията на всичките три категории от тези ангели – първични, вторични и третични. Като група свръхнафимите притежават пълно самоуправление и саморегулация, с изключение на функциите, изпълнявани от техния общ ръководител, първия ангел на Рая, който е постоянен ръководител на всички тези духовни личности.

27:2.2 (300.2) Ангелите-ръководители са тясно свързани с прославените смъртни обитатели на Рая чак до

встъпването на последните в Корпуса за Завършили. Заниманията на новодошлите не се ограничават само до учене и възпитание; служенето играе съществена роля в периода преди завършването на образователния опит на Рая. Аз също така съм забелязал, че в периодите на свободното време възходящите смъртни се стремят към дружеско общуване с резервния корпус от свръхафически ръководители на назначения.

^{27:2.3 (300.3)} Когато вие, възходящите смъртни, достигнете Рая, то кръгът на вашето общуване, където влизат взаимоотношенията ви с войнството на възвишените и божествени същества, а също така с познатото ви множество прославени смъртни събратья, значително ще се разшири. На вас ви предстои да се запознаете отблизо с повече от три хиляди различни категории Жители на Рая, с разнообразни групи Трансцендентали, точно както и с многобройни типове неразкрити на Урантия обитатели на Рая, постоянни и временни. След продължително общуване с могъщите интелекти на Рая вие ще можете да отдъхнете в компанията на същества, притежаващи разум от ангелски тип; те напомнят на смъртните за серафимите, с които са били така дълго свързани с толкова живителна връзка.

3. Тълкувателите на етиката

^{27:3.1 (300.4)} Колкото по-високо се издигате по стълбицата на живота, толкова повече внимание трябва да се отделя на вселенската етика. Етичното съзнание е по принцип признаване правата на индивида, неотменими от съществуването на когото и да е или от всички останали

индивиди. Но духовната етика излиза далеч извън пределите на етическите представи за отношенията на индивида и групите, присъщи на смъртния и даже на моронтийното съществуване.

27:3.2 (300.5) Въпросите на етиката надлежно се осветляват и адекватно се усвояват от смъртните на времето в течение на продължителния им възход към блаженството на Рая. Започвайки с пространствените светове, където те се появяват на света, възходящите създания продължават да прибавят към своя непрестанно разширяващ се кръг от вселенски партньори все нови групи същества по цялото продължение на водещия към центъра път. Всяка нова група колеги добавя поредното етическо ниво, което е необходимо да се осъзнае и приеме; затова към времето, когато възходящите смъртни достигат Рая, те остро се нуждаят от ценен дружески съвет относно тълкуването на етическите въпроси. Те нямат нужда да бъдат обучавани на етика, но сблъсквайки се с безпрецедентната задача да влизат в контакт с такова изобилие от нови за себе си неща, те се нуждаят от необходимото *тълкуване* на онова, което така старателно са усвоили.

27:3.3 (300.6) Тълкувателите на етиката оказват на пристигналия в Рая неограничена помощ, помагайки му да се приспособи към многобройните групи от величествени същества в течение на богатия със събития период, който започва с получаването на постоянен статут и завършва с официално зачисляване в Корпуса на Смъртните Завършили. Значителна част от многобройните типове Жители на Рая вече се е срещала с възходящите странстващи на седемте

кръга на Хавона. Прославените смъртни са били също тясно свързани със съвместния корпус на синовете, тринитизирани от създания. Този корпус е разположен на вътрешния кръг на Хавона, където тези същества получават значителна част от своето образование. А на другите кръгове възходящите странстващи са се срещали с многобройни неразкрити типове постоянни обитатели на Рая-Хавона, получаващи там съвместна подготовка за неизвестни назначения в бъдеще.

27:3.4 (301.1) На всяко небесно приятелство е присъща взаимност. Полза получавате не само вие – възходящият смъртен, който общува с все нови и нови типове все по-висши божествени партньори; вие също давате на всяко от тези братски същества частица от своята личност и опит, оставяйки в тях неизгладима следа, подобрявайки и изменяйки всекиго, който е общувал с възходящи смъртни от еволюционните светове на времето и пространството.

4. Възпитателите

27:4.1 (301.2) Получавайки изчерпателни разяснения по въпросите на етиката на Райските отношения – разяснения, които не са празни формалности или диктат на измислени касти, а неотменими правила на поведение, – за възходящите смъртни е полезно да се запознаят със съветите на възпитателите, които обясняват на новите членове на Райското общество какви трябва да бъдат съвършените действия на висшите същества, обитаващи централния Остров на Светлината.

27:4.2 (301.3) Хармонията е основен принцип на централната вселена и в Рая цари явен порядък. Правилното поведение е неотменимо от прогреса, който чрез знания и философия води към духовните висоти на искреното поклонение. Приближаването към Божествеността предполага прилагането на божествения метод и овладяването на този метод е възможно едва след пристигането на странстващите в Рая. Духът на този метод пронизва кръговете на Хавона, но довършителните нюанси в подготовката на странстващите на времето могат да бъдат нанесени само на самия Остров на Светлината.

27:4.3 (301.4) Етикетът на Рая се отличава с пълна непринуденост и е във всякакъв смисъл естествен и свободен. При все това на вечния Остров съществува надлежен и съвършен начин на действие, а възпитателите неизменно съпровождат „пришълците, живеещи в града“, наставлявайки ги и направлявайки ги така, че странстващите на времето да се чувстват съвършено свободни и в същото време да могат да избегнат безпорядъка и неувереността, които в противен случай биха били неизбежни. Само това позволява да бъдат предотвратени безкрайните неуредици, а неуредици в Рая няма.

27:4.4 (301.5) Възпитателите са истински възвисени учители и придружаващи. Тяхната главна задача се състои в запознаване на новите смъртни обитатели с практически безкрайно разнообразие от непознати ситуации и неизвестни за тях обичаи. Независимо от продължителната им подготовка и изминатия дълъг път Раят остава

неизразимо удивителен и неочаквано нов за този, който накрая получи статута на постоянен обитател.

5. Пазителите на знанията

27:5.1 (301.6) Свръхнафическите пазители на знанията са висшите „живи писмовници“, известни на всички и четени от всички, които обитават в Рая. Те са божествените архиви на истината, живи книги с неподправено знание. Вие сте чували за записите в „Книгата на живота“. Пазителите на знанията са именно такива живи книги – анали на съвършенството, запечатани на вечните скрижали на божествения живот и върховната увереност. Това са действително живи, автоматични библиотеки. Вселенските факти са неотменима част от тези първични свръхнафими и буквално са записани в тях; освен това самата същност на тези съвършени и изчерпателни вместилища на вечната истина и временните знания не позволява на неправдата да се насели в тяхното съзнание.

27:5.2 (302.1) Тези пазители провеждат факултативни образователни курсове за постоянните обитатели на вечния Остров, но основно те изпълняват справочна функция и потвърждават истинността на информацията. Всяко живеещо в Рая същество може по свое желание да се запознае с живия запис на конкретно събитие или истина. В северните покрайнини на Острова се намират живите каталози на знания, които определят ръководителя на групата, притежаваща исканата информация; и веднага се появяват изумителните същества, които *са* именно това, което вие искате да знаете. На вас няма да ви се наложи повече да се ползвате от знания в писмена форма, тъй като

пред вас е самото живо знание. Така придобивате върховното знание от живите същества, които са неговите окончателни пазители.

27:5.3 (302.2) Установявайки какъв именно свръхнафим е това, което искате да изясните, вие ще откриете, че на ваше разположение са *всички* известни факти на всички вселени, тъй като тези пазители на знания са окончателните и живи сборници на огромната мрежа регистриращи ангели – от серафимите и секонафимите на локалните и свръхвселените до главните архивариуси с чин третични свръхнафими на Хавона. И това живо средоточие на знания се отличава от официалните архиви на Рая – съвкупния сборник с вселенска история.

27:5.4 (302.3) Мъдростта на истината произхожда от божествеността на централната вселена, но знанието е емпиричното знание – в значителна степен възниква в пределите на времето и пространството; с това се обяснява необходимостта от съществуването на обширни свръхвселенски организации регистриращи серафими и свръхнафими, действащи под ръководството на Небесните Архивариуси.

27:5.5 (302.4) Тези първични свръхнафими, по силата на своята природа владеещи сведенията за вселената, отговарят също за тяхната организация и систематизация. Бидейки живата справочна библиотека на вселената на вселените, те класифицират знанията в седем големи раздела, всеки от които обединява около един милион подраздела. Удобството, с което обитателите на Рая могат да се ползват от това огромно вместилище на знания, се обяснява

изключително с доброволните и мъдри действия на пазителите на знанията. Пазители са също така и възвишените учители на централната вселена, щедро отдаващи своите живи съкровища на всички същества от който и да е кръг на Хавона; от техните услуги широко, макар и опосредствано, се ползват съдилищата на Извечно Древните. Но тази жива библиотека, открита за централната и свръхвселените, е недостъпна за локалните творения. Благотворните Райски знания се придобиват в локалните вселени само косвено и с помощта на отразяване.

6. Преподавателите по философия

^{27:6.1 (302.5)} Най-близко от всичко до върховното наслаждение от преклонението стои това живително чувство, което се поражда от философията. Няма такива висоти или такива долини, отвъд които да не останат множество тайни; опитвайки се да разгадаем тези тайни, ние сме принудени да се обърнем към философията.

^{27:6.2 (302.6)} Райските преподаватели по философия с наслаждение наставляват умовете на обитателите на Рая – както на изконните, така и на възходящите – по вдъхновяващия път в опити за решаването на вселенските проблеми. Серафическите преподаватели по философия са „небесните мъдреци“ – мъдрите същества, които използват заключената в знанията истина и емпиричните факти в стремежа си да овладеят неизвестното. Те превръщат знанието в истина, опита – в мъдрост. В Рая възходящите личности на пространството изпитват висотата на битието. Те притежават знания; те знаят истината; те са способни да

философстват – да мислят с категориите на истината; те могат даже да се опитат да се докоснат до концепцията за Пределния и да осмислят методите на Абсолютите.

27:6.3 (303.1) В южните покрайнини на обширните предели на Рая преподавателите по философия провеждат подробни курсове по седемдесет функционални раздела на мъдростта. Тук те разсъждават за плановете и целите на Безкрайността, стремейки се към координация на опита и съгласуване знанията на всички, на които е достъпна тяхната мъдрост. Те са достигнали висока степен на специализация в подходите към различни вселенски проблеми, но до окончателни изводи винаги стигат в пълно съгласие.

27:6.4 (303.2) Тези Райски философи използват всевъзможни методи на преподаване, включително висшия метод на графите на Хавона, и някои Райски методи за предаване на информация. Всички тези висши методи за съобщаване на знания и излагане на идеи са съвършено недостъпни за разбирането на даже най-високоразвития човешки ум. Един час обучение в Рая би съответствал на десет хиляди години обучение с използването на урантийските методи, основани на запомнянето на думите. Вие сте неспособни да разберете дадените начини за комуникация, а в смъртния опит просто няма нищо, с което да можем да ги сравним или съпоставим.

27:6.5 (303.3) Преподавателите по философия получават върховно наслаждение, споделяйки своето тълкуване за вселената на вселените със съществата, извисяващи се от световите на пространствата. И макар философските

изводи никога да не придобиват такъв окончателен характер, какъвто притежават фактическото знание и неподправеният опит, прослушвайки разсъжденията на тези първични свръхнафими за нерешените проблеми на вечността и действията на Абсолютите, вие задълго ще запазите чувството си на удовлетворение от изучаването на тези неразрешени въпроси.

27:6.6 (303.4) Интелектуалните занятия в Рая не се транслират; съвършената философия е достъпна само на тези, които присъстват там лично. Обкръжаващите творения знаят за тези учения само от онези, които са преминали през дадения опит и впоследствие са донесли тази мъдрост до вселенските пространства.

7. Възпитателите по поклонение

27:7.1 (303.5) Поклонението е най-висшата привилегия и главно задължение на всички създадени разумни същества. Поклонението е съзнателен и радостен акт на признаване и приемане на истината и факта за съкровената и лична връзка на Създателите с техните създания. Качеството на поклоненията се определя от дълбочината на възприятието, на което е способно създанието; и с разширяването на знанията за безкрайния характер на Боговете актът на поклонение става все по-всеобхватен, докато накрая не постигне блаженството на висшия емпиричен възторг и най-изтънченото наслаждение, което е известно само на създадените същества.

27:7.2 (303.6) Макар че на Райския Остров съществуват само няколко места за поклонение, той по-скоро напомня едно

огромно светилище за божествено служене. Поклонението е най-главната и преобладаващ порив на всички тези, които достигат неговите благословени брегове – този произволен израз на чувствата на същества, които знаят за Бога достатъчно, за да постигнат неговото присъствие. С придвижването към центъра, с всеки нов кръг на Хавона, поклонението става постоянно усиливащ се порив, докато в Рая се появява потребността някой да го управлява и да регулира неговия израз.

27:7.3 (304.1) Изпитваните в Рая периодически, произволни, групови и други особени изражения на висше поклонение и духовно прославяне се провеждат под ръководството на специален корпус от първични свръхнафими. Направлявано от тези възпитатели, подобно поклонение постига целите на създанията, донасяйки висше наслаждение и издигайки се до най-висшето съвършенство на възвишеното самоизразяване и лично наслаждение. Всички първични свръхнафими се стремят да станат възпитатели по поклонение; и всички възходящи същества с радост биха се предавали на вечно поклонение, ако ръководителите по назначенията не разпускаха периодически тези събрания. Но от нито едно възходящо същество не се изисква да приеме назначение във вечно служене, преди да постигне пълно удовлетворение от поклонението.

27:7.4 (304.2) Задачата на възпитателите по поклонение е да научат възходящите създания така да изразяват своето поклонение, че да получават пълно удовлетворение от самоизразяването и едновременно с това да имат

възможност да отделят внимание на основните занимания от Райския режим. Без усъвършенстване на техниката на поклонението на достигналия Рая обикновен смъртен щяха да му бъдат необходими не една стотица години, за да достигне пълно и удовлетворяващо изразяване на своите чувства на разумната признателност и благодарност на възходящото създание. Възпитателите по поклонение откриват нови и преди това неизвестни пътища за изразяване, за да могат чудесните деца, родени в изпитанията на времето и пространството, да могат много по-бързо да получат пълно удовлетворение от поклонението.

27:7.5 (304.3) При поклонението пред Божествата на Рая всички способности на всички същества в цялата вселена, които могат да бъдат насочени към усилването и възвисяването на възможностите за самоизразяване и проявяване на признателност, се използват в пълен обем. *Поклонението е най-върховната радост на Райското съществуване* ; то е освежаващото свободно време в Рая. Това, което свободното време прави за вашия изнурен ум на Земята, поклонението ще направи за вашите прославени души в Рая. Начинът за поклонение в Рая е напълно недостъпен за смъртното разбиране, но неговият дух може да бъде вкусен още на Урантия, тъй като духовете на Боговете и сега пребивават във вас, обкръжават ви и ви въодушевяват за истинско поклонение.

27:7.6 (304.4) В Рая има специално определени места и специално време за изразяване на поклонение, но това е недостатъчно за непрекъснато нарастващия поток на

духовно чувство, проявяващо се в съответствие с увеличаването на знанията и разширяването възприемането на божествеността във великолепните същества на емпиричното извисяване към вечния Остров. От времето на Грандфанда свръхнафимите не са успявали в пълна степен да обхванат със своето внимание духа на поклонение в Рая. Той винаги превишава предварителните оценки. Това се обяснява с факта, че личностите, притежаващи вродено съвършенство, са неспособни в пълна степен да осъзнаят колосалните прояви на духовното чувство в същества, които бавно и с труд са се извисили до блаженството на Рая от дълбините на духовния мрак, присъщ на низшите светове на времето и пространството. Когато такива ангели и смъртни на времето постигнат присъствието на Силите на Рая, се извършва изливане на натрупваните с векове чувства – зрелище, разтърсващо ангелите на Рая и извикващо върховна радост и божествено удовлетворение в Райските Божества.

27:7.7 (304.5) Понякога целият Рай бива погълнат от неудържима вълна на духовни излияния и чувства на преклонение. Често възпитателите по поклонение се оказват неспособни да контролират такива явления и тогава в обителите на Божествата възниква троен светлинен импулс, означаващ, че божественото сърце на Боговете е съвършено и напълно удовлетворено от искреното поклонение на обитателите на Рая – прославлените съвършени обожавачи и възходящите създания на времето. Какво тържество на метода! Какво съвършенство на вечния план и цели на Боговете –

разумната любов на детето-създание, в пълна мяра удовлетворяваща безкрайната любов на Бащата-Създател!

27:7.8 (305.1) Получавайки върховно удовлетворение от пълнотата на поклонението, вие сте готови за зачисляване в Корпуса на Завършилите. Възходящият път се приближава към края си и наближава празнуването на седмото тържество. Първото тържество е бил договорът, сключен от смъртното създание с Настройчика на Съзнанието и утвърдил целта – продължаване на живота; второто – пробуждането в моронтийния живот; третото – сливането с Настройчика; четвъртото – пробуждането в Хавона; петото – ознаменуването на пристигането при Всеобщия Баща; шестото – пробуждането от последния сън-преход. Седмото тържество е ознаменуването на приемането в редовете на смъртните завършили и началото на вечното служене. Придобиването на завършващия седми стадий въплъщение на духа ще стане евентуално първият от празниците на вечността.

27:7.9 (305.2) С това завършва разказът за свръхнафимите на Рая – най-висшата категория попечителски духове, разказът за съществата, които като всеобщ клас винаги са редом с вас – като се започне от вашия роден свят и се стигне до завършващото прощаване с възпитателите по поклонение, когато – давайки Троична клетва за вечност, вие бивате приети в Корпуса на Смъртните Завършили.

27:7.10 (305.3) Завършилият стои пред прага на вечното служене на Райската Троица, лице в лице с непознаваемостта на Бог-Крайния.

27:7.11 (305.4) [Представено от Възпитател по Мъдрост на Уверса.]

Документ 28. Попечителски духове на свръхвселените

28:0.1 (306.1) КАКТО свръхнафимите са ангелското войнство на централната вселена, а серафимите – на локалните вселени, така и секонафимите представляват попечителските духове на свръхвселените. Но по степента на своята божественост и потенциал на върховност тези деца на Отразяващите Духове са много по-близо до свръхнафимите, отколкото до серафимите. При своето служене в свръхтворенията те не са сами и процесите, ставащи при съдействието на техните неразкрити партньори, са толкова многобройни, колкото и загадъчни.

28:0.2 (306.2) Така както попечителските духове на свръхвселените се описват в настоящото повествование, те включват три категории:

28:0.3 (306.3) 1. Секонафими.

28:0.4 (306.4) 2. Тertiaфими.

28:0.5 (306.5) 3. Омниафими.

28:0.6 (306.6) Предвид това, че двете последни категории нямат достатъчно пряко отношение към възходящата програма за еволюцията на смъртните, те ще бъдат разгледани накратко, преди да преминем към по-подробния разказ за секонафимите. Формално и тертиафимите, и омниафимите не са попечителски духове, принадлежащи на

свръхвселените, макар че както те, така и другите са духовни попечители, служещи в пределите на свръхтворението.

1. Тertiaфимите

28:1.1 (306.4) Тези висши ангели са в регистрите на столичните светове на свръхвселените и въпреки своята служба в локалните творения формално те са постоянни обитатели на столиците на свръхвселените, тъй като не се отнасят към изконните същества на локалните вселени. Тertiaфимите са деца на Безкрайния Дух, които се персонализират в Рая на групи от по хиляда същества. Тези възвишени личности, които се отличават с божествена самобитност и почти ненадмината разностранност, са дар на Божиите Синове-Създатели от Безкрайния Дух.

28:1.2 (306.5) Когато Син Михаил напуска родния режим на Рая, готов да пристъпи към такова дръзновено пространствено начинание, каквото е създаването на вселена, Безкрайният Дух поражда група от хиляда спътници-tertiaфими. И тези величествени духове следват Сина-Създател, когато той се отправи на непознатото пътешествие, пристъпвайки към организиране на вселена.

28:1.3 (306.6) На ранните стадии от формирането на вселена тези хиляда tertiaфими представляват единствения личен персонал на Сина-Създател. Те придобиват огромен опит в течение на дейните епохи на строителството на вселената и други астрономически манипулации, намирайки се редом със Сина-Създател чак до този ден, когато се персонализира Ясна Утринна Звезда – първородното

същество на съответната локална вселена. След това се приемат и удовлетворяват молбите за тяхната оставка. А с появата на първоначалните категории на изконните ангели тертиафимите се оттеглят от служене в локалните вселени и изпълняват функциите на попечители, свързващи Сина-Създател, към когото са били прикрепени преди това, с Извечно Древния, съответстващ на свръхвселената.

2. Омниафимите

28:2.1 (307.1) Омниафимите се създават от Безкрайния Дух съвместно със Семейството на Върховните Администратори и те са изключителни слуги и посланици на тези Върховни Администратори. Служенето на омниафимите обхваща голямата вселена, а орвонтонският център на техния корпус се намира в северната част на Уверса, където те се разполагат като доброволческа колония с особен статут. Те не са регистрирани на Уверса, както не са прикрепени и към нашата администрация. Нямаат пряко отношение и към програмата за еволюционен възход на смъртните.

28:2.2 (307.2) Омниафимите се занимават изцяло с общо наблюдение в свръхвселените в интерес на административната координация, представлявайки гледната точка на Седемте Върховни Администратора. Нашата уверска колония омниафими получава инструкции само от Върховния Администратор на Орвонтон и се отчита само на него. Върховният Администратор се намира в седмата обща административна сфера във външния кръг спътници на Рая.

3. Секонафимите

28:3.1 (307.3) Създатели на секонафическото войнство са седемте Отразяващи Духа, назначени в столичните светове на всяка свръхвселена. Създаването на тези ангели на групи от по седем секонафима е свързано с определен метод, основан на ответната реакция на Рая. Във всяка седморка неизменно влизат един първичен, трима вторични и трима третични секонафима; те винаги се появяват на света в такова съотношение. След създаването на седем секонафима един от тях е първичен – прикрепва се към службата на Извечно Древните. Тримата вторични ангела се обединяват с три групи, влизащи в свръхправителството управляващи с Райски произход: Божествените Съветници, Възпитателите по Мъдрост и Всеобщите Цензори. Тримата третични ангела се прикрепват към възходящите тринитизирани партньори, управители на свръхвселената: Могъщите Посланици, Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер.

28:3.2 (307.4) Тези секонафими на свръхвселените са потомци на Отразяващите Духове, затова отразяващата способност е тяхно неотменно качество. Те реагират отразяващо на всички стадии от съществуването на всяко същество, водещо своя произход от Третия Източник и Център и Райските Синове-Създатели, но те не притежават непосредствена отразяваща способност по отношение на съществата и организмите – личностни или други, произхождащи изключително от Първия Източник и Център. Ние разполагме с многобройни свидетелства за фактическото съществуване на всеобщите кръгове на

разума на Безкрайния Дух, но даже ако нямаше други доказателства, то отразяващите действия на секонафимите щяха да бъдат достатъчна демонстрация на реалността на всеобщото присъствие на безкрайния разум на Съвместния Извършител.

4. Първичните Секонафими

28:4.1 (307.5) Прикрепени към Извечно Древните, първичните секонафими са живи огледала на служба при тези триединни управители. Помислете какво означава за организацията на свръхвселената възможността да се обърнеш към такова живо огледало, за да можеш с негова помощ да видиш и чуеш определени реакции на друго същество, намиращо се на разстояние хиляди и стотици хиляди светлинни години, и да направиш всичко това мигновено и безпогрешно. За управление на вселените е необходима документация – полезна система за далечна връзка; огромна помощ оказват Единичните и други посланици, но Извечно Древните, стоящи на половината път между обитаемите светове и Рая – между човека и Бога, са способни мигновено да видят двете страни, да чуят двете страни, да *знаят* двете страни.

28:4.2 (308.1) В свръхвселените тази способност – да чуваш, виждаш и знаеш всичко, е съвършено реализирана само от Извечно Древните и само в техните столични светове. Но и там съществуват ограничения: на Уверса такава връзка обхваща само световите и вселените на Орвонтон и този метод на отразяване, макар и да не действа между свръхвселените, тясно свързва всяка от тях с централната вселена и Рая. Така седемте свръхправителства, оставайки

изолирани едно от друго, в съвършенство отразяват висшестоящата власт и едновременно с това напълно разбират и знаят потребностите на по-долу лежащите сфери.

28:4.3 (308.2) Вследствие присъщите им качества първичните секонафими проявяват склонност към седем вида служба и естествено, по своите природни качества, първите серии от реда първични секонафими са способни да интерпретират разума на Духа на Извечно Древните.

28:4.4 (308.3) 1. *Гласът на Съвместния Извършител.* Във всяка свръхвселена първият от първичните секонафими и всяко седмо от появилите се впоследствие същества от дадената категория проявяват високата способност към адаптация, необходима за разбирането и тълкуването на разума на Безкрайния Дух на Извечно Древните и техните партньори в правителствата на свръхвселените. Това има огромно значение в столичните светове на свръхвселените, тъй като – за разлика от локалните творения с техните Божествени Попечителки, правителството на свръхвселената няма специално възплъщение на Безкрайния Дух. Затова тези секонафически гласове се превръщат в най-голямото приближаване до личното представителство на Третия Източник и Център в съответната столична сфера. Разбира се, тук присъстват Седемте Отразяващи Духа, но тези създатели от секонафическото воинство са по-автоматично и истинско отражение на Съвместния Извършител, отколкото на Седемте Главни Духа.

28:4.5 (308.4) 2. *Гласът на Седемте Главни Духа.* Вторият първичен секонафим и всеки седми от създадените

впоследствие е дарен с качества за изобразяване на обединената природа и реакции на Седемте Главни Духа. Макар че всеки Главен Дух вече е представен в столицата на свръхвселената от един от получените съответно назначение Отразяващи Духове, това представителство е индивидуално, а не колективно. Съвместно те присъстват само в отразяващ аспект; затова Главните Духове приветстват служенето на тези във висша степен личностни ангели – втората серия в категорията на първичните секонафими, и толкова компетентни в ролята на техни представители в администрацията на Извечно Древните.

28:4.6 (308.5) 3. *Гласът на Синове-Създатели.* Вероятно Безкрайният Дух е имал някакво отношение към създаването или подготовката на Райските Синове Михаиловци, тъй като третият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие притежават изумителния дар да отразяват разума на тези Синове-Създатели. Ако Извечно Древните пожелаят да узнаят – действително да узнаят, мнението на Михаил Небадонски по отношение на някакъв обсъждан въпрос, не би им се налагало да се свързват с него по каналите за космическа връзка; би било необходимо само да призоват Възглавяващия Гласове на Небадон, който, получавайки съответната молба, би представил регистрацията Михаил секонафим; и Извечно Древните биха могли веднага да възприемат гласа на Сина-Владетел на Небадон.

28:4.7 (309.1) Никоя друга категория синове не може да бъде „отразявана“ по такъв начин и никой друг ангелски чин не

е способен да изпълнява такава функция. Ние не разбираме напълно как именно се осъществява това и на мен ми се струва съмнително доколко дори самите Синове-Създатели напълно го разбират. Но ние знаем със сигурност, че този метод действа, и също така знаем, че той действа безпогрешно и успешно, тъй като за цялата история на Уверса секонафическите гласове никога не са допускали грешка в своята дейност.

28:4.8 (309.2) Започвате да виждате как божествеността обкръжава времевото пространство и овладява пространственото време. Вие придобивате едно от първите мимолетни впечатления за присъщия на кръга на вечността метод, който понастоящем е видоизменен, за да помогне на децата на времето да преодолеят нелеките препятствия на пространството. Всички тези феномени са допълнителни по отношение на основния вселенски метод на Отразяващите Духове.

28:4.9 (309.3) Макар Извечно Древните да са лишени от личното присъствие на висшестоящите Главни Духове и низшестоящите Синове-Създатели, в тяхно разпореждане се намират живи същества, които са настроени спрямо космическите механизми, осигуряващи пределна точност и съвършенство на отразяване; благодарение на тях Извечно Древните могат да използват отразяващото присъствие на всички възвишени същества, от личното присъствие на които са лишени. Благодарение на това, а също и на други неизвестни ви средства, Бог присъства потенциално в столичните светове на свръхвселените.

Съотнасяйки мълниеносното възприятие на постъпващия свише глас на Духа и постъпващия отдолу глас на Михаил, Извечно Древните в съвършенство определят волята на Отеца. Това им позволява с непогрешима точност да установяват волята на Отеца по въпроси, отнасящи се до управлението на локалните вселени. Но за да се определи волята на един от Боговете, изхождайки от знанията на другите двама, всички Древни на Дните трябва да действат заедно; за получаване на отговора двама биха били недостатъчно. И по тази причина, даже ако нямаше други, свръхвселените винаги щяха да се възглавяват от трима Извечно Древни, а не от един, и даже не от двама.

4. *Гласът на ангелското войнство.* Четвъртият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие се оказват ангели, реагиращи по характерен начин на настроенията на всички ангелски категории, включвайки висшестоящите свръхнафими и низшестоящите серафими. Така мнението на всеки главен или контролиращ ангел може моментално да се използва на всеки съвет на Извечно Древните. Във вашия свят предводителката на серафимите на Урантия ежедневно осъзнава феномена на отразения пренос – с други думи, това, че нейните услуги по някаква причина са нужни на Уверса; но ако тя предварително не бива предупредена от Единичен Посланик, остава в пълно неведение относно целта на такова обръщение и средствата за неговото постигане. Тези попечителски духове на времето постоянно съобщават безсъзнателна, а поради това определено непредубедена информация по отношение на

безкрайния ред дела, изискващи внимание и обсъждане от Извечно Древните и техните партньори.

28:4.12 (309.6) *5. Оператори по транслациите.* Съществува специален клас предавани с помощта на транслации послания, които се приемат само с тези първични секонафими. Макар тези същества да не са постоянни оповестители на Уверса, те работят заедно с ангелите с отразяващи гласове с цел синхронизация на отразения образ на Извечно Древните спрямо някои конкретни послания, постъпващи по основните канали за вселенска връзка. Операторите по транслацията са петата серия първични секонафими: петият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие.

28:4.13 (310.1) *6. Транспортни личности.* Това са секонафимите, пренасящи странстващите на времето от столичните светове на свръхвселените до външните кръгове на Хавона. Това е транспортният корпус на свръхвселените, действащ както по направление към центъра – Рая, така и навън – към намиращите се в съответните сектори светове. Този корпус включва шестия първичен секонафим и всеки седми, създаден впоследствие.

28:4.14 (310.2) *7. Резервен корпус.* Огромна група, представена от седемте първични секонафими, се намира в резерв за изпълнение на разнообразни задачи и извънредни поръчения в световите. Не притежавайки висока специализация, те са способни достатъчно успешно да изпълняват всяка от функциите на своите разнообразни партньори, но такава специализирана дейност се извършва само в извънредни случаи. Обикновено техните

задължения са свързани с изпълнението на свръхвселенски задачи от общ тип, непопадащи в полето на дейност на специализираните ангели:

5. Вторичните Секонафими

28:5.1 (310.3) Секонафимите от вторична категория притежават не по-малка отразяваща способност, отколкото техните първични събратя. За секонафимите делението на първични, вторични и третични не означава разлики в статута или функциите. Такова деление обозначава само порядъка на тяхната дейност, в която всичките три групи проявяват еднакви качества.

28:5.2 (310.4) Седемте отразяващи типа вторични секонафими биват назначавани в службата на еднородните троични партньори на Извечно Древните в следния ред:

28:5.3 (310.5) - към Възпитателите по Мъдрост – Гласовете на Мъдростта, Душите на Философията и Съюзите на Душите;

28:5.4 (310.6) - към Божествените Съветници – Сърцата на Съвета, Радостите на Битието и Радостите от Служенето;

28:5.5 (310.7) - към Всеобщите Цензори – Определителите на Духове.

28:5.6 (310.8) Както и първичната категория, тази група се създава на серии; това означава, че първородният и всеки седми появил се впоследствие вторичен секонафим се отнасят към Гласа на Мъдростта; това се отнася и за останалите шест типа от тези отразяващи ангели.

1. *Гласът на Мъдростта.* Някои от тези секонафими се намират в непрекъсната връзка с живите енциклопедии на Рая – пазителите на знания измежду първичната категория свръхнафими. Както и представителите на специализираната отразяваща служба, Гласовете на Мъдростта са живи, съвременни, изчерпателни и изключително надеждни концентрации и средоточия на съвкупната мъдрост на вселената на вселените. По отношение на практически безкрайния обем информация, преминаващ по главните кръгове на свръхвселените, тези възвишени същества притежават такава огромна отразяваща способност, избирателност и чувствителност, че са способни да отбират и приемат същността на мъдростта и безпогрешно да предават тези бисери на мисълта на висшестоящите същества – Възпитателите по Мъдрост. И те действат така, че Възпитателите по Мъдрост могат не само да чуват действителните и неподправени изражения на мъдростта, но и виждат отразения образ на самите същества – висши или низши, изrekli съответната мъдрост.

Казано е: „Ако някой няма достатъчно мъдрост, нека поиска.“ Когато на Уверса е необходимо да се вземе мъдро решение в заплетени ситуации, свързани със сложни въпроси, които трябва да се решават от правителството на свръхвселената, и когато се изисква решение, отбелязано като мъдрост на съвършенството и като мъдрост на целесъобразността, тогава Възпитателите по Мъдрост призовават цял отряд от Гласовете на Мъдростта и благодарение на тяхното съвършено майсторство настройват и направляват тези живи

приемници на заключената в разума и циркулираща във вселената на вселените мъдрост, така че чрез тези секонафически гласове на централната вселена веднага се излива поток от божествена мъдрост и поток от практическата мъдрост на висшите умове от вселените на низшестоящите нива.

28:5.9 (311.1) Ако възникнат трудности относно хармонизацията на две от тези разновидности на мъдростта, веднага се отправя молба до Божествените Съветници, които незабавно определят правилния набор от методи. Ако се появят съмнения по отношение достоверността на информацията на някой свят, където често избухват въстания, отправя се молба до Цензорите, които заедно със своите Определители на Духовете са способни веднага да разберат същество с „какъв дух“ е станало подбудител на съветника. Така вековната мъдрост и съвременният интелект винаги се намират в разпореждане на Извечно Древните, подобно на книга, разтворена пред техния благотворен взор.

28:5.10 (311.2) Вие сте почти неспособни да разберете какво значение има това за тези, на които е поверено управлението на свръхвселената. Грандиозността и всеобхватността на тези процеси излизат изцяло отвъд рамките на крайните представи. Когато вие се окажете, както неведнъж съм се оказвал и аз, в специалните приемни зали на храма на мъдростта на Уверса и видите всичко това със своите очи, ще бъдете обхванати от чувство на възторг, ще бъдете потресени от съвършенството на сложната система, от надеждността на

действието на междупланетните вселенски комуникации. Вие ще отдадете дължимото на божествената мъдрост и благодат на Боговете, чиито замисли и постъпки се отличават с такова превъзходство. И всичко това действително става именно така, както го обрисовах.

28:5.11 (311.3) *2. Душата на Философията.* Тези възхитителни учители също са прикрепени към Възпитателите по Мъдрост и – при отсъствие на други указания – поддържат фокусната синхронност с учителите по философия в Рая. Представете си, че сте се приближили до огромно и сякаш живо огледало, но вместо отражението на своята крайна и смъртна обвивка видите отразената мъдрост на божествеността и философията на Рая. И ако е желателно да се „инкарнира“ тази философия на съвършенството, тя да бъде адаптирана така, че да могат да я използват на практика и да я усвоят скромните народи от низшите светове – достатъчно е тези живи огледала само да насочат своите повърхности надолу, за да отразят критериите и потребностите на друг свят или вселена.

28:5.12 (311.4) Именно с помощта на такива методи Възпитателите по Мъдрост приспособяват решенията и препоръките към истинските потребности и действителния статут на конкретните народи и светове в неизменно взаимодействие с Божествените Съветници и Всеобщите Цензори. Но върховното съвършенство на тези процеси е недостъпно даже за моето разбиране.

28:5.13 (311.5) *3. Съюзът на Душите.* Тези ангели отразяват идеалите и статута на етичните отношения и са последни членове на триединния персонал на Възпитателите по

Мъдростта. От всички вселенски проблеми, изискващи проява на върховна емпирична мъдрост и способност за адаптация, най-сериозните възникват във взаимоотношенията и обединенията на разумни същества. В деловите отношения и търговията, в дружеските и брачни обединения на хората или във връзките на ангелското войнство винаги се проявяват някои търкания и незначителни разногласия, които са твърде тривиални, за да привлекат вниманието на миротворци, но те в достатъч

28:5.14 (312.1) на степен отвличат и безпокоят, за да попречат на спокойното функциониране на вселената, ако им бъде позволено да продължат и да се задълбочат. Затова Възпитателите по Мъдрост предоставят премъдрия опит на своята категория като „миро на примирението“ за цялата свръхвселена. В цялата тази работа на мъдреците на свръхвселените им помагат техните умели отразяващи партньори – Съюзите на Душите, предоставящи текуща информация за състоянието на вселената и едновременно описващи Райския образец за най-доброто възможно решаване на тези сложни проблеми. При липса на други разпореждания тези секонафими поддържат отразяваща връзка с тълкувателите на етиката в Рая. Това са ангелите, които развиват и укрепват съвместната дейност в целия Орвонтон. Един от най-важните уроци, който ви е необходимо да усвоите в течение на своя живот в плът, е *съвместната работа*. Сферите на съвършенството са населени с тези, които са овладели това изкуство на съвместната работа с други същества. Във вселената има малко задачи за самотници. Колкото по-високо се

извисявате, толкова по-силно ще бъде вашето чувство за самотност при временните раздели със своите приятели.

28:5.15 (312.2) *4. Сърцето на Съвета.* Това е първата група отразяващи духове, намираща се под ръководството на Божествените Съветници. Секонафимите от дадения тип имат достъп до фактите на пространството, извличайки информацията за тях от кръговете на времето. На първо място те са способни да отразяват свръхнафическите координатори на информация, но те също така избирателно отразяват съветите на всички същества както от висш, така и от низш ранг. Всеки път, когато към Божествените Съветници се обръщат за важен съвет или решения, те незабавно свикват сбор на Сърцата на Съвета и веднага се прави заключение, действително отчитащо съвкупната мъдрост и съждения на най-компетентните умове в цялата свръхвселена, всеки от които е бил оценен и проверен в светлината на препоръки, дадени от висшите умове на Хавона и даже на Рая.

28:5.16 (312.3) *5. Радостта на Битието.* По своята природа тези същества са отразяващо настроени спрямо висшестоящите свръхнафически съгласуващи и някои низшестоящи серафими, но на мен ми е трудно да обясня с какво именно се занимават членовете на тази забележителна група. Тяхната основна дейност е свързана със стимулиране на проявяването на радост сред различните категории на ангелското войнство и волевите създания от по-ниско ниво. Божествените Съветници, към които те са прикрепени, рядко ги използват специално за откриване на източника на радост. В по-широк аспект, а и в

сътрудничество с управляващите реверсия, те изпълняват функцията на аналитични центрове на радостта, стремейки се да усъвършенстват проявяването на удоволствие в световите и едновременно опитвайки се да подобрят чувството за хумор, да развият чувството за свръххумор при смъртни и ангели. Те се стремят да покажат, че на свободното съществуване е присъща радост, независима от външните въздействия; и те са прави, макар да се сблъскват с огромни трудности, внедрявайки тази истина в съзнанието на примитивните хора. По-духовните личности и ангели по-бързо се поддават на тяхното обучение.

28:5.17 (312.4) *6. Радостта от Служенето.* Тези ангели с висока степен на точност отразяват отношението на Райските възпитатели – в много отношения напомняйки Радостите на Битието, те се стремят да повишат ценността на служенето и получаваното от него удовлетворение. Те са направили много, за да хвърлят светлина над бъдещото възнаграждение, съдържащо се в безкористното служене – служене в името на разширяването на царството на истината.

28:5.18 (312.5) Божествените Съветници, към които е прикрепена дадената категория, я използват за междупланетно отразяване на тези блага, които се извличат от духовното служене. Използвайки постиженията на най-добрите същества за увеличаване и поощряване на останалите, секонафимите имат огромен принос в повишаването на качеството за предано служене в свръхвселените. Съобщавайки в някой от световите какво става в другите

светове, особено в най-добрите, те успешно използват духа на братското съревнование. Живителното и здраво съперничество се поощрява даже сред серафическото войнство.

28:5.19 (313.1) *7. Определителят на Духове.* Съществува особена връзка между съветниците и помощниците на втория кръг на Хавона и тези отразяващи ангели. Те са единствената категория секонафими, прикрепена към Всеобщите Цензори, но възможно най-специализираната от всички. Независимо от източника или канала на информация, въпреки ограничеността на имащия свидетелство, достатъчно е само да се подложиш на неговото изпитващо отразяване и определителите на духове ти съобщават истинския мотив, действителната цел и истинския характер на неговия източник. Аз се възхищавам на съвършените действия на тези ангели, които така безпогрешно отразяват действителната нравствена и духовна природа на всеки попаднал във фокуса на тяхното внимание индивид.

28:5.20 (313.2) Определителите на Духове изпълняват тези сложни задачи благодарение на присъщата им „духовна проникателност“, ако ми бъде позволено да се възползвам от такива думи в опит да предам на човешкия разум мисълта за това, че тези отразяващи ангели действат интуитивно, непроизволно и безпогрешно. Когато съзерцават тези представи, Всеобщите Цензори се срещат лице в лице с оголената душа на отразения индивид; именно тази достоверност и съвършенство на описанието са една от причините, за да могат Цензорите винаги да

действат толкова справедливо като праведни съдии. Определителите на Духове неизменно съпровождат Цензорите отвъд пределите на Уверса и те са така ефективни във вселените, както и в своя уверски център.

28:5.21 (313.3) Уверявам ви, че всички тези процеси в духовния свят са реални, че те се извършват в съответствие с установени правила и в съгласие с ненарушими и всеобщи закони. Веднага след като в тях се вдъхва живот, съществата от всяка новосъздадена категория моментално се отразяват на небесата; живото изображение на природата и възможностите на създанието мигновено се предават в столицата на свръхвселената. Така благодарение на Определителите на Духове Цензорите достоверно и в пълна мярка знаят „какъв е духът“ на съществото, родено в света на пространството.

28:5.22 (313.4) Така е и със смъртния човек: Майчинският Дух на Салвингтон изцяло ви познава, тъй като Светият Дух на вашия свят „прониква във всичко“ и всичко, което божественият Дух знае за вас, мигновено постъпва в разпореждане на секонафическите определители, веднага щом те, използвайки отражението, поискат от Духа съответната информация. Необходимо е да отбележим обаче, че знанието и плановете на частиците на Отеца не се поддават на отразяване. Определителите са способни да отразят и отразяват присъствието на Настройчици (и Цензорите ги провъзгласяват за божествени), но те са неспособни да разгадаят съдържанието на разума на Тайнствените Наставници.

6. Третичните Секонафими

28:6.1 (313.5) Както и техните събратя, тези ангели се създават на серии от по седем отразяващи вида, но те не получават индивидуални назначения в различните служби на управляващите на свръхвселените. Всички третични секонафими съвместно биват прибавяни към Тринитизирани Синове на Постиженията и тези възходящи си нове се ползват от тях поред; това означава, че Могъщите Посланици използват всички от третичните типове, както постъпват и другите същества с този статут – Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер. Към тези седем типа третични секонафими се отнасят:

28:6.2 (314.1) 1. *Значението на Произхода.* На възходящите Тринитизирани Синове правителствата на свръхвселената възлагат задължението да разглеждат всички въпроси, свързани с произхода на всеки индивид, раси или свят; и значението на произхода е най-важният въпрос във всички наши планове за космически прогрес на живите създания на конкретния свят. Всички взаимоотношения и етически норми произтичат от основополагащите факти на произхода. Произходът е основата за ответното отношение на Боговете. Съвместният Извършител винаги „забелязващо за човек се е появил на света“.

28:6.3 (314.2) При върховните низходящи същества произходът просто е факт, в който можеш да се увериш; но за възходящите същества – включително низшите чинове ангели, природата и обстоятелствата на произхода не винаги са толкова понятни, макар че имат също толкова решаващо значение почти при всеки завой на вселенските

дела; с това се обяснява и тази ценност, която представлява за нас групата отразяващи секонафими, способни мигновено да опишат всичко, което се отнася до генезиса на всяко същество както в централната вселена, така и във всяка точка на свръхвселената.

28:6.4 (314.3) Значението на Произхода е жив, достъпен справочник по родословие на огромното войнство същества, включвайки хората, ангелите и другите същества, населяващи седемте свръхвселени. Те винаги са готови да снабдят своето ръководство със съвременна, изчерпателна и достоверна оценка на факторите на произхода и действителния статут на всеки индивид във всеки свят на съответната свръхвселена; и оперирането с намиращите се на тяхно разположение факти винаги съответства на истинското положение на нещата.

28:6.5 (314.4) *2. Паметта за Милосърдието.* Това са реални, пълни, изчерпателни и живи свидетелства за милосърдието, проявено по отношение на индивиди и раси при стриктното съдействие на Безкрайния Дух в стремежа му да адаптира присъщата праведност и справедливост към статута на световите в съответствие с тези описания, които се изпълняват от Значенията на Произхода. Паметта за Милосърдието разкрива нравствения дълг на децата на милосърдието – техния духовен пасив, който е необходимо да се съпостави с актива – спасителното условие, определено от Божиите Синове. Разкривайки предварителното милосърдие на Отеца, Божиите Синове учредяват необходимия кредит, гарантиращ спасение на всички. А след това, в съответствие с данните, получени от

Значенията на Произхода, се установява кредитът на милосърдие, отпуснат за спасяването на всяко мислещо създание – кредит щедър и достатъчно привилегирован, за да осигури спасение за всяка душа, действително стремяща се към божествено гражданство.

28:6.6 (314.5) Паметта за Милосърдието е живо пробно салдо, текущо извлечение от вашата сметка в ръцете на свръхестествените сили на съответния свят. Това са живите свидетелства за милосърдната помощ, които се зачитат като част от свидетелските показания в съдилищата на Уверса при обсъждане правото на индивида на вечен живот, когато „троновете са поставени и Извечно Древните са заели места. Пред тях започват и завършват пространствените съобщения на Уверса; много хиляди им служат и милиони стоят пред тях. Съдът е готов да започне и книгите са разтворени“. Книгите, разтваряни в толкова знаменателен час, са живите свидетелства, третичните секонафими на свръхвселените. При необходимост съществуващите официални данни се използват за потвърждаване на свидетелските показания на Паметта на Милосърдието.

28:6.7 (314.6) Паметта на Милосърдието трябва да покаже, че спасителният кредит, учреден от Божиите Синове, напълно и добросъвестно е изплатен в предано служене от търпеливите личности на Третия Източник и Център. Но когато милосърдието се изтощава, когато „паметта“ за милосърдие потвърди неговото опустошение, тогава тържествува правосъдието и решава праведността. Защото милосърдието не трябва да се натрапва на тези, които го

презират; милосърдието се дарява, не за да го тъпчат упоритите бунтовници на времето. При все това, макар че милосърдието е скъп и ценен дар, вашият собствен наличен кредит значително превишава вашите възможности да изчерпите този резерв, стига само да сте искрени и чистосърдечни.

28:6.8 (315.1) Заедно със своите третични партньори отразяващите милосърдието участват в много видове свръхвселенско служене, включително обучение на възходящите създания. Сред много други неща Значението на Произхода обучава възходящите същества в използване на духовната етика, след което Паметта на Милосърдието ги учи на истинско милосърдие. Макар духовният метод за милосърдна опека да е недостъпен за вашето разбиране, вие сега вече трябва да разберете, че милосърдието е качество на растежа. Трябва да съзнавате, че огромна награда – лично удовлетворение, получава този човек, който е първо – справедлив, второ – честен, трето – търпелив, и накрая – добър. Ако приемете това в сърцето си, то отскачайки оттук, ще смогнете да направите следващата стъпка и действително да проявите милосърдие; но вие сте неспособни на милосърдието като такова. През тези стадии е необходимо да се премине; в противен случай истинското милосърдие е невъзможно. Възможно е покровителство, снизходителност или благотворителност – даже жалост, но не и милосърдие. Истинското милосърдие идва само като прекрасна кулминация на тези предшестващи качества – групово съгласие, взаимна признателност, братско приятелство, духовен съюз и божествена хармония.

28:6.9 (315.2)

3. Същност на Времето. Времето е единственият универсален дар за всички волеви създания – „един талант“, доверен на всички разумни същества. Всички вие разполагате с време, в течение на което можете да осигурите продължаването на живота си; фатално се прехосва времето само тогава, когато го предават на забвение, когато не ви се отдава да го употребите така, че да придобиете увереност в спасението на своята душа. Неспособността да използвате времето в най-пълна степен не влече след себе си фатално наказание; това просто забавя странстващия във времето по възходящия му път. Ако продължаването на живота е завоювано, значи всичко останало е поправимо.

28:6.10 (315.3)

При гласуването на доверие огромно значение има съветът на Същностите на Времето. Времето е съществен фактор за всичко, което се намира от тази страна на Хавона и Рая. На последния съд пред Извечно Древните времето служи като съставна част от свидетелските показания. Същностите на Времето винаги предоставят доказателства, потвърждаващи, че всеки подзащитен е имал достатъчно време за вземане на решения, за правене на избор.

28:6.11 (315.4)

Тези оценяващи времето са и тайната на пророчествата; те описват елемента на времето, който ще е необходим за завършването на всяко дело, и са такива надеждни индикатори, каквито са и баромерите и хрономерите, принадлежащи на други категории живи същества. Боговете виждат напред – затова те знаят предварително; но възходящите управители на вселените

на времето трябва да се съветват със Същностите на Времето, за да могат да предсказват събитията на бъдещето.

28:6.12 (315.5) Вие ще се срещнете с тези същества за пръв път в обителските светове, където те ще ви разкажат за полезното използване на това, което вие наричате „време“: както за неговото положително приложение – труда, така и за отрицателното му приложение – отдиха. Важни са както единият, така и другият вид използване на времето.

28:6.13 (315.6) *4. Важност на Доверието.* Доверието е решаващо изпитание за всички волеви създания. Надеждността е истинско мерило за самообладание, характер. В системата на свръхвселените тези секонафими изпълняват двойна функция: те описват на всички волеви създания чувството на отговорност, важността и светостта на доверието. Едновременно с това те изпращат на управляващите безпогрешни отразяващи образи, показващи степента на надеждност на всеки кандидат по отношение на поверената му тайна или оказаното му доверие.

28:6.14 (316.1) На Урантия вашите опити да интерпретирате характера и да определяте специалните възможности са нелепи, но на Уверса подобни неща се осъществяват в съвършенство. Тези секонафими премерват надеждността на живи везни, определящи безпогрешно характера; стига им само да ви погледнат, а на нас – да погледнем тях, за да узнаем веднага ограниченията на вашата способност да изпълнявате задължения, да оправдавате доверието и да изпълнявате поръчения. Вашият актив на надеждност е

ясно определен наред с вашия пасив за възможна простъпка или предателство.

28:6.15 (316.2) По замисъла на висшестоящите същества вие трябва да еволюирате за сметка на все по-голямо доверие в зависимост от това как развитието на характера ви позволява да се справяте с растящите отговорности; но да възложиш на индивида твърде тежък товар, значи да му причиниш само нещастия и разочарования. Да избегнеш преждевременното възлагане на отговорност на човек или ангел можеш с помощта на съществата, безупречни оценители на способността на индивидите на времето и пространството за приемане на доверие. Тези секонафими неизменно съпровождат Снабдените с Върховни Пълномощия и дадените изпълнители никога не възлагат задачи, докато техните кандидати не бъдат претеглени на секонафическите везни и не бъдат провъзгласени за същества „без недостиг“.

28:6.16 (316.3) 5. *Святост на Служенето.* След потвърждаването на надеждността на съществото веднага му се предоставя привилегията да служи. Само вашата собствена ненадеждност, недостатъчното разбиране на важността на доверието може да се окаже пречка по пътя към разширяването на служенето.

28:6.17 (316.4) Служенето – ако е целеустремено служене, а не робство – донася висше удовлетворение и е изразение на най-висшето божествено достойнство. Служенето бива: ново служене, разширено служене, трудно служене, увлекателно служене и накрая, божествено и съвършено служене – ето целта на времето и предназначението на

пространството. Но времевите цикли на свободното време винаги ще се редуват с преминаващите в служене цикли на прогреса. И след прослуженото време настъпва времето за свръхслужене във вечността. По време на протичането на времето трябва да си представяте труда на вечността така, както и в течение на вечната служба ще си припомняте досега си с времето.

28:6.18 (316.5) Организацията на вселената се гради на потребление и отдаване; по цялото протежение на вечния път вие никога няма да се срещнете с монотонността на бездействието или стагнацията на личността. Прогресът става възможен благодарение на присъщото на вселената движение, постъпателното движение е следствие на божествената способност за действие, а успехът е дете на изобретателното дерзание. Но уважението към етическите норми, необходимостта от признаването на това, че светът и вселената са изпълнени с множество различни типове същества, са неотменими от способността да се сдобиват с успех. Цялото това величествено творение, *включително и вие самите*, не е създадено единствено за вас. Вселената не е егоцентрична. Боговете са провъзгласили: „Поблажено е да даваш, отколкото да вземаш“, а вашият Син-Владетел е казал: „Този, който иска да бъде най-велик от всички ви, трябва да стане ваш слуга.“

28:6.19 (316.6) Истинският характер на всяко служене, от когото и да се изпълнява – от човек или от ангел, се разкрива изцяло от тези секонафически индикатори на служенето, Святостите на Служенето. Те предлагат ясен и изчерпателен анализ на истинските и скрити мотиви. Тези

ангели действително четат мисли, проникват в сърцата и разкриват душите на вселената. Смъртните могат да прибягват към думи, за да скрият своите мисли, но тези висши секонафими излагат на показ дълбоките мотиви на човешкото сърце и ангелския ум.

28:6.20 (317.1) *6 и 7. Тайната на Величието и Душата на Добродетелта.* Когато възходящите странстващи започват да осъзнават значението на времето, пред тях се открива пътят за осъзнаване на важността на доверието и за постигане на светостта на служенето. Освен тези нравствени елементи на величието съществуват също така тайни на величието. В духовните изпитания на величието се отчитат и нравствените елементи, но това качество алтруизъм, което се разкрива в безкористния труд за благо на земните събратя – особено достойните, но търпящи бедствия и лишения същества, служи за истинско *мерило* за планетарно величие. А *демонстрацията* на величие в свят, подобен на Урантия, е проява на самообладание. Велик е не този, който „покорява градове“ и „поробва народите“, а този, който „владее своя собствен език“.

28:6.21 (317.2) Величието е синоним на божественост. Бог е във висша степен велик и добродетелен. *Величието и добродетелта са неразделими.* В Бога те са навеки слети в едно. Буквалната и поразителна илюстрация на тази истина е отразяващата взаимозависимост на Тайната на Величието и Душата на Добродетелта, неспособни да функционират едно без друго. При отразяването на други качества на божествеността секонафимите в

свърхвселената са способни да действат поотделно, но отразяващите оценки на величието и добродетелта са очевидно неразделими. Затова във всеки свят, във всяка вселена тези отразяващи величието и добродетелта трябва да се трудят заедно, неизменно предавайки двойно и взаимозависимо съобщение за всяко същество, върху което съсредоточат своето внимание. Величието е невъзможно да се определи, без да се знае съдържанието на добродетелта, а добродетелта е невъзможно да се опише, без да се демонстрира нейното вътрешно и божествено величие.

28:6.22 (317.3) В различните сфери величието се оценява различно. Да бъдеш велик, означава да бъдеш богоподобен. А тъй като достойнството на величието се определя изцяло от съдържанието на добродетелта, то оттук следва, че даже в рамките на днешния човешки статут вие можете да станете велики, ако благодарение на милосърдието станете добродетелни. Колкото по-неотклонно се придържате към представата за божествени добродетели, колкото по-настойчиво ги следвате, толкова по-уверено ще растете във величие – това неподправено величие, което притежава истинският, достоен за спасение характер.

7. Служенето на Секонафимите

28:7.1 (317.4) Секонафимите водят произхода си от столиците на свърхвселените, където са разположени техните центрове, но областта на техните действия, включително техните приятели, изпълняващи функциите на свързочници, се простира от Рая до еволюционните светове на

пространството. Техните услуги се ценят високо като членове на съвещателните асамблеи на свръхправителствата; огромна помощ те оказват и на доброволческите колонии на Уверса – на астрономите, на туристите по хилядолетия, на небесните наблюдатели и на много други, включително на възходящите създания, очакващи преместване в Хавона. Извечно Древните с удоволствие назначават някои от първичните секонафими в помощ на възходящите създания, разположени в обкръжаващите Уверса четиристотин и деветдесет образователни свята, където учители са също така много представители на вторичната и третична категории. Тези уверски спътници представляват заключителните училища на университетите на времето; те служат като подготовителен курс за университета на Хавона, разположен на седем от нейните кръгове.

28:7.2 (317.5) От трите категории секонафими третичната група, прикрепена към управляващите режима на възхода, опекунства най-широко над възходящите създания на времето. Вие периодически ще се срещате с тях скоро след отпътуването си от Урантия, макар че няма да можете свободно да се ползвате от техните услуги, докато не достигнете орвонтонските светове за временно пребиваване. Вие с удоволствие ще общувате с тези същества, когато се запознаете както трябва с тях в образователните светове на Уверса.

28:7.3 (318.1) Тези третични секонафими икономисват времето и съкращават пространството; те служат като детектори на грешки и предани учители; това са вечни фарове – живи

знаци на божествената увереност, установени от милосърдието на кръстопътищата на времето и наставляващи страдащите, странстващи в минути на велики трудности и духовно объркване. Много преди да достигнете вратата на съвършенството, ще започнете все по-често да използвате средствата за божественост и да влизате в контакт с методите на Божеството. Започвайки с пристигането в първия обителски свят и стигайки до минутата, в която ще затворите очи в Хавона, готови да се потопите в сън и да се пренесете в Рая, вие ще се възползвате все по-широко от екстрената помощ на тези удивителни същества, така пълно и свободно отразяващи непоклатимите знания и уверената мъдрост на тези надеждни странстващи, които са ви изпреварили по дългия път към вратите на съвършенството.

28:7.4 (318.2) Ние сме лишени от възможността да използваме в пълна степен тези отразяващи ангели на Урантия. Те посещават вашия свят често, съпровождайки тези, които пристигат тук със задачи, но те не могат да действат тук свободно. Тази сфера все още се намира под частична духовна карантина и някои от кръговете, необходими за тяхната дейност, понастоящем не са тук. Когато вашият свят бъде отново включен към необходимите отразяващи кръгове, значителна част от работата, имаща отношение към междупланетната и междувселенска връзка, ще бъде съществено опростена и ускорена. Небесните личности, действащи на Урантия, се сблъскват с многобройни трудности предвид това функционално ограничение на техните отразяващи партньори. Но ние продължаваме радостно да водим своите дела с помощта на тези средства,

които са на наше разположение, независимо от локалното отсъствие на много от услугите на тези възхитителни същества — живите огледала на пространството и времевите проектант на духовното присъствие.

28:7.5 (318.3) [Подготвено от Могъщ Посланик на Уверса.]

Документ 29. Управляващите Вселенската Енергия

29:0.1 (319.1) От всички вселенски личности, имащи отношение към регулирането на междупланетните и междувселенски дела, по-малко от всичко на Урантия са били разбирани управляващите енергията и техните партньори. Докато на вашите събратя е отдавна известно за съществуването на ангелите и сходните с тях категории небесни същества, топочти нищо не ви е било съобщавано за управляващите и регулаторите на физическата вселена. Даже и сега на менми е позволено да разкрия в пълен обем само последната от следните три групи живи същества, имащи отношение към управлението на силата и регулацията на енергиите в мирозданието:

29:0.2 (319.2) 1. Първични Възникнали Главни Организатори на Силата.

29:0.3 (319.3) 2. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

29:0.4 (319.4) 3. Управляващи Вселенската Енергия.

29:0.5 (319.5) Макар да смятам за невъзможно да се опише индивидуалността на различните групи управляващи,

центрове и регулатори на вселенска енергия, аз все пак се надявам, че ще мога донякъде да проясня областта на тяхната дейност. Те представляват уникална група живи същества, занимаващи се с разумна регулация на енергия по цялата голяма вселена. Включително върховните управляващи, те се обединяват в следните четири основни подгрупи:

29:0.6 (319.6) 1. Седем Върховни Управляващи Енергиите.

29:0.7 (319.7) 2. Върховни Енергийни Центрове.

29:0.8 (319.8) 3. Главни Физически Регулатори.

29:0.9 (319.9) 4. Управляващи Моронтийната Енергия.

29:0.10 (319.10) Върховните Управляващи Енергията са се появили в недрата на вечността и доколкото ние знаем, нови същества от дадената категория не са създавани. Седемте Върховни Управляващи били персонализирани от Седемте Главни Духа и заедно със своите родители са участвали в създаването на повече от десет милиарда партньори. До появата на управляващите енергията енергийните кръгове на пространството отвъд пределите на централната вселена са се подчинявали на разумното управление на Главните Райски Организатори на Силата.

29:0.11 (319.11) Придобивайки знания за материалните създания, вие можете, макар и по контраст, да си създадете представа за духовните същества; но за смъртния разум е много трудно да си представи управляващите енергията. В процеса на постепенен възход на по-високи нива на

съществуване вие няма да влизате в съприкосновение нито с върховните управляващи, нито с енергийните центрове. В някои изключителни случаи ще се сблъсквате с физически регулатори, а при пристигането си в обителските светове ще започнете активно да си сътрудничите с управляващите моронтийната енергия. Предвид това, че тези същества са свързани само с моронтийния режим на локалните творения, най-уместно ни се струва да разкажем за тяхната дейност в раздела, посветен на локалната вселена.

1. Седемте Върховни Управляващи Енергиите

29:1.1 (320.1) Седемте Върховни Управляващи Енергията са регулатори на физическата енергия в голямата вселена. Създадени от Седемте Главни Духа, те са станали първият регистриран случай на получаване на полуматериално потомство от чисто духовни родители. Когато Седемте Главни Духа творят поотделно, те пораждат високодуховните личности от ангелските категории; когато те творят заедно, понякога създават върховни типове полуматериални същества. Но даже тези полуфизически същества биха били недостъпни за ограниченото зрение на урантийските смъртни.

29:1.2 (320.2) Седемте Върховни Управляващи Енергията са идентични по външен вид и функции. Невъзможно е да ги отличиш един от друг; само този Главен Дух, с когото непосредствено е свързан и на когото напълно се подчинява съответният Управляващ, е способен да го отличи от другите. Така всеки от Главните Духове се намира във вечен съюз с един от членовете на тяхното

колективно потомство. Един и същи управляващ винаги поддържа връзка с един и същи Дух и тяхното работно сътрудничество се проявява в уникално обединение на физическите и духовни енергии – полуфизическото същество и духовната личност.

29:1.3 (320.3) Седемте Върховни Управляващи Енергията са разположени в периферийната част на Рая, където техните бавно въртящи се присъствия обозначават местонахождението на центровете на енергийна концентрация на Главните Духове. Регулирайки физическата енергия на свръхвселените, управляващите енергията действат поотделно, но при управлението на централното творение обединяват своите усилия. Макар управляващите енергията да осъществяват своето управление от Рая, те разполагат с ефективни енергийни центрове във всички сектори на голямата вселена.

29:1.4 (320.4) Тези могъщи същества са физически предшественици на огромното множество енергийни центрове и чрез тях – на физическите регулатори, разхвърляни по цялото пространство на седемте свръхвселени. Такива спомагателни организми за физическа регулация в основата си са еднородни и идентични, с изключение на различната настройка на всеки свръхвселенски корпус. За да преминат на служба в друга свръхвселена, на тях им е достатъчно да се върнат в Рая за промяна на настройката. Управлението на физическото творение по принцип е еднородно.

2. Върховните Енергийни Центрове

29:2.1 (320.5) Сами по себе си Седемте Върховни Управляващи Енергията са неспособни да се възпроизвеждат, но съвместно със Седемте Главни Духа те възпроизвеждат – създават, други подобни на себе си същества. Ето произхода на Върховните Енергийни Центрове на голямата вселена, които функционират в седем групи:

29:2.2 (320.6) 1. Върховни Управляващи Центрове.

29:2.3 (320.7) 2. Хавонски Центрове.

29:2.4 (320.8) 3. Центрове на свръхвселените.

29:2.5 (320.9) 4. Центрове на локалните вселени.

29:2.6 (320.10) 5. Центрове на съзвездията.

29:2.7 (320.11) 6. Центрове на системите.

29:2.8 (320.12) 7. Некласифицирани Центрове.

29:2.9 (321.1) Както и Върховните Управляващи Енергията, тези енергийни центрове са същества с висока степен на свобода на волята и волевите действия. Всички те са дарени с личност от Третия Източник и демонстрират безусловни волеви качества от висш порядък. Тези управляващи центрове на вселенската енергийна система биват снабдени със съвършен разум; това е интелектът на енергийната система на голямата вселена и тайната на метода за разумен контрол на цялата широка мрежа, обединяваща обширните функции на Главните Физически Регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия:

29:2.10 (321.2) *1. Върховните Управляващи Центрове.* Седем от тези еднородни същества – партньори на Върховните Управляващи Енергията, са регулатори на главните енергийни кръгове на голямата вселена. Всеки управляващ е разположен в един от особените светове на Седемте Върховни Администратора и те тясно сътрудничат с тези координатори на общите вселенски дела.

29:2.11 (321.3) По отношение на всички космически явления, произхождащи под нивото на „гравитационна енергия“, Върховните Управляващи Енергията и Върховните Управляващи Центрове действат както поотделно, така и съвместно. Когато действат съвместно, тези четиринадесет същества са така функционално свързани с вселенската енергия, както Седемте Върховни Администратора – с общите проблеми на вселената, и Седемте Главни Духа – с космическия разум.

29:2.12 (321.4) *2. Хавонските Центрове.* Някога на Хавона не са ъ били необходими енергийни центрове, но оттогава, откакто в далечното минало са се появили вселените на времето и пространството, в централната вселена действат милион подобни същества, при което всеки от централните контролира хиляда свята на Хавона. Тук, в божествената вселена, съществува свършена регулация на енергията – условие, отсъстващо отвъд нейните предели. Свършенството на регулацията на енергията е висшата цел на всички енергийни центрове и физически регулатори на пространството.

29:2.13 (321.5) *3. Центровете на свръхвселените.* Хиляда енергийни центъра от третата категория заемат колосална

област в столичната сфера на всяка от седемте свръхвселени. Три течения на първична енергия, всяко от които се разделя на десет потока, постъпват към тези енергийни центрове, но от областта на тяхното съвместно действие излизат седем обособени и точно насочени, макар и несвършено регулирани, енергийни кръга. Това представлява устройството на вселенската енергия на електронно ниво.

29:2.14 (321.6) Цялата енергия участва в Райския цикъл, но Управляващите Вселенската Енергия *управляват* физическите енергии на долния Рай, преобразувани в пространствените функции на централната и свръхвселените, като превръщат тези енергии и ги направляват по каналите на полезното и съзнателно използване. Хавонската енергия се различава от енергията на свръхвселените. Енергийният потенциал на свръхвселената е представен от три фази енергии, по десет потока във всяка. Този троен енергиен потенциал се разпространява по цялото пространство на голямата вселена; подобно на гигантски вълнуващ се океан от енергия, той поглъща и измива изцяло всяка от седемте свръхвселени.

29:2.15 (321.7) Електронната организация на вселенската енергия действа в седем фази и получава различна реакция от локалната или линейна гравитация. Този седемкратен кръг води своето начало от енергийните центрове на свръхвселените и пронизва всяко от свръхтворенията. Такива специализирани токове във вселените на времето и пространството представляват определени и локализирани

движения на енергията, създавани и направлявани за конкретни цели – можем да ги сравним с Гълфстрийм, проявяващ се като обособено явление в средата на Атлантическия океан.

29:2.16 (321.8) 4. *Центровете на локалните вселени.* В столичните светове на всяка локална вселена се намират по сто енергийни центъра от четвърта категория. Техните функции се заключават в понижаване и модифициране на излизащите от столицит е на свръхвселената седем енергийни кръга, което позволява тяхното използване в съзвездията и системите. Локалните астрономически катаклизми на пространството имат за енергийните центрове подходящо значение; тези същества се занимават с организирано подаване на ефективна енергия към съзвездията и системите, влизащи в локалната система. Те оказват огромна помощ на Синовеите-Създатели на по-късните стадии от създаването на системата и мобилизацията на енергията. Тези центрове са способни да прекарват между важните обитаеми обекти усилен енергийни трасета, използвани за междупланетна връзка. Такова *трасе* или *линия*, понякога наричана също така и “енергиен коридор”, представлява енергиен кръг, свързващ пряко един енергиен център с друг или един регулатор с друг. Това е индивидуализиран енергиен поток, противоположен на свободното преместване в пространството на недиференцираната енергия.

29:2.17 (322.1) 5. *Центрове на съзвездия.* Десет такива живи енергийни центъра, разположени във всяко съзвездие, действат като енергийни прожектори на сто подчинени

локални системи. От тези същества излизат енергийни линии, предназначени за комуникация и транспортиране, а също и за хранене на тези същества, поддържането на живота на които зависи от няколко вида физическа енергия. Иначе и енергийните центрове, и спомагателните физически регулатори нямат отношение към живота като функционална организация.

29:2.18 (322.2) *6. Центрове на системите.* Към всяка локална система е прикрепен Върховен Енергиен Център. Тези центрове на системата осигуряват енергийните кръгове на обитаемите светове на времето и пространството. Те координират дейността на подчинените физически регулатори, а изпълняват също така и други функции, осигуряващи удовлетворително разпределение на енергиите в локалните системи. Създаването на междупланетните енергийни линии зависи от съвършенството на координацията на някои материални енергии и от ефективността на регулацията на физическите сили.

29:2.19 (322.3) *7. Некласифицирани центрове.* Такива центрове действат в някои специфични локални условия, но не на обитаемите планети. Индивидуалните светове се намират във владение на Главните Физически Регулатори и получават кръгови силови потоци, направлявани от енергийния център на съответната система. Само тези сфери, които притежават най-необичайни енергийни характеристики, имат енергийни центрове от седма категория, действащи като вселенски балансъри или енергийни регулатори. Във всеки аспект на своята дейност

тези енергийни центрове изцяло съответстват на онези, които съществуват на сферите за управление на по-високо ниво, но такива системи за жива енергия съществуват порядко от едно пространствено тяло на милион.

3. Сферата на дейност на Енергийните центрове

^{29:3.1 (322.4)} Заедно с техните партньори и подчинени в цялото пространство на свръхвселените има повече от един милиард Върховни Енергийни Центрове. Всички те поддържат съвършена синхронност и пълна връзка със своите Райски родители – Седемте Върховни Управляващи Енергията. Така енергийният контрол и управление на голямата вселена са поверени на Седемте Главни Духа – създателите на Седемте Върховни Управляващи Енергията.

^{29:3.2 (322.5)} В своята дейност Върховните Управляващи Енергията и всичките им партньори, помощници и подчинени завинаги са освободени от каквото и да е съдебно вмешателство където и да е в пространството; те не се подчиняват и на административното ръководство на свръхвселенското правителство на Извечно Древните или на администрацията на Синове-Създатели на локалната вселена.

^{29:3.3 (323.1)} Тези могъщи центрове и управляващи се пораждат от децата на Безкрайния Дух. Те нямат нищо общо с администрацията на Божиите Синове, макар да се присъединяват към Синове-Създатели в течение на по-късните епохи от материалната организация на вселените. Но в определено отношение енергийните центрове са

тясно свързани с космическото свръхуправление на Върховното Същество.

29:3.4 (323.2) Енергийните центрове и физическите регулатори не преминават никаква подготовка; всички те са създадени в съвършенство и по природа са съвършени в действията си. Те никога не преминават от една функция към друга и винаги изпълняват изначалното си назначение. Тези същества не еволюират и това се отнася за всичките седем подгрупи от двете категории.

29:3.5 (323.3) Не притежавайки опыта на извисяващите се, към който да могат да се връщат в паметта си, енергийните центрове не познават развлечения, като запазват изключително делови характер във всичките си действия. Тяхната дейност е непрекъсната; всеобщият план не предвижда почивки във функционирането на физическите линии на енергията; тези същества не могат даже за секунда да прекъснат своето непосредствено управление на енергийните кръгове на времето и пространството.

29:3.6 (323.4) В цялото творение управляващите, центрове и регулаторите имат отношение само към енергията — материална и полуфизическа; те не са нейни създатели, но въпреки това я манипулират, видоизменят и направляват. На тях никога не им се налага да имат каквито и да е отношения с физическата гравитация, освен да противодействат на силата на притегляне. Тяхното отношение към гравитацията е изцяло негативно.

29:3.7 (323.5) Енергийните центрове използват обширни системи и връзки от материален тип в съвкупност с живи

системи от различни изолирани концентрации на енергия. Всеки отделен енергиен център се състои точно от един милион възела за функционален контрол, при което тези възли за видоизменяне на енергията не са неподвижни, както основните органи във физическото тяло на човека; тези „основни органи“ за енергийна регулация са мобилни и се отличават с постоянно изменящи се възможности за съчетания.

29:3.8 (323.6) Аз съм напълно неспособен да обясня как тези живи същества осъществяват манипулацията и регулацията на главните кръгове на вселенската енергия. По-нататъшните опити да ви запозная с размерите и функциите на тези гигантски и практически съвършени в своята ефективност енергийни центрове само биха увеличили вашето безпокойство и ужас. Те са както живи, така и „личностни“, но не се вменстват във вашето съзнание.

29:3.9 (323.7) Отвъд пределите на Хавона Върховните Енергийни Центрове функционират само на специално конструирани (архитектурни) сфери или на други, имащи подходящ строеж, пространствени тела. Архитектурните светове са конструирани така, че живите енергийни центрове могат да действат тук като селекторни комутатори, които направляват, видоизменят и концентрират пространствените енергии, протичащи през съответните сфери. Изпълнението на такива функции на обичайно еволюционно слънце или планета би било невъзможно. Някои групи се занимават също така с отоплението и удовлетворяването на другите необходими материални потребности на тези специални опорни

светове. И макар това да излиза извън рамките на урантийското знание, аз мога да констатирам, че тези категории живи енергийни личности имат най-непосредствено отношение към разпределението на светлината, притежаваща яркост, но не даваща топлина. Те не пораждат това явление, но се занимават с разсейването и направляването на подобна светлина.

29:3.10 (323.8) Енергийните центрове и подчинените им регулатори се занимават с експлоатацията на всички видове физическа енергия на организираното пространство. Те работят с три основни потока, всеки от които обединява десет вида енергии. Такъв е енергийният заряд на организираното пространство, което е сферата на тяхната дейност. Управляващите Вселенската Енергия нямат никакво отношение към колосалната енергийна активност, която се наблюдава понастоящем отвъд пределите на днешните граници на седемте свръхвселени.

29:3.11 (324.1) Енергийните центрове и регулатори осъществяват съвършено управление само на седем от десетте вида енергии, представени във всеки основен вселенски поток. Очевидно тези видове, които частично или напълно се изключват от техния контрол, представляват непредсказуема област на енергийни проявления – областта на господство на Безусловния Абсолют. Ако те оказват въздействие върху изначалните сили на този Абсолют, то за такива функции на нас нищо не ни е известно, макар да има косвени доказателства за това, че понякога някои физически регулатори автоматически реагират на определени импулси на Всеобщия Абсолют.

29:3.12 (324.2) Тези живи енергийни устройства не са свързани чрез осъзната връзка с енергийното свръхуправление на Безусловния Абсолют в мирозданието, но ние предполагаме, че тяхната всеобхватна и практически съвършена система за енергийно управление по някакъв неведом начин е подчинена на това свръхгравитационно присъствие. Във всяка локална енергийна ситуация центровете и регулаторите са близки до върховността, но те винаги осъзнават свръхенергийното присъствие и неразлично действие на Безусловния Абсолют.

4. Главните Физически Регулатори

29:4.1 (324.3) Тези същества са мобилни подчинени на Върховните Енергийни Центрове. Физическите регулатори са снабдени с такива възможности за трансформация на своята индивидуалност, които им позволяват по най-различен начин автономно да пресичат пространството, развивайки скорост, близка до скоростта на Единичните Посланици. Но подобно на другите пресичащи пространството същества, на тях им е нужна както помощта на техните колеги, така и на някои други типове същества, което е необходимо за преодоляване на гравитацията и съпротивлението на инерцията при напускане на материалната сфера.

29:4.2 (324.4) Главните Физически Регулатори служат по цялата голяма вселена. Седем Върховни Управляващи Енергията ги ръководят непосредствено от Рая чак до столичните светове на свръхвселените; оттук те биват управлявани и разпределяни от Съвета по Равновесието – висшите енергийни упълномощени измежду редовете на

Вторичните Главни Организатори на Силата, насочени от Седемте Главни Духа. Тези висши упълномощени са в правото си да интерпретират показанията и отчитаното от главните баромери – живите инструменти, измерващи силовото напрежение и енергийния заряд на цялата свръхвселена.

29:4.3 (324.5) Докато присъствието на Райските Божества обхваща цялата голяма вселена и се простира по целия кръг на вечността, влиянието на всеки от Седемте Главни Духа е ограничено до една свръхвселена. Съществува явно разделение на енергиите и енергийните кръгове между седемте свръхвселени; именно с това се обяснява необходимостта от индивидуализирани методи за управление във всяка от свръхвселените.

29:4.4 (324.6) Главните Физически Регулатори са прякото потомство на Върховните Енергийни Центрове. Тук влизат следните категории:

29:4.5 (324.7) 1. Спомагателни Управляващи Енергията.

29:4.6 (324.8) 2. Механични Регулатори.

29:4.7 (324.9) 3. Преобразуватели на Енергията.

29:4.8 (325.1) 4. Предаватели на Енергията.

29:4.9 (325.2) 5. Първични Обединители.

29:4.10 (325.3) 6. Вторични Разединители.

29:4.11 (325.4) 7. Баромери и Хрономери.

29:4.12 (325.5) Не всички от тези категории са личности, ако под това разбираме индивидуалната свобода на избора. Особено четирите последни очевидно изцяло автоматично и механично реагират на импулсите на висшестоящите същества и имащите енергийни състояния. Но независимо от това, че тези реакции изглеждат само механични, те не са такива; макар тези същества да изглеждат автомати, всички те имат характерната за разума дейност.

29:4.13 (325.6) Разумът не е необходим атрибут на личността. Разумът е способен да мисли, даже ако е напълно лишен от възможността за избор, което се наблюдава при множество низши животни и при някои спомагателни физически регулатори. Много от тези по-скоро автоматични регулатори на физическа енергия не са личности в никакъв смисъл на тази дума. Те не са снабдени с воля и способност да вземат самостоятелни решения, намирайки се в пълна зависимост от механичното съвършенство на конструкцията за изпълнение на възложените им задачи. Независимо от това всички те са високоразумни същества.

29:4.14 (325.7) Физическите регулатори са заети основно с регулацията на елементарните енергии, неоткрити на Урантия. Тези неизвестни ви енергии имат изключително значение за системата за междупланетен транспорт, а също и за някои методи за връзка. Когато ние прокарваме енергийни линии за еквивалентна транслация на звук или предаване на изображения, тези неоткрити от вас видове енергии се използват от живите физически регулатори и техните партньори. Такава енергия в някои случаи се

използва и от промеждутъчните създания в тяхната всекидневна работа.

29:4.15 (325.8) 1. *Спомагателни Управляващи Енергията*. Тези поразително ефективни същества са упълномощени да дават назначения и отдават заповеди на всички категории Главни Физически Регулатори в съответствие с постоянно променящите се потребности на неустойчивия енергиен статут на световите. Огромните резерви на физическите регулатори се съдържат в натрупатели в столичните светове на малките сектори, откъдето периодически биват отправяни от спомагателните управляващи енергията в столиците на вселени, съзвездия, системи и на отделните планети. Получавайки такава задача, физическите регулатори постъпват на временно подчинение при божествените изпълнители, влизащи в състава на миротворчески комисии, но в останалото те цялостно и напълно се подчиняват на спомагателните управляващи и на Върховните Енергийни Центрове.

29:4.16 (325.9) Три милиона спомагателни управляващи енергията са прикрепени към всеки малък сектор на Орвонтон; така свръхвселенската квота на тези удивително разностранни същества съставлява три милиарда. Техните собствени резерви се съдържат в същите светове на малките сектори; тук те също изпълняват задълженията на наставници за всички, които се занимават с изучаването на разумното управление и превръщане на енергията.

29:4.17 (325.10) Тези управляващи редуват периоди на административна служба в малките сектори с равни по

продължителност периоди на инспекционна служба в световите на пространството. Като минимум един действащ инспектор винаги присъства във всяка локална система, а неговата резиденция се намира в столичната сфера. Те поддържат хармоничната синхронност на цялата необятна съвкупност от жива енергия.

29:4.18 (325.11) *2. Механични Регулатори.* Това са изключително разностранните и подвижни помощници на спомагателните управляващи енергията. Трилиони и трилиони от тези същества се намират в Енса – вашия малък сектор. Тях ги наричат механични регулатори заради пълното им подчинение на висшестоящите същества и всецялото им подчинение на волята на спомагателните управляващи енергията. При все това те са изключително разумни същества и независимо от това, че техният труд е механичен и прозаичен, той се отличава с изкусност.

29:4.19 (326.1) От всички Главни Физически Регулатори, назначени в обитаемите светове, механичните регулатори притежават най-големи възможности. Притежавайки живия дар на антигравитацията, превъзхождащ аналогичните способности на всички останали същества, всеки регулатор е способен на съпротивление на гравитацията, сравнимо само със съпротивлението на колосалните сфери, въртящи се с гигантски скорости. Десет такива регулатора се намират понастоящем на Урантия и една от техните най-важни задачи е помощ при изпращането на серафически транспорт. При изпълнението на тази функция всичките десет

автоматически регулатора действат синхронно, докато батарея от хиляди предаватели на енергии осигуряват началния импулс, необходим за изпращането на серафими.

29:4.20 (326.2) Механичните регулатори са способни да направляват потока от енергии и да помагат, за да я концентрират в специализирани токове или кръгове. Тези могъщи същества имат пряко отношение към разделянето, направляването и интензификацията на физическите енергии, а също така и към неутрализацията на напрежения на междупланетните кръгове. Те са специалисти в боравенето с двадесет и един от тридесетте вида физическа енергия на пространството, съставляваща енергийния заряд на свръхвселената. Те също така са способни да постигат и значителни успехи в управлението и регулацията на шест от деветте по-слабо различни видове физическа енергия. Разполагайки с тези физически регулатори в технически правилно съотношение един към друг и някои енергийни центрове, спомагателните управляващи енергията получават възможност да предизвикват невероятни изменения в коригирането на силата и управлението на енергията.

29:4.21 (326.3) Действайки на батареи с по сто, хиляда и даже милион същества във всяка, а също така променяйки своето местоположение и формация, Главните Физически Регулатори са способни да осъществяват енергиен контрол както съвместно, така и поотделно. В зависимост от необходимостта те могат или да повишават и ускоряват нивото на енергията и нейното движение, или да задържат, кондензират и забавят енергийния ток. Те влияят на

трансформацията на енергията и силата, подобно на така наричаните катализатори, ускоряващи химичните реакции. Те изпълняват своите функции благодарение на природните си способности и съвместно с Върховните Енергийни Центрове.

29:4.22 (326.4) *3. Преобразуватели на Енергията.* Броят на тези същества в свръхвселената е невероятен. Само в самата Сатания са около милион, а обичайната квота е сто същества за всеки обитаем свят.

29:4.23 (326.5) Преобразувателите на Енергия са съвместно творение на Седемте Върховни Управляващи Енергията и Седемте Управляващи Центъра. Те принадлежат към по-личностните категории физически регулатори и с изключение на тези случаи, когато спомагателният управляващ енергията присъства в обитаемия свят, ръководството се осъществява от преобразуватели. Те инспектират всеки тръгващ от планетата серафически транспорт. Всички класове небесни същества могат да се възползват от по-малко личностни категории физически регулатори само в съвкупност с по-личностните категории спомагателни управляващи и преобразуватели на енергията.

29:4.24 (326.6) Преобразувателите са могъщи и ефективни живи комутатори, способни да се разполагат по вектора или против вектора на действие на определени сили. Освен това те изкусно изолират планетите от мощните енергийни потоци, протичащи между съседните планетарни и звездни гиганти. Тяхната способност да преобразуват енергията ги прави изключително важни и полезни за поддържането на

всеобщия енергиен баланс или равновесието на силите. В определени периоди те очевидно потребяват или натрупват енергия, в други я отделят и освобождават. Преобразувателите са способни да увеличават или намаляват „акумулиращия“ потенциал на живите и мъртвите енергии в съответните области на тяхното приложение. Но те имат отношение само към физическите или полуматериални енергии и не функционират непосредствено в сферата на живота, както не се занимават и с видоизменяне на живи същества.

29:4,25 (327.1) (В някои отношения преобразувателите на енергията са най-удивителните и загадъчни от всички полуматериални живи създания. Отличавайки се физически едно от друго – макар да е неизвестно как именно, а също така и чрез промяна на взаимовръзката, те са способни да оказват колосално въздействие върху енергията, протичаща през тяхното съвкупно присъствие. Очевидно е, че статутът на физическия свят се изменя вследствие техните изкусни манипулации. *Те са способни да променят физическия тип енергия на пространството (и го правят).* С помощта на своите партньори – регулаторите, те фактически са способни да променят формата и потенциала на двадесет и седем от тридесетте разновидности физическа енергия, съставляващи енергийния заряд на свръхвселената. Три вида енергии се намират отвъд пределите на техния контрол и това е потвърждение на факта, че трансформаторите не са оръдие на Безусловния Абсолют.

29:4.26 (327.2) Четирите останали групи Главни Физически Регулатори едва ли са личности в някое от приемливите значения на тази дума. Реакциите на тези предаватели, обединители, разединители и баромери са напълно автоматични; при все това те са разумни във всякакъв смисъл на тази дума. Ние знаем твърде малко за тези удивителни същества, защото сме неспособни да общуваме с тях. Очевидно те разбират езиците на световите, но не могат да общуват с нас. Както изглежда, те са способни да получават нашите послания, но са лишени от каквато и да било възможност да им отговарят.

29:4.27 (327.3) 4. *Предаватели на Енергията.* Тези същества функционират предимно, макар и не изключително, на междупланетно ниво. Те са удивителни предаватели на енергия – в този вид, в който тя се проявява в отделните светове.

29:4.28 (327.4) Когато е необходимо да се измени течението на енергията и тя да бъде отправена в нов кръг, предавателите се построяват по ред в течение на нужното за подаването на енергията направление и благодарение на своите уникални качества за привличане на енергия са способни да извикат усиления енергиен поток в необходимото направление. Те извършват това така буквално – така както някои метални кръгове, които направляват течението на определени видове електроенергия; те са живи свръхпроводници за повече от половината от тридесетте вида физическа енергия.

29:4.29 (327.5) Предавателите формират изкусни обединения, възстановяващи ефективно отслабващите токове на

специализирана енергия, предавана от планета на планета и от една станция на друга – в пределите на една и съща планета. Те са способни да регистрират токовете, които са твърде слаби за възприемане от някакъв друг тип живо същество, усилвайки ги дотолкова, че съответните съобщения стават свършено понятни. За операторите на връзки техните услуги са неоценими.

29:4.30 (327.6) Предавателите на енергия са способни да работят с всички форми на предаваемото възприятие; те позволяват „да се види“ отдалечена сцена, „да се чуе“ отдалечен звук. Те осигуряват каналите за екстрена връзка в локалните системи и на отделните планети. Техните услуги са необходими практически на всички същества, предаващи съобщения отвъд пределите на стандартните кръгове.

29:4.31 (327.7) Заедно с преобразувателите на енергия тези същества са незаменими за поддържането на живота на смъртните в световите с влошен състав на атмосферата и са съставна част от живота на планетите, населени с недишащи същества.

29:4.32 (328.1) *5. Първични Обединители.* Тези удивителни и безценни същества са отлични натрупващи и пазители на енергия. Подобно растението, което натрупва слънчева светлина, тези живи организми натрупват енергия по време на нейния излишък. Мащабът на тяхното действие е колосален; те привеждат различни видове енергия на пространството във физическо състояние, неизвестно на Урантия. Те също така са способни да продължават трансформацията на енергията чак до образуването на

някои единици първично вещество. Тези същества действат със самото си присъствие. Тази функция по никакъв начин не ги изтощава или изчерпва; те функционират като живи катализатори.

29:4.33 (328.2) В периодите на недостатъчно количество енергия те получават възможност да освобождават натрупания заряд. Но недостатъчните познания в областта на енергията и материята не ви позволяват да разберете методиката на този аспект от тяхната дейност. Те неизменно се трудят в съгласие с всеобщия закон, манипулирайки атоми, електрони и ултиматони до голяма степен така, както вие работите с типографските шрифтове, карайки едни и същи азбучни знаци да разказват за най-различни неща.

29:4.34 (328.3) Обединителите са първата група живи същества, която се появява във формиращата се материална сфера, и те са способни да функционират при физически температури, които по ваше мнение са съвършено несъвместими със съществуването на живи организми. Те представляват категория на живот, която просто не се вмести в съзнанието на хората. Заедно със своите колеги – разединителите, те са най-зависимите измежду всички разумни създания.

29:4.35 (328.4) 6. *Вторични Разединители.* В сравнение с първичните обединители тези притежаващи колосално антигравитационно действие същества осигуряват противоположния ефект. Опасността от изчерпване на специалните или модифицирани видове енергия в локалните светове или системи е напълно изключена,

доколкото тези живи образувания притежават уникалната способност да отделят неограничени количества енергия. По принцип те имат отношение предимно към почти неизвестен на Урантия вид енергия – еволюционен стадий на друг, още по-малко известен вид материя. Те са истинските алхимици на пространството и магове на времето. Но във всичките си чудеса те никога не нарушават мандата на Космическото Върховенство.

29:4.36 (328.5) *7. Баромери.* Тези същества са съвместно творение на всичките три категории същества, които имат отношение към регулирането на енергията: първичните и вторични организатори на силата и управляващите енергията. Баромерите са най-многобройната група Главни Физически Регулатори; броят само на тези същества, които действат в Сатания, излиза извън рамките на вашите количествени представи. Те се разполагат във всички обитаеми светове и винаги се прикрепват към физическите регулатори от по-високи категории. Те функционират на смени в централната и свръхвселените и в регионите на външното пространство.

29:4.37 (328.6) Баромерите се създават в тридесет подгрупи – по една за всеки вид елементарна вселенска сила – и функционират само като живи и автоматични показатели за духовно присъствие, налягане и скорост. Тези живи барометри се занимават изключително с автоматична и безпогрешна регистрация на статута на всички видове сила-енергия. Те играят такава роля във физическата вселена, каквато обширната система за отражение играе във вселената на разума. Тези баромери, които покрай

количественото и качествено присъствие на енергия регистрират също така и времето, се наричат *хрономири*.

29:4.38 (328.7) Аз признавам баромерите за разумни същества, но не мога да ги назова другояче освен “живи механизми”. Единственото, което мога да направя, за да ви помогна да разберете тези живи механизми, е да ги сравня с вашите собствени механични приспособления, действащи с почти разумна прецизност и точност. Ако искате да си представите тези същества, дайте воля на въображението си дотолкова, че да допуснете, че в голямата вселена ние наистина имаме разумни живи механизми (организми), способни да решават по-сложни задачи, предвиждащи извършването на колосални изчисления с още по-голяма и даже пределна точност.

5. Главните Организатори на Силата

29:5.1 (329.1) Постоянното място на обитаване на организаторите на силата е Раят, но те действат по цялото мироздание, особено в регионите на неорганизираното пространство. Те не са нито създатели, нито създания; тези необикновени същества са представени от два основни класа:

29:5.2 (329.2) 1. Първично Възникнали Главни Организатори на Силата.

29:5.3 (329.3) 2. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

29:5.4 (329.4) Тези две могъщи категории управляващи изначалната сила действат изключително под

наблюдението на Архитектите на Вселената и понастоящем не провеждат активна дейност в пределите на голямата вселена.

29:5.5 (329.5) Първичните Организатори на Силата са управляващите първичните или елементарни пространствени сили на Безусловния Абсолют; те са създателите на мъглявини. Тези живи същества възбуждат енергийни циклони в пространството, организират и направляват тези гигантски феномени на ранните стадии от тяхното проявление. Организаторите на Силата превръщат *изначалната сила* (пред-енергия, нереагираща на гравитацията на Рая) в първична или *силова енергия* – енергията, преминаваща от изключително подчинение на Безусловния Абсолют в подчинение на гравитацията на Райския Остров. След това тях ги сменят вторичните организатори на силата, които продължават процеса на превръщане на енергията от първичния във вторичния, *гравитационно-енергиен стадий*.

29:5.6 (329.6) Когато планът за създаването на локалната вселена е готов, което се ознаменува с пристигането на Син-Създател, Вторичните Главни Организатори на Силата отстъпват мястото си на категориите на управляващите енергията, действащи в свръхвселената на тяхното астрономическо подчинение. Но в отсъствието на такива планове те остават безсрочни попечители на тези материални творения – именно така действат те понастоящем във външното пространство.

29:5.7 (329.7) Главните Организатори на Силата издържат на температури и функционират при физически условия,

които биха били непоносими даже за разностранните енергийни центрове и физически регулатори на Орвонтон. Освен тях от разкритите категории същества във владенията на външното пространство са способни да действат само Единичните Посланици и Свещените Троични Духове.

29:5.8 (329.8) [Подготвено от Всеобщ Цензор, упълномощен от Извечно Древния на Уверса.]

Документ 30. Личности в Голямата Вселена

30:0.1 (330.1) Л ИЧНОСТИТЕ и неличностните организми, функциониращи понастоящем в Рая и в голямата вселена, образуват почти безкрайно множество живи същества. Даже броят на основните категории и типове би могъл да потресе човешкото въображение, а да не говорим за неизброимите подтипове и разновидности. Независимо от това, желателно е да дадем представа за двете основни класификации живи същества – подсказка за Райската класификация и съкратена версия на Уверския Регистър на Личностите.

30:0.2 (330.2) Невъзможно е да се състави пълна и последователна класификация на личностите в голямата вселена, доколкото не *всички* групи са разкрити. За систематизирана класификация на всички групи би била необходима цяла поредица допълнителни глави и ново откровение. Такова концептуално разширяване на материала едва ли е желателно, тъй като то още за хиляда години би лишило смъртните от стимула за творчески размишления, даван от подобни частично разкрити

представяния. Не е редно да разказваме на човека прекалено много. Това подтиска въображението.

1. Райската класификация на живите същества

30:1.1 (330.3) Живите същества в Рая се класифицират в съответствие с изконната и придобита връзка с Райските Божества. По време на великите събрания на централната и свръхвселените присъстващите често се разпределят по групи в съответствие със своя произход: с троичен произход или постигнали Троицата, с двойствен произход и произлезли от един източник. Не е лесно да се обясни Райската класификация на живите същества на смъртния разум, но ние сме упълномощени да предложим следната йерархия:

30:1.2 (330.4) **I. СЪЩЕСТВА С ТРИЕДИНЕН ПРОИЗХОД.** Същества, сътворени и от трите Райски Божества – или сътворени като такива, или обединени в Троицата, а също Тринитизираният Корпус, под което се подразбират всички групи тринитизирани същества – разкрити и неразкрити.

30:1.3 (330.5) **A. Върховни Духове**

30:1.4 (330.6) **1. Седем Главни Духа.**

30:1.5 (330.7) **2. Седем Върховни Администратора.**

30:1.6 (330.8) **3. Седем категории Отразяващи Духове.**

30:1.7 (330.9) **Б. Неизменни Синове на Троицата**

30:1.8 (330.10) **1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.**

30:1.9 (330.11) 2. Извечно Вечни.

30:1.10 (330.12) 3. Извечно Древни.

30:1.11 (330.13) 4. Извечно Съвършени.

30:1.12 (331.1) 5. Съвременници на Вечността.

30:1.13 (331.2) 6. Извечно Единни.

30:1.14 (331.3) 7. Извечно Верни.

30:1.15 (331.4) 8. Възпитатели в Мъдростта.

30:1.16 (331.5) 9. Божествени Съветници.

30:1.17 (331.6) 10. Всеобщи Цензори.

30:1.18 (331.7) В. *Същества с троичен произход и тринитизирани същества.*

30:1.19 (331.8) 1. Троични Синове-Учители.

30:1.20 (331.9) 2. Свещени Троични Духове.

30:1.21 (331.10) 3. Обитатели на Хавона.

30:1.22 (331.11) 4. Жители на Рая.

30:1.23 (331.12) 5. Неразкрити същества с троичен произход.

30:1.24 (331.13) 6. Неразкрити същества, тринитизирани от Божествата.

30:1.25 (331.14) 7. Тринитизирани Синове на Постиженията.

30:1.26 (331.15) 8. Тринитизирани Синове на Отбора.

30:1.27 (331.16) 9. Тринитизирани Синове на Съвършенството.

30:1.28 (331.17) 10. Синове, тринитизирани от създания.

30:1.29 (331.18) *II. СЪЩЕСТВА С ДВОЙСТВЕН ПРОИЗХОД.*
Същества, произхождащи от които и да са две Райски Божества или създадени пряко или косвено от които и да са две същества, водещи началото си от Райските Божества.

30:1.30 (331.19) *A. Низходящи категории.*

30:1.31 (331.20) 1. Синове-Създатели.

30:1.32 (331.21) 2. Синове-Арбитри.

30:1.33 (331.22) 3. Ясни Утринни Звезди.

30:1.34 (331.23) 4. Бащи-Мелхиседек.

30:1.35 (331.24) 5. Мелхиседек.

30:1.36 (331.25) 6. Ворондадек.

30:1.37 (331.26) 7. Ланонандек.

30:1.38 (331.27) 8. Ярки Вечерни Звезди

30:1.39 (331.28) 9. Архангели.

30:1.40 (331.29) 10. Носители на Живот.

30:1.41 (331.30) 11. Неразкрити Вселенски Помощници.

30:1.42 (331.31) 12. Неразкрити Божии Синове.

30:1.43 (331.32) Б. *Неизменни категории*

30:1.44 (331.33) 1. Абандонтери.

30:1.45 (331.34) 2. Сузати.

30:1.46 (331.35) 3. Унивитати.

30:1.47 (331.36) 4. Спиронги.

30:1.48 (331.37) 5. Неразкрити същества с двойствен произход.

30:1.49 (331.38) В. *Възходящи категории*

30:1.50 (331.39) 1. Смъртни, слели се с Настройчика.

30:1.51 (331.40) 2. Смъртни, слели се със Сина.

30:1.52 (331.41) 3. Смъртни, слели се с Духа.

30:1.53 (331.42) 4. Преобразувани промеждутъчни създания.

30:1.54 (331.43) 5. Неразкрити възходящи същества.

30:1.55 (332.1) III. *СЪЩЕСТВА С ЕДИНИЧЕН ПРОИЗХОД.*

Същества, произхождащи от което и да е едно Райско Божество или създадени пряко или косвено от което и да е същество, водещо началото си от Райските Божества.

30:1.56 (332.2) А. *Висши Духове*

30:1.57 (332.3) 1. Гравитационни Посланици.

30:1.58 (332.4) 2. Седем Духа на Кръгове за Хавона.

30:1.59 (332.5) 3. Дванадесеткратни Помощници на Кръгове за Хавона.

30:1.60 (332.6) 4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

30:1.61 (332.7) 5. Майчински Духове на Вселените.

30:1.62 (332.8) 6. Седмokratни Спомагателни Духове на Разума.

30:1.63 (332.9) 7. Неразкрити Същества, Произхождащи от Божества.

30:1.64 (332.10) Б. *Възходящи категории*

30:1.65 (332.11) 1. Личностни Настройчици.

30:1.66 (332.12) 2. Възходящи Материални Синове.

30:1.67 (332.13) 3. Еволюционни Серафими.

30:1.68 (332.14) 4. Еволюционни Херувими.

30:1.69 (332.15) 5. Неразкрити Възходящи Създания.

30:1.70 (332.16) В. *Семейството на Безкрайния Дух*

30:1.71 (332.17) 1. Единични Посланици.

30:1.72 (332.18) 2. Надзорници на Вселенските Кръгове.

30:1.73 (332.19) 3. Регистратори на Волеви Създания.

30:1.74 (332.20) 4. Лични помощници на Безкрайния Дух.

30:1.75 (332.21) 5. Спомагателни Инспектори.

30:1.76 (332.22) 6. Упълномощени Стражи.

30:1.77 (332.23) 7. Придружители на Смъртни Кандидати.

30:1.78 (332.24) 8. Хавонски Сервитали.

30:1.79 (332.25) 9. Всеобщи Миротворци.

30:1.80 (332.26) 10. Моронтийни Спътници.

30:1.81 (332.27) 11. Свръхнафими.

30:1.82 (332.28) 12. Секонафими.

30:1.83 (332.29) 13. Тertiaфими.

30:1.84 (332.30) 14. Омниафими.

30:1.85 (332.31) 15. Серафими.

30:1.86 (332.32) 16. Херувими и Сановими.

30:1.87 (332.33) 17. Неразкрити Същества от Семейството на
Духа.

30:1.88 (332.34) 18. Седем Върховни Управляващи Енергията.

30:1.89 (332.35) 19. Върховни Енергийни Центрове.

30:1.90 (332.36) 20. Главни Физически Регулатори.

30:1.91 (332.37) 21. Управляващи Моронтийната Енергия.

30:1.92 (332.38)

IV. ВЪЗНИКНАЛИ ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНИ СЪЩЕСТВА. В Рая се намира голямо множество трансцендентални същества, чийто произход обикновено се разкрива на вселените на времето и пространството, едва след като тези вселени се утвърдят в светлината и живота. Такива същества не са нито създатели, нито създания; те представляват *възникналите* деца на божествеността, пределността и вечността. Тези „евентуални същества“ не са нито крайни, нито безкрайни: те са *абсонитни*, а абсонитността не е нито безкрайност, нито абсолютност.

30:1.93 (333.1)

Тези несъздадени несъздатели са вечно предани на Райската Троица и послушни пред Крайния. Те съществуват на четири пределни нива на личностна активност и функционират на седем абсонитни нива в дванадесет големи категории, състоящи се от хиляди основни работни групи, всяка от които се разделя на седем класа. Тези възникнали същества включват следните категории:

30:1.94 (333.2)

1. Архитекти на Мирозданието.

30:1.95 (333.3)

2. Трансцендентални Регистратори.

30:1.96 (333.4)

3. Други трансцендентални същества.

30:1.97 (333.5)

4. Първични Възникнали Главни Организатори на Силата.

30:1.98

(333.6)

5. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

30:1.99 (333.7) Като свръхличност Бог проявява; като личност Бог твори; като предличност Бог се разделя на частици; и такава частица на Бога е Настройчикът – създава в материалния и смъртен разум духовната душа в съответствие със свободния избор на личността, посветена на смъртното създание чрез родителското деяние на Бога като Баща.

30:1.100 (333.8) V. *ФРАГМЕНТИРАНИ БОЖЕСТВЕНИ СЪЩНОСТИ.* Най-типични представители на тази категория живи реалии са произхождащите от Всеобщия Баща Настройчици на Съзнанието, макар че те в никакъв случай не са единствени частици доличностна реалност на Първия Източник и Център. Функциите на другите, различни от Настройчиците, частици са разнообразни и малко известни. Сливането с Настройчика или друга подобна частица превръща създанието в *същество, сляло се с Отеца.*

30:1.101 (333.9) Тук е необходимо да включим и фрагментацията на предразумния дух на Третия Източник и Център, макар че едва ли можем да ги сравним с частиците на Отеца. Такива същества поразително се отличават от Настройчиците; като такива те не пребивават на Сферата на Духа и не се преместват по кръговете на гравитация на разума; те не се вселяват и в смъртните в течение на техния живот в плът. Те не са доличностни в този смисъл, в какъвто са Настройчиците; но такива частици на предразумния дух се посвещават на някои спасили се смъртни, които, сливайки се с тези частици, се превръщат

в *Смъртни*, слели се с *Духа* – за разлика от *Смъртните*, слели се с *Настройчика*.

30:1.102 (333.10) Още по-сложно е да се опише индивидуализираният дух на Сина-Създател – съюзът, който превръща създанието в *смъртен*, *слял се със Сина*. Съществуват и други частици на Божествата.

30:1.103 (333.11) VI. *СВРЪХЛИЧНОСТНИ СЪЩЕСТВА*. Съществува голямо множество същества, неотнасящи се към личностните категории; те имат божествен произход и изпълняват многобройни функции във вселената на вселените. Някои от тези същества постоянно обитават в Райските светове на Сина, други – такива, като свръхличностните представители на Вечния Син, се срещат на други места. Голяма част от тях не са споменати в настоящите повесткувания и опитите да опишем техните *личностни* създания биха били напълно безуспешни.

30:1.104 (333.12) VII. *НЕКЛАСИФИЦИРАНИ И НЕРАЗКРИТИ КАТЕГОРИИ*. В течение на настоящата вселенска епоха би било невъзможно да включим всички същества – личностни и други, в състава на класификацията, отнасяща се към сегашната епоха. Освен това не всички такива категории са разкрити в настоящите повесткувания; затова в тези списъци многобройни категории са изпуснати. Сред тях са:

30:1.105 (333.13) Завършилите Вселенския Път;

30:1.106 (333.14) Условните Наместници на Крайния;

30:1.107 (334.1) Безусловните Надзорници на Върховния;

30:1.108 (334.2) Неразкритите Съзидателни Посредници на Извечно Древните;

30:1.109 (334.3) Райският Маджестон;

30:1.110 (334.4) Неназованите Отразяващи Свързочници на Маджестон;

30:1.111 (334.5) Мидсонитните Категории на Локалните Вселени.

30:1.112 (334.6) Не следва да се придава някакво особено значение на това, че тези категории са поставени тук заедно; обединява ги само това, че нито една от тях не влиза в приведената тук Райска класификация. Това са само единични примери за невлизащите в класификацията същества; все още ви предстои да се запознаете с много неразкрити категории.

30:1.113 (334.7) Сред духовете има духовни организми, духовни сили, личностни духове, доличностни духове, свръхличностни духове, духовни реалии, духовни личности, но нито езикът, нито разумът на смъртните са адекватни за тяхното възприемане. При все това можем да отбележим, че не съществуват личности на „чистия разум“; само тогава организъмът е способен да придобие личност, когато я дарява Бог, Който е Дух. Разумен организъм, който не е свързан нито с духовна, нито с физическа енергия, не е личност. Но в този смисъл, в който съществуват духовни личности, притежаващи разум, съществуват и разумни личности, притежаващи дух.

Маджестон и неговите партньори са удачен пример за същества, в които преобладава разум, но има и по-добри примери за този тип, които са ви неизвестни. Съществуват даже цели неразкрити категории от подобни *личности с разум*, но те винаги са свързани с духа. Някои други неразкрити създания се причисляват към класа, които могат да се нарекат *разумни- и физико-енергийни личности*. Същества от такъв тип не реагират на духовната гравитация, но при все това са истински личности – те са обхванати от кръга на Отеца.

30:1.114 (334.8) Настоящите повествувания даже не се опитват да претендират за изчерпателно описание на живите създания, създатели, реализиращите и други същества, които живеят, служат и се покланят в безбройните вселени на времето и в централната вселена на вечността. Вие, смъртните, сте личности, затова можем да ви описваме същества, които са *дарени с личност*. Но нима можем да ви обясним какво представлява едно същество, *дарено с абсонитност*?

2. Уверският регистър на личностите

30:2.1 (334.9) Божественото семейство на живите същества е регистрирано на Уверса в седем общи раздела:

30:2.2 (334.10) 1. Райски Божества.

30:2.3 (334.11) 2. Върховни Духове.

30:2.4 (334.12) 3. Същества с троичен произход.

30:2.5 (334.13) 4. Божии Синове.

30:2.6 (334.14) 5. Личности на Безкрайния Дух.

30:2.7 (334.15) 6. Управляващи на Вселенската Енергия.

30:2.8 (334.16) 7. Корпус на Постоянното Гражданство.

30:2.9 (334.17) Тези групи волеви създания се делят на многобройни класове и подкласове. Но изложението на тази класификация на личностите на голямата вселена се прави основно, за да покаже тези категории разумни същества, които са разкрити в настоящите повесткувания; повечето от тях ще се срещат със смъртните на времето и ще станат част от техния опит при възхода им към Рая. Тези списъци не включват обширните категории вселенски същества, чиято дейност не е свързана с програмата за духовно извисяване на смъртните.

30:2.10 (335.1) I. *РАЙСКИ БОЖЕСТВА*

30:2.11 (335.2) 1. Всеобщият Баща.

30:2.12 (335.3) 2. Вечният Син.

30:2.13 (335.4) 3. Безкрайният Дух.

30:2.14 (335.5) II. *ВЪРХОВНИ ДУХОВЕ*

30:2.15 (335.6) 1. Седем Главни Духа.

30:2.16 (335.7) 2. Седем Върховни Администратора.

30:2.17 (335.8) 3. Седем Групи Отразяващи Духове.

30:2.18 (335.9) 4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

30:2.19 (335.10) 5. Седемте Духа на Кръговете.

30:2.20 (335.11) 6. Съзидателните Духове на Локалните Вселени.

30:2.21 (335.12) 7. Спомагателните Духове на Разума.

30:2.22 (335.13) *III. СЪЩЕСТВА С ТРОИЧЕН ПРОИЗХОД*

30:2.23 (335.14) 1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.

30:2.24 (335.15) 2. Извечно Вечни.

30:2.25 (335.16) 3. Извечно Древни.

30:2.26 (335.17) 4. Извечно Съвършени.

30:2.27 (335.18) 5. Съвременници на Вечността.

30:2.28 (335.19) 6. Извечно Единни.

30:2.29 (335.20) 7. Извечно Верни.

30:2.30 (335.21) 8. Троични Синове-Учители.

30:2.31 (335.22) 9. Възпитатели по Мъдрост.

30:2.32 (335.23) 10. Божествени Съветници.

30:2.33 (335.24) 11. Всеобщи Цензори.

30:2.34 (335.25) 12. Свещени Троични Духове.

30:2.35 (335.26) 13. Обитатели на Хавона.

30:2.36 (335.27) 14. Жители на Рая.

30:2.37 (335.28) *IV. БОЖИИ СИНОВЕ*

30:2.38 (335.29) *А. Низходящи Синове*

30:2.39 (335.30) 1. Синове-Създатели – Михаилловци.

30:2.40 (335.31) 2. Синове-Арбитри – Авоналовци.

30:2.41 (335.32) 3. Троични Синове-Учители – Дайналовци.

30:2.42 (335.33) 4. Синове-Мелхиседек.

30:2.43 (335.34) 5. Синове-Ворондадек.

30:2.44 (335.35) 6. Синове-Ланонандек.

30:2.45 (335.36) 7. Синове-Носители на Живот.

30:2.46 (335.37) *Б. Възходящи Синове*

30:2.47 (335.38) 1. Смъртни, слели се с Бащата.

30:2.48 (335.39) 2. Смъртни, слели се със Сина.

30:2.49 (335.40) 3. Смъртни, слели се с Духа.

30:2.50 (335.41) 4. Еволюционни серафими.

30:2.51 (335.42) 5. Възходящи материални Синове.

30:2.52 (335.43) 6. Преобразувани Промеждутъчни Създания.

30:2.53 (335.44) 7. Персонализирани Настройчици.

30:2.54 (336.1) *В. Тринитизирани Синове*

30:2.55 (336.2) 1. Могъщи Посланици.

30:2.56 (336.3) 2. Снабдени с Върховни Пълномощия.

30:2.57 (336.4) 3. Нямащи Име и Номер.

30:2.58 (336.5) 4. Тринитизирани Опекуни.

30:2.59 (336.6) 5. Тринитизирани Посланици.

30:2.60 (336.7) 6. Небесни Пазители.

30:2.61 (336.8) 7. Помощници на Върховните Синове.

30:2.62 (336.9) 8. Синове, тринитизирани от Възходящи Създания.

30:2.63 (336.10) 9. Синове, тринитизирани в Рая-Хавона.

30:2.64 (336.11) 10. Тринитизирани Синове на Съдбата.

30:2.65 (336.12) *V. ЛИЧНОСТИ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ*

30:2.66 (336.13) *A. Върховни личности на Безкрайния Дух*

30:2.67 (336.14) 1. Единични Посланици.

30:2.68 (336.15) 2. Надзорници на Вселенските Кръгове.

30:2.69 (336.16) 3. Регистратори на Волеви Създания.

30:2.70 (336.17) 4. Лични Помощници на Безкрайния Дух.

30:2.71 (336.18) 5. Спомагателни Инспектори.

30:2.72 (336.19) 6. Пълномощни Стражи.

30:2.73 (336.20) 7. Придружители на Смъртни Кандидати.

30:2.74 (336.21) Б. *Войнство на посланиците на пространството*

30:2.75 (336.22) 1. Хавонски Сервитали.

30:2.76 (336.23) 2. Всеобщи Миротворци.

30:2.77 (336.24) 3. Юридически Съветници.

30:2.78 (336.25) 4. Пазители на Райските архиви.

30:2.79 (336.26) 5. Небесни Архивариуси.

30:2.80 (336.27) 6. Моронтийни спътници.

30:2.81 (336.28) 7. Райски спътници.

30:2.82 (336.29) В. *Попечителски духове*

30:2.83 (336.30) 1. Свръхнафими.

30:2.84 (336.31) 2. Секонафими.

30:2.85 (336.32) 3. Тertiафими.

30:2.86 (336.33) 4. Омниафими.

30:2.87 (336.34) 5. Серафими.

30:2.88 (336.35) 6. Херувими и Сановими.

30:2.89 (336.36) 7. Промеждутъчни Създания.

30:2.90 (336.37) VI. *УПРАВЛЯВАЩИ ВСЕЛЕНСКАТА ЕНЕРГИЯ*

30:2.91 (336.38) *А. Седем Върховни Управляващи Енергията*

30:2.92 (336.39) *Б. Върховни Енергийни Центрове*

30:2.93 (336.40) 1. Върховни Управляващи на Центровете.

30:2.94 (336.41) 2. Хавонски Центрове.

30:2.95 (336.42) 3. Центрове на Свръхвселените.

30:2.96 (336.43) 4. Центрове на Локалните Вселени.

30:2.97 (336.44) 5. Центрове на Съзвездия.

30:2.98 (336.45) 6. Центрове на Системи.

30:2.99 (336.46) 7. Некласифицирани Центрове.

30:2.100 (337.1) *В. Главни Физически Регулатори*

30:2.101 (337.2) 1. Спомагателни Управляващи Енергията.

30:2.102 (337.3) 2. Механични Регулатори.

30:2.103 (337.4) 3. Преобразуватели на Енергия.

30:2.104 (337.5) 4. Предаватели на Енергия.

30:2.105 (337.6) 5. Първични Обединители.

30:2.106 (337.7) 6. Вторични Разединители.

30:2.107 (337.8) 7. Баромери и Хрономери.

30:2.108 (337.9) *Г. Управляващи Моронтийната Енергия*

30:2.109 (337.10) 1. Регулатори на Кръгове.

30:2.110 (337.11) 2. Координатори на Системи.

30:2.111 (337.12) 3. Планетарни Опекуни.

30:2.112 (337.13) 4. Универсални Регулатори.

30:2.113 (337.14) 5. Стабилизатори на Връзки.

30:2.114 (337.15) 6. Селективни Групиращи.

30:2.115 (337.16) 7. Спомагателни Регистратори.

30:2.116 (337.17) VII. *КОРПУС НА ПОСТОЯННОТО
ГРАЖДАНСТВО*

30:2.117 (337.18) 1. Планетарни Промеждутъчни Създания.

30:2.118 (337.19) 2. Адамически Синове на Системи.

30:2.119 (337.20) 3. Унивитати на Съзвездия.

30:2.120 (337.21) 4. Сузати на Локалните Вселени.

30:2.121 (337.22) 5. Слели се с Духа Смъртни на Локалните
Вселени.

30:2.122 (337.23) 6. Абандонтери на Свръхвселените.

30:2.123 (337.24) 7. Слели се със Сина Смъртни от
Свръхвселените.

30:2.124 (337.25) 8. Обитатели на Хавона.

30:2.125 (337.26) 9. Обитатели на Райските сфери на Духа.

30:2.126 (337.27) 10. Обитатели на Райските сфери на Отеца.

30:2.127 (337.28) 11. Сътворени Жители на Рая.

30:2.128 (337.29) 12. Слели се с Настройчика си Смъртни Жители на Рая.

30:2.129 (337.30) Такава е работната класификация на личностите на вселените в този вид, в който тя е известна в столичния свят на Уверса.

30:2.130 (337.31) *СМЕСЕНИ ГРУПИ ЛИЧНОСТИ.* На Уверса съществуват данни за многобройни допълнителни групи разумни същества, които също са тясно свързани с организацията и управлението на голямата вселена. Сред такива категории са три смесени групи личности:

30:2.131 (337.32) *А. Райският Корпус за Завършили*

30:2.132 (337.33) 1. Корпус на Смъртните Завършили.

30:2.133 (337.34) 2. Корпус на Райските Завършили.

30:2.134 (337.35) 3. Корпус на Тринитизираните Завършили.

30:2.135 (337.36) 4. Корпус на Съвместните Тринитизирани Завършили.

30:2.136 (337.37) 5. Корпус на Хавонските Завършили.

30:2.137 (337.38) 6. Корпус на Трансценденталните Завършили.

30:2.138 (337.39) 7. Корпус на Неразкритите Синове на Съдбата.

30:2.139 (337.40) Корпусът на Смъртните Завършили се разглежда в следващото, последно повествуване от тази част.

30:2.140 (338.1) Б. *Вселенските Помощници*

30:2.141 (338.2) 1. Ясни и Утринни Звезди.

30:2.142 (338.3) 2. Ярки Вечерни Звезди.

30:2.143 (338.4) 3. Архангели.

30:2.144 (338.5) 4. Всевишни Помощници.

30:2.145 (338.6) 5. Върховни Упълномощени.

30:2.146 (338.7) 6. Небесни Наблюдатели.

30:2.147 (338.8) 7. Учители от Обителските Светове.

30:2.148 (338.9) Във всички столични светове на локалните и свръхвселените са осигурени съответни условия за дейността на тези същества, изпълняващи специални мисии и задачи на Синовете-Създатели – управителите на локалните вселени. Ние приемаме тези *Вселенски Помощници* на Уверса, но те не се отнасят към нашата юрисдикция. Тези посланици полагат своя труд и провеждат наблюдения, намирайки се в подчинение на Синовете-Създатели. По-подробно тяхната дейност е описана в разказа за вашата локална вселена.

30:2.149 (338.10) В. *Седемте доброволчески колонии*

30:2.150 (338.11) 1. Изследователи на Звездите.

30:2.151 (338.12) 2. Небесни Занаятчии.

30:2.152 (338.13) 3. Управляващи Реверсията.

30:2.153 (338.14) 4. Преподаватели в Подготвителни Училища.

30:2.154 (338.15) 5. Различни Резервни Корпуси.

30:2.155 (338.16) 6. Стажанти.

30:2.156 (338.17) 7. Възходящи Странстващи.

30:2.157 (338.18) Такива са организацията и управлението на тези седем групи същества във всички столични светове – от локалните системи до свръхвселените, особено в последните. Столиците на седемте свръхвселени са място за среща на почти всички класове и категории разумни същества. С изключение на многобройни групи обитатели на Рая-Хавона, тук могат да бъдат наблюдавани и изучавани волеви създания на всяка степен от съществуването им.

3. Доброволческите колонии

30:3.1 (338.19) Седемте доброволчески колонии се намират на архитектурните сфери в течение на повече или или по-малко продължителен период от време, осъществявайки своите мисии и изпълнявайки специални назначения. Техният труд може да се опише по следния начин:

30:3.2 (338.20) 1. *Изследователи на звездите* – небесните астрономи; предпочитат да се трудят на сфери, подобни на

Уверса, тъй като такива специално конструирани светове са необичайно благоприятни за техните наблюдения и разчети. Положението на Уверса в пространството е удобно за работата на тази колония не само предвид нейното централно местонахождение, но също така и затова, защото редом с нея няма гигантски живи или изгаснали слънца, които да довеждат до вълнение енергийните потоци. Тези изследователи нямат никаква непосредствена връзка с делата на свръхвселената; те са просто гости.

30:3.3 (338.21) **Астрономическата колония на Уверса** обединява същества от много съседни светове, от централната вселена и даже от Норлатиадек. Всяко същество от всеки свят, система и вселена може да стане изследовател на звездите и може да се домогва до членство в един от корпусите небесни астрономи. Единственото изискване е: продължителност на живота и достатъчни познания в областта на пространствените светове, в частност, на техните физически закони на еволюцията и управлението. На изследователите на звездите не им се налага да служат в своите корпуси вечно, но никой от допуснатите в тази група няма право да я напусне по-рано от едно хилядолетие уверско време.

30:3.4 (339.1) **Понастоящем** колонията звездни наблюдатели на Уверса наброява над един милион същества. Техният брой постоянно се мени, макар че някои остават за сравнително дълъг период от време. В своята работа те използват множество механични инструменти и физически приспособления; голяма помощ също така им оказват

Единичните Посланици и други духовни пътешественици. В своите изследвания на звездите и наблюдения на пространството небесните астрономи постоянно използват живи енергийни трансформатори и предаватели, както и отразяващи личности. Те изучават всички форми и аспекти на материалните и енергийни явления в пространството, интересувайки се както от действието на силите, така и от звездните явления; в цялото пространство нищо не убягва от тяхното внимание.

30:3.5 (339.2) Сходни астрономически колонии могат да се срещнат в столичните светове от секторите на свръхвселената, както и в архитектурните столици на локалните вселени и техните административни сектори. Само в Рая знанието е вродено; разбирането на физическата вселена в значителна степен зависи от наблюденията и изследванията.

30:3.6 (339.3) 2. *Небесните занаятчии* служат по цялото пространство на седемте свръхвселени. Възходящите смъртни за пръв път се срещат с тези групи на своя моронтиен път; затова тези занаятчии ще бъдат по-подробно разгледани в частта от настоящите повесткувания, която се отнася към локалната вселена.

30:3.7 (339.4) 3. *Управляващите Реверсията* спомагат за отпускането и чувството за хумор – обръщане към спомени за миналото. Те са от огромна полза в практическото осъществяване на програмата на еволюцията на смъртните – особено на по-ранните степени на моронтийния път и духовния опит. Разказът за тези същества е включен в

повествуването за възхода на смъртните в локалната вселена.

30:3.8 (339.5) *4. Преподаватели в Подготвителни Училища.* Във всеки свят, обитаван от възходящи смъртни, се намират многобройни корпуси учители от следващия свят с по-висока степен – нещо като подготвително училище за еволюиращи обитатели на съответната сфера, пореден етап от програмата за постепенен възход на странстващите на времето. Такива училища, използваните от тях методи за преподаване и проверка на знанията никак не приличат на това, което вие се опитвате да осъществите на Урантия.

30:3.9 (339.6) Цялата програма за възход и еволюция на смъртните се характеризира с практиката за предаване на други същества на нова истина и опит непосредствено след тяхното придобиване. Проправяйки си път към Рая за дълги години обучение в училището за извисяване, вие ще бъдете учители за тези ученици, които по нивото на своето развитие стоят на едно стъпало по-долу от вас на стълбицата за възход.

30:3.10 (339.7) *5. Различните Резервни Корпуси.* Множество същества не се намират под наше непосредствено наблюдение; те са събрани на Уверса като колонии на резервен корпус. Уверската колония включва седемдесет основни градации и либералната образователна програма позволява да се прекара известно време с тези необикновени личности. Аналогични общи резерви се намират в Салвингтон и другите вселенски столици; те биват изпращани за активна служба по разпореждане на съответните групови управляващи.

30:3.11 (339.8) *6. Стажанти.* През различните столични светове като непрекъснат поток преминават небесните посетители от цялата вселена. Тези разнообразни същества се стичат към нас както поотделно, така и на цели класове като наблюдатели, студенти по обмен и практиканти. Понастоящем тази доброволческа уверска колония наброява над един милиард същества. В зависимост от характера на своята мисия някои от посетителите прекарват тук един ден, други се задържат една година. Тази колония включва почти всички класове вселенски същества, с изключение на личностите Създатели и смъртните на моронтия.

30:3.12 (340.1) Смъртните на моронтия стажуват само в пределите на своята локална вселена. Техният диапазон се разширява до мащаба на свръхвселената само след придобиване на духовен статут. Повече от половината посетители в нашата колония са тези, които правят „спирка по пътя“, за да се запознаят със столицата Орвонтон. Такива личности могат да изпълняват вселенска задача или да прекарват свободното си от задачи време. Възможността да извършват пътешествия в пределите на своята вселена и да провеждат наблюдения е съставна част от еволюционния път на всички възходящи същества. Човешката страст към пътешествия и запознаване с живота на нови народи ще бъде напълно удовлетворена в течение на дългия и богат на събития възход към Рая през локалната, свръхвселената и централните вселени.

30:3.13 (340.2) *7. Възходящите странстващи* и. Според това как възходящите странстващи получават назначения в

различните служби в съответствие със своето придвижване към Рая те биват разселвани като доброволчески колонии в различните столични сфери. Обикновено за такива групи изпълняващи своите задължения по цялата свръхвселена е свойствено самоуправлението. Те представляват постоянно изменящи се колонии, обединяващи всички категории еволюционни смъртни и техните възвисяващи се партньори.

4. Възвисяващите се смъртни

30:4.1 (340.3) **Макар запазилите живота си смъртни същества на времето и пространството да се наричат *възвисяващи се странстващи*, когато ги приемат за постепенен възход към Рая, тези еволюционни създания заемат толкова важно място в настоящите повесткувания, че ние решихме да дадем кратък обзор на следните седем стадия от възходящия вселенски път:**

30:4.2 (340.4) **1. Планетарни Смъртни.**

30:4.3 (340.5) **2. Запазили Живота на Спящи Създания.**

30:4.4 (340.6) **3. Студенти от Обителските Светове.**

30:4.5 (340.7) **4. Моронтийни Прогресиращи.**

30:4.6 (340.8) **5. Подопечни на Свръхвселените.**

30:4.7 (340.9) **6. Хавонски Странстващи.**

30:4.8 (340.10) **7. Пристигащи в Рая.**

30:4.9 (340.11) Следващият разказ отразява вселенския път на смъртните, слели се с Настройчиците си. Смъртните, слели се със Сина и Духа, частично преминават такъв път, но ние решихме да разкажем за смъртните, слели се с Настройчиците си, тъй като такова е предназначението на всички човешки раси на Урантия.

30:4.10 (340.12) 1. *Планетарни смъртни.* Всички смъртни са еволюционни същества с животински произход, притежаващи потенциалната възможност за възход. По произход, същност и предназначение тези различни групи и типове човешки същества имат някакво сходство с народите на Урантия. Във всеки свят човешките раси използват такова служене на Божиите Синове и се радват на присъствието на попечителските духове на времето. След естествената си смърт всички типове възходящи същества се обединяват в обителските светове в едно моронтийно семейство.

30:4.11 (341.1) 2. *Запазили Живота на Спящи Създания.* Съпровождани от личните си пазители на съдбата, всички смъртни със статут продължаване на живота преминават през вратата на естествената смърт и на третия период възстановяват личността си в обителските светове. Допуснатите до възход същества, които по някаква причина не са могли да достигнат ниво на интелектуално съвършенство и духовност, позволяващи им да имат лични хранители, не могат да преминат веднага в обителските светове. Такива спасили се души са принудени да останат в състояние на безсъзнателен сън чак до съдния ден от новата ера – новия съден период, пристигането на Божия

Син, който огласява имената за цялата епоха и съди света; такава е общата практика по цялата Небадон. За Христос Михаил е било казано, че възнасяйки се на небето след завършването на своя труд на земята, той „отвел със себе си множество пленници“. И тези пленници били запазилите живота си спящи създания от дните на Адам до този ден, когато се извършило възкресението на Владетеля на Урантия.

30:4.12 (341.2) Спящите смъртни не забелязват течението на времето; те изобщо не осъзнават продължителността на своя покой. При повторното създаване на личностите в края на епохата онези, които са преспали пет хиляди години, ще се държат точно така, както и тези, които са се намирали в състояние на покой в течение на пет дни. С изключение на времевото забавяне, такива запазили живота си смъртни преминават през режим на възход точно така, както и тези, които са избегнали повече или по-малко продължаващ сън на смъртта.

30:4.13 (341.3) Такива класове планетарни странстващи от един и същи съден период се използват за групова моронтийна дейност в локалните вселени. Мобилизацията на толкова огромни групи има своите преимущества: това позволява на смъртните да остават заедно за продължително и ефективно служене.

30:4.14 (341.4) 3. *Студенти от Обителските Светове.* Всички запазили живота си смъртни, пробуждащи се в обителски светове, принадлежат към този клас. Физическото тяло от смъртна плът не възкръсва заедно със запазилия живота си спящ смъртен; то отново става на прах. С помощта на

упълномощен серафим се създава ново тяло – моронтийна форма, нова жизнена обвивка за безсмъртната душа и върналия се Настройчик. Настройчикът е пазителят на духовното копие на разума на спящия смъртен. Прикрепеният серафим е пазителят на индивидуалността на запазилото живота си създание, неговата безсмъртна душа – в тази степен, в която тя е успяла да се развие. И когато тези двамата – Настройчикът и серафимът, отново съединяват заедно поверената им личностна собственост, появилият се нов индивид представлява възкресената стара личност, запазената еволюираща моронтийна индивидуалност на душата. Такова повторно съединяване на душата и Настройчика съвсем правомерно бива наричано възкресяване, повторно събиране на факторите на личността; но даже то ва не е изчерпателно обяснение на възраждането на *личността*. Макар че вие вероятно така и никога няма да разберете този необясним процес, ще дойде време, когато от собствен опит ще познаете неговата истинност, стига само да не отхвърлите плана за продължаване на живота.

30:4.15 (341.5) Първоначалното пребиваване на смъртните в седемте свята за постепенна подготовка е обща практика за почти целия Орвонтон. Във всяка локална система, състояща се приблизително от хиляда обитаеми планети, съществуват седем обителски свята – обикновено това са спътници или подспътници на столицата на съответната система, които служат като приемни светове за повечето възходящи смъртни.

30:4.16 (341.6) Понякога „обители“ наричат всички светове за подготовка на смъртни и именно такива сфери е имал предвид Иисус, когато е казал: „В дома на Моя Отец има много жилища.“ Оттук нататък в пределите на една група сфери – такива, каквито са обителските светове, възходящите създания ще се придвижват индивидуално от една сфера към друга, от един стадий на живот към друг, но те винаги – като единен клас – ще преминават от една степен на изучаване на вселената към друга.

30:4.17 (341.7) 4. *Моронтийни прогресиращи.* Започвайки с обителските светове и по-нататък – през сферата на системата, съзвездието и вселената, смъртните влизат в класа на моронтийните прогресиращи, пресичащи преходните сфери за възходящи смъртни. Издигайки се от низшите моронтийни светове към висшите, възходящите смъртни изпълняват безброй задачи съвместно със своите учители и в обществото на по-подготвени и старши братя.

30:4.18 (342.1) Възходът в моронтия е свързан с по-нататъшно усъвършенстване на интелектуалната, духовна и личностна форма. Съхранилите живота си създания остават същества с тройствена природа. В течение на целия моронтиен опит те са подопечни на локалната вселена. Режимът на свръхвселената започва едва с откриването на духовния път.

30:4.19 (342.2) Смъртните придобиват истинска духовна индивидуалност малко преди да напуснат столичния свят на локалната вселена и да се отправят в приемните светове на малкия сектор на свръхвселената. Преходът от заключителния моронтиен стадий към първия или най-

ниския духовен статут не е толкова съществена промяна. Разумът, личността и характерът не биват засегнати при подобно придвижване; видоизменя се само формата. Но духовната форма е толкова реална, колкото и моронтийното тяло, и също толкова различима.

30:4.20 (342.3) Преди напускането на локалната вселена и преди да тръгнат към приемните светове на свръхвселената, смъртните на времето получават потвърждение на своята духовна същност от Сина-Създател и Майчинския Дух на локалната вселена. От този момент нататък статутът на възходящите смъртни е определен завинаги. Подопечните на свръхвселените никога не са се отклонявали от пътя. Възходящите серафими също повишават своя статут в ангелската йерархия, когато напускат локалната вселена.

30:4.21 (342.4) 5. *Подопечни на свръхвселените.* Всички възходящи същества, пристигащи в подготвителните светове на свръхвселените, стават подопечни на Извечно Древните; те са преминали моронтийния живот на локалната вселена и сега са упълномощени духове. Като млади духове те пристъпват към възход в системата за образование и възпитание на свръхвселената, което започва в приемните сфери на малките сектори, продължава в образователните светове на десетте големи сектора и завършва във висшите образователни сфери в столицата на свръхвселената.

30:4.22 (342.5) Съществуват три категории духовни учащи се, пребиваващи съответно в столичните светове за духовно развитие на малките сектори, големите сектори и свръхвселената. Ако при възхода в моронтия създанията се

обучават и трудят в световите на локалната вселена, то, възвисявайки се духовно, те продължават да усвояват нови светове, едновременно практикувайки предаването на други на знанията, които са усвоили от емпиричните източници на мъдрост. Но обучението като духовно същество на свръхвселенски стадий на развитие се отличава напълно от всичко, на което е способно въображението на материалния човешки разум.

30:4.23 (342.6) Преди да се отправят от свръхвселената към Хавона, възходящите странстващи преминават подробен курс по управление на свръхвселената, както и курс по управление на локалната вселена, усвоен от тях в рамките на придобиване на моронтиен опит. Преди да стигнат Хавона, техен основен предмет – но не единствено занятие, е усвояването на административното управление на локалната вселена и свръхвселената. Понастоящем причината за придобиване на целия този опит не е напълно понятна, но няма съмнение в това, че подобна подготовка е разумна и необходима предвид възможното бъдещо членство в Корпуса на Завършилите.

30:4.24 (342.7) Режимът на свръхвселената не е еднакъв за всички възходящи същества. Те получават еднакво общо образование, но отделни групи и класове преминават курсове по специално обучение и особена подготовка.

30:4.25 (342.8) 6. *Хавонски Странстващи*. Когато развитието на духа бъде завършено, макар и не изчерпано, запазилият живота си смъртен започва да се готви за продължителния полет до Хавона, небесното царство на еволюираните духове. На Земята сте били създание от плът и кръв; в

локалната вселена сте били моронтийно същество; пребивавайки в свръхвселената, сте представлявали формиращ се дух; пристигайки в приемния свят на Хавона, вие действително и сериозно пристъпвате към духовно образование; в Рая ви предстои да се появите като станал вече съвършен дух.

30:4.26 (343.1) Пътешествието от столичния свят на свръхвселената към приемните сфери на Хавона винаги се извършва поотделно. Обучение в класове или групи повече няма да има. Вие сте завършили юридическа и административна подготовка в еволюционните светове на времето и пространството. Започва вашето

30:4.27 (343.2) *лично образование*, вашето индивидуално духовно възпитание. От начало до край, по цялата Хавона, обучението носи личен и трикратен характер: интелектуален, духовен и емпиричен.

30:4.28 (343.3) Първото, което ви предстои да направите след пристигането си в Хавона, е да познаете и благодарите на вашия транспортен секонафим за дългото и безопасно пътешествие. След това ви представят на тези същества, които ще станат организатори на вашите първи занятия в Хавона. След това ще регистрирате своето пристигане и ще съставите благодарствено послание до Сина-Създател на вашата локална вселена, изразявайки своята любов към Отеца на вселената, благодарение на когото сте могли да извършите синовния възход. С това се изчерпват формалностите, свързани с пристигането ви в Хавона; след това ви се предоставя продължителна почивка; ориентирайки се, вие ще можете да потърсите своите

приятели, познати и партньори по духовно извисяване. С помощта на системата за далечни връзки ще можете също така да узнаете кой от вашите познати е тръгнал за Хавона, след като вие сте напуснали Уверса.

30:4.29 (343.4) Съобщението за вашето пристигане в приемния свят на Хавона ще бъде в надлежния срок изпратено в столицата на вашата локална вселена и лично предадено на вашия серафически пазител, където и да се намира той.

30:4.30 (343.5) Възходящите смъртни са получили дълбоки познания в областта на еволюционните светове на пространството и сега започва тяхното продължително и благотворно общуване със сферите на съвършенството. Каква прекрасна подготовка за неизвестната бъдеща дейност дава този разнообразен, неповторим и необикновен опит! Но аз съм неспособен да ви разкажа за Хавона. Трябва да видите тези светове, за да оцените тяхната красота и да разберете тяхното величие.

30:4.31 (343.6) 7. *Пристигащи в Рая.* Достигайки Рая като постоянен обитател, вие започвате да усвоявате последователния курс по божественост и абсонитност. Вашият статут на постоянен обитател на Рая означава, че сте намерили Бога и че ви предстои зачисляване в Корпуса на Завършилите Смъртни. От всички създания на голямата вселена в тези Корпуси биват приемани само онези, които са се слели с Отеца. Само такива личности полагат клетва за завършил. Други същества с Райско съвършенство или онези, които са достигнали Рая, могат временно да бъдат прикрепвани към корпуса за завършили, но те не стават вечни изпълнители на неизвестната и неразкрита мисия на

това растящо войнство от съвършени еволюционни ветерани на времето и пространството.

30:4.32 (343.7) Пристигащите в Рая същества биват освобождавани за определен срок от задължения, след което започва тяхното общуване със седемте групи първични свръхнафими. Преминавайки курсове под ръководството на възпитателите по поклонение, те получават званието Райски випускници, след което – като завършили – биват назначавани в наблюдаващите и спомагателни служби по цялото обширно творение. Очевидно понастоящем Корпусът за Завършили Смъртни не се използва за никаква специфична или постоянна функция, макар че изпълнява многобройни задължения в сфери, встъпили в епохата на светлината и живота.

30:4.33 (344.1) Даже ако за Корпуса на Завършилите Смъртни нямаше друго, неразкрито бъдеще, настоящото назначение на тези възходящи същества щеше да бъде съвършено адекватно и достойно. Тяхната днешна дейност напълно оправдава всеобщия план за еволюционно възвисяване. Но бъдещите епохи от еволюцията на сферите на външното пространство несъмнено ще послужат за по-нататъшно разкриване и по-пълно, божествено осветяване в мъдростта и милосърдието на Боговете, претворяващи своя божествен план за продължаване на живота и възход на смъртните.

30:4.34 (344.2) Настоящото повествуване – заедно с това, което вече ви беше разкрито, и онова, което ще успеете да почерпите от документите за вашия собствен свят, представлява кратко описание на пътя на възходящия

смъртен. Подобен път се отличава съществено от програмата на другите свръхвселени, но този разказ ви позволява да си създадете приблизителна представа за общия план за еволюцията на смъртните в този вид, в който той се осъществява в локалната вселена Небадон в седмия сегмент на голямата вселена – свръхвселената Орвонтон.

30:4.35 (344.3) [Подготвено от Могъщ Посланик на Уверса.]

Документ 31. Корпусът на Завършилите

31:0.1 (345.1) КОРПУСЪТ на Завършилите Смъртни представлява известната понастоящем дестинация на изцяло слелите се с Настройчиците си възходящи смъртни на времето. Но в този корпус влизат и други групи същества. Първичният корпус за завършили се състои от няколко категории:

31:0.2 (345.2) 1. Обитатели на Хавона.

31:0.3 (345.3) 2. Гравитационни Посланици.

31:0.4 (345.4) 3. Прославени Смъртни.

31:0.5 (345.5) 4. Допуснати Серафими.

31:0.6 (345.6) 5. Прославени Материални Синове.

31:0.7 (345.7) 6. Прославени Промеждутъчни Създания.

31:0.8 (345.8) Тези шест групи прославени същества образуват уникалния корпус на вечната съдба. Ние предполагаме, че знаем за неговата бъдеща дейност, но не сме уверени в

това. Макар Корпусът на Завършилите Смъртни да се формира понастоящем в Рая, макар той активно да опекунства вселенските пространства и да оказва помощ на световите, встъпили в ерата на светлината и живота, неговото бъдещо назначение трябва да бъде свързано с формиращите се вселени на външното пространство. Във всеки случай, така смятат в Уверса.

31:0.9 (345.9) Този корпус се организира в съответствие с функционалните обединения на пространствените светове и в съгласие със съвкупния опит, натрупан в течение на дългия и богат на събития път на възхода. Всички възходящи създания, допуснати в дадения корпус, са равни, но това възвишено равенство ни най-малко не ги лишава от индивидуалност и не унищожава неповторимостта на личността. Общувайки със завършил, ние веднага виждаме дали той е възходящ смъртен, обитател на Хавона, допуснат серафим, промеждутъчно създание или Материален Син.

31:0.10 (345.10) В течение на днешната вселенска епоха завършилите се връщат за служене във вселените на времето. Те биват назначавани за последователно служене в различни свръхвселени, но в своята свръхвселена биват изпращани, едва след като са служили в останалите шест свръхтворения. Така те получават възможност да придобият седемкратна представа за Върховното Същество.

31:0.11 (345.11) Един или няколко отряда смъртни завършили служат на Урантия постоянно. Няма такава област на вселенско служене, където да не получават назначения; те

действат повсеместно, редувайки специални задачи и свободно служене.

31:0.12 (345.12) Ние нямаме предположения относно характера на бъдещата организация на този необичаен корпус, но понастоящем завършилите са напълно самоуправляващ се орган. Те избират своите постоянни и временни лидери, ръководители на задачи и управляващи. Тяхната политика е неподвластна на никакви външни въздействия, а чрез клетва за вярност са свързани само с Райската Троица.

31:0.13 (346.1) Завършилите имат собствени резиденции в Рая, в свръхвселените, в локалните вселени и във всички регионални столици. Те са отделна еволюционна категория. Ние не ги ръководим и не ги управляваме и при все това те демонстрират неизменна лоялност и винаги участват в съвместното претворяване на нашите планове. Постоянно увеличавайки своя брой, тези изпитани и верни души на времето и пространството – еволюционната сол на вселените, са неподвластни на порока и защитени от греха.

1. Обитателите на Хавона

31:1.1 (346.2) Много от обитателите на Хавона, които служат в централната вселена като учители в училищата за подготовка на странстващи, изключително се привързват към възходящите смъртни и изпитват още по-голям интерес към бъдещата дейност и предназначение на Корпуса на Завършилите Смъртни. В Рая, в административната резиденция на корпуса под ръководството на партньора Грандфанда се води

регистрация на хавонските доброволци. Днес в този списък с кандидати има много милиони обитатели на Хавона. Тези непосредствено и божествено сътворени съвършени същества оказват огромна помощ на Корпуса на Завършилите Смъртни и несъмнено ще носят още по-голяма полза в далечното бъдеще. Те представляват гледната точка на същества, родени в съвършенство и божествено изобилие. Така завършилите обхващат и двата стадия на емпирично съществуване: съвършен и станал съвършен.

31:1.2 (346.3) С помощта на еволюционните същества обитателите на Хавона трябва да преминат определени емпирични преобразувания, които да създадат способност за възприемане на духовните частици на Всеобщия Баща. Постоянни членове на Корпуса на Завършилите Смъртни са само такива същества, които са се слели с Духа на Първия Източник и Център или съдържат в себе си – подобно на Гравитационните Посланици, Духа на Бог-Отеца по силата на присъщите им качества.

31:1.3 (346.4) Обитателите на централната вселена биват приемани в корпуса в съотношение един към хиляда, което съответства на един отряд завършили. Корпусът бива временно разбит на отряди от по хиляда завършили, от които 997 са възходящи създания, един – обитател на Хавона, и един – Гравитационен Посланик. Така става обединяването на завършилите в отряди, но тържествената клетва за завършване се полага индивидуално. Тази клетва има най-дълбоки последствия и вечно значение.

Обитателите на Хавона полагат такава клетва и завинаги стават членове на корпуса.

31:1.4 (346.5) Приетите в Корпуса хавонци навсякъде следват своя отряд: където е отрядът, там са и те. И ако само видехте ентузиазма, с който те се захващат за своя нов труд като завършили! Постъпването в Корпуса на Завършилите е едно от най-желаните неща в Хавона; възможността да станеш завършил е едно от върховните дерзания за тези съвършени раси.

31:1.5 (346.6) В това съотношение обитателите на Хавона биват приемани в Корпуса на Съвместните Тринитизирани Завършили на Сферата на Наместниците и в Корпуса на Трансценденталните Завършили в Рая. Обитателите на Хавона гледат на тези три назначения, точно както и на възможното встъпване в Корпуса на Хавонските Завършили – като на висша цел на своя небесен път.

2. Гравитационните Посланици

31:2.1 (346.7) Където и когато и да действат Гравитационните Посланици, там винаги ръководят завършили. Гравитационните Посланици се подчиняват изключително на Грандфанда и получават назначения само в първичния Корпус на Завършилите. Техните услуги сега вече са неоценими за завършилите, а в бъдеще тяхното използване ще стане всеобхватно. Нито една друга група разумни създания не разполага с подобен корпус личностни посланици, способни да преодоляват времето и пространството. Сходни типове посланици-регистратори,

прикрепени към други корпуси на завършили, не са личностни; те са абсонитизирани.

31:2.2 (347.1) Родината на Гравитационните Посланици е Сферата на Божеството, а самите те са видоизменени и персонализирани Настройчици. Но никой от членовете на нашата уверска група не би се наел да обясни природата на някого от тези посланици. Ние знаем, че те представляват високоличностни същества, че са божествени, разумни и трогателно отзивчиви, но не разбираме техния начин за пресичане на пространството без загуба на време. Очевидно те са способни да използват всички видове енергии, кръгове и даже гравитация. Завършилите смъртния корпус не могат да пренебрегват времето и пространството, но в тяхно обкръжение и подчинение се намират практически безкрайни духовни личности, на които са подвластни времето и пространството. Макар че ние наричаме Гравитационните Посланици личности, в действителност те са свръхдуховни същества, неограничени и безбрежни личности. В сравнение с Единичните Посланици това е съвършено друга категория личности.

31:2.3 (347.2) Гравитационните Посланици могат да бъдат прикрепвани към отряда завършили в неограничени количества, но само един посланик – оглавяващият своите другари, бива приеман в Корпуса на Смъртните Завършили. При все това подчинени са му 999 посланика и в случай на необходимост той може да свиква всякакъв по численост резервен контингент от своята категория.

31:2.4 (347.3) Гравитационните Посланици и прославлените смъртни завършили постигат трогателно и дълбоко взаимно чувство; тях ги свързва много общо: първите са пряка персонализация на частиците на Всеобщия Баща, вторите представляват личност, заключена в преживялата смъртта и станалата безсмъртна душа на създаденото същество, която се е сляла с духовния Настройчик – частица от същия този Всеобщ Баща.

3. Прославлените Смъртни

31:3.1 (347.4) Слелите се с Настройчика си възходящи смъртни съставляват основната част от първичния Корпус на Завършилите. Заедно с допуснатите и прославени серафими във всеки отряд завършили обикновено има 990 такива същества. Във всяка група съотношението на смъртните и ангелите е различно, макар че смъртните са значително повече, отколкото серафимите. Обитателите на Хавона, прославлените Материални Синове, прославлените промеждутъчни създания, Гравитационните Посланици и неизвестният отсъстващ член съставляват само един процент от състава на корпуса; във всеки отряд с хиляда завършили има място само за десет такива несмъртни и несерафически личности.

31:3.2 (347.5) Ние, съществата от Уверса, не знаем какво е „окончателното предназначение“ на възходящите смъртни на времето. Понастоящем те обитават в Рая и временно служат в Корпуса на Светлината и Живота, но толкова колосален обем знания и толкова продължителна практика във вселените би трябвало да са предназначени, за да подготвят възходящите същества за още по-големи и

важни изпитания, за още по-възвишено и отговорно служене.

31:3.3 (347.6) Независимо от това, че тези възходящи смъртни са достигнали Рая, били са приети в Корпуса на Завършилите и в своето множество са изпратени назад за участие в управлението на локалните вселени и оказване на помощ при ръководството на свръхвселените – независимо от това *очевидно* предназначение остава неопровержим този съществен факт, че те са регистрирани само като духове от шести порядък. Несъмнено е, че по пътя на Корпуса на Завършилите Смъртни остава още една степен. Ние не знаем в какво ще се състои тя, но сме приели три обстоятелства, на които бихме искали да обърнем вашето внимание:

31:3.4 (348.1) 1. На нас ни е известно, че смъртните стават духове от първи порядък по време на пребиваването си в малките сектори и че те се издигат до втори порядък при превеждането им в големите сектори, и до трети – при изпращане в централните подготвителни светове на свръхвселената. Смъртните стават духове от четвърти порядък – или кандидати, след достигане на шестия кръг на Хавона и духове от пети порядък - когато намерят Всеобщия Баща. Впоследствие те се издигат на шеста степен на духовното съществуване, давайки клетва, предопределяща вечно служене в състава на Корпуса на Завършилите Смъртни.

31:3.5 (348.2) Ние забелязваме, че класификацията или наименованието на духовете се определя от фактическото преминаване от една област на вселенското служене в

друга област или от една вселена в друга; предполагаме, че присвояването на седми порядък в Корпуса на Завършилите Смъртни ще стане едновременно с техния преход към вечно служене във все още неизвестните и неразкрити сфери, което ще съпътства тяхното достигане на Бог-Върховния. Но извън тези смели предположения ние знаем за всичко това не повече от вас; нашето знание за пътя на смъртните същества се ограничава с тяхната сегашна Райска цел.

31:3.6 (348.3) 2. Смъртните завършили са изпълнили в пълна мярка повелята на вековете: „Бъдете съвършени“; те са се възвисили по приготвения за смъртните всеобщ път за постижения; те са намерили Бога и в надлежното време са били приети в Корпуса за Завършили. Такива същества са достигнали днешния предел на духовно развитие, но не *завършеността на пределния духовен статут*. Те са достигнали сегашния предел на съвършенство на създаването, но не завършеността на служене на създанията. Те са изпитали цялата пълнота на поклонението на Божеството, но не *завършеността на емпиричното* постигане на Божеството.

31:3.7 (348.4) 3. Прославените смъртни от Райския Корпус на Завършилите са възходящи същества, притежаващи емпирично знание за всеки аспект от реалността и философията на най-пълния разумен живот, докато в течение на този многовековен възход от низши материални светове към духовните висоти на Рая тези съхранили живота си създания са получили най-върховната възможна подготовка по отношение на всеки

детайл на всеки божествен принцип, отговарящ на справедливото и ефективно, милосърдно и търпеливо ръководство на всеобщите творения на времето и пространството.

31:3.8 (348.5) Ние предполагаме, че хората имат право да знаят нашето мнение и че вие можете свободно да градите заедно с нас своите предположения относно тайните на пределното предназначение на Райския Корпус на Завършилите. На нас ни се струва очевидно, че по своя характер днешните задачи на еволюционните създания, ставащи съвършени същества, представляват курсове за усъвършенстване в областта на разбирането на вселената и управлението на свръхвселените; и всички ние си задаваме въпроса: “Защо Боговете отделят такова голямо внимание и толкова прецизно обучават съхранилите живота си смъртни в метода за управление на вселената?”

4. Допуснатите Серафими

31:4.1 (348.6) Много верни серафически пазители на смъртни създания получават разрешение да преминат пътя за възвисяване заедно с техните човешки подопечни и много от тези ангели-хранители, слели се с Отеца, полагат такава клетва относно вечността на завършилия, както и техните подопечни, завинаги споделящи съдбата на своите смъртни другари. Тези ангели, които придобиват възходящия опит на смъртните същества, имат право да споделят съдбата на човека; те могат при равни с хората права да бъдат приемани в Корпуса за Завършили. Огромният брой допуснати и прославени серафими са

прикрепени към различните корпуси на несмъртните завършили.

5. Прославените Материални Синове

31:5.1 (349.1) Във вселените на времето и пространството съществува положение, позволяващо на адамическите обитатели на локалните системи, отдавна очакващи назначения на планетата, да подават молба за освобождаване от статута постоянни жители. Ако молбата бъде удовлетворена, те се присъединяват към възходящите странници в столиците на вселените, тръгвайки по пътя, водещ към Рая и Корпуса за Завършили.

31:5.2 (349.2) Когато намиращият се на висока степен на развитие свят достига късните етапи на ерата на светлината и живота, Материалните Синове — Планетарните Адам и Ева, могат да вземат решение, позволяващо им да придобият човешка същност, да получат Настройчици и да застанат на еволюционния път на вселенския възход, водещ към Корпуса на Смъртните Завършили. Някои от тези Материални Синове са претърпели частичен неуспех или са извършили техническа простъпка, изпълнявайки мисията си на ускорители на биологическия прогрес, което в частност е станало и с Адам на Урантия; в такива случаи на тях им се налага да тръгнат по естествения за народите от съответния свят път, да получат Настройчици, да преминат през смъртта и с помощта на вярата да извършат постепенен възход, водещ към Рая и Корпуса на Завършили.

31:5.3 (349.3) Такива Материални Синове се срещат само в няколко отряда завършили. Тяхното присъствие повишава съществено готовността на групата за върховно служене и те неизменно биват избирани за нейни лидери. Ако двамата члена на Едемическата двойка биват прикрепени към една и съща група, на тях обикновено им се разрешава да действат в съобщност като една личност. Такива възходящи двойки постигат значително по-голям успех в подвига, свързан с тринитизацията, отколкото възходящите смъртни.

6. Прославените Промеждутъчни Създания

31:6.1 (349.4) На много планети промеждутъчните създания биват създавани в големи количества, но те рядко се задържат в своите светове след прехода на сферата в епохата на светлината и живота. Тогава, или малко по-късно, те биват освобождавани от статута на постоянни жители и започват своя възход към Рая, преминавайки през моронтийните светове, свръхвселената и Хавона заедно със смъртните на времето и пространството.

31:6.2 (349.5) Промеждутъчните създания от различните вселени съществено се отличават едно от друго по своя произход и природа, но всички те са устремени към един от Райските корпуси за завършили. Всички вторични промеждутъчни създания рано или късно се сливат с Настройчиците си и биват приети в Корпуса на Смъртните Завършили. В много от отрядите завършили има по едно от тези прославени същества.

7. Апостолите на Светлината

31:7.1 (349.6) Понастоящем всеки отряд завършили наброява 999 постоянни члена – личности, положили клетва за завършил. Вакантното място е заето от оглавяващия Апостолите на Светлината, прикрепвани към отряда за изпълняването на отделните мисии. Но тези същества са само временни членове на корпуса.

31:7.2 (349.7) Всяка небесна личност, назначена в който и да е корпус завършили, получава наименованието Апостол на Светлината. Тези същества не полагат клетва за завършили и макар да се подчиняват на организацията на корпуса, тяхното прикрепване не е постоянно. В тази група могат да влизат Единични Посланици, свръхнафими, секонафими, Жители на Рая или тяхното тринитизирано потомство – всяко същество, необходимо за изпълнение на кратковременна задача за завършил. Ние не знаем дали тези същества ще вземат участие в изпълнението на вечна мисия. След изпълнението на задачата Апостолите на Светлината възстановяват своя предишен статут.

31:7.3 (350.1) Сегашната организация на Корпуса за Завършили Смъртни обединява само шест класа постоянни членове. Естествено, завършилите често размишляват за природата на техните бъдещи приятели; но единно мнение по този въпрос нямат.

31:7.4 (350.2) Тук, на Уверса, ние също нерядко градим хипотези относно характера на седмата група завършили. Имаме много догадки, в частност – за възможното назначение на някои растящи корпуси, състоящи се от многобройните тринитизирани групи на Рая, Сфери на Наместниците и вътрешния кръг на Хавона. Изказва се даже

предположение за това, че Корпусът на Завършилите може да получи разрешение да тринитизира много от своите помощници по управление на вселената, в случай че им е съдено да се отправят за служене във формиращи се вселени.

31:7.5 (350.3) Един от нас предполага, че вакантното място ще бъде заето от същество, произхождащо от вселените за бъдещо служене на завършилите; друг е склонен да мисли, че това място ще бъде дадено на някаква Райска личност, която все още е несъздадена, невъзникнала или нетринитизирана. Но най-вероятно ще ни се наложи да дочакаме встъпването на завършилите в седмия стадий от тяхното духовно постижение, за да узнаем какво ще стане в действителност.

8. Трансценденталите

31:8.1 (350.4) Част от опита, който станалите съвършени смъртни придобиват като завършили, се заключава в опита да разберат природата и функциите на над хиляда групи трансцендентални свръхжители на Рая – възникнали същества, притежаващи абсонитни атрибути. В своето общуване с тези свръхличности възходящите завършили получават голяма помощ благодарение на умелото ръководство на многобройни категории трансцендентални помощници, на които е поръчано да представляват еволюционните завършили, техните нови Райски братя. Цялата категория Трансцендентали обитава в западната част на Рая в огромна област, определена изцяло за тези същества.

31:8.2 (350.5) Разказвайки за Трансценденталите, ние сме обвързани не само от ограниченията на човешкото разбиране, но и от условията на мандата, определящ разкриването на личностите на Рая. Тези същества нямат никакво отношение към извисяването на смъртните към Хавона. Изцяло посветено на свръхуправлението на делата на мирозданието, огромното войнство на Райските Трансцендентали изобщо не е свързано с Хавона или седемте свръхвселени.

31:8.3 (350.6) Като създание вие сте способни да постигнете Създателя, но едва ли можете да разберете, че съществува колосално и многолико струпване на разумни същества, които не са нито Създатели, нито създания. Такива Трансцендентали не създават други същества, както никога не са били създавани самите те. Както ние предполагахме, говорейки за техния произход и опитвайки се да избегнем нов термин – случайно и непонятно название, най-добре да кажем, че Трансценденталите просто *възникват*. Божеството-Абсолют би могло да бъде напълно причастно към техния произход и може да има отношение към тяхното предназначение, но понастоящем Божеството-Абсолют не властва над тези уникални същества. Те са подвластни на Бог-Крайния, а тяхното настоящо пребиваване в Рая напълно се контролира и управлява от Троицата.

31:8.4 (351.1) Макар че всички достигащи Рая смъртни често общуват с Трансценденталите точно така, както и с Жителите на Рая, първата истинска среща на човека с Трансценденталите става именно в този знаменателен час,

когато – като един от новите групи, възходящият смъртен заема място в кръга завършили, полагайки пред вечността троичната клетва, която полага ръководителят на Трансценденталите – оглавяващият Архитектите на Мирозданието.

9. Архитектите на Мирозданието

31:9.1 (351.2) Архитектите на Мирозданието представляват управляващия корпус на Райските Трансцендентали, който обединява 28 011 личности, притежаващи превъзходен разум, великолепен дух и божествена абсонитност. Върховното длъжностно лице на тази величествена група – старшият Архитект, е координатор на всички разумни същества в Рая под нивото на Божеството.

31:9.2 (351.3) В шестнадесетото предписание за мандата, третиращ настоящите повестувания, се казва: „Ако такова решение се прецени като разумно, съществуването на Архитектите на Мирозданието и техните партньори може да бъде разкрито, но техният произход, същност и предназначение не трябва да бъдат разкривани изцяло.“ При все това ние имаме право да ви съобщим, че Архитектите на Мирозданието съществуват на седем абсонитни нива. Тези седем групи се класифицират по следния начин:

31:9.3 (351.4) 1. *Нивото на Рая.* Само старшият или първият от възникналите Архитекти действа на това висше абсонитно ниво. Тази пределна личност, която не е нито Създател, нито създание, е възникнала в зората на вечността и понастоящем функционира като съвършен координатор на

Рая и неговите двадесет и един свята на съпричастна дейност.

31:9.4 (351.5) *2. Нивото на Хавона.* Второто възникване на Архитекти се съпровождало с появата на трима главни проектанта и абсонитни управляващи, от векове посветени на координацията на милиард свършени сфери на централната вселена. Райското предание гласи, че трима от тези Архитекти, съвместно с възникналия по-рано старши Архитект, са участвали в планирането на Хавона, но ние не знаем това със сигурност.

31:9.5 (351.6) *3. Нивото на свръхвселената.* Третото абсонитно ниво включва седемте Архитекти на седемте свръхвселени, които понастоящем, като група, прекарват около половината от своето време в Рая в обществото на Седемте Главни Духа, а другата половина – със Седемте Върховни Администратори в седемте специални свята на Безкрайния Дух. Те са свръхкоординаторите на голямата вселена.

31:9.6 (351.7) *4. Първично ниво на пространството.* В тази група влизат седемдесет Архитекти и ние предполагаме, че те са свързани с окончателните планове за създаване на първата вселена на външното пространство, която понастоящем се намира в процес на установяване отвъд пределите на седемте свръхвселени.

31:9.7 (351.8) *5. Вторично ниво на пространството.* Петият корпус Архитекти наброява 490 члена и отново ние смятаме, че те трябва да имат отношение към втората

вселена на външното пространство, където нашите физици вече са открили явна енергийна активност.

31:9.8 (352.1) *6. Третично ниво на пространството.* В шестата група влизат 3 430 Архитекти и ние по аналогичен начин предполагахме, че те могат да бъдат заети с колосални планове по отношение на третата вселена на външното пространство.

31:9.9 (352.2) *7. Четвъртично ниво на пространството.* Този последен и най-голям корпус се състои от 24 010 Архитекти и ако нашите предидущи догадки са верни, то той трябва да има отношение към четвъртата и последна от непрекъснато растящите вселени от външното пространство.

31:9.10 (352.3) Тези седем групи Архитекти включват общо 28 011 от планиращите вселените. Съгласно Райската традиция в зората на вечността бил предприет опит за възникване на 28 012 -ия Главен Архитект, но това същество не успяло да стане абсонитно и неговата личност била погълната от Всеобщия Абсолют. Възможно е възходящите редове Главни Архитекти да са достигнали предела на абсонитността в 28 011 -ия Архитект и в 28 012 -ия опит да са се сблъскали с математическото ниво на присъствието на Абсолюта. С други думи, на 28 012 -ото ниво възникването на качеството абсонитност станало равнозначно ниво на Всеобщия и достигнало значението на Абсолюта.

31:9.11 (352.4) По своята функционална организация тримата наблюдаващи Архитекти на Хавона действат като младши

помощници на единичния Райски Архитект; седемте архитекта на свръхвселените действат като същества, съпоставими с тримата наблюдатели на Хавона. Седемдесетте планиращи от вселените от първичното ниво на външното пространство понастоящем са младши помощници на седемте Архитекта на седемте свръхвселени.

31:9.12 (352.5) В разпореждане на Архитектите на Мирозданието се намират многобройни групи асистенти и помощници, включително две огромни категории организатори на сила – първичните възникнали и вторичните трансцендентални. Не бива да бъркате тези Главни Организатори на Силата с управляващите енергията, които се отнасят към голямата вселена.

31:9.13 (352.6) Всички същества, породени от съюза между децата на времето и вечността – такива като тринитизираното потомство на завършилите и Жителите на Рая, стават подопечни на Архитектите на Мирозданието. Но от всички останали разкрити същества или организми, функциониращи в създадените към настоящия период вселени, само Единичните Посланици и Свещените Троични Духове запазват органична връзка с Трансценденталите и Архитектите на Мирозданието.

31:9.14 (352.7) Архитектите на Мирозданието утвърждават формално назначенията на Синовете-Създатели, отправящи се към мястото на своите бъдещи локални вселени. Съществува тясна връзка между Архитектите на Мирозданието и Синовете-Създатели на Рая и макар тази взаимовръзка да не е разкрита, вие вече знаете за

обединението на Архитектите и Върховните Създатели на голямата вселена в тяхната връзка с първата емпирична Троица. Съвместно с еволюиращото емпирично Върховно Същество тези две групи образуват Троицата-Пределната на трансценденталните ценности и присъщите на мирозданието значения.

10. Пътешествие в областта на Пределния

31:10.1 (352.8) Под наблюдението на старшия Архитект се намират седем Корпуса за Завършили:

31:10.2 (352.9) 1. Корпусът на Смъртни Завършили.

31:10.3 (352.10) 2. Корпусът на Райски Завършили.

31:10.4 (352.11) 3. Корпусът на Тринитизирани Завършили.

31:10.5 (353.1) 4. Корпусът на Съвместните Тринитизирани Завършили.

31:10.6 (353.2) 5. Корпусът на Хавонски Завършили.

31:10.7 (353.3) 6. Корпусът на Трансцендентални Завършили.

31:10.8 (353.4) 7. Корпусът на Неразкритите Синове на Съдбата.

31:10.9 (353.5) Седемте ръководителя на корпуси образуват Върховния Райски Съвет на Съдбата; и в течение на сегашната вселенска епоха Грандфанда е глава на този върховен орган за вселенски назначения, подготвени за децата на пределната съдба.

В своята съвкупност седемте корпуса на завършилите означават реална мобилизация на потенциали, личности, разум, дух, абсонитни същности и емпирични реалности, които може би превъзхождат даже бъдещите функции в мирозданието на Върховното Същество. Вероятно седемте корпуса на завършилите означават днешното проявление на активността на Троицата-Пределната, мобилизирайки крайни и абсонитни сили в подготовката към непостижимите събития във вселените на външното пространство. Нищо подобно не е ставало от времето, близко до зората на вечността, когато Райската Троица така е обединила съществуващите тогава в Рая и Хавона личности и ги е насочила като ръководители и управители на замислените седем свръхвселени на времето и пространството. Седемте корпуса на Завършили съответстват на реакцията на божествеността на голямата вселена спрямо бъдещите потребности, заключени в неразкритите потенциали на външните вселени, на които предстои да се проявят във вечността на бъдещето.

Ние предвиждаме бъдещи още по-велики вселени на външното пространство, нови обитаеми светове, нови сфери, населени с нови категории изискани и уникални същества, материална вселена, величествена в своята пределност – гигантско творение, на което не достига само един съществен детайл: присъствието на действителния *краен опит* на вселенски живот, протичащ в условията на възходящото съществуване. Такава вселена ще се отличава с колосален емпиричен недостиг, тъй като тя ще бъде лишена от възможността да участва в еволюцията на

Всемогъщия-Върховния. Всички вселени на външното пространство ще станат обекти на несравнена опека и божествено свръхуправление на Върховното Същество, но самият факт на неговото активно присъствие пречи на тяхното участие в актуализацията на Върховното Божество.

31:10.12 (353.8) В течение на настоящата вселенска епоха формиращите се личности на голямата вселена се сблъскват с много трудности поради непълната актуализация на пълновластието на Бог-Върховния, но всички ние споделяме уникалния опит на неговата еволюция. Ние се развиваме в него и той се развива в нас. Някога във вечното бъдеще еволюцията на Върховното Божество ще стане свършен факт от вселенската история и възможността за участие в този чудесен опит ще изчезне навеки от сцената на космическото действие.

31:10.13 (353.9) Тези от нас, които са придобили този уникален опит в периода на младостта на вселената, ще го ценят високо през цялата бъдеща вечност. И много от нас предполагат, че мисията на попълващите се резерви на възходящите и станали свършени смъртни на Корпуса на Завършилите, заедно с шест други аналогично набирани корпуси, се заключава в управлението на вселените на външното пространство в опит да се компенсират техните емпирични недостатъци, свързани с това, че те не са участвали в пространствено-времевата еволюция на Върховното Същество.

31:10.14 (353.10) Тези недостатъци са неизбежни на всички нива на живота във вселената. В течение на настоящата

вселенска епоха ние, представляващите върховните нива на духовно съществуване, се спускаме долу за управление на еволюционните вселени и за оказване помощ на възходящите смъртни, стремейки се да попълним тяхната непълноценност в областта на реалностите на върховния духовен опит.

31:10.15 (354.1) Независимо от това, че не знаем нищо за планове на Архитектите на Мирозданието по отношение на тези външни творения, ние сме уверени в три неща:

31:10.16 (354.2) 1. Действително съществува обширна нова система от вселени, постепенно формираща се във външното пространство. Във вашите телескопи могат да се наблюдават нови категории физически творения – грамадни гигантски кръгове, състоящи се от невероятно струпване на вселени, намиращи се на огромно разстояние от настоящите предели на обитаемите и организирани творения. Понастоящем тези външни творения са чисто физически; те са явно необитаеми и не се управляват от създания.

31:10.17 (354.3) 2. В течение на много вселенски епохи продължава неразкритото и обвито в тайна съсредоточаване в Рая на станалите съвършени същества на времето и пространството заедно с шестте други корпуса завършили.

31:10.18 (354.4) 3. Като следствие от тези процеси се извършва енергийно въплъщение на Върховното Лице на Божеството като всемогъщ владетел на свръхтворенията.

31:10.19 (354.5) Когато разглеждаме този триединен процес, включващ създания, вселени и Божество, може ли да бъдем упреквани за предчувствието, че нещо ново и неразкрито се приближава към своята кулминация в мирозданието? Нужно ли е да се удивляваме на това, че свързваме тази многовековна безпрецедентна концентрация и организация на физическите вселени, а също така и установяването на личността на Върховното Същество, с грандиозна програма за възвисяване на смъртните на времето към божественото съвършенство и с тяхната последваща концентрация в Рая в Корпуса на Завършилите – предназначение и съдба, покрити с вселенска тайна? По цялата Уверса все повече се разпространява убеждението, че формиращите се Корпуси на Завършилите са предназначени за бъдещо служене във вселените на външното пространство, където още днес ние сме способни да открием струпване като минимум на седемдесет хиляди агрегации от материя, всяка от които е по-голяма от всяка от съществуващите днес свръхвселени.

31:10.20 (354.6) Еволюционните смъртни се раждат на планетите на пространството, преминават през моронтийните светове, възвисяват се във вселените на духа, пресичат сферите на Хавона, намират Бога, достигат Рая и биват приети в първичния Корпус за Завършили, където пребивават в очакване на следващото вселенско назначение. Набират се и шест други Корпуса за Завършили, но Райският, оглавяващ всички категории завършващи, е Грандфанда, първият възходящ смъртен. Величествено зрелище се открива пред нашия взор и всички ние възкликваме: каква славна съдба за децата на

времето с животински произход, материалните синове на пространството!

31:10.21 (354.7) [Съвместно подготвено от Божествен Съветник и Нямащ Име и Номер, упълномощени от Извечно Древните на Уверса.]

31:10.22 (354.8) В съответствие с указа на Извечно Древните на Уверса, издаден ни през 1934 година от н.е., да направим това на Урантия – 606 - ия свят в Сатания от съзвездието Норлатиадек във вселената Небадон, настоящите тридесет и едно повестувания, описващи същността на Божеството, реалността на Рая, организацията и функционирането на централната и свръхвселените, личностите на голямата вселена и върховното предназначение на еволюционните смъртни, бяха подготвени, формулирани и изложени на английски език от върховна комисия в състав двадесет и четирима управляващи от Орвонтон.

Книгата Урантия

Част II. Локалната вселена

Документ 32. Еволюцията на локалните вселени

32:0.1 (357.1) ЛОКАЛНАТА вселена представлява творението на Син-Създател, който принадлежи към Райската категория на Михайловците. Тя включва сто съзвездия, всяко от които наброява сто системи от обитаеми светове,

като общо всяка система обединява около хиляда обитаеми сфери.

32:0.2 (357.2) Всички тези вселени на времето и пространството са еволюционни. Съзидателният план на Райските Михаилловци винаги предвижда постепенна еволюция и последователно развитие на физическата, интелектуална и духовна природа и възможностите на разнообразните създания, които населяват различните типове сфери на локалната вселена.

32:0.3 (357.3) Урантия принадлежи на локалната вселена, чийто пълновластен управител е Богочовекът от Небадон – Иисус Назарянин и Михаил Салвингтонски. И всички планове на Михаил по отношение на тази локална вселена били напълно одобрени от Райската Троица дълго преди той да предприеме най--великия подвиг в пространството.

32:0.4 (357.4) Божиите Синове имат право да избират реалиите за своята съзидателна дейност, но тези материални творения били изначално разработени и планирани от Райските Архитекти на Мирозданието.

1. Физическата поява на вселените

32:1.1 (357.5) На довселенския стадий пространствената сила и първичните енергии са подвластни на Райските Главни Организатори на Силата, но в пределите на свръхвселените, когато проявяващата се енергия започва да се подчинява на локалната или линейната гравитация, те отстъпват своето място на управляващите енергията на съответната свръхвселена.

32:1.2 (357.6)

Тези управляващи енергията действат самостоятелно на предматериалните и постсилови фази на съответната локална вселена. Съответният Син-Създател не може да пристъпи към организация на вселената, докато управляващите енергията не мобилизират пространствените енергии, достатъчни за осигуряване на материален фундамент – истински слънца и материални сфери, за възникващата вселена.

32:1.3 (357.7)

Всички локални вселени притежават приблизително еднакъв енергиен потенциал, макар да се отличават значително по своите физически размери, а съдържанието в тях на видимо вещество може понякога да се променя. Енергийният заряд на локалната вселена и придобитата от нея потенциална материя се определят от манипулациите на управляващите енергиите и техните предшественици, както и от действията на Сина-Създател и от вродения дар за физическо управление на неговия съзидателен партньор.

32:1.4 (358.1)

Енергийният заряд на съответната локална вселена представлява около една стохилядна от силовия запас, съответстващ на нейната свръхвселена. Във вашата локална вселена Небадон съотношението между материализацията и масата е малко по-малко. Във физически аспект Небадон притежава такъв физически запас от енергия и материя, какъвто и всяко от останалите локални творения на Орвонтон. Единственото физическо ограничение за еволюционното развитие на вселената Небадон се съдържа във величината на заряда от пространствена енергия, задържана с помощта на

гравитационното управление на взаимосвързаните сили и личности на обединения вселенски механизъм.

32:1.5 (358.2) След като енергия-материята достигне определена степен на материализация на масата, на сцената се появява Райски Син-Създател, съпровождан от Съзидателна Дъщеря на Безкрайния Дух. Едновременно с появата на Сина-Създател започва и работата по устройството на архитектурната сфера, която ще стане столичен свят на проектираната локална вселена. Установяването на такава локална вселена отнема дълги епохи, в течение на които слънца придобиват устойчивост, планети се образуват и намират своите орбити и продължава работата по създаването на архитектурните светове, на които предстои да станат столици на съзвездия и системи.

2. Организацията на вселената

32:2.1 (358.3) В организацията на вселената Синове-Създатели биват предшествани от управляващите енергията и от други същества, породени от Третия Източник и Център. От пространствените енергии, организирани предварително от тези същества, вашият Син-Създател Михаил е създал обитаемите светове на вселената Небадон и оттогава е посветен на тяхното усърдно управление. Като използват предварително съществуващата енергия, тези божествени Синове създават видимо вещество, проектират живи създания и с помощта на вселенското присъствие на Безкрайния Дух сътворяват многоликата свита от духовни личности.

32:2.2 (358.4) Тези управляващи и регулатори на енергията, които дълго преди появата на Сина-Създател са провели подготвителна работа по физическата организация на вселената, впоследствие се съединяват с Вселенския Син във величествена връзка, като остават завинаги съвместни управляващи на тези енергии, които отначало са организирали и включили към кръговете. В Салвингтон понастоящем действат същите сто енергийни центъра, които са си сътрудничили с вашия Син-Създател при изначалното формиране на тази локална вселена.

32:2.3 (358.5) Първият завършен акт на физическо творение в Небадон е бил организирането на столичния свят – архитектурната сфера на Салвингтон заедно с нейните спътници. От времето на първите действия на енергийните центрове и физически регулатори до пристигането на живия персонал на завършените сфери на Салвингтон са изминали малко повече от един милиард от вашите настоящи планетарни години. Веднага след Салвингтон последвало създаването на стоте столични свята от запланираните съзвездия и десетте хиляди столични свята на запланираните локални системи за планетарно управление и администрация, заедно с техните архитектурни спътници. Подобни архитектурни светове са предназначени както за физически, така и за духовни личности, а също и за промеждутъчните, моронтийни или преходни степени на съществуване.

32:2.4 (359.1) Салвингтон – столицата на Небадон, е разположена в самия център на енергомасата на локалната вселена. Но вашата локална вселена не е единична

астрономическа система, макар че в нейния физически център се намира огромна система.

32:2.5 (359.2) Салвингтон е личната резиденция на Михаил Небадонски, но Той не пребивава там постоянно. За безпрепятственото функциониране на вашата локална вселена вече не се изисква неотлъчното присъствие на Сина-Създател в столичната сфера, но в ранните епохи на физическата организация на Небадон положението е било друго. Съответният Син-Създател не може да напусне своя столичен свят дотогава, докато с помощта на материализация на достатъчно количество енергия не се достигне гравитационна устойчивост на неговото владение, за да могат различните контури и системи да се уравновесяват посредством взаимно материално притегляне.

32:2.6 (359.3) Когато физическият план за създаването на вселената е изпълнен, Синът-Създател – съвместно със Съзидателния Дух, разработва собствен план за сътворяване на живот, след което Съзидателният Дух – въплъщение на Безкрайния Дух, започва да действа във вселената като самостоятелна съзидателна личност. След формулирането и осъществяването на този първи творчески акт се появява Ярката Утринна Звезда – персонификацията на тази първа творческа представа за индивидуалност и въплъщение на идеала за божественост. Това е главният администратор на вселената, личния партньор на Сина-Създател – същият като него във всички аспекти на характера, макар и съществено ограничен в атрибутите на божествеността.

32:2.7 (359.4) И сега, след като на Сина Създател са осигурени пръв помощник и главен администратор, бива сътворено огромно и великолепно войнство от разнообразни създания. Възникват синове и дъщери на локалната вселена, след което се създава системата за управление на съответното творение, като се започне от върховните съвети на вселената и се стигне до бащите на съзвездия и пълновластните управители на локалните системи — съвкупностите от тези светове, които впоследствие трябва да станат места за обитаване на разнообразни смъртни раси от волеви създания; и начело на всеки от тези светове застава Планетарен Принц.

32:2.8 (359.5) И тогава, след цялостното завършване на организацията на вселената и окончателното комплектоване на нейния персонал, Синът-Създател претворява предложението на Отеца: да създаде смъртен човек по техни божествен образ.

32:2.9 (359.6) Организацията на планетарните обители на Небадон продължава, тъй като тази вселена е наистина едно младо образувание в звездните и планетарни владения на Орвонтон. Съгласно последните данни в Небадон се намират 3 840 101 обитаеми планети, а Сатания — локалната система, към която принадлежи и вашият свят, в много отношения прилича на другите системи.

32:2.10 (359.7) Сатания не е еднородна физическа система, единна астрономическа единица или организация. Нейните 619 обитаеми свята са разположени в над петстотин различни физически системи. Само в пет от тях има повече от два обитаеми свята и от тях само в един има

четири обитаеми планети, докато в четиридесет и шест има по два обитаеми свята.

32:2.11 (359.8) Системата с обитаеми светове на Сатания се намира на голямо разстояние от Уверса и от това огромно струпване на звезди, което служи като физически или астрономически център на седмата свръхвселена. Над двеста хиляди светлинни години делят Йерусем – столицата на Сатания, от физическия център на свръхвселената Орвонтон, която се намира много навътре, в плътната част от диаметъра на далечния Млечен Път. Сатания е разположена в периферията на локалната вселена, а Небадон понастоящем се е изместила значително към границата на Орвонтон. От най--отдалечените системи от обитаеми светове до центъра на свръхвселената има малко по--малко от двеста и петдесет хиляди светлинни години.

32:2.12 (360.1) Понастоящем въртенето на вселената Небадон се извършва в отдалечен регион в югоизточната част на свръхвселенските предели на Орвонтон. Най--близките съседни вселени са: Авалон, Хенселон, Санселон, Порталон, Уолверинг, Фановинг и Алворинг.

32:2.13 (360.2) Но еволюцията на локалната вселена е дълга история. Документите, които разказват за свръхвселената, са уводът в тази тема; тези, които се отнасят към настоящия раздел, са продължението ѝ, а следващите, които се отнасят до историята на Урантия и нейното предназначение – са нейният завършек. Но вие ще можете адекватно да проумеете предназначението на смъртните от локалното творение, едва когато внимателно прочетете

разказа за живота и ученията на вашия Син-Създател, живял в облика на смъртен човек във вашия собствен еволюционен свят.

3. Идеята за еволюция

^{32:3.1 (360.3)} Единственото абсолютно неизменно творение е централната вселена Хавона, сътворена директно от мисълта на Всеобщия Отец и словото на Вечния Син. Хавона е екзистенциална, съвършена и наситена вселена, която обкръжава обителта на вечните Божества, всеобщия център. Творенията на седемте свръхвселени се отличават с краен и еволюционен характер и последователно развитие.

^{32:3.2 (360.4)} По своя произход всички физически системи на времето и пространството са еволюционни. Даже физическата си стабилност те получават, едва след като придобият постоянни орбити в своите свръхвселени. И локалната вселена се утвърждава в светлината и живота, едва след като се изчерпят възможностите за нейното физическо развитие и всички нейни обитаеми светове придобият вечна неизменност и устойчивост на духовния статут.

^{32:3.3 (360.5)} Освен в централната вселена съвършенството се придобива постепенно. В лицето на централната вселена ни е даден еталон на съвършенство, но всички други владения трябва да придобиват това съвършенство с помощта на съответни методи, предвидени за развитието на съответните светове и вселени. Почти безкрайно разнообразие отличава плановите на Синовеите-Създатели,

свързани с организацията, развитието, обучението и слагането в ред на техните локални вселени.

32:3.4 (360.6) С изключение на божественото присъствие на Отеца, всяка локална вселена в известен смисъл е копие на административната организация на централната или еталонна вселена. Макар Всеобщият Отец лично да присъства във вселената на своето обитание, той не пребивава в ума на съществата, които произхождат от тази вселена, така, както присъства буквално в душите на смъртните на времето и пространството. Но компенсираният характер на съгласуването и регулирането на духовните дела на обширното творение изразява върховна мъдрост. В централната вселена Отецът присъства като такъв лично, но отсъства в умовете на децата на това съвършено творение; във вселените на пространството Отецът отсъства като личност: представляват го неговите Пълновластни Синове, а самият той съкровено пребивава в умовете на своите смъртни деца чрез духовното представителство на доличностното присъствие на Тайнствените Наставници, които пребивават в умовете на тези волеви създания.

32:3.5 (360.7) В столицата на съответната локална вселена обитават всички съзидателни личности и техните партньори, които представляват автономната власт и административното самоуправление, с изключение на личното присъствие на Всеобщия Отец. В локалната вселена можете да откриете по нещо от всяко същество и от представителите на почти всички класове разумни създания на централната вселена, с изключение на

Всеобщия Отец. Макар че Всеобщият Отец не присъства в дадена локална вселена, той има свой личен представител – Сина-Създател на тази вселена, който отначало е наместник на Бога, а впоследствие – върховен и пълновластен владетел със свои собствени права.

32:3.6 (361.1) Колкото по--надолу се спускаме по стълбицата на живота, толкова по--трудно ни е да съзрем невидимия Отец с очите на вярата. На низшите създания, а понякога и на висшите личности, не винаги се отдава да видят Всеобщия Баща в неговите Синове-Създатели. И така, в очакване на своя духовен растеж, когато съвършенството на развитието ще им позволи да видят Бога със собствените си очи, те постепенно се уморяват, поддават се на духовни съмнения, объркват се и така изолират себе си от прогресивните духовни цели на своето време и вселена. Така губят способността да видят Отеца, виждайки Сина-Създател. Най--надеждната защита на създанието по неговия дълъг път, когато независимо от стремежа към Отеца вътрешните причини правят това невъзможно, е твърдо да се държи за истината-факт за присъствието на Отеца в неговите Синове. Буквално и фигуративно, духовно и личностно Отецът и Синовите са едно. Вярно е: този, който е видял Сина-Създател, е видял Отеца.

32:3.7 (361.2) Устойчивостта и надеждността на личностите от дадена вселена в началото зависи само от степента на сходството им с Божеството. Когато родството, което свързва създанието с изначалните и божествени Източници, стане достатъчно далечно, било то на Божии

Синове или на попечители, които принадлежат на Безкрайния Дух, нараства вероятността за дисхармония, объркване, а оттам – за въстания и грях.

32:3.8 (361.3) С изключение на съвършените същества, източник на които е Божеството, всички волеви създания в свръхвселените имат еволюционна природа, като започват своя път от примитивни състояния и се издигат непрекъснато нагоре, в действителност – към центъра. Даже високодуховните личности продължават да се възвисяват по жизнения път, като последователно преминават от живот в живот и от една сфера на друга. За тези, в които присъстват Тайнствените Наставници, действително не съществуват предели за духовен възход и прогрес във вселените.

32:3.9 (361.4) Съвършенството на създанията на времето, когато такова съвършенство накрая бъде постигнато, е изцяло придобито и е истинска собственост на личността. И макар че с постиженията на създанията могат широко да се смесват елементи на благоволение, тези постижения са резултат от индивидуалните усилия и фактическия живот, реакция на личностите спрямо съществуващото обкръжение.

32:3.10 (361.5) От гледна точка на вселената фактът за животинския произход не поставя позорно клеймо на нито една личност, тъй като представлява особен метод за сътворяване на единия от двата основни типа разумни крайни волеви създания. Когато са покорени висотите на съвършенството и вечността, толкова по-голяма е честта за този, който е започнал от най-ниската точка и радостно

се е изкачвал стъпка по стъпка по стълбата на живота, и който, достигайки висотите на блаженството, придобива личен опит, който включва неподправеното знание от всеки жизнен етап от началото до върха.

^{32:3.11} ^(361.6) Във всичко това е видна мъдростта на Създателите. За Всеобщия Отец би било еднакво просто да направи всички смъртни съвършени създания, да ги дари със съвършенство със силата на своето божествено слово. Но това би ги лишило от чудесния опит, придобиван в резултат от дерзанието и подготовката, присъщи на дългото и постепенно възвисяване към центъра – опит, даден само на тези, които са имали щастието да започнат от най--ниската степен на живота.

^{32:3.12} ^(362.1) В обкръжаващите Хавона вселени съществуват точно толкова съвършени създания, колкото е необходимо за удовлетворяване потребностите от образцови наставници на тези, които се възвисяват по еволюционната стълба на живота. Емпиричната природа на личностите от еволюционен тип е естествено космическо допълнение към извечно-съвършената природа на създанията, които населяват Рая-Хавона. В действителност както съвършените, така и станалите съвършени създания са незавършени с оглед на крайната тоталност. Но при взаимодопълващото се обединение на екзистенциално съвършените създания на Рая-Хавона и станалите емпирично съвършени завършили, които се възвисяват от еволюционните сфери, двата типа се освобождават от присъщите им ограничения и така могат да се опитат

съвместно да достигнат небесните висоти – висшия статут на създанията.

32:3.13 (362.2) Тези процеси, в които са въввлечени създанията, са вселенско отражение на действия и реакции в Седмokratното Божество, където извечната божественост на Райската Троица се съвместява с формиращата се божественост на Висшите Създатели на пространствено-времевите вселени в пределите, с помощта и посредством енергийно-актуализиращото Божество на Върховното Същество.

32:3.14 (362.3) Божествено съвършеното създание и еволюционно станалото съвършено създание са равни по потенциал на божественост, но се отличават по нейния тип. За постигането на върховната степен на служене те са принудени да зависят един от друг. Еволюционните свръхвселени зависят от съвършената Хавона, която осигурява окончателна подготовка за техните възходящи обитатели, но и на съвършената централна вселена ѝ е необходимо съществуването на усъвършенстващи се свръхвселени за осигуряване на пълнота в развитието на нейните низхождащи жители.

32:3.15 (362.4) Двете основни проявления на крайната реалност – вроденото и придобитото съвършенство, независимо дали това са личности или вселени, се характеризира със съгласуваност, взаимозависимост и взаимовръзка. Всяко се нуждае от своята противоположност за постигане на завършеност на функциите, служенето и предназначението.

4. Връзката на Бога с локалната вселена

^{32:4.1 (362.5)} Не бива да смятате, че доколкото Всеобщият Отец е предал толкова много от самия себе си и от своята власт на други, Той е мълчалив или пасивен член на съюза на Божествата. Освен личностната сфера и посвещаването на Настройчиците Той се представя като най--малко активното от Райските Божества, в смисъл, че позволява на равноправните Божества, своите Синове, както и на множеството създадени разумни същества, да правят толкова много за претворяването на неговия вечен замисъл. Той е мълчаливият член на съзидателното трио само в този смисъл, че никога не прави нищо от това, което могат да направят неговите равноправни или подчинени партньори.

^{32:4.2 (362.6)} Бог в пълна степен разбира потребността на всяко разумно създание от действия и опит и затова във всяка ситуация, независимо дали тя има отношение към съдбата на вселената или към благополучието на най--скромното от нейните създания, Бог се въздържа от активност в полза на милиардите създания и личности Създатели, които по присъщия за тях начин се явяват като негови посредници във всяка вселенска ситуация или творчески акт. Но независимо от тази сдържаност, независимо от това проявление на безкрайна съгласуваност чрез предопределени сили и личности съществува действително, буквално и лично участие на Бога в тези събития. Всички тези средства Отецът използва за доброто на цялото свое обширно творение.

32:4.3 (363.1) Що се отнася до политиката, ръководството и управлението на дадена локална вселена, Всеобщият Баща действа в лицето на своя Син-Създател. Всеобщият Баща никога не се намесва във взаимоотношенията на Божиите Синове, в груповите взаимовръзки на личностите, които водят началото си от Третия Източник и Център, или в отношенията между които и да са други създания, такива като човешките същества. Винаги главен е законът на Сина--Създател, владичеството на Бащите на Съзвездия, Пълновластните Управители на Системи и Планетарните Принцове – правилата и методите, предопределени за съответната вселена. Не съществува разделение на властите; божествената власт никога не противоречи на божествения замисъл. Божествата се отличават със съвършено и вечно единодушие.

32:4.4 (363.2) Синът-Създател притежава върховна власт по всички въпроси, свързани с етиката, взаимоотношенията на всеки клас създания с всеки друг клас или на двама или повече индивиди в която и да е група; но подобен план не означава, че Всеобщият Баща не може по своему да се намесва и да направи нещо по желание на своя божествен разум с всяко *отделно създание* във всяка точка на творението във всичко, което се отнася до текущия статут на този индивид или до неговите възможности в бъдещето и което има отношение към вечния план на Отеца и към неговия безкраен замисъл.

32:4.5 (363.3) В смъртните волеви създания присъствието на Отеца се състои във вътрешния Настройчик – частица от

неговия доличностен Дух; освен това Отецът е източникът на личността на подобно смъртно волево създание.

32:4.6 (363.4) Тези Настройчици на Съзнанието са посвещения на Всеобщия Баща и са сравнително изолирани; те пребивават в човешкия разум, но нямат никакво забележимо отношение към етическите проблеми на съответното локално творение. Те не са непосредствено координирани нито със серафическата служба, нито с администрацията на системите, на съзвездията или на дадена локална вселена, нито даже с управлението на Сина-Създател, чиято воля е върховен закон в неговата вселена.

32:4.7 (363.5) Вътрешните Настройчици представляват един от обособените, макар и унифицирани, начини, с помощта на които Бог установява връзка със създанията на своето почти безкрайно творение. Така невидимото за смъртния човек същество показва своето присъствие и ако Бог можеше, би ни открил себе си и по други начини, но такова по-нататъшно разкриване не е божествено възможно.

32:4.8 (363.6) Ние виждаме и разбираме механизма, посредством който Синовете придобиват задълбочени и пълни сведения за вселените под тяхна юрисдикция; но не можем напълно да разберем онези методи, които позволяват на Бог лично да има толкова изчерпателни познания за вселената на вселените, макар да сме способни да осъзнаем поне възможния път за получаване от Всеобщия Баща на информация за съществата в своето гигантско творение и откриването от негова страна на своето присъствие пред тях. Посредством личностния кръг Отецът знае —

притежава лично знание за всички мисли и деяния на всички същества във всички системи на всички вселени в цялото творение. Макар че сме неспособни докрай да осмислим този метод на общуване на Бога със своите деца, ние можем да потвърдим своята увереност в това, че “Господ познава своите деца“ и че по отношение на всеки от нас той „забелязва къде сме се родили“.

32:4.9 (363.7) В духовно отношение, във вашата вселена и вашето сърце, Всеобщият Баща присъства чрез един от Седемте Главни Духа на централната обител и неговото конкретно присъствие се проявява в божествения Настройчик, който живее, труди се и очаква в дълбините на смъртния разум.

32:4.10 (363.8) Бог не е егоцентрична личност; Отецът щедро отдава себе си на своите творения и на своите деца. Той живее и действа не само в Божествата, но и в своите Синове, на които доверява абсолютно всичко, което е божествено възможно за тях. Всеобщият Отец наистина се е отказал от всички функции, които може да изпълни друго същество. И това е толкова вярно по отношение на смъртния човек, както и по отношение на Сина--Създател, който управлява от името на Бога в столицата на локалната вселена. Така виждаме как се претворява идеалната и безкрайна любов на Всеобщия Отец.

32:4.11 (364.1) Всеобщото посвещаване на Оцеа на вселената е предостатъчно доказателство както за величието, така и за великодушието на неговата божествена природа. Ако Бог не е предал никаква своя част на всеобщото творение, то от този остатък той с голяма щедрост посвещава на

обитаващите в реалитите на смъртните Настройчици на Съзнанието – Тайнствените Наставници на времето, които така търпеливо пребивават в смъртните кандидати за вечен живот.

^{32:4.12 (364.2)} Всеобщият Баща сякаш е излял себе си, за да може щедро да дари цялото творение с личност и възможност за духовно развитие. Бог ни е дал себе си, за да можем да бъдем като него, и е запазил за себе си само част от своето могъщество и слава, необходими за поддържане на тези неща, от любов към които той е лишил себе си от всичко останало.

5. Извечният и божествен замисъл

^{32:5.1 (364.3)} В движението на вселените през пространството има велика и славна цел. Усилията на смъртните не са напразни. Всички ние участваме в претворяването на един грандиозен замисъл, на едно колосално начинание и неговата необятност ни позволява да видим само малка част във всяко конкретно време и в течение на всеки един живот. Всички ние сме част от вечен проект, който Боговете надзирават и преработват. Целият великолепен и всеобщ механизъм продължава величественото си движение в пространството под акомпанимента на музиката, която отмерва безкрайната мисъл и вечната цел на Първия Велик Източник и Център.

^{32:5.2 (364.4)} Вечната цел на вечния Бог е висш духовен идеал. Събитията на времето и усилията на материалното съществуване са само временна опора – мост, който води до другата страна, до обетованата земя на духовната

реалност и небесното битие. Разбира се, за вас, смъртните, не е лесно да постигнете идеята за вечен замисъл; вие сте практически неспособни да осмислите вечността на това, което няма начало и край. Всичко, което на вас ви е познато, е крайно.

32:5.3 (364.5) Що се отнася до отделния живот, продължителността на съществуване на един свят или хронологията на всяка свързана последователност от събития, то на вас ви се струва, че имате работа с изолиран отрязък от време, че винаги съществуват начало и край. Може привидно да изглежда, че при последователно подреждане на една поредица от подобни преживявания, животи, периоди или епохи се образува прав път, обособено времево събитие, което успява само да хвърли мимолетна сянка върху безкрайния лик на вечността. Но когато гледаме на всичко това иззад кулисите, откриващата се пред нас по-цялостна картина и по-дълбоко разбиране внушават мисълта за това, че подобно тълкуване е неадекватно, че то е откъслечно и съвършено непригодно като правилно обяснение и съотнасяне на процесите на времето към основната цел на най-важните реакции на вечността.

32:5.4 (364.6) На мен ми се струва, че с цел обясняване на смъртния разум би имало голям смисъл да се представи вечността като цикъл, а вечният замисъл – като безкраен кръг, при което цикълът на вечността е по определен начин синхронизиран с преминаващите материални цикли на времето. Що се отнася до секторите на времето, съединени с цикъла на вечността и явяващи се негова част, то ние сме

принудени да признаем, че такива времеви епохи се раждат, живеят и умират точно така, както се раждат, живеят и умират времевите същества. Мнозинството хора умират затова, защото не постигат такова ниво на духовно развитие, което би им позволило да се слоят с Настройчика, вследствие на което метаморфозата на смъртта става единственият възможен начин, който им позволява да се освободят от оковите на времето и от връзките на материалното творение и с това да тръгнат в крак с устремената напред процесия на вечността. Преминали успешно изпитателния живот във времето и материалното битие, вие получавате възможност да продължите своя път във връзка със и даже като част от вечността, в безкрайно завъртане по кръга на вечните епохи заедно със световите на пространството.

32:5.5 (365.1) Секторите на времето са подобни на мимолетното проявление на личността в преходна форма; те се появяват за известно време, след което изчезват от човешкото ползрение, само за да се появят отново като нови участници и неизчезващи съставни елементи на по-висшия живот – безкрайното завъртане по кръга на вечността. В светлината на нашата вяра в една имаща граници вселена, която се движи по огромна издължена орбита около централната обител на Всеобщия Баща, вечността едва ли може да бъде представена като прав път.

32:5.6 (365.2) Откровено казано, за крайния разум на времето вечността е непостижима. Вие сте просто неспособни да я обхванете с ума си; неспособни сте да я осмислите. Аз не я представям в цялата ѝ пълнота, но даже ако бях направил

това, пак нямаше да мога да изложа своята представа пред човешкия разум. И все пак направих всичко, което е по силите ми, за да изразя изобщо някак нашия възглед и да ви разкажа поне нещо за нашето разбиране на вечните явления. Стремя се да ви помогна да си съставите определена представа за тези ценности, които притежават безкрайна същност и вечен смисъл.

32:5.7 (365.3) В съзнанието на Бога съществува план, който обхваща всяко създание в цялото му обширно владение, и този план е една вечна цел с безгранични възможности – неограничен напредък и вечен живот. И неизчерпаемите съкровища на този несравним път ви очакват – нужно е само да се стремите към тях!

32:5.8 (365.4) Пред вас е вечната цел! Очаква ви дръзновено пътешествие – постигането на божественост! Надпреварата за съвършенство е започнала! Участник в нея може да стане всеки и със сигурна победа ще се увенчаят усилията на всяко човешко същество, което ще се включи в надпреварата за вяра и доверие, осланяйки се на водачеството на вътрешния Настройчик и на ръководството на добрия дух на Вселенския Син, така щедро излят върху всичката плът.

32:5.9 (365.5) [Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към Върховния Съвет на Небадон и назначен за изпълнението на тази мисия от Гавраил Салвингтонски.]

Документ 33. Администрация на локалната вселена

33:0.1 (366.1) МАКАР че ние не се съмняваме в това, че Всеобщият Баща управлява своето обширно творение, в управлението на локалната вселена той действа чрез Сина-Създател. Лично участие в административните дела на локалната вселена Отецът няма. Тези права се предоставят на Сина-Създател и Майчинския Дух на локалната вселена, а също така и на разнообразното им потомство. Плановете, политиката и административните актове на локалната вселена се формират и изпълняват от този Син, който – съвместно с Духа, предава изпълнителната власт на Гавраил, а съдопроизводството – на Бащите на Съзвездията, на Властелините на Системите и на Планетарните Принцове.

1. Михаил Небадонски

33:1.1 (366.2) Нашият Син-Създател е олицетворение на 611 121 -ата оригинална концепция за безкрайна индивидуалност, едновременно възникнала във Всеобщия Баща и Вечния Син. Михаил Небадонски е „единородният Син“, олицетворяващ тази 611 121 -ва всеобща концепция за божественост и безкрайност. Неговата резиденция представлява обител от три части от светлина в Салвингтон. Това жилище е устроено така, защото Михаил е преживял и трите стадия на съществуване на разумно създание: духовен, моронтиен и материален. Вследствие името, с което било свързано неговото седмо и последно посвещение на Урантия, него понякога го споменават и като Христос Михаил.

33:1.2 (366.3) Нашият Син-Създател не е Вечният Син – екзистенциалният Райски партньор на Всеобщия Баща и

Безкрайния Дух. Михаил Небадонски не е член на Райската Троица. Въпреки това в своите владения нашият Син-Владетел притежава всички божествени атрибути и могъщество, които би могъл да демонстрира и самият Вечен Син, ако действително присъстваше в Салвингтон и действаше в Небадон. Михаил притежава даже по-голямо могъщество и власт, тъй като той не само олицетворява Вечния Син, но е и пълноправен представител и действително възплъщение на личностното присъствие на Всеобщия Баща в локалната вселена. Той представлява даже Бащата-Сина. Тези качества превръщат даден Син-Създател в най-могъщия, разностранен и влиятелен от всички божествени същества, способен непосредствено да управлява еволюционните вселени и да установява личностен контакт с незрели създания.

33:1.3 (366.4) Нашият Син-Създател проявява същата притегателна сила на духа, духовната гравитация – влиянието, разпространявано от столицата на локалната вселена, която щеше да проявява Вечният Син на Рая, ако лично присъстваше в Салвингтон, и нещо *повече*: този Вселенски Син е олицетворение на Всеобщия Баща по отношение на вселената Небадон. Синове-Създатели са личностни центрове за духовните сили на Райския Баща-Син. Синове-Създатели всъщност са окончателните личностно-енергийни средоточия на могъщите пространствено-времеви атрибути на Бог-Седмократния.

33:1.4 (367.1) Синът-Създател е персонализация на Всеобщия Баща и неговите заместници; в своята божественост той е единороден Вечен Син и е съзидателен партньор на

Безкрайния Дух. За нашата вселена и всички нейни обитаеми светове Пълновластният Син за всички практически намерения и цели се явява Бог. Той олицетворява всички Райски Божества, достъпни за осмислено разбиране от развиващите се смъртни. Този Син и неговият духовен партньор фактически са вашите творци-родители. За вас Михаил, Синът-Създател, е върховната личност; за вас Вечният Син е свръхвърховно същество – безкрайна личност на Божеството.

33:1.5 (367.2) В лицето на Сина-Създател ние имаме управител и божествен родител, който се отличава с такова могъщество, умение и милосърдие, с каквито щяха да се отличават Всеобщият Баща и Вечният Син, ако присъстваха в Салвингтон и управляваха делата на вселената Небадон.

2. Властелинът на Небадон

33:2.1 (367.3) Наблюдението над Синовете-Създатели показва, че някои от тях повече напомнят за Бащата, други за Сина, а трети обединяват в себе си качествата и на двамата безкрайни родители. Нашият Син-Създател съвсем определено притежава черти и атрибути, които повече напомнят за Вечния Син.

33:2.2 (367.4) Михаил решил да създаде тази локална вселена и днес той притежава върховната власт в своето творение. Неговата лична власт е ограничена от изначално съществуващите и събиращи се в Рая гравитационни кръгове, а също и от това, че Извечно Древните от правителството на свръхвселената оставят за себе си

правото за произнасяне на окончателно решение относно прекратяването на съществуването на личностите. Личността е изключително посвещение на Отеца, но Синове-Създатели, с одобрението на Вечния Син, пораждат нови типове създания и в сътрудничество със своите партньори Духове могат да предприемат нови трансформации на енергия-материята.

33:2.3 (367.5) Михаил е олицетворението на Райските Баща-Син в локалната вселена Небадон; затова когато Съзидателният Майчински Дух – образът на Безкрайния Дух в локалната вселена, е подчинила себе си на Христос Михаил след неговото завръщане от последното му посвещение на Урантия, Синът-Владетел придобил „цялата власт на небето и на земята“.

33:2.4 (367.6) Това подчинение на Божествените Попечителки на Синове-Създатели на локалните вселени превръща Синове-Владетели в индивидуални вместилища на божествеността на Отеца, Сина и Духа, проявявани в крайна форма, докато опитът за посвещение в образа на създанията позволява на Михаиловците да изразяват емпиричната божественост на Върховното Същество. Това са единствените същества във вселените, лично изчерпващи потенциалите на съществуващия краен опит, и никой във вселените не притежава такава квалификация за еднолична върховна власт.

33:2.5 (367.7) Макар че резиденцията на Михаил официално е разположена в столицата на Небадон в Салвингтон, той прекарва много време извън нейните предели, посещавайки столици на съзвездия и системи и даже

отделни планети. Той периодически посещава Рая и често бива в Уверса, където се съвещава с Извечно Древните. Когато отсъства от Салвингтон, неговото място се заема от Гавраил, който в такива случаи става регент на вселената Небадон.

3. Синът и Духът на вселената

33:3.1 (368.1) **Макар Безкрайният Дух да изпълва със себе си всички вселени на времето и пространството, в столичния свят на всяка локална вселена съществува негово специализирано средоточие, притежаващо всички качества на личността чрез съзидателно взаимодействие със Сина-Създател. Що се отнася до локалната вселена, Синът-Създател притежава върховна административна власт; Безкрайният Дух, в лицето на Божествената Попечителка, винаги взаимодейства с него, оставайки абсолютно равноправен партньор.**

33:3.2 (368.2) **Вселенският Майчински Дух на Салвингтон – партньорка на Михаил в управлението и ръководството на Небадон, принадлежи към шестата група на Висшите Духове, бидейки 611 121 -ят член на тази категория. Тя доброволно поискала да съпровожда Михаил при неговото освобождаване от своите задължения в Рая и оттогава действа заедно с него при създаването и управлението на неговата вселена.**

33:3.3 (368.3) **Синът-Владетел е единоличният властелин в своята вселена, но детайлното управление се осъществява от Сина съвместно с Вселенския Дух. Макар Духът неизменно да признава Сина като владетел и управител,**

Синът винаги предоставя на Духа равностойно положение и пълномощия във всички дела, отнасящи се към тяхното владение. Във всичко, което е свързано с посвещаване на любов и живот, Синът-Създател среща неизменна и съвършена поддръжка и получава изкусна помощ в лицето на мъдрия, извечно верен Вселенски Дух и неговата разнообразна свита от ангелски личности. Такава Божествена Попечителка в действителност е майката на духовете и духовните личности, вездесъщият и премъдър съветник на Сина-Създател, точният и истински израз на Безкрайния Дух на Рая.

33:3.4 (368.4) Синът действа като баща в своята локална вселена. Духът – в разбиранията на смъртните създания, изпълнява ролята на майка, неизменно помагайки на сина, и е извечно незаменим за управлението на вселената. В условията на въстание само Синът и неговите партньори-Синове са способни да действат като избавители. Духът не може да противостои на метежници или да защити властта, но той извечно помага на Сина във всичко, с което той се сблъсква в своите усилия по стабилизация на управлението и укрепване на властта в световите, поразени от зло или потънали в грех. Единствено Син е способен да спаси тяхното съвместно творение, но нито един Син не би могъл да се надява на сигурен успех без постоянното участие на Божествената Попечителка и нейното обширно войнство от духовни помощнички – дъщери на Бога, които толкова предано и доблестно се борят за благополучието на смъртните хора и триумфа на техните божествени родители.

33:3.5 (368.5) След приключването на седмото и последно посвещение на Сина-Създател в облика на създание неопределеността, свързана с периодичната изолация на Божествената Попечителка, завършва и тя завинаги получава сигурно положение като упълномощена вселенска помощничка на Сина. И на празненството в чест на възкачването на Сина-Създател на престола в лицето на Сина-Владетел, пред множеството събрали се създания, Вселенският Дух за пръв път прави публично и всеобщо изявление за подчинение на Сина, като полага клетва за вярност и послушание. В Небадон това събитие стана при завръщането на Михаил в Салвингтон след неговото посвещение на Урантия. Преди това знаменателно събитие Вселенският Дух никога не е признавал своето подчинение на Вселенския Син и едва след доброволното предаване от Духа на могъществото и властта може истински да се каже за Сина, че „нему е дадена цялата власт на небето и земята“.

33:3.6 (369.1) След клетвата за посвещение, положена от Съзидателния Майчински Дух, Михаил Небадонски великодушно призна вечната зависимост от своя партньор, Духа, назначавайки го за съвместен управител във вселенските владения и изисквайки от всички техни създания да дадат такава клетва за вярност на Духа, каквато са дали на Сина; след това беше обнародвана окончателната „Декларация за равенство“. Независимо от пълновластието в своята локална вселена Синът обяви на световите, че Духът е равен на него по отношение на всички личностни качества и атрибути от божествен характер. Това е трансцендентален модел на организация

на семейството и управлението даже за низшите създания на пространствените светове. Такъв – действителен и истински, е високият идеал за семейството и човешката институция на доброволния брак.

33:3.7 (369.2) Понастоящем Синът и Духът възглавяват вселената до голяма степен така, както бащата и майката охраняват и опекунстват своето семейство от синове и дъщери. Съвсем уместно е Вселенският Дух да се нарича съзидателен партньор на Сина-Създател, а обитаващите в световите създания – синове и дъщери, огромно и славно семейство, за което, обаче, родителите носят безпределна отговорност и за което безкрайно се грижат.

33:3.8 (369.3) Синът инициира създаването на някои от своите вселенски деца, докато Духът носи изключителната отговорност за създаването на многобройни категории духовни личности, които се грижат за и служат под ръководството на този Майчински Дух. При създаването на други типове вселенски личности Синът и Духът действат заедно, при което нито един от тях не пристъпва към нито един съзидателен акт, без да се посъветва и без да получи одобрение от другия.

4. Гавраил – Главният Администратор

33:4.1 (369.4) Ясната Утринна Звезда представлява персонализация на първата концепция за индивидуалност и идеал на личността, замислена от Сина-Създател, и въплъщение на Безкрайния Дух в локалната вселена. Връщайки се към ранния период в историята на локалната вселена, преди съюза, свързващ Сина-Създател и

Майчинския Дух с нишките на творческото обединение, назад към времената на създаване на тяхното разностранно семейство от синове и дъщери, първият съвместен акт на това младо и свободно съдружие на тези две божествени личности води до появата на най-висшата духовна личност на Сина и Духа – Ясната Утринна Звезда.

33:4.2 (369.5) Във всяка локална вселена се появява само едно такова величествено и мъдро същество. Всеобщият Баща и Вечният Син са способни да създават и действително създават в лицето на безкраен брой Синове равни на себе си в божествеността; но във всяка вселена подобни Синове, в съюз с Дъщерите на Безкрайния Дух, са способни да създадат само една Ясна Утринна Звезда във всяка вселена – подобно на себе си същество, в значителна степен наследяващо тяхната съвместна природа, но не и прерогативите им на създатели. Гавраил Салвингтонски прилича на Вселенския Син по божествеността на своята природа, макар да е съществено ограничен от гледна точка на атрибутите на Божеството.

33:4.3 (369.6) Този първороден син на създателите на новата вселена е уникална личност, притежаваща много възхитителни черти, които не са изразени в явна форма в нито един от родителите – същество с безпрецедентна разностранност и невъобразимо великолепие. Тази небесна личност обединява божествената воля на Сина и творческото въображение на Духа. Помислите и деянията на Ясната Утринна Звезда винаги ще изразяват както Сина-Създател, така и Съзидателния Дух. Освен това подобно същество е способно дълбоко да разбира и и

благожелателно да общува както със серафическото войнство, така и с материалните еволюционни волеви създания.

33:4.4 (370.1) Ясната Утринна Звезда не е създател, но е един изумителен ръководител, личен административен представител на Сина-Създател. С изключение на процеса сътворяване и даряване на живот, Синът и Духът никога не обсъждат важни вселенски въпроси в отсъствието на Гавраил.

33:4.5 (370.2) Гавраил Салвингтонски е главният администратор на вселената Небадон и върховният съдия на всички административни апелации, отнасящи се до управлението на вселената. При създаването на този вселенски управляващ той е бил дарен с всичко необходимо за изпълнението на неговата работа, но е придобивал опит и едновременно с растежа и еволюцията на нашата локална вселена.

33:4.6 (370.3) Гавраил е главното длъжностно лице, отговорно за изпълнението на мандатите на свръхвселената по отношение на неличностните проблеми на локалната вселена. Повечето въпроси, свързани с периодическите възкресения и съдебните постановления на Извечно Древните, притежаващи масов характер, също се предават за изпълнение на Гавраил и неговия персонал. По такъв начин Гавраил е едновременно главен администратор на управителите както на свръхвселената, така и на локалната вселена. В негово разпореждане се намира корпусът на неразкритите смъртни умели административни помощници, създадени за изпълнение на своята особена

работа. В допълнение към тези помощници Гавраил може да използва всяка и всички категории небесни същества, действащи в Небадон; освен това той е и главнокомандващ „небесните армии“ – войнството на ангелите.

^{33:4.7 (370.4)} Гавраил и неговият персонал не са учители – те са администратори. На нас ни е неизвестно те някога да са оставяли своите непосредствени дела, с изключение на инкарнацията на Михаил при неговото посвещение в облика на създание. По време на такива посвещения Гавраил винаги неизменно е изпълнявал волята на инкарнирания Син и в сътрудничество с Извечно Единния е ставал фактически управляващ вселената по време на последващите посвещения. От времето на посвещението на Михаил в облика на смъртен Гавраил е тясно свързан с историята и развитието на Урантия.

^{33:4.8 (370.5)} Освен срещите в световите на посвещения, а също и по време на общите и специални възкресения смъртните рядко ще се сблъскват с Гавраил при своето извисяване в локалната вселена, докато не започнат да участват в административната дейност на локалното творение. Като администратори от каквато и да е категория и ниво вие ще бъдете под ръководството на Гавраил.

5. Троичните посланици

^{33:5.1 (370.6)} Управлението на личностите с троичен произход завършва на нивото на правителството на свръхвселените. Локалните вселени се управляват от личности с двойствен произход; тук за пръв път се появява концепцията за баща-майка. Баща на вселената е Синът-Създател, майка –

Божествената Попечителка, Съзидателният Дух на локалната вселена. Въпреки това всяка локална вселена се благославя от присъствието на някои личности от централната вселена и Рая. Начело на тази Райска група в Небадон е посланикът на Райската Троица Емануил Салвингтонски – Извечно Единният, назначен в локалната вселена Небадон. В определен смисъл на думата този върховен Троичен Син е също така и личен представител на Всеобщия Баща при съда на Сина-Създател, оттук и името му – Емануил.

33:5.2 (370.7) Емануил Салвингтонски е 611 121 -ят представител на шестата категория на Висшите Троични Личности – същество с възвишено достойнство и такава необикновена скромност, че отхвърля почитанието и поклонението на всички живи създания. Той се отличава с това, че е единствената личност в Небадон, която нито веднъж не е признавала подчинението спрямо себе си на своя брат Михаил. Той действа като съветник на Пълновластния Син, но дава съвети само в отговор на молба. В отсъствието на Сина-Създател Емануил е способен да възглави всеки върховен съвет на вселената, но взема участие в административните дела на вселените, само когато бъде помолен за това.

33:5.3 (371.1) Този представител на Рая в Небадон е неподвластен на правителството на локалното творение. Неговото притежаване на законни права не се разпростира върху изпълнителните дела на формиращата се локална вселена, с изключение на контрола над своите братя –

Извечно Верните, служещи в столичните светове на съзвездията.

33:5.4 (371.2) Извечно Верните, както и Извечно Единните, никога не предлагат своите съвети или помощ, ако не бъдат помолени за това. Тези представители на Рая в съзвездията са последното лично присъствие на Неизменните Синове на Троицата, действащи като съветници в локалните вселени. Съзвездията са по-тясно свързани с администрацията на свръхвселената, отколкото локалните системи, които се управляват изключително от местни личности на локалната вселена.

6. Общото управление

33:6.1 (371.3) Гавраил е главният администратор и непосредствен управляващ на Небадон. Отсъствието на Михаил в Салвингтон в никаква степен не пречи на ритмичното управление на вселенските дела. В негово отсъствие – както например по време на неотдавнашната среща на Синовете-Владетели на Орвонтон в Рая, Гавраил става регент на вселената. В такива случаи Гавраил винаги се съветва с Емануил Салвингтонски по всички най-важни въпроси.

33:6.2 (371.4) Бащата-Мелхиседек е първият помощник на Гавраил. Когато Ясната Утринна Звезда отсъства от Салвингтон, неговите задължения изпълнява този изначален Син от категорията на Мелхиседек.

33:6.3 (371.5) Различните подчинени в администрацията имат специални области на отговорности във вселената.

Отговаряйки като цяло за благополучието на влизащите в системата планети, правителството на системите се занимава преди всичко с физическия статут на живите същества с биологични проблеми. На свой ред управителите на съзвездията отделят особено внимание на социалните и държавни условия, господстващи на различни планети и в системите. Правителството на съзвездията е заето главно с въпроси, свързани с обединението и стабилизацията. На по-високо ниво управителите на вселената повече се занимават с духовния статут на световите.

33:6.4 (371.6) Посланиците се назначават със съдебни постановления и са представители на едни вселени пред други. Консулите са представители на съзвездия в други съзвездия и в столичните светове на вселените; те биват назначавани със законодателен акт и действат само в пределите на локалната вселена. Наблюдатели се назначават с изпълнително разпореждане на Владетеля на Системата и представляват тази система в останалите системи и столиците на съзвездията; техните действия също са ограничени само от пределите на локалната вселена.

33:6.5 (371.7) От Салвингтон пространствените съобщения едновременно биват насочвани към столицата на съзвездията и системите, а също и към отделните планети. Всички върховни категории небесни същества са способни да използват съответната служба за общуване със своите събратя, разпръснати по цялата вселена. Системата за

далечни връзки на вселената обхваща всички обитаеми светове независимо от техния духовен статут.

33:6.6 (372.1) Междупланетните връзки са отказани само на тези светове, на които е наложена духовна карантина. Главата на Бащите на Съзвездията редовно изпраща пространствени съобщения от столичния свят по системата за далечна връзка със съзвездията.

33:6.7 (372.2) Хронологията на събитията се определя, изчислява и уточнява от специална група същества на Салвингтон. Стандартният ден в Небадон е равен на осемнадесет дни, шест часа и две и половина минути урантийско време. Небадонската година представлява отрязъкът от време, изразходван за завъртането на вселената по отношение на уверската орбита, и съответства на сто дни стандартно вселенско време – около пет урантийски години.

33:6.8 (372.3) Небадонското време, предавано от Салвингтон, е стандарт за всички съзвездия и системи в тази локална вселена. Всяко съзвездие води своите дела по небадонско време, но системите, както и отделните планети, се придържат към собствено отчитане на времето.

33:6.9 (372.4) В системата на времето на Йерусем денят на Сатания е малко по-кратък (с 1 час, 4 минути и 15 секунди) от три урантийски дни. Тези системи за отчитане на времето са известни като салвингтонско, или вселенско, време и системно, или сатанийско, време. Стандартно е вселенското време.

7. Съдилищата на Небадон

33:7.1 (372.5) Синът-Владетел Михаил е посветен по принцип само на три неща: съзидание, осигуряване на живот и опека. Той не взема лично участие в съдебната дейност на вселената. Създателите никога не съдят своите създания; това е изключителна функция на високообразовани създания, притежаващи действителен опит на създадени същества.

33:7.2 (372.6) Цялата съдебна система на Небадон се намира под наблюдението на Гавраил. Върховните съдилища, разположени на Салвингтон, се занимават с проблеми с общовселенско значение, а също така и с апелации, постъпващи от съдилищата на системите. Съществуват седемдесет отделения на тези вселенски съдилища, функциониращи в седем сектора – по десет секции във всеки. Всички съдебни заседания се провеждат от двама съдии: единият изразява изначалното съвършенство, другият притежава опита на възвисяването.

33:7.3 (372.7) Що се отнася до правомощията, съдиите на локалните вселени са ограничени по следните въпроси:

33:7.4 (372.8) 1. Администрацията на локалната вселена се занимава със съзиданието, еволюцията, поддръжката и помощта. Затова вселенските съдии нямат право да разглеждат дела, имащи отношение към въпросите на вечния живот и смърт. Не става дума за естествената смърт във вида, в който тя съществува на Урантия, а в случаите, в които съдът се сблъсква с правото за продължаване на съществуването, вечния живот, то такъв въпрос трябва да се предава в съдилищата на Орвонтон, а в случай че делото се реши не в полза на индивида, то присъдите се привеждат

в изпълнение по заповед на главата на свръхправителството и с помощта на средствата, които са им предоставени на разположение.

^{33:7.5 (372.9)} 2. Простъпката или предателството на когото и да е от Божиите Синове на Локалната Вселена, поставящи под заплаха техния статут и пълномощия като Синове, никога не се разглежда в съдилищата на Син; такъв конфликт незабавно се предава в съдилищата на свръхвселената.

^{33:7.6 (372.10)} 3. След духовна изолация въпросът за пълното възстановяване на духовния статут в братството на локалното творение на всяка съставна част на локалната вселена – например, локалната система – трябва да се решава от върховната асамблея на свръхвселената.

^{33:7.7 (373.1)} По всички останали въпроси съдилищата на Салвингтон са окончателна и върховна инстанция. Техните решения и разпореждания не подлежат на обжалване и не могат да бъдат избегнати.

^{33:7.8 (373.2)} Колкото и несправедливи да изглеждат решенията, вземани по отношение на хорските спорове на Урантия, във вселенското правосъдие наистина господстват равенството и справедливостта. Вие живеете в добре организирана вселена и можете да разчитате на това, че рано или късно ви чака справедливо и даже милосърдно отношение.

8. Законодателните и изпълнителните функции

33:8.1 (373.3) В столичния свят на Небадон – Салвингтон, няма истински законодателни органи. Столичните светове на вселените се занимават основно с раздаване на правосъдие. Законодателните асамблеи на локалната вселена са разположени в столиците на стоте съзвездия. Системите изпълняват главно изпълнителна и административна работа на локалните творения. Владетелите на системата и техните партньори осигуряват изпълнението на законодателните актове на управителите на съзвездията и привеждат в изпълнение съдебните постановления на върховните съдилища на вселената.

33:8.2 (373.4) Макар в столичните светове на вселените да отсъства истинска законотворческа дейност, в Салвингтон действат различни консултативни и изследователски асамблеи, имащи разнообразна структура и ръководство в съответствие с техните намерения и цели. Някои от тях са постоянни, други се разформировават след изпълнението на своите задачи.

33:8.3 (373.5) *Върховният съвет* на локалната вселена включва трима членове от всяка система и седем представители от всяко съзвездие. Изолираните системи не са представени в тази асамблея, но им е позволено да изпращат наблюдатели, които присъстват на всички обсъждания и изучават техните материали.

33:8.4 (373.6) *Стоте върховни ратификационни съвета* също се намират в Салвингтон. Президентите на тези съвети образуват най-близкото работно обкръжение на Гавраил.

33:8.5 (373.7) Всички заключения на върховните съвещателни съвети на вселената се предават или на съдебните органи на Салвингтон, или на законодателните асамблеи на съзвездията. Тези върховни съвети не притежават правото или възможността да претворяват в живота своите препоръки. Когато техните изводи се опират върху основополагащи закони на вселената, съдиите на Небадон излизат с решение за реализацията на такива съвети; но ако техните препоръки имат отношение към локалните или извънредни условия, те трябва да се предават по-надолу, в законодателните асамблеи на съзвездията, за обсъждане и придобиване на законна сила, след което се предават за изпълнение от властите на системата. В действителност тези върховни съвети са свръхзаконодателни събрания на вселената, но те не притежават правото да привеждат в сила закони и нямат възможности да изпълняват решения.

33:8.6 (373.8) Макар че ние говорим за вселенска администрация, използвайки думите „съдилища“ и „асамблеи“, трябва да се има предвид, че тези духовни действия съществено се отличават от по-примитивните и материални дейности на Урантия, носещи съответстващи названия.

33:8.7 (373.9) [Представено от Ръководителя на Архангелите на Небадон.]

Документ 34. Майчинският Дух на локалната вселена

34:0.1 (374.1) СЛЕД като Всеобщият Баща и Вечният Син дарят Сина-Създател с личност, Безкрайният Дух възплъщава

себе си в нов и уникален образ, призван да съпровожда Сина-Създател в световите на пространството и да стане негов другар – отначало в делата, свързани с физическата организация, а впоследствие в сътворението и опеката на създанията от новата вселена.

34:0.2 (374.2) Съзидателният Дух, както и Синът-Създател, реагират както на физически, така и на духовни реалности; с това се определя тяхната еднородност и тясна връзка в управлението на локалната вселена на времето и пространството.

34:0.3 (374.3) Дъщерните Духове наследяват природата на Безкрайния Дух, но те са неспособни едновременно да участват във физическо съзидание и духовна опека. В областта на физическото съзидание Вселенският Син осигурява еталон, докато Вселенският Дух инициира материализацията на физически реалности. Синът създава енергийните конструкции, а Духът трансформира тези енергийни творения във физически субстанции. Макар това ранно вселенско присъствие на Безкрайния Дух да не е лесно да се представи като личност, за Сина-Създател неговият духовен партньор се явява личност и винаги е действал като ясно изразена индивидуалност.

1. Персонализацията на Съзидателния Дух

34:1.1 (374.4) След завършването на физическата организация на звездно-планетарното струпване и създаването на кръговете от енергия от енергийните центрове на свръхвселената, след тази подготвителна творческа дейност от представителите на Безкрайния Дух,

изпълнявана посредством и под ръководството на неговото съзидателно средоточие в локалната вселена, Синът Михаил декларира настъпването на новия етап от планирането на живота в новата вселена. След признаването от Рая на тази декларация за намерения Райската Троица отговаря със съгласие, след което в духовното сияние на божествата изчезва този Главен Дух, в чиято свръхвселена се извършва организирането на новото творение. През това време останалите Главни Духове се събират около централната обител на Райските Божества, след което обхванатият от Божествата Главен Дух отново се представя пред своите приятели и се извършва това, което е известно като „първичен пробив“. Това е колосално духовно избухване – явление, добре забележимо даже в столичния свят на съответната свръхвселена; и едновременно с това малко по-ясно изражение на Троицата се извършва явно изменение на природата на съзидателния дух и могъществото на Безкрайния Дух, обитаващи в съответната локална вселена. В отговор на тези Райски феномени непосредствено в присъствието на Сина-Създател се появява ново личностно индивидуално изражение на Безкрайния Дух. Това е божествената Попечителка. Индивидуализираният помощник на Сина-Създател -

34:1.2 (375.1) Съзидателният Дух, е станал негов личен творчески партньор, Майчинският Дух на локалната вселена. Тази нова, отделила се от Съвместния Създател личност става източник и проводник на устойчиви токове и предопределени кръгове на духовно могъщество и влияние, предназначени за проникване във всички светове

и същества на съответната локална вселена. В действителност това ново и личностно присъствие е само трансформация на съществуващия по-рано по-малко личностен партньор на Сина в неговата предшестваща дейност по организирането на физическата вселена.

34:1.3 (375.2) Такъв в няколко думи е преразказът за грандиозната драма, но той включва почти всичко, което може да бъде казано за тези епохални процеси. Те са монументални, недостъпни и непонятни; тайната на метода и процедурите се намира в недрата на Райската Троица. Ние сме уверени само в едно: присъствието на Духа в локалната вселена в течение на чисто физическото съзидание или организация не е било напълно отделено от духа на Безкрайния Дух на Рая, докато след завръщането на наблюдаващия Главен Дух от тайните обятия на Боговете и след избухването от духовна енергия изражението на Главния Дух в локалната вселена внезапно напълно се изменя, превръщайки се в лично подобие на този Главен Дух, който се е намирал в преобразуващ съюз с Безкрайния Дух. Така Майчинският Дух на локалната вселена придобива личност, носеща отпечатъка на личността на Главния Дух на тази свръхвселена, към астрономическата юрисдикция на която се отнася той.

34:1.4 (375.3) Това личностно присъствие на Безкрайния Дух, Съзидателния Майчински Дух на локалната вселена, е известно в Сатания като Божествената Попечителка. По същество това изражение на Божествата е божествен индивид, духовно лице. Признал я в този статут и съответно отнасящ се към нея е и Синът-Създател. Именно

вследствие тази локализация и персонализация на Третия Източник и Център в нашата локална вселена Духът е могъл впоследствие толкова всецяло да се подчини на Сина-Създател, че за този Син вярно било казано: „Нему е дадена цялата власт на небето и на земята.“

2. Природата на Божествената Попечителка

34:2.1 (375.4) Претърпявайки явна трансформация на личността в периода на сътворяването на живота, Божествената Попечителка действа впоследствие като самостоятелно същество, като сътрудничи със Сина-Създател в планирането и управлението на многобройните дела в тяхното локално творение като ярко изразена личност. За много типове вселенски същества даже това въплъщение на Безкрайния Дух може да изглежда не съвсем лично в течение на епохите, предшествващи последното посвещение на Михаил, но след придобиването от Сина-Създател на пълномощията на Сина-Владетел личностните качества на Съзидателния Майчински Дух се усилват дотолкова, че той може да се възприема като личност от всички влизащи в контакт с него индивиди.

34:2.2 (375.5) Започвайки с първото обединение със Сина-Създател, Вселенският Дух притежава всички атрибути на физическо управление, които са присъщи на Безкрайния Дух, включително висшата способност за антигравитация. След придобиване на статута на личност Вселенският Дух осъществява толкова всестранно и съвършено управление на гравитацията на разума в локалната вселена, каквото би осъществявал Безкрайният Дух, ако присъстваше лично.

34:2.3 (375.6)

Във всяка локална вселена Божествената Попечителка действа в съответствие с присъщите на Безкрайния Дух качества в тази степен, в която те са заключени в един от Седемте Главни Духа на Рая. И макар всички Вселенски Духове да притежават принципна общност на характера, съществуват и функционални различия, определени от произхода им от един или друг измежду Седемте Главни Духа. Именно с различен произход се обяснява разнообразието от методи, използвани от Майчинските Духове на локалните вселени при тяхната дейност в различните свръхвселени. Но по отношение на основните духовни атрибути тези Духове са идентични и независимо от свръхвселенските различия притежават еднаква духовност и съвършена божественост.

34:2.4 (376.1)

Заедно със Сина-Създател Съзидателният Дух носи отговорност за сътворяването на населяващите светове създания, демонстрирайки неизменната преданост на Сина във всички усилия по защитата и запазването на тези творения. Животът получава помощ и поддръжка чрез посредничеството на Съзидателния Дух. „Ти им даряваш Своя дух и те се възраждат. Ти обновяваш лицето на земята.“

34:2.5 (376.2)

Сътворявайки вселена с разумни създания, Съзидателният Майчински Дух действа отначало в сферата на вселенско съвършенство, сътрудничейки със Сина в сътворяването на Ярката Утринна Звезда. Впоследствие потомството на Духа все повече се приближава към категорията на планетарните създания в зависимост от това как Синовите постепенно понижават

своя статут от Мелхиседек към Материалните Синове, които встъпват в непосредствена връзка със смъртните светове. На по-късен стадий от еволюцията на смъртните създания Синове-Носители на Живот осигуряват физическо тяло, изготвено от съществуващия организиран материал в конкретния свят, докато Вселенският Дух допринася с „диханието на живота“.

34:2.6 (376.3) Макар седмият сегмент на голямата вселена в много отношения да закъснява в своето развитие, изследователите на нашите проблеми предвиждат, че в бъдеще той ще се превърне в необикновено балансирано творение. Ние предсказваме висока степен на симетрия на Орвонтон затова, защото ръководен Дух на съответната свръхвселена е главата на върховните Главни Духове и той представлява духовен разум, възплъщаващ в себе си хармоничния съюз и съвършената координация на чертите и характерите на всичките три вечни Божества. Ние закъсняваме и изоставаме в сравнение с останалите сектори, но някога, във вечните епохи на бъдещето, нас несъмнено ни очакват трансцендентално развитие и безпрецедентни постижения.

3. Синът и Духът във времето и пространството

34:3.1 (376.4) Както Вечният Син, така и Безкрайният Дух не са ограничени и не са обусловени нито от времето, нито от пространството, което не може да се каже за по-голямата част от тяхното потомство.

34:3.2 (376.5) Безкрайният Дух пронизва цялото пространство и обитава в кръга на вечността. Но в своя контакт с децата

на времето личностите на Безкрайния Дух често са принудени да се съобразяват с фактора време и в по-малка степен – с фактора пространство. Много форми на служене на разума игнорират пространството, но претърпяват разлика във времето при съгласуването на различните нива на вселенска реалност. Единичният Посланик е практически независим от пространството, ако не се отчита това, че при преместване от една точка до друга е необходимо време; има и други подобни, но неизвестни за вас същества.

34:3.3 (376.6) По отношение на личните прерогативи Съзидателният Дух е изцяло и напълно независим от пространството, но не и от времето. Нито в столиците на съзвездията, нито в столичните светове на системите съществува специализирано личностно присъствие на този Вселенски Дух. Присъствието на Божествената Попечителка е еднакво и повсеместно в цялата ѝ локална вселена и затова тя така буквално и лично присъства в този свят, както и във всеки друг.

34:3.4 (376.7) В своята вселенска опека Съзидателният Дух е ограничен само от елемента време. Синът-Създател действа мигновено по цялата вселена, но в служенето на вселенския разум Съзидателният Дух е принуден да се съобразява с времето, с изключение на тези случаи, когато той съзнателно и преднамерено се възползва от личните прерогативи на Вселенския Син. Изпълнявайки своята чисто духовна функция, Съзидателният Дух също не зависи от времето, точно както и когато участва в загадъчната функция на вселенското отразяване.

34:3.5 (377.1) Макар кръгът на духовната гравитация на Вечния Син да действа независимо и от времето, и от пространството, не всички функции на Сина-Създател са свободни от пространствени ограничения. Ако се изключат процесите, извършващи се в еволюционните светове, то тези Синове Михаиловци очевидно действат в относителна независимост от времето. Синът-Създател не е свързан с времето, но е обусловен от пространството; той не може лично да бъде едновременно на две места. Михаил Небадонски действа без съобразяване с времето в пределите на своята вселена, а чрез системата за отразяване – практически и в свръхвселената. Неговото непосредствено общуване с Вечния Син е извънвремево.

34:3.6 (377.2) Благодарение на отзивчивата помощ на Божествената Попечителка Синът-Създател преодолява свойствените му пространствени ограничения, защото действайки заедно в административен съюз, те стават практически независими от времето, а също и от пространството в пределите на своето локално творение. Затова онова, което се наблюдава на практика по цялата локална вселена, е, че действията на Сина-Създател и Съзидателния Дух са независими както от времето, така и от пространството, тъй като в разпореждане на всеки от тях винаги е способността на партньора да се освобождава от времето или от пространството.

34:3.7 (377.3) Само абсолютните същества са независими от времето и пространството в абсолютния смисъл. Мнозинството подчинени личности както на Вечния Син,

така и на Безкрайния Дух зависят и от времето, и от пространството.

34:3.8 (377.4) Когато Божествената Попечителка „осъзнава пространството“, тя се готви за възприемане на ограничената „пространствена сфера“ като свое собствено владение, в което може да не зависи от пространството, в противоположност на цялото останало пространство, от което тя ще бъде обусловена. Да се избира и осъзнава може само в осъзнати предели.

4. Кръговете на локалната вселена

34:4.1 (377.5) В локалната вселена Небадон съществуват три явно изразени духовни кръга:

34:4.2 (377.6) 1. Духът, посветен на Сина-Създател; Утешителят, Духът на Истината.

34:4.3 (377.7) 2. Духовният кръг на Божествената Попечителка; Светият Дух.

34:4.4 (377.8) 3. Кръгът на служенето на разума, включващ повече или по-малко обединени дейности, но разнообразно функциониране на седемте спомагателни духа на разума.

34:4.5 (377.9) Синове-Създатели биват дарявани с дух на вселенско присъствие, в много отношения аналогичен на духа на Седемте Главни Духа на Рая. Това е Духът на Истината, който се излива над света на посвещенческия Синъ след като Синът придобива духовно право по отношение на съответната сфера. Посветеният Утешител е

духовната сила, която извечно притегля към себе си търсачите на истината в локалната вселена. Този дух е вродена способност на Сина-Създател и води своето начало от неговата божествена природа така, както главните кръгове на голямата вселена произхождат от личното присъствие на Райските Божества.

34:4.6 (377.10) Синът-Създател може да се появява и да си отива, а неговото лично присъствие може да бъде в локалната вселена или отвъд нейните предели; при все това действието на Духа на Истината е неизменно, защото независимо от факта, че това божествено присъствие произхожда от личностите на Сина-Създател, функционално то е съсредоточено в личността на Божествената Попечителка.

34:4.7 (378.1) Що се отнася до Вселенския Майчински Дух, той никога не напуска столичния свят на локалната вселена. Духът на Сина-Създател може да действа и действа независимо от личното присъствие на Сина, но духът на Майчинския Дух не е способен на това. Светият Дух на Божествената Попечителка би загубил способност да действа, ако нейното лично присъствие би било преместено от Салвингтон. Очевидно нейното духовно присъствие е фиксирано към столичния свят на вселената и именно благодарение на този факт духът на Сина-Създател може да действа независимо от местонахождението на Сина. Вселенският Майчински Дух действа като вселенско средоточие и център както на Духа на Истината, така и на своето лично влияние – Светия Дух.

34:4.8 (378.2) Както създателят на вселената – Синът-Баща, така и Съзидателният Майчински Дух внасят свой собствен принос, дарявайки децата на своята локална вселена с разум. Но Съзидателният Дух е способен да дарява разум, само след като придобие прерогативи на личност.

34:4.9 (378.3) Сврхеволуционните категории личности в локалната вселена са дарени с локален вид свръхвселенски тип разум. Човешките и субчовешките категории на еволюционния живот биват дарявани със спомагателните духове, осъществяващи служене на разума.

34:4.10 (378.4) Седемте спомагателни духа на разума са творение на Божествената Попечителка на локалната вселена. Тези духове на разума са сходни по своята природа, но различни по могъщество и всички те носят в себе си печата на Всеобщия Дух, макар че – откъснати от своята Създателка, едва ли могат да се смятат за личности. Седемте спомагателни духа са получили следните названия: дух на мъдростта, дух на поклонението, дух на съвестта, дух на знанието, дух на смелостта, дух на разбирането и дух на интуицията (на бързото осъзнаване).

34:4.11 (378.5) Такива са „седемте духа Божии“, „като светилници горящи пред престола“, видени от пророка в символни образи. Но редом със седемте спомагателни духа на разума той не е видял креслата на двадесет и четиримата стражи. Въпросното свидетелство представлява смесване на две представи, едната от които се отнася до столичния свят на вселената, а другата – до столицата на системата. Тези кресла на двадесет и четиримата старейшини се

намират в Йерусем, столицата на вашата локална система от обитаеми светове.

34:4.12 (378.6) Но именно за Салвингтон писа Йоан: „И от престола излизаха проблясъци на мълнии, раздаваха се тътен от гръм и гласове“ – пространствените съобщения на вселената за локалните системи. Той също така видя създанията, управляващи ориентацията в локалната вселена, живите компаси на столичния свят. Управлението на ориентацията за Небадон се осъществява от четирите създания за контрол на Салвингтон, които въздействат на вселенските токове и получават квалифицирана помощ от първия действащ спомагателен дух на разума – помощника на интуицията, духа на „бързото осъзнаване“. За съжаление описанието на тези четири създания – наречени „зверове“, беше изкривено; те се отличават с несравнима красота и съвършена форма.

34:4.13 (378.7) Четирите посоки на компаса са универсални и присъщи на живота в Небадон. Всички живи създания притежават физически тела, които са чувствителни към тези направления на токовете и реагиращи на тях. Тези присъщи на създанията образувания се възпроизвеждат на всички нива на живота във вселената – до индивидуалните планети и, в съвкупност с магнитните сили на световете, те по такъв начин активират множеството микроскопични тела на животинския организъм, че ориентационните клетки неизменно показват север и юг. Така чувството за ориентация в пространството завинаги е фиксирано в живите същества във вселената. Това чувство не е нещо напълно неизвестно за човека. Такива тела са били за

първи път забелязани на Урантия почти едновременно с появата на настоящото повествуване.

5. Служенето на Духа

34:5.1 (379.1) Заедно със Сина-Създател Божествената Попечителка участва в проектиране на живота и създаване на нови категории същества до неговото седмо посвещение; след възвисяването на Сина до пълно владичество във вселената тя продължава да си сътрудничи със Сина и посветения му дух, грижейки се за света и помагайки за планетарния прогрес.

34:5.2 (379.2) В обитаемите светове Духът е този, който започва да работи по еволюционния процес, започвайки с безжизнения материал и дарявайки с живот отначало растенията, после животните, след това първите типове хора; и всяко последващо даряване помага за понататъшното разгръщане на еволюционния потенциал на планетарния живот – от неговите начални и примитивни стадии до появата на волевите създания. Този труд на Духа в значителна степен се осъществява чрез седемте негови помощника – духовете на надеждата, представляващи обединяващия и координиращ духовен разум на формиращите се планети; в единение един с друг те неизменно водят човешките раси към високи помисли и духовни идеали.

34:5.3 (379.3) Смъртният човек за пръв път изпитва служенето на Духа при прилагането му към разума, когато чисто животинският разум на еволюционните създания придобива способност за възприемане на двама

помощника: поклонението и мъдростта. Служенето на шестия и седмия помощници означава, че еволюцията на разума пресича прага на духовната опека. И разумът на такива създания, способни на поклонение и мъдрост, незабавно се включва в духовните кръгове на Божествената Попечителка.

34:5.4 (379.4) Когато разумът по подобен начин се осигурява от опеката на Светия Дух, той придобива способността да избира (съзнателно или несъзнателно) духовното присъствие на Всеобщия Баща – Настройчика на Съзнанието. Но едва след като посвещенческият Син освободи Духа на Истината за планетарно служене на всички смъртни, всеки нормален разум става автоматически готов за приемане на Настройчика. Дейността на Духа на Истината се слива с присъствието на духа на Божествената Попечителка. Свързани един с друг в двойна връзка, тези духове се носят над световите, като се стремят да обучават на истина и да просветляват духовно човешкия разум, да вдъхновяват душите на създанията от възходящите раси, неотклонно водейки населяващите еволюционните планети хора към тяхната Райска цел и божествено предназначение.

34:5.5 (379.5) Макар Духът на Истината да се излива над всяка плът, духът на Сина е почти изцяло ограничен в своите действия и могъщество от това, в каква степен човекът е способен да възприема същността на мисията на посвещенческият Син. Светият Дух до известна степен е независим от отношението на човека и отчасти е обусловен от решенията и сътрудничеството на неговата воля. При

все това служенето на Светия Дух става още по-действено в освещаването и одухотворяването на вътрешния живот на тези смъртни, които по-пълно се подчиняват на божественото водителство.

^{34:5.6 (379.6)} Като индивиди вие не притежавате личен, отделен дял или частица от духа на Създателя Баща-Син или Съзидателния Майчински Дух. Тези попечители не влизат в контакт с мислителните центрове на разума на индивида и не се заселват в тях така, както Тайнствените Наставници. Настройчиците на Съзнанието пред поставяват явна индивидуализация на доличностната реалност на Всеобщия Баща, действително пребиваващ в смъртния разум и явяващ се негова неподправена част, и те неизменно и в свършена хармония сътрудничат с обединените духове на Сина-Създател и Съзидателния Дух.

^{34:5.7 (380.1)} Присъствието в или заедно със смъртното създание на Светия Дух, породен от Вселенската Дъщеря на Безкрайния Дух, а също така и на Духа на Истината, породен от Вселенския Син на Вечния Син и на духа-Настройчик на Райския Баща, означава балансираност на духовния дар и опека и позволява на такъв смъртен да осъзнае вероизповедния факт на богосиновството.

6. Духът в човека

^{34:6.1 (380.2)} С развитието на еволюцията на обитаемата планета се извършва по-нататъшно задълбочаване на духовността на нейните обитатели; такива зрели личности могат да получават допълнително духовно въздействие.

Колкото по-съвършен става контролът над съзнанието и духовното възприятие на смъртните, толкова по-съгласувано става служенето на различните духове; те все повече се сливат със свръхопеката на Райската Троица.

34:6.2 (380.3) Макар Божествеността да може да бъде множествена в проявленията си, в човешкия опит Божеството винаги е единствено, единно. В човешкия опит духовната опека също не е множествена. Независимо от разнообразния си произход всички духовни влияния са функционално единни. Те действително представляват единно цяло, явявайки се духовно служене на Бог-Седмократния на и в създанията на голямата вселена; и в зависимост от това как създанията все повече осъзнават тази обединяваща опека на духа и все повече я възприемат в техния опит тя се превръща в служене на Бог-Върховния.

34:6.3 (380.4) От висотите на вечното блаженство низхожда божественият Дух, за да може, преминавайки множество етапи, да ви срещне там, където сте, и такива, каквито сте, а след това – с помощта на вярата, с любов да обгърне смъртната душа и заедно с нея, уверено и убедено, да премине през същите тези етапи, но сега вече извисявайки се нагоре, без да спира, дотогава, докато еволюционната душа не се възвиси до самите висоти на блаженствата, с които някога божественият Дух е тръгнал на път с мисията за милосърдие и служене.

34:6.4 (380.5) Духовните сили безпогрешно се стремят да се върнат на своите изначални нива и неизменно ги постигат. Напускайки вечното, те уверено се връщат към него, превеждайки със себе си всички деца на времето и

пространството, които са се отдали на водителството и наставленията на вътрешния Настройчик и наистина са „родени от Духа“, които са станали Божии синове във вярата.

34:6.5 (380.6) Божественият Дух е източник на непрекъснатата опека и поддръжка на човешките деца. Вашето могъщество и постижения зависят „от неговата милост, чрез обновяването на Духа“. Както и физическата енергия, духовният живот се изразходва. Духовните усилия имат като свое следствие относително духовно изтощение. Целият опит за възход е толкова реален, колкото духовен; и затова вярно е казано „Духът животвори“. „Духът дава живот.“

34:6.6 (380.7) Мъртвата теория даже на най-висшите религиозни доктрини е безсилна да измени човешкия характер или да въздейства на човешкото поведение. Това, от което се нуждае днешният свят, е тази истина, която е провъзгласил вашият древен учител: „Не само с думи, а в могъществото и в Светия Дух.“ Зърното на теоретическата истина е мъртво, височайшите нравствени представи остават безполезни дотогава, докато божественият Дух не вдъхне живот във формите на истината и формулите на праведността.

34:6.7 (381.1) Тези, които са получили и осъзнали вътрешното присъствие на Бога, са родени от Духа. „Вие сте храм Божий и духът Божий живее във вас.“ Не е достатъчно това, че този дух е бил излят над вас; божественият Дух трябва да подчинява на себе си и да контролира всеки етап от човешкия опит.

34:6.8 (381.2) Именно присъствието на божествения Дух, живата вода, предотвратява всепоглъщащата жажда на смъртната неудовлетвореност и неописуемия глад на неодоухотворения човешки разум. Мотивираното от Духа същество „не жадува никога, тъй като тази духовна вода ще бъде в него от източник, течащ в живота вечен“. Духовно озарени и обновени, морално надарени и укрепени, такива божествено напоени души са почти независими от материалното съществуване в това, което се отнася до радостите на битието и земните утехи.

34:6.9 (381.3) Всеки смъртен притежава двойка природа: тенденциите, наследени от животните, и висшите стремежи, дарени заедно с духа. В течение на краткия живот, преживяван от вас на Урантия, рядко ви се отдава да примирите тези две противоположни подбуди; едва ли е възможно да ги хармонизирате и обедините. Но в течение на целия ви живот обединеният Дух неизменно се грижи за вас, за да ви помогне да подчинявате все повече влеченията на плътта на водачеството на Духа. Макар че трябва да преминете своя материален път до самия край, макар да не можете да се избавите от тялото и неговите потребности, независимо от всичко това по отношение на целите и идеалите вие придобивате все по-голяма сила за подчиняване на своята животинска природа на господството на Духа. Във вас действително живее съобщество от духовни сили, могъщ божествен съюз, чиято единствена задача е да помага на вашето решително освобождаване от материалните окови и ограничения на крайното съществуване.

34:6.10 (381.4) Целта на тази помощ е в това, „чрез Неговия дух вие да можете да укрепите със сила своето духовно начало“. И всичко това са само първите крачки по пътя на окончателното постигане на съвършенство на вярата и служенето, опита, в който ще бъдете „изпълнени с цялата пълнота на Бога“, защото „всички, водени от Духа Божий, са синове Божии“.

34:6.11 (381.5) Духът никога не подтиква, Той само води. Ако искате да се научите, ако искате да се издигнете до нивото на Духа и да постигнете божествени висоти, ако искрено жадувате да придобиете вечната цел, то божественият Дух внимателно и с любов ще ви поведе по пътя на синовството и духовния прогрес. Всяка ваша крачка трябва да свидетелства за доброволно, разумно и радостно сътрудничество. В господството на Духа няма място за принуда или за насилствено подчинение.

34:6.12 (381.6) И когато човек доброволно и осъзнато приема живота, преминаващ под водителството на Духа, в неговия разум постепенно се натрупва безусловно осъзнаване на божествената връзка и увереност в духовното общуване; и настава час, когато „заедно с вашия дух (Настройчика) Духът свидетелства за това, че вие сте дете Божие“. Вашият собствен Настройчик на Съзнанието вече е споделил с вас за вашето родство с Бога; именно затова цитираните думи потвърждават, че Духът свидетелства „заедно със вашия Дух“, а не за вашия дух.

34:6.13 (381.7) След осъзнаването на духовното господство в жизнените реакции на водения от духа смъртен се появява все по-голяма проява на духовност, защото „плодовете на

Духа са любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание“. Такива водени от духа и осветени от божествената светлина смъртни, засега все още следващи своя скромен и труден път и по човешки предано изпълняващи своите земни задължения, вече различават светлината на вечния живот, смъртно разпознавайки далечните брегове на друг свят; те вече са започнали да разбират реалността на въодушевяващата и утешителна истина: „Царството Божие не е храна и питие, а праведност, мир и радост в Светия Дух.“ И във всяко изпитание, във всяка трудност одухотворените души се осланят на тази надежда, която преодолява всеки страх, защото любовта Божия влиза във всяко сърце заедно с божествения Дух.

7. Духът и плътта

^{34:7.1 (382.1)} Плътта, вродената природа, наследена от племената с животински произход, сама по себе си не носи плодовете на божествения Дух. Когато смъртното естество се подобрява чрез добавяне естеството на Материалните Божии Синове, както е станало това при посвещаването на Адам, до някаква степен усъвършенствайки урантийските раси, то Духът на Истината попада на по-благодатна почва и може, в сътрудничество с пребиваващия в човека Настройчик, да даде прекрасна реколта – плодове от духовен характер. Ако не отхвърлите този дух, „той ще ви разкрие всяка истина“ – даже ако за това е необходима цяла вечност.

^{34:7.2 (382.2)} Еволюционните смъртни, обитаващи в световите с нормално духовно развитие, не изпитват остри конфликти

между духа и плътта – конфликти, характеризиращи съвременните народи на Урантия. Но даже на най-благополучните планети човекът от доадамовия период трябва да полага напълно определени усилия, за да се откъсне от нивото на чисто животинското съществуване и да премине последователните нива на все по-интелектуални значения и все по-високи духовни ценности.

34:7.3 (382.3) Смъртните от нормалния свят не са в състояние на постоянна борба между тяхната физическа и духовна природа. Те са принудени да се издигат от нивата на животинското съществуване към по-високи степени на духовен живот, но такъв възход повече напомня образование и подготовка, ако го сравним с острите конфликти на урантийските смъртни в техния свят – света на дълбоките противоречия между материалната и духовна природа.

34:7.4 (382.4) Народите на Урантия страдат от последствията на двойно лишаване от помощ при изпълнението на тази задача за постепенно планетарно одухотворяване. Бунтът на Калигастия въввлече този свят в хаос и лиши всички последващи поколения от тази морална поддръжка, която можеше да осигури едно добре организирано общество. Но още по-катастрофални последствия имаше простъпката на Адам, лишил човешката раса от по-издигнатия (или “по-съвършения”) физически тип, който би бил по-съзвучен с духовните стремежи.

34:7.5 (382.5) Смъртните от Урантия са принудени да преминават през толкова откровена борба на духа с плътта

затова, защото техните далечни предци не са могли в пълна степен да се възползват от потенциала на Адам в периода на едемическото посвещение. В съответствие с божествения план смъртните раси на Урантия трябвало да притежават физическо естество, осигуряващо голяма природна чувствителност към духовното.

34:7.6 (382.6) Независимо от тази двойна катастрофа за природата на човека и неговото обкръжение на днешните смъртни нямаше да се наложи да претърпят толкова откровена борба между плътта и духа, ако бяха влезли в царството на духа, където вярващите Божии синове изпитват сравнително избавление от робските окови на плътта в просветено и освобождаващо служене — беззаветно посвещаване на себе си на изпълнението на волята на небесния Отец. Иисус показва на човечеството нов път на смъртен живот, чрез който човешките същества в значителна степен могат да избегнат опасните последствия от бунта на Калигастия и най-пълно да компенсират тези лишения, които са свързани с простъпката на Адам. „Духът на живота на Христос Иисус ни освободи от закона на животинското съществуване и от съблазните на злото и греха.“ „Ето какво ви донесе победата над плътта, даже вашата вяра.“

34:7.7 (383.1) Родените в Духа, познали Бога мъже и жени влизат в конфликт със своето смъртно естество не повече, отколкото обитателите на най-нормалните светове — планети, никога не опетнили себе си с греха и недокосвани от въстание. Преданите на вярата синове се трудят на такива интелектуални нива и живеят на такива духовни

планети, които са много над конфликтите, предизвиквани от несдържани и неестествени физически желания. Нормалните подбуди на животинските същества, а също и естествените желания и импулси от физическо естество не влизат в конфликт даже с най-висшите духовни постижения, освен в съзнанието на хора невежи, зле обучени или нещастни по силата на своята свръхсъзнателност.

34:7.8 (383.2) Стъпили на пътя на вечния живот, приели задачата и получили заповедта да вървите напред, не се страхувайте от човешката склонност да забравяте и от нравственото непостоянство, не се терзайте от съмнения в успеха или от обезкуражаващия хаос, не се поддавайте на колебания, не се съмнявайте в своя статут и положение, защото във всеки тъмен час, във всеки преломен момент на вашия труден път напред гласът на истината винаги ще казва: „Това е пътят.“

34:7.9 (383.3) [Представено от Могъщ Посланик, временно назначен за служене на Урантия.]

Документ 35. Божиите Синове на локалната вселена

35:0.1 (384.1) БОЖИИТЕ синове, представени ви в предишните повествования, имат Райски произход. Те са потомство на божествените Управители на всеобщите сфери. Първата Райска категория синовство, Синове-Създатели, е представена в Небадон само от Михаил, бащата и властелина на системата. Втората Райска категория синовство — Авоналовците, или Синове-Арбитри — е

представена тук от пълна квота, включваща 1 062 Сина. Тези „по-малки Христосовци“ са така действени и всемогъщи в своите планетарни посвещения, както беше Създателят на Вселената – Синът-Владетел на Урантия. Представителите на третата категория, Синове с троичен произход, не се регистрират в локалната вселена, но аз предполагам, че в Небадон има от петнадесет до двадесет хиляди Троични Синове-Учители, без да броим онези 9 642 регистрирани помощника, тринитизирани от съдания. Тези Райски Дайналовци не са нито арбитри, нито администратори; те представляват свръхучители.

35:0.2 (384.2) Типовете Синове, които ще разгледаме, се появяват в локалната вселена; това е потомството на Райския Син-Създател, който по различен начин се обединява с Вселенския Майчински Дух. В настоящите повесткувания се споменават четири категории синове на локалната вселена:

35:0.3 (384.3) 1. Синове-Мелхиседек.

35:0.4 (384.4) 2. Синове-Ворондадек.

35:0.5 (384.5) 3. Синове-Ланонандек.

35:0.6 (384.6) 4. Синове-Носители на Живота.

35:0.7 (384.7) Триединното Райско Божество създава три категории синовство: Михаиловци, Авоналовци и Дайналовци. Двуетдинното Божество на локалната вселена – Синът и Духът, също създават три висши категории синове: Мелхиседек, Ворондадек и Ланонандек;

постигайки това триединно изражение, те се обединяват със следващото ниво на Бог-Седмократния в създаването на разностранни категории Носители на Живот. Тези същества се отнасят към низходящите Божии Синове, но те представляват уникална и оригинална форма на вселенски живот, на разглеждането на която ще бъде посветено цялото следващо повествование.

1. Бащата-Мелхиседек

^{35:1.1 (384.4)} След създаването на същества за оказване на лична помощ – такива като Ясната Утринна Звезда, както и други управляващи личности, в съответствие с божественото предназначение и творчески планове за конкретната вселена се появява нова форма на творчески съюз между Сина-Създател и Съзидателния Дух – Дъщерята на Безкрайния Дух в локалната вселена. Личностното потомство, появяващо се в резултат от такова творческо взаимодействие, е изначалният Мелхиседек – Бащата-Мелхиседек, уникално същество, което впоследствие, във взаимодействие със Сина-Създател и Съзидателния Дух, създава цялата едноименна група.

^{35:1.2 (385.1)} Във вселената Небадон Бащата-Мелхиседек действа като първи административен партньор на Ярката Утринна Звезда. Гавраил се занимава повече с въпросите на вселенското планиране, Мелхиседек – с практически процедури. Гавраил възглавява редовно събираните съдии и съвета на Небадон, Мелхиседек – специалните, изключителни и извънредни комисии и съвещателни органи. Гавраил и Бащата-Мелхиседек никога не напускат Салвингтон по едно и също време, защото в отсъствието

на Гавраил Бащата-Мелхиседек започва да изпълнява длъжността главен администратор на Небадон.

35:1.3 (385.2) Всички Мелхиседек в нашата вселена са били създадени в течение на едно хилядолетие от стандартното време от Сина-Създател и Съзидателния Дух в съюз с Бащата-Мелхиседек. Бидейки категория синовство, един от собствените членове на което е бил съвместен творец, по своето устройство Мелхиседек частично произхождат от самите себе си и затова са кандидати за претворяване на божествения тип самоуправление. Те периодически избират свой собствен административен ръководител за срок от седем години стандартно време и във всичко останало също действат като самоуправляваща се категория, макар изначалният Мелхиседек да се ползва от някои от присъщите на него прерогативи на един от родителите. От време на време този Баща-Мелхиседек назначава някои индивиди от неговата категория като особени Носители на Живот в мидсонитните светове – тип обитаеми планети, досега неразкривани на Урантия.

35:1.4 (385.3) Мелхиседек не провеждат широка дейност извън пределите на локалната вселена, ако не се смята това, че те биват извиквани като свидетели при разглеждане на въпросите в съдилищата на свръхвселената и когато получават назначения и като посланици по специални поръчения, представлявайки една вселена пред друга в пределите на същата свръхвселена. Изначалният, или първороден, Мелхиседек на всяка вселена може по всяко време да отиде в съседните вселени или в Рая с мисия, свързана с интересите на неговата категория.

2. Синовете Мелхиседек

35:2.1 (385.4) Мелхиседек са първата категория божествени Синове, достатъчно близки до нивото на живот на низшите създания, което им позволява непосредствено да участват в усъвършенстването на смъртните и да служат на еволюционните раси без необходимост от инкарнация. По силата на своите природни данни тези Синове се намират на половината път от голямото низходящо движение на личността, като заемат по своя произход промеждутъчно положение между върховната Божественост и низшето ниво на живот на волевите създания. Затова те стават единствените посредници между върховните, божествени нива на съществуване и низшите, даже материалните, форми на живот в еволюционните светове. Серафическите категории – ангелите, изпитват удоволствие от сътрудничеството с Мелхиседек. Фактически всички форми на разумен живот намират в тези Синове отзывчиви приятели, благожелателни учители и мъдри съветници.

35:2.2 (385.5) Мелхиседек са самоуправляваща се категория. В тази уникална група се сблъскваме с първия опит за самоопределяне на същества в локалната вселена и ставаме свидетели на върховен тип истинско самоуправление. Тези синове създават собствена структура за управление на своята група и планета на обитаване, а също и за шестте обединени сфери с техните подчинени светове. Следва да се отбележи, че те никога не са злоупотребявали със своите прерогативи; нито веднъж в цялата вселена Орвонтон Синовете-Мелхиседек не са злоупотребили с оказаното им доверие. Те са надеждата на всяка вселенска група, която се стреми към

самоуправление, те служат като образец и са учители по самоуправление за всички сфери в Небадон. Всички категории разумни същества, върховни ръководители и скромни подчинени единодушно възхваляват системата на управление на Мелхиседек.

35:2.3 (386.1) Категорията Мелхиседек заема положението и носи отговорността на най-големия син в едно голямо семейство. Тяхната работа има по принцип постоянен и до известна степен рутинен характер, но значителна част от нея се изпълнява изключително на доброволни начала и по собствено желание. Повечето специални асамблеи, които от време на време се създават в Салвингтон, се свикват по инициатива на Мелхиседек. Тези Синове, по своя инициатива, имат патрулни функции в своята вселена. Те поддържат автономна организация, посветена на събирането на вселенски данни, и изпращат на Сина-Създател периодически отчети независимо от потока информация, постъпващ в централния свят на вселената чрез органите за нормативно управление. Те са родени обективни наблюдатели и се ползват с пълното доверие на всички класове разумни същества.

35:2.4 (386.2) Мелхиседек действат в световите като подвижни касационни съдилища. Тези вселенски Синове отиват в световите на малки групи, за да служат като консултативни комисии, да вземат показания, да получават препоръки и да изпълняват ролята на съветници, като по този начин спомагат да се отстранят сериозните разногласия и да се уредят сложните конфликти, възникващи от време на време в еволюционните сфери.

35:2.5 (386.3) Тези старши Синове на вселената са главни помощници на Ярката Утринна Звезда при изпълнение на поръченията на Сина-Създател. Когато някой от Мелхиседек се отправи в далечен свят от името на Гавраил, той може – за изпълнението на своята мисия – да представлява изпратилото го същество и в такъв случай се появява на съответната планета с всички пълномощия на Ярката Утринна Звезда. Това е особено вярно по отношение на онези сфери, на които още не се е появявал по-висш Син в образа на създаване от съответния свят.

35:2.6 (386.4) Когато Син-Създател стъпва на пътя на посвещението в някой еволюционен свят, той тръгва сам; но когато към посвещение пристъпва един от неговите Райски братя, Синове-Авоналовци, го съпровождат дванадесет помощника Мелхиседек, внасящи голям принос в успеха на посвещенческата мисия. Те също така поддържат и Райските Авоналовци, посещаващи обитаемите светове с арбитражни мисии, и при изпълняването на такива поръчения Мелхиседек са видими за смъртните, ако по аналогичен начин проявява себе си и Синът-Авонал.

35:2.7 (386.5) Няма такъв аспект от духовните потребности на планетите, който да не може да бъде обхванат от тяхното служене. Това са тези учители, които толкова често покоряват цели светове с високо ниво на развитие и постигат окончателно и пълно признание от Сина-Създател и неговия Райски Баща.

35:2.8 (386.6) Мелхиседек са практически съвършени в мъдростта, но не са непогрешими в съжденията.

Намирайки се в изолация при изпълнението на самостоятелни планетарни мисии, те понякога са допускали грешки по второстепенни въпроси, тоест вземали са решения и се извършвали действия, неодобрени впоследствие от висшестоящите същества. Такова погрешно съждение довежда до временна неспособност на съответния Мелхиседек, оставащо в сила дотогава, докато той не отиде в Салвингтон, където на аудиенция със Сина-Създател получава наставления, ликвидиращи дисхармонията, до която са довели разногласията с неговите другари; и на третия ден след подобен изправителен отдых Мелхиседек се завръща към своето служене. Но такива незначителни грешки в действията на Мелхиседек рядко са се случвали в Небадон.

^{35:2.9 (387.1)} Тези синове не принадлежат към увеличаващите се числено категории; техният брой остава постоянен, макар и различен в различните локални вселени. Повече от десет милиона Мелхиседек са регистрирани в тяхната столична сфера в Небадон.

3. Световете на Мелхиседек

^{35:3.1 (387.2)} В разпореждане на Мелхиседек се намира техният собствен свят, разположен недалеч от Салвингтон, столичният свят на вселената. Тази сфера, наречена Мелхиседек, е направляващ свят от салвингтонския кръг, състоящ се от седемдесет първични сфери, всяка от които е обкръжена от шест подчинени на тях сфери, посветени на специализирани видове дейности. За тези възхитителни сфери – 75 първични и 420 подчинени, често говорят като за Университета Мелхиседек. Възходящите смъртни от

всички съзвездия на Небадон преминават подготовка във всичките 490 свята за получаване на постоянен статут в Салвингтон. Но обучението на възходящи създания е само един от аспектите разнообразна дейност, извършвана в салвингтонското струпване от архитектурни сфери.

35:3.2 (387.3) Тези 490 сфери от салвингтонския кръг са разделени на десет групи, всяка от които включва седем първични и четиридесет и две подчинени сфери. Всяка от тези групи се намира под общото ръководство на представителите на една от върховните категории вселенски живот. Първата група, в която влиза насочващият свят и шестте следващи първични сфери от обкръжаващата планетарна процесия, се намира под ръководството на Мелхиседек. Към световите на Мелхиседек се отнасят следните сфери:

35:3.3 (387.4) 1. Насочващият свят — собственият свят на Синове-Мелхиседек.

35:3.4 (387.5) 2. Светът, в който се намират школите за физически живот и лабораториите за живи енергии.

35:3.5 (387.6) 3. Светът с моронтиен живот.

35:3.6 (387.7) 4. Сферата за начален духовен живот.

35:3.7 (387.8) 5. Светът за среден духовен живот.

35:3.8 (387.9) 6. Сферата за развит духовен живот.

35:3.9 (387.10) 7. Сферата за координирано и върховно саморазкриване.

35:3.10 (387.11) Шестте свята, подчинени на всяка от тези сфери Мелхиседек, са посветени на дейността, отнасяща се към съответната първична сфера.

35:3.11 (387.12) Насочващият свят – сферата *Мелхиседек*, е обичайното място за срещи за всички същества, които се занимават с образованието и одухотворяването на възходящите смъртни на времето и пространството. За възходящото създание този свят е може би най-интересното място в Небадон. Всички еволюционни смъртни, завършващи подготовката си в съзвездията, трябва да пристигнат на Мелхиседек, където ги запознават с дисциплините и духовното развитие на образователната система в Салвингтон. И вие ще си спомняте своите впечатления от първия ден на живота си в този уникален свят, даже след като достигнете своята цел – Рая.

35:3.12 (387.13) Възходящите смъртни остават в света на Мелхиседек за срока на обучение в шестте обкръжаващи планети за специализирано образование. Такъв метод се използва в течение на цялото им пребиваване в седемдесетте свята за култура в първичните сфери от салвингтонския кръг.

35:3.13 (387.14) Многобройните създания, пребиваващи в шестте подчинени свята на Мелхиседек, са заети с разнообразни видове дейност; но що се отнася до възходящите смъртни, тези спътници са посветени на специалните аспекти на обучението:

35:3.14 (388.1) 1. Първата сфера е посветена на обзора на началния планетарен живот на възходящите смъртни. Тази

работа се изпълнява в класовете, съставени от смъртни, които са странстващи на даден свят със смъртен произход. Странстващите на Урантия съвместно се занимават с такава дейност.

35:3.15 (388.2) 2. Спецификата на втората сфера е аналогичен обзор на опита, натрупан в обителските светове, обкръжаващи първия спътник на столицата на локалната вселена.

35:3.16 (388.3) 3. Обзорът, изпълняван в третата сфера, посветен на пребиваването в столицата на локалната система, включва дейност в останалите архитектурни светове на столичния комплекс.

35:3.17 (388.4) 4. Четвъртата сфера обхваща опита, придобит в седемдесет подчинени свята на съзвездия и подчинени сфери.

35:3.18 (388.5) 5. На петата сфера се разглежда пребиваването на възходящи създания в столичния свят на съзвездието.

35:3.19 (388.6) 6. Времето, прекарано на шестата сфера, се посвещава на опита за корелация на тези пет епохи и с това - за съгласуване на опита необходим за постъпване в началните вселенски школи на Мелхиседек.

35:3.20 (388.7) Училищата за ръководство на вселената и духовна мъдрост са разположени в собствения свят на Мелхиседек, където също така се намират и училищата, посветени на еднопрофилно изследване като това: енергия, материя,

организация, връзка, архивно дело, етика и типология на създанията.

35:3.21 (388.8) В Колежа по Духовност на Мелхиседек всички категории Божии Синове, в това число и Райските, сътрудничат с Мелхиседек и серафическите учители при подготовката на многобройни създания, които тръгват на път като вестители на съдбата, възвестявайки духовната свобода и богосиновството даже в най-отдалечените светове на вселената. Тази специфична школа на Университета Мелхиседек функционира само в дадената вселена; тук не се приемат стажанти от други региони.

35:3.22 (388.9) Върховният курс за ръководство на вселената се провежда от Мелхиседек в техния собствен свят. Този колеж по Висша Етика се възглавява от първородния Баща Мелхиседек. Именно в тези училища пребивават студенти по обмен от различни вселени. Макар младата вселена Небадон да не се котира високо сред другите вселени по отношение духовните постижения и степени на развитие на етиката, при все това нашите административни проблеми са превърнали цялата вселена в огромен семинар за съседните творения, в резултат на което колективите на Мелхиседек са препълнени със стажанти и наблюдатели от другите региони. Освен колосалната група локални същества, очакваща своя ред, в школите на Мелхиседек винаги се занимават над сто хиляди приходящи студенти, защото категорията на Мелхиседек в Небадон се слави в целия Спландон.

4. Специалната дейност на Мелхиседек

35:4.1 (388.10) Високоспециализираната сфера на дейност на Мелхиседек е наблюдение над постепенното придвижване на възходящите смъртни по моронтийния път. Тяхното обучение в значителна степен се провежда от търпеливите и мъдри серафически попечители, на които помагат смъртните, възвисили се на сравнително високи вселенски нива, но цялата тази образователна работа се намира под общото наблюдение на Мелхиседек, действащи в сътрудничество с Троичните Синове-Учители.

35:4.2 (389.1) Макар на категорията Мелхиседек да са посветени обширна образователна система и емпирична подготовка в локалната вселена, те също така изпълняват и уникални поръчения и действат в необичайни обстоятелства. Във формираща се вселена, притежаваща потенциал от десет милиона обитаеми свята, не могат да не се случват много неща и Мелхиседек действат именно в такива извънредни обстоятелства. В Едемия – столицата на вашето съзвездие, те са известни като извънредните Синове. Те са винаги готови да служат във всички критични ситуации – физически, интелектуални и духовни, независимо дали става въпрос за планети, системи, съзвездия или вселена. Когато и където и да възникне необходимост от специална помощ, ще намерите един или няколко Сина-Мелхиседек.

35:4.3 (389.2) Когато се появи опасност от провал на един от елементите на плана на Сина-Създател, помощ незабавно оказва Мелхиседек. Но Мелхиседек рядко биват изпращани да действат в условията на греховно въстание, подобно на това, което стана в Сатания.

Мелхиседек първи действат във всички извънредни ситуации от всякакъв характер във всички светове, където обитават волеви създания. Понякога, в случай на провал в планетарното управление, те приемат отклонилата се от пътя планета и стават нейни временни попечители. По време на планетарна криза Синове-Мелхиседек служат с много свои уникални качества. За такъв Син е лесно да стане видим за смъртните същества и от време на време някой от представителите на тази категория се инкарнира в образа на смъртна плът. Седем пъти в историята на Небадон Мелхиседек са служили в еволюционните светове в плът и тези Синове нееднократно са се представяли в образа на други вселенски създания. Те действително са разностранни и доброволни извънредни попечители на всички категории вселенски разумни същества на всички светове и всички системи от обитаеми светове.

Този Мелхиседек, който е живял на Урантия по времето на Авраам, е бил известен тук като цар на Салим, тъй като възглавил неголям отряд от търсачи на истината, обитаващи място, наречено Салим. Той доброволно решил да се яви в плът, както и станало с одобрението на попечителските Мелхиседек, опасяващи се, че светлината на живота ще угасне в епохата на нарастващата духовна тъмнина. На него му се отдало да укрепи истината в своето време и благополучно да я предаде на Авраам и неговите приятели.

5. СиновеВорондадек

^{35:5.1 (389.5)} След създаването на лични помощници и първата група разностранните Мелхиседек, Синът-Създател и Съзидателният Дух на локалната вселена планирали и създали втора велика и разнообразна категория на вселенско синовство – Ворондадек. В повечето случаи те са известни като Бащи на Съзвездия, тъй като един от Синовете на тази категория винаги възглавява правителството на всяко съзвездие във всички локални вселени.

^{35:5.2 (389.6)} Броят на Ворондадек е различен във всяка локална вселена; в Небадон е регистриран точно един милион подобни същества. Тези Синове, както и равните им Мелхиседек, са неспособни за възпроизводство. Не съществува никакъв известен метод, с помощта на който те биха могли да увеличат своя брой.

^{35:5.3 (389.7)} В много отношения тези Синове представляват самоуправляваща се категория; като индивиди и като група, даже като единно цяло, те притежават значителна самостоятелност, с което в много отношения напомнят Мелхиседек, но функциите на Ворондадек не са толкова разнообразни. Отстъпвайки на необикновената разностранност на своите братя Мелхиседек, Ворондадек даже ги превъзхождат по надеждност и ефективност като управители и далновидни ръководители. Наистина, като администратори те отстъпват на своите подчинени – Властелините на Системи от категорията Ланонандек, но превъзхождат всички категории вселенско синовство в неизменността на целите и божествеността на съжденията.

35:5.4 (390.1) Макар решенията и заключенията на Синовете от дадената категория винаги да съответстват на духа на божественото синовство и да се съгласуват с плановите на Синовете-Създатели, на тях им се е налагало да се отчитат пред Сина-Създател за допуснати грешки, а по отношение на техническите детайли техните решения понякога са преразглеждани след апелации, отправени до върховните съдилища на вселената. Но тези Синове рядко се заблуждават и никога не са въставали; нито веднъж за цялата история на Небадон нито един Ворондадек не е отправял предизвикателство към правителството на вселената.

35:5.5 (390.2) Служенето на Ворондадек в локалните вселени е обширно и разнообразно. Те служат като посланици в други вселени и като консули, представляващи съзвездия в пределите на своята собствена вселена. От всички категории вселенско синовство най-често на тях се предават прерогативите на пълновластие, от които те се ползват в критични вселенски ситуации.

35:5.6 (390.3) В изолираните и потопени в духовна тъмнина светове – в тези сфери, които поради въстание и простъпки са подложени на изолация, обикновено присъства Ворондадек, наблюдаващ възстановяването на нормалния статут. В някои извънредни ситуации този Всевишен наблюдател притежава абсолютна и произволна власт над всяко небесно същество, прикрепено към дадената планета. В Салвингтон са известни случаи, когато Ворондадек били снабдявани с подобна власт като Всевишни регенти на такива планети. Такова нещо се е

случвало даже в тези обитаеми светове, които не са били засегнати от въстание.

^{35:5.7 (390.4)} Нерядко корпус от дванадесет или повече Синове-Ворондадек заседават в пълен състав като върховен съд, който приема апелации и разглежда дела в особени случаи, имащи отношение към статута на планетите или системите. Но поначало техният труд е свързан със законодателната функция, присъща на правителствата на съзвездия. В резултат от цялата тази дейност Синове-Ворондадек станали историци на локалните вселени: те са лично запознати с всички политически сражения и социални преврати в обитаемите светове.

6. Бащите на съзвездия

^{35:6.1 (390.5)} Най-малко трима Ворондадек биват назначавани за управление на всяко от стоте съзвездия на дадена локална вселена. Тези Синове се избират от Сина-Създател и се назначават от Гавраил на поста *Всевишен* в съзвездията за срок от десет хилядолетия – 10 000 стандартни години или около 50 000 години урантийско време. Управляващият Всевишен има двама партньори: старши и младши. При всяка смяна на администрацията старшият партньор става глава на правителството, а младшият поема задълженията на старши, докато постоянно обитаващите в светове на Салвингтон и нямащи назначения Ворондадек издигат от своите редове кандидата за длъжност младши партньор. По такъв начин, съгласно сегашните правила, всеки от Всевишните управители служи в столицата на съзвездията тридесет

хилядолетия – около 150 000 години от урантийското време.

35:6.2 (390.6) Стоте Бащи на Съзвездия – действителните глави на правителствата на съзвездия – образуват върховния съвещателен орган на Сина-Създател. Този съвет често заседава в столицата на вселената, при което кръгът на обсъжданите от него въпроси с нищо не е ограничен, макар този орган да е главно посветен на благополучието на съзвездията и обединението на управленията в цялата локална вселена.

35:6.3 (391.1) Когато Бащата на Съзвездието по силата на службата си се намира в столицата на вселената (а това се случва често), старшият партньор поема върху себе си задълженията по управлението на делата на съзвездията. Обичайната функция на старшия партньор е общото управление по духовни въпроси, докато младшият партньор лично се занимава с физическото благополучие на съзвездието. Но нито един значителен план не се осъществява в съзвездието, докато и тримата Всевишни не утвърдят всички детайли за изпълнението на такъв план.

35:6.4 (391.2) Целият механизъм на духовна информация и канали за връзка се намират в разпореждане на Всевишните на съзвездия. Те поддържат съвършена връзка с ръководителите в Салвингтон и своите преки подчинени – пълновластните управители на локалните системи. Те често се съвещават с тези Властелини на Системи, като обсъждат състоянието на делата в съзвездието.

35:6.5 (391.3) Всевишните обкръжават себе си с корпуса на съветниците, числеността и съставът на които се колебае в зависимост от присъствието в столицата на съзвездията на различни групи и изменения в местните условия. В периоди на голямо затъване в работа те могат да искат – и бързо получават, допълнителни Синове-Ворондадек, помагащи им да се справят с административната работа. Начело на вашето собствено съзвездие Норлатиадек понастоящем са дванадесет Синове-Ворондадек.

7. Световете на Ворондадек

35:7.1 (391.4) Втората група от седем свята, влизащи в обкръжаващия Салвингтон и състоящ се от седемдесет първични сфери контур, е представена от планетите на Ворондадек. Всяка от тези сфери, заедно с шестте обкръжаващи я спътника, е посветена на определен аспект от дейността на Ворондадек. На тези четиридесет и девет сфери възходящите смъртни получават висше образование в областта на вселенското законотворчество.

35:7.2 (391.5) Възходящите смъртни вече са наблюдавали работата на законодателните асамблеи, действащи в столицата на съзвездията, но тук, в световите на Ворондадек, те участват в поемането на действащото общо законодателство на локалната вселена под опеката на старшите Ворондадек. Целта на такава дейност е съгласуването на различните решения на автономните законодателни асамблеи на стоте съзвездия. Образованието, получавано в училищата на Ворондадек, остава ненадминато в Уверса. Подготовката се осъществява постепенно: тя започва на първата сфера,

включвайки допълнителен труд на шестте нейни спътника, и продължава на шест други първични сфери и съответни групи спътници.

^{35:7.3 (391.6)} В тези светове за учение и практическа работа възходящите странстващи се запознават с многобройни видове нова дейност. Ние имаме право да разкажем за тези нови и невъобразими занятия, но се боим, че ще бъдем неспособни да ги опишем на материалния разум на смъртните същества. Липсват ни думи, за да предадем значението на тези небесни видове дейност, а сред хорските дела няма аналози, които биха могли да се използват като илюстрация за тези нови занятия на възходящите смъртни, продължаващи своето образование в четиридесет и деветте свята. Много други видове дейности, неотнасящи се към режима на възвисяването, също са съсредоточени в тези светове на Ворондадек от салвингтонския кръг.

8. Синовете Ланонандек

^{35:8.1 (392.1)} След създаването на Ворондадек Синът-Създател и Вселенският Майчински Дух се обединили с цел пораждање на трета категория вселенско синовство – Ланонандек. Макар да изпълняват различни задачи, свързани с управлението на системите, Ланонандек са най-известни като Властелини на Системи – управителите на локалните системи, а също и като Планетарни Принцове – главите на администрациите на обитаемите светове.

^{35:8.2 (392.2)} Доколкото тези същества са по-късно създадена и по ниво на божественост – по-нискостояща, категория

синовство, те трябва да преминат определени курсове по обучение в световите на Мелхиседек за подготовка за последващото служене. Те станали първите слушатели в Университета Мелхиседек и били оценени и атестирани от техните учители и екзаминатори Мелхиседек в съответствие със способностите им, с личностните им качества и постижения.

35:8.3 (392.3) От началото на съществуването на вселената Небадон в нея се намирали точно дванадесет милиона Ланонандек и след завършването на подготовката на сферата на Мелхиседек, според резултатите от съответните изпити, били разделени на три класа:

35:8.4 (392.4) 1. *Първични Ланонандек.* Върховната категория включвала 709 841 Ланонандек. Това са Синове, назначени като Властелини на Системи, помощници на върховните съвети на съзвездия и съветници на върховна административна дейност на вселената.

35:8.5 (392.5) 2. *Вторични Ланонандек.* Тази категория випускници на Мелхиседек наброява 10 234 601 Ланонандек. Тук се отнасят Синовете, назначени като Планетарни Принцове и в резерва на тази категория.

35:8.6 (392.6) 3. *Третични Ланонандек.* Тази група наброява 1 055 558 Ланонандек. Тези Синове действат като асистенти, посланици, опекуни, упълномощени, наблюдатели и изпълняват различни функции в системата и влизащите в нея светове.

35:8.7 (392.7) В противоположност на еволюционните същества тези Синове не могат да преминават от една група в друга. Завършвайки подготовката при Мелхиседек, преминавайки изпитанията и разпределението по класове, те постоянно служат на тази длъжност, на която са били назначени. При тези Синове отсъства и възпроизводството; техният брой във вселената е постоянен.

35:8.8 (392.8) В закръглени цифри категорията Синове-Ланонандек се разпределя в Салвингтон по следния начин:

35:8.9 (392.9) Вселенски координатор и съветници на съзвездия. . 100 000

35:8.10 (392.10) Властелини на Системи и помощници 600 000

35:8.11 (392.11) Планетарни Принцове и Резерви 10 000 000

35:8.12 (392.12) Корпус на Посланиците 400 000

35:8.13 (392.13) Опекуни и Архивариуси 100 000

35:8.14 (392.14) Резервен Корпус 800 000

35:8.15 (392.15) Тъй като Ланонандек представляват в известен смисъл по-низшестояща категория на синовство, отколкото Мелхиседек и Ворондадек, те оказват още по-голяма полза на по-нискостоящите структурни единици на вселената, доколкото те са способни да се сближават със създания от разумните раси. Тях също така ги заплашва и

голяма опасност да се отклонят от истинския път, да отстъпят от приемливите методи на вселенско управление. Но тези Ланонандек, особено тяхната първична категория, са най-умелите и разностранни от всички управляващи в локалната вселена. По отношение на административните способности ги превъзхождат единствено Гавраил и неговите неразкрити партньори.

9. Управителите-Ланонандек

35:9.1 (393.1) Ланонандек са постоянните управители на планетите и редуващи се пълновластни управители на системи. Един от тези Синове властва понастоящем в Йерусем, столицата на вашата система обитаеми светове.

35:9.2 (393.2) Властелините на Системи управляват в състава на комитети, състоящи се от двама или трима Сина и намиращи се в столичния свят на всяка система обитаеми светове. Веднъж на десет хиляди години Бащата на Съзвездието назначава един от тези Ланонандек като глава на комитета. Понякога ръководителят на триото не се сменя – решаването на такъв въпрос се намира изцяло в обсега на управителя на съзвездието. Внезапни изменения в състава на правителството на системата са възможни само в случай на някаква трагедия.

35:9.3 (393.3) Когато Властелините на Системи или техните помощници биват отзовавани, техните места се заемат от тези, които намиращият се в столицата на съзвездието върховен съвет избира като резерв от дадената категория – групите, броят на които на Едемия надвишава указаното средно ниво.

35:9.4 (393.4) Върховните съвети на Ланонандек се разполагат в столичните светове на съзвездията. Начело на такъв орган се намира старшият Всевишен партньор на Бащата на Съзвездието, докато младшият партньор възглавява резерва на вторичната категория.

35:9.5 (393.5) Властелините на системи се наричат така ненапразно; в това, което се отнася до локалните дела на обитаемите светове, те са практически пълновластни управители. Те почти бащински се грижат за Планетарните Принцове, Материалните Синове и попечителските духове. Те притежават едва ли не всеобхватна лична власт. Тези управители не биват контролирани от троични наблюдатели от централната вселена. Те се отнасят към структурата на изпълнителната власт на локалната вселена и като отговорни за изпълнение на законодателните разпореждания, а също и като изпълнители на съдебни постановления представляват това звено от вселенската администрация, където личната нелоялност по отношение на волята на Сина-Михаил е способна с най-голяма лекота и бързина да се вкорени и да се опита да изтъкне себе си.

35:9.6 (393.6) За нещастие в нашата локална вселена над седемстотин Сина от категорията Ланонандек са въстанали против вселенското правителство, посявайки хаос в няколко системи и на многобройни планети. Само трима от тях са принадлежали към Властелините на Системи; практически всички тези Синове се отнасяли към втората и третата категория – Планетарните Принцове и третичните Ланонандек.

35:9.7 (393.7) Големият брой опетнили себе си Синове не означава, че е била допусната грешка при тяхното сътворяване. Те са могли да бъдат създадени с божествено съвършенство, но тяхното създаване предвиждало способността за по-добро разбиране и сближаване с еволюционните същества, обитаващи световите на времето и пространството.

35:9.8 (393.8) С изключение на вселената Хенселон, от всички локални творения на вселената Орвонтон нашата вселена е загубила най-много Синове от тази категория. Съгласно единодушното мнение на Уверса такова обилие от административни неприятности в Небадон се обяснява с високата степен на лична свобода при вземането на решения и планирането, които са били дадени на нашите Ланонандек. Излагам това наблюдение не с цел критика. Създателят на нашата вселена притежава пълна власт и всички възможности да постъпи именно така. Нашите върховни управители предполагат, че макар свободните в своите решения Синове да причиняват големи неприятности на ранните етапи от живота на вселената, по-късно, след внимателен анализ и окончателно разрешаване на конфликта, преимуществата на по-високата лоялност и по-доброволния характер на служене на тези всестранно изпитани Синове компенсират с лихва хаоса и страданията от ранните периоди.

35:9.9 (394.1) В случай на въстание в столичния свят на системата сравнително бързо се назначава нов властелин, но на планетите нещата стоят по друг начин. Те са съставни единици на материалното творение и свободната

воля на създанията е един от факторите при произнасянето на окончателните съдебни решения по всички аналогични въпроси. Изолираните светове и планети, на които управляващите принцове са се отклонили от истинския път, получават нови Планетарни Принцове, които обаче пристъпват към активно управление едва след частичното продължаване и отстраняване на резултатите от метежа благодарение на възстановителните действия от страна на Мелхиседек и на други попечителски личности. Бунта на Планетарния Принц води до незабавно изключване на локалните духовни кръгове. Само посвещенчески Син е способен да възстанови междупланетните комуникационни линии в такъв духовно изолиран свят.

35:9.10 (394.2) Съществува план за спасяването на тези заблудили се неразумни Синове и много от тях са се възползвали от тази милосърдна възможност, но занапред те никога няма да могат да действат в това си качество, в което са били, когато са извършили простъпката си. След превъзпитание те се назначават за опекуни, а също така се изпращат и в отделите за физическо управление.

10. Световете на Ланонандек

35:10.1 (394.3) Третата група от седем свята и четиридесет и два спътника, която влиза в обединяващите седемдесет планети от салвингтонския кръг, образува комплекса от административни сфери на Ланонандек. В тези светове опитните Ланонандек, принадлежащи към корпуса на бившите Властелини на Системи, изпълняват задълженията си като наставници на възходящите странстващи и серафическото войнство в областта на

управлението. В столиците на системите еволюционните смъртни наблюдават как работят управляващите системи, но тук те вземат участие в непосредственото съгласуване на административните решения на десет хиляди локални системи.

35:10.2 (394.4) Административните училища на локалните вселени действат под наблюдението на корпуса на Синове-Ланонандек, които притежават голям опит в дейността като Властелини на Системи и съветници на съзвездия. Тези административни колежи отстъпват само на училищата по управление на Енса.

35:10.3 (394.5) Световите на Ланонандек, използвани като сфери за подготовка на възходящите смъртни, са едновременно и центрове за обширна дейност по нормативното и ежедневно управление на вселената. По целия си път към Рая възходящите странстващи продължават обучението си в практическите школи за приложни знания, където прилагат получените знания на практика. Организираната от Мелхиседек система за вселенско образование е целесъобразна, прогресивна, изпълнена със смисъл и основана на опита. Тя включва подготовка по въпросите на материалния, интелектуалния, моронтийния и духовния план.

35:10.4 (394.6) Именно с тези административни сфери на Ланонандек са свързани повечето спасени Синове от тази категория, които служат като опекуни и управляващи планетарните дела. Тези провинили се Планетарни Принцове и техните съучастници във въстанията, решили да приемат предложението за реабилитация, ще

продължават да заемат тези незначителни постове като минимум дотогава, докато вселената Небадон се утвърди в светлината и живота.

35:10.5 (394.7) При все това много Синове-Ланонандек от по-старите системи са постигнали завидни резултати в служенето, управлението и духовните завоевания. Те представляват благородна, предана и надеждна група независимо от свойствената им тенденция да се заблуждават поради подвеждащия характер на личната свобода и фикцията на самоопределянето.

35:10.6 (394.8) [Подготвено от възглавяващия архангелите, упълномощен от Гавраил Салвингтонски.]

Документ 36. Носителите на Живот

36:0.1 (396.1) ЖИВОТЪТ не възниква спонтанно. Животът бива конструиран в съответствие с плановете, формулирани от (неразкритите) Архитекти на Битието, и се появява на населените планети или чрез директно имплантиране, или в резултат от действията на т.нар. Носители на Живот от локалните вселени. Те са най-интересните и най-многостранныте от семейството на вселенските Синове. На тях е поверено да проектират и засяват живот под формата на същества върху планетните сфери. След засяването на този живот в подобни нови светове те остават там в продължение на дълги периоди, за да се грижат за неговото развитие.

1. Произходът и природата на Носителите на Живот

36:1.1 (396.2) **Макар Носителите на Живот да принадлежат към семейството на божествените синове, те са специален и определен тип вселенски Синове с това, че са единствената група от интелигентен живот в дадена локална вселена, в чието създаване участват владетелите на свръхвселената. Носителите на Живот са потомството на три преди това съществуващи личности: Сина-Създател, Духовната Майка на Вселената и, според случая, един от тримата Извечно Древни, председателстващи съдбите на съответните свръхвселени. Тези Извечно Древни, които сами могат да постановят прекратяването на интелигентен живот, участват в създаването на Носителите на Живот, на които е поверено да настаняват физически живот в развиващите се светове.**

36:1.2 (396.3) **За вселената на Небадон в нашите регистри е вписано, че са създадени сто милиона Носители на Живот. Тези изпълнителни групи разпространители на живот не са наистина самостоятелно управляваща се единица. Ръководи ги триото по определяне на живота, съставено от Гавраил, Бащата Мелхиседек и Намбия – първоначалния и първороден Носител на Живота в Небадон. Но на всички етапи от управлението си те са самоуправляващи се.**

36:1.3 (396.4) **Носителите на Живот са разделени на три основни групи: В първата са старшите Носители на Живота, във втората – помощниците, а в третата – пазителите. Първата се дели на 12 подгрупи специалисти по различните форми на проявление на живота. Разделянето на три е направено от Мелхиседек, които провеждат за целта тестове в седалищата, помещаващи се на сферата, на която**

пребивават самите Носители на Живот. Мелхиседек винаги са били тясно свързани с Носителите на Живот и винаги ги придружават при пътуванията им за засяване живот на поредната нова планета.

^{36:1.4 (396.5)} Щом светлината и животът са вече трайно установени на съответната еволюираща планета, Носителите на Живот биват издигани в по-висшестоящи управляващи тела с ранг на съветници с цел по-нататъшно подпомагане на управлението и развитието на новия свят и неговите славни същества. В следващите етапи на еволюиращата вселена Носителите биват натоварвани с много нови задължения.

2. Световете на Носителите на Живота

^{36:2.1 (397.1)} Мелхиседек упражняват главния надзор над четвъртата група (от седемте първични сфери в кръга на Салвингтон). Тези светове на Носителите на Живот се наричат по следния начин:

^{36:2.2 (397.2)} 1. Централен Свят на Носителите на Живот.

^{36:2.3 (397.3)} 2. Сфера за планиране на живот.

^{36:2.4 (397.4)} 3. Сфера за запазване на живота.

^{36:2.5 (397.5)} 4. Сфера за жизнена еволюция.

^{36:2.6 (397.6)} 5. Сфера за проучване на живота, свързан с разум.

^{36:2.7 (397.7)} 6. Сфера за разума и духа в живите същества.

^{36:2.8 (397.8)} 7. Сфера за неразкрития живот.

^{36:2.9 (397.9)} Всяка от тези главни сфери е обкръжена от шест сателита, на всеки от които са съсредоточени специалните етапи в цялата дейност на Носителите на Живот във Вселената.

^{36:2.10 (397.10)} *Свят номер 1* — сферата, на която са главните управления, заедно със своите шест подчинени сателита, се занимава с изучаването на всеобщия живот, на живота във всичките му известни фази на проявление. Тук е разположен колежът за планиране на живот, в дейността на който вземат участие учители и съветници от Уверса и Хавона и дори от Рая. Позволено ми е да разкрия, че седемте централни платформи за спомагателните духове на разума също се намират в този свят.

^{36:2.11 (397.11)} Числото десет и десетичната система са присъщи на физическата вселена, не на духовната. Областта на живота се характеризира от числата три, седем и дванадесет, от кратни на и от комбинации от тези основни числа. Съществуват три основни и принципно различни плана за живот в съответствие с трите Райски Източника и Центъра, а във вселената Небадон тези три основни форми на живот са разделени на три различни типа планети. Първоначално съществуваха дванадесет различни божествени концепции за предаваем живот. Това число дванадесет, заедно с резултатите от неговото деление и кратните на него величини, преминава през всички основни прототипи на живот и в седемте свръхвселени. Съществуват също така и седем структурни решения на живота, основни варианти на възпроизвеждащите се конфигурации на живата материя. Орвонтонските модели

на живота са конфигурирани като дванадесет носителя на наследствени признаци. Различните категории волеви създания имат конфигурация от 12, 24, 48, 96, 192, 384 и 768 елемента. На Урантия има 48 единици за определяне на генотипа – наследствените признаци, в половите клетки на човека.

^{36:2.12 (397.12)} *Свят номер 2* е сферата за проектиране на живот; именно тук се разработват всички нови начини за създаване на живот. Изначалните проекти се осигуряват от Сина-Създател, а непосредствената разработка на тези планове се поверява на Носителите и техните партньори. След като общите планове за живота за съответния нов свят са вече формулирани, те се изпращат в централния свят, където внимателно се изучават от Висшия Съвет, състоящ се от старшите Носители на Живот и корпусите на консултиращите Мелхиседек. Ако плановите съдържат отклонения от приемани преди това формули, те се предават за утвърждаване от самия Син-Създател. Главата на Мелхиседек често представлява Сина-Създател на тези обсъждания

^{36:2.13 (397.13)} Затова планетарният живот, макар и еднороден в някои отношения, в много аспекти се различава във всеки еволюционен свят. Даже в еднообразния ред на жизнените форми на планетите от едно и също семейство от светове няма две планети с абсолютно еднакъв живот; винаги има собствен планетарен тип, защото Носителите на Живот работят постоянно за подобряване на формулите за живота, които са им предоставени за съхранение.

36:2.14 (398.1) Съществуват над 1 милион основни или космически химични формули, които образуват родителските прототипи, както и многобройните принципни функционални вариации на проявленията на живота. Сателит номер едно от сферата за планиране на живот е светът на вселенските физици и електрохимици, които служат като технически помощници на Носителите на Живота в работата им по улавянето, организирането и манипулирането на основните единици от енергия, използвани при изграждането на материалната обвивка за предаване на живот – така наречената зародишна плазма.

36:2.15 (398.2) Планетарните лаборатории за планиране на живот са разположени на втория сателит от този втори по ред свят. В тези лаборатории Носителите на Живот и всички техни партньори, в сътрудничество с Мелхиседек, се стремят да видоизменят и по възможност да подобрят живота, предназначен за внедряване на десетичните планети от Небадон. Животът, който сега се развива на Урантия, е бил планиран и частично разработен на този именно свят, защото Урантия е десетична планета – свят за експериментален живот. В един от всеки десет подобни свята се позволяват по-големи отклонения от стандартните проекти за живот, отколкото в останалите (неекспериментални) светове.

36:2.16 (398.3) *Свят номер 3* се занимава с разработки, свързани със запазването на живота. Тук сътрудници и пазители от групите на Носителите на Живот проучват и разработват различни начини за защита и запазване на живота. Плановите за внедряване на живот за всеки нов свят винаги

предвиждат назначаване още в самото начало на комисия по запазването на живота, съставена от опекуни – опитни специалисти по манипулация с основните прототипи на живот. На Урантия се намираха двадесет и четирима подобни упълномощени опекуна – по двама за всеки основен, или родителски, прототип от структурната организация на жизнения материал. На планети, подобни на вашата, най-висшата форма на живот се възпроизвежда от носещ живота „пакет“, който се състои от двадесет и четири отделни прототипа. (А тъй като разумният живот произтича от и се развива върху основата на физическия живот, появяват се двадесет и четири основни организации на психиката.)

^{36:2.17 (398.4)} *Сфера номер 4* и подчинените ѝ спътници е посветена на изучаване на общата еволюция на живота на създанията и, в частност, на еволюционните предпоставки на всяко едно ниво на живот. Изначалната жизнена плазма на еволюционния свят трябва да съдържа пълния потенциал от всички последващи еволюционни изменения и модификации. Осигуряването на подобни дългосрочни проекти за видоизменение на живота може да предвижда появата на голям брой привидно безполезна форми на животински и растителен живот. Подобни предвидени и непредвидени странични продукти от планетарната еволюция се появяват на сцената за кратко, и то само за да слязат от нея, но през целия този продължителен процес се проследяват мъдрите и разумни формулировки на първоначалните създатели на планетарния план за живота и структурата на видовете. Всички многобройни странични продукти от биологичната еволюция са важни

за окончателното и цялостно функциониране на повисшите разумни форми на живот независимо от възможните периоди на преобладаване на колосална външна дисхармония в дългосрочната борба на повисшите създания за господство над низшите форми на живот, много от които са толкова враждебни за мира и покоя на еволюиращите волеви създания.

36:2.18 (398.5) *Свят номер 5* се занимава само с въпроси, засягащи живота, свързан с разум. Всеки от неговите сателити е посветен на изучаването на отделна фаза от ума на всеки отделен аспект на разума на създанията във връзка с техния живот. Разумът такъв, какъвто човекът го разбира, е дар от седемте спомагателни духове на разума, съвместяван със средствата на Безкрайния Дух с необучаемите или механични нива на разума. Формите на живота реагират разнообразно на тези спомагателни духове и на различните типове служене на духа във вселените на времето и пространството. Духовната чувствителност на материалните създания зависи изцяло от съответното надаряване с разум, което на свой ред определя направлението на биологичната еволюция на тези смъртни създания.

36:2.19 (399.1) *Свят номер 6* проучва взаимовръзката между разума и духа в съчетанието им с живи форми и организми. Този свят и подчинените му спътници включват училищата по координация на създанията, където учители както от централната, така и от свръхвселената си сътрудничат с преподаватели от Небадон и разкриват

висшите нива на постижения от пространствено-времевите създания.

36:2.20 (399.2) *Седмата сфера* на Носителите на Живота е посветена на неразкритата област от живота на еволюционните създания в тази степен, в която тя е свързана с космическата философия на разширяващото се претворяване на Висшето Същество.

3. Трансплантирането на живот

36:3.1 (399.3) Животът не се появява във вселените спонтанно; Носителите на Живот го внедряват на планетите, където той липсва. Те са носители, разпространители и пазители на живота при появата му в еволюиращите светове на пространството. Животът на всички категории и форми, известни на Урантия, възниква заедно с тези Синове, макар че на нея не съществуват всички форми на планетарен живот.

36:3.2 (399.4) Корпусът на Носителите на Живот, на които се възлага да внедрят живот в новия свят, обикновено се състои от сто старши носителя, сто помощника и хиляда опекуна. Носителите на Живот често пренасят в новия свят самата жизнена плазма, но не винаги става така. Понякога те създават прототипите на живота след пристигането си на съответната планета в съответствие с формулите, които предварително са били одобрени за поредния опит за установяване на живот. Така се зароди и планетарният живот на Урантия.

36:3.3 (399.5) След създаването на физическите прототипи (съответстващи на одобрените предварително формули) Носителите на Живот катализират този безжизнен материал, като провеждат през себе си духовната искра на живота; от този момент нататък инертният прототип става жива материя.

36:3.4 (399.6) Жизнената искра – тайната на живота, се внася посредством Носителите на Живот, но не от тях самите. Те наистина контролират такива процеси, формулират самата плазма на живота, но самият Вселенски Майчински Дух осигурява най-съществения фактор за плазмата на живота. Съзидателната Дъщеря на Безкрайния Дух дава тази енергийна искра, която оживява тялото и е предвестник на разума.

36:3.5 (399.7) При даряването на живота самите Носители не предават нищо от самите себе си, дори ако действат в светове, където се планират нови форми на живот. Те просто инициират и предават искрата на живота, слагат началото на необходимите кръговрати на материята в съответствие с физическите, химически и електрически аспекти на утвърдените планове и прототипи. Носителите на Живот са живи катализатори, които възбуждат, организират и оживяват иначе безжизнените елементи от материалния свят.

36:3.6 (400.1) Планетарните групи определят около половин милион години (по системата за отчитане на времето на дадената планета) на Носителите на Живот за установяване на живот в новия свят. При изтичането на този срок, за което свидетелстват някои еволюционни

постижения в развитието на планетарния живот, те прекратяват процедурата по внедряването на живот и след това вече нямат право да внасят никакви изменения или допълнения към живота на съответната планета.

36:3.7 (400.2) В периода между първоначалното внедряване на живот и появата на притежаващи нравственост човешки създания на Носителите на Живот се позволява да манипулират жизнената среда и да предприемат други мерки за насочване на биологичната еволюция в благоприятно русло. Те се занимават с това дълги периоди от време.

36:3.8 (400.3) Когато Носителите на Живот, работещи в нов свят, за пръв път успеят да създадат същество, притежаващо воля, със способност да взема нравствени решения и да прави духовен избор, техният труд се прекратява – с това се изчерпват всичките им пълномощия; те нямат право да продължават да въздействат на развиващия се живот. От този момент нататък еволюцията на живите организми трябва да протича в съответствие с вътрешните свойства и тенденции, заложи в формулите и прототипите на планетарния живот и закрепени в тях. На Носителите на Живот не се позволява да експериментират с волята или да се намесват в нейното действие; те нямат право да подчиняват на себе си нравствените създания или произволно да им въздействат.

36:3.9 (400.4) При пристигането на Планетарния Принц те се подготвят да напуснат планетата, макар че двама от старшите носители и дванадесет опекуна могат доброволно да изявят желание да останат на планетата за

определен срок като съветници по въпросите за по-нататъшното развитие и запазване на жизнената плазма. Понастоящем двама от тези Синове със своите дванадесет партньора служат на Урантия.

4. Мелхиседек – Носителите на Живот

^{36:4.1 (400.5)} Във всяка локална система от обитаеми светове в Небадон има поне една сфера, на която функцията носители на живот са изпълнявали Мелхиседек. Тези обители са известни като *мидсонитните* светове на системата, във всеки от които материално видоизменен Мелхиседек се е съединил с една избрана Дъщеря от материалната категория на синовство. Майките-Ева от мидсонитните светове пристигат от централните светове на системата, към които се отнасят тези светове, като назначеният носител на живот Мелхиседек ги избира измежду многобройните доброволки, отзовали се на призива на Властелина на Системата, отправен към Материалните Дъщери от неговата сфера.

^{36:4.2 (400.6)} Потомството на носител на живот Мелхиседек и Материалната Дъщеря е известно като *мидсонити*. Мелхиседек – бащата на тази раса небесни създания, накрая напуска планетата, където е изпълнил своята уникална функция, свързана с живота, а Майката-Ева на тази особена категория вселенски същества също напуска планетата след появата на седмото поколение планетарно потомство, след което ръководството на съответния свят преминава към нейния най-голям син.

36:4.3 (400.7) Мидсонитните създания живеят в своите великолепни светове, функционирайки като възпроизвеждащи се създания, докато не навършат хиляда години стандартно време; след това биват пренасяни посредством серафически транспорт. Оттогава мидсонитните създания губят способността за възпроизводство, тъй като процедурата на дематериализация, през която преминават в хода на подготовката си за серафимиране, завинаги ги лишава от прерогативи за възпроизводство.

36:4.4 (400.8) Понастоящем е трудно да се определи дали тези същества са смъртни или безсмъртни, както е невъзможно да бъдат причислени към класа на хората или божествените същества. В тези създания няма Настройчици, затова те едва ли могат да се смятат за безсмъртни. Но пък и не изглежда да са смъртни; никое от тях не е умирало. Всички мидсонити, родени някога в Небадон, са живи до ден днешен и действат в своите изконни светове, на една от промеждутъчните сфери, или в Салвингтонската сфера на мидсонитите, намираща се в групата светове на завършилите.

36:4.5 (401.1) *Световете за Завършилите в Салвингтон.* Носителите на живот Мелхиседек, както и свързаните с тях Майки-Ева, преминават от сферите за мидсонити на системата в светове за завършили от Салвингтонския кръг, където с течение на времето ще се събере и тяхното потомство.

36:4.6 (401.2) В тази връзка е необходимо да поясним, че седем от първичните светове на петата група от Салвингтонския

кръг са световете за завършили от Небадон. Потомството на носителите на живот Мелхиседек и Материалните Дъщери са настанени в седмия свят на завършилите – мидсонитната сфера на Салвингтон.

36:4.7 (401.3) Спътниците на седемте първични свята за завършили служат като места за срещи на изпращаните в Небадон личности от свръхвселената и централната вселена. Макар духовно възходящите смъртни да могат свободно да посещават светове за култура и подготвителните сфери, отнасящи се към 490-те свята, които образуват Университета на Мелхиседек, съществуват някои особени, закрити за тях училища и многобройни забранени зони. В частност това се отнася за четиридесет и деветте сфери, подчинени на завършилите.

36:4.8 (401.4) Предназначението на мидсонитните създания понастоящем е неизвестно, но на нас ни се струва, че тези личности се събират в седмия свят за завършилите с цел подготовка за някакво събитие, отнасящо се към бъдещата еволюция на вселената. Нашите запитвания във връзка с мидсонитните раси винаги биват преадресирани към завършилите, а завършилите неизменно се отказват да обсъждат съдбата на своите подопечни. Независимо от нашата смътна представа за бъдещето на мидсонитите ние знаем, че всяка локална вселена в Орвонтон разполага с нарастващ корпус от тези тайнствени същества. Носителите на живот Мелхиседек предполагат, че някога Бог-Пределният ще дари техните мидсонитни деца с трансценденталния и вечен дух на абсонитността.

5. Седемте спомагателни духове на разума

36:5.1 (401.5) Именно присъствието в примитивните светове на седемте спомагателни духа на разума определя направлението на органичната еволюция; това обяснява нейната целенасоченост и закономерност. Тези спомагателни духове олицетворяват тази функция на служене на разума, изпълнявана от Безкрайния Дух, която – благодарение на Майчинския Дух на локалната вселена – се разпространява над низшите категории разумен живот. Спомагателните духове, деца на Вселенския Майчински Дух, са личната помощ на Духа към материалния разум. Всяка проява на такъв разум свидетелства за активността на тези разностранни духове.

36:5.2 (401.6) Седемте спомагателни духа на разума се наричат по имена, изразяващи следните понятия: интуиция, разбиране, кураж, знание, съвет, поклонение и мъдрост. Тези духове на разума разпространяват своето влияние над всички обитаеми светове като характерни подбуждащи импулси; всеки от тях се стреми да се сдобие с възприемчивост към своето въздействие, напълно независимо от това, в каква степен се възприемат и имат възможност да функционират неговите другари.

36:5.3 (401.7) За Носителите на Живот, които контролират дейността на спомагателните духове, тяхното централно разположение в главния свят на носителите на Живот е показател за мащаба и качеството на функцията на въздействие на спомагателните духове на разума във всеки свят и във всеки притежаващ интелект организъм. По отношение на първите пет спомагателни духа тези разпределения на разума на живота са съвършен

индикатор за функционирането на жив разум. Но в това, което се отнася до шестия и седмия духове – поклонението и мъдростта, тези централни разположения регистрират само качествена функция. Количествената активност на спомагателните духове на поклонението и мъдростта се регистрира в непосредственото присъствие на Божествената Попечителка в Салвингтон, явявайки се личен опит на Майчинския Дух на Вселената.

36:5.4 (402.1) Когато Носителите на Живота отиват на нова планета, винаги ги съпровождат седем спомагателни духа на разума; но не следва да ги разглеждаме като същества – те повече напомнят контури. Отделно от вселенското присъствие на Божествената Попечителка спомагателните духове не функционират като личности; фактически те представляват ниво на съзнание на Божествената Попечителка и винаги се подчиняват на действията и присъствието на своята съзидателна майка.

36:5.5 (402.2) Не ни достигат думи, за да подберем адекватни названия за тези седем спомагателни духа на разума. Те са попечители на емпиричния разум на низшите нива и по реда на постигане на съответните еволюционни нива могат да бъдат описани по следния начин:

36:5.6 (402.3) 1. *Духът на интуицията* — бързината на възприемане, примитивните физически и вродени рефлекторни инстинкти, ориентацията в пространството и други качества на самосъхранение, характерни за всички разумни създания; единственият от спомагателните духове, действащ в такъв мащаб в низшите категории животински живот, и единственият, установил широка

функционална връзка с необучаемите нива на механичен разум.

36:5.7 (402.4) 2. *Духът на разбирането* — импулсът за координиране, спонтанното и привидно автоматично свързване на идеи: способността да се координират придобитите знания, феноменът съобразителност, бързи съждения и незабавни решения.

36:5.8 (402.5) 3. *Духът на куража* — дарът на предаността в личностните същества е основата за придобиване на характер и интелектуалният източник на морална издръжливост и духовна храброст. Просветен от фактите и въодушевен от истината, духът на куража става тайната на стремежа към еволюционно извисяване чрез разумна и съзнателна целеустременост.

36:5.9 (402.6) 4. *Духът на знанието* — поражданият от любознателността дух на търсенето и откриването, научният дух; водач и верен партньор на духовете на куража и съвета; стремежът да се насочи куражът по пътя на полезното и прогресивно развитие.

36:5.10 (402.7) 5. *Духът на съвета* — стремежът към общуване, дарът на междувидовата кооперация; способността на волевите създания да постигат съгласие със своите събратя; източникът на стадния инстинкт в низшите създания.

36:5.11 (402.8) 6. *Духът на поклонението* — религиозният импулс, първият характерен стремеж, разделящ разумните създания на два основни класа смъртни. Духът на

поклонение става вечен критерий за разликата между свързаното с него животно и създанията, дарени с разум, но не притежаващи душа. Поклонението е отличителен знак на кандидата за духовно извисяване.

^{36:5.12 (402.9)} 7. *Духът на мъдростта* — вродената тенденция на всички нравствени създания към последователно и прогресивно еволюционно развитие. Това е висшият спомагателен дух – духовен координатор и изразител на дейността на всички останали. Този дух е тайната на оня вроден за разумните създания стремеж, който инициира и поддържа целесъобразната и ефективна програма на възходящото битие; това е този дар на живите същества, който обяснява тяхната непостижима способност да оцеляват и, оцелявайки, да използват целия си съвкупен минал опит и налични възможности за овладяване на всичко, което са способни да мобилизират всички останали духове на разума. Мъдростта е върхът на интелектуалните способности. Мъдростта е целта на чисто разумното и нравствено съществуване.

^{36:5.13 (403.1)} Спомагателните духове претърпяват емпиричен растеж, но те не стават личности. Те се формират в действие и функционирането на първите пет от тях в животинските категории е в известна степен задължително условие за функционирането на всичките седем като човешки интелект. Тази връзка с животните осигурява голямата ефективност на спомагателните духове като човешки разум; затова животните в определена степен са неотменим фактор както за интелектуалната, така и за физическата еволюция на човека.

36:5.14 (403.2) Тези помощници на разума, принадлежащи към Майчинския Дух на локалната вселена, имат в много отношения такова отношение към живота на разумните създания, каквото енергийните центрове и физически регулатори – към неживите сили на вселената. Те изпълняват безценна служба в контурите на разума на обитаемите светове и успешно сътрудничат с Главните Физически Регулатори, които също така служат като регулатори на управляващите нива на разума, разположени по-ниско от сферите на влияние на спомагателните духове – нивата на необучаем или механичен разум.

36:5.15 (403.3) Докато живеят разум придобива способност да се учи от опита, той влиза в сферата на опеката на Главните Физически Регулатори. Докато в разума на създанието се появи способност да възприема божествеността и да се покланя на Божеството, той се отнася към изключителната сфера на влияние на спомагателните духове. Щом разумът на създанията открие духовно реагиране, той става носител на свръхразума, тъй като моментално се обхваща от духовните цикли на Майчинския Дух на локалната вселена.

36:5.16 (403.4) Спомагателните духове на разума нямат никакво пряко отношение към разнообразната и високодуховна функция, която изпълнява духът на личното присъствие на Божествената Попечителка – Светият Дух на обитаемите светове; но функционално те предшестват неговото появяване, подготвяйки появата на този дух в еволюционния човек. Спомагателните духове осигуряват

на Вселенския Майчински Дух разнообразна връзка с и управление над материалните живи създания на локалната вселена, но техните действия на доличностни нива не намират отражение във Висшето Същество.

^{36:5.17 (403.5)} Недуховният разум е проявление или на духовна, или на физическа енергия. Така и разумът на човека – разумът на личността, може да се съхрани само чрез съединяване с духа. Разумът се посвещава на божествеността, но той не е безсмъртен, ако неговото функциониране не е свързано с духовната проникателност и ако той е лишен от възможността да се прекланя и да жадува за продължаване на живота.

6. Живите сили

^{36:6.1 (403.6)} Животът е едновременно механистичен и виталистичен – материален и духовен. С все нови и нови успехи ще се сдобиват физиците и химиците на Урантия в разбирането на протоплазмата на различните форми растителен и животински живот, но никога няма да могат да създадат живи организми. Животът е нещо различно от всички проявления на енергията; даже материалният живот на физическите създания не е свойствен на материята.

^{36:6.2 (403.7)} Материалните неща могат да съществуват самостоятелно, но животът произтича само от живот. Разумът произтича само от предшестваш го разум. Дух се наследява само от духовни предци. Създанието е способно да създаде форми на живот, но само личността на Създателя може да внесе активизираща жива искра.

36:6.3 (404.1) Носителите на Живот са способни да организират материални форми, или физически прототипи, на живи същества, но именно Духът осигурява изначалната искра на живота и дарява с дара на разума. Даже живите форми на експериментален живот, създавани от Носителите на Живот в техните салвингтонски светове, са неизменно лишени от способността за възпроизводство. При правилно съчетаване и правилно организиране на формулите на живота и жизнените прототипи присъствието на Носители на Живот е достатъчно за инициране на живота, но всички подобни живи организми са лишени от два най-важни атрибута: разум и способност за възпроизводство. Животинският разум и човешкият разум са дарове от Майчинския Дух на локалната вселена, действаща чрез седемте спомагателни духа на разума, докато способността на създанията за възпроизводство е това качество, което се появява в изходната плазма на живота, привнесено в резултат от специфичното и лично въздействие на Вселенския Дух.

36:6.4 (404.2) След подготовка от Носителите на Живота на жизнените прототипи и след създаване на енергийните системи трябва да се случи още един феномен: в тези жизнени форми е необходимо да се вдъхне „диханието на живота“. Божиите Синове са способни да конструират формите на живот, но именно Божият Дух привнася самата искра на живота. И когато дареният по този начин живот идва към своя край, оставащото материално тяло отново става мъртва материя. Когато посветеният живот завършва, тялото се връща в недрата на материалната вселена, от която някога е било заимствано от Носителите

на Живота като временна обвивка за живота, придаваща
такова зримо съчетание на енергия и материя.

36:6.5 (404.3) Животът, който Носителите на Живота дават на
растенията и животните, не се връща към тях след смъртта
на растението или животното. Отделящият се живот на
такова живо същество не притежава нито индивидуалност,
нито личност; той не се запазва като такъв. В течение на
своето съществуване и времето, прекарано в тяло от
материя, той се е изменил; претърпял е енергийна
еволюция и се запазва само като част от космическите сили
на вселената; не продължава съществуването си като
индивидуален живот. Продължаването на живота на
смъртните създания е изцяло основано на създаването в
смъртния разум на безсмъртна душа.

36:6.6 (404.4) Говорим за живота като за „енергия“ и „сила“, но
в действителност той не е нито едното, нито другото. Сила-
енергията в една или друга степен реагира на
гравитацията; животът не реагира на нея. Прототипът
също не реагира на гравитацията, бидейки конфигурация
от енергии, които вече са изпълнили всички свързани с
гравитацията задължения. Животът като такъв
представлява активизация на конфигурираната в
съответствие с даден прототип или отделена по друг начин
система от материална, интелектуална или духовна
енергия.

36:6.7 (404.5) Някои неща, свързани с развитието на живота на
еволюционните планети, не са ни напълно ясни. Ние добре
разбираме физическата организация и
електрохимическите формули на Носителите на Живота,

но ние не до край разбираме природата и източника на *активиращата живота искра*. Ние знаем, че животът произтича от Бащата чрез Сина *посредством* Духа. Твърде вероятно е Главните Духове да представляват седмokrатен канал, през който реката на живота се излива над цялото творение. Но на нас ни е непонятен методът, с помощта на който Главният Дух, съответстващ на свръхвселената, взема участие в изначалното посвещаване на живота на нова планета. Ние сме уверени в това, че Извечно Древните също играят определена роля във внедряването на живота в новия свят, но сме в пълно неведение относно характера на подобно участие. Ние знаем, че Вселенският Майчински Дух действително одушевява безжизнените прототипи и дарява такава активирана плазма с прерогативите на присъщото за организмите възпроизводство. Ние забелязваме, че тези три източника са нива на Бога-Седмokrатния, понякога наричани Висши Създатели във времето и пространството. Но за всичко останало знаем не много повече от смъртните на Урантия, а именно това, че идеята е заключена в Бащата, нейното изразяване – в Сина, а жизненото възплъщение – в Духа.

^{36:6.8 (405.1)} [Изложено от Син-Ворондадек, пребиваващ на Урантия като наблюдател и действащ като такъв по молба на Мелхиседек – главния надзираващ Корпуса на Просветителите.]

Документ 37. Личности на локалната вселена

^{37:0.1 (406.1)} НАЧЕЛО на всички личности в Небадон стои Михаил – Синът-Създател и Владетел, баща и властелин на вселената. Равен по божественост и допълващ в

съзидателни атрибути е Майчинският Дух на локалната вселена – Божествената Попечителка на Салвингтон. Тези създатели в най-буквалния смисъл са Бащата-Син и Духът-Майка на всички странстващи в Небадон.

37:0.2 (406.2) В предишните повествувания се разглеждаха създадените категории синовство; следващите ще разкажат за попечителските духове и възходящите синове. Настоящото повествувание основно е посветено на промеждутъчната група Вселенски Помощници, но накратко ще се докоснем и до върховните духове на Небадон и някои категории постоянни обитатели на локалната вселена.

1. Вселенските Помощници

37:1.1 (406.3) Много от уникалните категории, които обикновено се включват в този клас, не са разкрити; но в този вид, в който те са представени в настоящото повествувание, Вселенските Помощници се обединяват в седем категории:

37:1.2 (406.4) 1. Ясни Утринни Звезди.

37:1.3 (406.5) 2. Ярки Вечерни Звезди.

37:1.4 (406.6) 3. Архангели.

37:1.5 (406.7) 4. Височайши Помощници.

37:1.6 (406.8) 5. Върховни Упълномощени.

37:1.7 (406.9) 6. Небесни Наблюдатели.

37:1.8 (406.10) **7. Учители на Обителските Светове.**

37:1.9 (406.11) Първата категория Вселенски Помощници са Ясните Утринни Звезди. Във всяка локална вселена тя е представена само от едно същество: първородното изконно създание на локалната вселена. Ясната Утринна Звезда на нашата вселена е известна под името Гавраил Салвингтонски – главен администратор на цялата Небадон, действащ като личен представител на Пълновластния Син и изразител на интересите на неговата съзидателна съпруга.

37:1.10 (406.12) По време на ранните епохи на установяване на Небадон редом с Михаил и Съзидателния Дух не е имало никого освен Гавраил. С растежа на вселената и увеличаването на административните проблеми край него се появило обкръжение от неразкрити помощници, а впоследствие тази група била попълнена от небадонския корпус от Вечерни Звезди.

2. Ярките Вечерни Звезди

37:2.1 (407.1) Тези ярки създания били замислени от Мелхиседек и сътворени от Сина-Създател и Съзидателния Дух. Те изпълняват различни задължения, но основно действат като свръзки на Гавраил, главния администратор на локалната вселена. Едно или няколко такива същества функционират като негови представители в столицата на всяко съзвездие и система в Небадон.

37:2.2 (407.2) Като глава на изпълнителната власт Гавраил по длъжност е председател или наблюдател на повечето

салвингтонски конклави, при което едновременно може да се провеждат до хиляда заседания. В такива случаи Гавраил го представляват Ярките Вечерни Звезди; той е неспособен да бъде едновременно на две места и свръхангелите запълват това ограничение. Такава услуга оказват те и на корпуса на Троичните Синове-Учители.

37:2.3 (407.3) Макар че самият Гавраил е зает с административни проблеми, посредством Ярките Вечерни Звезди той поддържа връзка с всички страни на вселенския живот и вселенските дела. Вечерните Звезди винаги го съпровождат като негови лични представители при посещенията му на отделни планети. При изпълнението на такива поръчения тях понякога ги наричат „ангелите Господни“. Те често отиват на Уверса като представители на Ясната Утринна Звезда пред съдилищата и асамблеите на Извечно Древните, но рядко пресичат границите на Орвонтон.

37:2.4 (407.4) Ярките Вечерни Звезди са уникална двойка категория, в която влизат както създадени в този ранг, така и постигнали го същества. Понастоящем небадонският корпус на тези свръхангели наброява 13 641 Ярки Вечерни Звезди. 4 832 същества са създадени в този ранг, докато 8 809 са възходящи духове, постигнали тази цел на възвишеното служене. Много от тези възходящи Вечерни Звезди са започнали своя вселенски път като серафими, други са се издигнали от неразкритите категории създания. Като цел на постижение този висок корпус остава открит за кандидатите за възход дотогава, докато вселената не се утвърди в светлината и живота.

37:2.5 (407.5) И двата типа Ярки Вечерни Звезди са прекрасно видни от моронтийните личности и от някои типове свръхсмъртни материални същества. Създадените същества от тази интересна и разностранна категория притежават духовна сила, която може да се проявява независимо от тяхното лично присъствие.

37:2.6 (407.6) Главата на тези свръхангели е Гавалия — първородният представител от тази категория в Небадон. От времето на завръщането на Христос Михаил от своето триумфално посвещение на Урантия Гавалия изпълнява задълженията на попечител на възходящите смъртни, а през последните деветнадесет столения урантийско време в Йерусем се намира резиденцията на неговия партньор, Галантия, където прекарва приблизително половината от своето време. Галантия е първият от възходящите свръхангели, постигнали това високо положение.

37:2.7 (407.7) Освен обичайното поредно изпълнение на различни задачи Ярките Вечерни Звезди не се обединяват в никакви групи или отряди. Те сравнително рядко получават задачи, свързани с възхода на смъртните, но при изпълнение на подобни мисии никога не действат самостоятелно. Тези същества винаги работят по двойки; единият от членовете на такава двойка е създадено същество, а другият — възходяща Вечерна Звезда.

37:2.8 (407.8) Едно от висшите задължения на Вечерните Звезди е съпровождането на посвещенческите Синове-Авонал в тяхната планетарна мисия — така, както Гавраил е съпровождал Михаил при посвещението му на Урантия. В такива случаи двамата съпровождащи свръхангели са

висшестоящи личности и изпълняват задълженията на съвместни предводители на архангелите и всички други същества, участващи в тези начинания. Когато дойде времето, именно старшият от тези предводители-свръхангели се обръща към посвещенческия Син-Авонал с думите: „Заеми се с делото на твоя брат.“

37:2.9 (408.1) Аналогични двойки свръхангели се назначават в планетарните корпуси на Троичните Синове-Учители, които откриват следпосвещенческата епоха на обитаемия свят – зората на духовния живот. При изпълнението на такива задачи Вечерните Звезди действат като свързки между смъртните светове и невидимия корпус на Синове-Учители.

37:2.10 (408.2) *Световите на Вечерните Звезди.* Шестата група от седемте салвингтонски свята и четиридесет и двата подчинени спътника са определени за администрацията на Ярките Вечерни Звезди. Седемте първични свята се възглавяват от създадените чинове от тези свръхангели, докато подчинените спътници се управляват от възходящи Вечерни Звезди.

37:2.11 (408.3) Спътниците на първите три свята са посветени на училищата на Синове-Учители и Вечерните Звезди, които са посветени на духовните личности на локалната вселена. Следващите три групи спътници са заети с аналогични съвместни училища за подготовка на възходящи смъртни. Спътниците на седмия свят са определени за триединните съвещания на Синове-Учители, Вечерните Звезди и завършващите. В последно време тези свръхангели имат най-пряко отношение към

работата, провеждана в локалната вселена от Корпуса на Завършващите, и вече отдавна взаимодействат със Синовете-Учители. Вечерните Звезди и Гравитационните Посланици, прикрепени към работните групи на завършващите, са свързани с връзки на изключително могъщество и важност. Що се отнася до седмия първичен свят, то той е определен за неразкритите аспекти на бъдещите отношения между Синовете-Учители, завършващите и Вечерните Звезди след окончателното свръхвселенско проявление на личността на Бог-Върховния.

3. Архангелите

^{37:3.1 (408.4)} Архангелите са потомство на Сина-Създател и Вселенския Майчински Дух. Те са върховен тип висши духовни същества, създавани в голямо количество в локалната вселена, и по време на последната регистрация в Небадон е имало почти осемстотин хиляди архангели.

^{37:3.2 (408.5)} Сред личностите на локалната вселена архангелите са една от немногото групи, обикновено неподчинени на Гавраил. Те нямат никакво отношение към текущото управление на вселената, тъй като техният труд е посветен на спасението на създанията и помощта на смъртните на времето и пространството при придвижването им по възходящия път. Макар че обикновено архангелите не се подчиняват на ръководството на Ясната Утринна Звезда, понякога те действат от негово име. Те също така сътрудничат с другите Вселенски Помощници, такива като Вечерните

Звезди, както се вижда от някои събития, отразени в разказа за внедряването на живота във вашия свят.

37:3.3 (408.6) Корпусът на архангелите на Небадон се управлява от първородното същество с този чин, а неотдавна на Урантия се появи регионален център на архангелите. Именно този необичаен факт изведнъж привлече вниманието на стажантите, пребиваващи отвъд пределите на Небадон. Едно от първите наблюдения се състои в това, че много видове възходяща дейност на Ярките Вечерни Звезди се отправят от столицата на локалната система Сатания. След това те разбират, че някои дейности на архангелите се управляват от неголям и привидно незначителен обитаем свят, наречен Урантия. След това им се съобщава за посвещението на Михаил на Урантия, което се съпровожда с незабавно повишен интерес към вас и вашата скромна сфера.

37:3.4 (409.1) Разбирате ли вие значението на факта, че вашата примитивна и объркала се планета стана регионален център на вселенското управление и ръководство на някои видове дейности на архангелите, свързани с програмата за възход? Това несъмнено е предзнаменование за бъдещо съсредоточаване и на друга, свързана с възхода дейност в света на посвещение на Михаил и придава колосален и тържествен смисъл на личното обещание на Учителя: „Аз ще се върна.“

37:3.5 (409.2) Обикновено архангелите се назначават за служене на синовете от категорията Авонал, но отначало те трябва да преминат широка предварителна подготовка във всички области на работата на различни попечителски духове.

Всеки Райски посвещенчески Син в обитаемия свят се придружава от корпус от сто архангели, прикрепвани към него за срока на посвещението му. Ако Синът-Арбитър стане временен управител на планетата, тези архангели се превръщат в ръководители на целия небесен живот на такава сфера.

37:3.6 (409.3) Двама старши архангели винаги са като лични помощници на Райския Авонал при всичките му планетарни мисии, било то съдопроизводство, арбитражни мисии или посвещенчески инкарнации. След като този Райски Син завърши съда над сферата и мъртвите бъдат извикани за регистрация (така нареченото възкресение), серафическите пазители на потопените в сън личности в буквалния смисъл на думата отговарят на „гласа на архангела“. Завършването на съдния период се провъзгласява от съпровождащия архангел. Това е архангелът на възкресението, понякога наричан „архангел Михаил“.

37:3.7 (409.4) *Световите на архангелите.* Седмата група обкръжаващи Салвингтон светове, заедно с техните спътници, е отредена за архангелите. Първата сфера и всичките шест подчинени ѝ спътника е заета от регистраторите на личности. Този гигантски корпус архивариуси води точен отчет за биографичните данни за живота на всеки смъртен на времето – от момента на неговото раждане до завършването на вселенския му път, когато създанието или напуска Салвингтон, преминавайки в режима на свръхвселената, или трябва да бъде „изтрито от книгата на живота“ по заповед на Извечно Древния.

37:3.8 (409.5) Именно в тези светове личностните данни и идентификационни гаранции се класифицират, регистрират и запазват през това време, което отделя материалната смърт от възстановяването на личността – възкресението от мъртвите.

4. Височайшите Помощници

37:4.1 (409.6) Височайшите Помощници са група доброволци, които пристигат в локалната вселена и биват временно назначавани като представители или наблюдатели от централната вселена и свръхвселената в локалните творения. Тяхната численост постоянно се колебае, но винаги се изразява в много милиони.

37:4.2 (409.7) Така, от време на време, получаваме благотворна опека и помощ от такива същества с Райски произход, като Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници, Всеобщите Цензори, Свещените Троични Духове, Тринитизираните Синове, Единичните Посланици, свръхнафимите, секонафимите, тертиафимите и други милосърдни попечители, които пребивават сред нас, за да помогнат на изконните личности на вселената в техния стремеж да приведат цялата Небадон в по-голямо съответствие с идеите на Орвонтон и идеалите на Рая.

37:4.3 (410.1) Които и да било от тези същества могат да служат в Небадон доброволно и така – формално, са извън нашата юрисдикция, но когато тези личности от свръх- и централната вселена идват тук по задачи, те се подчиняват на някои правила на локалната вселена, макар да продължават да действат като представители на висшите

вселени и да се трудят в съответствие с инструкциите, определящи тяхната мисия в нашата сфера. Техният обединен център се намира в салвингтонския сектор на Извечно Единния и те се трудят в Небадон под общото наблюдение на този посланик на Райската Троица. Когато тези личности на висшите сфери са на служба в неприкрепените групи, те като правило се самоуправляват, но ако служат по нечия молба, то често пъти доброволно и изцяло се подчиняват на упълномощените ръководители на сферите на своето назначение.

37:4.4 (410.2) Височайши Помощници служат на нивото на локалната вселена и съзвездията, но не биват прикрепвани непосредствено към системните или планетарни правителства. При все това те могат да действат навсякъде в локалната вселена и да получават назначения във всяка сфера на дейност в Небадон – управленческа, изпълнителна, образователна и други.

37:4.5 (410.3) Голямата част от този корпус служи като помощници на Райските личности в Небадон – Извечно Единния, Сина-Създател, Извечно Верните, Синове-Арбитри и Троичните Синове-Учители. Понякога при воденето на делата в локалната вселена се оказва целесъобразно някои детайли да се скрият за известно време практически от всички изконни личности на локалното творение. Освен това опитните и прозорливи членове на корпуса на Височайшите Помощници са способни най-добре да разберат и по-дълбоко да осмислят някои прогресивни планове и сложни решения и в такива

ситуации, както и в много други, те оказват огромна помощ на управителите и управляващите вселената.

5. Върховните Упълномощени

37:5.1 (410.4) Върховните Упълномощени са възходящи смъртни, слели се с Духа; те не се сливат с Настройчиците. Вие добре разбирате възхода във вселената на смъртния кандидат за сливане с Настройчика, което е висока цел за всички смъртни на Урантия от времето на посвещението на Христос Михаил. Но това не е единственото предназначение на всички смъртни от допосвещенческите епохи в световите, подобни на вашия: съществуват светове, чиито обитатели никога не стават постоянни подопечни на Настройчици на Съзнанието. Тайнствените Наставници, с които Раят дарява такива смъртни, никога не се съединяват с тях във вечен съюз; и все пак Настройчиците се населват в тях за известно време и служат като проводници и еталони по време на живота им в плът. В течение на това временно пребиваване те подпомагат еволюцията на безсмъртната душа така, както това става в тези същества, с които те се надяват да се слеят; но след завършване на смъртния път те напускат завинаги тези, с които са били свързани с временна връзка.

37:5.2 (410.5) Спасените души от тази категория постигат безсмъртие благодарение на вечното сливане с индивидуализираната частица от духа на Майчинския Дух на локалната вселена. Тази група – поне в Небадон, не е многобройна. В обителските светове ще се срещнете и сближите с тези слели се с Духа смъртни, които се възвисяват заедно с вас по Райския път до Салвингтон,

където те остават. Впоследствие някои от тях ще успеят да се издигнат на по-високи вселенски нива, но мнозинството от тях завинаги ще остане в разпореждане на локалната вселена; като класа на тях не им е съдено да достигнат Рая.

37:5.3 (411.1) Без да се слоят с Наставниците, те не стават завършващи, но евентуално биват приети в Корпуса на Съвършенството на локалната вселена. В духа те са изпълнили повелята на Отеца „Бъдете съвършени“.

37:5.4 (411.2) След зачисляване в небадонския Корпус на Съвършенството слелите се с Духа възходящи създания могат да приемат назначение като Вселенски Помощници, което е един от откритите за тях пътища за продължаване на емпиричния им растеж. Така те стават кандидати за високата длъжност тълкуватели на възгледите на еволюционните материални създания пред небесните власти на локалната вселена.

37:5.5 (411.3) Върховните Упълномощени започват своята служба на планетите като упълномощени по расовите въпроси. В този статут те разясняват възгледите и излагат потребностите на различните човешки раси. Явявайки се изразители на интересите на смъртните раси, тези същества са беззаветно предани на тяхното благополучие и неуморно се стремят да получат милосърдно, безпристрастно и справедливо отношение към тези раси във всички взаимоотношения с останалите народи. Упълномощените по расовите въпроси действат в условията на безкрайните планетарни кризи и са красноречиви изразители на груповите интереси на борещите се с трудностите смъртни.

37:5.6 (411.4) Натрупвайки голям опит в решаването на проблемите в обитаемите светове, тези упълномощени по расовите въпроси се издигат на все по-високи нива и евентуално достигат ранг Върховни Упълномощени на и в локалната вселена. По данни от последната регистрация в Небадон са съществували малко повече от половин милиард Върховни Упълномощени. Тези същества не се отнасят към завършващите, но те са възходящи същества, които притежават продължителен опит и принасят огромна полза на своите родни сфери.

37:5.7 (411.5) Ние неизменно откриваме тези упълномощени във всички съдилища, от низшите до върховните. Наистина, те не вземат участие в слушанията, но присъстват като върховни експерти, консултиращи председателстващите съдии по въпросите на миналия живот, средата и вътрешната природа на тези, които съдебният процес засяга.

37:5.8 (411.6) Върховните Упълномощени биват прикрепвани към различните войства на посланиците на пространството и са неизменни спътници на попечителските духове на времето. Тях можеш да ги срещнеш сред изказващите се на различни вселенски асамблеи и тези упълномощени, притежаващи мъдростта на смъртните, неизменно влизат в състава на мисията на Божиите Синове в пространствените светове.

37:5.9 (411.7) Всеки път, когато по съображения за справедливост и правосъдие е необходимо да се разбере характерът на въздействието на предполагаемата политика или процедура на еволюционните раси на времето, тези

представители са готови да предоставят своите препоръки; те винаги присъстват, за да се изкажат от името на тези, които не могат да се изкажат лично.

37:5.10 (411.8) *Светове на смъртните, слели се с Духа.* Осмата група от седемте първични свята и подчинените спътници от салвингтонския кръг е изключително владение на слелите се с Духа смъртни от Небадон. Възходящите смъртни, слели се с Настройчиците, нямат отношение към тези светове, ако не се смята това, че те нееднократно, с удоволствие и полза за себе си, посещават тези сфери като гости на техните постоянни обитатели – смъртните, слели се с Духа.

37:5.11 (411.9) Тези светове са място за постоянно обитание на слелите се с Духа спасени смъртни, с изключение на тези малцина, които достигат Уверса и Рая. Такова преднамерено ограничение на възхода действа за благо на локалните вселени, тъй като осигурява съхраняването на постоянно развит контингент, чийто нарастващ опит и по-нататък ще спомага за стабилността и разнообразието в управлението на локалната вселена. Тези същества може да не достигат Рая, но придобитата от тях емпирична мъдрост в решаването на проблемите на Небадон значително превъзхожда всички достижения на възходящите създания, които само временно се намират в локалната вселена. И тези спасени души продължават да съществуват като уникални съчетания на човешкото и божественото, способни все по-добре да съединяват възгледите на тези две толкова различни нива и да излагат

двойствена гледна точка, проявявайки все по-голяма мъдрост.

6. Небесните Наблюдатели

^{37:6.1 (412.1)} Образователната система на Небадон се управлява от Троични Синове-Учители съвместно с просветителския корпус на Мелхиседек, но голямата работа по укрепването и поддържането на тази система се води от Небесните Наблюдатели. Съществата, набирани в този корпус, представляват всички типове индивиди, свързани с програмата за образование и подготовка на възходящи смъртни. В Небадон съществуват над три милиона такива същества и всички те са доброволци, способни — благодарение на своя опит, да служат като съветници по въпросите на образованието за цялата сфера. Тръгвайки от своите центрове в салвингтонските светове на Мелхиседек, тези наблюдатели действат по цялата локална вселена като инспектори от небадонския метод на обучение, за да подобрят интелектуалната подготовка и духовното възпитание на възходящите създания.

^{37:6.2 (412.2)} Тази подготовка на разума и просвещение на духа започва в световите на произход на хората и продължава в обителските светове на системата и останалите сфери на развитие, свързани с Йерусем, в седемдесетте свята на социализация, съществуващи при Едемия, и в четиристотин и деветдесетте сфери на духовно развитие, обкръжаващи Салвингтон. В самата столица на вселената се намират многобройните школи на Мелхиседек, колежа на Вселенските Синове, серафическите университети, школите на Синове-Учители и Извечно

Единния. Направено е всичко възможно за това, разнообразните вселенски личности да могат да се издигат на нови нива на служене и да усъвършенстват своята дейност. Цялата вселена е едно огромно училище.

37:6.3 (412.3) Методите, използвани в много висши училища, не се вменят в човешката представа за изкуството за преподаване на истината, но основният принцип на цялата система за образование е формирането на характер посредством озарен от просвещение опит. Учителите осигуряват просвещението; местонахождението във вселената и статутът на възходящо създание предоставят възможността за придобиване на опит; мъдрото използване на тези два фактора формират характер.

37:6.4 (412.4) Същността на небадонската система на образование се заключава в това, че тя ви предлага задача, след което предоставя възможност да се обучите на идеален и божествен метод за нейното най-добро изпълнение. Дава ви се конкретна задача и едновременно с това ви се осигуряват учители, способни да ви научат на най-добрия начин за нейното изпълнение. Божественият план за образование осигурява тясна връзка между труда и обучението. Ние ви учим на най-доброто изпълнение на това, което ви караме да изпълните.

37:6.5 (412.5) Целта на цялото това обучение и натрупване на опит се заключава в това, да ви подготви за прехода към висшите и по-духовни образователни сфери на свръхвселената. Прогресът в пределите на тази сфера е индивидуален, но придвижването от един етап към друг се извършва обикновено на цели класове.

37:6.6 (412.6) Еволюцията във вечността не се заключава само в духовното развитие. Интелектуалните придобивки също са част от вселенското образование. Опитът на разума се увеличава пропорционално на разширяването на духовния хоризонт. Както разумът, така и духът получават равни възможности за обучение и прогрес. Но във всичко както разумът, така и духът получават равни възможности за обучение и прогрес. Но в цялото това възвишено възпитание на разума и духа вие завинаги се освобождавате от ограниченията на смъртната плът. Повече не ви се налага постоянно да примирявате противоречието и противоположните стремления на духовната и материална природа. В крайна сметка вие можете да се наслаждавате на единния импулс на познатия величие разум, отдавна вече освободен от примитивното животинско теглене към материалните неща.

37:6.7 (413.1) Преди смъртните на Урантия да напуснат вселената Небадон, повечето от тях ще могат да се възползват от възможността за повече или по-малко продължително служене като членове на небадонския корпус Небесни Наблюдатели.

7. Учителите на Обителските Светове

37:7.1 (413.2) Учителите на Обителските Светове се набират измежду прославените херувими. Както и повечето други преподаватели в Небадон, те се назначават на длъжност от Мелхиседек. Те вземат участие в повечето образователни проекти на моронтийния живот и техният брой изобщо не се вмести в представата на смъртните.

37:7.2 (413.3) Учителите за Обителските Светове като ниво на служене, постигано от херувими и сановими, се обсъжда в следващото повествование, а като наставници, играещи важна роля в моронтийния живот, те ще бъдат подробно разгледани в едноименното повествование.

8. Върховните духовни категории

37:8.1 (413.4) Освен енергийните центрове и физическите регулатори някои от духовните същества от върховните категории, принадлежащи към семейството на Безкрайния Дух, биват назначавани за постоянно служене в локалната вселена. Такова назначение получават следните категории върховни духове, отнасящи се към семейството на Безкрайния Дух:

37:8.2 (413.5) *Единичните Посланици*, при функционално прикрепване към администрацията на локалната вселена, оказват неоценима услуга в нашия стремеж за преодоляване на ограниченията на времето и пространството. При отсъствие на такова назначение ние – създанията на локалната вселена, нямаме никаква власт над тях, но и в тези случаи тези уникални същества са винаги готови да ни помогнат в решаването на нашите проблеми и при изпълнението на нашите разпореждания.

37:8.3 (413.6) Името на намиращия се в нашата локална вселена третичен *Надзирател на Вселенските Кръгове* е Андовонтия. Той има отношение само към духовните и моронтийни кръгове, а не към тези, които са във владение на енергийните управляващи. Именно той изолира Урантия по време на предателството на Калигастия в

критичния период от бунта на Луцифер. Приветствайки смъртните на Урантия, той изразява своята радост от осъзнаването на това, че някога вие ще бъдете възстановени в контролираните от него вселенски кръгове.

37:8.4 (413.7) Резиденцията на небадонския *Регистратор на Волеви Създания*, Салсатия, се намира в сектора на Гавраил в Салвингтон. Той автоматически осъзнава раждането и смъртта на волята, като регистрира точния брой на волевите създания, действащи в локалната вселена. Той се труди в тясна връзка с регистраторите на личностите, които живеят в регистрационните светове на архангелите.

37:8.5 (413.8) Салвингтон е мястото на постоянно обитание на *Спомагателния Инспектор* — личния представител на Върховния Администратор на Орвонтон. Неговите партньори, *Пълномощните Стражи* в локалните системи, също са представители на Върховния Администратор на Орвонтон.

37:8.6 (414.1) *Всеобщите Миротворци* — това са подвижните съдилища на времето и пространството, чиято дейност започва в еволюционните светове, обхващайки всяка секция от локалната вселена и простирайки се отвъд нейните предели. Тези арбитри влизат в регистъра на Уверса. Точният брой на небадонския корпус е неизвестен, но по мои оценки в нашата локална вселена действат около един милион миротворчески комисии.

37:8.7 (414.2) Ние сме осигурени от своя дял правов интелект на вселената, наброяващ половин милиард *Юридически*

Съветници. Тези същества са живите библиотеки на цялото пространство, пазещи емпирични знания по въпросите на правото.

37:8.8 (414.3) Корпусът от *Небесни Архивариуси* на Небадон, възходящи серафими, наброява седемдесет и пет същества. Това са старшите, или ръководещи, архивариуси. Броят на преминаващите подготовка студенти от тази категория е почти четири милиарда.

37:8.9 (414.4) Служенето на седемдесетте милиарда *Моронтийни Спътника* на Небадон е описано в тези повествувания, които се отнасят към преходните планети на странстващите на времето.

37:8.10 (414.5) Всяка вселена притежава свой собствен корпус от изконни ангели; при все това в някои ситуации много ни помага съдействието на тези върховни духове, които водят началото си извън пределите на локалното творение. Някои редки и уникални видове услуги оказват свръхнафимите; днешният глава на серафимите на Урантия е първичен свръхнафим на Рая. Отразяващите секонафими се срещат навсякъде, където действа персоналът на свръхвселената, а огромното множество тертиафими се намира на временна служба като Височайши Помощници.

9. постоянните жители на локалната вселена

37:9.1 (414.6) Така както свръх- и централната вселена, локалната вселена има свои категории постоянни жители. Тук влизат следните създадени типове:

37:9.2 (414.7) 1. Сузати.

37:9.3 (414.8) 2. Унивитати.

37:9.4 (414.9) 3. Материални Синове.

37:9.5 (414.10) 4. Промеждутъчни създания.

37:9.6 (414.11) Тези местни същества на локалното творение заедно със слелите се с Духа възходящи създания и спиронги (които влизат в друга класификация) образуват група от сравнително постоянни жители. Като цяло тези категории същества не са нито възходящи, нито низходящи. Всички те са емпирични създания, но техният нарастващ опит продължава да бъде достъпен за вселената на нивото на техния произход. Макар това да не е съвсем вярно за Адамическите Синове и промеждутъчни създания, казаното остава относително вярно за тази категория.

37:9.7 (414.12) *Сузати.* Тези изумителни същества пребивават като постоянни жители на Салвингтон, столицата на локалната вселена. Те са великолепно потомство на Сина-Създател и Съзидателния Дух и са тясно свързани с възходящите обитатели на локалната вселена – слелите се с духа смъртни от небадонския Корпус на Съвършенството.

37:9.8 (414.13) *Унивитати.* Всеки от стоте столични комплекса архитектурни сфери на съзвездия използва постоянната помощ на местната категория същества, известни като унивитати. Тези деца на Сина-Създател и Съзидателния

Дух са постоянното население на столичните светове на съзвездията. Те са неспособни за възпроизводство и се намират на ниво, заемащо промеждутъчно положение между полуматериалното ниво Материални Синове, живеещи в столичните светове на системата, и по-духовното ниво на слелите се с Духа смъртни и сузати на Салвингтон; но унивигатите не са моронтийни същества. Те носят такава полза на възходящите смъртни, пресичащи сферите на съзвездието, както и местните обитатели на Хавона – духовните странстващи, преминаващи през централната вселена.

^{37:9.9 (415.1)} *Материалните Божии Синове.* Когато се изчерпва цикълът на съзидателна свръзка на Сина-Създател с локалния представител на Безкрайния Дух, Вселенския Майчински Дух, когато престава да се появява притежаващото съвместна природа потомство, тогава Синът-Създател осъществява двойствена персонализация на своята концепция за същества и с това окончателно потвърждава своя собствен изначално двойствен произход. В себе си и от себе си той създава прекрасни и възвишени Синове и Дъщери от материалната категория на вселенското синовство. Такъв е произходът на изначалните Адам и Ева на всяка локална система в Небадон. Те са възпроизвеждащи се категории синовство, доколкото се създават като мъж и жена. Тяхното потомство са относително постоянните жители на столиците на системите, макар някои от тях да получават назначения като Планетарни Адамовци.

37:9.10 (415.2) Изпратени за изпълнението на планетарната мисия, Материалните Син и Дъщеря получават задача да основат адамическата раса на съответния свят, на който евентуално предстои да се слее със смъртните обитатели на сфери. Планетарните Адамовци са едновременно както възходящи, така и низходящи Синове, но обикновено ние ги причисляваме към възходящата класа.

37:9.11 (415.3) *Промеждутъчните създания.* В зората на съществуването на повечето от обитаемите светове в тях действат някои свръхчовешки, но материализирани същества, които обаче обикновено напускат световите след пристигането на Планетарните Адамовци. Трудът на такива същества и усилията на Материалните Синове по подобряването на еволюционните раси често имат като свое следствие появата на ограничен брой създания, които е трудно да бъдат класифицирани. Тези уникални същества често стоят на половината път между Материалните Синове и еволюционните създания. В сравнение с други такива създания са постоянни обитатели на еволюционните светове. Започвайки с пристигането на Планетарния Принц и до ставащото в отдалеченото бъдеще утвърждаване на планетата в светлината и живота, те са единствената група разумни същества, които постоянно пребивават на сферата. На Урантия попечителите промеждутъчни създания са фактическите опекуни на планетата; иначе казано, това са обитателите на Урантия. Действително смъртните са физическите и материални обитатели на еволюционния свят, но тъй като живеете кратко, вие така бързо напускате планетата на своето раждане. Вие се раждате, живеете, умирате и

преминават в другите светове за еволюционно развитие. Даже свръхчовешките същества, служещи на планетата като небесни попечители, се намират тук временно; малко от тях биват прикрепвани задълго към тази сфера. Що се отнася до промеждутъчните създания, те осигуряват приемственост на управлението на планетата в условията на постоянна смяна на небесните попечители и смъртните обитатели. На фона на всички тези непрекъснато се изменящи и променящи промеждутъчните създания остават на планетата, като непрекъснато продължават своя труд.

37:9.12 (415.4) По такъв начин всички отделения на административна организация на локалните вселени и свръхвселени притежават свое повече или по-малко неизменно население – постоянни обитатели. Подобно на това, както на Урантия има промеждутъчни създания, в Йерусем, столицата на вашата система, живеят Материалните Синове и Дъщери. В Едемия, столичния свят на вашето съзвездие, обитават унивитатите, докато жителите на Салвингтон съществуват в два вида: създадени сузати и слели се с Духа смъртни с еволюционен произход. Административните светове на малките и големи сектори на свръхвселените нямат постоянни обитатели. Но столичните сфери на Уверса постоянно биват подпомагани от поразителни групи същества, известни като *абандонтери* — творение на неразкритите посредници на Извечно Древните и Седемте Отражателни Духа, намиращи се в столицата Орвонтон. Понастоящем тези постоянни жители на Уверса се занимават с управлението на текущите дела на своя свят под непосредственото наблюдение на уверския корпус на

слелите се със Сина смъртни. Даже Хавона има свои изконни същества, а централният Остров на Светлината и Живота е обител на различните групи от Жителите на Рая.

10. Другите групи на локалната вселена

^{37:10.1 (416.1)} Освен серафическите и смъртните категории, които ще бъдат разгледани в следващите повестувания, съществуват многобройни допълнителни същества, имащи отношение към поддържането и усъвършенстването на такава гигантска организация, каквата е вселената Небадон, в която вече има над три милиона обитаеми светове, а в перспектива те ще бъдат десет милиона. Различните типове небадонски живот са твърде многобройни, за да ги разгледаме в настоящото повестуване, но можем да отбележим две необичайни категории, водещи активна дейност на 647 591 архитектурни сфери в локалната вселена.

^{37:10.2 (416.2)} *Спиронгите* са духовно потомство на Ясната Утринна Звезда и Бащата-Мелхиседек. Те не познават прекратяването на личностното съществуване, но не се отнасят към еволюционните или възходящи същества. Те нямат и функционално отношение към режима на възхода. Те представляват духовни помощници на локалната вселена, изпълняващи всекидневни духовни задачи в Небадон.

^{37:10.3 (416.3)} *Спорнаги*. Архитектурните столични светове на локалната вселена са реални светове — физически творения. Много усилия се полагат за поддържането на тяхното физическо състояние и в това помага групата на

физическите създания, наричани спорнаги. Те се занимават и грижат за материалната страна на тези столични светове – от Йерусем до Салвингтон. Спорнагите са нито духове, нито личности; те се отнасят към животинската категория на битието. Но ако можехте да ги видите, щяхте да се съгласите с това, че те изглеждат съвършени животни.

37:10.4 (416.4) Различните *доброволчески колонии* са разположени в Салвингтон и на други места. Особена полза ни носи служенето на небесните майстори в съзвездията. Освен това, помагат ни управляващите реверсията, действащи основно в столиците на локалните системи.

37:10.5 (416.5) В разпореждане на вселената винаги се намира корпусът на възходящите смъртни, включващ прославените промеждутъчни създания. След като постигнат Салвингтон, тези възходящи създания се използват в безброй видове дейности, свързани с воденето на вселенските дела. От всяко постигнато ниво тези придвижващи се напред смъртни се връщат назад, надолу, за да протегнат ръка за помощ на своите приятели, възвисяващи се след тях. Такива смъртни от временно пребиваващите в Салвингтон по необходимост получават назначения практически във всички корпуси небесни личности като помощници, студенти, наблюдатели и учители.

37:10.6 (416.6) Съществуват и други типове разумен живот, свързани с управлението на локалната вселена, но разкриването на тези категории на творението не е

предвидено в плана на настоящото повествуване. Даденото тук описание на живота и управлението на тази вселена е достатъчно за това, смъртният разум да може да получи представа за реалността и величието на бъдещото съществуване. По-нататъшният ви опит от възхода все по-дълбоко ще ви разкрива тези интересни и обаятелни същества. Настоящото повествуване е само кратък разказ за природата и труда на разнообразните личности, изпълващи вселенското пространство и управляващи тези творения като гигантски подготвителни училища – училища, в които странстващите на времето се придвижват от живот към живот и от свят към свят, докато – получили изпълнени с любов напътствия, не напуснат границите на своята вселена, преминавайки към по-високия образователен режим на свръхвселената, откъдето се устремяват към световите за духовно възпитание на Хавона и накрая – към Рая и към върховното предназначение на завършилите – вечното назначение на мисии, засега все още неразкрити на вселените на времето и пространството.

^{37:10.7 (417.1)} [Продиктувано от Ярка Вечерна Звезда на Небадон, 1 146-ия член на Създадения Корпус.]

Документ 38. Попечителски духове на локалната вселена

^{38:0.1 (418.1)} СЪЩЕСТВУВАТ три ясно изразени категории личности на Безкрайния Дух. Пламенният апостол разбирал това, когато написал за Иисус: „... Който се възнесе на небето и седна от дясната страна на Бога, и Комуто се покориха ангелите и властите, и

силите.“ Ангелите са попечителски духове на времето; властите – войнството на посланиците на пространството; силите – върховните личности на Безкрайния Дух.

38:0.2 (418.2) Както свръхнафимите в централната вселена и секонафимите в свръхвселената, така и серафимите, заедно с херувимите и сановимите, образуват ангелския корпус на дадена локална вселена.

38:0.3 (418.3) Всички серафими са повече или по-малко еднородни. Във всичките седем свръхвселени разликите между серафимите от две вселени са минимални; от всички духовни видове личностни същества те са най-близки до единния стандарт. Различните чинове серафими образуват големите корпуси на изкусните попечители на локалните творения.

1. Произходът на Серафимите

38:1.1 (418.4) Серафимите се създават от Вселенския Майчински Дух и се планират на групи – по 41 472 същества на един път – оттогава, откогато в началния период на съществуването на Небадон са били създадени „ангели-прототипи“ и първообрази на някои типове ангели. Синът-Създател и вселенското управление на Безкрайния Дух се обединяват за създаването на голям брой Синове и други вселенски личности. След завършване на съвместния труд Синът пристъпва към сътворяването на Материалните Синове – първите разнополови създания, докато Вселенският Майчински Дух извършва първия самостоятелен опит за възпроизводство на духа. Така

започва създаването на серафическото войнство на локалната вселена.

38:1.2 (418.5) Тези ангелски чинове се проектират едновременно с планирането на еволюцията на смъртните волеви създания. Създаването на серафимите датира от придобиването от Вселенския Майчински Дух на относителна личност – личността на ранния съзидателен помощник на Сина-Създател, а не по-късния, равноправен партньор на Сина-Владетел. Преди това събитие една от съседните вселени временно предоставяла на Небадон серафими, които си изпълнявали службата в нея.

38:1.3 (418.6) Периодичното създаване на серафими продължава; вселената Небадон все още е в процес на установяване. Вселенският Майчински Дух не прекратява творческата си активност в растяща и усъвършенстваща се вселена.

2. Природата на Ангелите

38:2.1 (419.1) Ангелите нямат материални тела, но те са ясно изразени и дискретни същества; те притежават духовна същност и произход. Макар и невидими за смъртните, те ви възприемат такива, каквито сте в плът, без да прибегват към помощта на преобразуватели или преводачи; на интелектуално ниво те разбират образа на смъртния живот и споделят всички нечувствени емоции и настроения на човека. Те разбират и получават огромно удоволствие от вашата музика, изкуство и тънък хумор. Те напълно осъзнават моралните проблеми и духовните трудности на

смъртните. Те обичат хората и вашите стремежи да ги разберете и заобичате могат да бъдат само от полза.

38:2.2 (419.2) Макар че серафимите са крайно ласкави и благожелателни, те не изпитват сексуални чувства. Те са в много отношения такива, каквито ще станете вие в обителските светове, където „няма да се жените и да се омъжвате, а ще бъдете подобни на ангелите небесни“. Защото всички, които „сметнат за достойно да преминат в обителските светове, не се женят и не се омъжват и повече не умират, тъй като са подобни на ангели“. При все това, общувайки с разнополови създания, ние обикновено говорим за съществата, имащи по-пряк произход от Бащата и Сина, като за Божии синове, а за децата на Духа — като за Божии дъщери. Затова на планетите с разнополови създания ангелите обикновено се означават с местоимения от женски род.

38:2.3 (419.3) Серафимите са създадени така, че са способни да функционират както на духовно, така и на физическо ниво. Малко аспекти на моронтийната или духовна дейност са недостъпни за тях. Макар в личностен статут ангелите да не са толкова далеч от хората, по отношение на някои функционални възможности серафимите доста ги превъзхождат. Те притежават много способности, съвършено недостъпни за вашето разбиране. Например, на вас ви е казано, че „и космите на главата ви са преброени“, и това наистина е така, но серафимите не си губят времето, за да броят космите и постоянно да преизчисляват техния брой. Ангелите притежават вътрешната и автоматична способност (автоматична според вашите разбирания) да

знаят такива неща; вие бихте сметнали серафима за математически гений. Затова многобройните задължения, които биха били пределно сложни за смъртните, се изпълняват от серафимите с невероятна лекота.

38:2.4 (419.4) Ангелите ви превъзхождат по своя духовен статут, но те не са ваши съдии или обвинители. Каквито и да са вашите простъпки, „макар ангелите да ви превъзхождат по сила и мощ, те не ви обвиняват“. Ангелите не съдят човечеството – не следва и отделният смъртен да се отнася пристрастно към своите събратя.

38:2.5 (419.5) Ще постъпите правилно, ако ги заобичате, но не следва да ги обожавате; ангелите не са обект на поклонение. Великият серафим Лоялатия, когато вашият пророк „паднал в нозете на ангела, за да му се поклони“, му казал: „Не прави това; аз съм също слуга, както и твоите братя, на които е предписано да се прекланят пред Бога.“

38:2.6 (419.6) Върху стълбата на създанията серафимите се намират малко над смъртните раси по своята природа и дарената им личност. Действително, освобождавайки се от плътта, вие ще станете много подобни на тях. В обителските светове ще започнете да разбирате серафимите, в сферите на съзвездията ще получавате удоволствие от общуването с тях, а в Салвингтон те ще делят с вас местата за отдых и поклонение. В течение на целия моронтиен и впоследствие духовен възход вашето братство със серафимите ще бъде идеално; вашата дружба ще бъде възвишена.

3. Неразкритите Ангели

38:3.1 (420.1) В цялото пространство на локалната вселена действат многобройни категории духовни същества, неразкрити на смъртните предвид това, че те никак не са свързани с еволюционния план за възход към Рая. В настоящото повествование значението на думата „ангел“ е специално стеснено: то означава само тези серафически и свързани с тях потомци на Вселенския Майчински Дух, които в голямата си част са заети с реализацията на плановете за продължаване живота след смъртта. В локалните вселени служат шест други категории родствени същества – неразкрити ангели, нямащи никакво специално отношение към тази вселенска дейност, която е свързана с възхода на еволюиращите смъртни към Рая. Шест от тези групи ангели никога не ги наричат серафими; не говорят за тях като за попечителски духове. Тези личности са изцяло заети с административни и други дела в Небадон, нямащи никакво отношение към еволюционния път на човека – духовния възход и постигането на съвършенство.

4. Серафическите светове

38:4.1 (420.2) Деветата група от седемте първични сфери от салвингтонския кръг обединяват световите на серафимите. Всеки от тези светове има шест подчинени спътника, на които са разположени специални училища, посветени на всички аспекти от серафическата подготовка. Макар серафимите да имат достъп до всичките четиридесет и девет свята, съставляващи тази група салвингтонски сфери, в тяхно пълно разпореждане се намира само първият комплекс от седемте свята. Останалите шест комплекса са заети от шест чина ангелски същества,

неразкрити на Урантия. Всяка такава група има свой център на един от шестте първични свята за осъществяване на специализирана дейност на шест подчинени спътника. Всеки ангелски чин притежава свободен достъп до всички светове от тези седем разнообразни групи.

38:4.2 (420.3) Световете, на които са разположени центровете на серафимите, влизат в числото на най-великолепните сфери на Небадон; серафическите владения се отличават както с красота, така и с просторност. Тук всеки серафим има истински дом, а „дом“ означава жилище за двама серафими, защото серафимите живеят по двойки.

38:4.3 (420.4) Макар че в противоположност на Материалните Синове и смъртните раси серафимите не се делят на мъже и жени, те биват положителни и отрицателни. За изпълнението на повечето задачи са необходими двама ангела. Ако не са включени към кръг, те могат да работят поотделно; допълващо същество не им трябва и тогава, когато се намират в състояние на покой. Обикновено те запазват своята изначална цялостност, но не винаги. Такива обединения в основата си се обясняват с функцията; за тях не е характерно сексуално чувство, макар че те са изключително личностни и истински нежни.

38:4.4 (420.5) Освен отделените за тях жилища серафимите имат групови, ротни, батальонни и бригадни центрове. Веднъж на хилядолетие те се срещат на общи събори, където присъстват всички серафими в съответствие с времето на своята поява на света. Ако на серафима е възложена отговорност, която не му позволява да остави своята служба, той посещава сборовете, редувайки се със своето

допълнение, освобождаван от серафим с друга дата на раждане. По такъв начин всеки от партньорите присъства като минимум на всяко второ събиране.

5. Подготовката на Серафимите

^{38:5.1 (420.6)} Своето първо хилядолетие серафимите провеждат като свободни наблюдатели в Салвингтон и в училищата на салвингтонските светове. Второто хилядолетие преминава в серафическите училища в светове от салвингтонския кръг. Тяхното централно училище за подготовка се управлява от първите сто хиляди небадонски серафима, начело на които се намира изначалният, или първороден, ангел на тази локална вселена. Първата създадена група небадонски серафими била обучена като корпус от хиляда серафима от вселената Авалон; впоследствие нашите ангели са били възпитавани от своите собствени старши събратя. Мелхиседек също така играят голяма роля в образованието и подготовката на всички ангели на локалната вселена – серафими, херувими и сановими.

^{38:5.2 (421.1)} При завършването на този период за обучение в серафическите светове на Салвингтон серафимите биват мобилизирани в обичайните за организацията ангели групи и бригади и се назначават в едно от съзвездията. Те още не получават задачи като попечителски духове, макар че по това време вече се намират на тези стадии на подготовка, които предшестват снабдяването със съответните пълномощия.

38:5.3 (421.2) За серафимите пътят на попечителските духове се открива посредством служенето като наблюдатели в световите с най-ниско ниво на развитие. Придобивайки съответния опит, те се връщат в световите, обединени от столичната сфера на това съзвездие, в което са получили назначение, за да пристъпят към задълбочаване на занятията и по-подробна подготовка за служене в една от локалните системи. Получавайки това общо образование, те биват назначавани на служба в една от локалните системи. Нашите серафими завършват своята подготовка в архитектурните светове, обединени със столицата на една от системите на Небадон, и биват назначавани като попечителски духове на времето.

38:5.4 (421.3) След назначаването на длъжност серафимите могат да изпълняват задачи из цялата Небадон и даже в Орвонтон. Техният труд във вселената няма предели и ограничения. Те са тясно свързани с материалните създания на световите и винаги са готови да служат на низшите категории духовни личности, установявайки връзка между тези същества от духовния свят и смъртните от материалните сфери.

6. Серафическата организация

38:6.1 (421.4) Когато завършва второто хилядолетие от пребиваването на серафимите в техния централен свят, те се организират в групи по дванадесет (12 двойки, 24 серафима), подчинени на предводител. Дванадесет такива групи образуват възглавявана от лидер рота (144 двойки, 288 серафима); дванадесет роти образуват батальон (1 728 двойки или 3 456 серафима), начело на който стои

командир; дванадесет батальона, възглавявани от ръководител, съответстват на една серафическа бригада (20 736 двойки или 41 472 индивида), а дванадесет бригади, подчинени на командващ, образуват легион, наброяващ 248 832 двойки или 497 664 индивида. В онази нощ, в Гетсиманската градина, Иисус е имал предвид именно такава група ангели, когато е казал: „Аз мога и сега да помоля Моя Отец, Той веднага ще Ми изпрати над дванадесет легиона ангели.“

^{38:6.2 (421.5)} Дванадесет легиона ангели съставляват войнство, наброяващо 2 985 984 двойки или 5 971 968 индивида, а дванадесет такива войнства (35 831 808 двойки или 71 663 616 индивида) образуват най-голямата действаща организация от серафими – армията на ангелите. Серафическото войнство се възглавява от архангел или някаква друга личност със съпоставим статут, докато начело на армиите ангели стоят Ярките Вечерни Звезди или други непосредствени подчинени на Гавраил. И Гавраил е „върховен главнокомандващ на всички небесни армии“ – главата на изпълнителната власт на Властелина на вселената Небадон, „Господ Бог Саваот“.

^{38:6.3 (421.6)} Независимо от това, че серафимите служат под непосредственото ръководство на личностното въплъщение на Безкрайния Дух в Салвингтон, от времето на посвещението на Михаил на Урантия серафимите и всички останали чинове от локалната вселена се подчиняват на Сина-Владетел. Даже тогава, когато Михаил се е родил в плът на Урантия, по цялата Небадон прозвучало обръщение на свръхвселената: „Нека Му се

покланят всички ангели!“ Всички чинове ангели се подчиняват на неговото владичество; те са част от тази група, която била наречена „неговите могъщи ангели“.

7. Херувимите и Сановимите

^{38:7.1 (422.1)} По всички основни качества херувимите и сановимите приличат на серафимите. Те имат еднакъв произход, но не винаги са с едно и също предназначение. Те са удивително разумни, изумително ефективни, трогателно нежни и много напомнят хората. Те се отнасят към низшата категория ангели и с това са по-близо до прогресивните човешки създания от еволюционните светове.

^{38:7.2 (422.2)} Херувимите и сановимите са взаимно свързани, функционално обединени по силата на своите природни данни. Единият от тях е личност, притежаваща положителна енергия, а другият – отрицателна енергия. Десният дефлектор, или положително зареден ангел, е херувим – това е старшата или управляващата личност. Левият дефлектор, или отрицателно зареденият ангел, е сановим – допълващ съществото. Самостоятелната дейност на всеки от ангелските типове е крайно ограничена; затова те обикновено служат по двойки. Изпълнявайки задача отделени от своите ръководители, те повече от когато и да било зависят от взаимната си връзка и винаги действат заедно.

^{38:7.3 (422.3)} Херувимите и сановимите са преданите и дейни помощници на серафическите попечители и всичките седем чина серафими са осигурени с тези помощници. От

векове херувимите и сановимите служат като такива, но не съпровождат серафимите, изпълняващи задачи отвъд пределите на локалната вселена.

38:7.4 (422.4) Херувимите и сановимите изпълняват всекидневна духовна работа в индивидуалните светове на локалните системи. При изпълнение на неличностна задача и в екстрени случаи те могат да заместват в серафическата двойка, но никога, даже временно, тези ангели не действат като спътници на хората. Това е изключителна привилегия на серафимите.

38:7.5 (422.5) Получавайки назначение на планетата, херувимите преминават локални курсове по подготовка, където влиза изучаването на планетарните обичаи и езици. Всички попечителски духове на времето са двуезични: те владеят езика на локалната вселена, в която са се появили на света, и езика на своята свръхвселена. Обучавайки се в планетарните училища, те овладяват нови езици. Херувимите и сановимите – така, както и серафимите и другите категории духовни същества, постоянно се занимават със самоусъвършенстване. Само тези спомагателни същества, които са заети с регулацията и управлението на енергията, са неспособни за прогрес; всички създания, притежаващи действително или потенциално волеизявление на личността, се стремят към нови постижения.

38:7.6 (422.6) По своята природа херувимите и сановимите са много близки до моронтийното ниво на битието и се оказват най-ефективни с оглед съединението между физическата, моронтийната и духовната сфери. Тези деца

на Майчинския Дух на локалната вселена се характеризират с наличието на „четвъртични създания“, както Хавонските Сервитали и миротворческите комисии. Всеки четвърти херувим и всеки четвърти сановим са полуматериални същества и много напомнят моронтийното ниво на съществуването.

38:7.7 (422.7) Такива четвърти ангелски създания оказват на серафимите огромна помощ в по-материалните периоди на тяхната вселенска и планетарна дейност. Тези моронтийни херувими изпълняват и много безценни погранични задачи в подготвителните светове на моронтия и в големи количества биват назначавани в служба на Моронтийните спътници. В моронтийните сфери те изпълняват такава функция, каквато промеждутъчните създания изпълняват на еволюционните планети. В обитаемите светове тези моронтийни херувими често се трудят в съюз с промеждутъчните създания. Херувимите и промеждутъчните създания са две различни категории същества; те имат различен произход, но ги обединява голяма общност на природата и функцията.

8. Еволюцията на Херувимите и Сановимите

38:8.1 (423.1) Пред херувимите и сановимите са открити многобройни пътища за придвижване в служенето и повишаване на своя статут, което може да бъде още по-усилено от обаятията на Божествената Попечителка. По отношение на еволюционния потенциал съществуват три големи класа херувими и сановими:

38:8.2 (423.2) 1. *Кандидати за възход.* Тези същества по самата си природа са кандидати за придобиване на серафически статут. Херувимите и сановимите от този тип са великолепни, макар че по своето вътрешно дарование не съответстват на серафимите, но усърдието и натрупаният опит могат да им помогнат да се издигнат до пълен серафически статут.

38:8.3 (423.3) 2. *Промеждутъчни херувими.* Не всички херувими и сановими притежават равен потенциал за възход: ангелите от дадена група са ограничени по силата на вродени качества. Мнозинството от тях ще остане херувими и сановими, макар че по-надарените индивиди ще могат, в ограничени предели, да постигнат серафическо служене.

38:8.4 (423.4) 3. *Моронтийни херувими.* Тези „четвърти същества“ от ангелската категория винаги съхраняват своите полуматериални качества. Както и повечето от техните събратя от промеждутъчните категории, те ще продължават да остават херувими и сановими до пълната реализация на Върховното Същество.

38:8.5 (423.5) Ако втората и трета група в определен смисъл са ограничени по отношение на потенциала на растеж, то кандидатите за възход са способни да достигнат висотите на серафическо служене във вселената. Много от поопитните от тези херувими се прикрепват към серафическите хранители на съдбата и по такъв начин стъпват на пътя за постигането на статута на Учителите от Обителските Светове според това, как висшестоящите серафими напускат тези сфери. В свое разпореждане

пазителите на съдбата нямат за помощници херувими и сановими, когато техните смъртни подопечни постигнат моронтиен живот. А когато другите типове еволюционни серафими получат достъп до Сферата на Серафимите и до Рая, преди да се простят с Небадон, те са длъжни да оставят тук своите бивши подчинени. Такива напуснати херувими и сановими обикновено преминават през обятията на вселенския Майчински Дух, благодарение на което те придобиват серафически статут, равен на статута на Учителите от Обителските Светове.

38:8.6 (423.6) Когато херувимите и сановимите, изпълняващи задълженията на Учители от Обителските Светове и преминали в миналото през обятията на Майчинския Дух, в течение на дълго време служат в моронтийните сфери – от низшата до висшата, а също и при препълване на техния салвингтонски корпус, Ясната Утринна Звезда призовава при себе си преданите слуги на създанията на времето. Давайки клетва, която предшества трансформацията на личността, тези по-подготвени и старши херувими и сановими – в групи от по седем хиляди, повторно се приемат в обятията на Вселенския Майчински Дух, излизайки от попечителството на техните пълномощни серафими. От този момент за тези претърпели второ раждане херувими и сановими се открива път за служене на серафимите, включващ всички свързани с Рая възможности. Те могат да се назначават като пазители на съдбата на смъртните същества и ако смъртният подопечен придобие спасение, то тези ангели получават възможността да достигнат Сферата на Серафимите и

седемте кръга на серафически постижения – даже до Рая и Корпуса за Завършили.

9. Промеждутъчните Създания

38:9.1 (424.1) Съществува трояка класификация на промеждутъчните създания: стриктно погледнато, те се отнасят към класа на възходящите Божии Синове; фактически те се причисляват към категориите на постоянните жители, докато функционално се смятат за попечителски духове на времето – благодарение на съкровената им и ефективна връзка с ангелското войнство в служенето на смъртните обитатели от индивидуалните светове на пространството.

38:9.2 (424.2) Тези уникални създания съществуват в повечето обитаеми светове и винаги се срещат на десетичните планети или на планетите за експериментален живот – такива като Урантия. Съществуват два типа промеждутъчни създания – първични и вторични, и те се появяват по следния начин:

38:9.3 (424.3) 1. *Първични промеждутъчни създания* – по-духовната група; в известен смисъл се състои от стандартизирана категория същества, получавани посредством единна методика, извлечена от възходящите смъртни, съставляващи обкръжението на Планетарните принцове. Броят на първичните промеждутъчни създания винаги е петдесет хиляди същества и нито една планета, ползваща се от техните услуги, не разполага с по-голяма група.

38:9.4 (424.4) 2. *Вторични промеждутъчни създания* – по-материална група, броят на която в различните светове се колебае в широки граници, макар като средно да съставлява около петдесет хиляди. Тези същества се създават чрез различни методи с използването на планетарни биологични облагородители – Адам и Ева, или от тяхното непосредствено потомство. Съществуват не по-малко от двадесет и четири различни начина, използвани при сътворението на тези вторични промеждутъчни създания в еволюционните светове на пространството. Произходът на такава група на Урантия бил необичаен и удивителен.

38:9.5 (424.5) Нито една от тези групи не е еволюционна случайност. И двете играят важна роля в предопределените планове на творците на вселената, а тяхната поява в благоприятен момент във формиращите се светове съответства на изначалните проекти и планове за развитие на надзираващите Носители на Живота.

38:9.6 (424.6) Първичните промеждутъчни създания се хранят с интелектуална и духовна енергия посредством ангелската методика и са еднакви по интелектуален статут. Седемте спомагателни духа на разума не осъществяват контакт с тях. И само шестият и седмият духове – на поклонението и мъдростта, са способни да помагат на вторичната група.

38:9.7 (424.7) Вторичните промеждутъчни създания се хранят с физическа енергия посредством адамическия метод, като се включват към духовните контури по метода на серафимите и биват снабдявани с моронтиен разум от преходен тип. Сред тях се отделят четири физически типа,

седем духовни категории и дванадесет нива на интелектуално реагиране на съвместното служене на двата последни спомагателни духа и моронтийния разум. Тези различия определят разнообразието на техните дейности и планетарни назначения.

38:9.8 (424.8) Първичните промеждутъчни създания повече напомнят ангели, отколкото смъртни; вторичните категории са много по-близки до хората. Всяка категория оказва безценна помощ на другата при изпълнението на техните разнообразни планетарни задачи. Първичните попечители са способни да сътрудничат с управляващите контури и регулаторите както на моронтийна, така и на духовна енергия. Вторичната група може да установява работни връзки само с физическите регулатори и управляващите материалните кръгове. Но тъй като всяка категория промеждутъчни създания е способна да постига абсолютно синхронна връзка с другата категория, то на всяка от тях е достъпен практически целият енергиен диапазон – от грубата физическа сила на материалните светове, през преходните фази вселенска енергия, до върховните сили на духовната реалност на небесните сфери.

38:9.9 (425.1) Пропастта, разделяща световите на материята и духа, в съвършенство се покрива от последователна верига, състояща се от смъртния човек, вторично промеждутъчно създание, първично промеждутъчно създание, моронтиен херувим, промеждутъчен херувим и серафим. В личния опит на отделния смъртен тези различни нива несъмнено стават повече или по-малко

единни, както и лично значими, благодарение на незабележимите и тайнствени действия на божествения Настройчик на Съзнанието.

38:9.10 (425.2) В нормалните светове първичните промеждутъчни създания осъществяват събиране на информация и организират почивката на Планетарния Принц, докато вторичните попечители поддържат сътрудничество с адамическия режим, подпомагайки развитието на прогресивната планетарна цивилизация. В случаи като този с предателството на Планетарния Принц и предателството на Материалния Син, което станало на Урантия, промеждутъчните създания стават стражите на Властелина на Системата и служат под направляващото ръководство на същество, изпълняващо задълженията на планетарен опекун. Но само в три други свята на Сатания тези същества функционират като единна група под общо ръководство, подобно на обединените промеждутъчни попечители на Урантия.

38:9.11 (425.3) В многобройните индивидуални светове на вселената както първичните, така и вторичните промеждутъчни създания се занимават с разнообразен и различен планетарен труд, но на нормални и обикновени планети тяхната дейност съществено се отличава от задълженията, които те изпълняват в изолирани сфери – такива като Урантия.

38:9.12 (425.4) Първичните промеждутъчни създания – това са планетарните историци, които от пристигането на Планетарния Принц до настъпването на епохата на устойчивото съществуване в светлината и живота създават

демонстрационни процеси и картини на планетарната история за експозициите в столичните светове на системите.

38:9.13 (425.5) Промеждутъчните създания остават дълго в обитаемите светове, но ако оправдаят доверието, то в края на краищата и със сигурност тяхното многовековно служене, насочено към поддържане владичеството на Сина-Създател, не остава неотбелязано; те получават дължимото възнаграждение за своята търпелива опека на материалните смъртни в техния пространствено-времеви свят. Рано или късно всички достойни промеждутъчни създания биват привеждани в ранг възходящи Божии Синове и в необходимото време започват дълго непознато пътешествие към Рая в обществото на същите тези смъртни с животински произход, техните земни братя, които те толкова ревностно са охранявали и на които толкова успешно са служили в течение на своето дълго пребиваване на планетата.

38:9.14 (425.6) [Представено от Мелхиседек, действащ по молба на главата на серафическите войнства на Небадон.]

Документ 39. Серафическите войнства

39:0.1 (426.1) ДОКОЛКОТО ни е известно, задачата на Безкрайния Дух във вида, в който той е олицетворен в столицата на локалната вселена, създава еднообразно съвършени серафими. Но по силата на неизвестни ни причини на това серафическо войнство е свойствено голямо разнообразие. Това разнообразие може да бъде следствие от неведомо вмешателство на еволюиращото

емпирично божество; ако това е така, то ние не можем да го докажем. При все това ние виждаме, че серафимите, преминали през изпитания и тренировка в процеса на обучение и подготовка, неизменно се подразделят на седем ясно изразени групи:

39:0.2 (426.2) 1. Върховни серафими.

39:0.3 (426.3) 2. Висшестоящи серафими.

39:0.4 (426.4) 3. Старши серафими.

39:0.5 (426.5) 4. Управляващи серафими.

39:0.6 (426.6) 5. Планетарни помощници.

39:0.7 (426.7) 6. Преходни попечители.

39:0.8 (426.8) 7. Серафими на бъдещето.

39:0.9 (426.9) Едва ли ще бъде вярно, ако кажем, че който и да е серафим стои по-ниско от ангела или от която и да е друга група. Но на първо време ангелът е ограничен от класификационната група на изначално и присъщо нему служене. Моят серафически партньор по подготовката на настоящия документ, Манотия, е върховен серафим и винаги е действал само като върховен серафим. Посредством прояви на усърдие и предано служене той последователно е преминал всичките седем вида серафическо служене, вземайки участие практически във всички области на откритата за серафимите дейност, и понастоящем заема поста помощник на главата на серафимите на Урантия.

39:0.10 (426.10) На хората понякога им е трудно да повярват, че дадената при сътворението способност за служене на по-високо ниво не предполага непременно способност за функциониране на относително по-ниски нива на служене. Човекът започва живота си като безпомощно дете; затова всяко негово смъртно постижение задължително включва целия предшестваш опит; серафимите нямат такъв „довъзрастен“ живот – нямат детство. И при все това те са емпирични създания и с помощта на опита и допълнителното образование могат да повишат своите божествени, дарени способности чрез емпирично придобиване на функционални навици в един или няколко вида серафическо служене.

39:0.11 (426.11) Получавайки съответните пълномощия, серафимите биват определяни в резерва на своята класификационна група. Планетарните и управляващите серафими обикновено служат дълго време в своя изначален статут, но колкото е по-високо нивото на предопределената функция, с толкова по-голяма настойчивост се стремят ангелските попечители към назначаване на низшите нива на вселенското служене. Особено желани са за тях назначенията в резерва на планетарните помощници и в случай на положително решение те постъпват в небесните училища към резиденциите на Планетарния Принц на един от еволюционните светове. Тук те пристъпват към изучаването на езиците, историята и местните обичаи на човешките раси. Серафимите трябва да получават знания и да натрупват опит до голяма степен така, както и хората. По отношение на някои от атрибутите на личността те са

близки до вас. И всички те жадуват да започнат от самото начало, от низшето ниво на служене, което им позволява да се надяват на постигане в бъдеще на най-висшето ниво на емпирично предназначение.

1. Върховните Серафими

39:1.1 (427.1) Тези серафими се отнасят към върховната от седемте разкрити категории ангели на локалната вселена. Те функционират в седем групи, всяка от които е тясно свързана с ангелските попечители на Серафическия Корпус на Завършилите:

39:1.2 (427.2) 1. *Попечители на Синовете и Духовете.* Първата група върховни серафими се назначава на служба при върховните Синове и същества, произлезли от Духа, постоянно пребиваващи и функциониращи в локалната вселена. Тази група ангелски попечители също обслужва Вселенския Син и Вселенския Дух и е тясно свързана с информационния корпус на Ясната Утринна Звезда – главния вселенски изпълнител на обединената воля на Сина-Създател и Съзидателния Дух.

39:1.3 (427.3) Назначени в помощ на висшестоящите Синове и Духове, тези серафими по естествен начин са свързани с обширната служба на Райските Авоналовци – божествени потомци на Вечния Син и Безкрайния Дух. Тези висшестоящи и опитни серафими съпровождат Райските Авоналовци във всички арбитражни и посвещенчески мисии, занимавайки се в такива случаи с подготовка и провеждане на работите, свързани с края на планетарния съдебен период и откриването на новата ера. Но те не

вземат участие в раздаването на правосъдие, което може да стане при такава смяна на съдните периоди.

39:1.4 (427.4) *Посвещенчески персонал.* Когато Райските Авоналовци, но не Синове-Създатели, изпълняват мисията на посвещението, винаги ги съпровожда посвещенчески персонал от 144 серафима. Тези 144 ангела ръководят всички останали попечители на Сина и Духа, които могат да имат отношение към мисията на посвещението. В подчинение на въплътения Божий Син, изпълняващ планетарното посвещение, могат да се намират легиони ангели, но всички тези серафими се управляват и възглавяват от 144 члена посвещенчески персонал. Върховните категории ангели – свръхнафими и секонафими, могат също да съставляват част от войнството на помощниците и макар техните мисии да се отличават от мисиите на серафимите, цялата тази дейност се координира от посвещенческия персонал.

39:1.5 (427.5) Тези помощници се отнасят към серафимите на завършилите; всички те са пресекли кръга на Сферата на серафимите и са достигнали Серафическия Корпус на Завършилите. Те също така са преминали по-нататъшна специална подготовка, която им позволява да се справят с трудностите и критичните ситуации, свързани с посвещенията на Божиите Синове в името на прогреса на децата на времето. Всички подобни серафими са достигнали Рая и личните обятия на Втория Източник и Център – Вечния Син.

39:1.6 (427.6) Серафимите в равна степен се стремят към назначение в мисиите на въплътени Синове и прикрепване

като пазители на съдбата на смъртните създания; последните са най-сигурният пропуск на серафима за Рая, докато членовете на посвещенческия персонал са се издигнали до най-висшето служене в локалната вселена, възможно за достигналите Рая серафими на завършването.

39:1.7 (428.1) *2. Съдебни Съветници.* Тук се отнасят серафическите съветници и помощници, участващи във всички видове раздаване на правосъдие – от миротворческите комисии до върховните съдилища на света. В задачата на такива съдилища влизат не произнесените наказателни присъди, а изясняването на обективните различия в мнението и издаването на декрети за вечно продължаване на живота на възходящите смъртни. Задължение на съдебните съветници е да следят за безпристрастното изложение и милосърдно разглеждане на всички обвинения по адрес на смъртните създания. В тази си дейност те са тясно свързани с Върховните Упълномощени – слелите се с Духа смъртни, които служат в локалната вселена.

39:1.8 (428.2) Серафическите съдебни съветници служат изключително като защитници на смъртните. Това се обяснява не с нечие тенденциозно, несправедливо отношение към низшите създания на световите, а с това, че макар правосъдието да предполага провеждане на съдебно дирене по всяка простъпка, извършена при възхода към божествено съвършенство, милосърдието изисква справедливо решение, отчитащо природата на създанието и божественото му предназначение. Тези ангели са тълкуватели и илюстратори на елемента милосърдие,

присъщо на божественото правосъдие – справедливост, основана на знаенето на принципни факти, отнасящи се към личните мотиви и особеностите на човешките раси.

39:1.9 (428.3) Тази категория ангели служи на всички нива, започвайки със съветите на Планетарните Принцове и завършвайки с върховните съдилища на локалната вселена, докато техните партньори по Серафически Корпус на Завършилите действат във върховните сфери на Орвонтон, чак до съдилищата на Извечно Древните на Уверса.

39:1.10 (428.4) 3. *Вселенски консултанти.* Това са истински приятели и съветници на тези възходящи създания, които правят последно спиране в Салвингтон, в своята родна вселена, в преддверието на откриващото се пред тях духовно пътешествие в обширната свръхвселена Орвонтон. В такова време много от възходящите създания ги посещава чувство, което може да се сравни с известното на смъртния човек чувство на носталгия. Назад остават преминатите сфери, световете, познати от продължителното служене и завършването на моронтийното ниво; напред лежи мамещата тайна на една по-голяма и обширна вселена.

39:1.11 (428.5) Задачата на вселенските консултанти е да спомагат за прехода на възходящите странстващи от придобитото ниво вселенско служене към непридобитото, да помагат на тези странстващи да внасят постоянни, бързо променящи се поправки в разбирането на значението и ценностите, неотменими от осъзнаването на тази истина, че духовното същество на първата степен се намира не в

края – кулминационната точка на моронтийния възход в локалната вселена, а в самата основа на дългата стълба на духовното извисяване към Всеобщия Баща и Рая.

39:1.12 (428.6) Много от випускниците на сферата на Серафимите – членове на Серафическия Корпус на Завършилите, са свързани с тези серафими и се занимават с широка преподавателска дейност в някои салвингтонски училища, отнасящи се към подготовката на създания на Небадон към взаимоотношенията в следващата вселенска епоха.

39:1.13 (428.7) 4. *Съветници по обучението.* Тези ангели са безценни помощници на корпуса за духовни учители на локалната вселена. Съветниците по обучението са секретари на всички категории учители – от Мелхиседек и Троичните Синове-Учители до моронтийните смъртни, които се назначават като помощници на тези от своите събратя, които са малко по-ниско от тях на стълбата на възхода. Отначало вие ще *видите* тези младши серафими на обучението в един от седемте обителски свята, обкръжаващи Йерусем.

39:1.14 (428.8) Тези серафими стават партньори на регионалните ръководители на многобройни образователни и подготвителни организации на локалните вселени и крупните контингенти на тези създания се намират в разпореждане на преподавателите на седемте подготвителни свята на локалната система и седемдесетте образователни сфери на съзвездията. Тази опека обхваща всички нива чак до индивидуалните светове. Тези съветници на висшите серафими помагат даже на

истинските и предани учители на времето и често ги съпровождат.

39:1.15 (429.1) Четвъртото посвещение на Сина-Създател в образа на създание премина като съветник по обучение на висшия серафим на Небадон.

39:1.16 (429.2) 5. *Ръководители на мисии.* От време на време ангелите, служещи в еволюционните и архитектурни светове, в които има създания, създават избран орган от 144 висши серафима. Този върховен съвет от ангели координира въпросите на автономното служене и мисията на серафимите. Тези ангели възглавяват всички серафически асамблеи, събираеми по силата на служебно задължение или за изразяване на поклонение.

39:1.17 (429.3) 6. *Регистратори.* Тук се отнасят официалните регистратори на върховните серафими. Много от тези висши ангели са родени с напълно развити умения на регистратори; други са получили това отговорно назначение благодарение на усърдно учене и предано изпълнение на сложните задължения, докато са прикрепени към низови или изискващи по-малка отговорност категории.

39:1.18 (429.4) 7. *Свободни попечители.* Множество свободни попечители от висшите категории са автономни помощници на архитектурните сфери и обитаемите планети. Такива попечители доброволно удовлетворяват колебанията на необходимостта от услуги на върховните серафими, съставлявайки по този начин общия резерв от тази категория.

2. Висшестоящите Серафими

39:2.1 (429.5) Своего название висшестоящите серафими са получили не поради това, че в някакъв смисъл качествено превъзхождат останалите категории ангели, а защото отговарят за дейността на локалната вселена на по-висше ниво. Изключително много серафими от първите две групи на този корпус са постигнали такъв статут – това са ангели, служили във всички фази на подготовка и върнали се към възвишено назначение като ръководители на своите събратя в сферата на своята предишна дейност. Доколкото Небадон е млада вселена, тази категория тук е немногобройна.

39:2.2 (429.6) Висшестоящите серафими функционират в следните седем групи:

39:2.3 (429.7) 1. *Информационен корпус*. Тези серафими се отнасят към личното обкръжение на Гавраил, Ясната Утринна Звезда. Той обхваща цялото пространство на локалната вселена, събирайки в световите информация, от която Гавраил се ръководи в съветите на Небадон. Те представляват информационен корпус от могъщи войнства, възглавявани от Гавраил като наместник на Сина-Владетел. Тези серафими нямат пряка връзка нито със системите, нито със съзвездията, а тяхната информация се направлява непосредствено от Салвингтон по непрекъснат, пряк и независим кръг.

39:2.4 (429.8) Информационните корпуси на различните локални вселени са способни да осъществяват и осъществяват взаимовръзка, но тази възможност е ограничена само в

пределите на съответната свръхвселена. Съществува диференциал на енергия, ефективно разделящ сферата на дейност на различните свръхправителства. Обикновено една свръхвселена може да общува с друга само при посредничеството на Райския информационен център.

39:2.5 (430.1) *2. Гласът на Милосърдието.* Милосърдието е основен принцип на служенето на серафимите и помощта на ангелите. Затова е напълно естествено съществуването на корпус от ангели, които по особен начин изобразяват милосърдие. Тези серафими са истинските милосърдни попечители на локалните вселени. Те са духовните лидери, които укрепват висшите подбуди и благочестиви емоции на хора и ангели. Понастоящем всички управляващи такива легиони същества се отнасят към серафимите на завършването и са също така опитни пазители на съдбата на смъртните; тоест всяка ангелска двойка е охранявала поне една душа с животински произход в течение на живота ѝ в плът, а впоследствие е пресякла кръга на Сферата на Серафимите и е била зачислена в Серафическия Корпус на Завършилите.

39:2.6 (430.2) *3. Духовни координатори.* Третата група висшестоящи серафими е базирана в Салвингтон, но действа на всяко място в локалната вселена, където тяхната служба може да се окаже плодотворна. Макар че техните задачи основно са духовни и поради това човешкият разум е неспособен истински да ги осъзнае, вие ще успеете в някаква степен да осмислите тяхното служене, ако ви обясним, че на тези ангели се поверява подготовката на пребиваващите в Салвингтон възходящи

създания за тяхното последно преместване в локалната вселена – от най-висшето моронтийно ниво до статута на новородено духовно същество. Така както проектиращите разума в обителските светове помагат на продължаващите живота си създания да се приспособят към потенциала на моронтиен разум и ефективно да го използват, така и серафимите запознават в Салвингтон випускниците на моронтия с новопридобитите способности на разума на духа. И с това далеч не се изчерпва тяхното служене на възходящите смъртни.

39:2.7 (430.3) 4. *Младши учители.* Младшите учители са помощници и партньори на своите събратя-серафими – съветници по обучение. Освен това те са лично свързани с широката система за образование на локалната вселена, особено със седмokratната програма за обучение, която се използва в обителските светове на локалните системи. Великолепен корпус от такива серафими действа на Урантия, като укрепва и продължава делото на истината и праведността.

39:2.8 (430.4) 5. *Транспортиращи.* Всяка група попечителски духове има свой транспортен корпус и служенето на тези ангелски категории се заключава в транспортирането на такива личности, които сами по себе си са неспособни да се преместват от една сфера на друга. Петата група висшестоящи серафими, установени в Салвингтон, са пресичащи пространството транспортни ангели, извършващи преходи от и до столицата на локалната вселена. Както и останалите видове висшестоящи серафими, някои са били създадени като такива, докато

други са се издигнали на това ниво от низшите или по-малко надарени групи.

39:2.9 (430.5) „Енергомощността“ на серафимите е напълно достатъчна за локалната вселена и даже за свръхвселената, но те никога не биха могли да осигурят достатъчно количество енергия за такова дълго пътешествие, както пресичането на пространството между Уверса и Хавона. Толкова изморителен път изисква особени възможности от първичния секонафим, дарен със способности за транспортиране. По пътя транспортиращите поемат необходимата за полета енергия и възстановяват собствената си енергия след края на пътешествието.

39:2.10 (430.6) Даже в Салвингтон възходящите смъртни нямат като собствени формите, необходими за индивидуално преместване. За придвижване от свят до свят възходящите създания зависят от серафическия транспорт чак до потапянето в последния сън на вътрешния кръг на Хавона и пробуждането във вечността на Рая. След това вие няма да зависите от ангелите за преместване от една вселена в друга.

39:2.11 (430.7) Има нещо общо между процеса серафимиране и смъртта или съня, с изключение на това, че в покоя на преноса присъства автоматическият елемент време. В течение на серафическия покой вие пребивавате в осъзнато-безсъзнателно състояние. Но Настройчикът на Мисълта се намира в пълно съзнание, нещо повече – той е изключително ефективен, тъй като вие не сте способни да се съпротивлявате, да противодействате или по друг начин

да възпрепятствате неговия творчески и преобразяващ труд.

39:2.12 (431.1) При серафическия пренос вие заспivate за определен срок и в необходимия момент се събуждате. Продължителността на пътешествието в течение на съня на преноса е невестествена. Вие не усещате течението на времето. Сякаш сте заспали в транспортно средство в един град и, спокойно отпочинали си през нощта, сте се събудили в друга, отдалечена столица. Вие сте пътешествали, докато сте били заспали. Така с помощта на транспортния серафим вие пресичате пространството, намирайки се в състояние на покой-сън. Сънят на преноса възниква благодарение на връзката на Настройчиците със серафическите транспортиращи.

39:2.13 (431.2) Ангелите са неспособни да пренасят подвластни на температурни въздействия тела от плът и кръв, каквито сте вие понастоящем, но те могат да пренасят всички останали форми – от низшите моронтийни до висшите духовни. Те не действат в случай на естествена смърт. Когато земният ви път се приближава към своя край, тялото ви остава на тази планета. Вашият Настройчик на Мисълта продължава до недрата на Отеца, а тези ангели имат пряко отношение към последващото възстановяване на вашата личност в идентификационния обителски свят. Там вашето ново тяло е моронтийна форма, която може да бъде пренасяна от серафимите. Вие „засявате смъртно тяло“ в гроба, а „жънете моронтийна форма“ в обителския свят.

39:2.14 (431.3) *6. Регистратори.* Тези личности имат особено отношение към приема, запазването и по-нататъшното изпращане на данните, засягащи Салвингтон и обединените с него светове. Освен това те служат и като специални регистратори, обслужващи свръхвселенските групи същества и върховни личности, а също така изпълняват задълженията на чиновници в съдилищата на Салвингтон и са секретари на салвингтонските управители.

39:2.15 (431.4) *Операторите на връзки* – тези, които приемат и изпращат съобщения, са специализирано подразделение на серафическите регистратори, изпращащи съобщения и разпространяващи важна информация. Дейността на операторите по връзките има сложен характер: те използват такъв брой кръгове, че по едни и същи енергийни линии могат едновременно да преминават до 144 000 съобщения. Те използват върховния идеографичен метод на свръхафическите регистратори и с помощта на тези общи символи поддържат двустранна връзка както с координаторите на информация от броя на третичните свръхнафими, така и с прославените координатори на информация от Серафическия Корпус на Завършилите.

39:2.16 (431.5) Така серафическите регистратори от висшестоящата категория осигуряват тясна връзка с информационните корпуси на своята категория и с всички подчинени регистратори, докато системата за далечна връзка им позволява да поддържат постоянен контакт с върховните регистратори на свръхвселената и чрез този канал – с регистраторите на Хавона и пазителите на

знанията в Рая. Много от членовете на висшестоящата категория регистратори са серафими, повишили своя статут след изпълнението на аналогични задължения на по-низшите вселенски нива.

39:2.17 (431.6) *7. Резерви.* В Салвингтон се поддържат крупни резерви от всички типове висшестоящи серафими, които във всяка минута могат да бъдат изпратени в най-отдалечените светове на Небадон по нареждане на ръководителя на мисията или управляващите вселената. Освен това резервните корпуси висшестоящи серафими – по нареждане на главата на Ярките Вечерни Звезди, предоставят куриери, на които се поверява запазването и изпращането на всички лични съобщения. Локалната вселена е изцяло осигурена със съответните средства за моронтийна връзка, но някои съобщения винаги трябва да се доставят от лични куриери.

39:2.18 (432.1) Основните резерви за цялата локална вселена се съдържат в серафическите светове на Салвингтон. Този корпус включва всички типове и всички групи ангели.

3. Старшите Серафими

39:3.1 (432.2) Тази разностранна категория вселенски ангели се назначава само за служене в съзвездията. Тези умели попечители създават свои центрове в столиците на съзвездията, но действат по цялата Небадон в интересите на тези сфери, в които изпълняват своята служба:

39:3.2 (432.3) *1. Старши помощници.* Първата категория старши серафими се назначава за участие в съвместния труд на

Бащите на Съзвездията и те неизменно служат като умели помощници на Всевишните. Дейността на тези серафими на първо място е свързана с обединението и стабилизацията на цялото съзвездие.

39:3.3 (432.4)

2. *Правни прогнозисти.* Интелектуалното основание на правосъдието е законът, а в локалните вселени законът се формира в законодателните асамблеи на съзвездията. Тези съвещателни органи се занимават със систематизация и официално обнародване на основните закони на Небадон, призвани да осигурят максималната възможна координация на цялото съзвездие съобразно с неизменната политика на невмешателство в свободния нравствен избор на личностните създания. В задълженията на втората категория старши серафими влиза осигуряването на законодателите с прогнози относно това как всеки предполагаем законотворчески акт ще повлияе върху живота на притежаващите свободна воля създания. Те добре се справят със своята служба благодарение на големия опит, натрупан в локалните системи и обитаемите светове. Тези серафими не търсят никакви особени привилегии за една или друга група, а се явяват пред небесните законодатели, за да се изкажат от името на този, който не може да присъства и да се изкаже сам. Даже смъртният човек е способен да внесе принос в развитието на вселенския закон, тъй като същите тези серафими достоверно и изчерпателно описват това, което може да представлява преходните и съзнателни желания на човека, но съответства на истинските стремежи на вътрешния глас на човека — еволюиращата моронтийна душа на материалния смъртен в световите на пространството.

39:3.4 (432.5)

3. *Социални организатори.* Започвайки с индивидуалните планети и свършвайки със светове за моронтийна подготовка, тези серафими се трудят над укрепването на всички неподправени социални връзки, като съдействат за социалната еволюция на вселенските създания. Това са тези ангели, които се стремят да освободят обединението на разумните същества от всичко изкуствено и едновременно се опитват да облекчат взаимното общуване на волевите създания върху основата на действително самопостижение и истинско взаимно уважение.

39:3.5 (432.6)

Социалните организатори правят всичко, което е по силите им, за обединяване на подходящите индивиди с цел създаване на земята на ефективни и хармонични работни групи; и понякога такива групи се създават и в обителските светове за продължаване на тяхната плодотворна работа. Но не винаги тези серафими постигат своята цел; не винаги им се отдава да съберат заедно тези, които биха могли да образуват идеална група за постигане на дадена цел или за изпълнение на определена задача. В такива случаи им се налага да използват най-доброто от това, което имат в наличност.

39:3.6 (432.7)

Тези ангели продължават своето служене в обителските и по-висши светове на моронтия. Тях ги интересува всяко начинание, имащо отношение към прогреса в моронтийните светове и обединяващо три или повече личности. Две същества се разглеждат като действащи върху основата на брачен съюз или върху основата на допълващи или на партньорски отношения. Но

когато за служене се обединят три или повече личности, те представляват социален проблем и затова преминават в сферата на пълномощия на социалните организатори. В Едемия съществуват седемдесет класа от тези умели серафими и тези седемдесет класа служат в седемдесетте свята за моронтиен прогрес, обкръжаващи столичната сфера.

39:3.7 (433.1) *4. Възпитатели по етика.* Назначението на тези серафими е да укрепват и поощряват развитието на правилното разбиране от създанията на морала на междуличностните отношения, тъй като именно такъв е източникът и тайната на продължителния и целенасочен растеж на обществото и правителството – човешко или свръхчовешко. Тези възпитатели на етическа преценка действат където и да е и са навсякъде, където могат да принесат полза като доброволни съветници на планетарните управители и учители по програмата за обмен в подготвителните светове на системата. Но вие попадате под тяхното пълно ръководство след достигането до училищата на братствата в Едемия, където те ще задълбочат вашето разбиране на тези същите истини за приятелството, които тъкмо по това време вие усърдно ще изучавате чрез непосредствено общуване с унивипатите в социалните лаборатории на Едемия – седемдесетте спътника на столицата на Норлатиадек.

39:3.8 (433.2) *5. Транспортиращи.* Петата група старши серафими действат като транспортиращи личностите, доставяйки ги от столица до столица в съзвездията. По време на преместването от една сфера на друга такива

транспортни серафими могат по своя преценка да изменят скоростта и посоката на полета или даже мястото на назначение. Те не пресичат пространството като неодоушевени ракети. По време на своя космически полет те могат да прелетят един край друг без ни най-малка опасност от сблъскване. Те напълно контролират скоростта и направлението на полета и са способни да изменят даже местоназначението, получавайки съответното разпореждане от своите ръководители във всяко място на пресичане на информационните кръгове на вселената.

39:3.9 (433.3) Тези транспортни личности са устроени така, че могат едновременно да използват всичките три повсеместни енергийни канала, всеки от които осигурява скорост 299 790 километра в секунда. Така тези транспортиращи са способни да съвместят скоростта на енергията със скоростта на силата, развивайки средна скорост, която при продължителни пътешествия се колебае между 893 000 и почти 900 000 от вашите километри в секунда от вашето време. Скоростта се влияе от масата и близкото съседство на материята, а също и от силата и направлението на най-близките основни кръгове вселенска енергия. Съществуват многобройни типове сходни със серафимите създания, способни да пресичат пространството и да пренасят други, адекватно подготвени същества.

39:3.10 (433.4) 6. *Регистратори.* Серафимите от шестата категория действат като специални регистратори на събитията в съзвездието. Голям и деен корпус

функционира в Едемия – столицата на съзвездие Норлатиадек, към което се отнасят вашата система и планета.

39:3.11 (433.5) *7. Резерви.* Общите резерви старши серафими се намират в столичните светове на съзвездията. Такива ангелски резерви съвсем не бездействат; много от тях изпълняват задълженията на куриери при управителите на съзвездия; някои са прикрепени към салвингтонския резерв на свободните от изпълнение на задачи Ворондадек; други могат да се прикрепват към Синове-Ворондадек, изпълняващи специални поръчения – такива като длъжността на наблюдател, а понякога и на Най-Висшия регент на Урантия.

4. Управляващите Серафими

39:4.1 (434.1) Серафимите от четвърта категория се назначават за изпълнение на административни задължения в локалните системи. Те са изконни създания на столиците на системи, но се разполагат на големи групи в обителските и моронтийните сфери, а също и в обитаемите светове. Серафимите от четвърта категория по природа притежават необичайни административни способности. Те са умели помощници на управляващите по-долу стоящите сектори на вселенското правителство на Сина-Създател и се занимават предимно с проблемите на локалните системи и влизащите в тях светове. За изпълнението на тяхната служба те са организирани по следния начин:

39:4.2 (434.2) *1. Административни помощници.* Тези умели серафими са непосредствени помощници на Властелина на

Системата, първичния Син-Ланонандек. Те са безценни помощници, запознати в тънкости с изпълнителната дейност на столичния свят на системата. Те също така служат и като доверени лица на управителите на системи и много от тях извършват двупосочни рейсове до различни преходни светове и до обитаемите планети, като изпълняват многобройни поръчения за благо на системата и в интерес на физическото и биологично благополучие на нейните обитаеми светове.

39:4.3 (434.3) Освен това същите тези серафически управляващи се прикрепват към правителствата на управляващите светове – Планетарните Принцове. Повечето планети от дадена вселена се намират под юрисдикцията на вторичен Син-Ланонандек, но в някои светове, такива като Урантия, в претворяване божествения план са били допуснати пропуски. В случай на измяна на Планетарния Принц тези серафими се прикрепват към попечителските Мелхиседек, а също и към тези, които ги сменят, поемайки планетарните пълномощия. Днешният управител на Урантия има в свое разпореждане корпус от хиляда такива разностранни серафима.

39:4.4 (434.4) 2. *Съветници на правосъдието.* Това са тези ангели, които предоставят краткото изложение на свидетелските материали, засягащи вечното благополучие на хора и ангели, когато такива въпроси се повдигат за разглеждане в съдилищата на системите или планетите. Те изготвят показанията за всички предварителни слушания, засягащи продължаването на живота на смъртните – показания, които впоследствие се прилагат към делото и се

предават на висшестоящите съдии на вселената и свръхвселената. Във всички случаи, когато продължаването на живота на смъртния се намира под съмнение, защитата се изготвя от тези серафими, които в съвършенство разбират всички особености на всеки детайл във всеки пункт на обвинителния акт, съставен от извършителите на вселенското правосъдие.

39:4.5 (434.5) В задачата на тези ангели влиза не отмяна или отсрочка на правосъдието, а осигуряване на неговата безупречност в съчетание с великодушна и милосърдна справедливост по отношение на всички създания. Често серафимите действат в локалните светове, явявайки се пред арбитражното трио на миротворческите комисии – съдилища, предназначени за разрешаване на малки спорове. Много от тези, които преди това са служили като проводници на правосъдието в низшите сфери, по-късно се появяват като Гласове на Милосърдието във висшите сфери и в Салвингтон.

39:4.6 (434.6) По време на бунта на Луцифер в Сатания са били загубени малцина от съветниците на правосъдието, но повече от четвърт от останалите административни серафими и низшите категории серафически служители са били въведени в заблуждение и излъгани от софистиката на необузданата свобода на личността.

39:4.7 (434.7) 3. *Тълкуватели на космическо гражданство.* Когато възходящите смъртни завършат подготовката си в обителските светове, своя първи период на ученичество по вселенския път, на тях им се разрешава да изпитат временно удовлетворение от придобиването на

относителна зрелост – гражданство в столицата на системата. Макар постигането на всяка възходяща цел да е действително постижение, в перспектива такива цели представляват само километрични камъни по дългия възходящ път към Рая. Но колкото и относителен да е такъв успех, нито едно еволюционно създание никога не бива лишавано от пълно, макар и преходно удовлетворение от постигането на целта. От време на време при възхода към Рая възниква пауза, кратка почивка, по време на която вселенските хоризонти остават неподвижни, статутът на създанието – неизменен, и личността вкухва цялата сладост от постигането на целта.

39:4.8 (435.1) Първият от такива периоди по пътя на възходящия смъртен става на столицата на локалната система. В течение на тази пауза вие, като жител на Йерусем, се опитвате да изразите в живота на създание това, което сте придобили в течение на осемте предшестващи житейски преживявания, включвайки Урантия и седемте обителски свята.

39:4.9 (435.2) Серафическите тълкуватели на космическото гражданство водят новите жители в столиците на системи и помагат за задълбочаване на разбирането на отговорността, с която е свързано управлението на вселената. Освен това тези серафими тясно сътрудничат с влизащите в управлението на системата Материални Синове, когато те обясняват на материалните смъртни от обитаемите светове отговорността и морала на космическото гражданство.

39:4.10 (435.3) *4. Възпитатели по морал.* В обителските светове вие започвате да се обучавате на самоуправление за благо на всички заинтересувани страни. Вашият разум се учи на сътрудничество, учи се на планиране съвместно с други, по-мъдри същества. В столицата на системата серафическите учители още повече ще усилят вашето разбиране на космическия морал – за взаимодействието на свободата и предаността.

39:4.11 (435.4) Какво е преданост? Тя е плод на разумно признание на вселенското братство; невъзможно е така много да получаваш и нищо да не даваш в замяна. Според вашия възход по стълбата за развитие на личността отначало вие се учите да бъдете предани, след това да обичате, след това – да се държите като синове, и едва след това можете да бъдете свободни; но само след като станете завършващ и придобиете съвършенство на предаността, вие ще успеете да въплътите в себе си окончателния характер на свободата.

39:4.12 (435.5) Тези серафими разкриват плодотворността на търпението: това, че стагнацията означава сигурна смърт, но и че твърде бързият растеж е не по-малко самоубийствен; че както капката вода пада от по-високо ниво на по-ниско и, продължавайки да се стича, попада все по-ниско, извършвайки последователно няколко кратки падания, така в моронтийните и духовни светове прогресът неотклонно върви нагоре – също толкова бавно и също на такива постепенни етапи.

39:4.13 (435.6) Описвайки смъртния живот на обитаемите светове, възпитателите по морал го представят като

неразривна верига, състояща се от много звена. Вашето кратко пребиваване на Урантия, на тази сфера на младенчество на смъртните, представлява само отделно звено – най-първото от дългата верига, която ще се простре през вселените и вечните епохи. Важно е не само това, което научавате в този живот; важен е самият опит от изживяването на този живот. Даже изпълняваната в този живот *работа*, при цялата ѝ огромна важност, има по-малко значение, отколкото *начинът* на нейното изпълнение. Не съществува материално възнаграждение за праведен живот, но има огромно удовлетворение – съзнание за постигнатото, и то превъзхожда всяка възможна материална награда.

39:4.14 (435.7) Ключовете за Царството небесно са: честност, повече честност и още повече честност. Тези ключове ги има всеки човек. Хората ги използват – повишават своето духовно ниво посредством решения, нови решения и още по-нови решения. Върховният нравствен избор е изборът на върховната възможна ценност и винаги, във всяка и във всички сфери, се заключава в изпълнението на Божията воля. Ако човекът прави такъв избор, той вече *е* велик, независимо дали е най-скромният жител на Йерусем, или даже последният от смъртните на Урантия.

39:4.15 (436.1) *5. Транспортиращи.* Това са транспортни серафими, действащи в локалните системи. Във вашата система, Сатания, те пренасят пътници, извършвайки двупосочни рейсове от Йерусем, и изпълняват други функции на междупланетни транспортиращи. Не минава и ден, в който един от транспортните серафими на Сатания

да не остави на Урантия стажант или някакъв друг духовен или полудуховен пътешественик. Същите тези пресичащи пространството същества винаги ще ви доставят в различните светове на столичния комплекс на системата, а когато завършите своето Йерусемско назначение, ще ви пренесат по-далеч – до Едемия. Но при никакви обстоятелства те няма да ви доставят обратно в света на вашия човешки произход. Смъртните никога не се връщат на своята родна планета до завършването на съдния период, отнасящ се до тяхното временно съществуване, а в случай че се завърнат в течение на един от следващите периоди, то тях ги съпровожда транспортен серафим от столичния комплекс на вселената.

39:4.16 (436.2) *6. Регистратори.* Тези серафими са пазители на съставените от три части архиви на локалните системи. Дворецът на архивите в столицата на системата представлява уникална конструкция, една трета от която е материална и се състои от светещи метали и кристали; едната му трета е моронтийна и изготвена с помощта на съединяване на духовните и материални енергии, превишаващи обаче диапазона на човешкото зрение; още една негова трета част е духовна. Регистраторите от съответната категория възглавяват и поддържат тази състояща се от три части система архиви. Възходящите смъртни на първо място се запознават с материалните архиви, Материалните Синове и преходните същества с по-висок статут получават достъп до моронтийните зали, докато серафимите и висшите духовни личности изучават архивите от духовната секция.

39:4.17 (436.3) *7. Резерви.* Значителна част от своето време намиращите се в Йерусем управляващи серафими на резервния корпус провеждат като духовни съпровождащи, посещавайки възходящите смъртни, неотдавна пристигнали от различните светове на системите – атестирани випускници на обителските светове. Беседите и общуването с тези много видели и много изпитали серафими от резервния корпус ще бъдат един от източниците на вашето наслаждение във ваканционните периоди на пребиваване в Йерусем.

39:4.18 (436.4) Именно благодарение на такива дружески взаимоотношения столицата на системата става толкова скъпа за възходящите смъртни. В Йерусем ви очаква първото взаимно общуване с Материалните Синове, ангелите и възходящите странстващи. Тук се установяват братски отношения между същества напълно духовни, полудуховни и още току-що разделили се с материалното съществуване. Смъртните форми тук са толкова видоизменени и човешкият диапазон реакции на светлината е разширен в такава степен, че осигурява взаимно възприятие и благожелателно личностно взаимно разбиране.

5. Планетарните помощници

39:5.1 (436.5) Центърът на тези серафими се намира в столицата на системата и макар че те са тясно свързани с местните адамически жители, основно получават назначения в служба на Планетарните Адамовци – биологическите или физически облагородители на материалните раси в еволюционните светове. Попечителската дейност на

ангелите става все по-интересна с приближаването до обитаемите светове и до действителните проблеми, с които се сблъскват мъжете и жените на времето, готвещи се да направят опит за постигане целите на вечността.

39:5.2 (437.1) Повечето планетарни помощници на Урантия биват отделени след краха на адамическия режим и серафическата опека на вашия свят в голяма степен е легнала върху плещите на управляващите, преходните попечители и пазителите на съдбата. Но серафическите помощници на проявилите се като отстъпници Материални Синове на вашия свят и досега служат на Урантия в следните групи:

39:5.3 (437.2) 1. *Гласове на Градината.* Всеки път, когато планетарната еволюция достига своето върхово биологическо ниво, се появяват Материалните Синове и Дъщери – Адамовците и Евите, за да спомогнат за по-нататъшното развитие на расите чрез привнасянето на своята превъзхождаща жизнена плазма. Планетарната резиденция на такива Адам и Ева получава названието Градината на Едем, а техните лични серафими често са известни като „гласове на Градината“. Тези серафими оказват неоценима служба на Планетарните Адамовци във всичките им планове за физическо и интелектуално развитие на еволюционните раси. След извършването от Адам на простъпката на Урантия някои от тези серафими били оставени на планетата и прикрепени към тези същества, към които са преминали пълномощията на Адам.

2. Духове на братството. Очевидно е, че след пристигането си в еволюционния свят Адам и Ева се сблъскват с колосалната задача за постигане на расова хармония и сътрудничество между различните раси. Рядко тези раси с различен цвят и природа посрещат плана за човешко братство с одобрение. Тези примитивни хора осъзнават мъдростта на мирните взаимоотношения само в резултат на по-зрелия човешки опит и преданото служене на серафическите духове на братството. Без тези серафими усилията на Материалните Синове по хармонизирането и развитието на расите на формиращия се свят биха били значително забавени. А ако вашият Адам беше следвал първоначалния план на развитието за Урантия, то понастоящем тези духове биха осъществили невероятни изменения на човешкия род. С оглед простъпката на Адам наистина е удивително, че тези серафими са могли да възпитат и възплътят братството, макар и в тази степен, в която то съществува днес при вас на Урантия.

3. Души на съгласието. Първото хилядолетие прогресивни усилия на еволюционния човек са отбелязани с чести борби. Мирното състояние не е естествено за материалните сфери. Планетите за пръв път осъзнават „мира на земята и добрата воля сред хората“ благодарение на служенето на серафическите души на съгласието. Макар ранните усилия на тези ангели на Урантия да са били в значителна степен провалени, Вевона – главата на душите на съгласието във времената на Адам, е бил оставен на Урантия и понастоящем е прикрепен към персонала на планетарния управляващ. Именно същият този Вевона като глава на архангелското войнство при

раждането на Михаил е възвестил: „Слава на Бога в Хавона, мир на земята и добра воля сред хората!“

39:5.6 (437.5) В по-развитите планетарни епохи тези серафими играят важна роля за замяна на идеята за изкуплението с концепцията на божествената съзвучност като философия на спасението на смъртните.

39:5.7 (437.6) 4. *Духове на доверието.* Подозрението е реакция, свойствена на примитивния човек; борбата на хората за оцеляване в ранните епохи на тяхното съществуване не спомага за естествена поява на доверие. Доверието е нова човешка придобивка, появила се в резултат от служенето на тези планетарни серафими на адамическия режим. Тяхната цел е внушаване на доверие в съзнанието на развиващите се хора. На Боговете е присъщо доверие; Всеобщият Баща с готовност доверява себе си – Настройчика на Съзнанието, на единението с човека.

39:5.8 (438.1) След неуспеха на Адам всички серафими от тази група били приведени в новия режим и оттогава продължават да се трудят на Урантия. Техните усилия не са били напразни, защото ние сме свидетели на установяването на цивилизация, която включва в себе си много от техните идеали за доверие.

39:5.9 (438.2) В по-прогресивните планетарни епохи тези серафими спомагат за признаването от човека на истината, че тайната на продължителното удовлетворение се крие в неизвестността. Те помагат на смъртните философи да осъзнаят, че в случаите, когато успехът на създанието в значително степен се определя от незнание, знаенето на

бъдещето би било колосална грешка. Те са развили вкуса на човека към прелестта на неизвестното, към романтиката и очарованието на неопределеното и неведомо бъдеще.

39:5.10 (438.3) 5. *Транспортиращи.* Планетарните транспортиращи обслужват отделни светове. Мнозинството серафимирани същества, доставяни на тази планета, са транзитни; те просто правят кратко спиране и са поверени на грижите на своите собствени социални серафически транспортиращи; но много такива серафими се намират постоянно на Урантия. Те са транспортни личности, които правят курсове между локалните планети – например, от Урантия до Йерусем.

39:5.11 (438.4) Вашата традиционна представа за ангелите се е образувала по следния начин. Преди самото настъпване на физическата смърт в съзнанието на човека понякога възниква явлението отражение и угасващото съзнание визуализира нещо, имащо образа на съпровождащия ангел, което незабавно се превежда с термините на обичайната представа за ангелите, съществуваща в съответния индивид.

39:5.12 (438.5) Погрешната идея, че ангелите притежават криле, не се дължи само на древните представи, че те трябва да имат крила, за да летят по въздуха. Понякога на хората се е разрешавало да наблюдават процедурата по подготовка на серафима за изпълнение на транспортната мисия и преданията за това в голяма степен определили урантийската представа за ангелите. Наблюдавайки подготовката на транспортен серафим за приемане на пътник за междупланетен преход, може да се види нещо,

което напомня за двоен набор от крила, простиращи се от главата до петите на ангела. В действителност тези “крила” са енергийни изолатори – антифрикционни екрани.

39:5.13 (438.6) Когато небесните същества трябва да преминат процедура на серафимиране за пренос от един свят към друг, те биват доставяни в намиращия се на сферата център за транспортни серафими, където – преминавайки необходимата регистрация – се потопяват в съня на преноса. В това време транспортният серафим заема хоризонтално положение непосредствено над енергийния полюс на планетата. Серафическите помощници умело поставят спящата личност направо на транспортния ангел, чиито екрани са широко разтворени. След това както горната, така и долната двойка екрани внимателно се затварят и регулират.

39:5.14 (438.7) И сега, под въздействието на преобразуватели и предаватели, се започва удивителното превръщане, в течение на което серафимът е готов да се влее в енергийните потоци на вселенските кръгове. За външния наблюдател той се заостря в двата края и дотолкова се обвива в кехлибарена светлина, че скоро става невъзможно да различиш серафимираната личност. Когато всичко е готово за изпращането, ръководителят на транспортния серафим надлежно инспектира транспорта за пренос на живот, провежда обичайната проверка на това, дали ангелът е включен правилно към кръговете или не, след което обявява, че пътешественикът е правилно серафимиран, че енергиите са коригирани, ангелът е изолиран и всичко е готово за стартовото

„възпламеняване“. След това двамата механични оператори заемат своите места. Към този момент транспортният серафим придобива очертанията на почти прозрачно, вибриращо, ярко светещо торпедо. Транспортният диспечер на сферата извиква спомагателните батареи живи енергийни предаватели, обикновено на брой хиляда единици; обявявайки местоназначението, той се докосва до най-близката точка на серафическия транспорт, който се изстрелва напред с мълниеносна скорост, оставяйки след себе си следа – светеща небесна светлина, чак до границата на планетарната атмосфера. След по-малко от десет минути великолепното зрелище се прекратява даже за усиленото серафическо зрение.

39:5.15 (439.1) Планетарните пространствени съобщения се приемат по обед на меридиана на специалния духовен център; транспортиращите се изпращат от същото място в полунощ. Това време е най-благоприятно за старт и е стандартното време, когато изрично не са уговорени други условия.

39:5.16 (439.2) 6. *Регистратори.* Тези ангели се занимават с важни въпроси, свързани с функционирането на планетата като част от системата, а също и нейните отношения и участия в управлението на вселената. Те се занимават с регистрация на планетарните дела, но нямат отношение към въпросите, свързани с индивидуалния живот и битие.

39:5.17 (439.3) 7. *Резерви.* Резервният корпус планетарни серафими на Сатания е разположен в Йерусем, в тясна връзка с резервите на Материалните Синове. Тези

обширни резерви напълно осигуряват всеки аспект от разнообразната дейност на съответната серафическа категория. Освен това тези ангели са лични куриери на локалните системи. Те служат на смъртните от преходния период, ангелите и Материалните Синове, а също и на други същества, обитаващи в столицата на системата. Макар че понастоящем Урантия не е включена към духовните кръгове на Сатания и Норлатиадек, във всичко останало вие сте тясно свързани с междупланетните събития, тъй като тези йерусемски куриери често посещават вашия свят, както и всички други сфери от системата.

6. Преходните попечители

^{39:6.1 (439.4)} Както предполага тяхното название, серафимите, принадлежащи към преходните попечители, служат навсякъде, където могат да съдействат за прехода на създанията от материалното състояние към духовно. Тяхното служене се простира от обитаемите светове до столиците на системи, но тези от тях, които понастоящем се намират в Сатания, отделят на първо място внимание на обучението на съхранилите своя живот смъртни в седемте обителски свята. Това служене се осъществява в седем различни групи в съответствие със следните седем вида дейност:

^{39:6.2 (439.5)} 1. Серафически проповедници.

^{39:6.3 (439.6)} 2. Расови тълкуватели.

^{39:6.4 (439.7)} 3. Плановици на разума.

39:6.5 (439.8) **4. Моронтийни съветници.**

39:6.6 (439.9) **5. Техници.**

39:6.7 (439.10) **6. Учители-регистратори.**

39:6.8 (439.11) **7. Попечителски резерви.**

39:6.9 (439.12) Вие ще се запознаете по-подробно с тези серафически опекуни на възходящите създания от преходния период в повесткуванията, засягащи обителските светове и моронтийния живот.

7. Серафимите на бъдещето

39:7.1 (440.1) Тези ангели водят активна дейност само в старите сфери и по-развитите планети на Небадон. Множество такива сфери за серафими се намират като резерв в серафическите светове около Салвингтон, където се занимават с въпроси, отнасящи се към бъдещата епоха на светлината и живота в Небадон. Тези серафими участват в съдбата на възходящите смъртни, но опекунстват практически само тези, които продължават живота с помощта на един от модифицираните типове възход.

39:7.2 (440.2) Предвид това, че тези ангели нямат пряко отношение нито към Урантия, нито към урантийците, ние предполагахме, че най-добре ще бъде да се въздържим от описание на тяхната увлекателна дейност.

8. Предназначението на Серафимите

39:8.1 (440.3) Серафимите се появяват в локалните вселени и някои от тях достигат предела на своето предназначение в

същите тези сфери. Използвайки помощта и съвета на старшите ангели, някои серафими са способни да се издигнат до изпълнението на върховните задължения на Ярките Вечерни Звезди, докато други постигат статута и служенето на неразкритите личности, партньори на Вечерните Звезди. Възможни са и други приключения в локалната вселена, но неизменна цел на всички ангели си остава Сферата на Серафимите. Тази Сфера на Серафимите е ангелската граница на пътя за постигането на Рая и Божествата, сферата за преход от служенето във времето към възвишено служене във вечността.

39:8.2 (440.4) Серафимите могат да постигнат Рая по много — стотици, различни пътища, но от тези, които подробно се описват в настоящите повествувания, най-важни са следните:

39:8.3 (440.5) 1. Да получи допуск до серафическата обител на Рая като личност, сдобивайки се със съвършенство в специализирано служене като небесен „занаятчия“, Юридически Съветник или Небесен Архивариус. Да стане Райски Спътник и постигнал по такъв начин всеобщия център, след това да стане, евентуално, вечен попечител и съветник на серафическите и други категории.

39:8.4 (440.6) 2. Да бъде повикан на Сферата на Серафимите. При някои условия серафимите биват издигани нагоре; в други случаи ангелите понякога постигат Рая значително по-бързо, отколкото смъртните. Но колкото и подходяща да е серафическата двойка, тя не може сама да инициира заминаване нито за Сферата на Серафимите, нито за някъде другаде. Само успешните пазители на съдбата

могат да бъдат уверени в достигането на Рая по пътя на последователния еволюционен възход. Всички останали трябва търпеливо да чакат появата на Райските посланици в лицето на третичните свръхнафими, които пристигат със заповед, нареждаща им да се явят нагоре.

39:8.5 (440.7) 3. Да постигнат Рая по метода на еволюиращите смъртни. На временния път най-добрият вариант за серафима е длъжността на ангел-хранител, откриваща пътя към завършването и изпълнението на задачите във вечните сфери на серафическото служене. Такива лични придружители на децата на времето се наричат “пазители на съдбата”; това означава, че те водят смъртните създания по пътя на божественото предназначение и с това определят своето собствено върховно предназначение.

39:8.6 (440.8) Пазителите на съдбата биват привлечани измежду най-опитните ангелски личности от всички категории серафими, допуснати до това служене. Всички продължаващи своя живот смъртни, целта на които е сливане с Настройчиците, получават временни пазители, които могат да станат постоянни, след като съхранилите се създания достигнат необходимото интелектуално и духовно развитие. Докато напуснат обителските светове, всички възходящи смъртни получават постоянни серафически партньори. Тази група попечителски духове се разглежда в повествуванията, третиращи Урантия.

39:8.7 (441.1) Ангелите не могат да постигнат Бога, издигайки се от нивото на произхода на човека, тъй като те са създадени така, че се намират „малко по-високо от вас“; но независимо от това, че са неспособни да започнат от

самото начало, от низините на смъртното съществуване, мъдрият план им позволява да се спускат към този, който започва от дъното, за да може крачка по крачка, свят след свят да водят такива създания към вратите на Хавона. Когато възходящите смъртни напускат Уверса, за да пристъпят към пресичане на кръговете на Хавона, тези пазители, които са били прикрепени към тях след живота им в плът, временно се прощават със своите приятели, отправяйки се към сферата на серафимите – целта на всички ангели от голямата вселена. Тук тези пазители ще предприемат опит за достигане на седемте кръга на серафическа светлина и със сигурност ще постигнат успех.

^{39:8.8 (441.2)} Много, но не всички серафими, прикрепени като пазители на съдбата в продължение на материалния живот, съпровождат своите смъртни приятели през кръговете на Хавона, а някои други преминават през кръга на централната вселена с помощта на метод, който напълно се отличава от възхода на смъртните. Но, независимо от начина за възход, всички еволюционни серафими преминават през Сферата на Серафимите и повечето придобиват този опит вместо пресичането на кръговете на Хавона.

^{39:8.9 (441.3)} Сферата на Серафимите е предопределена цел на ангелите и достигането от тях на този свят напълно се отличава от опита, който придобиват смъртните странстващи от Сферата на Възхода. Ангелите придобиват абсолютна увереност в своето вечно бъдеще, едва след като достигнат Сферата на Серафимите. Нито един от ангелите, пристигнали на Сферата на Серафимите, никога

не се е отклонявал от своя път; грехът никога няма да намери отклик в сърцето на серафима на завършването.

39:8.10 (441.4) Випускниците от Сферата на Серафимите получават различни назначения. Пазителите на съдбата, притежаващи опита от преминаването през кръговете на Хавона, обикновено биват приемани в Корпуса на Смъртните Завършващи. Останалите пазители, издържали изпитанията на раздялата в Хавона, често се съединяват отново със своите смъртни партньори в Рая, а някои стават вечни партньори на смъртните завършващи и мнозина биват зачислявани в Корпуса на Серафическото Завършване.

9. Серафическият корпус на завършилите

39:9.1 (441.5) След постигането на Бащата на духовете и приема в серафическата служба на завършилите ангелите понякога стават попечители на световите, утвърдили се в светлината и живота. Те получават назначения при върховните тринитизирани същества на вселените и възвишеното служене в Рая и Хавона. Тези серафими на локалните вселени емпирично са компенсирали различията в потенциалите на божественост, което преди ги е отделяло от попечителските духове на централната и свръхвселените. Ангелите от Серафическия Корпус на Завършване служат като партньори на секонафимите на свръхвселените и помощниците от върховните категории свръхнафими на системата Рай-Хавона. За такива ангели пътят във времето е преминат; оттук и навеки те са слуги на Бога, спътници на божествени личности – същества, равни на Райските Завършващи.

39:9.2 (441.6) Много от серафимите на завършили се връщат в своите родни вселени, за да допълнят служенето си, обусловено от божествения дар – служене, на което е присъщо емпиричното съвършенство. Небадон е една от относително младите вселени и затова тук няма толкова много върнали се випускници от Сферата на Серафимите в сравнение с по-старите реалии; при все това нашата локална вселена е адекватно осигурена от серафимите на завършилите, тъй като е показателно, че успоредно с приближаването към статута на светлината и живота еволюционните сфери все повече се нуждаят от техните услуги. Понастоящем серафимите на завършилите по-активно служат с върховните категории серафими, но някои от тях сътрудничат с всяка от останалите ангелски категории. Даже вашият свят се възползва от широката опека на дванадесетте специализирани групи на Серафическия Корпус на Завършилите; тези главни серафими за планетарен надзор съпровождат в обитаемите светове всеки новоназначен Планетарен Принц.

39:9.3 (442.1) Много увлекателни възможности за служене са открити за серафимите на завършилите, но така, както в пред-райските дни всички те са мечтали за назначение като пазители на съдбата, така и в пост-райския опит те повече от всичко се стремят да служат като ангели за съпровождане при посвещенията на инкарнираните Райски Синове. Те, както и преди, са изцяло предани на всеобщия план: както и преди, те извеждат смъртните създания от еволюционните светове по дългия и увлекателен път към Райската цел – божественост и вечност. По време на всички пътешествия на смъртните,

чиято цел е намирането на Бога и постигането на божествено съвършенство, тези духовни попечители на серафическото завършване, заедно с верните попечителски духове на времето, винаги и навеки остават ваши истински другари и надеждни помощници.

39:9.4 (442.2) [Представено от Мелхиседек, действащ по молба на ръководителя на серафическото войнство на Небадон.]

Документ 40. Възходящи Божии Синове

40:0.1 (443.1) КАКТО и в много други основни групи вселенски същества, разкрити са седем общи класа Възходящи Божии Синове:

40:0.2 (443.2) 1. Смъртни, слели се с Отеца.

40:0.3 (443.3) 2. Смъртни, слели се със Сина.

40:0.4 (443.4) 3. Смъртни, слели се с Духа.

40:0.5 (443.5) 4. Еволюционни серафими.

40:0.6 (443.6) 5. Възходящи Материални Синове.

40:0.7 (443.7) 6. Преобразувани промеждутъчни създания.

40:0.8 (443.8) 7. Личностни Настройчици.

40:0.9 (443.9) Повестуването за тези същества, от низшите смъртни с животински произход до Личностните Настройчици на Всеобщия Баща, представлява чудесен разказ за безграничния дар на божествената любов и милосърдно покровителство в продължение на целия

период от време във всички вселени на обширното творение на Райските Божества.

40:0.10 (443.10) Настоящите повестувания започнаха с описание на Божествата. С продължението на нашия разказ се спускахме все по-надолу по всеобщата стълба на живота, разказвайки поред за групите същества, докато достигнахме до низшата, дарена с потенциал за безсмъртие категория. И сега аз, започнал своя път като смъртен в еволюционния свят на пространството, бях изпратен от Салвингтон, за да развия и продължа разказа за вечния замисъл на Боговете относно възходящата категория синовство, в частност, относно смъртните създания на времето и пространството.

40:0.11 (443.11) Тъй като голяма част от това повестуване ще бъде посветена на обсъждането на три основни категории възходящи смъртни, отначало внимание ще бъде отделено на несмъртните възходящи категории синовство – на серафимите, Адамовците, промеждутъчните създания и на Настройчиците.

1. Еволюционните Серафими

40:1.1 (443.5) Смъртните създания с животински произход не са единствените същества, удостоени с богосиновство; ангелското войнство също притежава божествената възможност да достигне Рая. Благодарение на своя опит и служене заедно с възходящите смъртни на времето серафимите-хранители също придобиват статута на възходящи синове. Такива ангели достигат Рая чрез

Сферата на Серафимите, а много биват приети даже в Корпуса на Смъртните Завършили.

40:1.2 (443.6) За ангела възходът до небесните висоти на божественото синовство на завършилите е висше постижение, което значително превъзхожда вашето придобиване на вечен живот благодарение на плана на Вечния Син и неизменната помощ на пребиваващия във вас Настройчик; но серафимите-пазители, а понякога и други, действително извършват такъв възход.

2. Възходящите Материални Синове

40:2.1 (444.1) Материалните Божии Синове се създават в локалната вселена заедно с Мелхиседек и техните партньори, при което всички те се класифицират като низходящи Синове. И действително, Планетарните Адамовци – Материалните Синове и Дъщери на еволюционните светове, са низходящи Синове, спускащи се в обитаемите светове от сферите на своя произход, столиците на локалните системи.

40:2.2 (444.2) Ако Адам и Ева постигнат пълен успех в своята съвместна планетарна мисия като биологически облагородители, те споделят съдбата на обитателите на своя свят. Когато такъв свят встъпва в по-развитите стадии на светлината и живота, тази предана двойка – Материален Син и Дъщеря, получава разрешение да остави всички задължения, свързани с управлението на планетата; след освобождаването им по този начин от низходящото пътешествие те получават правото да се регистрират като усъвършенствани Материални Синове в архивите на

локалната вселена. По подобен начин, когато планетарното назначение задълго се отлага, Материалните Синове с неизменен статут – обитатели на локалните системи, могат да напуснат сферата, съответстваща на техния статут, и по същия начин да се регистрират като усъвършенствани Материални Синове. След тези формалности такива освободени Адам и Ева получават пълномощията на възходящи Божии Синове и могат веднага да започнат дългото пътешествие към Хавона и Рая, започвайки именно от тази степен, която съответства на техния текущ статут и духовно ниво. И те извършват своето пътешествие заедно със смъртните и другите възходящи Синове, продължавайки го дотогава, докато не намерят Бога и не достигнат Корпуса на Смъртните Завършили във вечно служене на Райските Божества.

3. Преобразуваните Промеждутъчни Създания

^{40:3.1 (444.3)} Макар че двете групи промеждутъчни създания се лишават от непосредствената полза, която донасят планетарните посвещения на низходящите Божии Синове, макар възходът към Рая да се отлага задълго, при все това скоро след достигането от еволюционната планета на промеждутъчните епохи на светлината и живота (ако не по-рано) и едната, и другата група се освобождават от планетарни задължения. Понякога, в деня на предаването на храма на светлината и издигането на Планетарния Принц до статута на Планетарен Властелин, повечето от тях, заедно със своите човешки братовчеди, биват преобразувани. След освобождаването от планетарно служене двете категории се регистрират в локалната вселена като възходящи Божии Синове и веднага започват

допълнителен възход към Рая по тези пътища, които са предопределени за смъртните раси на материалните светове. На съществата от първичната група е съдено да станат членове на различните корпуси завършили, но всички вторични или адамически промеждутъчни създания се извеждат на пътя, водещ към Корпуса на Смъртните Завършили.

4. Личностните Настройчици

40:4.1 (444.4) Когато на смъртно същество на времето не се отдаде да придобие вечно съществуване на душата в планетарно взаимодействие с духовните дарове на Всеобщия Баща, такова поражение никога и в никаква степен не е следствие от забравяне от Настройчика на своите задължения, свързани с опеката и служенето, или на отсъствие на дължимата преданост. С настъпването на смъртта създанията на такива напуснати Наставници се връщат в Сферата на Божествата, а след това, след съда над несъхранилите се създания, могат отново да бъдат назначавани в световите на времето и пространството. Понякога, след неколkokратно подобно служене или вследствие на някакъв необичаен опит – такъв като функциониране в качеството на Настройчик в инкарниран посвещенчески Син, Всеобщият Баща дарява тези дейни Настройчици с личност.

40:4.2 (445.1) Личностните Настройчици се отнасят към уникална и непостижима категория същества. Притежавайки изначално екзистенциален и доличностен статут, те са придобили емпирични качества благодарение на участието си в живота и дейността на примитивните

смъртни създания от материалните светове. И тъй като източник на личността, посветен на този опитен Настройчик на Съзнанието, е Всеобщият Баща, който лично и неуморно се грижи за посвещението на емпиричната личност на създанията в своето творение, то тези Личностни Настройчици се класифицират като възходящи Божии Синове – върховната от всички подобни категории синовство.

5. Смъртните на времето и пространството

40:5.1 (445.2) Смъртните представляват последното звено във веригата на съществата, които се наричат “синове на Бога”. Чертите на личността на Изначалния и Вечен Син се предават в низходящ ред като все по-малко божествени и все по-човешки личностни създания, докато не се появят същества, много подобни на вас — такива, каквито вие можете да виждате, чувате и възприемате със сетивата си. И тогава вас духовно ви посвещават във великата истина, която може да постигне вашата вяра: вие сте синове на вечния Бог!

40:5.2 (445.3) По такъв начин Изначалният и Безкраен Дух, чрез дълъг ред все по-малко божествени и все по-човешки категории, постепенно се приближава към борещите се създания на сферите, достигайки предела на своето изражение в ангелите, които се намират малко над вас и които лично ви охраняват и направляват във вашето пътешествие по смъртния път на времето.

40:5.3 (445.4) Бог-Бащата не понижава по такъв начин своя статут, за да влезе в тесен личен контакт с почти

безкрайния брой възходящи създания на вселената на вселените; той не е способен на това. Но Отецът не се лишава от лично общуване със своите низши създания; вие сте дарени с божественото присъствие. Макар че Бог-Бащата не може да бъде с вас в непосредствено личностно проявление, той пребивава във вас и е част от вас чрез индивидуалността на пребиваващия във вас Настройчик на Съзнанието – божествените Наставници. Така Отеца, който се намира най-далеч от всички в личността и духа, се доближава най-много до вас от всички в личностния кръг на вътрешно духовно общуване със самата душа на своя смъртен син и дъщеря.

40:5.4 (445.5) Духовната индивидуалност съдържа в себе си тайната на личното спасение и определя целта на духовния възход. А доколкото Настройчиците на Съзнанието са единствените, притежаващи потенциал за сливане с духовете, които са способни да се отъждествяват с хората при живота им в плът, то смъртните на времето и пространството на първо място се класифицират в съответствие с тяхното отношение към тези божествени дарове – пребиваващите във вас Тайнствени Наставници:

40:5.5 (445.6) 1. Смъртни на преходното или емпирично пребиваване на Настройчиците.

40:5.6 (445.7) 2. Смъртни, несливащи се с Настройчиците.

40:5.7 (445.8) 3. Смъртни, притежаващи потенциал за сливане с Настройчиците.

40:5.8 (445.9) *Първата група – смъртните на преходното*, или емпирично, пребиваване на Настройчиците. Това обозначение е временно за всяка еволюираща планета и се използва на ранните стадии във всички обитаеми светове, с изключение на тези, които се отнасят към втората група.

40:5.9 (445.10) Смъртните от първата група населяват пространствените светове в ранните епохи от еволюцията на човечеството и притежават най-примитивните типове чо вешки разум. В много светове, сходни с доадамовата Урантия, множество хора, отнасящи се към по-висшите и развити типове първобитен човек, притежават способност за продължаване на живота, но не се сливат с Настройчиците. В продължение на все нови и нови епохи, дотогава, докато човекът не се издигне до нивото на по-високо духовно волеизявление, Настройчиците пребивават в разума на преодоляващите трудности създания в течение на техния кратък живот в плът и в този миг, когато в подобни волеви създания се вселят Настройчици, започват да функционират груповите ангели-хранители. Макар смъртните от първата група да нямат лични хранители, те определено имат групови опекуни.

40:5.10 (446.1) Емпиричният Настройчик остава с примитивния човек в течение на целия му живот в плът. Настройчиците допринасят много за развитието на примитивните хора, но те са неспособни да се съединяват с тях във вечен съюз. Това кратковременно служене на Настройчиците решава две задачи. Първо, те придобиват ценен практически опит, познавайки природата и функционирането на

еволюционния интелект – опит, който ще бъде незаменим във връзка с новите контакти в другите светове и с по-развити същества. Второ, краткосрочното пребиваване на Настройчиците играе важна роля в подготовката на смъртните субекти към възможното последващо сливане с Духа. Всички търсещи Бога души от този тип достигат вечен живот чрез духовните обятия на Майчинския Дух на локалната вселена и така стават възходящи смъртни от режима на локалната вселена. Такъв беше пътят за достигане на обителските светове на Сатания за много създания от доадамовата Урантия.

40:5.11 (446.1) Боговете, предопределили възхода на смъртния човек на по-високи нива на духовен разум през продължителните епохи на еволюционни изпитания и страдания, отбелязват статута и потребностите на хората на всеки стадий от този процес; и техните окончателни решения по отношение на тези преодоляващи трудности и намиращи се в зората на расовата еволюция смъртни неизменно се отличават с божествена справедливост, също както и с пленително милосърдие.

40:5.12 (446.2) *Втората група смъртни, несливащи се с Настройчиците.* Това са особените типове хора, неспособни да постигнат вечен съюз с пребиваващите в тях Настройчици. Класификацията на раси с еднодялов, двудялов или тридялов мозък няма значение за сливането с Настройчиците: всички подобни смъртни са сходни, но типът смъртни, несливащи се с Настройчиците, са съвършено обособена и съществено модифицирана категория волеви създания. Към тази група се отнасят

много от недишащите типове и съществуват многобройни други групи, които обикновено не се сливат с Настройчиците.

40:5.13 (446.3) Както и първата група, всеки член на тази група се ползва от опеката на един Настройчик по време на живота си в плът. В течение на временния живот Настройчиците извършват за субектите на своето временно пребиваване всичко онова, което се прави в другите светове, където обитават смъртни, притежаващи потенциал за сливане. Често в смъртните от тази втора група пребивават неопитни Настройчици, но хората от повисш тип често са свързани с умели и опитни Наставници.

40:5.14 (446.4) В съответствие с плана за постепенно усъвършенстване на създанията с животински произход тези същества се ползват с такова предано служене на Божиите Синове, каквото се предоставя на смъртните от урантийски тип. Серафическото сътрудничество с Настройчиците на планетите, чиито обитатели не се сливат с Наставниците, съществува в този обем, в който и в световите, чиито обитатели притежават потенциал на сливане. Пазителите на съдбата опекунстват тези планети точно така, както и Урантия, и по аналогичен начин се държат и при продължаването на живота, когато преживяващата смърт душа се слива с Духа.

40:5.15 (446.5) Когато срещнете тези видоизменени смъртни създания в обителските светове, общуването с тях няма да представлява трудност за вас. Те говорят на същия език на системата, но с помощта на друг метод. Тези същества са идентични с вашата категория духовен живот в духа и

проявлението на личността, отличавайки се само с някои физически черти и с това, че не се сливат с Настройчици.

40:5.16 (447.1) *Аз не зная защо именно създания от този тип са неспособни да се слоят с Настройчиците на Всеобщия Баща. Някои от нас са склонни да мислят, че Носителите на Живот в своите усилия по сътворяването на създания, способни да съществуват в необичайни планетарни условия, се сблъскват с необходимостта от внасяне на толкова радикални изменения във вселенското планиране на разумни волеви създания, че осигуряването на постоянен съюз с Настройчиците става невъзможно по силата на вътрешни причини. Често си задаваме въпроса: преднамерена или случайна е тази част от плана за възход? Но не намираме отговор.*

40:5.17 (447.2) *Трета група – смъртни, притежаваща потенциал за сливане с Настройчиците.* Подобно на урантийските раси, всички смъртни, слели се с Отеца, имат животински произход. Тук влизат смъртните с еднодялов, двудялов и тридялов мозък, притежаващи потенциална способност за сливане с Настройчиците. Урантийците принадлежат към промеждутъчния, или двудялов, тип и по човешки в много отношения превъзхождат еднодяловия тип, макар че пък явно отстъпват на тридяловите категории. Тези три типа физически мозък не са от съществено значение за посвещението на Настройчиците, при серафическото служене или в който и да е друг аспект на духовна опека. Интелектуалните и духовни различия на трите типа мозък са свойствени на индивиди, притежаващи иначе напълно еднакъв духовен потенциал и

тип разум. Тези различия се проявяват в най-голяма степен в течение на временния живот и имат тенденцията да намаляват в хода на последователното пресичане на моронтийните светове. Започвайки със столицата на системата, развитието на тези три типа е еднакво, както и тяхното крайно Райско предназначение.

40:5.18 (447.3) *Неномерираните групи.* В настоящите повестувания е напълно невъзможно да включим цялото удивително разнообразие, съществуващо в еволюционните светове. Вие знаете, че всеки десети свят е десетична или експериментална планета, но не знаете нищо за другите променливи, с които е отбелязана процесията на еволюционните сфери. Тези различия са твърде многобройни както между разкритите категории създания, така и между планетите от една група, но настоящото изложение изяснява основните различия, имащи отношение към възходящия път. А възходящият път е най-важният фактор при всяко обсъждане на смъртните на времето и пространството.

40:5.19 (447.4) Що се отнася до шансовете на смъртните за спасение, нека е ясно веднъж завинаги: душата на всеки смъртен, на всеки възможен стадий от съществуването, ще се съхрани, при условие че той показва готовност да сътрудничи с пребиваващия Настройчик и показва желание да открие Бога и да достигне божествено съвършенство, даже ако тези желания са само първият проблясък на примитивно осъзнаване на тази „истинска светлина, която осветява всеки човек, който идва на този свят“.

6. Вероизповедните Божи Синове

40:6.1 (447.5) Смъртните раси са представители на низшата категория на едно разумно и личностно творение. Вас, смъртните, ви обичат с божествена любов и всеки от вас може да избере да приеме надеждната съдба на славния опит, но по своята природа вие още не принадлежите към божествената категория: вие сте изцяло смъртни. Вие ще се смятате за възходящи синове от момента, когато се извърши сливането, но до окончателното сливане на преживялата смъртна душа с един от типове вечен и безсмъртен дух смъртните на времето и пространството пребивават в статута на вероизповедните синове.

40:6.2 (448.1) Това, че такива примитивни и материални създания като хората на Урантия са Божи синове, вероизповедни синове на Всевишния, е свещена и велика истина. „Помислете каква велика любов е проявил нашият Баща към нас, позволявайки ни да се наречем деца Божи.“ „А на тези, които го приели, е дал властта да осъзнаят, че са деца Божи.“ Макар че „засега е все още неизвестно какви ще бъдете“, вие и сега „сте синове Божи благодарение на своята вяра“; „защото придобитият дух не ви превръща в роби и не предизвиква нов страх, а ви превръща в деца Божи и вие възкликвате: 'Отче наш!'“ Древният пророк казвал от името на Бога: „Аз ще им дам в моя дом място и име, по-добри, отколкото на синове; аз ще им дам вечно име, което няма да бъде отхвърлено.“ „А тъй като вие сте синове, то Бог е изпратил в сърцата ваши духа на своя Син.“

40:6.3 (448.2) Във всички еволюционни светове, населени със смъртни, обитават тези вероизповедни Божии синове – синове на благодат и милосърдие, смъртни същества, принадлежащи към божественото семейство и наричани съответно “Божии синове”. Смъртните на Урантия са в правото си да смятат себе си за Божии синове по следните причини:

40:6.4 (448.3) 1. Вие сте синове на духовен обет, вероизповедни синове; вие сте приели статута на синовство. Вие вярвате в реалността на вашето синовство и с това вашето синовство с Бога се превръща във вечна истина.

40:6.5 (448.4) 2. Божият Син-Създател стана един от вас; той действително е ваш по-голям брат; и ако вие станете истинни братя в Христа – победоносния Михаил, то в духа вие трябва да бъдете също и синове на този, който е ваш общ Баща – деца на Всеобщия Баща на цялото творение.

40:6.6 (448.5) 3. Вие сте синове, защото Духът на един Син е бил излят над вас щедро и надеждно е посветен на всички урантийски раси. Този Дух вечно ви тегли към божествения Син, който е негов източник, и към Райския Баща – източника на този божествен Син.

40:6.7 (448.6) 4. По свое божествено волеизявление Всеобщият Баща ви е дал присъщите за създанията личности. Вас са ви дарили с дял от тази божествена спонтанност на свободно волево действие, която Бог споделя с всеки, който може да стане негов син.

40:6.8 (448.7) 5. Във вас живее частица от Всеобщия Баща, благодарение на която сте свързани непосредствено с божествения Баща на всички Божии Синове.

7. Смъртните, слели се с Отеца

40:7.1 (448.8) Изпращането на Настройчици, тяхното пребиваване в създанията наистина е една от непостижимите тайни на Бог-Отеца. Тези частици от божествената природа на Всеобщия Баща съдържат в себе си потенциала на безсмъртни създания. Настройчиците са безсмъртни духове и съюзът с тях дарява вечен живот на слелите се с тях смъртни.

40:7.2 (448.9) Към тази група възходящи Божии синове се отнасят и вашите раси на преживяващи смъртта създания. Понастоящем вие сте планетарни синове, еволюционни създания, получени в резултат на направените от Носителите на Живота имплантации и модифицирани с примеса на адамическа кръв – все още едва ли възходящи синове; но вие действително сте синове, притежаващи потенциала за възход до най-високите върхове на блаженство и постигането на божественост, и този духовен статут на възходящ син вие сте способни да придобиете благодарение на своята вяра и на свободно, доброволно сътрудничество с одухотворяващата дейност на пребиваващия във вас Настройчик. Когато вие и вашият Настройчик се слееете окончателно и завинаги, когато се съедините в едно, както Синът Божий и Синът Човешки са се съединили в едно в Христос Михаил, тогава вие действително ще станете възходящ Божий син.

40:7.3 (449.1) Излагането на подробности във връзка с жизнения път на Настройчика – вътрешния попечител на изпитателната еволюционна планета, не влиза в моята задача; разкриването на тази велика истина става в течение на целия ваш път. Аз напомням за някои функции на Настройчика с цел да дам изчерпателно определение на слелите се с Настройчика смъртни. Тези живеещи във вас частици от Бога пребивават заедно със съществата от вашата категория от ранните дни на физическото ви съществуване в течение на целия възходящ път в Небадон и Орвонтон и по-нататък – през Хавона, до самия Рай. След това същият този Настройчик ще остане ваша част и заедно с вас ще се отправи на вечно пътешествие.

40:7.4 (449.2) Това са смъртните, които са получили повелята: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ Отецът ви е посветил себе си, вложил е във вас своя собствен Дух; *затова* той изисква от вас пределно съвършенство. Разказът за възвисяването на човека от смъртните сфери на времето до божествените владения на вечността представлява завладяващо повестуване, невлизащо в моята задача, но това небесно приключение трябва да бъде обект на висшите помисли на смъртен човек.

40:7.5 (449.3) Сливането с частиците на Всеобщия Баща е равнозначно на божествено потвърждаване на предстоящото достигане на Рая и такива слели се с Настройчиците смъртни са единственият клас хора, всички членове на който пресичат кръга на Хавона и намират Бога в Рая. Пред слелите се с Настройчиците смъртни се откриват широки възможности за всеобщо служене. Каква

достойна цел, какво славно постижение очаква всекиго от вас! Разбирате ли вие величието на откриващите се пред вас висоти на вечно постижение? Те са открити за вас, които се придвижвате по своя скромен жизнен път през така наречената „долина на сълзите“.

8. Смъртните, слели се със Сина

^{40:8.1 (449.4)} Макар практически всички продължаващи живота си смъртни да се сливат със своите Настройчици в един от обителските светове или веднага след пристигането във висшите моронтийни сфери, има някои случаи на отложено сливане, когато окончателна увереност в спасението се постига едва след достигане на последните образователни светове на вселенската столица; а на някои от тези смъртни кандидати за вечен живот изобщо не им се отдава да се сдобият с отъждествяващо сливане с техните предани Настройчици.

^{40:8.2 (449.5)} Такива смъртни са били признати за достойни да продължат съществуването си и даже техните Настройчици, връщайки се от Сферите на Божествата, също са взели участие във възхода им към обителските светове. Такива същества са извършили възхода през системата, съзвездието и образователните светове от салвингтонския кръг; на тях са им били предоставени „седемдесет пъти по седем“ възможности за сливане, но даже след това те не са могли да се сдобият с единение със своите Настройчици.

^{40:8.3 (449.6)} Когато стане очевидно, че сливането с Отеца се възпрепятства от някакви проблеми на синхронизацията,

се извикват подчинените на Сина-Създател арбитри по продължаването на живота. И когато тази следствена комисия, назначена от Извечно Древните, прави окончателен извод за това, че смъртният не е допуснал никаква явна причина, която би могла да попречи на сливането с Настройчика, те правят съответната отметка в архивите на локалната вселена и веднага съобщават за своето заключение на Извечно Древните. След това вътрешният Настройчик се връща в Сферата на Божествата, където го утвърждават Личностни Наставници, и след неговото отпътуване моронтийният смъртен моментално се слива с индивидуализирания дар на Духа на Сина-Създател.

^{40:8.4 (450.1)} До голяма степен така, както слелите се с Духа смъртни съвместно използват моронтийните сфери на Небадон, слелите се със Сина създания използват службите на Орвонтон заедно със своите слели се с Настройчиците братя, които извършват пътешествие към центъра на далечния Райски остров. Те действително са ваши братя и вие ще получите голямо удоволствие от общуването с тях по време на пребиваването си в подготвителните светове на свръхвселената.

^{40:8.5 (450.2)} Групата на слелите се със Сина не е многобройна: в цялата вселена Орвонтон те са под един милион. Във всички аспекти, освен постоянното преживяване в Рая, те са равни със своите слели се с Настройчиците партньори. Те често посещават Рая по задачи на свръхвселената, но рядко преживяват там, бидейки като клас ограничени от своята изконна свръхвселена.

9. Смъртните, слели се с Духа

40:9.1 (450.3) Следите се с Духа възходящи смъртни не се отнасят към личностите на Третия Източник; те влизат в личния кръг на Отеца, но те са се слели с предразумните индивидуализирани форми на Духа на Третия Източник и Център. Такова сливане с Духа никога не става по време на естествения живот; то се извършва само по време на пробуждането на смъртния в моронтийното битие на обителските светове. Опитът по сливането не допуска препокриване: волевото създание се слива или с Духа, или със Сина, или с Отеца. Тези, които се сливат с Настройчиците или с Отеца, никога не се сливат с Духа или Сина.

40:9.2 (450.4) Фактът, че дадените типове смъртни създания не са кандидати за сливане с Настройчиците, не пречи на Настройчиците да се вселяват в тях в течение на живота в плът. Настройчиците действително се трудят в разума на такива същества по време на материалния живот, но никога не се сливат завинаги с душите на своите подопечни. В течение на това временно пребиваване те ефективно създават душа – такъв духовен дубликат на смъртна природа, какъвто се създава от тях в кандидатите за сливане с Настройчиците. До настъпването на физическата смърт трудът на Настройчиците е свършено аналогичен на тяхната дейност във вашите раси, но след разлагането на плътта те завинаги напускат своите кандидати за сливане с Духа и веднага тръгват към Сферата на Божествата – центъра на всички божествени Наставници, където очакват нови назначения за своята категория.

40:9.3 (450.5) Когато преживялото смъртта спящо създание възстановява своята личност в обителските светове, мястото на напусналия Настройчик заема индивидуализацията на духа на Божествената Попечителка – представителят на Безкрайния Дух в съответната локална вселена. Това привнасяне на духа превръща такива съхранили се създания в смъртни, слели се с Духа. Във всичко, което се отнася до разума и духа, такива същества са ви равни. Те действително са ваши съвременници и пребивават в обителските и моронтийните сфери заедно с отнасящите се към вашата категория кандидати за сливане, а също и с тези, на които предстои сливане със Сина.

40:9.4 (450.6) При все това в едно отношение слелите се с Духа смъртни се отличават от събратята си по възход. Паметта на смъртните за човешкия опит, натрупан в изходните светове, преживява смъртта на плътта, тъй като вътрешният Настройчик има духовен дубликат, или копие, на тези събития от човешкия живот, които са носели духовен смисъл. Но в случая със слелите се с Духа смъртни не съществува такъв механизъм за съхраняване на човешката памет. Намиращите се в Настройчика дубликати на паметта остават цели и запазени, но тези придобивки са емпирични владения на отделилите се Настройчици и са недостъпни за създанията, в които преди това са се намирали и които, вследствие на това, се пробуждат в залите за възкресяване в моронтийните сфери на Небадон като новосътворени същества – създания, не знаещи своето минало.

40:9.5 (451.1) Такива деца на локалната вселена могат да възстановят значителна част от опита, пазещ се в бившата човешка памет, благодарение на разказите на свързаните с тях серафими и херувими или чрез запознаване с информацията за смъртния път, която се регистрира от съответните ангели. Те могат да правят това с безспорна увереност, тъй като независимо от това, че спасената душа, водеща емпиричното си начало в материалния и смъртен живот, не съхранява паметта за смъртните събития, но тя притежава остатъчна реакция на емпиричните възприятия по отношение на събитията от миналия опит.

40:9.6 (451.2) Когато на слелия се с Духа смъртен му преразказват събития от забравения минал опит, в душата (индивидуалността) на спасеното създание възниква незабавна реакция на емпирично разпознаване, която веднага придава на разказаното събитие присъщия за действителността емоционален нюанс и свойственото на фактите интелектуално качество; и тази двойна реакция представлява пресъздаване, разпознаване и потвърждение на забравения аспект на смъртния опит.

40:9.7 (451.3) Даже ако създанието е кандидат за сливане с Настройчика, в съвместно владение на преживялата смърт душа и върналия се Настройчик се намира само този човешки опит, който има духовна ценност, благодарение на което този опит се припомня веднага след възкресяването. Що се отнася до тези събития, които не са носили духовен смисъл, то и тези кандидати за сливане с Настройчиците са принудени да разчитат на реакциите на емпиричното възприятие, които притежава съхранилата се

душа. А тъй като всяко събитие може да има скрит духовен смисъл за един смъртен, но да няма такъв за друг, то възходящите създания от една епоха и от една и съща планета получават възможност да се обединяват в групи, създавайки общ фонд на запомняните от Настройчиците събития – това позволява да се възстанови всеки съвместен опит, който е имал духовна ценност в живота на когото и да е от тях.

40:9.8 (451.4) Макар че достатъчно добре разбираме методите за възстановяване на паметта, ние не разбираме метода за разпознаване на дадена личност. Взаимната реакция на личности, свързани една с друга в миналото, е напълно независима от паметта, макар че самата памет и методите за нейното възстановяване са необходими, за да се внесе в подобна взаимна личностна реакция цялата пълнота на това разпознаване.

40:9.9 (451.5) Освен това слялото се с Духа и преживялото смъртта създание е способно да узнае много за преживения в плът живот при посещението на своя роден свят след приключването на съответния планетарен съден период, в който е живяло. Такива слели се с Духа синове могат да се възползват от тази възможност за изучаването на своя жизнен път, защото като цяло те са ограничени от службата в локалната вселена. За разлика от вас на тях не им е подготвено такова високо и величествено бъдеще в Райския Корпус на Завършилите; само слелите се с Настройчик смъртни или други, преминали особени обятия възходящи същества се приемат в редовете на тези, които очакват неизвестно пътешествие към вечното

Божество. Слелите се с Духа смъртни са постоянни обитатели на локалните вселени; те могат да се стремят към Райската цел, но не могат да бъдат уверени в нейното постигане. В Небадон за техен вселенски дом служи осмата група обкръжаващи Салвингтон светове – небесна обител, по своята природа и разположение в много отношения съответстваща на тези описания, които се срещат в урантийските предания.

10. Съдбата на възходящите създания

40:10.1 (452.1) Като цяло слелите се с Духа смъртни са ограничени от локалната вселена; преживелите смъртта създания, слели се със Сина, са ограничени от свръхвселената; на смъртните, слели се с Настройчиците, е съдено да преодолеят вселената на вселените. Духовете, сливащи се със смъртни, винаги се възвисяват на нивото на своя произход; такива духовни същества неизменно се връщат в сферата, която е била техен първоначален източник.

40:10.2 (452.2) Слелите се с Духа смъртни се отнасят към локалната вселена. Обикновено те не се издигат над нивото на своята изконна сфера, не излизат извън пределите на пространствения обхват на духа, който прониква в тях. По такъв начин слелите се със Сина възходящи създания се издигат до нивото, съответстващо на източника на тяхната духовност, тъй като в много отношения така, както Духът на Истината на Сина-Създател е съсредоточен в неговия партньор – Божествената Попечителка, така и неговият „дух на сливане“ е заключен в Отразяващите духове на вселените

от по-високо ниво. Такова духовно отношение между локалните и свръхвселенски нива на Бог-Седмократния може трудно да се поддава на обяснение, но е очевидно, тъй като то е безпогрешно разкрито в тези деца на Отразяващите Духове – секорафическите Гласове на Синовете-Създатели. Настройчикът на Съзнанието, произхождащ от Райския Баща, не прекратява своите усилия, докато смъртният син не се окаже лице в лице с вечния Бог.

40:10.3 (452.3) Може да изглежда, че тайнствената изменчивост на асоциативния метод – причина за несливането или невъзможността за вечно сливане на смъртното същество с пребиваващия в него Настройчик, разкрива пропуск на програмата за възход; при повърхностно разглеждане сливането със Сина и Духа изглежда компенсация за необясними провали в някаква част от плана за възход към Рая; но подобни заключения са основани на заблуждение: нас ни учат, че всички тези явления се съгласуват със съществуващите закони на Висшите Управители на Вселената.

40:10.4 (452.4) Анализирахме този проблем и стигнахме до безспорния извод за това, че поверяването на всички смъртни на пределна Райска съдба би било несправедливо по отношение на пространствено-времевите вселени, доколкото управлението на Синовете-Създатели и Извечно Древните би се оказало в пълна зависимост от услугите на тези, които се намират на пътя към по-висшите сфери. Затова изглежда напълно уместно, че при всяко правителство на локалната вселена и свръхвселената

съществува постоянна група възходящи същества и че тяхната функция се разширява за сметка на някои групи прославени смъртни, имащи постоянен статут и явяващи се еволюционни допълнения на абандонтерите и сузатите. Сега е напълно очевидно, че съществуващата програма за възход надеждно осигурява пространствено-времевите администрации именно с точно такива групи възходящи създания; и ние неведнъж сме си задавали въпроса: дали всичко това е отражение на предопределена част от премъдрите планове на Архитектите на Главната Вселена – планове, призвани да осигурят Синовеите-Създатели и Извечно Древните с постоянно обкръжение от възходящи същества с формиращи се категории гражданство, които все по-компетентно ще се разпореждат с делата на тези сфери в предстоящите вселенски епохи?

40:10.5 (452.5) Подобни разлики в съдбата на смъртните по никакъв начин не означават, че една участ стои непременно по-високо или по-ниско от друга: говори само, че те са различни. Във вечното бъдеще слелите се с Настройчика смъртни ги очаква наистина великият и славен път на завършилите, но това не значи, че те се намират в привилегировано положение в сравнение със своите възходящи братя. В селективното действие на божествения план за продължаването на живота на смъртните създания няма място за протежиране или случайности.

40:10.6 (453.1) Макар че слелите се с Настройчика завършили явно разполагат с най-широки възможности за служене, постигането на тази цел автоматически ги лишава от

участие във вековното преодоляване на трудности в някоя отделна вселена или свръхвселена, започвайки от ранните и по-малко устойчиви епохи и стигайки до късните и установени епохи на относително съвършенство. Завършилите натрупват прекрасен и широк опит от кратковременното служене и в седемте сегмента на голямата вселена, но обикновено не придобиват тези дълбоки познания от някоя отделна вселена, с което дори сега се отличават слелите се с Духа ветерани на Небадонския Корпус на Завършилите. Тези индивиди имат възможност да наблюдават възходящата процесия планетарни епохи, последователно разкриващи се в десетте милиона обитаеми светове. В преданото служене на такива обитатели на локалната вселена се извършва натрупване на опит, докато не измине достатъчно време и не съзрее мъдрост с това високо качество, което се поражда от концентрирания опит – *авторитетна* мъдрост, сама по себе си явяваща се жизнено важен фактор за придобиване на устойчивост от всяка локална вселена.

^{40:10.7 (453.2)} Това, което е вярно за смъртните, слели се с Духа, се отнася и за смъртните, слели се със Сина и получили статут на постоянни жители на Уверса. Някои от тези същества са се появили на света в най-ранните епохи на Орвонтон и представляват бавно нарастваща група личности със задълбочаваща се проникателна мъдрост, която внася със своето служене голям принос в благополучието и бъдещата устойчивост на седмата свръхвселена.

40:10.8 (453.3) Ние не знаем каква ще бъде окончателната съдба на обитателите на локалната вселена и свръхвселената, принадлежащи към тези неизменни категории, но напълно е възможно в това време, когато Райските завършили проправят път на разширяващите се предели на божественост в планетарните системи на първото външно ниво на пространството, техните слели се със Сина и Духа братя по възходяща еволюционна борба да внасят приемлив принос в поддържането на емпиричното равновесие на усъвършенстваните свръхвселени, готови да приветстват входящия поток на Райските странстващи, които вероятно в далечното бъдеще в големи количества ще преминават през Орвонтон и през еднотипните творения, подобно на обширен, устремен към духа стремителен поток, изтичащ от тези все още неизвестни и необитаеми галактики на външното пространство.

40:10.9 (453.4) Докато повечето слели се с Духа създания служат постоянно като обитатели на локалните вселени, има и изключения. Ако някакъв аспект от вселенското служене на тези същества изисква личното присъствие в свръхвселената, те претърпяват определени превращения, позволяващи им да се издигнат във вселената на по-високо ниво; и при пристигането на Небесните Хранители със заповед да представят такива слели се с Духа смъртни пред съдилищата на Извечно Древните те ще се възвисят, за да не се върнат никога вече. Те стават стражи на свръхвселената и изпълняват постоянна служба като помощници на Небесните Хранители, с изключение на тези малцина, които на свой ред биват призовани за служене в Рая и Хавона.

40:10.10 (453.5) Както и техните слели се с Духа братя, смъртните, слели се със Сина, не пресичат Хавона и не достигат Рая, ако не са претърпели определени модифициращи превращения. При наличието на сериозни и достатъчни основания тези изменения се извършват в някои слели се със Сина смъртни; тези същества периодически се срещат на седемте кръга на централната вселена. По такъв начин определен брой смъртни, слели се както със Сина, така и с Духа, действително се извисяват до Рая и фактически постигат цел, в много отношения равна на тази, която очаква смъртните, слели се с Отеца.

40:10.11 (453.6) Слелите се с Отеца смъртни са потенциални завършили; тяхната цел е Всеобщият Баща, когото те достигат, но в рамките на сегашната вселенска епоха завършилите, като такива, не достигат своето назначение. Те остават незавършени създания – духове от шеста степен, и затова неактивни в еволюционните владения, недостигнали епохата на светлината и живота.

40:10.12 (454.1) Когато смъртен завършващ премине обятията на Троицата - става тринитизиран Син, подобно на Могъщ Посланик; такъв завършващ е постигнал своето назначение, поне за периода на настоящата вселенска епоха. Строго погледнато, Могъщите Посланици и техните другари могат да не бъдат духове от седма степен, но в допълнение към останалите неща обятията на Троицата даряват всички тях с това, което някога предстои да придобият завършилите като духове от седма степен. След тринитизацията слелите се с Духа или Сина смъртни преминават през Рая заедно с възходящите създания, слели

се с Настройчиците, с които те на този етап са идентични във всичко, което се отнася до управлението на свръхвселената. Тези Подбрани Тринитизирани Синове или Постижението, поне сега, са изконни създания, в противоположност на завършващите, които понастоящем се отнасят към незавършените създания.

40:10.13 (454.2) Затова в крайна сметка, сравнявайки съдбата на възходящите категории синовство, едва ли би било уместно да използваме думите „повече“ или „по-малко“. Бащинството на Бога е общо за всеки подобен Божий син и Бог еднакво обича всеки от своите създадени синове; Той се отнася еднакво както към създанията, избрали пътя на възхода, така и към създанията, които могат да постигнат този възход. Бащата обича *всеки* от своите синове и това чувство е действително истинско, свещено, божествено, неограничено, вечно и уникално – любов, посветена на *този* син и към *онзи* син, посветена индивидуално, лично и изключително. И такава любов напълно затъмнява всички останали обстоятелства. Синовството е висше отношение на създанията към Създателя.

40:10.14 (454.3) Като смъртни сега вече вие сте способни да осъзнаете своето място в семейството на божествените синове, способни да почувствате, че сте задължени да се възползвате от предимствата, така щедро предоставени от Райския план по спасението на смъртните – план, толкова възвишен и озарен в жизнения опит на посвещенческия Син. Всички средства и сили са насочени към това, вие в крайна сметка да можете да постигнете Райската цел за божествено съвършенство.

40:10.15 (454.4) [Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към персонала на Гавраил Салвингтонски.]

Документ 41. Физически аспекти на локалната вселена

41:0.1 (455.1) П РИСЪСТВИЕТО на Съзидателния Дух е този характерен пространствен феномен, който отделя едно локално творение от останалите. Цялата Небадон е запълнена с явното пространствено присъствие на Божествената Попечителка на Салвингтон и това присъствие също толкова несъмнено изчезва при външните граници на нашата локална вселена. Това, което е изпълнено с Майчинския Дух на нашата локалната вселена, е Небадон; това, което излиза извън неговото пространствено присъствие, се намира извън пределите на Небадон и се отнася към извън-Небадонските региони на пространството на свръхвселената Орвонтон – други локални вселени.

41:0.2 (455.2) Макар че от административно-организационна гледна точка в голямата вселена се откриват ясно очертани граници между правителствата на централната, свръх- и локалната вселени и макар че тези граници имат астрономически паралели в пространственото разграничение на Хавона и седемте свръхвселени, за локалните творения не съществуват толкова ясни линии на физическа демаркация. Даже големите и малките сектори на Орвонтон (за нас) са отчетливо различни, но да се определят физическите граници на локалните вселени не е лесна задача. Това се обяснява с факта, че локалните творения са административно организирани в

съответствие с някои *съзидателни* принципи, определящи сегментацията на общия енергиен заряд на свръхвселената, докато техните физически компоненти, сферите на пространството – слънца, черни острови, планети и т. н., произхождат основно от мъглявини, астрономическата поява на които е обусловена от някои *предсъзидателни* (трансцендентални) планове на Архитектите на Голямата Вселена.

41:0.3 (455.3) Една или няколко и даже много такива мъглявини могат да влизат в пределите на една локална вселена – така физически Небадон била образувана от звездното и планетарно потомство на Андронвер и други мъглявини. Произходът на сферите на Небадон е свързан с различни мъглявини, но всички те имали определена минимална общност на пространствено движение, коригирано от разумните действия на управляващите енергията така, че да се създаде нашето днешно натрупване на определени пространствени тела, които – като единно цяло, извършват съвместно завъртане по орбитите на свръхвселената.

41:0.4 (455.4) Такъв е строежът на локалния звезден облак на Небадон, който понастоящем се върти по все по-устойчива орбита около Стрелец – центъра на този малък сектор на Орвонтон, към който се отнася нашата локална вселена.

1. Енергийните центрове на Небадон

41:1.1 (455.5) Началото на спиралните и други мъглявинни – майчинските вихреци се „колела“ на пространствените сфери, се полага от Райските организатори на силата; впоследствие, когато мъглявините започват да реагират на

гравитацията, на мястото на организаторите на силата идват енергийните центрове и физическите контролори, които действат на ниво свръхвселена и поемат върху себе си пълна отговорност за направляването на физическата еволюция на следващите поколения от звездно и планетарно потомство. След пристигането на нашия Син-Създател този физически контрол над вселената Небадон бива незабавно съгласуван с Неговия план за организация на вселената. В пределите на владенията на този Райски Божий Син Висшите Енергийни Центрове и Главните Физически Контролори, а по-късно – Управляващите Моронтийната Енергия и други същества, създават обширен комплекс от линии за връзка, енергийни кръгове и силови магистрали, трайно свързващи разнообразните пространствени тела на Небадон в интегрирана административна единица.

41:1.2 (456.1) Сто Висши Енергийни Центъра от четвърти ред постоянно са закрепени за нашата локална вселена. Тези същества приемат входящите силови линии от уверските центрове от трети ред и предават стъпаловидно понижените и модифицирани линии на енергийните центрове на нашите съзвездия и системи. В съвкупност тези енергийни центрове създават жива система за управление и стабилизация, поддържаща равновесието и разпределението на енергията, която в свободно състояние се отличава с неустойчивост и колебания. Но сега енергийните центрове нямат отношение към кратковременните и локални енергийни нарушения, каквито например са появите на слънчеви петна и електрически смущения в системата; светлината и

електричеството не са основни енергии на пространството; те са вторични и спомагателни проявления.

41:1.3 (456.2) Стоте центъра на локалната вселена са разположени в Салвингтон, където функционира в самия енергиен център на тази сфера. Архитектурните сфери – такива, каквито са Салвингтон, Едемия и Йерусем, се осветяват, топят и снабдяват с енергия чрез използване на методи, осигуряващи пълната им независимост от слънцата на пространството. Тези сфери са конструирани – направени по поръчка, от енергийните центрове и физическите контролори така, че да оказват мощно въздействие върху разпределението на енергията. Основавайки своята дейност на такива централни точки за регулиране на енергията, енергийните центрове, благодарение на своето живо присъствие, насочват и преразпределят физическите енергии в пространството. Тези енергийни кръгове са основата на всички физико-материални и моронтийно-духовни явления.

41:1.4 (456.3) За всяко от стоте съзвездия, основните сектори на Небадон, са предназначени по десет Висши Енергийни Центъра от пети ред. Във вашето съзвездие Норлатиадек те се намират не в столичната сфера, а в центъра на колосална звездна система, която образува физическото ядро на съзвездието. Десет спомагателни механични контролори и десет баромера на Едемия поддържат безупречна и непрекъсната връзка със съседните енергийни центрове.

41:1.5 (456.4) В гравитационния център на всяка локална система се намира по един Висш Енергиен Център от шести ред. В

системата Сатания прикрепеният към нея енергиен център заема един черен остров в пространството, разположен в астрономическия център на системата. Много от тези черни острови са гигантски генератори, активиращи и направляващи някои пространствени енергии, и тези естествени обстоятелства ефективно се използват от Енергийния Център на Сатания, чиято жива маса осъществява връзка с висшестоящите центрове, насочвайки потоците от по-овеществена енергия чрез Главните Физически Контрольори, намиращи се на еволюционните планети на пространството.

2. Физическите контрольори на Сатания

^{41:2.1 (456.5)} Макар Главните Физически Контрольори да служат заедно с енергийните центрове в цялата голяма вселена, да се разберат техните функции е по-лесно на ниво локална система – такава като Сатания. Сатания представлява една от стотте локални системи, които образуват административната организация на съзвездието Норлатиадек, а нейни непосредствени съседи са системите Сандматия, Асунтия, Порогия, Сортория, Рантулия и Глантония. Системите на Норлатиадек в много отношения се отличават една от друга, но всички те са еволюционни и прогресирщи, по което много си приличат със Сатания.

^{41:2.2 (457.1)} Самата Сатания се състои от повече от седем хиляди астрономически групи, или физически системи, от които съвсем малко имат произход, сходен с произхода на вашата Слънчева система. Астрономическият център на Сатания е гигантски черен остров на пространството, който – заедно с приближаващите се към него сфери – е

разположен недалеч от резиденцията на правителството на системата.

41:2.3 (457.2) Ако не смятаме присъствието на прикрепения към системата енергиен център, общото управление на цялата система за физическа енергия на Сатания е съсредоточено в Йерусем. Главен Физически Контрольор, намиращ се в тази столична сфера, координира своите действия с енергийния център на системата, изпълнявайки ролята на център за връзка с енергийните инспектори, чийто център се намира в Йерусем и те действат по цялата локална система.

41:2.4 (457.3) Петстотин хиляди живи и разумни оператори, разхвърляни по цялата Сатания, контролират създаването на енергийни кръгове и преразпределянето на енергията. Благодарение на действието на тези физически контрольори управляващите енергийните центрове осъществяват пълен и съвършен контрол над повечето основни енергии на пространството, включително излъчването на силно нагreti светила и черни, заредени с енергия сфери. Тази група живи същности е способна да мобилизира, преобразува, превръща, манипулира и предава почти всички видове физическа енергия на организираното пространство.

41:2.5 (457.4) Животът притежава вътрешна способност за мобилизация и превръщане на всеобщата енергия. Вие сте запознати с механизма на растителния живот, посредством който материалната енергия на светлината се преобразува в разнообразни проявления в растителното царство. Вие също така отчасти сте запознати и с метода, чрез който

тази растителна енергия може да бъде превръщана в явления, отнасящи се към животинската дейност, но вие практически нищо не знаете за методите, използвани от управляващите енергията и физическите контрольори, които са дарени със способност да мобилизират, трансформират, преразпределят и концентрират разнообразните видове пространствена енергия.

41:2.6 (457.5) Тези същества от енергийните сфери нямат пряко отношение към енергията като към един от факторите на живите създания – нито даже с областта на биохимията. Понякога те се занимават със създаването на физически предпоставки за живот, разработвайки такива енергийни системи, които могат да служат като физически обвивки за живите енергии на елементарните материални организми. В известен смисъл физическите контрольори също са свързани с предшестващите живота проявления на материална енергия, както спомагателните духове на разума са свързани с пред-духовните функции на материалния разум.

41:2.7 (457.6) На всяка сфера тези разумни създания, занимаващи се с регулацията на енергията и нейното управление, трябва да привеждат своите методи в съответствие с физическия строеж и структура на съответната планета. Те безпогрешно използват изчисленията и изводите на намиращите се на тяхно разположение физици и други технически съветници относно локалното влияние на силно нагорещени слънца и други типове свръхзаредени звезди. Необходимо е да се съобразяваме и с огромните студени черни гиганти на

пространството и струпванията от облаци звезден прах; всички тези материални фактори се вземат под внимание при решаването на практическите задачи, свързани с управлението на енергията.

41:2.8 (457.7) Енергосиловото управление на еволюционните обитаеми светове влиза в задълженията на Главните Физически Контрольори, но тези същества не носят отговорност за всички енергийни „сривове“ на Урантия. Съществува цяла поредица от причини за такива нарушения, някои от които стават извън пределите на сферата за контрол на физическите опекуни. Урантия я пресичат енергийни линии с колосална мощност – тази малка планета се намира в сферата на влияние на грамадни маси и понякога на местните контрольори се налага да привличат огромен брой същества от своята категория в опита си да балансират тези енергийни линии. Те се справят добре с физическите кръгове на Сатания, но се сблъскват с трудности, свързани с изолирането на енергийните потоци на Норлатиадек.

3. Нашите звездни партньори

41:3.1 (458.1) Повече от две хиляди ярки слънца изливат светлина и енергия в Сатания, а вашето собствено слънце е блестящо светило от средна величина. От тридесетте най-близки слънца само три притежават по-голяма сила на светене. Управляващите Вселенската Енергия инициират специални енергийни токове, които протичат между отделните звезди и съответстващите им звездни системи. За енергийните центрове и физическите регулиращи тези звездни пещи, заедно с черните гиганти на пространството,

служат като междинни пунктове за ефективна концентрация и направляване на енергийните потоци на материалните творения.

41:3.2 (458.2) Небадонските слънца не се различават от останалите слънца на другите вселени. Материалният състав на всички слънца, черни острови, планети и спътници, даже на метеорите, е напълно идентичен. Диаметърът на такива слънца е средно около един милион и шестотин хиляди километра, а на вашето светило е малко по-малък. Диаметърът на най-голямата звезда във вселената – звездния облак Антарес, превишава диаметъра на вашето слънце четиристотин и петдесет пъти и е шестдесет милиона пъти повече от неговия обем. Но съществува повече от достатъчно пространство, за да се поберат всички тези гигантски слънца. За тях има толкова свободно място в космоса, колкото биха имали дужина портокали, въртейки се вътре в Урантия, ако планетата представляваше кух глобус.

41:3.3 (458.3) Когато от майчинския вихър на мъглявината се изхвърлят твърде големи слънца, те скоро се разтрошават или образуват двойни звезди. Всички слънца първоначално са в напълно газообразно състояние, макар че впоследствие могат временно да съществуват и в полутечно състояние. Когато вашето слънце стигнало до това полутечно състояние, предизвикано от налягането на свръхгаз, то било недостатъчно голямо за разделяне по екватора, което съответства на един от типове образуване на двойни звезди.

41:3.4 (458.4) Когато техните размери са по-малко от една десета от размерите на вашето слънце, тези огнени сфери бързо се свиват, уплътняват и изстиват. Тези светила, чиито размери превишават размерите на вашето слънце повече от тридесет пъти – по-точно тези, които съдържат тридесет пъти повече собствено вещество, бързо се разделят на две отделни тела или ставайки центрове на нови системи, или оставайки в пределите на взаимното си гравитационно въздействие, въртейки се около общ център като един вид двойна звезда.

41:3.5 (458.5) Последният от най-големите космически взривове на Орвонтон беше необичайният взрив на двойна звезда, светлината от който достигна Урантия през 1572 година сл.Хр.. Този голям пожар беше толкова интензивен, че взривът се виждаше отчетливо и на дневна светлина.

41:3.6 (458.6) Не всички звезди са твърди, но такива са много от по-старите. Някои от червеникавите, слабо блестящи звезди в центъра на своята колосална маса достигат плътност, която може да се определи така: един кубически сантиметър от подобна звезда би тежал на Урантия около сто и седемдесет килограма. Вследствие колосалното свиване, съпровождано от загуби на топлина и циркулация на енергия, се е извършило сближаване на орбитите на елементарните частици и днес те плътно са се приближили към състоянието на електронно уплътняване. Този процес на изстиване и свиване може да продължава до последната и критична точка на взрива, настъпваща при уплътняване на ултиматоните.

41:3.7 (459.1) Повечето от гигантските слънца са сравнително млади; повечето от звездните джуджета са стари, но не всички. Джуджетата, образуващи се в резултат от сблъсъци, могат да бъдат много млади и да излъчват интензивна бяла светлина и без да преминат през начален период на младо червено светене. Както много младите, така и много старите слънца обикновено светят с червеникав отблясък. Жълтият оттенък е показател за разцвет на младостта или за приближаване към старостта, но ярката бяла светлина означава здрав и продължителен живот в зряла възраст.

41:3.8 (459.2) Макар че не всички млади слънца преминават през стадии на пулсации, във всеки случай не видимо, вглеждайки се в пространството, вие можете да забележите много от тези по-млади звезди, чийто цикъл на гигантски респираторно повдигане и отпускане продължава от два до седем дни. Вашето слънце досега съхранява постепенно изчезващите последствия от мощните раздувания от своята младост, но техният период се е удължил от предишните три и половина дневни пулсации до днешните единадесет и половина години на циклично появяване на слънчеви петна.

41:3.9 (459.3) Променливите звезди имат разнообразен произход. В някои двойни звезди приливите, предизвиквани от бързо променящите се разстояния при завъртането на двете тела по техните орбити, довеждат също така и до периодични колебания при излъчването на светлина. Промените в гравитацията предизвикват регулярни и повтарящи се избухвания — точно както

захващането на метеори чрез акреция на енергия-материал на повърхността би довело до сравнително внезапно избухване на светлина, което бързо би спаднало до нормалното за това слънце ниво на яркост. Понякога слънцето улавя поток метеори по линията на намаленото съпротивление на гравитацията, а в редки случаи причината за звездните избухвания се оказва сблъсък, но повечето такива явления се дължат само на вътрешни колебания.

41:3.10 (459.4) В една от групите променливи звезди периодът на светлинни колебания се намира в пряка зависимост от яркостта — знанието на този факт позволява на астрономите да използват такива слънца като вселенски фарове и надеждни точки за измерване с оглед продължаване на изследванията на далечните звездни струпвания. С помощта на този метод може да се измерват с голяма точност междузвездни разстояния в пределите на повече от един милион светлинни години. Подобряването на метода за измерване на пространството и усъвършенстването на телескопите някога по-пълно ще разкрият десетте големи региона на свръхвселената Орвонтон; вие ще различавате най-малко осем от тези необятни сектори, имащи вид на колосални и достатъчно симетрични звездни струпвания.

4. Плътноста на Слънцето

41:4.1 (459.5) Масата на вашето слънце малко превишава оценката на вашите физици, по изчисленията на които тя е хиляда и осемстотин квадрилона ($1,8 \times 10^{27}$) тона. Сега то се разполага приблизително в средната част на скалата

между най-плътните и най-разредените звезди, бидейки около един и половина пъти по-плътно от водата. Но вашето слънце не е нито течно, нито твърдо – то е газообразно; и това е така независимо от това, че е трудно да се обясни по какъв начин някое газообразно вещество е способно да достига такива и още по-големи плътности. Газообразното, течното и твърдото състояние се отнасят към въпросите на атомно-молекулярните отношения, но плътността е отношение на пространството и масата. Плътността се изменя право пропорционално на количеството на масата в пространството и обратно пропорционално на количеството пространство в масата – пространството между централните ядра на материята и частиците, които се завихрят около тези центрове, а също и пространството вътре в тези материални частици.

^{41:4.2 (459.6)} Изстиващите звезди могат да бъдат физически газообразни и едновременно с това изключително плътни. Вие не сте запознати със слънчевите

^{41:4.3 (459.7)} *свръхгазове*, но тези и други необичайни форми на материята обясняват по какъв начин даже нетвърдите слънца достигат плътността на желязото – например, такава, каквата притежава Урантия, и едновременно могат да се намират в изключително нагрято газообразно състояние, продължавайки да функционират като слънца. Атомите в тези плътни свръхгазове са изключително малки; те съдържат малко електрони. Освен това такива слънца са загубили значително количество от запаса си на свободна ултиматонна енергия.

41:4.4 (460.1) Едно от близките до вас слънца, масата на което в началото на неговото съществуване се равняваше на масата на вашето слънце, се е уплътнило почти до размерите на Урантия, ставайки четиридесет хиляди пъти по-плътно от вашето светило. Теглото на това горещо-хладно газообразно-твърдо тяло е петдесет и пет килограма на кубически сантиметър. Въпреки това това слънце свети със слаба червеникава светлина, с угасващия блясък на умиращ монарх на светлината.

41:4.5 (460.2) В повечето от случаите, обаче, слънцата не са толкова плътни. Един от вашите по-близки съседи притежава плътност, точно съответстваща на плътността на вашата атмосфера на нивото на морето. Ако можехте да се окажете вътре в такова слънце, вие не бихте могли да забележите нищо. И ако не беше температурата, бихте могли да преминете през повечето блестящи в нощното небе светила и да забележите не повече вещество, отколкото чувствате във въздуха в своето земно жилище.

41:4.6 (460.3) Масивното слънце Велунтия – едно от най-големите в Орвонтон, има плътност, равна на една хилядна от плътността на атмосферата на Урантия. Ако по своя състав то съответстваше на вашата атмосфера и не беше нажежено, би се образувал такъв вакуум, че хората, намиращи се на неговата повърхност или вътре в него, щяха бързо да се задушат.

41:4.7 (460.4) Температурата на повърхността на друг гигант от Орвонтон понастоящем е малко под хиляда и шестотин градуса. В диаметър той превишава четиристотин и осемдесет милиона километра – пространство, достатъчно

да вмести вашето слънце заедно със сегашната орбита на земята. Но независимо от цялата му колосална величина – повече от четиридесет милиона пъти надвишаваща размерите на вашето слънце, неговата маса е само малко повече от тридесет пъти повече от масата на слънцето. Тези гигантски слънца притежават корона, която се простира почти от едното слънце до другото.

5. Слънчевата радиация

^{41:5.1 (460.5)} Това, че намиращото се в пространството слънце не притежава голяма плътност, се потвърждава от устойчивите потоци излъчвана светлинна енергия. Прекалено голяма плътност би задържала светлината вследствие на непрозрачността, докато налягането на светлинната енергия не достигне до точката на избухване. В недрата на слънцето съществува колосално налягане, създавано от газове или светлина, достатъчно за изхвърлянето на поток енергия, способен да преодолее много милиони километри пространство, за да отдаде енергия, светлина и топлина на отдалечените планети. Повърхност с дебелина пет метра, която има плътността на Урантия, ефективно би предотвратявала излъчването от слънцето на всички рентгенови лъчи и светлинна енергия, докато повишаването на вътрешното налягане на акумулиращите се при разцепване на атомите енергии преодолява гравитацията чрез насочен навън взрив с огромна сила.

^{41:5.2 (460.6)} В присъствието на изтласкващи газове светлината, задържана при високи температури от непрозрачни стени, притежава голяма взривност. Светлината е реална. Ако

използваме вашите оценки на енергията и мощността на Урантия, слънчевата светлина щеше да бъде икономична даже при цена два милиона долара за килограм.

41:5.3 (460.7) Вътрешността на вашето слънце е гигантски генератор на рентгенови лъчи. Слънцето се поддържа отвътре за сметка на непрекъснат поток от тези мощни излъчвания.

41:5.4 (460.8) На възбуждения от рентгеновите лъчи електрон му трябват повече от половин милиона години, за да се издигне от самия център на средно по величина слънце до неговата повърхност, откъдето започва своето пътешествие в пространството – може би за да стопли обитаема планета, да бъде уловен от метеор, да вземе участие в раждането на атом, да бъде притеглен към силно зареден черен остров в пространството или за да прекъсне своя полет поради окончателно потъване в повърхността на слънце, сходно с това, в което се е появил.

41:5.5 (461.1) Излъчваните от недрата на слънцето рентгенови лъчи зареждат нагретите до високи температури и възбудени електрони с енергия, позволяваща им да преминават през пространството, покрай многобройните въздействия на интервениращото вещество и да достигат далечни сфери в отдалечени системи, независимо от отклоняващото гравитационно притегляне. Огромната енергия, определяна от скоростта, необходима за преодоляването на гравитационния „захват“ на слънцето, е достатъчна за поддържане на постоянната скорост на слънчевите лъчи до сблъсъка им със значителна маса

материя. След това те бързо се трансформират в топлина с освобождаване на други енергии.

41:5.6 (461.2) Енергията – под формата на светлина или в други форми – в своя полет през пространството се движи право напред. Всъщност материалните частици пресичат пространството подобно на изстрелян куршум. Те се преместват по ред или, по-точно, по права и непрекъсната линия, ако не се взема под внимание това въздействие, което им оказват превъзхождащите сили и неизменното подчинение, присъщо на масата на веществото поради линейната гравитация, както и поради въздействието на кръговата гравитация на Райския Остров.

41:5.7 (461.3) Може да изглежда, че слънчевата енергия се премества на вълни, но това се обяснява с едновременното действие на различни фактори. Организираната енергия от всеки тип се премества линейно, а не вълнообразно. Присъствието на втори или трети тип сила-енергия може да създаде илюзията за *привидно* преместване на наблюдаемия поток като вълнова формация – така, както при проливен дъжд, съпровождан от силен вятър изглежда, че дъждът пада като струи или вълни. Дъждовните капки последователно и непрекъснато падат по права линия, но действието на вятъра е такова, че се създава впечатление за водни струи или вълни от дъждовни капки.

41:5.8 (461.4) Действието на някои вторични и други неразкрити енергии, присъстващи в пространствените региони на вашата локална вселена, е такова, че видимото излъчване на слънчевата светлина е с привидно вълнообразен характер, сякаш е разделено на безкрайно малки порции с

определена дължина и тегло. Практически това наистина е точно онова, което се случва. Вие едва ли можете да се надявате на по-добро разбиране на поведението на светлината, докато не формирате по-ясна представа за взаимодействието и взаимовръзката на различните пространствени сили и слънчеви енергии, действащи в пространствените региони на Небадон. Настоящото ви объркване се дължи и на недостатъчно разбиране на проблема, засягащ взаимовръзката на личностното и неличностното управление в главната вселена — присъствия, дейности и взаимодействия на Обединения Извършител и Безусловния Абсолют.

6. Калцият – космически пътешественик

^{41:6.1 (461.5)} При разшифроването на спектралните явления следва да се помни, че пространството не е празно; че преминавайки през пространството, светлината понякога леко се видоизменя под действието на различните видове енергии и материя, циркулиращи в цялото организирано пространство. Някои от линиите, които се появяват в спектъра на вашето слънце, показвайки неизвестна материя, се обясняват с видоизменянето на добре известни елементи, носещи се в пространството в разрушен вид — атомни жертви на ожесточени стълкновения, възникващи в стихийните слънчеви битки. Пространството е наситено с такива странстващи останки, особено с натрий и калций.

^{41:6.2 (461.6)} Действително, по цялата Орвонтон калцият е основният от проникващите в пространството елементи. Цялата наша свръхвселена е осеяна с най-малки частички от „пулверизиран камък“. Камъкът в буквален смисъл е

основен строителен материал на планетите и пространствените сфери. Космическият облак – огромното покривало на пространството, се състои главно от видоизменени атоми на калция. Атомът на калция е един от най-разпространените и устойчиви елементи. Той не само издържа на слънчевата йонизация – разлагане, но съхранява и асоциативната си идентичност даже след изпитанието на разрушителните рентгенови лъчи и разсейванията под въздействието на високата слънчева температура. Калцият притежава индивидуалност и дълготрайност, които превъзхождат всички най-разпространени форми на материята.

41:6.3 (462.1)

Както предполагат вашите физици, деформираните остатъци на калция от слънцето се преместват на различни разстояния в прекия смисъл на думата заедно с лъчите на слънцето, което необичайно облекчава тяхното широко разпространение в пространството. Атомът на натрия, след някои модификации, също е способен да се придвижва с помощта на светлината и енергията. Ловкостта на калция е толкова по-удивителна и поради това, че масата на този елемент почти двойно превишава масата на натрия. Локалното проникване на калция в пространството се обяснява с факта, че той в модифициран вид се изтръгва от фотосферата на слънцето буквално ”яхвайки” устремилите се навън слънчеви лъчи. От всички елементи на слънцето калцият, независимо от своята сравнително голяма маса – в неговия атом се намират цели двадесет въртящи се електрона, с най-голям успех се освобождава от недрата на слънцето, устремявайки се към сферите на

пространството. С това се обяснява наличието на слънцето на слой калций – газообразна каменна повърхност с дебелина девет хиляди и шестотин километра. И то независимо от това, че под него се намират деветнадесет по-леки елементи и множество по-тежки.

41:6.4 (462.2) При слънчевите температури калцият е активен и неустойчив елемент. Атомът на камъка притежава два подвижни и слабо свързани електрона на две външни и намиращи се много близко една до друга орбити. В самото начало на атомните сражения калцият губи своя външен електрон; след това той започва майсторски да жонглира с деветнадесетте електрона, превеждайки ги от деветнадесетата на двадесетата орбита и обратно. Прехвърляйки този деветнадесети електрон между неговата собствена орбита и орбитата на загубения си придружител над двадесет и пет хиляди пъти в секунда, даден деформиран атом на камъка е способен частично да противостои на действието на гравитацията и така с успех да се придвижва на възникващите потоци светлина и енергия – слънчевите лъчи, устремявайки се към свободата и приключенията. Този атом на калция се придвижва напред с редуващи се скокове, захващайки и отпускаяки слънчевия лъч около двадесет и пет хиляди пъти всяка секунда. Именно затова камъкът е основен компонент на пространствените светове. Калцият е най-опитният беглец от слънчевия затвор.

41:6.5 (462.3) Подвижността на този акробатичен електрон на калция се демонстрира с факта, че, бидейки прехвърлен под въздействието на слънчевите сили – температури и

рентгеново излъчване – на по-висока орбита, той остава на нея само около една милионна част от секундата; но докато електро-гравитационната сила на атомното ядро да го притегли в неговата предишна орбита, той успява да извърши милион обиколки около атомния център.

41:6.6 (462.4) Вашето слънце е изразходвало огромна част от своя калций, загубвайки го в грамадни количества при конвулсивните изригвания в процеса на формиране на Слънчевата система. Значителна част от неговия калций сега се намира във външната кора на слънцето.

41:6.7 (462.5) Необходимо е да се помни, че спектралният анализ показва само тези елементи, които се намират на повърхността на слънцето. Например: слънчевият спектър открива цял ред линии от желязо, но желязото не е основен елемент от слънцето. Причината за това явление почти изцяло се съдържа в настоящата температура на повърхността на слънцето – малко под три хиляди и триста градуса, която е много благоприятна за регистриране на спектъра на желязото.

7. Източниците на слънчева енергия

41:7.1 (463.1) Вътрешната температура на много от слънцата, включително и на вашето, е значително по-висока, отколкото обикновено се предполага. В недрата на слънцето практически не съществуват цели атоми; всички те в по-голяма или по-малка степен са разрушени от интензивната бомбардировка на рентгеновите лъчи, присъщи на толкова високи температури. Независимо от това какви материални елементи могат да се появят във

външните слоеве на слънцето тези, които се намират в неговите недра, стават крайно еднородни под дисоцииращото въздействие на разрушителните рентгенови лъчи. Рентгеновият лъч оказва огромно нивелиращо действие на атомното съществуване.

41:7.2 (463.2) Температурата на повърхността на вашето слънце е почти три хиляди и триста градуса, но тя бързо се повишава със задълбочаване в недрата му, докато не достигне невероятната цифра 19 400 000 градуса в централните региони на слънцето. (Всички температури са дадени по вашата скала на Целзий.)

41:7.3 (463.3) Всички тези явления са показател за колосалния разход на енергия. Ето източниците на слънчева енергия по реда на тяхната важност:

41:7.4 (463.4) 1. Анихилирането на атоми и, в крайна сметка, на електрони.

41:7.5 (463.5) 2. Превръщането на елементи, включително и освобождаваната при това радиоактивна група енергия.

41:7.6 (463.6) 3. Акумулирането и предаването на някои всеобщи пространствени енергии.

41:7.7 (463.7) 4. Космическата материя и метеорите, непрестанно потапящи се в горящите слънца.

41:7.8 (463.8) 5. Слънчевото свиване; охлаждането и последващото свиване на слънцето освобождава енергия и топлина, които понякога превъзхождат енергията, привнасяна от космическата материя.

41:7.9 (463.9) 6. Гравитационното действие при високи температури превръща някои кръгови сили в излъчвана енергия.

41:7.10 (463.10) 7. Възвърната светлина и други видове материя, напуснали слънцето и отново притеглени към него, заедно с други енергии от извънслънчев произход.

41:7.11 (463.11) Съществува регулираща обвивка от горящи газове (с температура, достигаща понякога милиони градуси), която обгръща слънцето, стабилизирайки топлинните загуби и, като цяло, предотвратява опасните колебания в разсейването на топлина. В течение на активния живот на слънцето вътрешната температура – 19 400 000 градуса, остава почти неизменна независимо от прогресивното понижаване на външната температура.

41:7.12 (463.12) Вие можете да направите опит да си представите 19 400 000 градуса топлина в съвкупност с определено гравитационно свиване като точката на кипене на електроните. При такова налягане и температура всички атоми се деформират и разпадат до своите електрони и други съставни компоненти; разрушени могат да бъдат даже електроните и други съединения на ултиматоните, но слънцето е неспособно да деформира ултиматоните.

41:7.13 (463.13) Под въздействието на такива слънчеви температури се извършва колосално ускорение на ултиматони и електрони – поне на тези електрони, които продължават да съществуват в подобни условия. Вие ще можете да разберете какво значи висока температура чрез повишаване на ултиматонната и електронна активност, ако

се замислите за това, че една капка обикновена вода съдържа един милиард трилиона атоми. В нея е заключена такава енергия, каквато се изработва при експлоатацията на мощност над сто конски сили в течение на две години. Сумарната топлина, отдавана всяка секунда от вашето слънце, е способна да изпари цялата вода от океаните на Урантия за една секунда.

41:7.14 (464.1) Само тези слънца, които функционират в правите канали на основните потоци вселенска енергия, са способни да светят вечно. Такива слънчеви пещи сияят безкрайно дълго, притежавайки способността да попълват своите материални загуби с поглъщането на пространствена сила и аналогична циркулираща енергия. Що се отнася до звездите, намиращи се далеч от тези главни канали за презареждане, то на тях им е съдено да претърпят изтощаване на енергийните запаси – постепенно да изстинат и в резултат на това евентуално да изгорят.

41:7.15 (464.2) Такива изгаснали или гаснещи слънца могат да бъдат подмладени с ударно въздействие или да бъдат презаредени – или с помощта на някои несветеци острови на пространството, или посредством гравитационно „ограбване“ на по-малки съседни слънца или системи. Повечето изгаснали слънца се възраждат с помощта на тези или други еволюционни методи. Тези, които не могат да се презаредят, ги очаква разрушаване вследствие взрив на масата, когато гравитационното уплътнение достига критично ниво, при което обусловеното от енергията налягане довежда до ултиматонно уплътнение. Тези изчезващи слънца по такъв начин се превръщат в енергия

от най-рядък вид, великолепно приспособена за енергийно зареждане на по-изгодно разположените слънца.

8. Енергийните реакции на Слънцето

41:8.1 (464.3) В слънцата, които са включени към каналите на пространствената енергия, слънчевата енергия се освобождава в различни сложни верижни ядрени реакции, най-разпространената от които е водородно-въглеродно-хелиевата реакция. В това превръщане въглеродът действа като енергиен катализатор, тъй като сам той никак не се изменя в този процес на преобразуване на водорода в хелий. При определени високотемпературни условия водородът прониква в ядрото на въглерода. Тъй като въглеродът е неспособен да задържи повече от четири протона водород, то след достигането на този стадий на насищане той започва да изпуска протони едновременно с постъпването на нови. В тази реакция частиците на входящия водород излизат във вид на атоми на хелия.

41:8.2 (464.4) Намалването на съдържанието на водород повишава яркостта на слънцето. В тези слънца, на които е съдено да изгорят, пикът на яркост се достига при изтощаването на водорода. След това блясъка на звездата се поддържа от последното гравитационно свиване. В резултат подобна звезда се превръща в така нареченото бяло джудже – сфера с висока степен на уплътнение.

41:8.3 (464.5) В големите слънца – малки кръгови мъглявини, след изтощаването на запасите на водород и последващото свиване се извършва внезапен колапс, ако такова тяло не е достатъчно непрозрачно, за да поддържа вътрешното

налягане като един вид опора за външните газови слоеве. Гравитационно-електрическите изменения пораждат колосално количество най-малки частици, лишени от електрически потенциал, и такива частици бързо напускат слънчевите недра, в течение на няколко дни предизвиквайки колапса на гигантското слънце. Именно такова изтичане на „частици-бегълци“ предизвика колапса на гигантската нова звезда в мъглявината Андромеда преди около петдесет години. Това грамадно звездно тяло се разруши в течение на 40 минути урантийско време.

41:8.4 (464.6) Като правило огромното количество изтеглена материя продължава да съществува за остатъчното слънце като обширни облаци небулярни газове. Всичко това обяснява произхода на много типове неправилни мъглявини – такива като мъглявината на Рака, възникнала преди около 900 години. Нейната майчинска сфера досега се вижда като единична звезда близо до центъра на тази неправилна небулярна маса.

9. Стабилността на Слънцето

41:9.1 (465.1) По-големите слънца поддържат такъв гравитационен контрол над своите електрони, че светлината се „измъква“ само с помощта на мощните рентгенови лъчи. Тези лъчи-помощници пронизват цялото пространство и участват в поддържането на основни ултиматонни асоциации на енергия. Огромните загуби на енергия в ранните периоди от съществуването на слънцето, след достигането на максимална температура над 19 400 000 градуса, се дължат не толкова на излъчването на светлина, колкото на изтичането на

ултиматони. Тези ултиматонни енергии – като истински енергийни пориви на младото слънце – се устремяват навън в пространството, където участват в завладяващия процес създаване на електронни асоциации и в материализиране на енергии.

41:9.2 (465.2) Атомите и електроните са подложени на въздействието на гравитация. Ултиматоните *не* са подложени на локална гравитация, на взаимодействието на материално притегляне, но те напълно се подчиняват на абсолютната гравитация или гравитацията на Рая – на общото направление, движение, на всеобщата и вечна сфера на вселената на вселените. Ултиматонната енергия не се подчинява на линейна или на непосредствена гравитация на близките или далечни материални маси, но тя извечно участва в кръгооборота по огромната елипса на обширното творение.

41:9.3 (465.3) Вашият собствен слънчев център ежегодно излъчва почти сто милиарда тона вещество, докато гигантските светила губят материя в огромни количества в течение на ранния период на своето развитие – първия милиард години. След достигането на максимална вътрешна температура животът на слънцето се стабилизира и започва освобождаване на субатомна енергия. Именно в такъв критичен период по-големите слънца са подложени на конвулсивни пулсации.

41:9.4 (465.4) Стабилността на слънцето изцяло зависи от поддържането на гравитационно-топлинен баланс – колосални налягания, уравновесявани от невероятни температури. Еластичността на вътрешния газ в недрата на

слънцето служи като опора за горните слоеве разнообразни материали, а когато гравитацията и топлината се намират в състояние на равновесие, то теглото на наличното вещество с точност съответства на температурното налягане на отдолу лежащите и вътрешни газове. В много от младите звезди продължаващото гравитационно уплътнение довежда в състояние на постоянно нарастване вътрешните температури, а с увеличаването на степента на вътрешното нагряване рентгеновото налягане на свръхгазови ветрове в недрата на слънцето става толкова високо, че във връзка с центробежното движение слънцето започва да изхвърля своите върхни слоеве в пространството, коригирайки по този начин възникналия дисбаланс между гравитацията и степента на нагряване.

41:9.5 (465.5) Вашето слънце вече отдавна е достигнало относително равновесие между циклите на разширение и свиване – тези нарушения, които довеждат до гигантските пулсации на много от по-младите звезди. Понастоящем вашето слънце пресича границата на шестте милиарда години и функционира във фазата на най-голяма „пестеливост“. То ще продължава да свети със същата ефективност в течение на повече от двадесет и пет милиарда години. Възможно е то да претърпи период на частичен упадък на активността, продължителността на който ще бъде равна на сумарната продължителност на периодите на неговата младост и стабилизирана функция.

10. Произходът на обитаемите светове

41:10.1 (465.6) Някои от променливите звезди, в стадия на максимална или близки до нея пулсации, се намират в

процес на пораждање на производни системи, много от които евентуално ще бъдат сходни с вашето слънце и въртящите се около него планети. Именно в такова състояние на мощни пулсации е пребивавало вашето слънце, когато към него се е приближила масивната система Ангона, вследствие на което повърхността на слънцето започнала да изхвърля истински потоци – непрекъснати слоеве – от материя. Силата на този процес продължила да нараства до най-близкото съположение, когато е бил достигнат пределът на слънчевата кохезия и изхвърлен огромен къс материя – предшественик на Слънчевата система. При аналогични обстоятелства максималното сближаване на притеглящото тяло понякога „изтръгва“ цели планети, съставляващи до една четвърт или една трета от цялото слънце. Тези крупни изтласквания довеждат до образуването на особени, обвити в облаци светове – сфери, подобни на Юпитер и Сатурн.

41:10.2 (466.1) При все това повечето слънчеви системи са имали изцяло различен произход, в сравнение с вашата, и това е вярно даже по отношение на тези, които са били образувани с помощта на гравитационно-приливния механизъм. Но независимо от метода за образуване на света гравитацията винаги довежда до появата на система от типа слънчева – тоест централно слънце или черен остров с планети, спътници, спътници на спътниците и метеори.

41:10.3 (466.2) Физическите аспекти на индивидуалните светове в голяма степен се определят от произхода,

астрономическото положение и физическото обкръжение. Определящи фактори са също така възрастта, размерът, скоростта на завъртане и скоростта на преместване в пространството. Както за световите, образуващи се при свиването на газа, така и за тези, които се формират за сметка на акрецията на твърдото вещество, са характерни планини, а в млада възраст – ако техният размер не е твърде малък – наличие на вода и въздух. Световите, образувани при делението на разтопената маса, а също и колизионните светове понякога са лишени от крупни планински вериги.

41:10.4 (466.3) На ранните си стадии на съществуване всички нови светове изпитват чести земетресения, за всички тях са типични значителни физически катаклизми; това е особено вярно за сферите, образуващи се при свиването на газа – светове, родили се от колосалните небулярни кръгове, останали след уплътняването и свиването на някои отделни светила. Планетите с двойствен произход, подобни на Урантия, преживяват по-малко бурна и неистова младост. Но и вашият свят е преминал през ранен период на мощни сътресения, характеризирани се с вулкани, земетресения, наводнения и жестоки бури.

41:10.5 (466.4) Урантия е сравнително изолирана сфера в покрайнините на Сатания, вашата Слънчева система, с едно изключение, на най-отдалечената от Йерусем, докато самата Сатания е втора по отдалеченост система на Норлатиадек, съзвездието, което понастоящем пресича външния край на Небадон. Вие действително сте били сред низшите на цялото творение, докато посвещението на

Михаил не възвисило вашата планета до ниво на уважение и огромен вселенски интерес. Понякога последните стават първи и наистина низшият става най-висш.

41:10.6 (466.5) [Представено от Архангел, в сътрудничество с Управляващия на Енергийните Центрове на Небадон.]

Документ 42. Енергия – разум и материя

42:0.1 (467.1) ФУНДАМЕНТЪТ на вселената е материален в този смисъл, че основата на цялото битие е енергия, а чистата енергия е управлявана от Всеобщия Баща. Силата, енергията е това единствено нещо, което е вечен паметник, демонстриращ и потвърждаващ съществуването и присъствието на Всеобщия Абсолют. Този обширен поток енергия, произтичащ от Райските Присъствия, никога не е прекъсвал, никога не е губил сила; безкрайната поддръжка никога не е прекратявана.

42:0.2 (467.2) Управлението на вселенската енергия винаги се извършва в съответствие с личната воля и премъдри те разпореждания на Всеобщия Баща. Това лично управление на проявената сила и циркулираща та енергия се видоизменя с равноправни актове и решения на Вечния Син, точно както и с общите цели на Сина и Бащата, които се изпълняват от Съвместния Извършител. Тези божествени същества действат лично и като индивиди; освен това те се изразяват в личностите и могъществото на почти безграничния брой на своите подчинени, всеки от които различно изразява вечното и божественото предназначение на вселената на вселените. Но тези функционални и условни модификации или превращения

на божествена сила в никаква степен не намаляват истинността на твърдение то, че в определен аспект цялата сила-енергия се контролира от личностен Бог, пребиваващ във всеобщия център.

1. Райските сили и енергии

42:1.1 (467.3) **Фундаментът на вселената е материален, но същността на живота е духовна. Бащата на духа е и прародител на вселените; вечният Баща на Изначалния Син е и вечностен източник на изначалния еталон – Райския Остров.**

42:1.2 (467.4) **Като вселенски феномен материята – или енергията, тъй като те са само различни проявления на една и съща космическа реалност, е заключена във Всеобщия Баща. „Всичко съществува в Него.“ Може да изглежда, че материята открива вътрешна енергия и демонстрира собствена сила, но всички тези физически явления са свързани с енергията, която предполага наличието на произхождащи от Рая и зависещи от него гравитационни линии. В ядрото на ултиматона е първата подаваща се на измерване форма на енергията – Раят.**

42:1.3 (467.5) **Разновидността на енергията, неразривно свързана с материята и присъстваща във всеобщото пространство, е неизвестна на Урантия. Когато физиците най-после направят съответното откритие, те ще почувстват, че са разгадали – или че почти са разгадали – тайната на материята. Така те още с една крачка ще се приближат към Създателя; така те ще усвоят още един аспект на божествения метод; но това в никакъв смисъл не означава,**

че са намерили Бога, нито че са открили съществуването на материята или действието на законите на природата отделно от космическия метод на Рая и мотивиращия замисъл на Всеобщия Баща.

42:1.4 (468.1) Но и след още по-голям прогрес и нови открития, след като Урантия премине огромен път в сравнение с днешното ниво на знания и вие се научите да управлявате енергийните изменения на електрическите единици от материята чак до видоизмененията на техните физически проявления – даже след целия този възможен прогрес учените никога няма да могат да създадат макар и един атом материя, да породят макар и един квант енергия или да прибавят към материята това, което ние наричаме живот.

42:1.5 (468.2) Създаването на енергия и посвещаването на живота са прерогативи на Всеобщия Баща и неговите младши Създатели. Реката на енергията и живота е нескончаем поток, изтичащ от Божеството, всеобщо и единнно течение на Райска сила, разпространяваща се по цялото пространство. Тази божествена енергия изпълва цялото творение. Организаторите на силата поставят началото на такива изменения и въвеждат такива модификации на пространствена сила, които водят към възникване на енергия. Управляващите енергията преобразуват енергията в материя. Така възникват материалните светове. Носителите на Живота инициират в мъртвата материя тези процеси, които ние наричаме живот, материален живот. Управляващите Моронтийната Енергия изпълняват аналогични функции във всички

преходни сфери между материалните и духовните светове. Висшите духовни Създатели пораждат сходни процеси в божествените форми енергия, в резултат на които се появяват висшите духовни форми на разумен живот.

42:1.6 (468.3) На произтичащата от Рая енергия са присъщи божествени свойства. В енергията – чистата енергия, е отразена божествената организация; в нея се открива сходство с трима Богове, слети заедно в този вид, в който действат в центъра на вселената на вселените. Цялата сила води своето начало от Рая, изхожда от Райските Присъствия и се връща към него, явявайки се по своето същество проявление на безпричинната Причина – Всеобщия Баща; и без Отеца не би съществувало нищо от това, което съществува.

42:1.7 (468.4) Силата, изхождаща от самосъществуващото Божество, сама по себе си е вечно съществуваща. Сила-енергията е нетленна, нерушила; тези проявления на Безкрайното могат да се подлагат на неограничени преобразувания, безкрайни превръщания и вечни видоизменения; но в никакъв смисъл или степен, даже в най-малкото въобразимо отношение, те не могат и никога няма да могат да бъдат подложени на унищожение. Независимо от това, че енергията произтича от Безкрайното, тя не притежава безкрайност на проявлението. Съществуват външни предели на това, което се възприема днес като голямата вселена.

42:1.8 (468.5) Енергията е вечна, но не безкрайна; тя неизменно реагира на всеобхватната власт на Безкрайния. Силата и енергията се намират в непрекъснато движение;

напускайки Рая, те трябва да се върнат там, даже ако за завършването на кръговрата са необходими много епохи. Целта или предназначението на това, което се поражда от Райските Божества, могат да бъдат само Раят или Божествата.

42:1.9 (468.6) Всичко това потвърждава нашата вяра в кръгообразната, в някои отношения ограничена, но подредена и обширна вселена на вселените. Ако това не беше така, то рано или късно щяха да се появят първите признаци на намаляване количеството на енергията. Всички закони, организации, управление и свидетелствата на изследователите на вселената — всичко показва съществуването на безкраен Бог, но засега все още крайна вселена, кръгообразност на безкрайно съществуване, което е практически неограничено, но все пак крайно в сравнение с безкрайността.

2. Всеобщите недуховни енергийни системи (ФИЗИЧЕСКИТЕ ЕНЕРГИИ)

42:2.1 (469.1) Наистина е трудно да се подберат подходящи английски думи, с помощта на които могат да бъдат назовани и описани различните нива на сила и енергия: физическа, разумна или духовна. В настоящите повесткувания ние не можем напълно да следваме приетите при вас определения за сила, енергия и мощност. Бедността на езиковите средства ни принуждава да използваме тези термини с различни значения. Например, в настоящия документ думата *energy* (енергия) означава всички аспекти и форми на осезаемото движение, действие и потенциал, докато *force* (сила) се прилага към

предгравитационните, а *power* (енергия, мощност, сила) – към постгравитационните стадии на енергията.

42:2.2 (469.2) При все това аз ще се опитам да намаля концептуалната бъркотия, като предположа, че би било целесъобразно да приемем следната класификация на физическата енергия: космическа сила, възникваща енергия и вселенска сила – физическа енергия.

42:2.3 (469.3) 1. *Пространствен потенциал*. Това е безспорното свободно пространствено присъствие на Безусловния Абсолют. В екстензивността на това понятие влиза вселенският пространствено-силов потенциал, заключен във функционалната тоталност на Безусловния Абсолют, докато интензивността на това понятие включва тоталността на космическата реалност – вселените, която се излъчва от вечността на нямащия начало и край, неподвижен и неизменен Райски Остров.

42:2.4 (469.4) Възможно е феномените, свойствени на долния Рай, да включват три зони на присъствие и действие на абсолютна сила: осевата зона на Безусловния Абсолют, зоната на самия Райски Остров и промеждутъчната зона на някои неопознати изравняващи и компенсиращи фактори или функции. Имащи вид на три концентрични кръга, тези зони са център на Райския цикъл на космическата реалност.

42:2.5 (469.5) Пространственият потенциал е предреалност; той се отнася към областта на Безусловния Абсолют и се подчинява само на личното господство на Всеобщия Баща независимо от видимостта на това, че се поддава на

изменения под въздействието на Първичните Главни Организатори на Силата.

42:2.6 (469.6) На Уверса пространствения потенциал го наричат АБСОЛУТА.

42:2.7 (469.7) 2. *Изначална сила.* Тя представлява първото съществено изменение в пространствения потенциал и може да е една от функциите на Безусловния Абсолют в долния Рай. Ние знаем, че пространственото присъствие, изхождащо от долния Рай, по някакъв начин се модифицира от входящото. Но независимо от всякакви подобни отношения общопризнатото превръщане на пространствения потенциал в изначална сила е първичната диференцираща функция на създаващото напрегнатост присъствие на живите Райски организатори на силата.

42:2.8 (469.8) Пасивната и потенциална сила става активна и изначална в отговор на съпротивлението, създадено от пространственото присъствие на Първичните Възникнали Главни Организатори на Силата. Силата сега преминава от изключителната област на Безусловния Абсолют в областта на множествените реакции – реакции на някои първоначални движения, инициирани от Бога на Действието, а след това – на някои уравновесяващи движения, изхождащи от Безусловния Абсолют. Явно изначалната сила реагира на трансценденталната причинност пропорционално на абсолютността.

42:2.9 (469.9) Понякога за изначалната сила говорят като за *чиста енергия*. На Уверса я наричат СЕГРЕГАТА.

3. а е достатъчно за преобразуване на пространствения потенциал в изначална сила и именно в такова активирано пространствено поле същите тези организатори на силата пристъпват към своите изходни и активни действия. Изначалната сила трябва да премине през два отделни стадия на преобразуване в сферите на проявление на енергията, преди да се появи като вселенска енергия. Тези две нива на възникваща енергия са:

а. *Силова енергия*. Това е могъщата, насочена, свързана с преместването на маса и висока напрегнатост и проявяваща се в принудителни реакции енергия – гигантски енергийни системи, приведени в движение чрез действията на първичните организатори на силата. В началото тази първична, или силова, енергия не реагира по определен начин на гравитационното притегляне на Рая, макар че вероятно открива сумарно-масова или пространствено-насочена реакция на съвкупната група абсолютни влияния, изхождащи от долния Рай. Когато енергията достига нивото на начално реагиране на кръговия обхват на абсолютна гравитация на Рая, първичните организатори на силата отстъпват своето място на своите вторични партньори.

б. *Гравитационна енергия*. Появяващата се сега енергия, реагираща на гравитацията, носи в себе си потенциала на вселенска енергия и става активната предшественица на цялата вселенска материя. Тази вторична, или гравитационна, енергия е продуктът от еволюцията на енергията в резултат от притискащото присъствие и тенденциите към упражняване на

напрегнатост от Спомагателните Трансцендентални Главни Организатори на Силата. В отговор на действията на тези управляващи силата пространствената енергия бързо преминава от силов в гравитационен стадий и така започва да реагира непосредствено на кръговия обхват на Райската (абсолютна) гравитация, едновременно откривайки известна ответна реакция на въздействието на линейната гравитация, присъща на появяващата се скоро материална маса от електронния или постелектронен стадий на енергията и материята. С появата на реакция спрямо гравитацията Обединените Главни Организатори на Силата могат да напуснат енергийните циклони на пространството, ако съществува възможност да назначат в тази област от дейността Управляващите Вселенската Енергия.

42:2.13 (470.4) Ние нямаме никаква определена представа за ранните стадии на развитие на силата, но осъзнаваме разумното действие на Пределния връху двете нива на проявление на възникващата енергия. В съвкупност силовата и гравитационна енергия на Уверса я наричат *УЛТИМАТА*.

42:2.14 (470.5) 4. *Вселенска енергия*. Пространствената сила е превърната в енергия на пространството, а оттам – в енергия на гравитационен контрол. Така физическата енергия е достигнала в своето развитие такова състояние, когато може да бъде насочена по енергийните канали и да бъде заставена да служи за разнообразните цели на вселенските Създатели. Това се осъществява чрез многобройни управляващи, центрове и регулатори на

физическа енергия в голямата вселена – организирани и населени творения. Тези Управляващи Вселенската Енергия поемат върху себе си повече или по-малко управлението на двадесет и една от тридесетте фази на енергията, съставляващи днешната енергийна система на седемте свръхвселени. Тази област от сила-енергия-материя е сферата на разумна дейност на Седмократния, който се подчинява на пространствено-времето свръхуправление на Върховния.

42:2.15 (470.6) На Уверса областта от вселенска енергия я наричат *ГРАВИТА*.

42:2.16 (470.7) *5. Енергия на Хавона.* В концептуално отношение това повествуване се движи към Рая успоредно с превръщането на пространствената сила и постепенен изход към нивото на действие на физическата енергия на вселените на времето и пространството. Ако продължи движението към Рая, то следваща по ред ще бъде предсъществуващата фаза на енергията, характерна за централната вселена. Изглежда, сякаш тук еволюционният цикъл се обръща към самия себе си; изглежда, сякаш физическата енергия започва сега обратно движение към силата, но към такава сила, която по своята природа напълно се отличава от пространствения потенциал и изначалната сила. Енергийните системи на Хавона не са двойствени – те са тройствени; това е енергийната област на Съвместния Извършител, функциониращ от името на Райската Троица.

42:2.17 (471.1) На Уверса тези хавонски видове енергии са известни като *ТРИАТА*.

42:2.18 (471.2) **6. Трансцендентална енергия.** Тази енергийна система функционира на и от горния Рай, при което нейното действие обхваща само абсонитните народи. На Уверса тя е получила названието *ТРАНОСТА*.

42:2.19 (471.3) **7. Монота.** Енергията е родствена на божествеността, когато тя е енергия на Рая. Ние сме склонни да смятаме, че монота представлява живата недуховна енергия на Рая – съществуващ във вечността дубликат на живата, духовна енергия на Изначалния Син; с това се обяснява съществуването на недуховната енергийна система на Всеобщия Баща.

42:2.20 (471.4) Ние сме неспособни да направим разлика между *природата* на Райския Дух и Райската монота; те са очевидно еднакви. Те имат различни имена, но малко може да ви се разкаже за една реалност, чиито духовно и недуховно проявления се отличават само по *названията* си.

42:2.21 (471.5) Ние знаем, че крайните създания са способни да достигат опита от поклонение на Всеобщия Баща посредством служенето на Бог-Седмократния и Настройчиците на Съзнанието, но ние се съмняваме в това, че някоя субабсолютна личност – даже управляващите енергията, би могла да разбере енергийната безкрайност на Първия Велик Източник и Център. Едно е несъмнено: дори управляващите енергията да са запознати с метода за превръщане на пространствената сила, те не разкриват тази тайна на останалите от нас. Аз смятам, че те не разбират докрай функцията на организаторите на силата.

42:2.22 (471.6) Самите управляващи енергията са енергийни катализатори; с други думи, със своето присъствие те довеждат до сегментация, организация и обединяване на енергията в структурни единици. И всичко това означава, че в самата енергия трябва да се заключава нещо, заставящо я да реагира по подобен начин в присъствието на тези силови организми. Мелхиседек от Небадон вече отдавна са формулирали феномена превръщане на космическата сила във вселенска енергия като една от седемте „безкрайности на божествеността“. В този аспект такова е пределното ниво, на което вие ще можете да се издигнете в локалната вселена.

42:2.23 (471.7) Независимо от нашата неспособност в пълна степен да разберем произхода, същността и превръщането на космическата сила ние сме добре запознати с всички аспекти на поведението на възникващата енергия, започвайки с появата на непосредствената и безпогрешна реакция на действието на гравитацията на Рая – например, от това време, когато към своите функции пристъпват управляващите енергията на свръхвселената.

3. Класификация на материята

42:3.1 (471.8) Във всички вселени, с изключение на централната, материята е идентична. Физическите свойства на материята зависят от скоростта на въртене на съставляващите я елементи, от броя и размерите на въртящите се елементи, от тяхното разстояние от ядреното тяло или от пространственото съдържание на материята, както и от присъствието на някои сили, засега все още неоткрити на Урантия.

42:3.2 (471.9) В разнообразните слънца, планети и космически тела са представени десет основни вида вещества:

42:3.3 (472.1) 1. Ултиматонна материя – изначалните физически единици на материалното битие, частиците енергия, от които се образуват електроните.

42:3.4 (472.2) 2. Субелектронна материя – стадият на слънчевите свръхгазове, който се характеризира с експлозивно и отблъскващо действие.

42:3.5 (472.3) 3. Електронна материя – електрическият стадий на диференциация на материята: електрони, протони и различни други частици, вземащи участие в разнообразния строеж на електронните групи.

42:3.6 (472.4) 4. Субатомна материя – материя, широко разпространена в недрата на горещите слънца.

42:3.7 (472.5) 5. Деформирани атоми – срещат се в изстиващите слънца и по цялото пространство.

42:3.8 (472.6) 6. Йонизирана материя – отделни атоми, лишени от своите външни (химически активни) електрони вследствие електрическа, термична или рентгенова активност, както и под въздействието на разтворители.

42:3.9 (472.7) 7. Атомна материя – химичен стадий на организация на елементите, съставните частици на молекулярната, или видима, материя.

42:3.10 (472.8) 8. Молекулярен стадий на материята – материята в този вид, в който тя съществува на Урантия в състояние

на относително устойчива материализация при обичайни условия.

42:3.11 (472.9) 9. Радиоактивна материя – разрушителното свойство и активност на по-тежки елементи в условията на умерено нагряване и отслабено гравитационно налягане.

42:3.12 (472.10) 10. Разрушена материя – относително неизменната материя от изстинали или мъртви светила. В действителност материята от този вид не е неизменна; в нея се открива определена ултиматонна – и даже електронна – активност, но тези частици се намират много близо една до друга, а скоростта на тяхното въртене е изключително забавена.

42:3.13 (472.11) Посочената по-горе класификация на материята се отнася по-скоро към нейната организация, отколкото към тези форми, в които тя се възприема от създадените същества. Тук също така не се отчитат стадите на съществуване на енергията, предшестващи възникването на енергия, а също така и вечните материализации в Рая и в централната вселена.

4. Превръщането на енергията и материята

42:4.1 (472.12) Светлината, топлината, електричеството, магнетизмът, химизмът и материята по своя произход, природа и предназначение са едно и също, точно както и другите материални реалности, засега все още неоткрити на Урантия.

42:4.2 (472.13) Ние не докрай разбираме почти безбройните изменения, на които може да се подлага физическата

енергия. В една вселена тя се проявява под формата на светлина, в друга – като светлина и топлина, в трета – под формата на неизвестни на Урантия форми на енергия; в продължение на милиони и милиони години тя може да се появява под формата на активна, нарастваща електрическа енергия или магнетизъм; а още по-късно, в една от последващите вселени, тя може отново да стане една от формите на променлива материя, която, претърпявайки редица метаморфози, изчезва (външно, физически) в един от огромните катаклизми в реалитете. А след това, след безброй епохи и безкрайни скитания по безбройните вселени, тази енергия може отново да се прояви, нееднократно изменяйки своята форма и потенциал; и така продължават тези видоизменения в продължение на сменящите се епохи в неизброимите реалитети. Така материята неотклонно се движи напред, претърпявайки преобразуване във времето, но неизменно завъртайки се по кръга на вечността; даже ако в течение на продължително време нещо пречатства завръщането на материята към нейния източник, тя неизменно реагира на него и продължава своя път, предопределен от Безкрайната Личност, която я е изпратила.

42:4.3 (473.1) Енергийните центрове и техните партньори имат най-непосредствено отношение към привеждането на ултиматона в орбитите и въртенето на електрона. Тези уникални същества контролират и съединяват енергията благодарение на своето умело боравене с основните единици материализирана енергия – ултиматоните. Те се разпореждат с енергията, циркулираща в това първично състояние. В сътрудничество с физическите регулатори те

са способни ефективно да контролират и направляват енергията, даже след като тя премине на електрическо ниво – така наричаният електронен стадий. Но мащабът на техните действия изключително се стеснява, когато електронно организираната енергия попада във водовъртежа на атомните системи. След подобна материализация тези енергии се оказват в пълна зависимост от силата на притегляне на линейната гравитация.

42:4.4 (473.2) Гравитацията оказва позитивно въздействие върху силовите трасета и енергийните канали на енергийните центрове и физическите регулатори, но тези същества притежават само отрицателно отношение към гравитацията, което е проявление на техните антигравитационни свойства.

42:4.5 (473.3) По цялото пространство студът и други фактори участват в съзидателната трансформация на ултиматоните в електрони. Топлината е мярка за електронна активност, докато студът означава просто отсъствие на топлина, относителен енергиен покой – статута на всеобщ силов заряд на пространството, в случай че нито възникващата енергия, нито организираната материя не присъстват и не реагират на гравитацията.

42:4.6 (473.4) Именно присъствието и действието на гравитацията препятстват появата на теоретическата абсолютна нула, тъй като температурата на междוזвездното пространство не е равна на абсолютна нула. В цялото организирано пространство има реагиращи на гравитацията енергийни потоци, силови контури и

ултиматонна активност, а също и организиращи електронни енергии. Всъщност пространството не е празно. Така и атмосферата на Урантия става все по-разредена и на височина около четири хиляди и осемстотин километра започва да преминава в обща пространствена материя, обичайна за дадения регион на вселената. В най-близкото празно пространство, известно в Небадон, във всеки кубически инч [16,4 cm³] се наброяват сто ултиматона – еквивалентът на един електрон. Такава разреденост на материята се смята за практически празно пространство.

42:4.7 (473.5) Температурата – топлината и студът, са вторият по значение фактор в областта на еволюцията на енергията и материята, отстъпвайки само на гравитацията. Ултиматоните послушно се подчиняват на екстремални температури. Ниските температури са благоприятни за някои форми на електронен строеж и атомно натрупване, докато високите температури опростяват всевъзможните разцепвания на атомите и дезинтеграцията на материята.

42:4.8 (473.6) Високата температура и налягането, съществуващи при определени състояния в недрата на слънцата, могат да разрушат всички освен най-простите асоциации на материята. По такъв начин високата температура е способна да преодолее гравитационната устойчивост. Но никакви от известните слънчеви температури или налягания не са в състояние да превърнат отново ултиматоните в силова енергия.

42:4.9 (473.7) Пламтящите слънца могат да преобразуват материята в различни видове енергия, докато черните

светове и цялото външно пространство са способни да забавят електронната и ултиматонна активност до стадия на превръщане на тези енергии в такава материя, от която са създадени световите. Някои електронни асоциации от закрит тип, точно както и много от асоциациите на ядрената материя, се образуват при изключително ниските температури в откритото пространство и по-късно се увеличават за сметка на обединяването с по-големи натрупвания материализираща енергия.

42:4.10 (473.8) Във всички тези нескончаеми превръщания на енергия и материя ние сме длъжни да отчитаме въздействието на гравитационно налягане, а също и антигравитационното поведение на ултиматонните енергии при някои състояния, определяни от температурата, скоростта и въртенето. Температурата, енергийните токове, разстоянието и присъствието на живите организатори на силата и управляващите енергията също влияят върху всички преобразуващи явления на енергията и материята.

42:4.11 (474.1) Увеличаването на масата в материята е равно на увеличаването на енергията, разделена на квадрата на скоростта на светлината. В динамично отношение работата, която може да свърши намиращата се в състояние на покой материя, е равна на енергията, загубена за доставката на нейните съставни части от Рая, минус съпротивлението на силите, преодолені при преноса и взаимното притегляне на частите от материята една към друга.

42:4.12 (474.2) За съществуването на доелектронна форма на материята указват двете атомни тегла на оловото. Оловото на изначалната формация тежи малко повече от това, което се получава в процеса на разцепване на урана чрез излъчвания на радия; и тази разлика в атомното тегло представлява действителната загуба на енергия при атомния разпад.

42:4.13 (474.3) В полза на относителната цялост на материята говори и този факт, че енергията може да се поглъща или освобождава само в тези точни количества, които урантийските физици нарекоха кванти. Това мъдро условие, съществуващо в материалните светове, позволява на вселените да функционират успешно.

42:4.14 (474.4) Количеството свързана или освободена енергия при изменение на електроните или други позиции винаги са равни на „кванта“ или кратната на него величина, но колебателното или вълнообразно поведение на такива единици енергия изцяло се определя от размерите на съответните материални структури. Подобни вълнообразни енергийни пулсации 860 пъти превишават диаметъра на ултиматоните, електроните, атомите или другите частици, показващи такива свойства. Нескончаемата бъркотия, съпровождаща наблюденията на вълновата механика над поведението на кванта, се обяснява с налагането на енергийните вълни: два върха могат да се обединят до образуване на връх с двойна височина, докато връх и подножие могат да се съединят, водейки до взаимно изключване.

5. Проявленията на вълновата енергия

42:5.1 (474.5) В свръхвселената Орвонтон съществуват сто октави вълнова енергия. От тези сто групи на проявление на енергията на Урантия изцяло или частично са известни шестдесет и четири. На слънчевите лъчи се падат четири октави по свръхвселенската скала, при което видимите лъчи обхващат една октава – четиридесет и шестата от дадения ред. След нея идва ултравиолетовата група, докато десет октави нагоре съответстват на рентгеновите лъчи, следвани от гама-лъчите на радия. Тридесет и две октави над видимата светлина на слънцето представляват лъчите енергия на външното пространство, които толкова често биват обърквани със свързаните с тях и силно възбудени най-малки частици от материята. Спускайки се по скалата надолу, след видимата светлина идват инфрачервените лъчи, а следващите тридесет октави надолу представляват диапазона на радиопредаванията.

42:5.2 (474.6) От гледна точка на урантийската научна мисъл на двадесети век вълнообразните проявления на енергията могат да се класифицират в следните десет групи:

42:5.3 (474.7) 1. *Инфраултиматонни лъчи* – гранични въртения на ултиматоните, започващи да приемат определена форма. Този е първият стадий на възникваща енергия, на който може да се регистрират и измерват вълнообразни явления.

42:5.4 (474.8) 2. *Ултиматонни лъчи*. Съсредоточаването на енергията в най-малките сфери на ултиматоните довежда до появата в обема на пространството на колебания, поддаващи се на откриване и измерване. И дълго преди физиците да открият ултиматона, те несъмнено ще открият

феномена на тези изливащи се на Урантия лъчи. Тези къси и мощни лъчи представляват изначалната активност на ултиматоните, забавяни до такова състояние, когато изменението на техните свойства довежда до електронна организация на материята. С обединението на ултиматоните в електрони се извършва уплътняване и като следствие – натрупване на енергия.

^{42:5.5 (475.1)} *3. Късите пространствени лъчи.* Тези най-къси от всички чисто електронни колебания отразяват доатомния стадий на тази форма на материята. За възникване на такива лъчи са необходими изключително високи или ниски температури. Съществуват два типа от тези пространствени лъчи: единият съпровожда раждането на атомите, а другият свидетелства за атомния разпад. Най-мощното излъчване излиза от най-плътната плоскост на свръхвселената – Млечния Път, който също така е и най-плътната плоскост на външните вселени.

^{42:5.6 (475.2)} *4. Електронен стадий.* Този стадий на енергията е основата на всяка материализация в седемте свръхвселени. Всеки път, когато електроните преминават от външните орбити на вътрешните, те изпускат кванти енергия. Вследствие на орбиталните премествания на електроните се извършва отделяне или поглъщане на строго определени и еднакви, измеряеми частици светлинна енергия, докато отделният електрон винаги се лишава от частици светлинна енергия в процеса на сблъскването. Вълнообразните проявления на енергията съпровождат също така действието на положително заредените тела и другите елементи от електронния стадий.

42:5.7 (475.3)

5. *Гама-лъчи* – това са излъчванията, характеризиращи спонтанното разцепване на атомната материя. Най-добрата илюстрация на дадената форма на електронна активност са феномените, свързани с разпадането на радия.

42:5.8 (475.4)

6. *Група на рентгеновите лъчи*. Следващата крачка в забавянето на електрона довежда до появата на различните форми слънчеви и изкуствено генерируеми рентгенови лъчи. Електронният заряд създава електрическо поле; движението е източник на електрически ток; токът създава магнитно поле. Когато даден електрон внезапно бива спрян, възникналото вследствие от това магнитно смущение генерира рентгенов лъч; рентгеновият лъч е това смущение. Слънчевите рентгенови лъчи са идентични с тези, които се генерират по механичен начин за изследване на вътрешния строеж на човешкото тяло, с изключение на това, че те са мъничко по-дълги.

42:5.9 (475.5)

7. *Ултравиолетовите, или химически, лъчи* слънчева светлина и различни механични „продукции”.

42:5.10 (475.6)

8. *Бялата светлина* – цялата видима слънчева светлина.

42:5.11 (475.7)

9. *Инфрачервените лъчи* – по-нататъшното забавяне на електронната активност и още по-голямото приближаване към стадия на доловимата топлина.

42:5.12 (475.8)

10. *Електромагнитни вълни* – тези енергии, които се използват на Урантия за далечна връзка.

42:5.13 (475.9) От всички тези десет фази на вълнова енергия, използвани на Урантия, човешкото око е способно да реагира само на една октава — пълния диапазон на обикновената слънчева светлина.

42:5.14 (475.10) Така наричаният етер (ефир) е само едно общо название за група силови и енергийни активности, извършващи се в пространството. Ултиматоните, електроните и другите масови сгрупвания на енергия са само еднородни частици материя и, пресичайки пространството, те действително се преместват по прави линии. Светлината и всички други форми на разпознавани проявления на енергия се състоят от последователности от определени енергийни частици, които се преместват по прави линии, ако не са повлияни от гравитацията и другите намесващи се сили. Това, че, подложени на някои наблюдения, тези последователности от енергийни частици се представят под формата на вълнообразни явления, се обяснява със съпротивлението на недиференцирания силов покров на цялото пространство — хипотетичния етер, а също така се дължи и на междугравитационна напрегнатост на съвкупните натрупвания на материя. Пространството между частиците на материята, а също и началната скорост на енергийните лъчи определят вълнообразното проявление на много форми на енергия-материята.

42:5.15 (476.1) Възбуждането в обема на пространството довежда до вълнообразна реакция на преминаването на бързо преместващи се частици материя — така, както

преминаването на кораб през водата вдига вълни с различна амплитуда и интервал.

42:5.16 (476.2) Поведението на изначалната сила довежда до възникване на явления, които в много отношения са аналогични на постулирания от вас етер. Пространството не е празно; в цялото пространство сферите кръжат и се движат напред през океан от разстлана сила-енергия; не е празен и пространственият обем на атома. При все това етер не съществува и именно отсъствието на този хипотетичен етер позволява на обитаемите планети да избягват падане в слънцето, а въртящият се по своята орбита електрон се удържа от падане в ядрото.

6. Ултиматоните, електроните и атомите

42:6.1 (476.3) Докато пространственият заряд на универсалната сила е еднороден и недиференциран, организацията на енергията, проявила се в материя, е свързана с концентрацията на енергия в дискретни маси с пределни размери и устойчиво тегло – точна реакция на гравитацията.

42:6.2 (476.4) Локалната, или линейна, гравитация започва да действа в пълна мяра с появата на атомната организация на материята. Доатомната материя показва слаба реакция на гравитацията при активация с рентгенови лъчи и други аналогични енергии, но свободни, неприкрепени и незаредени частици електронна енергия или свободни ултиматони не се подлагат на измеримото въздействие на линейната гравитация.

42:6.3 (476.5)

Ултиматоните функционират посредством взаимно притегляне, реагирайки само на кръговата гравитационна тяга на Рая. Не притежавайки реакция на линейната гравитация, те по такъв начин се удържат във всеобщия пространствен дрейф. Ултиматоните са способни да увеличават скоростта на въртене до появата на частични антигравитационни свойства, но те не могат без помощта на организаторите на силата или управляващите енергията да достигат критична скорост на деиндивидуализация, връщане към стадия на силовата енергия. В естествени условия ултиматоните се освобождават от статута на физическо съществуване едва тогава, когато участват в окончателното разрушаване на изстинало и умиращо слънце.

42:6.4 (476.6)

Преминавайки през много стадии на физическа активност, ултиматоните, неизвестни на Урантия, забавят своето движение, докато не достигнат такава енергия на въртене, която е предпоставка за образуване на електрони. Ултиматоните притежават три разновидности на движение: взаимно съпротивление на космическата сила, индивидуално въртене с потенциална способност за антигравитационно действие и вътрешноелектронни междупозиционни премествания на сто взаимосвързани ултиматона.

42:6.5 (476.7)

Взаимното притегляне удържа сто ултиматона в състава на електрона; и в типичния електрон винаги присъстват не повече и не по-малко от сто ултиматона. Загубата на един или повече ултиматона не разрушава

типичната електронна цялостност, пораждайки една от десетте видоизменени форми на електрона.

42:6.6 (476.8) Ултиматоните не описват орбити и не се въртят по окръжности в пределите на електроните, а се разпространяват или натрупват в съответствие със своите осевии скорости на въртене, което определя различните размери електрони. Освен това тази същата електронна скорост на осево въртене обуславя отрицателни или положителни реакции на няколко типа електронни единици. Като цяло разделянето или съединяването на електронна материя, точно както и електрическата диференциация на отрицателно и положително заредените тела на енергия-материята, се извършва вследствие различните функции, които осъществяват взаимовръзка на образуващите тази материя ултиматони.

42:6.7 (477.1) Всеки атом има в диаметър малко повече от 4 000 000 -на част от милиметъра, докато един електрон тежи малко повече от 2 000 -на част от най-малкия атом – атома на водорода. Макар че положително зареденият протон, характерен за атомното ядро, може да не е по-голям по заряд от отрицателно заредените електрони, неговото тегло превишава теглото на електрона почти две хиляди пъти.

42:6.8 (477.2) Ако масата на материята се увеличи така, че масата на електрона да се равнява на една десета част от унцията [2,84 грама], то при съответстващо увеличаване на размера обемът на такъв електрон ще бъде равен на обема на Земята. Ако обемът на протона – който е хиляда и осемстотин пъти по-тежък от електрона, бъде увеличен до

размерите на главичка на карфица, то главичката на карфицата при сравняване би достигнала диаметър, равен на орбитата на Земята около Слънцето.

7. Атомната материя

^{42:7.1 (477.3)} Строежът на цялата материя е аналогичен на строежа на Слънчевата система. В центъра на всяка най-малка енергия на вселената се намира относително стабилна, сравнително неизменна ядрена част от материалното битие. Тази централна частица е снабдена с трояка възможност за проявление. Около енергийния център в безкрайно изобилие, но по неустойчиви орбити кръжат енергийни частици, смътно напомнящи планети, които – подобно на вашата Слънчева система – обкръжават слънцето на някаква звездна група.

^{42:7.2 (477.4)} Вътре в атома електроните се въртят около централен протон, имайки толкова свободно място, колкото имат планетите, въртящи се около слънцето в пространството на слънчевата система. Еднакво, в сравнение с действителните размери, относително разстояние отделя атомното ядро от вътрешната електронна орбита, както разстоянието между вътрешната планета Меркурий и вашето Слънце.

^{42:7.3 (477.5)} Както осевото въртене на електроните, така и орбиталните скорости на въртене около атомното ядро се намират отвъд пределите на човешкото въображение, а да не говорим пък за скоростите на съставляващите ги ултиматони. Положително заредените частици на радия излитат в пространството със скорост хиляда и шестотин

километра в секунда, докато отрицателно заредените частици достигат скорост, близка до скоростта на светлината.

42:7.4 (477.6) Локалните вселени имат десетичен строеж. В една двойствена вселена съществуват точно сто различни атомни материализации на пространствената енергия, което съответства на максималната възможна организация на материята в Небадон. Тези сто форми на материята образуват правилен ред, където от един до сто електрона се въртят около централно и относително компактно ядро. Именно за сметка на тези подредени и надеждни асоциации на различните енергии се образува материята.

42:7.5 (477.7) Не във всеки свят могат да бъдат открити сто опознаваеми елемента на повърхността, но някъде ги има, имало ги е или се намират в процес на еволюция. Условието на произход и последващата еволюция на планетата определят колко от стотте атомни типа ще бъдат наблюдаеми. В много светове по-тежките атоми отсъстват от повърхността. Даже на Урантия известните тежки елементи показват тенденцията да се разпаднат, както се демонстрира от поведението на радия.

42:7.6 (477.8) Устойчивостта на атома зависи от броя на електрически пасивните неутрони в централното тяло. Химическите свойства изцяло зависят от активността на свободно въртящите се електрони.

42:7.7 (478.1) В Орвонтон никога не е било възможно да се съберат в естествени условия повече от сто орбитални електрона в една атомна система. Когато в орбиталното

поле изкуствено били въвеждани сто и един електрона, то резултатът неизменно бил практически мигновеното разрушаване на централния протон при стремително разсейване на електроните и други освободени енергии.

42:7.8 (478.2) Макар че атомите могат да съдържат от един до сто орбитални електрона, само външните десет електрона на най-големите атоми се въртят около централното ядро под формата на явни и дискретни тела, които запазват своята цялостност и компактно се въртят по строго определени орбити. Тридесетте най-близки до центъра електрона трудно се поддават на наблюдение или откриване под формата на отделни и организирани тела. Такава сравнителна зависимост на електронните свойства от близостта до ядрото съответства на всички атоми независимо от броя на съдържащите се в тях електрони. Колкото е по-близо ядрото, толкова по-слаба е индивидуалността на електрона. Вълнообразното енергийно разпространение на електрона може да бъде толкова широко, че да захваща всички по-низши атомни орбити; това е особено вярно по отношение на най-близките до атомното ядро електрони.

42:7.9 (478.3) Тридесетте орбитални електрона, намиращи се в самите дълбини на атома, притежават индивидуален характер, но техните енергийни системи проявяват тенденция към взаимопроникване, простирайки се от един електрон до друг и практически от една орбита до друга. Следващите тридесет електрона образуват второто семейство или енергийна зона и притежават по-развита индивидуалност, представлявайки всъщност веществени

тела, имащи по-голям контрол над своите енергийни системи. Следващите тридесет електрона – третата енергийна зона, са още повече индивидуализирани и се въртят по по-явни и определени орбити. Последните десет електрона, присъстващи само в десетте най-тежки елемента, притежават достойнството на независимостта и по силата на това са способни с по-голяма или по-малка лекота да се освобождават от контрола на майчиното ядро. При минимални колебания на температурите и налягането членовете на тази четвърта и най-отдалечена група се освобождават от властта на централното ядро, което се потвърждава от спонтанното разрушаване на урана и родствените му елементи.

42:7.10 (478.4) Първите двадесет и седем атома, съдържащи от един от двадесет и седем орбитални електрона, е по-лесно да бъдат разбрани, отколкото останалите. От двадесет и осмия и по-нагоре ние се сблъскваме с все по-голяма непредсказуемост на предполагаемото присъствие на Безусловния Абсолют. Но отчасти тази непредсказуемост на електроните се обяснява с различните скорости на въртене на ултиматоните около своята ос и необяснената тенденция на ултиматоните да се „натрупват на куп“. Различните свойства на електроните се обясняват също така и с действието на други фактори: физически, електрически, магнитни и гравитационни. Затова в това, което се отнася до предсказуемостта, атомите са сходни със съществата. Статистиките могат да провъзгласяват закони, управляващи голям брой атоми или същества, но не за всеки отделен атом или същество.

8. Атомната кохезия

42:8.1 (478.5) Макар че гравитацията е един от няколкото фактора, определящи целостността на най-малката атомна енергийна система, в елементарните физически частици и между тях присъства могъща и неизвестна енергия, тайната на техния елементарен строеж и външното поведение – силата, която все още предстои да бъде открита на Урантия. Това универсално влияние пронизва цялото пространство, заключено в пределите на микроскопичната енергийна структура.

42:8.2 (478.6) Междueleктронното пространство на атома не е празно. По целия атом това междueleктронно пространство се активира с вълнообразни проявления, които са в съвършенство синхронизирани с електронните скорости и въртенията на ултиматоните. Тази сила се подчинява не само на известните на всички закони за взаимно притегляне на положителни и отрицателни частици; затова нейното поведение понякога е непредсказуемо. Това ненаименовано влияние изглежда е пространствено-силово проявление на Безусловния Абсолют.

42:8.3 (479.1) Заредените протони и незаредените неутрони на атомното ядро се удържат заедно благодарение на взаимодействието на мезона – частицата материя, която е 180 пъти по-тежка от електрона. Без това подреждане електрическият заряд на протоните би се оказал разрушителен за атомните ядра.

42:8.4 (479.2) Строежът на атомите е такъв, че да удържат ядрото не биха могли нито електрическите, нито гравитационните сили. Целостността на ядрото се поддържа от двустранната свързваща функция на мезона, който е в състояние да обедини заредените и незаредените частици благодарение на превъзхождаща масово-енергийна способност, а също и на още една своя функция, която кара протоните и неутроните постоянно да си сменят ролите. Мезонът довежда до това, че електрическият заряд на ядрените частици непрестанно преминава от протони към неутрони. В течение на една безкрайно малка част от секундата дадената ядрена частица е зареден протон, в течение на следващата – незареден неутрон. И тези редувания на енергийния статут се извършват така невероятно бързо, че електрическият заряд се лишава от всякаква възможност да действа като частица „енергоносител“, което в огромна степен спомага за ядрената стабилност на атома.

42:8.5 (479.3) Присъствието и функцията на мезона обяснява още една загадка на атома. Когато атомите стават радиоактивни, те излъчват много повече енергия, отколкото може да се очаква. Тази излишна радиация се образува при разрушаването на мезонния „енергоносител“, който в такъв случай става обикновен електрон. Мезонната дезинтеграция се съпровожда и с емисия на някои неголеми незаредени частици.

42:8.6 (479.4) Мезонът обяснява свързващите свойства на атомното ядро, но няма отношение към сеплението на протона с протон или към притеглянето на неутрон към неутрон. Парадоксалната и могъща сила, заключена в

кохезионната цялостност на атома, е разновидност на енергия, засега все още неоткрита на Урантия.

42:8.7 (479.5) Тези мезони в изобилие присъстват в космическите лъчи, които с такова постоянство въздействат на вашата планета.

9. Натурфилософията

42:9.1 (479.6) Не само религията е догматична; такава тенденция и безапелационност има и в натурфилософията. Когато знаменитият религиозен учител е направил извода за това, че числото седем е основополагащо за природата, защото в главата на човека има седем отверстия, то ако той беше по-добре запознат с химията, щеше да може да отстоява своето убеждение, основавайки се на истински феномен на физическия свят. Във всички физически вселени на времето и пространството, независимо от универсалното проявление на десетичния строеж на енергията, присъства неизменно напомняне за реалността на седемкратната електронна организация на предматерията.

42:9.2 (479.7) Числото седем е основно за централната вселена и духовната система за вродено предаване на отличителни свойства, но числото десет, десетичната система, са свойствени на енергията, материята и материалното творение. При все това атомният свят действително показва някои периодични признаци, повтарящи се в групи по седем, което се явява родилно петно на материалния свят, показващо неговия далечен духовен източник.

42:9.3 (480.1) В сферата на химията постоянството, с което седемкратността се проявява в строежа на създадената материя, се демонстрира под формата на сегментирано циклично повторение на сходни физически и химически свойства в групи по седем елемента при разположение на основните елементи по реда на нарастване на атомното им тегло. Ако химическите елементи на Урантия са така подредени – по ред, то всяко дадено качество или свойство има тенденцията да се повтаря през всеки седем елемента. Тази периодичност на изменение през седем елемента се възобновява и вариационно спада по протежение на цялата периодична таблица, при което в най-явна форма тя се наблюдава в първите, или по-леки, групи атоми. Започвайки с някой елемент, някое негово свойство ще се изменя на протежение на шестте последващи елемента, но достигайки осмия, то има тенденцията да се възобновява – с други думи, осмият химически активен елемент напомня първия, деветият напомня втория и така нататък. Подобен факт на физическия свят безпогрешно показва седемкратния строеж на предшестващата го енергия и свидетелства за фундаменталната реалност на седемкратното разнообразие на пространствено-времевите творения. На човека трябва също така да се обърне внимание и на това, че естественият спектър съдържа седем цвята.

42:9.4 (480.2) Но не всички предположения на натурфилософията са обосновани; например, хипотетичният етер, представляващ оригинален опит на човека да обедини своето незнание на пространствените явления. Философията на вселената не може да се основава

на наблюденията на така наречената наука. Ученият би бил склонен да отрича възможността за превръщане на гъсеницата в пеперуда, в случай че подобна метаморфоза не би могла да се наблюдава.

42:9.5 (480.3) Физическата стабилност в съчетание с биологичната еластичност съществува в природата само благодарение на практическата мъдрост на Архитектите на Голямата Вселена. Само трансценденталната мъдрост е могла да създаде единици материя, които едновременно са толкова устойчиви и толкова целесъобразно видоизменяеми.

10. Всеобщите недуховни енергийни системи (Системите на материалния разум) (СИСТЕМИТЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ РАЗУМ)

42:10.1 (480.4) Безкрайният размах на относителната космическа реалност – от абсолютността на Райската монота до абсолютността на пространствения потенциал – навежда на мисълта за определена еволюция на взаимовръзките в недуховните реалности на Първия Източник и Център – тези реалности, които са скрити в пространствения потенциал, се проявяват в монота и условно се разкриват на промеждутъчните космически нива. Водещ в Отеца на вселените, този вечен цикъл енергия е абсолютен, а явявайки се абсолютен, той не може да бъде разширен нито по факт, нито по значимост; при все това Изначалният Отец и сега – както винаги, въплъщава себе си на вечно разширяващата се арена от пространствено-времеви и излизаци извън пространствено-времевите предели значения – арена на изменящи се взаимовръзки, където

енергия-материята все повече се подчинява на свръхуправлението на живия и божествен дух посредством емпиричните усилия на живия и личностен разум.

42:10.2 (480.5) Всеобщите недуховни енергии повторно се обединяват в живите системи на разума, отличаващи се от разума на Създателя – това обединение се извършва на различни нива, някои от които могат да бъдат описани по следния начин:

42:10.3 (480.6) 1. *Типове разум, предшестващи спомагателния дух.* За това неемпирично ниво на разума в обитаемите светове се грижат Главните Физически Регулатори. Това е механичен разум – необучаемият интелект на най-примитивните форми материален живот, но необучаемият разум функционира на много нива извън пределите на нивото на примитивен планетарен живот.

42:10.4 (481.1) 2. *Спомагателните духове на разума* се отнасят към служенето на Майчинския Дух на локалната вселена, действащ чрез седемте спомагателни духа на разума на обучаемото (немеханично) равнище на материалния разум. На това ниво материалният разум придобива емпиричен опит: като субчовешки (животински) интелект – в първите пет спомагателни духа; като човешки (нравствен) интелект – в седемте духа; като свръхчовешки (промеждутъчните създания) – в двата последни духа.

42:10.5 (481.2) 3. *Типове развиващ се моронтиен разум* – разширяващото се съзнание на развиващите се личности при възхода на локалната вселена, съвместен дар на Майчинския Дух на локалната вселена и Сина-Създател.

Това ниво на разума предполага създаване на жизнена обвивка от моронтиен тип – синтез на материалното и духовното, осъществяем от Управляващите Моронтийната Енергия на локалната вселена. Моронтийният разум по своему функционира в отговор на всяко от 570 -те нива моронтиен живот, като демонстрира нарастваща способност за обединяване с космическия разум на повисоки равнища на постижение. Такъв е еволюционният път на смъртните създания, но разумът от неморонтийните категории също се посвещава от Вселенския Син и Вселенския Дух на неморонтийните деца на локалните творения.

^{42:10.6 (481.3)} *Космическият разум* – това е седмokratният разнообразен разум на времето и пространството, всеки от аспектите на който се опекуства от един от Седемте Главни Духа в една от седемте свръхвселени. Космическият разум обхваща всички нива на крайния разум, емпирично се съгласува с нивата на еволюционната божественост на Върховния Разум и трансцендентално – с екзистенциалните нива на абсолютния разум, непосредствените кръгове на Съвместния Извършител.

^{42:10.7 (481.4)} В Рая разумът е абсолютен; в Хавона – абсонитен; в Орвонтон – краен. Разумът винаги предполага присъствие и активност на жива опека и наличие на различни енергийни системи и това е вярно по отношение на всички равнища и всички типове разум. Но отвъд пределите на космическия разум става все по-трудно да се опишат отношенията на разума към недуховната енергия. Хавонският разум е субабсолютен, но свръхеволюционен;

бидейки екзистенциално-емпиричен, той е по-близо до нивото на абсонитното, отколкото което и да е друго разкрито ви понятие. Райският разум е недостъпен за човешкото разбиране; той е екзистенциален, извънпространствен и извънвремеви. При все това всички тези нива на разума се осеняват с всеобщото присъствие на Съвместния Извършител – от интелектуално-гравитационната власт на Бога на разума в Рая.

11. Вселенските механизми

42:11.1 (481.5) При оценяване и осъзнаване на разума е необходимо да се помни, че вселената не е нито механична, нито магическа; тя е творение на разума и на подчиняващ се на законите механизъм. Но ако на практика законите на природата действат в така изглеждащите две сфери – физическа и духовна, то в действителност тези сфери са едно. Първият Източник и Център е първопричината за всяка материализация и едновременно първият и единствен Баща на всички духове. В извънхавонските вселени Райският Баща се появява лично само като чиста енергия и чист дух – под формата на Настройчиците на Съзнанието и други сходни частици.

42:11.2 (481.6) Всеобхватното творение не се намира в абсолютната власт на механизмите; *като цяло* вселената на вселените се планира, създава и управлява с разум. Но божественият механизъм на вселената на вселените е твърде съвършен, за да може крайният човешки разум, с помощта на своите научни методи, да може да забележи дори и намек за преобладаването на безкрайния разум. Тъй като този съзидаващ, управляващ и вседържащ разум не е

нито материален, нито разум на създания; той е духовен разум, действащ на нивата и от нивото на Създателя, отнасящи се към божествената реалност.

42:11.3 (482.1) Способността за разбиране и откриване на разум в механизмите на вселената изцяло зависи от способностите, възможностите и проникателността на изследващия разум, заел се с подобно наблюдение. Пространствено-времевият разум, създаден от енергиите на времето и пространството, се подчинява на механизмите на времето и пространството.

42:11.4 (482.2) Движението и вселенската гравитация са еднотипни аспекти на неличностния пространствено-времеви механизъм на вселената на вселените. Нивата на реакция на гравитацията за духа, разума и материята изобщо не зависят от времето, но само истинските духовни нива на реалността са независими от пространството (непространствени). По-високите равнища на разума на вселената – нивата на духовния разум, също могат да бъдат непространствени, но разумът на материалните нива – такъв, какъвто е човешкият разум, влиза във взаимодействия, предизвиквани от вселенската гравитация, губейки тази реакция само пропорционално на съединяването с духа. Нивата на духовна реалност се познават по тяхната степен на духовност, а духовността във времето и пространството се измерва обратно пропорционално на реакцията на линейната гравитация.

42:11.5 (482.3) Реакцията на линейната гравитация е количествена мярка за недуховната енергия. Цялата маса – организираната енергия, се подчинява на тази власт, с

изключение на това въздействие, което оказват на нея движението и разумът. Линеината гравитация е свързващата сила с късообхватно действие на макрокосмоса, така както силите на вътрешноатомните връзки са сили на блискообхватното действие на микрокосмоса. Материализираната физическа енергия, организирана под формата на така наречената материя, не може да пресича пространството, без да окаже влияние върху реакцията на линеината гравитация. Макар такава реакция да е право пропорционална на масата, тя дотолкова се изменя под влиянието на пространството, че изразяването на окончателния резултат като обратен на квадрата на разстоянието не е повече от приблизителен. В крайна сметка пространството покорява линеината гравитация поради присъствието в него на антигравитационни влияния на многобройните свръхматериални сили, неутрализиращи гравитационното въздействие и всички реакции спрямо него.

42:11.6 (482.4) Изключително сложните и изглеждащи във висша степен автоматични космически механизми винаги проявяват тенденцията да скриват присъствието на пораждащия или съзидателен разум от всяко и всички разумни същества, намиращи се значително по-ниско на вселенските нива, съответстващи на същността и възможностите на самия механизъм. Затова за низшите категории създания висшите вселенски механизми неизбежно ще изглеждат лишени от разум. Единственото възможно изключение от такъв извод би било предположението за разумно начало в поразителния феномен на *видимата автономност на вселената*, но това

по-скоро е въпрос на философия, отколкото на практически опит.

42:11.7 (482.5) Предвид това, че разумът координира вселената, фиксираност на механизмите не съществува. Феноменът на постепенната еволюция, в съвкупност с космическата автономност, е всеобщ. Безкрайна в своята спонтанност, еволюционната способност на вселената е неизчерпаема. Само целенасоченият и господстващ разум е способен да осигури движението към хармонично единство, към нарастващ емпиричен синтез при постоянно усложняване на отношенията.

42:11.8 (482.6) Колкото е по-висш вселенският разум, който се асоциира с всяко вселенско явление, толкова по-трудно е да бъде открит от низшия тип разум. А тъй като разумът, присъщ на устройството на вселената, е съзидателен духовен разум (както и разумното начало на Безкрайния), то той никога не може да бъде открит или разбран от вселенския разум от по-ниско ниво, още повече пък от *най-ниския* от всички – човешкия. Макар по силата на своите природни качества развиващият се разум от животински тип да се стреми към Бога, сам по себе си той не притежава вродено знание за Бога.

12. Структурата и формата – господство на разума

42:12.1 (483.1) Еволюцията на механизмите предполага и означава скрито присъствие и господство на съзидателния разум. Способността на смъртния интелект да замисля, проектира и създава автоматични механизми демонстрира превъзходство, творчески характер и целеустременост на

човешкия разум като преобладаващо влияние на планетата. Разумът винаги се стреми да постигне следните цели:

42:12.2 (483.2) 1. Създаване на материални механизми.

42:12.3 (483.3) 2. Разгадаване на скрити тайни.

42:12.4 (483.4) 3. Изследване на отдалечени обекти и ситуации.

42:12.5 (483.5) 4. Разработка на мисловни системи.

42:12.6 (483.6) 5. Придобиване на мъдрост.

42:12.7 (483.7) 6. Достижение на духовни нива.

42:12.8 (483.8) 7. Осъществяване на божествени предназначения – върховни, пределни и абсолютни.

42:12.9 (483.9) На разума винаги е присъща съзидателност. Интелектуалните способности на отделно животно, смъртно създание, моронтийно създание, духовно възходящо създание или завършващ винаги са достатъчни за формиране на подходящо и удобно тяло, необходимо на живото създание. Но феноменът присъствие на личност или структура на индивидуалност като такива не са проявление нито на физическа, нито на интелектуална, нито на духовна енергия. Формата на личността се явява *структурен* аспект на живото същество; под нея се подразбира конфигурация на енергията и това, в съвкупност с живота и движението, представлява *механизма* на съществуване на създанието.

42:12.10 (483.10) Даже духовните същества имат форма и тези духовни форми (структури) са реални. Даже най-висшите типове духовни личности притежават форма на личностно присъствие, във всякакъв смисъл аналогична на урантийското смъртно тяло. Почти всички същества, срещани в седемте свръхвселени, притежават форма. Наистина, съществуват няколко изключения от това общо правило. Настройчиците на Съзнанието очевидно нямат форма и я придобиват едва след сливането си със съхранилите се души на своите смъртни партньори. Единичните Посланици, Свещените Троични Духове, Личните Помощници на Безкрайния Дух, Гравитационните Посланици, Трансценденталните Регистратори и някои други същества също нямат различима форма. Но това са редки изключения; в абсолютното мнозинство има пълноценни личностни форми – форми, които се отличават с индивидуалност, узнаваемост и лична неповторимост.

42:12.11 (483.11) Съюзът на космическия разум и спомагателните духове на разума създава адекватен физически съд за развиващия се човек. Така моронтийният разум индивидуализира моронтийната форма за всички спасени смъртни. Както смъртното тяло е лично и типично за всеки човек, така и моронтийната форма ще бъде във висша степен индивидуална и в равна степен типична за господстващия в нея съзидателен разум. Две които и да са моронтийни форми не са по-подобни една на друга, отколкото които и да са две човешки тела. Управляващите Моронтийната Енергия осигуряват – и съпровождатите серафими предоставят – недиференциран моронтиен

материал, подходящ за моронтиен живот. А след моронтийния живот ще се окаже, че и духовните форми са толкова разнообразни и характерни за изпълващите тези форми и притежаващи духовен разум същества.

42:12.12 (483.12) Намирайки се в материалния свят, вие предполагате, че в тялото има дух, а ние смятаме, че духът има тяло. Материалните очи са наистина прозорци на родената в духа душа. Духът е архитектът, разумът – строителят, тялото – материалната постройка.

42:12.13 (484.1) Физическата, духовна и интелектуална енергия – като такива и в чист вид, не взаимодействат напълно като актуални същности на физическите вселени. В Рая всичките три енергии са равноправни, в Хавона – координирани, докато на вселенските нива на крайна дейност неизбежно трябва да се осъществи среща с всички варианти на материалното, интелектуално и духовно господство. В неличностните ситуации на времето и пространството физическата енергия изглежда преобладаваща, но заедно с това изглежда, че колкото функцията на духовния разум е по-близо до божествеността на замисъла и върховните действия, толкова по-голямо става преобладаването на духовния аспект, и че на пределно ниво господството на духовния разум може да стане почти пълно. На абсолютното ниво духът несъмнено доминира. Започвайки с това ниво и придвижвайки се навън през вселените на времето и пространството, където и да съществува божествена духовна реалност, където и да действа истински духовен разум, съществува тенденцията към създаване на

материален или физически дубликат на тази духовна реалност.

42:12.14 (484.2) Духът е съзидателната реалност; физическият дубликат е пространствено-времето отражение на духовната реалност, физическият отзвук на съзидателното действие на духа-разум.

42:12.15 (484.3) Разумът повсеместно господства над материята точно така, както той, на свой ред, се подчинява на пределното свръхуправление на духа. Що се отнася до смъртния човек, само такъв разум, който доброволно подчинява себе си на ръководството на духа, може да се надява да преживее смъртното пространствено-времево съществуване като безсмъртно дете на вечния духовен свят на Върховния, Пределния и Абсолютния: Безкрайния.

42:12.16 (484.4) [Представено от Могъщ Посланик, изпълняващ своите задължения в Небадон, а също и по молба на Гавраил.]

Документ 43. Съзвездията

43:0.1 (485.1) УРАНТИЯ обикновено се означава като 606 -ия свят на Сатания в Норлатиадек на Небадон, което означава шестстотин и шестия обитаем свят на локалната система Сатания, разположен в съзвездието Норлатиадек – едно от стотте съзвездия на локалната вселена Небадон. Тъй като съзвездията са основни структурни единици на локалните вселени, управителите на съзвездия свързват системите на обитаемите светове с намиращата се в Салвингтон централна административна единица на локалната вселена

и чрез системата за отразяване – със свръхвселенското управление на Извечно Древните на Уверса.

43:0.2 (485.2) Правителството на вашето съзвездие заема група от 771 архитектурни сфери, централната и най-голямата от които е Едемия – местонахождението на администрацията на Бащите на Съзвездия, Всевишните на Норлатиадек. Самата Едемия е приблизително сто пъти по-голяма от вашия свят. Седемдесетте основни сфери, обкръжаващи Едемия, превишават около десет пъти по своя размер Урантия, докато всеки от десетте спътника, въртящи се около всеки от тези седемдесет свята, е съизмерим с Урантия. По своите размери тези 771 архитектурни сфери са напълно сравними с аналогичните сфери на другите съзвездия.

43:0.3 (485.3) На Едемия е приета салвингтонската система за изчисляване на времето и измерване на разстоянието, а столичните светове на съзвездия, подобно на сферите на вселенската столица, са напълно осигурени с всички категории небесни разумни същества. Като цяло в тези личности има много общо с онези, които бяха описани във връзка с администрацията на вселената.

43:0.4 (485.4) В служба на съзвездието се назначават старшите серафими – третият чин ангели на локалната вселена. Те устройват своите центрове в столичните сфери и оказват всестранна помощ на обкръжаващите светове за моронтийно образование. Седемдесетте големи сфери на Норлатиадек, заедно с останалите по-малки спътника, са населени с унивитати – постоянните обитатели на съзвездието. Всички тези архитектурни светове изцяло се

управляват от различни групи местни живи същества, които в голямата си част са неразкрити, но включват умелите спиронги и възхитителните спорнаги. Съвпадайки със средната фаза от моронтийната подготовка, моронтийният живот в съзвездията – както можете да се досетите – е толкова типичен, колкото и идеален.

1. Столичната сфера на Съзвездието

^{43:1.1 (485.5)} Едемия изобилства с пленителни високи плата – обширни възвишения от физическо вещество, увенчани с моронтиен живот и покрити с духовна слава, но тук няма островърхи планински вериги, каквито се срещат на Урантия. Десетки хиляди искрящи езера се съединяват с много хиляди ручей, но в този свят няма нито големи океани, нито буйни реки. Повърхностни води няма само в платата.

^{43:1.2 (486.1)} Водата на Едемия и сходните архитектурни сфери с нищо не се отличава от водата на еволюционните планети. Водните системи на такива сфери са както повърхностни, така и подземни, при което се извършва постоянна циркулация на влагата. Използвайки различни водни пътища, може да се извърши околосветско пътешествие около Едемия, макар че основният начин е придвижване по въздуха. Духовните същества, естествено, се преместват над повърхността на сферата, докато моронтийните и материални същества използват материални и полуматериални средства за придвижване по въздуха.

43:1.3 (486.2) Едемия и свързаните с нея светове притежават истинска атмосфера – обикновено смес от три газа, характерни за такива архитектурни творения и включващи два елемента урантийска атмосфера плюс моронтиен газ, годен за дишането на моронтийни създания. Но макар тази атмосфера да е едновременно материална и моронтийна, в нея няма бури и урагани, нито лято или зима. Отсъствието на атмосферни пертурбации и сезонни колебания позволява да се украси цялата повърхност на тези специално създадени светове.

43:1.4 (486.3) Платата на Едемия представляват величествен физически ландшафт, чиято красота подчертава безкрайното богатство на живота с множество форми на цялото му пространство. С изключение на неголемия брой особени структури, тези плата не съдържат нищо ръкотворно. Материалните и моронтийни украшения са ограничени в жилищните райони. По-ниските възвишения са предназначени за специални резиденции и са изискано украсени както с биологични, така и с моронтийни произведения на изкуството.

43:1.5 (486.4) На върха на седмата планинска верига се намират залите за възкресение на Едемия, където се пробуждат смъртните от вторичния модифициран тип възвисяване. Тези покои, където се извършва възстановяването на създания, се намират под наблюдение на Мелхиседек. На първата от приемните сфери на Едемия (както и на планетата на Мелхиседек близо до Салвингтон) също има специални зали за възкресение, където се възстановяват смъртните от модифицирания тип възход.

43:1.6 (486.5) Освен това Мелхиседек поддържат на Едемия и два специални колежа. Единият от тях, извънредният, е посветен на изучаването на проблемите, възникнали в резултат на бунта в Сатания. Другият – посвещенческото училище, е определен за подробно изучаване на новите проблеми, произтичащи от факта, че Михаил е извършил своето завършващо посвещение в един от световите на Норлатиадек. Този втори колеж е бил учреден преди почти четиридесет хиляди години, веднага след обявяването от страна на Михаил на това, че Урантия е избрана като място за неговото заключително посвещение.

43:1.7 (486.6) Стъкленото море – приемната област на Едемия, се намира редом с административния център в обкръжението на амфитеатър от резиденции. Около тази област са разположени центровете за управление на седемдесетте сектора на живота на съзвездието. Половината от територията на Едемия е разделена на седемдесет триъгълни секции, границите на които се събират в зданията на централните управления на съответните сектори. Останалата част от тази сфера представлява един огромен естествен парк – Божиите градини.

43:1.8 (486.7) Макар че в течение на периодическите си посещения на Едемия вие ще можете безпрепятствено да разглеждате цялата планета, голяма част от своето време ще прекарвате в административния триъгълник, чийто номер съответства на номера на вашия обителски свят. Вас винаги ще се радват да ви видят като наблюдател в законодателните асамблеи.

^{43:1.9 (486.8)} Моронтийната област, определена за намиращите се на Едемия възходящи смъртни, е ограничена в средната област на тридесет и петия триъгълник, който е в съседство с резиденцията на завършващите, разположена в тридесет и шестия триъгълник. Главната резиденция на унивипатите заема колосалната област в средния регион на тридесет и четвъртия триъгълник и граничи с местната област за моронтийни жители. Както е видно от това планиране, предвидено е разполагането на минимум седемдесет основни типа небесен живот, при което всяка от тези седемдесет триъгълни области се съотнася с една от седемдесетте големи сфери за моронтийно образование.

^{43:1.10 (487.9)} Стъкленото море на Едемия представлява огромен кръгообразен кристал с окръжност около сто и шестдесет километра и около петдесет километра дълбочина. Този величествен кристал служи като поле за приземяване за всички транспортни серафими и други същества, които пребивават извън пределите на сферата; подобно стъклено море значително облекчава кацането на транспортните серафими.

^{43:1.11 (487.2)} Кристално поле от такъв тип се среща почти във всички архитектурни светове; и освен декоративно то има също така и много други предназначения, тъй като се използва за запознаване на събиращите се тук групи със свръхвселенското отразяване и като един от факторите в метода за трансформация на енергията, който се използва за изменение на токовете на пространството и за адаптация на другите входящи потоци физическа енергия.

2. Правителството на Съзвездието

43:2.1 (487.3) Съзвездията са автономните образувания на локалната вселена, при което всяко съзвездие се управлява в съответствие със своите собствени закони. Докато вселенските дела се гледат в съдилищата на Небадон, всички вътрешни въпроси се разглеждат съгласно законите, приети в съответното съзвездие. Тези юридически декрети на Салвингтон, заедно със законодателните актове на съзвездието, се изпълняват от управляващите локалните системи.

43:2.2 (487.4) По такъв начин съзвездията функционират като законодателни или законотворчески структурни единици, докато локалните системи действат като изпълнителни единици, провеждащи законите в живота. Висшата съдебна и координационна власт принадлежи на салвингтонското правителство.

43:2.3 (487.5) Макар върховната съдебна функция да се отнася към централното управление на локалната вселена, в столицата на всяко съзвездие се намират по две спомагателни, но важни съдилища: съветът на Мелхиседек и съдът на Всевишния.

43:2.4 (487.6) Всички съдебни проблеми в началото се разглеждат в съвета на Мелхиседек. Дванадесет представители на тази категория, получили в миналото необходимия опит на еволюционните планети и в столичните светове на системите, имат правото да изучават показанията, да систематизират жалбите и да формулират предварителните заключения, които се предават в съда на Всевишния – управляващия Баща на Съзвездието. Смъртните са представени в този последен

съд от седем съдии, всеки от които е възходящ смъртен. Колкото по-високо се възвисявате във вселената, толкова по-голяма е вероятността за това, че ваши съдии ще бъдат подобни на вас същества.

43:2.5 (487.7) Законодателният орган на съзвездието е разделен на три групи. Законотворческата програма на съзвездието се формира в долната палата на възходящите създания – група, ръководена от завършил и състояща се от хиляди смъртни представители. Всяка система издига в тази съвещателна асамблея по десет представителя. В Едемия този орган понастоящем не е в пълен състав.

43:2.6 (487.8) Средната палата законодатели се състои от серафимите и техните партньори, други деца на Майчинския Дух на локалната вселена. Тази група наброява сто същества и се назначава от висшестоящи личности, които възглавяват различните видове дейност на такива същества при изпълнението от тях на функции в пределите на съзвездието.

43:2.7 (488.1) Съвещателният, или върховен, орган на законодателите на съзвездието се състои от палатата на перовете – палатата на божествените Синове. Този корпус се избира от Всевишните Бащи и наброява десет члена. Само Синове, притежаващи особен опит, имат право да служат в тази върховна палата. Задачата на тази група е събиране на данни и икономия на време, което носи голяма полза и на двете низши палати на законодателната асамблея.

43:2.8 (488.2) Обединеният съвет на законодателите се състои от трима представителя от всяка отделна палата на съвещателната асамблея на съзвездieto и се възглавява от управляващите младши Всевишни. Тази група утвърждава окончателната форма на всички актове и санкционира тяхното обнародване с помощта на оповестители. Утвърждаването на тази върховна комисия снабдява законодателните актове със силата на закона на съзвездieto; нейните постановления са окончателни. Законодателните решения на Едемия са основен закон за целия Норлатиадек.

3. Всевишните на Норлатиадек

43:3.1 (488.3) Управителите на съзвездията се отнасят към синовете на локалната вселена от категорията на Ворондадек. Когато тези синове ги изпращат във вселената за активно служене като управители на съзвездия или в друго свойство, те са известни като *Всевишни*, тъй като от всички категории Божии Синове на Локалната Вселена те възплъщават върховната административна мъдрост в съчетание с най-далновидната и разумна преданост. Тяхната лична честност и преданост към своята група никога не са предизвиквали съмнения; в Небадон не са известни случаи на проявяване на недоволство от страна на Синове-Ворондадек.

43:3.2 (488.4) Във всяко от съзвездията на Небадон Гавраил изпраща минимум трима синове-Ворондадек като Всевишни. Главата на такова трио е известен като *Баща на Съзвездieto*, а двамата негови партньори – като *старши Всевишен* и *младши Всевишен*. Бащата на съзвездieto

управлява в течение на десет хиляди стандартни години /приблизително 50 000 урантийски години/ след службата като младши и старши партньори с еднакви по продължителност периоди от време.

43:3.3 (488.5) Псалмопевецът е знаел, че Едемия се управлява от трима Бащи на Съзвездието; затова той е говорел за техните обители в множествено число: „Има река, чиито потоци носят радост в града Божий, най-святото място в жилищата на Всевишните.“

43:3.4 (488.6) От векове на Урантия цари огромна бъркотия по отношение на различните вселенски управители. Много късни учители са смесвали своите неясни и неопределени племенни божества с Всевишните Бащи. Още по-късно древните евреи са обединили всички тези небесни управители в съставно Божество. Един от учителите е разбирал, че Всевишните не са Върховните Управители, тъй като е казал: „Живеещият в тайната обител на Всевишния пребивава в сянката на Всемогъщия.“ В писмените паметници на Урантия понякога е много трудно да се разбере кого именно се има предвид под названието „Всевишен“. Но Даниил добре е разбирал тези неща. Той е казал: „Всевишният управлява над царството на хората и го дава на когото желае.“

43:3.5 (488.7) Бащите на Съзвездията почти не се занимават с индивидите на обитаемите планети, но те са тясно свързани със законодателните и законотворчески функции на съзвездията, които имат такова огромно значение за всяка смъртна *раса* и национална *група* от обитаемите светове.

43:3.6 (489.1) Макар режимът на съзвездието да заема промеждутъчно положение между вас и администрацията на вселената, обикновено като индивиди вие почти няма да бъдете свързани с правителството на съзвездието. В нормални обстоятелства средоточие на вашите основни интереси би била локалната система Сатания, но предвид някои условия, възникнали в системата и на планетата вследствие бунта на Луцифер, временно е установена тясна връзка на Урантия с управителите на съзвездията.

43:3.7 (489.2) След отстъпничеството на Луцифер Всевишните на Едемия са поели върху себе си част от бремето на планетарното управление във въстаналите светове. Те продължават да осъществяват тази власт и Извечно Древните вече отдавна са одобрили това предаване на контрол над тези заблудили се светове. Те несъмнено ще се ползват и по-нататък от така поетите пълномощия дотогава, докато е жив Луцифер. В обичайните условия, съществуващи в една лоялна система, тази власт в значителна степен се поверява на Властелина на Системата.

43:3.8 (489.3) Има и друга причина за особената връзка на Урантия с Всевишните. Когато Михаил, Синът-Създател, е изпълнявал своята завършваща посвещенческа мисия, приемникът на Луцифер не е притежавал цялата пълнота на властта в локалната система, вследствие на което всички урантийски събития, имащи отношение към Посвещението на Михаил, са се контролирали непосредствено от Всевишните на Норлатиадек.

4. Планинският събор – Извечно Верният

43:4.1 (489.4) Най-свещената съборна планина е обителта на Извечно Верния – действащ на Едемия като представител на Райската Троица.

43:4.2 (489.5) Извечно Верният е Троичен Син на Рая и пребивава на Едемия като личен представител на Емануил от времето на създаване на този столичен свят. Извечно Верният е неизменната дясна ръка на Бащите на Съзвездieto, изпълнявайки функцията на съветник, но предлага своите съвети само тогава, когато му ги поискат. Върховните Райски Синове участват във вземането на решенията по делата на локалната вселена само в отговор на молбата на действащите управители на такива владения. Но за Всевишните на съзвездията Извечно Верният има такова значение, каквото има Извечно Единният за Сина-Създател.

43:4.3 (489.6) Резиденцията на Извечно Верния на Едемия представлява център на Райската система за извънвселенска връзка и информация в даденото съзвездие. В сътрудничество с Извечно Единния, изпълняващ функцията на наблюдател, тези Троични Синове, със своя персонал от хавонски и Райски личности, поддържат пряка и постоянна връзка със своята категория във всички вселени – чак до Хавона и Рая.

43:4.4 (489.7) Най-свещената планина се отличава с възвишена красота и великолепна подредба, но самата резиденция на Райския Син е скромна в сравнение с централната обител на Всевишните и обкръжаващите я седемдесет съоръжения, съставляващи жилищния комплекс на Синовете-Ворондадек. Тази подредба и предназначение е

изключително жилищна и е напълно отделена от огромните строежи на административния център, където се водят делата на съзвездието.

43:4.5 (489.8) Резиденцията на Извечно Верния е известна като „планина на Райския събор“, намира се на север от резиденцията на Всевишните. Тук, на това священо плато периодически се събират възходящи смъртни, за да чуят разказите на този Райски Син за дългото и увлекателно пътешествие на еволюиращите смъртни през милиардите свършени светове на Хавона и по-нататък – към неописуемото блаженство на Рая. Именно на тези особени плата моронтийните смъртни изцяло се запознават с различни групи личности, произхождащи от централната вселена.

43:4.6 (490.1) Заявявайки своите претенции за разширяване на пълномощията, предателят Луцифер, който в своето време е бил властелин на Сатания, се стремил да отстрани от управлението на локалната вселена всички върховни категории синовство. Той обмислял замисъла, казвайки: „Ще поставя своя трон над Синовете Божи; ще възглавя Планинския Събор на север; ще бъде подобен на Всевишен.“

43:4.7 (490.2) Стоте Властелина на Системи периодически се събират на конклавите на Едемия за обсъждане на въпросите, свързани с благосъстоянието на съзвездието. След бунта в Сатания главните метежници имали обичая да се появяват на тези съвети в Едемия така, както и преди. Едва след посвещението на Михаил на Урантия и последващото приемане върху себе си на неограничените

пълномощия по цялата Небадон се появила възможността да се сложи край на тази високомерна наглост. От този ден нататък тези подстрекатели към греха никога не са допускани в състоялите се на Едемия съвети на Преданите Властелини на Системи.

43:4.8 (490.3) Това, че учителите от древността са знаели за това, е видно от следващия откъс: „Дойде денят за Синовете Божии да се представят пред Всевишните и Сатаната дойде заедно с тях.“ Това е констатация на факта, независимо в каква връзка се привежда.

43:4.9 (490.4) От времето на триумфа на Христос целият Норлатиадек се очиства от греха и метежниците. Известно време преди смъртта на Михаил в плът съюзникът на падналия Луцифер – Сатана, се постарал да посети един от тези конклави на Едемия, но отрицателното отношение към главните метежници придобило толкова всеобщ характер, че практически в цялата вселена не се намерило съчувствие за тях и това сринало опората под краката на тези противници от Сатания. Когато пред злото са затворени всички врати, изчезва и възможността за извършване на грех. Сърцата на цялата Едемия се затворили за Сатана; той е бил единодушно отхвърлен от събралите се Властелини на Системи и именно в това време Синът Човешки „видя Сатаната да пада от небето като светкавица“.

43:4.10 (490.5) От времето на бунта на Луцифер близо до резиденцията на Извечно Верния се появил нов строеж. Това временно съоръжение е резиденция на Всевишния, поддържащ тясна връзка с Райския Син като помощник на

правителството на съзвездието по всички въпроси, които се отнасят до линията на поведение и отношенията на Синовете от категорията на „Извечните“ към греха и бунта.

5. Бащите на Едемия от времето на бунта на Луцифер

43:5.1 (490.6) Ротацията на Всевишните на Едемия е била преустановена по време на бунта на Луцифер. Понастоящем нас ни управляват тези личности, които са изпълнявали своите задължения в онова време. Ние предполагахме, че съставът на управителите ще остане неизменен чак до окончателното избавяне от Луцифер и неговите съучастници.

43:5.2 (490.7) Заедно с това днешното правителство на съзвездието е било разширено до дванадесет Сина от категорията на Ворондадек:

43:5.3 (490.8) 1. Бащата на Съзвездието. Днешният Всевишен управител на Норлатиадек е 617 318 -ият член на небадонската група на Ворондадек. До поемането на своите задължения в Едемия той вече е притежавал опита на служенето в много съзвездия по цялата наша локална вселена.

43:5.4 (490.9) 2. Старшият Всевишен партньор.

43:5.5 (491.1) 3. Младшият Всевишен партньор.

^{43:5.6 (491.2)} 4. Всевишният съветник, личен представител на Михаил след постигането от него на статута на Син-Владетел.

^{43:5.7 (491.3)} 5. Всевишният изпълнител – личен представител на Гавраил, намиращ се на Едемия от времето на бунта на Луцифер.

^{43:5.8 (491.4)} 6. Всевишният глава на планетарните наблюдатели – ръководител на наблюдателите от категорията на Ворондадек, намиращи се в изолираните светове на Сатания.

^{43:5.9 (491.5)} 7. Всевишният арбитър – Син-Ворондадек, на когото е възложено задължението за регулиране на всички предизвикани от бунта трудности в пределите на съзвездието.

^{43:5.10 (491.6)} 8. Всевишният извънреден разпоредител – Син-Ворондадек, на когото е поръчано приспособяването на извънредните законодателни актове на Норлатиадек за световите, изолирани вследствие бунта.

^{43:5.11 (491.7)} 9. Всевишният посредник – Син-Ворондадек, назначен за съгласуване на особените мерки, предизвикани от посвещението на Урантия, с текущото управление на съзвездието. Някои действия на архангелите и многобройните други форми на необичайно служене на Урантия, а също и особената дейност на Ярките Вечерни Звезди в Йерусем, правят необходимо функционирането на този Син.

43:5.12 (491.8) 10. Всевишният съдия-адвокат — глава на извънредния трибунал, посветен на решаването на особените проблеми на Норлатиадек, възникнали вследствие объркването, причина за което е станал бунтът в Сатания.

43:5.13 (491.9) 11. Всевишният свързан — Синът-Ворондадек, прикрепен към управителите на Едемия, но изпратен като специален съветник в разпореждане на Извечно Верния за избиране на най-добрия път за решаване на проблемите на бунта и нелоялността на създанията.

43:5.14 (491.10) 12. Всевишният ръководител — президент на извънредния съвет на Едемия. Всички личности, назначени в Норлатиадек в резултат от бунта в Сатания, влизат в състава на извънредния съвет, а техният глава е изключително опитен Син-Ворондадек.

43:5.15 (491.11) Освен това тук не са отчетени многобройните Ворондадек — посланици на съзвездия в Небадон, а също и други Синове, постоянно пребиваващи на Едемия.

43:5.16 (491.12) През цялото време, изминало от бунта на Луцифер, Бащите на Едемия са проявявали особена загриженост за Урантия и за другите изолирани светове на Сатания. Пророкът в древността е видял, че делата на хората се ръководят от Бащите на Съзвездието. „Когато Всевишният разделил земята на народите, когато отделил синовете на Адам, той установил границите на тези народи.“

43:5.17 (491.13) Във всеки поставен под карантина или изолиран свят действа като наблюдател Син-Ворондадек. Той не участва в управлението на планетата, с изключение на тези случаи, когато Бащата на Съзвездието му заповядва да се намеси в делата на народите. В действителност именно този Всевишен наблюдател „управлява царството на хората“. Урантия е един от изолираните светове на Норлатиадек и наблюдаващ Ворондадек се намира на планетата още от времето на предателството на Калигастия. Когато Макивента Мелхиседек се намирал на Урантия в полуматериална форма, той почтително отдавал дължимото на служещия в това време Всевишен наблюдател, за което свидетелства следният запис: «И Мелхиседек, царят Салимски, беше свещеник на Всевишния.» Мелхиседек разказа на Авраам за отношението към него на този Всевишен наблюдател, казвайки: „И благословен да е Всевишният, който е предал враговете твои в ръцете ти.“

6. Божиите градини

43:6.1 (492.1) Ако столиците на системата по особен начин са украсени с материални и неорганични съоръжения, а централният свят на вселената повече отразява духовното великолепие, то столиците на съзвездията са върховете на моронтийната дейност и живи украшения. В столичния свят на съзвездията обикновено се използват живи украшения и именно това преобладаване на живота – ботаническата художественост, обяснява защо тези светове се наричат „Божиите градини“.

43:6.2 (492.2) Около половината от повърхността на Едемия е покрита с изумителните градини на Всевишните; тези градини се отнасят към числото на най-очарователните моронтийни творения на локалната вселена. Именно затова необичайно красивите места в обитаемите светове на Норлатиадек толкова често се наричат „Едемски градини“.

43:6.3 (492.3) В централната част на тази великолепно градина се намира светинята на Всевишните. Изглежда, авторът на псалми е знаел това, тъй като е написал: „На хълма на Всевишните кой може да се изкачи? В светинята кой може да се окаже? Само тези, които не са сторили зло, които са с чисто сърце, които не са се възгордели и не са се клеили напразно.“ Всеки десети ден на отдих жителите на Едемия, начело с Всевишните, се събират при тази светиня в боготворящо съзерцание на Бог-Върховния.

43:6.4 (492.4) В архитектурните светове се използват десет форми на материален живот. На Урантия има растителен и животински живот, но в такива светове като Едемия съществуват десет типа материални категории живот. Ако вие можехте да видите тези десет типа едемски живот, веднага бихте определили първите три като растителни, а последните три като животински типове, но бихте били съвършено неспособни да разберете природата на промеждутъчните четири групи от тези изключително разнообразни и пленителни форми на живот.

43:6.5 (492.5) Даже чисто животинският живот съществено се отличава от съответния живот в еволюционните светове — дотолкова, че е съвършено невъзможно да опишем на

смъртния разум уникалния характер и кроткия нрав на тези неговорещи създания. Съществуват хиляди и хиляди живи същества, абсолютно недостъпни за вашето въображение. Целият животински свят се намира на изцяло друго ниво в сравнение с примитивните животни на еволюционните планети. Но целият животински живот е изключително разумен и във висша степен полезен и всички тези разнообразни видове се отличават с поразителна кротост и трогателна общителност. В архитектурните светове напълно отсъстват плътоядни създания; в цялата Едемия няма абсолютно нищо, което би могло да застави някое живо същество да изпита страх.

^{43:6.6 (492.6)} Растителният живот също съществено се отличава от растителния живот на Урантия и се състои както от материални, така и от моронтийни разновидности. Материалната растителност има характерен зелен цвят, а моронтийният еквивалентен растителен живот – виолетов или светло-лилав цвят с различен оттенък и отражение. Тази моронтийна флора е чисто енергийна растителност; тя се употребява за храна без остатък.

^{43:6.7 (492.7)} Снабдени с десет типа физически живот (без да смятаме моронтийните разновидности), тези архитектурни светове предоставят огромни възможности за биологично украсяване на ландшафта, а също и на материалните и моронтийни конструкции. Небесните творци ръководят местните спорнаги, които много се трудят над създаването на ботаническа украса и ботанически украшения. Докато вашите художници за изобразяване на своите представи са длъжни да прибегват към застинали краски и безжизнен

мрамор, небесните творци и унивитатите по-често използват живи материали, позволяващи им да изразяват идеи и да представят своите идеали.

^{43:6.8 (493.1)} Ако харесвате цветята, храстите и дърветата на Урантия, то вие ще се наслаждавате на ботаническата красота и растителното великолепие на божествените градини на Едемия. Но моите способности на разказвач са недостатъчни, за да създам на смъртния разум адекватна представа за тези красоти на небесните светове. Наистина, очите не са виждали такова великолепие, което ви очаква след пристигането ви в тези светове, където продължава непознатото пътешествие – възходът на смъртните.

7. Унивитатите

^{43:7.1 (493.2)} Унивитатите са постоянните жители на Едемия и свързаните с нея светове, при което под тяхно наблюдение се намират всичките седемстотин и седемдесет свята, обкръжаващи столицата на съзвездието. Тези деца на Сина-Създател и Съзидателния Дух се въплъщават в промеждутъчната плоскост на битието, отделяща материалното от духовното, но те не са моронтийни създания. Странстващите от седемдесетте големи сфери на Едемия имат различни зрими форми, а моронтийните форми на моронтийните смъртни биват настройвани за привеждане в съответствие с възходящата скала на унивитатите при всяко преселване от една сфера на Едемия на друга при успешното им придвижване от първия свят към седемдесетия.

Духовно всички унивитати са еднакви; интелектуално всичките са различни, както и смъртните; по своята форма те много напомнят моронтийния стадий на съществуване и са създадени за функциониране в седемдесетте различни категории личности. Всяка от тези категории унивитати проявява десет основни разновидности на интелектуална дейност и всеки от тези различни интелектуални типове възглавява специалните училища за възпитание и култура на постепенната професионална или практическа социализация на един от десетте спътника, въртящи се около всеки голям свят на Едемия.

Тези седемстотин по-малки свята са технически сфери, даващи практически знания за функционирането на цялата локална вселена; тези сфери са открити за всички класове разумни създания. Тези образователни училища, създаващи специални навици и даващи технически знания, са предназначени не само за възходящи смъртни, макар групата моронтийни студенти значително да превъзхожда по численост всички останали групи, които посещават тези курсове. След като ви приемат във всеки от седемдесетте големи свята на социална култура, за вас веднага ще бъде открит достъпът до всеки от десетте обкръжаващи спътника.

В различните доброволчески колонии възходящите моронтийни смъртни преобладават сред управляващите реверсията, но унивитатите образуват най-голямата група, свързана с небадонския корпус небесни творци. В цялата Орвонтон нито едно извънхавонско

същество, освен уверските абандонтери, не може да се сравни с унивигитатите по художествено майсторство, социална приспособимост и координационни способности.

43:7.5 (493.6) Строго погледнато, тези обитатели на съзвездия не са членове на корпуса на творците, но те широко сътрудничат с всички групи и правят много за това, да превърнат световите на съзвездията в главни сфери за въплъщение на великолепните артистични възможности на преходната култура. Те не действат отвъд пределите на централните светове на съзвездията.

8. Образователните светове на Едемия

43:8.1 (493.7) Физическите данни на Едемия и обкръжаващите я сфери са близки до съвършенството; по духовно величие тези светове едва ли могат да се сравнят със сферите на Салвингтон, но те далеч превъзхождат великолепните образователни светове на Йерусем. Всички сфери на Едемия се захранват с енергия непосредствено от пространствените токове на вселената, а техните огромни енергийни системи – както материални, така и моронтийни, умело се контролират и разпределят от централните на съзвездията, подпомагани от квалифицирания корпус на Главните Физически Регулатори и Управляващите Моронтийна Енергия.

43:8.2 (494.1) Времето, прекарано в седемдесетте образователни свята за преходна моронтийна култура, обхващащи едемския тип възход, е най-установеният период в продължение на целия път на възходящия смъртен чак до

придобиването на статут на завършващ; това действително е типичният моронтиен живот. Макар че при всеки преход от един голям свят за култура в друг бивате наново настройвани, вие си запазвате същото моронтийно тяло и тези периоди не се съпровождат с безсъзнателно състояние.

43:8.3 (494.2) Вашето пребиваване на Едемия и обединените с нея сфери ще премине под знака на овладяването на груповата етика – тайната на приятните и полезни взаимоотношения между различните вселенски и свръхвселенски категории разумни личности.

43:8.4 (494.3) В обителските светове вие сте завършили обединението на еволюиращата смъртна личност; в столицата на системата сте постигнали гражданство на Йерусем и готовността да подложите своето „аз“ на дисциплиниращото въздействие на съвместната дейност и съгласуваните начинания; а сега – в образователните светове на съзвездието, ви предстои да се сдобие с неподправена социализация на своята формираща се моронтийна личност. Постигането на тази възвишена култура се заключава в умението:

43:8.5 (494.4) 1. Щастливо да живеете и продуктивно да се трудите заедно с десет различни моронтийци при обединението на десет такива групи във формирования по сто същества и по-нататък в корпуси по хиляда създания.

43:8.6 (494.5) 2. С радост да живеете и охотно да сътрудничите с десет унивитати, които, макар и интелектуално близки до моронтийните същества, напълно се отличават от тях във

всичко останало. След това, действайки в тази група от десет създания, вие трябва да се научите да координирате своите действия с десет други семейства, които на свой ред се обединяват в корпус от хиляда унивитати.

43:8.7 (494.6) 3. Да се стремите да постигате едновременна съгласуваност както със събратята си-моронтийци, така и с приемащите ви унивитати. Да придобивате способност доброволно и ефективно да взаимодействате с вашата собствена категория същества в тясно работно сътрудничество с отчасти неприличаща на вас група разумни създания.

43:8.8 (494.7) 4. Да общувате както с подобни, така и с неподобни на вас същества, да постигате интелектуална хармония и функционална адаптация по отношение на двете групи партньори.

43:8.9 (494.8) 5. Сдобивайки се с удовлетворителна социализация на личността на интелектуално и функционално ниво, да продължавате да усъвършенствате уменията да живеете в тесен контакт с подобни и с малко по-различни същества, все повече избавяйки се от раздразнителността и чувството на обида. Придобиването на последното качество в значителна степен се подпомага от управляващите реверсията, организиращи групови игрови дейности.

43:8.10 (494.9) 6. Да съгласувате всички тези разнообразни методи на социализация, сдобивайки се с все по-голямата координираност на възходящия към Рая път; да задълбочавате вселенската проникателност за сметка на

задълбочено постигане на смисъла на вечните цели, таящи се в тези привидно незначителни пространствено-времеви дейности.

^{43:8.11 (494.10)} 7. И след това да увенчавате целия този процес на социализация на много нива и едновременно да повишавате духовната проникателност в тази степен, в която тя усъвършенства всички страни на личността – чрез духовно единение по групи и моронтийна координация. Интелектуалното, социално и духовно партньорство на две смъртни същества не просто удвоява техните потенциални възможности за лични постижения и изпълнения във вселената, а ги повишава почти четворно.

^{43:8.12 (495.1)} Ние изобразихме социализацията на Едемия като обединение на моронтийния смъртен със семейна група унивитати, състояща се от десет различни по своя интелект индивида, паралелно с аналогично обединение с десет такива моронтийци. Но в първите седем големи свята с десет унивитати живее само един възходящ смъртен. Във втората група от седем големи свята заедно с всяка местна група от десет унивитата живеят двама смъртни – и така нататък, чак до последната група от седем големи сфери, където с десет унивитати се настаняват десет моронтийни същества. Научавайки се по-успешно да общувате с унивитатите, вие ще се ползвате от тази усъвършенствана етика в отношенията със своите събратя – моронтийните прогресори.

^{43:8.13 (495.2)} Като възходящи смъртни вие ще получите удоволствие от пребиваването в световите на прогреса на Едемия, но няма да изпитате този личен трепет, с който се

съпровожда вашето първо чувство на удовлетворение при съприкосновение с вселенските дела в столицата на системата или при прощаването си с тези реалности в заключителните светове на вселенската столица.

9. Гражданството на Едемия

^{43:9.1 (495.3)} След като завършат своето образование в седемдесетия свят, възходящите смъртни се заселват на Едемия. Сега възходящите създания могат за пръв път да вземат участие в „съборите на ангелите“ и да чуят разказа за техния далечен път от устата на Извечно Верния – първата от срещнатите от тях Върховни Личности с троичен произход.

^{43:9.2 (495.4)} За моронтийните прогресори цялото пребиваване в образователните светове на съзвездието, достигащо своя апогей в гражданството на Едемия, е период на неподправено небесно блаженство. В течение на вашето пребиваване в световите на системата вие сте се превръщали от полуживотно в моронтийно създание; били сте повече материални, отколкото духовни. В сферите на Салвингтон ще се превърнете от моронтийно същество в истински дух; ще станете повече духовни, отколкото материални. Но на Едемия възходящите същества се намират на половината път между своите минали и бъдещи състояния, на половината път между еволюционно животно и възходящ дух. По време на цялото ви пребиваване в Едемия и нейните светове вие сте „подобни на ангели“; постоянно прогресирате, но съхранявайки при това общ и характерен моронтиен статут.

43:9.3 (495.5) Пребиваването на възходящия смъртен в съзвездието представлява най-еднородната и устойчива епоха по целия път на моронтийния прогрес. В този опит влиза преддуховната подготовка на възходящите същества в областта на социализацията. Тя е аналогична на предзавършителския духовен опит на Хавона и предабсонитната подготовка в Рая.

43:9.4 (495.6) На Едемия възходящите смъртни са заети главно с изпълнението на задачите в населените с унивитати седемдесет свята за постепенна подготовка. Освен това те изпълняват различни задължения на самата Едемия – основно в рамките на програмата на съзвездието по отношение на груповото, расово, национално и планетарно благосъстояние. Всевишните не са свързани непосредствено с индивидуалния прогрес в обитаемите светове; те управляват в царствата на хората, а не в сърцата на индивидите.

43:9.5 (495.7) И в този ден, когато бъдете готови да напуснете Едемия и да застанете на салвингтонския път, вие ще се спрете и ще обгърнете с поглед една от най-прекрасните и жителни от всички образователни епохи, които се намират от тази страна на Рая. Но славата ѝ само ще укрепва при вашия възход към центъра и при придобиването от вас на все по-голяма способност за разширяване на осъзнаването на божествените значения и духовните ценности.

43:9.6 (496.1) [Подготвено от Малаватия Мелхиседек.]

Документ 44. Небесните творци

44:0.1 (497.1) СРЕД обитателите на доброволческите колонии в различните регионални и вселенските столични светове има уникална смесена категория личности, наричани небесни творци. Тези същества са изкусни художници и творци от моронтийните и по-низшите духовни сфери. Те представляват духовните и полудуховни същества, които се занимават със създаването на моронтийна украса и духовни украшения. Такива творци се разпределят по цялата голяма вселена – в столичните светове на свръхвселените, локалните вселени, съзвездията и системите, също както и във всички сфери, утвърдили се в светлината и живота. Но като основна арена за тяхната дейност служат съзвездията и на първо място – седемстотин и седемдесетте свята, обкръжаващи всяка столична сфера.

44:0.2 (497.2) Макар че техният труд вероятно е практически недостъпен за материалния ра-зум, необходимо е да разбирате, че на моронтийните и духовни светове са присъщи висшето изкуство и небесната култура.

44:0.3 (497.3) Небесните творци не се създават като такива; тази категория е образувана от преминали през подбор същества и тя се състои от учители – странстващите на централната вселена, а също така техните ученици, доброволно изявили желание и набрани от числото на възходящите смъртни и многобройни други небесни групи. Някога изначалният просветителски корпус на тези творци е бил учреден от Безкрайния Дух съвместно със Семейството на Главните Духове и се е състоял от седем хиляди хавонски възпитатели, по хиляда за всеки от

седемте типа творци. От това начално ядро в продължение на векове се е образувал блестящ отряд талантлив труженици в духовната и моронтийната области.

44:0.4 (497.4) Всяка моронтийна личност или духовно същество може да бъде прието в корпуса на небесните творци; това означава, че се приема всяко същество под нивото на вроденото и божествено синовство. При пристигане в моронтийните светове възходящите Божии синове на еволюционните сфери могат да изявят желание да встъпят в корпуса на творците и при достатъчна надареност да изберат този път за повече или по-малко продължителен период от време. Но никой не може да стане член на корпуса на творците за по-малко от хилядолетие – хиляда години от времето на свръхвселената.

44:0.5 (497.5) Всички небесни творци са регистрирани в централния свят на свръхвселената, но техните ръководители са моронтийни управляващи в столиците на локалните вселени. Централният корпус моронтийни управляващи, функциониращ в столичния свят на всяка локална вселена, ги разпределя по седем основни области на дейност:

44:0.6 (497.6) 1. Небесни музиканти.

44:0.7 (497.7) 2. Свещени пресъздаващи.

44:0.8 (497.8) 3. Божествени строители.

44:0.9 (497.9) 4. Регистратори на мисли.

44:0.10 (498.1) 5. Енергийни оператори.

44:0.11 (498.2) 6. Художници и декоратори.

44:0.12 (498.3) 7. Хармонизатори.

44:0.13 (498.4) Първите учители на тези седем групи произхождат от свършените светове на Хавона и Хавона съдържа еталоните, а също така и изследванията на еталоните, всички стадии и форми на духовно майсторство. Макар че пренасянето на изкуства от Хавона в световите на пространството е гигантска задача, от епоха в епоха небесните творци са постигали успех както в техниката, така и в изпълнението. Както и във всички други аспекти на възходящия път, тези, които се сдобият с най-големи успехи в някаква област, трябва постоянно да споделят тези превъзхождащи знания и умения със своите по-малко надарени другари.

44:0.14 (498.5) Вашето първо бегло запознанство с тези привнесени изкуства на Хавона ще стане в обителските светове и тяхната красота, а също и вашето осъзнаване на тази красота ще нарастват и ще се усилят дотогава, докато не се окажете в духовните зали на Салвингтон и не видите вдъхновяващите шедьоври на небесните творци на духовните сфери.

44:0.15 (498.6) Цялата тази дейност в моронтийните и духовни светове е реална. За духовните същества светът на духа е реалност. За нас по-нереален е материалният свят. Висшите форми духове свободно преминават през обикновената материя. Висшите духове не реагират на нищо материално, освен на някои основни видове енергия. За материалните същества духовния свят е повече или по-

малко нереален; за духовните същества материалният свят е почти напълно нереален, явявайки се само сянка на субстанцията на духовните реалности.

44:0.16 (498.7) С помощта само на духовното зрение аз съм неспособен да видя зданието, в което се превежда и записва настоящото повествование. Оказалият се редом с мен Божествен Съветник от Уверса още по-лошо вижда тези чисто материални творения. Ние разбираме как тези структури ви изглеждат на вас, единствено гледайки духовния дубликат, представен на нашия разум от един от съпровождащите ни преобразуватели на енергията. За мен, духовното същество, това материално здание, строго казано, не е съвсем реално, но то, разбира се, е твърде реално и полезно за материалните смъртни.

44:0.17 (498.8) Съществуват някои типове същества, способни да виждат реалността на създанията както от духовните, така и от материалните светове. Към този клас принадлежат така наричаните четвърти създания от числото на Хавонските Сервитали и четвъртите създания от категорията на миротворците. Ангелите на времето и пространството са дарени със способност да виждат както духовни, така и материални същества; такава способност притежават и възходящите смъртни след освобождаване от живота в плът. След постигането на по-висши духовни нива възходящите същества придобиват способност да възприемат материалните, моронтийните и духовните реалности.

44:0.18 (498.9) Заедно с мен тук също така се намира и Могъщият Посланик от Уверса – сляло се с Настройчика си

възходящо създание, в миналото бивше смъртно същество. Той ви възприема такива, каквито сте, и едновременно с това вижда Единичния Посланик, свръхнафима и други присъстващи небесни същества. В продължение на целия си възходящ път вие никога няма да се лишите от способността да възприемате вашите партньори по минало съществуване. В течение на целия възход към центъра по стъпалата на живота вие винаги ще бъдете способни да познавате своите другари по предишно битие и по-ниски нива на вашия опит и да общувате с тях. Всяко ново превръщане или възкресение ще разширява полето на вашето зрение за още една група духовни същества, ни най-малко не лишавайки ви от способността да познавате своите другари и приятели по минали състояния.

44:0.19 (498.10) В опита на възходящите смъртни всичко това става възможно благодарение на действието на вътрешните Настройчици на Съзнанието. Съхранявайки дубликатите от целия опит на вашия живот, те ви позволяват да бъдете уверени в това, че никога няма да загубите нито едно истинско качество, което някога сте притежавали; и тези Настройчици преминават в живота заедно с вас и като част от вас, в действителност – явявайки се *вас*.

44:0.20 (499.1) Но аз почти не се надявам на това, че ще мога да предам на материалния разум същността на труда на небесните творци. Аз съм принуден постоянно да извращавам мисълта и да изкривявам езика, опитвайки се да разкрия на смъртния разум реалността на тези моронтийни процеси и около-духовни явления. Вашето

съзнание е неспособно да постигне – а вашият език е недостатъчен да предаде – значенията, ценностите и свойствата на тази полудуховна дейност. Продължавайки своя опит да просветя човешкия разум в областта на тези реалности, аз прекрасно разбирам пълната невъзможност да се сдобия с голям успех в подобно начинание.

44:0.21 (499.2) Аз мога само да се опитам да нахвърлям приблизителни паралели между смъртната материална дейност и разнообразните функции на небесните творци. Ако урантийските раси бяха по-развити в изкуството и в другите постижения на културата, то аз бих могъл да отида доста по-далеч, опитвайки се да пренеса човешкия разум от материалния свят в света моронтия. Практически всичко, на което мога да се надявам, е да подчертая факта на реалността на дадените процеси в моронтийните и духовни светове.

1. Небесните музиканти

44:1.1 (499.3) Вие, със своя ограничен диапазон на смъртния слух, едва ли сте способни да си представите мелодиите на моронтия. Даже в материалния диапазон съществуват прекрасни звуци, невъзприемаеми от човешкия слух, без да споменаваме дори за невъобразимото богатство от моронтийна и духовна хармония. Духовните мелодии представляват не материални звукови вълни, а духовни пулсации, възприемани от духа на небесната личност. Широтата на диапазона, душевността на изразяването и величието на изпълнението, свързани с мелодията на сферите, остават изцяло извън пределите на човешкото възприятие. Аз съм виждал как милиони възхитени

същества са пребивавали в състояние на възвишен екстаз, докато мелодията на реалитета се е изливала върху духовната енергия на небесните кръгове. Тези възхитителни мелодии могат да се транслират в най-далечните ъгълчета на вселената.

44:1.2 (499.4) Небесните музиканти създават небесно благозвучие, използвайки следните духовни сили:

44:1.3 (499.5) 1. *Духовен звук* – прекъсвания на духовния поток.

44:1.4 (499.6) 2. *Духовна светлина* – контролът и усиляването на светлината на моронтийните и духовните сфери.

44:1.5 (499.7) 3. *Енергийни въздействия* – мелодия, създавана благодарение на уелото управление на моронтийните и духовните енергии.

44:1.6 (499.8) 4. *Цветови симфонии* – мелодия на цветовете тонове на моронтия; отнася се към едно от висшите постижения на небесните музиканти.

44:1.7 (499.9) 5. *Хармония на взаимосвързаните духове* – самото разположение и взаимовръзка на различните категории моронтийни и духовни същества поражда възхитителни мелодии.

44:1.8 (499.10) 6. *Мелодия на мислите* – духовното мислене може да бъде толкова свършено, че да проникне в мелодиите на Хавона.

44:1.9 (499.11) 7. *Музиката на пространството* – при правилна настройка на кръговете на вселенската транслационна

служба с тяхна помощ може да се приемат мелодии от другите сфери.

44:1.10 (500.1) Съществуват повече от сто хиляди различни начина за действие със звука, цвета и енергията – методи, аналогични на използването на музикални инструменти от човека. Вашите танцови ансамбли несъмнено отразяват грубите и гротескни опити на материалните създания да се приближат към небесната хармония на подреждането на съществата и разполагането на личностите. Останалите пет форми на моронтийна мелодия не се възприемат от сензорния механизъм на материалните тела.

44:1.11 (500.2) Хармонията, музиката на седемте нива на мелодически връзки е единственият универсален код за духовно общуване. Музиката – в този вид, в който тя се разбира от смъртните на Урантия – достига своето най-висше изражение в школите на Йерусем, столицата на системата, където полуматериалните същества биват обучавани на хармонията на звука. Смъртните не реагират на други форми на моронтийна мелодия и небесна хармония.

44:1.12 (500.3) На Урантия музиката се възприема както физически, така и духовно и вашите музиканти са направили много, за да повдигнат нивото на музикалния вкус от варварската монотонност на далечните предци до висотите на възприемане на звука. Мнозинството от смъртните на Урантия реагират на музиката основно със своите материални мускули, едва откликвайки с разума и духа си, но в продължение на повече от тридесет и пет

хиляди години музикалното възприятие непрекъснато се е подобрявало.

44:1.13 (500.4) Мелодичното синкопиране представлява преход от музикалната монотонност на примитивния човек към изразителната хармония и изпълнените със смисъл мелодии на вашите късни музиканти. Ранните ритмически типове стимулират реакцията и музикалното чувство, без да изискват използване на по-високи интелектуални способности за възприемане на хармонията, и по такъв начин са по-често привлекателни за незрелите или духовно лениви индивиди.

44:1.14 (500.5) Най-хубавата музика на Урантия е не повече от слабо ехо на величествените звуци, които създават небесните колеги на вашите музиканти, съхранили само късчета от това моронтийно благозвучие под формата на създадени с обертонове мелодии. Духовно-моронтийната музика нерядко използва всичките седем начина за изразяване и възпроизвеждане, така че човешкият разум е изключително ограничен във всеки опит да сведе тези мелодии на висшите сфери само до музикални тонове. Подобен опит би бил сравним със стремежа да възпроизведеш звученето на огромен оркестър със средствата на само един музикален инструмент.

44:1.15 (500.6) Макар урантийците да са успели да съчинят ред красиви мелодии, в музикално отношение вие значително сте изостанали от много съседни планети в Сатания. Ако само Адам и Ева бяха живи, щяхте да имате истинска музика; но дарът на хармонията, така ярко изразен в тях, е бил дотолкова отслабен от звуците на немусикални

тенденции, че в живота на само един смъртен от хиляди съществува донякъде възвишено възприятие на музикалния звук. Но не се отчайвайте: някога на Урантия може да се появи истински музикант и цели народи ще бъдат очаровани от величественото звучене на неговата мелодия. Само един такъв човек ще може завинаги да измени насоката на развитие на цяла нация и даже на целия цивилизован свят. Буквална истина е: „Мелодията има силата да измени света.“ За вечни времена музиката ще остане универсален език на хора, ангели и духове. Хармонията е езикът на Хавона.

2. Свещените пресъздаващи

^{44:2.1 (500.7)} Смъртният човек може да се надява само на оскъдна и изкривена представа за функциите на свещените пресъздаващи, които аз трябва да се опитам да изобразя с помощта на примитивните и ограничени знаци на вашия материален език. В духовно-моронтийния свят има множество неща с висша ценност – неща, достойни за възпроизвеждане, но неизвестни на Урантия; опит, отнасящ се към тази категория дейност, която едва ли „е минавала и през ум на човека“; реалности, които са подготвени от Бога за онези, които се съхранят след живота си в плът.

^{44:2.2 (501.1)} Съществуват седем групи свещени пресъздаващи и аз ще се опитам да поясня техния труд с помощта на следната класификация:

^{44:2.3 (501.2)} 1. *Певци* — хармонизатори, възпроизвеждащи специфичните хармонии на миналото и интерпретиращи

мелодиите на настоящото. Но всичко това се извършва на моронтийно ниво.

44:2.4 (501.3) *2. Творци на цвета* — майстори на светлината и сянката, които вие бихте назовали рисувачи и живописци, майстори, които съхраняват отминаващи картини и преходни епизоди за бъдещо използване в моронтия.

44:2.5 (501.4) *3. Светлинни илюстратори* — създатели на изображения, запечатващи реални полудуховни явления, най-приблизителен аналог на които би бил кинематографът.

44:2.6 (501.5) *4. Създатели на исторически зрелища* — инсценират най-важните събития в историята на вселената.

44:2.7 (501.6) *5. Предсказващи историята* — тези, които проектират смисъла на историята в бъдеще.

44:2.8 (501.7) *6. Разказвачи на жизнеописания* - тези, които увековечават смисъла и значението на жизнения опит. Проецирането на днешния личен опит на достигаеми в бъдеще ценности.

44:2.9 (501.8) *7. Административни постановчици* — тези, които изобразяват важността на философията на управлението и методиката на ръководство, небесни драматурзи на върховната власт.

44:2.10 (501.9) Често пъти свещените пресъздаващи успешно сътрудничат с управляващите реверсията, съчетавайки повторението на паметни събития с някои форми

интелектуален отдих и развлечения. Излизайки пред моронтийните конклави и духовни събори, тези възпроизвеждащи се обединяват за създаване на мащабни драматически постановки, отразяващи целта на съответните събрания. Неотдавна аз бях свидетел на подобно грандиозно представление, състоящо се от последователност от хиляда сцени с участието на над един милион актьори.

44:2.11 (501.10) В своята образователна дейност на моронтийно ниво висшите учители на разума и преходните попечители широко и ефективно използват тези различни групи възпроизвеждащи. Но не всичките им усилия са посветени на преходни илюстрации; значителен дял от техния труд носи постоянен характер и ще остане вечно наследство за цялото бъдеще време. Тези творци се отличават с такава разностранност, че в своята съвкупност могат да инсценират цяла епоха, а в сътрудничество със серафическите попечители действително са способни да изобразяват вечните ценности на духовния свят за смъртните зрители на времето.

3. Божествените строители

44:3.1 (501.11) Съществуват градове, „строител и творец на които е Бог“. При нас има духовни аналози на всичко, което ви е познато на вас, смъртните, а също така и много други неща. При нас има домове, духовен комфорт и моронтийни предмети от първа необходимост. За всеки вид материално удовлетворение, което са способни да изпитват хората, ние имаме хиляди духовни реалности, обогатяващи и

усъвършенстващи нашия живот. Божествените строители функционират в седем групи:

44:3.2 (502.1) *1. Плановици и строители на жилища* – същества, създаващи и реконструиращи жилища, предназначени за индивиди и работни групи. Тези моронтийни и духовни помещения са реални. Те биха били невидими за вашето ограничено зрение, но за нас те са изцяло реални и красиви. В определена степен всички духовни същества могат да споделят със строителите някои детайли от планировката и създаването на своите моронтийни или духовни жилища. Тези домове се оборудват и се украсяват в съответствие с потребностите на моронтийните или духовните същества, на които предстои да се заселят в тях. Във всички тези изключително разнообразни съоръжения са предвидени широки възможности за индивидуално изразяване.

44:3.3 (502.2) *2. Създатели на работнически здания* – същества, занимаващи се с проектирането и сглобяването на помещенията за квалифициран и всекидневен труд в духовните и моронтийни сфери. Тези строители са сравними със създателите на работилници и други промишлени предприятия на Урантия. В преходните светове е неизбежна системата за взаимопомощ и специализирано разделение на труда. Не всички от нас правят всичко; моронтийните същества и формиращите се духове изпълняват различни функции и създателите на работни помещения не само строят най-добрите работилници, но и спомагат за професионалното усъвършенстване на тези, които се трудят в такива помещения.

44:3.4 (502.3) *3. Създатели на здания за прекарване на времето за почивка.* В периодите за отдих колосалните съоръжения се използват за това, което смъртните биха наричали отдих и, в известен смисъл, развлечение. Създадени са необходимите условия за управляващите реверсията, хумористите на моронтийните светове – тези преходни светове, където се осъществява подготовката на възходящите смъртни, които са наскоро доставени от еволюционните планети. Даже висшите духове се предават на определен род хумористични спомени в периодите на духовно презареждане.

44:3.5 (502.4) *4. Създатели на храмове* – опитните архитекти на духовни и моронтийни храмове. Във всички светове за възход на смъртните има храмове за изповядване на вярата, представляващи най-изисканите творения на моронтийните владения и духовните сфери.

44:3.6 (502.5) *5. Строители на образователни здания* – тези същества, които строят центрове за моронтийна подготовка и задълбочено духовно образование. Винаги съществува възможност за придобиване на нови знания, за получаване на допълнителна информация по отношение на настоящ или бъдещ труд или в областта на бъдещата култура – информация, която е призвана да превърне възходящите същества в по-разумни и полезни жители на моронтийните и духовни сфери.

44:3.7 (502.6) *6. Моронтийни плановици* – тези същества, които строят съоръжения за равноправно обединение на всички личности от всички сфери, присъстващи в който и да е момент на която и да е определена сфера. Те сътрудничат

с Управляващите Моронтийната Енергия за подобряване на координацията на прогресивния моронтиен живот.

44:3.8 (502.7) *7. Строители на обществени здания* – творците, планиращи и издигащи съоръжения за събирания с некултов характер. Величествени и великолепни са тези места за общи събирания.

44:3.9 (502.8) Макар че нито тези строежи, нито техните украшения биха били в пълния смисъл на думата реални за сетивното възприятие на материалните смъртни, те са напълно реални за нас. Вие не бихте могли да видите тези храмове, ако се окажете тук в плът. При все това всички тези свръхматериални творения действително се намират тук; ние ясно ги виждаме и също толкова пълноценно им се наслаждаваме.

4. Регистраторите на мисли

44:4.1 (503.1) Тези творци са посветени на съхраняването и възпроизвеждането на възвишените мисли на реалиите; те действат в седем групи:

44:4.2 (503.2) *1. Съхранители на мисли.* Това са тези творци, които са посветени на съхраняването на висшите мисли на сферите. В моронтийните светове наистина ценят съкровищата на мислите. Преди първото си посещение на Урантия аз видях записи и слушах предаване на идеи на някои велики умове от тази планета. Регистраторите на мисли съхраняват подобни благородни идеи на езика на Уверса.

44:4.3 (503.3) Всяка свръхвселена има свой език, на който говорят населяващите я личности и който е господстващ във всичките ѝ сектори. В нашата свръхвселена такъв език е уверският. Освен това всяка локална вселена също има свой език. Представителите на всички по-висши категории на Небадон са двуезични, владеейки както небадонски, така и уверския езици. Когато се срещнат два индивида от различни локални вселени, те ползват уверския език; но ако единият от тях е родом от друга свръхвселена, са принудени да потърсят помощта на преводач. В централната вселена език почти не е нужен; тук съществува съвършено и практически пълно взаиморазбиране; само Боговете не са напълно разбирани тук. Нас ни учат, че за времето на случайна среща в Рая можеш да достигнеш по-голямо взаиморазбиране, отколкото може да бъде предадено чрез средствата на смъртния език за хиляда години. Вече в Салвингтон, ние „знаем така, както знаят нас“.

44:4.4 (503.4) Съществуващото в моронтийните и духовни сфери умение да превеждаш мисълта на език е недостъпно за разбирането на смъртните. Нашите опитни регистратори са способни дотолкова да ускорят процеса на превръщане на мислите в постоянен запис, че за една минута урантийско време могат да зарегистрират еквивалента на повече от половин милион думи или понятийни символи. Тези вселенски езици са значително по-богати от езиците на еволюиращите светове. Понятийните символи на Уверса обединяват повече от милиард знака, макар самата азбука да се състои само от седемдесет символа. Езикът на

Небадон не е толкова свършен; неговата азбука се състои от четиридесет и осем символа.

44:4.5 (503.5) *2. Регистратори на понятия.* Тази втора група регистратори съхранява понятийни образи, модели на идеи. Тази форма на създаване на постоянни записи е неизвестна в материалните светове и с помощта на този метод аз бих могъл да получа повече знания за час от вашето време, отколкото вие – за сто години, използвайки обичайния писмен език.

44:4.6 (503.6) *3. Идеографически регистратори.* В наше разпореждане има аналози както на вашия писмен, така и на вашия устен език, но за съхраняването на мислите обикновено използваме илюстрации на понятията и идеографическия метод. Идеографическите регистратори са способни да постигат хилядократно по-висока резултатност в сравнение с регистраторите на понятия.

44:4.7 (503.7) *4. Покровители на риториката.* Тази група регистратори посвещава себе си на задачата за съхраняването на мислите за устно възпроизвеждане. Наистина, използвайки небадонския език, в половинчасова реч ние бихме могли да обхванем тематиката на целия живот на урантийския смъртен. Вашата единствена надежда да разберете тези процеси е да се спрете и да си спомните за своите разстроени и изкривени съновидения, за това, как във времето на тези нощни фантазии вие сте способни за няколко секунди да обхванете цели периоди от своя живот.

44:4.8 (503.8) Красноречието на духовния свят е едно от несравнимите наслаждения, които очакват вас – знаещите само грубите речи на запъващите се оратори на Урантия. В речите на Салвингтон и Едемия има стройност на звученето и благозвучност на изразяването, въодушевяващото действие на които е неописуемо. Тези животрептящи понятия са подобни на прекрасни камъни в короната на славата. Но аз не съм способен на това! Аз не мога да предам на човешкия разум широтата и дълбочината на тези реалности от друг свят!

44:4.9 (504.1) *5. Ръководители на транслационната служба.* Службата за пространствени съобщения на Рая, свръхвселените и локалните вселени се намира под общото наблюдение на тази група съхранители на идеи. Те служат като цензори, редактори и координатори на транслируемия материал, правейки свръхвселенска адаптация на всички пространствени съобщения на Рая, а също адаптирайки и превеждайки съобщения на Извечно Древните на езиците на локалните вселени.

44:4.10 (504.2) Пространствените съобщения на локалните вселени също трябва да се видоизменят – за приемане в системите и на индивидуалните планети. Предаването на тези космически съобщения внимателно се контролира, при което винаги се прилага обратен запис за проверка правилността на приема на всяко съобщение във всеки свят от съответния кръг. Ръководителите на транслационната служба притежават специални навици за използването на пространствени токове за всякакви цели на разумната връзка.

6. *Регистратори на ритъма.* Урантийците навярно биха нарекли тези творци поети, макар че техният труд е много различен от вашите поетически произведения и практически безкрайно ги превъзхожда. Ритъмът не е толкова уморителен и за моронтийните, и за духовните същества и затова нерядко подеът на ефективността и повишаването на удоволствието са следствие от изпълнението на най-различни функции в ритмична форма. Жалко, че вие не знаете какво удоволствие е да се чуят някои от поетичните съобщения за заседанията на едемските асамблеи и сте неспособни да се насладите на богатството на цвета и тона, които се използват от гениите на съзвездията – майсторите на тази изискана форма на самоизразяване и социална хармонизация.

7. *Моронтийни регистратори.* Аз се смущавам от това, че не зная как може да се опише на материалния разум функцията на тази важна група регистратори на идеи, задачата на които е съхраняване на групови изображения на различни съчетания от моронтийни събития и духовни процеси; тези регистратори може да се сравнят с фотографите, правещи групови снимки на преходните светове, макар че подобно сравнение е крайно примитивно. Те запазват за бъдещето най-важните сцени и връзки на сменящите се една с друга епохи, пазейки ги в залите за архиви на моронтия.

5. Енергийните оператори

Тези интересни и ефективни творци са свързани с всички видове енергия – физическа, умствена и духовна:

44:5.2 (504.6) 1. *Оператори на физическа енергия.* Операторите на физическа енергия служат в течение на продължителни периоди от време заедно с управляващите енергията и са специалисти по обработката и управлението на много фази на физическата енергия. Те са запознати с три основни потока и тридесет спомагателни вида енергия на свръхвселените. Тези същества оказват неоценима помощ на Управляващите Моронтийната Енергия на преходните светове. Те са целеустремени изследователи на космическите проекции на Рая.

44:5.3 (504.7) 2. *Оператори на интелектуална енергия.* това са специалистите по взаимно общуване с моронтийните и други типове разумни същества. Тази форма за комуникация между смъртните практически не съществува на Урантия. Това са специалистите, които развиват способността на възходящите моронтийни смъртни да общуват един с друг и техният труд обхваща многобройни уникални начинания в областта на интелектуалната връзка, които излизат далеч извън пределите на моята способност да ги изложа на материалния разум. Тези творци са увлечените изследователи на кръговете на разума на Безкрайния Дух.

44:5.4 (505.1) 3. *Оператори на духовна енергия.* Операторите на духовна енергия представляват интересна група. Подобно на физическата енергия, поведението на духовната енергия се подчинява на определени закони. С други думи, изучаването на духовната енергия позволява да се правят толкова достоверни изводи и да се борава с нея с такава точност, както и в случая с физическата енергия. В света

на духа действат такива определени и строги закони, каквито съществуват в материалните сфери. В течение на последните няколко милиона години много усъвършенствани методи за усвояване на енергия са били предложени на тези изследователи на фундаменталните закони на Вечния Син – закони, управляващи духовната енергия в нейното приложение към моронтийните и други категории небесни същества по цялата вселена.

44:5.5 (505.2) *4. Съставни оператори.* Тази дръзновена група от добре подготвени същества посвещава себе си на функционалното обединяване на всичките три изначални фази божествена енергия, проявявана във вселените под формата на физическа, интелектуална и духовна енергия. Тези устремени личности се стремят да открият действителното вселенско присъствие на Бог-Върховния, тъй като в личността на това Божество трябва да се извърши емпирично обединение на цялата божественост на голямата вселена. И до известна степен в последно време тези творци са се сдобили с известен успех.

44:5.6 (505.3) *5. Транспортни съветници.* Този корпус технически съветници на транспортните серафими демонстрира най-голямо изкуство в сътрудничество с астрономите при определянето на маршрутите, а също и при оказване на ръководителите на транспортната служба на всевъзможна помощ в пространствените светове. Те контролират транспортното общуване на сферите и присъстват на всички обитаеми планети. Урантия се обслужва от корпус от семдесет транспортни съветника.

44:5.7 (505.4) *6. Експерти по връзките.* Аналогично, Урантия се обслужва от дванадесет специалиста по междупланетна и междувселенска връзка. Притежавайки дълъг опит, тези същества владеят законите за предаване на информация и за попълване на възникващите пропуски при прилагането ѝ към комуникациите на реалиите. Този корпус се занимава с всички форми пространствени послания, с изключение на тези, които се предават от Гравитационните и Единичните Посланици. На Урантия на тях им се налага активно да използват кръга на архангелите.

44:5.8 (505.5) *7. Възпитатели по отдих.* Божественият отдих е свързан с изпълване с духовна енергия. С моронтийна и духовна енергия е необходимо да се изпълваш точно така, както и с физическа енергия, но по силата на други причини. Опитвайки се да ви просветя, аз неволно съм принуден да използвам примитивни сравнения; и все пак ние, съществата от духовния свят, трябва периодически да прекъсваме своята редовна дейност, за да се уединяваме в определените за срещи места, да се потопяваме в божествен отдих и да възстановяваме изчерпващата се енергия.

44:5.9 (505.6) *Своите първи уроци в тази област вие ще получите след пристигане в обителските светове, когато – ставайки моронтийно същество – чрез собствен опит ще се запознаете с методиката на духовните занятия. Вие знаете за съществуването на вътрешния кръг на Хавона и за това, че след пресичането на останалите кръгове странстващите на пространството трябва да се потопят в продължителна и възстановяваща сила на покой в Рая. Това е не само*

техническо изискване при прехода от временния път към служенето във вечността; това е също така и необходимост, форма на отдих, изисквана за възстановяване на енергийните загуби, свойствени на последните степени на възход, а също и за натрупване на запаси от духовна енергия за следващия стадий от безкрайния път.

44:5.10 (506.1) Тези енергийни оператори изпълняват също така и стотици други функции, твърде многобройни, за да могат да бъдат изредени; сред тях са консултации със серафимите, херувимите и сановимите относно най-ефективните начини за приемане на енергия и поддържане на най-полезния баланс от противоположно насочени сили между активните херувими и пасивните сановими. Съществуват и много други видове помощ, която тези експерти оказват на моронтийните и духовни създания в техния опит да разберат природата на божествения отдих, толкова необходим за ефективното използване на основните енергии на пространството.

6. Художниците и декораторите

44:6.1 (506.2) Ако само знаех как може да ви бъде описан изисканият труд на тези неповторими творци! Всеки мой опит да обясня същността на духовното украсяване би се асоциирал в материалното съзнание само с вашите жалки, макар и честни, опити за изпълнение на тези неща във вашия свят на разума и материята.

44:6.2 (506.3) Макар този корпус да обхваща над хиляда различни вида дейности, той се подразделя на седем основни групи:

44:6.3 (506.4) 1. *Майстори на цвета.* Именно те заставят да се леят в пространството десетте хиляди цветови тона на духовно отражение, носещи изискани послания на хармонична красота. Освен с възприемането на цвета в човешкия опит няма нищо, с което може да бъде сравнена тази дейност.

44:6.4 (506.5) 2. *Художници на звука.* Тези художници на това, което вие бихте нарекли звук, изобразяват различни по своите особености и моронтийно възприятие духовни вълни. В действителност тези импулси са висши отражения на открити и величествени духовни души на небесното войнство.

44:6.5 (506.6) 3. *Художници на емоции.* Усъвършенствувателите на чувства съхраняват моронтийни чувства и божествени емоции за изучаване и за назидание на децата на времето, а също за въодушевяване и украсяване на моронтийните прогресори и еволюиращите духове.

44:6.6 (506.7) 4. *Майстори на аромата.* Сравняването на небесната духовна активност с физическото възприятие на химически миризми действително е неудачно, но смъртните на Урантия едва ли са способни да осъзнаят това служене под каквото и да е друго название. Тези творци създават свои разнообразни симфонии за благо и наслада на усъвършенстващите се деца на времето. На

Земята няма нищо, чрез което да може да се направи поне бледо сравнение с този тип духовно великолепие.

44:6.7 (506.8) *5. Изразители на позиционна ценност.* Тези творци не се занимават с изкуството на самоукрасяване или на украсяване на други създания. Те пробуждат многообразни радостни реакции в индивидуалните моронтийни и духовни създания, ярко проявявайки значението на взаимовръзките чрез позиционните ценности, придавани на различните моронтийни и духовни категории в сложните ансамбли на тези разнообразни същества. Тези майстори съчетават свръх-материални същества така, както вие бихте съчетали живи музикални ноти, аромати, гледки, след което ги сливат заедно във великолепни химни.

44:6.8 (506.9) *6. Художници на вкуса.* А как да ви разкажа за тези майстори!? Аз мога само скромно да предположа, че те са усъвършенствуватели на моронтийния вкус и че покрай това се стремят да повишат възприятието на красотата чрез усиляване на формиращите се духовни органи на чувствата.

44:6.9 (507.1) *7. Моронтийни синтезатори.* Това са главните майстори: когато всички останали са внесли своята лепта, те добавят кулминационните и завършващи щрихи към моронтийния ансамбъл, постигайки въодушевяващо изображение на божествена красота -вечно вдъхновение за духовните същества и техните моронтийни партньори. Но вие трябва да дочакате освобождаването от материалното тяло, преди да започнете да постигате художественото величие и естетическите красоти на моронтийния и духовния светове.

7. Хармонизаторите

44:7.1 (507.2) Тези майстори нямат отношение към музиката, живописата или нещо сходно на тях, както може да предположите. Те се занимават с управлението и организацията на специализирани сили и енергии, присъстващи в света на духа, но неизвестни на смъртните. Ако имах макар и най-малката възможност за сравнение, аз бих се опитал да опиша тази уникална област на духовно постижение, но аз съм в отчаяние – невъзможно е да се предаде на смъртния разум смисъла на тази сфера на небесното изкуство. Но това, което е невъзможно да се опише, може да се изрази косвено.

44:7.2 (507.3) Красотата, ритъмът и хармонията са интелектуално свързани и духовно родствени. Истината, фактите и взаимоотношенията са интелектуално неразделими и свързани с философските понятия за красотата. Добродетелта, праведността и справедливостта са философски взаимосвързани и духовно преплетени с живата истина и божествената красота.

44:7.3 (507.4) Космическите понятия за истинска философия, изображението на небесното изкуство или опитът на смъртния да опише човешката представа за божествена красота никога не ще доставят пълно удовлетворение, ако такива стремежи към прогрес останат необединени. Такова изражение на божественото подбуждане в развиващото се създание може да бъде интелектуално истинско, емоционално прекрасно и духовно полезно, но истинска душа ще се появи в такова изражение само тогава, когато тези реалности на истината, значенията на красотата и

ценността добродетели бъдат обединени в жизнения опит на твореца, учения или философа.

44:7.4 (507.5) Тези божествени качества са съвършено и абсолютно обединени в Бога. И всеки познал Бога човек или ангел притежава потенциала на неограниченото самоизражение на все по-високи нива обединено самовъплъщение благодарение на нескончаемото придобиване на Богоподобие – емпиричното сливане на вечната истина, всеобщата красота и божествената добродетел, постигано в еволюционния опит.

8. Стремешите на смъртните и моронтийните постижения

44:8.1 (507.6) Макар че небесните творци не се трудят лично на материални планети, подобни на Урантия, от време на време те пристигат от централния свят на системата за оказване на помощ на природно надарени индивиди от смъртните раси. При такива назначения тези творци временно работят под наблюдението на планетарните ангели на прогреса. Серафическите войнства сътрудничат с тези творци, стремейки се да помогнат на тези смъртни, които се отличават с вроден дар и имат Настройчици, притежаващи особен предшестващ опит.

44:8.2 (507.7) Съществуват три възможни източника на необикновени човешки способности. В тяхната основа винаги лежат природни или вродени таланти. Особените способности никога не са произволен дар на Боговете; винаги има наследствено основание за всеки изтъкнат талант. Освен тази природна способност – а по-скоро в

допълнение към нея – може да се използва ръководството на Настройчика на Съзнанието в тези индивиди, чиито вътрешни Настройчици притежават пълноценен аналогичен опит, придобит в другите светове и с други смъртни създания. В случаите, когато както човешкият разум, така и вътрешният Настройчик притежават необичайни способности, към него могат да се насочат духовни творци, които действат като хармонизатори на тези таланти, оказващи помощ и въодушевяващи тези смъртни в търсене на все по-съвършени идеали и в опити за все по-добро изобразяване на тези идеали за благо на сферата.

44:8.3 (508.1) На категориите духовни творци е чужда кастовостта. Ако вие притежавате способности и дар за изразяването им, вашият произход няма значение, колкото и скромен да е: по време на възхода по стълбицата на моронтийния опит и духовните постижения вие ще получите адекватно признание и дължимата оценка. За смъртните създания няма такава наследствена непълноценност или такива лишения на средата, които да не бъдат напълно компенсирани и отстранени по моронтийния път. Всички художествени постижения и експресивно самовъплъщение ще зависят от вашите собствени усилия в постепенното придвижване по своя път. Накрая ще могат да се въплътят стремежите на еволюционните създания, притежаващи средни способности. Макар Боговете да не даряват децата на времето с таланти и способности произволно, те действително осигуряват изпълнение на всички

благородни помисли и удовлетворяване на всяка човешка жажда за божествено самоизразяване.

44:8.4 (508.2) Но всеки човек трябва да помни: много от стремежите да се отличат, терзаещи смъртните в плът, ще изчезнат в тези смъртни при моронтийния им и духовен път. Възходящите моронтийци се научават да социализират своите предишни чисто егоистични стремежи и амбиции. Но ако това, което толкова искрено сте се стремили да постигнете на Земята и от което с такова постоянство са ви лишавали обстоятелствата, остане нещото, към което продължавате да се стремите след проникването в дълбините на моронтийния път, то на вас със сигурност ще ви бъдат предоставени всички възможности за пълно удовлетворяване на вашите отдавнашни желания.

44:8.5 (508.3) Преди възходящите смъртни да напуснат локалната вселена и да тръгнат по пътя на духа, всеки интелектуален, художествен и социален стремеж или неподправен замисъл, който някога е бил свойствен за техните смъртни или моронтийни планове за съществуване, ще бъде удовлетворен по най-изчерпателен начин. Така се постига равенство в удовлетворяването на самоизразяването и самовъплъщаването — но не придобиване на еднакъв емпиричен статут или пълно изчезване на характерната индивидуалност в уменията, метода и изразяването. Новите духовни различия в личностните емпирични постижения ще бъдат изгладени и нивелирани, едва след като преминете последния кръг на Хавона. И тогава обитателите на Рая ще се сблъскат с

необходимостта от приспособяване към тези абсонитни различия в личностния опит, които могат да бъдат уравнени само за сметка на груповото постигане на пределния статут на създанието, преминавайки седеметапния път на смъртни завършващи.

44:8.6 (508.4) С това завършва повествуването за небесните творци – тази космополитна група изтънчени труженици, които правят толкова много за прославяне на архитектурните сфери с помощта на художествените изображения на божествената красота на Райските Създатели.

44:8.7 (508.5) [Изложено от архангел на Небадон.]

Документ 45. Администрацията на локалната система

45:0.1 (509.1) АДМИНИСТРАТИВНИЯТ център на Сатания представлява струпване на петдесет и седем архитектурни сфери – самия Йерусем, седемте големи и четиридесетте и девет малки спътници. Столицата на системата Йерусем почти сто пъти превишава по своите размери Урантия, макар че силата на тежестта тук е малко по-малка. Големите спътници на Йерусем – това са седемте преходни сфери, всяка от които е около десет пъти по-голяма от Урантия, докато седемте малки спътника на тези преходни сфери са близки по размер до Урантия.

45:0.2 (509.2) Седемте обителски свята представляват седемте малки спътника на преходен свят номер едно.

^{45:0.3 (509.3)} Цялата тази система, състояща се от петдесет и седем архитектурни свята, има автономно осветление, отопление, водоснабдяване и енергозахранване благодарение координацията на Енергийните Центрове на Сатания и Главните Физически Регулатори в съответствие с приетите методи за физическа организация и разположение на тези специално създадени сфери. Освен това за тяхното физическо и друго състояние следят местните спорнаги.

1. Световете на преходна култура

^{45:1.1 (509.4)} Седемте големи свята, въртящи се около Йерусем, обикновено са известни като светове за преходна култура. От време на време техните управители се назначават от висшия изпълнителен съвет на Йерусем. Тези сфери имат следните поредни номера и названия:

^{45:1.2 (509.5)} *Номер 1. Светът на завършилите.* Тази сфера е център на корпуса на завършилите от локалната система и е обкръжена с приемни светове – седемте обителски свята, изцяло посветени на програмата за възход на смъртните. Светът на завършилите е открит за жителите на всичките седем обителски свята. Транспортните серафими пренасят от единия до другия край възходящите личности; извършваните от тях странствания са призвани да укрепят вярата във висшето предназначение на намиращите се тук смъртни. Макар че завършилите и техните постройки обикновено са недостъпни за моронтийното зрение, вие ще бъдете напълно потресени, когато енергийните преобразуватели и Управляващи Моронтийната Енергия периодически ви позволяват за миг да видите тези висши

духовни личности, действително завършили възхода си към Рая и върнали се в същите тези светове, където започва вашето продължително пътешествие. Това трябва да стане залог за увереност в това, че вие също сте способни да завършите това грандиозно начинание. Всички същества, пребиваващи в обителските светове, поне веднъж в годината посещават сферите на завършилите, за да присъстват на асамблеите, където завършилите стават зрими същества.

45:1.3 (510.1) *Номер 2. Светът на моронтия.* Тази планета е резиденция на ръководителите на моронтиен живот и е обкръжена от седем сфери, на които тези същества обучават своите партньори и помощници — както моронтийни създания, така и възходящи смъртни.

45:1.4 (510.2) Пресичайки седемте обителски свята, вие ще преминете и през тези сфери с последователна социализация и култура, които се характеризират с все по-голямо приобщаване към моронтия. При прехода от първия във втория обителски свят вие ще получите право на посещение на втория преходен център, света на моронтия и така нататък. А присъствайки във всяка от тези шест сфери на културата, вие можете, получавайки покана, да станете посетител и наблюдател във всеки от седемте окръжаващи светове на съпътстващи групови дейности.

45:1.5 (510.3) *Номер 3. Светът на ангелите.* Този свят е център на цялото серафическо войнство, имащо отношение към живота на системата, и е обкръжен от седем свята за подготовка и възпитание на ангелите. Тези светове са социалните сфери за серафически създания.

^{45:1.6 (510.4)} *Номер 4. Светът на свръхангелите.* Тази сфера е сатанийската обител на Ярките Вечерни Звезди и огромното струпване на еднородни и почти еднородни същества. Седемте спътника на този свят са определени за седемте основни групи от тези неназовани небесни същества.

^{45:1.7 (510.5)} *Номер 5. Светът на Синовете.* Тази планета е резиденция на божествени Синове от всички категории, включително синове, тринитизирани от създания. Седемте окръжаващи я светове са посветени на някои индивидуални групи от тези божествено родствени синове.

^{45:1.8 (510.6)} *Номер 6. Светът на Духа.* В локалната система тази сфера служи като място за срещи на висшите личности на Безкрайния Дух. Седемте окръжаващи я спътници са предназначени за индивидуалните групи на тези разнообразни категории. Но в шестия преходен свят няма представител на Духа, както не се наблюдава подобно присъствие и в столиците на системите; Божествената Попечителка на Салвингтон се намира навсякъде в Небадон.

^{45:1.9 (510.7)} *Номер 7. Светът на Отеца.* Това е безмълвната сфера на системата. Нито една група същества не живее тук постоянно. В нейния център се намира огромен храм на светлината, но в него е невъзможно да се види някой. Всички същества, пристигащи за поклонение пред Отеца от всички светове на системи, са желани гости тук.

^{45:1.10 (510.8)} Окръжаващите света на Отеца седем спътника в различните системи имат различно назначение. В Сатания

те се използват понастоящем за задържане под стража на групите същества, взели участие в бунта на Луцифер. Столицата на съзвездieto Едемия няма аналогични затворнически светове; малцината серафими и херувими, които са преминали на страната на метежниците по време на бунта в Сатания, отдавна вече се намират в тези изолационни светове на Йерусем.

45:1.11 (510.9) Пребивайки в седмия обителски свят, вие получавате достъп до седмия преходен свят – сферата на Всеобщия Баща, а също така правото да посещавате окръжаващите тази планета затворнически светове на Сатания, на които понастоящем са задържани Луцифер и повечето от тези личности, които са се присъединили към него по време на бунта против Михаил. Това прискърно зрелище, което може да се наблюдава в течение на последните векове, ще остане като сериозно предупреждение за цялата Небадон дотогава, докато Извечно Древните не произнесат присъда по отношение на греха на Луцифер и неговите паднали съучастници, отхвърлили съхранението на живота, предложено от Михаил – техния Вселенски Баща.

2. Властелинът на системата

45:2.1 (511.1) Главата на изпълнителната власт на локалната система на обитаемите светове е първичен Син-Ланонандек, Властелин на Система. В нашата локална вселена тези властелини биват снабдявани с широки административни пълномощия, с необичайни лични прерогативи. Даже в мащаба на Орвонтон не всички вселени са устроени така, че да предоставят на

Властелините на Системи толкова необичайно широка свобода на действие при управление делата на системата. Но за цялата история на Небадон тези с нищо неограничени управляващи само три пъти са проявили нелоялност. Последният и най-широко разпространен от всички стана бунтът на Луцифер.

45:2.2 (511.2) В системата Сатания даже след този катастрофален метеж методиката на нейното управление не претърпя абсолютно никакви изменения. Настоящият Властелин на Системата притежава цялото могъщество и се ползва с цялата власт, която е притежавал неговият недостоеен предшественик, с изключение на някои сфери на дейност, намиращи се понастоящем във владение на Бащите на Съзвездията, които Извечно Древните още не са напълно възстановили във владение на Ланафорг – приемника на Луцифер.

45:2.3 (511.3) Настоящият глава на Сатания е милосърден и блестящ управител, властелин, изпитан във въстания. Изпълнявайки службата си като младши Властелин на Системата, Ланафорг проявил вяност към Михаил в един от първите метежи във вселената Небадон. Този могъщ и блестящ Владетел на Сатания е изпитан и проверен управляващ. По време на второто в Небадон въстание в мащабите на системата, когато Властелинът на Системата е отстъпил и се оказал във властта на тъмнината, Ланафорг, първият помощник на заблудилия се глава, взел юздите на управление в свои ръце и съумял така да ръководи делата на системата, че сравнително малко личности били загубени както в столичните светове, така и на обитаемите

планети на тази нещастна система. Ланафорг е забележителен с това, че е единственият първичен Син-Ланонандек в цялата Небадон, запазил своята вярогност към Михаил в условията на падението на своя брат, притежаващ по-висша власт и положение. Възможно е Ланафорг да остане в Йерусем дотогава, докато в Сатания не бъдат преодолени всички последствия от предишните прегрешения и не бъдат отстранени всички последици от бунта.

45:2.4 (511.4) Макар че във владение на Ланафорг все още не са възвърнати всички дела на изолираните светове на Сатания, той проявява огромен интерес към тяхното благополучие и често посещава Урантия. Както и в останалите нормални системи, Властелинът възглавява съвета на системата, състоящ се от управители на световите – Планетарни Принцове и местните управляващи на изолираните светове. От време на време този планетарен съвет се събира в столичния свят на системата – „когато се събират Синовеите Божии“.

45:2.5 (511.5) Веднъж седмично – в Йерусем на всеки десет дни – Властелинът събира на конклав някоя група същества от числото на различните категории личности, живеещи в столичния свят. Прекараното в Йерусем време се отличава с чудесна непринуденост и завинаги остава в паметта. В Йерусем цари дух на висше братство между всички различни категории същества, а също така между всяка от тези групи и Властелина на Системата.

45:2.6 (511.6) Тези неповторими сборове се провеждат на стъкленото море – огромното поле за общи събрания в

столицата на системата, и представляват чисто духовни и културни мероприятия; тук никога не се обсъждат нито въпроси на планетарната администрация, нито даже планът за възход. Възходящите смъртни се събират тук, само за да прекарат добре времето и да се срещнат със своите йерусемски приятели. Тези от групите, които не биват канени от Властелина на тези ежеседмични събирания, се срещат в своите собствени центрове.

3. Правителството на системата

^{45:3.1 (512.1)} На главния управляващ локалната система, Властелина на Системата, винаги му помагат двама или трима Синове-Ланонандек, действащи като първи и втори помощници. Но понастоящем системата Сатания се управлява от група от седем сина Ланонандек:

^{45:3.2 (512.2)} 1. *Властелин на Системата* – Ланафорг, 2 709 -ият член на първичната категория, приемник на изменника Луцифер.

^{45:3.3 (512.3)} 2. *Първи помощник на Властелина* – Мансуротия, 17 841 -ият член на третичната категория Ланонандек, изпратен в Сатания заедно с Ланафорг.

^{45:3.4 (512.4)} 3. *Втори помощник на Властелина* – Садиб, 271 402 -ият член на третичната категория. Садиб също така е пристигнал в Сатания заедно с Ланафорг.

^{45:3.5 (512.5)} 4. *Опекун на системата* – Холдант, 19 -и член на третичния корпус, хранител и управляващ всички изолирани духове от висшата категория над тази на

смъртното битие. Холдант също е пристигнал в Сатания заедно с Ланафорг.

^{45:3.6 (512.6)} 5. *Архивариус на системата* – Вилтон, секретар на служещите на Ланонандек в Сатания, 374 -и член на третата категория. Вилтон е бил един от членовете на изначалната група на Ланафорг.

^{45:3.7 (512.7)} 6. *Управляващ по въпросите на посвещението* – Фортант, 319 847 -и член на резервния корпус на вторичната категория на Ланонандек и временен управляващ на цялата вселенска дейност, пренесена в Йерусем от времето на посвещението на Михаил на Урантия. Фортант е в щата на Ланафорг за деветнадесет века по урантийското изчисляване на времето.

^{45:3.8 (512.8)} 7. *Висш съветник* – Ханавард, 67 -и Син-Ланонандек от първичната категория и член на висшия корпус на вселенските съветници и координатори. Ханавард, изпълняващ функциите на председател на изпълнителния съвет на Сатания, е дванадесетият член на тази категория Синове, служещи в Йерусем от времето на бунта на Луцифер.

^{45:3.9 (512.9)} Тази административна група от седем Ланонандек образува разширено извънредно управление, необходимостта от което се обяснява с особения характер на ситуацията, възникнала в резултат от бунта на Луцифер. В Йерусем съществуват само малки съдилища, тъй като системата представлява структурна единица на управлението, а не на съдопроизводството, но на администрацията на Ланонандек помага изпълнителният

съвет на Йерусем – върховен съвещателен орган на Сатания. Този съвет се състои от дванадесет члена:

45:3.10 (512.10) 1. Ханавард, председател, Син-Ланонандек.

45:3.11 (512.11) 2. Ланафорг, Властелин на Системата.

45:3.12 (512.12) 3. Мансуротия, първият помощник на Властелина.

45:3.13 (512.13) 4. Главата на Мелхиседек в Сатания.

45:3.14 (512.14) 5. Изпълняващият задълженията на главата на Носителите на Живот в Сатания.

45:3.15 (512.15) 6. Главата на завършилите на Сатания.

45:3.16 (512.16) 7. Изначалният Адам на Сатания, главата-ръководител на Материалните Синове.

45:3.17 (512.17) 8. Управляващият серафическото войнство на Сатания.

45:3.18 (512.18) 9. Главата на физическите регулатори на Сатания.

45:3.19 (512.19) 10. Ръководителят на Управляващите Моронтийната Енергия на системата.

45:3.20 (513.1) 11. Изпълняващият задълженията на управляващ промеждутъчните създания на системата.

45:3.21 (513.2) 12. Изпълняващият задълженията на глава на корпуса на възходящите смъртни.

45:3.22 (513.3) Този съвет периодически избира трима члена, за да представляват локалната система във висшия съвет в столицата на вселената, но поради бунта тази практика е преустановена. Понастоящем в Сатания има наблюдател в столицата на локалната вселена, но от времето на посвещението на Михаил системата е възобновила практиката за избиране на десет члена в законодателния орган на Едемия.

4. Съветът на Двадесет и Четиримата

45:4.1 (513.4) В Йерусем, в центъра на седемте обителски кръга на ангелите, се намира резиденцията на съвещателния съвет на Урантия – двадесет и четиримата съветника. Йоан, авторът на „Откровение“, ги нарече двадесет и четиримата старци: „И около престола имаше двадесет и четири кресла и аз видях как в креслата седяха двадесет и четири стареца, облечени в бели одежди.“ Престолът в центъра на тази група е съдийското кресло на възглавяващия архангел, престолът на милосърдните и справедливи възкресителни огласявания на цялата Сатания. Това съдийско кресло винаги се е намирало в Йерусем, но двадесет и четирите обкръжаващи го кресла са се появили едва преди деветнадесет века, скоро след като Христос Михаил е бил възвисен до пълновластие в Небадон. Тези двадесет и четирима съветника са лични доверени лица на Сина-Владетел в Йерусем, упълномощени да го представляват по всички въпроси, отнасящи се към огласяванията на Сатания и много други аспекти на програмата за възход на смъртните в изолираните светове на системата. Те изпълняват функциите на особени представители при изпълнение на

специални задачи на Гавраил и необичайни поръчения на Михаил.

45:4.2 (513.5) Двадесет и четиримата съветника били набрани от осем урантийски раси, при което последните членове на тази група са се появили по време на възкресителното обявяване на Михаил преди деветнадесет столетия. Този консултативен съвет на Урантия се състои от следните членове:

45:4.3 (513.6) 1. *Онагар*, изтъкнатият ум на епохата, предшестваща появяването на Планетарния Принц, вожд на своите събратя в поклонението на „Даващия Дихание“.

45:4.4 (513.7) 2. *Мансант*, великият учител от епохата след появяването на Планетарния Принц на Урантия; той завел своите събратя на поклонение пред „Великата Светлина“.

45:4.5 (513.8) 3. *Онамоналонтон*, далечен вожд на червените хора, насочил своята раса, покланяща се на много богове, към поклонението пред „Великия Дух“.

45:4.6 (513.9) 4. *Орландоф*, принц на сините хора, под водителството на когото тази раса е признала божествеността на „Висшия Повелител“.

45:4.7 (513.10) 5. *Поршунта*, оракулът на изчезналата оранжева раса, вожд на своя народ в поклонението пред „Великия Учител“.

45:4.8 (513.11) 6. *Синглангтон*, първият от жълтите хора, станал учител и вожд на своя народ в поклонението пред

„Единствената Истина“ вместо пред много. Преди хиляда години жълтите хора знаели за единия Бог.

45:4.9 (513.12) 7. *Фантад*, освободителят на зелените хора от властта на тъмнината, техният вожд в поклонението пред „Единния Източник на Живота“.

45:4.10 (513.13) 8. *Орвонон*, просветител на индиговите раси и техният вожд в отдавнашното служене на „Бога на Боговете“.

45:4.11 (514.1) 9. *Адам* – дискредитираният, но възстановен в правата си планетарен баща на Урантия, Материален Божий Син, понижен до подобие на смъртна плът, но съхранил живота си и впоследствие възвисен до настоящото му положение със заповед на Михаил.

45:4.12 (514.2) 10. *Ева*, майка на виолетовата раса на Урантия, заедно със своя съпруг понесла наказание заради своето падение, възстановена – както и той – в правá и назначена на служба в състава на съответната група продължаващи живота си смъртни.

45:4.13 (514.3) 11. *Енох*, първият от смъртните на Урантия, слял се със своя Настройчик на Съзнанието по време на смъртния си живот в плът.

45:4.14 (514.4) 12. *Мойсей*, освободителят на частите на останалите живи представители на изчезналата виолетова раса, възродил поклонението на Всеобщия Баща под името „Бога на Израил“.

45:4.15 (514.5) 13. *Илия*, преобразувана душа, постигнала блестящи духовни успехи в епохата след Материалния Син.

45:4.16 (514.6) 14. *Макивента Мелхиседек*, единственият Син от своята категория, посветил себе си на урантийските раси. Макар че той както преди влиза в числото на Мелхиседек, Макивента е станал „навечно служител на Всевишните“, завинаги приемайки служене като възходящ смъртен, живял на Урантия в плътта на Салим във времената на Авраам. Неотдавна Мелхиседек е бил провъзгласен за наместник на Планетарния Принц на Урантия с резиденция в Йерусем и пълномощия да действа от името на Михаил, който е действителният Планетарен Принц на света, в който е преживял своето завършващо посвещение в облика на човек. Независимо от това Урантия все още се намира под наблюдението на сменяващи се управляващи от числото на двадесет и четиримата съветника.

45:4.17 (514.7) 15. *Йоан Кръстител*, предшественик на мисията на Михаил на Урантия и – в плът – далечен братовчед на Сина Човешки.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 Първият*, вождът на преданите промеждутъчни създания, които са на служба при Гавраил във времената на предателството на Калигастия, възвисен до това положение от Михаил скоро след придобиването му на безусловно пълновластие.

45:4.19 (514.9) По молба на Гавраил тези избрани личности са временно освободени от режима на възход и ние нямаме представа колко дълго ще служат като такива.

^{45:4.20 (514.10)} Места 17, 18, 19 и 20 не са заети за постоянно. Те се запълват временно по единодушно съгласие на всичките шестнадесет постоянни члена, оставайки свободни за бъдещите назначения на възходящи смъртни от днешната епоха, започнала на Урантия след появяването на посвещенческия Син.

^{45:4.21 (514.11)} Също временно са заети места 21, 22, 23 и 24, резервирани за велики учители от други и по-късни епохи, които несъмнено ще последват днешната епоха. На Урантия следва да се очаква настъпването на ерата на Синовете-Арбитри и Синовете-Учители, а също така и епохата на светлината и живота независимо от неочакваните посещения на божествените Синове, които могат да се състоят или да не се състоят.

5. Материалните Синове

^{45:5.1 (514.12)} Крупните подразделения на небесен живот – различните категории божествени Синове, висши духове, свръхангели, ангели и промеждутъчни създания, разполагат в Йерусем със собствени резиденции и необятни неприкосновени територии. Централната обител на този чудесен сектор е главният храм на Материалните Синове.

^{45:5.2 (515.1)} Владенията на Адамовците – това е централна забележителност за всички новопристигнали в Йерусем същества. Те представляват огромна област, състояща се от хиляда центъра, макар всяко семейство Материални Синове и Дъщери да живее в свое собствено имение чак до времето, когато неговите обитатели или се отправят за

служене в еволюционните светове на пространството, или тръгват по пътя за възход към Рая.

45:5.3 (515.2) Тези материални Синове са висш тип полово възпроизвеждащи се същества, срещащи се в подготвителните сфери на еволюиращите вселени. И те действително са материални; даже планетарните Адамовци и Еви са ясно видни за смъртните раси от обитаемите светове. Тези Материални Синове са последното физическо звено във веригата личности, простираща се отгоре – от божествеността и съвършенството, надолу – към хората и материалното съществуване. В лицето на такъв Син обитаемият свят се посигурява с посредник, стоящ между невидимия Планетарен Принц и материалните създания от сферите, свързани и с едната, и с другата страна.

45:5.4 (515.3) При последното салвингтонско преброяване, провеждано всяко хилядолетие, в столиците на локалните системи на Небадон са били регистрирани 161 432 840 Материални Синове и Дъщери, имащи статут на постоянни жители. В различните системи броят на Материалните Синове е различен, постоянно нараствайки за сметка на естественото възпроизводство. При използването на техните функции за възпроизводство те се ръководят не само от личните желания на встъпващите във връзка с личности, но и от мнението на висшите управляващи органи и консултативни съвети.

45:5.5 (515.4) Тези Материални Синове и Дъщери са постоянни обитатели на Йерусем и свързаните с него светове. Те заемат обширни имения в Йерусем и вземат активно

участие в управлението на столичната сфера, решавайки практически всички текущи проблеми с помощта на промеждутъчните създания и възходящите същества.

^{45:5.6 (515.5)} В Йерусем на тези възпроизвеждащи се Синове е позволено да експериментират с моделите за самоуправление по метода на Мелхиседек и те се приближават към обществото с много високо ниво на развитие. Висшите категории синовство запазват за себе си правото на вето в съответната сфера, но почти във всяко отношение Адамитите на Йерусем се управляват сами, опирайки се на всеобщото избирателно право и представителните органи на управление. Те се надяват някога да получат пълна автономия.

^{45:5.7 (515.6)} Характерът на служене на Материалните Синове до голяма степен зависи от тяхната възраст. Явявайки се материални създания и, като правило, ограничени от пребиваването на определени планети, те не се приемат в Салвингтонския Университет на Мелхиседек; при все това в столицата на всяка система в разпореждане на Мелхиседек има чудесни преподавателски екипи за обучение на нови поколения Материални Синове. Образователните и духовни подготвителни системи, предназначени за възпитанието на млади Материални Синове и Дъщери, са върхът на съвършенството по своя размах, методика и целесъобразност.

6. Адамическата подготовка на възходящите създания

45:6.1 (515.7) Обкръжени от своите деца, Материалните Синове и Дъщери представляват увлекателно зрелище, извиквайки неизменно любопитство и привличайки към себе си вниманието на всички възходящи смъртни. Те не само приличат на вашите собствени материални полови раси – нещо, което двете страни намират много общо, над което можеш да размислиш и с което можеш да се заемеш в периодите на братско общуване.

45:6.2 (515.8) Съхранилите живота си смъртни прекарват много свободно време в столицата на системата, наблюдавайки и изучавайки обичаите и поведението на тези високо развити полуматериални полови създания, тъй като тези обитатели на Йерусем са непосредствените опекуни и наставници на съхранилите се смъртни от времето на придобиване от тях на гражданство в столичния свят чак до деня, когато те ще тръгнат за Едемия.

45:6.3 (516.1) В седемте обителски свята възходящите смъртни получават широки възможности за компенсиране на всякакви емпирични лишения, претърпени в световите на техния произход в резултат от наследствеността, обкръжението или поради преждевременното прекратяване на техния материален път поради някакво нещастие. Всичко това действително е така, с изключение на половия живот на смъртните и съпътстващите го обстоятелства. Хиляди смъртни достигат обителски светове, неполучили особена полза от съвсем обикновени полови отношения в своите родни сфери. Опитът в обителските светове с малко може да помогне за компенсирането на такива крайно лични лишения. Във

физически смисъл половият опит за такива възходящи създания е дело на миналото, но в тясна връзка с Материалните Синове и Дъщери – както индивидуално, така и като членове на тяхното семейство – тези лишени от нормален полов живот смъртни получават възможност да заменят своята социална, интелектуална, емоционална и духовна непълноценност. Така всички хора, които обстоятелства или неразумност са лишили от предимствата на благоприятната полова връзка в еволюционните светове, получават тук – в столиците на системите, изчерпателни възможности за придобиване на този важен смъртен опит благодарение на близките и предани отношения с небесните полови адамически създания, постоянни жители на столиците на системите.

45:6.4 (516.2) Нито един съхранил живота си смъртен, промеждутъчно създание или серафим не могат да се възвисят до Рая, да достигнат Отеца и да бъдат приети в Корпуса за Завършили, ако не са получили възвишения опит на родителските отношения с развиващо се дете в един от светове или друг опит, аналогичен и еквивалентен на него. Отношенията между родителя и детето са неотменими от основната представа за Всеобщия Баща и неговите вселенски деца. Затова такъв опит става задължителен за емпиричната подготовка на всички възходящи създания.

45:6.5 (516.3) Възходящите промеждутъчни създания и еволюционните серафими трябва да преминат през този родителски опит в общуване с Материалните Синове и Дъщери на столиците на системата. Така тези

неразмножаващи се възходящи същества придобиват присъщия на родителите опит, помагайки на Адамовците и Евите на Йерусем във възпитанието и подготовката на тяхното потомство.

45:6.6 (516.4) По аналогичен начин всички съхранили живота си смъртни, нямащи родителски опит в еволюционните светове, трябва да придобият тази необходима подготовка по време на пребиваването си в домовете на йерусемските Материални Синове, а също така действайки като помощници на тези благородни родители. Изключение може да бъде направено само за тези смъртни, на които се отдава да компенсират своите недостатъци в тази област в приюта на системата, разположен в първия свят за преходна култура на Йерусем.

45:6.7 (516.5) Този изпитателен приют на Сатания се обслужва от определени моронтийни личности в света на завършилите, при което половината планета е посветена на възпитанието на децата. Тук се приемат и възсъздават някои деца на съхранили живота си смъртни – например, такива, които са загинали в еволюционни светове, не успявайки да придобият духовния статут на индивиди. Възходът на всеки от природните родители на тези деца е гаранция за това, че такова смъртно дете на сферата отново ще придобие своята личност на системната планета на завършилите, където на основание последващ свободен избор ще може да демонстрира ще застане ли то на пътя на възхода, избран от неговите родители. Тук децата са такива, каквито са били в света на своя произход, с изключение на това, че при тях липсват полови признаци.

След живота, преживян в обитаеми светове, размножаването като това на смъртните се прекратява.

^{45:6.8 (517.1)} Тези, които се обучават в моронтийните светове, но са лишени от важния родителски опит, тъй като техните деца се намират в изпитателен приют на света на завършилите, могат да получат от Мелхиседек разрешение временно да оставят своите свързани с възхода задължения и да се отправят в света на завършилите, където им се предоставя възможност да помагат във възпитанието на своите и чуждите деца. Това служене под формата на родителска опека може да бъде впоследствие зачетено за изпълнение на половината програма за подготовка, която възходящите създания трябва да преминат в семействата на Материалните Синове и Дъщери.

^{45:6.9 (517.2)} Самият изпитателен приют се намира под наблюдението на хиляди двойки Материални Синове и Дъщери – доброволци от йерусемската колония на тази категория. На тях им помагат приблизително толкова доброволци от числото на мидсонитните родителски групи, задържащи се тук за оказване на тези услуги по своя път от мидсонитния свят на Сатания до неразкритото участие в особените заповедни светове, намиращи се сред салвингтонските сфери на завършилите.

7. Училищата на Мелхиседек

^{45:7.1 (517.3)} Мелхиседек са ръководители на този голям корпус на възпитателите – частично одухотворени волеви създания и други същества, които твърде успешно действат в Йерусем и свързаните с него светове, особено в

седемте обителски свята. Тези светове представляват карантинни планети, където тези смъртни, които не са могли да постигнат сливане със своите вътрешни Настройчици по време на живота си в плът, възстановявайки се в преходна форма, да получат по-нататъшна помощ и да се възползват от възможността да продължат своите усилия по постигането на духовността – същите тези усилия, които са били прекъснати от преждевременна смърт. Или ако по силата на някаква друга причина или вроден дефект, неблагоприятно обкръжение или стечение на обстоятелствата процесът на формиране на душата е останал незавършен, то, независимо от причините, всички създания, притежаващи искрени намерения и подобаващ дух, се оказват като такива на планетите за продължаване на живота. Тук им предстои да овладеят основите на вечния път, да придобият чертите, които са останали непридобити в течение на живота им в плът.

45:7.2 (517.4) Ярките Вечерни Звезди (и равноправните им неназовани същества) често служат като учители в различни образователни програми на вселената, включвайки тези, които са били учредени от Мелхиседек. Освен това с тях сътрудничат Троични Синове-Учители, привнасящи в училищата за постепенна подготовка нюансите на съвършенство на Рая. Но тази дейност е насочена не само към развитие на възходящите смъртни; много нейни видове по същия начин са посветени на постепенната подготовка на духовни личности, които са странстващи на Небадон.

^{45:7.3 (517.5)} Синове-Мелхиседек ръководят повече от тридесет различни образователни центъра на Йерусем. Първото подготвително училище е колежът за самооценка; последни са училищата за йерусемско гражданство, в които Материалните Синове и Дъщери, заедно с Мелхиседек и други същества, полагат огромни усилия, подготвяйки съхранилите се смъртни за високата отговорност, която съпътства представителното управление. Цялата вселена е организирана и се управлява на *представителна* основа. Сред несъвършените същества представителната форма на управление е божествен идеал на самоуправление.

^{45:7.4 (517.6)} Веднъж на столетие — по вселенското времеизчисление — всяка система избира по десет представителя за участие в работата на законодателите на съзвездия. Те се избират от йерусемския съвет на хилядата — избиращия орган, на който е възложено задължението да представлява системните групи по всички въпроси в рамките на делегираните или предписаните им права. Всички представители или други делегати се избират от съвета от хиляда избиратели и трябва да бъдат випускници на висшите училища на Мелхиседекския Колеж за Управление, точно както и самият корпус от хилядата избиратели. Това училище е под опеката на Мелхиседек, на които в последно време помагат завършващи.

^{45:7.5 (518.1)} В Йерусем има много изборни органи, периодически утвърждавани с гласуване на три категории жители — Материалните Синове и Дъщери, серафимите и техните партньори, включително промеждутъчните

създания, а също така и възходящите смъртни. За издигане на почетната длъжност представител кандидатът трябва да се е сдобил със съответни успехи в училищата за управление на Мелхиседек.

45:7.6 (518.2) Тези три групи жители на Йерусем се ползват от всеобщо изборително право, но подадените от тях гласове се оценяват в зависимост от признатото и надлежно регистрирано овладяване на мотата – моронтийната мъдрост. Гласът, подаден на йерусемските избори за всяка личност, притежава стойност, варираща от единици до хиляди. Така йерусемските жители се класифицират в зависимост от степента на овладяване на техните мота.

45:7.7 (518.3) От време на време обитателите на Йерусем се представят пред Мелхиседек, които оценяват степента, до която са овладели моронтийната мъдрост. След този изпитен корпус Ярките Вечерни Звезди или упълномощените от тях личности установяват степента на тяхната духовна проникателност. След това членовете на съвета на двадесет и четиримата и техните партньори определят статута на емпирично постигнатото социално ниво. Тези три фактора се предават на регистраторите на гражданство при представителното правителство, които бързо изчисляват статута на мотата и им присвояват съответните изборителни пълномощия.

45:7.8 (518.4) Под наблюдението на Мелхиседек Материалните Синове вземат под своя опека възходящи смъртни, особено такива, при които обединяването на личността на нови моронтийни нива се е проточило, и провеждат с тях интензивна подготовка, предвидена да отстрани подобни

недостатъци. Нито един възходящ смъртен не напуска столицата на системата и не тръгва по път, по-разнообразен и широк за социализация в съзвездието, докато тези Материални Синове не потвърдят постигането на статута “усвоила мотата личност” – индивидуалност, емпирично съвместяваща завършеното смъртно съществуване с пробуждащия се моронтиен живот, който по надлежен начин се сливат под духовното свръхуправление на Настройчика на Съзнанието.

45:7.9 (518.5) [Представено от Мелхиседек, с временно назначение на Урантия.]

Документ 46. Столица на локалната система

46:0.1 (519.1) ЙЕРУСЕМ, централният свят на Сатания, е типична столица на локална система и ако не се смятат многобройните отклонения, предизвикани от бунта на Луцифер и посвещението на Михаил на Урантия, служи като характерен пример за подобни сфери. На вашата локална система се паднаха нелеки изпитания, но понастоящем тя се управлява във висша степен ефективно и с течение на времето последствията от дисхармонията бавно, но сигурно се заличават. Възстановяват се редът и добрата воля и условията в Йерусем все повече се приближават към това божествено състояние, което се описва във вашите предания, тъй като в представите на повечето религиозни хора от двадесети век столицата на системата наистина е небесна обител.

1. Физически аспекти на Йерусем

46:1.1 (519.2) Йерусем е разделен на хиляда хоризонтални сектора и десет хиляди вертикални зони. На сферата има седем главни столици и седемдесет второстепенни административни центъра. Седемте регионални столици осъществяват различна дейност и минимум веднъж годишно всяка от тях бива посещавана от Властелина на Системата.

46:1.2 (519.3) Стандартната миля на Йерусем е равна на около седем урантийски мили [11,2 километра]. Единицата тегло „градант“, равна почти с точност на около 280 грама от вашето тегло, е част от десетичната система, построена върху основата на стандартния ултиматон. Един ден в Сатания е равен на три дни урантийско време минус един час, четири минути и петнадесет секунди, което съответства на времето за завъртане на Йерусем около своята ос. Системната година се състои от сто Йерусемски дни. Сигналите за точно време на системата се предават от главните хрономери.

46:1.3 (519.4) Управлението на енергията на Йерусем се отличава със съвършенство. Енергията циркулира около сферата по зоновите канали, които се захранват непосредствено от енергийните заряди на пространството и се управляват майсторски от Главните Физически Регулатори. В резултат от естественото съпротивление, възникващо при преминаването на тези енергии по физическите проводящи канали, се образува топлината, необходима за създаването на устойчивата температура на Йерусем. При пълно осветяване температурата се поддържа на ниво 21 градуса по Целзий, а в периодите на

по-слаба осветеност тя се спуска малко по-ниско от 1 0 градуса.

46:1.4 (519.5) Системата за осветяване на Йерусем не би трябвало да бъде твърде сложна за вашето разбиране. Тук няма дни и нощи, периоди на топлина и студ. В разпореждане на преобразувателите на енергията се намират сто хиляди центъра, от които разредената енергия се насочва нагоре през планетарната атмосфера, като претърпява определени изменения, докато достигне електрическия въздушен таван на сферата, а след това тази енергия се отразява долу във вид на мека, разсеяна и равномерна светлина, по интензивност равна на слънчевата светлина на Урантия в десет часа сутринта след изгрев слънце.

46:1.5 (520.1) При такива условия на осветяване се създава впечатлението, че единен източник на осветяване няма; лъчите светлина просто струят от небесата, като в равна степен постъпват от всички страни. Тази светлина много прилича на естествена слънчева светлина, с изключение на това, че съдържа много по-малко топлина. Затова трябва да бъде понятно, че столичните светове не са светещи тела на пространството; даже ако Йерусем се намираше много близо до Урантия, той щеше да остава невидим.

46:1.6 (520.2) Газовете, които отразяват тази светлинна енергия от горната йоносфера на Йерусем до повърхността на планетата, много приличат на тези, които влизат в състава на горните слоеве на атмосферата на Урантия и са свързани с вашия полярен феномен – така нареченото северно сияние, макар че имат друг произход. На Урантия

именно този газов екран предотвратява разпиляването на радиовълните, отразявайки ги по направление на Земята, когато те, устремявайки се навън, се удрят в газовия пояс. Така радиовълните се задържат до повърхността на Земята в своите околосветски пътешествия през вашата атмосфера.

46:1.7 (520.3) Това осветяване на сферата се поддържа на постоянно ниво в течение на три четвърти от продължителността на Йерусемския ден, след което светлината постепенно угасва дотогава, докато неговата сила не стане приблизително равна на светлината на пълната луна в ясна нощ. Целият Йерусем се потапя в покой. Само транслационните станции продължават своята работа в течение на този период на отдых и възстановяване на силите.

46:1.8 (520.4) До Йерусем достига слабата светлина на няколко съседни слънца – нещо, подобно на ярката светлина на звезди, но той не зависи от тях; световите, подобни на Йерусем, не са подложени на превратностите на слънчевите колебания, както не се сблъскват и с проблемите, свързани с изстиващите или умиращи слънца.

46:1.9 (520.5) Седемте преходни образователни свята със своите четиридесет и девет спътника се топят, осветяват, снабдяват с енергия и вода по Йерусемския метод.

2. Физически черти на Йерусем

46:2.1 (520.6) В Йерусем на вас ще ви липсват островърхите планински вериги, характерни за Урантия и други

сформиращи се светове, тъй като тук няма нито земетресения, нито дъждове, но ще се наслаждавате на прекрасните възвишения, на неповторимото разнообразие на топографията и ландшафта. Обширните пространства на Йерусем се съхраняват в „естествено състояние“ и великолепието на тези региони е свършено недостъпно за човешкото въображение.

^{46:2.2 (520.7)} Тази сфера е украсена от хиляди малки езера, но тук няма нито буйни реки, нито обширни океани. Нито в един архитектурен свят няма дъждове, бури или урагани, но в периода на угасването на светлината, когато температурата се спуска до най-ниската граница, се извършва кондензация на влага. (В тригазовите светове точката на росата е по-висока, отколкото на двугазовите планети от типа на Урантия.) Както физическият растителен живот, така и моронтийният свят с живи същества се нуждаят от влага, която обаче се осигурява основно за сметка на подземната система на оросяване, обхващаща цялата сфера чак до горните върхове. Тази водна система не е изцяло подповърхностна, тъй като искрящите езера на Йерусем се съединяват от многобройни канали.

^{46:2.3 (520.8)} Атмосферата на Йерусем представлява смес от три газа. Този въздух много прилича на урантийския, но с добавка на газ, приспособен за дишането на моронтийните категории живи същества. Този трети газ никак не пречи на дишането на животните или растенията от материалните категории.

46:2.4 (521.1)

Транспортната система използва потоци циркулираща енергия; тези главни енергийни магистрали преминават на интервал от шестнадесет километра. Приспособявайки физическите механизми, материалните същества на планетата са способни да се преместват със скорост от триста до осемстотин километра в час. Транспортните птици летят със скорост около сто и шестдесет километра в час. Въздушните механизми на Материалните Синове развиват скорост около осемстотин километра в час. Материалните и ранните моронтийни същества трябва да използват тези механични транспортни средства, но духовните личности се преместват за сметка на връзката с висшите сили и духовните източници на енергия.

46:2.5 (521.2)

В Йерусем и свързаните с него светове са представени десет стандартни типа физически живот, характерен за архитектурните сфери на Небадон. А тъй като в Йерусем няма органична еволюция, то няма и стълкновения между разни форми на живот, няма борба за съществуване, няма оцеляване на най-силния. Обратно: наблюдаваната тук творческа адаптация загатва за красотата, хармонията и съвършенството на вечните светове на централната божествена вселена. И в цялото това творческо съвършенство се наблюдава най-поразителното смесване на физически и моронтийни форми на живот, изкусно противопоставяни от небесните творци и техните приятели.

46:2.6 (521.3)

Йерусем действително позволява да се предвкусят Райското блаженство и великолепие. Но никакво описание

няма да ви даде адекватна представа за тези възхитителни архитектурни светове. Тук няма почти нищо, което да има поне някакъв аналог във вашия свят, но и тогава, когато съпоставянето е възможно, Йерусемската действителност дотолкова превъзхожда действителността на Урантия, че сравнението става почти гротескно. Докато вие наистина не се окажете в Йерусем, едва ли ще можете да получите истинска представа за тези божествени светове, но не в чак толкова далечно бъдеще вашият предстоящ опит в столицата на системата ще се сравнява с бъдещото ви пристигане в още по-отдалечените подготвителни сфери на вселената, свръхвселената и Хавона.

^{46:2.7 (521.4)} Производственият или лабораторният сектор на Йерусем представлява обширна област, която урантийци едва ли биха познали поради липса на димящи комини; при все това за тези специални светове е характерна сложна материална система, отличаваща се със съвършенство на механичните методи и физическите постижения, което би могло да потресе и даже да предизвика трепет и в най-опитните от вашите химици и изобретатели. Замислете се над това, че този първи свят, в който се спират устремилите се към Рая същества, е значително по-материален, отколкото духовен. В продължение на цялото ви пребиваване в Йерусем и неговите преходни светове вие сте много по-близо до вашия материален земен живот, отколкото до по-далечното, по-съвършено духовно съществуване.

^{46:2.8 (521.5)} Планината Серафим, достигаща на височина почти четири хиляди и петстотин метра, е най-високата точка на

Йерусем и място за изпращане на всички транспортни серафими. Многобройни механични приспособления се използват за осигуряване на началната енергия, необходима за преодоляването на планетарната гравитация и съпротивлението на въздуха. Стартовете на серафическия транспорт се извършват на всеки три секунди урантийско време в светлата част на денонощието, продължавайки понякога до късна нощ. Транспортните серафими стартират със скорост около двадесет и пет стандартни мили в секунда урантийско време и развиват стандартна скорост едва след като се отдалечат над две хиляди мили от Йерусем.

^{46:2.9 (521.6)} Транспортът пристига на кристалното поле – така нареченото стъклено море. Около тази област са разположени приемните станции за различните категории същества, пресичащи пространството с помощта на серафическия транспорт. Редом с полярната приемна станция за стажанти-посетители вие можете да се качите в бисерната обсерватория и да видите исполинската релефна карта на цялата централна планета.

3. Транслационната служба на Йерусем

^{46:3.1 (522.1)} Пространствените съобщения на свръхвселената и системата Рай-Хавона се приемат в Йерусем чрез Салвингтон с използването на полярния кристал – стъкленото море. Освен средствата за приемане на постъпващи отвъд пределите на Небадон съобщения съществуват три различни групи приемащи станции. Тези отделни, имащи трикръгова форма групи станции са настроени на приемането на съобщения от локалните

светове, централния свят на съзвездието и столицата на локалната вселена. Всички тези съобщения автоматически се възпроизвеждат в режим, достъпен за всички типове същества, присъстващи в централния амфитеатър; от всички занятия на възходящия смъртен в Йерусем нито едно не е по-увлекателно и завладяващо, отколкото прослушването на нескончаемия поток съобщения, постъпващи от пространството на вселената.

46:3.2 (522.2) Транслационната станция на Йерусем е обкръжена от огромен амфитеатър, построен от искрящи материали, голяма част от които са неизвестни на Урантия. Този амфитеатър помещава над пет милиарда същества – материални и моронтийни, а също безбройно множество духовни личности. Любимото развлечение на целия Йерусем е да си прекарва свободното време на транслационната станция, където може да узнае за делата и състоянието на вселената. Това е единствената планетарна дейност, която не се преустановява в период на по-слаба осветеност.

46:3.3 (522.3) Салвингтонските съобщения непрекъснато постъпват в този амфитеатър. В съседство, минимум веднъж на ден, се приемат посланията на Всевишните Бащи на Съзвездията. Редовните и специални съобщения на Уверса се ретранслират от Салвингтон, а за приемането на послания от Рая всички обитатели на Йерусем се събират около стъкленото море, при което към транслацията на пространствени съобщения от Рая уверските събратя прибавят и явлението отражение, в резултат на което всичко чуто става видимо. Така

съхранилите се смъртни, продължаващи своето неизвестно и вечно пътешествие към центъра, получават възможност периодически да предвкусят предстоящата му красота и великолепиe.

^{46:3.4 (522.4)} Предаващата станция на Йерусем е разположена на противоположния полюс на сферата. Всички пространствени съобщения в индивидуалните светове се предават от столиците на системите, с изключение на посланията на Михаил, които понякога постъпват непосредствено до мястото си на назначение по кръга на архангелите.

4. Жилища и административни зони

^{46:4.1 (522.5)} Значителна площ на Йерусем е отделена за жилищни зони, а други области на системната столица са отделени за изпълнение на необходимите административни функции, включително наблюдение над състоянието на делата в 619 обитаеми сфери, 56 светове за преходна култура и самата столица на системата. В Йерусем и Небадон тези зони са организирани по следния начин:

^{46:4.2 (522.6)} 1. *Кръгове* — жилищни зони за другопланетни същества.

^{46:4.3 (522.7)} 2. *Квадрати* — изпълнително-административни зони на системата.

^{46:4.4 (522.8)} 3. *Правоъгълници* — зони за срещи на низши местни категории същества (?).

46:4.5 (522.9) 4. *Триъгълници* — локални, или Йерусемски, административни зони.

46:4.6 (522.10) Такава организация на системната дейност по кръгове, квадрати, правоъгълници и триъгълници е обща за всички системни столици на Небадон. В друга вселена могат да преобладават съвършено други решения. Тези въпроси се определят от различните планове на Синовете-Създатели.

46:4.7 (523.1) Нашият разказ за жилищата и административните области не засяга обширните, прекрасни владения на Материалните Божии Синове — постоянни жители на Йерусем; не споменаваме и за многобройните други възхитителни категории духовни и близки до духовните създания. Например, Йерусем използва ефективната помощ на спиронгите, предназначени за функционирането на ниво система. Тези същества са посветени на духовната опека на свръхматериалните обитатели и посетители. Тази удивителна група разумни и прекрасни същества съставляват преходни служители на висшите моронтийни създания и моронтийни помощници — същества, които се трудят за съхранение и поддръжка на всички моронтийни творения. Те играят в Йерусем такава роля, каквато промеждутъчните създания изпълняват на Урантия — ролята на помощници, действащи между материалните и духовни нива.

46:4.8 (523.2) Столиците на системите са уникални в този смисъл, че са единствените светове, където практически в съвършенство са представени всичките три фази на вселенско съществуване: материална, моронтийна и

духовна. Каквато и личност да сте – материална, моронтийна или духовна, в Йерусем вие ще се чувствате като у дома си; това важи и за комбинираните същества, такива като промеждутъчните създания и Материалните Синове.

^{46:4.9 (523.3)} В Йерусем има великолепни строежи както от материален, така и от моронтиен тип, при което украсяването на чисто духовните зони се отличават с не по-малка изисканост и съвършенство. О, ако само можех да намеря думи, за да опиша моронтийните аналози на възхитителните материални атрибути на Йерусем! Ако само можех да продължа описанието на възвишеното великолепие и изисканото духовно съвършенство на този столичен свят! Но даже в най-богатото си въображение вие не можете да си представите нищо, което макар и смътно да напомня това възвишено великолепие и изискана обстановка. А Йерусем е само първата крачка по пътя към небесното съвършенство на красотата на Рая.

5. Йерусемските кръгове

^{46:5.1 (523.4)} Жилищните зони, отделени за основните групи вселенски живот, се наричат Йерусемски кръгове. В настоящите повествувания се споменават седем групи кръгове:

^{46:5.2 (523.5)} 1. Кръговете на Божиите Синове.

^{46:5.3 (523.6)} 2. Кръговете на ангелите и висшите духове.

46:5.4 (523.7) 3. Кръговете на Вселенските Помощници, включително синовете, тринитизирани от създания, които не са прибавени към Троичните Синове-Учители.

46:5.5 (523.8) 4. Кръговете на Главните Физически Регулатори.

46:5.6 (523.9) 5. Кръговете на получените назначения възходящи смъртни, включително промеждутъчните създания.

46:5.7 (523.10) 6. Кръговете на доброволческите колонии.

46:5.8 (523.11) 7. Кръговете на Корпуса за Завършили.

46:5.9 (523.12) Всеки от тези жилищни ансамбли се състои от седем последователно възвисяващи се концентрични кръга. Всички те са създадени по един и същи начин, но се отличават по своите размери и са изработени от различни материали. Всички те са заобиколени с широки ограждения, които – възвисявайки се – образуват обширни места за разходка, затварящи всяка група от седем концентрични кръга:

46:5.10 (524.1) 1. *Кръгове на Божиите Синове.* Макар Божиите Синове да имат своя планета – един от световите за преходна култура, те също така заемат тези обширни владения в Йерусем. В своя свят на преходна култура възходящите смъртни свободно общуват с всички категории божествено синовство. Тук вие лично ще можете да се запознаете с тези Синове и да ги заобичате, но социалната страна на техния живот в основни черти е ограничена от специалния свят и неговите спътници. Но тук, в Йерусемските кръгове, тези разнообразни категории

синовство могат да се видят по време на работа. А благодарение на изключително широкия диапазон на моронтийното си зрение вие ще можете да се разхождате по местата за разходка на Синове и да наблюдавате увлекателните занимания на техните многобройни категории.

46:5.11 (524.2) Тези седем принадлежащи на Синове концентрични кръга с различна височина са устроени така, че според отдалечаването от центъра и увеличаването на техните размери всеки последващ кръг се възвисява над предния, обкръжен от стена с места за разходка, открити за всички желаещи. Тези стени са изпълнени от кристални блещукащи полускъпоценни камъни и са построени така, че да се възвисяват над цялата съответстваща жилищна зона. Направените във всяка от стените многобройни врати – от петдесет до сто и петдесет хиляди, се състоят от цели бисерни кристали.

46:5.12 (524.3) Първият кръг във владенията на Синове заемат Синове-Арбитри и техният персонал. В този кръг са съсредоточени всички планове и непосредствена дейност, засягаща посвещенческото и арбитражно служене на тези Синове. Освен това чрез този център Авоналовците на системата поддържат връзка с вселената.

46:5.13 (524.4) Вторият кръг е зает от Троични Синове-Учители. В тази свещена сфера Дайналовците, заедно със своите партньори, провеждат подготовката на новопристигналите първични Синове-Учители. И в цялата си работа те се ползват от компетентната помощ на групи същества, равни по своето положение на Ярките Вечерни Звезди. Синове,

тринитизирани от създания, заемат един от секторите на този кръг на Дайналовците. Троичните Синове-Учители са най-близо от всички до положението на лични представители на Всеобщия Баща в локалната система; във всеки случай те са същества с троичен произход. Този втори кръг представлява необикновен интерес за всички обитатели на Йерусем.

^{46:5.14 (524.5)} Третият кръг е посветен на Мелхиседек. Тук именно обитават ръководителите на системата от тази категория, наблюдаващи почти безкрайната дейност на тези многостранни Синове. Започвайки от първия обителски свят и продължавайки по-нататък, по целия Йерусемски път на възходящите смъртни, Мелхиседек са техни бащи-благодетели и неизменни наставници. Няма да е грешка да се каже, че ако не се смята нескончаемата дейност на Материалните Синове и Дъщери, Мелхиседек оказват преобладаващо влияние в Йерусем.

^{46:5.15 (524.6)} Четвъртият кръг е обител на Ворондадек и всички останали категории посещаващи и наблюдаващи Синове, за които не са предвидени други функции. Инспектирайки локалната система, Всевишните Бащи на Съзвездията се заселват в този кръг. Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници и Всеобщите Цензори спират в този кръг, когато посещават системата поради служебни задължения.

^{46:5.16 (524.7)} Петият кръг е обител на Ланонандек – категория Синове, към която се отнасят Властелините на Системи и Планетарните Принцове. В пределите на този кръг трите групи се смесват в една. В този кръг се намират резервите

на системата, а в центъра на групите правителствени строежи, на административния хълм, се намира храмът на Властелина на Системата.

^{46:5.17 (524.8)} Шестият кръг е мястото за спиране на Носителите на Живота на системата. Тук се събират всички категории от тези Синове и оттук се отправят за изпълнение на своите задачи в световете.

^{46:5.18 (524.9)} Седмият кръг служи като място за срещи на възходящите синове – на тези смъртни, които изпълняват задачи и могат временно да действат в столицата на системата заедно със своите серафически партньори. Всички бивши смъртни със статут, по-висок от жители на Йерусем и по-нисък от статута на завършили, се отнасят към групата, за център на която служи този кръг.

^{46:5.19 (525.1)} Тези кръгови структури на Синовете заемат гигантска област и още преди хиляда и деветстотин години в нейния център е имало огромно открито пространство. Сега този централен регион е зает от мемориала на Михаил; от времето на завършване на мемориала са изминали около петстотин години. Преди четиристотин и деветдесет и пет години, при освещаването на този храм, когато Михаил е присъствал тук лично, целият Йерусем изслушал проникновения разказ за посвещението на Сина-Владетел на Урантия – най-скромния от световете на Сатания. Сега мемориалът на Михаил е център на цялата дейност, отнасяща се към администрацията на системата, претърпяла изменения след посвещението на Михаил, включително и голяма част от салвингтонските мероприятия, пренесени тук сравнително неотдавна.

Персоналът на мемориала наброява повече от един милион личности.

46:5.20 (525.2) *2. Кръгове на ангелите.* Както и жилищната област на Синовете, кръгът на ангелите се състои от седем концентрични и повдигащи се на все по-голяма височина кръгове, при което всеки следващ кръг се извисява над предишния.

46:5.21 (525.3) Първия кръг на ангелите заемат Висшите Личности на Безкрайния Дух, които могат да се разполагат в столичния свят; към него се отнасят Единичните Посланици и техните партньори. Вторият кръг е посветен на войнството на посланиците, Юридическите Съветници, спътници, инспектори и регистратори, от време на време изпълняващи своята функция в Йерусем. Третият кръг е във владение на попечителски духове от висшите категории и групи.

46:5.22 (525.4) Четвъртият кръг е определен за управляващите серафими, при което серафимите, служещи в такава локална система като Сатания, представляват „безбройно войнство на ангели“. Петия кръг заемат планетарните серафими, а шестият е местопребиваване на преходните попечители. В седмия кръг живеят някои неразкрити категории серафими. Регистраторите на всички тези ангелски групи не остават заедно със своите събратя, а се разполагат в Йерусемския храм за информация. В този триединен архив цялата информация се пази в три екземпляра. В столиците на системите архивите винаги съществуват в материална, моронтийна и духовна форма.

46:5.23 (525.5)

Около тези седем кръга е разположена панорамната експозиция на Йерусем, окръжността на която съставлява пет хиляди стандартни мили. Тя е посветена на демонстрация на прогресиращото състояние на обитаемите светове на Сатания и постоянно се обновява, за да може точно да отразява съвременното състояние на индивидуалните планети. Аз не се съмнявам в това, че тази огромна променада, извисяваща се над кръговете на ангелите, първа ще привлече вашето внимание, когато ви бъдат разрешени продължителни периоди на достъп по време на вашите първи посещения в Йерусем.

46:5.24 (525.6)

Тези експонати се намират във владение на местните на Йерусем, на които им помагат възходящите създания от различни светове на Сатания, които спират в Йерусем на път за Едемия. Планетарните условия и прогрес на този или друг свят се изобразяват по много начини, някои от които са ви познати; но основно се използват методи, неизвестни на Урантия. Тези експонати заемат външния край на тази огромна стена. Останалата част от променадата е почти изцяло свободна и е изобилно и великолепно украсена.

46:5.25 (525.7)

3. Кръговете на Вселенските Помощници включват резиденцията на Вечерните Звезди, заемаща огромното централно пространство. Тук се намира системната резиденция Галантия – помощникът на главата на тази могъща група свръхангели, първата от възходящите Вечерни Звезди, снабдена със съответните пълномощия. Това е един от най-величествените

административни сектори на Йерусем, макар че се отнася към по-късните строежи. С диаметър петдесет мили, резиденцията Галантия представлява абсолютно прозрачен монолитен кристал. На такива материално-моронтийни кристали се възхищават еднакво и моронтийните, и материалните същества. Притежавайки свръхличностни качества, създадените Вечерни Звезди оказват влияние на целия Йерусем. Откакто много видове от техните дейности са били перенесени тук от Салвингтон, целият този свят се е изпълнил с духовност.

46:5.26 (526.1)

4. Кръгове на Главните Физически Регулатори. Различните категории Главни Физически Регулатори се разполагат концентрично около огромния храм за енергия, който се възглавява от управляващия енергията на системата съвместно с главата на Управляващите Моронтийната Енергия. Храмът за енергия е един от двата сектора на Йерусем, затворени за възходящи смъртни и промеждутъчни създания; вторият е секторът за дематериализация в зоната на Материалните Синове, представляващ ред лаборатории, в които транспортните серафими преобразуват материалните същества в състоянието, съответстващо на моронтийния тип съществуване.

46:5.27 (526.2)

5. Кръгове на възходящите смъртни. Централната област на тези кръгове се заема от група от 619 планетарни мемориала, представляващи обитаемите светове на системата и периодически претърпяващи съществени изменения. Смъртните на всеки свят притежават изключителното право да се договарят за периодически

изменения или допълнения в своите планетарни мемориали. Ето, и сега в изобразяващите Урантия структури се правят многобройни изменения. Централната част на тези 619 храма е заета от действащия модел на Едемия с нейните многобройни светове за възходяща култура. Този модел е четиридесет мили в диаметър и е действително възпроизвеждане на едемическата система, вярна с оригинала до най-малките подробности.

46:5.28 (526.3) На възходящите създания им харесват техните Йерусемски служби и те с удоволствие наблюдават живота на другите групи. Всичко, което става в тези различни кръгове, е открито за безпрепятствено наблюдение на целия Йерусем.

46:5.29 (526.4) В такъв свят съществуват три вида дейности: работа, самоусъвършенстване и почивка. Иначе казано, това са служене, учене и отдих. Към смесените видове дейности се отнасят общуването, груповите развлечения и божественото поклонение. Общуването с разнообразни групи личности, съществено отличаващи се от представителите на тази или онази категория, има огромно възпитателно значение.

46:5.30 (526.5) 6. *Кръгове на доброволческите колонии.* Украшението на седемте кръга на доброволческите колонии са три грамадни строежа: огромната астрономическа обсерватория на Йерусем, гигантската художествена галерия на Сатания и исполинската зала, където се събират управляващите реверсията – място за моронтийни занятия, посветени на отдих и възстановяване на силите.

46:5.31 (526.6) Небесните творци управляват спорнагите и създават множество оригинални украшения и монументални мемориали, с които изобилства всяко място за масови събрания. От несравнимите строежи на този чудесен свят творческите ателиета са едни от най-големите и най-красивите. Обширни и прекрасни резиденции имат в разпореждане и останалите доброволчески колонии. Много от тези постройки са изцяло изпълнени от кристални полускъпоценни камъни. Всички архитектурни светове изобилстват с кристали и с така наричаните скъпоценни метали.

46:5.32 (527.1) *7. Кръгове на завършилите.* Уникалната постройка в централната част на тези кръгове представлява празен храм. Такива храмове съществуват в столичните светове на всяка система по цялата Небадон. Това величествено Йерусемско здание е запечатано с печата на Михаил, на който са написани думите: „Непосветен до седмия стадий на духа – до вечното назначение“. Този печат е поставен на обгърнатия с тайна храм от Гавраил. И никой освен Михаил не може и няма право да счупи печата на владичество, сложен от Ярката Утринна Звезда. Ще дойде време, когато ще видите този беззвучен храм, макар да не можете да проникнете в неговата тайна.

46:5.33 (527.2) *Други Йерусемски кръгове:* Освен тези жилищни кръгове в Йерусем има и многобройни други лични обители.

6. Квадрати: Административно-управленчески зони

46:6.1 (527.3) Административно-управленческите структури на системата са разположени в хиляда на брой грамадни ведомствени квадрата. Всяка административна единица е разделена на сто подотдела – по десет подгрупи във всеки. Тези хиляда квадрата са групирани в десет големи групи, съставляващи десет административни отдела:

46:6.2 (527.4) 1. Поддържане на физическото състояние и усъвършенстване на материалната сфера; областите на физическата сила и енергия.

46:6.3 (527.5) 2. Арбитраж, етика и административно съдопроизводство.

46:6.4 (527.6) 3. Планетарни и локални проблеми.

46:6.5 (527.7) 4. Проблеми на съзвездията и вселената.

46:6.6 (527.8) 5. Образование и друга подобна дейност на Мелхиседек.

46:6.7 (527.9) 6. Планетарен и физически прогрес, научни сфери на дейност на Сатания.

46:6.8 (527.10) 7. Моронтийни проблеми.

46:6.9 (527.11) 8. Чисто духовни дейности и етика.

46:6.10 (527.12) 9. Помощ за възходящи създания.

46:6.11 (527.13) 10. Философия на голямата вселена.

^{46:6.12 (527.14)} Благодарение на прозрачността на тези постройки даже стажантите могат да наблюдават всяка извършвана в системата дейност.

7. Правоъгълници: Спорнаги

^{46:7.1 (527.15)} Хилядата *правоъгълника* на Йерусем са определени за по-низшите представители на местния живот на столичната планета, а в техния център се намира огромната кръгла резиденция на спорнагите.

^{46:7.2 (527.16)} В Йерусем вие ще бъдете поразени от постиженията на чудесните спорнаги в селското стопанство. Култивирането на земята преследва тук основно естетически и декоративни цели. Спорнагите са декоратори и градинари-специалисти на столичните светове и в боравенето със свободното пространство на Йерусем те демонстрират както оригиналност, така и художествен вкус. За обработката на земята те използват животни и многобройни механични приспособления. Спорнагите разумно и умело използват енергийните средства на своите владения и многобройните категории от своите по-малки братя – животинските създания с по-ниска степен на развитие, много от които се намират под тяхно ръководство в тези специални светове. Понастоящем тази категория животни основно се управлява от възходящите промеждутъчни създания от еволюционните сфери.

^{46:7.3 (528.1)} Спорнагите не биват снабдявани с Настройчици. Те не притежават съхраняващи се души, но преживяват дълъг живот – понякога до четиридесет или петдесет

хиляди стандартни години. Спорнагите са огромно множество и оказват физическа помощ на всички категории вселенски личности, които се нуждаят от материални услуги.

46:7.4 (528.2) Макар че в спорнагите няма и не се появява душа, притежаваща потенциалната възможност за съхраняване, в тях се формира индивидуалност, която може да бъде реинкарнирана. Когато с течение на времето състоянието на физическите тела на тези уникални създания се влоши поради износване и стареене, техните създатели, съвместно с Носителите на Живот, изготвят нови тела, в които се населяват техните предишни обитатели.

46:7.5 (528.3) Спорнагите са единствените създания във вселената Небадон, които претърпяват този или какъвто и да е друг тип реинкарнация. Те реагират само на петте първи спомагателни духове на разума и са невъзприемчиви към духовете на поклонението и мъдростта. Но разумът, реагиращ на петте спомагателни духа, съответства на известна съвкупност или на шесто ниво реалност и именно този фактор определя емпиричната индивидуалност.

46:7.6 (528.4) Опитвайки се да опиша тези полезни и необичайни създания, аз с абсолютно нищо не мога да ги сравня, тъй като в еволюционните светове няма сходни с тях животни. Те не се отнасят към еволюционните създания, така както Носителите на Живот са ги създали в сегашния им вид и статут. Те са двуполови същества и се размножават, тъй като трябва да удовлетворят потребностите на растящото население.

46:7.7 (528.5) Може би в моя опит да предам на урантийския разум поне някаква представа за същността на тези прекрасни и полезни създания ще бъде най-удачно, ако кажа, че те обединяват чертите на предан кон и ласкаво куче, а по съобразителност превъзхождат висшия тип шимпанзе. Освен това, ако се съди по физическите стандарти на Урантия, те са много красиви. Те са изключително признателни за вниманието, което им оказват пребиваващите в архитектурните светове материални и полуматериални същества. Те притежават зрение, позволяващо им да разпознават – освен материалните същества – също и моронтийните създания, ангелите с низши чинове, промеждутъчните създания и някои от низшите категории духовни личности. Те не разбират поклонението пред Безкрайния, недостъпна им е и същността на Вечния, но благодарение на привързаността към своите стопани те участват в духовните стремежи на своите светове.

46:7.8 (528.6) Някои вярват, че в бъдещата вселенска епоха тези предани спорнаги ще напуснат животинското ниво на съществуване и ще застанат на заслужения еволюционен път на интелектуалното израстване и даже на духовните постижения.

8. Йерусемските триъгълници

46:8.1 (528.7) Управлението на чисто локалните и рутинни проблеми на Йерусем се осъществява от стоте *триъгълника*. Тези образувания са групирани около десетте възхитителни постройки, където се разполага локалната администрация на Йерусем. Триъгълниците са

обкръжени от панорамно изображение на историята на столичния свят на системата. Понастоящем в тази кръгообразна летопис остава празно пространство, дълго над две стандартни мили. Този сектор ще бъде възстановен след възстановяването на Сатания в семейството на съзвездието. С декретите на Михаил са създадени всички условия за настъпването на това събитие, но съдът на Извечно Древните все още не е завършил производството, свързано с бунта на Луцифер. Сатания може би няма да може да бъде изцяло възстановена в братството на Норлатиадек, докато тук намират приют главните метежници – висшите създания, паднали от светлината в обятията на мрака.

^{46:8.2 (529.1)} Когато Сатания успее да се върне в лоното на съзвездието, ще бъде разгледан въпросът за повторен прием на изолираните светове в седемте обитаеми планети на системата, след което ще последва възстановяване на духовните връзки на сферите. Но даже ако Урантия би била възстановена в кръговете на системата, вас щеше да продължава да ви смущава фактът, че на цялата ваша система е наложена карантината над Норлатиадек, частично изолираща я от всички останали системи.

^{46:8.3 (529.2)} Но не е далеч този ден, когато ще завърши съдът над Луцифер и неговите съучастници и системата Сатания ще бъде възстановена в съзвездието на Норлатиадек, след което Урантия и другите изолирани сфери ще бъдат възстановени в кръговете на Сатания и ще могат отново да използват междупланетна връзка и междусистемно общуване.

^{46:8.4 (529.3)} Ще дойде краят на метежниците и метежите. Висшите Управители са милосърдни и търпеливи, но съдът над умишлено подхранвано зло се осъществява повсеместно и необратимо. „Отплатата за греха е смърт“, вечно забвение.

^{46:8.5 (529.4)} [Представено от архангел на Небадон.]

Документ 47. Седемте Обителски Свята

^{47:0.1 (530.1)} НАМИРАЙКИ се на Урантия, Синът-Създател е говорел за „многого обители във вселената на Отеца“. В определен смисъл всичките петдесет и шест обкръжаващи Йерусем светове са посветени изключително на преходната култура на възходящите смъртни, но седемте Спътника на първия свят са по-точно известни като обителските светове.

^{47:0.2 (530.2)} Преходен свят номер едно е изцяло посветен на дейности, свързани с възхода, бидейки център, прикрепен към корпуса на завършилите на Сатания. Понастоящем този свят е резиденция на над сто хиляди групи завършващи, всяка от които обединява хиляда прославени същества.

^{47:0.3 (530.3)} Когато една система се утвърждава в светлината и живота, когато обителските светове един след друг спират да служат като центрове за подготовка на смъртни, тук се разполагат всички нови завършващи, които се събират в тези старши и по-съвършени системи.

^{47:0.4 (530.4)} Седемте обителски свята се намират във владение на моронтийните наблюдатели и Мелхиседек. Във всеки

свят действа временен управляващ, който се подчинява непосредствено на управителите на Йерусем. Във всеки от обителските светове има център на уверските миротворци, в съседство с който се намира мястото, определено за срещи с локалните Юридически Съветници. Във всички тези светове има центрове на управляващите реверсията и небесните творци. Дейността на спиронгите започва от обителски свят номер две нататък, докато всичките седем, точно така, както и останалите планети за преходна култура и столичният свят, изобилстват със спорнаги от стандартен тип.

1. Светът на Завършилите

^{47:1.1 (530.5)} Макар в преходен свят номер едно да преживяват само завършили и някои групи спасени деца със своите опекуни, тук има всичко необходимо за приемането на всички класове духовни същества, преходни смъртни и студенти-посетители. Спорнагите, действащи във всички тези светове, оказват гостоприемство на всички същества, които са способни да разпознаят. В тях има известна представа за завършилите, но не могат да ги видят. Изглежда, те възприемат завършилите приблизително точно така, както вие, във вашето сегашно физическо състояние, възприемате ангелите.

^{47:1.2 (530.6)} Макар че светът на завършилите представлява сфера с изискана физическа красота и необикновена моронтийна подреденост, огромната духовна обител, заемаща централно място в дейността на завършилите, е недостъпна за невъоръженото материално или ранното моронтийно зрение. Благодарение на преобразувателите

на енергия много от тези реалности от време на време стават видни за възходящите смъртни – например, при сборовете на учащите се на обителските светове в тази сфера за култура.

47:1.3 (531.1) В течение на целия си моронтиен опит вие в известен смисъл ще усещате духовното присъствие на достигналите Рая прославени събратя, но възможността периодически да ги виждате очи в очи в своите централни обители оказва изключително благодатно въздействие. Без странична помощ вие ще виждате завършилите, едва след като придобиете истинско духовно зрение.

47:1.4 (531.2) В първия обителски свят всички съхранили се създания трябва да преминат през родителската комисия на своите родни планети. Сегашната урантийска комисия се състои от дванадесет неотдавна пристигнали родителски двойки, обладаващи смъртен опит от възпитанието на три или повече деца до пубертетна възраст. Членовете на комисията се сменят чрез ротация и като правило служат в течение на не повече от десет години. Всички от тях, които не удовлетворяват изискванията на комисията по отношение на родителския опит, трябва да преминат допълнителна подготовка под формата на служене в домовете на Материалните Синове в Йерусем или – частично, в изпитателния приют в света на завършилите.

47:1.5 (531.3) Но независимо от съответстващия опит на тези родители в обителския свят, чиито деца растат в изпитателен приют, се предоставят изчерпателни възможности за сътрудничество с моронтийните опекуни

на такива деца по въпросите на тяхното възпитание и подготовка. Тези родители имат правото да посещават децата до четири пъти в годината. Едно от най-трогателните и прекрасни впечатления в продължение на целия възходящ път е да се види как родителите в обителския свят прегръщат в обятията си своите материални потомци при редовните си странствания. Макар че един или двамата родители могат да напуснат обителския свят преди своето дете, доста често – макар и за известно време, те се намират там едновременно.

^{47:1.6 (531.4)} Нито един възходящ смъртен не може да подмине опита от възпитаването на дете – свое или чуждо, било то в материалните светове или по-късно, в света за завършили, или в Йерусем. Бащите трябва да преминат през този задължителен опит точно така, както и майките. В съвременните хора на Урантия битува достойната за съжаление и погрешна представа за това, че възпитанието на детето е основно работа на майката. Бащите са нужни на децата точно така, както и майките и на бащите този родителски опит е нужен не по-малко, отколкото на майките.

2. Изпитателният приют

^{47:2.1 (531.5)} Училищата на Сатания по прием на младенци се намират в света за завършили – първия от йерусемските сфери за преходна култура. Училищата за прием на младенци представляват организация, занимаваща се с възпитанието и подготовката на децата на времето, включително тези, които са умрели в еволюционните светове на пространството преди придобиване на

индивидуален статут и регистрация във вселената. В случай на съхраняване на живота от единия или двамата родители на детето пазителите на съдбата назначават своя партньор-херувим за попечител на неговата потенциална индивидуалност, натоварвайки го с отговорността за доставянето на тази неразвита душа лично на Учителите на Обителските Светове в изпитателните приюти на моронтийните светове.

47:2.2 (531.6) Именно тези останали без партньор херувими – като Учители от Обителските Светове, действащи под ръководството на Мелхиседек, притежават толкова широки възможности за възпитанието и образованието на създанията, намиращи се на изпитателно попечителство на завършилите. Възсъздаването на тези младенци – деца на възходящи смъртни, винаги се осъществява със запазване на точното физическо състояние в момента на смъртта, с изключение на детеродната функция. Такова пробуждане става в момента на пристигането на родителите в първия обителски свят, след което на тези деца, в тяхното текущо състояние, се предоставят всички възможности за избиране на небесен път за осъществяване на този избор, който им е предстояло да направят в световите, където техният път е бил прекъснат от толкова преждевременна смърт.

47:2.3 (532.1) В света на приютите изпитваните се делят на групи – притежаващи и непритежаващи Настройчици, тъй като Настройчиците проникват в тези материални деца точно така, както в световите на времето. Детето, намиращо се на такава възраст, когато все още няма Настройчик, се

възпитава в семейство, включващо пет деца на възраст от една до около пет години, тоест до това време, когато приемат Настройчик.

47:2.4 (532.2) Всички деца от еволюиращите светове, които притежават Настройчици на Съзнанието, но преди настъпването на смъртта си не са направили избор относно Райския път, също преминават повторно възсъздаване в света за завършили на системата. Тук те получават такова възпитание в семействата на Материалните Синове и техните партньори, както и тези малчугани, които са пристигнали без Настройчици, но които ще получат Тайнствени Наставници при достигане възрастта за нравствен избор.

47:2.5 (532.3) Всички имащи Настройчици деца и подрастващи в света за завършилите също се възпитават в семейства по пет човека, при което възрастта на децата варира от шест до четиринадесет години. Средно, това са деца на шест, осем, десет, дванадесет и четиринадесет години. Във всяка възраст след шестнадесет – ако е направен окончателен избор, те се превеждат в първия обителски свят и започват възхода си към Рая. Някои правят своя избор още преди тази възраст и се отправят в сферите за възход, но в обителските светове рядко се срещат деца под шестнадесет години, ако възрастта се определя по урантийските стандарти.

47:2.6 (532.4) Серафимите-хранители опекуноват над тези подрастващи в изпитателния приют на света за завършили точно така, както помагат и на смъртните на еволюционните планети, докато преданите спорнаги

помагат за удовлетворяване на техните физически нужди. Така тези деца растат в преходния свят чак до това време, когато правят своя окончателен избор.

^{47:2.7 (532.5)} Ако при завършване на материалния живот не е направен избор в полза на възхода или ако тези деца на времето еднозначно отхвърлят Хавона, то смъртта автоматически прекъсва техния изпитателен път. Такива случаи не се разглеждат от съд; никой не възкръсва след подобна повторна смърт. Те просто прекратяват съществуването си, сякаш никога не ги е имало.

^{47:2.8 (532.6)} Но ако изберат пътя на Райското съвършенство, тях незабавно ги подготвят за превода в първия обителски свят, където много от тях успяват да се присъединят отново към своите родители, стъпили на пътя за възход към Хавона. Преминавайки през Хавона и достигайки Божествата, тези спасени души със смъртен произход стават постоянни възходящи жители на Рая. Лишени от ценния и задължителен еволюционен опит в световите на своя смъртен произход, тези деца не се приемат в Корпуса за Завършили.

3. Първият Обителски Свят

^{47:3.1 (532.7)} В обителските светове възсъздадените смъртни възобновяват своя живот от този момент, когато ги е настигнала смъртта. Напускайки Урантия и пристигайки в първия обителски свят, вие ще забележите съществена промяна, но ако бяхте пристигнали от по-нормална и прогресивна сфера на времето, то едва ли щяхте да забележите измененията, с изключение на този факт, че ви

се е появило друго тяло: съдът от плът и кръв е останал назад, в света на вашия произход.

47:3.2 (532.8) Центърът на цялата дейност на първия обителски свят е възкресителната зала – огромен храм за възстановяване на личности. Тази гигантска постройка се състои от главните места за срещи на серафическите пазители на съдбата, Настройчиците на Съзнанието и архангелите на възкресението. Заедно с тези небесни същества при възкресяването на мъртвите вземат участие и Носителите на Живот.

47:3.3 (533.1) Копието от смъртния разум и активните матрици на паметта на създанията, преведени от материалния план в духовния, се намират в лично владение на освободените Настройчици на Съзнанието; преобразувани в духовна форма, тези фактори на разума, паметта и личността на създанието завинаги стават част от подобни Настройчици. Матриците на разума на създанията и пасивните потенциали на индивидуалността са заключени в моронтийната душа, поверена на серафическите пазители на съдбата. Именно повторното съединяване на поверената на серафима моронтийна душа с поверения на Наставника духовен разум възстановяват личността на създанието и представляват възкресение на съхранилото живота си спящо същество.

47:3.4 (533.2) Ако на преходна личност със смъртен произход не е съдено да бъде възстановена, духовните елементи на несъхранилото живота си смъртно създание завинаги ще останат съставна част от индивидуалния емпиричен опит на Наставника, пребивавал някога в такова същество.

47:3.5 (533.3) От Храма за Нов Живот излизат седем радиални крила – зали за възкресение на смъртните раси. Всяка от тези постройки е посветена на възсъздаването на една от седемте раси на времето. Във всяко от седемте крила се намират по сто хиляди отделни помещения за възкресяване. Тези крила завършват с кръгли зали за масово възсъздаване, които служат като помещения за пробуждане на един милион индивида едновременно. Тези зали са обкръжени от помещения за възсъздаване на личностите от смесените раси на обикновените постадамически светове. Независимо от метода, който може да се използва в индивидуалните светове на времето във връзка със специалните или периодически възкресения, реалното и съзнателно възстановяване на действителната и цялостна личност става във възкресителните зали на първия обителски свят. В продължение на цяла вечност вие ще си спомняте своите ярки впечатления в утрото на възкресението.

47:3.6 (533.4) От възкресителната зала ще попаднете в сектора на Мелхиседек, където се заселвате за постоянно жителство. След това ви се предоставят десет свободни дни. Вие можете безпрепятствено да обследвате околностите на своя нов дом и да се запознаете с програмата за най-близко бъдеще. Вие също така ще имате време, за да удовлетворите своето желание да се консултирате с архивите, да навестите своите любими и други земни приятели, които биха могли да се окажат в тези светове преди вас. След завършването на своя десетдневен период свободно време вие пристъпвате към втория етап на пътешествие към Рая, тъй като обителските

светове са истински подготовителни сфери, а не просто карантинни планети.

47:3.7 (533.5) В първия обителски свят (или друг, в случай на по-напреднал статут) вие ще възобновите своята интелектуална подготовка и духовно развитие именно от това ниво, на което са били прекъснати от смъртта. Между времето на планетарната смърт или преображението и възкресението в един от обителските светове смъртният човек не придобива абсолютно нищо, с изключение осъзнаването на факта за продължаването на живота. Тук вие ще започнете от това, на което сте се спрели там.

47:3.8 (533.6) Почти целият опит от първия обителски свят се заключава в поправяне на недостатъци. Съхранилите живота си смъртни, пребиваващи в тази първа от карантинните сфери, откриват такова количество и разнообразие дефекти в характера и недостатъци от смъртния опит на създанието, че основната дейност на този свят има за цел поправяне и отстраняване на тези разнообразни последствия от живота в плът в материалните еволюционни светове на времето и пространството.

47:3.9 (534.1) Пребиваването в обителски свят номер едно е насочено към развитие на съхранилите живота си смъртни поне до статута на постадамическия съден период в нормалните еволюционни светове. Разбира се, в духовен план учениците на обителските светове далеч превъзхождат подобно чисто човешко ниво на развитие.

47:3.10 (534.2) Ако вас не следва да ви оставят в обителски свят номер едно, то след изтичането на десет дни вие ще се потопите в съня за преобразуване и ще продължите във втория свят и всеки десет дни ще се придвижвате все по-нататък, докато не пристигнете в света на вашето назначение.

47:3.11 (534.3) Централната част на седемте главни кръга на администрацията на първия обителски свят заема храмът на Моронтийните Спътници – личните придружители на възходящите смъртни. Тези Спътници са потомци на Майчинския Дух на локалната вселена – в моронтийните светове на Сатания те са няколко милиона. Освен с груповите Спътници вие често ще общувате с преводачите, пазителите на постройките и ръководителите на екскурзии. И всички тези Спътници се намират в тясно сътрудничество с тези, които се занимават с развитието на личностните фактори на разума и духа във вашето моронтийно тяло.

47:3.12 (534.4) Когато започнете своя път в първия обителски свят, един Моронтиен Спътник бива прикрепен към група от хиляда възходящи смъртни, а с придвижването си през седемте обителски сфери техният брой ще расте. Тези прекрасни и разностранни същества са приветливи другари и обаятелни придружители. Те са в правото си да съпровождат индивидите или отбрани групи във всяка от сферите за преходна култура, в това число и на Спътниците на тези сфери. Тези моронтийни създания служат като екскурзоводи за всички възходящи смъртни и участват в прекарването на тяхната почивка. Те често

съпровождат групи от съхранили живота си смъртни при периодическите посещения на Йерусем и всеки път, намирайки се в Йерусем, вие можете да се отправяте в сектора за регистрация на столицата на системата и да се срещате с възходящи смъртни от всичките седем обителски свята, тъй като те свободно се преместват между своите обители и централния свят на системата.

4. Вторият Обителски Свят

^{47:4.1 (534.5)} Именно на тази сфера вие ставате по-пълноправен член на моронтийния живот. Тук се извършва постепенното формиране на различните моронтийни групи; започват да функционират работни групи и обществени организации, установяват се пропорциите на социалните обединения и прогресиращите смъртни се запознават с нови социални форми и механизми на управление.

^{47:4.2 (534.6)} Съхранилите живота си създания, слели се с Духа, се разполагат в тези обителски светове, в които и смъртните, слели се с Настройчика. Независимо от разликите, съществуващи в различните категории небесен живот, между тях съществуват дружески и братски отношения. Нито в един свят на пътя на възхода вие няма да се сблъскате с нещо, напомнящо човешката нетърпимост и дискриминация, присъщи на егоистичните кастови системи.

^{47:4.3 (534.7)} При възхода през обителските светове те все повече ще се напълват с моронтийната дейност на съхранилите се прогресиращи създания. Придвижвайки се

напред, вие ще разпознавате в обителските светове все нови и нови черти на Йерусем. Стъкленото море се появява във втория обителски свят.

^{47:4.4 (534.8)} Всяко поредно придвижване от един обителски свят в друг е свързано с придобиването на отново изготвяно и съответно приспособено моронтийно тяло. Вие заспivate при серафическия пренос и се пробуждате във възкресителните зали, придобивайки ново, но неразвито тяло. Това напомня вашето първоначално пристигане в обителски свят номер едно, с изключение на това, че Настройчикът на Съзнанието не ви напуска в течение на съня на преноса между обителските светове. След първото пристигане от еволюционните светове в изначалния обителски свят вашата личност остава незасегната.

^{47:4.5 (535.1)} Паметта на Настройчика остава напълно непокътната в течение на вашия възход в моронтийния живот. Умствените асоциации, които са имали чисто животински произход и са били напълно материални, по естествен начин загиват заедно с физическия мозък, но всичко ценно във вашия интелектуален живот, а също и всичко, което има значение за съхранение на живота, става неотменима част от Настройчика и се съхранява в личната памет в течение на целия възход. Във вашето съзнание ще се съхранява целият ценен опит при преместване от един обителски свят в друг и от една част на вселената в друга — чак до Рая.

^{47:4.6 (535.2)} Макар че притежавате моронтийно тяло, във всеки от тези светове вие продължавате да ядете, да пиете и да си

почивате. Вие приемате моронтийния тип храна от царство на живата енергия, неизвестно в материалните светове. Както храната, така и водата напълно се усвояват от моронтийното тяло без отделяне на отпадъци. Помислете: първият обителски свят е в значителна степен материална сфера, ранен стадий на моронтиен режим. Вие все още съхранявате човешка същност и не сте се отдалечили от ограничените възгледи на смъртния живот, но във всеки свят отбелязвате определен прогрес. С всяка нова сфера ставате все по-малко материални, по-интелектуални и малко по-духовни. Най-големият духовен прогрес се извършва в последните три от тези седем последователни светове.

^{47:4.7 (535.3)} Биологическите недостатъци в основни линии се поправят в първия обителски свят. Дефектите в планетарния опит, отнасящи се към половия живот, семейните отношения и родителските функции, или се отстраняват, или се отлагат за в бъдеще – за поправяне в семействата на Материалните Синове в Йерусем.

^{47:4.8 (535.4)} Спецификата на втория обителски свят е отстраняване на всички аспекти на интелектуалните противоречия и излекуване на всякакви прояви на дисхармония на разума. Тук се извършва задълбочено изучаване на смисъла на моронтийните мота, започнато в първия обителски свят. Нивото на развитие на създанията във втория обителски свят е съпоставимо с интелектуалния статут на идеалния еволюционен свят в епохата след пришествието на Сина-Арбитър.

5. Третият Обителски Свят

47:5.1 (535.5) Третият свят е резиденцията на Учителите на Обителските Светове. Макар че те действат на всичките седем обителски сфери, в третия свят – в центъра на кръгообразно разположени училища – се намира тяхната групова резиденция. Милиони такива възпитатели съществуват в обителските светове и в моронтийните светове на по-високо ниво. Тези високоразвити и прославени херувими служат като моронтийни учители в продължение на целия път от обителски светове до завършващия етап на подготовка на възходящи създания в локалната вселена. Те ще бъдат едни от последните, които нежно ще се простят с вас, когато времето за сбогуване настъпи – времето, когато казвате “довиждане” поне за няколко епохи на вашата родна вселена, когато бъдете готови за серафически пренос в приемните светове на малкия сектор на свръхвселената.

47:5.2 (535.6) Намирайки се в първия обителски свят, вие се ползвате с правото на посещение на първия преходен свят – центъра за завършили и изпитателния приют на системата, в който се възпитават неразвилите се еволюционни деца. Пристигайки във втория обителски свят, вие получавате разрешение за периодични посещения на втория преходен свят, в който се намира обслужващият цялата Сатания център на моронтийните наблюдатели и училища за подготовката на различни моронтийн и категории. Когато пристигнете в третия обителски свят, вие веднага получавате разрешение за посещение на третата преходна сфера – резиденцията на ангелските категории и местонахождението на техните различни системни подготвителни училища. Посещенията

на Йерусем, извършени от този свят, донасят все по-голяма полза на еволюиращите смъртни и представляват за тях все по-голям интерес.

^{47:5.3 (536.1)} Третият обителски свят е сфера на огромни лични и социални достижения за всички, които до освобождаването от плът в световите на смъртния си произход не са натрупали опит, равностоеен на опита, придобиван в тези кръгове за култура. На тази сфера започва по-позитивна образователна работа. Подготовката в първите два обителски свята основно е свързана с поправянето на недостатъци – негативна в този смисъл, че е насочена към допълване на опита от живота в плът. Тук, в третия обителски свят, съхранилите живота си създания действително започват да усвояват прогресивната моронтийна култура. Основната цел на тази подготовка е подобряване на разбирането на взаимовръзката с моронтийните мота и смъртната логика, координация на моронтийните мота и човешката философия. Съхранилите живота си смъртни започват на практика да постигат истинската метафизика. Такова обучение е действително въведение в разумното постижение на космическите значения и вселенските взаимовръзки. По своя характер културата на третия обителски свят съответства на епохата, настъпваща на нормална обитаема планета след пришествието на посвещенчески Син.

6. Четвъртият Обителски Свят

^{47:6.1 (536.2)} Пристигайки в четвъртия обителски свят, вие вече уверено стъпвате по моронтийния път; изходното материално съществуване е останало далеч назад. Сега на

вас ви се разрешава да посещавате преходен свят номер четири, където се запознавате с резиденцията и училищата на свръхангелите, включително Ярките Вечерни Звезди. Благодарение на добрата помощ на тези свръхангели от четвъртия преходен свят моронтийните посетители получават възможност да се сближат с различни категории Божии Синове при периодичните посещения на Йерусем, доколкото прогресиращите смъртни, нееднократно посещаващи столичния свят, биват допускани във все нови сектори на столицата. Новото великолепие все по-пълно се разкрива пред разширяващото се съзнание на тези възходящи създания.

47:6.2 (536.3) В четвъртия обителски свят всеки възходящ смъртен си намира по-подходящо място в занятията на своята група и дейността на своя клас моронтиен живот. Тук възходящите създания започват повече да ценят далечната връзка и другите аспекти на културата и прогреса на локалната вселена.

47:6.3 (536.4) Именно в процеса на подготовка в четвъртия свят възходящите смъртни за пръв път по-истински се запознават с изискванията и радостите на истинския социален живот на моронтийните създания. Такъв опит действително е нов за еволюционните същества, тъй като те участват в груповата дейност, която не се основава на възвеличаване на собственото „аз“ или на егоистичното подчинение на други. Въвежда се нов обществен порядък, в основата на който са отзивчивостта и доброжелателността, присъщи на взаимното уважение, алтруистичната любов на взаимното служене и

всепоглъщащия стремеж към общото и висше предназначение – боготворящото, божествено съвършенство на Рая. Всички възходящи създания започват да осъзнават в себе си стремежа към познанието, разкриването, търсенето и откриването на Бога.

^{47:6.4 (536.5)} Интелектуалната и социална култура на четвъртия обителски свят е сравнима с умствения и обществен живот в епохата, настъпваща след пришествието на Сина-Учител на планетите с нормално еволюционно развитие. Духовният статут на този свят значително изпреварва съответния съден период на смъртните.

7. Петият Обителски Свят

^{47:7.1 (537.1)} Преносът в петия обителски свят представлява огромна крачка напред в живота на моронтийния прогресиращ. Опитът, придобиван в този свят, позволява да се получи истинска предварителна представа за йерусемския живот. Тук вие започвате да осъзнавате висшето назначение на лоялните еволюционни светове, достигащи този стадий на развитие в хода на естествената планетарна еволюция. Културата на този обителски свят в общи черти съответства на ранния период от ерата на светлината и живота на планетите с нормално еволюционно развитие. Оттук трябва да бъде понятно защо висококултурните и развити типове същества, срещащи се понякога в тези прогресивни еволюционни светове, се освобождават от преминаване през една или няколко, а понякога и през всичките обителски сфери.

47:7.2 (537.2) Научавайки езика на локалната вселена в четвъртия обителски свят, вие посвещавате сега повече време за усъвършенстване на уверския език, за да може към момента на пристигане в Йерусем и получаване статута на постоянно преживяване да владете и двата езика. Вече в столицата на системата всички възходящи смъртни владеят два езика, които използват в продължение на целия път чак до Хавона. Всичко, което е необходимо по-нататък, е разширяване на своя речников запас по езика на свръхвселената, при което за заселване в Рая се изисква допълнителното му разширяване.

47:7.3 (537.3) След пристигането в петия обителски свят странстващият получава разрешение да посещава съответния преходен свят – резиденцията на Синовете. Тук възходящият смъртен отблизо се запознава с различните групи на божествено синовство. Вече е слушал за тези възвишени същества и се е срещал с тях в Йерусем, но едва сега истински се запознава с тях.

47:7.4 (537.4) В петия обителски свят започвате да се запознавате с образователните светове на съзвездието. Тук се срещате с първите преподаватели, които започват да ви подготвят за предстоящото пребиваване в съзвездието. Тази подготовка продължава в шестия и седмия светове, а последните детайли се уточняват в йерусемския сектор на възходящи смъртни.

47:7.5 (537.5) В петия обителски свят става раждането на истинското космическо съзнание. Вие се прониквате от съзнанието на вселената. Това наистина е време на разширяване на хоризонтите. Разширеният разум на

възходящите смъртни започва да се досеща за грандиозната, величествена, небесна и божествена цел, която очаква всички тези, които извършат постепенния възход към Рая – възход колкото трудоемък, толкова радостен и благодатен. Обикновено приблизително по това време възходящият смъртен започва с истинско емпирично въодушевление да се стреми към Хавона. Обучението вече е доброволно, алтруистичното служене – естествено, поклонението – непроизволно. Извършва се установяване на истински моронтиен характер, формира се истинско моронтийно създание.

8. Шестият Обителски Свят

^{47:8.1 (537.6)} Пребиваващите в този свят създания са в правото си да посещават шестия преходен свят, където придобиват нови знания за висшите духове на свръхвселената, макар че те са неспособни да видят много от тези небесни същества. Тук те също така получават своите първи уроци, бъдещия духовен път, който започва веднага след завършването на моронтийната подготовка в локалната вселена.

^{47:8.2 (537.7)} Помощникът на Властелина на Системата често посещава този свят; тук се дава началният курс по управление на вселената и се провеждат първите занятия, обхващащи делата на цялата вселена.

^{47:8.3 (538.1)} За възходящите създания настъпва великолепно епоха, в течение на която обикновено се извършва пълно сливане на човешкия разум и божествения Настройчик. Потенциално такова сливане е могло да настъпи и по-рано,

но нерядко става така, че истинска, пълноценна тъждественост се достига само в течение на пребиваването в петия или даже шестия обителски свят.

47:8.4 (538.2) Съединяването на формиращите се безсмъртни души с вечния и божествен Настройчик се ознаменува с това, че серафимът призовава старшия свръхангел при възкресяването на смъртните и регистриращия архангел при тези, които ги съдят на третия ден; и след това, в присъствието на моронтийните партньори на съхранилия живота си смъртен, тези пратеници произнасят своите слова: „Ето моя възлюбен син, към когото аз проявявам благоволение.“ Тази проста церемония означава встъпването на възходящия смъртен на вечния път на Райското служене.

47:8.5 (538.3) Веднага след потвърждаване на сливането с Настройчика новото моронтийно същество за пръв път застава пред своите другари с ново име и получава четиридесет дни за духовен отдых от всички ежедневни грижи, за да може в уединение да избере един от възможните пътища за възход към Хавона и да се спре на един от методите за достигане на Рая.

47:8.6 (538.4) Тези блестящи същества остават повече или по-малко материални създания; те са далеч от нивото на истинския дух; от духовна гледна точка те повече напомнят свръхматериални същества и все още се намират по-долу от ангелите. Но те действително стават чудесни създания.

^{47:8.7 (538.5)} Статутът, придобиван от учениците по духовния Път в обителските светове в шестия свят е сравним с възвишеното състояние, характерно за тези еволюционни светове, които по естествен начин са преминали началния стадий на светлината и живота. В този обителски свят се достига високо ниво на развитие на обществото. Успоредно с възхода през обителските светове все по-къса става вашата материална сянка. Вие се превръщате във все по-възхитително същество, оставяйки назад грубите рудименти на планетарния животински произход. „Преминаването през велики страдания“ прави прославените смъртни много добри и отзивчиви, много благожелателни и търпеливи.

9. Седмият Обителски Свят

^{47:9.1 (538.6)} Опитът, придобит в тази сфера, е венецът на първоначалния следсмъртен път. Тук вие получавате наставления от много учители, всеки от които ви готви за живота в Йерусем. Всички видими отличителни белези на смъртни, пристигнали от изолирани и изоставаци в своето развитие сфери, от съхранили живота си създания от по-прогресивни и просветлени светове, практически напълно се изтриват в течение на пребиваването в седмия обителски свят. Тук вас ще ви очистят от всички остатъчни проявления на неблагоприятна наследственост, нездравео обкръжение и недуховни планетарни тенденции. Ще бъдат изтрети и последните следи от „белега на звяра“.

^{47:9.2 (538.7)} Намирайки се в седмия обителски свят, вие се ползвате с правото на посещения на седмия преходен свят – света на Всеобщия Баща. Оттук започва новото и по-

духовно поклонение на невидимия Баща – обичай, който вие все по-често ще следвате през цялото продължение на дългия възходящ път. В този свят на преходна култура вие ще откриете храма на Отеца, но самия Отец няма да видите.

47:9.3 (538.8) Започва формирането на класовете, на които предстои да държат изпит за превеждане в Йерусем. От свят в свят вие сте преминавали като индивиди; сега се готвите за изпращане в Йерусем на групи, макар че в определени предели всеки възходящ смъртен е в правото си да се задържи в седмия обителски свят, за да даде възможност на изоставащия член на неговата земна или обителска работна група да го догони.

47:9.4 (539.1) Персоналът на седмия свят се събира на стъкленото море, за да присъства при вашето изпращане в Йерусем със статут на постоянен жител на столичния свят. Вие вече сте можели да ходите в Йерусем стотици или хиляди пъти, но винаги като гост; никога преди не сте тръгвали към столицата на системата в състава на група от свои приятели, които завинаги се прощават с обителския етап от пътя на възходящите смъртни. Скоро вас ще ви приветстват на приемното поле на столичния свят като жители на Йерусем.

47:9.5 (539.2) Вие с огромно наслаждение ще преминете през седемте свята за дематериализация – истински сфери за освобождаване от статута на смъртен. В първия обителски свят вие още в значителна степен сте човек, представлявайки смъртно същество, лишено от материално тяло, човешки разум, заключен в

моронтийната форма – материално тяло на моронтийния свят, вместо смъртна обител от плът и кръв. Окончателно преминавате от смъртно състояние в безсмъртно при сливане с Настройчика, а към времето на завършване на Йерусемския път вие ще станете пълноценно моронтийно същество.

10. Гражданство в Йерусем

^{47:10.1 (539.3)} Приемът на нов клас випускници в обителските светове служи като знак за целия Йерусем: всички негови обитатели се събират, за да приветстват новите жители. Даже спорнагите се радват на пристигането на тези удържали победа възходящи създания с еволюционен произход – на тези, които са преминали своя планетарен път и са завършили възхода си в обителските светове. Само физическите регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия отсъстват от тези празнества.

^{47:10.2 (539.4)} Йоан Богослов разказа за своето видение – пристигането на клас възходящи смъртни от седмия обителски свят на първото небе във възхитителния Йерусем: „И видях нещо, подобно на стъклено море, смесено с огън; и видях удържалите победа над звяра, който беше изначално в тях, и над изображението му, съхранило се във всички обителски светове, и накрая, над последния белег и следа; те стояха на това стъклено море, държаха гусли Божии и пееха песен за освобождаването от смъртния страх и смъртта.“ (Във всички тези светове съществува усъвършенствана пространствена връзка; способност за повсеместен прием на пространствените съобщения се осигурява посредством „Божиите гусли“ –

моронтийното приспособление, компенсиращо невъзможността за непосредствена настройка на неразвятия моронтиен сензорен механизъм за приемане на пространствени съобщения.)

47:10.3 (539.5) Апостол Павел също е имал представа за корпуса възходящи жители – усъвършенстващи се смъртни на Йерусем, тъй като е написал: „Вие сте дошли до планината Сион, в града на Бога живия, небесния Йерусалим, при безбройно множество ангели, при великата асамблея на Михаил и при духовете на праведниците, постигнали съвършенство.“

47:10.4 (539.6) След придобиването на статут на постоянно живеещ в столицата на системата смъртните вече няма да изпитват нови буквални възкресения. Моронтийната форма, предоставена при завършване на обителския път, е такава, която да ви позволи да преминете през целия опит на локалната вселена. От време на време ще се правят някои изменения, но вие ще съхраните същата форма чак до прощаването си с локалната вселена, когато – ставайки духове от първа степен, ще бъдете готови за пренос в свръхвселенските светове за възходяща култура и духовна подготовка.

47:10.5 (540.1) Седем пъти тези смъртни, които преминават всички обителски светове, се потопяват в преобразяващ сън и се пробуждат при възкресение. Последната възкресителна зала – завършваща покоя на пробуждането, е останала в миналото, в седмия обителски свят. Отсега видоизменението на формата няма да води до

необходимост от изгубване на съзнанието или от нарушаване непрекъснатостта на личната памет.

47:10.6 (540.2) Смъртната личност, зародила се в еволюционните светове и поместена в съд от плът, снабдена с Тайнствен Наблюдател и Духа на Истината, става напълно мобилизирана, претворена и обединена, едва след като такъв жител на Йерусем получи разрешение да се отправи на Едемия и бъде провъзгласен за истински член на моронтийния корпус на Небадон – за безсмъртно, сляло се с Настройчика и възходящо към Рая същество, за личност с моронтиен статут, за истинско дете на Всевишните.

47:10.7 (540.3) Материалната смърт представлява метод за освобождаване от живота в плът; и обителският опит на последователно еволюиращия живот в седемте свята за коригираща подготовка и културно възпитание представлява въвеждане на спасените смъртни на моронтийния път – преходния период, отделящ еволюционното и материално съществуване от по-високото духовно постижение на възходящите създания на времето, на които е съдено да достигнат вратата на вечността.

47:10.8 (540.4) [Подготвено от Ярка Вечерна Звезда.]

Документ 48. Моронтийният живот

48:0.1 (541.1) БОГОВЕТЕ не могат – или поне не го правят – да превърнат едно недодялано животинско създание в съвършен дух с помощта на някакъв тайнствен акт на съзидателно вълшебство. Когато Създателите желаят

появата на съвършени същества, те ги сътворяват такива изначално и непосредствено, но никога не превръщат създанията с материален и животински произход във въплъщение на съвършенството с една стъпка.

48:0.2 (541.2) Преманаващият през различни етапи в локалната вселена моронтиен живот е единствената възможност на материалните смъртни да се приближат към света на духа. Що за вълшебство може да се таи в смъртта – естественото разлагане на материалното тяло, за да може толкова проста крачка моментално да превръща смъртния и материален разум в безсмъртен и съвършен дух? Подобни възгледи са не повече от невежи предразсъдъци и красиви небивалици.

48:0.3 (541.3) Моронтийният преход винаги отделя смъртното състояние от последващия духовен статут на съхранилите се хора. Това промеждутъчно състояние при прогреса във вселената съществено се отличава в различните локални творения, но в това, което се отнася до предназначението и целите, всички те си приличат едно на друго. Устройството на обителските и висшите моронтийни светове на Небадон е напълно типично за преходните моронтийни режими в тази част на Орвонтон.

1. Моронтийните материали

48:1.1 (541.4) Моронтийните светове са тези сфери, които съединяват материалния и духовния етапи на съществуване на създанията на нивото на локалната вселена. Моронтийният живот е бил известен на Урантия от ранните дни на Планетарния Принц. От време на време на смъртните са им разказвали за това преходно състояние,

изкривената представа за което е намерила отражение в съвременните религии.

48:1.2 (541.5) Моронтийните сфери са преходни етапи от възхода на смъртните през светове на прогреса в локалната вселена. Само седемте свята, окръжаващи в локалните системи сферите за завършилите, са наречени обителски светове, но всичките петдесет и шест преходни обители на системи – съвместно с по-висшите сфери, които са разположени около съзвездията и столиците на вселената – се наричат моронтийни светове. По своята физическа красота и моронтийно великолепие тези творения напомнят столичните сфери на локалната вселена.

48:1.3 (541.6) Всички тези светове представляват архитектурни сфери, съдържащи точно двойно повече елементи, отколкото еволюционните светове. Такива специално създадени светове, в които има сто физически елемента, не само изобилстват с тежки метали и кристали, но също така съдържат и точно сто форми на уникална организация на енергията, наречени *моронтийни материали*. Главните Физически Регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия са способни така да изменят въртенето на изначалните единици материя и едновременно с това така да преобразуват тези енергийни асоциации, че да се образува тази нова субстанция.

48:1.4 (542.1) Ранният моронтиен живот в локалните системи много напомня вашия сегашен материален свят, ставайки по-малко физически и по-истински моронтиен в образователните светове на съзвездието. А с

приближаването към сферите на Салвингтон вие се издигате на все нови и нови духовни нива.

48:1.5 (542.2) Благодарение на своята способност да съединяват материалните и духовните енергии Управляващите Моронтийната Енергия създават моронтийна форма на материализация, която е възприемчива към привнасянето на управляващия дух. Докато преминете през моронтийния живот в Небадон, все същите търпеливи и умели Управляващи Моронтийната Енергия последователно ще ви осигурят с 570 моронтийни тела, на всяко от които съответства пореден стадий от вашата последователна трансформация. От времето, когато напуснете материалните светове, до превръщането ви в дух първи стадий в Салвингтон вие претърпявате точно 570 отделни моронтийни превръщания, все повече повишаващи вашия статут. От тях осем стават в системата, седемдесет и едно – в съзвездието, и 491 – в сферите на Салвингтон.

48:1.6 (542.3) В течение на живота в плът божественият дух прониква във вас почти както странична субстанция – посветеният на Всеобщия Баща дух фактически се овладява от човека. Но в моронтийния живот духът ще стане истинска част от вашата личност и в продължение на 570 последователни трансформации вие ще извършите възход от материалното към духовното състояние на живота си като създание.

48:1.7 (542.4) Павел е знаел за съществуването на моронтийните светове и за реалностите на моронтийните материали, защото е писал: „Имат на небесата градивен материал по-

добър и непреходен.“ И тези моронтийни материали са реални, буквални, именно както в „града с основи, архитект и строител на който е Бог“. И всяка от тези възхитителни сфери е „една по-добра страна, тоест страна небесна“.

2. Управляващите моронтийната енергия

48:2.1 (542.5) Тези уникални същества контролират само дейността, която е свързана със съответната комбинация от духовни и физически или полуматериални енергии. Техният труд е изцяло посветен на осигуряването на моронтийния прогрес. Това се изразява не толкова в опека над смъртните по време на придобиването на преходния им опит, колкото в това, че те осигуряват прогресиращите моронтийни създания с преходно обкръжение. Те са каналите на моронтийната сила, която поддържа и захранва с енергия моронтийните фази на преходните светове.

48:2.2 (542.6) Управляващите Моронтийната Енергия са потомци на Майчинския Дух на локалната вселена. Всички те принадлежат примерно към един и същи тип, макар че леко се отличават по своята природа в различните локални творения. Те са създадени за изпълнение на специфични функции и не им е необходима подготовка за изпълнение на техните задължения.

48:2.3 (542.7) Управляващите Моронтийната Енергия се създават едновременно с пристигането на първия съхранил се смъртен в един от първите обителски светове на

локалната вселена. Те се създават на групи по хиляда същества и се класифицират по следния начин:

48:2.4 (542.8) 1. Регулатори на кръгове – 400.

48:2.5 (542.9) 2. Координатори на системи – 200.

48:2.6 (542.10) 3. Планетарни опекуни – 100.

48:2.7 (543.1) 4. Универсални регулатори – 100.

48:2.8 (543.2) 5. Стабилизатори на връзки – 100.

48:2.9 (543.3) 6. Селективни групиращи – 50.

48:2.10 (543.4) 7. Спомагателни регистратори – 50.

48:2.11 (543.5) Управляващите енергията винаги служат в своята родна вселена. Те се ръководят изключително от съвместната духовна дейност на Вселенския Син и Вселенския Дух, разполагайки в останалото с правото на пълно самоуправление. Те имат свои резиденции във всички първи обителски светове на системата, където се трудят в тясна връзка както с физическите регулатори, така и със серафимите, но в това, което се отнася до проявлението на енергията и използването на духа, те действат в своя собствен свят.

48:2.12 (543.6) Понякога, като временни попечители, те също така се проявяват във връзка със свръхматериалните явления в еволюционните светове. Но те рядко служат на обитаеми планети; не се трудят те и във висшите подготвителни светове на свръхвселената, тъй като преди

всичко са посветени на преходния режим на моронтийния прогрес в локалните вселени.

48:2.13 (543.7) 1. *Регулатори на кръгове.* Тези уникални същества координират физическата и духовна енергия и регулират нейното протичане по разделни канали на моронтийните сфери. Всеки такъв контур е предвиден за една планета – ограничен до един свят. Допълвайки физическите и духовни контури на преходните светове, моронтийните контури се отличават както от едните, така и от другите – изискват се усилията на един милион регулатори, за да се осигури енергия даже за такава система обителски светове, каквато е Сатания.

48:2.14 (543.8) Регулаторите на кръгове инициират такива изменения в материалните енергии, които ги подчиняват на управлението и регулацията на техните партньори. Тези същества са не само регулатори на кръгове, но и енергийни генератори на моронтия. Както динамото очевидно генерира електричество от атмосферата, така и тези живи моронтийни динама изглежда превръщат вездесъщите енергии на пространството в такива материали, които се използват от управляващите моронтийната енергия за създаване на телата и за осигуряване на жизнената дейност на възходящите създания.

48:2.15 (543.9) 2. *Координатори на системи.* Доколкото във всеки моронтиен свят има свой тип моронтийна енергия, на хората е изключително трудно да си представят тези сфери. Но във всяка поредна преходна сфера смъртните ще забелязват последователно изменение на растителния живот, а също така и всичко, което се отнася към

моронтийното съществуване – в съответствие с все по-голямата духовност на съхранилото се възходящо създание. Вследствие на такава индивидуализация на енергийните системи на всеки свят действията на координаторите са насочени към съгласуване и съединение на различни енергийни системи в работещо единно цяло, предназначено за обединените сфери на всяка отделна група.

48:2.16 (543.10) С придвижването от един моронтиен свят към друг възходящите смъртни извършват постепенен прогрес от физическия свят към духовния; с това се определя необходимостта от възходяща последователност на моронтийните сфери и възходяща градация на моронтийните форми.

48:2.17 (543.11) Когато възходящите създания на обителските светове преминават на сфера с по-висока степен, транспортният серафим ги доставя до посрещащите ги координатори на системи в света с по-високата степен. Тук – в уникалните храмове, са разположени в центъра седемдесет лъчеобразни крила с преходни покои, напомнящи намиращите се в изначалния свят възкресителни зали за смъртните със земен произход – координаторите на системи правят изкусни манипулации, като осъществяват необходимите изменения на формата на създанията. За изпълнение на тези начални изменения на моронтийната форма отиват около седем дни от стандартното време.

48:2.18 (544.1) 3. *Планетарни опекуни.* В плана на моронтийните дела всеки моронтиен свят – от обителските сфери до

столиците на вселената – се намира под опеката на седемдесет опекуни. Те образуват локален планетарен съвет, притежаващ висша моронтийна власт. Този съвет предоставя на всички възходящи същества, пристигащи в тези сфери, материал за създаването на моронтийни форми и упълномощава такива изменения на форми, които позволяват на възходящото същество да премине на следващата сфера. След преминаването на обителските светове вие ще преминавате от една фаза на моронтиен живот в друга без загуба на съзнание; безсъзнателно състояние съпровожда само ранните превръщания и по-късните преходи от една вселена в друга, а също от Хавона в Рая.

48:2.19 (544.2) 4. *Универсални регулатори.* Едно такова във висша степен механично същество винаги се намира в центъра на всяка административна единица на моронтийния свят. Универсалният регулатор реагира на въздействието на физически, духовни и моронтийни енергии и ги използва за изпълнение на своите функции. С такова същество винаги са свързани два координатора на системи, четири регулатора на контури, планетарен опекун, стабилизатор на връзки и/или един спомагателен регистратор или селективен групиращ.

48:2.20 (544.3) 5. *Стабилизатори на връзки.* Тези същества са регулатори на моронтийната енергия в съвкупност с физическите и духовни сили на света. Те осигуряват превръщането на моронтийната енергия в моронтиен материал. Цялата моронтийна структура на съществуване зависи от стабилизаторите. Те забавят оборотите на

енергията до това състояние, при което е възможна появата на физически форми. Но аз не разполагам с езикови средства, с помощта на които бих могъл да сравня или опиша действията на такива същества. Те са съвършено недостъпни за човешкото въображение.

48:2.21 (544.4) *6. Селективни групиращи.* С придвижването от един тип или фаза на моронтийния свят към друг вас трябва отново да ви приспособяват, да ви настройват на по-високо състояние. С това се занимават селективните групиращи, последователно позволяващи ви да съхранявате синхронност с моронтийния живот.

48:2.22 (544.5) Макар основните моронтийни форми на живот и вещество да са идентични по цялото протежение от първия обителски свят до последната преходна сфера на вселената, съществува постепенен функционален преход от материалното към духовното. Вашето приспособяване към това принципно единно, но последователно развиващо се и одухотворяемо творение се осъществява за сметка на такава селективна настройка. Тази регулировка на личностния механизъм е равносилна на ново творение, макар че вие съхранявате предишната си моронтийна форма.

48:2.23 (544.6) Вие можете нееднократно да бъдете проверявани от тези инспектори и щом се открие необходимият духовен прогрес, те с радост ще ви утвърдят в по-съвършен статут. Такива последователни изменения се проявяват във видоизменени реакции на моронтийното обкръжение, например, изменена потребност от хранене, а и в много други лични навици.

48:2.24 (544.7) Освен това селективните групиращи оказват огромна помощ при формирането на групи моронтийни личности за обучение, преподаване и други цели. Те притежават природния дар да посочват тези, които са способни по най-добрия начин да действат в условия на временно сътрудничество.

48:2.25 (544.8) *7. Спомагателни регистратори.* Моронтийният свят притежава собствени регистратори, които заедно с духовните архивариуси осъществяват контрол и съхранение на архивната и друга информация, присъща на моронтийните творения. Моронтийните архиви са достъпни за всички категории личности.

48:2.26 (545.1) Всички преходни моронтийни сфери също са достъпни и за материални, и за духовни същества. Като моронтийни прогресори вие ще запазите пълна връзка с материалния свят и материалните личности и едновременно все по-добре ще виждате духовни същества и все по-активно ще общувате с тях и към времето на прощаване с моронтийния режим ще се запознаете с всички категории духове, с изключение на някои висши типове – такива като Единичните Посланици.

3. Моронтийните спътници

48:3.1 (545.2) Това войнство на обителските и моронтийни светове е представено от потомците на Майчинския Дух на локалната вселена. От век на век те се създават на групи от по сто хиляди и понастоящем в Небадон има повече от седемдесет милиарда от тези уникални същества.

48:3.2 (545.3) Моронтийните Спътници преминават подготовка под ръководството на Мелхиседек на специална планета близо до Салвингтон; те не се обучават в централните училища на Мелхиседек. Тяхната служба обхваща широк кръг сфери – от първите обителски светове на системите до висшите образователни сфери на Салвингтон, но тези същества рядко се срещат на обитаеми планети. Те служат под общото ръководство на Божиите Синове, непосредствено подчинявайки се на Мелхиседек.

48:3.3 (545.4) В една локална вселена има десет хиляди резиденции на Моронтийни Спътници – по една във всеки от първите обителски светове на локалните системи. Тази категория се ползва от правото на почти пълно самоуправление и като цяло представлява група разумни и предани същества; но известни са случаи, когато вследствие прискърбни метежи на небесни същества те са се отклонявали от пътя на истината. Хиляди от тези полезни създания са били загубени в течение на бунта на Луцифер в Сатания. Понастоящем вашата локална система разполага с пълна квота от такива същества, при което едва неотдавна са били попълнени загубите, предизвикани от бунта на Луцифер.

48:3.4 (545.5) Съществуват два различни типа Моронтийни Спътници – активен и пасивен, но в останалото те притежават еднакъв статут. Те не са полови създания, но проявяват трогателно прекрасно чувство по отношение един към друг. И макар че в материален (човешки) смисъл тях едва ли можем да ги наречем ваши другари, в йерархиите на създадените същества те са крайно близки

до човешките раси. Най-близки до вас са промеждутъчните създания на световете; следват моронтийните херувими и след тях – Моронтийните Спътници.

48:3.5 (545.6) Тези спътници са трогателно нежни и очарователно общителни същества. Те притежават ярко изразени личности и, срещайки ги в обителските светове и научавайки се да ги познавате като клас, вие бързо ще започнете да различавате техните индивидуални черти. Всички смъртни си приличат един на друг и в същото време всеки от вас притежава характерна и узнаваема личност.

48:3.6 (545.7) Някаква представа за характера на труда на тези Моронтийни Спътници може да се получи от следната класификация на тяхната дейност в локалната система:

48:3.7 (545.8) 1. *Хранителите на странстващите* не получават специални задачи в своето общуване с моронтийните прогресори. Тези спътници са отговорни за целия моронтиен път и затова координират дейността на всички останали моронтийни и преходни помощници.

48:3.8 (546.1) 2. *Спътници, посрещащи странстващите, и свободни компаньони.* Към тази група се отнасят съществата, в чието общество се оказват новопристигналите в обителските светове. Един от тях задължително ще ви посрещне при пробуждането ви от първия преходен сън на времето в изначалния обителски свят – възкресението в моронтийния живот след смъртта в плът. Започвайки от официалното приветствие при

пробуждането ви и чак до този ден, когато вие напуснете локалната вселена като дух първа степен, тези Моронтийни Спътници неизменно ще бъдат редом с вас.

48:3.9 (546.1) Спътниците не се прикрепват към индивидите за постоянно. Случва се и така, че няколко спътника се сменят един друг в течение на пребиваването на възходящия смъртен в един от обителските или по-висши светове, и обратно – случва се така, че възходящото създание задълго остава без спътник. Всичко зависи от необходимостта от спътници и от тяхното наличие.

48:3.10 (546.1) 3. *Приемащи небесните посетители.* Тези милосърдни създания развличат свръхчовешките групи от стажанти и други небесни същества, намиращи се в преходните светове. На вас ще ви бъдат предоставени всички възможности да пътешествате в пределите на всяка емпирично достигната сфера. Посетителите се допускат на всички обитаеми планети – даже на тези, които се намират в изолация.

48:3.11 (546.1) 4. *Координатори и управляващи връзката.* Тези спътници са призвани да подпомагат моронтийното общуване и да предотвратяват объркването. Те са наставниците в областта на общественото поведение и моронтийния прогрес, организиращи класове и други групови дейности на възходящите смъртни. В разпореждане на тези същества има обширни области, където те събират своите ученици. От време на време те поръчват необходимото оформление за своите програми при небесните творци и управляващите реверсията. С вашето придвижване напред вие ще установите близки

отношения с тези спътници и много ще се привържете към двете групи. Случаят ще реши дали ще имате работа с активен или с пасивен тип спътник.

48:3.12 (546.1) *5. Устни и писмени преводачи.* На ранния етап от моронтийния път вие често ще прибегвате към помощта на устни и писмени преводачи. Тези лингвисти на сферите владеят всички езици на локалната вселена. Усвояването на нови езици няма да бъде автоматично: вие ще учите езиците до голяма степен така, както правите това в своя свят, и тези блестящи същества ще ви преподават езици.

48:3.13 (546.1) Първият език, който ви предстои да усвоите в обителските светове, ще стане езикът на Сатания, а след него – езикът на Небадон. В периода за обучение на тези нови езици Моронтийните Спътници ще бъдат ваши умели и търпеливи преводачи. Никога, в нито един от тези светове вие няма да срещнете посетител, за разговора с когото да не можете да се възползвате от преводаческите услуги на един от Моронтийните Спътници.

48:3.14 (546.1) *6. Ръководители на екскурзии и реверсия.* Тези спътници ще ви съпровождат в течение на по-продължителните пътешествия в столичната сфера и окръжаващите светове за преходна култура. Те планират, съпровождат и контролират всички подобни индивидуални и групови екскурзии в системните светове за образование и култура.

48:3.15 (546.1) *7. Пазители на региони и постройки.* Материалните и моронтийни структури също стават все по-съвършени и великолепни с вашето придвижване в

моронтийните сфери. Както индивидуално, така и в групи ви се позволява да внасяте някои изменения в обителите, предназначени като резиденции за пребиваване в различните обителски светове. Много видове дейности в тези сфери стават в открити, оградени места, имащи формата на разнообразни кръгове, квадрати и триъгълници. Повечето структури на обителските светове нямат покриви, представлявайки ограждения, великолепно изпълнени и изискано украсени съоръжения. Климатичните и други физически условия в архитектурните светове правят покрива напълно ненужен.

48:3.16 (547.1) Тези попечители на преходните сфери за възходящ живот са превъзходни управляващи моронтийната дейност. За това са и създадени и чак до реализацията на Висшето Същество тези създания ще останат Моронтийни Спътници; те никога не изпълняват други задачи.

48:3.17 (547.2) С утвърждаването на системите и вселените в светлината и живота все по-голям брой обителски светове спират да функционират като преходни сфери за моронтийна подготовка. Все повече и повече завършили пристъпват към своя нов режим на подготовка, който очевидно е призван да пренесе космическото съзнание от днешното ниво на голямата вселена на ниво бъдещите вселени на външното пространство. На Моронтийните Спътници им предстои все по-активно да действат в сътрудничество със завършващите, точно както и в много други светове, които все още не са разкрити на Урантия.

48:3.18 (547.3) Както можете да предположите, тези същества вероятно ще направят много за това, да ви хареса пребиваването в обителските светове, независимо дали то е кратко или продължително. Вие ще се радвате на общуването с тях по целия път чак до Салвингтон. Строго погледнато, те не представляват съществено значение за вашия опит по съхраняването на живота. Вие бихте могли да достигнете Салвингтон и без тях, но те много щяха да ви липсват. Те са личностен разкош по възходящия път в локалната вселена.

4. Управляващите реверсията

48:4.1 (547.4) Радостта, веселието и еквивалентът на усмивката са така универсални, както и музиката. Съществуват моронтийни и духовни аналози на веселието и смеха. Възходящият живот почти поравно се дели на труд и отдих – свобода от изпълнението на задачи.

48:4.2 (547.5) Небесният отдих и свръхчовешкият хумор съществено се отличават от своите човешки аналози, но всички ние всъщност се отдаваме и на едното, и на другото; отдихът и хуморът действително ни позволяват в нашето състояние да постигнем почти това, което идеалният хумор може да направи за вас на Урантия. Моронтийните Спътници са умели организатори на отдиха и използват във висша степен изкусната помощ на Управляващите реверсията.

48:4.3 (547.6) Възможно е да ви бъде най-лесно да разберете труда на управляващите реверсията, сравнявайки ги с най-добрите урантийски хумористи, макар че такава

съпоставка би била твърде вулгарен и неудачен опит да се създаде представа за функциите на тези отговарящи за разнообразието и развлечението същества – попечителите на възвишения хумор на моронтийните и духовни сфери.

48:4.4 (547.7) При обсъждането на духовния хумор позволете ми отначало да кажа какво той *не е*. В духовната шега никога няма този привкус, който се появява при акцентиране върху нещастията на слаби и заблудили се. Също така тя никога не може да бъде богохулна по отношение на праведността и блаженството на божествеността. Нашият хумор обхваща три общи нива на възприятия:

48:4.5 (547.8) 1. *Шеги, свързани със спомени*. Шеги, възникващи при спомени на епизоди от миналото, свързани с преживени сражения, борби, а понякога страх, често с нелепо и детинско безпокойство. За нас този вид хумор произтича от дълбоко вкоренилите се способности да се обръщаме към паметта в търсене на такъв материал, който би помогнал да облекчи товара на настоящето, украсявайки го с веселие.

48:4.6 (548.1) 2. *Текущ хумор*. Безсмислеността на много от това, което предизвиква в нас дълбоко безпокойство, радостта от разбирането на незначителността на много от нашите сериозни лични тревоги. Ние най-високо ценим тази страна на хумора тогава, когато с негова помощ най-добре от всичко ни се отдава да разсеем тревогите от настоящето за сметка на увереността в бъдещето.

48:4.7 (548.2) 3. *Радост от предвиждане*. Вероятно на смъртните няма да е лесно да си представят този аспект на

хумора, но ние действително получаваме особено наслаждение от увереността в това, че «всичко действа за благо» на духовете и моронтийците, точно както и смъртните. Тази страна на небесния хумор произтича от вярата в преданата свръхопека на тези, които са по-високо от нас, а също в божественото постоянство на нашите Висши Ръководители.

48:4.8 (548.3) Но действащите в световите Управляващи реверсията не се ограничават само с описание на висшия хумор на различните категории разумни същества; те също така ръководят и отдиха – духовния отдих и моронтийните развлечения.

48:4.9 (548.4) И в това активно им помагат небесните творци.

48:4.10 (548.5) Но самите Управляващи реверсията не са създадена група; те представляват корпус от същества, набирани измежду местните на Хавона, войнствата на посланиците на пространството и попечителските духове на времето, чак до моронтийните прогресори от еволюционните светове. Всички те са доброволци, които посвещават себе си на помощ на своите събратя в постигането на промяна на мислите и отдих за разума, което прекрасно спомага за възстановяване на енергийните загуби.

48:4.11 (548.6) Докато изпитваш частична умора вследствие усилията, изразходвани при възхода, а също и в очакване на приема на нови заряди енергия, може с удоволствие да се предадеш на повторно преживяване на събития от други времена и епохи. *Спомените за предишния опит раси или*

категории донасят успокоение. Именно затова такива майстори се наричат Управляващи реверсията: те помагат паметта на съществото да се върне към предишното ниво на неговото развитие или към отличаващо се с по-малко опит състояние.

48:4.12 (548.7) Такава реверсия използват всички същества освен изконни Създатели, тоест автоматически самовъзстановители, а също така и някои във висша степен специализирани типове създания — такива като енергийните центрове и физическите регулатори, които съхраняват неизменна, вечна деловитост във всички свои действия. Периодичното снемане на напрежението, присъщо на изпълнението на функционалните задължения, е обичайна страна на живот във всички светове от вселената на вселените, освен на Райския Остров. Местните същества от централната обител са неспособни да се изтощават и затова не възстановяват своите енергийни запаси. За такива същества, притежаващи вечното съвършенство на Рая, подобно връщане към еволюционния опит е невъзможно.

48:4.13 (548.8) Повечето от нас са преминали през низшите стадии на битието или през нарастващите нива от своята категория и обръщането към някои минали епизоди на своето ранно съществуване възстановява силите ни и в определена степен ни развлича. Има някакво успокоение в съзерцанието на предишния опит на своята категория, който остава принадлежност на паметта на разума. Бъдещето означава борба и прогрес; то предвещава труд, усилие и постижение; но миналото носи чертите на това,

което вече е усвоено и постигнато; съзерцанието на миналото позволява да се отпуснеш и предадеш на безгрижно наблюдение, пробуждащо духовна радост, и това моронтийно състояние на разума, което граничи с веселие.

48:4.14 (549.1) Даже хуморът на смъртните става крайно сърдечен, когато с негова помощ се описват случаи, засягащи тези, които се намират на малко по-ниско от сегашното ниво на развитие на разказвача; или когато се изобразяват предполагаеми висшестоящи по отношение към разказващия същества, които стават жертва на събития, обикновено свързвани с тези, които обичайно са асоциирани с по-ниско положение. Вие, обитателите на Урантия, сте допуснали във вашия хумор много от това, което е едновременно вулгарно и недобро, но като цяло трябва да ви поздравим: вие притежавате относително остро чувство за хумор. Добрата хумористична жилка на някои от вашите раси им оказва огромна помощ в техния земен път. Очевидно е, че в областта на хумора вие сте наследили много от Адам – много повече от това, което е оцеляло от музиката и изобразителното изкуство.

48:4.15 (549.2) В свободното време – време, когато обитателите на Сатания възраждат благодатните спомени за един от предишните етапи на съществуване – хуморът на Урантийския корпус Управляващи реверсията носи полза на цялата Сатания. Чувството за небесния хумор не ни напуска даже тогава, когато изпълняваме най-сложните задачи. То помага да се избягва прекомерното развитие на представата за собствена значимост. Но ние не му даваме

воля – както бихте казали вие, не се „веселим“, с изключение на тези случаи, когато сме свободни от изпълнение на сериозни поръчения в своите категории.

48:4.16 (549.3) Когато ни изкушава да се възнесем в самомнение, то стига ни само да се замислим за безкрайното величие и благородство на нашите Творци – и самовъзхваляването става във висша степен смешно, придобивайки даже хумористични черти. Една от функциите на хумора е да помогне на всички нас да се отнасяме към себе си по-малко сериозно. *Хуморът е божествената противоотрова против самовъзвеличаването на егото.*

48:4.17 (549.4) Най-голяма потребност от съпътстващия хумора отдих и развлечения изпитват тези категории възходящи същества, които се подлагат на продължителен стрес поради напрежението, свързано с възхода. Двете полярни състояния на живота малко се нуждаят от хумористични развлечения: примитивният човек е неспособен на това, а съществата с Райско съвършенство нямат нужда от това. По силата на своите природни качества обитателите на Хавона са весело и радостно събрание на във висша степен щастливи личности. В Рая характерът на поклонението отстранява необходимостта от възстановяване. Но помощта на Управляващите реверсията играе голяма роля в живота на тези, чийто път към Райското съвършенство започва далеч в низините.

48:4.18 (549.5) Колкото по-високо е нивото на развитието на смъртното създание, толкова по-силно е напрежението и толкова по-висока е неговата способност за хумор, точно както и необходимостта от него. В света на духа всичко е

обратно: колкото по-високо се възнасяме, толкова по-малко се нуждаем от разтоварване за сметка на реверсия. Но спускайки се от Рая надолу по духовната стълбица към серафическите войнства, ние откриваме все по-голяма необходимост от тази мисия на радост и тази помощ на веселието. Съществата, повече от другите нуждаещи се от отдиха на периодическото връщане към предишния си интелектуален статут, се отнасят към висшите типове хора, моронтийци, ангели и Материални Синове, заедно с всички сходни типове личности.

48:4.19 (549.6) Хуморът трябва да изпълнява функцията на автоматичен предпазен клапан, предотвратяващ образуването на прекомерно налягане поради еднообразността на продължителното и задълбочено самосъзерцание, с които се съпровожда интензивният стремеж към еволюционен прогрес и високи постижения. Покрай това хуморът намалява шока от неочакваното въздействие на факта или истината – суровия, непреклонен факт и гъвкавата, вечно жива истина. Смъртната личност, никога незнаеща с какво ѝ предстои да се сблъска, благодарение на хумора бързо постига неочаквания характер на ситуацията – вижда същността и прониква в дълбинния смисъл, било то факт или истина. Макар че хуморът на Урантия е изключително примитивен и абсолютно лишен от артистичност, той все пак служи на важна цел, като запазва здравето, избавя от емоционалния стрес и с това предотвратява пагубното нервно напрежение и излишно сериозно самосъзерцание. Хуморът и отдихът – развлечението, никога не отразяват стремежите в бъдещето; те винаги са отражение на миналото. Така и

сега, в своето сегашно състояние на Урантия, вие винаги чувствате прилив на сили, когато за кратко време можете да се отвлечете от нови и по- високи интелектуални усилия и да се върнете към по-простите занимания на своите предци.

48:4.20 (550.1) Принципите за отдых на урантийците са философски основателни и продължават да се прилагат в течение на вашия възходящ живот през кръговете на Хавона, чак до вечните брегове на Рая. Като възходящо създание вие притежавате лична памет за всички предишни и по-долу стоящи етапи на битието и без такава индивидуална памет за миналото не би имало основания за хумора в настоящето – било то гръмкият смях на смъртните или веселието на моронтийците. Именно споменът за опита от миналото става основа на днешните развлечения и забави. Така вие ще получавате удоволствие от небесните еквиваленти на вашия земен хумор за цялото време на своя дълъг моронтиен, а след това все по-духовен път. И благодарение на тази частица на Бога (Настройчика), която става вечна част от личността на възходящото създание, в радостната експресия, както и в духовния смях на възходящите смъртни на времето и пространството, се появява оттенък на божественост.

5. Учителите в Обителските Светове

48:5.1 (550.2) Учителите на Обителските Светове представляват група от вече оставени [от ръководителя си – б.р.], но прославени херувими и сановими. Когато странстващ на времето се възвисява от изпитателните светове на пространството към обителските и свързаните с тях

светове за моронтийна подготовка, той пристига съпровождан от своя личен или групов серафим – хранителя на съдбата. В световите на смъртното съществуване серафимите използват услугите на изкусни помощници – херувими и сановими; но когато смъртният подопечен се освобождава от връзките на плътта и тръгва по пътя на възхода, когато започва следматериалният – или моронтиен – то живот, съпровождащият серафим не се нуждае повече от помощта на своите бивши заместници – херувима и сановима.

48:5.2 (550.3) Тези оставени помощници на опекуналия серафим често се призовават в столицата на вселената, където се приемат в съкровените обятия на Майчинския Дух на Вселената, след което отиват в подготвителните сфери на системата като Учители на Обителските Светове. Тези учители често посещават материалните светове, а тяхната дейност обхваща както низшите обителски светове, така и висшите образователни сфери, свързани със столицата на вселената. По своя собствена инициатива те могат да се върнат към предишните си задължения, изпълнявани съвместно с попечителските серафими.

48:5.3 (550.4) В Сатания съществуват много милиарди такива учители и техният брой постоянно расте, тъй като в повечето случаи, когато серафим се насочи към центъра, съпровождайки слелия се с Настройчика си смъртен, както херувимът, така и сановимът биват оставяни в системата.

48:5.4 (550.5) Учителите на Обителските Светове, както и много други възпитатели, получават задачи от Мелхиседек. Те се намират под общото наблюдение на Моронтийните

Спътници, но като индивиди и учители те се подчиняват на съществата, изпълняващи задълженията на директори на училищата или сферите, в които те могат да се трудят като възпитатели.

48:5.5 (550.6) Както когато са били прикрепени към серафими, тези високоразвити херувими обикновено се трудят по двойки. По своята същност те са много близки до моронтийния тип битие; на тези учители на възходящите смъртни е присъща благожелателност и те осъществяват във висша степен ефективно ръководство на програмата на обителските светове и образователната система на моронтия.

48:5.6 (551.1) В училищата на моронтийния живот тези учители прекарват индивидуални, групови, класни и масови занятия. В обителските светове такива училища са организирани в три общи групи с по сто разновидности във всяка: училища по мисли, училища по чувства и училища по дела. Когато достигате съзвездието, към него се добавят и училища по етика, училища по управление и училища по социално приспособяване. В столицата на вселената ще се занимавате в училища по философия, божественост и чиста духовност.

48:5.7 (551.2) Тези неща, които сте имали възможност да научите, но не сте научили на Земята, трябва да бъдат усвоени под опеката на тези предани и търпеливи учители. Няма царски, кратки или леки пътища до Рая. Независимо от индивидуалните вариации на маршрута вие трябва да усвоите уроците на една сфера, преди да попаднете на

друга; във всеки случай това важи след напускането на този свят, в който сте се появили на света.

48:5.8 (551.3) Една от целите на моронтийния път е да постигнете пълно изкореняване в съхранилите се смъртни на такива остатъчни черти от животинския произход, като протакане, извъртане, неискреност, отклоняване от решаването на проблемите, нечестност и търсене на лесни пътища. Обителският живот от самото начало учи на това, че да отложиш изобщо не значи да избягаш. След живота в плът изчезва възможността да използваш времето като метод за отклоняване от обстоятелствата или за неизпълнението на неприятните задължения.

48:5.9 (551.4) Пристъпвайки към служенето на най-низшата от сферите за временно пребиване, Учителите на Обителските Светове – с натрупване на опит, се придвижват през образователните сфери на системата и съзвездието към подготвителните светове на Салвингтон. Те не преминават през някакво специално обучение нито до, нито след обятията на Майчинския Дух на Вселената. Те вече са получили необходимата за изпълнението на своите задължения подготовка по време на служенето си като серафически помощници в светове, където са се появили на света техните ученици, пребиваващи в обителските светове. В обитаемите светове те са получили реалния опит от общуване с тези възходящи смъртни. Те са практични и благожелателни учители, мъдри и практични възпитатели, умели и действени придружители. Те са добре запознати с планове за възход и притежават голям опит от началния стадий на възходящия път.

^{48:5.10 (551.5)} Много от по-възрастните учители, дълго служещи в светове от салвингтонския кръг, вторично преминават през обятията на Майчинския Дух на Вселената и от такива повторни обятия тези херувими и сановими излизат със статута на серафими.

6. Серафимите на моронтийните светове – преходните попечители

^{48:6.1 (551.6)} Макар че всички чинове ангели – от планетарните помощници до висшите серафими – опекуноват моронтийните светове, непосредствено с това се занимават переходните попечители. Тези ангели се отнасят към шестата категория серафически служители и тяхната опека е посветена на облекчаването на прехода на материалните и смъртни създания от временния живот в плът на ранните стадии на моронтийното съществуване в седемте обителски свята.

^{48:6.2 (551.7)} Вие следва да разберете, че в действителност моронтийният живот на възходящия смъртен започва в обитаемите светове при зараждане на душата – в този момент, когато в смъртния разум прониква духовният Настройчик. И започвайки от този момент, смъртната душа притежава потенциална способност за свръхсмъртна дейност чак до признаването ѝ на по-висшите нива на моронтийните сфери на локалната вселена.

^{48:6.3 (552.1)} При все това вие ще започнете да осъзнавате служенето на переходните серафими едва в обителските светове, където те неуморно помагат на развитието на

своите смъртни ученици, като се трудят в следните седем групи:

48:6.4 (552.2) *1. Серафически проповедници.* В момента, когато идвате в съзнание в обителските светове, в архивите на системата ви регистрират като еволюиращ дух. Наистина, в действителност вие още не сте дух, но вече не се отнасяте и към смъртните или към материалните същества; вие сте тръгнали по преддуховния път и съответно започвате да живеете моронтийния живот.

48:6.5 (552.3) В обителските светове серафическите проповедници ще ви помогнат да направите правилния избор на един от възможните маршрути към Едемия, Салвингтон, Уверса и Хавона. В случай на няколко еднакво целесъобразни маршрута на вас ще ви бъде позволено да изберете от тях този, който ви се стори най-привлекателен. После тези серафими предават на двадесет и четиримата съветника на Йерусем своите препоръки по отношение на най-предпочитания път за всяка възходяща душа.

48:6.6 (552.4) Вие няма да имате неограничена свобода на избор на своя бъдещ път; но ще ви бъде предоставена възможност да избирате от тези варианти, които преходните попечители и висшестоящи същества сметнат за благоразумни и най-целесъобразни за бъдещото придобиване на духовен статут. Духовният свят се управлява според принципите на уважение към свободата на избора, при условие че този път, който можете да изберете, няма да бъде пагубен за вас или вреден за вашите другари.

48:6.7 (552.5) Серафическите проповедници са посветени на провъзгласяването на евангелието за вечното развитие, на триумфа от придобиването на съвършенство. В обителските светове те провъзгласяват великия закон за съхранение и господство на добродетелите. Нито една блага постъпка никога не бива изцяло излишна; на нея може дълго да се противодейства, но е невъзможно напълно да я унищожиш и тя навеки запазва своята сила, пропорционална на божествеността на мотивацията.

48:6.8 (552.6) Даже на Урантия те наставляват тези, които учат на истина и праведност, да проповядват за „Божията добродетел, която води към покаяние“, да провъзгласяват „Божията любов, която прогонва страха“. Именно така са били провъзгласявани тези истини във вашия свят:

48:6.9 (552.7) Боговете са пастири мои; аз няма да се отклоня от пътя;

48:6.10 (552.8) ръка за ръка ме водят те по прекрасните пътища на славния и живителен вечен живот.

48:6.11 (552.9) В това Божествено Присъствие аз няма да изпитвам нито глад, нито жажда.

48:6.12 (552.10) Дори да се спускам аз в долината неведома или да се възвисявам в световите на съмнението,

48:6.13 (552.11) дори да се движа сам или с подобни на мен,

48:6.14 (552.12) дори да вървя тържествуващ в хорвете на светлината или да блуждая в пустинните места на сферите,

48:6.15 (552.13) нека ми помогне Твоят добър Дух и да ме утеши Твоят славен ангел.

48:6.16 (552.14) Дори да се спусна в дълбините на мрака и самата смърт,

48:6.17 (552.15) аз няма да се усъмня в Тебе и няма да се уплаша от Теб,

48:6.18 (552.16) защото зная, че в свършека на времето и в прослава на името Свое

48:6.19 (552.17) Ти ще ме възкресиш и сложиш до Себе Си в небесния бастион.

48:6.20 (553.1) Ето историята, която е била прошепната в нощта на овчарчето. Той не е запомнил всичко дословно, но доколкото е успял, е предал това в известния му сега вид.

48:6.21 (553.2) Тези серафими също проповядват евангелието за придобиване на съвършенство за цялата система, точно както и за индивидуалните възходящи създания. Даже сега, в младата система Сатания, в техните учения и планове са предвидени положения за предстоящите векове, когато обителските светове вече няма да служат на смъртните възвисяващи се като стъпала по пътя им към висшите сфери.

48:6.22 (553.3) *2. Расови тълкуватели.* Всички смъртни раси не си приличат една на друга. Разбира се, съществува планетарен архетип, определящ всички физически, умствени и духовни характери и тенденции на различните раси от съответния свят; но съществуват и изразени расови

типове, при което за потомците на тези различни човешки типове са характерни съвършено определени социални тенденции. В световите на времето серафическите расови тълкуватели съдействат на усилията на упълномощените по въпроса за расите, насочени към съгласуване на различните расови възгледи; те продължават своята дейност в обителските светове, където до някаква степен се запазват тези различия. На такава объркана планета като Урантия тези блестящи същества едва ли са могли истински да се занимават със своята работа, но те са изкусни социолози и мъдри етнически съветници от първото небе.

^{48:6.23 (553.4)} Струва си да се замислите за изразите „небе“ и „небето на небесата“. Това, което повечето от вашите пророци са разбирали като небе, било първият от обителските светове на локалната система. Когато апостолът е говорел за това, че е „бил възнесен на третото небе“, той е имал предвид случая, когато неговият Настройчик бил отделен по време на сън и в това необичайно състояние е пренесен в третия от седемте обителски свята. На някои от вашите мъдреци е изпращано видението на висшето небе – „небето на небесата“, от което на седмokratния опит от обителските светове съответства само първото небе, като второто е Йерусем, третото – Едемия със своите спътници, четвъртото – Салвингтон и окръжаващите образователни сфери, петото – Уверса, шестото – Хавона, и седмото - Раят.

^{48:6.24 (553.5)} 3. *Плановици на разума.* Тези серафими се занимават с ефективно групиране на моронтийни същества

и организацията на техния съвместен труд в обителските светове. Те са психолозите на първото небе. Повечето членове на този особен отряд серафически попечители са придобили практически опит като ангели-хранители на деца на времето, но техните подопечни, по силата на някакви причини, не са могли да възстановят личността си в обителските светове или да се съхранят по пътя на сливането си с Духа.

48:6.25 (553.6) В задачата на плановиците на разума влиза изучаването на характера, опита и статута на душите, притежаващи Настройчици и преминаващи през обителските светове, а също така оказването на помощ при образуването на групи за изпълнение на задачите и постигане на прогрес. На тези плановици на разума са им чужди интригите, машинациите, експлоатацията на неосведомеността или другата ограниченост на тези, които се обучават в обителските светове. Те са абсолютно честни и възвишено справедливи. Те уважават вашата млада моронтийна воля; за тях вие сте самостоятелни волеви същества и те се стремят да помогнат на вашето максимално бързо развитие и прогрес. Тук вие се срещате с истински другари и отзивчиви съветници, ангели, готови да ви помогнат, за да „видите себе си такива, каквито другите ви виждат“ и „да познаете себе си такива, каквито ви знаят ангелите“.

48:6.26 (553.7) Даже на Урантия тези серафими ви учат на вечната истина: ако вашият собствен разум ви служи лошо, вие можете да го подмените с разума на Иисус Назарянин, който никога няма да ви подведе.

48:6.27 (554.1) *4. Моронтийни съветници.* Тези попечители се наричат така затова, защото те се назначават като учители, наставници и съветници на съхранилите се смъртни, пристигащи от светове на своя произход – създания, намиращи се на пътя към висшите училища на столицата на системата. Те учат тези, които търсят задълбочено разбиране на емпиричното единство на различни нива на живот – тези, които се опитват да интегрират значенията и да обединят ценностите. Такава е функцията: на философията – в материалния живот, на мотата – в живота на моронтийните сфери.

48:6.28 (554.2) Мотата са нещо повече от висша философия; те се съотнасят към философията така, както двете очи – към едното; те дават стереоскопичен ефект при разглеждането на значенията и ценностите. Материалният човек вижда вселената като с едно око – плоска. Студентите от обителските светове придобиват космическа перспектива – дълбочина, съвместявайки понятието моронтиен живот с понятието физически живот. И те са способни да получат истинската картина, която се получава от съчетаването на материалния и моронтийния възглед, в значителна степен благодарение на неуморната помощ на своите серафически съветници, търпеливо обучаващи студентите в обителските светове и моронтийните прогресори. Много обучаващи съветници от висшите категории серафими са започнали своя път като помощници, опекунстващи неотдавна освободените души на смъртните на времето.

48:6.29 (554.3) *5. Техници.* Това са серафимите, които помагат на новодошлите да се приспособят към новата и сравнително

необичайна среда на моронтийните сфери. Животът в преходните светове предполага реален контакт с енергиите и материалите както на физическо, така и моронтийно ниво, а също така – до определена степен, и с духовните реалности. Възходящите същества трябва да привикват към всяко ново моронтийно ниво и във всичко това огромна помощ им оказват серафическите техници. Тези серафими осигуряват връзката с Управляващите Моронтийната Енергия и Главните Физически Регулатори и извършват огромна работа като инструктори, обяснявайки на възходящите странстващи природата на енергиите, които се използват в преходните сфери. Те пресичат пространството, изпълнявайки спешните поръчения и многобройни други – постоянни и специални, функции.

48:6.30 (554.4) *6. Ученици-регистратори.* Тези серафими са регистраторите на процесите, извършващи се на границата на духовното и физическото, при взаимоотношенията на хора и ангели, моронтийните процеси на по-низшите вселенски сфери. Те също служат като инструктори, обучаващи на методите за бърза и ефективна регистрация на факти. Разумният сбор и координация на свързаната информация е своего рода изкуство и това изкуство се издига на нова висота в сътрудничество с регистраторите и с небесните творци; даже възходящите смъртни се обединяват с регистриращите серафими.

48:6.31 (554.5) Определена част от своето време регистраторите на всички серафически категории посвещават на образованието и подготовката на моронтийните

прогресори. Тези ангелски хранители на фактите на времето са идеалните инструктори на всички онези, които се интересуват от факти. Преди да напуснете Йерусем, вие добре ще се запознаете с историята на Сатания и нейните 619 обитаеми свята, а тази информация в значителна степен ще получите именно от серафическите регистратори.

48:6.32 (554.6) Всички тези ангели са звена във веригата на регистраторите, която се е простряла от най-низшите до най-висшите хранители на фактите на времето и истините на вечността. Ще дойде ден, когато те ще ви научат да се интересувате както от фактите, така и от истината, да развивате не само разума, но и душата. Така и сега вие трябва да се учите не само да се стремите към сухия пясък на знанията, но и да оросявате градината на своето сърце. Когато урокът е научен, формата губи своята ценност. Без хралупата няма да има птиченца, но хралупата нищо не струва, след като птиченцата вече са се излюпили. Но понякога заблудението е толкова голямо, че поправянето му с помощта на откровение би било съдбовно за тези бавно проявяващи се истини, които са необходими за неговото емпирично отхвърляне. Когато в децата се появяват свои идеали, не им пречете; позволете им да пораснат. И учейки се да мислите като възрастни, научете се да се молите като деца.

48:6.33 (555.1) Законът е самият живот, а не правилата за поведение в живота. Злото е нарушение на закона, а не нарушение на правилата за поведение, отнасящи се за живота, който е законът. Лъжата е не начин за изложение,

а преднамерено изкривяване на истината. Създаването на нови картини от старите факти, възсъздаването на родителския живот в живота на потомците – ето художественото тържество на истината. Сянката от косъм, преднамерено обърнала се в името на лъжлива цел, най-малкото изкривяване или извращаване на това, което е принципно – ето в какво е лъжата. Но идолът на истината, превърнат във факт, в истина вкаменена, в железен хомот на така наричаната неизменна истина, задържа слепеца в затворения кръг на голия факт. Може да бъдеш формално прав по отношение на факта и безкрайно да се заблуждаваш по отношение на истината.

^{48:6.34 (555.2)} *7. Попечителски резерви.* Голям корпус, състоящ се от всички категории преходни серафими, се намира в първия обителски свят. След хранителите на съдбата тези преходни попечители се намират най-близо от всички до смъртните и вие неведнъж ще прекарвате свободното си време в тяхното общество. Ангелите получават удоволствие от служенето и свободните ангели често служат като доброволци. В личната дружба с доброволните служители на серафическите резерви душите на много възходящи смъртни за пръв път се възпламеняват от божествен огън – желанието да принесат полза.

^{48:6.35 (555.3)} Те ще ви научат да не се противите на трудностите, за да придобиете устойчивост и надеждност; да бъдете предан, честен и освен това неуниващ; да приемате изпитанията без недоволство и да срещате трудностите и неопределеностите без страх. Те ще ви

питат: ако ви постигне неуспех, ще се заемете ли с нов енергичен опит? Ако преуспеете, ще съхраните ли устойчиво равновесие – уравновесено и одухотворено отношение, при всяка крачка в течение на дълги усилия, насочени към преодоляването на оковите на материалната инерция и придобиването на свобода на духовно съществуване?

48:6.36 (555.4) Както и смъртните, тези ангели са били причина за много разочарования и те ще ви покажат, че понякога вашите най-дълбоки разочарования са ставали ваше най-голямо благо. Понякога засяването на зърно го обрича на гибел – както гинат най-съкровениите от вашите надежди, преди то да може да се възроди и да донесе плодовете на нов живот и нови възможности. Те ще ви научат по-малко да страдате в мъката и разочарованията, което се постига, първо, като разчитате по-малко на други хора, и второ, като се смирявате със своята участ след добросъвестно изпълнение на своя дълг.

48:6.37 (555.5) Вие ще узнаете, че увеличавате своя товар и намалявате възможността си за успех, когато се отнасяте към себе си твърде сериозно. Първостепенно значение има трудът на сферата, съответстваща на вашия статут – в този свят или в следващия. Работата по подготовката за следващата, по-висока сфера е много важна, но нищо не може да се сравни с важността на труда в този свят, в който действително живеете. Но важен е *трудът*, а не собственото „аз“. Когато усещате собствената си важност, вие изразходвате енергия за утвърждаване на своето „аз“, а при това за самия труд остават малко сили. Съзнанието

за собствена значимост, а не значимостта на труда – ето какво изтощава незрелите създания; изморява именно егото, а не целенасоченото усилие. Вие сте способни да изпълнявате важна работа, ако във вас не се появява саомнение; вие сте способни едновременно да вършите няколко неща така лесно, както и едно, ако не вземате под внимание себе си. Разнообразието дава отдих; еднообразието изморява и изтощава. Един ден заприличва на другия – животът се превръща единствено в алтернатива на смъртта.

7. Моронтийните мота

^{48:7.1 (556.1)} Низшите нива на моронтийните мота влизат в непосредствено съприкосновение с висшите нива на човешката философия. В първия обителски свят се практикува обучение на учащите се, които са на по-ниско ниво, с използване на паралелни методи; то се заключава в това, че в едната колонка се дават най-прости понятия, отнасящи се към значенията на мотата, а в противоположната – аналогични положения от философията на смъртните.

^{48:7.2 (556.2)} Не така отдавна, изпълнявайки задача в първия обителски свят на Сатания, ми се случи да наблюдавам този метод на обучение; и макар че аз нямам правото да засягам съдържането на мотата, на мен ми е позволено да запиша двадесет и осемте положения на човешката философия, която е използвал в своя урок моронтийният преподавател, като илюстрация в помощ на новите възпитаници на обителския свят, стремящи се към постигането на важността и значението на мотата.

Използвани бяха следните илюстрации от човешката философия:

48:7.3 (556.3) 1. Проявата на специални умения не е признак на духовни способности. Умът не заменя истинския характер.

48:7.4 (556.4) 2. Малцина живеят според тази вяра, която действително имат. Безпричинният страх – ето великата интелектуална заблуда, жертва на която става развиващата се смъртна душа.

48:7.5 (556.5) 3. Невъзможно е да превишиш вродените способности; пинтата никога няма да вмести квартата. Духовното понятие е невъзможно да се вмъкне механично в шаблона на материалната памет.

48:7.6 (556.6) 4. Малцина смъртни успяват да се възползват от някаква съществена част от тази сума кредити, която е предоставена на личността, обединена с помощта на природата и благодатта. Мнозинството обеднели души са истински богати, но се отказват да повярват в това.

48:7.7 (556.7) 5. Трудностите могат да обезкуражават посредствеността и да съкрушават плашещите се, но те само въодушевяват истинските деца на Всевишните.

48:7.8 (556.8) 6. Да се ползваш от привилегиите без злоупотреби, от свободата без всепозволеност, да притежаваш власт и изцяло да се откажеш да я използваш за самовъзвеличаване – ето признаците на високоразвитата цивилизация.

48:7.9 (556.9) 7. В космоса няма необмислени и непредвидени случайности. По същия начин небесните същества не

помагат на това низше същество, което не желае неговият път да се осветява от светлината на истината.

48:7.10 (556.10) 8. Усилието не винаги води към радост, но няма щастие без разумно усилие.

48:7.11 (556.11) 9. Действието придава сила; умереността – обаяние.

48:7.12 (556.12) 10. Праведността извлича благозвучните акорди на истината и мелодията звучи по целия космос, достигайки Безкрайното.

48:7.13 (556.13) 11. Слабите се утешават с решенията, а силните действат. Животът е само ежедневен труд; изпълнете го достойно. Действието е наше; последствията – Божии.

48:7.14 (556.14) 12. Най-голямото бедствие в космоса е никога да не бедстваш. Мъдростта идва до смъртните само чрез страдания.

48:7.15 (556.15) 13. Звездите най-ясно се виждат от уединеността на емпиричните дълбини, а не от осветените и изпълнени с екстаз планински върхове.

48:7.16 (556.16) 14. Възбуждайте в своите другари жажда към истината; давайте съвет само тогава, когато ви го искат.

48:7.17 (557.1) 15. Преструването е нелепият стремеж на невежата да изглежда мъдър, опитът на празната душа да изглежда богата.

48:7.18 (557.2) 16. Невъзможно е да постигнеш духовната истина, без да я преживееш, и много истини се усещат истински само в нещастieto.

48:7.19 (557.3) 17. Честолюбieto е опасно дотогава, докато не придобие социална насоченост. Придобивате добродетел само тогава, когато добродетелни станат вашите постъпки.

48:7.20 (557.4) 18. Нетърпеливостта отравя духа; гневът е като камък, хвърлен в гнездо на оси.

48:7.21 (557.5) 19. Необходимо е да се избавите от безпокойството. Най-непоносимите разочарования са тези, които никога не ви постигат.

48:7.22 (557.6) 20. Само поет е способен да види поезията в ежедневната проза на ежедневното съществуване.

48:7.23 (557.7) 21. Висшето предназначение на всяко изкуство е с помощта на своите илюзии да предизвестява по-висшата вселенска реалност, да дава форма на емоциите на времето в мисълта на вечността.

48:7.24 (557.8) 22. Развиващата се душа става божествена не за сметка на това, което прави, а за сметка на това, към какво се стреми.

48:7.25 (557.9) 23. Смъртта нищо не е прибавила към интелектуалната собственост или духовните способности, но тя действително е обогатила емпиричния опит на съзнанието за *продължаване на живота*.

48:7.26 (557.10) 24. Миг след миг съдбата на вечността се определя от успехите на преминаващия ден след ден живот. Днешните постъпки стават утрешната съдба.

48:7.27 (557.11) 25. Величието се заключава не толкова в притежаването на сила, колкото в мъдрото и божествено използване на тази сила.

48:7.28 (557.12) 26. Знанието може да се притежава, само споделяйки го с други; то се охранява от мъдростта и социализира от любовта.

48:7.29 (557.13) 27. Прогресът изисква развиване на индивидуалност; посредствеността се стреми към увековечаване в стандартизацията.

48:7.30 (557.14) 28. Необходимостта от доказателства в защита на някакво твърдение е обратно пропорционална на съдържащата се в него истина.

48:7.31 (557.15) Такъв е трудът на начинаещите в първия от обителските светове, докато по-подготвените ученици от последващите светове овладяват висшите нива на космическата проникателност и моронтийните мота.

8. Моронтийните прогресори

48:8.1 (557.16) Започвайки от това време, когато възходящите смъртни напускат обителските светове, и чак до придобиването от тях на духовен статут в свръхвселената те се наричат моронтийни прогресори. Да преживееш този удивителен промеждутъчен живот, значи да обогатиш себе си с незабравим опит, с чудесни спомени. Ето

еволюционните врати към духовния живот и предстоящото придобиване на съвършенство, посредством което възходящите смъртни достигат целите на времето – придобиват Бога в Рая.

48:8.2 (557.17) Цялата тази моронтийна и последваща духовна програма за развитие на смъртни е детайлно разработено вселенско подготвително училище за възходящи създания и преследва определена и божествена цел. Замисълът на Създателите се заключава в постепенното предоставяне на временните създания на възможности до тънкости да овладеят детайлите на функционирането и управлението на голямата вселена и този продължителен курс за подготовка дава най-добри резултати тогава, когато съхранилият се смъртен възхожда постепенно, вземайки непосредствено участие в живота на всяка нова степен.

48:8.3 (558.1) Планът за съхранение на смъртни поставя пред себе си практическа и полезна цел. Целият този божествен труд и старателна подготовка ви се предлага не за това, продължавайки живота си, вие да можете само да се предадете на безкрайно блаженство и вечно празнуване. Зад хоризонта на днешната вселенска епоха се скрива целта на трансценденталното служене. Ако замисълът на Боговете се свеждаше към това, да ви поканят на увеселителна разходка в продължение на цяла вечност, на тях със сигурност нямаше да им се наложи до такава степен да превръщат цялата вселена в едно обширно и сложно училище по практическо обучение, да задействат съществена част от небесните създания като учители и възпитатели и след това да губят епоха след епоха за това,

за да ви превеждат един по един през това гигантско вселенско училище за емпирична подготовка. Помощта на програмата за еволюция на смъртните представлява една от основните задачи на днешната организирана вселена и повечето безброй категории създадени разумни същества пряко или косвено участват в успешното осъществяване на един от етапите на този план за постепенно придобиване на съвършенство.

48:8.4 (558.2) Пресичайки възходящите степени на живот от смъртния човек към обятията на Божествата, вие действително преживявате всеки възможен етап и стадий на съществуване като усъвършенствано създание в пределите на днешната вселенска епоха. Възходът на смъртния човек на ниво Райски завършил включва всичко, което сега съществува – обхваща всичко, което е възможно понастоящем за живите категории разумни, усъвършенствани крайни създадени същества. Ако бъдещата съдба на Райските завършващи е служене в новите, създавани понастоящем вселени, то може да бъдете уверени в това, че в това ново предстоящо творение няма да бъдат създадени категории емпирични същества, чийто живот да се различава изцяло от този живот, който смъртните завършващи са преживели в някой от светове като един от етапите на своя възходяща подготовка, един от стadiите на вековен прогрес от животно към ангел, от ангел към дух и от дух – към Бога.

48:8.5 (558.3) [Представено от архангел на Небадон.]

Документ 49. Населените светове

49:0.1 (559.1) **ВСИЧКИ** населени със смъртни същества светове са еволюционни по произход и природа. Тези сфери представляват онази плодородна почва, еволюционната люлка на смъртните раси на времето и пространството. Всяка единица от възходящия живот е истинско училище за обучение за сцената на съществуване, която предстои, и това важи за всеки етап на прогресивния възход на човека към Рая; това е еднакво вярно както за онези, които преживяват своя първоначален опит като смъртни същества на еволюираща планета, така и за онези, които са в крайните вселенски училища на Мелхиседек – едно училище, което не се посещава от смъртни, намиращи се все още в процес на възвисяване, освен точно преди тяхното прехвърляне към областта на свръхвселената и постигането от тях на духовно съществуване от първа степен.

49:0.2 (559.2) Всички населени светове са разделени за небесната администрация на групи във вид на местни системи и всяка от тези местни системи е сведена до около 1 000 еволюиращи свята. Това ограничение е направено по силата на декрет от Извечно Древните и се отнася за действителните еволюиращи планети, на които живеят смъртни със статут на оцеляващи. Към тази група не се причисляват нито световите, окончателно установени в светлината и живота, нито планетите, намиращи се на предчовешкия си етап от развитието на живота.

49:0.3 (559.3) Самата Сатания е незавършена система, съдържаща само 619 населени свята. Подобни планети се номерират последователно в съответствие с тяхната

регистрация като населени светове, като светове, населени от същества. Така на Урантия беше даден номер *606 от Сатания*, което означава 606 - ият свят в тази локална система, на която дългият еволюционен жизнен процес достигна своята кулминация с появата на човешки същества. Има 36 населени планети, доближаващи се до етапа надареност с живот, като сега се подготвят няколко за Носителите на Живот. Съществуват почти 200 сфери, които еволюират така, че да бъдат готови за имплантиране на живот в рамките на следващите няколко милиона години.

^{49:0.4 (559.4)} Не всички планети са пригодени да подслонят смъртен живот. Малките планети с висока степен на осево въртене са напълно неподходящи за живот. В няколко от физическите системи на Сатания планетите, въртящи се около централното слънце, са твърде големи, за да послужат за убежище, тъй като тяхната голяма маса обуславя непосилно земно притегляне. Много от тези огромни сфери имат сателити – понякога половин дузина или повече, и тези луни по размер често са много близо до този на Урантия, така че са почти идеални за заселване.

^{49:0.5 (559.5)} Най-старият населен свят на Сатания, свят номер едно, е Анова, един от 44 - те сателита, въртящи се около огромната тъмна планета, но изложени на диференциращата светлина на три съседни слънца. Анова се намира в напреднал стадий на развитие на напредничава цивилизация.

1. Планетарният живот

49:1.1 (559.6) Вселените на времето и пространството се развиват постепенно; напредъкът на живота – земен или небесен, не е нито произволен, нито магически. Космическата еволюция може да не е винаги разбираема (предсказуема), но определено е неслучайна.

49:1.2 (560.1) Биологическата единица на материалния живот е протоплазмената клетка, обществената асоциация на химически, електрически и други основни енергии. Химическите формули във всяка система се различават и технологията на възпроизводството на живата клетка леко се различава във всяка локална вселена, но Носителите на Живота винаги са живите катализатори, които инициират първоначалните реакции на материалния живот; те са подстрекателите на енергийните кръгове на живата материя.

49:1.3 (560.2) Всички светове на една локална система разкриват безпогрешно физическо родство; независимо от това всяка планета има своя собствена ска́ла на живот и няма дори два свята, съвсем еднакво надарени с растения и животни. Тези планетарни вариации в типовете живот в системата са резултат от решенията на Носителите на Живота. Но тези същества не са нито капризни, нито своенравни; с вселените се работи в съответствие с определени закони и ред. Законите на Небадон са божествените мандати на Салвингтон и еволюционният ред за живота в Сатания е в съгласие с еволюционния шаблон на Небадон.

49:1.4 (560.3) Еволюцията е правилото на човешкото развитие, но самият процес се различава значително в различните светове. Понякога животът се инициира в един център,

понякога в три, както стана на Урантия. В световете, където има атмосфера, той обикновено е с морски произход, но не винаги; много зависи от физическото състояние на планетата. Носителите на Живота имат огромен обсег на действие при изпълнението на своите функции по зараждането на живота.

49:1.5 (560.4) При развитието на планетарния живот растителната форма винаги предшества животинската и е доста пълно развита преди животинските матрици да бъдат диференцирани. Всички животински типове са развити от основните матрици на предшестващото ги растително царство на живи неща; те не са организирани отделно.

49:1.6 (560.5) Ранните етапи на жизнената еволюция като цяло не са в съответствие с вашите настоящи възгледи. *Смъртният човек не е еволюционна случайност.* Съществува прецизна система, вселенски закон, който определя разгръщането на планетарния жизнен план на сферите в космоса. Времето и производството на голям брой образци не са контролиращите влияния. Мишките се възпроизвеждат много по-бързо от слоновете, но въпреки това слоновете еволюират по-бързо от мишките.

49:1.7 (560.6) Процесът на планетарната еволюция се извършва в определен ред и се контролира. Развитието на по-висши организми от по-низши групи на живот не е случайно. Понякога еволюционният процес временно се отлага вследствие разрушаване на определени благоприятни линии на жизнена плазма, носени от избрани образци. Често са необходими векове наред, за да се компенсира вредата, нанесена в резултат от загубата на една порода от

човешкото наследство. Тези избрани и по-висши породи на жизнена протоплазма би трябвало да бъдат ревниво и интелигентно охранявани, още щом се появят. И в повечето от населените светове тези по-висши потенциали на живот се оценяват много по-високо, отколкото на Урантия.

2. Планетарните физически типове

49:2.1 (560.7) Във всяка система има стандартна и основна матрица на растителен и животински живот. Но Носителите на Живота често се сблъскват с необходимостта от промяна на тези основни матрици, така че да съответстват на различните физически условия, които се сблъскват с тях в многобройните светове на космоса. Те благоприятстват един генерализиран тип система на смъртно същество, но съществуват 7 точно определени физически типа, както и хиляди и хиляди второстепенни варианти на тези 7 главни подразделения:

49:2.2 (561.1) 1. Атмосферни типове.

49:2.3 (561.2) 2. Елементални типове.

49:2.4 (561.3) 3. Гравитационни типове.

49:2.5 (561.4) 4. Температурни типове.

49:2.6 (561.5) 5. Електрически типове.

49:2.7 (561.6) 6. Консумиращи енергия типове.

49:2.8 (561.7) 7. Ненаименувани типове.

49:2.9 (561.8) Системата на Сатания съдържа всички тези типове, както и многобройни междинни групи, макар че някои от тях са много слабо представени.

49:2.10 (561.9) 1. *Атмосферните типове.* Физическите разлики между световете, населени със смъртни, се определят главно от природата на атмосферата; другите влияния, които допринасят за планетарната диференциация на живота, са сравнително второстепенни по значение.

49:2.11 (561.10) Настоящият атмосферен статут на Урантия е почти идеален за поддържането на дишания тип човек, но човешкият тип може да бъде модифициран така, че да може да живее и на планети с атмосфера, и на планети без атмосфера. Подобни модификации също така важат и за животинския свят, който се различава значително на различните населени сфери. Налице е огромна модификация на животинските поредици както в световете с атмосфера, така и в световете без атмосфера.

49:2.12 (561.11) От атмосферните типове на Сатания около два и половина процента са умеещи да дишат по-рядка атмосфера, около пет процента са умеещи да дишат по-гъста атмосфера и над деветдесет процента са умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера, което като цяло важи за деветдесет и осем и половина процента от световете на Сатания.

49:2.13 (561.12) Същества като тези от расите на Урантия се класифицират като умеещи да дишат средната по гъстота атмосфера; вие представяте средния или типичен ред на съществуване на смъртните. Ако интелигентни същества

трябва да съществуват на планета с атмосфера, подобна на тази на вашата близка съседка Венера, те биха принадлежали към групата умеещи да дишат по-гъста атмосфера, докато онези, населяващи планета с атмосфера, толкова рядка, колкото е атмосферата на вашия външен съсед Марс, биха били означени като умеещи да дишат по-рядка атмосфера.

49:2.14 (561.13) Ако смъртни същества трябваше да населят планета, лишена от въздух – като вашата Луна, например, те щяха да принадлежат към отделния ред на недишащите. Този тип представлява радикално или крайно приспособяване към планетното обкръжение и се разглежда отделно. На недишащите се дължат останалите един и половина процента от светове на Сатания.

49:2.15 (561.14) 2. *Елементалните типове.* Тези различия са свързани с връзката между смъртните и водата, въздуха и сушата. Съществуват четири ясно изразени типа разумен живот с оглед средата на обитаване. Урантийските раси се отнасят към наземната категория.

49:2.16 (561.15) Вие сте напълно неспособни да си представите околната среда, преобладаваща по време на ранните векове на някои светове. Тези необичайни условия обуславят необходимостта развиващият се животински живот да остане в своя морски разсадник в продължение на по-дълги периоди, отколкото на планетите, които отрано предлагат по-благоприятна земна и атмосферна околна среда. Обратно, на някои светове от умеещи да дишат по-гъста атмосфера, когато планетата не е твърде голяма, понякога е по-целесъобразно да се осигури смъртен тип,

който може с готов ност да превъзмогне атмосферния коридор. Тези въздушни навигатори понякога се намесват между водната и земната групи и те винаги живеят обмислено на земята, евентуално развивайки се в земните обитатели. Но на някои светове в продължение на векове те продължават да летят, дори и след като вече са станали земен тип същества.

49:2.17 (562.1) Едновременно удивително и приятно е да се наблюдава ранната цивилизация на примитивната раса от човешки същества, която се оформя в едни случаи във въздуха и по върховете на дърветата, а в други – сред водите на тропическите водоеми, както и на дъното, по стените и бреговете на тези морски градини на изгряващите раси на такива изключителни сфери. Дори на Урантия имаше дълъг период, по време на който примитивният човек се запази и напредна в своята примитивна цивилизация, като живееше предимно по върховете на дърветата, както правеха неговите ранни, живеещи по дърветата предшественици. На Урантия вие все още имате група от намаляващи млекопитаещи (семейството на прилепите), които са въздушни навигатори, както и вашите тюлени и китове от морската естествена среда, които също са от поредицата на млекопитаещите.

49:2.18 (562.2) В Сатания от елементалните типове седем процента са водни, десет процента са въздушни, седемдесет процента са земни и тринадесет процента са комбинирани земноводни типове. Но тези модификации на ранни интелигентни същества не са нито хора-риби, нито

хора-птици. Те са от човешките и предчовешките типове – нито суперриби, нито птици, а определено смъртни.

49:2.19 (562.3) *3. Гравитационните типове.* Чрез модификация на дизайна интелигентните същества са така конструирани, че могат свободно да функционират върху сфери, и по-малки, и по-големи от Урантия, като по този начин са в определена степен приспособени към гравитацията на онези планети, които не са с идеалния размер и плътност.

49:2.20 (562.4) Различните планетни типове варират на височина, като средната стойност в Небадон е малко над два метра. Някои от по-големите светове са населени с човешки същества, които са само около седемдесет и пет сантиметра на височина. Телосложението на смъртните варира от средната за тук стойност, през средните стойности за средните по размер сфери, до около три метра на по-малките населени сфери. В Сатания има само една раса под метър и двадесет сантиметра на височина. Двадесет процента от населените светове на Сатания са населени със смъртни човешки същества от модифицираните гравитационни типове, заемащи по-големите и по-малките планети.

49:2.21 (562.5) *4. Температурните типове.* Възможно е да бъдат създадени живи същества, които да могат да издържат на температури, и много по-високи, и много по-ниски, отколкото е жизненият обхват на разположените на Урантия раси. Съществуват пет ясно определени поредици същества според класификацията им, направена въз основа на регулиращите топлината механизми. По тази скала

расите на Урантия са номер три. Тридесет процента от световите на Сатания са населени с раси от модифицираните температурни типове. Дванадесет процента принадлежат на по-високите температурни обхвати, осемнадесет процента – към по-ниските в сравнение с тези на Урантия, които функционират в средно-температурната група.

49:2.22 (562.6) **5. Електрическите типове.** Поведението на световите спрямо електрическите, магнитните и електронните въздействия варира в широки граници. Съществуват десет дизайна на смъртен живот, разнообразно оформени така, че да издържат на различните енергии на сферите. Тези десет вида също реагират с известни разлики на химическите лъчи на обикновената слънчева светлина. Но тези слаби физически различия по никакъв начин не оказват влияние върху интелектуалния или духовния живот.

49:2.23 (562.7) От електронните групи на смъртния живот почти двадесет и три процента принадлежат на клас номер четири – типа, съществуващ на Урантия. Тези типове са разпределени, както следва: номер 1 – един процент; номер 2 – два процента; номер 3 – пет процента; номер 4 – двадесет и три процента; номер 5 – двадесет и седем процента; номер 6 – двадесет и четири процента; номер 7 – осем процента; номер 8 – пет процента; номер 9 – три процента; номер 10 – два процента. Всички цифри са дадени закръглено.

49:2.24 (563.1) **6. Консумиращите енергия типове.** Не всички светове са еднакви от гледна точка на поемането на

енергия. Не всички населени светове притежават атмосферен океан, пригоден за респираторен обмен на газове, какъвто има на Урантия. По време на ранните и късни етапи на много планети съществата от порядъка на днешните не можеха да съществуват; и когато респираторните коефициенти на една планета са много високи или твърде ниски, но когато всички други предварителни условия за съществуването на интелигентен живот са адекватни, Носителите на Живота често пъти установяват в подобни светове една модифицирана форма на смъртно съществуване – същества, които са в състояние да изпълняват обменните си жизнени процеси направо посредством светлинна енергия и трансмутациите на мощност от първа ръка на Главните Физически Контрольори.

49:2.25 (563.2) Съществуват шест различни типа животинско и „смъртно“ хранене: умеещите да дишат по-рядка атмосфера използват първия тип хранене, морските обитатели – втория, умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера – третия, както на Урантия. Умеещите да дишат по-гъста атмосфера използват четвъртия тип енергийна консумация, докато недишащите използват петия ред хранене и енергия. Шестият начин за поемане на енергия се използва само от съществата, умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера.

49:2.26 (563.3) 7. *Ненаименуван типове.* Съществуват многобройни допълнителни физически вариации в планетарния живот, но всички тези разлики са изцяло въпрос на анатомична модификация и електро-химично

регулиране. Подобни различия не засягат интелектуалния или духовния живот.

3. Светове на недишащите

49:3.1 (563.4) Мнозинството населени планети се състои от интелигентен тип хуманоидни същества от дишащия тип. Но съществуват също така и поредици от смъртни същества, които са способни да живеят в светове с малко или никакъв въздух. В населените светове на Орвонтон този тип възлиза на по-малко от седем процента. В Небадон този процент е по-малко от три процента. В цялата Сатания има само девет такива свята.

49:3.2 (563.5) Има толкова малко от недишащия тип в населените светове на Сатания, тъй като тази по-наскоро организирана секция на Норлатиадек все още изобилства с метеоритни космически тела; а светове, лишени от предпазна атмосфера, биват непрекъснато бомбардирани от тези скитници. Дори някои от кометите се състоят от метеорни рояци, но като правило те представляват разрушени по-малки тела от материя.

49:3.3 (563.6) Милиони и милиони метеорити ежедневно навлизат в атмосферата на Урантия и се движат със скорост от около триста и двадесет километра в секунда. В населените с недишащи същества светове напредналите раси трябва да правят много, за да защитят себе си от уврежданията, причинени от метеорите, като за целта правят електрически инсталации, които работят, за да консумират и отклоняват метеорите. Огромна опасност ги заплашва, когато се осмелят да навлязат отвъд тези

защитени зони. Освен това тези светове са предмет и на ужасни електрически бури с природа, непозната на обитателите на Урантия. По време на подобни огромни колебания в енергията заселниците трябва да търсят убежище в специални конструкции, снабдени със защитна изолация.

49:3.4 (563.7) Животът в светове, населени с недишащи същества, е коренно различен от живота на Урантия. Недишащите не се хранят с храна и не пият вода, както расите, намиращи се на Урантия. Реакциите на нервната им система, термо-регулацият механизъм и метаболизмът на тези специализирани хора са коренно различни от сходните с тях функции на населяващите Урантия смъртни. Почти всеки акт на живот освен възпроизводството се различава и дори методите за създаване на потомство са някак различни.

49:3.5 (564.1) В населените с недишащи същества светове животинските образци са коренно различни от онези, които населяват планетите с атмосфера. Планът за живота при недишащите е различен от този в светове с атмосфера; даже в начина на оцеляване техните хора се различават с това, че са кандидати за сливане с Духа. Независимо от това тези същества се наслаждават на живота и изпълняват различни дейности в реалитета точно както и онези, които обитават планети с атмосфера. От гледна точка на ума и характера недишащите не се различават от другите смъртни типове.

49:3.6 (564.2) Ще ви бъде повече от интересно планетарното поведение на този тип смъртни, тъй като подобна раса

същества населява една сфера, която се намира в близко съседство с Урантия.

4. Еволюционните волеви създания

49:4.1 (564.3) Смъртните от различните светове съществено се отличават едни от други, даже ако принадлежат към един и същи интелектуален и физически тип, но всички обладаващи воля смъртни са изправено ходещи двуноги животни.

49:4.2 (564.4) Съществуват шест основни еволюционни раси: три първични – червена, жълта и синя, и три вторични – оранжева, зелена и индигова. В болшинството обитаеми светове ги има всичките тези раси, но много от планетите, на които обитават създания с преходен мозък, са населени само с трите първични типа. Някои локални системи също имат само тези три раси.

49:4.3 (564.5) Обикновено хората биват снабдявани с дванадесет особени вида чувствени възприятия, макар че специалните чувства на тридяловите типове с малко надвишават възможностите на създанията с едно- и дву-делен мозък. По своите зрителни и слухови възможности те значително превъзхождат урантийските раси.

49:4.4 (564.6) Новородените, като правило, се появяват по едно и раждането на няколко деца наведнъж е изключение, и семейният живот е достатъчно еднороден на планетите от всички типове. Обикновено във всички развити светове преобладава равенство на половете; мъжете и жените са равни по умствени способности и духовен статут. Ние

смятаме, че планетата пребивава във варварство дотогава, докато единият пол се стреми да подчини другия. Този аспект от опита на създанията винаги се подобрява значително след пристигането на Материалните Син и Дъщеря.

49:4.5 (564.7) Във всички осветявани и огрявани от слънца светове става смяна на годишните времена и има колебания в температурите. Във всички атмосферни светове съществува селско стопанство; обработката на почвата е свойствена за еволюционните раси на всички подобни планети.

49:4.6 (564.8) На ранните етапи от своето съществуване всички смъртни водят обща борба с микроскопични врагове – подобно на тази, която понастоящем водите и вие на Урантия, макар може би и не в такива пропорции. Продължителността на живота се колебае между двадесет и пет години в примитивните светове до почти петстотин години в по-прогресивните и древни сфери.

49:4.7 (564.9) На всички хора е свойствена стадност – както в племенен, така и в расов аспект. Такова групово разграничение се съдържа в техния произход и устройство. Подобни тенденции могат да се изменят само по пътя на прогресиращата цивилизация и постепенното повишаване на духовността. Социалните, икономически и административни проблеми на обитаемите светове варират в съответствие с възрастта на планетата и степента на въздействието, което оказват последователните посещения на божествените Синове.

49:4.8 (564.10) Разумът е дар от Безкрайния Дух и напълно еднакво функционира в различните среди. Смъртните притежават аналогичен разум независимо от някои структурни и химически особености, характеризиращи физическата природа на волевите създания на локалните системи. Независимо от личностните или физическите планетарни различия умственият живот на всички разнообразни категории смъртни е твърде сходен, както и началният етап на техния път след смъртта.

49:4.9 (565.1) Но смъртният разум не може да се спаси без безсмъртния дух. Разумът на човека е смъртен; безсмъртен е само посветеният му дух. Продължаването на живота зависи от одухотворяването с помощта на Настройчика – зависи от раждането и еволюцията на безсмъртната душа; най-малкото, не трябва да се е развил антагонизъм към мисията на Настройчика – оказване на влияние върху духовната трансформация на материалния разум.

5. Планетарните групи смъртни

49:5.1 (565.2) Адекватното изобразяване на планетните групи смъртни е свързано с определени трудности поради това, че вие почти не ги познавате, а също така и предвид изобилието от разновидности. При все това смъртните създания могат да бъдат изучавани от много гледни точки. Ето някои от тях:

49:5.2 (565.3) 1. Приспособяване към планетната среда.

49:5.3 (565.4) 2. Типове мозък.

49:5.4 (565.5) 3. Типове възприемане на духа.

49:5.5 (565.6) 4. Епохи на планетните смъртни.

49:5.6 (565.7) 5. Родствени типове създания.

49:5.7 (565.8) 6. Сливане с Настройчика.

49:5.8 (565.9) 7. Способност за освобождаване от земния живот.

49:5.9 (565.10) Обитаемите сфери на седемте свръхвселени са населени със смъртни, които едновременно влизат в една или няколко категории на всеки от тези седем обобщени класа еволюционни създания. Но даже в тези общи класификации не се разглеждат нито такива същества като мидсонитните, нито някои други форми на разумен живот. В настоящите повествувания обитаемите светове са представени като населени с еволюционни смъртни създания, но съществуват и други форми на живот.

49:5.10 (565.11) 1. *Приспособяване към планетарната среда.* От гледна точка на приспособяването на създанията към планетарната среда съществуват три общи групи обитаеми светове: група за нормално приспособяване, група за радикално приспособяване и експериментална група.

49:5.11 (565.12) Нормалните приспособявания към планетарните условия се извършват в съответствие с разгледаните преди това общи физически прототипи. Световете на недишащите създания служат като типичен пример за радикално или екстремално приспособяване, но в тази група влизат и други типове. Експерименталните светове обикновено са идеални за типичните форми на живот и на такива десетични планети Носителите на Живот се стремят

да създадат благоприятни модификации на стандартните модели на живот. Тъй като вашият свят се отнася към експерименталните планети, той съществено се отличава от еднотипните сфери на Сатания; на Урантия са се появили много форми на живот, които не се срещат на други места; по същия начин и много разпространени видове отсъстват на вашата планета.

49:5.12 (565.13) Във вселената Небадон всички светове с видоизменен живот са обединени в една група и образуват специална област на вселенски дела, която се намира под наблюдението на назначени управляващи; във всички тези експериментални светове вселенските управляващи провеждат периодични инспекции — главата на техния корпус е опитният завършил, известен в Сатания като Табамантия.

49:5.13 (566.1) *2. Типове според мозъка.* Единствената физическа общност на смъртните е тяхната нервно-мозъчна система; при все това съществуват три основни типа строеж на мозъка: еднодялов, двудялов и тридялов. Урантийците се отнасят към двудяловия тип и са малко по-изобретателни, предприемчиви и склонни към философстване, отколкото еднодяловите смъртни, но до известна степен по-малко духовни, етични и религиозни, отколкото тридяловите категории. Тези различия в строежа на мозъка са характерни и за животните, предшественици на човека.

49:5.14 (566.2) По аналогия с типа кора при главния мозък с две полукълба можете да си създадете представа за еднодяловия тип. Третият дял на мозъка на тридяловите категории най-добре можете да си представите като

еволюция на вашия по-низш или рудиментарен мозък, развил се до такова състояние, когато неговите функции основно се заключават в управление на физическите действия, оставяйки двата висшестоящи дяла за висша дейност: единия за интелектуални функции и другия – за съответната духовна дейност на Настройчика на Съзнанието.

49:5.15 (566.3) Докато земните постижения на еднодяловия тип са леко ограничени в сравнение с двудяловите категории, цивилизациите от по-древните планети, населени със създания от тридяловата група, биха предизвикали изумление в урантийците, а сравнението с тях щеше малко да ви засрами. По отношение на техническото развитие и материална цивилизация, и даже на развитието на интелект, световите на двудяловите типове са способни да се сравняват със сферите, населени със създания с тридялов мозък. Но по отношение управлението от разума, а също и по отношение на развитието на взаимодействието между интелекта и духа вие стоите малко по-ниско.

49:5.16 (566.4) Всички подобни сравнителни оценки, засягащи интелектуалния прогрес или духовните постижения, трябва в пълна степен да отчитат планетарната възраст; много, изключително много зависи от възрастта, от помощта на биологичните усъвършенствуватели и от последващите мисии на различните категории божествени Синове.

49:5.17 (566.5) Макар че тридяловите типове са способни за достигане на малко по-висок стадий на планетна еволюция, отколкото еднодяловите и двудяловите

категории, всички притежават един и същи тип жизнена плазма, а тяхната планетарна дейност е крайно еднотипна и в много отношения протича така, както и при хората на Урантия. Тези три типа смъртни са разпространени във всички светове на локалните системи. В повечето случаи планетарните условия почти не влияят върху решенията на Носителите на Живота да внедрят една или друга категория в този или онзи свят; те по собствено усмотрение съставляват и изпълняват съответните планове.

49:5.18 (566.6) Тези три категории притежават равни възможности за възход. По пътя на своето развитие всяка от тях е длъжна да се издигне по същата тази стълбица за интелектуално развитие и да преодолее еднакви духовни изпитания. Системното управление на тези различни светове и свръхуправлението на ниво съзвездие са абсолютно еднакви; даже режимите на Планетарните Принцове са идентични.

49:5.19 (566.7) 3. *Типове според възприемането на духа.* Съществуват три типа устройство на разума по отношение на връзката с духовните светове. Тази класификация няма отношение към еднодяловия, двудяловия и тридяловите категории смъртни; тя засяга основно жлезите, по-точно – устройството на някои жлези, сравними с хипофизата. На едни планети създанията имат една жлеза, на други – две, както на Урантия, докато при обитателите на сфери от третия тип има три такива уникални тела. Тези различни химически свойства несъмнено влияят на вроденото въображение и духовната възприемчивост.

49:5.20 (566.8) По типа духовно възприятие шестдесет и пет процента се отнасят към втората група, както и урантийските раси. Дванадесет процента принадлежат към първия тип, по своята природа по-малко възприемчив, докато двадесет и три процента проявяват голяма предразположеност към духовната активност в течение на земния живот. Но тези различия не се съхраняват след естествената смърт. Всички тези расови особености се отнасят само за живота в плът.

49:5.21 (567.1) 4. *Планетарните епохи на смъртните.* Тази класификация е основана на последователността на съдните периоди, имащи отношение към земния статут на човека и приемането от него на небесна помощ.

49:5.22 (567.2) Животът се внедрява на планетите от Носителите на Живот, които продължават да наблюдават неговото развитие в течение на известно време след еволюционното появяване на смъртния човек. Преди да напуснат планетата, Носителите на Живот по съответния ред утвърждават на нея като управител на сферата Планетарен Принц. Заедно с такъв управител пристигат всички полагащи му се подчинени и помощници и едновременно с неговото пристигане се извършва първият съд над живите и мъртвите.

49:5.23 (567.3) С появата на човешки групи този Планетарен Принц пристига на планетата, за да сложи началото на човешката цивилизация и да организира човешко общество. Вашият свят на хаоса не може да служи като показател за ранните етапи от управлението на Планетарните Принцове, защото скоро след основаването

на такова управление на Урантия вашият Планетарен Принц, Калигастия, свърза своята участ с бунта на Властелина на Системата – Луцифер. Оттогава еволюцията на вашата планета винаги е била придружавана със сътресения.

49:5.24 (567.4) На нормална еволюционна планета расовият прогрес достига своята естествена биологична кулминация в течение на управлението на Планетарния Принц, скоро след което Властелинът на Системата изпраща на планетата Материален Син и Материална Дъщеря. Тези привнесени същества служат като биологични усъвършенствуватели; тяхната простъпка на Урантия още повече усложни историята на планетата.

49:5.25 (567.5) След като интелектуалният и нравствен прогрес на човешкия род достигне предела на еволюционното развитие, пристига Райски Син-Авонал с арбитражна мисия; по-късно, когато духовният статут на такъв свят се приближи към естествения предел, планетата се посещава от Райски посвещенчески Син. Главната цел на посвещенческия Син е да установи планетарния статут, да освободи Духа на Истината за планетарна функция и с това да създаде условия за всеобщо внедряване на Настройчиците на Съзнанието.

49:5.26 (567.6) Но и в това Урантия тръгна по свой път: никой не е идвал във вашия свят с арбитражна мисия и посвещенческият Син не принадлежеше към категорията на Авоналовците; вашата планета беше удостоена с изключителната чест да стане смъртна обител на Пълновластния Син – Михаил Небадонски.

^{49:5.27 (567.7)} В резултат от служенето на последователните категории на божествените Синове в обитаемите светове техните прогресиращи раси започват да се приближават към върха на планетарната еволюция. Такива светове са готови за кулминационната мисия – пристигането на Троичен Син-Учител. Епохата на Сина-Учител става преддверие на завършващата планетарна епоха, еволюционният идеал – ерата на светлината и живота.

^{49:5.28 (567.8)} Тази класификация на човешките същества ще бъде специално разгледана в едно от следващите повесткувания.

^{49:5.29 (567.9)} *5. Родствени типове създания.* Планетите се организират не само вертикално – в системи, съзвездия и така нататък; в управлението на вселената съществуват и хоризонтални класификации по типов, групов и по други признаци. Такова хоризонтално управление на вселената на първо място се отнася към координацията на еднородната дейност, на развитието на която се оказва независима помощ на различните планети. Тези родствени класи вселенски създания периодически се инспектират от смесения корпус на висшите личности, начело на които стои завършил с богат опит.

^{49:5.30 (568.1)} Тези фактори на родство се проявяват на всички нива, тъй като еднородните типове съществуват както сред нечовешките личности, така и сред смъртните създания – даже между човешките и свръхчовешки категории. Разумните същества се обединяват по вертикалата в дванадесет големи групи с по седем основни подгрупи във всяка. Възможно е координацията на тези по особен начин

свързани една с друга групи живи същества да се осъществява за сметка на не докрай разбран метод на Върховното Същество.

49:5.31 (568.2) *6. Способност за сливане с Настройчика.* Духовната класификация, или групирането на всички смъртни в течение на предшестващото сливане на опита, напълно се определя от отношението на личностния статут към вътрешния Тайнствен Наставник. Почти деветдесет процента от обитаемите светове на Небадон са населявани от смъртни, способни да се слоят с Настройчика, в сравнение със съседната вселена, където повече от половината светове се населяват от същества, които са кандидати за вечно сливане с пребиваващите в тях Настройчици.

49:5.32 (568.3) *7. Начини за освобождаване от земен живот.* По принцип има само един начин за зараждане на отделен човешки живот в обитаем свят, а именно – чрез възпроизвеждане и естествено раждане; съществуват, обаче, многобройни начини за освобождаване от земния статут и за сливане с устремения към центъра поток възхождащи към Рая същества.

6. Освобождаване от земен живот

49:6.1 (568.4) Всички разнообразни физически типове и планетарни групи смъртни в равна степен се ползват от служенето на Настройчиците на Съзнанието, ангелите-хранители и различните категории войнства – посланици на Безкрайния Дух. Всички еднакво се избавят от плътта чрез освобождаването, което донася естествената смърт, и

всички еднакво се отправят в моронтийните светове за духовна еволюция и развитие на разума.

49:6.2 (568.5) От време на време, по ходатайство на планетарните власти или управители на системи, се осъществяват особени възкресения на съхранилите се спящи смъртни. Такива възкресения се провеждат минимум веднъж на хилядолетие по планетарното времеизчисление, когато не всички, но „много от спящите в праха ще станат“. Тези особени възкресения позволяват да се мобилизират специални групи от възходящи създания за специфично служене в рамките на програмата за възход на смъртните в локалната вселена. С тези особени възкресения са свързани както практически основания, така и сантиментални асоциации.

49:6.3 (568.6) В продължение на ранните епохи на обитаемия свят мнозина биват призовани в обителските сфери при особени и хилядолетни възкресения, но повечето от съхранилите се създания възстановяват своята личност от началото на новия съден период, свързан с идването на божествения Син за планетарно служене.

49:6.4 (568.7) 1. *Периодически или групов начин за продължаване на живота.* С пристигането в обитаемия свят на първия Настройчик тук се появяват също така и серафими-хранители; без тях е невъзможно освобождаването от земен живот. В периода на прекратяване на жизнената дейност на съхранилия се спящ смъртен духовните ценности и вечните реалности на неговата нова безсмъртна душа свято се пазят от личния или групов серафим-хранител.

49:6.5 (568.8) Груповите хранители, назначени за служене на съхранилия се спящ смъртен, винаги действат заедно със Синовете, които идват в световите като съдии. „И ще изпрати Своите ангели и ще събере Своите избрани от четирите страни на света.“ С всеки серафим, назначен за възстановяване на личността на спящия смъртен, действа върналият се Настройчик – тази същата безсмъртна частица на Отеца, която е живяла в смъртния в продължение на неговия живот в плът; така се възстановява индивидуалността и възкръсва личността. По време на съня на своите подопечни тези очакващи Настройчици служат на Сферата на Божествата; в течение на този промеждутък от време никога не се вселяват в друг смъртен разум.

49:6.6 (569.1) Докато в по-старите светове обитават високоразвити и високодуховни типове смъртни, практически освободени от моронтиен живот, за ранните етапи на развитие на расите с животински произход са характерни твърде примитивни същества, чиято незрелост не им позволява да се слоят със своите Настройчици. Пробуждането на такива смъртни се осъществява от серафим-хранител съвместно с индивидуализираната част от безсмъртния дух на Третия Източник и Център.

49:6.7 (569.2) Така съхранилите живота си спящи смъртни от планетарната епоха възстановяват личността си при планетарните обявявания на списъците. Що се отнася до несъхраняващите се личности на сферата, то в такива случаи безсмъртният дух, който трябва да действа заедно с груповите хранители на съдбата, отсъства и това

означава прекратяване съществуването на създанието. Макар че съгласно някои от вашите източници мястото на действие на такива събития е планетата на физическата смърт, в действителност всички те се извършват в обителските светове.

49:6.8

(569.3)

2. *Индивидуални начини за възход.*

Индивидуалният прогрес на хората се определя от тяхното постепенно достигане и пресичане (усвояване) на седемте космически кръга. Тези кръгове на придвижване на смъртните са нива на съвкупните интелектуални, социални, духовни и космически ценности. Смъртните започват от седмия кръг и се стремят към първия, при което към всички, които достигнат третия кръг, веднага се прикрепват лични хранители на съдбата. Личността на такива смъртни може да се възстановява в моронтия независимо от периодическите или други раздавания на правосъдие.

49:6.9 (569.4)

В течение на ранните епохи на еволюционния свят само малък брой смъртни застават пред съда на третия ден. Но със смяната на една ера с друга расте броят на личните хранители на съдбата, които се прикрепват към развиващите се смъртни, благодарение на което все повече формиращи се създания възстановяват своята личност в първия обителски свят на третия ден след естествената смърт. В такива случаи връщането на Настройчика ознаменува пробуждането на човешката душа, което е такова буквално възстановяване на личността на смъртния, както и при масовото оповестяване на списъците при завършването на съдния период в еволюционните светове.

49:6.10 (569.5) Има три групи възходящи създания на индивидуален възход. По-малко развитите пристигат в изначалния, или първия, обителски свят. По-развитата група може да поеме по моронтийния път във всеки от промеждутъчните обителски светове, в зависимост от миналите си планетарни успехи. Най-развитата от тези групи фактически започва да придобива моронтиен опит в седмия обителски свят.

49:6.11 (569.6) *3. Възход, обусловен от изпитателните приюти.* За вселената пристигането на Настройчика означава появата на индивидуалност и всички снабдени с Настройчик същества ги очаква справедлив съд. Но тленният живот в еволюционните светове е пълен с неочакваности и много умират в младостта си, без да успеят да изберат Райския път. Такива снабдени с Настройчици и млади хора следват този от родителите, който притежава по-висок духовен статут, отправяйки се в системния свят на завършилите (изпитателния приют) на третия ден, при особено възкресение или при редовните хилядолетни и завършващи съдната епоха обявявания на списъците.

49:6.12 (570.1) Децата, които умират в твърде ранна възраст и вследствие на това нямат Настройчици на Съзнанието, възстановяват своята личност в света на завършващите в локалната вселена едновременно с пристигането на когото и да е от родителите в обителския свят. При раждането му на Земята детето придобива физическа цялостност, но по отношение продължаването на живота всички деца, които

нямат Настройчици, се смятат за все още свързани с родителите си.

49:6.13 (570.2) В надлежното време Настройчиците на Съзнанието се населват в тези младенци, докато серафическото служене на двете групи деца, чийто възход е обусловен от изпитателните приюти, общо взето е сходно на това на по-напредналия родител или напълно съответства на това на спасения родител, в случай че се спасява само единият от родителите. Независимо от статута на родителите тези, които се издигнат до третия кръг, получават лични хранители.

49:6.14 (570.3) Подобни изпитателни приюти се намират в сферите за завършващи на ниво съзвездие и във вселенския център за тези деца, които нямат Настройчици и принадлежат към първичния или вторичен модифициран тип на възход.

49:6.15 (570.4) *4. Вторични модифицирани типове възход.* В тази група влизат прогресивни човешки същества от промеждутъчните еволюционни светове. Като правило те не избягват естествената смърт, но се освобождават от преминаване през седемте обителски свята.

49:6.16 (570.5) По-малко свършените групи се пробуждат в столиците на своите локални системи, минавайки само обителските светове. Промеждутъчната група се отправя в подготвителните светове на съзвездието. Тя пропуска целия моронтиен режим на локалната система. Още по-късно, в планетарните епохи на духовни стремежи, много

съхранили се създания се събуждат в столицата на съзвездието, откъдето започват възхода си към Рая.

^{49:6.17 (570.6)} Но преди каквито и да са създания от тази група да могат да се отправят напред, те са длъжни да се върнат назад, за да станат възпитатели в пропуснатите от тях светове и да придобият богат опит като учители в тези сфери, в които не са били ученици. Впоследствие всички те продължават пътя към Рая по общоприетите маршрути за възход на смъртните.

^{49:6.18 (570.7)} *5. Първичен модифициран тип възход.* Тези смъртни принадлежат към типа еволюционни създания, които се сливат с Настройчиците, но обикновено те са характерни за последните етапи на развитие на човека в еволюиращия свят. Тези прославени същества се освобождават от преминаване през вратата на смъртта; тях ги овладява Синът и те се преобразуват от числото на живите, в същия миг представяйки се пред Пълновластния Син в столицата на локалната вселена.

^{49:6.19 (570.8)} Тези смъртни се сливат със своите Настройчици при живота си в плът и такива слели се с Настройчика личности свободно пресичат пространството до обличането си в моронтийни форми. За сметка на прекия пренос на Настройчика тези слели се души се отправят към възкресителните зали на висшите моронтийни сфери, където придобиват своето изначално моронтийно одеяние точно така, както и всички останали смъртни, пристигащи от еволюционните светове.

49:6.20 (570.9) Този първичен видоизменен начин за възход на смъртните може да се отнася за индивидите от всеки планетарен тип, обхващайки както низшите, така и висшите етапи от развитието на световите, където става сливането на създанията с Настройчиците; но той най-често се използва в по-старите сфери, извели полза от многобройните посещения на божествените Синове.

49:6.21 (570.10) С утвърждаването на планетата в светлината и живота много създания отиват във вселенските моронтийни светове посредством първичния модифициран тип пренос. Още по-късно, с настъпването на високоразвитите етапи на устойчиво съществуване, когато повечето от напускащите сферата смъртни влизат в този клас, планетата се смята за принадлежаща към този тип. Естествената смърт става все по-рядко явление в тези сфери, отдавна утвърдили се в светлината и живота.

49:6.22 (571.1) [Представено от Мелхиседек на Йерусемското училище за планетарно управление.]

Документ 50. Планетарните Принцове

50:0.1 (572.1) МАКАР че Планетарните Принцове принадлежат към категорията на Синове-Ланонандек, тяхната дейност е толкова специализирана, че обикновено се обособяват в отделна група. След преминаването на атестация от Мелхиседек като вторични Ланонандек тези Синове на локалната вселена се приемат в резерв на своята категория, намираща се в столицата на съзвездията. Оттук Властелинът на Системата ги изпраща за изпълнението на различни задачи и евентуално ги насочва в обитаемите

светове като Планетарни Принцове за управление на еволюиращите обитатели на световете.

50:0.2 (572.2) За Властелина на Системата като сигнал за назначаването на управител на конкретната планета служи приемането на молбата на Носителите на Живот да изпратят глава на администрацията, който би действал на тази планета – в света, където те са основали живот и са се сдобили с появата на разумни волеви създания. На всички планети, населени с еволюционни смъртни създания, има планетарни управители от тази категория синовство.

1. Мисията на Принцовете

50:1.1 (572.3) Планетарният Принц и помагащите му събратя представляват максимално личностно сближаване с примитивните създания на времето и пространството (с изключение на инкарнацията), на което е способен Вечният Син на Рая. Разбира се, Синът-Създател е свързан със създанията на сферата чрез своя Дух, но Планетарният Принц е последният от категорията на личностните Синове, свързващи Рая с хората. Безкрайният Дух се сближава с човека в лицето на хранителя на съдбата и другите ангелски същества; Всеобщият Баща живее в човека чрез доличностното присъствие на Тайнствения Наставник; но Планетарният Принц представлява последният опит на Вечния Син и неговите Синове да се приближат до вас. В новия обитаем свят Планетарният Принц е единственият представител на пълната божественост, тъй като произхожда от Сина-Създател (потомък на Всеобщия Баща и Вечния Син) и

Божествената Попечителка (вселенската Дъщеря на Безкрайния Дух).

50:1.2 (572.4) Принцът на новия обитаем свят е обкръжен от корпуса на преданите помощници и сътрудници и голям брой попечителски духове. Но управляващият корпус на такива нови светове трябва да се състои от по-ниски категории системни управляващи, притежаващи вродена способност към съчувствие и разбиране на планетарните трудности и проблеми. И всички тези усилия по предоставянето на еволюционния свят на отзивчивите ръководители са съпроводени с растящата опасност, че тези близки до човека личности могат да се отклонят от истинския път чрез възвисяване на собствения разум над волята на Висшите Управители.

50:1.3 (572.5) Бидейки единствени представители на божествеността на индивидуалните планети, тези Синове се подлагат на сурови изпитания и за нещастие Небадон вече преживя няколко въстания. При създаването на Властелините на Системи и Планетарните Принцове се извършва персонализация на концепцията, която вече значително се отличава от Всеобщия Баща и Вечния Син, и съществува растяща опасност от загуба на чувство за мярка по отношение на собствената значимост и голяма вероятност от погрешно разбиране на ценностите и взаимовръзките между различните категории божествени същества и йерархията на тяхната власт. Това, че Отецът не присъства лично в локалната вселена, също се явява определено изпитание на вярата и предаността на всички тези Синове.

50:1.4 (573.1) Но принцовете на световите рядко претърпяват неуспех в своите мисии по организацията на обитаемите сфери и тяхното управление. Техният успех съществено облекчава последващите мисии на Материалните Синове, които пристигат, за да управляват първобитните хора в световите на по-висока форма на живот. Тяхното управление внася и огромен принос в подготовката на планетата за пристигането на Райските Божии Синове, явяващи се впоследствие, за да съдят световите и да откриват успешно нови съдни периоди.

2. Планетарната администрация

50:2.1 (573.2) На ниво вселена всички Планетарни Принцове са подвластни на главния управляващ на Михаил – Гавраил, докато по отношение на непосредствените пълномощия те се подчиняват на административните разпореждания на Властелините на Системи.

50:2.2 (573.3) Във всеки момент Планетарните Принцове могат да се обърнат за съвет към Мелхиседек, техните бивши възпитатели и вдъхновители. Но те не са задължени да молят за поддръжка и ако Принцовете сами не се обръщат за такава помощ, Мелхиседек не се намесват в планетарното управление. Освен това тези управители на световите могат да използват мненията на съвета на двадесет и четиримата, състоящ се от същества, населяващи посвещенческите светове на системата. В Сатания всички членове на този съвет понастоящем са местни жители на Урантия. Аналогичният му съвет на седемдесетте, намиращ се в столицата на съзвездието,

също се състои от бивши обитатели на еволюционните светове.

50:2.3 (573.4) На ранните и неустойчиви етапи на развитие управлението на еволюционните планети е в значителна степен автократично. Планетарните Принцове набират специализирани групи помощници измежду съществата, влизащи в корпуса на планетарните помощници. Обикновено непосредственото обкръжение на Принцовете е висшият съвет на дванадесетте, но в различните светове както съставът на такъв съвет, така и подборът на влизащите в него същества могат да варират. Освен това сред помощниците на Планетарния Принц може да има едно или няколко същества от трета категория на тази група синовство и понякога – в определени светове, член на неговата собствена, вторична категория Ланонандек.

50:2.4 (573.5) Целият персонал на управителя на света се състои от личности на Безкрайния Дух, а също и от някои типове висши еволюционни същества и възходящи смъртни от другите светове. Такъв персонал обединява средно хиляда същества. С развитието на планетата числеността на този корпус планетарни помощници може да нарасне до сто хиляди и повече. Когато възникне нужда от нови помощници, на Планетарните Принцове е достатъчно само да се обърнат към своите братя – Властелините на Системи, които незабавно удовлетворяват такива молби.

50:2.5 (573.6) Планетите се отличават съществено една от друга по своя характер, организация и управление, но за всички се предвиждат съдилища. Съдебната система на локалната вселена води началото си от съдилищата на Планетарния

Принц, които се оглавяват от един от членовете на неговия персонал; решенията на такива съдилища отразяват във висша степен бащинско и отзивчиво отношение. Всички проблеми, излизащи извън рамките за управление на обитателите на планетата, трябва да се изнасят на обсъждане в съдилищата от по-висока инстанция, но планетарните дела основно се решават по лично усмотрение на принца.

50:2.6 (574.1) Миротворческите комисии по особени поръчения обслужват и допълват съдилищата, а заключенията на тези миротворци могат да се отнасят както до духовни, така и до физически управляващи. Но нито едно произволно решение не се привежда в изпълнение без одобрението на Бащата на Съзвездието, тъй като „Всевишните управляват над царствата на хората“.

50:2.7 (574.2) Служещите на планетата регулатори и преобразуватели също са способни да сътрудничат с ангелите и другите категории небесни създания, правейки тези същества видими за смъртните. В особени случаи серафическите помощници и даже Мелхиседек са способни да стават и действително стават зрими за обитателите на еволюционните светове. Основната цел за привличане на възходящи смъртни от столицата на системата в персонала на Планетарния Принц е да бъде уредено общуването с обитателите на сферата.

3. Телесният персонал на Принца

50:3.1 (574.3) Отивайки в млад свят, Планетарният Принц обикновено взема със себе си група доброволци от числото

на възходящите същества от столицата на локалната вселена. Тези възходящи същества съпровождат принца като съветници и помощници в ранните етапи на усъвършенстване на расите. Корпусът на материалните помощници представлява свързващо звено между принца и народите на неговия свят. В разпореждане на урантийския принц Калигастия беше корпус от сто такива помощника.

50:3.2 (574.4) Такива помощници-доброволци са жители на столицата на системата и нито един не се е слял с вътрешния си Настройчик. За Настройчиците на такива доброволци се съхранява статутът на постоянно обитание в столицата на системата, докато моронтийните прогресори временно се връщат в бившето си материално състояние.

50:3.3 (574.5) Носителите на Живота – творци на формите, осигуряват на такива доброволци нови физически тела, които те използват по време на своето пребиваване на планетата. Макар че тези личностни форми са неподвластни на обичайните заболявания на сферата, с тях – както и с ранните моронтийни тела – могат да стават определени нещастни случаи от механичен характер.

50:3.4 (574.6) Обикновено членовете на телесния персонал на принца напускат планетата във връзка с поредния планетарен съд при появяването на сферата на втория Син. Дотогава те по установената традиция предават своите различни задължения на собственото си потомство и някои високоразвити доброволци от числото на местните жители. В тези светове, където на помощниците на принца

се е разрешавало да встъпват в брак с най-развитите групи от местните раси, обикновено ги сменява тяхното потомство, появило се от подобни бракове.

50:3.5 (574.7) При помощниците на Планетарния Принц рядко възникват съпружески връзки с представителите на световните раси, но те винаги встъпват в брачни отношения един с друг. От такъв съюз се появяват два класа същества: първичен тип промеждутъчни създания и някои висши типове материални създания, които остават прикрепени към персонала на принца, след като техните родители напуснат планетата след пристигането на Адам и Ева. Тези деца встъпват в полови отношения със смъртните раси освен в изключителни ситуации, но и в такива случаи това става по указание на Планетарния Принц; техните деца – внуците на телесния персонал, по своя статут се отнасят към високоразвитите раси на своето време и поколение. Във всички потомци на тези полуматериални помощници на Планетарния Принц се появяват Настройчици.

50:3.6 (575.1) След завършването на съдния период, когато такъв „възвърнат в предишното си състояние персонал“ е длъжен да се върне в столицата на системата и да продължи движението си по Райския път, тези възходящи създания застават пред Носителите на Живот, за да напуснат своите материални тела. Те се потопяват в съня на прехода и се пробуждат вече свободни от своето материално одеяние и облечени в моронтийни форми, готови за серафически пренос назад, в столицата на системата, където ги очакват отделилите се от тях

Настройчици. Те изостават от своя йерусемски клас за цял един съден период, но вече притежават уникален и необичаен опит, с който може да се похвали далеч не всеки възходящ смъртен.

4. Планетарната столица и училищата

50:4.1 (575.2) Още в ранния стадий на своята дейност телесният персонал на принца създава планетарни училища за възпитание и култура за обучаване на най-добрите представители на еволюционните раси, които впоследствие се изпращат при своите народи, за да им предадат своите прогресивни навици. Тези училища на принца са разположени в материалната столица на планетата.

50:4.2 (575.3) Значителна част от физическата работа, свързана с устройството на столичния град, се изпълнява от телесния персонал. Такива столични градове или селища от ранната епоха на Планетарния Принц съвсем не приличат на това, което биха могли да си представят смъртните на Урантия. В сравнение с по-късните векове те са примитивни и се характеризират с природни украшения и относително прогресивно материално строителство. Всичко това се отличава от системата на управление на Адам, която се съсредоточава около резиденцията на градината, откъдето персоналът на Материалния Син провежда своята дейност за благо на расите във втория съден период на вселенските Синове.

50:4.3 (575.4) В столичното селище на вашия свят всяко човешко жилище е било осигурено с обширен участък земя. Макар

че отдалечените племена са продължавали да се занимават със събиране на храна и лов, всички учащи се и учители от училищата на принца са били земеделци и скотовъдци. Времето се разпределяло практически поравно между следните занятия:

50:4.4 (575.5) 1. *Физически труд*. Обработка на земята в съчетание със строителство и украсяване на жилищата.

50:4.5 (575.6) 2. *Социални дейности*. Игрови представления и културни занятия в групи.

50:4.6 (575.7) 3. *Приложно образование*. Индивидуално обучение в съчетание с подготовка в семейни групи, съпроводено от специализирана подготовка в класове.

50:4.7 (575.8) 4. *Професионално обучение*. Школи по подготовка за семеен живот и водене на домашното стопанство, школи по изкуства и занаяти, както и класове по подготовка на учители в областта на светското образование, култура и религия.

50:4.8 (575.9) 5. *Духовна култура*. Братството на учителите, просвещаването на детски и юношески групи и подготовката на приемни деца – местни от дадения свят, като мисионери за своите народи.

50:4.9 (575.10) Смъртните същества са неспособни да видят Планетарния Принц; утвърждаването на влизащите в неговия персонал полуматериални същества трябва да се приеме на доверие. Но тези училища за култура и обучение са добре приспособени за удовлетворяването на

потребностите на всяка планета и скоро между човешките раси възниква остро и похвално съперничество в стремежа им да попаднат в тези различни образователни учреждения.

50:4.10 (575.11) Постепенно такъв всемирен център за култура и прогрес разпространява своето възвисяващо и цивилизоващо влияние на всички народи, бавно, но сигурно преобразувайки еволюционните раси. Междувременно образованите и одухотворени деца на окръжаващите народи – приемните деца, получили подготовка в училищата на Принца, се връщат в своите племена, където по силата на своите възможности организират нови перспективни центрове за образование и култура, които те водят по програмата на училищата на принца.

50:4.11 (576.1) На Урантия такива планове за планетарен прогрес и културна революция вече се развивали по най-успешен начин, когато всички те били внезапно и безславно прекратени от участието на Калигастия в бунта на Луцифер.

50:4.12 (576.2) За мен един от най-дълбоко шокиращите епизоди, свързани с това въстание, стана дълбокото вероломство на Калигастия – Син от моята категория, който съзнателно и със зла умисъл системно е извращавал възпитанието и изкривявал обучението във всички планетарни училища на Урантия, действащи в това време. Гибелта на тези училища беше бърза и окончателна.

50:4.13 (576.3) Много от потомците на възходящите създания, влизащи в материализирания персонал на Принца, запазили своята лоялност и напуснали редовете на Калигастия. Тези верни създания са получили поддръжката на попечителските Мелхиседек на Урантия и по-късно техните потомци направили много за съхраняването на планетата на представата за истина и праведност. Усилията на преданите проповедници помагали да се предотврати пълното изчезване на духовната истина и справедливост на Урантия. Тези безстрашни души и техните потомци пазели знанието за властта на Отеца и запазили за световните раси представата за последователните съдни периоди, които са се откривали на планетата от различните категории божествени Синове.

5. Прогресиращата Цивилизация

50:5.1 (576.4) Преданите принцове в обитаемите светове постоянно служат на планетите на своето първоначално назначение. Райските Синове и съдните периоди се сменят един друг, но успешно действащият Планетарен Принц продължава да остава управител на своята сфера. Неговият труд не зависи от мисията на висшите Синове, защото неговата цел е да спомага за развитието на планетарна цивилизация.

50:5.2 (576.5) Едва ли ще се намерят две планети с еднакво развити цивилизации. Особеностите в еволюцията на смъртните съществено се отличават в различните светове. Независимо от тези многобройни варианти на физическо, интелектуално и социално развитие на планетите всички

сфери прогресират в някои напълно определени направления.

50:5.3 (576.6) Под милосърдното управление на Планетарния Принц, което се разширява от Материалните Синове и се маркира от периодическите мисии на Райските Синове, смъртните раси на обичайния пространствено-временен свят преминават през седемте последователни епохи:

50:5.4 (576.7) 1. *Епоха на препитание.* Дочовешките създания и ранните раси на първобитния човек са най-вече загрижени за прехраната. Развиващите се същества прекарват всичките си будни часове или в търсене на храна, или в сражения – настъпателни или отбранителни. Търсенето на храна е главна грижа на тези далечни предшественици на последващата цивилизация.

50:5.5 (576.8) 2. *Ера на безопасност.* Щом на първобитния ловец му остане време след търсенето на храна, той посвещава отдиха си на осигуряването на своята безопасност. Все повече внимание се отделя на военното дело. Укрепват се жилищата и клановете се обединяват поради общия страх и насаждането на ненавист към чуждите групи. Самосъхранението е стремеж, който винаги следва самоосигуряването.

50:5.6 (577.1) 3. *Ерата на материалния комфорт.* След частичното решаване на проблемите, свързани с препитанието, и осигуряването на определена степен на безопасност, се появява отдих, който се използва за повишаване на личния комфорт. Разкошът и необходимостта се състезават помежду си в борбата за

централното място в човешката дейност. Такава епоха твърде често се характеризира с тирания, нетърпимост, лакомия и пианство. По-слабите елементи от расите са склонни към излишества и жестокост. Постепенно по-силните и правдолюбиви елементи на развиващата се цивилизация покоряват тези търсещи удоволствия слабоволни същества.

50:5.7 (577.2) 4. *Търсене на знания и мъдрост.* Храната, безопасността, удоволствията и отдихът създават основата за развитието на културата и разпространяването на знания. Използването на знанията води към мъдрост, а когато културата става способна да се усъвършенства и извлича полза от натрупания опит, се появява истинската цивилизация. Обществото като преди се владее от грижите по препитанието, безопасността и материалния комфорт, но много далновидни индивиди изпитват жажда за знания и мъдрост. Всяко дете получава възможност да се учи на практика; образованието става девиз на такива епохи.

50:5.8 (577.3) 5. *Епоха на философия и братство.* Когато смъртните се научат да мислят и започват да извличат полза от опита, в тях се появява склонност към философията – те започват да разсъждават и да демонстрират проникателността на своите съждения. Обществото на тази епоха става етично, а смъртните на такава ера – истински нравствени същества. Мъдрите и нравствени същества са способни да създадат в такъв прогресивен свят човешко братство. Етичните и нравствени същества са способни да се научат да живеят,

следвайки златното правило [“Постъпвай спрямо другите така, както искаш да постъпват с теб!” – б.р.].

50:5.9 (577.4) *6. Епоха на духовни стремежи.* Когато са преминати физическият и интелектуалният етапи на развитие, еволюиращите смъртни рано или късно достигат такава дълбочина на разбиране, която ги заставя да се стремят към духовно удовлетворение и космическо постижение. Религията завършва своя възход от емоционалните области на страха и предразсъдъците към високите нива на космическата мъдрост и личния духовен опит. Образованието се издига до постигането на знания, а културата прониква в космическите взаимовръзки и истинските ценности. Такива еволюиращи смъртни са истински културни, истински образовани и във възвишения смисъл познали Бога.

50:5.10 (577.5) *7. Ерата на светлината и живота.* Тази ера е върхът на сменящите се една с друга епохи на физическа безопасност, интелектуално развитие, социална култура и духовни придобивки. Сега човешките постижения се сливат, те са взаимосвързани и проникнати от космическо единство и безкористно служене. Като се изключат ограниченията, поставяни от крайната същност и материалните възможности, няма предел за еволюционните постижения на прогресиращите поколения, следващи едно след друго в тези възвишени и устойчиви светове на времето и пространството.

50:5.11 (577.6) Прослужилите на своите сфери в течение на последователните съдни периоди за света, провеждани при сменящите се една с друга епохи на планетарен прогрес,

Планетарни Принцове се възвисяват до положението на Планетарни Владетели при поставяне началото на ерата на светлината и живота.

6. Планетарната култура

^{50:6.1 (578.1)} Изолираността на Урантия не ни позволява да се заемем с представянето на много подробности от живота и условията на съществуване на вашите съседи от Сатания. В настоящите повестувания ние сме ограничени от условията на планетарната карантина и изолацията на системата. Във всеки опит да просветим смъртните на Урантия ние трябва да следваме тези ограничения, макар че в пределите на позволеното вие сте информирани за прогреса на обичайния еволюционен свят и сте способни да сравните пътя на такъв свят със съвременното състояние на Урантия.

^{50:6.2 (578.2)} Развитието на цивилизацията на Урантия не се отличава толкова съществено от другите светове, изпитващи нещастieto на духовната изолация. Но в сравнение с лоялните светове на вселената вашата планета представлява изключително объркала се и изоставаща във всички аспекти на интелектуалния прогрес и духовните постижения.

^{50:6.3 (578.3)} Поради нещастията, постигнали вашата планета, урантийците са лишени от възможността да разберат много от това, което е свързано с културата на нормалните светове. Но вие не трябва да си представяте еволюционните светове – даже най-идеалните от тях, като сфери, на които цари лек, безметежен живот. Ранните

периоди на съществуване на смъртните раси винаги са свързани с борба. Съвършените усилия и вземането на решения са важно условие за придобиването на ценностите, необходими за продължаването на живота.

50:6.4 (578.4) Културата предполага определено качество разум; невъзможно е да повишиш културата, без да възвисиш разума. Високоразвитият интелект ще се стреми към възвишена култура и ще намери пътя за постигането на своята цел. Изостаналите умове ще отхвърлят висшата култура, даже ако тя им бъде предоставена в готов вид. Освен това много зависи от последователните мисии на божествените Синове и степента на просветеност при настъпването на съответните съдни периоди.

50:6.5 (578.5) Не бива да забравяте, че поради бунта на Луцифер всички светове на Сатания в течение на вече две хиляди години се намират под духовната възбрана на Норлатиадек. И ще са необходими много епохи за отстраняването на възникналите в резултат от бунта прегради – греха и разкола. Вашият свят все още продължава да следва необичайния и изменчив път, който е следствие от двойната трагедия: въстаналия Планетарен Принц и падналия Материален Син. Даже посвещаването на Христос Михаил на Урантия не е довело до незабавно отстраняване на преходните последствия от тези дълбоки грешки на ранните стадии от управлението на света.

7. Наградата за изолацията

50:7.1 (578.6) На пръв поглед може да изглежда, че Урантия и другите изолирани светове са крайно нещастни, тъй като

са лишени от благотворното присъствие и влияние на такива свръхчовешки личности като Планетарния Принц, Материалния Син и Материалната Дъщеря. Но изолацията на тези сфери предоставя на техните раси уникалната възможност за проявяване на вяра и развиване на изключителното качество – увереност в космическата надеждност, която не зависи от зрението или от някакво материално основание. В крайна сметка смъртните създания, пристигнали от планети, намиращи се вследствие на бунта под карантина, могат да се окажат изключително щастливи същества. Ние открихме, че на такива създания още на ранния етап от техния възходящ път се доверяват многобройни специални задачи, свързани с участието в космически проекти, за успешното изпълнение на които първостепенно значение имат безграничната вяра и пълното доверие.

50:7.2 (579.1) В Йерусем възходящите създания от тези изолирани светове заемат отделен жилищен сектор и са известни като *агондонтери*, което означава еволюционни волеви създания, способни да вярват, без да виждат, запазвайки устойчивост в изолация, и даже в самота да удържат победа над непреодолимите трудности. Това функционално групиране на агондонтерите се съхранява в продължение на целия възход в локалната вселена и пресичането на свръхвселената. То изчезва по време на пристигането в Хавона, но веднага отново се възобновява при достигането на Рая и е ясно изразено в Корпуса на Смъртните Завършили. Табамантия е *агондонтер* със статут на завършил – съхранило се създание от една от

попадналите под карантина сфери, участващи в най-първия бунт във вселените на времето и пространството.

50:7.3 (579.1) В продължение на целия възход към Рая след усилието следва награда, както след причината – следствието. Такива награди отделят индивида от масата, осигуряват неповторимостта на опита му и повишават разностранността на пределните възможности на колективния корпус на завършилите.

50:7.4 (579.1) [Представено от вторичен Син-Ланонандек, член на резервния корпус.]

Документ 51. Планетарните Адамовци

51:0.1 (580.1) В ТЕЧЕНИЕ на съдния период на Планетарния Принц първобитният човек достига предела на естественото еволюционно развитие и това биологично постижение е критерий, позволяващ на Властелина на Системата да изпрати в такъв свят представители на втората категория синовство: биологичните усъвършенствуватели. Тези Синове, които обикновено са двама – Материален Син и Материална Дъщеря, обикновено са известни на планетата като Адам и Ева. Първосъздаденият Материален Син на Сатания е Адам и тези, които се изпращат в системата като биологични усъвършенствуватели, винаги носят името на този първи, изначален Син от своята категория.

51:0.2 (580.2) Тези Синове са материалният дар на Сина-Създател за обитателите на светове. Заедно с Планетарния Принц те остават на планетата на своето

назначение в течение на цялото еволюционно развитие на сферата. На планета, имаща Планетарен Принц, такова начинание не е свързано с особен риск, но на отстъпническа планета – на сфера, която няма духовен вожд и е лишена от междупланетна връзка, подобна мисия е съпроводена с огромна опасност.

51:0.3 (580.3) **Макар че не можете да очаквате придобиването на изчерпателни знания за труда на тези Синове във всички светове на Сатания и други системи, някои повестувания са посветени на по-подробното описание на живота и опита на интересуващите ни Адам и Ева, пристигнали от корпуса за биологични усъвършенствуватели на Йерусем, за да издигнат урантийските раси на нова степен на развитие. Независимо от това, че идеалният план за подобряване на вашите изконни раси не успя, мисията на Адам не беше напразна: дарът, получен от Урантия в лицето на Адам и Ева, ѝ донесе огромна полза и както сред техните събратя, така и в небесните съвети, техният труд не се смята за пълен провал.**

1. Произход и природа на Материалните Божии Синове

51:1.1 (580.4) **Материалните, или разнополови, Синове и Дъщери са потомци на Сина-Създател; Вселенският Майчински Дух не участва в създаването на такива същества, предназначени за функционирането в еволюционните светове като физически усъвършенствуватели.**

51:1.2 (580.5) Материалната категория синовство не е еднородна по цялата локална вселена. Във всяка локална система Синът-Създател създава само една двойка такива същества. Изначалните двойки са различни по своята природа, защото се създават в съответствие с жизнените прототипи на съответните системи. Това е необходимо условие, тъй като в противен случай потенциалът за възпроизводство на Адам би бил несъвместим със съответстващия потенциал на развиващите се смъртни същества. Пристигналите на Урантия Адам и Ева са произлезли от първосъздадената двойка Материални Синове на Сатания.

51:1.3 (580.6) Ръстът на Материалните Синове е от два и половина до три метра, а техните тела светят с лъчезарна светлина с виолетов оттенък. Макар че по тяхното материално тяло циркулира материална кръв, в допълнение към това те се хранят с божествена енергия и се насищат с небесна светлина. Тези Материални Синове (Адамовците) и Материални Дъщери (Евите) са равни един на друг, различават се само по пола и някои химически компоненти. Те са равни, но различни – бидейки мъж и жена, те се допълват един друг и са предназначени за съвместно изпълнение на почти всички свои задачи.

51:1.4 (581.1) Материалните Синове използват двойна система за хранене; те наистина са двойнствени по своята природа и строеж; подобно на физическите същества на сферите, употребяват материална енергия, а тяхното безсмъртно съществуване изцяло се поддържа от прякото и автоматично усвояване на някои укрепващи космически

енергии. Ако Синовете от тази категория не се справят със своята мисия или се вдигнат на съзнателен и преднамерен бунт, те се изолират, лишават от връзка с вселенския източник на светлина и живот. След това те практически стават материални същества, на които е съдено да застанат на пътя на материалния живот в света на своето назначение и дочакват решението на вселенските съдии. Накрая планетарният път на нещастния или неблагоприятен Материален Син или Материална Дъщеря ще бъде прекъснат с физическа смърт.

51:1.5 (581.2) Изначалните или непосредствено създадени Адам и Ева са били безсмъртни по силата на вродени качества точно така, както и всички останали категории синовство на локалната вселена, но на техните синове и дъщери е свойствено намаляване потенциала на безсмъртие. Изначалната двойка е неспособна да предаде по наследство абсолютно безсмъртие на своите синове и дъщери. Продължаването на живота на тяхното потомство зависи от целостността на интелектуалната синхронност с контура на гравитацията на разума; този контур се подчинява на Духа. За цялата история на Сатания бунтовете и простъпките са довели до загубата на тринадесет Планетарни Адамовци и 681 204 Материални Синове, изпълняващи по-малко отговорни поръчения. Повечето случаи на такова отстъпничество са станали при бунта на Луцифер.

51:1.6 (581.3) Макар че Материалните Синове се смятат за постоянни жители на столиците на системите, даже тогава, когато се отправят с низходящи мисии в еволюционните

светове, те не притежават Настройчици на Съзнанието, но именно в такава дейност те придобиват емпиричните качества, необходими за снабдяването им с Настройчик и възход към Рая. Тези уникални и поразително полезни същества са съединителните звена между физическите и духовни светове. Те са концентрирани в столицата на системата, където създават потомство и продължават да живеят като материални обитатели на сферата, откъдето ги изпращат в еволюционните светове.

51:1.7 (581.4) За разлика от другите създадени Синове за планетарно служене, Синовите от материалната категория по своята природа не са невидими за такива материални създания, каквито са обитателите на Урантия. Тези Божии Синове могат да бъдат виждани и разбирани, а те на свой ред могат действително да общуват със създанията на времето и даже да създават с тях общо потомство, макар че такава роля за биологично усъвършенстване обикновено се изпълнява от потомците на Планетарните Адамовци.

51:1.8 (581.5) В Йерусем лоялните деца на които и да са Адам и Ева са безсмъртни, но потомството на Материалния Син и Материалната Дъщеря, създадено след пристигането им на еволюционната планета, не притежава такава гаранция срещу естествена смърт. След повторната материализация на тези Синове в еволюционния свят за изпълнение на функциите по възпроизводството механизмът за предаване на живот се изменя. Носителите на Живот преднамерено лишават Планетарните Адам и Ева от способността да пораждат безсмъртни синове и дъщери. Адам и Ева, пристигнали с планетарна мисия и недопускащи

простъпки, могат да живеят безкрайно, но в определени предели продължителността на живота на техните деца постепенно се съкращава с всяко ново поколение.

2. Пренос на Планетарните Адамовци

51:2.1 (582.1) Получавайки съобщение за това, че поредният обитаем свят е постигнал физическа еволюция, Властелинът на Системата провежда в столицата на системата съвещание с корпуса на Материалните Синове и Дъщери; след обсъждане на потребностите на такъв обитаем свят се избират двама доброволци – Адам и Ева от старшия корпус на Материалните Синове, готови да тръгнат на неизвестно пътешествие, да се потопят в дълбокия сън, предхождащ серафимирането и преноса от родната сфера за съвместното им служене в новия свят – сферата на нови възможности и нови опасности.

51:2.2 (582.2) Адамовците и Евите са полуматериални създания и като такива не могат да бъдат пренасяни от серафими. Преди да бъдат серафимирани за преноса в света на назначението им, те трябва да преминат през дематериализация в столицата на системата. Транспортните серафими са способни да провеждат такива изменения в Материалните Синове и други полуматериални същества, които им позволяват да преминат серафимиране и да бъдат доставени от един свят в друг свят или система. За подготовката за такъв пренос са необходими около три дни стандартно време и се изисква участието на Носителите на Живот – за възвръщане на дематериализираното същество в нормално състояние след завършването на серафическия пренос.

51:2.3 (582.3) Макар че съществува метод за дематериализация, подготвящ Адамовците за пренос от Йерусем в еволюционните светове, няма еквивалентен метод, който би позволил да бъдат взети от такива светове, с изключение на ситуацията, когато се налага да се евакуира цяла планета. В такъв случай се осъществява дематериализация за всички тези, които могат да бъдат спасени. Ако се случи така, че някаква космическа катастрофа обрича на гибел планетарното съществуване на развиващата се раса, Мелхиседек и Носителите на Живот внедряват метод на дематериализация на всички спасили се създания и с помощта на серафически пренос тези същества се преместват в новия свят, подготвен за продължаването на тяхното съществуване. Еволюцията на човешката раса, зародена някога в света на пространството, трябва да продължава независимо от физическото спасяване на планетата, но се предполага, че в течение на еволюционните епохи Планетарните Адамовци и Еви не напускат своя избран свят.

51:2.4 (582.4) След пристигането на планетата на своето назначение Материалните Син и Дъщеря възстановяват материалния си облик под ръководството на Носителите на Живот. Целият процес заема от десет до двадесет и осем урантийски дни. В течение на цялото възстановяване се запазва безсъзнателното състояние на серафическия пренос. След възсъздаването на физическия организъм тези Материални Синове и Дъщери – в станалите тяхна родина нови светове – се появяват всъщност точно такива, каквито са били преди да преминат през дематериализацията в Йерусем.

3. Адамическите мисии

51:3.1 (582.5) В обитаемите светове Материалните Синове и Дъщери създават свои градини-резиденции, при което скоро започват да им помагат техните собствени деца. Обикновено мястото за градината се избира от Планетарния Принц, а неговият телесен персонал изпълнява голяма част от подготвителната работа, като оборудва резиденцията с помощта на много представители на по-развитите местни раси.

51:3.2 (583.1) Тези Едемски градини се наричат така в чест на Едемия, столицата на съзвездието, а също така и затова, защото са създадени по образец на ботаническото великолепие на столичния свят на Всевишните Отци. Обикновено такава градина-резиденция се намира в уединен район близо до тропическата зона. В обичайния свят те представляват възхитителни творения. Съвършено невъзможно ви е да съдите за тези великолепни центрове на културата по откъслечните описания на несполучилата урантийска градина.

51:3.3 (583.2) Потенциално Планетарните Адам и Ева са изчерпващ дар на физическа благодат за смъртните раси. Главната задача на такава привнесена двойка е да се размножава и да усъвършенства децата на времето. Но пряко смесване на кръвта на жителите на градината с останалите обитатели не се извършва; в продължение на много поколения Адам и Ева създават многобройна раса от своята категория и в течение на това време са биологически изолирани от еволюционните смъртни. Така в обитаемия свят се появява виолетовата раса.

51:3.4 (583.3) Плановете за биологично усъвършенстване на расите се съставят от Планетарния Принц и неговия персонал и се претворяват в живота на Адам и Ева. В това отношение вашият Материален Син и неговата спътница, пристигайки на Урантия, са били поставени в изключително неблагоприятни условия. Калигастия коварно и успешно е противодействал на адамическата мисия; и независимо от това, че попечителските Мелхиседек за Урантия навреме са предупредили както Адам, така и Ева за заплашващата ги планетарна опасност, свързана с присъствието на въстаналия Планетарен Принц, този главен метежник, прибегвайки към коварна интрига, излъгал едемската двойка и – хващайки ги в капан – ги заставил да нарушат попечителските задължения, възложени им като на зрими управители на света. На предателския Планетарен Принц наистина се отдало да компрометира вашите Адам и Ева, но той не успял да ги въвлече в бунта на Луцифер.

51:3.5 (583.4) Ангелите от пети чин, планетарните помощници, се прикрепват към адамическата мисия и неизменно съпровождат Планетарните Адамовци в техните непознати планетарни пътешествия. Изначалният корпус обикновено наброява около сто хиляди помощника. Когато делото на урантийските Адам и Ева било започнато преждевременно – когато те се отклонили от предопределения план, именно един от серафическите Гласове в Градината е изразил протест по повод тяхното осъдително поведение. И изложението на този епизод във вашите източници е добра илюстрация за това, как вашите предания са се опитвали да припишат всичко свръхестествено на Господа Бога.

Поради това урантийците често са се обърквали относно същността на Всеобщия Баща, тъй като на него повсеместно са му били приписвани думи и дела на негови партньори и подчинени. В случая с Адам и Ева ангелът на градината бил не някой друг, а главата на планетарните помощници, изпълняващ по това време своите задължения. Този серафим, Солония, възвестил за провала на божествения план и поискал да се върнат на Урантия попечителите Мелхиседек.

51:3.6 (583.5) Вторичните и промеждутъчните създания са неотменими от адамическите мисии. Както и телесният персонал на Планетарния Принц, потомците на Материалния Син и Материалната Дъщеря съществуват в две категории: техните физически деца и вторичната категория на промеждутъчните създания. Тези материални, макар обикновено невидими, планетарни попечители имат голям принос в развитието на цивилизацията и даже в подчиняването на непокорните малцинства, които могат да се опитат да подронят общественото развитие и духовния прогрес.

51:3.7 (583.6) Вторичните промеждутъчни създания не бива да се бъркат с първичните, които са се появили скоро след пристигането на Планетарния Принц. На Урантия повечето от тези промеждутъчни създания са се присъединили към бунта заедно с Калигастия и от времето на Петдесетница са изолирани. Изолирани са също така и много създания от адамическата група, запазили верността си към планетарната администрация.

51:3.8 (584.1) В деня Петдесетница преданите промеждутъчни създания от първичната и вторичната категория създали доброволен съюз и оттогава, изпълнявайки своите функции в света, съществуват като единен орган. Те служат под ръководството на верните промеждутъчни създания, поред избирани от тези две групи.

51:3.9 (584.2) Вашият свят е бил посетен от четири категории Синове: Калигастия – Планетарния Принц; Адам и Ева – Материалните Божии Синове; Макивента Мелхиседек – „салимския мъдрец“ по времето на Авраам; и Христос Михаил, който се е явил като посвещенчески Райски Син. Колко по-ефективно и прекрасно можеше да стане неговото идване, ако Михаил, върховният управител на вселената Небадон, беше посрещнат във вашия свят от лоялен и действителен Планетарен Принц заедно с предан и умел Материален Син, всеки от които можеше да направи толкова много за усиляване значението както на делото на живота, така и на мисията на посвещенческия Син! Но не всички светове са били толкова нещастни като Урантия, а мисията на Планетарните Адамовци не винаги е била свързана с такива трудности или опасности. В случай на успех те участват в създаването на велик народ, продължавайки да действат в качеството на зрими управляващи на планетарните дела още много години, след като такъв свят се утвърди в светлината и живота.

4. Шестте еволюционни раси

51:4.1 (584.3) На ранния етап от съществуването на обитаемия свят господства червената раса, която обикновено първа достига до човешкото ниво на развитие. Но макар че

червеният човек представлява най-древната планетарна раса, следващите след него цветни народи възникват на много ранен стадий от появата на човека.

51:4.2 (584.4) Ранните раси донякъде превъзхождат следващите. Червеният човек стои малко над индигово-черната раса. Носителите на Живота изцяло предават живите енергии на изначалната или червена раса и всяка последваща еволюционна поява на нова група смъртни става за сметка на изначалния дар. Даже телосложението на смъртните има тенденция към влошаване от червената раса към индиговата, макар че сред зелените и оранжеви народи на Урантия са се проявявали неочаквани наследствени признаци на гигантизъм.

51:4.3 (584.5) В тези светове, където ги има и шестте еволюционни раси, по-развити са първата, третата и петата – червена, жълта и синя. Така еволюционните раси се редуват по отношение на способностите към интелектуален растеж и духовно развитие, макар че втората, четвъртата и шестата раси са относително по-малко надарени. В някои светове народите, представляващи вторичните раси, отсъстват; в много други те са били унищожени. Нещастие за Урантия е била загубата на голяма част от високоразвитата синя раса, ако не се смятат тези признаци, които продължават да съществуват във вашата смесена „бяла раса“. Загубата на оранжевата и зелената раса не са толкова сериозен проблем.

51:4.4 (584.6) Еволюцията на шестте, или трите, цветни раси, при очевидно влошаване на първоначалната надареност на

червения човек, осигурява някои крайно желателни изменения в типовете на смъртните и позволява да се появят разнообразни, в противен случай непостижими човешки възможности. Тези модификации оказват благотворно въздействие върху прогреса на човечеството като цяло, при условие че впоследствие те се усъвършенстват от привнесената адамическа или виолетова раса. На Урантия планът за расово смесване не е бил изпълнен в живота в широк мащаб и поради този провал на плана за расова еволюция вие, наблюдаващите само останките от тези ранни раси на Урантия, не можете да разберете много от това, което се отнася до статута на такива народи на някоя обикновена обитаема планета.

51:4.5 (585.1) На началния етап на расово развитие съществува известна тенденция към смесване на червения, жълтия и синия човек; аналогична тенденция се наблюдава сред оранжевата, зелената и индиговата раси.

51:4.6 (585.2) По-изостаналите хора обикновено се използват от по-прогресивните раси като работници. С това се обяснява възникването на робство на планетите в течение на ранните епохи. Оранжевият човек обикновено се подчинява на червения и изпада до положението на слуга, а понякога бива унищожаван. Жълтите и червените раси често се отнасят приятелски едни към други, но не винаги. Жълтата раса обикновено поробва зелената, докато синият човек подчинява индиговия. Първобитните раси смятат използването на принудителен труд на своите изостанали събратя за такова нормално явление, за каквото

урантийците смятат купуването и продаването на коне и добитък.

51:4.7 (585.3) В повечето нормални светове недоброволният труд се прекратява след съдния период на Планетарния Принц, макар че умствено изостаналите и правонарушителите нерядко продължават да се занимават с принудителен труд. Но на всички нормални сфери такъв тип примитивно робство се отменя скоро след появата на привнесената виолетова, или адамическа, раса.

51:4.8 (585.4) На тези шест еволюционни раси престои да се смесят и възвисят за сметка на привнасянето на кръвта на потомците на адамическите усъвършенствуватели. Но докато става смесването на тези народи, най-примитивните и неприспособени в значителна степен се унищожават. Планетарният Принц и Материалният Син, заедно с други, съответстващи на тези функция планетарни власти, определят приспособеността на възпроизводимите наследствени признаци. Сложността на претворяването в живота на такава расова програма на Урантия се заключава в отсъствието на компетентни съдии, които биха могли да направят заключение за биологичната приспособимост или неприспособимост на индивидите, съставляващи расите на вашия свят. Независимо от това препятствие изглежда, че сте длъжни да се съгласите с необходимостта от биологична изолация на вашите най-неприспособени, дефектни, дегенеративни и антисоциални родове.

5. Расово смесване – Посвещаване на Адамическата кръв ПОСВЕЩАВАНЕ НА АДАМИЧЕСКАТА КРЪВ

51:5.1 (585.5) До пристигането си в обитаемия свят Планетарните Адам и Ева получават от своите ръководители подробна инструкция по отношение на най-добрия път за усъвършенстването на съществуващите раси от разумни същества. Не съществува единен план за действие. Много бива оставяно на усмотрението на попечителската двойка и грешки се случват не толкова рядко, особено в такива дезорганизирани и метежни светове като Урантия.

51:5.2 (585.6) Обикновено виолетовите народи се смесват с местните планетарни обитатели само тогава, когато техният брой започва да превишава един милион същества. През това време персоналът на Планетарния Принц провъзгласява пристигането на земята на Божиите деца, на които предстои да живеят заедно с човешките раси; и хората с нетърпение очакват деня, когато ще им обявят, че притежателите на превъзхождащи расови признаци могат да встъпят в Едемската Градина, където синовете и дъщерите на Адам ще ги изберат като еволюционни бащи и майки на новите смесени раси.

51:5.3 (585.7) В нормалните светове Планетарните Адам и Ева никога не встъпват в брачни отношения с еволюционните раси. Работата по биологичното усъвършенстване е прерогатив на адамическото потомство. Но тези адамити не се разселват сред на родите; персоналът на Принца доставя в Едемската Градина високоразвити мъже и жени

за доброволен брачен съюз с потомците на Адам. И в повечето светове се смята за висша чест да бъдеш избран като кандидат за брачни отношения със синовете и дъщерите на Градината.

51:5.4 (586.1) От това време нататък междурасовите войни и другите междуродови конфликти започват да спадат и световните раси все по-активно се стремят да удовлетворят изискванията, необходими за признаване и допускане в Градината. В най-добрия случай може да имате само смътна представа за това как такова състояние става център на всяка дейност на нормалната планета. Цялата програма за усъвършенстване на расите рухна още на ранния стадий от нейното претворяване на Урантия.

51:5.5 (586.2) Хората от виолетовата раса живеят в моногамия и всеки еволюционен мъж или жена, съединяващ се със син или дъщеря на Адам, дава клетва да няма други партньори и да възпитава своите деца в еднобрачие. Децата на всеки от тези съюзи получават образование и възпитание в училищата на Планетарния Принц, след което им се разрешава да се присъединят отново към своите изконни раси за встъпване в брак с избрани групи високоразвити смъртни.

51:5.6 (586.3) Когато наследствените фактори на Материалните Синове стават достояние на развиващите се планетарни раси, настъпва нова и велика ера на еволюционен прогрес. В резултат от предаваните по наследство привнесени способности и свръх еволюционни черти следват редица бързи и значителни успехи в установяването на цивилизацията и расовото развитие; за сто хиляди години

се извършва по-голям прогрес, отколкото за милион години предшестваща борба. Във вашия свят даже с оглед на неуспешното изпълнение на предопределените планове огромен прогрес е бил постигнат от времето на получаването от народите на Урантия на дара на адамическата жизнена плазма.

51:5.7 (586.4) Но макар чистокръвните деца на планетарната Едемска Градина да са способни да се съединяват с високоразвити членове на еволюционните раси и така да повишават биологичното ниво на човечеството, смесването с низшите раси би било неблагоприятно за превъзхождащите генотипове урантийски смъртни; такава неразумна практика би поставила под заплаха цялата цивилизация на вашия свят. Не постигнали успех в расовата хармонизация по адамическия метод, вие трябва да решавате сега своите планетарни проблеми по подобряване на расата с помощта на други, основно човешки, начини за адаптация и контрол.

6. Едемическият режим

51:6.1 (586.5) В повечето обитаеми светове Едемските Градини остават величествени културни центрове и в продължение на много векове продължават да функционират като социални модели на планетарно ръководство и практическо водене на делата. Даже на ранните етапи, в периодите на относителна изолация на виолетовите народи, техните училища приемат подходящи кандидати от световните раси, докато промишлените постижения на Градината откриват нови пътища за търговски връзки. Така Адамовците и Евите, а също и тяхното потомство,

спомагат за стремителното разпространение на културата и за бързо повишаване от еволюционните раси на техните светове. И всички тези взаимоотношения се укрепяват и затвърждават чрез смесването на еволюционните раси със синовете на Адам, в резултат на което се получава незабавно повишаване на биологичния статут, стимулиране на интелектуалния потенциал и подобряване на духовната възприемчивост.

51:6.2 (586.6) В нормалните светове градината-резиденция на виолетовата раса става втори център на световната култура и – съвместно със столичния град на Планетарния Принц – дава тон на цивилизацията. Векове продължава едновременното съществуване на столичните училища на Планетарния Принц и градинските училища на Адам и Ева. Обикновено те се намират не много далеч един от друг и действат във взаимно съгласие.

51:6.3 (587.1) Помислете какво значение би имал за вашия свят намиращият се някъде в Левант всемирен център на цивилизацията, великият планетарен университет на културата, който би действал непрекъснато в течение на 37 000 години. Представете си след това колко висок щеше да бъде само моралният авторитет на такъв старинен център, ако недалеч се намиреше друго, по-древно огнище за небесно служене, чиито традиции се опираха на здрава основа от 500 000 години всеобхватно еволюционно въздействие. В крайна сметка именно обичаите разпространяват идеалите на Едем по целия свят.

51:6.4 (587.2) Училищата на Планетарния Принц се занимават основно с философия, религия, морал и висши

интелектуални и художествени постижения. Училищата в Градината на Адам и Ева обикновено са посветени на приложното изкуство, основите на умственото възпитание, социалната култура, икономическото развитие, търговските отношения, физическата подготовка и гражданското управление. С течение на времето тези всемирни центрове се сливат, но понякога такова съединение се осъществява на практика едва с идването на първия Син-Арбитър.

51:6.5 (587.3) Продължаващото съществуване на Планетарните Адам и Ева, заедно с чистокръвното ядро на виолетовата раса, придава на Едемската култура тази устойчивост на растежа, благодарение на която тя започва да въздейства на световната цивилизация с несъкрушимата сила на традицията. В тези безсмъртни Материални Синове и Дъщери ние се сблъскваме с последното и незаменимо звено, съединяващо Бога с човека, прехвърлено през почти безкрайната пропаст между вечния Създател и низшите крайни личности на времето. Пред нас е същество с висок произход, същество физическо, материално и нещо повече – такова като смъртните на Урантия полово създание, способно да вижда и разбира невидимия Планетарен Принц и да го тълкува на смъртните сфери, тъй като Материалните Синове и Дъщери са способни да виждат всички низши категории същества; те виждат Планетарния Принц и целия му персонал – видим и невидим.

51:6.6 (587.4) С течение на вековете, чрез смесване на тяхното потомство с човешките раси, същите тези Материален Син и Материална Дъщеря започват да бъдат признавани като

общии родоначалници на човечеството, общите прародители на сега вече смесените потомци на еволюционните раси. Предполага се, че смъртните, започващи своето съществуване в обитаемия свят, придобиват опит от признаването на седем бащи:

51:6.7 (587.5) 1. Билогичния баща – бащата от плът.

51:6.8 (587.6) 2. Бащата на света – Планетарния Адам.

51:6.9 (587.7) 3. Бащата на сферите – Властелина на Системата.

51:6.10 (587.8) 4. Всевишния Баща – Бащата на Съзвездието.

51:6.11 (587.9) 5. Вселенския Баща – Сина-Създател и висшия управител на локалните творения.

51:6.12 (587.10) 6. Сврѣх-Бащите – Извечно Древните, управляващи сврѣхвселената.

51:6.13 (587.11) 7. Духа, или Бащата на Хавона – Всеобщия Баща, пребиваващ в Рая и изпращащ долу своя Дух за живот и труд в умовете на низшите създания, населяващи вселената на вселените.

7. Обединено управление

51:7.1 (587.12) От време на време Райските Синове-Авоналовци се явяват в обитаемите светове за изпълнение на съдебните функции. Но първият Авонал, пристигащ с арбитражна мисия, поставя началото на четвъртия съден период в еволюционния свят на времето и пространството. На някои планети, където такъв Син-Арбитър се ползва с всеобщо признание, той остава за една епоха; и такъв свят

процъфтява под обединеното управление на тримата Синове: Планетарния Принц, Материалния Син и Сина-Арбитър, при което последните двама са видими за всички обитатели на сферата.

51:7.2 (588.1) Преди завършването на мисията на Сина-Арбитър в нормалния еволюционен свят тук се осъществява съюз на образователната и административната дейност на Планетарния Принц и Материалния Син. Това сливане на двойното ръководство на планетата поражда нов ефективен тип управление на света. След заминаването на Сина-арбитър Планетарният Адам поема върху себе си планетарното управление на сферата. Така Материалният Син и Дъщеря действат като съвместни управляващи планетата чак до встъпването на света в епохата на светлината и живота. След това Планетарният Принц се възвисява до положението на Планетарен Владетел. В течение на тази епоха, за която е характерно високо ниво на развитие, Адам и Ева могат да бъдат наречени съпредседатели на правителството на прославения свят.

51:7.3 (588.2) Веднага след основаването на нова единна столица на развиващия се свят, а също и според съответната подготовка на компетентните спомагателни управляващи, в отдалечените части на света и в различни народи се появяват местни столици. До пристигането на Сина, откриващ поредния съден период, се създават от петдесет до сто такива регионални подцентъра.

51:7.4 (588.3) Планетарният Принц и неговият персонал продължават да съдействат за развитието на духовната сфера и философия. Адам и Ева отделят особено внимание

на физическия, научния и икономическия статут на света. Двете групи в еднаква степен покровителстват изкуствата, обществените отношения и интелектуалните постижения.

51:7.5 (588.4) Към началото на петия съден период в света се установява изумителна система на планетарно управление. Животът на добре управлявана сфера действително въодушевява смъртните обитатели и им носи полза. И само ако урантийците можеха да посетят такава планета, те веднага биха разбрали ценността на тези неща, от които се е лишил вашият свят, заставайки на пътя на бунта и злото.

51:7.6 (588.5) [Представено от Вторичен Син-Ланонандек, член на резервния корпус.]

Документ 52. Планетарните епохи на смъртните

52:0.1 (589.1) ОТ момента на зараждането на живота на една еволюционната планета до нейния окончателен разцвет в ерата на светлината и живота върху сцената на световното действие се сменят поне седем епохи на човешки живот. Тези последователни епохи се определят от планетарните мисии на божествените Синове и в обикновения обитаем свят те настъпват в следния ред:

52:0.2 (589.2) 1. Човекът в епохата до идването на Планетарен Принц.

52:0.3 (589.3) 2. Човекът в епохата след идването на Планетарен Принц.

52:0.4 (589.4) 3. Човекът в епохата след идването на Адам.

52:0.5 (589.5) 4. Човекът в епохата след идването на Син-Арбитър.

52:0.6 (589.6) 5. Човекът в епохата след идването на посвещенчески Син.

52:0.7 (589.7) 6. Човекът в епохата след идването на Син-Учител.

52:0.8 (589.8) 7. Ерата на светлината и живота.

52:0.9 (589.9) Щом пространствените светове станат физически приспособени за живота, те биват нанасяни в регистъра на Носителите на Живота и в определения срок тези Синове се изпращат на такива планети за инициация на живот. Целият период от зараждането на живота до появата на човека се нарича дочовешка ера, предшестваща разглежданите в това повествование последователни епохи на смъртните.

1. Първобитният човек

52:1.1 (589.3) От времето, когато животното се превръща в човек, който е способен да избира поклонението пред Създателя, и до пристигането на Планетарен Принц смъртните волеви създания се наричат *първобитни хора*. Съществуват шест основни типа или раси първобитни хора и тези раси последователно се появяват по реда на цветовете на спектъра, започвайки от червения човек. Продължителността на времето, което се изразходва за тази еволюция на първобитния живот, се колебае в широки предели в различните светове – от сто и петдесет хиляди години до повече от един милион урантийски години.

52:1.2 (589.4) Еволюционните раси – червена, оранжева, жълта, зелена, синя и индигова – възникват приблизително по това време, когато при първобитния човек се появява прост език и той започва да използва творческо въображение. Към това време човекът вече е привикнал към изправено ходене.

52:1.3 (589.5) Първобитните хора са издръжливи ловци и свирепи бойци. Законът на тази епоха е физическото оцеляване на най-силните; управлението в този период е изцяло племенно. В много светове, в това число и на Урантия, някои от еволюционните цветни раси се изтриват от лицето на земята в продължение на ранните расови битки. По-късно оцеляващите обикновено се смесват с привнесената виолетова раса – адамическия народ.

52:1.4 (589.6) В сравнение с последващата цивилизация ерата на първобитния човек представлява положителна, мрачна и кървава страница от историята. Етиката на джунглата и моралът на първобитните гори не съответстват на нормите на по-късните съдни периоди, белязани от богооткровената религия и повишеното духовно развитие. В обикновените и неекспериментални светове тази епоха съществено се отличава от аналогичния период на Урантия, за който са били характерни продължителни и изключително жестоки битки. Завършвайки своето пребиваване в първия свят, вие ще започнете да разбирате причините за тази дълга и мъчителна борба в еволюционните светове и с възхода по Райския път все по-добре ще постигате мъдростта на такъв очевидно странен опит. Но независимо от всички тези превратности на

ранните епохи от съществуването на човека дейността на първобитните хора вписва в анализите на еволюционния пространствено-времеви свят великолепна и даже героична страница.

52:1.5 (590.1) Ранният еволюционен човек не е интересно създание. Обикновено тези първобитни смъртни обитават в пещери или на скалите. Те също така си правят примитивни хижи от големи дървета. Понякога до придобиването от човека на по-висок тип интелект планетите се наводняват от големи животни. Но още на началния етап на тази ера смъртните се научават да запалват и поддържат огън и с развитието на творческото въображение и усъвършенстване на своите оръдия еволюиращият човек скоро покорява по-големите и непохватни животни. Първобитните раси също така широко използват и големи летящи животни. Тези огромни птици са способни без почивка да пренасят един или двама души със среден размер на разстояние над над 800 километра. На някои планети тези птици носят огромна полза, защото притежават висок интелект и често пъти са способни да произнасят много думи на планетарните езици. Тези птици са във висша степен разумни, крайно послушни и необикновено предани. Такива пасажерски птици вече отдавна са изчезнали на Урантия, но вашите далечни предци са използвали техните услуги.

52:1.6 (590.2) Появата в човека на етически съждения и на нравствен избор обикновено съвпада с възникването на ранния език. Когато тези същества достигнат човешко

ниво и в тях се появява присъщата смъртна воля, те стават възприемчиви към временното вселяване на божествените Настройчици и след смъртта много от тях в нужното време се избират като съхранили се създания и се утвърждават от арахангелите за последващото възкресение и сливане с Духа. Ангелите винаги съпровождат Планетарния Принц и раздаването на правосъдие при завършването на съдния период съвпада с неговото пристигане на планетата.

52:1.7 (590.3) Всички смъртни, в които се заселва Настройчик на Съзнанието, са потенциално способни на поклонение; те са „озарени от истинска светлина“ и могат да се стремят към взаимовръзка с божествеността. При все това за ранната или биологична религия на първобитния човек е характерен животински страх в съчетание с невежо благоговение и племенни суеверия. Оцеляването на суеверията сред урантийските раси едва ли прави чест на вашето еволюционно развитие и не се съгласува с вашите като цяло прекрасни постижения в материалния прогрес. Но тази ранна религия на страха има важно предназначение, укротявайки бурния темперамент на първобитните създания. Тя е предвестник на цивилизацията и тази почва, на която Планетарният Принц и неговите помощници впоследствие хвърлят семената на богооткровената религия.

52:1.8 (590.4) Обикновено не по-късно от сто хиляди години след появата в човека на изправено ходене пристига Планетарен Принц, който бива изпращан от Властелина на Системата след получаване от Носителите на Живот на съобщение за функционирането на воля, даже ако тя е

възникнала в сравнително малко индивиди. Като правило първобитните хора радушно приемат Планетарния Принц и неговия зрим персонал; нещо повече – ако не бъдат съдържани, те започват да се взират в тези посланици с трепет и благоговение, което граничи с поклонението.

2. Човекът в епохата след пристигането на Планетарен Принц

52:2.1 (591.1) С пристигането на Планетарния Принц започва нов съден период. На земята се появява правителство и светът встъпва в епохата на развитието на племенно съществуване. За няколко хилядолетия човекът преминава огромен път в своето социално развитие. В нормални условия в течение на тази епоха смъртните достигат високо ниво на цивилизация. Периодът на варварството не продължава така дълго, както при урантийските раси. Но бунтът довежда до такива изменения в живота на обитаемия свят, че вие сте практически неспособни да си представите подобен режим на нормална планета.

52:2.2 (591.2) Този съден период продължава средно около петстотин хиляди години – понякога повече, понякога по-малко. В течение на тази ера планетата се включва към кръговете на системата и за нейното управление се назначава пълна квота серафически и други небесни помощници. Настройчиците на Съзнанието се появяват във все по-голям брой и серафическите хранители усилват своя режим на наблюдение над смъртните.

52:2.3 (591.3) Когато Планетарният Принц пристига в първобитния свят, тук преобладава формиралата се

религия, основана на страха и невежеството. Принцът и неговият персонал за пръв път разкриват висшата истина и устройство на вселената. Тези първи изложения на богооткровената религия са много прости и обикновено се отнасят до локалната система. До пристигането на Планетарния Принц религията е изцяло еволюционен процес. Впоследствие религията се усъвършенства както за сметка на постепенните откровения, така и на еволюционното развитие. Всеки съден период, всяка епоха на съществуване смъртните получават разширена представа за духовната истина и религиозната етика. Еволюцията на религиозната възприемчивост в обитателите на света в значителна степен определя темповете на тяхното духовно развитие и мащабите на религиозното откровение.

52:2.4 (591.4) Този съден период става свидетел на духовния разцвет и различните раси и техните разнообразни племена са склонни към създаване на свои собствени системи на религиозна и философска мисъл. В тази епоха във всички расови религии съществуват две тенденции: предишните страхове на първобитния човек и новите откровения на Планетарния Принц. В известен смисъл урантийците още не са завършили този стадий на планетарна еволюция. Внимателно запознавайки се с настоящия труд, вие с още по-голяма яснота ще видите доколко вашият свят се е отклонил от обичайното протичане на еволюционния прогрес и развитие.

52:2.5 (591.5) Но Планетарният Принц не е „Принцът на Мира“. През този съден период продължават расовите битки и

племенни войни, макар и по-рядко и с по-малко ожесточение. Настъпва велика ера на разпространение на расите, достигаща своя апогей в периода на ярко изразения национализъм. Цветът става основен за обединяването в племена и народи и различните раси често създават свои собствени езици. Всяка растяща група смъртни се стреми към изолация. За такова разделение спомага съществуването на много езици. Преди да настъпи обединението на няколко раси безпощадните войни понякога довеждат до изчезването на цели народи; особено изложени на такова унищожение са оранжевата и зелената раса.

52:2.6 (591.6) В обичайните светове в последния период от управлението на Принца националната организация на живота постепенно заменя племенната или по-скоро започва да се налага на съществуващите племенни обединения. Но най-значително постижение на епохата на Принца е възникването на семейството. Дотогава човешките отношения са били основно племенни; сега се появява домашно огнище.

52:2.7 (591.7) В този съден период се стига до равенство на половете. На едни планети мъжете управляват жените, а на други – обратно. В течение на тази епоха в нормалните светове се осъществява пълно равенство на половете, което предшества по-пълната реализация на идеалите на семейството. Започва златният век на семейството. Идеята за племенно управление постепенно отстъпва място на двойнствената представа за живота на нацията и живота на семейството.

52:2.8 (592.1) По време на тази епоха се появява селско стопанство. Развитието на семейството е несъвместимо със скитническия и неустроен живот на ловеца. Постепенно се изработва навик към заседнал живот и обработка на земята. С бързи темпове върви приучването на животните към домашен живот и развитието на приложните искуства. В апогея на биологичната еволюция се достига високо ниво на цивилизацията, но техническо развитие почти не се наблюдава; изобретателството е характерно за следващата епоха.

52:2.9 (592.2) Към края на тази ера расите се пречистват, достигайки високо физическо съвършенство и интелектуална сила. В ранните стадии на развитие на нормалния свят изключително помага програмата за разпространение на високоразвити типове смъртни, пропорционално на съкращаването на останалите. Именно неспособността на вашите древни народи да се отделят един от друг е причината за това сред днешните урантийски раси да присъства такова количество дефектни и дегеративни индивиди.

52:2.10 (592.3) Едно от най-големите постижения на епохата на Принца е ограничаването на размножаването на умствено изостаналите и социално неприспособими хора. Дълго до пристигането на вторите Синове, Адамовците, повечето светове сериозно се занимават с проблема по расовото очистване, на което народите на Урантия досега не са обръщали сериозно внимание.

52:2.11 (592.4) Проблемът за расовото очистване не е толкова сложен, когато се решава на ранните стадии на човешката

еволюция. Предшестващият период на племенни сражения и жестока борба на расите за съществуване изкоренява голяма част от нормалната и дефектна наследственост. Идиотът почти няма надежда за оживяване в социалната организация на воюващото първобитно племе. Именно лъжливата сантименталност на вашите отчасти усъвършенствани цивилизации поощрява, защитава и увековечава безнадеждно дефектните наследствени признаци в еволюционните човешки раси.

52:2.12 (592.5) Проявата на безполезно съчувствие към дегенеративните човешки същества, към неспасяемите, ненормални и непълноценни смъртни няма никакво отношение нито към добротата, нито към алтруизма. Даже в най-нормалните еволюционни светове съществуват достатъчни различия между индивидите и многобройните социални групи, за да могат смъртните в пълна степен да се възползват от цялото благородство на алтруистичното чувство и безкористната помощ, без да увековечават социално неприспособените и морално дегенеративни наследствени фактори на еволюиращото човечество. Съществуват безгранични възможности за проявя на търпимост и алтруизъм по отношение на тези нуждаещи се индивиди, които не са изгубили окончателно своя нравствен облик и не са разрушили безвъзвратно своето духовно наследство.

3. Човекът в епохата след пристигането на Адам

52:3.1 (592.6) Когато движещата сила на еволюционния живот е изчерпила биологичните възможности на човека и са достигнати върховете на животинското развитие, пристига

втората категория синовство и започва втори съден период на милосърдието и опеката. Това важи за всички еволюционни светове. След достигането на най-високото възможно ниво на еволюционен живот, когато първобитният човек се издига на най-високото достъпно му стъпало на биологичната стълбица, на планетата винаги се появяват изпратените от Властелина на Системата Материален Син и Материална Дъщеря.

52:3.2 (593.1) Все повече Настройчици на Съзнанието се посвещават на човека от постадамическата епоха и все повече такива смъртни придобиват способността за последващо сливане с Настройчиците. Независимо от това, че Адамовците функционират като низходящи Синове, те не притежават Настройчици, но техните планетарни потомци, преки и смесени, в нужното време стават пълноправни кандидати за придобиване на Тайнствени Наставници. Към времето на завършване на постадамическата епоха в разпореждане на планетата се намира пълна квота от небесни попечители; не получават всеобщо разпространение само Настройчиците, сливащи се със смъртните.

52:3.3 (593.2) Основната задача на адамическия режим е да помогне на развиващия се човек да премине от стадия на ловец и пастир към стадия на земеделец и градинар с последващото появяване на присъщите на градовете и промишлеността цивилизации. Десет хиляди години от този съден период на биологическите усъвършенствуватели са достатъчни за постигането на удивителни промени. След двадесет и пет хиляди години

управлението на обединяващата мъдрост на Планетарния Принц и Материалните Синове, сферата – като правило, е готова за пристигането на Син-Арбитър.

52:3.4 (593.3) В тази епоха обикновено завършва отстраняването на неприспособените индивиди и се извършва по-нататъшно очистване на расовите признаци; в нормалните светове става почти пълно прекратяване на възпроизводството на дефектните животински наклонности.

52:3.5 (593.4) Потомците на Адам никога не се смесват с малкоразвити представители на еволюционните раси. Божественият план не предполага и лични брачни връзки на Планетарния Адам и Ева с еволюционните народи. Програмата за расово усъвършенстване е дело на техните потомци. Но нарастването на потомството на Материалния Син и Материалната Дъщеря продължава в продължение на много поколения, преди да започне оказването на помощ под формата на смесване на расите.

52:3.6 (593.5) Дарът на адамическата плазма веднага довежда до подобряване на интелектуалните способности и ускоряване на духовното развитие на смъртните раси. Като правило се наблюдава и известно подобряване на физическите данни. В обичайния свят постадамическият съден период е век на велики изобретения, управление на енергията и технически прогрес. В тази ера се появяват разнообразни производства и биват подчинявани стихии; настъпва златният век на изследването и окончателното завоюване на планетата. Това е времето, когато с развитието на естествознанието се извършва

голяма част от материалния прогрес; именно тази епоха преживява сега Урантия. Вашият свят с повече от един цял съден период изостава от обичайната планетарна програма.

^{52:3.7 (593.6)} Към края на адамическия период на една нормална планета процесът на расовото смесване практически завършва и сега може действително да се провъзгласи, че „от една кръв Бог е направил целия човешки род“ и че неговият Син е „направил всички народи един цвят“. Цветът на такава смесена раса е близък до виолетовия с маслинен отенък – „белият“ цвят на планетарните раси.

^{52:3.8 (593.7)} Първобитният човек е предимно плътояден; Материалният Син и Материалната Дъщеря не ядат месо, но техните потомци в течение на няколко поколения стават всеядни, макар че понякога отделни групи остават вегетарианци. Този двояк произход на постадамическите народи обяснява защо в такива смесени раси се откриват анатомични рудименти, отнасящи се както към тревоядните, така и към плътоядните групи животни.

^{52:3.9 (593.8)} Приблизително след десет хиляди години смесване се появяват раси с различни варианти на съчетания на анатомичните черти, при което някои типове в голяма степен притежават наследствени признаци на предците-вегетарианци, а други имат физически характеристики, повече наподобяващи техните плътоядни предци. Повечето от тези планетарни раси скоро стават всеядни, хранейки се с разнообразна храна както от животинското, така и от растителното царство.

52:3.10 (594.1)

Постадамическата ера е период на интернационализъм. В условията на почти пълно изпълнение на задачата за расово смесване национализмът намалява и братството на хората действително започва да се претворява в живота. Да смени монархическата или патерналистичната форма на управление постепенно идва представителната власт. Системата за образование става всеобща и планетарните езици постепенно се изместват от езика на виолетовата раса. Всеобщ мир и сътрудничество обикновено настъпват, след като расите станат достатъчно смесени и започнат да използват общ език.

52:3.11 (594.2)

В течение на последните векове на постадамическата епоха се появява нов интерес към изкуствата, музиката, литературата и подобно всемирно пробуждане служи като знак за идването на Син-Арбитър. Най-важното постижение на тази ера е всеобщият интерес към интелектуалните реалности, истинската философия. Националистическите черти на религията постепенно изчезват, тя приема все по-планетарен характер. Тези векове се характеризират с развитието на нови истини и Всевишните съзвездия започват да управляват делата на хората. Разкриването на истината достига нивото на управление на съзвездията.

52:3.12 (594.3)

Тази ера се характеризира с огромен етически прогрес; братството на хората е целта на съществуващото в тази епоха общество. Всеобщият мир – прекратяването на расовите конфликти и националните вражди – свидетелства за това, че планетата е готова за идването на

представителя на третата категория синовство – Сина-Арбитър.

4. Човекът в епохата след пристигането на Син-Арбитър

52:4.1 (594.4) На нормалните и лоялни планети тази ера започва в условията на смесени и физически развити смъртни раси. Не съществуват проблеми, свързани с расата или цвета на кожата; всички нации и раси са буквално една кръв. Процъфтява братството на хората и нациите се учат да живеят в мир и покой. Такъв свят се намира в навечерието на кулминационното интелектуално развитие.

52:4.2 (594.5) Когато по такъв начин еволюционният свят става готов за епохата на Сина-Арбитър, един от Синовете-Авоналовци от висшата категория се появява с арбитражна мисия. Планетарният Принц и Материалните Синове са местни от локалната вселена; Синът-Арбитър е родом от Рая.

52:4.3 (594.6) Когато Райските Авоналовци посещават светове на смъртните за раздаване на правосъдие във връзка с края на съдния период, те не се инкарнират. Но когато идват с арбитражни мисии – поне при първата от тях, те винаги претърпяват инкарнация, макар че никога не се раждат на планетата и не умират от планетарна смърт. Те могат да живеят в течение на много поколения в случаите, когато остават като управители в определени светове. Когато техните мисии завършат, те прекратяват своя планетарен живот и се връщат към предишния си статут на божествено синовство.

52:4.4 (594.7) Всеки нов съден период разширява хоризонтите на богооткровената религия и Синове-Арбитри разширяват разкриването на истината, описвайки делата в локалната вселена и всичко, което се отнася към нея.

52:4.5 (594.8) Скоро след първото идване на Сина-Арбитър расите придобиват икономическа свобода. Ежедневният труд, необходим за поддържането на независимостта на индивида, би се равнявал на два и половина часа от вашето време. Освобождаването на етичните и разумни смъртни не е свързано с риск. Такива високоразвити хора прекрасно знаят как да използват свободното си време за самоусъвършенстване и планетарен прогрес. В тази епоха се извършва по-нататъшно очистване на расите за сметка на ограничаване размножаването сред по-слабо приспособените и слабонадарени индивиди.

52:4.6 (595.1) Продължава да се усъвършенства политическото и социално управление на расите и към края на епохата достатъчно разпространение получава самоуправлението. Под самоуправление разбираме висш тип представително управление. Такива светове издигат и почитат само тези лидери, които по-добре от другите са способни да носят социална и политическа отговорност.

52:4.7 (595.2) В тази епоха мнозинството планетарни смъртни биват снабдявани с Настройчици. Но и сега посвещаването на божествените Наставници не винаги е всеобщо. Наставниците, сливащи се впоследствие със своите подопечни, още не се посвещават на всички смъртни; волевите създания както преди трябва да правят избор в полза на Тайнствените Наставници.

52:4.8 (595.3) В течение на последните векове на този съден период обществото започва да се възвръща към по-простени форми на живот. Сложният характер на прогресиращата цивилизация изчерпва себе си и смъртните се учат да живеят по-естествено и ефективно. Тази тенденция се усилва с всяка последваща епоха. Настъпва ера на разцвет на изкуството, музиката и висшите знания. Естествените науки вече са достигнали предела на своето развитие. В идеалния свят при завършването на тази епоха се извършва огромно и всеобхватно религиозно пробуждане, всемирно духовно просвещение. И това мощно пробуждане на духовната природа на расите служи като сигнал за пристигането на посвещенчески Син и за началото на петата епоха в света на смъртните.

52:4.9 (595.4) В много светове се получава така, че за подготовката на планетата за посвещенчески Син не е достатъчна една арбитражна мисия; в този случай следва второ или даже няколко появявания на Синове-Арбитри, всяко от които, от един съден период до друг, повдига расите на нова степен на развитие, докато планетата не стане готова за дара на посвещенчески Син. По времето на втората и следващите мисии Синове-Арбитри могат или да се инкарнират, или да не се инкарнират. Но независимо от това какъв брой Синове-Арбитри пристигат на планетата, а те могат да се появяват и след посвещенчески Син, идването на всеки от тях означава завършването на един съден период и начало на следващ.

52:4.10 (595.5) Тези съдни периоди на Синовете-Арбитри обхващат от двадесет и пет до петдесет хиляди години в урантийско времеизчисление. Понякога такава епоха бива значително по-кратка, а в редки случаи може да бъде и още по-дълга. Но когато удари часът, един от тези същите Синове-Арбитри ще се роди като Райски посвещенчески Син.

5. Човекът в епохата след пристигането на Посвещенчески Син

52:5.1 (595.6) След като обитаемият свят достигне определено ниво на интелектуално и духовно развитие, тук непременно пристига Райски посвещенчески Син. В нормалния свят той се появява в плът, едва след като расите достигнат висши нива на интелектуално и етическо развитие. Но на Урантия посвещенческият Син – който е също така и вашият Син-Създател – се е появил при завършването на адамическия период, което не съответства на обичайната последователност на събитията в пространствените светове.

52:5.2 (595.7) Когато светът е готов за одухотворяване, посвещенческият Син пристига. Такъв Син винаги принадлежи към категорията на Арбитрите или Авоналовците, с изключение на единствения във всяка локална вселена случай, в който Синът-Създател се подготвя за завършващо посвещение в един от еволюционните светове; именно така се е случило във вашия свят, когато Михаил Небадонски се е появил на Урантия, за да посвети себе си на вашите смъртни раси. Само един от почти десет милиона светове се удостоява с

такъв дар; всички останали светове се издигат на нова духовна степен благодарение на посвещението на един от Райските Синове-Авоналовци.

52:5.3 (595.8) Посвещенческият Син пристига в света, отличаващ се с висока култура на образованието, и среща духовно подготвена раса, способна да възприеме висшата мъдрост и да оцени мисията на посвещението. Тази ера се характеризира с всеобщо влечение към нравствената култура и духовната истина. Патосът на смъртните от този съден период е постигане на космическата реалност и общуване с духовната реалност. Разкриването на истината се разширява и обхваща свръхвселената. Появяват се изцяло нови системи за образование и управление и сменят несъвършените режими от предишните епохи. Радостта на битието придобива нови оттенъци и във възвишените жизнени реакции се появяват небесни тонове и тембри.

52:5.4 (596.1) Посвещенческият Син живее и умира за духовното възвисяване на смъртните раси на света. Той определя „новия и живия път“; неговият живот е инкарнация на Райската истина в плът, същата тази истина – и даже на Духа на Истината, познавайки която, хората придобиват свобода.

52:5.5 (596.2) На Урантия определението на този „нов и жив път“ се е отнасяло както към факта, така и към истината. Изолацията на Урантия по време на бунта на Луцифер е преустановила действието на процедурата, с помощта на която смъртните, след прекратяването на физическия им живот, са могли да отиват направо в обителските светове. До настъпването на Урантия на ерата на Христос Михаил

всички души са оставали потопени в сън чак до периодическото или специалното хилядолетно възкресение. Даже на Мойсей не е било позволено да премине в друг свят до специалното възкресение поради това, че падналият Планетарен Принц Калигастия е противодействал на такова освобождаване. Но от деня Петдесетница смъртните на Урантия отново могат да преминават непосредствено в моронтийните сфери.

52:5.6 (596.3) След възкръсването на посвещенческия Син на третия ден от момента на прекратяването на живота му в плът той се възнася отдясно на Всеобщия Баща, получава уверение за одобрение на посвещенческата си мисия и се връща при Сина-Създател в столицата на локалната вселена. След това посвещенческият Авонал и Създателят Михаил изпращат в света на посвещението своя общ Дух, Духа на Истината; това е този ден, когато „Духът на победоносния Син се излива над всяка плът“. Вселенският Майчински Дух също участва в това посвещаване на Духа на Истината и едновременно с това се издава посвещенчески едикт за Настройчиците на Съзнанието. От този момент всички притежаващи нормален интелект създания от дадения свят получават Настройчици, още щом достигнат възрастта на моралната отговорност – на духовния избор.

52:5.7 (596.4) Ако такъв посвещенчески Авонал се връща в света след мисията на посвещението, той не се инкарнира, а идва „в слава заедно със серафическите войнства“.

52:5.8 (596.5) Епохата след идването на посвещенчески Син може да продължи от десет хиляди до сто хиляди години.

Не съществува произволно ограничение на продължителността на която и да било от съдните епохи. Това е време на огромен нравствен и духовен прогрес. Под духовното влияние на тези векове човешкият характер претърпява колосална трансформация и феноменално развитие. Появява се възможност за претворяване на златното правило в практиката. Ученията на Иисус са истински приложими към такъв смъртен свят, който е бил подготвен от допосвещенчески Синове, чиито мисии са насочени към облагодоряване на характера и развитието на културата.

52:5.9 (596.6) По време на тази ера практически напълно се изкореняват болестите и правонарушенията. Дегенеративността вече в основни линии е ликвидирана с помощта на селективното продължаване на рода. Практически пълна победа над болестите се постига за сметка на високата съпротивляемост на адамическата кръв, а също благодарение на разумното и всемирно използване на откритията на естествознанието, направени в предшестващите епохи. Средната продължителност на живота в това време с много превишава триста урантийски години.

52:5.10 (597.1) През тази епоха се извършва постепенно отслабване на правителствения контрол. Започва да действа истинското самоуправление; все по-малко са необходими ограничителни закони. Военните форми на националната съпротива остават в миналото; настъпва ерата на интернационалната хармония. Съществуват множество страни, което се определя от основното

географско положение, но има само една раса и една религия. Смъртният свят придобива близък до съвършенството характер. Това са наистина велики и славни времена!

6. Урантия в епохата след идването на Посвещенчески Син

52:6.1 (597.2) Посвещенческият Син е Принцът на Мира. Той пристига, за да възвести „мир на земята и добра воля сред хората“. В нормалните светове започва периодът на общопланетния свят; хората вече не се учат да воюват. Но идването на вашия посвещенчески Син, Христос Михаил, не се е съпровождало с толкова благотворни въздействия. Урантия не следва обичайния път на развитие. Вашият свят не върви в крак с другите планети. Пребивавайки на земята, вашият Учител е казвал на своите ученици, че неговото идване на Урантия няма да доведе до обичайното възцаряване на мир. Той недвусмислено е предупредил, че „един народ ще се вдигне срещу друг“. В друг случай е казал: „Не мислете, че съм дошъл, за да донеса мир на земята.“

52:6.2 (597.3) Даже в нормалните еволюционни светове осъществяването на човешкото братство не се отдава лесно. На объркала се и на планета, на която цари безпорядък, както на Урантия, за такова постижение са необходими много повече време и усилия. Без странична помощ социалната революция едва ли е способна да доведе до толкова благоприятни резултати на планета, намираща се в духовна изолация. Религиозното откровение е съществено условие за осъществяването на

братство на Урантия. Макар че Иисус е показал пътя за непосредствено постигане на духовно братство, претворяването в живота на социалното братство във вашия свят много зависи от цял ред личностни трансформации и планетарни адаптации:

52:6.3 (597.4) 1. *Социална общност.* Умножаване на международните и междурасови социални контакти и обществени връзки чрез пътешествия, търговия и спортни състезания. Създаване на общ език и умножаване броя на полиглотите. Обмен на студенти, учители, индустриалци и религиозни философи между различните страни и народи.

52:6.4 (597.5) 2. *Интелектуално взаимобогаляване.* Братството е невъзможно в свят, чиито обитатели са толкова примитивни, че не разбират безразсъдството на крайния егоизъм. Необходим е обмен на национална и расова литература. Всяка раса трябва да се запознае с начина на мислене на другите раси; всяка нация трябва да знае чувствата на другите нации. Невежеството поражда подозрителност, а подозрителността е несъвместима с такива крайно важни отношения като взаиморазбирането и любовта.

52:6.5 (597.6) 3. *Нравствено пробуждане.* Само етичното съзнание е способно да демаскира безнравствеността на човешката нетърпимост и греховността на братоубийството. Само нравственото съзнание е способно да осъди злото на националната завист и расова подозрителност. Само нравствените същества неуморно ще се стремят към това духовно проникновение, без което е невъзможно да се живее в съгласие със златното правило.

52:6.6 (598.1)

4. *Политическа мъдрост.* Без емоционална зрелост няма самообладание. Само емоционалната зрелост ще стане гаранция за замяна на варварския произвол на войната с цивилизованите методи на международното право. Мъдрите държавнически дейатели действат за благо на човечеството даже тогава, когато преследват интересите на своите национални или расови групи. Ако политическата прозорливост служи на егоистични цели, то в крайна сметка тя води до самоубийство – до разрушаване на всички устойчиви качества, които осигуряват колективното оцеляване на планетата.

52:6.7 (598.2)

5. *Духовна проникателност.* В крайна сметка братството на хората се основава на признаване бащинството на Бога. Най-бързият път към претворяването на братството на хората от Урантия е духовната трансформация на днешното човечество. Единственият начин за ускоряване на естествения ход на социалната революция е използването на духовно въздействие свише, което подобрява постигането на нравственост с едновременно повишаване на способността на всеки смъртен да разбира и обича всеки друг смъртен. Взаиморазбирането и братската любов са могъщи и трансцендентални цивилизоваци фактори, претворяващи в живота всемирното братство на хората.

52:6.8 (598.3)

Ако можехме да ви преселим от вашия изостанал и объркан свят на една от нормалните планети в епохата след пристигането на посвещенчески Син, на вас щеше да ви се стори, че сте попаднали на описаните във вашите предания небеса. Едва ли щяхте да повярвате, че

наблюдават нормален еволюционен процес на сфера, населена със смъртни хора. Такива светове влизат в локалните духовни кръгове и се ползват от всички предимства на пространствените съобщения на локалната вселена и на службата за отразяване на свръхвселената.

7. Човекът в епохата след пристигането на Син-Учител

52:7.1 (598.4) Следващата категория Синове, пристигащи в обикновения еволюционен свят, са Троичните Синове-Учители, божествените Синове на Райската Троица. И отново виждаме, че Урантия се отличава от подобни сфери, тъй като вашият Иисус е обещал да се върне. Той непременно ще изпълни своето обещание, но никой не знае дали неговото връщане ще предшества или ще следва идването на Синове-Арбитри или Синове-Учители на Урантия.

52:7.2 (598.5) Синове-Учители пристигат в светове с нарастваща духовност на групи. На Планетарния Син-Учител му помагат седемдесет първични Синове, дванадесет вторични Синове и три члена на висшата и най-опитна категория Дайналовци. Този корпус остава в света в течение на известно време, достатъчно за осъществяване прехода от еволюционната ера до ерата на светлината и живота. Този период продължава не по-малко от хиляда планетарни години, а често пъти и значително по-дълго. Тази мисия е принос на Троицата към предшестващите усилия на всички божествени личности, опекунстващи обитаемия свят.

52:7.3 (598.6)

Разкриването на истината обхваща сега централната вселена и Рая. Расите стават високодуховни. Появил се е велик народ и се приближава велико време. Образователните, икономически и административни системи претърпяват радикална трансформация. Утвърждават се нови ценности и отношения. Царството небесно се появява на земята и славата Божия се разпространява по целия свят.

52:7.4 (598.7)

По време на този съден период много смъртни се преобразуват от числото на живите. С развитието на ерата на Троичните Синове-Учители все повече всеобщ характер придобива духовната преданост на смъртните на времето. Естествената смърт става все по-голяма рядкост, защото Настройчиците все по-често се сливат със своите подопечни в течение на живота им в плът. Евентуално планетата се причислява към първичния модифициран тип възход на смъртните.

52:7.5 (599.1)

Животът в течение на тази ера е приятен и полезен. Практически напълно са изчезнали дегенерацията и антисоциалните продукти от дългата еволюционна борба. Продължителността на живота достига петстотин урантийски години, а темповете на прираст на населението са подчинени на разумен контрол. Появил се е изцяло нов тип общество. Между смъртните все още се запазват огромни различия, но обществото плътно се приближава към идеалите за социално братство и духовно равенство. Представителната форма на управление изчезва и в света тържествуват принципите на индивидуален самоконтрол. Функциите на правителството основно се определят от

колективните задачи на социалното управление и икономическата координация. Стремително се приближава златният век; вече се вижда временната цел на продължителната и напрегната планетарна еволюционна борба. Близка е дългоочакваната награда; светът стои пред прага на демонстрацията на мъдростта на Боговете.

52:7.6 (599.2) Физическото управление на света в течение на тази епоха изисква около един час всеки ден за всеки възрастен индивид (имаме предвид еквивалента на един урантийски час). Планетата поддържа тясна връзка с вселената, а нейните народи следят последните пространствени съобщения с такъв неотслабващ интерес, който проявявате днес вие към последните броеве на вашите ежедневни вестници. Тези раси се занимават с множество увлекателни дела, непознати във вашия свят.

52:7.7 (599.3) Все по-дълбока става истинската преданост на планетите на Върховното Същество. С всяко ново поколение все повече хора живеят в дух на справедливост и милосърдие. Радостното служене на Божиите Синове бавно, но сигурно покорява света. Физическите трудности и материални проблеми в основна степен са решени; планетата съзрява за по-съвършен живот и по-устойчиво съществуване.

52:7.8 (599.4) В течение на своя съден период Синове-Учители продължават периодически да посещават тези мирни планети. Те не напускат планетата, докато не се убедят в благополучното протворяване на плана за планетарната еволюция. Изпълняващият съдебните функции Син-Арбитър обикновено съпровожда Синове-Учители в

техните последващи мисии, докато още един Син от тази категория действа в тяхно отсъствие, и тази съдебна дейност продължава от век на век в течение на цялото пространствено-времево съществуване на смъртните.

52:7.9 (599.5) Всяка възобновяема мисия на Троичните Синове-Учители издига този небесен свят на нова степен на мъдрост, духовност и космическо озарение. Но благородните обитатели на такава сфера остават крайни и смъртни създания. Нищо не е съвършено; при все това в действията на несъвършения свят и живота на неговите човешки обитатели се появява качество, близко до съвършенството.

52:7.10 (599.6) Троичните Синове-Учители могат нееднократно да се завръщат в един и същи свят. Но рано или късно, във връзка със завършването на една от техните мисии, Планетарният Принц се възвисява до положението на Планетарен Владетел и Властелинът на Системата се появява, за да провъзгласи встъпването на такъв свят в ерата на светлината и живота.

52:7.11 (599.7) Именно за завършването на последната мисия на Синове-Учители (поне такава би била хронологията в един обичаен свят) Йоан е написал: „Видях ново небе и нова земя и нов Йерусалим, спускащ се от Бога от небесата, украсен като невеста, нагиздена за принца.“

52:7.12 (600.1) Това е същата тази обновена земя, висока степен на планетарно развитие, която е видял древният пророк, който написал: „Защото както новото небе и новата земя, които аз ще сътворя, ще останат пред мен, така ще се

съхраните вие и вашите деца; и ще бъде така, че във всеки първи ден на месеца и всяка събота всички хора ще идват, за да ми се покланят“ - казва Господ.“

52:7.13 (600.2) Именно смъртните от тази ера са описани като „род избран, свещенослужители царски, свята нация, възвисен народ; и ще възвестите съвършенството, призоваващо ви от тъмнината в тази чудна светлина“.

52:7.14 (600.3) Независимо от особеностите на естествената история на отделната планета, от това, била ли е сферата напълно лоялна, опетнила ли се е със зло и поразена ли е от греха, независимо от нейното минало, рано или късно милостта Божия и служенето на ангелите ще възвестят пристигането на Троичните Синове-Учители; а тяхното заминаване при приключването на завършващата мисия ще сложи началото на величествената ера на светлината и живота.

52:7.15 (600.4) Всички светове на Сатания могат да се присъединят към надеждата на този, който е писал: „При все това ние, по Неговото обещание, очакваме нови небеса и нова земя, където обитава праведност.“ И така, скъпи приятели, очаквайки това, бъдете усърдни, за да застанете пред Него умиротворени, безупречни и неопетнени.“

52:7.16 (600.5) Заминаването на корпуса на Синове-Учители в края на първото или едно от последващите царувания възвестява за зората на ерата на светлината и живота – преддверието на прехода от времето към прага на вечността. Планетарното претворяване на тази ера на светлината и живота значително превъзхожда и най-

смелите очаквания на смъртните на Урантия, представите на които за бъдещия живот са се ограничавали с религиозните вявания, описващи небесата като най-близкото бъдеще и като окончателно място на обитаване на съхранилите се смъртни.

52:7.17 (600.6) [Подготвено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към персонала на Гавраил.]

Документ 53. Бунтът на Луцифер

53:0.1 (601.1) ЛУЦИФЕР беше великолепен главен Син от групата на Ланонандек от Неба-дон. Беше служил вече в много системи, беше бил висш съветник на своята група, изпъкващ със своята мъдрост, прозорливост и ефективност. Луцифер беше номер 37 от своя ред и при атестацията Мелхиседек го посочиха като един от стоте най-способни и великолепни личности измежду над седемстотин хиляди от своя вид. Започвайки като подобно великолепно същество, преминавайки през зло и грешки, той прегърна греха и сега е означен като един от тримата Власте-лини на Системи във вселената Небадон, поддали се на егоистични подбуди и на софистиката за фалшивата лична свобода – отрицание на вселенската преданост, незачитане на братските задължения, заслепление относно космическите взаимоотношения.

53:0.2 (601.2) Във вселената Небадон във владение на Христос Михаил са десет хиляди системи с обитаеми светове. През цялата история на Синовите на Ланонандек, в хиляди от тези системи и в столицата на вселената, е имало само

трима Властелини на Системи, които някога са проявили неуважение към управлението на Сина-Съз-дател.

1. Водачите на бунта

53:1.1 (601.3) Луцифер не беше измежду постепенно извисяващите се в духовно отношение същества; той беше създаден като Син на локалната вселена и за него беше казано: „Ти беше съвършен във всичко от деня на твоето сътворение, докато в теб не се появи неправедност.“ Много пъти той е бил на съвещания заедно с Най-Висшестоящите на Едемия. И Луцифер властваше „върху свещената планина на Бога“, административната планина на Йерусем, защото той беше главният управляващ на една огромна система от 607 обитаеми свята.

53:1.2 (601.4) Луцифер беше величествено същество, блестяща личност; в йерархията на вселенската власт той стоеше непосредствено след Най-Висшестоящите Бащи на съзвездията. Независимо от прегрешението на Луцифер до посвещаването на Михаил на Урантия подчинените му разумни същества се въздържаха от изказване на своето неуважение и негодувание. Даже арахангелът на Михаил по време на възкресението на Мойсей „не му отправи обвинение, а просто каза, `Върховният нека те съди`“. Осъждането в подобни случаи се осъществява от Извечно Древни-те, управителите на свръхвселената.

53:1.3 (601.5) Луцифер понастоящем е падналият и детрониран Властелин на Сатания. Са-модоволството е най-ужасното нещо дори за възвишените личности от небесния свят. За Луцифер беше казано: „Ти се възгордя поради своята

красота; ти загуби своята мъдрост поради славата си.“ Вашият древен пророк е прозрял тъжното му положение, когато е написал: „Как падна от небесата, о, Луцифер, син на зората! Как беше отхвърлен ти, който се осмели да смуцаваш световете!“

53:1.4 (602.1) Твърде малко вие на Урантия сте чували за Луцифер поради факта, че той възло-жи на своя пръв заместник, Сатана, да го представя на вашата планета. Сатана беше член на същата първична група на Ланонандек, но никога не беше функционирал като Властелин на Система; той се присъедини изцяло към бунта на Луцифер. „Дя-волът“ не е никой друг, а Калигастия, детронираният Планетарен Принц на Урантия и Син на вторичната категория на Ланонандек. По времето, когато Михаил живя на Урантия в плът, Луцифер, Сатана и Калигастия се бяха обединили, за да провалят неговата посвещенческа мисия. Но претърпяха пълен неуспех.

53:1.5 (602.2) Авадон оглавяваше персонала на Калигастия. Той се присъедини към бунта, следвайки своя ръководител, и оттогава действа като главен управляващ на Урантийските бунтовници. Освен това Веелзевул беше водачът на неверните „промеж-дутьчни“ същества, които се присъединиха към силите на предателя Калигастия.

53:1.6 (602.3) Драконът стана символичното изображение на всички тези злоумишленици. След триумфа на Михаил „Гавраил слезе от Салвингтон и върза дракона (всички водачи на бунта) за една епоха“. За серафическите бунтовници на Йерусем е на-писано: „И ангелите, които не запазиха своето изначално положение, а напуснаха своята

собствена обител, той ще задържи със сигурност с веригите на мрака, за да ги съди във великия ден.“

2. Причините за бунта

53:2.1 (602.4) Луцифер и неговият помощник Сатана властвали в Йерусем над петстотин хиляди години преди в техните сърца да започне да се заражда недоволство срещу Всеобщия Баща и неговия (по това време наместник) Син – Михаил.

53:2.2 (602.5) В системата на Сатания нямаше никакви специални или особени фактори, които да послужат като предпоставка или подтик за бунта. Нашето убеждение е, че идеята е възникнала и приела форма в ума на Луцифер и че той може би е щял да подбуди такъв бунт независимо от своето местонахождение. Луцифер посветил в своите планове първо Сатана, но били необходими няколко месеца, докато успее да поквари ума на своя способен и великолепен помощник. Но след като веднъж вече бил убеден в метежните идеи, той станал смел и откровен последовател на „самоутвърждаването и свободата“.

53:2.3 (602.6) Никой никога не е внушавал мисълта за бунт на Луцифер. Идеята за самоутвърждаване в противовес на волята на Михаил и плановите на Всеобщия Баща във вида, в който са изразени в Михаил, възникнали в собствения му ум. Негови-те взаимоотношения със Сина-Създател били близки и неизменно сърдечни. До възвеличаването на собствения си разум Луцифер никога не е изразявал открито недоволство от вселенското управление. Независимо от неговото мълчание, в течение на над сто

години от стандартното за Урантия време, Извечно Единният за Салвингтон е споделил в Уверса чрез системата за отразяване, че в ума на Луцифер не всичко е спокойно. Тази информация е била предадена и на Сина-Създател, и на Бащите на Съзвездия на Норлатиадек.

53:2.4 (602.7) По време на този период Луцифер започнал да става все по-критичен към вселенското управление, но неизменно декларирал пълна преданост към Върхов-ните Управители. Първият случай на откровено вероломство станал във връзка с визитата на Гавраил в Йерусем само няколко дни преди официалното провъз-гласяване на Декларацията на Свободата от Луцифер. Гавраил бил така потресен от неизбежността на надигания се метеж, че отишъл в Едемия за съвещание с Бащите на Съзвездията относно мерките, които трябва да бъдат взети в случай на открит бунт.

53:2.5 (603.1) Много е трудно да се посочи точната причина или причини, които в крайна сметка са довели до бунта на Луцифер. Ние сме сигурни само в едно и то е следно-то: каквито и да са били тези причини, те са възникнали в съзнанието на Луцифер. Най-вероятно е имало гордост от самия себе си, прераснала в самоизмама, така че Луцифер за известен период от време наистина е убедил себе си, че замисленият от него бунт е за доброто на системата, ако не и на вселената. Към времето, когато се е разочаровал от своите планове, несъмнено вече е бил стигнал прекалено далеч, за да може неговата гордост да му позволи да спре. На някакъв етап той започнал да лицемерничи и злото се трансформирало в умишлен и преднамерен грях. По-

твърждение, че се е случило именно това, е последващото поведение на неговия великолепен управляващ. Дълго му била предоставяна възможност за покаяние, но само някои от неговите подчинени са се възползвали от предложеното им ми-лосърдие. Извечно Верният на Едемия, по молба на Бащите на Съзвездията, лично представил на Михаил плана за спасяването на тези явни престъпници, но всеки път милосърдието на Сина-Създател било отказвано и отказвано с нарастващо презрение и негодувание.

3. Манифестът на Луцифер

53:3.1 (603.2) Каквито и да са били първоначалните проекти за протест, поразили сърцата на Луцифер и Сатана, бунтът окончателно се разrazil след публикуването на Декларация на Свободата на Луцифер. Кредото на метежниците било изложено в три пункта:

53:3.2 (603.3) 1. *Реалността на Всеобщия Баща.* Луцифер протестирал, че Всеобщият Баща не съществува, че физическата гравитация и пространствена енергия са неотменими за вселената и че Отецът бил един мит, измислен от Райските Синове, за да управляват вселените от негово име. Отричал, че личността е дар от Всеобщия Баща. Даже намеквал, че завършилите са в таен сговор с Райските Синове да измамат цялото творение, тъй като те никога не излагали пред останалите особено ясна представа за действителната личност на Оцеца така, както се вижда тя в Рая. Спекулирал с поклонението, наричайки го невежество. Обвинението било с голям обхват, ужасно и богохулно. Именно тази завоалирана атака към завършилите била онова, което помагало на духовно

извисяващите се жители, намиращи се по това време в Йерусем, да запазят своята твърдост и устойчивост в отговор на всички предложения от страна на метежниците.

^{53:3.3 (603.4)} 2. *Вселенското управление на Сина-Създател – Михаил.* Луцифер насто-явал за автономност на локалните системи. Той протестираше против правата на Сина-Създател Михаил да властва в Небадон в името на един хипотетичен Райски Баща и да изисква от всички личности преданост към този невидим Отец. Той твърдял, че целият план за поклонение е хитра машинация, насочена към възвеличаване на Райските Синове. Бил готов да признае Михаил като свой Създател-ба-ща, но не и като свой Бог и законен владетел.

^{53:3.4 (603.5)} Най-яростно той оспорвал правата на Извечно Древните – „външни владетели“, намесващи се в делата на локалните системи и вселени. Тези управители той наричал тирани и узурпатори. Призовавал последователите си да повярват, че нито един от тях не би следвало да се намесва в работата на чисто вътрешното управление, сти-га само хората и ангелите да имат куража да заявят за себе си и храбро да предявят претенции за своите права.

^{53:3.5 (603.6)} Той твърдял, че на изпълнителите на присъди – Извечно Древните, може да се забрани да действат в локалните системи, стига само населяващите ги същества да предявят своята независимост. Заявявал, че безсмъртието е присъщо на личности-те на системата, че възкресението е естествено и става автоматически и че всички същества биха живели вечно, ако ги нямаше

произволните и несправедливи изпълнители на присъди – Извечно Древните.

53:3.6 (604.1) *3. Нападките към всеобщия план за подготовка на възходящи смъртни създания.* Луцифер твърдял, че твърде дълго време и усилия се изразходват за толкова внимателно обучение на подлежащите на духовно развитие смъртни според принципите на вселенското управление – принципи, които той смятал за безнравствени и необосновани. Той протестираше срещу програмата за многовековна подготовка на смъртните на пространството за някаква неведома цел и се позовавал на присъствието в Йерусем на корпусите на завършващите като доказателство за това, че предназначението, за което тези смъртни са се готвили в течение на много векове, е пълна измислица. Подигравателно изтъквал, че завършващите накрая ги очаква незавидната съдба да бъдат върнати на скромни сфери, подобни на тези, от които са произлезли. Намеквал, че те били покварявани от прекомерна дисциплина и продължителна подготовка и че в действителност са предатели спрямо своите смъртни събратя, тъй като вземат участие в схемата за поробване на цялото творение в името на измислиците за митичното вечно предназначение на възходящите смъртни. Защищавал правото на възходящите създания да се ползват от свободата на лично самоопределяне. Подлагал на съмнение и осъждане целия план за духовно извисяване на смъртните като нещо, създадено от Райските Синове на Бога с подкрепата от Безкрайния Дух.

53:3.7 (604.2) И именно чрез тази своя Декларация на Свободата Луцифер поставил началото на своята оргия от мрак и смърт.

4. Обявяване на бунта

53:4.1 (604.3) Манифестът на Луцифер бил обнародван на ежегодния конклав на Сата-ния, който се състоял на стъкленото море, в присъствието на събралото се тук множество на Йерусем, в последния ден на годината, преди около двеста хиляди години според летоброенето на Урантия. Сатана обявил, че поклонение може да се извършва пред всеобщите сили – физически, интелектуални и духовни, но че предан можеш да бъдеш само на действителния и настоящ управител Луцифер, „приятеля на хора и ангели“ и „Бога на свободата“.

53:4.2 (604.4) Самоутвърждаването станало бойният лозунг на бунта на Луцифер. Един от неговите главни аргументи бил, че ако самоуправлението е добро и правилно за Мелхиседек и другите групи, то от него с еднакъв успех могат да се възползват и всички категории разумни същества. Дръзко и настойчиво той отстоявал „равноправието по ум“ и „братството на разумните същества“. Настоявал, че цялото правителство трябва да се ограничи до нивото на локалните планети, доброволно обединили се в локални системи. Всякаква друга форма на контрол отхвърлял. Обещал на Планетарните Принцове, че те ще управляват световите като върховни управляващи. Противопоставял се на това, че всички тези функции на управление са съсредоточени в столицата на съзвездето, а съдебната – в столицата на вселе-ната. Протестирал, че

всички функции на управлението са съсредоточени в столи-ците на системите, и пристъпил към формиране на своя собствена законодателна асамблея, и създал свои собствени съдилища, подчинени на Сатана. Разпоредил и Принцовете от световете-отстъпници да направят същото.

53:4.3 (604.5) Всички върховни управляващи на Луцифер се присъединили към бунта и поло-жили публична клетва като членове на администрацията на новия управляващ на „освободените светове и системи“.

53:4.4 (605.1) Преди това е имало два бунта на Небадон, но в отдалечени съзвездия. Луци-фер поддържал становището, че те били неуспешни, тъй като повечето разумни същества не последвали своите лидери. Той твърдял, че „властта принадлежи на мнозинството“, че „разумът е непогрешим“. Това, че вселенските ръководители му оставили пълна свобода, му помогнало много да поддържа тези престъпни твър-дения. Той отправил предизвикателство към всички висшестоящи същества; но изглеждало, че те не обръщат внимание на неговите действия. Било му позволено безпрепятствено да изпълни своя изкусителен план.

53:4.5 (605.2) Милостивите отсрочки на правосъдие Луцифер привеждал като доказателство за неспособността на правителството на Райските Синове да спре бунта. Открито предизвиквал и арогантно се противопоставял на Михаил, Емануил и на Извечно Древните, а след това изтъквал факта, че липсата на ответно действие свидетелства за безпомощността на вселенското правителство и на правителствата на свръхвселените.

53:4.6 (605.3) Гавраил лично присъствал на тези вероломни срещи и се ограничил с изявление, че той в надлежния срок ще се произнесе от името на Михаил и че всички същества ще бъдат оставени свободно и спокойно да направят своя избор; че „Си-новете, управляващи от името на Отеца, желаят единствено лоялност и себеотдаване, които са доброволни, чистосърдечни и свободни от софистика“.

53:4.7 (605.4) На Луцифер било позволено изцяло да създаде и внимателно да организира своето метежно правителство, преди Гавраил да се опита поне някак да оспори правото на разкол или да противодейства на пропагандата на метежниците. Но Бащите на Съзвездия незабавно ограничили действията на тези нелоялни личности в рамките на системата на Сатания. Независимо от това този период на отсрочка бил време на огромни изпитания и проверка за лоялните същества в Сатания. Всичко било потопено в хаос за период от няколко години и в населените светове царяло голямо объркване.

5. Характер на конфликта

53:5.1 (605.5) При избухването на бунта в Сатания Михаил се посъветвал със своя Райски Брат, Емануил и след кратко обсъждане обявил, че ще се придържа към политиката, свойствена за неговото отношение към аналогични бунтове в миналото – политика на ненамеса.

53:5.2 (605.6) По времето на този бунт и на другите два, които го предшествали, във вселената на Небадон нямало абсолютен и личен властелин. Михаил управлявал по

силата на божественото право като наместник на Вселенския Баща, но все още не по свое личностно право. Той не бил изминал целия път на посвещенията и все още не бил официално удостоен с „цялата власт в небесата и на земята“.

53:5.3 (605.7) От избухването на бунта до деня на своето ръкополагане като властелин на Не-бадон Михаил никога не е противодействал на метежническите сили на Луцифер; на тях им било позволено да вървят безпрепятствено по своя път в продължение на почти 200 000 години, изчислено по времето на Урантия. Христос Михаил понастоящем вече има пълната власт и авторитет да действа своевременно, даже незабавно да се справя с подобни прояви на вероломство, но ние се съмняваме, че даже имайки абсолютна власт, ще постъпи различно в случай на още някой подобен бунт.

53:5.4 (605.8) Тъй като Михаил решил да не се намесва в стълкновения, предизвикани от бунта на Луцифер, Гавраил събрал своя личен персонал в Едемия и съвместно с Най-Висшестоящите взел решение да поеме командването на лоялното небесно множество на Сатания. Михаил останал в Салвингтон, а Гавраил се отправил за Йерусем и се установил на сферата, посветена на Отеца – същия Всеобщ Баща, чиято Личност Луцифер и Сатана поставяли под съмнение; в присъствието на събралото се предано небесно войнство той обявил флага на Михаил, материалния символ на управлението на Троицата в цялото творение – трите лазурни концентрични кръга на бял фон.

53:5.5 (606.1) Емблемата на Луцифер била бял флаг с един червен кръг, в центъра на който стоял черен плътен кръг.

53:5.6 (606.2) „Имаше битка в небесата; Командващият Михаил със своите ангели воюваха против дракона (Луцифер, Сатана и принцовете-изменници); а драконът и него-вите ангели воюваха против тях, но не устояха.“ Тази „война в небесата“ не била физическо сражение, както може да изглежда на Урантия. В първите етапи на бор-бата Луцифер постоянно проповядвал своите възгледи в планетарния амфитеатър. Гавраил неуморно изобличавал софистиката на метежниците в устроената наблизко резиденция. Различните намиращи се на сферата личности, които още нямали свое мнение, посещавали поред тези дискусии, докато стигали до вземане на окончател-но решение.

53:5.7 (606.3) Но тази война в небесата била много страшна и напълно реална. Макар и лишена от каквито и да са прояви на варварството, така характерни за физическите войни в незрелите светове, този конфликт бил далеч по-смъртоносен; в материал-ните сражения е застрашен животът, но войната в небесата застрашавала вечния живот.

6. Преданият командир на Серафимите

53:6.1 (606.4) В периода между избухването на въстанието и пристигането на новия управи-тел на системата от страна на персонала много личности неведнъж демонстрирали благородни и въодушевяващи примери за преданост и вяност. Но най-вълнува-щият от всички тези безстрашни

подвизи на преданост бил храброто поведение на Манотия, заместник на ръководителя на столичните серафими на Сатания.

53:6.2 (606.5) При избухването на бунта на Йерусем ръководителят на серафическото войн-ство се присъединил към каузата на Луцифер. Именно с това се обяснява фактът, че са били въведени в заблуждение такъв голям брой серафими от четвърта катего-рия – управляващите серафическата система. Ръководителят на серафимите бил духовно ослепен от брилянтната личност на Луцифер, който със своето обаяние очаровал низшите категории небесни същества. Те просто не могли да си предста-вят, че толкова ослепителна личност е способна да се заблуди.

53:6.3 (606.6) Неотдавна, описвайки събитията, свързани с началото на бунта на Луцифер, Манотия казва: „Но моят най-въодушевяващ момент беше вълнуващото събитие, свързано с бунта на Луцифер, когато, като заместник-командир на серафимите, аз отказах да взема участие в заплануваното оскърбление на Михаил; и могъщите метежници се опитаха да ме унищожат със своите обединени сили. Огромни въл-нения разтърсиха Йерусем, но нито един от лоялните серафими не пострада.

53:6.4 (606.7) „След падането на моя непосредствен началник на мен беше възложено да поема командването на ангелското войнство на Йерусем като фактически управляващ разстроените серафически дела на системата. Бях морално подкрепен от Мелхиседек, щедро подпомогнат от повечето Материални Синове, огромна група от моята категория ми

измениха, но получих колосална подкрепа от възходящите смъртни на Йерусем .

53:6.5 (606.8) „Автоматически изключени от кръговете на съзвездията поради разколнически-те действия на Луцифер, ние разчитаме на лоялността на нашия информационен корпус, изпращащ възвания от съседната система Рантулия; и видяхме, че царство-то на реда, преданият разум и духът на истината неотменно триумфираха над бунта, самоутвърждаването и така наречената лична свобода; ние можахме да издържим до пристигането на новия Властелин на Системата, достойния управител, сменил Луцифер. И незабавно след това бях присъединен към корпусите на попечител-ските Мелхиседек на Урантия, възглавили лоялните категории серафими в света на предателя Калигастия, обявил своята сфера за част от новата система на `осво-бодените светове и еманципирани личности`, предложена в позорната Декларация на Свободата, обнародвана от Луцифер в неговия призив към ‘свободолюбивите, свободомислещи и устремени в бъдещето разумни личности в лошо и погрешно управляваните светове на системата Сатания’“.

53:6.6 (607.1) Този ангел е все още на служба на Урантия като помощник на ръководителя на серафимите.

7. История на бунта

53:7.1 (607.2) Бунтът на Луцифер обхвана цялата система. На страната на главния метеж-ник преминаха тридесет и седем метежни Планетарни Принца и голяма част от техните администрации. Само Планетарният Принц

Паноптис не успя да увлече след себе си своите подчинени. На тази сфера, под ръководството на Мелхиседек, хората се обединиха в подкрепа на Михаил. Елланора, една млада жена от този свят на смъртни, оглави човешките раси и нито една душа от този разкъсван от противоречия свят не застана под флага на Луцифер. Оттогава досега тези Паноп-тийци служат на седмия преходен свят на Йерусем като пазители и строители на сферата на Отеца и окръжаващите я седем карантинни свята. Те не само действат като действителни пазители на тези светове, но също така изпълняват и личните заповеди на Михаил във връзка с украсяването на тези сфери в името на някаква бъдеща и неизвестна ни цел. Те изпълняват тази работа на път за Едемия.

^{53:7.2 (607.3)} По време на този период Калигастия пропагандирал каузата на Луцифер на Урантия. Мелхиседек умело противостоели на отцепилия се Планетарен Принц, но лесно било да бъдат съблазнени примитивните хора на един млад и неразвит свят със софистиката за необузданата свобода и заблудите, свързани с постулатите за самоутвърждаването.

^{53:7.3 (607.4)} Цялата пропаганда трябвало да бъде провеждана лично, тъй като дейността на транслационната служба и всички други видове междупланетни връзки били временно преустановени с разпореждане на надзорниците над кръговете на систе-мата. При действителното избухване на бунта цялата система на Сатания била изключена от кръговете както на съзвездието, така и на вселената. По време на този период всички входящи и

изходящи съобщения били предавани с помощта на серафически изпълнители и Единични Посланици. Кръговете на падналите светове също били изключени така, че Луцифер да не може да се възползва от този вид връзки за осъществяване на своите замисли. Всички тези кръгове няма да бъдат възстановени, докато главният метежник остава в пределите на Сатания.

53:7.4 (607.5) Това беше бунт на представителите на Ланонандек. По-висшите категории от синовството на локалната вселена не се присъединили към разколническата дейност на Луцифер, макар че някои от Носителите на Живот, намиращи се на разбунтувалите се планети, били донякъде повлияни от бунта на нелоялните принцове. Никой от Троичните Синове не се отклонил. Представителите на Мелхиседек, архангелите и Сияйните Вечерни Звезди запазили своята вяност към Михаил и, съвместно с Гавраил, храбро отстоявали волята на Отеца и управлението на Сина.

53:7.5 (608.1) Нито едно от съществата с Райски произход не било опетнено с вероломство. Заедно с Единичните Посланици те устроили резиденция на територията на света на Духа и останали там под ръководството на Извечно Верните на Едемия. Никой от миротворците не се оказал в редовете на предателите, нито един Небесен Архи-вариус не се отклонил от верния път. Но големи загуби имало сред Моронтийните Придружители и Учителите от Населените Светове.

53:7.6 (608.2) Сред серафимите с висш чин не бил изгубен нито един ангел, но значителна част от по-висшестоящите

серафими били измамани и хванати в капан. Така били подведени и няколко старши серафима от третия или надзорнически чин ангели. Но ужасни загуби понесла четвъртата група – групата на управляващите ангели. Серафимите с такъв чин обикновено се назначават за изпълнение на задължения, свързани със столиците на системата. Манотия спасил почти две трети от тях, но малко повече от една трета последвали своя лидер и се присъединили към въста-ниците. Една трета от всичките херувими на Йерусем, прикрепени към управлява-щите ангели, била изгубена вследствие на и заедно със своите нелоялни серафими.

53:7.7 (608.3) От планетарните ангелски помощници, прикрепени към Материалните Си-нове, около една трета били подмамени и почти 10% от преходните попечители били въввлечени във въстанието. В символичен образ Йоан видя именно това, ко-гато писа за огромния червен дракон и каза: „И с опашката си свали една трета от звездите на небето и ги хвърли долу в мрака.“

53:7.8 (608.4) Най-големите загуби възникнали сред ангелите, но повечето от низшите категории разумни същества се включили в редовете на нелоялните. От общо 681 217 Материални Синове, изгубени в Сатания, 95% се присъединили към бунта на Луцифер. Огромен брой промеждутъчни същества били изгубени на тези индивидуални планети, чиито Планетарни Принцове се присъединили към каузата на Луцифер.

53:7.9 (608.5) В много отношения този бунт бил най-широко разпространилият се и катастро-фален от всички подобни

произшествия в Небадон. В тези вълнения се включили повече личности, отколкото и в двата предишни. За тяхно вечно безчестие емиса-рите на Луцифер и Сатана не само не пощадили поне училищата за обучение на подрастващи в света за култура на завършващите, а, обратно, търсели да покварят именно тези развиващи се души, милосърдно спасени от еволюиращите светове.

53:7.10 (608.6) Възходящите смъртни били уязвими, но се противопоставили на софистиката на бунта с по-голям успех, отколкото низшите духове. Докато много от съществата от низшестоящите населени светове, недостигнали окончателно сливане със свои-те Настройчици, паднали; записано е, за чест и слава на мъдростта на схемата за духовно извисяване, че нито един член от възходящите жители на Сатания, живее-щи в Йерусем, не е участвал в бунта на Луцифер.

53:7.11 (608.7) Час след час и ден след ден станциите за далечни връзки по цялата Небадон били запълнени с развълнувани наблюдатели от всевъзможни класове разумни същества, които внимателно следели сводките за бунта на Сатания и се радвали, когато докладите разказвали за неотклоняващата се лоялност на духовно извисява-щите се смъртни, които, под водачеството на своите Мелхиседек, успешно устоя-вали на обединените и продължителни опити на всички хитри зли сили, които така бързо се събирали около флаговете на разкола и греха.

53:7.12 (608.8) Изминали над две години от летоброенето на системата, откакто било сложено началото на „войната на небесата“, преди да бъде настанен приемникът на Луци-

фер. Накрая новият Властелин дошъл и кацнал на морето от стъкло заедно със своя персонал. Аз бях сред резервите, събрани в Едемия от Гавраил, и добре си спомням първото послание на Ланафорг до Бащата на Съзвездието на Норлати-адек. То гласеше: „Нито един жител на Йерусем не беше изгубен. Всеки възходящ смъртен премина през суровото и решаващо изпитание и удържа блестяща победа.“ И на Салвингтон, Уверса и Рая бе предадено това съобщение, потвърждаващо, че преживяното духовно извисяване от смъртните е сред най-сигурните гаранции против бунта и най-твърдата защита срещу греха. Този благороден Йерусемски отряд наброявал точно 187 432 811 същества.

53:7.13 (609.1) С пристигането на Ланафорг бунтовниците били детронирани и лишени от всякакви правомощия, макар че им било позволено свободно да се придвижват из Йерусем, моронтийните сфери и дори в отделни обитаеми светове. Те продължили своите подмамващи и изкусителни усилия да объркват и подвеждат в погрешна посока умовете на хора и ангели. Но що се отнася до тяхната дейност на админи-стративната планина на Йерусем , „вече не си намерили място там“.

53:7.14 (609.2) Макар че Луцифер бил лишен от цялата си административна власт в Сатания, по това време на локалната вселена не съществували нито сили, нито съд, които да могат да задържат или унищожат този нечестив метежник; по това време Михаил все още не бил властелин на вселената. Извечно Древните подкрепяли Бащите на Съзвездия при тяхното завземане на правителството на

системата, но те никога не вземали никакви последващи решения независимо от множеството и досега разглеждани молби по отношение на настоящия статут и бъдеща ликвидация на Луцифер, Сатана и техните съюзници.

^{53:7.15 (609.3)} Така на тези главни метежници било позволено да странстват по цялата система, стремейки се към понататъшното разпространение на своите доктрини на недоволство и самоутвърждаване. Но за период от почти 200 000 Урантийски години те били неспособни да подмамят някой друг свят. След падането на споменатите тридесет и седем свята не бил изгубен нито един свят на Сатания даже сред младите планети, заселени след началото на бунта.

8. Човешкият Син на Урантия

^{53:8.1 (609.4)} Луцифер и Сатана безпрепятствено странствали по цялата Сатания чак до приключването на посвещението на Михаил на Урантия. За последен път те заедно посетили вашия свят през периода на съвместната им атака над Сина Човешки.

^{53:8.2 (609.5)} Преди това, по време на периодичните сборове на „Синове Божии“, Планетарните Принцове, „с тях идвал и Сатана“, заявявайки, че представлява всички изолирани светове на падналите Планетарни Принцове. Но на Йерусем, след посвещението на Михаил на Урантия, не си позволявал подобни волности. В цяла Сатания, тоест извън пределите на изолираните светове на греха, цялото съчувствие към Луцифер и Сатана пропаднало след

техния опит да покварят Михаил по време на неговото посвещение в плът.

53:8.3 (609.6) Посвещението на Михаил сложило край на бунта на Луцифер в цялата Сата-ния, с изключение на планетите на вероломните Планетарни Принцове. Именно в това се състояло значението на личния опит на Иисус, когато точно преди неговата смърт в плът възкликнал пред своите ученици: „Видях Сатана да пада от небесата като мълния.“ Сатана действително пристигнал с Луцифер на Урантия за послед-ното решаващо сражение.

53:8.4 (609.7) Синът Човешки бил уверен в успеха и знаел, че неговият триумф във вашия свят завинаги ще определи статута на вековните врагове не само в Сатания, но и в другите системи, поразени от греха. Когато Учителят, в отговор на предложенията на Луцифер, хладнокръвно и с божествена сигурност отговорил: „Махни се от мен, Сатана!“, неговите думи означавали оцеляване за смъртните и сигурност за ангели-те. По принцип това действително сложило край на бунта на Луцифер. Разбира се, съдилищата на Уверса все още не били издали присъда по молбата на Гавраил с искане за ликвидация на бунтовниците, но подобно решение без съмнение ще бъде издадено, щом вече първите слушания по гледането на това дело са се състоели.

53:8.5 (610.1) Човешкият Син признавал Калигастия като формален Принц на Урантия. Едва малко преди своята смърт Иисус казва: „Дойде съдният час за този свят; ще бъде отхвърлен неговият принц.“ А вече почти в края на жизнения си път провъзгласил: „Принцът на този свят е

вече осъден.“. И това бил същият онзи детрониран и дискредитиран Принц, когото някога наричали „Богът на Урантия“.

53:8.6 (610.2) Последният акт на Михаил преди да напусне Урантия било предложението да прости на Калигастия и Далигастия, но те отхвърлили неговото милостиво предложение. Калигастия, вашият Планетарен Принц-изменник, е все още свободен на Урантия да осъществява безпрепятствено своите зли проекти, но е лишен от способността да влиза в умовете на хората или да се съединява с техните души, за да ги изкушава или покварява, освен в случаите, в които те наистина желаят да бъдат прокълнати с неговото злонамерено присъствие.

53:8.7 (610.3) До посвещаването на Михаил тези властелини на мрака се стремели да удържат своята власт на Урантия, настойчиво давайки отпор на незначителните и подчинените небесни личности. Но от деня Петдесетница (рожденият ден на християнската Църква – ср. Деян. 2 гл.; б.р.) предателят Калигастия и неговият не по-малко достоен за презрение Далигастия са сервилни пред божественото величие на Райските Настройчици на Мисълта и охраняващия Дух на Истината, Духа на Михаил, излят върху цялата плът.

53:8.8 (610.4) Но даже при тези условия никой паднал дух никога не е притежавал силата да прониква в съзнанието или да тревожи душите на Божиите деца. Нито Сатана, нито Калигастия някога са могли да се докоснат до веровите убеждения на Божиите деца; вярата е ефикасна защита от

греха и порочността. Вярно е, че „Божият син запазва себе си и злият не може да го докосне“.

53:8.9 (610.5) Обикновено когато слабите и безпътни смъртни сякаш са обладани от дяволи и демони, те са просто във властта на своите собствени вътрешни, присъщи им низки наклонности, отклонявани от верния път поради собствените си естествени пристрастия. На дявола е било приписвано много от злото, което не е било негова заслуга. Калигастия бил сравнително безсилен след разпъването на Христос.

9. Настоящото състояние на бунта

53:9.1 (610.6) В началните дни на бунта на Луцифер Михаил предложил спасение на всички бунтовници. За всички, които могли да потвърдят искрено разкаяние, той предложил прошка и възстановяване на някаква вселенска служба, щом получи пълно владичество във вселената. Никой от водачите не приел това милостиво предложение, но хиляди ангели и низши категории небесни същества, включително стотици Материални Синове и Дъщери, приели помилване, обявено от Паноптийците, и били реабилитирани при възкресяването на Иисус преди 1900 години. Оттогава тези същества се намират в света на Отеца – Йерусем, където трябва да пребивават, докато съдилищата на Уверса излязат с официално решение по иска на Гавраил срещу Луцифер. Но никой не се съмнява, че след обнародване на решението за анихилиране тези разкаяли се и спасени личности ще бъдат освободени от заповедта за унищожаване. Тези души, които са в

изпитателен срок, понастоящем грижовно се трудят заедно с Паноптийците за света на Отеца.

53:9.2 (611.1) Луцифер не е бил никога на Урантия, откакто търсеше начин да отклони Ми-хаил от целта му да завърши своето посвещение и да се утвърди окончателно и сигурно като безусловен управител на Небадон. След като Михаил стана глава на вселената Небадон, Луцифер беше арестуван от посредниците на Извечно Древните за Уверса и оттогава е затворник на сателит номер едно от групата преход-ни сфери на Йерусем, които принадлежат на Отеца. Тук управителите на други светове и системи следят за безславния край на неверния Властелин на Сатания. Павел знаеше положението на главатаря на метежниците след посвещението на Михаил, защото писа за приближените на Калигастия като за „духовни приемници на злонамереността в небесата“.

53:9.3 (611.2) Михаил, след приемането на върховната власт в Небадон, се обърна към Извечно Древните за разрешение за арест на всички личности, свързани с бунта на Луцифер, до времето за обявяване на решенията на свръхвселенските съдилища по иска на Гавраил срещу Луцифер, записано в дневниците на върховния съд на Уверса преди около 200 000 години по вашето летоброене. Във връзка с групата столици на системата Извечно Древните удовлетворили молбата на Михаил, с едно единствено изключение: на Сатана било разрешено да посещава периодически Принцовете-отстъпници на падналите светове, докато не бъдат приети други Бо-жии Синове от подобни светове или докато дойде моментът, в

който съдилищата на Уверса ще пристъпят към слушането на делото, започнато от Гавраил срещу Луцифер.

53:9.4 (611.3) Сатана можа да дойде на Урантия, защото вие нямахте никакъв Син с по-стойанен планетарен статут – нито Планетарен Принц, нито Материален Син. От-тогава Махивента Мелхиседек беше провъзгласен за наместник на Планетарния Принц на Урантия до началото на слушането на делото „Гавраил срещу Луцифер“, ознаменуващо учредяването на временни планетарни режими във всички изолирани светове. Истина е, че Сатана периодично е навещавал Калигастия и други от падналите Принцове до времето на представяне на настоящите откровения, когато се състоя първото слушане във връзка с молбата на Гавраил за анихилиране на главните метежници. Сега Сатана е задържан под стража в световите-затвори на Йерусем.

53:9.5 (611.4) От завършващото посвещение на Михаил никой в Сатания не е изявил желание да отиде в световите-затвори, за да служи на бунтовниците. И за каузата на измен-ника не са били спечелвани нови същества. В течение на 1900 години положението остава непроменено.

53:9.6 (611.5) Ние не очакваме снемането на настоящите ограничения за Сатания преди Из-вечно Древните да ликвидират окончателно бунтовниците. Кръговете на системата няма да бъдат включвани, докато Луцифер е жив. Междувременно той е напълно пасивен.

53:9.7 (611.6) Бунтът на Йерусем свърши. На падналите светове той се прекратява още с пристигнето на Божиите Синове.

Вярваме, че всички метежници, които някога ще получат милост, вече са я получили. Очакваме да бъде излъчено официалното съобщение за лишаване на тези предатели от личност. Ние предвиждаме, че при-съдата на Уверса ще бъде оповестена под формата на изпълнително съобщение, което ще доведе до анихилиране на метежниците. Тогава ще ги търсите, но няма да ги намерите. „Всички светове, които те познават, ще бъдат изумени; ти беше за тях ужас, но вече никога няма да бъдеш.“ И така, тези предатели ще „станат, сякаш не са били“. Всички очакваме присъдата на Уверса.

53:9.8 (611.7) Но вече много векове седемте затворнически свята на духовен мрак в Сатания представляват сериозно предупреждение за цялата Небадон, убедително и впечатляващо прокламирайки великата истина, „че пътят на нарушителя е тежък“, че “във всеки грях е скрито семето на неговото самоунищожение“, че „отплатата за греха е смърт“.

53:9.9 (612.1) [Представено от Мановандет Мелхиседек, бивш член на попечителския кор-пус на Урантия.]

Документ 54. Проблеми вследствие бунта на луцифер

54:0.1 (613.1) НА ЕВОЛЮЦИОННИЯ човек му е трудно да проумее напълно значението и да схване смисъла на злото, заблуждението, греха и порока. Човекът не веднага разбира, че противопоставянето на съвършенството и несъвършенството създават потенциално зло; че сблъсъкът на истината с лъжата води към заблуждение; че

божественият дар на свободата на избора води към пряко противоположните сфери на греха и праведността; че настойчивият стремеж към божественост води към царството Божие, а неговото постоянно отхвърляне води към владенията на порока.

54:0.2 (613.2) Боговете нито създават зло, нито допускат греха и бунта. Потенциалното зло съществува във времето във вселената, обхващайки различни нива на значение и ценности на съвършенството. Грехът съществува в потенциален вид във всички сфери, където несъвършените същества са надарени със способността за избор между доброто и злото. В най-противоречивото присъствие на истинското и неистинското, на правдата и лъжата, е заложена възможността за заблуждение. Преднамереният избор на злото е грях; съзнателното отхвърляне на истината е заблуждение; упоритият стремеж към греха и заблуждението е порок.

1. Истинската и лъжливата свобода

54:1.1 (613.3) От всички объркани проблеми, произтичащи от бунта на Луцифер, нито един не е бил причина за големи трудности от неспособността на еволюционните смъртни да направят разлика между истинската и лъжливата свобода.

54:1.2 (613.4) Истинската свобода е вековната цел и награда на еволюционния прогрес. Лъжливата свобода е коварна измама, присъща на заблуждението на времето и злото на пространството. Неподправената свобода е основана на

реалността на правопорядъка – разума, зрелостта, братството и справедливостта.

54:1.3 (613.5) Свободата се превръща в средство за самоунищожение на космическото съществуване, когато основаните на свободата подбуди са безумни, безусловни и безконтролни. Истинската свобода все повече се съотнася с реалността и винаги взема под внимание социалната справедливост, космическата безпристрастност, вселенското братство и божествените задължения.

54:1.4 (613.6) Свободата става самоубийствена, когато е лишена от материална законност, интелектуална справедливост, социална съдържаност, нравствен дълг и духовни ценности. Свободата не съществува отделно от космическите реалности и съществуването на която и да е личностна реалност е правопрпорционално на нейните връзки с божествеността.

54:1.5 (613.7) Необузданото своеволие и безконтролно самоизразяване съответстват на отявленото себелюбие, предела на безбожието. Свободата без съпътстваща и все по-нарастваща победа над егоизма е плод на егоистичното смъртно въображение. Свободата, мотивирана от собствените интереси, е концептуална илюзия, жестока измама. Всезадоволеността под маската на свободата е предшественица на презряното робство.

54:1.6 (614.1) Истинската свобода е съюзница на истинското самоуважение; лъжливата свобода е спътница на самолюбуването. Истинската свобода е плод на

самообладание; лъжливата свобода е основана на самоутвърждение. Самообладанието води към алтруистично служене; самолюбуването се стреми към експлоатация на другите за егоистично възвеличаване на такъв заблуждаващ се индивид, който е готов да пожертва праведността в името на придобиване на несправедлива власт над своите другари.

54:1.7 (614.2) Даже мъдростта е божествена и безопасна само тогава, когато е космическа по своя мащаб и духовна по своята мотивация.

54:1.8 (614.3) Не съществува по-голямо заблуждение от тази самоизмама, която кара разумните същества да се стремят към власт над други същества с цел лишаването на тези същества от техните естествени свободи. Златното правило на човешката справедливост протестира против всяка подобна измама, несправедливост, егоизъм и нечестивост. Само истинната и истинска свобода е съвместима с господството на любовта и служенето на милосърдието.

54:1.9 (614.4) Как смее своеволното създание да посяга на правата на своите другари в името на личната свобода, когато Върховните Управители на вселената отстъпват в благосклонно уважение към тези прерогативи на волята и потенциали на личността! Използвайки така наречената лична свобода, нито едно същество не е в правото си да лишава другите същества от които и да било от техните привилегии на съществуване, дарени от Създателите и по подобаващ начин уважавани от всичките им предани съюзници, подчинени и поданици.

54:1.10 (614.5) На еволюционния човек може да се налага да се бори за своите материални свободи с тирани и подтисници в света на греха и порока или в течение на ранните периоди на развитие в примитивните сфери, но не и в моронтийните светове или духовните сфери. Войната е наследство на ранния еволюционен човек; в тези светове, където съществува нормална прогресираща цивилизация, физическата борба като средство за разрешаване на расовите недоразумения вече отдавна се ползва с лоша репутация.

2. Похищаването на свободата

54:2.1 (614.6) Бог е въплътил вечната Хавона заедно със Сина и в Духа и оттогава съществува вечен образец за съучастие – равноправно участие в творението. Този модел на съучастие е образец за всеки от Божиите Синове и Дъщери, отправящи се в пространството, за да предприемат опит за възпроизвеждане във времето на централната вселена на вечното съвършенство.

54:2.2 (614.7) На всяко създание от всяка формираща се вселена, стремящо се да изпълни волята на Отеца, е съдено да стане партньор на пространствено-времените Създатели в този величествен подвиг на придобиване на емпирично съвършенство. Ако това не беше така, Отецът едва ли щеше да дарява такива създания със свободна творческа воля, както и не би се вселявал в тях, фактически ставайки техен партньор посредством своя собствен Дух.

54:2.3 (614.8) Безумието на Луцифер е било в опита да изпълни неизпълнимото – да пренебрегне времето в емпиричната

вселена. Престъплението на Луцифер се е състояло в опита да лиши всяка личност на Сатания от нейните права за съзидание, в непризнавано ограничаване на личното и доброволно участие на създанията в продължителната еволюционна борба за достигане на статута на светлината и живота както индивидуално, така и колективно. Със своята постъпка този бивш Властелин на вашата система е противопоставил временната цел на собствената си воля на вечната цел на Божията воля, разкриваема в даряването със свободна воля на всички личностни създания. По такъв начин бунтът на Луцифер заплашваше да стане най-висшето посегателство спрямо свободата на избора на възходящите създания и същества, намиращи се на служба в системата Сатания, заплашваше завинаги да лиши всяко от тези същества от вълнуващия опит на привнасяне на нещо лично и неповторимо в бавно издигания монумент на емпирична мъдрост, който някога ще стане усъвършенстваната система Сатания. Така манифестът на Луцифер, нагизден в одеждите на свободата, в ясната светлина на разума се оказва колосално посегателство над личната свобода, при това в такива мащаби, в които това е ставало два пъти за цялата история на Небадон.

54:2.4 (615.1) Накратко казано: това, което Бог е дал на хората и ангелите, Луцифер е смятал да им го отнеме, а именно – божествената привилегия за участие в създаването на своите собствени съдби и в съдбите на тази локална система на обитаеми светове.

54:2.5 (615.2) Нито едно същество в цялата вселена няма правото да лишава което и да е друго същество от истинската

свобода – правото да обича и да бъде любимо, привилегията за поклонение на Бога и служенето на своите събратя.

3. Отсрочване на правосъдието

^{54:3.1 (615.3)} Нравствените волеви създания на еволюционните светове винаги ги вълнува неразумният въпрос: защо премъдрите Създатели допускат съществуването на злото и греха. Те не разбират, че както едното, така и другото са неизбежни в условията на истинската свобода на създанията. Свободната воля на еволюционния човек или възвишения ангел не е само философско понятие, символичен идеал. Способността на човека да избира добро или зло е вселенска реалност. Свободата на самостоятелния избор е дар на Върховните Управители и те няма да позволят на никое същество или група същества да лишат макар и само една единствена личност в цялата обширна вселена от тази божествено дарена свобода – даже ако с това се удовлетворява желанието на такива измамани и невежи същества да се възползват от тази невярно назована лична свобода.

^{54:3.2 (615.4)} Макар съзнателното и откровено отъждествяване със злото (греха) да е еквивалентно на прекратяването на съществуването (анихилиране), между такова лично отъждествяване със злото и привеждането на заповедта в изпълнение – автоматическото следствие от умишлено избраното зло, винаги трябва да съществува достатъчно продължителен период от време, необходим с оглед на това, съдебното разглеждане на вселенския статут на индивида да бъде напълно удовлетворително по

отношение на всички заинтересувани вселенски личности и дотолкова справедливо и законно, че да спечели одобрението на самия грешник.

^{54:3.3 (615.5)} Но ако този вселенски метежник, въстанал против реалността на истината и добродетелта, отказва да се съгласи с присъдата и ако в дълбините на своето сърце виновният осъзнава справедливостта на осъждането, но отказва да направи съответното признание, то в такъв случай, съгласно благоразумното решение на Извечно Древните, изпълнението на присъдата се отлага. И Извечно Древните отказват да ликвидират което и да е същество преди изчерпването на нравствените ценности и духовните реалности – както в злоумишленика, така и в свързаните с него последователи и евентуално съчувстващи му същества.

4. Милосърдната отсрочка

^{54:4.1 (615.6)} Още един проблем, обяснението на който в съзвездиято Норлатиадек е съпроводено с определени трудности, е свързан с причините, поради които Луцифер, Сатана и падналите Принцове, преди да бъдат задържани, взети под стража и осъдени, са могли в течение на толкова дълъг период от време да причиняват вреди.

^{54:4.2 (616.1)} Родителите, родили и отглеждащи деца, са способни по-добре да разберат защо Михаил, бащата-Създател, е могъл да се забави с осъждането и унищожаването на своите собствени Синове. Притчата на Иисус за блудния син е добра илюстрация на това, че

любящият баща е способен дълго да чака покаянието на грешния син.

54:4.3 (616.2) Самият факт за това, че престъпникът действително може да избере злото – да извърши грях, потвърждава факта на свободната воля и напълно оправдава всяка продължителност на отсрочката на правосъдието, ако истинското милосърдие е способно да доведе до покаяние и реабилитация.

54:4.4 (616.3) Повечето свободи, до които се домогвал Луцифер, той вече ги е имал; останалите е трябвало да получи в бъдеще. Всички тези скъпоценни дарове са били изгубени поради това, че той се е поддал на нетърпението и стремежа към незабавното изпълнение на желанията, и то в нарушение на всички задължения да уважава правата и свободите на всички останали същества във вселената на вселените. Нравствените задължения са вродени, божествени и всеобщи.

54:4.5 (616.4) Известни са ни много причини, по силата на които Върховните Управители не са прибегнали към незабавно унищожаване или задържане на главатарите на бунта на Луцифер. Несъмнено има и други, и то вероятно убедителни, причини, които не са ни известни. Милосърдните свойства на тази отсрочка на правосъдието са били удължени лично от Михаил Небадонски. Ако не беше любовта на този баща-Създател към своите грешни Синове, би възтържествувало висшето правосъдие на свръхвселената. Подстрекателите към подобно злодеяние биха били подложени на мигновено и пълно унищожение, ако събитие, подобно на бунта на Луцифер, беше станало

в Небадон по време на инкарнацията на Михаил на Урантия.

54:4.6 (616.5) Върховното правосъдие може да се извърши незабавно, когато не е съдържано от божественото милосърдие. Но милосърдната опека на децата на времето и пространството винаги осигурява тази отсрочка, този спасителен промеждутък между сеитбата и жътвата. Ако е посято добро, този промеждутък предоставя възможност за изпитване и установяване на характера; ако е посято зло, тази милосърдна отсрочка дава време за разкаяние и очистване. Отсрочката на осъждането и наказването на злодеите е заключена в самата природа на милосърдната опека в седемте свръхвселени. Съдържането на правосъдието от милосърдие доказва, че Бог е любов и че такъв Бог на любовта господства във вселените, милосърдно управлявайки свободата и осъждането на всички Свои деца.

54:4.7 (616.6) Милосърдните отсрочки възникват в изпълнение на свободната воля на Създателите. Във вселената този метод, основан на търпеливото отношение към грешните метежници, позволява да се извлече добро. Макар че е безусловно вярно твърдението, че доброто не може да бъде породено от зло за този, който замисля и твори зло, то също така е вярно и това, че всички неща (включително злото, потенциално и явно), се превръщат в добро за всички същества, които познават Бога, обичат да изпълняват неговата воля и възхождат към Рая съгласно Неговия вечен план и божествено предназначение.

54:4.8 (616.7) Но тези милосърдни отсрочки не са безкрайни. Независимо от продължителното (по урантийските мерки) задържане на съда над участниците във бунта на Луцифер ние можем да отбележим, че едновременно с излагането на настоящото откровение на Уверса са се състоели първите слушания по иска на Гавраил против Луцифер, скоро след което е било обнародвано разпореждане на Извечно Древните за затварянето на Сатана в затворническия свят заедно с Луцифер. Това слага край на възможностите на Сатана да посещава които и да са от падналите светове на Сатания. Правосъдието във вселената, където господства милосърдието, може да е бавно, но то е сигурно.

5. Мъдростта на отсрочката

54:5.1 (617.1) От многото известни ми причини, по силата на които Луцифер и неговите съобщници не са били арестувани или осъдени по-рано, на мен ми е позволено да изложи следните:

54:5.2 (617.2) 1. Милосърдието изисква всеки престъпник да разполага с достатъчно време за формирането на съзнателно и всестранно обмислено отношение към своя зъл умисъл и грешни постъпки.

54:5.3 (617.3) 2. Бацината любов преобладава над висшето правосъдие; затова правосъдието никога не унищожава онова, които може да бъде спасено от милосърдието. Време за придобиване на спасение се дарява на всеки грешник.

54:5.4 (617.4) 3. Нито един любящ баща не се опитва да ускори наказанието на заблудения член на своето семейство. Търпението се проявява само във времето.

54:5.5 (617.5) 4. Макар че прегрешенията винаги са пагубни за семейството, мъдростта и любовта помагат на добродетелните деца да търпят своя заблудил се брат в течение на времето, предоставено от любящия баща с цел грешникът да може да види погрешността на своя път и да приеме спасението.

54:5.6 (617.6) 5. Каквото и да е отношението на Михаил към Луцифер – и независимо от това, че той е баща-Създател на Луцифер, неотлаганото раздаване на правосъдие над предателския Властелин на Системата не е било във властта на Сина-Създател, защото към това време той още не бил завършил своя посвещенчески път, позволяващ му да постигне безусловно владичество в Небадон.

54:5.7 (617.7) 6. Извечно Древните са могли незабавно да ликвидират тези метежници, но те рядко наказват грешниците, без да разгледат делото от всички страни. В този случай те са се отказали да анулират решенията на Михаил.

54:5.8 (617.8) 7. Очевидно е, че Емануил е посъветвал Михаил да стои настрана от метежниците и да позволи на бунта да върви по своя естествен път на самоунищожение, а мъдростта на Извечно Единния е временно отражение на обединената мъдрост на Райската Троица.

54:5.9 (617.9) 8. Извечно Верният на Едемия е посъветвал Бащите на Съзвездията да позволят на метежниците до самия край безпрепятствено да вървят по своя път, за да може всеки настоящ и бъдещ обитател на Норлатиадек – всеки смъртен, моронтийно същество или духовно създание да може по-скоро да изкорени в себе си всяко съчувствие към тези престъпници.

54:5.10 (617.10) 9. В Йерусем личният представител на Върховния Управляващ на Орвонтон е препоръчал на Гавраил да създаде всички условия за това, всяко живо създание да може да стигне до осъзнат избор по отношение на въпросите, засегнати в Декларацията на Независимостта на Луцифер. След като са били повдигнати проблемите на бунта, извънредният Райски съветник на Гавраил му е предал, че ако всички създания на Норлатиадек не получат възможност за всестрани и свободен избор, то наложената от Рая карантина против всички такива – възможно нерешителни или съмняващи се създания – с цел самозащита ще бъде разпространена над цялото съзвездие. За да могат Райските врати на възхода да останат отворени за съществата от Норлатиадек, е необходимо да се създадат условия за пълното разгръщане на бунта и окончателното определяне на позицията на всички така или иначе въввлечени в него същества.

54:5.11 (617.11) 10. В своето трето независимо възвание Божествената Попечителка на Салвингтон е обнародвала разпореждане, повеляващо да не се прави нищо, което би могло да доведе до половинчатото изцеление, страхливо подтискане или друго скри ване на отвратителното

зрелище на метежниците и метежа. Ангелското войнство е получило указание да се стреми към пълно разобличаване на метежниците; на тях също така им е била предоставена неограничена възможност за изобразяване на греха като метод за най-бързия начин за постигане на съвършено и окончателно излекуване от бедствията на злото и греховността.

54:5.12 (618.1) 11. В Йерусем е създаден извънреден съвет от бивши смъртни, състоящ се от Могъщи Посланици – прославени смъртни, които имат личен опит от подобни ситуации, а също и техните колеги. Те са предупредили Гавраил, че при използване на произволни или необмислени методи за подтискане количеството на отклонените встрани създания ще бъде минимум три пъти по-голямо. Целият уверски корпус съветници са се събрали, за да убедят Гавраил да позволи на бунта да продължава своя пълен и естествен ход, даже ако за ликвидацията на неговите последствия бъдат нужни един милион години.

54:5.13 (618.2) 12. Времето – даже във вселена на времето, е относително: ако смъртен на Урантия със средна продължителност на живота беше извършил престъпление, довело до всемирен смут, и ако той беше арестуван, осъден и екзекутиран в срок от два-три дни от момента на извършването на престъплението му, това време щеше ли да ви се стори дълго? А това би било точно сравнение с живота на Луцифер, даже ако съденето му, започнало в настоящето, свърши едва след сто хиляди години урантийско време. От гледна точка на Уверса,

където понастоящем се провежда съдебният процес, относителният промеждутък от време може да се изрази по следния начин: престъплението на Луцифер е започнало да се разглежда от съда в пределите на две и половина секунди от момента на неговото извършване. От гледна точка на Рая произнасянето на присъдата става едновременно с извършването на престъплението.

54:5.14 (618.3) Съществуват още толкова частично достъпни за вашето разбиране доводи против произволното прекратяване на бунта на Луцифер, които, обаче, аз нямам право да изложа. Аз мога да ви съобщя, че на Уверса ние вече учим четиридесет и осем довода в полза на разрешаването на злото безпрепятствено да следва своя път на нравствен банкрут и духовно изтощение. Аз не се съмнявам в това, че съществуват и още толкова допълнителни причини, които са ми неизвестни.

6. Триумфът на любовта

54:6.1 (618.4) С каквито и сложности да се сблъскват еволюционните смъртни, опитващи се да разберат бунта на Луцифер, на всички мислещи същества трябва да бъде ясно, че методът за справяне с метежниците е потвърждение на божествената любов. Очевидно любвеобилното милосърдие, предложено на метежниците, действително е донесло на много невинни същества мъки и страдания, но всички тези объркани личности могат да разчитат на това, че при решаването на техните съдби премъдрите съдии ще бъдат също толкова милосърдни, колкото и безпристрастни.

54:6.2 (618.5) Както за Сина-Създател, така и за неговия Райски Баща любовта определя всички взаимоотношения с разумните същества. Невъзможно е да се разберат много аспекти на отношенията на вселенските управители към метежниците и метежа – към греха и грешниците, – ако не се помни това, че Богът-Баща предшества всички останали аспекти на проявление на Божествата във всички отношения на божественост към човечеството. Следва също така да се има предвид, че всички Райски Синове-Създатели са мотивирани от милосърдие.

54:6.3 (618.6) Ако любящият баща на едно голямо семейство реши да прояви милосърдие по отношение към едно от своите деца, провинило се в тежки грехове, може спокойно да се случи така, че милосърдното отношение към извършилото простъпка дете да донесе временни трудности на всички останали добродетелни деца. Такива случайности са неизбежни; подобен риск е неотделим от реалната ситуация – принадлежност към семейна група и наличие на любящ родител. Всеки член на семейството получава полза от праведното поведение на друг член; подобно на това, всеки член на семейството не може да не изпитва незабавните във времето трудности от лошото поведение на всеки друг член. Семействата, групите, нациите, расите, световите, системите, съзвездията и вселените са асоциативни отношения, притежаващи индивидуалност; и затова всеки член на всяка подобна група – голяма или малка, се ползва от достоинства и изпитва върху себе си последствията от добрите и лошите постъпки на всички останали членове на съответната група.

54:6.4 (619.1) Но необходимо е да изясним и следното: ако сте принудени да страдате поради пагубните последствия от греха на някого от членовете на вашето семейство, на един от съгражданите си или на такъв като вас смъртен и даже на бунтовник в системата или другаде, независимо от това, което ви се налага да преживеете поради прегрешенията на вашите партньори, другари или висшестоящи личности – можете да бъдете абсолютно уверени в преходния характер на подобни злополучия. Нито едно от последствията от лошото поведение на останалите членове на групата не е способно някога да застраши вашите вечни перспективи или даже в най-малка степен да ви лиши от вашето божествено право на възход към Рая и придобиване на Бога.

54:6.5 (619.2) Освен това съществува възнаграждение за всички изпитания, отсрочки и разочарования, които неизменно съпровождат греха на бунта. Измежду многото ценни последствия от бунта на Луцифер, които могат да бъдат споменати, ще спомена само повишаването на статута на възходящите смъртни от числото на жителите на Йерусем, устоели против софистиката на греха и станали кандидати за Могъщи Посланици – членове на моята собствена категория. Всяко същество, което е издържало на изпитанието на това пагубно произшествие, незабавно е подобрило своя административен статут и е повишило своя духовен потенциал.

54:6.6 (619.3) Отначало бунтът на Луцифер е изглеждал като пълно бедствие за системата и вселената. Постепенно започнала да нараства ползата. След изминаването на

двадесет и пет хиляди години от системното време (двадесет хиляди години урантийско време) Мелхиседек са започнали да преподават, че доброто, произтичащо от престъплението на Луцифер, е уравнило причиненото от него зло. Общото количество зло към това време е останало почти неизменно, продължавайки да се увеличава само в някои изолирани светове, докато благотворните последици са започнали да нарастват и да се разширяват по цялата вселена и свръхвселена чак до Хавона. Понастоящем Мелхиседек преподават, че доброто, появило се вследствие на бунта в Сатания, повече от хиляда пъти превишава общото количество зло.

^{54:6.7 (619.4)} Но толкова необичайни и благотворни плодове от прегрешението са могли да се получат само благодарение на мъдрото, божествено и милосърдно отношение на всички стоящи над Луцифер същества, започвайки с Бащите на Съзвездията в Едемия и стигайки чак до Всеобщия Баща в Рая. С течение на времето доброто, извлечено от престъплението на Луцифер, е нараствало; а тъй като подлежащото на наказание зло практически напълно се е проявило в пределите на сравнително краткия промеждутък от време, очевидно е, че премъдрите и далновидни управители на вселената със сигурност ще продължат времето, пораждащо все по-благотворни резултати. Даже без оглед на многобройните допълнителни причини за отсрочката на ареста и съда над метежниците на Сатания, дори само това би било достатъчно, за да обясни защо тези грешници не са били задържани по-рано, защо не са били осъдени и унищожени.

54:6.8 (619.5) Късогледите и ограничени от времето смъртни не следва да избързват с критиката на отсрочките, предоставяни от далновидните и премъдри управляващи вселенските дела.

54:6.9 (620.1) Едно от заблужденията на човешката мисъл по отношение на тези проблеми се заключава в идеята, че всички еволюционни смъртни на една развиваща се планета биха избрали Райския път, ако техният свят не беше прокълнат от греха. Способността да се отхвърля съхраняването на живота е съществувала и до бунта на Луцифер. Смъртният човек винаги е притежавал дара на свободния избор по отношение на Райския път.

54:6.10 (620.2) С натрупването на опита от продължаването на живота вие ще разширявате своите представи за вселената и своя кръгзор за значенията и ценностите; благодарение на това вие ще можете да разберете по-добре защо на такива същества като Луцифер и Сатана е позволено да продължат бунта. Вие също така ще разберете по-добре и как от ограниченото във времето зло може да се извлече (макар и отсрочено във времето) добро. Достигайки Рая, вие ще бъдете наистина просветени и утешени, слушайте как серафическите философи обсъждат и тълкуват тези фундаментални проблеми на хармонизацията на вселената. Но аз предполагам, че и тогава няма да изпитате пълно вътрешно удовлетворение. Поне така беше с мен, когато постигнах върховете на вселенската философия. Тези премъдрости ми се откриха докрай, едва след като бях назначен да изпълнявам административни функции в свръхвселената, където чрез практически опит придобих

умозрителната способност, необходима за разбирането на такива многопланови проблеми на космическата справедливост и духовната философия. С възхода към Рая вие все по-добре ще разбирате, че много непонятни особености на вселенското управление могат да се постигнат едва след придобиване на разширена емпирична способност и достигане на повишена духовна проникателност. Космическата мъдрост е от съществено значение за разбирането на космическите ситуации.

54:6.11 (620.3) [Представено от Могъщ Посланик, преминал пътя на емпиричното запазване на живота в периода на първия бунт в системата във вселените на времето, понастоящем прикрепен към свръхвселенското правителство на Орвонтон и изпълняващ тази функция по молба на Гавраил Салвингтонски.]

Документ 55. Сферите на светлината и живота

55:0.1 (621.1) Е похата на светлината и живота е завършващият етап в еволюцията на пространствено-времевия свят. Започвайки от древните времена на първобитния човек, такъв свят е преминал през редица последователни планетарни епохи: епохата до и след пристигането на Планетарния Принц, епохата след пристигането на Адам, епохата след пристигането на Сина-Арбитър и епохата след идването на посвещенческия Син. След това, благодарение на последователните планетарни мисии на Троичните Синове-Учители и все по-голямото разкриване от тях на божествената истина и космическата мъдрост, такъв свят се подготвя за кулминационното еволюционно постижение: придобиването на устойчив статут на

светлината и живота. В своите усилия, насочени към установяване на завършващата планетарна епоха, на Троичните Синове-Учители винаги им помагат Ярките Вечерни Звезди, а понякога и самите Мелхиседек.

55:0.2 (621.2) Ерата на светлината и живота, която Синове-Учители откриват при завършването на своята последна планетарна мисия, продължава в обитаемите светове безкрайно. Всяка следваща ера с устойчив статут може да се разделя на редица съдни периоди от съдебните действия на Синове-Арбитри; но всички подобни съдебни действия са чисто формални и по никакъв начин не изменят течението на планетарните събития.

55:0.3 (621.3) Продължителният живот е гарантиран само на тези планети, които постигат съществуване в главните кръгове на свръхвселената, но доколкото знаем, на световите на светлината и живота е предопределено да съществуват в продължение на вечните епохи на цялото бъдеще време.

55:0.4 (621.4) Еволюционният свят преминава през седем етапа на постепенно установяване на ерата на светлината и живота и в тази връзка е необходимо да отбележим, че световите на смъртните, слели се с Духа, се развиват аналогично на сферите, чиито обитатели се сливат с Настройчиците. Ето тези седем етапа на светлината и живота:

55:0.5 (621.5) 1. Първи – етап планета.

55:0.6 (621.6) 2. Втори – етап система.

55:0.7 (621.7) 3. Трети – етап съзвездие.

55:0.8 (621.8) 4. Четвърти – етап локална вселена.

55:0.9 (621.9) 5. Пети – етап малък сектор.

55:0.10 (621.10) 6. Шести – етап голям сектор.

55:0.11 (621.11) 7. Седми – етап свръхвселена.

55:0.12 (621.12) В заключителната част на настоящото повествуване стадиите на постепенното развитие са описани в тяхната връзка с вселенската организация, но планетарните ценности на всеки стадий могат да бъдат постигнати от всеки от светове, свършено независимо от развитието на останалите светове или от свръхпланетарните нива на управление на вселената.

1. Моронтийният храм

55:1.1 (622.1) Наличието на моронтиен храм в столицата на обитаемия свят е свидетелство за встъпване на такава сфера в устойчивите епохи на светлината и живота. Преди да напуснат света след своята последна мисия, Синове-Учители откриват тази завършваща епоха на еволюционни постижения; те управляват в този ден, когато „светият храм низхожда от небето на земята“. Това събитие, ознаменуващо началото на светлината и живота, винаги се почита с личното присъствие на Райския Посвещенчески Син на съответната планета, който пристига, за да засвидетелства този велик ден. В този храм с несравнима красота Райският Посвещенчески Син провъзгласява отдавна изпълняващия своите задължения Планетарен

Принц за новия Планетарен Владетел, дарявайки верния Син-Ланонандек с нова власт и разширени пълномощия при воденето на планетарните дела. Присъства също така и Властелинът на Системата, който официално потвърждава тези декларации.

55:1.2 (622.2) Моронтийният храм се състои от четири части. Централната част представлява светилището на Райския Посвещенчески Син. Дясната част е предназначена за Планетарния Принц, станал вече Планетарен Владетел; когато се намира в храма, този Син-Ланонандек е видим за най-духовните индивиди на сферата. Лявата част се определя за изпълняващия задълженията на глава на прикрепените към планетата завършили.

55:1.3 (622.3) Макар че за планетарните храмове са говорили като за „низхождащи от небето“, в действителност самият материал не се транспортира от столицата на системата. Архитектурата на всеки храм се разработва в миниатюра в столицата на системата и впоследствие управляващите Моронтийната Енергия доставят тези утвърдени проекти на планетата. Тук, съвместно с Главните Физически Регулатори, те пристъпват към построяването на моронтийния храм в съответствие с проекта.

55:1.4 (622.4) Обикновено моронтийният храм вмести около триста хиляди зрители. Тези постройки не се използват за поклонение, отдых или сеанси за далечни връзки; те са посветени на особени тържества на планетата – такива като общуването с Властелина на Системата или Всевишните, специални визуализации, в хода на които се проявява личностното присъствие на духовни същества, а

също и за безмълвни космически размишления. Училищата по космическа философия провеждат тук випускните си изпити и освен това смъртните сфери получават тук планетарно признание на успехите си в областта на високото обществено служене и на други известни постижения.

55:1.5 (622.5) Такъв моронтиен храм служи и като място за наблюдаване на преобразуването на живите смъртни в моронтийно състояние. Предвид това, че храмът се състои от моронтийни материали, той не се унищожава от огненото великолепие на всепоглъщащия огън, така безследно изтриващ от лицето на земята физическите тела на тези смъртни, които в тези мигове претърпяват окончателно сливане със своите божествени Настройчици. В големите светове тези прощални блясвания се извършват почти непрекъснато и според ръста на броя преобразувания в различни части на планетата се създават спомагателни светини на моронтиен живот. Неотдавна се намирах в един от световите далеч на север, където действаха двадесет и пет моронтийни светини.

55:1.6 (622.6) На планетите, непостигнали устойчиво състояние, на които все още няма моронтийни храмове, тези блясвания от сливането често се извършват в планетарната атмосфера, където материалното тяло на кандидата за преобразуване се издига от промеждутъчните създания и физическите регулатори.

2. Смъртта и преобразуването

55:2.1 (623.1) Естествената физическа смърт не е неизбежен атрибут на смъртното съществуване. Повечето високоразвити еволюционни същества – обитатели на световите, съществуващи в завършващата ера на светлината и живота, не умират; от живота си в плът те направо преминават към моронтиен живот.

55:2.2 (623.2) Този опит на преобразуване от материалния живот в моронтийно състояние – сливането на безсмъртната душа с вътрешния Настройчик, става все по-обичайно явление в хода на еволюционния прогрес на планетата. Поначало само някои смъртни от всяка епоха достигат такова духовно развитие, което съответства на нивото на преобразуване. Но с встъпването в последователните епохи на Синове-Учители сливането с Настройчиците все по-често се извършва още преди прекратяването на живота, продължителността на който при тези развиващи се смъртни постоянно се увеличава; и към времето на завършващата мисия на Синове-Учители приблизително една четвърт от тези възвишени смъртни се освобождава от естествената смърт.

55:2.3 (623.3) На по-късни етапи от ерата на светлината и живота промеждутъчните създания или техните партньори чувстват приближаването на статута на възможното сливане с Настройчика и съобщават за това на хранителите на съдбата, които на свой ред предават това на групата завършили, в чието владение може да се намира въпросният смъртен; и тогава Планетарният Владетел повелява подобен смъртен да прекрати всякакви планетарни дела, да се прости със своя свят и да отиде във

вътрешния храм на Планетарния Владетел в очакване на моронтиен пренос – проблясването от преобразуването, от материалната сфера на еволюция до моронтийното ниво за преддуховно развитие.

55:2.4 (623.4) Събрали се в моронтийния храм, семейството, приятелите и колегите на такъв кандидат за сливане се разполагат около централното възвишение, на което кандидатите почиват, свободно общувайки със събралите се тук техни приятели. Около кандидатите, отделяйки ги от останалите същества, се нареждат небесните личности, за да предпазят материалните смъртни от въздействието на енергиите, които възникват в момента на “проблясването на живота” и освобождават кандидатите за възход от връзките на материалната плът, с което оказват на тези еволюционни смъртни такова въздействие, каквото оказва естествената смърт на тези, които се освобождават от плътта с тяхна помощ.

55:2.5 (623.5) В просторния храм могат да се съберат едновременно много кандидати за сливане. Наистина е прекрасно, когато събралите се по този случай смъртни стават свидетели на това как скъпите на сърцето им създания възхождат в духовния пламък и как поразително се отличава това от по-древните епохи, когато смъртните са принудени да предават своите покойници във властта на земните стихии! На мястото на риданията и стенанията, характерни за началните епохи на човешката еволюция, идват екстазната радост и най-възвишеното ликуване на позналите Бога смъртни, прощаващи се за известно време с любимите същества, които се освобождават от своите

материални връзки чрез духовния пламък на всепоглъщащо величие и възходящо блаженство. В световете, утвърдили се в светлината и живота, „погребенията“ са събития на огромна радост, най-дълбоко удовлетворение и неизразима надежда.

55:2.6 (623.6) Душите на такива прогресиращи смъртни все повече се изпълват с вяра, надежда и увереност. По своето настроение присъстващите на процедурата преобразуване напомнят радостните приятели и роднини, които са дошли на випускния изпит на един от членовете на своята група или за да станат свидетели на високата ч

55:2.7 (624.1) ест, оказана на един от тях. И би било несъмнено полезно, ако по-слабо развитите смъртни се научеха да се отнасят към естествената смърт поне с част от това веселие и безгрижие. След проблясъка от сливането преобразуваното създание напълно изчезва от ползрението на своите смъртни другари. Вследствие преместването на Настройчика такива преобразувани души се отправят направо в залите за възкресение на съответния свят на моронтийна подготовка. Тези процеси, свързани с преобразуването на хората и прехода в моронтийния свят, протичат под наблюдението на архангела, назначен на планетата в деня на нейното встъпване в ерата на светлината и живота.

55:2.8 (624.2) Към времето на достигане от света на четвъртия етап на светлината и живота повече от половината смъртни напускат планетата посредством преобразуване от числото на живите. Намаляването на броя на създанията, преминаващи през смъртта, продължава и по-нататък, но

аз не знам нито една система, където в обитаемите светове – даже в такива, които вече отдавна са се утвърдили в светлината и живота, естествената смърт напълно да отсъства като метод за освобождаване от връзките на плътта. И докато достигането на такова високо ниво на планетарна еволюция не стане всеобщо, световите за моронтийна подготовка на локалната вселена трябва да продължават своята дейност като образователни и културни сфери за еволюиращи моронтийни прогресори. Отстраняването на смъртта е теоретически възможно, но по мои наблюдения това все още не е станало. Възможно е такъв статут да може да се постигне в далечно бъдеще в течение на последващите епохи от седмия етап на устойчивия планетарен живот.

55:2.9 (624.3) В периода на разцвет на ерата на светлината и живота преобразуваните души на устойчивите сфери не преминават през обителските светове. Няма ги и сред студентите на моронтийните светове на системата или съзвездието. Те не преминават през нито един от тези стадии на моронтийния живот. Те са единствените възходящи смъртни, които почти напълно избягват моронтийната фаза на прехода от материално съществуване към полудуховен статут. В началото на своя възходящ път такива *обгърнати от Сина* смъртни служат в световите на прогреса на вселенската столица. От тези образователни светове на Салвингтон те се връщат назад като учители в същите тези пропуснати от тях светове и впоследствие се насочват към центъра, към Рая, заставайки на пътя, предназначен за възходящите смъртни.

55:2.10 (624.4) Ако можехте поне веднъж да посетите планета, намираща се на висока степен на развитие, щяхте веднага да видите в какво се крият причините за различния прием на възходящите смъртни в обителските и висшите моронтийни светове. Вие веднага бихте разбрали, че съществата, пристигащи от високоразвити сфери, са готови да възобновят своя възход към Рая от много по-висока степен, отколкото обикновените смъртни, пристигащи от такъв дезорганизиран и изостанал свят като Урантия.

55:2.11 (624.5) От каквото и ниво на планетарно развитие да възхождат смъртните към моронтийните светове, седемте обителски свята им предоставят прекрасна възможност да опознаят като практикуващи учители всичко, което е останало зад пределите на техния опит поради високия статут на тяхната родна планета.

55:2.12 (624.6) Вселената неизменно използва тези компенсационни методи, призвани да осигурят на всяко възходящо създание придобиване на целия опит, който има принципно значение за възхода.

3. Златният век

55:3.1 (624.7) В течение на ерата на светлината и живота светът постига все по-голямо процъфтяване под бащинското управление на Планетарния Владетел. Към това време световите се развиват под въздействието на единен език, единна религия, в нормалните сфери – единна раса. Но тази епоха не е свършена. В такива светове все още има добре оборудвани болници, домове за грижи за болните.

Все още съществуват проблеми във връзка с лечението на телесните увреждания, все още са неизбежни немощта, която идва с преклонната възраст, и недъзите на старостта. Все още не са отстранени всички болести, все още не напълно са подчинени планетарните животни, но в сравнение с по-древните периоди на първобитния човек, живеещ в епохата до идването на Планетарния Принц, такива светове са същински рай. Ако внезапно ви пренесяха на планета, намираща се на такава степен на развитие, вие инстинктивно щяхте да я наречете земен рай.

55:3.2 (625.1) В продължение на тази епоха на относителен прогрес и съвършенство материалните въпроси, както преди, се намират във владение на човешкото правителство. Неотдавна посетих свят, намиращ се на първия етап от епохата на светлината и живота, чиито обществени отношения се финансираха за сметка на вземането на десятък. Всеки възрастен работник – а всички здрави граждани се занимаваха с някаква трудова дейност – плащаше десет процента от своя доход или прираст в обществената хазна и тези средства се разпределяха по следния начин:

55:3.3 (625.2) 1. Три процента се харчеха за разпространяване на истината – наука, образование и философия.

55:3.4 (625.3) 2. Три процента се изразходваха за красотата – развлечения, съвместен отдих и изкуство.

55:3.5 (625.4) 3. Три процента се посвещаваха на добродетелите – обществено служене, алтруизъм и религия.

55:3.6 (625.5) 4. Един процент се отделяше в застрахователния резерв – срещу загуба на трудоспособността при нещастен случай, болест, старост или стихийни бедствия.

55:3.7 (625.6) Природните ресурси на тази планета се смятаха за обществено достояние, за обществена собственост.

55:3.8 (625.7) Най-високата чест, с която можеше да бъде удостоен гражданин на този свят, беше орденът за „висше служене“ – единственият знак на отличие, официално предоставян в моронтийния храм. Тази награда се присъждаше на тези, които притежаваха дългогодишни заслуги в една от областите на свръхматериалните открития или общественото планетарно служене.

55:3.9 (625.8) Голямата част от обществените и административни постове заемаха съвместно мъже и жени. В основни линии обучението също се провеждаше съвместно; такива двойки изпълняваха и всички опекунски функции.

55:3.10 (625.9) В тези възвишени светове периодът на детераждане не продължава много дълго. Твърде голяма разлика във възрастта на децата е нежелателна. Когато децата са приблизително на една възраст, те са способни да принесат много повече полза от взаимното развитие. И в тези светове те преминават великолепно подготовка с използването на състезателни системи, където интензивното изучаване на прогресивни области и отрасли на знанието води към разнообразни постижения в усвояването на истината, красотата и добродетелите. Нека не ви тревожи фактът, че даже такива прославени сфери

пораждат достатъчно зло – действително и потенциално, което подбужда да се избира между истината и лъжата, между доброто и злото, между греха и праведността.

55:3.11 (625.10) При все това съществува задължително неизбежното наказание, присъщо на смъртното съществуване на такива развити еволюционни планети. Когато устойчивият свят встъпва в четвъртия етап на светлината и живота, за достигането на малкия сектор на всички възходящи създания е необходимо да изпълнят някаква временна задача на планета, преминаваща през ранните стадии на своята еволюция.

55:3.12 (626.1) Всеки от тези последващи етапи представлява по-нататъшен прогрес във всички аспекти на планетарните постижения. Разширеното разкриване на истината на първия етап на светлината включва устройството на вселената на вселените, докато изучаването на Божествата на следващия етап се съдържа в стремежа за постигане на многопланова представа за природата, мисията, служенето, връзките, произхода и съдбата на Синовете-Създатели – първото ниво на Бог-Седмократния.

55:3.13 (626.2) След придобиването на достатъчно устойчиво съществуване на планета с такъв размер като Урантия се наброяват около сто центъра за местно управление. Такива спомагателни центрове се възглавяват от една от групите квалифицирани управляващи:

55:3.14 (626.3) 1. Младите Материални Синове и Дъщери, доставени от столицата на системата за изпълнение на

задължения като помощници на управляващите Адам и Ева.

55:3.15 (626.4) 2. Потомците на полусмъртния персонал на Планетарния Принц, родили се в някои светове за изпълнение на дадената и аналогични функции.

55:3.16 (626.5) 3. Прякото планетарно потомство на Адам и Ева.

55:3.17 (626.6) 4. Материализираните и очовечени промеждутъчни създания.

55:3.18 (626.7) 5. Слелите се с Настройчиците си смъртни, които по собствено желание временно се освобождават от преобразуване с разпореждане на вселенския глава на Настройчиците на Съзнанието, за да продължат да действат на планетата, изпълнявайки някои важни административни функции.

55:3.19 (626.8) 6. Специално подготвените смъртни от планетарните училища за управление, удостоени освен това и с ордена за висше служене в моронтийния храм.

55:3.20 (626.9) 7. Някои изборни комисии, съставени от трима, притежаващи необходимата квалификация граждани, които по указание на Планетарния Владетел понякога се избират от населението в съответствие с особените дарования, необходими при изпълнението на определена задача в дадения планетарен сектор.

55:3.21 (626.10) Постигането от Урантия на високо планетарно назначение – ерата на светлината и живота, сериозно се

усложнява от проблемите с болестите, дегенеративността, войните, разноцветните раси и многоезичието.

55:3.22 (626.11) Нито един еволюционен свят не може да разчита на постигането на втори етап от устойчивото съществуване в света, докато в него не остане един език, една религия и една философия. Принадлежността към една раса съществено опростява подобно постижение, но поголемият брой народи не са препятствие за прехода на Урантия на по-високи степени.

4. Реорганизацията на управлението

55:4.1 (626.12) В течение на последващите епохи на устойчиво съществуване обитаемите светове се сдобиват със значителни успехи под мъдрото и отзивчиво ръководство на доброволческия Корпус на Завършилите – достигналите Рая възходящи създания, върнали се, за да помагат на своите братя в плът. Тези завършили активно сътрудничат с Троичните Синове-Учители, но те пристъпват към своето непосредствено участие в планетарните дела, едва след като на земята се появи моронтийният храм.

55:4.2 (626.13) След като Корпусът на Завършилите пристъпи официално към своето служене, голяма част от небесното войнство напуска планетата. Но серафическите хранители на съдбата продължават лично да се грижат за прогресиращите смъртни в епохата на светлината. Нещо повече – в продължение на устойчивите епохи пристигат все повече такива ангели, тъй като вече все повече смъртни при живота си на планетата достигат третия космически кръг на координираното постижение.

55:4.3 (627.1) Това е само първата крачка в поредицата административни изменения на последващите епохи, отбелязани от все повече блестящи постижения на обитаемите светове с придвижването от първия към седмия етап на устойчивото съществуване:

55:4.4 (627.2) 1. *Първият етап на светлината и живота.* В продължение на този начален устойчив етап светът се управлява от трима управители:

55:4.5 (627.3) а) Планетарен Владетел, съветник на който междувременно става Троичният Син-Учител, който като правило е глава на последния корпус такива Синове, действащи на планетата;

55:4.6 (627.4) б) Главата на планетарния корпус на завършилите;

55:4.7 (627.5) в) Адам и Ева, които са съвместна обединяваща сила за двойно управление на Принца-Владетел и главата на завършилите.

55:4.8 (627.6) Като преводачи на серафически хранители и завършили функционират възвишените и освободени промеждутъчни създания. Един от последните актове на завършващата мисия на Троичните Синове-Учители е освобождаването на промеждутъчните създания от сферата и повишаването на техния планетарен статут (или неговото възстановяване) с назначаването им на отговорни длъжности в новата администрация на устойчивата сфера. Човешкото зрение претърпява такива изменения, които позволяват на смъртните да виждат невидимите си дотогава събратя от ранния адамически режим. Това става

възможно благодарение на последните постижения на физическата наука и разширението на планетарните функции на Главните Физически Регулатори.

55:4.9 (627.7) Със своята власт Властелинът на Системата е способен да освободи промеждутъчните създания по всяко време след завършването на първия устойчив етап, за да може в моронтия с помощта на Носителите на Живота и физическите регулатори да могат да придобият човешки облик и, получавайки Настройчик на Съзнанието, да започнат възхода си към Рая.

55:4.10 (627.8) В течение на третия и последващите етапи някои промеждутъчни създания продължават да изпълняват своите задължения, действайки основно като свързващи при завършилите, но с встъпването във всеки пореден етап на светлината и живота те в основни линии се заместват от новите категории помощник-свързващи; само в редки случаи те остават на планетата след четвъртия етап на светлината. Седмият етап ще стане свидетел на появата на първите абсонитни попечители от Рая, които идват, за да сменят някои вселенски създания.

55:4.11 (627.9) *2. Вторият етап на светлината и живота.* Значение на тази епоха е пристигането в света на Носител на Живота, който става доброволен съветник на планетарните управители по отношение на новите пътища за очиставне и стабилизация на смъртните раси. Така Носителите на Живота вземат активно участие в продължаването на еволюцията на човешката раса – физическа, социална и икономическа. След това те разширяват своя контрол, провеждайки по-нататъшно

очистване на наследствените признаци на смъртните за сметка на рязко съкращаване на остатъците на изостаналия и трудно изкореняем непълноценен потенциал – интелектуален, философски, космически и духовен. Тези, които планират и зараждат живот в обитаемия свят, са напълно компетентни, за да дават съвети на Материалните Синове и Дъщери, притежаващи всецяла и непрекословна власт за очистване на еволюционните раси от всякакви вредни влияния.

55:4.12 (627.10) Започвайки от втория етап и в продължение на целия устойчив път, Синовете-Учители служат на планетата като съветници на завършилите. Те изпълняват такива мисии не по задача, а доброволно, като сътрудничат само на корпуса на завършилите, с изключение на тези случаи, когато със съгласието на Властелина на Системата те могат да бъдат използвани като съветници на Адам и Ева.

55:4.13 (628.1) *3. Третият етап на светлината и живота.* В тази епоха обитаемите светове достигат до ново осъзнаване на Извечно Древните, втората фаза на Бог-Седмokratния и представителите на тези управители на свръхвселената установяват нови взаимоотношения с планетарната администрация.

55:4.14 (628.2) На всеки последващ етап устойчиво съществуване става ново разширяване на полето на дейност на завършилите. Съществува тясна работна връзка между завършилите, Вечерните Звезди (свръхангелите) и Троичните Синове-Учители.

55:4.15 (628.3) В течение на този или следващия етап Синът-Учител, с помощта на четирите попечителски духа, бива прикрепен към изборния глава на изпълнителната власт. Това смъртно същество и Планетарният Владетел стават обединени управляващи на сферата. Продължителността на службата на смъртния глава на изпълнителната власт е двадесет и пет години от планетарното време и именно това нововъведение помага на Адам и Ева в течение на последващите векове да напуснат света, в който са служили толкова дълго време.

55:4.16 (628.4) Четирите попечителски духа са представени от серафическия глава на сферата, секорафическия съветник на свръхвселената, архангела по преобразуване и омниафима, който действа като личен представител на Пълномощния Страж, намиращ се в столицата на системата. Но тези помощници дават съвети само тогава, когато им ги поискат.

55:4.17 (628.5) 4. *Четвъртият етап на светлината и живота.* Троичните Синове-Учители се появяват в световите с нови функции. При съдействието на тринитизираните от създания синове, така дълго свързани с тяхната категория, те пристигат в световите като доброволни съветници и помощници на Планетарните Владетели и техните партньори. Такива двойки са синовете, тринитизирани от същества на Рая-Хавона, и синовете, тринитизирани от възходящи създания – те изразяват различни вселенски възгледи и разнообразен личен опит, които са толкова полезни за планетарните управители.

55:4.18 (628.6) Започвайки от този етап, Адам и Ева могат по всяко време да се обърнат към Сина-Създател, Властелина на Вселената, с молба за освобождаване от планетарните им задължения, за да започнат своя възход към Рая; или могат да останат на планетата като ръководители на новото, все по-духовно съобщество от високоразвити смъртни, стремящи се да постигнат философските учения на завършилите, изложени от Ярките Вечерни Звезди, които получават назначение в тези светове за сътрудничество по двойки със секонафимите от столицата на свръхвселената.

55:4.19 (628.7) Завършилите са основно заети с приобщаването към новите свръхматериални видове дейности на обществото – социални, културни, философски, космически и духовни. Доколкото разбираме, тяхното служене ще продължава чак до късните етапи на седмата епоха на еволюционна стабилност, когато е възможно те да отидат да служат във външния космос, след което, както на нас ни се струва, техните места ще бъдат заети от абсонитните същества от Рая.

55:4.20 (628.8) *5. Петият етап на светлината и живота.* На този етап от устойчивото съществуване измененията засягат почти изключително физическата сфера и са прерогативи на Главните Физически Регулатори.

55:4.21 (628.9) *6. Шестият етап на светлината и живота* се ознаменува с възникването на нови функции в кръговете на разума на обитаемия свят. Очевидно космическата мъдрост става част от вселенското служене на разума.

55:4.22 (628.10) *7. Седмият етап на светлината и живота.* На ранния стадий на седмата епоха към Сина-Учител, който е съветник на Планетарния Владетел, се присъединява доброволен помощник, изпратен от Извечно Древните, а по-късно към него се присъединява трети съветник от Висшето Управление на Свръхвселената.

55:4.23 (629.1) В течение на тази епоха, ако не и по-рано, Адам и Ева винаги се освобождават от планетарните задължения. Ако в корпуса на завършилите влиза Материален Син, той може да се обедини със смъртния глава на изпълнителната власт, а понякога тези функции доброволно поема на себе си един от Мелхиседек. Ако сред завършилите се окаже промеждутъчно създание, то всички останали членове от тази категория незабавно се освобождават от своите задължения.

55:4.24 (629.2) След освобождаването им от многовековната задача Адам и Ева могат да изберат един от следните пътища:

55:4.25 (629.3) 1. След освобождаването им от планетата те могат веднага да започнат възхода си към Рая от столицата на вселената, получавайки Настройчици на Съзнанието след придобиването на моронтийния опит.

55:4.26 (629.4) 2. Често Адам и Ева получават Настройчици още по време на своята служба в света, встъпващ в епохата на светлината и живота, едновременно с получаването на Настройчици от някои от привнесените от тях чистокръвни деца, доброволно пристигнали в света за един период планетарна служба. След това те могат да тръгнат

за столицата на вселената, за да тръгнат по пътя за възход към Рая.

55:4.27 (629.5) 3. Планетарните Адам и Ева могат да вземат такова решение, както и Материалните Синове и Дъщери от столицата на системата – да отидат за малко направо в мидсонитния свят, за да получат своите Настройчици.

55:4.28 (629.6) 4. Те могат да решат да се върнат в столицата на системата и за известно време да станат членове на висшия съд, след което да получат Настройчици и да започнат възхода си към Рая.

55:4.29 (629.7) 5. След изпълнението на административните си задължения те могат да се върнат в света на своето появяване за временно служене като учители и за получаване на Настройчици при преместване в столицата на вселената.

55:4.30 (629.8) В продължение на всички тези епохи Материалните Синове и Дъщери, идващи отвън за оказване на помощ, оказват огромно въздействие върху еволюцията на социалните и икономически редове. Потенциално те са безсмъртни – поне докато вземат решение да придобият човешка природа, да получат Настройчици и да започнат възход към Рая.

55:4.31 (629.9) За получаване на Настройчик на Съзнанието всяко същество от еволюционен свят трябва да придобие човешка природа. Всички възходящи членове на Смъртния Корпус на Завършилите са получили Настройчици и са се слели с тях, с изключение на серафимите, които при

зачисляването им в този корпус биват снабдявани с присъствието на Отеца чрез внедряване на дух от друг тип.

5. Върхът на материалното развитие

^{55:5.1 (629.10)} Смъртните създания, населяващи такъв поразен от греха, доминиран от злото, търсещ себе си изолиран свят като Урантия, едва ли са способни да си представят физическото съвършенство, интелектуалното ниво и духовното развитие, характерни за развитите епохи от еволюцията на безгрешната сфера.

^{55:5.2 (629.11)} Последните периоди от ерата на светлината и живота представляват върха на еволюционното материално развитие. В тези културни светове отсъстват безделието и търканията, свойствени на по-ранните и примитивни епохи. Почти напълно изчезват бедността и социалното неравенство, преминава в миналото дегенеративността и редки стават случаите на правонарушения. Практически напълно изчезва лудостта, а слабоумието става рядкост.

^{55:5.3 (629.12)} Високо и съвършено ниво достига икономическото, социално и административно развитие на тези светове. Процъфтяват науката, изкуството и промишлеността и обществото представлява гладко функциониращ механизъм, достигнал висотата на развитие в материалната, интелектуалната и културната области. Промислеността в значителна степен е посветена на служенето на висшите цели на тази великолепна цивилизация. Икономическият живот на подобен свят става етичен.

55:5.4 (630.1) Войната е останала в миналото, изчезнали са армията или полицията. Постепенно изчезва и правителството. С течение на времето законите, регулиращи човешкото поведение, стават ненужни благодарение на умението на хората да контролират своите постъпки. Сферата на обхват на гражданското управление и държавно регулиране на промеждутъчния стадий на развиващата се цивилизация е обратно пропорционална на нравствеността и духовността на гражданите.

55:5.5 (630.2) Значително са усъвършенствани училищата, посветени на възпитанието на разума и развитието на душата. Центровете за изкуства са изискани, музикалните организации – великолепни. Храмовете за поклонение, както и съществуващите към тях училища по философия и емпирична религия, представляват прекрасни и величествени съоръжения. Възвишените открити арени за поклонение се отличават с простота на художественото си оформление.

55:5.6 (630.3) Съществуват широки възможности за провеждане на подобаващи игрови състезания, хумористични представления и за други индивидуални и групови видове дейности. Особена черта на състезателна дейност в такъв висококултурен свят е стремежът на индивидите и групите да се отличат в космологичните науки и космологичните философски течения. Процъфтяват литературата и ораторското изкуство, а езикът е усъвършенстван дотолкова, че е способен символично да изразява понятията и експресивно да предава идеи. Животът се

отличава с живителна простота; накрая човекът се е сдобил с координация на високото ниво на техническо развитие и въодушевяващите интелектуални успехи и е надминал както първото, така и второто възвишени постижения на духа. Стремехът към щастие е опит, който носи радост и удовлетворение.

6. Смъртният индивид

55:6.1 (630.4) Със своето развитие в епохата на светлината и живота обществото става все по-мирно. Макар че индивидът остава също толкова независим и предан на своето семейство, в него се появяват повече алтруизъм и братска любов.

55:6.2 (630.5) В своето днешно състояние на Урантия вие не сте способни да оцените по достойнство високия статут и прогресивната същност на просветените обитатели на тези усъвършенствани светове. Такива народи представляват разцвета на еволюционните раси. Но тези същества си остават смъртни; те продължават да дишат, да ядат, да спят и пият. Тази велика еволюция не е земен рай, но тя е възвишено предвестие на божествените светове, лежащи на пътя към Рая.

55:6.3 (630.6) По време на постадамическите епохи на нормалния свят смъртните раси достигат високо биологично ниво; и сега, в продължение на устойчивите епохи, от век на век продължава физическата еволюция на човека. Усилват се както слухът, така и зрението. Броят на населението става постоянен. Възпроизвеждането се регулира в съответствие с планетарните потребности и

вътрешните наследствени фактори: смъртните, населяващи планетата в тази епоха, се делят на пет-десет групи, при което на низшите групи се разрешава да раждат два пъти по-малко от този брой деца, които се раждат на висшите групи. Постоянното подобряване на тази великолепна раса по време на ерата на светлината и живота в голяма степен се обяснява със селективното възпроизвеждане на тези гени, които притежават превъзхождащо качество от социален, философски, космически и духовен характер.

55:6.4 (630.7) Настройчиците продължават да идват така, както и в предишните еволюционни епохи, и с всяка нова епоха смъртните придобиват все по-голяма способност да общуват с вътрешните частици на Отеца. На зачатъчния и преддуховните етапи на развитие продължават да действат спомагателните духове на разума. С настъпването на последващите епохи устойчив живот още по-действени стават Светият Дух и служенето на ангелите. По време на четвъртия етап на светлината и живота прогресивните смъртни изглежда поддържат активна съзнателна връзка с духовното присъствие на Главния Дух със свръхвселенски статут, докато философските стремежи на такъв свят са насочени към постигането на нови откровения от Бога-Висшия. Повече от половината хора, населяващи тези прогресивни планети, преминават в моронтийно състояние от числото на живите. Наистина, „старото отмира; вижте, всичко става ново“.

55:6.5 (631.1) В съответствие с нашите представи физическата еволюция завършва към края на петата епоха на ерата на

светлината и живота. По наши наблюдения висшите предели на духовното развитие, имащи отношение към еволюиращия човешки разум, се определят от нивото на сливане с Настройчиците – нивото на обединение на моронтийните ценности и космическите значения. Друго нещо е мъдростта: макар да не знаем със сигурност, ние предполагаме, че не съществува предел за интелектуалната еволюция и за постигането на мъдростта. В свят, достигнал седмия етап, мъдростта може да изчерпи материалните потенциални възможности, да премине към интуицията на мотата и даже да се докосне до абсонитното величие.

55:6.6 (631.2) Ние виждаме, че в тези високоразвити светове, отдавна вече намиращи се на седмия етап на развитието, преди своето преобразуване хората напълно усвояват езика на локалната вселена; и аз посетих няколко много стари свята, обитателите на които се обучаваха при абандонтерите на езика на свръхвселената. В тези светове наблюдавах метод, с помощта на който абсонитните личности разкриваха присъствието на завършилите в моронтийния храм.

55:6.7 (631.3) Такъв е разказът за величествената цел, към която се стремят смъртните от еволюционните светове; и всичко споменато по-горе става още преди встъпването на човека на моронтийния път; цялото това блестящо развитие е постижимо за материалните смъртни в обитаемите светове – първия стадий на този безкраен и непостижим път, който води до Рая и до придобиване на божественост.

55:6.8 (631.4) Но нима вие сте способни да си съставите представа за еволюционните смъртни, които възхождат

днес от световите, отдавна вече встъпили в седмата епоха на устойчивото съществуване в светлината и живота? Именно такива създания се отправят в моронтийните светове на локалната вселена, за да започнат своя възход.

55:6.9 (631.5) Ако смъртните на Урантия можеха само да погледнат един от тези по-прогресивни светове, отдавна утвърдили се в светлината и живота, те никога нямаше да подложат на съмнение мъдростта на еволюционната програма на творението. Даже ако усъвършенстването на създанието свършваше с това, то и в такъв случай величествените еволюционни успехи на смъртните раси в тези развити, устойчиви сфери биха били напълно достатъчни, за да оправдаят сътворението на човека в световите на времето и пространството.

55:6.10 (631.6) Ние често се замисляме: ако голямата вселена се утвърди в светлината и живота, ще бъде ли подготвян Корпус за Завършили за съвършените възходящи смъртни, както преди? Но ние не знаем това.

7. Първият, или планетарен, етап

55:7.1 (631.7) Тази епоха започва с появата на моронтиен храм в новата планетарна столица и завършва с утвърждаването на цялата система в светлината и живота. Началото на тази епоха поставят Троичните Синове-Учители при завършването на техните последователни планетарни мисии, когато Планетарният Принц се издига до положението на Планетарен Владетел с разпореждане и в личното присъствие на Райския посвещенчески Син от

дадената сфера. Едновременно с това завършилите започват активно да участват в планетарните дела.

55:7.2 (632.1) Материалният Син и Материалната Дъщеря – Планетарните Адам и Ева, са зримите и фактически управители или управляващи света, утвърден в светлината и живота. Завършващите са невидими, както и Принцът-Владетел, с изключение на тези случаи, когато се намира в моронтийния храм. Затова фактически и буквални глави на планетарното управление са Материалният Син и Материалната Дъщеря. Именно благодарение на такова устройство на управлението кралската власт е излязла на почит в цялата вселена. Кралете и кралиците са изключително удачно решение в тези идеални обстоятелства, когато светът разполага с такива висши личности, действащи от името на още по-висши, но невидими управители.

55:7.3 (632.2) Когато вашият свят встъпи в тази ера, Макивента Мелхиседек – сега изпълняващ функциите на наместник на Планетарния Принц на Урантия, несъмнено ще се възкачи на трона на Планетарния Владетел; и в Йерусем вече отдавна предполагат, че ще го съпровождат един от синовете и една от дъщерите на Адам и Ева на Урантия, които понастоящем се намират в Едемия като подопечни на Всевишните на Норлатиадек. Тези деца на Адам могат да служат като такива на Урантия съвместно с Владетеля Мелхиседек, доколкото те са се лишили от способността да създават потомство почти преди 37 000 години, оставяйки своите материални тела на Урантия при подготовката за преместване на Едемия.

55:7.4 (632.3) Тази устойчива епоха продължава дотогава, докато всяка обитаема планета в системата не встъпи в ера на стабилизация; и след като най-младият свят, последният достигнал светлината и живота, просъществува в такова устойчиво състояние в течение на един милион години по системното времеизчисление, всяка система ще се стабилизира и индивидуалните светове ще встъпят в системния етап на ерата на светлината и живота.

8. Вторият етап, или етапът Система

55:8.1 (632.4) Когато цялата система се утвърждава в живота, възниква нов вид управление. Планетарните Владетели стават членове на конклава на системата и този нов административен орган, на решенията на който Бащите на Съзвездия могат да налагат вето, притежава висша власт. Такава система от обитавани светове става фактически самоуправяема. В столичния свят на системата се утвърждава законодателна асамблея, в която всяка планета изпраща по десет представители. Съдилищата се създават сега в столиците на системите и само обжалванията се предават в столицата на вселената.

55:8.2 (632.5) След стабилизацията на системата Пълномощният Страж, представляващ Висшия Администратор на свръхвселената, става доброволен съветник на висшия съд на системата и води заседания на новата законодателна асамблея. След утвърждаването на цялата система в светлината и живота Властелините на Системата престават да се сменят. Владетелят става безсрочен глава на своята система. Помощниците на властелините се сменят, както и в миналите епохи.

55:8.3 (632.6) В течение на епохата на стабилизация от своите столични вселенски светове за пръв път пристигат мидсонитите, които стават съветници на законодателните асамблеи и консултанти на арбитражните съдилища. Тези мидсонити приемат също така определени мерки за включване на нови, притежаващи висша ценност на значението мота в системата на обучението, която се организира от тях съвместно със завършващите.

55:8.4 (632.7) Това, което Материалните Синове са направили за смъртните раси в биологичен аспект, мидсонитните създания правят сега за тези обединени и прославени хора в постоянно прогресиращите области на философията и одухотворената мисъл.

55:8.5 (633.1) В обитаемите светове Синове-Учители доброволно сътрудничат със завършилите и освен това същите тези Синове съпровождат завършилите при преместването в обителските светове, когато след утвърждаването на цялата система в светлината и живота тези сфери престават да се използват като диференцирани приемни светове. В крайна сметка така става, след като цялото съзвездие достигне дадения етап на развитие. Но в Небадон няма групи, постигнали такъв прогрес.

55:8.6 (633.2) Ние нямаме право да разкриваме същността на работата, извършвана от завършилите, контролиращи дейността на такива преориентирани обителски светове. Но вие вече знаете, че в цялата вселена съществуват различни типове разумни създания, които не са описани в настоящите повестувания.

^{55:8.7 (633.3)} Все нови системи се утвърждават в светлината и живота благодарение на влизащите в тях светове. Накрая настъпва време, когато стабилизацията достига и последната система от даденото съзвездие и вселенските управляващи – Синът-Владетел, Извечно Единният и Ярката Вечерна Звезда, пристигат в столицата на съзвездието, за да провъзгласят Всевишните за безусловни управители на новата съвършена система, състояща се от сто устойчиви системи обитаеми светове.

9. Третият етап, или етапът Съзвездие

^{55:9.1 (633.4)} Обединението на цялото съзвездие устойчиви системи се съпровожда от ново преразпределяне на изпълнителната власт и допълнителна реорганизация на вселенското управление. Тази епоха става свидетел на прогресивни постижения във всеки обитаем свят, но особено се характеризира с промени в столицата на съзвездието при очевидно изменение на взаимоотношенията както с управляващите на ниво система, така и с правителството на локалната вселена. В течение на тази епоха много видове дейности се превеждат от нивото на съзвездието и вселената в столицата на системата и представителите на свръхвселената установяват нови и по-тесни връзки с планетарните, системни и вселенски управители. Едновременно с появата на тези нови връзки някои свръхвселенски управляващи преминават в столиците на съзвездията като доброволни съветници на Всевишните Бащи.

^{55:9.2 (633.5)} Когато съзвездието се утвърждава в светлината, законодателната функция изчезва; вместо това се появява

възглавяваната от Всевишните палата на Властелините на Системи. Тези административни групи за пръв път се свързват непосредствено със свръхвселенското правителство по въпросите, отнасящи се към Хавона и Рая. В останалото съзвездие, както и преди, остава свързано с локалната вселена. Унивитатите продължават да управляват моронтийните светове на съзвездие в течение на всеки последващ етап на устойчиво съществуване.

^{55:9.3 (633.6)} Постепенно Бащите на Съзвездията поемат върху себе си все повече и повече от детайлните функции на управлението или надзора, които преди това са били съсредоточени в столицата на вселената. С достигането на шестия етап на стабилизация тези обединени съзвездия придобиват практически пълна автономия. Встъпването в седмия етап на устойчивото съществуване несъмнено се ознаменува от издигане на тези управители и придобиване на истинското величие, изразено в техните имена – Всевишни. След това съзвездие фактически ще поддържа връзка непосредствено с управителите на свръхвселената, докато разширеното правителство на локалната вселена се разшири, за да поеме върху себе си отговорността, свързана със задълженията към нова голяма вселена.

10. Четвъртият етап, или етапът локална вселена

^{55:10.1 (634.1)} Скоро след като вселената се утвърди в светлината и живота, тя преминава към установяване на свръхвселенските орбити и Извечно Древните провъзгласяват създаването на *висш съвет с неограничена*

власт. Новият управляващ съвет се състои от сто Извечно Верни, възглавявани от Извечно Единен, и първият акт на този висш съвет е потвърждение на цялата пълнота на властта на Сина-Владетел.

55:10.2 (634.2) В това, което се отнася до Гавраил и Бащата-Мелхиседек, управлението на вселената остава неизменно. Съветът с неограничена власт се занимава основно с нови проблеми и нови условия, произтичащи от съществуването в развитите условия на светлината и живота.

55:10.3 (634.3) Спомагателният Инспектор мобилизира всички Пълномощни Стражи за създаване на *стабилизационен корпус на локалната вселена* и предлага на Бащата-Мелхиседек съвместно да наблюдава неговата дейност. И за пръв път корпусът на Свещените Троични Духове се назначава за служене под ръководството на Извечно Единен.

55:10.4 (634.4) Утвърждаването на цялата локална вселена в светлината и живота поставя началото на дълбоки промени в цялата структура на управление – от отделните обитаеми светове до столицата на вселената. Нови връзки се установяват със съзвездията и системите. Майчинският Дух на локалната вселена се свързва с Главния Дух на свръхвселената по новому, а Гавраил установява пряка връзка с Извечно Древните, която се използва в случаите, когато Синът-Владетел отсъства от столичния свят.

55:10.5 (634.5) В течение на тази и последващите епохи Синовете-Арбитри продължават да функционират като правораздаващи при завършването на съдния период,

докато сто такива Райски Синове-Авоналовци образуват нов висш съвет на Ясната Утринна Звезда в столицата на вселената. Впоследствие, по молба на Властелина на Системата, един от тези Синове-Арбитри ще стане висш съветник, действащ в столичния свят на всяка локална система чак до настъпването на седмия етап на обединението.

55:10.6 (634.6) В течение на тази епоха Троичните Синове-Учители служат като доброволни съветници на Планетарните Владетели, а също, в групи по трима, оказват аналогична помощ на Бащите на Съзвездия. Накрая тези Синове си намират място в локалната вселена, защото сега те се освобождават от подчинение на локалната система и се назначават във висшия съвет с неограничена власт.

55:10.7 (634.7) За пръв път сега корпусът на завършващите признава пълномощията на извънрайска власт – на висшия съвет. Преди това завършващите не са признавали какъвто и да било контрол, неизлизащ от Рая.

55:10.8 (634.8) Синовете-Създатели на такива устойчиви вселени прекарват много време в Рая и свързаните с него светове, а също и в съвещания с многобройни групи завършили, които служат по цялото локално творение. Така човешката същност на Михаил ще постигне още по-голяма дълбочина на взаимоотношенията с прославлените завършили.

55:10.9 (634.9) Напълно безполезно е да се правят догадки за функциите на тези Синове-Създатели по отношение на външните вселени, чието формиране едва започва. Но

всички ние от време на време се предаваме на такова теоретизиране. След достигането на този четвърти етап на развитие Синът-Създател бива освобождаван от административни задължения; Божествената Попечителка достига все по-голямо обединение на своето служене с опеката на Главния Дух на свръхвселената и Безкрайния Дух. Очевидно се установяват нови и възвишени отношения между Сина-Създател, Съзидателния Дух, Вечерните Звезди, Синове-Учители и постоянно растящия корпус на завършилите.

^{55:10.10 (635.1)} Ако на Михаил е съдено някога да напусне Небадон, то Гавраил несъмнено ще стане главен управляващ, а Бащата-Мелхиседек – негов партньор. Едновременно с това новият статут ще бъде присвоен на всички категории постоянно гражданство – такова като на Материалните Синове, унивтитите, мидсонитите, сузатите и смъртните, слели се с Духа. Но дотогава, докато продължава еволюцията, серафимите и архангелите ще са нужни в управлението на вселената.

^{55:10.11 (635.2)} При все това два пункта на нашите разсъждения изглеждат убедителни. Ако на Синове-Създатели е съдено да отидат във външните вселени, тях несъмнено ще ги съпровождат Божествени Попечителки. Също толкова точно сме уверени в това, че на Мелхиседек им предстои да играят все по-отговорна роля в правителството и управлението на локалната вселена.

11. Етапите малък и голям сектор

55:11.1 (635.3) Планът за утвърждаване в светлината и живота не засяга непосредствено малкия и голям сектори на свръхвселената. Такова еволюционно развитие на първо място засяга локалната вселена като организационна единица и се разпространява само на съставните ѝ части. Свръхвселената се утвърждава в светлината и живота, когато всички входящи в нея локални вселени достигнат съответното съвършенство. Но нито една от седемте свръхвселени не е достигнала ниво на развитие, което макар и смътно да се доближава до такова състояние.

55:11.2 (635.4) *Етапът малък сектор.* Доколкото нашите наблюдения ни позволяват да предположим, петият етап на стабилизация — етапът малък сектор, засяга изключително физическия статут и съгласувания превод на сто взаимосвързани локални вселени в установени орбити в свръхвселената. По всяка вероятност само силовите центрове и техните партньори са въввлечени в такова преустройство на материалното творение.

55:11.3 (635.5) *Етапът голям сектор.* Що се отнася до шестия етап на стабилизация, ние можем само да правим догадки, защото никой от нас не е бил свидетел на такова събитие. При все това ние сме способни да постулираме много от това, което се отнася до административното и друго преустройство, което е възможно да се яви следствие от този прогресивен статут на обитаеми светове и техните вселенски групировки.

55:11.4 (635.6) Тъй като статутът на малкия сектор има отношение към координираното физическо равновесие, ние предполагахме, че обединяването на големия сектор ще

бъде свързано с постигането на нови нива на интелект – възможно с нов прогрес във висшето постигане на космическата мъдрост.

55:11.5 (635.7) Ние правим изводи относно изменения, които вероятно ще съпровождат реализацията на засега все още недостъпните нива на еволюционен прогрес, наблюдавайки резултатите от съответните постижения в индивидуалните светове и в опита на отделните смъртни, живеещи в тези по-древни и високоразвити сфери.

55:11.6 (635.8) Следва съвсем определено да отбележим, че административните механизми и начини за управление на вселената или свръхвселената никак не могат да ограничат или забавят еволюционното развитие или духовния прогрес на отделната обитаема планета или на когото и да е отделен смъртен от такава сфера.

55:11.7 (635.9) В някои по-древни вселени ние откриваме светове, отнасящи се към петия или шестия етап на светлината и живота – и даже такива, които вече отдавна съществуват в седмата епоха, чиито локални системи още не са се утвърдили в светлината. По-младите планети могат да задържат обединението на системата, но това в никаква степен не затруднява процеса на по-стария и развит свят. По същия начин условията на средата, съществуващи в изолирания свят, не могат да възпрепятстват личните постижения на индивидуалния смъртен; Иисус Назарянин, живял като човек сред хората, лично постигна статута на светлината и живота на Урантия преди деветнадесет столетия.

55:11.8 (636.1) Именно благодарение на наблюденията на събитията, които стават в световите, които отдавна вече са постигнали устойчиво състояние, ние можем да направим достатъчно надеждни изводи относно това какво ще стане и при утвърждаването в светлината и живота на цялата свръхвселена, даже ако сме неспособни с увереност да постулираме резултата от стабилизацията на седемте свръхвселени.

12 СЕДМИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ СВРЪХВСЕЛЕНА

55:12.1 (636.2) Ние не можем с увереност да предскажем какво ще стане при утвърждаването на свръхвселената в светлината и живота, защото подобно събитие никога досега не се е случвало. Изхождайки от ученията на Мелхиседек, които нито веднъж не са били опровергавани, ние правим извода, че на радикални промени ще бъде подложена цялата организация и управление във всяка съставна част на творенията на времето и пространството – от обитаемите светове до столицата на свръхвселената.

55:12.2 (636.3) Съществува широко разпространено мнение за това, че многобройни групи неприкрепени синове, тринитизирани от създания, ще се събират в столицата и регионалните центрове на устойчивите свръхвселени. Това може да стане предвестник на пристигането на обитатели на външното пространство, възходящи към Хавона и Рая. Но ние не знаем със сигурност това.

55:12.3 (636.4) Предполагаме, че с утвърждаването на вселената в светлината и живота Безусловните Наблюдатели на

Висшия, изпълняващи понастоящем консултативна функция, ще станат висш орган на управление на столичния свят на свръхвселената. Тези личности са способни да установяват пряк контакт с абсонитните управляващи, които веднага ще преминат към активни действия в устойчивата свръхвселена. Макар че тези Безусловни Наблюдатели в течение на дълго време са консултанти и съветници в развитите еволюционни творения, те ще приемат върху себе си функциите на управление едва с настъпването на пълновластие на Висшето Същество.

55:12.4 (636.5) Безусловните Наблюдатели на Висшия, по-широко действащи в тази епоха, не са крайни, абсонитни, пределни или безкрайни; те са върховност и представляват само Бога-Висшия. Те са персонализация на пространствено-времевата върховност и вследствие на това не действат в Хавона, функционирайки само като висши обединители. Възможно е те да имат отношение към системата на вселенско отражение. Но ние не сме уверени в това.

55:12.5 (636.6) Нито един от нас няма удовлетворителна представа за това какво ще стане, когато голямата вселена (седемте свръхвселени, подчинени на Хавона) напълно се утвърди в светлината и живота. Това безусловно ще стане най-важното събитие в анализите на вечността от времето на появяване на централната вселена. Има и такива, които смятат, че самото Върховно Същество ще се появи от хавонската тайна, обкръжаваща неговата духовна Личност, и ще се установи в столицата на седмата

свърхвселена като емпиричен Владетел на усъвършенстваните творения на времето и пространството. Но ние не знаем това със сигурност.

55:12.6 (636.7) [Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към Съвета на архангелите на Урантия.]

Документ 56. Всеобщото единство

56:0.1 (637.1) БОГ е единство. На Божеството е присъща всеобща координираност. Вселената на вселените представлява един огромен интегриран механизъм, абсолютно контролируем безкраен разум. Физическата, интелектуална и духовна област на всеобщото творение са божествено съпоставени. Съвършеното и несъвършеното са истински взаимосвързани и затова крайното еволюционно създание може да се възвиси към Рая, подчинявайки се на повелята на Всеобщия Баща: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“

56:0.2 (637.2) Всички различни нива на творението се обединяват от плановете и управлението на Архитектите на Вселената. За ограничените умове на пространствено-времените смъртни вселената може да представя множество проблеми и ситуации, които създават очевидна дисхармония и отсъствие на ефективна координация; но тези от нас, които са способни по-широко да обхванат всеобщите явления и които са по-опитни в изкуството по намирането на основополагаща общност, лежаща в основата на творческото разнообразие, откриват божественото единство, обхващащо цялата тази множественост на функциите, и по-добре разбират

божественото и единно предназначение, представено във всички тези разнообразни проявления на всеобщата съзидателна енергия.

1. Физическата координация

56:1.1 (637.3) Физическото или материално творение не е безкрайно, но то е в съвършенство координирано. Съществуват сила и енергия, но по своя произход те са единни. Седемте свръхвселени изглеждат двойнствени, централната вселена е тройствена, но строежът на Рая е единен. И Раят е действителният източник на всички материални вселени – минали, днешни и бъдещи. Но този космически произход е събитие във *вечността*; в никое *време* — минало, настояще или бъдеще, нито пространството, нито материалният космос възникват от централния Остров на Светлината. Като космическа сила Раят функционира преди пространството и преди времето; затова неговите производни биха изглеждали изоставени във времето и пространството, ако не възникваха посредством Безусловния Абсолют – тяхното пределно вместилище в пространството, рзкриващо и регулиращо ги във времето.

56:1.2 (637.4) Безусловният Абсолют поддържа физическата вселена, докато Божеството-Абсолют стимулира съвършеното свръхуправление на цялата материална реалност; и двата Абсолюта са функционално обединени във Всеобщия Абсолют. Тази свързана корелация на материалната вселена най-добре от всичко се разбира от всички личности – материални, моронтийни, абсонитни или духовни – чрез наблюдаване на реакцията на всяка

пълноценна материална реалност спрямо гравитационното въздействие на източника на гравитация в долния Рай.

56:1.3 (638.1) Унификацията на гравитационното въздействие е всеобща и неизменна; реакцията на чистата енергия също е всеобща и неизбежна. В чистата енергия (изначалната сила) и чистия дух напълно отсъства реакция спрямо гравитацията. Тези първични сили, присъщи на Абсолютите, лично се контролират от Всеобщия Баща; затова всички видове гравитация са съсредоточени в личното присъствие на Райския Баща, състоящо се от чистата енергия и чистия дух и в неговата свръхматериална обител.

56:1.4 (638.2) Чистата енергия е предшественица на всички относителни, недуховни функционални реалности, докато чистият дух е потенциал на божественото и направляващо свръхръководство на всички основни енергийни системи. И тези две реалности, в цялото им разнообразие, проявявано по цялото пространство и наблюдаемо в движенията на времето, са съсредоточени в лицето на Райския Баща. В него те представляват единно цяло, те трябва да се обединят, защото Бог е един. Личността на Отеца е абсолютно обединена.

56:1.5 (638.3) В безкрайната същност на Бога-Баща двойственост на реалността е невъзможна – например, реалност физическа и духовна; но щом погледнем встрани от безкрайните нива и абсолютната реалност, присъщи на личните ценности на Райския Баща, забелязваме съществуването на тези две реалности и виждаме, че те

напълно реагират на неговото лично присъствие; всичко е заключено в него.

56:1.6 (638.4) Щом се отдалечите от безусловната представа за безкрайната личност на Райския Баща, вие трябва да контролирате РАЗУМА като неизбежен метод за обединяване на все по-голямото разминаване на тези двойнствени вселенски прояви на изначалната единосъщна личност на Създателя, Първия Източник и Център – АЗ СЪМ.

2. Интелектуалното единство

56:2.1 (638.5) Мисълта-Баща реализира духовен израз в Словото-Син и посредством Рая постига разширение на реалността в обширните материални вселени. Духовните проявления на Вечния Син са корелирани с материалните нива на творението благодарение на функциите на Безкрайния Дух, за сметка на неговата помощ на разума, реагиращ на въздействието на духа, а също вследствие действията на разума, управляващи физическата вселена, духовните реалности на Божеството и материалните последиствия от действията на Божествата стават корелирани.

56:2.2 (638.6) Разумът е функционален дар на Безкрайния Дух, вследствие на което той е безкраен в потенциала и всеобщ в посвещението. Изначалната мисъл на Всеобщия Баща се въплъщава във вечността в двойнствено изражение: Райския Остров и равното на него Божество – духовния Вечен Син. Такава двойственост на вечната реалност довежда до неизбежност Бога на разума – Безкрайния Дух.

Разумът е неизменен канал за връзка между духовните и материални реалности. Материалното еволюционно създание е способно да осмисли и разбере живеещия в него дух само с помощта на разума.

^{56:2.3 (638.7)} Този безкраен и всеобщ разум се проявява във вселените на времето и пространството като космически разум; и макар той да обхваща най-различни нива – от първичното служене на спомагателните духове на разума до величествения разум на главния управляващ вселената, – този космически разум е също така адекватно обединен във върховенството на Седемте Главни Духа, които на свой ред са съгласувани с Висшия Разум на времето и пространството и са в съвършенство корелирани с всеобхватния разум на Безкрайния Дух.

3. Духовното обединение

^{56:3.1 (639.1)} Както център на гравитацията на вселенския разум е Райското лично присъствие на Безкрайния Дух, така център на духовната гравитация е личното Райско присъствие на Вечния Син. Всеобщият Баща е един, но относно времето и пространството той се разкрива в двойнствените феномени чиста енергия и чист дух.

^{56:3.2 (639.2)} Духовните реалности на Рая също са единни, но във всички пространствено-времеви ситуации и отношения единният дух се разкрива в двойствени феномени: от една страна – в духовните личности и еманации на Вечния Син, от друга – в духовните личности и влияния на Безкрайния Дух и взаимосвързаните творения; освен това съществува и трети феномен: чисто

духовни частици – посвещавани на Отеца Настройчици на Съзнанието и други доличностни духовни същества.

56:3.3 (639.3) Независимо на какво ниво на вселенска дейност вие се сблъсквате с духовни явления или влизате в контакт с духовни същества, можете да бъдете уверени в това, че всички те произхождат от Бога, Който е Дух, с помощта на Духа-Син и Безкрайния Дух-Разум. Във вида, в който този необятен дух функционира като феномен на сетивното възприятие в еволюционните светове на времето, той се управлява от центровете на локалните вселени. От тези столици на Синове-Създатели Светият Дух и Духът на Истината, заедно със спомагателните духове на разума, идват на низшите и развиващи се нива на материалния разум.

56:3.4 (639.4) Макар че разумът постига по-голямо обединение на ниво Главни Духове в съвкупност с Висшето Същество и като космически разум, в подчинение на Абсолютния Разум, духовната помощ в развиващите се светове непосредствено се обединява в личностите, пребиваващи в столиците на локалните вселени, а също и в ръководещите Божествени Попечителки, които на свой ред са практически съвършено корелирани с Райския гравитационен кръг на Вечния Син, където се извършва окончателното обединяване на всички пространствено-времеви проявления на духа.

56:3.5 (639.5) Създанието е способно да постигне, запази и увековечи съвършенството на своето съществуване за сметка на сливането на самоосъзнаващия се разум с частица от дотроичния духовен дар на едно от лицата на

Райската Троица. Смъртният разум е творението на Синовете и Дъщерите на Вечния Син и Безкрайния Дух и – при сливане с получения от Отеца Настройчик на Съзнанието, придобива черти на тройнственост на духовното съдържание на еволюционните сфери. Но тези три духовни изражения в съвършенство се обединяват в завършващите, както са се обединили във вечността във Всеобщото АЗ СЪМ, докато то е станало Всеобщият Баща на Вечния Син и Безкрайния Дух.

^{56:3.6 (639.6)} В крайна сметка духът винаги трябва да стане тройнствен в своето изражение и обединен в Троицата при своето окончателно vyplъщение. Духът произхожда от един източник чрез тройнствено изражение; накрая той е длъжен да постигне – и постига, своето пълно vyplъщение в това божествено единение, което се осъществява в опита за придобиване на Бога – в единството с божествеността във вечността, а също и чрез служенето на космическия разум, който е безкрайно изражение на вечното Слово, което е отражение на всеобщата мисъл на Отеца.

4. Личностното обединение

^{56:4.1 (639.7)} Всеобщият Баща е божествено обединена личност; затова всичките му възходящи деца, водени към Рая под въздействието на възвратната движеща сила на Настройчиците на Съзнанието, тръгнали от Рая, за да се вселят в материалните с мъртни в изпълнение повелята на Отеца също да станат напълно обединени личности, щом достигнат Хавона.

56:4.2 (640.1) На личността е присъщ стремеж към обединяване на всички съставни реалности. Безкрайната личност на Първия Източник и Център, Всеобщия Баща, обединява всичките седем съставни Абсолюти на Безкрайността. И личността на смъртния човек, явявайки се изключителен и непосредствен дар от Всеобщия Баща, притежава такъв потенциал за обединяване на съставните фактори на смъртното създание. Такава обединяваща съзидателност на всяка личност на създаденото същество е признак на нейния висш и изключителен източник и е още едно потвърждение на нерушимата връзка със същия този източник чрез кръга на личността, посредством който личността на създанието поддържа пряка и непрекъсната връзка с Отеца на всички личности в Рая.

56:4.3 (640.2) Независимо от това, че проявлението на Бога започва от сферите на Седмократния и продължава на по-високи нива на върховността и пределността, достигайки до Бога-Абсолют, контурът на личността с център в Рая и в личността на Бога-Баща осигурява пълното и съвършено обединение на всички тези разнообразни изражения на божествената личност в тази степен, в която това засяга личността на всички създадени същества на всички нива на разумното съществуване и във всички светове на съвършените, усъвършенствани и усъвършенстващи се вселени.

56:4.4 (640.3) Макар че за вселените и във вселените Бог е всичко това, което описахме, при все това за вас и за всички богопознаващи създания той е един – ваш Баща и техен Баща. За личностите Бог не може да бъде

множествен. Бог е баща за всяко от своите създания и в буквален смисъл е невъзможно някое дете да има повече от един баща.

^{56:4.5 (640.4)} Във философски и космически аспекти, а също така относно различните нива и местонахождения на възможните проявления, вие можете и следователно сте длъжни да предположите действието на множествени Божества и да постулирате съществуването на множествени Троици; но в опита на поклонението при лично общуване с Бащата на всяка вярваща личност по цялата голяма вселена Бог е един; и това единно и личностно Божество е нашият Райски родител, Богът-Баща – дарител, пазител и Баща на всички личности: от смъртния човек на обитаемите светове до Вечния Син на централния Остров на Светлината.

5. Единството на божествата

^{56:5.1 (640.5)} Целостността, неделимостта на Райското Божество е екзистенциална и абсолютна. Съществуват три вечни олицетворения на Божеството – Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух, но в Райската Троица те *действително* са едно Божество, единно и неделимо.

^{56:5.2 (640.6)} От първоначалното ниво на екзистенциалната реалност – нивото на Рая-Хавона, са се отделили две субабсолютни нива, след което Бащата, Синът и Духът са пристъпили към създаването на многобройни лични партньори и подчинени. И ако разглеждането на абсонитното обединение на божествата на трансцендентални нива на пределност в дадения контекст

е неуместно, то има смисъл да се погледне на някои аспекти, обединяващи функциите на различните персонализации на Божеството, в които божествеността функционално се проявява в разнообразни сектори на творението и на различни категории разумни същества.

56:5.3 (640.7) Днешното функциониране на божествеността в свръхвселените активно се проявява в действията на Висшите Създатели – Синове-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени, Извечно Древните на свръхвселените и Седемте Главни Духа на Рая. Тези същества образуват три първи нива на Бог-Седмократния, водещи към центъра, към Всеобщия Баща и цялата тази сфера на Бога-Седмократния се координира на първо ниво на емпиричното божество във формиращото се Висше Същество.

56:5.4 (641.1) В Рая и централната вселена единството на Божствата е факт на битието. В еволюиращите вселени на времето и пространството единството на Божеството се явява постижение.

6. Обединението на Еволюционното Божество

56:6.1 (641.2) Когато трите вечни лица на Божествата функционират като единно Божество в Райската Троица, те постигат съвършено единство; така, когато те творят – съвместно или индивидуално, тяхното Райско потомство разкрива характерното единство на божествеността. И тази божественост на предназначението, проявявана от Върховните Създатели и Управители на пространствено-времените сфери, има за свой резултат потенциалното

могъщество на пълновластието на емпиричната върховност, в присъствието на неличностното енергийно единство на вселената, образува напрегнатост на реалността, способна да се разреши само посредством адекватното обединяване с емпирични личностни реалности на емпиричното Божество.

56:6.2 (641.3) Личностните реалности на Върховното Същество изхождат от Райските Божества и в направляващия свят на външния кръг на Хавона се обединяват с енергийните прерогативи на Всемогъщия-Висшия, възникващи от божествеността на Създателите на голямата вселена. Като същество Бог-Върховният е съществувал в Хавона до създаването на седемте свръхвселени, но той е действал не само на духовни нива. Еволюцията на заключенията във Върховността силови атрибути на Всемогъщия посредством разнообразния синтез на божествеността в развиващите се вселени довела до появата на ново силово присъствие на Божеството, постигнало съгласуване с духовното същество на Върховния в Хавона посредством Върховния Разум, който впоследствие се превърнал от потенциала, съдържащ се в безкрайния разум на Безкрайния Дух, в активния функционален разум на Върховното Същество.

56:6.3 (641.4) Дарените с материален разум създания от еволюционните светове на седемте свръхвселени са способни да разберат единството на Божеството само чрез този личностно-енергиен синтез на Върховното Същество. Нито на едно ниво на битието Бог не може да превиши концептуалните възможности на съществата, живеещи на

съответното ниво. Смъртният човек трябва – чрез признаване на истината, възприемане на красотата и поклонение на праведността – да стигне до признаване на Бога в любов и след това да се издигне чрез възходящи нива на божествата към постигане на Върховния. Божеството, след осъзнаването на неговата обединеност в енергията, може да бъде персонализирано в духа, постижим и постиган от смъртните същества.

56:6.4 (641.5) Макар че възходящите смъртни постигат разбиране на енергията на Всемогъщия в столиците на свръхвселените, а личността на Върховния – във външните кръгове на Хавона, те не идват при Върховното Същество така, както им е съдено да дойдат при Райските Божества. Даже завършилите, духове от шеста степен, не са придобили Върховното Същество и това най-вероятно ще стане, едва след като постигнат статута на духове седма степен и Върховният действително започне да участва в дейността на бъдещите вселени на външното пространство.

56:6.5 (641.6) Но когато възходящите създания постигат Всеобщия Баща като седмо ниво на Бог-Седмократния, те постигат личността на Първото Лице на *всички* нива на Божеството, на които съществуват личностни отношения със създанията на вселената.

7. Всеобщите последствия от еволюцията

56:7.1 (642.1) Постоянното развитие на еволюционните процеси в пространствено-времените вселени се съпровожда с все по-голямо разкриване на Божеството на всички разумни

създания. Постигането на висотите на еволюционния прогрес в свят, в система, в съзвездие, във вселена, в свръхвселена или в голямата вселена се ознаменува със съответните разширения на функциите на божествата по отношение на тези прогресивни части на творението и в самите тези части. И всеки подобен локален прогрес в реализацията на божествеността се съпровожда с някои напълно определени последствия от разширеното проявление на божеството по отношение на всички останали сектори на творението. Простирайки се от Рая навън, всяка нова област от реализирания и постигнат прогрес представлява ново и разширено разкритие на емпиричното Божество във вселената на вселените.

^{56:7.2 (642.2)} Докато все нови и нови части на локалната вселена се утвърждават в светлината и живота, непрекъснато се разширява проявлението на Бог-Седмократния. Пространствено-времевата еволюция започва на планетата с първото проявление на Бог-Седмократния – обединяването на Сина-Създател и Съзидателния Дух. След утвърждаването на системата в светлината този съюз на Сина с Духа достига пълнота на функцията, а когато цялото съзвездие стане устойчиво, по цялото му пространство се повишава активността на втората фаза на Бог-Седмократния. Завършването на административната еволюция на локалната вселена се съпровожда с ново и непосредствено служене на Главните Духове на свръхвселената. И в това време започва и постоянно разширяващото се разкриване и претворяване на Бог-Всевишния, което достига кулминация в разбирането на

възходящото създание на Върховното Същество при преминаването през светове на шестия кръг на Хавона.

56:7.3 (642.3) Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух са екзистенциални проявления на божествата на разумни създания; затова те не претърпяват такова развитие в личностните си отношения с разумните и духовни създания на цялото творение.

56:7.4 (642.4) Необходимо е да се отбележи, че възходящите смъртни могат да усещат неличностното присъствие на нарастващите нива на Божеството дълго преди да станат достатъчно духовни и адекватно подготвени за постигането на емпирично личностно възприятие на Божествата и контакта с тях като личностни същества.

56:7.5 (642.5) Всяко ново еволюционно постижение в пределите на някакъв сектор на творението, точно както и всяко ново проникване в космоса посредством проявяването на божествеността, се съпровожда с едновременни разширения на функционалното разкриване на божествата в пределите на съществуващите в конкретния момент и преди това организирани единици на цялото творение. Може да изглежда, че това ново проникване в административната дейност на вселените и техните съставни части не винаги става в съответствие със споменатия тук метод, тъй като нерядко напред се изпращат предварителни групи управляващи, които подготвят почвата за по-късните, последователни епохи на новото административно свръхуправление. Така и Безпределният предвещава своето трансцендентално свръхуправление на вселената на последните етапи от

съществуването на локалната вселена в светлината и живота.

56:7.6 (642.6) Действително, според това как всички нови творения на времето и пространството постигат устойчив еволюционен статут се наблюдава ново и по-пълно функциониране на Бог-Върховния, съвпадащо със съответното прекратяване на дейността на трите първи проявления на Бог-Седмократния. Ако се извърши утвърждаване на вселената в светлината и живота, то каква ще стане функцията на бъдещите проявления на Бог-Седмократния, изразявани в Създателите и съзиданието, ако Бог-Върховният поеме непосредственото управление на тези творения на времето и пространството? Предстои ли на тези организатори и пионери на пространствено-времените вселени да се освободят за аналогична дейност във външното пространство? Ние не знаем това, но често разсъждаваме за тези и свързаните с тях проблеми.

56:7.7 (643.1) С разширяването на границите на емпиричното Божество в сферата на Безусловния Абсолют ние предвиждаме активността на Бог-Седмократния в продължение на началните еволюционни епохи от съществуването на тези творения на бъдещето. Ние не сме на единно мнение относно бъдещия статут на Извечно Древните и Главните Духове на свръхвселените, както не знаем и дали Върховното Същество ще действа в тези условия така, както в седемте свръхвселени. При това всички ние предполагаме, че на Михаилевците – Синове-Създатели, е съдено да функционират в тези вселени на външното пространство. Някои смятат, че в

бъдеще съюзите на Синовете-Създатели с Божествените Попечителки ще станат още по-тесни; изглежда даже вероятно такъв съзидателен съюз да може да се въплъти в нова индивидуална форма на съвместния и по своята природа пределен творец. Но ние не знаем всъщност нищо за тези възможности на неразкритото бъдеще.

^{56:7.8 (643.2)} Наистина ние знаем, че във вселените на времето и пространството Бог-Седмократният осигурява постепенното приближаване към Всеобщия Баща и че това еволюционно приближаване емпирично се обединява в Бога-Върховния. Ние допускаме, че такъв план трябва да преобладава във външните вселени. От друга страна, новите категории същества, които вероятно някога ще населяват тези вселени, могат да притежават способността за придобиване на Божеството на пределни нива и посредством абсонитни методи. Накратко казано, ние нямаме ни най-малка представа за това, какъв метод за приближаване към Божеството може да се използва в бъдещите вселени на външното пространство.

^{56:7.9 (643.3)} При все това ние предполагахме, че усъвършенстваните свръхвселени ще играят определена роля в програмата за възход към Рая от възможните обители на тези външни творения. Напълно вероятно е, че в тази бъдеща епоха ние ще можем да станем свидетели на приближаването към Хавона на обитатели на външното пространство, които ще преминават през седемте свръхвселени, управлявани от Бог-Върховния със или без участието на Седемте Главни Духа.

8. Върховният обединител

56:8.1 (643.4) В опита на смъртния човек Върховното Същество притежава тройствена функция: първо, то обединява пространствено-времевата божественост – Бог-Седмократния; второ, то е върховната представа за Божество, която може да бъде осмислена от крайните създания; трето, то представлява единствения път, водещ смъртния човек към трансцендентален опит за съединяване с абсонитния разум, вечния дух и Райската личност.

56:8.2 (643.5) Възходящите завършители, родени в локалните вселени, възпитани в свръхвселените и подготвени в централната вселена, обхващат в своя личен опит целия потенциал по осъзнаването на пространствено-времевата божественост на Бог-Седмократния, съединяващ се във Върховния. Завършилите служат във всички свръхвселени освен в своята родна свръхвселена. Благодарение на последователното служене в другите свръхвселени те добавят един опит към друг, докато не обхванат цялата пълнота на седмократното разнообразие на възможния опит на създанията. С помощта на вътрешните Настройчици завършилите са способни да намерят Всеобщия Баща, но именно благодарение на такъв метод за натрупване на опит на завършващите им се отдава действително да познаят Върховното Същество и на тях е съдено да служат на това Върховно Божество и да го разкриват на бъдещите вселени от външното пространство.

56:8.3 (644.1) Помнете: това, което Бог-Бащата и неговите Райски Синове правят за нас, ние на свой ред – в духа – сме

способни да направим за формиращото се Върховно Същество и в него. Опитът на любовта, радостта и служенето във вселената е взаимен. На Бога-Баща не Му е нужно неговите синове да му връщат всичко, което Той им посвещава, но те, на свой ред, посвещават (или могат да посветят) всичко това на своите събратя и на еволюиращото Върховно Същество.

56:8.4 (644.2) Всички отнасящи се към съзиданието явления отразяват предшестващата дейност на Духа-Създател. Буквално верни са думите на Иисус: „Синът прави само това, което вижда да прави Бащата.“ Във времето вие, смъртните, ще можете да пристъпите към разкриването на Върховния на вашите другари и ще можете все повече да разширявате това разкритие при своя възход към Рая. Във вечността на вас може би ще ви разрешат да правите все по-големи разкрития на този Бог на еволюционните създания на висшите – и даже пределни – нива като завършващи седма степен.

9. Всеобщото абсолютно единство

56:9.1 (644.3) Безусловният Абсолют и Божеството-Абсолют са обединени във Всеобщия Абсолют. Абсолютите са координирани в Пределния, обусловени във Върховния и модифицирани в пространството и времето в Бог-Седмократния. На суббезкрайни нива съществуват три Абсолюта, но в безкрайността те се оказват един. В Рая съществуват три олицетворения на Божеството, но в Троицата те са едно.

56:9.2 (644.4) Основният философски проблем на голямата вселена се заключава в следното: съществувал ли е Абсолют (три Абсолюта като един в безкрайността) преди Троицата?

56:9.3 (644.5) Явява ли се Абсолютът изходен по отношение към Троицата? Явява ли се Троицата предшестваща по отношение на Абсолюта?

56:9.4 (644.6) Явява ли се Безусловният Абсолют силово присъствие независимо от Троицата? Означава ли присъствието на Божеството-Абсолют неограничена функция на Троицата? Явява ли се Всеобщият Абсолют завършваща функция на Троицата и даже Троица на Троиците?

56:9.5 (644.7) На пръв поглед изглежда, че представата за Абсолюта като предшественик на всички неща – даже на Троицата, за известно време удовлетворява изискванията на състоятелността и философската цялостност, но всеки подобен извод се опровергава от реалността на вечността на Райската Троица. Нас ни учат и ние вярваме, че природата и съществуването на Всеобщия Баща и неговите партньори по Троица са вечни. В такъв случай има само едно състоятелно философско заключение, а именно: за всички разумни същества във вселената Абсолютът е неличностна и координирана реакция на Троицата (Троица на Троиците) на всички първични пространствени ситуации – както вътревселенски, така и извънвселенски. За всички личностни разумни създания на голямата вселена Райската Троица извечно остава окончателна, вечна, върховна, пределна и – по отношение на всички

практически цели на лично разбиране и познание на създанието – абсолютна.

56:9.6 (645.1) В този вид, в който този проблем може да бъде представен на разумните създания, тя ги довежда до окончателния постулат на Всеобщия АЗ СЪМ като първопричината и безусловния източник и на Троицата, и на Абсолюта. Затова, когато се стремим да придобием лична представа за Абсолюта, ние се връщаме към нашите идеи и идеали за Райския Баща. Желаяйки да опростим разбирането или да повишим съзнанието на този – по принцип, неличностен Абсолют, ние се връщаме към факта, че Всеобщият Баща е екзистенциалният Баща на абсолютната личност; Вечният Син е Абсолютната Личност, макар че в емпиричен аспект той не е персонификация на Абсолюта. И след това представяме емпиричните Троици като кулминация на емпиричната персонализация на Божеството-Абсолют и разбираме Всеобщия Абсолют като представен от вселенски и извънвселенски явления, изразен от присъствието на Тройцата на Троиците – неличностна дейност на обединените и координирани съвкупности на Божествата на върховността, пределността и безкрайността. Богът-Баща е различим на всички нива – от крайното до безкрайното, и макар че създадените от него същества от Рая и еволюционните светове достигат различна степен на неговото постигане, само Вечният Син и Безкрайният Дух го познават като безкрайност. Духовната личност е абсолютна само в Рая и представата за Абсолюта е безусловна само в безкрайността.

56:9.7 (645.2) Присъствието на Божеството е абсолютно само в Рая и разкриването на Бога неизбежно трябва да бъде частично, относително и постепенно дотогава, докато неговата енергия не стане емпирично безкрайна в пространствения потенциал на Безусловния Абсолют, докато проявлението на неговата личност – емпирично безкрайно в проявеното присъствие на Божеството-Абсолют; и докато тези два потенциала на безкрайността са обединени в реалността на Всеобщия Абсолют.

56:9.8 (645.3) Но на нива, по-висши от суббезкрайните, тези три Абсолюта *са* един и затова безкрайността се реализира като Божество независимо от реализацията на съзнанието за безкрайността на някаква друга категория на битието.

56:9.9 (645.4) Екзистенциалният статут във вечността подразбира екзистенциално самосъзнание на безкрайността, даже ако е необходима още една вечност за придобиване на опита на самоизразяване на емпиричните потенциали, заключени в безкрайността на вечността – една вечна безкрайност.

56:9.10 (645.5) И Бог-Бащата е личен източник на всички проявления на Божеството и реалността за всички разумни създания и духовни същества по цялата вселена на вселените. Като личности – днес или в последващите придобивания на вселенски опит във вечното бъдеще – независимо от това, ще стигнете ли вие до придобиване на Бог-Седмократния, ще разберете ли Бог-Върховния, ще намерите ли Бог-Пределния и ще предприемете ли опит да осмислите понятието за Бог-Абсолютния, за свое вечно удовлетворение вие ще откриете, че с всяко ново дерзание

повторно и на нови емпирични нива сте откривали вечния Бог, Райския Баща на всички вселенски личности.

56:9.11 (645.6) Всеобщият Баща е обяснение на всеобщото единство, каквото трябва да се претвори то в аспекта на Върховния, даже Пределния, в постпределно единство на абсолютните ценности и значения – на безусловната Реалност.

56:9.12 (645.7) Главните Организатори на Силата излизат в пространството и така мобилизират неговата енергия, че тя започва да реагира на Райското притегляне на Всеобщия Баща; след това се появяват Синове-Създатели, които превръщат тези сили, реагиращи на действието на гравитацията в обитаемите вселени, където се появяват разумни създания, приемащи духа на Райския Баща и впоследствие възхождащи към Отеца, за да станат по отношение на всички възможни атрибути на божественост такива като него.

56:9.13 (645.8) Изглежда, че непрестанното и нарастващо движение на Райските съзидателни сили през пространството е предзнаменование на постоянно разширяващата се област на гравитационния обхват на Всеобщия Баща и неспирното умножаване на разнообразните типове разумни създания, които са способни да обичат Бога и да бъдат обичани от Него и които, пристъпвайки към такова познание за Бога, могат да решат да станат такива като Него, да достигнат Рая и да намерят Бога.

^{56:9.14 (646.1)} В съвкупност вселената на вселените е единно цяло. Бог е един в енергия и личност. Всички нива на енергия и всички аспекти на личността са координирани. Философски и емпирично, концептуално и реално, център на всички неща и същества е Райският Баща. Бог е всичко и във всичко и без Него не съществуват никакви неща или същества.

10. Истината, красотата и добродетелта

^{56:10.1 (646.2)} Според това как утвърдилите се в живота и светлината светове еволюират от началния етап към седмия, те преминават пътя на постепенното претворяване на реалността на Бог-Седмократния – от възхищението от Сина-Създател до поклонението на неговия Райски Отец. През целия седми етап от историята на такъв свят все повече прогресиращи смъртни се издигат в своето познание на Бог-Върховния, смътно различавайки реалността на охраняващото служене на Бог-Пределния.

^{56:10.2 (646.3)} През цялата тази велика епоха основният стремеж на прогресиращите смъртни е търсенето на пътища за по-добро разбиране и по-пълно претворяване на постижимите елементи на божествеността – истина, красота и добродетел. Това отразява стремежа на човека да разпознае Бога в разума, материята и духа. И следвайки тези търсения, смъртните все повече се потопяват в емпиричното изучаване на философията, космологията и божествеността.

^{56:10.3 (646.4)} В определени рамки вие разбирате философията и постигате божествеността във вероизповеданието,

общественото служене и личния духовен опит, но стремежът към красотата – космологията, твърде често се ограничава с изучаването на примитивните художествени опити на човека. Красотата, изкуството в голяма степен се заключава в обединяването на контрастите. Разнообразието е неотменимо от понятието за прекрасното. Висшата красота, върхът на крайното изкуство, е драмата на обединяването на огромността на космическите крайности: Създател и създание. Човекът, идващ при Бога, и Богът, явяващ се на човека – създанието, ставащо така съвършено като Създателя – ето божественото постигане на възвишено прекрасното, върха на космическото изкуство.

56:10.4 (646.5) Затова материализмът, атеизмът са краен израз на уродливото, кулминационната точка на крайната антитеза на прекрасното. Върховната красота се заключава в панорамата на обединяването на разновидностите, породени от предсъществуващата хармонична реалност.

56:10.5 (646.6) Постигането на космологични нива на мисълта включва следните фактори:

56:10.6 (646.7) 1. *Любознателност*. Глад за хармония и жажда за красота. Настойчиви опити да се откриват все нови нива на хармонични космически отношения.

56:10.7 (646.8) 2. *Естетическо възприятие*. Любов към прекрасното и постоянно развиващо се възприятие на художествеността на всякакви съзидателни проявления на всички нива на реалността.

56:10.8 (646.9) *3. Етическа възприемчивост.* Познаването на истината, възприемането на прекрасното води към чувството за вечна целесъобразност на тези неща, които се приближават към осъзнаването на божествената добродетел в отношението на Божеството към всички същества, и така даже космологията води към търсене на ценности на божествената реалност – към богосъзнанието.

56:10.9 (646.10) Световете, утвърдили се в светлината и живота, са изцяло посветени на осъзнаването на истината, красотата и добродетелта, тъй като тези качествени ценности съдържат в себе си разкриването на Божеството пред сферите на времето и пространството. Значенията на вечната истина са притегателни както за интелектуалната, така и за духовната природа на смъртния човек. Всеобщата красота обхваща хармоничните отношения и ритми на космическото творение, което притежава по-голяма притегателност за интелекта и води към обединено и синхронно разбиране на материалната вселена. Божествената добродетел изразява разкриването на безкрайните ценности на крайния разум, който е призван да ги осмисли и да издигне човешкото съзнание на висота, граничеща с нивото на духовното.

56:10.10 (647.1) Истината е фундамент на науката и философията, представяйки интелектуалната основа на религията. Красотата пробужда за живота, изкуството, музиката и ритмите на целия човешки опит. Добродетелта обхваща смисловото съдържание на етиката, нравствеността и религията – емпиричната жажда за съвършенство.

56:10.11 (647.2) Съществуването на красотата така безусловно подразбира присъствието на възприемащия я разум на създанието, както фактът на постепенната еволюция свидетелства за господството на Висшия Разум. Красотата е интелектуално възприятие за хармоничен пространствено-временен синтез на огромното разнообразие на феноменална реалност, изцяло и напълно произхождаща от предбитийното и вечно единство.

56:10.12 (647.3) Добродетелта е умственото възприятие на относителните ценности, присъщи на разнообразните нива на божествено съвършенство. Възприемането на добродетелта предполага наличието на разум, на който е присъща нравственост – личния разум, способен да прави разлика между доброто и злото. Но притежаването на добродетел, на величие е мярката за истинско постигане на божественост.

56:10.13 (647.4) Възприемането на *истински отношения* предполага наличието на разум, способен да различи истината от заблудата. Посвещенческият Дух на истината, проникващ в разума на хората на Урантия, безпогрешно реагира на истината – живата духовна връзка на всички неща и същества, координирани във вечния възход към Бога.

56:10.14 (647.5) Всеки импулс на всеки електрон, мисъл или дух е действащ елемент в единната вселена. Само грехът е изолиран, а злото се противопоставя на гравитацията на умственото и духовното нива. Вселената е единно цяло; нито едно нещо не съществува и не живее в изолация. Самоутвърждаването е потенциално зло, ако то е

асоциално. Буквална истина е, че „Никой не живее сам по себе си“. Космическата социализация представлява висша форма на личностно обединение. Иисус е казал: „Този, който иска да бъде над всички вас, трябва да стане слуга на всички.“

56:10.15 (647.6) Именно истината, красотата и добродетелта — интелектуалното приближаване на човека към вселената на разума, материята и духа, трябва да се съединят в една обединена представа за божествения и висш *идеал*. Според това, как смъртната личност обединява човешкия опит с материята, разума и духа, се извършва енергийно обединяване на този идеал във Върховността с последващо личностно изражение в Бога на бащината любов.

56:10.16 (647.7) Всяко проникване в същността на отношението на определените части към цялото изисква разбиране за отношението на всички части към това цяло; а във вселената това означава отношението на създадените части към Съзидателното Цяло. Така Божеството става трансценденталната и даже безкрайна цел на всеобщото и вечно постижение.

56:10.17 (647.8) Всеобщата красота е осъзнаването на отражението на Райския Остров в материалното творение, докато вечната истина е особеното служене на Райските Синове, които не само посвещават себе си на смъртните раси, но даже изливат над всички народи Духа на Истината. Божествената Добродетел по-пълно се проявява в преданото служене на многобройните личности на Безкрайния Дух. Съвкупността от тези три качества —

любовта, това е представата на човека за Бога като за негов духовен Баща.

56:10.18 (648.1) Физическата материя е пространствено-времева сянка, която отхвърля Райското енергийно сияние на абсолютните Божества. Значението на истината е същността на отражението на вечното Слово на Божеството в смъртния интелект – постижение на висшите понятия във времето и пространството. Ценностите, заключени в добродетелите на божествеността, са милосърдното служене на духовните личности на Всеобщия, Вечния и Безкрайния на пространствено-времените крайни създания в еволюционните сфери.

56:10.19 (648.2) По отношение на Отеца към всяко личностно създание тези изпълнени със смисъл реални ценности на божествеността са слети в едно в божествена любов. Те са координирани в Сина и в неговите Синове като божествено милосърдие. Те проявяват своите качества в Духа и неговите духовни деца чрез божествено служене; изобразяването на любвеобилно милосърдие към децата на времето. Тези три божествености изначално се проявяват като енерго-личностен синтез на Върховното Същество. Те се проявяват разнообразно от Бог-Седмократния в седем различни съвкупности на божествени значения и ценности на седем възходящи нива.

56:10.20 (648.3) За крайния човек истината, красотата и добродетелта включват пълно разкрване на божествената реалност. Когато разбирането на Божеството като любов намира духовно изражение в живота на богопозналите смъртни, те вкусват плодовете на божествеността:

интелектуалния свят, социалния прогрес, моралното удовлетворение, духовната радост и космическата мъдрост. Високоразвитите смъртни, населяващи света в епохата на седмия етап на светлината и живота, знаят, че любовта е най-великото нещо във вселената, и знаят, че Бог е любов.

56:10.21 (648.4) Любовта е желание да правиш добро на другите.

56:10.22 (648.5) [Представено от Могъщ Посланик, намиращ се на Урантия по молба на Просветителския Корпус на Небадон, в сътрудничество с един от Мелхиседек, изпълняващ задълженията на наместник на Планетарния Принц на Урантия.]

56:10.23 (648.6) Настоящото повествуване „Всеобщото Единство“ е двадесет и петото по ред от поредицата повестувания, подготвени от различни автори, които бяха организирани като група от комисия, наброяваща дванадесет небадонски личности и действащи под ръководството на Мантутия Мелхиседек. Съставихме настоящите повестувания и ги изложихме на английски език, използвайки метода, одобрен от нашите ръководители, през 1934 година по урантийското времеизчисление.

Книгата Урантия

Част III. Историята на Урантия

Документ 57. Произход на Урантия

57:0.1 (651.1) ДОКАТО представяме извлечения от архивите на Й ерусем, свързани с тази част от летописите на Урантия, която се отнася към нейната предистория и началните й периоди на съществуване, на нас ни е предписано да определяме времето като следваме днешната практика, тоест използвайки съвременния високосен календар, в който годината се дели на $365\frac{1}{4}$ дни. Като правило ние няма да се стремим да посочваме точни цифри, макар че те са ни известни. Ще закръгляваме до най-близкото цяло число, което е предпочитаният начин за излагане на тези исторически събития.

57:0.2 (651.2) Говорейки за това, че някакво събитие е станало преди милион или преди два милиона години ние имаме предвид, че то се е случило преди указания брой години по отношение на първото десетилетие на двадесети век от християнската ера. Придържайки се към това условие, ще описваме тези отдалечени събития като станали в течение на цели периоди с продължителност хиляди, милиони и милиарди години.

1. Мъглявината Андронвер

57:1.1 (651.3) Урантия произлезе от вашето слънце, а вашето слънце е един от разнообразните потомци на мъглявината Андронвер, организирана някога като съставна част от физическата енергия и материалното вещество на локалната вселена Небадон. А самата тази огромна мъглявина в далечното минало се образува от всеобщия силов заряд на пространството в свръхвселената Орвонтон.

57:1.2 (651.4) Към началото на описваните събития Първичните Главни Организатори на Силата на Рая вече отдавна контролираха напълно пространствените енергии, организирани по-късно в мъглявината Андроновер.

57:1.3 (651.5) Преди 987 000 000 000 години спомагателният организатор на силата, в това време изпълняващ задълженията на 811 307 -и инспектор от Орвонтонската серия, пътувайки извън Уверса съобщил на Извечно Древния за това, че в един от източните (според състоянието по това време) сектори от пространството на Орвонтон са възникнали благоприятни условия, позволяващи да се започне процес на материализация.

57:1.4 (651.6) Преди 900 000 000 000 години, както свидетелстват архивите на Уверса, Уверският Съвет по Равновесието поръчал на правителството на свръхвселената да изпрати един от организаторите на силата заедно с персонал в региона, указан вече от инспектор номер 811 307. Орвонтонските власти изпратили първооткрива теля на потенциалната вселена да изпълни разпореждането на Извечно Древния, предвиждащо създаването на ново материално творение.

57:1.5 (652.1) Регистрацията на даденото разрешение означава, че организаторът на силата и неговият персонал вече били заминали от Уверса на далечно пътешествие до този източен сектор на пространството, където впоследствие им предстояло да пристъпят към продължителна дейност, резултатът от която щяла да стане появата в Орвонтон на ново физическо творение.

57:1.6 (652.2) Преди 875000000 000 години била надлежно инициирана гигантската мъглявина Андронвер, номер 876 926. За възбуждане на енергиен вихър, нарастнал евентуално до размерите на обширен пространствен циклон, било достатъчно само присъствието на организатора на силата и взаимодействащия с него персонал. След инициирането на подобно небулярно въртене, организаторите на жизнената сила просто се отдалечават под прав ъгъл спрямо плоскостта на въртящия се диск и от този момент нататък вътрешните свойства на енергията о сигуря ват последователна и подредена еволюция на новата физическа система.

57:1.7 (652.3) Приблизително от това време изложението на събитията преминава към функциите на личностите на свръхвселената. В действителност, истинското начало на повествуването започва именно в този момент, тоест приблизително в този период от време, когато Райските организатори на силата се подготвят да се оттеглят, след като са осигурили такива пространствено-енергийни условия, при които са възможни действията на силовите управляващи и на физическите регулатори на свръхвселената Орвонтон.

2. Първичният мъглявинен стадий

57:2.1 (652.4) Всички еволюционни материални творения се раждат от кръгообразни и газообразни мъглявини и всички подобни първични мъглявини остават кръгообразни в течение на началния период от своето газообразно съществуване. С възрастта те обикновено стават спираловидни, а когато тяхната функция звездообразуване

завършва, често се превръщат в струпване на звезди или гигантски слънца в обкръжението на различен брой планети, спътници, а също и на по-малки групи вещество, в много отношения напомнящи неголяма слънчева система.

57:2.2 (652.5) Преди 800 000 000 000 години Андроновер се е утвърдила като една от величествените първични мъглявини на Орвонтон. Малко нещо привличало вниманието на астрономите на съседните вселени, наблюдавали този феномен на пространството. Измерванията на гравитацията, извършващи се в съседните творения показвали, че в регионите на Андроновер се извършвала материализация на пространството, но всичко се ограничавало единствено с това.

57:2.3 (652.6) Преди 700 000 000 000 години, системата Андроновер се разрастнала до гигантски размери и в девет обкръжаващи материални творения били насочени допълнителни физически регулатори като помощници и партньори на енергийните центрове на тази материална система, развивавща се с толкова бързи темпове. В онова далечно време всичкото вещество, предназначено за последващите творения, се намирало в пределите на този непрестанно въртящ се пространствен вихър; след достигането на своя максимален диаметър, този диск продължавал да се върти все по-бързо и по-бързо, при едновременно уплътнение и свиване.

57:2.4 (652.7) Преди 600 000 000 000 години настъпил пик в мобилизацията на енергията на Андроновер; мъглявината

достигнала своята максимална маса. В това време тя била гигантски кръгообразен газов облак по форма напомним сплескан сфероид. Този начален период се характеризирал с диференцирано образуване на масата и варираща скорост на въртене. Наближавало времето, когато под действието на гравитацията и други влияния запълващите пространството газове започват да се превръщат в организирана материя.

3. Вторичният мъглявинен стадий

57:3.1 (653.1) Огромната мъглявина постепенно започнала да приема спирална форма, която била отчетливо видна даже за астрономите на отдалечените вселени. Такава е естествената история на повечето мъглявини: преди тези вторични мъглявини на пространството да започнат да изхвърлят от себе си слънца и да пристъпят към формирането на вселена, те приемат вид на спираловидни обекти.

57:3.2 (653.2) Наблюдавайки тези метаморфози на мъглявината Андронвер, намиращите се в съседство астрономи от онази далечна ера виждали това, което и астрономите на двадесети век, които насочват своите телескопи в пространството и наблюдават съвременните мъглявини на съседното външно пространство.

57:3.3 (653.3) Към времето, когато Андронвер достигнала максимална маса, гравитационният контрол на газообразното съдържимо започнал да отслабва и настъпил стадият на освобождаването на газове, в течение на който газът се устремил навън по два гигантски ясно

оформени ръкава, образували се откъм протовоположните страни на майчината маса. Бързото въртене на грамадното централно ядро скоро придало на двата простиращи се газови потока вид на спирала. Охлаждането и последващото свиване на частите на тези разпрострени ръкави довели до появата на възли: такива по-плътни участъци представлявали огромни системи и подсистеми от физическа материя, кръжащи в пространството сред газовия облак на мъглявината и трайно удържани в гравитационния обхват на породилия ги вихър.

57:3.4 (653.4) Но мъглявината вече започнала да се свива и увеличаването на скоростта на въртене още повече отслабило гравитационния контрол. Скоро крайните газообразни региони започнали да се освобождават от непосредственото въздействие на мъглявинното ядро, разпространявайки се в пространството на неправилни кръгове, връщайки се в централните региони за завършване образуването на своите пръстени и така нататък. Но това бил само промеждутъчен стадий на развитието на мъглявината. Приближавало се времето, когато поради постоянно нарастващата скорост на въртене в пространството по самостоятелни орбити започват да се изхвърлят огромни слънца.

57:3.5 (653.5) В далечното минало така се случило и с мъглявината Андронвер. Енергийният диск се увеличавал дотогава, докато не достигнал максимални размери, след което, с настъпването на фазата свиване, започнал да се върти все по-бързо и по-бързо, докато накрая не настъпил

критичния центробежен стадий и не започнал огромния разпад.

^{57:3.6 (653.6)} Преди 500 000 000 000 години се появило първото слънце на Андронвер. Прокарвайки в пространството огнена ивица, то се изтръгнало от майчините гравитационни обятия и се устремило към непознато самостоятелно съществуване в космоса на съзиданието. Неговата орбита била обусловена от траекторията на пробегата. Такива млади слънца бързо придобиват сферична форма и започват своя дълъг и богат на събития път като звезда в пространството. С изключение на терминалните мъглявинни ядра, абсолютното мнозинство слънца на Орвонтон възникнали по аналогичен начин. Такива устремяващи се в пространството звезди преминават през различни периоди на еволюция и последващо служене във вселената.

^{57:3.7 (653.7)} Преди 400 000 000 000 години в мъглявината Андронвер започнал период на повторен захват. Много от най-близките и по-малки слънца били захванати в резултат от постепенното увеличаване и понататъшно уплътняване на майчиното ядро. Много скоро започнала терминалната фаза на мъглявинно уплътнение - период, който винаги предшества окончателното разделение на исполинските пространствени натрупвания на енергия и материя.

^{57:3.8 (654.1)} След тази епоха не изминали и милион години и Михаил Небадонски, Райският Син-Създател, избрал тази разпадаща се мъглявина като мястото за подвига на сътворяването на своята вселена. Почти веднага след това било започнато създаването на архитектурните светове на

Салвингтон и стоте планетни групи, отнасящи се към столиците на съзвездията. Необходими били почти един милион години за създаването на тези групи от специално сътворени светове. Столичните планети на локалните системи били конструирани в течение на периода, който започнал по това време и завършил приблизително преди пет милиарда години.

57:3.9 (654.2) Преди 300 000 000 000 години орбитите на слънцата на Андронвер станали устойчиви и мъглявинната система встъпила в промеждутъчен период на относителна физическа стабилност. Приблизително по това време персоналът на Михаил пристигнал в Салвингтон и уверското правителство на Орвонтон признало физическото съществуване на локалната вселена Небадон.

57:3.10 (654.3) Преди 200 000 000 000 години се възобновил процеса на свиване и уплътняване, който се съпровождал с колосално генериране на топлина в централното струпване на Андронвер - в ядрото на мъглявината. Относително свободно пространство се образувало даже в регионите, намиращи се близо до централния диск на майчиното слънце. Външните пространствени региони ставали все по-устойчиви и по-добре организирани; някои планети, въртящи се около новородените слънца, изстинали достатъчно, за да бъдат подходящи за имплантиране на живот. Към това време се отнася появата на най-старите от обитаемите планети на Небадон.

57:3.11 (654.4) В Небадон за пръв път започнал да действа механизма активиран във вселената и творението на

Михаил било регистрирано на Уверса като вселена за обитаване и постепенен възход на смъртните.

^{57:3.12 (654.5)} Преди *100 000 000 000* години бил достигнат пик на мъглявинно свиване и максимално топлинно напрежение. Понякога този критичен стадий на противоборство на гравитацията и високата температура трае векове, но рано или късно топлината излиза победител в борбата с гравитацията и започва завладяващ период на разхвърляне на слънца. Така завършва вторичния етап от съществуването на пространствената мъглявина.

4. Третичният и Четвъртичният стадий

^{57:4.1 (654.6)} Първичният стадий се характеризира с кръгообразна мъглявина, вторичният - със спираловидна; в течение на третичния стадий започва изхвърлянето на слънца, докато четвъртичният стадий включва втория и заключителен цикъл на изхвърляне, при което майчиното ядро в резултат свършва или като глобулярно струпване, или като единично слънце, действащо като център на терминална слънчева система.

^{57:4.2 (654.7)} Преди *75 000 000 000* години тази мъглявина е достигнала апогея на стадия на звездно семейство. Това бил пика на първия период от загубите на слънцето. Около повече то от тях оттогава се формирали крупни системи от планети, спътници, черни острови, комети, метеори и облаци космически прах.

57:4.3 (654.8) Преди 50 000 000 000 години завършил първия период на изхвърляне на слънца; мъглявината бързо завършвала третичния цикъл на съществуване, в течение на който породила 876 926 слънчеви системи.

57:4.4 (654.9) Преди 25 000 000 000 години завършил третичния цикъл на мъглявината, което довело до организацията и относителната устойчивост на обширните звездни системи, образували се от майчината мъглявина. Но в централната маса на останалата част от мъглявината продължавал процеса на физическо свиване и усиляване на топлообразуването.

57:4.5 (655.1) Преди 10 000 000 000 години започнал четвъртичния цикъл на съществуването на Андронвер. Масата на ядрото достигнала своята максимална температура, приближавало се времето на критичното свиване. Изначалното майчинско ядро потръпвало под съвкупното въздействие на напрежението, растящо вследствие повишаването на собствената вътрешна температура в резултат от свиване на ядрото и нарастващото гравитационно влияние на обкръжаващия рояк освободени слънчеви системи. Неизбежно следствие станали взривовете на мъглявинното ядро, ознаменуващи началото на втория мъглявинен цикъл на звездообразуването. Приближавал се четвъртичния цикъл на съществуване на мъглявината.

57:4.6 (655.2) Преди 8 000 000 000 години започнал най-мощният терминален взрив. В течение на подобен космически катаклизъм в безопасност се намират само външните системи. Това било началото на края на

съществуването на мъглявината. Завършващото изригване на слънца продължило почти два милиарда години.

57:4.7 (655.3) Преди 7 000 000 000 години терминалният разпад на Андронвер достигнал своя пик. През този период се появили по-големии-големи терминални слънца, а локалните физически пертурбации достигнали своя апогей.

57:4.8 (655.4) Преди 6 000 000 000 години завършил терминалният разпад и се родило вашето слънце - петдесет и шестият, броейки от края, член на второто звездно семейство на Андронвер. Завършващият взрив на мъглявинното ядро породил 136 702 слънца, повечето от които представлявали единични светила. Общият брой слънца и слънчеви системи, възникнали в мъглявината Андронвер, бил 1 013 628. Поредният номер на слънцето от вашата слънчева система е 1 013 572.

57:4.9 (655.5) И ето, огромната мъглявина Андронвер престанала да съществува, но тя продължава да живее в много слънца и техните планетни семейства, появили се в този майчински пространствен облак. Остатъкът от ядрото на тази величествена мъглявина и досега гори с червеникава светлина и продължава да отдава умерено количество светлина и топлина на запазилите се членове на планетното семейство от сто и шестдесет и пет свята, които днес се въртят около своята почтена майка, породила две могъщи поколения монарси на светлината.

5. Произход на Монматия - слънчевата система на Урантия

57:5.1 (655.6) Преди 5 000 000 000 години вашето слънце представлявало сравнително изолирано греещо светило, събиращо около себе си почти всичкото намиращо се наблизо пространствено вещество - останки от неотдавнашните пертурбации, съпровождащи неговото собствено раждане.

57:5.2 (655.7) Днес вашето слънце е придобило относителна стабилност, но циклите на поява на слънчеви петна в продължение на единадесет и половина години свидетелстват за това, че в младостта си то е било променлива звезда. На началния период от съществуването на вашето слънце продължаващото свиване с последващо постепенно повишаване на температурата водели до мощни катаклизми на неговата повърхност. Цикълът на тези гигантски вълнения продължавал три и половина дни и се съпровождал с изменение на яркостта. Това променливо състояние, периодичните пулсации, правело вашето слънце високочувствително към определени външни въздействия, каквито скоро му предстояло да изпита.

57:5.3 (655.8) Така арената на локалното пространство била подготвена за уникалното раждане на Монматия - именно така се нарича планетното семейство на вашето слънце, слънчевата система, към която принадлежи и вашия свят. Под един процент планетни системи на Орвонтон имат подобен произход.

57:5.4 (655.9) Преди 4 500 000 000 години огромната система Ангона започнала да се приближава към това самотно слънце. В центъра на тази грамадна система се намирал

един черен исполин на пространството, който бил твърд, имал огромен електрически заряд и притежавал колосално гравитационно въздействие.

57:5.5 (656.1) С все по-голямото сближаване на Ангона със слънцето, в моментите на неговото максимално разширяване в течение на слънчевите пулсации, потоци газообразен материал се изхвърляли в космоса като гигантски слънчеви езици. В началото тези пламтящи огнени езици неизбежно падали обратно на слънцето, но с все по-голямото приближаване на Ангона гравитационната тяга на гигантския пришелец станала толкова огромна, че тези езици газ на определени места започнали да се откъсват, при което корените се връщали на слънцето, а външните части се отделяли и образували самостоятелни материални тела - слънчеви метеорити, които веднага започвали да се въртят около слънцето по собствени елиптични орбити.

57:5.6 (656.2) С приближаването на Ангона изригванията на слънчевото вещество се увеличавали по мащаби; от слънцето се извличало все повече и повече вещество, което се превръщало в самостоятелни тела, въртящи се в околното пространство. Тази ситуация се развивала в продължение на около петстотин хиляди години, докато Ангона не се приближила на минимално разстояние, след което слънцето, по време на един от своите периодични вътрешни катаклизми, претърпяло частично разрушение: от неговите противоположни страни едновременно изригнали огромни обеми вещества. От страната обърната към Ангона бил извлечен обширен стълб слънчеви газове,

донякъде заострени в двата края, с характерна издутина в центъра, който напълно се освободил от прекия гравитационен контрол на слънцето.

57:5.7 (656.3) Впоследствие този огромен стълб от слънчеви газове, отделил се по този начин от слънцето, се превърнал в дванадесетте планети на слънчевата система. В резултат на приливната реакция на изригването на този гигантски предшественик на слънчевата система от противоположната страна на слънцето станало изхвърляне на газ, който оттогава се кондензирал в метеорити и космически прах на слънчевата система, макар че огромна, наистина огромна част от това вещество впоследствие била повторно захваната от притеглянето на слънцето след изчезването на системата Ангона в дълбините на пространството.

57:5.8 (656.4) Макар че на Ангона се отдало да извлече материала, превърнал се в планетите от слънчевата система, точно както и колосалния обем материя, превърнал се във въртящите се около слънцето метеорити и астероиди, тя не могла да осигури за себе си която и да е част от слънчевото вещество. Приближаващата се система не се доближила на такова разстояние, при което да може действително да отнеме част от слънчевата субстанция, но нейното сближаване се оказало достатъчно, за да извлече в разделящото нея и слънцето пространство целия материал на днешната слънчева система.

57:5.9 (656.5) Петте вътрешни и петте външни планети скоро формирали в миниатюрна форма изстиващи и втвърдяващи се ядра в не толкова масивните и заострени

краища на гигантската гравитационна издупина, която Ангона съумяла да извлече от слънцето, докато Сатурн и Юпитер се образували от по-масивните и изпъкнали централни части. Мощната гравитационна тяга на Юпитер и Сатурн бързо обхванала голяма част от материала „откраднат“ от Ангона, за което свидетелства обратното движение на някои от техните спътници.

^{57:5.10 (656.6)} Юпитер и Сатурн, образувани от самия център на колосалния стълб свръхнагрети слънчеви газове, съдържали такова количество разтопено слънчево вещество, че светели с ярка светлина и излъчвали огромно количество топлина; фактически, в течение на краткото време след формирането им като отделни пространствени тела, те представлявали вторични слънца. Тези две най-големи планети от слънчевата система остават в значителна степен газообразни и досега не са изстинали до състояние на пълна кондензация или втвърдяване.

^{57:5.11 (656.7)} Ядрата на останалите десет планети, образували се в резултат от кондензацията на газ, скоро достигнали стадия на втвърдяване и започнали да притеглят към себе си все по-големи количества метеоритно вещество, въртящо се в най-близко лежащото пространство. По такъв начин световите на слънчевата система имат двойнствен произход: ядра кондензиран газ, впоследствие увеличили се за сметка на захвата на огромно количество метеорити. Всъщност, метеоритният захват продължава, макар и в значително по-малка степен.

^{57:5.12 (657.1)} Планетите не се въртят около слънцето в екваториалната плоскост на своя слънчев източник, което

би станало в случай, че бяха изхвърлени вследствие въртенето на слънцето. Те по-скоро се движат в плоскостта на изтичането на слънчева маса, предизвикано от сближаването на Ангона и извършило се под значителен ъгъл спрямо слънчевия екватор.

^{57:5.13 (657.2)} За разлика от Ангона, на която не се отдало да захване някакъв дял от слънчевата маса, вашето слънце присъединило към своето изменящо се планетно семейство някаква част от циркулиращия пространствен материал на странстващата система. Поради силното гравитационно поле на Ангона орбитите на подчинените ѝ планети се намирили на значително разстояние от черния гигант; и скоро след извличането на изходната маса на слънчевата система - докато Ангона още се намирала близо до слънцето, три от големите планети от тази система преминали на такова близко разстояние от масивния предшественик на слънчевата система, че неговата гравитационна тяга, усилена от гравитацията на слънцето, се оказала достатъчна за преодоляване на гравитационното действие на Ангона и захвата на трите подчинени планети от този небесен пътешественик.

^{57:5.14 (657.3)} Целият материал на слънчевата система, отделил се някога от слънцето, отначало се въртял по орбитите в една и съща посока и ако не беше нахлуването на тези чужди космически тела, той - като преди, щеше да съхрани изходното направление на орбиталното въртене. В действителност, въздействието на трите подчинени на Ангона планети привнесло във формиращата се система нови външни направляващи сили, което станало причина

за *обратно движение*. Обратното движение във всяка астрономическа система винаги е случайно и неизменно е резултат от колизионното въздействие на външни пространствени тела. Такива колизии могат и да не доведат до обратно движение, но обратното движение е възможно само в такава система, масите на която имат различен произход.

6. Стадият на слънчевата система

^{57:6.1 (657.4)} След раждането на слънчевата система последвал период на постепенно отслабване на слънчевите изригвания. В продължение на петстотин хиляди години активността на слънцето се снижавала и обемите на изхвърляното в пространството вещество постепенно намалявали. Но в тази епоха на неустойчиви орбити - в периодите на максимално сближаване със слънцето на обкръжаващите тела, на слънчевия родител се отдало да си върне значителна част от метеоритния материал.

^{57:6.2 (657.5)} Планетите, намиращи се по-близо от другите до слънцето, първи забавили своето въртене под действието на приливното триене. Подобни гравитационни влияния помагат за стабилизирането на планетарните орбити, едновременно оказвайки спиращо действие върху скоростта на осевото въртене на планетата и заставяйки я да се върти все по-бавно дотогава, докато не престане да се върти около своята ос; в резултат едното полукълбо на планетата се оказва постоянно обърнато към слънцето, или към по-голямо тяло, което е видно в примера с планетата Меркурий и Луната, която е обърната към Урантия винаги с едната си страна.

57:6.3 (657.6) Когато приливното триене на Луната и земята се уравновесят, земята винаги ще бъде обърната с едната си страна към Луната, а денят ще стане такъв, какъвто е месеца - с продължителност четиридесет и седем дни. След постигането на такава устойчивост на орбитата, приливното триене ще започне да оказва противоположно действие, вече не отделяйки Луната от земята, а постепенно притегляйки спътника към планетата. И тогава, в това далечно бъдеще, когато Луната се приближи приблизително на разстояние седемнадесет хиляди и седемстотин километра от земята, гравитационното действие на земята ще доведе до разпадане на Луната и този предизвикан от приливно-гравитационното действие взрив ще я раздроби на малки парченца, които могат да се съберат около своя свят под формата на пръстени от материя подобно на пръстените на Сатурн, или ще бъдат постепенно притеглени към земята като метеорити.

57:6.4 (658.1) Ако пространствените тела имат сходен размер и плътност, те могат да се сблъскат. Когато такива тела придобият приблизително еднаква плътност и сравнително нееднакъв размер, а също така, ако по-малкото от тях продължава да се сближава с голямото, ще се извърши разпад на по-малкото тяло, когато радиуса на орбитата на по-малкото тяло стане по-малък с два половина пъти от радиуса на голямото. Сблъсъците на гигантите на пространството са наистина редки, но гравитационно-приливните взривове на по-малките тела са достатъчно обичайно явление.

^{57:6.5 (658.2)} Падащите звезди се устремяват към земята на цял рояк, тъй като представляват отломки от по-големи материални тела, разрушени под въздействието на приливната гравитация на съседни и още по-големи пространствени тела. Пръстените на Сатурн са отломки от разрушен спътник. Една от луните на Юпитер понастоящем се намира застрашително близо до критичната зона на приливния разпад и в течение на няколко милиона години или ще падне на планетата, или ще бъде подложена на разрушение под действието на приливната гравитация. Петата планета от слънчевата система в далечното минало се е въртяла по нерегулярна орбита, периодически все повече приближавайки се до Юпитер, докато влязла в критичната зона на гравитационно-приливния разпад, след което бързо претърпяла фрагментация и се превърнала в днешното струпване на астероиди.

^{57:6.6 (658.3)} Преди 4 000 000 000 години са се формирали системите Юпитер и Сатурн – като общо такива, каквито са днес, с изключение на техните луни, които продължили да се увеличават по размери в продължение на няколко милиарда години. Фактически всички планети и спътници на слънчевата система продължават да се увеличават по размери вследствие на непрекъснатия се захват на метеорити.

^{57:6.7 (658.4)} Преди 3 500 000 000 години добре са се формирали уплътнителите се ядра на останалите десет планети; в неизменно състояние били и ядрата на повечето луни, макар че няколко от по-малките спътници по-късно се

обединили за образуването на днешните по-големи лунни. Тази епоха може да бъде наречена ерата на образуване на планети.

^{57:6.8 (658.5)} Преди 3 000 000 000 години слънчевата система функционирала до голяма степен така, както и днес. Нейните членове постоянно се увеличавали по размери, тъй като метеоритите продължавали да падат върху тях и върху техните спътници в огромни количества.

^{57:6.9 (658.6)} Горе-долу в това време вашата слънчева система била внесена във физическия регистър на Небадон и била наречена Монматия.

^{57:6.10 (658.7)} Преди 2 500 000 000 години планетите значително се увеличили по размер. Урантия представлявала добре развита сфера, масата на която била приблизително една десета част от днешната маса и продължавала бързо да се увеличава за сметка на акрецията на метеорити.

^{57:6.11 (658.8)} Цялата тази колосална активност е естествена част от сътворението на еволюционен свят от типа на Урантия и представлява астрономическата подготовка за създаването на условията, необходими за началото на физическата еволюция на тези пространствени светове - еволюция, водеща към увлекателното пътешествие на живота във времето.

7. Ерата на метеоритите НИТЕ ПЪРВИЧНАТА ПЛАНЕТАРНА АТМОСФЕРА

57:7.1 (658.9)

В течение на тези ранни периоди в пространствените региони на слънчевата система се рояли неголеми дробящи се и втвърдяващи се тела и при отсъствие на защитна атмосфера, в която би могло да се извърши тяхното изгаряне, такива тела падали непосредствено на повърхността на Урантия. Тези непрекъснати удари поддържали повече или по-малко висока температурата на повърхността, което - заедно с усиленото гравитационно въздействие, с увеличаването на размерите на планетата започнало да води до движение на сили, които карали по-тежките елементи като желязото, да се спускат все повече и повече към центъра на планетата.

57:7.2 (659.1)

Преди 2 000 000 000 години земята започнала забележимо да надминава по своя ръст Луната. Планетата винаги е била по-голяма от своя спътник, но разликата в размерите ѝ е била не толкова изразителна до тогава, докато от земята не били захванати грамадни небесни тела. По това време размерите на Урантия били около пет пъти по-малки, отколкото днес, но тя станала достатъчно голяма, за да удържи първичната атмосфера, която започнала да се появява в резултат от вътрешното стихийно противоборство на разтопеното ядро и изстиващата кора.

57:7.3 (659.2)

Към този период се отнася началото на явно изразената вулканична дейност. Високата вътрешна температура продължила да се повишава за сметка на все по-дълбокото проникване на радиоактивните или тежките елементи, привнесени от пространството от метеорити. Изучаването на тези радиоактивни елементи ще разкрие

факта, че възрастта на повърхността на Урантия надвишава един милиард години. Вашите радиови часовници са най-достоверния инструмент за научни оценки на възрастта на планетата, но всякакви подобни оценки са твърде непълни, тъй като всички радиоактивни материали, достъпни на човечеството, са взети от повърхността на земята и следователно представляват елементи придобити на Урантия сравнително неотдавна.

57:7.4 (659.3) Преди 1 500 000 000 години земята набрала две трети от днешната си маса, докато масата на Луната се приближавала към съвременната си маса. Бързият растеж на земята в сравнение с Луната ѝ позволил постепенно да присвои от Луната тази неголяма атмосфера, която някога притежавал нейния спътник.

57:7.5 (659.4) Към това време вулканичната активност достигнала своя апогей. Цялата земя представлявала истински огнен ад, а нейната повърхност напомняла това разтопено състояние, което е съществувало преди по-тежките метали да се спуснат до центъра. *Настанала епохата на вулканите.* При все това се извършвало постепенното формиране на кората, състояща се основно от сравнително по-лек гранит. Създавали се условията, необходими за планета, на която в бъдеще може да се появи живот.

57:7.6 (659.5) Първичната планетарна атмосфера постепенно еволюирала, вече включвайки в своя състав известно количество водни изпарения, окиси на въглерода, двуокиси на въглерода и водороден хлорид, но в нея практически не е имало свободен азот или свободен

кислород. Атмосферата на свят, намиращ се на вулканичен стадий на развитие, представлява необичайно зрелище. В допълнение към споменатите газове тя е наситена с многобройни вулканични газове и с по-нататъшното формиране на атмосферния пояс продуктите от изгаряне на метеоритите в нескончаем поток се сипят на повърхността на планетата. В условията на изключително мощната метеоритна бомбардировка, атмосферният кислород почти напълно се изразходва за изгаряне на метеоритите.

57:7.7 (659.6) Постепенно атмосферата станала по-устойчива и изстинала достатъчно за падането на дъжд върху горещата камениста повърхност на планетата. В течение на хилядолетия Урантия била обвита с плътен и компактен покров от изпарения. По време на тази епоха слънцето нито веднъж не осветило повърхността на земята.

57:7.8 (659.7) От атмосферата била извлечена значителна част въглерод: образували се карбонати на различните метали, които изобилствали в повърхностния слой на планетата. По-късно много по-големи количества от тези въглеродни газове били погълнати от пищната древна растителност.

57:7.9 (660.1) Даже в последващите периоди на продължаващо изтичане на лава и падащи на планетата метеорити почти напълно изразходвали атмосферния кислород. Първите отлагания в появилия се скоро първобитен океан не съдържали разноцветни камъни или шисти. И в течение на дълго време след появата на този океан, в атмосферата практически не се съдържал свободен кислород. В значителни количества той се появил едва по-късно,

създаден от морските водорасли и другите форми на растителен живот.

57:7.10 (660.2) Първичната планетарна атмосфера от вулканичната ера осигурява слаба защита от ударите на метеоритния дъжд. Милиони и милиони метеорити са способни да проникват през такъв въздушен пояс, разбивайки се в планетарната кора като твърди тела. Но с течение на времето все по-малко от тях се оказват достатъчно големи, за да противостоят на нарастващото триене на защитния екран, какъвто е наситената с кислород атмосфера от по-късните епохи.

8. Стабилизацията на кората ЕПОХАТА НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА СВЕТОВНИЯТ ОКЕАН И ПЪРВИЯТ КОНТИНЕНТ

57:8.1 (660.3) Преди 1 000 000 000 години започнала действителната история на Урантия. Планетата достигнала приблизително своя днешен размер. И приблизително по това време тя била заведена във физическия регистър на Небадон и наречена *Урантия*.

57:8.2 (660.4) Атмосферата и непрекътавящото се падане на утайки спомагали за изстиването на земната повърхност. Още на ранния стадий от съществуването на планетата вулканичната дейност балансираля вътрешното температурно налягане и свиването на кората; в тази епоха на постепенно изстиване и утаяване на кората поради това, че вулканите оставали все по-малко, започнали земетресенията.

57:8.3 (660.5)

Истинската геоложка история на Урантия започнала тогава, когато кората изстинала достатъчно за образуване на първия океан. Веднъж започнала, кондензацията на водните изпарения на изстиващата повърхност продължила дотогава, докато земята не се запълнила практически изцяло с вода. Към края на този период океана станал световен, покривайки планетата със слой със средна дебелина един и половина километра. По онова време приливите действали до голяма степен така, както и днес, но този първобитен океан не бил солен; водата, покриваща света, била практически прясна. В тези дни голямата част от хлора се намирала в съединение с различни метали, но той бил достатъчен, за да може, в съчетание с водорода, да направи водата леко кисела.

57:8.4 (660.6)

В началото на тази далечна ера трябва да си представяте Урантия като покрита с вода планета. По-късно, издигайки се от по-големи дълбини - и поради това по-плътни, потоците лава излезли на дъното на днешния Тихи океан и тази част от покритата с вода повърхност била подложена на значителна депресия. Първата континентална маса от суша се издигнала от световния океан за компенсиране на равновесното състояние на постепенно уплътняващата се земна кора.

57:8.5 (660.7)

Преди 950 000 000 години Урантия представлявала един грамаден континент и един огромен воден масив - Тихия океан. Както преди, обичайно зрелище били вулканите, а земетресенията намалявали както по честота, така и по сила. Метеоритите продължавали да бомбардират земята, но това ставало все по-рядко, а

техните размери намалявали. Атмосферата се изчиствала, но съдържанието на двуокисите на въглерода продължавало да остава високо. Извършвала се постепенна стабилизация на земната кора.

57:8.6 (660.8) Приблизително по това време Урантия била включена в системата на Сатания, към която преминало управлението на планетата, и заведена в регистъра на живота на Норлатиадек. Тогава започнало административното признаване на малката и незначителна сфера, на която било съдено да стане планетата, където впоследствие Михаил извършил грандиозния подвиг на посвещаването в образа на смъртен и придобил опита, заради който Урантия станала известна в локалната вселена като „планетата с кръста“.

57:8.7 (661.1) Преди 900 000 000 години на Урантия пристигнала първата разузнавателна група на Сатания, изпратена от Йерусем с цел изучаване на планетата и представяне на отчет за годността ѝ като един от центровете на експериментален живот. Тази комисия се състояла от двадесет и четири члена, сред които били Носителите на Живота, Синовете-Ланонандек, Мелхиседек, серафими и други категории небесен живот, имащи отношение към началните етапи на планетарната организация и управление.

57:8.8 (661.2) След внимателно изучаване на планетата тази комисия се върнала в Йерусем и представила на Властелина на Системата положителен отзив с препоръка да внесе Урантия в регистъра за експериментален живот. В съответствие с това вашият свят бил регистриран в

Йерусем като десетична планета и Носителите на Живота били уведомени за това, че ще им бъде позволено да внесат нови форми на механична, химическа и електрическа активация по време на тяхното последващо пристигане на планетата с мандати за трансплантиране и имплантиране на живот.

57:8.9 (661.3) В надлежното време смесената йерусемска комисия на дванадесетте завършила подготовката си за тръгване към планетата и получила одобрението на едемската планетарна комисия на седемдесетте. Тези планове, предложени от консултативния съвет на Носителите на Живота, били окончателно утвърдени в Салвингтон. Скоро по каналите за далечна връзка на Небадон било предадено съобщението, че Урантия ще стане това поле на дейност, на което Носителите на Живота на Сатания ще проведат своя шестдесети експеримент в Сатания, призван да развие и подобри сатанийския тип жизнени форми на Небадон.

57:8.10 (661.4) Скоро след като официалното признаване на Урантия било потвърдено в пространствените съобщения на Небадон, на нея ѝ бил предоставен пълен вселенски статут. След известно време била регистрирана в архивите на столичните планети на малкия и голям сектор на свръхвселената; и още преди завършването на тази епоха Урантия била заведена в регистъра за планетарен живот на Уверса.

57:8.11 (661.5) Цялата тази епоха се характеризирала с чести и неистови бури. Древната кора на земята се намирала в състояние на непрекъснато движение. Изстиването на

повърхността се редувало с мощно изтичане на лава и се смесвало с последващи отлагания на древния световен океан.

57:8.12 (661.6) Никъде на повърхността на земята не могат да се намерят толкова видоизменени остатъци от тези древни доокеански скали, както в северо-източна Канада покрай крайбрежието на залива Хъдсън. Това огромно гранитно възвишение се състои от каменните породи на доокеанската епоха. Скалните слоеве се нагривали, огъвали, усуквали, набръчквали, отново и отново преминавайки през тези деформиращи метаморфози.

57:8.13 (661.7) В течение на цялата океанска епоха колосалните пластове не съдържащи изкопаеми от слоеста каменна порода се отлагали на дъното на този древен океан. (Варовикът може да се образува и в резултат от химически процеси; не целия древен варовик се е образувал вследствие отлагането на морски живот). В нито едно от тези скални образувания не е възможно да се намерят признаци на живот; те не съдържат изкопаеми останки с изключение на тези случаи, когато поради някаква причина по-късните отлагания от водните епохи се смесили с тези древни пластове, образували се до появата на живота.

57:8.14 (662.1) Древната кора на земята била крайно нестабилна, но не се образували планини. Докато се формирала, планетата се уплътнявала под действието на гравитационното свиване. Планините не възникват в резултат от колапс на изстиващата кора на свиващата се

сфера; те се появяват по-късно, вследствие на валежи, гравитация и ерозия.

57:8.15 (662.2) В течение на тази ера континенталната маса на сушата се увеличавала, докато не съставила около десет процента от повърхността на земята. Мощните земетресения започнали едва след като сушата се издигнала високо над повърхността на водата. Веднъж започнали, те ставали все по-често и с все по-голяма сила, което продължавало в течение на много епохи. Честотата на земетресенията намалявала много милиони години, но и досега на Урантия се случват средно петнадесет земетресения дневно.

57:8.16 (662.3) Преди 850 000 000 години на земята за пръв път започнала действителна стабилизация на кората. Повечето тежки метали се спуснали към центъра на земното кълбо; изстиващата кора престанала да пропада в такива мащаби, както в предишните епохи. Подобрил се баланса между изтласканата суша и по-тежкото океанско легло. Слой подкорова лава се разпространил практически по целия свят, което компенсирало и стабилизирало колебанията, предизвиквани от охлаждане, свиване и изместване на повърхността.

57:8.17 (662.4) Честотата и мощността на вулканичните изригвания и земетресения продължавали да намаляват. Атмосферата се очиствала от вулканични газове и водна пара, но процентното съдържание на двуокиси на въглерода все още оставали високи.

57:8.18 (662.5) Електрическите смущения в атмосферата и в масата на земята също намалявали. Потоците лава издигнали на повърхността смес от химически елементи, които внесли разнообразие в състава на кората и по-добре изолирали планетата от въздействията на някои пространствени енергии. Всичко това съществено опростило управлението на земната енергия и значително регулирало нейния поток, което се проявява в действието на магнитните полюси.

57:8.19 (662.6) Преди 800 000 000 години започнала първата велика епоха на образуване на сушата - активното издигане на континентите.

57:8.20 (662.7) След като се извършила кондензация на земната хидросфера - в началото в световния, а после в Тихия океан, последният покривал девет десети от земната повърхност. Падащите в морето метеорити се натрупвали на дъното на океана, а метеоритите по принцип се състоят от тежки елементи. Тези метеорити, които падали на сушата, били силно окислени; впоследствие те били обект на ерозия и били отмивани в океанските басейни. Така дъното на океана ставало все по-тежко, към което се добавяло теглото на слоя вода, достигащ на някои места около шестнадесет километра в дълбочина.

57:8.21 (662.8) Нарастващото налягане на Тихия океан довело до понататъшно издигане на континенталната маса на сушата. Европа и Африка започнали да се издигат от тихоокеанските дълбини заедно с тези маси, които понастоящем се наричат Австралия, Северна и Южна Америка и Антарктида, докато леглото на Тихия океан още

по-дълбоко потънало в процеса на компенсаторна адаптация. Към края на този период почти една трета от земната повърхност се състояла от суша, представляваща единен континент.

57:8.22 (662.9) В условията на все по-голямото издигане на сушата на планетата се появили първите климатични зони. Основните фактори на климатичните колебания са издигането на сушата, облачността и влиянието на океана. По време на максималното издигане на сушата хребета на континенталната маса на Азия достигнал височина почти четиринадесет и половина километра. Ако във въздуха, обкръжаващ тези високопланински региони би имало много влага, би се извършило образуване на огромни ледени покрови; ледниковият период би започнал значително по-рано, отколкото това е станало в действителност. Необходими били няколко стотици милиона години преди да се извърши вторичното повдигане на такова количество суша над водата.

57:8.23 (663.1) Преди 750 000 000 години се появили първите ломове континентална маса на сушата - в северно-южно направление се образувала грамадна пукнатина, която впоследствие се запълнила с океански води и създала условия за континентален дрейф в западно направление на Северна и Южна Америка, включително Гренландия. Дългата цепнатина в източно-западно направление отделила Африка от Европа и разединила масата на сушата на Австралия, а тихоокеанските острови и Антарктида - от азиатския континент.

57:8.24 (663.2) Преди 700 000 000 години Урантия се приближавала към периода на съзряването на условията, необходими за съществуването на живот. Продължавал континенталния дрейф; океанът все повече прониквал във вътрешните райони на сушата като дълги, тесни морета, плитководни и защитени заливи, които са толкова подходящи като естествена среда за морски живот.

57:8.25 (663.3) Преди 650 000 000 години станало по-нататъшно отделяне на масата на сушата и вследствие на това още по-голямото увеличаване на континенталните морета. И тези води бързо се приближавали към тази степен на соленост, която била необходима за урантийския живот.

57:8.26 (663.4) Именно тези морета и това, в което те се превърнали, поставили началото на летописа на живота на Урантия, открит впоследствие на добре запазилите се страници на каменната книга, все нови и нови томове от която се появявали, докато се редували ера след ера и епоха след епоха. Тези древни вътрешни морета били истинската люлка на еволюцията.

57:8.27 (663.5) [Представено от Носител на Живота, член на изначалния Урантийски Корпус, понастоящем местен наблюдател.]

Документ 58. Установяване живота на Урантия

58:0.1 (664.1) В ЦЯЛАТА Сатания има само шестдесет и един свята, подобни на Урантия; тези светове са планети за видоизменение на живота. Повечето обитаеми светове се

населяват в съответствие с нормативните методи. На такива сфери на Носителите на Живота се предоставя само ограничена възможност да се отклоняват от плановете по имплантация на живота. Но приблизително всеки десети свят се нарича *десетична планета* и се отделя в особен регистър на Носителите на Живота; и на такива десетични планети на нас ни се разрешава да провеждаме някои експерименти с живота с цел да модифицираме или, по възможност, да подобрим стандартните вселенски типове живи същества.

1. Предпоставки за физически живот

^{58:1.1 (664.2)} Преди 600 000 000 години изпратената от Йерусем комисия на Носителите на Живота пристигна на Урантия и преди да положи началото на живота в 606-ия свят в системата на Сатания, пристъпи към изучаването на физическите условия. Това трябваше да стане нашата шестстотин и шеста инициация на небадонските прототипи на живот, проведена в Сатания, и за шестдесети път на нас ни се предостави възможност да внесем изменения и да започнем модификация на основните, стандартни форми на живот на локалната вселена.

^{58:1.2 (664.3)} Необходимо е да подчертаем, че Носителите на Живот не са способни да иницират живот, докато сферата не стане готова за началото на еволюционния цикъл. Ние не можем да осигурим и развитието на живота да става с по-бързи темпове, отколкото позволява това физическият прогрес на планетата, който поддържа и приспособява развиващия се живот.

58:1.3 (664.4) Носителите на Живот на Сатания създадоха прототип на живота, основан на натриевия хлорид; затова каквито и да са крачки по пътя на имплантацията на живот бяха невъзможни, докато океанската вода не стане достатъчно солена. Урантийският тип протоплазма е способен да съществува само в подходящ солен разтвор. Целият древен живот – както растителен, така и животински, се появи в среда, представляваща солен разтвор. И даже по-високоорганизираните наземни животни не биха могли да продължат да живеят, ако този необходим солен разтвор не циркулираше по тяхното тяло в кръвообращението, което свободно мие – буквално потопява, всяка най-малка жива клетчица в това „солено море“.

58:1.4 (664.5) Вашите примитивни предци свободно циркулираха в соления океан. Днес същият този подобен на океан солен разтвор спокойно циркулира във вашите тела, свободно миейки всяка отделна клетка с химически разтвор, който по всички основни параметри е сравним със солената вода, стимулирала първите протоплазмени реакции на първите живи клетки на планетата.

58:1.5 (664.6) В началото на тази епоха Урантия във всички отношения се приближаваше до състояние, благоприятно за поддържането на изначалните форми на морски живот. Физическата еволюция на Земята и в обкръжаващите региони на пространството бавно, но сигурно подготвяше почвата за последващите опити по създаването на такива форми на живот, които по наше мнение биха били по най-добрия начин приспособени към формиращото се

физическо обкръжение – както наземно, така и пространствено.

58:1.6 (665.1) След това сатанийската комисия на Носителите на Живота се върна в Йерусем, решавайки преди да пристъпи към самата имплантация на живот да дочака нови разломи на континенталните масиви на сушата, което би довело до образуването на още по-голям брой вътрешни морета и защитени лагуни.

58:1.7 (665.2) На планета, където животът има морски произход, идеалните условия за имплантация на живота се осигуряват от голям брой вътрешни морета, от обширно крайбрежно плитководие и от изобилие от защитени лагуни по бреговата линия; водите на Земята бързо се разпределяха именно по такъв начин. Тези древни вътрешни морета рядко бяха дълбоки повече от сто и петдесет до сто и осемдесет метра, а слънчевата светлина е способна да проникне в океанската вода на над двеста метра.

58:1.8 (665.3) Именно от тези крайбрежни морски води, в условията на мекия и равен климат на по-късната епоха, примитивният растителен живот излезе на брега, където високото съдържание на въглерод в атмосферата предостави на новите разновидности наземен живот възможност за бърз и пищен растеж. Макар че тази атмосфера беше идеална за растителен живот, в нея имаше толкова въглероден двуокис, че на повърхността на Земята не можеше да живее никакво животно, какво ли остава за човек.

2. Атмосферата на Урантия

58:2.1 (665.4) Планетарната атмосфера пропуска на Земята около една двумилиардна част от цялата излъчвана от Слънцето светлина. Ако светлината, попадаща върху Северна Америка, се заплащаше на база два цента за киловатчас, годишната сметка щеше да бъде над 800 квадрилона долара. Град Чикаго щеше да трябва да плати за слънчевата светлина сума, значително надвишаваща 100 милиона долара на ден. И необходимо е да се помни, че вие получавате от Слънцето и други видове енергии – светлината не е единственият дар на Слънцето, който достига до вашата атмосфера. На Урантия се изливат колосални потоци от слънчева енергия, включително вълните, чиито диапазони са над и под видимия спектър.

58:2.2 (665.5) Атмосферата на Земята е практически непрозрачна за значителна част от слънчевата радиация в крайната ултравиолетова част на спектъра. Голяма част от тези къси вълни се поглъщат от озона, чийто горен слой съществува на височина около шестнадесет километра над повърхността на Земята и се простира навън още на шестнадесет километра. В условията, преобладаващи на повърхността на Земята, насищаният това пространство озон би образувал слой с дебелина само два и половина милиметра. При все това сравнително неголямото и изглеждащо незначително количество озон защитава обитателите на Урантия от излишъка от тези опасни и ултравиолетови лъчи, присъстващи в слънчевата светлина. А ако този озонов слой беше малко по-дебел, то вие бихте се лишили от изключително важните и благотворни за здравето ултравиолетови лъчи, които достигат днес до

земната повърхност и обуславят появата на един от вашите най-важни витамини.

58:2.3 (665.6) Независимо от това някои ограничени механисти от числото на смъртните упорито смятат, че материалното творение и еволюцията на човека са били случайност. Промеждутъчните създания на Урантия са събрали над 50 000 факта от областта на физиката и химията, които по тяхно убеждение са несъвместими със законите на случайността и които, както те предполагат, безпогрешно демонстрират присъствието на разумен план в материалното творение. И то без да вземаме предвид техния каталог с над сто хиляди факта, намиращи се извън пределите на областта на физиката и химията, които по тяхно мнение доказват присъствието на разум в планирането, създаването и поддържането на материалния космос.

58:2.4 (666.1) Слънцето излива истински потоци смъртоносни лъчи и вашият приятен живот на Урантия е възможен благодарение на „случайните“ въздействия на над четиридесет защитни операции, които изглеждат непреднамерени и чието въздействие е сходно с въздействието на уникалния озонов слой.

58:2.5 (666.2) Ако не беше „обвиващият“ ефект на атмосферата през нощта, загубите на топлина поради нейното излъчване щяха да стават толкова бързо, че животът щеше да може да се поддържа само с изкуствени мерки.

58:2.6 (666.3) Петте или осем до девет и половина долни километра от атмосферата на Земята се падат на

тропосферата; ветровете и въздушните потоци на този слой са причина за атмосферните условия. Над този пояс се намира вътрешната йоносфера, над която започва стратосферата. При отдалечаване от повърхността на Земята става равномерно спадане на температурата в продължение на девет и половина до тринадесет километра; на тази височина тя е около 57° под нулата по Целзий. Този температурен диапазон – от 54° до 57° под нулата по Целзий – остава неизменен на продължение на следващите шестдесет и пет километра нагоре. Това е стратосферата – област с постоянна температура. На височина от седемдесет и два до осемдесет километра температурата започва да нараства, достигайки 6500°C на височината на полярните сияния. Именно това интензивно топлинно излъчване йонизира кислорода. Но температурата в такава разрежена атмосфера едва ли може да се сравнява с температурата на повърхността на Земята. Необходимо е да се има предвид, че половината от цялата наша атмосфера е на първите пет километра. Височината на земната атмосфера се определя като най-голямата височина на полярното сияние – около шестстотин и четиридесет километра.

58:2.7 (666.4) Полярните сияния имат непосредствено отношение към слънчевите петна – тези противоположно насочени слънчеви циклони, които, подобно на земните тропически урагани, се въртят над и под слънчевия екватор. Такива атмосферни потоци се въртят в противоположни посоки, когато се образуват над или под екватора.

58:2.8 (666.5) Способността на слънчевите петна да изменят честотата на светлинните вълни показва, че по своето действие тези центрове на слънчеви бури са гигантски магнити. Такива магнитни полета са способни да изхвърлят заредени частици от кратерите на слънчевите петна през пространството чак до вашата външна атмосфера на Земята, където тяхното йонизиращо въздействие води до появата на толкова зрелищните полярни сияния. Затова най-интензивните полярни сияния се наблюдават при вас в периодите на максимална активност на слънчевите петна или скоро след тях, когато петната обикновено се разполагат по продължение на екватора.

58:2.9 (666.6) Даже стрелката на компаса реагира на това въздействие на Слънцето, отклонявайки се малко повече на изток на изгрев и малко повече на запад – по залез. Това се случва всеки ден, но в пика на слънчевата активност тези отклонения на компаса се усилват двойно. Такива ежедневни отклонения на компаса са следствие от повишената йонизация на горните слоеве на атмосферата под въздействието на слънчевата светлина.

58:2.10 (666.7) Именно с присъствието на две различни нива наелектризирани проводящи слоеве в стратосферата се обяснява възможността за дълговълнови и късовълнови радиотранслации. Вашето радиопредаване понякога се натъква на смущения, които възникват вследствие мощните бури, бушуващи от време на време в горните слоеве на йоносферата.

3. Пространственото обкръжение

58:3.1 (666.8) В началните етапи на материализация на вселената по цялото пространство са разсеяни обширни водородни облаци – такива натрупвания на космическа прах, каквито характеризират днес много региони на далечното пространство. Значителна част от организираната материя, разрушавана и разсейвана от пламтящи слънца под формата на лъчиста енергия, отначало се натрупа в тези древни водородни облаци от пространството. При наличието на някои необичайни условия атомният разпад се наблюдава и в ядрата на големите водородни маси. И всички тези процеси на строеж и разрушаване на атомите, подобни на тези, които се извършват в силно нагreti мъглявини, се съпровождат от освобождаването на потоци от късовълнови пространствени лъчи, носещи лъчиста енергия. Тези разнообразни излъчвания се съпътстват от неизвестен на Урантия вид пространствена енергия.

58:3.2 (667.1) Енергийният заряд късовълново излъчване, съществуващ в пространството на вселената, четиристотин пъти превишава всичките останали видове лъчиста енергия, съществуваща в организираните региони на пространството. Излъчването на късите пространствени вълни – независимо дали техният източник са пламтящите мъглявини, напрегнатостта на електрическите полета, външното пространство или обширните облаци водороден прах, количествено и качествено се модифицират от колебания и внезапни изменения на напрежението вследствие температурни, гравитационни и електронни въздействия.

58:3.3 (667.2) Различният произход на пространствените лъчи се определя от стечението на много космически обстоятелства, точно както и орбитите на циркулиращата материя, варираща от модифицираните кръгове до крайните разновидности на елипсите. Физическите условия също могат съществено да се изменят, тъй като даже в една физическа зона електроните понякога се въртят в посока, противоположна на въртенето на по-големи маси материя.

58:3.4 (667.3) Огромните водородни облаци са истинските химически лаборатории на космоса, обединяващи всички фази на еволюиращата енергия и видоизменящата се материя. Мощни енергийни процеси протичат в маргиналните газове на огромните двойни звезди, които толкова често се препокриват и вследствие на това широко се смесват едни с други. Но нито една от тези колосални и широкомащабни енергийни активности на пространството не оказва ни най-малко въздействие върху феномена на организирания живот – зародишната плазма на живата природа и живите същества. Такива енергийни условия на пространството са присъщи на средата, необходима за установяването на живот, но – за разлика от някои по-дълги лъчи, носещи лъчиста енергия – те не влияят върху последващите модификации на наследствените фактори на зародишната плазма. Животът, имплантиран от Носителите на Живота, не се поддава на въздействието на този удивителен поток от къси пространствени лъчи вселенска енергия.

58:3.5 (667.4) Всички тези необходими космически условия трябваше да достигнат благоприятно ниво на развитие преди Носителите на Живот да могат действително да пристъпят към установяването на живот на Урантия.

4. Ерата на зараждане на живота

58:4.1 (667.5) Вас не трябва да ви смущава това, че нас ни наричат Носители на Живота. Ние сме способни да пренасяме живота и да го доставяме на планетите, но ние не донесохме със себе си живота на Урантия. Урантийският живот е уникален – той се зароди на тази планета. Тази сфера е свят за видоизменен живот, а целият възникващ живот беше формулиран от нас точно тук, на самата планета. И в цялата Сатания, даже в цялата Небадон, няма нито един свят с такъв живот като на Урантия.

58:4.2 (667.6) Преди 550000 000 години корпусът на Носителите на Живота се върна на Урантия. В сътрудничество с духовните и свръхфизически сили ние организирахме и внедрихме изначалните прототипи на живот в този свят и го поместихме в неговите гостоприемни води. Чак до епохата на Планетарния Принц Калигастия целият планетарен живот (с изключение на извънпланетарните личности) води своето начало от три изначални, идентични и едновременни имплантации на морски живот. Тези три имплантации на живот бяха наречени централна (или евразийско-африканска), източна (или австралоазийска), и западна, включваща Гренландия и двете Америки.

58:4.3 (668.1) Преди 500000 000 години първобитната морска флора стабилно се укрепи на Урантия. Гренландия и арктическият масив на сушата, заедно със Северна и Южна Америка, започнаха своя дълъг и бавен дрейф в западно направление. Африка бавно се премести на юг, създавайки между себе си и майчинското тяло източно-западна падина – Средиземноморския басейн. Антарктика, Австралия и сушата, която показват тихоокеанските острови, се отделиха на юг и изток и оттогава се отдалечиха на голямо разстояние.

58:4.4 (668.2) Ние имплантирахме примитивната форма на морски живот в защитените тропически заливи на централните морета на източно-западната пукнатина, образуваща се между раздалечаващите се континенти. Осъществявайки три имплантации на морски живот, искахме да сме сигурни, че след разделянето на сушата плитководните морета на всеки огромен континент ще съдържат в себе си този живот. Предвиждахме, че в покъсната епоха на поява на наземен живот огромни океани ще разделят тези дрейфувачи маси суша.

5. Континенталният дрейф

58:5.1 (668.3) Континенталният дрейф продължаваше. Под натиска на почти 3 500 тона на квадратен сантиметър ядрото на Земята стана плътно и твърдо като стомана и вследствие на колосалното гравитационно свиване на голяма дълбочина то беше и досега си остава разтопено. Температурата се повишава с приближаването към центъра на Земята, където тя е малко над температурата при повърхността на Слънцето.

58:5.2 (668.4) Външният слой земна маса на дълбочина хиляда и шестстотин километра се състои основно от различни видове скали. Под тях са по-плътните и тежки метали. Процесите на стопяване и високите температури на ранните и доатмосферните епохи водеха до това, че светът се намираше практически в течно състояние, затова тежките метали потънаха дълбоко в дълбините на Земята. Тези от тях, които се срещат днес близо до повърхността, представляват отделения на древните вулкани, по-късните и мощни лавови потоци и сравнително неотдавнашните отлагания на метеорити.

58:5.3 (668.5) Дебелината на външната кора беше около шестдесет и пет километра. Тази външна кора лежеше непосредствено върху разтопено базалтово море с различна дебелина – подвижен слой разтопена лава, удържан от високото налягане, но с неизменна тенденция да се устремява във всяка посока, за да компенсира планетарното налягане и така да стабилизира земната кора.

58:5.4 (668.6) Континентите и днес продължават да плават по некристализиралото “смекчаващо ударите” море от разтопен базалт. Ако не бяха тези предохранителни условия, силните земетресения буквално биха разнесли Земята на части. Земетресенията се предизвикват не от вулкани, а от придвижването и изместването на твърдата горна кора.

58:5.5 (668.7) Намиращите се в земната кора слоеве лава, застивайки, образуват гранит. Средната плътност на Урантия е малко повече от пет и половина пъти по-голяма от плътността на водата; плътността на гранита по-малко

от три пъти надвишава плътността на водата. Ядрото на Земята е дванадесет пъти по-плътно от водата.

58:5.6 (668.8) Морското дъно е по-плътно, отколкото земните маси, което задържа континентите над повърхността на водата. Когато изтласканото морско дъно се издигне над нивото на морето, се оказва, че то се състои основно от базалт – вид лава, който е значително по-тежък от континенталния гранит. При това ако материците не бяха по-леки от океанското ложе, силата на тежестта би изтеглила края на океаните на сушата, но подобно явление не се наблюдава.

58:5.7 (668.9) Теглото на океаните също е един от факторите за нарастващото налягане на морското ложе. Заедно с теглото на водния стълб по-ниските, но сравнително по-тежки океански легла приблизително се уравновесяват от теглото на по-високите, но значително по-леки континенти. Но като тенденция всички континенти пълзят към океана. Налягането на континентите на нивото на океанското дъно е около 1 400 килограма на квадратен сантиметър. Тоест такова би било налягането на континенталната маса, намираща се на височина 5 000 метра, на квадратен сантиметър. Тази разлика в налягането е причина за плъзгането на континентите към океанското ложе.

58:5.8 (669.1) Слягането на океанското дъно в епохата до появата на живота издигна твърдата континентална маса на такава височина, че нейното странично налягане доведе до плъзване на източните, западни и южни краища по лежащите отдолу слоеве полугъста лава във водата на обкръжаващия Тихи океан. Толкова пълна компенсация на

континенталното налягане позволи да се избегне широкият разлом на източното крайбрежие на древния азиатски континент, но оттогава източната брегова линия надвисна над пропастта на съседните океански дълбини, заплашвайки да се плъзне във водния гроб.

6. Преходният период

^{58:6.1 (669.2)} Преди 450000 000 години се състоя *преходът от растителен към животински живот*. Тази метаморфоза стана в плитководните, защитени тропически заливи и лагуни, разположени по продължение на бреговата линия на раздалечаващите се континенти. И този процес, всички фази на който бяха заложени в изначалните прототипи живот, протичаше постепенно. Съществуваха много промеждутъчни стадии между първобитните растителни форми и по-късните, добре оформени животински организми. До ден днешен са се запазили преходните плесенни гъбички, които е невъзможно да се причислят нито към растенията, нито към животните.

^{58:6.2 (669.3)} Макар че може да се проследи еволюцията на растителния живот в животински, макар че са били намерени постепенно изменящи се редове растения и животни, последователно водещи от най-простите към най-сложните и развити организми, вие няма да можете да откриете такива съединителни звена нито между големите отдели в царството на животните, нито между висшите от дочовешките животински типове и първобитните хора от човешките раси. Така наричаните “липсващи звена” ще си останат липсващи по простата причина, че никога не са съществували.

58:6.3 (669.4) Те не се образуват в резултат от постепенно натрупване на неголеми отклонения; те се появяват като напълно сформирали се нови категории живот и се появяват *внезапно*.

58:6.4 (669.5) *Внезапната* поява на нови видове и различни категории живи организми е изцяло биологично и напълно естествено явление. С тези генетични мутации не е свързано нищо свръхестествено.

58:6.5 (669.6) При подходящо ниво на соленост на океана да се появи животински живот и да се позволи на солената вода да циркулира по телата на морските животни беше сравнително проста задача. Но след като океаните бяха свити и концентрацията на солта рязко нарасна, същите тези животни си изработиха способността да понижават съдържанието на солта в течността на своите тела – точно както организмите, научили се да живеят в прясна вода, са придобили способността да поддържат нужното ниво натриев хлорид в течностите на своето тяло с помощта на изкусни методи за задържане на солите.

58:6.6 (669.7) Изучаването на изкопаемия морски живот в скалите разкрива стремежа на тези примитивни организми да се приспособят към средата. Растенията и животните никога не прекратяват такива адаптационни експерименти. Средата постоянно се изменя и живите организми винаги се опитват да се приспособят към нейните безкрайни колебания.

58:6.7 (670.1) Физиологичното осигуряване и анатомичната структура на всяка нова категория живот са реакция

спрямо действието на физически закони, но последващото снабдяване с разум е посвещение, изпълнявано от спомагателните духове на разума в зависимост от природните възможности на мозъка, които се осигуряват от чисто физически и еволюционни процеси.

58:6.8 (670.2) В течение на почти безкрайните цикли придобивания и загуби, адаптация и повторна адаптация всички живи организми извършват излитания и падания от една епоха в друга. Придобиващите космическо единство остават, а тези, на които това не се отдава, прекратяват съществуването си.

7. Геоложката летопис

58:7.1 (670.3) Обширната група скални системи, съставляваща външната кора на света в зората на живота или епохата на Протерозоя, понастоящем се среща само на редки места по повърхността на Земята. Когато тя излиза изпод всички натрупвания от последващите епохи, в нея се откриват само вкаменени останки от растителен и примитивен животински живот. Някои от тези най-древни потопени във водата породи са смесени с по-късни слоеве и понякога те съдържат вкаменелости на ранни форми на растителен живот, докато в най-горните слоеве понякога се срещат примитивни форми на древни морски животински организми. На много места тези най-древни напластени скални слоеве, съдържащи в себе си изкопаеми на ранен морски живот – както животински, така и растителен, могат да бъдат открити над по-древния, недиференциран камък.

58:7.2 (670.4) Сред изкопаемите от тази ера се срещат водорасли, приличащи на корали растения, примитивни Протозои и преходни организми от типа гъби. Но отсъствието на такива изкопаеми в слоевете на долните каменни слоеве не говори задължително за това, че по време на образуването на тези отлагания животът не е съществувал на други места. В продължение на тези древни епохи животът беше рядко явление и бавно се разпространяваше по повърхността на Земята.

58:7.3 (670.5) Понастоящем скалите от тази древна епоха са до повърхността на Земята или много близо до повърхността, покривайки около една осма част от днешната територия на сушата. Средната дълбочина на този преходен пласт – най-древните слоеве утаечни слоеве, е около два и половина километра. На някои места такива системи древни породи достигат дълбочина шест и половина километра, но много слоеве, приписвани на тази епоха, се отнасят до по-късни периоди.

58:7.4 (670.6) В Северна Америка този древен слой, носещ в себе си първобитни изкопаеми останки, излиза на повърхността на много места в източните, централни и северни райони на Канада. Освен това тук е разположен промеждутъчен източно-западен гребен от тази скала, който се простира от Пенсилвания и древния планински масив Адирондак на запад през Мичиган, Уисконсин и Минесота. Други гребени преминават от Нюфаундленд до Алабама и от Аляска до Мексико.

58:7.5 (670.7) Скалите от тази епоха излизат на повърхността на много места, но най-лесно

58:7.6 (670.8) обяснимо е образуването на тези от тях, които се намират в района на езерото Горно езеро, а също и в Големия каньон на река Колорадо, където тези скали, съдържащи първобитни вкаменелости и съществуващи в няколко слоя, потвърждават катаклизмите и колебанията на повърхността в тези далечни времена. Този каменен слой – най-древният пласт кора, носещ в себе си изкопаеми – беше набръчкан, нагънат и по най-невъобразим начин усукан в резултат от земетресенията и ранната вулканична активност. Потоците лава на тази епоха издигнаха към повърхността на Земята голямо количество желязо, мед и олово.

58:7.7 (670.9) Рядко такива процеси се демонстрират с по-голяма графична нагледност, отколкото в долината Сейнт-Кроа в Уисконсин. В този район станаха сто двадесет и седем последователни изтичания на лава с последващо потопяване на сушата и последващо отлагане на скали. Макар че значителна част от горните скални отлагания и промеждутъчни лавови потоци днес отсъства и макар че долната част на тази система е погребана дълбоко в земята, на повърхността се намират около шестдесет и пет или седемдесет от тези напластени страници от каменната книга на миналото.

58:7.8 (671.1) В тези древни епохи, когато значителна част от сушата беше съвсем малко над нивото на морето, земята нееднократно се потопяваше и отново се издигаше. Кората на Земята още едва встъпваше в по-късния период на относителна стабилизация. Вълнообразните движения – подеми и потопявания в началния период на

континенталния дрейф – въздействаха върху честотата на периодическите потопявания на огромните земни маси.

58:7.9 (671.2) По време на тази епоха на примитивен морски живот обширни крайбрежни райони от континентите се спуснаха под нивото на морето на дълбочина от няколко метра до почти километър. Голямата част от по-ранния пясъчник и конгломерати представлява утаечни натрупвания, образували се от тези древни брегове. Утаечните скали от този древен пласт лежат непосредствено над тези слоеве, които са се формирали дълго преди възникването на живота, по време на появата на световния океан.

58:7.10 (671.3) Някои от горните слоеве от тези промеждутъчни отлагания от скални наноси съдържат неголеми количества тъмен шист или аспидни плочи, което говори за присъствието на органичен въглерод и свидетелстват за съществуването на предшественици на тези форми растителен живот, които запълниха Земята в течение на последващия Въгленосен, или каменовъглен, период. Значителна част от медта в тези каменни слоеве е следствие от водни отлагания. Някакво количество мед се среща в пукнатините на по-древните скали и представлява концентрат, който се образува в застоелите блата, съществуващи покрай някои древни защитени брегове. Местонахожденията на желязна руда в Северна Америка и Европа са разположени в отлагания и вулканични разливи, лежащи отчасти в по-древните, неутаени скали и отчасти в по-късните, отложени скали, отнасящи се към преходните периоди на образуването на живот.

58:7.11 (671.4) Тази ера е период на разпространение на живота във водната среда на света; морският живот се установи трайно на Урантия. Дъното на плитководните и просторни вътрешни морета постепенно се запълваше с обилна и пищна растителност, докато крайбрежните води изобилстваха с най-простите форми на животински живот.

58:7.12 (671.5) Цялото това повествование е нагледно изложено върху изкопаемите страници на огромната “каменна книга”, разказваща за събитията на отминалите дни. И страниците на тази гигантска биогеологична летопис непременно ще ви разкрият истината, стига само да се научите да ги тълкувате. Дъното на много морета се надигна днес на голяма височина и техните многовековни отлагания свидетелстват за борбата за съществуване в тези отдавнашни дни. Буквално верни са думите на вашия поет, заявил: “И прахът, по който стъпваме, някога е бил жив.”

58:7.13 (671.6) [Представено от член на Корпуса на Носителите на Живот на Урантия, понастоящем постоянно пребиваващ на планетата.]

Документ 59. Ерата на морския живот на Урантия

59:0.1 (672.1) В НАШИТЕ представи историята на Урантия започна преди около един милиард години и обхваща пет големи епохи:

59:0.2 (672.2) 1. *Ерата до появата на живота* обхваща първите четиристотин и петдесет милиона години – приблизително от времето, когато планетата достигна своите днешни

размери и до появата на живота. Вашите учени наричат този период *Архай (или Архайска ера – б.р.)*.

^{59:0.3 (672.3)} 2. *Ерата на зараждане на живота* продължава през следващите сто и петдесет милиона години. Тази епоха отделя ерата до появата на живота или ерата на катаклизмите от следващия период на по-развит морски живот. Тази епоха е позната на вашите изследователи като *Протерозой (или Алгонска ера – б.р.)*.

^{59:0.4 (672.4)} 3. *Ерата на морския живот* обхваща следващите двеста и петдесет милиона години и ви е позната като като *Палеозой (или Палеозойска ера – б.р.)*.

^{59:0.5 (672.5)} 4. *Ерата на ранния наземен живот* продължава през следващите сто милиона години и е известна като *Мезозой (или Мезозойска ера – б.р.)*.

^{59:0.6 (672.6)} 5. *Ерата на млекопитаещите* обхваща следващите петдесет милиона години. Тази последна ера е известна като *Ценозой (или Неозойска ера – б.р.)*.

^{59:0.7 (672.7)} Така ерата на морския живот покрива около една четвърт от вашата планетарна история. Тя може да се подраздели на шест продължителни периода, всеки от които се характеризира с определени еволюционни измествания както в геоложката, така и в биологичната области.

^{59:0.8 (672.8)} В началото на тази епоха морското дъно, обширните континентални шелфове и многобройните плитки крайбрежни басейни се покриха с обилна

растителност. По-простите и примитивни форми на животински живот, вече развити от предшестващите ги растителни организми и ранните животински организми, постепенно се разпространяваха покрай обширните крайбрежия на различните континенти, изпълвайки многобройните вътрешни морета с примитивен морски живот. Доколкото тези древни организми като правило нямаха раковини, само малка част от тях се запазиха под формата на изкопаеми. Въпреки това всичко беше готово за създаването на началните глави на тази гигантска „каменна книга“, която съхранява в себе си летописа на живота, толкова методично записван в продължение на последващите епохи.

59:0.9 (672.9) Североамериканският континент притежава изумителна колекция богати на вкаменелости отлагания, обхващащи цялата ера на морски живот. Най-първите и древни пластове са отделени от най-късните слоеве на предшестващия период от обширни ерозионни отлагания, ясно разделящи тези два етапа на планетарна еволюция.

1. Ранният морски живот в плитководните морета ЕПОХАТА НА ТРИЛОБИТИТЕ

59:1.1 (673.1) От зората на този период на относително спокойствие на земната повърхност животът беше ограничен от различните вътрешни морета и океанската брегова линия; все още не съществуваше нито една форма на наземни организми. Примитивните морски животни се аклиматизираха добре и бяха готови за следващия етап на еволюцията. Амебите са типични оцелели организми от

този начален стадий на развитие на животинския живот — те се появиха към края на предишния преходен период.

59:1.2 (673.2) Преди 400 000 000 години както растителният, така и животинският морски живот успешно се разпространиха по целия свят. Световният климат стана малко по-топъл и по-равномерен. Извършваше се всеобщо потопяване на морските брегове на различните континенти, особено Северна и Южна Америка. Появиха се нови океани и значително се разшириха по-древните водни масиви.

59:1.3 (673.3) Растителността за първи път изпълзя на земята и скоро направи значителен напредък в адаптацията към неморска среда на обитание.

59:1.4 (673.4) *Внезапно* и без образуване на промеждутъчни форми възникнаха първите многоклетъчни. Появиха се трилобитите, които в течение на много векове останаха преобладаващ вид на морската фауна. От гледна точка на морския живот настъпи епохата на трилобитите.

59:1.5 (673.5) В завършващия период от този времеви сегмент значителна част от Северна Америка и Европа излязоха изпод водата. Земната кора временно се стабилизира; планините — или по-скоро възвишенията, се издигнаха покрай атлантическото и тихоокеанското крайбрежия, над островите Западна Индия и в южната част на Европа. Целият Карибски регион се издигна високо над нивото на морето.

59:1.6 (673.6) Преди 390 000 000 години се извърши по-нататъшно издигане на сушата. В някои райони на Източна и Западна Америка и Западна Европа се срещат пластове отлагания от това време и това са най-древните камъни, съдържащи изкопаеми трилобити. Съществуваха много дълбоко врязали се в сушата пръстовидни заливи, в които се отлагаха тези съдържащи вкаменелости скали.

59:1.7 (673.7) След няколко милиона години Тихият океан започна да запълва Американските континенти. Потопяването на земята ставаше главно вследствие адаптацията на кората, макар че своя роля изигра и латералното разпространение на сушата или пълзенето на континентите.

59:1.8 (673.8) Преди 380 000 000 години Азия започна да изплува, а другите континенти се издигаха за кратко. Но с развитието на тази епоха новоформираният се Атлантически океан направи дълбоки нахлувания във всички съседни брегови линии. Северните атлантически или арктически морета в това време се съединиха с водите на Мексиканския залив. Когато това южно море влезе в Апалачинската падина, неговите вълни се разбиваха на изток в планини, толкова високи, колкото Алпите, но по принцип континентите представляваха еднообразни неизменности, напълно лишени от каквато и да е живописност.

59:1.9 (673.9) Утаечните депозити от този период се отнасят към четири вида:

59:1.10 (673.10) 1. Конгломерати – материал, отложен около бреговата линия.

59:1.11 (673.11) 2. Пясъчници – отлагания в плитководието, но на такива места, където вълните можеха да предотвратят отлагането на кал.

59:1.12 (673.12) 3. Глинести шисти – отлагания в по-дълбоките и спокойни води.

59:1.13 (673.13) 4. Варовик – включително отлаганията на трилобитни раковини в дълбоките места.

59:1.14 (673.14) В изкопаемите трилобити от този период има както някои принципни сходства, така и ясно изразени различия. Ранните животни, развили се върху основата на трите изначални имплантации на живот, притежаваха характерни различия – тези, които се появиха в западното полукълбо, бяха малко по-различни от онези на евразийската, австрало-азиатската или австрало-антарктическата група.

59:1.15 (674.1) Преди 370 000 000 години стана обширно и почти пълно потопяване на Северна и Южна Америка, след които под водата отидоха Африка и Австралия. Само някои части на Северна Америка останаха над нивото на тези плитководни Камбрийски морета. След пет милиона години моретата отстъпиха пред издигащата се суша. И всички тези процеси на потопяване и подем на сушата бяха лишени от драматизъм, бавно протичайки в продължение на милиони години.

59:1.16 (674.2) Отнасящият се към тази епоха пласт, съдържащ изкопаеми останки от трилобити, излизаше ту тук, ту там на повърхността на всички континенти, с изключение на Централна Азия. Обикновено тези скали улягат хоризонтално, но в планините те са разположени под наклон и деформирани поради натиска и образуването на гънки. На много места такова свиване е променило първоначалния характер на тези отлагания. Пясъчникът се превърна в кварц, глиненият шист – в аспиден сланец, а варовикът – в мрамор.

59:1.17 (674.3) Преди 360 000 000 години продължаваше прирастът на сушата. Северна и Южна Америка се издигнаха на значителна височина. Западна Европа и Британските острови изплуваха, с изключение на някои части на Уелс, които се намираха дълбоко под водата. По време на тези епохи отсъстваха големи ледници. Предполагаемите ледникови отлагания, които се срещат във връзка с тези пластове в Европа, Африка, Китай и Австралия, се обясняват с изолирани планински ледници или с изместването на по-късните ледникови наноси. Световният климат беше океански, а не континентален. Южните морета бяха по-топли, отколкото сега, простирайки се на север през Северна Америка до полярните региони. Гълфстрийм преминаваше през централната част от Северна Америка и се отклоняваше на изток, миейки и сгривайки бреговете на Гренландия и превръщайки този сега покрит с ледена покривка континент в истински тропически рай.

59:1.18 (674.4) Морският живот беше приблизително еднакъв по целия свят и се състоеше от морски водорасли, едноклетъчни организми, най-прости гъбички, трилобити и други ракообразни – скариди, раци и омари. Към края на този период се появиха три хиляди разновидности на брахиоподи, от които се запазиха само двеста. Тези животни представляват една от тези разновидности на древен живот, които достигнаха до наши дни практически в неизменен вид.

59:1.19 (674.5) Но преобладаващите живи същества бяха трилобитите. Тези разнополови животни съществуваха в много форми; бидейки лоши плувци, те вяло се поклащаха на повърхността или пълзяха по морското дъно, свивайки се за самозащита при нападения от появилите се впоследствие врагове. Те нарастваха на дължина от пет до тридесет сантиметра и се разделиха на четири отчетливи групи: плътоядни, тревоядни, всеядни и „калоядни“. Именно умението на последната да съществува основно за сметка на неорганична материя – а те бяха последната група многоклетъчни животни, притежаващи такава способност – обяснява огромното увеличаване на тяхната популация и дългото им съществуване.

59:1.20 (674.6) Така изглеждаше биологичната картината на Урантия в края на този дълъг период от световната история, обхващащ петдесет милиона години, наречен от вашите геолози *Камбрий*.

2. Първият етап на на континенталните наводнения ЕПОХАТА НА БЕЗГРЪБНАЧНИТЕ ЖИВОТНИ

^{59:2.1 (674.7)} Характерните за това време периодически явления повдигане и потопяване се извършваха постепенно и бяха лишени от зрелищност, съпровождани от незначителна или никаква вулканична дейност. В продължение на всички тези редуващи се повдигания и депресии на сушата историята на изначалния Азиатски континент не във всичко съвпадала с историята на другите части от сушата. Той неведнъж се потопяваше, потъвайки ту в една посока, ту в друга, което беше характерно за началния етап. Но тук няма еднородни скални отлагания, каквито могат да се срещнат на другите континенти. В последните епохи Азия беше най-устойчивата от всички масиви суша.

^{59:2.2 (675.1)} Преди 350 000 000 години започна периодът на голямото потопяване на всички континенти, с изключение на Централна Азия. Земните маси многократно отиваха под водата; само крайбрежните възвишения оставаха над тази плитки, но обширни и изменящи своите очертания вътрешни морета. Този период се характеризираше с три големи наводнения, но още преди неговото завършване континентите отново се издигнаха, при което общата повърхност на сушата превиши с петнадесет процента съществуващата днес. Карибският регион се издигна на голяма височина. В Европа този период остави малко следи, тъй като колебанията на сушата тук бяха по-незначителни, при голяма вулканична активност.

^{59:2.3 (675.2)} Преди 340 000 000 години стана ново обширно потопяване на сушата, което не засегна само Азия и Австралия. Водите на океаните повсеместно се смесиха. Това беше великият период на варовика, при което голяма

част от този камък се отлагаше от вароотделящите водорасли.

59:2.4 (675.3) Няколко милиона години по-късно изпод водата започнаха да изплуват големи части от Американските континенти и Европа. В западното полукълбо остана само ръкавът на Тихия океан над Мексико и днешните райони на Скалистите планини, но към края на тази епоха атлантическото и тихоокеанското крайбрежие отново започнаха да потъват.

59:2.5 (675.4) Преди 330 000 000 години в целия свят започна период на относителна стабилност, при което значителна част от сушата се намираше над повърхността на водата. Единственото нарушение на земното спокойствие стана при изригването на огромния североамерикански вулкан в източната част на Кентъки – една от най-мощните прояви на вулканична активност в историята на нашия свят. Този вулкан покри площ от хиляда и триста квадратни километра със слой пепел с дебелина пет до шест метра.

59:2.6 (675.5) Преди 320 000 000 години стана третото голямо наводнение от този период. Водата покри цялата повърхност на сушата, потопена по време на предишното наводнение, в много посоки навлизайки още по-далеч в дълбините на Америка и Европа. Източните части на Северна Америка и Западна Европа бяха на 3 000 до 4 500 метра под водата.

59:2.7 (675.6) Преди 310 000 000 години сушата отново се издигна на значителна височина в целия свят, с изключение на южните части на Северна Америка.

Мексико изплува, в резултат на което се образува Мексиканският залив, запазил и досега своите тогавашни очертания.

59:2.8 (675.7) Животът на този период продължава своето развитие. Планетата за пореден път стана относително спокойна и мирна; климатът остана мек и равномерен; наземните растения мигрираха все по-далеч от морските брегове. Жизнените форми се развиваха успешно, макар че изкопаеми растения от този период се срещат рядко.

59:2.9 (675.8) Този период стана великата епоха на индивидуална еволюция на животинските организми, макар че много от принципните изменения — както например преходът от растителен живот към животински — станаха по-рано. За нивото на развитие на морската фауна говори това, че сред изкопаемите, съдържащи се в отлаганията на този период, са представени всички форми на живот до гръбначните. Но всички тези животни са морски организми. Все още не се бяха появили наземните животни, с изключение на някои видове червеи, зарили се в земята на морските крайбрежия, както не беше станало все още и повсеместното разпространение на растенията. Във въздуха все още имаше твърде много двуокиси на въглерода за появата на същества с атмосферен тип дишане. На началния етап на развитие всички животни, с изключение на някои най-примитивни форми, пряко или косвено зависят от растителния живот.

59:2.10 (676.1) Господстващата група си оставаха трилобитите. Тези малки животни съществуваха в десетки хиляди видове и бяха предшественици на съвременните

ракообразни. В някои видове имаше от двадесет и пет до четири хиляда мънички очички; при други очите се редуцираха. Към края на този период трилобитите господстваха в моретата заедно с някои други видове безгръбначни. Но те изцяло измряха в началото на следващия период.

59:2.11 (676.2) Широко се разпространиха отделящите варовик водорасли. Съществуваха хиляди видове, станали прародители на коралите. В изобилие бяха представени морските червеи и съществуваха много разновидности медузи, които оттогава измряха. Появиха се коралите и покъсните разновидности на гъбите. Добро развитие достигнаха главоногите, запазили се под формата на съвременните перлени молюски, октоподи, сепии и калмари.

59:2.12 (676.3) Съществуваха много разновидности раковинни, чиито раковини не бяха толкова необходими за защита, колкото в последващите епохи. В древните морета се развиваха гастроподи, включващи молюски с цялостна раковина, брегови и други подобни охлюви. Двучерупковите гастроподи, съхранили се в течение на изминалите милиони години, обединяват пресноводните и морските молюски, мидите, стридите и раковините. Появиха се и организми със затварящи се черупки и тези организми, външно напомнящи двукрили, обитаваха в древните морета в много отношения такива, каквито съществуват и днес; техните черупки вече бяха снабдени с приспособления за затваряне, канали и бразди, както и други видове защитни приспособления.

59:2.13 (676.4) Така завършва историята на еволюцията в течение на втория продължителен период на морски живот, който е познат на вашите геолози като *Ордовик*.

3. Вторият етап на големите наводнения ПЕРИОДЪТ НА КОРАЛИТЕ – ЕПОХАТА НА БРАХИОПОДИТЕ

59:3.1 (676.5) Преди 300 000 000 години започна поредният продължителен период на потопяване на сушата. Навлизането на древните силурийски морета в южна и северна посока доведе до поглъщането на по-голямата част от Европа и Северна Америка. Сушата не беше много над нивото на морето, затова многобройни крайбрежни отлагания нямаше. Моретата изобилстваха със същества с варовикови раковини и отлагането на тези раковини на морското дъно постепенно формира обширни отлагания на варовик, което обхвана практически цялата Европа и Северна Америка, но само на някои места се появи над земната повърхност. Дебелината на този древен скален слой достига средно триста метра, но много от тези отлагания с времето бяха деформирани поради наклоняване на пластовете, катаклизми и разседи, а други се превърнаха в кварц, шист и мрамор.

59:3.2 (676.6) В слоевете на камъка от този период не са намерени нито кремък, нито лава, с изключение на онова, което беше изхвърлено от огромните вулкани в Южна Европа и източните райони на щата Мейн, а също и от лавовите потоци на Квебек. Вулканичната дейност остана предимно в миналото. Това беше време на мащабни водни

отлагания, образуване на планини практически не се извършваше.

59:3.3 (676.7) Преди 290 000 000 години морето до голяма степен се беше оттеглило от континентите и дъната на обкръжаващите океани се отпускаха. Масивите на сушата оставаха в неизменен вид чак до поредното потопяване. На всички континенти започваха ранните планинообразуващи движения и най-значителните от тези повдигания на кората бяха Хималаите в Азия и огромните Каледонски планини, простиращи се от Ирландия през Шотландия и по-нататък към Шпицберген.

59:3.4 (677.1) Отлаганията в този период са богати на газ, нефт, цинк и олово. Газът и нефтът се образуват от огромните натрупвания на растително и животинско вещество, отложило се в течение на предишното потопяване на сушата, докато минералните отлагания са следствие от образуването на утайки в стоящите масиви вода. Към този период се отнасят много отлагания на каменна сол.

59:3.5 (677.2) Трилобитите бързо намаляваха, тяхното място беше заето от по-големи молюски или главоноги. Тези животни, достигащи пет метра дължина и тридесет сантиметра в диаметър, станаха властелини на моретата. Този вид животни се появиха *внезапно* и станаха преобладаваща форма на морски живот.

59:3.6 (677.3) Мощната вулканична дейност от този период беше в европейския сектор. Изригванията на вулканите около средиземноморската падина и особено близо до Британските острови бяха най-ярошни и обширни сред

възниквалите в продължение на много милиони години. Лавовият поток, пресякъл района на Британските острови, днес има вид на редуващи се слоеве лава и скали с дебелина 8 000 метра. Тези скали бяха отложени от периодични потоци лава, които – смесвайки се със скалите, запълниха морското дъно, по този начин разнообразявайки скалните отлагания, и всичко това впоследствие беше издигнато на голяма височина над нивото на морето. Силни земетресения имаше в Северна Европа, особено в Шотландия.

59:3.7 (677.4) Океанският климат оставаше мек и равен и бреговете на полярната суша се миеха от топлите морета. Изкопаемите останки от брахиоподи и други форми на морски живот могат да бъдат открити в тези отлагания чак до Северния полюс. Продължаваше да се увеличава числеността на гастроподите, брахиоподите, гъбите и рифообразуващите корали.

59:3.8 (677.5) Краят на тази епоха стана свидетел на второто нашествие на силурийските морета с ново смесване на водите на южния и северния океан. Главоногите бяха господстващи представители на морския живот, докато съпътстващите форми на живот постепенно се развиваха и диференцираха.

59:3.9 (677.6) Преди 280 000 000 години голяма част от континентите се издигна след второто силурийско наводнение. Скалните отлагания, свързани с това потопяване, са известни в Северна Америка като „ниагарски варовик“, тъй като именно по този пласт скали тече понастоящем Ниагарският водопад. Този пласт скала

се простира от източните планини до долините на река Мисисипи, но продължава в западна посока само в южната долина. Няколко пласта покриват територията на Канада, част от Южна Америка, Австралия и голяма част от Европа; средната дебелина на ниагарските пластове е около двеста метра. Веднага над ниагарските отлагания в много райони може да се срещне натрупване на конгломерат, шист и каменна сол, които представляват съвкупност от вторични отлагания на грунт. Солта се утаяваше в огромни лагуни, които ту се отваряха и затваряха към морето, ту се оказваха в изолация, затова при изпаряването се отлагаше сол, а също и други вещества, съдържащи се в разтвора. В някои региони такова солено дъно достига двадесет метра на дебелина.

59:3.10 (677.7) Климатът беше равен и мек и морските изкопаеми се утаяваха в арктическите региони. Но към края на тази епоха моретата станаха дотолкова солени, че оцеля само малка част от техните обитатели.

59:3.11 (677.8) Към края на заключителното силурийско потопяване значително се увеличи броят на иглокожите – морските лилии, – за което свидетелства отлагането на криноиден варовик. Почти напълно изчезнаха трилобитите, а молюските продължаваха да си остават царе на моретата; значително се ускори образуването на коралови рифове. В тази епоха, в най-благоприятните места за пръв път се появиха примитивните водни скорпиони. Скоро след това и внезапно се появиха истинските скорпиони – животните, притежаващи собствен атмосферен тип дишане.

59:3.12 (678.1) С това завършва третият период в развитието на морския живот, обхващащ двадесет и пет милиона години и известен на вашите изследователи като *Силур*.

4. Стадият на голям подем на сушата ПЕРИОДЪТ НА ВЕГЕТАТИВНИЯ НАЗЕМЕН ЖИВОТ. ЕПОХАТА НА РИБИТЕ

59:4.1 (678.2) В многовековната борба между сушата и водата сравнително по-често и за по-дълго време победител се оказваше морето, но времето на сушата вече предстоеше. Освен това процесът на континентален дрейф беше още далеч от своето завършване и понякога практически цялата световна суша се съединяваше с тънките провлаци и прегражденията от тясна земя.

59:4.2 (678.3) С издигането на сушата при завършването на силурийското наводнение завършва важен период в развитието на света и еволюцията на животните. На Земята настъпи нова епоха. Голият и непривлекателен ландшафт от предишните епохи се покри с разкошна зеленина и в недалечно бъдеще предстоеше да се появят първите великолепни гори.

59:4.3 (678.4) Изключителното разнообразие от морски живот в тази епоха се обяснява с ранното разделение на видовете, но впоследствие тези различни форми свободно се смесваха и обединяваха. Брахиоподите, които бързо достигнаха пика на своето развитие, бяха сменени от членестоногите и се появиха първите раци. Но най-важното събитие беше внезапната поява на рибите.

Започна епохата на рибите – период в световната история, за който са характерни *гръбначните* животни.

59:4.4 (678.5) Преди 270 000 000 години континентите бяха изцяло над нивото на морето. От много милиони години за пръв път такова количество суша едновременно се намираше над водата; това беше една от най-големите епохи на прираст на суша.

59:4.5 (678.6) Пет милиона години по-късно стана кратковременно наводнение на регионите на Северна и Южна Америка, Европа, Африка, Северна Азия и Австралия, при което в Северна Америка в течение на определен период от време потопяването беше почти пълно. Възникналите в резултат на това пластове варовик достигаха дебелина от 150 до 1 500 метра. Тези разнообразни девонски морета се простираха отначало в една посока, после в друга, вследствие на което огромното вътрешно арктическо море на Северна Америка намери изход в Тихия океан през Северна Калифорния.

59:4.6 (678.7) Преди 260 000 000 години, към края на този голям период на депресия на сушата, Северна Америка беше частично покрита с морета, които едновременно се свързваха с тихоокеанските, атлантически и арктически води в Мексиканския залив. Отлаганията, образуващи се при тези късни стадии от първото девонско наводнение, имат средно триста метра дебелина. Кораловите рифове, характерни за това време, говорят за това, че вътрешните морета бяха прозрачни и плитки. Такива коралови отлагания могат да се видят по бреговете на река Охайо недалеч от град Луисвил в щата Кентъки, имат около

тридесет метра дебелина и включват над двеста разновидности. Тези коралови образувания се простират през територията на Канада и Северна Европа до арктическите региони.

59:4.7 (678.8) След тези потопявания много брегове се издигнаха на значителна височина, така че по-древните отлагания бяха скрити под слой кал или шист. Освен това слой червен пясъчник, характерен за едно от девонските отлагания, обхваща значителна част от повърхността на Земята, срещайки се в Северна и Южна Америка, Европа, Русия, Китай, Африка и Австралия. Такива червени отлагания са характерни за засушливите или полузасушливи климатични условия, но климатът на тази епоха продължаваше да остава топъл и равен.

59:4.8 (679.1) В продължение на целия този период сушата, намираща се на югоизток от остров Цинцинати, оставаше на значителна височина над нивото на морето, но огромни части от Западна Европа, включително Британските острови, бяха потопени. В Уелс, Германия и на други места от Европа дебелината на девонските скали е приблизително 6 000 метра.

59:4.9 (679.2) Преди 250 000 000 години се появиха рибите – гръбначните животни, станали една от най-важните степени от еволюцията до появата на човека.

59:4.10 (679.3) Прародителите на първите гръбначни бяха членестоногите или ракообразните. Предшественици на семейството на рибите станаха две модифицирани членестоноги; едното от тях имаше дълго тяло,

съединяващо главата и опашката, докато вторият вид представляваше безгръбначна и безчелюстна предриба. Но тези предварителни форми бяха бързо унищожени, след като от север *внезапно* се появиха първите представители на гръбначните животни.

59:4.11 (679.4) Към тази епоха се отнасят много от най-големите истински риби; някои зъбати разновидности достигаха дължина от приблизително осем до десет метра. Съвременните акули са единствените съхранили се представители на тези древни риби. Снабдени с броня и дробове, рибите достигнаха своя еволюционен апогей и до завършването на тази епоха рибите се приспособиха както към прясната, така и към солената вода.

59:4.12 (679.5) В отлаганията, образували се към края на този период, могат да се срещнат цели костни залежи, състоящи се от зъби и скелети на риби, и богати изкопаеми пластове, разположени по крайбрежието на Калифорния, тъй като много защитени заливи на Тихи океан се врязваха в сушата на този регион.

59:4.13 (679.6) Земята бързо се покриваше с нова наземна растителност. Дотогава растенията основно растяха при водата; сега *внезапно* се появи плодовитото *семејство папрати*, стремително разпространили се по повърхността на бързо издигащата се суша. Скоро се образуваха три вида, имащи шестдесет сантиметра и дванадесет метра височина, по-късно се появиха листа, но при тези първи разновидности те бяха едва в зачатъчно състояние. Съществуваха множество неголеми растения, но техните изкопаеми останки не се запазиха поради това, че те

обикновено биваха унищожавани от появилите се по-рано бактерии.

59:4.14 (679.7) В резултат от постепенното издигане на континентите Северна Америка се съедини с Европа с мостове суша, които се простираха до Гренландия. И днес Гренландия пази под своите ледове останки от брони от тези древни растения.

59:4.15 (679.8) Преди 240 000 000 години части от сушата в Европа, Северна и Южна Америка започнаха да потъват. С това спадане беше отбелязано началото на последното и най-малко обширно от девонските наводнения. Арктическите морета отново се преместиха на юг, разпространявайки се на голяма част от Северна Америка, Атлантикът наводни значителна част от Европа и Западна Азия, докато южната акватория на Тихия океан покри голяма част от Индия. Това наводнение се разпространяваше бавно и също така бавно отстъпваше. Катскилските планини покрай западния бряг на река Хъдзън представляват един от най-големите геоложки паметници от тази епоха на повърхността на Северна Америка.

59:4.16 (679.9) Преди 230 000 000 години моретата продължаваха да отстъпват. Обширни територии от Северна Америка се намираха над нивото на морето и мощна вулканична дейност имаше в района на реката Свети Лаврентий. Планината Роял, в близост до Монреал, представлява ерозираната гърловина на един от тези вулкани. Отлаганията от цялата тази епоха се виждат добре в Апалачите в Северна Америка, където река Саскуеханна

проряза долината, оголвайки тези последователни слоеве, достигащи дебелина над 4 000 метра.

59:4.17 (680.1) Повдигането на континентите продължаваше и атмосферата се насищаше с кислород. Земята беше покрита с обширни места, обрасли с папрати, издигащи се на височина тридесет метра, и с необичайните дървета от тези дни: в безмълвните гори не се чуваше нито звук, нито помръдване на листа, тъй като тези дървета бяха безлистни.

59:4.18 (680.2) Така завърши един от най-продължителните периоди в еволюцията на морския живот – *епохата на рибите*. Този период от световната история продължи почти петдесет милиона години и е известен на вашите изследователи като *Девон*.

5. Стадият на наместване на кората КАМЕНОВЪГЛЕНИЯТ ПЕРИОД НА ПАПРАТОВИДНИТЕ ГОРИ. ЕПОХАТА НА ЖАБИТЕ

59:5.1 (680.3) Появата на рибите в предишната епоха се ознаменува с пик в еволюцията на морския живот. От това време нататък все по-голямо значение придобиваше еволюцията на наземния живот. В началото на този период съществуваха почти идеални условия за появата на първите наземни животни.

59:5.2 (680.4) Преди 220 000 000 години много райони от континенталната суша, включително голяма част от Северна Америка, се намираха над нивото на водата. Земята се покри с пищна растителност; настъпи *епохата*

на *напратите*. Въглеродният двуокис все още присъстваше в атмосферата, но неговото количество намаляваше.

59:5.3 (680.5) Скоро след това централната част на Северна Америка се запълни с вода и се образуваха две огромни вътрешни морета. Крайбрежните възвишения както на атлантическото, така и на океанското крайбрежие се намираха непосредствено зад съвременната брегова линия. След немного време тези морета се съединиха, смесвайки различните форми на живи същества, и обединението на морската фауна положи началото на бързия и обхващащ целия свят упадък на морския живот и откриването на последващия период на наземен живот.

59:5.4 (680.6) Преди 210 000 000 години топлите арктически морета скриваха голяма част от Северна Америка и Европа. Южните полярни води затопляха Южна Америка и Австралия, докато и Африка, и Азия се намираха на значителна височина над нивото на морето.

59:5.5 (680.7) Когато нивото на водата достигна своя пик, *внезапно* стана ново еволюционно събитие – неочакваната поява на първите наземни животни. Съществуваха многобройни видове такива животни, способни да живеят както на сушата, така и във водата. Тези използващи въздушен тип дишане амфибии произлязоха от членестоногите, чиито плавателни мехури се бяха превърнали в дробове.

59:5.6 (680.8) От солената морска вода на сушата изпълзяха охлюви, скорпиони и жаби. Жабите и днес оставят всички

свои яйца във водата, а по-младите от тях имат вид на малки риби, попови лъжички. Този период би могъл по-правилно да се нарича *епохата на жабите*.

59:5.7 (680.9) Много след това се появиха насекоми, които — наред с паяците, скорпионите, хлебарките, щурците и скакалците — бързо се разпространиха по всички континенти. Размахът на крилете при водните кончета достигаше седемдесет и пет сантиметра. Появиха се хиляда вида хлебарки, някои от които имаха дължина десет сантиметра.

59:5.8 (680.10) Особено добре бяха развити две групи иглокожи и в действителност те са ръководните изкопаеми от тази епоха. Високо развитие достигнаха и хранещите се с молюски акули, господстващи в океаните в течение на почти пет милиона години. Климатът — както и преди, беше мек и равен, морският живот почти не претърпя изменение. Появиха се пресноводни риби, а трилобитите изчезнаха от лицето на земята. Коралите се срещаха рядко и голяма част от варовика се утаяваше за сметка на водните лилии. През тази епоха се образуваха отлагания на потънкослоен строителен варовик.

59:5.9 (681.1) Водата на много вътрешни морета беше толкова наситена с вар и други минерали, че това съществено повлия на установяването и развитието на цял ред морски видове. В крайна сметка моретата се очистиха в резултат от обширното отлагане на скали, на някои места включващи цинк и олово.

59:5.10 (681.2) Отлаганията от този каменовъглен период съставляват от 150 до 600 метра в дебелина и се състоят от пясъчник, шист и варовик. Най-древните пластове съдържат изкопаеми остатъци както от наземни, така и от морски растения и животни, наред с големите количества чакъл и утаечните скали във водоемите. В тези по-древни пластове почти не се срещат промишлени въглища. В Европа такива отлагания са най-сходни със североамериканските.

59:5.11 (681.3) Към края на тази епоха Северна Америка започна да се издига. След кратко прекъсване морето се върна, запълвайки около половината от своето предишно ложе. След кратковременното наводнение голяма част от земята отново се издигна на значителна височина над нивото на морето. Южна Америка все още се съединяваше с Европа чрез Африка.

59:5.12 (681.4) В тази епоха започнаха да се формират Vogesi, Шварцвалд и Уралските планини. Останките от други, по-древни планини се срещат по цяла Великобритания и Европа.

59:5.13 (681.5) Преди 200 000 000 години започнаха да действат наистина активни стадии от каменовъгления период. Ранните отлагания на въглен се формираха в течение на двадесетте милиона години, предшестващи това време, но сега образуването на въглища ставаше в по-широки мащаби. Продължителността на епохата на действителното въглеобразуване беше малко над двадесет и пет милиона години.

59:5.14 (681.6) Сушата периодически се издигаше и отпускате вследствие на това, че нивото на морето се колебаеше поради процеси, ставащи на дъното на океана. Неспokoйното състояние на кората – утаяването и подеът на сушата, в съчетание с богатата растителност на крайбрежните блатата, спомагаше за формиране на големи въглищни отлагания, вследствие на което този период е известен като Карбон. В целия свят се запазваше мекият климат.

59:5.15 (681.7) Пластовете въглища се редуваха с шист, каменни скали и конгломерат. Тези въглищни пластове в централните и източни части на Съединените щати имат различна дебелина – от дванадесет до петнадесет метра. Но много от тези отлагания са били измити в течение на последващите подеми на сушата. В някои части на Северна Америка и Европа дебелината на въглищния пласт е 5 400 метра.

59:5.16 (681.8) Наличието на корени на дървета, които са росли в слоя глина, лежащ под днешните пластове въглища, говори за това, че въглищата са се формирали именно на тези места, където ги намират сега. Въглищата представляват запазили се във водата и видоизменени от налягането останки от пищна растителност, съществуваща в тази далечна епоха в блатата на потопените крайбрежия. Въглищните пластове нерядко съдържат както газ, така и нефт. Торфените пластове – останки от древна растителност, биха се превърнали в един от видовете въглища, ако бяха подложени на необходимото налягане и

висока температура. Антрацитът претърпя по-голямо налягане и нагриване, отколкото другите видове въглища.

59:5.17 (681.9) В Северна Америка количеството въглищни слоеве в различните пластове, означаващи броя подеми и улягания на земята, варира от десет в Илинойс, двадесет в Пенсилвания и тридесет и пет в Алабама до осемдесет и пет в Канада. В тези въглищни пластове се срещат изкопаеми останки от пресноводен и морски живот.

59:5.18 (682.1) В течение на тази епоха планините в Северна Америка се намираха в активно състояние: издигаха се както Андите, така и древните Скалисти планини. Обширни региони на атлантическото и тихоокеанското крайбрежие започнаха да се потопяват, в резултат на което ерозираха и бяха потопени дотолкова, че бреговите линии на двата океана се отдалечиха приблизително до тези граници, които съществуват днес. Отлаганията на това наводнение имат средно около триста метра дебелина.

59:5.19 (682.2) Преди *190 000 000* години в западно направление започна разширение на морето, съществуващо в каменовъгления период на територията на Северна Америка; това море потопи областта на днешните Скалисти планини и образува изход в Тихия океан през Северна Калифорния. Слой след слой, въглищата продължаваха да се отлагат по цялата територия на Америка и Европа според това как крайбрежната суша се издигаше и отпускаше в тази епоха на брегови колебания.

59:5.20 (682.3) Преди *180 000 000* години завърши каменовъгленият период, в течение на който каменните

въглища се формираха по целия свят – в Европа, Индия, Китай, Северна Африка и двете Америки. В края на този период на образуване на въглища на изток от долината на Мисисипи се издигна част от Северна Америка и оттогава голяма част от този регион остана над нивото на морето. Този период на издигане на сушата означава началото на формиране на съвременните североамерикански планини – както в региона на Апалачите, така и на запад. Действащите вулкани съществуваха на Аляска и в Калифорния, а също така и в планинообразуващите райони на Европа и Азия. Източна Америка и Западна Европа се съединяваха с гренландския континент.

59:5.21 (682.4) Издигането на сушата започна да води до изменение на морския климат на предшестващите епохи, който започна постепенно да се заменя с по-малко мекия и по-контрастен континентален климат.

59:5.22 (682.5) Растенията от този период имаха спори и вятърът ги разнасяше навсякъде. Стволовете на дърветата от каменовъгления период обикновено имаха два метра диаметър и нерядко достигаха почти четиридесет метра височина. Съвременните папратовидни наистина са реликви от тези отдавнашни епохи.

59:5.23 (682.6) Като цяло това бяха епохи на развитието на пресноводни организми; измененията в морския живот бяха незначителни. Но важната черта на този период беше *внезапната* поява на жабите и техните многобройни родственици. Характерни представители на живота в каменовъгления период бяха *папратовидните* и *жабите*.

6. Стадият на преходния климат ПЕРИОДЪТ НА СЕМЕННИТЕ РАСТЕНИЯ. ЕПОХАТА НА БИОЛОГИЧНИТЕ ТРУСОВЕ

59:6.1 (682.7) Този период ознаменува края на основното еволюционно развитие на морския живот и началото на преходния период, водещ към последващите епохи на наземни животни.

59:6.2 (682.8) През тази епоха се стигна до значително обедняване на живота. Хиляди морски видове измряха, а животът на сушата едва бе започнал да се закрепва. Това беше време на биологически трусове – епоха, когато животът почти напълно изчезна от повърхността на сушата и от дълбините на океана. В края на продължителната ера на морския живот на земята съществуваха почти сто хиляди вида живи същества. Към края на преходния период оцеляха под петстотин.

59:6.3 (682.9) Особеностите на този нов период бяха свързани не толкова с охлаждането на земната кора или с продължителното отсъствие на вулканична дейност, колкото с необичайното съчетание на първични и отдавна действащи фактори – стесняването на моретата и все по-голямото издигане на огромни масиви суша. Мекият морски климат на предшестващите времена отиваше в миналото; извършваше се все по-бързо формиране на порязък, континентален тип климат.

59:6.4 (683.1) Преди *170 000 000* години еволюционните изменения и адаптации обхващаха цялата повърхност на Земята. По целия свят земята се издигаше, а океанското

дъно потъваше. Появиха се изолирани планински хребети. Източната част на Северна Америка се намираше високо над нивото на морето; бавно се издигаха западните региони. Континентите бяха покрити с големи и малки солени езера и многобройни вътрешни морета, които се съединяваха с океаните чрез тесни проливи. Пластове от този период са с дебелина 300 до 2 000 метра.

^{59:6.5 (683.2)} В течение на тези подеми на сушата в земната кора стана обширно образуване на гънки. Това беше времето на поява на континентите, с изключение на изчезването на определени земни мостове, включително континентите, които толкова дълго бяха свързвали Южна Америка с Африка и Северна Америка с Европа.

^{59:6.6 (683.3)} Вътрешните езера и морета постепенно изсъхваха по целия свят. Започнаха да се появяват отделни планински и регионални ледници, особено в южното полукълбо, и в много райони ледови отлагания, възникнали в резултат от тези локални образувания на лед, могат да се срещнат даже сред някои повърхностни и по-късни въглищни отлагания. Появиха се два нови климатични фактора: вледеняване и засушливост. Много възвишения станаха сухи и неплодни.

^{59:6.7 (683.4)} През целия този период на климатични преобразувания огромни изменения станаха и сред наземните растения. Отначало се появиха *семенните растения*, благодарение на което се подобри храненето на наземните животни, броят на които впоследствие се увеличи. Радикални промени станаха сред насекомите. Появиха се *дианаузи*, представляващи периоди на

намаляване на активността през зимата и по време на засушаванията.

59:6.8 (683.5) Що се отнася до наземните животни, то жабите, които в предшестващата епоха достигнаха пика на своето развитие, бързо стигнаха до упадък, но оживяха за сметка на това, че можеха дълго да живеят даже в изсъхващи езера и водоеми в тези далечни и изключително сурови времена. В периода на упадък на жабите в Африка се извърши първото еволюционно изместване по пътя на превръщането на жабите в пълзящи. И тъй като масивите на сушата все още се съединяваха един с друг, това дорептилоидно създание, имащо атмосферен тип дишане, се разпространи по целия свят. Към това време атмосферата се измени дотолкова, че превъзходно осигуряваше наземен тип дишане. Скоро след появата на дорептилоидни жаби Северна Америка беше временно изолирана – отрязана от Европа, Азия и Южна Америка.

59:6.9 (683.6) Постепенното охлаждане на водата силно повлия върху унищожаването на океанския живот. Морските животни от тази епоха намериха временен приют в три благоприятни убежища: в днешния регион на Мексиканския залив, в залива на река Ганг в Индия и в Сицилийския залив на Средиземноморския басейн. Именно от тези три региона впоследствие излязоха новите морски видове, които – преминавайки сурови изпитания – отново запълниха морето.

59:6.10 (683.7) Преди 160 000 000 години сушата основно беше покрита с растителност, която можеше да служи като храна за наземните животни, а атмосферата стана идеална

за тяхното дишане. Така завърши периодът на упадък на морския живот и суровото време на биологични трусове, унищожили всички форми на живот, освен тези, които притежаваха осигуряващи оцеляването качества, което им позволи да станат предшественици на по-стремително развиващ се и изключително разнообразен живот в последващите епохи на планетарна еволюция.

59:6.11 (684.1) Завършването на този период на биологични трусове, известен на вашите изследователи като *Перм*, ознаменува също така и края на *Палеозоя* — ерата, обхващаща четвърт част от цялата планетарна история и продължаваща двеста и петдесет милиона години.

59:6.12 (684.2) Обширната океанска люлка на живота на Урантия изпълни своето предназначение. В течение на продължителни епохи, когато Земята не беше приспособена към поддържането на живот — докато атмосферата достатъчно се насити с кислород за осигуряването на живота на наземните животни с висока степен на развитие, — морето се грижеше за и хранеше древния живот на този свят. От този момент нататък биологичното значение на морето постепенно намалява, докато на сушата започна да се разгръща вторият етап на еволюцията.

59:6.13 (684.3) [Представено от Носител на Живота на Небадон, член на изначалния корпус на Носителите на Живот на Урантия.]

Документ 60. Урантия в ерата на ранния наземен живот

60:0.1 (685.1) **ЗАВЪРШИ** ерата на изключително морски живот. Издигането на сушата, охлаждането на кората и океаните, свиването и последващото задълбочаване на моретата заедно със значителния прираст на сушата в северните ширини – всичко това оказа огромно въздействие върху изменението на световния климат във всички отдалечени от екватора региони.

60:0.2 (685.2) Последните епохи на предишната ера бяха действително епохите на жабите, но тези предци на наземните гръбначни вече не бяха господстваща група и броят на оцелялата популация рязко се съкрати. Само неголям брой типове преживяха жестоките изпитания от предшестващия период на биологични бедствия. Даже споровите растения практически измряха.

1. Епохата на ранните влечуги

60:1.1 (685.3) Ерозионните отлагания в този период представляват основно конгломерати, шист и пясъчник. Гипсът и червените слоеве във всички утаечни скали както в Европа, така и в Америка показват засушливостта на климата на тези континенти. Тези засушливи райони бяха подложени на обширна ерозия под въздействието на периодическите проливни дъждове, които се изливаха на обкръжаващите възвишения.

60:1.2 (685.4) В тези слоеве се съдържат малко изкопаеми останки, но пясъчникът запази многобройни следи от наземни влечуги. В много региони слой отлагания с дебелина триста метра не съдържа вкаменелости. Животът

на наземните животни не е прекъсвал само в някои части на Африка.

^{60:1.3 (685.5)} Тези отлагания варират на дебелина от 1 000 до 3 000 метра, а на тихоокеанското крайбрежие достигат даже 5 500 метра. Впоследствие между много от тези пластове се образуваха слоеве от владена лава. Базалтовите стълбове на река Хъдзън се образуваха в резултат от екструзия на базалтова лава между тези триасови пластове. В различни части на света се извършваше обширна вулканична дейност.

^{60:1.4 (685.6)} Отлагания от този период се срещат в Европа, особено в Германия и Русия. В Англия към тази епоха се отнася новият червен пясъчник. Отлаганията на варовик се появиха в южните Алпи в резултат от нашествието на морета и понастоящем съществуват на тези места като своеобразни доломитни варовикови валове, зъбчати гребени и стълбове. Този слой се среща по цялата територия на Африка и Австралия. От такъв видоизменен варовик се образува карарският мрамор. В южните региони на Южна Америка не се запазиха никакви следи от този период, тъй като тази част на континента оставаше под водата и затова съдържа само водни или морски отлагания, неразривно свързани с предшестващите и последващите епохи.

^{60:1.5 (686.1)} Преди *150 000 000* години в световната история започна ранният период на наземен живот. Като цяло на живите същества не им беше лесно, но те постигнаха по-голям прогрес, отколкото в тежкото и враждебно време при завършването на ерата на морския живот.

60:1.6 (686.2) В началото на тази ера източните и централните части на Северна Америка, северната половина на Южна Америка, голяма част от Европа и Азия се намираха на значителна височина над нивото на морето. За пръв път Северна Америка се оказа в географска изолация, но само за малко, тъй като отново появилият се мост от суша на Беринговия пролив съедини този континент с Азия.

60:1.7 (686.3) В Северна Америка се образуваха огромни падини, които преминаха паралелно на атлантическото и тихоокеанско крайбрежие. В източен Кънектикът се появи огромен разлом, едната страна на който впоследствие се спусна с две мили. Много от североамериканските падини по-късно бяха запълнени с ерозионни отлагания, както и много басейни – с пресноводни и солени езера в планинските райони. По-късно тези запълнени депресии на сушата бяха издигнати на огромна височина в резултат от подземните лавови потоци. Вкаменелите гори в много региони се отнасят към тази епоха.

60:1.8 (686.4) Тихоокеанското крайбрежие, оставащо при потопяването на континентите обикновено над нивото на морето, се отпусна, с изключение на южната част на Калифорния и големия остров, намиращ се тогава в пределите на днешния Тихи океан. В това древно калифорнийско море съществуваше богат морски живот и то се простираше в източна посока, съединявайки се с по-древния морски басейн на среднозападния регион.

60:1.9 (686.5) Преди 140 000 000 години *внезапно* се появиха напълно оформили се влечуги, които се предшестваха само от два дорептилоидни вида, обитавали в Африка в

течение на предишните епохи. Те бързо се развиваха и скоро породиха крокодилите и влечугите с люспеста броня, а по-късно както морските змии, така и летящите рептилии. Техните преходни предшественици бързо изчезнаха.

60:1.10 (686.6) Бързо се развиваха принадлежащите към рептилиите динозаври, станали властелини на своята епоха. Те се отнасяха към яйценосещите и се отличаваха от всички животни с малък мозък, който при тегло под четиристотин и петдесет грама управляваше тялото, достигащо впоследствие четиридесет тона. Но първите влечуги бяха неголеми плътоядни животни и се придвижваха на задните си крака, подобно на кенгуру. Костите на скелета бяха кухи и наподобяваха птичите, а на задните крака по-късно се появиха само три пръста, вследствие на което много вкаменели отпечатъци от краката на тези животни погрешно се приемат за следи от исполински птици. Впоследствие се появиха тревоядните динозаври. Те ходеха на четири крака, а едно от разклоненията на тази група придоби защитна броня.

60:1.11 (686.7) След няколко милиона години се появиха първите млекопитаещи. Те нямаха плаценти и скоро напълно изчезнаха; нито едно не оцеля. Това беше експериментален опит да се подобрят типовете млекопитаещи, но на Урантия той не се увенча с успех.

60:1.12 (686.8) Морският живот през този период беше оскъден, но той бързо се попълваше благодарение на новото разпространение на моретата, отново образуващи обширни плитководни крайбрежия. Предвид това, че голяма част от

плитководията се намираха в Европа и Азия, тук са разположени най-богатите изкопаеми слоеве. Ако днес започнете да изучавате тази епоха, изследвайте Хималаите, Сибир и района на Средиземноморието, а също така и Индия и островите от южния Тихоокеански басейн. Важна черта на морския живот бяха прекрасните амонити, чиито изкопаеми останки се срещат по целия свят.

60:1.13 (686.9) Преди *130 000 000* години моретата почти не се измениха. Сибир и Северна Америка се съединяваха с мост от суша през Беринговия пролив. Богатият и уникален морски живот се появи на калифорнийското тихоокеанско крайбрежие, където от висшите типове главоноги произлязоха над хиляда вида амонити. Измененията сред живите същества имаха наистина революционен характер, независимо от това, че те бяха преходни и постепенни.

60:1.14 (687.1) Този период продължи над двадесет и пет милиона години и е известен като *Триас*.

2. Епохата на късните влечуги

60:2.1 (687.2) Преди *120 000 000* години започна нов период в развитието на влечугите. Този етап бе ознаменуван с еволюция и упадък на динозаврите. По своите размери наземните животни достигнаха предела на своето развитие и към края на периода практически изчезнаха от лицето на земята. Съществуваха динозаври от всички размери – от вида, дълъг под шестдесет сантиметра, до исполинските неплътоядни динозаври, имащи двадесет и три метра

дължина; такива размери не е достигало оттогава нито едно живо същество.

60:2.2 (687.3) Най-големите динозаври се появиха в западната част на Северна Америка. Тези исполински рептилии са погребани по целия регион на Скалистите планини, покрай Атлантическото крайбрежие на Северна Америка, на територията на Западна Европа, Южна Африка и Индия, но не в Австралия.

60:2.3 (687.4) Според все по-голямото увеличение в размерите тези масивни създания ставаха все по-малко подвижни и силни, но се нуждаеха от такова количество храна, а земята беше изпълнена с тях дотолкова, че те в прекия смисъл на думата започнаха да гладуват и измряха – не им достигаше съобразителност, която да може да им помогне да се справят с дадената ситуация.

60:2.4 (687.5) Към това време голяма част от източните региони на Северна Америка, в течение на дълго време намираща се на значителна височина над нивото на морето, се отпусна и беше отмита в Атлантическия океан, поради което протежението на крайбрежието беше с няколкостотин километра по-голямо, отколкото е понастоящем. Западната част на континента все още беше извисена, но даже тези райони бяха по-късно запълнени както от северни морета, така и от Тихия океан, който се простираше в източно направление чак до региона Блек Хилс в Дакота.

60:2.5 (687.6) Това беше епохата на прясната вода, а неин характерен елемент бяха многобройните вътрешни езера,

което е видно от примера на така наричаните “Морисоновите пластове” в Колорадо, Монтана и Уайуоминг. Дебелината на тези комбинирани отлагания в прясната и солена вода е от 600 до 1500 метра, но в тези слоеве почти не се среща варовик.

60:2.6 (687.7) Полярното море се простираше на огромно разстояние навътре в територията на Северна Америка в южна посока; такова море скриваше под себе си цялата Южна Америка, с изключение на появилите се скоро Анди. Голяма част от Китай и Русия беше покрита с вода, но най-обширното нашествие на вода стана в Европа. Именно в течение на това потапяне се образуваха отлагания от прекрасния литографски камък на Южна Германия, този пласт, в който изкопаемите останки – като например изящните крила от древните насекоми, се запазиха така, сякаш са останали в него не повече от ден.

60:2.7 (687.8) В сравнение с предишната епоха растителният свят почти не се измени. Папратовидните се съхраниха, а борът и другите хвойнови видове все повече напомняха днешните разновидности. В неголеми количества продължаваше образуването на въглища по северната част на средиземноморското крайбрежие.

60:2.8 (687.9) Връщането на моретата подобри климата. Коралите се разпространиха в европейските води, потвърждавайки това, че климатът оставаше мек и равен, но те завинаги изчезнаха от бавно охладилите се полярни морета. Морският живот на този период се подобри и се развиваше прекрасно, особено в европейските води. Както коралите, така и морските лилии временно се появиха в по-

големи от преди количества, но преобладаващ вид сред безгръбначните в океана бяха амонитите, размерът на които обикновено беше от седем до десет сантиметра, макар че един от видовете достигаше два и половина метра в диаметър. Водораслите бяха навсякъде, продължаваше еволюцията на сепиите и стридите.

60:2.9 (688.1) Преди 110 000 000 години продължаваха да се развиват потенциалните възможности на морския живот. Един от най-значителните мутанти на своето време беше морският таралеж. Пълноценно развитие достигнаха раците, омарите и съвременните ракообразни. Забележими промени станаха сред рибите, където се появиха първите есетрови, но моретата продължаваха да гъмжат от свирепи морски змии, които произлязоха от наземните влечуги и заплашваха всички риби.

60:2.10 (688.2) Преди всичко това време си оставаше епохата на динозаврите. Те запълниха земята дотолкова, че при предишното нашествие на морето два вида преминаха във водата в търсене на препитание. От гледна точка на еволюцията тези морски змии представляват крачка назад. Докато едни видове се развиват, други линии остават неизменни; при това трети регресират, връщайки се към предишното си състояние. Така се случи и с тези два вида влечуги, когато те напуснаха сушата.

60:2.11 (688.3) С течение на времето морските змии достигнаха такива размери, че станаха изключително лениви и в края на краищата измряха, защото размерът на техния мозък беше недостатъчен за защита на огромните им тела. При тегло на мозъка под шестдесет грама тези гигантски

ихтиозаври достигаха петнадесет метра дължина, при което дължината на повечето екземпляри превишаваше десет метра. Морските крокодили също бяха пример за обратна мутация на наземните влечуги, но за разлика от морските змии тези животни винаги се връщаха на земята, за да снесат своите яйца.

60:2.12 (688.4) Скоро след това, когато два вида динозаври в напразен опит да оцелеят мигрираха във водата, два други бяха изтласкани във въздуха в резултат от ожесточената борба за съществуване на сушата. Но тези летящи птерозаври не бяха предшествениците на истинските птици от последващите епохи. Те произлязоха от скачащите динозаври, скелетът на които се състоеше от кухи кости, а крилата, приличащи на тези на летящите мишки, имаха размах от шест до осем метра. Тези древни летящи рептилии достигаха дължина над три метра и имаха разделни челюсти, напомнящи челюстите на съвременните змии. Отначало те се сдобиха с успех, но тяхното развитие не тръгна в посоката, която би им позволила да оживеят като летящи същества. Те представляват неоцелели линии предшественици на птици.

60:2.13 (688.5) В този период се увеличи броят на костенурките, появили се за пръв път в Северна Америка. Техните предшественици мигрираха тук от Азия през северния мост на сушата.

60:2.14 (688.6) Преди сто милиона години завърши епохата на влечугите. При цялата си огромна маса динозаврите бяха практически безмозъчни животни, на които не достигаше

съобразителност, за да осигурят своите огромни тела с необходимото препитание; ето защо тези лениви наземни рептилии измираха във все по-големи количества. Започвайки от това време, еволюцията ще се определя от увеличаването на мозъка, а не от физическа маса и именно развитието на мозъка ще характеризира всяка последваща епоха еволюционни животни и планетарен прогрес.

60:2.15 (688.7) Този период, включващ апогея и началото на упадъка на влечугите, продължи почти двадесет и пет милиона години и е известен като *Юра*.

3. Кредният период **ПЕРИОДЪТ НА ЦВЕТОНОСНИТЕ РАСТЕНИЯ.** **ЕПОХАТА НА ПТИЦИТЕ**

60:3.1 (688.8) Огромният креден период получи своето название заради преобладаването в моретата на плодовитите кредообразуващи морски фораминифери. Този период доведе Урантия близо до завършването на продължителното господство на влечугите и стана свидетел на поява на сушата на цветноносните растения и птици. В тази епоха завърши и континенталният дрейф в западно и южно направления, съпроводен от колосални деформации на кората с повсеместни лавови потоци и обширна вулканична дейност.

60:3.2 (689.1) Към края на предшестващия геоложки период голяма част от континентите се намираше високо над нивото на морето, макар че планински върхове още нямаше. Но дълбоко на дъното на Тихия океан продължаващите своя дрейф континенти се натъкнаха на

първото голямо препятствие. Това стълкновение на геоложките сили даде тласък и формиране на целия огромен планински обхват, протегнал се от север на юг, от Аляска през Мексико до нос Хорн.

60:3.3 (689.2) Така този период от геоложката история стана *стадий в образуването на съвременните планини*. До това време остри върхове почти нямаше, а възвишенията представляваха най-широките планински хребети. Сега започна да се издига крайбрежната тихоокеанска линия, но това ставаше на хиляда и сто километра на запад от днешната брегова линия. Започнаха да се формират планините Сиера, а техните пластове съдържащ злато кварц са резултат от лавовите потоци на тази епоха. В източната част на Северна Америка налягането на Атлантическо море също водеше до издигане на сушата.

60:3.4 (689.3) Преди *100 000 000* години североамериканският континент и част от Европа бяха високо издигнати над нивото на морето. Продължаваше изкривяването на американските континенти, в резултат на което стана трансформация на североамериканските Анди и постепенно започнаха да се издигат западните равнини на Северна Америка. Голяма част от Мексико отиде под водата, а южният Атлантук нахлуваше в източното крайбрежие на Южна Америка, в резултат на което се образува съвременната брегова линия. Атлантическият и Индийският океани тогава изглеждаха приблизително каквито са сега.

60:3.5 (689.4) Преди *95 000 000* години американският и европейският континенти отново започнаха да потъват.

Южните морета се врязваха в Северна Америка и постепенно се разшириха на север, съединявайки се със Северния ледовит океан; това беше второто по своите мащаби потопяване на този континент. Когато морето се отдръпна, то остави континента приблизително в днешния му вид. До началото на това обширно потопяване източните Апалачи ерозираха практически до нивото на морето. Многото оцветени слоеве чиста глина, които сега се използват за изготвяне на керамика, бяха отложени в тази епоха в бреговете атлантически региони със средна дебелина около шестстотин метра.

60:3.6 (689.5) Мощна вулканична дейност се наблюдаваше на юг от Алпите и покрай крайбрежните планини на съвременна Калифорния. Най-значителната за няколко милиона години деформация на кората стана в Мексико. Огромни изменения ставаха и в Европа, Русия, Япония и южната част на Южна Америка. Климатът ставаше все по-разнообразен.

60:3.7 (689.6) Преди 90 000 000 години от древните крени морета излязоха покритосеменните, запълвайки скоро всички континенти. Внезапно се появиха наземните растения, включително фиговите дървета, магнолиите и северноамериканските магнолийни дървета. Скоро след това фиговите дървета, хлебните дървета и палмите се разпространиха по Европа и западните равнини на Северна Америка. Нови видове наземни животни не се появиха.

60:3.8 (689.7) Преди 85 000 000 години Беринговият пролив се затвори и изолира охлаждащите води на северните морета. Дотогава морският живот на Атлантика и Мексиканския

залив значително се различаваше от морския живот на Тихия океан, което се обясняваше с разликата в температурите на тези два водни масива; сега вече температурата стана еднаква.

60:3.9 (689.8) Названието на този период дадох отлаганията на креда и на глауконитова варовикова глина. Разнообразните отлагания на тази епоха се състоят от креда, шист, пясъчник и неголеми количества варовик, наред с нискокачествени въглища или лигнит; в много региони те съдържат и нефт. Тези слоеве варират на дебелина от шестдесет метра на няколко места до три хиляди метра в западните части на Северна Америка и в много райони на Европа. По източните граници на Скалистите планини тези отлагания могат да се наблюдават сред издигнатите пластове на предпланините.

60:3.10 (690.1) По целия свят тези пластове са смесени с креда и такива порести полукаменни слоеве събират вода в разрозените преобърнати оголвания на скали и я отнасят по-надолу, подавайки вода на много от засушливите понастоящем райони на Земята.

60:3.11 (690.2) Преди 80 000 000 години земната кора претърпя мощни пертурбации. Дрейфът на континентите в западна посока се преустановяваше и колосалната енергия на инерционното движение на тиловата континентална маса изглади тихоокеанското крайбрежие на Северна и Южна Америка, поставяйки началото на ответни изменения покрай тихоокеанските крайбрежия на Азия. Това издигане на сушата по целия периметър на Тихоокеанския басейн, кулминация на което стана появата на

съвременните планински вериги, стана в течение на повече от четиридесет хиляди километра и съпровождащите го катаклизми доведоха до най-мощните деформации на повърхността от времето на появата на живота на Урантия. Както наземните, така и подземните лавови потоци бяха обширни и повсеместни.

60:3.12 (690.3) Преди 75 000 000 години завърши континенталният дрейф. Приключи формирането на крайбрежните тихоокеански планински вериги от Аляска до нос Хорн, но планинските пикове в това време бяха малко.

60:3.13 (690.4) Обратното налягане на задържаните дрейфувачи континенти продължаваше да издига западните равнини на Северна Америка, докато на изток ерозираните Апалачи на атлантическото крайбрежие се издигнаха право нагоре, почти без накланяне на пластове.

60:3.14 (690.5) Преди 70 000 000 години стана деформация на кората, свързана с максималните подеми в региона на Скалистите планини. В Британска Колумбия стана изхвърляне на повърхността на големия сегмент планински вериги от над двадесет и четири километра дълбочина; тук камбрийските планински вериги са косо издадени над слоевете от кредния период. Още едно ефектно изхвърляне стана до канадската граница на източния склон на Скалистите планини; тук могат да се открият слоеве скали, образували се до появата на живота и изтласкани над тогава неотдавнашните кредни отлагания.

60:3.15 (690.6) Повсеместната вулканична дейност на тази епоха доведе до образуването на голям брой малки изолирани кратери. Изхвърлянията на подводните вулкани станаха в потопения регион на Хималаите. Голяма част от останалата територия на Азия, включително Сибир, все още се намираше под водата.

60:3.16 (690.7) Преди 65 000 000 години стана едно от най-обширните изтичания на лавови потоци в цялата световна история. Слоевите, отложили се в резултат от този и предшестващите потоци, могат да се срещнат на територията на Северна и Южна Америка, в северната и южната части на Африка, в Австралия и в някои части на Европа.

60:3.17 (690.8) Наземните животни почти не се измениха, но благодарение на по-значителния подем на континенталната суша, особено в Северна Америка, те бързо се размножаваха. В тези времена, когато голяма част от Европа беше скрита под водата, Северна Америка стана огромна арена за еволюцията на наземните животни.

60:3.18 (690.9) Климатът продължаваше да остава топъл и равен. Климатичните условия на арктическите ширини напомняха съвременния климат на централните и южни региони на Северна Америка.

60:3.19 (690.10) Това беше време на велика еволюция на растителния свят. Сред наземните растения преобладаваха цветonosните и се появиха много днешни дървета, включително бук, бреза, дъб, орех, платан, клен и съвременните палми. Съществуваше изобилие от плодове,

треви и зърнени култури и тези семеносни треви и дървета бяха за растителния свят това, което предшествениците на човека бяха за света на животните — по своето еволюционно значение те отстъпваха само на появата на самия човек. Внезапно и без предшестващи преходни степени, огромното семейство на цветоносните растения мутира. И тази нова флора скоро се разпространи по целия свят.

^{60:3.20 (691.1)} Преди 60 000 000 години, независимо от упадъка на наземните рептилии, динозаврите продължаваха да си остават властелини на земята и водещо положение заеха по-подвижните и активни форми на плътоядните динозаври, придвижващи се със скокове, подобно на кенгуру. Но за известно време преди това се появиха нови типове тревоядни динозаври; бързият растеж на тяхната популация се обяснява с нови типове тревиста наземна растителност. Един от тези нови тревоядни динозаври беше истинско четириногло, въоръжено с два рога и подобен на наметало гребен. Появи се наземният тип костенурка, достигаща напречно шест метра, както и съвременният крокодил и истинските змии от съвременния тип. Огромни изменения ставаха и сред рибите и другите представители на морския живот.

^{60:3.21 (691.2)} Древните блатни и водоплаващи предшественици на птиците не се сдобиха с голям успех във въздуха, точно както и летящите динозаври. Последните просъществуваха кратко и скоро измряха. Участи на динозаврите, унищожението им, беше отредена затова, защото техният мозък беше твърде малък в сравнение с тялото. Този втори

опит за създаването на летящи в атмосферата животни претърпя неуспех, точно както и напразният опит по създаването на млекопитаещи в течение на тази и предшестващата епохи.

^{60:3.22 (691.3)} Преди 55 000 000 години еволюционното развитие се ознаменува с *внезапната* поява на първата от *истинските птици* — малко, приличащо на гълъб създание, станало прародител на цялото царство на птиците. За трети път на земята се появи летящо създание и то произлезе непосредствено от групата на влечугите, а не от съвременните им летящи динозаври или по-ранни типове зъбати наземни птици. Така този период стана известен като *епохата на птиците*, точно както и упадъкът на рептилиите.

4. Краят на кредния период

^{60:4.1 (691.4)} Огромният креден период се приближаваше към своя край и с неговото завършване се прекратиха обширните нашествия на морета на континентите. Това е особено вярно по отношение на Северна Америка, където в течение на кредния период станаха двадесет и четири крупни наводнения. И макар че по-малко значителни наводнения се случваха и по-късно, нито едно от тях не може да се сравни с обширните и продължителни нашествия на моретата в тази и предшестващата епоха. Периодите на поредно господство на моретата и континентите продължаваха в течение на милионгодишни цикли. Подемите и спусканията на океанското ложе, а също и измененията на нивото на континенталната суша се характеризираха с многовековна цикличност. Започвайки

от това време, такива периодически измествания на кората ще продължават в продължение на цялата история на Земята, отслабвайки, обаче, по своята честота и мащабност.

60:4.2 (691.5) Освен това в този период завършиха континенталният дрейф и формирането на съвременните планини на Урантия. Но налягането на континенталните маси и препятствия на пътя на техния многовековен дрейф не са единствените фактори за планинообразуването. Главният и основополагащ фактор при определяне местоположението на планинските вериги е съществуващата по-рано равнина или падина, която се запълва със сравнително леки отлагания, образували се вследствие ерозията на грунта и изместването на моретата в предшестващите епохи. Понякога тези по-леки слоеве скали имат дебелина от 4 500 до 6 000 метра; затова когато по някаква причина кората се подлагаше на свиване, първи се поддаваха по-леките пластове, които се набръчкваха, образуваха гънки и се издигаха нагоре за компенсаторна адаптация на сблъскващите се и противоборстващи сили и налягания, действащи в земната кора или под кората. Понякога такива изхвърляния на земя стават без гънкообразуване. Но във връзка с подема на Скалистите планини стана обширно образуване на гънки и накланяне на пластове в съчетание с колосални изхвърляния на различни слоеве както под земята, така и на повърхността.

60:4.3 (692.1) Най-древните планини на този свят се намират в Азия и Гренландия; това са и тези планини на Северна Европа, които се отнасят до най-старите източно-западни

системи. Планините на средна възраст са разположени по тихоокеанския периметър и във втората източно-западна европейска система, появила се приблизително по това време. Това огромно възвишение с дължина доста над петнадесет хиляди километра се простира от Европа до възвишенията на Западна Индия. Най-младите планини принадлежат на системата на Скалистите планини, където от векове земята се повдигаше, само за да може всеки път да се скрива под водата, макар че най-високите места оставаха като острови. След формирането на планините на средна възраст се издигна истинска планинска верига, от която природните стихии, обединявайки своето майсторство, впоследствие изваяха Скалистите планини.

60:4.4 (692.2) Днешният регион на Скалистите планини на Северна Америка не е изначалното повдигане на сушата. Първоначалната възвишеност оттогава ерозира и се издигна вторично. Съвременната планинска верига е онова, което се запази от остатъците на изначалната и издигнала се за втори път верига. Пайкс-Пик и Лонгс-Пик са типични примери за тази планинска активност, обединяваща две или няколко поколения планини. Два такива пика излизаха от водата в течение на цял ред предшестващи наводнения.

60:4.5 (692.3) Както биологически, така и геоложки това беше богат на събития и активен период на сушата и под водата. Увеличаваше се популацията на морските таралежи, а количеството корали и морски лилии намаляваше. Амонитите, притежаващи доминиращо влияние в течение на предишните епохи, също претърпяха бърз упадък. На

сушата папратовите гори бяха основно заменени от борове и други съвременни видове дървета, включително исполинските секвои. Към края на този период – независимо от това, че плацентните млекопитаещи още не се бяха появили, бяха създадени всички биологични условия за появата в последващата епоха на древни предци на бъдещите млекопитаещи.

60:4.6 (692.4) С това завършва продължителната ера в историята на световната еволюция, която започна с възникването на ранния наземен живот и завърши с по-късната поява на непосредствените предци на човека и родствените му клонки. Този период – *Кредният*, обхваща повече от петдесет милиона години и завършва ерата на еволюция на наземен живот до появата на млекопитаещите, която продължи сто милиона години и е известна като *Мезозой*.

60:4.7 (692.5) [Представено от Носител на Живота на Небадон, изпратен в Сатания и понастоящем действащ на Урантия.]

Документ 61. Ерата на млекопитаещите на Урантия

61:0.1 (693.1) ЕРАТА на млекопитаещите започва с появата на плацентните животни и завършва с края на ледниковия период, обхващайки малко под петдесет милиона години.

61:0.2 (693.2) По време на Ценозоя световният ландшафт представляваше привлекателна гледка: хълмисти възвишения, просторни долини, пълноводни реки и обширни гори. Два пъти през този отрязък във времето се издигаше и спускаше Панамският провлак; три пъти тази

участ постигна моста през Беринговия пролив. Типовете животни бяха толкова многобройни, колкото и разнообразни. Горите изобилстваха от птици и целият свят беше рай за животните, независимо от непрекъснатата борба на еволюционните видове за господство.

^{61:0.3 (693.3)} Натрупването на отлагания, образували се в течение на петте периода от тази ера с продължителност петдесет милиона години, съдържа каменната летопис на последователните династии на млекопитаещите и довежда до епохата на поява на самия човек.

1. Стадият на новата континентална суша ЕПОХАТА НА РАННИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

^{61:1.1 (693.4)} Преди *50 000 000* години континентите като цяло се намираха или над нивото на морето, или само едва се скриваха под водата.

^{61:1.2 (693.5)} Формацията и отлагането в този период са както наземни, така и морски, но основно са наземни. В течение на продължително време сушата се издигаше, едновременно отмивана до ниските места и към моретата. На ранния стадий от този период в Северна Америка *внезапно* се появиха плацентните млекопитаещи, представляващи най-важното еволюционно събитие до тези времена. Тях ги предшестваха неплацентните видове млекопитаещи, но този нов тип възникна непосредствено и *внезапно* от древния рептилен ред, потомците на който съумяха да оживеят в епохата на упадък на динозаврите. Бащата на плацентните млекопитаещи беше неголям,

изключително подвижен, плътояден, скачащ тип динозавър.

61:1.3 (693.6) В тези древни млекопитаещи започнаха да се появяват основните, свойствени на зверовете инстинкти. Млекопитаещите притежават колосално предимство в борбата за оцеляване в сравнение с другите форми на животински живот благодарение на следните характерни способности:

61:1.4 (693.7) 1. Раждат относително зряло и добре оформено потомство.

61:1.5 (693.8) 2. Нежно и загрижено изхранват, отглеждат и защитават своето потомство.

61:1.6 (693.9) 3. Използват своя по-развит мозък за запазване на вида.

61:1.7 (693.10) 4. Използват повишената си подвижност за спасяване от враговете.

61:1.8 (693.11) 5. Използват своята по-голяма съобразителност за приспособяване и адаптация към средата.

61:1.9 (694.1) Преди 45 000 000 години континенталните хребети се издигнаха с едновременното и повсеместно потопяване на бреговите линии. Млекопитаещите бързо еволюираха. Процъфтяваше типът неголеми рептилни яйцеснасящи млекопитаещи, а предшествениците на появилите се по-късно кенгура запълниха цяла Австралия. Скоро се появиха неголеми коне, бързоноги носорози, хоботни тапири, примитивни свине, белки, лемури, опосуми и

няколко племена животни, напомнящи маймуните. Всички те бяха неголеми, примитивни и по-добре от всичко приспособени към обитаване в планинските гори. Голямата щраусоподобна наземна птица достигаше на височина три метра и снасяше едно яйце с размер двадесет и три на тридесет и три сантиметра. Такива птици бяха предшественици на появилите се впоследствие исполински пасажерски птици – изключително разумни създания, които някога пренасяха хората по въздуха.

^{61:1.10 (694.2)} Млекопитаещите от ранния Ценозой обитаваха на сушата, под водата, във въздуха и на дърветата. В тези животни имаше от една до единадесет двойки млечни жлези и всички те имаха плътно, подобно на козина покритие. Както и в последващите видове, в тях се появиха два реда последователно разположени зъби и голям – в сравнение с размерите на тялото им, мозък. Но сред тях все още ги нямаше съвременните млекопитаещи.

^{61:1.11 (694.3)} Преди *40 000 000* години започна подем на част от сушата в северното полукълбо, вследствие на което се появиха нови обширни отлагания. Извършваха се и други геоложки процеси, включително лавови потоци, наторяване, образуване на езера и ерозия.

^{61:1.12 (694.4)} По време на заключителния период на тази епоха голяма част от Европа беше потопена. След неголямо издигане на сушата континентът се покри с езера и заливи. Северният ледовит океан продължаваше на юг през Уралската котловина, съединявайки се със Средиземно море, което в това време се разширяваше на север, оставяйки възвишенията на Алпите, Карпатите,

Апенините и Пиренеите над водата под формата на морски острови. Издигна се Панамският провлак, разделяйки Атлантическия и Тихия океан. Северна Америка беше свързана с Азия посредством Беринговия пролив, а с Европа – чрез Гренландия и Исландия. Кръгът на континенталната суша в северните ширини беше нарушен само от Уралския пролив, съединяващ арктическото море с разширеното Средиземно море.

61:1.13 (694.5) Обширни пластове от образувания от фораминиферен варовик бяха отложени в европейските води. Днес този камък е издигнат на височина 3 000 метра в Алпите, 4 800 метра в Хималаите и 6 000 метра в Тибет. Кредните отлагания от тази епоха се срещат покрай крайбрежието на Африка и Австралия, на западния бряг на Южна Америка и в региона на островите Западна Индия.

61:1.14 (694.6) През целия този период, *така наричания Еоцен*, еволюцията на млекопитаещите и другите родствени форми на живота продължи практически непрекъснато. В това време Северна Америка се съединяваше с всички континенти освен Австралия и светът постепенно се изпълни с фауна, в която бяха представени различни типове първобитни млекопитаещи.

2. Стадият на нови наводнения ЕПОХАТА НА ПО-РАЗВИТИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

61:2.1 (694.7) Този период се характеризираше с по-нататъшната и бърза еволюция на плацентните млекопитаещи, с появата на по-прогресивни видове млекопитаещи.

61:2.2 (694.8) Макар ранните плацентни млекопитаещи да произлязоха от плътоядните си предшественици, много скоро се появиха тревоядните разклонения, а след тях – всеядните млекопитаещи семейства. Основната храна на бързо размножаващите се млекопитаещи бяха цветоносните растения, доколкото съвременната наземна флора включваше повечето днешни растения и дървета, появили се в по-древни периоди.

61:2.3 (695.1) Преди 35 000 000 години започна епохата на световното господство на плацентните млекопитаещи. Широкият южен мост на сушата отново съедини имащия тогава огромни размери антарктически континент с Южна Америка, Южна Африка и Австралия. Независимо от съсредоточаването на суша предимно във високите ширини, световният климат оставаше относително мек вследствие колосалното увеличаване на акваторията на тропическите морета. Освен това издигането на земите беше недостатъчно за образуване на ледници. Обширни лавови потоци се наблюдаваха в Гренландия и Исландия и между тези пластове се отложи известно количество въглища.

61:2.4 (695.2) В планетарната фауна се извършваха дълбоки промени. Поразително се изменяше морският живот; появи се голямо количество съвременни типове морски същества и важна роля продължаваха да играят фораминиферите. Светът на насекомите оставаше до голяма степен такъв, както и в предишната ера. Флореските изкопаеми пластове в Колорадо се отнасят към края на тази далечна епоха. Повечето запазили се

семейства насекоми могат да бъдат проследени до този период, но много съществуващи тогава видове измряха, макар че техните изкопаеми останки се запазиха.

^{61:2.5 (695.3)} На сушата тази епоха на първо място стана време на обновяване и разпространяване на млекопитаещите. Над сто вида ранни и по-примитивни млекопитаещи измряха до края на този период. Скоро изчезнаха и големите млекопитаещи, притежаващи малък мозък. С продължаването на естествения отбор мозъкът и ловкостта дойдоха, за да сменят бронята и размера. В условията на упадъка на динозаврите млекопитаещите постепенно заеха господстващо положение на земята, бързо и напълно унищожавайки остатъците от своите влечугоподобни предци.

^{61:2.6 (695.4)} Паралелно с изчезването на динозаврите в семейството на гущерите станаха и други кардинални изменения. Оцелели представители на древните рептилии са костенурките, змиите и крокодилите, както и почетната жаба – единствената запазила се група, представляваща древните предци на човека.

^{61:2.7 (695.5)} Различните групи млекопитаещи произлязоха от уникално и днес измряло животно. Това плътоядно създание представляваше нещо средно между котка и тюлен; високоразумно и изключително активно, то можеше да съществува както на сушата, така и във водата. В Европа се появиха предци на семейства кучета, които скоро положиха началото на много видове неголеми кучета. Приблизително по същото време се появиха гризачите, включително бобрите, белките, лалугерите,

мишките и питомните зайци, които скоро станаха значителна форма на живот, малко изменила се от времето на своята поява. По-късните отлагания от тази епоха съдържат изкопаемите останки от древни видове кучета, котки, еноти и невестулки.

^{61:2.8 (695.6)} Преди 30 000 000 години започнаха да се появяват съвременните млекопитаещи. Дотогава преобладаваха типовете планински зверове, обитаващи основно възвишенията; *внезапно* започна еволюцията на равнинния или копитен тип – пасбищните видове, в отличие от ноктестите плътоядни. Тези пасбищни животни произлязоха от общи предци, имащи пет пръста и четиридесет и четири зъба, които измряха още преди края на тази епоха. В течение на този период развитието на пръстите стигна само до трипръстия стадий.

^{61:2.9 (695.7)} Конят – изтъкнат пример за еволюцията – обитаваше в тази епоха както в Северна Америка, така и в Европа независимо от това, че неговото развитие завърши напълно едва в късния ледников период. Носорогът, появил се към края на тази епоха, получи по-късно своето най-голямо разпространение. Появи се също така и неголямо свинеобразно създание, станало предшественик на много видове свине, диви свине и хипопотами. Камилите и ламите се появиха в Северна Америка приблизително в средата на този период и се разпространиха по западните равнини. По-късно ламите мигрираха в Южна Америка, а камилите – в Европа, и скоро и едните, и другите измряха в Северна Америка,

макар че известно количество камили се запази там чак до ледниковия период.

61:2.10 (696.1) Приблизително по това време в западната част на Северна Америка стана важно събитие: появиха се първите предшественици на древните лемури. Макар че тези животни не бива да ги смятаме за истински лемури, тяхната поява означаваше образуване на еволюционен ред, в който впоследствие се появиха истинските лемури.

61:2.11 (696.2) Както и преминалите в морето наземни змии от предишната епоха, цяло племе плацентни животни остави сушата и се установи в океана. Оттогава те остават в моретата; от тях произлязоха съвременните китове, делфини, морските свини, тюлени и морски лъвовете.

61:2.12 (696.3) Продължаваше да се развива птичето царство на планетата, където обаче станаха някои важни еволюционни изменения. По това време съществуваха повечето съвременни птици, включително чайките, чаплиите, фламингото, мишеловите, соколите, орлите, совите, яребиците и щраусите.

61:2.13 (696.4) Към края на *Олигоцен*, обхващащ десет милиона години, растителният живот, а също и морският и наземният живот, в значителна степен завършиха своето развитие и съществуваха на земята практически в своя съвременен вид. В последващите времена се извърши значителна специализация, но в тази епоха вече се появиха древните форми на повечето съвременни живи същества.

3. Стадият на формиране на съвременните планини ЕПОХАТА НА СЛОНА И КОНЯ

61:3.1 (696.5) Подемът на сушата и разделение на моретата довеждаха до постепенно изменение на световния климат, който ставаше все по-хладен, но все още оставаше мек. В Гренландия растяха секвой и магнолии, но субтропичните растения започнаха да мигрират на юг. Към края на дадения период тези топлолюбиви растения и дървета основно изчезнаха в северните ширини, а тяхното място заеха по-студоустойчивите растения и листопадни дървета.

61:3.2 (696.6) Появиха се множество разнообразни нови треви, а постепенното видоизменение на зъбите на много млекопитаещи доведе до установяването на съвременния пасбищен тип.

61:3.3 (696.7) Преди 25 000 000 години, след продължителен период на издигане на континентите, се извърши незначително потопяване на сушата. Регионът на Скалистите планини оставаше на голяма височина, затова отлагането на ерозионните материали продължаваше към изток по цялата територия на низините. Отново се издигнаха хребетите Сиера; фактически оттогава те продължават да се издигат. Към това време се отнася огромният, дълъг шест и половина километра вертикален разлом в Калифорния.

61:3.4 (696.8) Преди 20 000 000 години настъпи златният век на млекопитаещите. Мостът на сушата през Беринговия

пролив позволи на много групи животни да мигрират в Северна Америка от Азия, включително мастодонтите с четири бивни, късокраките носорози и много разновидности от семейството на котките.

61:3.5 (696.9) Появиха се първите елени и скоро Северна Америка се изпълни с преживни животни – елени, бикове, камили, бизони и няколко вида носорози, но гигантските свине, достигащи височина почти два метра, измряха.

61:3.6 (697.1) Огромни слонове от този и последващия период притежаваха както голям мозък, така и голямо тяло и скоро изпълниха целия свят, с изключение на Австралия. Единственият господстващ в света стана огромното животно, чийто мозък беше достатъчно голям за осигуряване на съществуването. В условията на високоразумен живот през тази епоха нито едно животно с размерите на слона не можеше да преживее, ако не притежаваше голям и съвършен мозък. По умствени способности и приспособимост към слона се доближава само конят, а го превъзхожда единствено самият човек. Независимо от това от петдесет вида слонове, съществуващи в началото на този период, се запазиха само два.

61:3.7 (697.2) Преди *15 000 000* години се извършваше издигане на планинските региони на Евразия и известна вулканична дейност се наблюдаваше над цялото това пространство, което обаче не можеше да се сравни с лавовите потоци в западното полукълбо. Подобна неустойчивост беше характерна за целия свят.

61:3.8 (697.3) Гибралтарският пролив се затвори и Испания се съедини с Африка чрез тесния пролив, пресичащ територията на Франция, а планинските върхове и възвишения се издаваха над водата под формата на острови в древното море. По-късно тези европейски морета започнаха да отстъпват. Още по-късно Средиземно море се съедини с Индийския океан, а в края на този период издигането на *Суецкия* регион доведе до това, че за известно време Средиземно море се превърна в солен вътрешен водоем.

61:3.9 (697.4) Исландският мост от суша беше потопен и арктическите води се смесваха с водите на Атлантика. Атлантическото крайбрежие на Северна Америка бързо се охлаждаше, но тихоокеанското крайбрежие оставаше по-топло, отколкото понастоящем. Обширните океански течения влияеха на климата в голяма степен така, както и днес.

61:3.10 (697.5) Продължаваше еволюцията на млекопитаещите. В западните долини на Северна Америка огромни стада коне се присъединиха към камилите; това време наистина беше епохата на конете, точно както и стихията на слона. Мозъкът на конете е втори сред животните по качество след този на слона, но в едно отношение той явно отстъпва, тъй като конят така и не преодоля докрай дълбоко вкоренената се в него склонност да бяга, когато е уплашен. На коня му липсва присъщият на слона емоционален контрол, а слонът е изключително ограничен от своите размери и слаба подвижност. В този период се появи животното, представляващо нещо средно между

слон и кон, но то беше бързо унищожено от стремително размножаващото се семейство котки.

61:3.11 (697.6) Тъй като Урантия встъпва в така наречения “безконски век”, струва си да се замислите над значението, което конят имаше за вашите предци. Човекът го използваше за храна, после за придвижване, а още по-късно – в селското стопанство и войните. Конят дълго време служеше на човечеството и изигра важна роля в развитието на цивилизацията.

61:3.12 (697.7) Биологическото развитие в този период внесе голям принос в създаването на условия за последващата поява на човека. В Централна Азия се появиха истински типове както примитивна маймуна, така и горили, които имаха общ, незапазил се предшественик. Но нито един от тези видове няма отношение към линията на живите същества, на които впоследствие беше съдено да станат предшественици на хората.

61:3.13 (697.8) Семейство кучета бяха представени от няколко групи, сред които се очертаваха вълците и лисиците, а от семейството на котките – пантерите и големите саблезъби тигри; такива тигри за пръв път се появиха в Северна Америка. По целия свят се увеличаваше броят на съвременните представители на семейството на котките и кучетата. На всички северни ширини процъфтяваха и се развиваха невестулки, белки, видри и еноти.

61:3.14 (698.1) Птиците продължаваха да се развиват, макар че радикалните изменения бяха малко. Влечугите напомняха съвременните форми – змии, крокодили и костенурки.

61:3.15 (698.2) Така завърши най-богатият на събития и интересен период от световната история. Тази епоха на слона и коня е известна като *Миоцен*.

4. Стадият на новото издигане на континентите ПОСЛЕДНАТА ГОЛЯМА МИГРАЦИЯ НА МЛЕКОПИТАЕЩИТЕ

61:4.1 (698.3) В този период се извърши предледниковото издигане на сушата в Северна Америка, Европа и Азия. Топографията на сушата претърпяваше огромни изменения. Появяваха се нови планински вериги, изменяха своето направление теченията и по целия свят ставаха отделни изригвания на вулкани.

61:4.2 (698.4) Преди 10 000 000 години започна периодът на обширните локални отлагания в континенталните низини, но повечето от тези слоеве впоследствие бяха бързо отнесени. Големи пространства в Европа в това време още се намираха под водата, включително части от Англия, Белгия и Франция, а Средиземно море покриваше значителна част от Северна Африка. В Северна Америка обширните отлагания се образуваха в подножието на планините, в езерата и в големите котловини на сушата. Тези повече или по-малко оцветени отлагания са средно едва около шестдесет метра и в тях рядко се срещат изкопаеми. Две огромни езера с прясна вода съществуваха в западната част на Северна Америка. Издигаха се Сиера; появиха се планините Шаста, Худ и Рейнир. Но чак в последващия ледников период Северна Америка започна своето бавно плъзгане към Атлантическата падина.

61:4.3 (698.5) За кратко всички континенти, с изключение на Австралия, отново се съединиха и се осъществи всемирна миграция на животните. Северна Америка беше свързана както с Южна Америка, така и с Азия и между тези континенти ставаше огромен обмен на животни. В Северна Америка се появиха азиатските ленивци, броненосците, антилопите и мечките, а североамериканските камили се преселиха в Китай. Носорозите мигрираха във всички континенти, освен Австралия и Южна Америка, но те измряха в западното полукълбо към края на този период.

61:4.4 (698.6) Като цяло унаследеният от предшестващия период живот продължаваше да се развива и разпространява. Сред животните преобладаваше семейство котки, а морският живот почти не се измени. Много от конете оставаха трипръстови, но вече се появяваха съвременните типове; на пасбищните равнини ламите и жирафоподобните камили се смесваха с конете. В Африка се появи жираф, шията на който беше в това време дълга, както и днес. В Южна Америка се появиха ленивците, мравоядите и южноамериканският тип примитивни маймуни. Още преди окончателното разделение на континентите масивните мастодонти мигрираха във всички краища на света, освен в Австралия.

61:4.5 (698.7) Преди 5 000 000 години се появи съвременният тип кон и се разпространи от Северна Америка по целия свят. Но конят измря на своя роден континент дълго преди появата на червения човек.

61:4.6 (698.8) Климатът постепенно ставаше по-прохладен; наземните растения бавно се преместваха на юг. Отначало

именно все по-голямото захлаждане спираше миграцията на животните през северните провлаци; по-късно тези североамерикански мостове от суша се скриха под водата. Скоро стана окончателното потопяване на коридора, свързващ Африка със Северна Америка, и западното полукуълбо стана практически така изолирано, както и днес. Започвайки от това време, в западното и източното полукуълба започнаха да се развиват свои, отличителни типове живот.

^{61:4.7 (699.1)} Така стигна до края си периодът, продължаващ почти десет милиона години, но все още не се появяваше предшественикът на човека. Това време обикновено се нарича *Плиоцен*.

5. Първият ледников период

^{61:5.1 (699.2)} Към края на предшестващия период огромни пространства от североизточната част на Северна Америка и Северна Европа бяха високо издигнати; в Северна Америка обширните територии се намираха на височина 9 000 метра и повече. Преди това на тези ширини преобладаваше мек климат и арктическите води безпрепятствено се изпаряваха, оставайки свободни от лед почти до завършването на ледниковия период.

^{61:5.2 (699.3)} Едновременно с тези издигания на сушата се изместиха океанските течения, а сезонните ветрове измениха своята посока. В резултат съвкупността от тези условия доведе до почти непрекъснати валежи, които падаха в северните възвишения при преместването на обилно наситените от влага потоци въздух. В тези

високопланински и следователно хладни райони започнаха снеговалежи, които продължаваха дотогава, докато дебелината на снега не достигна 6 000 метра. Центровете на последващите потоци от лед, предизвикани от налягането на леда, се определяха от най-голямата дебелина на снежната покривка, както и от географската ширина. И ледниковият период продължи дотогава, докато прекомерните валежи не престанаха да покриват тези северни възвишения с огромна снежна мантия, която скоро се превърна в твърд, но плъзгащ се лед.

61:5.3 (699.4) Всички огромни ледени щитове от този период се намираха на възвишенията, а не във високопланинските райони, където могат да се срещнат днес. Половината от цялата ледена маса беше съсредоточена в Северна Америка, а една четвърт част – в Евразия, и още една четвърт – на други места, основно в Антарктида. Африка почти не беше засегната от леда, но Австралия практически изцяло беше покрита с антарктическо ледено “одеало”.

61:5.4 (699.5) Северните региони на планетата претърпяха шест разделни и ясно изразени нашествия на лед, макар че имаше многобройни придвижвания и спадове, свързани с активността на всеки отделен леден покров. В Северна Америка ледът беше съсредоточен в два, а по-късно – в три центъра. Гренландия се скриваше под леда, а Исландия беше напълно погребана под ледения поток. В Европа ледът в различни периоди покриваше Британските острови, с изключение на крайбрежието на Южна Англия, и се разпространи към Западна Европа чак до Франция.

61:5.5 (699.6)

Преди 2 000 000 години първият североамерикански ледник започна своето придвижване на юг. Започваше ледниковият период, продължил почти един милион години – от началото на движението на ледниците от центровете на налягане до връщането към него. Централният леден щит се простираше на юг до Канзас; източният и западен ледени центрове по това време не бяха толкова обширни.

61:5.6 (699.7)

Преди 1 500 000 години първият обширен ледник отстъпваше на север. В това време огромно количество сняг падна в Гренландия и североизточната част на Северна Америка и скоро тази източна маса лед започна да се движи на юг. Това беше второто нашествие на лед.

61:5.7 (699.8)

В Евразия тези две нашествия на лед не бяха обширни. На ранните етапи от ледниковия период Северна Америка се напълни с мастодонти, покрити с козина мамонти, коне, камили, елени, овцебикове, бизони, наземни ленивци, гигантски бобри, саблезъби тигри, ленивци с размерите на слон и многобройни групи от семейството на котките и кучетата. Но от това време нататък техният брой бързо намаляваше поради все по-голямото охлаждане. В Северна Америка голяма част от тези животни измря към края на ледниковия период. Далеч от леда, наземният и водният живот се измениха малко.

61:5.8 (700.1)

В промеждутъците между нашествията ледниковият климат беше приблизително така топъл, както е и днес, а може би даже малко по-топъл. В края на краищата ледниците представляваха локални явления, макар че те се разпространяваха на огромни територии.

Крайбрежният климат се колебаеше в широки предели в периодите между бездействието на ледниците и тези времена, когато колосалните айсберги се спускаха от бреговете на щата Мейн в Атлантика, като се плъзгаха в Тихия океан през залива Пюджет-Саунд и с грохот се стоварваха в Северно море от норвежките фиорди.

6. Първобитният човек в ледниковия период

61:6.1 (700.2) Важно събитие през този ледников период стана еволюцията на първобитния човек. Немного на запад от Индия, в района, намиращ се понастоящем под водата, сред потомците на миграция в Азия древен североамерикански тип лемур *внезапно* се появиха млекопитаещите, станали ранните предшественици на човека. Тези неголеми животни ходеха основно на задните си крака и притежаваха голям мозък по отношение на своя ръст и в сравнение с мозъка на другите животни. В седемдесетото поколение от този тип живи същества *внезапно* се отдели нова, по-развита група. Тези нови млекопитаещи – промеждутъчните предшественици на човека, ръстът на които почти два пъти превишаваше ръста на техните предци и които притежаваха пропорционално увеличил се мозък – едва успяха да се утвърдят, когато *внезапно* стана третата най-важна мутация: появиха се приматите. (По това време, в резултат от обратното развитие на промеждутъчните предшественици на човека, се появиха човекоподобните маймуни; от този момент до ден днешен човешката клонка прогресира за сметка на постепенната еволюция, докато човекоподобните маймуни останаха в неизменно състояние и даже донякъде регресираха.)

61:6.2 (700.3) Преди 1 000 000 години Урантия беше регистрирана като *обитаем свят*. Мутацията, станала в племето на прогресиращите примати, *внезапно* даде два първобитни човека – действителните прародители на човечеството.

61:6.3 (700.4) Това събитие съвпадна с третото ледниково настъпление; затова е очевидно, че вашите древни предци се родиха и израснаха в стимулиращо, закаляващо и трудно обкръжение. И единствените оцелели потомци на тези австралийски аборигени – ескимосите, и досега предпочитат да живеят в суровите северни краища.

61:6.4 (700.5) В западното полукълбо хората се появиха едва малко преди края на ледниковия период. Но в междуледниковите епохи те се придвижваха на запад около Средиземно море и скоро се разпространиха по цяла Европа. В пещерите на Западна Европа могат да се намерят човешки кости, смесени с останките както на тропически, така и на арктически животни. Това доказва, че човекът живееше в тези региони в продължение на последните епохи на настъпване и отстъпване на ледовете.

7. Продължението на ледниковия период

61:7.1 (700.6) В течение на ледниковия период протичаха и други процеси, но действието на леда затъмнява всички останали явления в северните ширини. Никаква друга активност на сушата не оставя толкова явни топографски следи. Характерните скални блокове и повърхностни пукнатини, като например понори, езера, изместени скални видове и каменно брашно – се срещат само във

връзка с това природно явление. Ледът е също причина за тези елегантни хълмове или вълнообразна повърхност, която се нарича тесни ледникови наноси. Според своето придвижване ледникът изместваше и изменяше цялата повърхност на земята. Само ледниците оставят след себе си тези приказни наноси – дънните, странични и терминални морени. В Северна Америка тези наноси, особено дънните морени, се простират от източното крайбрежие на север и запад. Те се срещат и в Европа и Сибир.

61:7.2 (701.1) Преди 750 000 години четвъртият леден щит – обединението на централното и източното североамерикански ледникови полета, се задълбочи в южна посока. В пика на своето придвижване той достигаше южните части на Илинойс, измествайки река Мисисипи на осемдесет километра на запад, а на изток неговият южен край се простираше до река Охайо и централните райони на Пенсилвания.

61:7.3 (701.2) В Азия сибирският леден щит извърши най-дълбокото нахлуване на юг, докато в Европа придвижващият се ледник се спря редом с горната преграда на Алпите.

61:7.4 (701.3) Преди 500 000 години, по време на петото нашествие на леда, новият обрат на събитията ускори хода на човешката еволюция. *Внезапно* и в едно поколение, в резултат от мутация на коренното човешко племе, се появиха шест цветни раси. Тази дата има двойно значение, тъй като тя ознаменува пристигането на Планетарния Принц.

61:7.5 (701.4) В Северна Америка придвижването на петия ледник представляваше обединеното нашествие на всички ледени центрове. Наистина източният език се спусна съвсем малко по долината на реката Свети Лаврентий и придвижването на юг на западния леден щит също беше незначително. Но централният език достигна южните региони и покри голямата част от щата Айова. В Европа нашествието на този ледник не беше толкова обширно, както предишното.

61:7.6 (701.5) Преди 250 000 години започна шестото и последно заледяване. И независимо от това, че северните възвишения започнаха бавно да се спускат, в този период стана най-обширното отлагане на снега на северните ледникови полета.

61:7.7 (701.6) В течение на това нашествие се извърши най-обширното отлагане на снега на северните ледникови полета. По време на това нашествие три огромни ледени щита се сраснаха в една грамадна маса от лед и всички западни планини бяха засегнати от тази ледникова активност. Това стана най-обширното вмъкване на лед на територията на Северна Америка. Ледникът се спусна на юг и на разстояние почти 2 500 километра от своите центрове на свиване и северноамериканските температури паднаха до рекордно ниско ниво.

61:7.8 (701.7) Преди 200 000 години по време на придвижването на последния ледник стана събитие, оказало огромно влияние върху хода на историческото развитие на Урантия – бунтът на Луцифер.

^{61:7.9 (701.8)} Преди *150 000* години шестият и последен ледник достигна крайните граници на своето придвижване на юг: западният леден щит мина канадската граница; централният се спусна в щатите Канзас, Мисури и Илинойс; източният щит се измести на юг, покривайки голяма част от щатите Пенсилвания и Охайо.

^{61:7.10 (701.9)} Именно този ледник образува много ледени езици, прорязали съвременните езера – големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата от североамериканските езера – големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата на североамериканските Големи езера. И Урантийските геолози съвсем точно определиха различните стадии на този процес, правейки правилното заключение, че тези водни масиви са от различно време; отначало се опразни в долината на Мисисипи, а след това – в източна посока, в долината на река Хъдзън, и накрая – по северния път, в долината на река Свети Лаврентий. Изминаха тридесет и седем хиляди години оттогава, откакто системата на Големите езера започна да се опразва чрез днешния ниагарски път.

^{61:7.11 (702.1)} Преди *100 000* години по време на отстъплението на последния ледник започна образуването на обширния полярен леден щит и центърът на натрупване на лед се премести далеч на север. И дотогава, докато полярните региони бъдат покрити с лед, едва ли е възможен нов ледников век, независимо от бъдещите издигания на сушата или видоизмененията на океанските течения.

61:7.12 (702.1) Този последен ледник се придвижваше в течение на сто хиляди години и за завършване на отстъплението на север се изискваше също такъв промеждутък от време. Умереният пояс е свободен от лед малко над петдесет хиляди години.

61:7.13 (702.1) Суровият ледников период унищожи много видове и радикално измени голям брой други. Много претърпяха жестоко отсяване в процеса на миграцията от място на място, предизвикано от придвижванията и отстъпванията на леда. Сред тези животни, които в своите наземни миграции повтаряха движението на ледниците, бяха мечката, бизонът, еленът, кабаргата, мамонтът и мастодонтът.

61:7.14 (702.1) Мамонтите търсеха убежище в откритите прерии, мастодонтите предпочитаха покритите покрайнини на горските региони. Чак до най-късния период на тази епоха мамонтите обитаваха по цялото пространство от Мексико до Канада; тяхната сибирска разновидност се покри с козина. Мастодонтите преобладаваха в Северна Америка, докато не бяха изтребени от червения човек – както по-късно белият човек изби бизоните.

61:7.15 (702.1) В течение на последното заледряване в Северна Америка измряха конят, тапирът, ламата и саблезъбият тигър. Тяхното място заеха мигриралите от Южна Америка ленивци, армадили и водни свине.

61:7.16 (702.1) Принудителната миграция на живите същества преди нашествието на леда доведе до изключително смесване на растения и животни и при отстъпването на

последния ледник много арктически видове както от растителния, така и от животинския свят се оказаха отрязани от някои високопланински върхове, докъдето те се добраха, спасявайки се от леда. Затова днес тези изтръгнати от своята среда на обитание растения и животни се срещат високо в европейските Алпи и в северозападните Апалачи.

61:7.17 (702.1) Ледниковият период е последният завършен геологически период, така нареченият *Плейстоцен*, продължаващ над два милиона години.

61:7.18 (702.1) Преди 35 000 години големият ледников период завърши навсякъде, с изключение на полярните региони на планетата. Тази дата е знаменателна също така и с това, че малко преди това на планетата пристигнаха Материален Син и Материална Дъщеря и започна адамическият съден период. Това приблизително съответства на началото на *Холоцена*, или следледниковия период.

61:7.19 (702.1) Настоящото повествуване – от възникване на млекопитаещите до завършването на ледниковия период и началото на историческата епоха – обхваща почти петдесет милиона години. Този последен, днешен геоложки период е известен на вашите изследователи като *Ценозой*, или съвременната ера.

61:7.20 (702.1) [Подготвено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на планетата.]

Документ 62. Ранните видове първобитен човек

62:0.1 (703.1) ПРЕДИ около един милион години, в резултат на три последователни внезапни мутации на ранните лемури – плацентните млекопитаещи, се появиха преките предшественици на човека. Доминантните фактори на тези ранни лемури бяха получени от западната или късноамериканска група еволюираща жизнена плазма. Но докато се положи началото на пряката човешка линия, тази линия беше подобрена за сметка на централната имплантация на живот, развита в Африка. Участието на източната група живи същества в създаването на собствения човешки вид беше незначително.

1. Ранните лемури

62:1.1 (703.2) Ранните лемури – предшествениците на човека, не бяха непосредствено свързани със съществуващите преди тях гибони и маймуни, чиито племена обитаваха в това време в Евразия и Северна Африка и чието потомство се запази досега. Те не бяха и потомци на съвременния тип лемур, макар и да произлязоха от общи, но отдавна вече измрели предци.

62:1.2 (703.3) Макар че тези ранни лемури се появиха в западното полукълбо, началото на пряката линия млекопитаещи, водещи към човека, беше положено в Югозападна Азия, в изначалната зона на централната имплантация на живота, но на границата с източната зона. Преди няколко милиона години лемурите от североамериканския тип мигрираха на запад през Беринговия мост от суша, постепенно придвижвайки се на югозапад покрай азиатското крайбрежие. Накрая мигриращите племена достигнаха благодатния край,

разположен между разширилото се в това време Средиземно море и издигналите се планински региони на Индийския полуостров. Тук, на запад от Индия, те се съединиха с други благоприятни линии, което доведе до появата на прародителите на човешката раса.

62:1.3 (703.4) С времето крайбрежието на Индия на югозапад от планините беше постепенно потопено, което напълно изолира този район. Северният път беше единственият, позволяващ да се добереш до този Месопотамски или Персийски полуостров или да се измъкнеш оттам, но и той периодически биваше отрязван от нахлуванията на ледниците на юг. Именно в този почти райски край от най-развитите потомци на този тип лемур – представител на класа млекопитаещи, възникнаха две важни групи: племената на съвременните човекообразни маймуни и съвременния човек.

2. Ранните млекопитаещи

62:2.1 (703.5) Преди малко повече от един милион години в Месопотамия *внезапно* се появиха ранните млекопитаещи, преките потомци на плацентните млекопитаещи – североамериканският тип лемур. Тези подвижни малки създания имаха височина по-малко от метър и макар че им беше несвойствено ходенето на задни крака, лесно заемаха вертикално положение. Те бяха покрити с козина, отличаваха се с живост и кряскаха по маймунски, но за разлика от човекоподобните маймуни бяха плътоядни.

62:2.2 (704.1) Те имаха неразвит противопоставяем голям пръст на ръката, както и във висша степен полезен хватателен

голям пръст на крака. Оттук започна последователното развитие на противостоящия пръст в дочовешките видове и паралелната и все по-голяма загуба на хватателната способност на големия пръст на крака. Късните маймуни запазиха хватателния пръст на крака, но така и не придобиха човешки тип пръст на ръката.

62:2.3 (704.2) Тези ранни млекопитаещи достигаха полова зрелост на възраст три или четири години, а потенциалната продължителност на техния живот беше средно двадесет години. Като правило се раждаше по едно бебе, макар че понякога се раждаха и близнаци. От всички животни, съществуващи до това време на Земята, представителите на този нов вид притежаваха най-голям мозък спрямо размерите на тялото. Те изпитваха много от чувствата и притежаваха многобройни инстинкти, които по-късно бяха свойствени на първобитния човек. Те бяха крайно любопитни и изразяваха бурна радост в случай на успех в някакво начинание. В тези създания беше добре развита потребността от храна и сексуално удовлетворение, а тяхната ясно изразена сексуална избирателност се изразяваше в примитивно ухажване и избор на партньори. Те ожесточено се сражаваха, защитавайки своето племе, и проявяваха голяма нежност в семейните отношения, притежавайки чувство за самоунижение, граничещо със срама и угризенията на съвестта. Те бяха много предани и трогателно верни на своите партньори, но ако обстоятелствата ги разделяха, намираха нови самци или самки.

62:2.4 (704.3)

Бидейки малки същества и притежавайки достатъчно съобразителност, за да разбират опасността за живота в гората, те станаха изключително плашливи, което доведе до вземането на тези разумни мерки за безопасност, които се оказаха крайно важни за оцеляването им, като например създаването на примитивни укрития на високите дървета, които ги избавяха от много от опасностите на наземния живот. Зараждането на склонността към страх у човечеството води началото си точно от тези дни.

62:2.5 (704.4)

Племенното чувство беше изразено в тези ранни млекопитаещи в по-явна, отколкото преди форма. Те наистина бяха твърде стадни същества, но ставаха изключително свадливи по всеки повод, нарушаващ техния обичаен живот, и демонстрираха избухлив нрав, ако бѐдеха доведени до ярост. Но тяхната агресивност беше от полза: развитите групи без колебания се нахвърляха срещу своите по-примитивни съседи, което водеше до постепенно подобряване на този вид за сметка на подбора. Скоро те заеха господстващо положение сред неголемите създания от този регион, в резултат на което от техните по-дребни неплътоядни маймуноподобни племена оцеляха съвсем малък брой.

62:2.6 (704.5)

Тези неголеми енергични животни се размножаваха и разпространяваха по полуостров Месопотамия в течение на хиляда години, непрекъснато подобрявайки своя физически тип и обща съобразителност. И точно след седемдесет поколения от появата на това ново племе, предшественик на което беше висшият тип лемур, стана ново епохално събитие:

внезапното отделяне на прародителите на следващото важно звено в еволюцията на човека на Урантия.

3. Промеждутъчните млекопитаещи

62:3.1 (704.6) В началния етап от развитието на ранните млекопитаещи, в жилище, устроено на върха на дърво, на една от най-добрите двойки от тези подвижни създания се родиха близнаци – самец и самка. В сравнение със своите предци това бяха наистина красиви малки създания. Почти пълното отсъствие на козина не беше недостатък, тъй като те живееха в топъл и равен климат.

62:3.2 (705.1) Когато тези дечица израснаха, техният ръст беше малко над четири фута. Във всички отношения те бяха по-големи от своите родители; техните крака бяха по-дълги, а ръцете им – по-къси. Почти напълно противостоящият голям пръст на ръката беше приблизително така добре приспособен към разнообразна дейност, както и големият пръст на съвременния човек. Те бяха изправено ходещи, а краката им бяха почти толкова пригодени за придвижване, колкото и краката на по-късните човешки раси.

62:3.3 (705.2) Техният мозък отстъпваше на човешкия и беше с по-малък размер, но превъзхождаше доста мозъка на техните предшественици и беше сравнително по-голям. Близнаците веднага проявиха по-високи умствени способности и скоро оглавиха цялото племе ранни предшественици на човека, създавайки примитивни форми на социално устройство и икономическо разделение на труда. Тези брат и сестра встъпиха в брачни отношения и скоро им се родиха двадесет и едно деца, всяко от които

много приличаше на своите родители, имаха височина над метър и двадесет сантиметра и във всички отношения превъзхождаха своите предшественици. Тази нова група образува ядрото на промеждутъчните млекопитаещи.

62:3.4 (705.3) Когато тази нова и по-развита група стана многобройна, избухна война, безпощадна война. И когато ужасното сражение завърши, никой от техните прародители – появили се преди ранните млекопитаещи, не остана жив. Страничната клонка на по-малко многобройните, но по-силни и разумни създания оцеля за сметка на своите предци.

62:3.5 (705.4) Оттогава това същество стана заплаха за своя край, оставайки в него в течение на почти петнадесет хиляди години (шестстотин поколения). Към това време вече изчезнаха всички огромни хищници от предишните епохи. Големите животни от тези региони не бяха плътоядни, а големите представители на семейство котки – лъвове и тигри, все още не бяха проникнали в тази особено закътана местност. И затова, набирайки смелост, промеждутъчните предшественици на човека подчиниха на себе си цялото кътче на творението.

62:3.6 (705.5) Тези промеждутъчни млекопитаещи във всички отношения превъзхождаха своите предци. Даже тяхната потенциална продължителност на живота се увеличи приблизително до двадесет и пет години. В новия вид се появиха ред зачатъчни човешки черти. В допълнение към наклонностите, унаследени от своите предци, тези промеждутъчни млекопитаещи бяха способни да изразяват отвращение в някои отблъскващи ситуации. Освен това в

тях беше добре изразен инстинктът за прикриване; те криеха храна за последващо използване и с огромно увлечение събираха гладки кръгли речни камъни, както и някои видове кръгли камъни, годни за снаряди за отбрана или нападение.

62:3.7 (705.6) Тези промеждутъчни млекопитаещи първи демонстрираха ясно изразени строителни наклонности, което се потвърждаваше от тяхното съперничество в устройството както на жилища по дърветата, така и на многотунелни подземни укрития, служещи им като убежища. Те станаха първият вид млекопитаещи, който осигуряваше своята безопасност за сметка както на дървесни, така и на подземни укрития. Като цяло те се отказаха от дърветата като места за постоянно обитание: денем живееха на земята, а нощем спяха на дърветата.

62:3.8 (705.7) С течение на времето естественото увеличаване на техния брой доведе до опасно съперничество заради храната и половите партньори. Всичко това се изля в серия междуособни войни, които едва не унищожиха целия вид. Тези сражения продължаваха дотогава, докато не остана жива само една група с по-малко от сто екземпляра. Отново се възцари мир и това единствено оцеляло племе отново оборудва своите спални по върховете на дърветата и отново пристъпи към нормално, полумирно съществуване.

62:3.9 (705.8) Вие едва ли сте способни да си представите колко близко до пълно измиране биваха понякога вашите предшественици. Ако скокът на жабата – прародителката на цялото човечество, в един определен случай се беше

оказал с пет сантиметра по-къс, целият ход на еволюцията щеше да е напълно различен. Лемуруподобната майка на ранните предшественици на човека не по-малко от пет пъти се намираше на косъм от смъртта преди да роди бащата на новия, по-развит род. Но най-опасен беше ударът от мълния, попаднал в дървото, на което спеше бъдещата майка на близнаците-примати. Двамата родители, принадлежащи към рода на промеждутъчните предшественици на човека, получиха шок и сериозни изгаряния; три от техните седем деца бяха убити от удар на мълния. Тези еволюиращи животни изпитваха почти суеверни чувства. Тази двойка, в чието дърво попадна мълния, оглавяваше по-прогресивната група на промеждутъчните предшественици на човека; и следвайки техния пример, повече от половината от членовете на племето напуснаха това място и се придвижиха на разстояние над три километра, където пристъпиха към изграждането на нови жилища на дърветата и нови укрития на земята – временни убежища в случай на внезапна опасност.

62:3.10 (706.1) Скоро след завършването на своето жилище тази закалена в сраженията двойка станаха щастливи родители на близнаци – най-важните и най-значителни животни, които някога са се появявали в света до това време, тъй като те бяха първите представители на новите животни – *Приматите*, представляващи следващата важна крачка в хода на дочовешката еволюция.

62:3.11 (706.2) Едновременно с раждането на тези близнаци-примати при друга двойка – изключително изостанали

самец и самка от племето на промеждутъчните предшественици на човека с ниско ниво както на умствено, така и на физическо развитие, също се родиха близнаци. Тези близнаци, самец и самка, бяха равнодушни към завоеванията; тях ги интересуваше само храната, а тъй като не се хранеха с плът, те скоро загубиха интерес към търсенето на плячка. Тези изостанали близнаци положиха началото на съвременните човекоподобни маймуни. Техните потомци се прехвърлиха в по-топлите южни региони с мек климат и изобилие от тропически плодове, където продължаваха да съществуват до голяма степен така, както и днес, с изключение на тези клонки, които се кръстосаха с ранните типове гибони и маймуни, в резултат на което в значителна степен се изродиха.

62:3.12 (706.3) Оттук ясно се вижда, че човекът и маймуната са свързани само със своя общ произход от промеждутъчните предшественици на човека — племето, в което стана едновременно раждането и последващото разграничаване на две двойки близнаци: примитивната двойка положи началото на съвременния тип павиани, бабуни, шимпанзето и горилите; на превъзхождащата двойка беше съдено да продължи еволюционната линия, венец на която стана самият човек.

62:3.13 (706.4) Съвременният тип човек и човекоподобните маймуни действително произлязоха от едно и също племе и вид, но не от едни и същи родители. Прародителите на човека възхождат от по-развити линии на отбрани остатъци от племето на промеждутъчните предшественици на човека, докато съвременните

човекоподобни маймуни (освен някои по-ранни типове лемури, гибони, маймуни и други маймуноподобни създания) са потомци на най-примитивната двойка от тази група промеждутъчни предшественици на човека, спасила се изключително за сметка на това, че по време на последното ожесточено сражение на своето племе тези две създания в течение на цели две седмици се криха в подземното убежище със запас от храна и излязоха отгоре чак тогава, когато сблъсъците бяха отдавна завършили.

4. Приматите

62:4.1 (706.5) Да се върнем към раждането на близнаците – самеца и самката, двамата най-развити членове от племето на промеждутъчните предшественици на човека. В тези най-необикновени животни-бебета имаше още по-малко козина, отколкото при родителите им, и още в много ранна възраст те предпочитаха изправеното ходене. Докато техните предци винаги се учеха да ходят на задните си крака, тези близнаци-примати от самото начало заеха вертикално положение. Те достигнаха височина около метър и петдесет, а главите им станаха по-големи, отколкото при другите членове на племето. Близнаците скоро се научиха да общуват един с друг с помощта на знаци и звуци, но така и не можаха да научат своите съплеменници да разбират тези нови символи.

62:4.2 (707.1) Приблизително на възраст четиринадесет години те напуснаха племето, отивайки на запад, за да основат семейство и да положат началото на новия вид примати. И тези нови създания напълно удачно получиха названието *Примати*, тъй като бяха преките и непосредствени

животински предшественици на самото човешко семейство.

62:4.3 (707.2) Така приматите се установиха в региона, който се намираше на западното крайбрежие на Месопотамския полуостров, по това време вдаващ се в южното море, а по-малко разумните и тясно свързани помежду си племена обитаваха в района на края на полуострова, както и покрай неговото източно крайбрежие.

62:4.4 (707.3) Приматите приличаха повече на човека и по-малко на животните, отколкото промеждутъчните предшественици на човека. Пропорциите на скелета на този нов вид много напомняха пропорциите на първобитните човешки раси. В тях напълно се формираха човешкият тип ръце и крака и тези създания умееха да ходят и даже да бягат не по-лошо от своите по-късни човешки потомци. Основно те се отказаха от дървесния начин на живот, макар че нощем продължаваха да се връщат на дърветата от съображения за безопасност, тъй като – както и техните предци – те бяха изключително подложени на страх. Те все повече използваха своите ръце, което значително развиваше вродените умствени способности, но техният разум все още не можеше да се нарече човешки.

62:4.5 (707.4) Макар че светът на чувствата на приматите малко се отличавахе от емоциите на техните предшественици, във всички свои склонности те повече напомняха човека. Те наистина бяха великолепни и високоразвити животни, достигащи полова зрелост на възраст приблизително десет години и притежаващи естествена продължителност на

живота около четиридесет години. Това значи, че те щяха да достигат тази възраст, ако умираха от естествена смърт, но в това далечно време рядко животно умираше от естествена смърт – твърде напрегната беше борбата за съществуване.

62:4.6 (707.5) И, ето, преминавайки пътя на развитие в течение на почти деветстотин поколения, което обхваща примерно двадесет и една хиляди години от произхода на ранните предшественици на човека, приматите *внезапно* родиха две изумителни създания – първите истински човешки същества.

62:4.7 (707.6) Така ранните млекопитаещи, произлезли от североамериканския тип лемур, породиха промеждутъчните предшественици на човека, които на свой ред създадоха на света висшите примати, станали непосредствени предци на първобитната човешка раса. Приматите бяха последното най-важно звено в еволюцията на човека, но за по-малко от пет хиляди години нито един представител на тези необичайни племена не остана жив.

5. Първите човешки същества

62:5.1 (707.7) През 1934 година от нашата ера се навършиха точно 993 419 години от раждането на двете първи човешки същества.

62:5.2 (707.8) Тези две чудесни създания бяха истински хора. Както много от техните предци, те имаха напълно оформени големи пръсти на ръката, а техните крака бяха толкова съвършени, както и краката на съвременните

човешки раси. Те умееха да ходят и бягат, но не да пълзят. Хватателната функция на големия пръст на крака изчезна, при това напълно. Когато опасността ги караше да се качват по дърветата, те се качваха точно както правят това съвременните хора. Те се катереха по мечешки – а не както шимпанзето или горилата, които скачат от клон на клон.

62:5.3 (708.1) Тези първи хора (а също и техните потомци) достигаха полова зрелост на възраст дванадесет години и притежаваха потенциална продължителност на живота около седемдесет и пет години.

62:5.4 (708.2) В ранното им детство в тези човешки близнаци се появили много нови емоции. Те се възхищаваха както на вещите, така и на други същества и бяха много самолюбиви. Но най-изумителното обстоятелство в развитието на тяхната емоционална сфера беше внезапната поява на нова група чисто човешки чувства – чувството на поклонение, включващо благоговението, почитанието, смиреността и даже примитивната форма на благодарност. Страхът, в съчетание с неразбиране на явленията в природата, води до появата на примитивна религия.

62:5.5 (708.3) Покрай човешките чувства на първобитните хора в зачатъчна форма бяха свойствени и преживявания от повисок род. Бяха им познати жалостта, срамът и позорът; те остро преживяваха любовта, ненавистта и жаждата за мъст, бидейки също така склонни и към силни чувства на ревност.

62:5.6 (708.4) Двамата първи човека – близнаците, бяха същинско наказание за своите родители-примати. Те бяха

толкова любознателни и безразсъдни, че към осемгодишна възраст успяха няколко пъти да се окажат на косъм от гибелта. Не е чудно, че на дванадесетгодишна възраст те бяха покрити с многобройни белези.

62:5.7 (708.5) Още в ранна възраст те се научиха на словесно общуване. Към десетгодишна възраст те разработиха и усъвършенстваха състоящ се от жестове и думи език, включващ почти половин стотица понятия, и значително подобриха и разшириха примитивния метод за общуване на своите предци. Но колкото и да се стараеха, те успяха да научат родителите си само на няколко от своите нови жестове и думи.

62:5.8 (708.6) Един прекрасен ден, когато бяха на около деветгодишна възраст, близнаците се спуснаха надолу по течението на реката и свикаха важно съвещание. Всяко небесно същество, установено на Урантия, включително и аз, присъстваше като наблюдател на хода на полудневната среща. В този знаменателен ден те решиха да живеят един с друг и един за друг и това беше първият от поредицата подобни договори, най-важният от които стана решението да напуснат своите примитивни животински съплеменници и да отидат на север. Близнаците не се досещаха, че точно с това им предстоеше да сложат началото на човешкия род.

62:5.9 (708.7) Макар че всички нас изключително много ни безпокоеше какво замисляха тези малки диваци, ние бяхме безсилни да контролираме работата на техния ум. Ние не се опитвахме – и нямахме такава възможност, произволно да въздействаме на техните решения. Но в пределите на

допустимите планетарни функции ние, Носителите на Живота, съвместно с нашите партньори се уговорихме да водим човешките близнаци на север, по-далеч от покритите с козина техни съплеменници, не изцяло отказали се от живота по дърветата. И така, в резултат от самостоятелното си разумно решение близнаците *мигрираха*, а благодарение на нашето наставничество те мигрираха *на север* - в отдалечен район, където избягваха опасността от биологическа деградация чрез смесване със своите примитивни роднини от племената примати.

62:5.10 (708.8) Малко преди заминаването си от родните гори, по време на едно от нападенията на гибоните, те загубиха своята майка. Макар че не притежаваше разум като техния, тя изпитваше към своите деца привързаността, свойствена на висшето животно към своето поколение, и безстрашно даде своя живот в опит да спаси чудесната двойка. И жертвата ѝ не беше напразна: тя задържахше врага дотогава, докато не успя да дойде с подкрепления бащата и да принуди нападателите да избягат.

62:5.11 (709.1) Скоро след като тази млада двойка напусна своите съплеменници, за да положи началото на човешката раса, техният баща-примат изпадна в отчаяние. Убит от мъка, той престана да яде, отказвайки се от храна даже тогава, когато я донасяха останалите му деца. Със загубата на своите прекрасни потомци животът сред обикновените му съплеменници загуби всякакъв смисъл; напускайки племето, той отиде в горите, където беше нападат от враждебни гибони и пребит до смърт.

6. Еволюцията на човешкия разум

62:6.1 (709.2) Ние, Носителите на Живота на Урантия, преминахме през дълго бдително очакване още от този ден, когато за пръв път внедрихме жизнената плазма в планетарните води, и естествено появата на първите наистина разумни и волеви създания ни достави огромна радост и ни донесе висше удовлетворение.

62:6.2 (709.3) Ние бяхме следили умственото развитие на близнаците, наблюдавайки дейността на седемте спомагателни духа на разума, прикрепени към Урантия към времето на нашето пристигане на планетата. По време на дългото еволюционно развитие на планетарния живот тези неуморими попечители на разума неизменно отбелязваха своята нарастваща способност да влизат в контакт с все повече усъвършенстващия се ум на животинските създания, издигащи се на нови степени на развитие.

62:6.3 (709.4) Отначало само *духът на интуицията* беше способен да функционира в условията на инстинктивното и рефлекторно поведение на първобитните животни. С появата на по-високи типове на диференциране *духът на разбирането* стана способен да снабди такива създания с дара на спонтанната асоциация на идеи. По-късно наблюдавахме действията на *духа на смелостта*; еволюиращите животни наистина си изработиха примитивна форма на защитно самосъзнание. С последващата поява на млекопитаещите ние виждахме как все повече и повече проявява себе си *духът на знанието*. А еволюцията на висшите млекопитаещи доведе до действие *духа на съвета*, в резултат на което се укрепи

стадният инстинкт и се появиха наченките на примитивно социално устройство.

62:6.4 (709.5) От ранните предшественици на човека към промеждутъчните предшественици и примати ние наблюдавахме все по-активното служене на първите пет спомагателни духа. Но на двата оставащи духа – висшите попечители на разума, все още не се отдаваше да се проявят в урантийския тип еволюционен разум.

62:6.5 (709.6) Представете си нашата радост, когато веднъж – близнаците тогава бяха на десет години – *духът на поклонението* за пръв път установи връзка с разума на близнаците: в началото с девойката, а скоро след това и с юношата. Ние знаехме, че нещо близко до човешкия разум достига кулминационния стадий на своето развитие, и когато около година по-късно в резултат от размишление и целенасочено решение те се договориха да напуснат дома си и да отидат на север, то именно тогава – и вече в признатия човешки разум на тези две създания, на Урантия започна да действа *духът на мъдростта*.

62:6.6 (709.7) Последва незабавна и качествено нова мобилизация на седемте спомагателни духа на разума. Бяхме преизпълнени с очакване. Ние разбирахме, че се приближава дългоочакваният час; знаехме, че се намираме пред прага на реализацията на нашите продължителни усилия, свързани с появата на волеви създания на Урантия.

7. Признаването като обитает свят

62:7.1 (709.8) Не ни се наложи да чакаме дълго. По обед на следващия ден след бягството на близнаците в планетарния център за далечна връзка на Урантия бяха регистрирани пробни сигнали от вселенския контур. Всички ние, разбира се, бяхме развълнувани, защото разбяхме, че приближава велико събитие. Но тъй като този свят беше център за експериментален живот, ние нямахме дори и най-малка представа по какъв точно начин ще ни известят за признаването на разумния живот на Урантия. Но ние останахме в неведение още малко време. На третия ден след бягството на близнаците и преди заминаването на корпуса на Носителите на Живота на Урантия пристигна архангелът на Небадон за създаване на изходния планетарен контур на разума.

62:7.2 (710.1) Това беше знаменателен ден за Урантия, когато нашата малка група се събра около планетарния полюс за пространствена връзка и прие първото съобщение от Салвингтон по новоустановения планетарен контур на разума. И това първо послание, продиктувано от главата на корпуса на архангелите, гласеше:

62:7.3 (710.2) “Носители на Живота — приветстваме ви! Изпращаме ви уверение за огромното удовлетворение, което изпитват в Салвингтон, Едемия и Йерусем във връзка с регистрацията в столицата на Небадон на сигнала, означаващ, че на Урантия се е появил присъщият за волевите създания разум. Целенасоченото решение на близнаците да избягат на север и да отделят своето потомство от своите примитивни предшественици беше отбелязано. То стана първото решение на разума —

човешкия тип разум на Урантия, което автоматически създава контура на връзката, по който се предава това първо потвърждение.”

62:7.4 (710.3) Следващото послание, прието по новия контур, беше приветствието на Всевишните на Едемия, съдържащо инструкции за урантийските Носители на Живота, в които ни се забраняваше да въздействаме на създадения от нас тип живот. Получихме указание да не се намесваме във въпроси, свързани с прогреса на човека. Не следва да се мисли, че Носителите на Живота някога произволно и механически се намесват в естественото превръщане на планетарните еволюционни планове, тъй като ние не правим това. Но до това време на нас ни се позволяваше по особен начин да управляваме средата и да защитаваме жизнената плазма и именно този необикновен, макар и напълно естествен, надзор следваше сега да прекратим.

62:7.5 (710.4) И още щом замлъкнаха Всевишните, на планетата започна да постъпва прекрасното послание на Луцифер, по това време владетел на системата Сатания. Сега Носителите на Живота можеха да слушат словата на своя собствен глава и получиха от него разрешение да се върнат в Йерусем. Посланието на Луцифер съдържаше официалното одобрение за труда на Носителите на Живота на Урантия и ни освобождаваше от всякаква бъдеща критика на каквито и да е наши усилия, насочени към подобряване на небадонските прототипи на живота, внедрени в системата Сатания.

^{62:7.6 (710.5)} С тези послания от Салвингтон, Едемия и Йерусем официално завърши многовековният надзор на Носителите на Живота на Урантия. В продължение на много епохи ние изпълнявахме своите задължения и ни помагаха само седемте духа на разума и Главните Физически Регулатори. И сега, когато в еволюционните създания на планетата се появи воля, способност да избират поклонението и възхода – ние разбрахме, че нашият труд е завършен, и нашата група започна да се готви за заминаване. Предвид това, че Урантия е свят с видоизменен живот, ние получихме разрешение да оставим на планетата двама старши Носители на Живота с дванадесет помощника, а аз бях избран като един от членовете на тази група и оттогава се намирам на Урантия.

^{62:7.7 (710.6)} Изминаха точно 993 408 години (спрямо 1934 година от нашата ера), откакто Урантия беше формално призната за населена от хора планета във вселената Небадон. За пореден път биологическата еволюция достигна човешките нива на волевото създание. Човекът беше пристигнал на 606 -ата планета на Сатания.

^{62:7.8 (710.7)} [Подготвено от Носител на Живота на Небадон, постоянно пребиваващ на Урантия.]

Документ 63. Първото човешко семейство

^{63:0.1 (711.1)} УРАНТИЯ беше регистрирана като обитаем свят когато двете първи човешки същества – близнаците, бяха на единадесет години и преди те да станат родители на първото от второто поколение истински човешки същества. Посланието на архангела, изпратено от

Салвингтон по случай официалната регистрация на планетата завършваше със следните думи:

63:0.2 (711.2) “Човешкият разум се е появил на 606 -тата планета в Сатания и основателите на новата раса ще се наричат *Андон* и *Фонта*. Всички архангели се молят за това тези създания да могат да бъдат по-скоро надарени с личното присъствие на дара на духа на Всеобщия Баща”.

63:0.3 (711.3) Андон е небадонско име, което означава “първото подобно на Отеца създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство”. Фонта означава “първото подобно на Сина създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство”. Андон и Фонта узнаха за своите имена едва след като те бяха присвоени от тях при сливането с техните Настройчици на Съзнанието. По време на своето смъртно пребиваване на Урантия те се наричаха един друг Сонта-ан и Сонта-ен: Сонта-ан означаваше “любимец на майката”, а Сонта-ен – “любимката на бащата”. Те сами си дадоха тези имена, изразяващи взаимната им загриженост и любов.

1. Андон и Фонта

63:1.1 (711.4) В много отношения Андон и Фонта бяха най-изумителната човешка двойка живяла някога на земята. Тази прекрасна двойка – действителните прародители на цялото човечество, във всички отношения превъзхождаше много от своите преки потомци и коренно се отличаваше от всички свои предци – както непосредствени, така и далечни.

63:1.2 (711.5) Родителите на първата човешка двойка очевидно малко се отличаваха от обичайните представители на своето племе, макар да принадлежаха към числото на неговите най-разумни членове – групата, първа научила се да хвърля камъни и да използва в сраженията тояги. Освен това, те използваха и островърхи отломки от камък, кремък и кости.

63:1.3 (711.6) Веднъж Андон – още по времето, когато живееше със своите родители, прикрепил остро парче кремък към края на тояга, използвайки за това сухожилие от животно – впоследствие той нееднократно и с успех използваше това оръжие, спасявайки както собствения си живот, така и живота на своята така безстрашна и любознателна сестра, неизменно съпровождаща го във всички негови изследователски пътешествия.

63:1.4 (711.7) Решението на Андон и Фонта да напуснат племето на приматите говори за разум с много превишаващ интелекта от по-ниско ниво, свойствен на толкова много от техните по-късни потомци, които стигнаха до смесване със своите изостанали родственици от племето на човекоподобните маймуни. Но смътното осъзнаване на това, че те са не просто животни, а нещо повече, се обясняваше с наличието на личност и се укрепваше от вътрешното присъствие на Настройчиците на Съзнанието.

2. Бягството на близнаците

63:2.1 (712.1) След като Андон и Фонта решиха да избягат на север временно ги обхвана страх, особено опасението, че ще огорчат баща си и останалите членове на своето

семејство. Те се опасяваха от нападения на враждебно настроените си родственици и осъзнаваха, че могат да загинат от ръцете на своите и без това ревниви съплеменници. В младостта си близнаците прекарваха голяма част от времето заедно, поради което не бяха много популярни сред своите животни-братовчеди от племето на приматите. Не повиши популярността им и това, че те си построиха отделно и доста по-хубаво жилище на дървото.

63:2.2 (712.2) Именно тук, в това устроено между върховете на дърветата ново жилище, веднъж през нощта те се събудиха от силна буря и притиснали се един до друг от страх и нежност, окончателно решиха да напуснат своето племе и своя роден дом.

63:2.3 (712.3) Към това време те вече си бяха подготвили примитивно убежище на върха на дървото на разстояние половин ден на север. Това беше тяхното тайно укритие за първия ден от пребиваването им извън пределите на родните гори. Макар че като примати близнаците смъртно се бояха да останат на земята нощем, малко преди настъпването на тъмнината те тръгнаха по своя път на север. Независимо от това, че нощният преход, даже при пълнолуние, изискваше от тях необичайна смелост, те правилно решиха, че това ще им позволи да си отидат незабелязано и да намалят вероятността от преследване от страна на техните съплеменници и роднини. И малко след настъпване на полунощ те благополучно се добраха до преди това устроеното място.

63:2.4 (712.4) Придвижвайки се на север те откриха откритите залежи на кремък и избирайки много камъни, имащи

подходяща за различни цели форма, приготвиха запас за в бъдеще. Опитвайки се да разчупят тези парчета кремък така, че те по-добре да отговарят на определени предназначения, Андон откри свойството на камъка да пуска искри и схвана идеята за получаване на огън. По това време обаче тази мисъл не се закрепил в неговото съзнание, тъй като климатът все още беше благоприятен и потребност от огън почти нямаше.

63:2.5 (712.5) Но есенното слънце се спускаше все по-ниско и колкото по-далеч на север се придвижваха те, толкова по-хладни ставаха нощите. За да се сгреят вече им се наложи да ползват кожи на зверове. Когато от времето на тяхното бягство мина около месец, Андон обясни на своята другарка, че знае начин за добиване на огън с помощта на кремък. В течение на два месеца те безуспешно се опитваха да запалят огън с искра. Всеки ден близнаците настойчиво правеха искри с кремък, опитвайки се да запалят дървото. Накрая, веднъж вечерта, по залез слънце, тайната на метода беше разкрита, когато Фонта се досети да се качи на стоящото недалеч дърво и да донесе напуснатото от птиците гнездо. Гнездото беше сухо и лесно възпламеняемо и затова лумна още щом на него попадна искра. Те бяха толкова учудени и изплашени от своя успех, че едва не оставиха огъня да угасне, но успяха да го запазят, прибавяйки подходящо гориво и прародителите на цялото човечество за пръв път тръгнаха да търсят дърва.

63:2.6 (712.6) Това беше един от най-радостните епизоди в техния кратък, но богат на събития живот. Цялата нощ те останаха до своя огън, съзерцавайки горящия огън и

смъртно разбирайки, че са извършили откритие, което ще им позволи да удържат победа над климата и така завинаги да получат независимост от своите животински роднини от южните земи. След три дни отдих и наслаждение над огъня те продължиха своя път.

^{63:2.7 (712.7)} Предците на Андон и Фонта – приматите, често поддържаха огъня запален от мълниите, но никога преди това земните създания не владееха метод за произволно запалване на огън. Но измина много време преди близнаците да узнаят, че сухият мъх и други материали са способни да поддържат огъня не по-зле от птичите гнезда.

3. Семейството на Андон

^{63:3.1 (713.1)} Изминаха почти две години от тази нощ, когато близнаците напуснаха своето жилище, преди да им се роди първото дете. Те го нарекоха Сонтад; и Сонтад стана първото създание родено на Урантия, увито при раждането си в защитно покривало. Беше положено началото на човешката раса и на тази нова еволюционна степен се появи инстинктивния стремеж да се грижат както трябва за все по-безпомощните младенци, което беше характерно за постепенното развитие на разума и интелектуалния тип в сравнение с по-животинските типове.

^{63:3.2 (713.2)} На Андон и Фонта им се родиха общо деветнадесет деца и те успяха да се насладят на обществото на почти половин стотица внуци и половин дузина правнуци. Семейството обитаваше в четири съседни едно на друго скални укрития или полупещери, три от които се съединяваха с коридори, изровени в мекия варовик с

помощта на кремъчни оръдия, измислени от децата на Андон.

63:3.3 (713.3) Ранните андонити притежаваха ясно изразено родово чувство; те ловуваха на групи и никога не се отделяха на голямо разстояние от дома си. Изглеждаше, че разбират изключителността на своята изолирана група живи същества и необходимостта да се държат заедно. Това чувство на близост несъмнено се обясняваше с нарастващата помощ на спомагателните духове на разума.

63:3.4 (713.4) Андон и Фонта неуморно се трудеха над възпитанието и усъвършенстването на своя род. Те доживяха до четиридесет и две години и двамата бяха убити по време на земетресение при падане на надвиснала скала. Пет от техните деца и единадесет от внуците им загинаха заедно с тях и около двадесет от техните потомци получиха сериозни наранявания.

63:3.5 (713.5) Веднага след смъртта на своите родители Сонтад, независимо от страшното увреждане на крака си, оглави клана, в което му помагаше умело неговата жена – голямата от сестрите. Най-напред им се наложи да устроят надеждно погребение за мъртвите си родители, братя, сестри и деца, поради което те ги затрупаха с камъни. Не следва да се придава излишно значение на този акт на погребване. Техните смътни и неопределени представи за живота след смъртта основно биваха черпени от причудливите им и пъстри сънища.

63:3.6 (713.6) Потомците на Андон и Фонта живееха като единен клан чак до двадесетото поколение, когато

съперничеството за храна и социалните търкания доведоха до началото на тяхното разпръскване.

4. Андоническите кланове

^{63:4.1 (713.7)} Първобитните хора — андонитите, имаха черни очи и смугла кожа с жълто-червен оттенък. Меланинът — цветната субстанция, присъстваща в кожата на всеки човек, е исконният кожен пигмент на андонитите. По своя общ вид и цвят кожата на тези ранни андонити повече напомняха на съвременните ескимоси, отколкото на който и да е друг тип хора. Те бяха първите създания, които използваха кожата на животни за защита от студа; по тялото си имаха съвсем малко повече козина, отколкото съвременния човек.

^{63:4.2 (713.8)} В племенния живот на животните предшественици на тези първобитни хора се криеха източниците на многобройните социални съглашения, а развитието на чувствата и умствените способности на тези същества веднага се отразиха на усъвършенстването на общественото устройство и новото разделение на родовия труд. Те бяха великолепни подражатели, но игровият им инстинкт оставаше почти неразвит, а чувство за хумор практически напълно отсъстваше. Първобитният човек понякога се усмихваше, но никога не се смееше от все сърце. Хуморът беше наследство от по-късната Адамическа раса. Първобитните хора не бяха толкова чувствителни на болка и не реагираха така остро на неприятните ситуации, както много от по-късните еволюиращи смъртни. Раждането на деца не беше

болезнено или мъчително изпитание за Фонта и нейните непосредствени потомци.

63:4.3 (714.1) Това беше чудесно племе. Мъжете геройски отстояваха безопасността на своите жени и своето потомство; жените нежно се грижеха за децата. Но техният патриотизъм се ограничаваше само със своя род. Те бяха изцяло предани на своите семейства; те без да се колебаят отдаваха живота си, защитавайки своите деца, но стремежът да осигурят по-добър живот за своите внуци беше над тяхното разбиране. В човешкото сърце все още не беше събуден алтруизма независимо от това, че на тези коренни жители на Урантия бяха свойствени всички емоции, необходими за раждането на религията.

63:4.4 (714.2) Древните хора ги отличаваха трогателна нежност в отношенията със своите другари и безусловно истинска, макар и примитивна представа за дружбата. В по-късни времена, по време на постоянно възникващите сражения с останалите племена, нерядко можеше да се види как първобитният човек, храбро бранейки се с една ръка, се опитва да защити и спаси свой ранен другар. Много от най-благородните и във висша степен човешки черти от последващото еволюционно развитие намериха своето трогателно предварително загатване в тези първобитни хора.

63:4.5 (714.3) Изначалният андонически род продължаваше да остава оглавяващ чак до двадесет и седмото поколение, когато сред преките потомци на Сонтад не се оказа нито едно момче и двама претенденти за ролята глава на рода встъпиха в борба за господство.

63:4.6 (714.4)

Още преди мащабното разпръскване на андоническите кланове техните ранни опити за взаимно общуване доведоха до появата на добре развит език. Този език продължаваше да се разширява, добавки към него се внасяха почти ежедневно, благодарение на новите изобретения и приспособяванията към средата, които се създаваха от тези активни, неуморими и любознателни хора. И чак до появата на цветните раси този език беше урантийската реч – езика на древното човешко семейство.

63:4.7 (714.5)

С течение на времето броя на андоническите кланове се увеличи и контактите на нарастващите семейства започнаха да водят до търкания и несъгласия. Мислите на тези хора бяха заети само от две неща: лов заради изхранване и сражения заради отмъщение поради някаква реална или въображаема несправедливост или оскърбление, причинено от съседното племе.

63:4.8 (714.6)

Усилваше се родовата вражда, избухваха племенни войни и сред най-добрите представители на най-способните и развити групи възникнаха сериозни загуби. Някои от тези загуби бяха невъзстановими; част от линията най-ценни по своите способности и ниво на интелект, беше изгубена завинаги. Безкрайната война на клановете постави под заплаха съществуването на тази древна раса и нейната първобитна цивилизация.

63:4.9 (714.7)

Такива примитивни създания е невъзможно да бъдат заставени да живеят дълго в мир. Човекът е потомък на воинствени животни и когато неразвитите хора се оказват тясно свързани един с друг, това води до взаимни раздразнения и оскърбления. Носителите на Живота знаят

тази особеност на еволюиращите създания и предвиждат, съответно, разделяне на еволюиращите хора минимум на три – а по-често на шест различни и самостоятелни раси.

5. Разпръскване на Андонитите

^{63:5.1 (715.1)} Древните андонически раси не проникнаха в дълбинните региони на Азия, и отначало те не се заселваха в Африка. Географията на тези времена ги водеше на север, и тези хора се придвижваха все по-далеч и по-далеч в тази посока, докато не бяха спрени от бавното нашествие на третия ледник.

^{63:5.2 (715.2)} Преди леденият щит да достигне Франция и Британските острови, потомците на Андон и Фонта, придвижвайки се на запад, пресякоха Европа, основавайки повече от хиляда отделни селища покрай големите реки, водещи към водите на тогава още топлото Северно море.

^{63:5.3 (715.3)} В древността тези андонически племена обитаваха бреговете на реките на територията на Франция. В течение на десетки хиляди години те се заселваха покрай река Сома. Сома е единствената река, руслото на която не беше изменено от ледниците и в онези дни тя се устремяваше към морето практически така, както и днес. С това се обяснява изобилието от свидетелства за обитанието на андонитите в долината, разположена покрай руслото на тази река.

^{63:5.4 (715.4)} Тези аборигени на Урантия не обитаваха на дърветата, макар че те както и преди се качваха на тях в момент на опасност. Обикновено те се разполагаха в

укритие под надвисналите покрай речните брегове скали и в пещерите, разположени по склоновете на хълмове, което им осигуряваше добър обзор на подстъпите и ги защитаваше от стихииите. Така те можеха спокойно да се ползват от огън без да изпитват прекалени неудобства от дима. Те още не бяха истинските пещерни жители, макар че в последващите епохи ледените щитове, спускащи се още по на юг, прогониха техните потомци в пещерите. Те предпочитаха да се заселват в покрайнините на гората и край потоците.

63:5.5 (715.5) Още на ранния стадий те с голямо изкуство строяха частично заслонени жилища и демонстрираха забележителни способности по отношение на изграждането на каменни спални – куполообразни каменни хижи, в които пропълзяваха през нощта. Входът в такава хижа нощем се затваряше с помощта на голям камък, който се поставяше за тази цел вътре още преди покривните камъни да бъдат окончателно сложени на местата им.

63:5.6 (715.6) Андонитите бяха безстрашни и умели ловци и с изключение на диворастящите ягоди и някои дървесни плодове, се хранеха само с месо. След Андон, измислил каменната брадва, неговите потомци още в дълбините на древността изобретиха и ефективно използваха копия и харпуни. Накрая създаващият оръдията разум започна да действа заедно с използващата ги ръка и тези древни хора се научиха прекрасно да обработват кремъчни оръдия на труда. В търсене на кремък те изминаваха големи

разстояния – подобно на съвременните хора, които ходят на края на света, за да търсят злато, платина и диаманти.

63:5.7 (715.7) Така, а и в много други отношения, андоническите племена демонстрираха ниво на интелект, оказал се недостъпен за техните регресиращи потомци и след половин милион години, независимо от това, че те отново и отново откриваха различни начини за разпалване на огън.

6. Онагар – първият проповедник

63:6.1 (715.8) В течение на почти хиляда години, с все по-голямото разсейване на андонитите, културното и духовно състояние на клановете се влошаваше. Така продължи дотогава, докато не се появи Онагар, който възглави тези племена, сдоби се с установяването на мир сред тях и за пръв път ги доведе до поклонението “на Даващия Дихание на хора и животни.

63:6.2 (716.1) Философията на Андон беше пределно объркана; той едва не стана поклонник на огъня поради огромното удовлетворение, което му донесе случайното откритие на огъня. Разумът обаче му подсказа да обърне своите мисли към слънцето като към висш и извикващ още по-голям трепет източник на топлина и светлина. Но слънцето беше твърде далеч и той така и не стана поклонник на слънцето.

63:6.3 (716.2) Още на началния етап у андонитите се разви страх пред стихиите – гърма, мълниите, дъжда, снега, градушката и леда. Но в тези далечни дни постоянно възобновяващият се мотив беше глада, а тъй като основно

живееха за сметка на животните, в тях се появи определена форма на зоолатрия. За Андон по-големите животни символизираха съзидателното могъщество и изпълването със сили. От време на време възникваше култово поклонение към различни големи животни. По време на модата на конкретно животно на стените на пещерата се появяваха неговите грубо очертани силуети, а по-късно, с развитието на изкуството, подобно животинско божество биваше гравирано като част от различни орнаменти.

^{63:6.4 (716.3)} Още на ранния етап сред андоническите народи се появи обичай да се въздържат от използването на месо от тези животни, на които се покланя племето. Скоро за оказване на необходимото въздействие върху съзнанието на младото поколение беше създаден култов обред, който се извършваше с тялото на едно от почитаните животни, а още по-късно техните потомци превърнаха тези примитивни действия в по-изискани обреди на жертвоприношение. Такъв е произходът на жертвоприношението като част от поклонението. Тази идея беше развита от Моисей в древноеврейския ритуал и беше, като цяло, запазена от апостол Павел като доктрина за изкупване на греха чрез “проливането на кръв”.

^{63:6.5 (716.4)} Това, че храната беше най-важното нещо в живота на първобитните хора, се вижда от молитвата на която учеше тези прости хора Онагар – техния велик учител. Тази молитва звучеше така:

^{63:6.6 (716.5)} “О, Дихание на Живота, дай ни днес храна, избави ни от проклятията на леда, спаси ни от горските врагове и приеме ни милосърдно във Великото Отвъдно”.

^{63:6.7 (716.6)} Пристанището на Онагар се намираше на северния бряг на древното Средиземно море, в областта на днешно Каспийско море, в селището, наречено Обан — междинният пункт, устроен на това място, където водещият на север път от южните региони на Месопотамия завиваше на запад. От Обан Онагар изпращаше проповедници в отдалечени селища за разпространяване на своето учение за единното Божество, а също и на представите за отвъдния свят, който той наричаше Великото Отвъдно. Тези посланици на Онагар станаха първите в света мисионери. Те бяха и първите хора, които сваряваха месото, първите, които редовно използваха огън за приготвянето на храна. Те печеха месото на краищата на пръчки, а също така и на нагорещени камъни. По-късно започнаха да пекат големи парчета месо на огъня, но техните потомци почти напълно се върнаха към употребяването на сурово месо.

^{63:6.8 (716.7)} Онагар се роди преди 983 323 години (смятано от 1934 година) и доживя до шестдесет и девет години. Изложението на постиженията на този мислител и духовен вожд на епохата до пристигането на Планетарния Принц представлява вълнуващо повествование за организацията на тези първобитни хора в истинско общество. Той въведе ефективното племенно управление, подобно на което последващите поколения не можаха да постигнат много десетилетия. За целия период до пристигането на Планетарния Принц на земята никога не се появи толкова високо духовна цивилизация. В тези прости хора имаше истинска, макар и примитивна религия, която не се запази в техните изродили се потомци.

^{63:6.9 (717.1)} Макар че Андон и Фонта, както и много от техните потомци получиха Настройчици на Съзнанието, масовото пристигане на Урантия на Настройчиците и Серафимите-хранители започна едва по времето на Онагар. Това беше истински златен век на първобитния човек.

7. Продължаването на живота на Андон и Фонта

^{63:7.1 (717.2)} Андон и Фонта, забележителните основатели на човешката раса, получиха признание по време на съда над Урантия, състоял се след пристигането на Планетарния Принц и в надлежното време завършиха подготовката си в обителските светове със статут жители на Йерусем. Макар че никога не им се позволи да се върнат на Урантия, те знаят за основаната от тях раса. Те тъжаха заради предателството на Калигастия, скърбяха за провала на Адам, но изключително се зарадваха, получавайки съобщението за това, че Михаил е избрал техния свят като място за приключване на своето завършващо посвещение.

^{63:7.2 (717.3)} В Йерусем и Андон и Фонта – а също и няколко от техните деца, в това число и Сонтад, се сляха със своите Настройчици на Съзнанието, но повечето даже от техните преки потомци стигнаха само до сливане с Духа.

^{63:7.3 (717.4)} Скоро след пристигането в Йерусем, Андон и Фонта получиха от Властелина на Системата разрешение да се върнат в първия обителски свят за преминаване на служба заедно с моронтийните личности, приветстващи урантийските странстващи на времето в небесните сфери. Това назначение е безсрочно. Във връзка с настоящите

откровения те искаха да изпратят на Урантия своите приветствия, но това им беше благоразумно отказано.

63:7.4 (717.5) Такъв е разказът за най-героичната и завладяваща страница в цялата история на Урантия – разказът за еволюцията, борбата за оцеляване, смъртта и вечния живот на уникалните родители на цялото човечество.

63:7.5 (717.6) [Представено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

Документ 64. Еволюционните цветни раси

64:0.1 (718.1) **ТОВА** е разказът за еволюционните цветни раси на Урантия, който започва преди почти един милион години във времената на Андон и Фонта и обхваща периода от Планетарния Принц до края на ледниковия период.

64:0.2 (718.2) Човешката раса стана на почти един милион години и първата половина от нейната история приблизително съответства на епохата до появата на Урантия на Планетарния Принц. Втората половина на историята на човечеството започва с пристигането на Планетарния Принц и появата на шестте цветни раси и приблизително съответства на периода, наричан обикновено Палеолит.

1. Коренните Андонити

64:1.1 (718.3) Първобитният човек се появи на земята в резултат на еволюционно развитие преди малко по-малко от един милион години и получи добра закалка. Той инстинктивно се стремеше да избягва опасностите от смесването с по-

долу стоящите племена на човекоподобните маймуни. Но пътят на изток преграждаха засушливите тибетски възвишения достигащи височина около 9 000 метра над нивото на морето. На юг или запад той не можеше да се придвижи поради разширението на Средземно море, простиращо се в това време на изток към Индийския океан, а продължавайки да върви на север, той се сблъска с настъпващия ледник и независимо от усилилата се вражда между разпръснатите племена, най-разумните групи никога не помисляха за миграция на юг и живот сред покритите си с козина, обитаващи на дърветата и интелектуално неразвити роднини.

64:1.2 (718.4) Много от най-древните религиозни чувства на човека се появиха от усещането за безпомощност в географски затвореното положение: планини отдясно, вода отляво и лед отпред. Но тези прогресиращи андонити не желяеха да завиват назад към своите изостанали южни роднини, живеещи по дърветата.

64:1.3 (718.5) В противоположност на своите предчовешки родственици, андонитите избягваха горите. В гората хората винаги деградираха; човека успешно се развиваше само на открити пространства и във високите ширини. Студът и гладът в откритата местност подбуждат към действие, изобретателност и находчивост. Докато в условията на трудностите и лишенията на суровия северен климат андонитите проправяха пътя на съвременната човешка раса, техните изостанали роднини блаженстваха в южните тропически гори, тяхната обща древна родина.

64:1.4 (718.6) Тези събития станаха във времената на третия ледник, първият от известните на Геолозите период. В северна Европа придвижването на двата първи ледника беше незначително.

64:1.5 (718.7) През по-голямата част от ледниковия период Англия беше свързана със сушата с Франция, а по-късно Африка се съедини със сицилийския мост от суша с Европа. В периода на миграция на андонитите съществуваше непрекъснат коридор от суша, който започваше на запад в Англия и преминаваше на изток през цяла Европа и Азия към Ява; Австралия отново беше изолирана, което още повече способстваше за развитието на нейната особена, специфична фауна.

64:1.6 (719.1) Преди 950 000 години потомците на Андон и Фонта се преместиха далеч на изток и запад. Придвижвайки се в западна посока, те преминаха през Европа, достигайки Франция и Англия. По-късно на изток те достигнаха до Ява, където съвсем наскоро бяха намерени техните кости, останки от така наречения питекантроп, след което те се добраха до Тасмания.

64:1.7 (719.2) Групите, придвижващи се на запад, бяха по-малко подложени на пагубното влияние на изостаналите племена, имащи общ произход с тях, отколкото тези, които се отправиха на изток и свободно общуваха със своите непълноценни животински роднини. Тези изостанали индивиди постепенно се придвижиха на юг и скоро се смесиха с по-долу стоящите племена. Впоследствие все повече нечистокръвни потомци се връщаха на север, където се смесваха с бързо растящите андонически

племена и такива несполучливи съюзи довеждаха неизбежно до деградация на по-развитото племе. Все по-малък брой първобитни селения продължаваха да се покланят на Даващия Дихание. Древната зачатъчна цивилизация беше на ръба на изчезването.

^{64:1.8 (719.3)} На Урантия винаги е било така. Цивилизациите, даващи големи надежди, една след друга деградираха и съответно изчезваха, тъй като допускаха безразсъдно смесване на високоразвитите с малкоразвити.

2. Фоксхолските племена

^{64:2.1 (719.4)} Преди 900 000 години изкуството на Андон и Фонта и културата на Онагар изчезваха от лицето на земята; културата, религията - даже изкуството на обработка на кремъка се намираше на най-ниско ниво.

^{64:2.2 (719.5)} В този период примитивните смесени племена започнаха в големи количества да пристигат в Англия от южните региони на Франция. Тези племена толкова широко се смесиха с горските маймуноподобни създания, че почти напълно загубиха човешки облик. В тях нямаше религии, но те владееха примитивни навици за обработка на кремъка и притежаваха достатъчно ниво на интелект за добиване на огън.

^{64:2.3 (719.6)} След тях в Европа се появи народ с донякъде по-високо развитие, чиито потомци скоро се разпространиха по целия континент – от границата на ледника на север до Алпите и Средиземно море на юг. Тези племена се отнасят към така наричаната *Хейделбергска раса*.

64:2.4 (719.7) По време на този продължителен период културният упадък на фоксхолските племена в Англия и бадонанските племена, обитаващи към северо-запад от Индия, продължаваха да запазват някои традиции на Андон и остатъци от културата на Онагар.

64:2.5 (719.8) Фоксхолските племена се придвижиха по-далеч от другите на запад и успяха да запазят много от културата на Андон. Оцеля също така и изкуството за обработка на кремък, което те предадоха на своите потомци – древните прародители ескимосите.

64:2.6 (719.9) Макар че останките от фоксхолските племена бяха открити в Англия последни, в действителност тези андонити бяха първите хора, заселили се в тези места. В това време моста от суша все още съединяваше Франция с Англия, а доколкото повечето древни селища на потомците на Андон в тези далечни времена се намираха покрай речните и морски брегове, днес те са скрити от водите на Ламанша и Северно море. Но три или четири поселения досега се намират над нивото на морето на крайбрежието на Англия.

64:2.7 (720.1) Много от по-разумните и духовни фоксхолски племена запазиха своето расово превъзходство и пренесоха през вековете примитивните религиозни обичаи. След едно от поредните нашествия на ледника тези хора, смесили се впоследствие с по-късни племена, мигрираха от Англия на запад и се запазиха като съвременните ескимоси.

3. Бадонанските племена

64:3.1 (720.2) Освен фоксхолските племена на запад, още един център на културата продължаваше да се бори за съществуване на изток. Тази група обитаваше в предпланинската гориста местност на северозапад от Индия и принадлежеше към племената Бадонан – пра-пра-внука на Андон. Тези хора бяха единствените потомци на Андон, които никога не правеха човешки жертвоприношения.

64:3.2 (720.3) Тези високопланински бадонити заемаха обширно плато, обкръжено от гори, пресечено от реки и изобилстващо с дивеч. Както и някои техни далечни тибетски родственици, те живееха в примитивни каменни жилища, в пещерите по склоновете на хълмовете и полуподземните пещери.

64:3.3 (720.4) Докато северните племена все повече се бояха от леда, тези, които живееха наблизо до своята древна родина, започнаха изключително да се страхуват от водата. Те виждаха как Месопотамския полуостров постепенно се потопява в океана и макар че той на няколко пъти се издигаше, традициите на тези хора се формираха около опасностите на морето и страха от периодическо потопяване. Именно този страх, а също и изпитанията, свързани с разливите на реките, обясняват техния стремеж да достигнат до планините, които те смятаха за безопасно за живеене място.

64:3.4 (720.5) На изток от бадонанските племена, в Сиваликските планини на северна Индия, могат да се открият изкопаеми останки, които са по-близо до предходните типове между човека и различните

дочовешки групи, отколкото другите вкаменелости на земята.

64:3.5 (720.6) Преди 850 000 години бадонанските племена започнаха война за унищожение на своите примитивни и полуживотински съседи. За по-малко от хиляда години повечето погранични животински групи в тези региони щяха да бъдат унищожени или изгонени обратно в южните гори. Тази война, насочена към изстребването на примитивните родове, доведе до известно подобряване на планинските племена на тази епоха. Смесените потомци на това подобро бадонанско племе се появиха на историческата арена като явно изразен нов тип — *Неандерталската раса*.

4. Неандерталските раси

64:4.1 (720.7) Неандерталците бяха прекрасни войни и неуморими пътешественици. От високопланинските центрове на северо-западна Индия те постепенно се разпространиха на запад във Франция, на изток в Китай и даже на юг — в северна Африка. Тяхното световно господство продължаваше почти половин милион години, чак до миграцията на еволюционните цветни раси.

64:4.2 (720.8) Преди 800 000 години дивечът беше в изобилие, много видове елени, стада слонове и хипопотами скитаха по Европа. Изобилието от животни беше огромно, навсякъде обитаваха коне и вълци. Неандерталците бяха прекрасни ловци и сред живеещите във Франция племена за пръв път се появи обичая да дават на най-успешните ловци най-добрите жени за съпруги.

64:4.3 (721.1) Огромна полза на тези неандерталски племена носеше северния елен: той им даваше храна, дрехи и различни оръдия на труда, за изготвянето на които се използваха рога и кости. Независимо от ниската си култура, те значително подобряваха изкуството за обработка на кремъка, издигайки го почти до това ниво, което съществуваше във времената на Андон. За брадви и пики те отново започнаха да използват големи парчета кремък, прикрепени към дървени тояги.

64:4.4 (721.2) Преди 750 000 години четвъртата ледена кора се спусна далеч на юг. С помощта на своите усъвършенствани оръдия неандерталците пробиваха отвори в леда, който сковаваше северните реки и ловяха приближаващата се към тези отвори риба. Тези племена винаги отстъпваха пред надигания се лед, който този път извърши най-голямото си нахлуване в Европа.

64:4.5 (721.3) По това време сибирският ледник извършваше своето най-голямо нахлуване в южна посока, заставляйки древния човек да отстъпи още по-далеч на юг, към земята на своите предци. Но човешките видове бяха вече обособени в такава степен, че опасността от новото смесване с останалите маймунски роднини значително намаля.

64:4.6 (721.4) Преди 700 000 години се извършваше отстъплението на четвъртия ледник, най-обширният от всички ледници на територията на Европа; хора и животни започнаха да се връщат на север. Климатът беше прохладен и влажен и първобитният човек отново преуспяваше в Европа и западна Азия. В северните

региони, все още неотдавна покрити с лед, постепенно се появиха гори.

64:4.7 (721.5) Обширното нашествие на ледника не внесе съществени изменения в живота на млекопитаещите. Тези животни се съхраниха в тесния пояс суша между леда и Алпите и след отстъплението на ледника отново бързо се разпространиха по цяла Европа. От Африка през Сицилийския мост суша, дойдоха слонове с прави бивни, широконоси носорози, хиени и африкански лъвови и тези нови животни практически унищожиха саблезъбите тигри и хипопотами.

64:4.8 (721.6) Преди 650 000 години климатът оставаше мек. Към средата на междуледниковия период тай стана дотолкова топъл, че Алпите почти напълно се лишиха от лед и сняг.

64:4.9 (721.7) Преди 600 000 години отстъпващият лед достигна своята по това време най-северна точка и след прекъсване от няколко хиляди години климатичните изменения оставаха незначителни. Хората и животните в Европа почти не се измениха. Намаля известната засушливост от предишния период и алпийските ледници се спуснаха далеч надолу покрай речните долини.

64:4.10 (721.8) Преди 550 000 години настъпващият ледник пак изтласка хората и животните на юг. Но този път човекът имаше достатъчно пространство в широкия пояс на сушата, който се простря на североизток в Азия и се разполагаше между ледения щит и силно разширилата се черноморска част на Средиземно море.

64:4.11 (721.9) По време на четвъртото и петото нашествие на ледниците се извърши по-нататъшното разпространение на първобитната култура на неандерталските раси. Но прогресът беше толкова незначителен, че опитът за създаването на Урантия на нов, модифициран тип разумен живот, като че ли действително се приближаваше към провал. В продължение на почти четвърт милиона години тези първобитни племена странстваха, ловувайки и воювайки, с прекъсвания сдобивайки се с успех в някои направления, но като цяло постепенно деградирайки, в сравнение със своите по-развити предци-андонити.

64:4.12 (721.10) В тези векове на духовен мрак културата на северното човечество се спусна до най-ниското ниво. Неандерталците действително нямаха никаква религия, освен позорни суеверия. Те до смърт се бояха от облаци, особено от мъгли и гъста мъгла. С времето се появи примитивната религия, основана на страх пред природните стихии, докато култа към животните западна, тъй като развитието на оръдията на труда, в съчетание с обилието от дивеч, позволи на тези хора по-малко да се грижат за прехраната; сексуалното възнаграждение на ловците в огромна степен подобри изкуството на лова. Новата религия на страха доведе до опити за умиротворяване на невидимите сили, скрити зад природните явления и по-късно достигна своето висше развитие в практиката на заклинанията на хората за умиротворяване на тези невидими и неведоми природни сили. И тази ужасна практика на принасяне в жертва на хора се запази в най-изостаналите народи на Урантия до двадесетото столетие.

64:4.13 (722.1) Тези древни неандерталци едва ли могат да бъдат наречени поклоници на слънцето. По-скоро, те живеяха в страх пред тъмнината; те смъртно се бояха от нощта. Докато луната излъчваше своята слаба светлина, те все още можеха да съществуват, но с настъпването на пълна тъмнина изпадаха в паника и започваха да принасят в жертва своите най-добри мъже и жени в опит да накарат луната да свети отново. Те отдавна знаеха, че слънцето редовно се завръща, но предполагаха, че луната се е върнала само затова, защото са жертвали свои съплеменници. С развитието на тази раса обектът и предназначението на жертвоприношенията се изменяха, но принасянето в жертва на хора още дълго се запази като част от религиозните обреди.

5. Произход на цветните раси

64:5.1 (722.2) Преди 500 000 години бадонанските племена, обитаващи в планинския район на северо-запад в Индия, бяха въввлечени в още една мащабна расова битка. Тази жестока война продължаваше повече от сто години и когато битката завърши, живи останаха само около сто семейства. Но тези оцелели хора бяха най-разумните и перспективни от всички живеещи в това време потомци на Андон и Фонта.

64:5.2 (722.3) И ето, в сред тези високопланински бадонити стана ново и изключително събитие. Мъж и жена, живеещи в североизточната част на обитаемото в това време възвишения, *внезапно* започнаха създават необичайно разумни деца. Така се появи *Сангикското семейство* —

предшествениците на всичките шест цветни раси на Урантия.

64:5.3 (722.4) Тези деветнадесет на брой сангикски деца не само превъзхождаха своите съвръстници по умствени способности; тяхната кожа притежаваше уникалната способност да се оцветява в определен цвят при попадане върху нея на слънчева светлина. Сред тези деветнадесет деца пет бяха червени, две оранжеви, четири жълти, при две кожата имаше зелен цвят, при четири – син, и още при две – индигов. С възрастта тези цветове станаха по-ярко изразени, а когато по-късно младите хора създадоха потомство заедно със своите съплеменници, то цветът на кожата на техните деца съответстваше на цвета на кожата на сангикския родител.

64:5.4 (722.5) И сега – след като ви обърнах внимание на състоялото се приблизително по това време пристигане на Планетарния Принц – ще прекъсна хронологичния порядък на изложението, за да разгледам отделно тези шест сангикски раси на Урантия.

6. Шестте Сангикски раси на Урантия

64:6.1 (722.6) На обикновена планета шестте еволюционни цветни раси се появяват поотделно. Първи се формира червения човек, който с векове се скита по света, преди да дойдат следващите цветни раси. Едновременната поява на всичките шест раси на Урантия, *при това в едно семейство*, беше крайно необичайно явление.

64:6.2 (723.1) Появата на Урантия на ранните андонити също беше ново за Сатания. Нито в един друг свят на локалната система подобна раса от волеви създания не се е появявала преди еволюционните цветни раси.

64:6.3 (723.2) 1. *Червеният човек.* Тези необикновени представители на човешкия род в много отношения превъзхождаха Андон и Фонта. Бидейки най-разумната група, те първи сред сангикските деца създадоха племенната цивилизация и управление. Те винаги живееха в еднобрачие; даже техните смесени потомци рядко практикуваха многоженство.

64:6.4 (723.3) В по-късните времена при тях възникнаха сериозни и продължителни разногласия в отношенията им с жълтите братя в Азия. Помагаха им лъка и стрелите, изобретени от тях още на ранния етап, но за нещастие те в значителна степен наследиха склонността на своите предци да воюват един с друг. Това ги отслаби дотолкова, че жълтите племена можаха да ги изтласкат от Азиатския континент.

64:6.5 (723.4) Преди около осемдесет и пет хиляди години сравнително чистокръвните останки от червени хора изцяло се придвижиха в Северна Америка, скоро преходът от суша на мястото на Беринговия пролив отиде под водата и те се оказаха в изолация. Нито един червен човек не се върна оттогава в Азия. Но навсякъде в Сибир, Китай, централна Азия, Индия и Европа, те оставиха значителна част от своето потомство, смесено с другите цветни раси.

^{64:6.6 (723.5)} Когато червеният човек се пресели в Америка, той донесе със себе си много от ученията и традициите на своите древни предци. Неговите непосредствени предшественици бяха свързани с по-късна дейност в световната резиденция на Планетарния Принц. Но след достигането на Америките, червените хора започнаха бързо да забравят тези учения, извърши се огромен упадък на интелектуалната и духовна култура. Много скоро те отново се предадоха на толкова ожесточена взаимна вражда, че изглеждаше сякаш междуплеменните войни ще доведат до бързо унищожение на този остатък от относително чистокръвната червена раса.

^{64:6.7 (723.6)} Вследствие огромната деградация червените хора щяха да бъдат обречени, ако преди около шестдесет и пет хиляди години като техен вожд и духовен освободител не се появи Онамоналонтон.. Той се сдоби с установяване на временен мир между племената на червения човек на Америка и възроди тяхното поклонение пред “Великия Дух”. Онамоналонтон доживя до деветдесет и шест години, а неговото пристанище се намираше сред огромните секвой на Калифорния. Много от неговите по-късни потомци се запазиха до днешни времена и принадлежат към индианците от племето “Черния крак”.

^{64:6.8 (723.7)} С течение на времето ученията на Онамоналонтон се превърнаха в смътни предания. Отново избухнаха междуособни войни и след този велик учител нито един вожд не успя да се сдобие с всеобщ мир. Най-интелектуалните родове постепенно изчезваха в тези междуплеменни сражения. При друго развитие на

събитията на североамериканския континент можеше да се появи велика цивилизация, създадена от тези умели и разумни червени хора.

64:6.9 (723.8) След миграцията от Китай в Америка северните червени хора вече не влизаха в контакт с външния свят (с изключение на ескимосите) дотогава, докато впоследствие те не бяха открити от белия човек. За огромно съжаление, червеният човек почти не се възползва от възможността за биологично усъвършенстване за сметка на привнесена кръв от появилата се по-късно адамическа раса. Така или иначе, червените хора бяха неспособни да управляват белите хора и се отказваха доброволно да им служат. В такива случаи, ако две раси не се смесват, едната от тях е обречена.

64:6.10 (723.9) 2. *Оранжевият човек.* Важна особеност на тази раса беше нейният необичаен стремеж да строи – всичко, каквото и да е, чак до натрупването на огромни количества камъни, само за да види кое племе ще построи най-голяма купчина. Макар че не бяха прогресивна раса, те все пак получиха голяма полза от знанията, усвоени в училищата на Принца, където изпращаха свои представители.

64:6.11 (724.1) При отстъпването на Средиземно море на запад, оранжевата раса първа последва бреговата линия на юг, към Африка. Но те така и не завоюваха стабилно положение в Африка и бяха напълно унищожени от пристигналата впоследствие зелена раса.

64:6.12 (724.2) До прекратяването на своето съществуване, тази раса изпогуби значителна част от своето културно и

духовно наследство. Наистина, в историята на този народ имаше период на велико възраждане, което стана под мъдрото ръководство на Поршунта – изтъкнат ум на тази нещастна раса, помагач ѝ в онези времена, когато тяхната столица се намиреше в Армагедон, преди около триста хиляди години.

64:6.13 (724.3) Последното голямо сражение между оранжевите и зелените хора стана в района на по-ниската долина на Нил в Египет. Тази дълго водена битка продължи почти сто години, а при завършването ѝ само малцина представители на оранжевата раса останаха живи. Разсеяните останки от този народ бяха погълнати от зелените и появилите се по-късно индигови хора. Но като самостоятелна раса оранжевият човек прекрати своето съществуване преди около сто хиляди години.

64:6.14 (724.4) 3. *Жълтият човек*. Първобитните жълти хора първи оставиха лова, създадоха селища и организираха бита въз основа на селското стопанство. В интелектуално отношение те донякъде отстъпваха на червените хора, но превъзхождаха всички сангикски народи в развитието на социалния и колективни аспекти на расовата цивилизация. Различните племена се учеха да живеят заедно в условията на относителен мир и благодарение на развиващия се дух на приятелство успяваха да изтласкат червената раса успоредно със своето постепенно разпространение в Азия.

64:6.15 (724.5) Оказвайки се на голямо разстояние от центъра на световното духовно влияние, те се потопиха в голям мрак след измяната на Калигастия. Но в историята на тези хора имаше блестяща епоха, когато преди около сто хиляди

години Синглангтон възглави тези племена и провъзгласи поклонението пред “Една Истина”.

64:6.16 (724.6) Оцеляването на сравнително голям брой жълти хора се дължи на междуплеменния мир. От времето на Синглангтон и чак до появата на съвременен Китай, жълтата раса се отнасяше към числото на най-мирните на Урантия. Тя получи неголямо, но чувствително наследство от привнесения впоследствие адамически род.

64:6.17 (724.7) 4. *Зеленият човек.* Зелената раса се отнасяше към най-малко способните групи първобитни хора и тя изключително отслаби себе си в резултат от постоянните миграции в различни посоки. До своето разсейване тези племена преминаваха през период на огромен разцвет на културата, което стана под ръководството на Фантад преди около триста и петдесет хиляди години.

64:6.18 (724.8) Зелената раса се раздели на три големи клона: северните племена се оказаха в подчинение на жълтата и синята раси, които ги поробиха и погълнаха; източната група се смеси с индийските народи от тези дни, сред които и досега се запазиха техни остатъци; южната нация навлезе в Африка, където унищожи също толкова от своите изостанали оранжеви роднини.

64:6.19 (724.9) В много отношения двете групи се оказаха равни съперници в противоборството, тъй като двете носеха в себе си наследствените признаци на гигантизма: много от техните вождове достигаха височина над два и половина метра. Тези свойствени за зеления човек признаци на

гигантизъм се срещаша основно в южната, или египетска, нация.

64:6.20 (725.1) Останките от победоносната зелена раса бяха впоследствие погълнати от индиговите хора – последната цветна раса, мигрирала от изходния сангикски център за разпръскване на расите.

64:6.21 (725.2) *5. Синият човек.* Сините хора бяха великолепен народ. Още на ранния стадий от своето съществуване те изобретиха копието и по-късно положиха началото на много съвременни видове изкуства. Синият човек притежаваше умствените способности на червения човек в съчетание с душата и чувствата на жълтия човек. Потомците на Адам го предпочитаха измежду всички останали от съхранилите се впоследствие раси.

64:6.22 (725.3) Ранните сини хора се поддадоха на въздействието на учителите от персонала на Принц Калигастия и впоследствие бяха напълно объркани от порочните учения на тези предателски вождове. Както и другите първобитни раси, те така и не се оправиха напълно от объркването породено от предателството на Калигастия, както не можаха и до край да преодолеят и своята склонност към кървави междуособици.

64:6.23 (725.4) Приблизително петстотин години след падението на Калигастия се извърши мащабно възраждане на образованието, а също така и – макар и примитивна, но истинска и благотворна религия. Велик учител на своята раса стана Орландоф, който върна много племена към поклонение пред истинския Бог, наричан “Върховен

Вожд’’. Това стана най-значителният прогрес на синия човек чак до най-късните времена, когато тази раса беше изключително усъвършенствана за сметка на привнасянето на адамическа кръв.

64:6.24 (725.5) Европейските изследвания и изучаване на палеолита основно се свеждаха до разкопките на оръдията на труда, костите и предметите на изкуството на древния син човек, тъй като той остана в Европа съвсем доскоро. Така наричаните *бели раси* на Урантия са потомци на синята раса, видоизменила се след известно смесване с жълтата и червената раси и впоследствие изключително усъвършенствана за сметка на по-голямата асимилация на виолетовата раса.

64:6.25 (725.6) **6. Индиговата раса.** Ако червените хора бяха най-развити от всички сангикски раси, то черните хора бяха най-изостаналите. Напускайки последни своята планинска родина, те тръгнаха за Африка, заеха целия континент и оттогава останаха там с изключение на тези случаи, когато, от век на век, биваха насилствено извозвани като роби.

64:6.26 (725.7) Изолирана в Африка, индиговата раса, както и червената, почти изцяло се лиши от расовото усъвършенстване, което би станало възможно при смесване с адамическата кръв. Откъсната от останалите, индиговата раса се сдоби само с незначителен прогрес; така продължаваше до появата на Орвонон, в управлението на който тя преживя огромно духовно възраждане. Макар че впоследствие тези хора почти напълно забравиха провъзгласения от Орвонон “Бог на Боговете”, те не загубиха до край стремежа да се покланят

на Неведомия; в крайна сметка, някаква форма на поклонение се запазваше в тях още преди няколко хиляди години.

64:6.27 (725.8) Независимо от своята изостаналост, пред небесните сили тези индигови племена се намират точно в такова положение, както и която и да е друга раса.

64:6.28 (725.9) Тези векове бяха отбелязани с ожесточени сражения между различните раси, но близо до резиденцията на Планетарния Принц най-просветените и получили съвременно образование групи живееха в относителна хармония, макар че широкото разпространение на културата сред световните раси да започна едва след краха на този режим, към който доведе бунта на Луцифер.

64:6.29 (726.1) От време на време всеки от тези различни народи преживяваше културно и духовно възраждане. Велик учител на епохата след пристигането на Планетарния Принц беше Вансант. Но ние споменаваме само тези изтъкнати вождове и учители, които оказаха забележимо влияние на развитието и духовното състояние на цялата раса. С течение на времето в различните региони се появяваха учители, играещи по-малко забележима роля и в съвкупност, те внесоха голям принос в установяването на тези спасителни фактори, които предотвратиха пълния крах на културната цивилизация, особено в течение на дългата и мрачна епоха между бунта на Калигастия и пристигането на Адам.

64:6.30 (726.2) Съществуват много съществени и достатъчни причини а съществуване на плана по развитието на трите или шестте цветни раси в световите на пространството. Макар че на смъртните на Урантия не е дадено напълно да оценят всички тези причини, ние искаме да ви обърнем внимание на следните фактори:

64:6.31 (726.3) 1. Разнообразието е необходимо за осигуряването на възможност за широко действие на естествения подбор — за диференцирано оцеляване на превъзхождащите родове.

64:6.32 (726.4) 2. По-устойчиви и подобрени раси се образуват в резултат от смесването на различни народи, когато тези различни раси са носители на прогресивни наследствени фактори. Урантийските раси биха могли да извлекат голяма полза от подобно ранно смесване, но при условие последващо усъвършенстване на такъв смесен народ за сметка на привнасяне на високоразвитото адамическо потомство. Опит за провеждане на такъв експеримент на Урантия в днешни условия би имал катастрофални последици.

64:6.33 (726.5) 3. Етническото разнообразие стимулира здравословна конкуренция.

64:6.34 (726.6) 4. Статутните различия между расите и групите вътре в една раса са задължителни за развитието на човешките качества търпимост и алтруизъм.

64:6.35 (726.7) 5. Еднородността на човешката раса е нежелателна дотогава, докато народите на развиващи се

свят не достигнат сравнително високи нива на духовно развитие.

7. Разпръскване на цветните раси

^{64:7.1 (726.8)} Когато цветното потомство на сангикското семейство започна да се разраства и да търси път за проникване на прилежащите територии, настъпващият на юг пети ледник – третият в геоложката хронология – вече се придвижи далеч в дълбините на Европа и Азия. Древните цветни раси преминаха през жестоки изпитания поради студа и лишенията на съвременния им ледников период. В Азия ледникът покри толкова обширни пространства, че хилядолетия пречеше на миграцията в нейните източни региони. И едва при по-късното отстъпление на Средиземно море в резултат от издигането на Арабия хората можаха да достигнат Африка.

^{64:7.2 (726.9)} По такъв начин в течение на почти сто хиляди години тези сангикски народи се разпространяваха около предпланините, в голяма или малка степен смесвайки се един с друг, независимо от специфичната, макар и естествена антипатия, която веднага възникна между различните раси.

^{64:7.3 (726.10)} Между периодите на Планетарния Принц и Адам, Индия стана родина на най-смесеното население, което някога може да се срещне на земята. За нещастие, тази смес съдържаше много голям процент зелена, оранжева и индигова раса. За вторичните сангикски раси живота на юг беше по-лесен и приятен и много от тях впоследствие мигрираха в Африка. Първичните сангикски народи –

високоразвитите раси, избягваха тропиците: червеният човек се отправи на североизток към Азия, по петите го следваше жълтия, а синята раса се придвижи на северозапад в Европа.

^{64:7.4 (727.1)} Още на ранния етап червените хора започнаха да мигрират на североизток покрай краищата на отстъпващия лед; те заобиколиха възвишенията на Индия и заеха почти цялата североизточна Азия. След тях неотстъпно следваха племената на жълтия човек, които впоследствие ги изтласкаха от Азия в Северна Америка.

^{64:7.5 (727.2)} Когато сравнително чистокръвните червени хора напуснаха Азия, те обединяваха единадесет племена, наброяващи малко повече от седем хиляди мъже, жени и деца. След тези племена следваха три неголеми групи със смесен произход, най-голямата от които беше съчетание между оранжевата и синята раси. Тези три групи така и не се сближиха с червения човек и скоро мигрираха на юг – в Мексико и Централна Америка, където по-късно към тях се присъедини неголяма смесена група жълти и червени хора. Всички тези племена се смесиха, образувайки нова смесена раса, която беше значително по-малко войнствена, отколкото чистокръвната червена раса. За пет хиляди години тази смесена раса се раздели на три групи, полагайки началото, съответно, на цивилизациите на Мексико, Централна Америка и Южна Америка. Освен това, южноамериканският клон наследи незначителен дял от кръвта на Адам.

^{64:7.6 (727.3)} До известна степен ранните червени и жълти хора се смесиха в Азия и потомците на този съюз преминаха на

изток и покрай южното морско крайбрежие и съответно бяха изтласкани от бързо нарастващата жълта раса на полуострова и най-близките морски острови. Те са съвременните кафяви хора.

64:7.7 (727.4) Жълтата раса продължаваше да заема централните региони на Източна Азия. В количествено отношение от всички цветни раси тя се запази най-добре от всички. Макар че жълтите хора от време на време участваха в расови войни, те не водеха такива непрекъснати и безпощадни войни за унищожение, както червения, зеления и оранжевия човек. Фактически тези три раси се унищожиха една друга още преди да бъдат напълно изтрети от лицето на земята от своите врагове от другите раси.

64:7.8 (727.5) Благодарение на това, че петият ледник не се придвижи твърде далеч на юг от Европа, пътят за миграцията на тези сангикски народи на северо-запад оставаше частично открит. И след отстъпването на леда сините хора, заедно с някои други по-малки расови групи тръгнаха на запад по древните следите на Андонитите. Вълна след вълна те нахлуваха в Европа, завладявайки по-голямата част от континента.

64:7.9 (727.6) В Европа те скоро се срещнаха с неандерталските потомци на техния общ далечен предтец – Андон. Тези по-древни европейски неандерталци бяха изтласкани на юг и изток от настъпващите ледници. По силата на своето положение те веднага се сблъскаха с нахлуващите родственици на сангикските племена и бързо ги погълнаха.

64:7.10 (727.7) Като цяло, на първо място сангикските племена бяха по-разумни, отколкото деградиралите потомци на ранните андонити обитатели на равнините и в много отношения ги превъзхождаха. Затова смесването на тези сангикски племена с неандерталците доведе до незабавно подобряване на по-древната раса. Именно това привнасяне на сангикска кръв – основно кръвта на синия човек, доведе до забележимо усъвършенстване на неандерталците, което се прояви в тези все по-разумни племена, които, вълна след вълна, се преместваха по Европа от изток.

64:7.11 (727.8) По време на следващия междуледников период тази нова неандерталска раса се разпространи от Англия до Индия. Останките от синята раса на древния Персийски полуостров впоследствие се смесиха с някои други раси, основно с жълтата. И появилата се в резултат разновидност по-късно донякъде подобрена за сметка на виолетовата раса на Адам, се запази под формата на смуглите чергарски племена на съвременните араби.

64:7.12 (728.1) Всички опити за установяване степента на родство на съвременните народи със сангикските племена трябва да отчитат настъпващите впоследствие подобрения на расовите признаци в резултат от привнасянето на адамическа кръв.

64:7.13 (728.2) По-развитите раси се стремяха да се заселят в северните или умерени климатични зони, докато оранжевата, зелената и индиговата раса, една след друга се добраха до Африка по отново издигналия се мост от суша, който отделяше отстъпващите на запад Средиземно море от Индийския океан.

64:7.14 (728.3) Индиговите племена последни от сангикските народи мигрираха от своя изходен център за разселване на расите. Приблизително докато зелената раса изстребваше в Египет оранжевата, при това изключително отслабвайки себе си, започна големият изход на черната раса през Палестина, покрай крайбрежието, на юг. И когато по-късно тези физически силни хора завладяха цял Египет, те изтриха от лицето на земята зелената раса за сметка единствено на численото си превъзходство. Тези индигови народи погълнаха останките от оранжевия човек и значителна част от зелената раса и благодарение на това смесване някои от индиговите племена бяха съществено подобрили.

64:7.15 (728.4) Както е видно, в началото в Египет преобладаваха оранжевите племена, после – зелените, след които последваха индиговите (черните), а още по-късно – расата, образувана в резултат от смесването на индиговия, синия и видоизменения зелен човек. Но дълго до идването на Адам сините племена в Европа и смесените раси на Арабия изтласкаха индиговата раса от Египет далеч на юг от африканския континент.

64:7.16 (728.5) Приближавахме се към завършването на сангикските миграции; изчезнаха зелената и оранжевата раса, червеният човек владееше Северна Америка, жълтият – източна Азия, синият човек – Европа, а индиговата раса се пресели в Африка. Индия беше населена със смесени вторични сангикски племена, а кафявият човек, съчетаващ в себе си червената и жълтата раси – държеше островите покрай азиатското крайбрежие.

Възвишенията на Южна Америка заемаше смесената раса, притежаваща определен прогресивен потенциал. Най-чистокръвните андонити обитаваха в регионите на крайния север на Европа, Исландия, Гренландия и в североизточната част на Северна Америка.

64:7.17 (728.6) В периодите на най-голямо нахлуване на ледниците за племената на андонитите в крайния запад съществуваше заплаха да бъдат изтласкани в морето. В течение на много години те живееха на тясна ивица земя покрай южното крайбрежие на съвременна Англия. Именно повтарящите се настъпления на леда ги заставиха да излязат в морето с идването на шестия и последен ледник. Андонитите станаха първите морски пътешественици. Те строяха лодки и се впускаха в търсенето на нови земи, в които - както те се надяваха, не ги заплашват ужасните нашествия от лед. Някои от тях стигнаха до Исландия, други – до Гренландия, но преобладаващото мнозинство загинаха в открито море от глад и жажда.

64:7.18 (728.7) Преди малко повече от осемдесет хиляди години, скоро след като червените хора достигнаха северозападната част на Северна Америка, замръзването на северните морета и приближаването на локалните ледникови полета на Гренландия накараха ескимосите – потомците на коренните жители на Урантия, да търсят нова, по-подходяща родина. Съпътстваше ги късмет: те успешно пресякоха тесните проливи, отделящи в това време Гренландия от североизточните масиви суша на Северна Америка и достигнаха континента приблизително

двадесет и един век след като червения човек се добра до Аляска. Впоследствие част от смесеното потомство на синия човек се придвижи на запад и се сля с късните ескимоси. Този съюз оказа известно благотворно въздействие на племената на ескимосите.

64:7.19 (728.8) Преди около пет хиляди години на юго-източните брегове на Хъдзъновия залив едно от индийските племена се натъкна на самотна група ескимоси. Двете племена зле се разбираха, но скоро се смесиха и в резултат ескимосите бяха погълнати от по-многобойните червени хора. Това е единственият случай на контакт на североамериканския червен човек с друга човешка раса чак до времето, когато преди около хиляда години белият човек успя да слезе на атлантическото крайбрежие.

64:7.20 (729.1) В тези древни епохи борбата се отличаваше с кураж, храброст и даже с героизъм. Всички ние съжаляваме за това, че тези благородни и сурови черти на вашите древни предци изчезнаха в последващите раси. Макар че отдаваме необходимото значение на многото постижения на еволюиращата цивилизация, на нас ни липсва величествената упоритост и висшата преданост на вашите ранни предци – черти, които нерядко граничеха с благородство и възвишеност.

64:7.21 (729.2) [Представено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

Документ 65. Свръхуправление на еволюцията

65:0.1 (730.1) **ОСНОВНИЯТ** еволюционен материален живот – животът до появата на разума, се определя от формулировките на Главните Физически Регулатори и животворящото служене на Седемте Главни Духа в съвкупност с активното участие на упълномощените Носители на Живота. В резултат от съгласуваната дейност на това тройствено съзидателно начало в организма се развиват физическите условия, необходими за функционирането на разум – материалните механизми, позволяващи разумно да се реагира на въздействието на външната среда и по-късно – на вътрешните въздействия, възникващи в самия разум.

65:0.2 (730.2) Следователно съществуват три явно изразени нива на създаване и развитие на живота:

65:0.3 (730.3) 1. Област на физическата енергия – създаване на условията за поява на разум.

65:0.4 (730.4) 2. Служене на разума, осъществявано от спомагателните духове – създаване на условията за появата на духовни способности.

65:0.5 (730.5) 3. Снабдяването на смъртния разум с дух, връх на който става посвещаването му на Настройчика на Съзнанието.

65:0.6 (730.6) Механичните, необучаеми нива на реагиране на организма спрямо въздействието на средата се отнасят към областта на физическите регулатори. Спомагателните духове на разума активират и регулират адаптационните – или немеханични, обучаеми типове разум, тоест тези

механизми на ответни реакции, които позволяват на организма да се учи от опита. И както помощниците на духа по подобен начин манипулират потенциалите на разума, така Носителите на Живота в значителна степен и по собствено усмотрение управляват екзогенните аспекти на еволюционните процеси чак до появата на човешката воля – способността да познаеш Бога и възможността доброволно да Му се покланяш.

^{65:0.7 (730.7)} Именно интегрираното действие на Носителите на Живота, физическите регулатори и спомагателните духове определят направлението на органическата еволюция в обитаемите светове. И именно затова еволюцията – на Урантия или отвъд нейните предели, винаги е целенасочена и никога не е случайна.

1. Функции на Носителите на живота

^{65:1.1 (730.5)} Носителите на Живота са снабдени със способността за личностна трансформация – качество, което притежават само някои категории създания. Тези Синове на локалната вселена са способни да действат в три разнообразни фази на битието. Обикновено те изпълняват своите задължения като Синове в средната фаза, като каквито се появяват на света. Но в подобно състояние те биха били напълно лишени от възможността да функционират в електрохимическа среда като изготвящи съставните елементи на живото битие от физически енергии и материални частици.

^{65:1.2 (730.6)} Носителите на Живота са способни да действат и действат на три нива:

65:1.3 (730.7) 1. Материалното електрохимическо ниво.

65:1.4 (730.8) 2. Обикновената средна фаза на квазиморонтийно съществуване.

65:1.5 (730.9) 3. По-високото, полудуховно ниво.

65:1.6 (731.1) Готвейки се за нова имплантация на живот и подбирайки за това съответни региони, Носителите на Живота свикват комисия от архангели Тази група по преобразуването на Носителите на Живота се състои от десет категории разнообразни личности, включително физическите регулатори и техните партньори. Оглавява я главата на архангелите, действащ в това качество по поръчение на Гавраил и с одобрението на Извечно Древния. След включване в съответстващите контури тези същества са способни по такъв начин да модифицират Носителите на Живота, че веднага да им позволят да действат на физическите електрохимични нива.

65:1.7 (731.2) След като са формулирани прототипите на живота и е завършена необходимата материална подготовка, веднага се активират свръхматериалните сили, имащи отношение към възпроизводството на живота и възниква живот. След това Носителите на Живота незабавно се връщат в своето нормално, среднофазово състояние на личността, в което са способни да манипулират живите елементи и да въздействат на еволюиращите организми, макар че те напълно се лишават от възможността да организират – създават, нови модели живо вещество.

65:1.8 (731.3) При завършването на определен етап от органичната еволюция и след като във висшите еволюиращи организми се появи свободната воля от човешки тип, Носителите на Живота са длъжни или да напуснат планетата, или да положат клетва за отречение; това означава, че те са длъжни да дадат тържествено обещание да се въздържат от по-нататъшни опити за въздействие върху хода на органичната еволюция. След доброволния обет на Носителите на Живота, пожелали да останат на планетата като бъдещи съветници на тези личности, на които ще бъде доверено да съдействат за развитието на нови волеви създания, под ръководството на главата на Вечерните Звезди се свиква състоящата се от дванадесет същества комисия, упълномощена от Властелина на Системата и действаща със съгласието на Гавраил. И тези Носители на Живота веднага се превеждат на третата фаза на съществуване на личността — полудуховното ниво на битието. Аз действам на Урантия в тази трета фаза на битието от времената на Андон и Фонта.

65:1.9 (731.4) Ние с нетърпение чакаме този час, когато вселената ще може да се утвърди в светлината и живота и ще настъпи възможният четвърти стадий на съществуване, на който ще станем напълно духовни, но на нас никога не са ни откривали с помощта на какъв метод можем да получим това желано и високо състояние.

2. Еволюционната панорама

65:2.1 (731.5) Историята за възхода на човека от морските водорасли до нивото на властелина на земното творение представлява завладяващо повествование за биологичната

борба и оцеляването на разума. Изначалните предци на човека в буквален смисъл бяха тинята и калта на океанското дъно в бавно течащите и топли води на заливите и лагуните, разположени покрай обширните крайбрежия на древните вътрешни морета; това бяха същите тези води, в които Носителите на Живота осъществиха три разделни имплантации на живота на Урантия.

65:2.2 (731.6) До ден днешен са се съхранили само няколко представители на древните типове морски растения, участващи в тези епохални изменения, които доведоха до появата на пограничните, приличащи на животни организми, посредством които ставаше постепенният преход от растителен към животински живот. Тези ранни преходни форми много напомняха съвременните водорасли, макар че не бяха идентични с тях; те бяха много истински погранични организми: не явявайки се нито растения, нито животни, те съответно доведоха до появата на истински животински форми на живот.

65:2.3 (732.1) Бактериите – простите растителни организми от много примитивен тип, почти не се измениха от времето на поява на живота. В тях даже се наблюдава известна регресия, проявяваща се в паразитни свойства. Много гъбички също са пример за обратно движение в еволюцията и представляват растения, загубили способността за синтез на хлорофил и в голяма или малка степен превърнали се в паразити. И действително, повечето болестотворни бактерии и техните помощници-вируси принадлежат към тази група видоизменили се

гъбички-паразити. В течение на изминалите епохи цялото огромно царство на растения измина пътя на еволюционното развитие от предците, от които произлизат и бактериите.

^{65:2.4 (732.2)} Скоро – при това *внезапно*, се появи по-висш тип протозоен животински живот. От онези далечни времена, почти без изменения, се запази амебата – типичен едноклетъчен животински организъм. Тя и днес се развива така, както в тази епоха, когато беше най-великото постижение на еволюцията. Това микроскопично създание и неговите протозойни роднини имат за животинското царство такова значение, каквото бактериите – за царството на растенията; те са пример за организми, запазили се на първата еволюционна степен от диференциацията на живота, точно както и пример за *несъстоялото се по-нататъшно развитие*.

^{65:2.5 (732.3)} Скоро ранните едноклетъчни типове животински организми се съединиха в колонии – отначало по типа Volvox, а след това по линията на превръщането в хидри и медузи. Още по-късно се появиха морските звезди, морските лилии, морските таралежи, морските краставици, стоножките, насекомите, паяците, ракообразните и родствените групи земни червеи и пиявици, след които възникнаха моллюските – стриди, октоподи и охлюви. Появяваха се и изчезваха много стотици промеждутъчни видове; ние напомним само тези, които оцеляха след продължителна борба. Заедно с появилите се впоследствие риби такива нееволуиращи видове представляват днес неизменните типове ранни и

примитивни животни – клонки на дървото на живота, спрели своето развитие.

^{65:2.6 (732.4)} И така, всичко беше готово за появата на първите гръбначни животни – рибите. От тях се отделиха две уникални модификации: жабата и саламандърът. Именно жабата сложи началото на сериите на постепенна диференциация на животински живот, които съответно доведоха до появата на самия човек.

^{65:2.7 (732.5)} Жабата е един от най-древните оцелели предци на човешката раса, но и тя прекрати своето развитие, оставайки си днес почти такава, каквато бе в онези далечни времена. Жабата е единственият запазил се предшественик на древните раси. Не се запази нито един промеждутъчен предшественик на човешката раса между жабата и ескимоса.

^{65:2.8 (732.6)} От жабите произлязоха рептилиите – огромният и практически изчезнал тип животни, който преди да прекрати своето съществуване породил цяло семейство птици и многобройни класове млекопитаещи.

^{65:2.9 (732.7)} Вероятно най-големият еволюционен скок за цялата история до появата на човека стана превръщането на влечугоподобни в птица. Съвременните типове птици – орли, патици, гълъби и щрауси – произлязоха от огромните влечугоподобни, обитаващи в далечното минало.

^{65:2.10 (732.8)} Царството на влечугоподобните, произлезли от семейство жаби, е представено днес от четири оцелели групи – крокодилите и костенурките. Двете са

непрогресиращи, змиите и гущерите, заедно със своите братовчеди, алигаторите и костенурките; едната група е частично прогресираща – това е семейството на птиците; четвъртата група представлява предшествениците на млекопитаещите и образува линията, водеща непосредствено до човешките видове. Но независимо от отдавнашното им изчезване мащабността на измиращите рептилии намери своето отражение в слона и мастодонта, а техните своеобразни форми се увековечиха в скачащото кенгуру.

65:2.11 (733.1) На Урантия се появиха само четиринадесет типа, последните от които станаха рибите, и нови класове не възникнаха от времето на появата на птиците и млекопитаещите.

65:2.12 (733.2) Именно от подвижния рептилен динозавър – малкото плътоядно същество, притежаващо, обаче, сравнително голям мозък, *внезапно* произлязоха плацентните млекопитаещи. Тези млекопитаещи се развиваха бързо и разнообразно, не само пораждайки общите съвременни разновидности, но и превърнали се в морски типове – такива като китовете и тюлените, а също и в летящи създания – като летящите мишки.

65:2.13 (733.3) По такъв начин човекът произлезе от висшите млекопитаещи, водещи своя произход основно от *западната имплантация* на живота в древните защитени морета, разположени в източно-западна посока. На ранните етапи *източната и централната групи* живи организми успешно се развиваше в направление постигането на предчовешките нива на животинско

съществуване. Но времето показва, че източният център за внедряване на живота не постигна удовлетворително ниво на развитие на разума, предшестващо появата на човека, тъй като повтарящите се невъзстановими загуби на висши типове зародишна плазма, които този център претърпя, завинаги го лишиха от възможността за възстановяване на човешките потенциали.

65:2.14 (733.4) Тъй като по своята способност и развитие на разума тази източна група толкова явно отстъпваше на двете останали, Носителите на Живота – със съгласието на висшестоящите същества – по такъв начин въздействаха на средата, че да ограничат още повече тези примитивни линии на еволюиращ живот. По всички външни признаци това унищожаване на низшите групи създания беше случайно – в действителност то беше целенасочено.

65:2.15 (733.5) Според еволюционното развитие на разума лемурувите предшественици на човека се оказаха значително по-развити в Северна Америка, отколкото в другите региони. Затова насочената миграция от зоната на активност на западната имплантация на живота – през Беринговия мост от суша и покрай крайбрежието, ги заведе в Югозападна Азия, където те продължаваха да се развиват, успешно използвайки някои наследствени фактори, привнесени от централната група живот. По такъв начин човекът произлезе от някои западни и централни разновидности живот, но в централните до блискоизточните региони.

65:2.16 (733.6) Така имплантираният на Урантия живот се развиваше чак до ледниковия период, когато се появи

самият човек и започна своя богат на събития планетарен път. И тази поява на Земята на първобитния човек през ледниковия период не беше чиста случайност; тя беше преднамерена. Трудностите и суровостта на климата в ледниковата ера във всички отношения съответстваха на поставената цел: да съдействат за създаването на закален тип човек с колосална способност за оцеляване.

3. Съдействието на еволюцията

^{65:3.1 (733.7)} Едва ли съвременният човешки разум е способен да си представи многото необичайни и изглеждащи гротескни особености на ранното еволюционно развитие. Зад всички тези външно странни процеси на еволюцията на живите същества стои план, предвиден за постигането на определена цел, но след активацията на жизнените прототипи ние нямаме правото произволно да се намесваме в тяхното по-нататъшно развитие.

^{65:3.2 (733.8)} Носителите на Живота могат само да използват всяко естествено средство, което и да е, и всички благоприятни обстоятелства за съдействие на еволюционния прогрес на експерименталния живот, но на нас не ни позволяват механично да се намесваме в еволюцията на растителния или животински живот и произволно да манипулираме неговото течение и направление.

^{65:3.3 (733.9)} Вие вече знаете, че смъртните на Урантия произхождат от първобитната жаба и че наследственият материал, който доведе на по-високото ниво развитие и потенциално се заключаваше в една особа, в един случай

беше близък до гибел. Но от това не следва да се прави изводът, че такъв нещастен случай би сложил край на еволюцията на човечеството. В този момент ние наблюдавахме съществуването и способността за развитие на не по-малко от хиляда различни и разположени далеч един от друг мутиращи генотипа, които биха могли да бъдат интегрирани в различни прототипи на предчовешко развитие. Въпросната прародителка-жаба представляваше третата избрана от нас кандидатура. Двата предшествващи генотипа загинаха независимо от всичките ни опити да ги запазим.

^{65:3.4 (734.1)} Даже гибелта на Андон и Фонта до появата в тях на потомство не би могла да предотврати еволюцията на човека, макар че щеше да я забави. След появата на Андон и Фонта и до изтощаване на мутационния потенциал за животински живот се появиха не по-малко от седем хиляди благоприятни разновидности, които биха могли да се излеят в един от човешките типове на развитие. И много от тези по-добри линии впоследствие бяха асимилирани от различни клонове на разпространените се човешки видове.

^{65:3.5 (734.2)} Дълго преди пристигането на планетата на биологическите усъвършенствуватели – Адам и Ева, човешките потенциали в развиващите се животински видове бяха изчерпани. Този биологически статут на животински живот се разкрива на Носителите на Живот чрез феномена мобилизация на третата фаза спомагателни духове, която автоматически настъпва с изтощаването на способността на целия животински живот да поражда мутационни потенциали предчовешки индивиди.

65:3.6 (734.3) Човечеството на Урантия трябва да решава проблемите на смъртното развитие с този етнически материал, който е в негово разпореждане, защото в продължение на цялото бъдещо време нови раси, развиващи се от предчовешки източници, няма да се появяват. Но този факт не пречи на възможността за постигане на несравнимо по-високи нива на човешко развитие за сметка на разумното поощряване на еволюционните потенциали, все още присъстващи в смъртните раси. Това, което ние, Носителите на Живота, правим за поощряване и запазване на жизнените форми до появата на човешката воля, човекът трябва да направи сам след нашето оттегляне от активно участие в еволюцията. В общ смисъл еволюционната съдба на човека се намира в негови ръце и научната мисъл трябва рано или късно да замени безпорядъчното действие на неконтролируемия естествен отбор и случайното оцеляване.

65:3.7 (734.4) Говорейки за поощряване на еволюцията, би било удачно да отбележим, че в далечно бъдеще, когато вие вероятно ще бъдете прикрепени към корпуса на Носителите на Живота, във ваше разпореждане ще се окажат всички условия за внасяне на предложения и изпълняване на всякакви необходими усъвършенствания, засягащи плановите и методите за управляване на живота и неговата имплантация. Въръжете се с търпение! Ако имате добри идеи, ако във вашия разум са съзрели предложения относно по-съвършени методи за ръководство на всяка част на вселената, то вие непременно ще имате възможност да запознаете с тях вашите партньори и колеги в бъдещите епохи.

4. Урантийската епопея

^{65:4.1 (734.5)} Не изпускайте от внимание този факт, че ние бяхме изпратени на Урантия като на планета за експериментален живот. Тук ние предприехме своя шестдесети опит да модифицираме и по възможност да усъвършенстваме сатанийския вариант на небадонските модели живот. И това, че постигнахме многобройни благоприятни модификации на стандартните прототипи живот, е общопризнат факт. В частност, на Урантия ние разработихме и успешно демонстрирахме не по-малко от двадесет и осем модифицирани свойства, които ще бъдат полезни на цялата Небадон в течение на бъдещето.

^{65:4.2 (735.1)} Но в нито един свят внедряването на живота не е експериментално в смисъл на опит да се изпробва нещо неизпитано и неизвестно. Еволюцията на живота представлява метод, който постоянно се развива, специализира и изменя, но никога не е непремислен, неконтролируем или изцяло експериментален – тоест случаен.

^{65:4.3 (735.2)} Много особености на човешкия живот служат като убедително свидетелство за това, че феноменът на смъртното съществуване е бил разумно планиран, че органичната еволюция не е само космическа случайност. Наранената жива клетка показва способност за изработване на някои химически съединения, които стимулират и активират нормалните съседни клетки така, че те веднага започват да секретират определени вещества, подпомагащи заздравяването на раната. Едновременно с това нормалните и непоразени клетки започват да се

размножават, за да заменят своите колеги, които биха могли да загинат в резултат на нещастен случай.

^{65:4.4 (735.3)} Именно това съчетание на химически въздействия и ответни реакции, свързани със заздравяването на раните и възпроизводството на клетките, представлява избрана от Носителите на Живота формула, която включва повече от сто хиляди стадия и елементи на възможни химически реакции и биологични последствия. Над половин милион специални експерименти бяха проведени от Носителите на Живота в техните лаборатории, преди да се спрат на дадената формула за провеждане на урантийския експеримент по създаването на живота.

^{65:4.5 (735.4)} Когато учените на Урантия се запознаят по-добре с тези изцелителни химически вещества, те ще могат по-ефективно да лекуват уврежданията и по косвен път ще придобият нови знания, необходими за контрола на някои сериозни заболявания.

^{65:4.6 (735.5)} От времето на имплантацията на живота на Урантия Носителите на Живота се занимаваха с подобряването на този метод за заздравяване. В усъвършенствания вид, внедрен на един от светове на Сатания, той притежава още по-болкоуспокояващо действие и още по-добре контролира пролиферацията на окръжаващите го нормални клетки.

^{65:4.7 (735.6)} Урантийският експеримент се отличаваше с много уникални особености. Но двата най-важни епизода станаха появата на андонитите до възникването на шестте цветни раси и последващата едновременно поява на сангикските

мутанти в едно семейство. Урантия е първият свят в Сатания, където шестте цветни раси произлязоха от едно и също човешко семейство. Обикновено те представляват разнообразни клонове, възхождащи към независимите мутации в предчовешките животински популации, и като правило се появяват на земята по една в течение на дълги периоди от време, започвайки с червения човек и достигайки – през останалите цветове, до индиговия.

65:4.8 (735.7) Друго значимо отклонение от нормата стана късното пристигане на Планетарния Принц. Като правило пристигането на Принца приблизително съвпада с развитието на волята. И ако това беше така, то Калигастия би могъл да пристигне на Урантия още по време на живота на Андон и Фонта, а не почти петстотин хиляди години по-късно – едновременно с възникването на шестте сангикски раси.

65:4.9 (735.8) Ако Урантия беше обичаен обитаем свят, Планетарният Принц би бил изпратен по молба на Носителите на Живот с появата на Андон и Фонта или скоро след това. Но предвид това, че тя се отнася към планетите за видоизменение на живота, в съответствие с предварителния договор дванадесетте наблюдаващи Мелхиседек бяха насочени като съветници на Носителите на Живот, а също така и за осъществяване на общия надзор за планетата чак до последващото пристигане на Планетарния Принц. Мелхиседек пристигнаха тогава, когато Андон и Фонта взеха решенията, позволили на Настройчиците на Съзнанието да се заселят в техния смъртен разум.

65:4.10 (736.1) Действията на Носителите на Живота на Урантия по усъвършенстването на прототипите на живота в Сатания неизбежно доведоха до създаването на много – външно безполезни, промеждутъчни форми на живот, но вече извлечената благодарение на тях полза е достатъчна за това, за да оправдаят урантийските модификации на стандартните модели на живот.

65:4.11 (736.2) Ние се стремяхме да се сдобием с появата на воля още на ранния етап от еволюционния живот на Урантия и нашите усилия се увенчаха с успех. Обикновено волята се проявява едва след продължително съществуване на цветните раси и най-често – сред превъзхождащите типове на червения човек. Вашият свят е единствената планета в Сатания, където човешкият тип воля се появи в предцветна раса.

65:4.12 (736.3) Но в нашия стремеж да се сдобием с тази комбинация и това съчетание от наследствени фактори, които съответно доведоха до възникването на млекопитаещите предшественици на човешката раса, ние се сблъскахме с необходимостта от появата на стотици и хиляди други, сравнително безполезни комбинации и съчетания на наследствени фактори. Много от тези привидно странни странични продукти на нашите усилия навярно ще привлекат вашето внимание, когато се задълбочите в миналото на вашата планета, и мога да си представя колко загадъчни ще се сторят някои от тях за ограничения възглед на човека.

5. Превратностите в еволюцията на живите същества

65:5.1 (736.4) Носителите на Живота бяха опечалени от предателството на Калигастия и простъпката на Адам – тези неподвластни ни трагични изкривявания, които толкова затрудниха нашите специални усилия, насочени към видоизменението на разумния живот на Урантия.

65:5.2 (736.5) Но причината за най-дълбокото разочарование в продължение на цялата биологична епопея беше обширната и неочаквана реверсия на някои примитивни форми растителен живот до нивото на дохлорофилните паразитни бактерии. Това непредвидено обстоятелство в еволюцията на растителния живот доведе до много мъчителни заболявания на висшите млекопитаещи, особено на по-уязвимите човешки видове. Сблъсквайки се с тази сложна ситуация ние, в определена степен, не придадохме значение на възможните усложнения, защото знаехме, че последващото привнасяне на адамическа жизнена плазма ще може дотолкова да повиши съпротивляемостта на новата смесена раса, че тя да стане практически невъзприемчива към всички заболявания, предизвиквани от организмите от растителен тип. Но нашите надежди бяха обречени на провал поради нещастieto, свързано с простъпката на Адам.

65:5.3 (736.6) Вселената на Вселените, включително този неголям свят, наречен Урантия, се управлява съвсем не за това, за да получи нашето одобрение или да осигури удобно за нас съществуване, и още по-малко – за удовлетворяване на нашите хрумвания или любопитство. Ние не се съмняваме в това, че мъдрите и всемогъщи същества, отговорни за управлението на вселената, знаят с

точност своите намерения; и затова Носителите на Живота и смъртният разум следва да се запасят с търпение и чистосърдечно да сътрудничат с мъдрото управление, господството на могъществото и движението на прогреса.

65:5.4 (736.7) Разбира се, съществуват и някои компенсации за претърпените изпитания, такива като посвещаването на Михаил на Урантия. Но независимо от всички подобни съображения новите небесни наблюдатели на тази планета са напълно уверени в окончателния и еволюционен триумф на човешката раса и съответното оправдаване на нашите изначални планове и модели на живот.

6. Еволюционните методи на живот

65:6.1 (737.1) Невъзможно е едновременно да се определи точното местонахождение и скорост на движещ се обект; всеки опит да се измери един от тези параметри неизбежно води до изменение на другите. С такъв парадокс се сблъсква смъртният човек, когато се захваща с химическия анализ и на протоплазмата. Химикът е способен да хвърли светлина върху химията на *мъртвата* протоплазма, но той не е способен да постигне нито физическата организация, нито динамичните процеси на *живата* протоплазма. Все по-близо ще се приближава науката до тайните на живота, но така и никога няма да ги разкрие, при това поради една единствена причина: за да изследва протоплазмата, е необходимо да я убие. Мъртвата протоплазма тежи толкова, колкото и живата, но не е едно и също нещо.

65:6.2 (737.2) Във всичко живо, във всяко живо същество е заключена изначалната способност за приспособяване.

Във всяка *жива* клетка на растение или животно, във всеки *жив* организъм – материален или духовен, съществува неутолим стремеж към постигането на по-съвършено приспособяване към средата, към адаптацията, към все по-пълна реализация на живота. Тези несекващи усилия на всяко живо същество свидетелстват за вродения стремеж към съвършенство.

65:6.3 (737.3) Най-важната крачка в тази еволюция на растенията беше появата на способността за синтез на хлорофил, а вторият най-голям успех стана превръщането на спорите в сложно семейство. Спората е по-ефективна като средство за размножаване, но нейн недостатък е потенциалното разнообразие и универсалността, присъща на семената.

65:6.4 (737.4) Един от най-полезните и сложни епизоди в еволюцията на висшите типове животни се заключаваше в появата на способността на желязото, влизащо в състава на клетките на кръвта, да изпълнява двойна функция: да доставя кислорода и да отделя въглеродния двуокис. Такава функция на червените кръвни клетки илюстрира способността на еволюиращите организми да се приспособяват към вариращата или изменящата се среда. Висшите животни – включително човекът, окисляват своите тъкани с помощта на съдържащото се в червените клетки на кръвта желязо, което пренася кислорода в живите клетки и толкова ефектно отделя въглеродния двуокис. Но на тази цел могат да служат и други метали. Сепиите използват за това медта, а асцидиите – ванадия.

65:6.5 (737.5) Като пример за продължаването на такива биологични адаптации служи еволюцията на зъбите при висшите млекопитаещи на Урантия. Далечните предци на човека имаха тридесет и шест зъба, но в резултат на приспособяването тяхното количество се намали до тридесет и два при ранните предшественици на човека и неговите най-близки роднини. Понастоящем броят на зъбите в човека постепенно намалява до двадесет и осем. Процесът на еволюция на тази планета все още се характеризира с активност и стремеж към адаптация.

65:6.6 (737.6) При все това много изглеждащи загадъчни приспособления на живите организми имат чисто химически, изцяло физически характер. Във всеки момент в кръвообращението на всеки човек може да протичат над 15 000 000 химически реакции между хормоните, отделяни от дузина жлези с вътрешна секреция.

65:6.7 (737.7) Низшите форми на растителен живот напълно се подчиняват на въздействието на физическата, химическата и електрическата среда. Но според възхода по стъпалата на живота седемте спомагателни духа един след друг започват да оказват помощ на разума, който придобива все по-адапционен, съзидателен, координиращ и господстващ характер. Способността на животните да се приспособяват към въздушната, водна и наземна среда не е свръхестествена, но тя представлява свръхфизическа адаптация.

65:6.8 (738.1) Само химията и физиката не са достатъчни, за да обяснят как е станало развитието на човека от първобитната протоплазма на древните морета.

Способността за обучение, паметта и разнообразните реакции на въздействие на средата са свойства на разума. Законите на физиката са нечувствителни към обучение; те са неприложими и неизменни. Химическите реакции не се изменят под въздействието на образованието, те са еднообразни и детерминирани. С изключение на присъствието на Безусловния Абсолют, електрическите и химически реакции са предсказуеми. Но разумът е способен да извлича полза от опита и да се учи на поведенческите реакции, които се появяват в отговор на повтарящо се стимулиране.

65:6.9 (738.2) Лишените от разум организми реагират на стимулите на средата, но тези организми, които реагират на служенето на разума, са способни да приспособяват самата среда и да я манипулират.

65:6.10 (738.3) Физическият мозък и свързаната с него нервна система притежават вродената способност да реагират на служенето на разума точно така, както развиващият се разум на личността притежава известна вродена способност за духовна възприемчивост и затова съдържа в себе си потенциалните възможности за духовен прогрес и духовни постижения. Интелектуалната, социална, нравствена и духовна еволюция зависи от служенето на разума, осъществявано от семейството на спомагателните духове и техните свръхфизически партньори.

7. Еволюционните нива на разума

65:7.1 (738.4) Седемте спомагателни духа на разума са разностранни попечители на разума на низшите разумни

същества в локалните вселени. Помощта, оказвана на дадената категория на разума, се предоставя от столицата на локалната вселена или от един от свързаните с нея светове, но направляващо въздействие спрямо функционирането на разума на низше ниво се осъществява от столиците на системата.

65:7.2 (738.5) Много, твърде много от това, което става в еволюционния свят, зависи от тези седем помощника. Но те са опекуни на разума; те нямат отношение към физическата еволюция – областите на Носителите на Живот. При все това безупречната интеграция на тези духовни дарове с предопределения и естествен процес на еволюционния и специфичен режим на Носителите на Живота се явява причина за неспособността на смъртните да видят в явленията на разума нещо друго освен оръдие на природата и естествения процес, макар че вие донякъде се терзаете, опитвайки се да обясните всичко това, което има отношение към естествените реакции на разума, като материална субстанция. И ако развитието на Урантия в голяма степен съответстваше на изначалните планове, в явленията на разума щеше да има още по-малко от това, което да привлече вашето внимание.

65:7.3 (738.6) Седемте спомагателни духа напомнят повече контури, отколкото организми, и в обичайните светове те са включени в един контур с други спомагателни процеси в локалната вселена. Но на планетите с експериментален живот те са относително изолирани. А на Урантия – предвид уникалния характер на жизнените прототипи, спомагателните духове на долните степени изпитваха

значително повече трудности в установяването на контакт с еволюционните организми, отколкото в случаите с по-стандартизиран тип живот.

^{65:7.4 (738.7)} Освен това в обичайния еволюционен свят седемте спомагателни духа са много по-добре синхронизирани с последователните стадии на развитие на животните, отколкото бяха на Урантия. С едно единствено изключение, опитите на тези помощници да установят контакт с еволюиращите интелекти на урантийските организми бяха свързани с най-големите трудности за цялата история на тяхното служене в световите на вселената Небадон. В организмите на този свят се появиха много форми на гранични явления: от една страна, забърканите съчетания на механични и необучаеми, от друга страна – на не механични и обучаеми реакции.

^{65:7.5 (739.1)} Седемте спомагателни духа не влизат в контакт с чисто механични типове реакции на организма към средата. Такива предразумни реакции на живите организми се отнасят изключително към енергийната област на силовите центрове, физическите регулатори и техните партньори.

^{65:7.6 (739.2)} Придобиването на потенциалната способност да се *учат* от опита означава началото на функционирането на спомагателните духове – от низшия разум на примитивните и невидими същества до висшите типове от еволюционния спектър на човешките създания. Тези духове са източник и модел за поведение в останалите повече или по-малко тайнствени и не докрай разбирани бързи реакции на разума към материалното обкръжение.

Дълго това предано и неизменно надеждно влияние трябва да продължава своята предварителна опека, преди животинският разум да достигне човешките нива на духовна възприемчивост.

^{65:7.7 (739.3)} Тези помощници функционират изключително в сферата на еволюцията на емпиричния разум чак до нивото на шеста степен – духа на поклонението. На това ниво се извършва неизбежното съвместяване на служенето – явлението, когато висшето се съединява с низшето за съгласувана дейност, в очакване на последващо постигане на по-високи нива на развитие. Освен това действието на седмия и последен помощник – духа на истината, се съпровожда от допълнително духовно служене. В течение на цялата опека, осъществявана от духовния свят, индивидът никога не изпитва внезапни промени в духовното сътрудничество. Такива изменения винаги са постепенни и съразмерни.

^{65:7.8 (739.4)} Необходимо е винаги да различаваме физическите (електрохимични) и интелектуални реакции спрямо стимулите на средата. На свой ред всички те са длъжни да се възприемат като явления, отделни от духовната дейност. Областите на физическата, интелектуална и духовна гравитация са отделни сфери на космическата реалност независимо от техните тесни взаимовръзки.

8. Еволюцията във времето и пространството

^{65:8.1 (739.5)} Времето и пространството са неразделими; те са свързани с вътрешна връзка. Нарушенията (измененията) в

хода на времето са неизбежни в присъствието на някои пространствени условия.

65:8.2 (739.6) Ако във вас възниква недоумение, че за постигането на еволюционните промени в живота се губи толкова много време, то аз бих искал да отбележа следното: ние сме неспособни да ускорим жизнения процес, да го заставим да протича по-бързо, отколкото позволява да се направи това физическата трансформация на планетата. Трябва да следваме естественото физическо развитие на света. Ние нямаме абсолютно никакви средства за въздействие върху геоложката еволюция. Ако позволяваха физическите условия, ние щяхме да завършим целия цикъл на еволюция значително по-бързо, отколкото за един милион години. Но всички сме във владение на Висшите Управители на Рая, а в Рая време не съществува.

65:8.3 (739.7) За индивида мерило за времето е продължителността на неговия живот. По такъв начин всички създания са обусловени от времето и затова за тях еволюцията е разтегнат във времето процес. За тези от нас, чиято продължителност на живота не е ограничена от времето, еволюцията не изглежда толкова продължителен процес. В Рая, където време не съществува, всичко присъства в разума на Безкрайността и деянията на Вечността.

65:8.4 (739.8) Както еволюцията на разума се определя и забавя от бавното развитие на физическите условия, така и духовният прогрес е обусловен от развитието на разума и неизбежно се забавя от неговата деградация. Но това не означава, че духовната еволюция се определя от

образованието, културата или мъдростта. Душата е способна да се формира независимо от интелектуалната култура, но не в отсъствието на умствени способности и желания – да избираш продължаване на живота и решението да се сдобиваш с все по-голямо съвършенство – стремеж да изпълниш волята на небесния Отец. Макар че продължаването на живота може да не се обуславя от знанията и мъдростта, прогресът със сигурност зависи от тях.

65:8.5 (740.1) В космическите лаборатории на еволюцията разумът винаги доминира над материята, а духът е извечно взаимосвързан с разума. Неспособността на тези различни дарове за синхронизация и взаимодействие може да доведе до временни забавяния, но ако индивидът действително е познал Бога, жадува да Го намери и да стане такъв, какъвто е Той, то продължаването на живота е осигурено и не зависи от ограниченията, налагани от времето. Физическото състояние може да ограничи разума, а умствената развала може да забави духовните придобивки, но нито едно от тези препятствия не е способно да сломи волята на създанието, направило чистосърдечен избор.

65:8.6 (740.2) Когато съзряват физическите условия, може да се извърши *внезапен* умствен прогрес; когато състоянието на разума става благоприятно, могат да се осъществят *внезапни* духовни трансформации; когато се извършва дължимото признаване на духовните ценности, се откриват космическите значения и личността започва все повече да се освобождава от препятствията на времето и ограниченията на пространството.

65:8.7 (740.3) [Подготвено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

Документ 66. Планетарният Принц на Урантия

66:0.1 (741.1) В ЕДИН обикновен свят пришествието на Син-Ланонандек означава поява в разума на първобитния човек на воля – способността да се избира пътя към вечната истина. Но на Урантия Планетарният Принц пристигна почти половин милион години след появата на човешката воля.

66:0.2 (741.2) Преди около петстотин хиляди години и едновременно с появата на шестте цветни или сангикски раси, Калигастия - Планетарният Принц, пристигна на Урантия. В това време на земята съществуваха почти половин милиард първобитни хора, разпръснати по Европа, Азия и Африка. Основаната в Месопотамия резиденция на Принца се намираше приблизително в центъра на световните раси.

1. Принц Калигастия

66:1.1 (741.3) Калигастия беше Син-Ланонандек, 9 344 - ия член от вторичната категория. Той притежаваше опит в управлението на делата на локалната вселена като цяло, а също и в течение на по-късните епохи в резултат на опита от ръководството на делата на локалната система Сатания в частност.

66:1.2 (741.4) До началото на управлението на Луцифер в Сатания, Калигастия беше прикрепен към йерусемския

съвет на помощниците на Носителите на Живота. Луцифер го повиши, включвайки го в своя личен персонал и той успешно се справи с пет последователни задачи, демонстрирайки честно и отговорно отношение към своите задължения.

66:1.3 (741.5) Калигастия отдавна се стремеше да получи назначение като Планетарен Принц, но всеки път при разглеждането на неговите молби в съветите на съзвездието на него не му се отдаваше да получи съгласието на Бащите на Съзвездия. Особено упорито Калигастия се домогваше до назначение на длъжността планетарен управител на десетична сфера – свят за видоизменен живот. Молбата му няколко пъти беше отклонявана, преди накрая да бъде назначен на Урантия.

66:1.4 (741.6) Калигастия напусна Йерусем и зае отговорната длъжност на суверен владетел на света със завиден списък дела на Син верен и предан на благополучието на вселената на своя произход и пребиваване, независимо от свойствената му известна нетърпеливост в съчетание със склонност към несъгласие със съществуващия ред на нещата по редица второстепенни въпроси.

66:1.5 (741.7) В този паметен ден преди половин милион години аз се намирах в Йерусем, когато блестящият Калигастия напусна столицата на системата. Нито един Планетарен Принц не е започвал управлението на света с по-богат предварителен опит или по-добри перспективи, отколкото Калигастия. Аз съм уверен в едно: изпълнявайки своята задача – предавайки разказа за това събитие по каналите за далечна връзка на вселената – аз не можех ни най-малко да

предположа, че този благороден Ланонандек така скоро ще предаде свещения дълг на планетарната опека и ще опетни славното име на тази възвишена категория на вселенско синовство. Бях уверен в това, че Урантия е попаднала в числото на петте или шестте най-щастливи планети в цялата Сатания, защото на нейното кормило щеше да застане толкова опитен, блестящ и оригинален ум. Тогава още не осъзнавах, че Калигастия незабелязано се проникваше със себелюбие, тогава още не разбирах така добре цялото коварство на личната годеливост.

2. Персоналът на Принца

^{66:2.1 (742.1)} Планетарният Принц беше изпратен за изпълнение на своята мисия не сам, а съпровождан от обичайния корпус от асистенти и административни помощници.

^{66:2.2 (742.2)} Главата на тази група беше Далигастия, партньор и помощник на Планетарния Принц. Далигастия също беше вторичен Син-Ланонандек, бидейки 319 407 - ия член от тази категория. По време на назначението в качеството на партньор на Калигастия той заемаше длъжност асистент.

^{66:2.3 (742.3)} Планетарният персонал включваше голям брой сътрудници – ангели и други небесни същества, назначени за отстояване на интересите и съдействие на благополучието на човешките раси. Но от ваша гледна точка най-интересната група бяха телесните членове на персонала на Принца, които понякога се наричаха *стотицата на Калигастия*.

^{66:2.4 (742.4)} Тези сто рематериализирани членове на персонала на Принца бяха избрани от Калигастия измежду 785 000 - те възходящи жители на Йерусем, пожелали да вземат участие в Урантийското приключение. Всички членове на избраната стотица бяха от различни планети и сред тях нямаше нито един от Урантия.

^{66:2.5 (742.5)} Йерусемитските доброволци бяха доставени на Урантия със серафически транспорт направо от столицата на системата и след пристигането останаха в серафимирано състояние дотогава, докато не бяха осигурени с личностни форми. Тези форми отговаряха на двойнствения характер на особената планетарна служба и представляваха истински тела от плът и кръв, но настроени към жизнените контури на системата.

^{66:2.6 (742.6)} Малко преди пристигането на тези сто йерусемски жители двамата надзираващи Носители на Живота – постоянните обитатели на Урантия, изпълнили успешно своята задача, изпратиха в Йерусем и Едемия петиция с молба да се разреши присаждането на жинена плазма на сто избрани потомци на Андон и Фонта в материални тела, предназначени за телесния персонал на Принца. Тази молба беше удовлетворена в Йерусем и одобрена в Едемия.

^{66:2.7 (742.7)} Съгласно този план Носителите на Живота избраха петдесет мъже и петдесет жени – потомци на Андон и Фонта, представляващи остатъците от най-добрите родове на тази уникална раса. С едно или две изключения, тези андонити, внесли своя принос в развитието на расата, бяха непознати един за друг.

Живеещи далеч едни от други, те бяха събрани при границата на планетарната резиденция на Принца благодарение на координираното ръководство на Настройчиците на Съзнанието и помощта на серафическото войнство. Тук стоте човешки субекта бяха предадени в ръцете на изкусна комисия доброволци от Авалон, ръководещи извличането на част от жизнената плазма на тези потомци на Андон. След това този жив материал беше пренесен в материалните тела, изготвени за стоте йерусемити – членове на персонала на Принца. В това време новопристигналите жители на столицата на системата продължаваха да се намират в състоянието на сън, в който се бяха потопили за серафическия пренос.

66:2.8 (742.8) Тези събития, заедно със самия процес по създаването на специални тела за столицата на Калигастия, породиха множество легенди, много от които впоследствие бяха смесени с по-късните предания, свързани с появата на планетата на Адам и Ева.

66:2.9 (743.1) Целият процес по възстановяването на личността – от пристигането на серафическия транспорт със стоте йерусемски доброволци до възстановяването на съзнанието в тези тройствени същества от сферата, отне точно десет дни.

3. Далматия – Градът на Принца

66:3.1 (743.2) Резиденцията на Планетарния Принц беше разположена в региона, където в това време се намираше Персийския залив, в областта, съответстваща на по-късната Месопотамия.

66:3.2 (743.3) В тези дни климатът и ландшафтът на Месопотамия във всички отношения благоприятстваха начинанията на Принца и неговия персонал и съществено се отличаваха от условията, които от известно време преобладават тук. Благоприятният климат като част от естественото обкръжение беше необходим, за да подбуди първобитните урантийци към постигане на някои начални успехи в културата и цивилизацията. Централната задача по това време беше превръщането на човека от ловец в скотовъд с надеждата, че по-късно ще се превърне в мирен фермер, любител на домашното огнище.

66:3.3 (743.4) Резиденцията на Планетарния Принц беше типичен пример за опорен център в младия развиващ се свят. Центърът на столицата на Принца представляваше много прост и красив град, обкръжен със стена висока дванадесет метра. В чест на Далигастия този всемирнен културен център за култура беше наречен Далматия.

66:3.4 (743.5) Градът беше разделен на десет сектора, в центъра на всеки от които се намираха резиденциите на десетте съвета на телесния персонал. Централно място заемаше храма на невидимия Отец. Административните резиденции на Принца и неговите партньори бяха устроени в дванадесет зали, разположени непосредствено около храма.

66:3.5 (743.6) Всички сгради в Далматия бяха едноетажни, с изключение на двуетажните резиденции на съветите и централния храм на Бащата на всичко съществуващо – неголяма, но триетажна постройка.

^{66:3.6 (743.7)} По отношение на строителния материал този град демонстрираше висшето постижение за своето време: беше построен от тухли. Камък или дърво почти не се използваха. Благодарение на Далматия значително се повиши нивото на домостроене и селска архитектура сред обкръжаващите народи.

^{66:3.7 (743.8)} Недалеч от резиденцията на Принца обитаваха всички цветове и слоеве на човешкото общество. Именно от тези съседни племена бяха набрани първите ученици в училищата на Принца. При цялата си примитивност древните училища на Далматия осигуряваха всичко, което можеше да се направи за благо на мъжете и жените от тази първобитна епоха.

^{66:3.8 (743.9)} Членовете на телесния персонал на Принца постоянно се събираха с най-добрите индивиди от съседните племена, подготвяйки тези ученици и вдъхновявайки ги, те ги изпращаха обратно като учители и лидери на своите народи.

4. Ранният период на дейността на стоте

^{66:4.1 (743.10)} Пристигането на персонала на Принца направи огромно впечатление. Независимо от това, че бяха необходими хиляда години, за да може тази новина да обиколи целия свят, ученията и поведението на стоте нови обитатели оказаха влияние върху племената обитаващи близо до резиденцията на Принца в Месопотамия. И много ваши последващи митове са основани на изкривените легенди за този ранен период на дейност на членовете на

персонала на принца, пресъздадени на Урантия като свръх-хора.

66:4.2 (744.1) Сериозно препятствие за благотворното въздействие на такива извънпланетни учители е тенденцията на смъртните да се отнасят към тях като към богове, макар че с изключение на метода за своята поява на земята, стотицата на Калигастия – петдесетте мъже и петдесетте жени, не е прибегвала нито към свръхестествени методи, нито към свръхчовешки манипулации.

66:4.3 (744.2) И все пак членовете на телесния персонал бяха свръххора. Те пристъпиха към своята мисия на Урантия като необикновени тройствени същества:

66:4.4 (744.3) 1. Те бяха телесни и относително човешки същества, тъй като съдържаха в себе си действителната жизнена плазма на човешките раси – плазмата на андонитите на Урантия.

66:4.5 (744.4) Тези сто члена от персонала на Принца бяха поделени по равно по полов признак в съответствие с техния предишен смъртен статут. Всеки член на тази група можеше да стане един от родителите на някаква нова категория физическо същество, но получените от тях подробни инструкции позволяваха да се прибегва към това само при определени условия. Обикновено телесният персонал на Принца създава потомство малко преди завършването на специалното планетарно служене. Като правило това става с пристигането на Планетарните Адам и Ева или скоро след това.

66:4.6 (744.5) Поради това тези особени същества имаха крайно смътна представа за това какъв тип материално същество може да се получи от техния съюз. Те така и никога не узнаха това: още преди планетарния труд да може да доведе до подобна крачка, целият режим беше обхванат от бунта и тези, които впоследствие станаха родители, бяха изолирани от жизнените контури на системата.

66:4.7 (744.6) По отношение на цвета на кожата и езика тези материализирани членове на персонала на Калигастия съответстваха на андонитите. Те консумираха храна така, както и смъртните от съответния свят, но с едно изключение - възстановените тела на тази група изцяло се задоволяваха с вегетарианска диета. Това беше едно от съображенията, предопределили тяхното преживяване в топлия регион с изобилие от плодове и орехи. Практиката на съществуване за сметка на такава диета води началото си от времената на стотицата на Калигастия, тъй като този обичай широко се разпространи и повлия на културата на хранене на много обкръжаващи племена – групи, произлезли от някога изключително плътоядните еволюционни раси.

66:4.8 (744.7) 2. Стотицата се състоеше от материални, но свръхчовешки същества, възсъздадени на Урантия като уникални мъже и жени от висок и особен тип.

66:4.9 (744.8) Членовете на тази група, притежаващи временен статут на жители на Йерусем, все още не се бяха слели със своите Настройчици на Съзнанието; и когато те бяха приети като доброволци за планетарно служене заедно с низходящите категории синовенство, техните

Настройчици се отделиха от тях. Но тези йерусемити бяха свръхчовешки същества: в техните души зрееха плодовете на възхода. В течение на смъртния живот в плът душата се намира в зачатъчно състояние; тя се ражда (възстановява) в моронтийния живот и претърпява растеж в последователните моронтийни светове. Затова душите на стотицата на Калигастия бяха вече разширени с постепенния опит, натрупан в седемте обителски свята и позволяващ им да придобият статут на жители на Йерусем.

66:4.10 (744.9) В съответствие с получените инструкции членовете на персонала се въздържаха от полова репродукция, но те внимателно изучаваха своя личен строеж и внимателно изследваха всевъзможните аспекти на интелектуалната (разума) и моронтийната (душата) връзка. И на тридесет и третата година от своето пребиваване в Далматия – дълго преди завършването на строителството на стената, вторият и седмият член на Данитската група случайно откриха феномена, възникнал след съединяването на тяхната моронтийна същност (предполагаемо неполови и нематериални); в резултат на този експеримент се появи първото от първичните промеждутъчни създания. Новото същество беше напълно видимо от планетарния персонал и неговите небесни партньори, но невидимо за мъжете и жените на различните човешки племена. С одобрението на Планетарния Принц целият телесен персонал пристъпи към създаването на сходни същества и всички постигнаха успех, следвайки инструкциите на първата двойка от Данитската група. Съответно персоналят на Калигастия породя изначалния

корпус първични промеждутъчни създания от 50 000 същества.

66:4.11 (745.1) Тези промеждутъчни създания оказваха огромна помощ в управлението на делата на световната столица. Те бяха невидими за хората, но първобитните обитатели на Далматия знаеха за тези невидими полудухове. В течение на много векове за тези еволюиращи смъртни целия духовен свят се заключаваше в промеждутъчните създания.

66:4.12 (745.2) 3. Членовете на стотицата на Калигастия притежаваха лично безсмъртие – те не умираха. В техните материални форми циркулираха противотоксичните компоненти на жизнените токове на системата; и ако техният контакт с жизнените контури не беше прекъснат от бунта, те биха живели безкрайно дълго – чак до пристигането на последващия Син Божий или до освобождаването им от планетарна служба и възобновяването на прекъснатия им възход към Хавона и Рая.

66:4.13 (745.3) Тези противотоксични допълнения на жизнените токове на Сатания се извличаха от плодовете на дървото на живота – храста на Едемия, изпратен на Урантия от Всевишните на Норлатиадек едновременно с пристигането на Калигастия. В епохата на Далматия това дърво растеше в централния двор на храма на невидимия Отец и докато материалните същества от персонала на Принца имаха достъп до дървото на живота, именно неговите плодове им осигуряваха безкраен живот – в противен случай те щяха да си остават смъртни.

66:4.14 (745.4) Макар че тази поддръжка не представляваше никаква ценност за еволюционните раси, тя беше напълно достатъчна, за да се дари непрекъснат живот както на стотицата на Калигастия, така и на стоте свързани с нея видоизменени андонити.

66:4.15 (745.5) В тази връзка е необходимо да поясним, че когато стоте андонити пожертваха своята човешка зародишна плазма за членовете на персонала на принца, Носителите на Живота внедриха в техните смъртни тела допълнението на системните контури. Така те получиха възможност да живеят едновременно с персонала — век след век, неподвластни на физическата смърт.

66:4.16 (745.6) Впоследствие на стоте андонити разказаха за своето участие в създаването на нови форми за своите ръководители и тези сто андонити останаха в столицата като лични спътници на телесния персонал на Принца.

5. Организацията на стоте

66:5.1 (745.7) Стотицата на Калигастия беше разделена на десет автономни съвета по десет члена във всеки. Когато два или няколко съвета провеждаха съвместни заседания, то на такива общи събрания председателстваше Далигастия. Бяха създадени десет групи:

66:5.2 (745.8) 1. *Съвет по въпросите на храненето и материалното благополучие.* Тази група се оглавяваше от Анг. В компетенцията на този квалифициран корпус влизаха храната, водата, облеклото и помощта на материалния прогрес на хората. Те се учеха да копаят

кладенци, да използват ручеите и да оросяват земята. Жителите на високопланинските региони и северняците те обучаваха на усъвършенствани методи за обработка на кожата за използването им като облекло, а по-късно специалистите от тази група научиха хората да тъкат.

^{66:5.3 (746.1)} Огромен прогрес беше достигнат в подобряването на методите за съхраняване на храната с помощта на сваряване, изсушаване и опушване. Така храната се превърна в най-древния вид собственост. Човекът се учеше да прави запаси за случаите на глада, който периодически довеждаше до рязко намаляване броя на населението на планетата.

^{66:5.4 (746.2)} *2. Комисията по въпросите на опитомяването и използването на животните.* Този съвет се занимаваше със селекцията и отглеждането на животните най-добре приспособени към това да превозват хора и тежести, да служат като източник на храна или да се използват при обработката на земята. Начело на този компетентен корпус стоеше Бон.

^{66:5.5 (746.3)} Някои от опитомените и полезни животни днес са измрели, докато други продължават да служат и до ден днешен. Към това време кучетата вече отдавна живеяха заедно с хората, а синият човек вече беше опитомил слона. Кравата беше дотолкова подобрена в резултат на щателна селекция, че стана ценен източник на храна; в порцията за хранене надлежно влязоха маслото и сиренето. Хората се научиха да използват бикове за превозване на тежести, но коня беше опитомен едва в по-късните времена.

Членовете на този корпус научиха човека да използва колелото за улесняване на тегленето.

66:5.6 (746.4) Именно тогава за пръв път започнаха да се използват пощенските гълъби, извършващи дълги прелети за предаване на съобщения или извикване на помощ. Групата на Бон успя да превърне огромните фандори в пасажерски птици, които обаче измряха преди над тридесет хиляди години.

66:5.7 (746.5) *3. Съветници по въпросите на покоряването на хищните животни.* Древният човек трябваше не само да опитомява някои животни, но и да се научи да се защитава от опасността от унищожаване от страна на другите, враждебни представители на животинското царство. Тази група беше оглавена от Дан.

66:5.8 (746.6) Древната градска стена беше предназначена за защита от свирепи животни, а също за отразяване на внезапните атаки на враждебно настроените хора. Тези хора, жилищата на които нямаха стени и които живееха в гората, зависеха от укритието на дърветата, каменните убежища и поддържането на нощни огньове. Затова, естествено, тези учители посвещаваха много време на обучаване на своите ученици на методите за подобряване на човешките жилища. Използвайки усъвършенствани методи и използвайки капани хората постигаха голям прогрес в покоряването на животните.

66:5.9 (746.7) *4. Групата за разпространяване и натрупване на знания* се занимаваше с организацията и ръководството на чисто образователни дейности в тази древна епоха.

Оглавяваше я Фад. Образователните методи на Фад се заключаваха в контрол на заетостта и обучението на по-съвършени методи на труд. Фад състави първата азбука и въведе писмеността. Тази азбука включваше двадесет и пет знака. Като материал за писане древните хора използваха дървесна кора, глинени плочки, каменни пластини, подобие на пергамент от обработена кожа, както и грубо подобие на хартия, която се приготвяше от гнездата на осите. Библиотеката на Далматия, разрушена скоро след измяната на Калигастия, съдържаше над два милиона отделни единици и беше известна като “домът на Фад”.

^{66:5.10 (746.8)} Синият човек се увеличаше от азбучното писмо и постигна най-голям прогрес в тази област. Червените хора предпочитаха рисунъчното писмо, докато жълтите хора за изразяване на думи и идеи преминаха към използването на символи сходни с тези, които използват днес. Но, както и много друго, азбуката беше изгубена за света в резултат на смутовете, последвали след бунта. Измяната на Калигастия разруши надеждата за свят с един език – във всеки случай, лиши го от тази надежда за неопределено дълъг срок.

^{66:5.11 (747.1)} 5. *Комисия по въпросите на занаятите и търговията.* Този съвет се занимаваше с развитието на производство вътре в племената и съдействаше за търговията между различните мирни групи. Негов лидер беше Нод. Този корпус поощряваше всеки вид първобитно производство. Неговите членове непосредствено влияеха на повишаването на нивото на живот за сметка на

внедряването на нови предмети за потребление, които можеха да се окажат по вкуса на първобитните хора. Те значително разшириха търговията с по-качествена сол, произведена от съвета по въпросите на науката и изкуствата.

^{66:5.12 (747.2)} Именно тези просветителски групи, получили образование в училищата на Далматия, въведоха в практиката първите търговски кредити. В централната обменна каса те получаваха жетони, които се приемаха вместо реални стоки. Тези методи на водене на търговията останаха неизменни в продължение на сто хиляди години.

^{66:5.13 (747.3)} *6. Колегия на богооткровената религия.* Работата на този орган напредваше трудно. Урантийската цивилизация в буквален смисъл на думата се изковаваше между наковалнята на необходимостта и чука на страха. Но тази група отбеляза значителен прогрес в стремежа си да замени със страха от създания (поклонението пред духовете) страха пред Създателя, преди нейните усилия да бъдат прекъснати и впоследствие изкривени в резултат на смута, до който доведоха бунта и разкола. Главата на този съвет беше Хеп.

^{66:5.14 (747.4)} За да не усложняват еволюционния процес никой от членовете на персонала на Принца не се опита да запознае урантийците с откровението; към него се обърнаха едва тогава, когато бяха изчерпани възможностите на еволюцията. Наистина, Хеп все пак отстъпи пред желанията на обитателите на града и основа религиозна служба. Неговата група научи далматийците на седем молитвени песнопения, а също и на ежедневна

благодарност и накрая - на “молитвата на Отеца”, която звучеше така:

66:5.15 (747.5) “Всеобщи Татко, чиито Синове ние почитаме, обърни към нас своя благосклонен взор. Освободи ни от всякакъв страх, освен от страха пред теб. Направи така, че да радваме нашите божествени учители и завинаги вложи истината в нашата уста. Освободи ни от насилието и гнева; научи ни да уважаваме старшите и това, което принадлежи на нашите ближни. Дай ни в тази година зелените пасбища и тучните стада за наслада на нашите сърца. Ние възнасяме молитви за най-скорошното идване на заветния усъвършенствувател и ще изпълним волята ти в тази свят, както я изпълняват другите в далечните светове”.

66:5.16 (747.6) Макар членовете на персонала на принца да бяха ограничени от естествените средства и обикновени методи за усъвършенстване на расите, те съдържаха обещанието си, че ще се появи нова раса – дар от Адам, цел на последващия еволюционен растеж след достигането до предела на биологичното развитие.

66:5.17 (747.7) *7. Попечители на здравето и живота.* Този съвет се занимаваше с внедряването на санитарията и развитието на основите на хигиената; възглавяваше го Лут.

66:5.18 (747.8) Много от това, на което членове на този съвет научиха хората, беше изгубено в резултат на смутове в последващите векове и беше повторно открито през двадесети век. Те учеха хората, че приготвянето – варене или печене, на храната, е средство за предотвратяване на заболяванията и че подобна обработка на храната

значително снижава детската смъртност и облекчава ранното отбиване на детето от гърдата.

^{66:5.19 (747.9)} Много знания, предадени на древните попечители на здравето от групата на Лут, се съхраняваха в земните племена чак до Мойсей, макар че бяха силно изкривени и претърпяха съществени изменения.

^{66:5.20 (748.1)} Огромно препятствие в поддържането на хигиената сред невежите народи се заключаваше в това, че истинските причинители на много заболявания бяха твърде малки, за да могат да се видят с невъоръжено око, както и в това, че всички тези хора ги отличаваха суеверното отношение към огъня. Необходими бяха хилядолетия, за да ги заставиш да изгарят отпадъците; междувременно бяха подбуждани да закопават своите гниещи отпадъци. Голямо постижение на тази епоха в областта на санитарията стана разпространението на знанията за оздравителните и лечебни свойства на слънчевата светлина.

^{66:5.21 (748.2)} До пристигането на Калигастия къпането беше изключително религиозен обред. Необходим беше действително голям труд, за да заставиш първобитните хора да мият своите тела за поддържане на здраве. Лут в края на краищата се сдоби с това религиозните учители да правят измиване като част от очистителните обреди, които се извършваха веднъж седмично във връзка с полудневните церемонии, свързани с поклонението пред Бащата на всичко съществуващо.

66:5.22 (748.3) Освен това попечителите на здравето се опитваха да въведат ръкостискането вместо да обменят слюнка или да пият взаимно кръвта си, което беше знак за лична дружба и символ на преданост към групата. Но когато тези примитивни народи се освобождаваха от принудителното въздействие на ученията на небесните учители, те веднага се връщаха към своите предишни невежи и суеверни обичаи, разрушаващи тяхното здраве и довеждащи до разпространяването на заболявания.

66:5.23 (748.4) *8. Планетарен съвет по въпросите на изкуството и науката.* Този съвет направи много за подобряване производствените методи на древния човек и неговите възвишени представи за красотата. Ръководител на тази група беше Мек.

66:5.24 (748.5) Макар че в целия свят изкуството и науката се намираха в упадък, далматийците бяха обучавани на основите физиката и химията. Развиваше се грънчарския занаят, бяха подобрени всички приложни изкуства и издигнати на нова висота от идеалите за човешка красота. Но музиката започна да се развива истински едва с появата на виолетовата раса.

66:5.25 (748.6) Независимо от призивите на своите учители първобитните хора не се съгласяваха да експериментират с енергията на парата. Те така и не можаха да преодолеят своя огромен страх пред взривната сила на сгъстената пара. Наистина, в края на краищата те можаха да бъдат убедени да започнат да използват метала и огъня, макар че видът на нажежения до червено метал караше древния човек да изпада в ужас.

66:5.26 (748.7) Мек внесе голям принос в развитието на културата на андонитите и в изкуството на синия човек. Смесването на синия човек с потомците на Андон доведе по появата на художествено надарен тип хора, много от които станаха прекрасни скулптори. Те не се занимаваха с обработката на камък или мрамор, но градините на Далматия украсяваха техните изделия от втвърдена чрез изпичане глина.

66:5.27 (748.8) Огромен прогрес беше постигнат в областта на приложните изкуства, голяма част изгубен в течение на дългите и тежки векове на бунта и повторно открит едва в ново време.

66:5.28 (748.9) 9. *Управление по въпросите на развитието на племенните отношения.* На тази група беше поръчано развитието на човешкото общество до нивото на появата на държавата. Оглавяваше я Тут.

66:5.29 (748.10) Тези ръководители направиха много за появата на практиката на междуплеменните бракове. Те поощряваха ухажването и женитбата, когато решението се вземаше след пълната възможност за всестранно познанство. Чисто войнствените танци станаха по-изящни и започнаха да служат за важни цели. Бяха въведени много състезателни игри, но древните хора се отличаваха със сериозен нрав; хуморът рядко украсяваше техния живот. Едва немного от тези обичаи се запазиха в течение на планетарния бунт.

66:5.30 (749.1) Тут и неговите партньори се стремяха към развиването на мирните групови обединения, към регулиране и хуманизация на методите за водене на война,

координиране на междуплеменните отношения и усъвършенстване на органите на племенното управление. Близко до Далматия възникна по-висока култура и усъвършенстваните обществени отношения оказваха много полезно въздействие върху по-отдалечените времена. Но моделът на цивилизацията, преобладаваща в резиденцията на Принца, коренно се отличаваше от варварското общество, формирало се на другите места – така, както съвременното южноафриканско общество на Кейптаун коренно се отличава от примитивната култура на обитаващите на север ниски на ръст бушмени.

66:5.31 (749.2) 10. *Върховен съд по въпросите на племенната координация и междурасовото сътрудничество.* Работата на този висш съвет ръководеше Ван; този съд разглеждаше апелациите, отправяни към всичките останали девет специални комисии, контролиращи състоянието на човешките дела. Във владение на този притежаващ широки пълномощия съвет се намираха всички въпроси, имащи отношение към земните проблеми и не влизащи в компетенцията на другите групи. Този подбран корпус получи правото да изпълнява функциите на висшия съд на Урантия, след като неговият състав беше утвърден от Бащите на Съзвездия в Едемия.

6. Управлението на Принца

66:6.1 (749.3) Нивото на културата се определя от социалните традиции на коренните обитатели на света, а темповете на разпространение на културата изцяло зависят от способностите на жителите на планетата да усвояват нови и по-прогресивни идеи.

66:6.2 (749.4) Сляпата привързаност към традициите осигурява стабилност и взаимодействие благодарение на сантименталното съединение на миналото с настоящето, но тя в равна степен подтиска инициативата и сковáva творческите сили на личността. Целият свят се намираше в лабиринта на традиционния морал, когато пристигна стотицата на Калигастия и пристъпи към провъзгласяването на новата доктрина на личната инициатива в социалните групи на това време. Но това благотворително управление беше прекъснато така скоро, че расите не успяха напълно да се освободят от робската привързаност към традициите; Урантия и досега се намира в прекомерната власт на обичая.

66:6.3 (749.5) Стотицата на Калигастия – випускниците на обителските светове на Сатания – бяха добре запознати с изкуството и културата на Йерусем, но такива знания са практически безсмислени в условията на варварска планета, населена с примитивни хора. Тези мъдри същества знаеха до какво може да доведе внезапната трансформация или масовото възвисяване на първобитните раси на това време. Те добре разбираха постепенността на еволюцията на човешките видове и мъдро се въздържаха от каквито и да било радикални опити да видоизменят начина на живот на човека на земята.

66:6.4 (749.6) Всяка от десетте планетарни комисии пристъпи към постепенно и естествено развитие на поверените им области. Техният план се състоеше в привличане на най-добрите умове от обкръжаващите племена и, след

съответната подготовка, в изпращането им обратно към съплеменниците им като посланици на социалния прогрес.

^{66:6.5 (749.7)} Чужди посланици биваха изпращани към някой народ само по негова молба. Тези, които се трудеха в името на развитието и прогреса на даденото племе или раса, винаги биваха произлезли от това племе или тази раса. Членовете на стотицата на Калигастия не се опитваха да натрапят на друго племе обичаите на даже високоразвита раса. Те с неизменно търпение се трудеха над развитието и прогреса на изпитаните от времето нрави. Простодушните урантийци идваха в Далматия със своите социални обичаи не за да ги сменят с други, по-съвършени, а за да ги издигнат на нова висота чрез съприкосновение с по-висока култура и общуване с по-развити умове. Процесът беше бавен, но крайно ефективен.

^{66:6.6 (750.1)} Учителите в Далматия се стремяха да съединят съзнателния социален отбор и напълно естествения отбор, присъщ на биологичната еволюция. Отдаде им се, без да предизвикат в човешкото общество объркване, съществено да ускорят неговата нормална и естествена еволюция. Прогрес чрез еволюция, а не революция чрез откровение – ето в какво се заключаваше патоса на техните усилия. На човешката раса щяха да са необходими векове за придобиване на зачатъците на религията и морала и тези свръх хора бяха достатъчно мъдри, за да не лишават човечеството от незначителния напредък на прогреса поради объркването и уплахата, които неизменно възникват, когато просветени и по-развити същества се

опитват да усъвършенстват изостаналите раси чрез прекомерно обучение и просвещение.

^{66:6.7 (750.2)} Когато християнските мисионери се отправят в дълбините на Африка, където децата трябва да се намират под родителска опека и да се подчиняват на родителите си до тяхната смърт, те довеждат до смущение и крах всички авторитети, опитвайки се – в продължение на едно единствено поколение, да изменят тази традиция посредством поучаване, че тези деца са длъжни да се освобождават от родителска опека при достигане на двадесет и една години.

7. Животът в Далматия

^{66:7.1 (750.3)} Макар че резиденцията на Принца се отличаваше с изискана красота и трябваше да довежда първобитните хора в състояние на благоговееен трепет, тя беше крайно скромна. Зданията бяха не твърде големи, тъй като чрез внедряване на животновъдството извънземните учители се стремяха да доведат хората към евентуално земеделие. Осигуреността със земя в пределите на градските стени беше достатъчна за осигуряването на града при население около двадесет хиляди души с пасбища и градини.

^{66:7.2 (750.4)} Вътрешността на централния храм за поклонение и десетте сгради за ръководещите групи свръх хора бяха наистина прекрасни произведения на изкуството. И макар жилищните здания да служеха като образец на подреденост и чистота в сравнение с по-късното ниво на развитие, всичко се отличаваше с простота и

примитивност. В този център на културата не се използваха никакви чужди за Урантия методи.

^{66:7.3 (750.5)} В разпореждане на телесния персонал на Принца бяха прости и образцови обители, които служеха като жилища, предназначени за стимулиране и оказване на положително въздействие на учениците, временно намиращи се в световния център за обществена култура и образование.

^{66:7.4 (750.6)} Уреденият семеен живот и съвместното преживяване на семейството на едно относително постоянно място, водят началото си от Далматия. Основно това стана следствие от личния пример и учения на членовете на стотицата на Калгастия и техните ученици. Като обществена единица домашното огнище се утвърди едва след като свръх мъжете и свръх жените на Далматия научиха човечеството на любов и загриженост за бъдещето на своите внуци и правнуци. Дивакът обича своето дете, но цивилизованият човек обича и своите внуци.

^{66:7.5 (750.7)} Членовете на персонала на Принца живееха съвместно като бащи и майки. Наистина собствени деца те нямаха, но в петдесетте образцови жилища на Далматия винаги имаше не по-малко от петстотин приемни малчугана, събрани от най-развитите семейства от андоническите и сангикските раси; много от такива деца бяха сирачета. За тях беше успех да получат възпитание и образование при своите свръхродители. След това, след тригодишно пребиваване в училищата на Принца (където се обучаваха от тринадесет до петнадесет-годишната си възраст), те можеха да встъпят в брак и да получават

назначения като посланици на Принца в нуждаещите се племена на своите раси.

^{66:7.6 (751.1)} Фад беше попечител на програмата за образование. В Далматия тя се осъществяваше под формата на производствени училища: учениците получаваха образование на практика, придобивайки навици чрез ежедневно изпълнение на полезни задачи. Тази програма не оставяше без внимание умственото и душевно развитие, но предпочитане се отдаваше на уроците на труда. Обучението биваше индивидуално и групово. Занятията провеждаха както мъже, така и жени – поотделно и съвместно. Половината занятия преминаваха разделно за момчетата и момичетата, а другата половина – съвместно. Трудовите умения се развиваха в учащите се индивидуално, а навиците на обществения живот биваха придобивани от тях в групи или класове. Те се учеха да общуват с младшите групи, старшите групи и с възрастните, а също така и да работят в група със своите съвръстници. Освен това тях ги запознаваха с такива обединения като семейните групи, игровите команди и училищните класове.

^{66:7.7 (751.2)} В по-късен период сред тези, които преминаха подготовка в Месопотамия за последваща работа със своите раси, бяха андонитите от възвишенията на западна Индия заедно с представителите на червената и синята раси, а още по-късно беше приет неголям брой жълти хора.

^{66:7.8 (751.3)} Хеп даде на древните раси нравствен закон: Този кодекс беше известен като “Волята на Отеца” и се състоеше от седем заповеди:

66:7.9 (751.4) 1. Не се страхувай от никакъв Бог и не служи на никакъв Бог, освен на всеобщия Баща.

66:7.10 (751.5) 2. Подчинявай се на Сина на Отеца – управителят на света, и не изказвай неуважение към неговите свръхчовешки помощници.

66:7.11 (751.6) 3. Ако са те извикали в съда, не лъжи съдиите.

66:7.12 (751.7) 4. Не убивай мъже, жени или деца.

66:7.13 (751.8) 5. Не кради стоката или добитъка на ближния си.

66:7.14 (751.9) 6. Не се докосвай до жената на своя другар.

66:7.15 (751.10) 7. Не изказвай неуважение към своите родители или към старейшините на племето.

66:7.16 (751.11) Такъв беше законът в Далматия в продължение на почти триста хиляди години. И много от каменните плочки, на които бяха начертани тези заповеди, лежат сега на дъното на морето край бреговете на Месопотамия и Персия. Стана привично всеки ден от седмицата да се повтаря една от тези заповеди, използвайки ги като приветствията и благодарността при приемането на храна.

66:7.17 (751.12) Мярката за време в тези дни беше лунния месец – периодът от двадесети осем дни. С изключение на деня и нощта това беше единственото изчисляване на времето известно на древните народи. Седемдневната неделя беше въведена от учителите в Далматия на това основание, че семейството беше една четвърт от двадесет и осем. Несъмнено е, че значението на числото седем за

свърхвселената им позволи да внесат в обичайното времеизчисление духовен елемент. Но седмичният период няма естествен произход.

66:7.18 (751.13) Територията около града беше достатъчно плътно заселена в радиус от приблизително сто и шестдесет километра. Непосредствено зад пределите на града стотици випускници от училищата на Принца се занимаваха с животновъдство и използваха на практика знанията, получени от членовете на неговия персонал и техните многобройни човешки помощници. Някои от тях се занимаваха със земеделие и градинарство.

66:7.19 (751.14) Човекът не беше обречен на тежкия труд на земеделеца като наказание за минали грехове. “С пот на лицето ще придобиваш хляба си” не беше наказателна присъда, произнесена поради участието на човека в безумния бунт на Луцифер под ръководството на изменника Калигастия. Обработката на земята е неотменима от създаването на прогресивна цивилизация на еволюционните светове, такова предписание беше централна част от всички учения на Планетарния Принц и неговия персонал в течение на тристата хиляди години, преминали между тяхното пристигане на Урантия и тези трагични дни, когато Калигастия свърза своята съдба с метежника Луцифер. Обработката на земята не е проклятие - обратно, това е висше благоволение за всички онези, които по такъв начин получават възможността да се предадат на най-човешката от всички човешки дейности.

66:7.20 (752.1) Към началото на бунта постоянното население на Далматия наброяваше почти шест хиляди души. Това

число включва само постоянните учещи се, но не обхваща посетителите и наблюдателите, които винаги биваха над хиляда човека. Но вие едва ли сте способни да си създадете представа за изумителния прогрес на такава далечна епоха; практически всички чудесни постижения от това време бяха изтрети от лицето на земята в резултат от ужасяващото объркване и крайния духовен упадък, които последваха трагичното предателство и бунта на Калигастия.

8. Нещастията, донесени от Калигастия

^{66:8.1 (752.2)} Спомняйки си дългия път на Калигастия ние откриваме само една особеност от неговото поведение, на която може би следваше да обърнем внимание: той беше свръхиндивидуалист. Той беше склонен да поддържа практически всеки протест и обикновено симпатизираше на тези, които в мека форма изразяваха своето вътрешно несъгласие. Ние отбелязваме ранната тенденция да чувства отегчение от положението на подчинен, както и лека неприязън към всякаква форма на контрол. Макар че той донякъде се дразнеше при получаването на съвети от своите ръководители и в определена степен се съпротивляваше на висшата власт, на дело той беше неизменно предан на вселенските управители и се подчиняваше на разпорежданията на Бащите на Съзвездията. Чак до позорното предателство на Урантия в него не беше открит нито един истински недостатък.

^{66:8.2 (752.3)} Следва да се отбележи, че както Луцифер, така и Калигастия, търпеливо са възпитавани и с любов са предупреждавани за техните опасни наклонности, а също

така и с постепенното развитие на тщестлавието и свързаното с него хипертрофирано чувство за собствена значимост. Но всички тези опити да му се помогне бяха погрешно изтълкувани като неоправдана критика и посегателство върху личната свобода. Както Калигастия, така и Луцифер смятаха, че техните дружелюбни съветници са действали под влиянието на същите тези осъдителни мотиви, които все повече проникваха в тяхното собствено изкривено съзнание и погрешни помисли. Те съдеха за своите неегоистични съветници през призмата на своя собствен, все по-явен егоизъм.

66:8.3 (752.4) От времето на пристигането на Принц Калигастия планетарната цивилизация се развиваше крайно успешно в течение на почти триста хиляди години. Без да се отчита този факт, че Урантия е планета за видоизменен живот и поради това е подложена на многобройни отклонения от нормите и необичайните еволюционни колебания, нейната планетарна история протече напълно удовлетворително чак до бунта на Луцифер и предателството на Калигастия. Цялата последваща история носи в себе си дълбок отпечатък от тази катастрофална грешка точно както и от това, че по-късно Адам и Ева не се справиха със своята планетарна мисия.

66:8.4 (752.5) Принцът на Урантия се отдаде на властта на мрака по време на бунта на Луцифер и с това низвергна планетата в период на продължителен хаос. Впоследствие той беше лишен от пълновластие със съгласуваните действия на управителите на съзвездия и другите вселенски власти. Както и останалите обитатели на Урантия, той изпитваше

неизбежните превратности от изолацията чак до появата на Адам и в определена степен спомогна за провала на плана за усъвършенстването на човешките раси, което трябваше а стане за сметка на привнасянето на кръвта на новата виолетова раса – потомците на Адам и Ева.

66:8.5 (753.1) Властта на падналия Принц да се намесва в човешките дела беше в огромна степен подкопана от инкарнацията на Макивента Мелхиседек в облика на смъртен във времената на Авраам, а по-късно, по време на живота на Михаил в плът, този вероломен Принц беше окончателно лишен от цялата си власт на Урантия.

66:8.6 (753.2) Макар че представата за въплътения дявол имаше в основата си определена почва в смисъл, че на планетата се намираше отвратителния предател Калигастия, учението за способността на такъв “дявол” да влияе върху човешкия разум против неговата свободна воля и естествен избор е чиста измислица. Даже до посвещението на Михаил на Урантия нито Калгастия, нито Далигастия бяха в състояние да подтискат смъртните или да отклоняват нормалните хора против волята им. Висшата власт по въпросите на нравствения избор е свободната воля на човека; даже вътрешният Настройчик на Съзнанието се отказва да принуди човека да мисли каквото и да е, или да прави каквото и да е, противоречащо на избора на свободната воля на самия човек.

66:8.7 (753.3) И сега този планетарен бунтовник, изцяло лишен от възможността да вреди на своите предишни подчинени, очаква окончателния съд на Извечно Древните на Уверса над всички участници в бунта на Луцифер.

Документ 67. Планетарният бунт

67:0.1 (754.1) НЕВЪЗМОЖНО е да се разберат проблемите свързани със съществуването на човека на Урантия, без да се получи представа за някои важни епохи на миналото, особено за историята и последствията от планетарното въстание. Макар че този преврат не оказва сериозно въздействие върху хода на биологичната еволюция, той съществено измени течението на социалната еволюция и духовното развитие. Това ужасяващо бедствие в огромна степен повлия върху цялата свръхфизическа история на планетата.

1. Предателството на Калигастия

67:1.1 (754.2) С изминаването на триста хиляди години от момента на встъпването на Калигастия в длъжността управител на Урантия, Сатана – помощника на Луцифер – пристигна на една от своите регулярни инспекции. В облика на явилия се на планетата Сатана нямаше ни най-малко сходство с вашите карикатурни изображения на негово величество дявола. Той беше – и досега си остава – блестящ Син-Ланонандек. “И не е чудно, защото самия Сатана е великолепно създание от светлина”.

67:1.2 (754.3) В хода на своята инспекция Сатана съобщи на Калигастия за “Декларацията на свободата”, предложена в това време от Луцифер и както сега ни е известно, Принцът се е съгласил да предаде своята планета след обявяването на бунта. Лоялните личности на локалната вселена особено

дълбоко презират Принц Калигастия поради това, че той преднамерено е предал оказаното му доверие. Синът-Създател е изразил своето презрение, казвайки: “Ти приличаш на своя ръководител Луцифер, ти греховно увековечи неговото беззаконие. Предавайки се на самовъзвеличаване, той веднага стана лъжец, тъй като не устоя в истината”.

67:1.3 (754.4) В сферата на управлението на локалната вселена нито една висока длъжност не се смята за по-свещена, отколкото тази, която заема Планетарния Принц, отговорен за благополучието и опеката на еволюиращите смъртни на новия обитаем свят. От всички видове зло, нито един не е по-разрушителен за личността, отколкото предателството и вероломството по отношение на оказаните ти доверие приятели. Извършвайки това преднамерено зло Калигастия дотолкова изкриви своята личност, че оттогава на неговия разум не се отдаде да възстанови пълното си равновесие.

67:1.4 (754.5) Съществуват различни възгледи за греха, но от гледна точка на философията на вселената грехът е отношение на личност, която съзнателно се съпротивлява на космическата реалност. Заблуждението може да се разглежда като неправилно разбиране, или изкривяване на реалността. Злото е частично възплъщение или погрешна адаптация на божествената реалност. Грехът е умишлена съпротива на божествената реалност – съзнателно избрана съпротива на духовния прогрес, докато порокът се заключава в открито и упорито пренебрегване на признатата реалност и означава толкова дълбока

дезинтеграция на личността, че граничи с космическо безумие.

67:1.5 (755.1) Ако заблуждението свидетелства за недълбок интелект, злото – за недостатъчна мъдрост, и грехът – за крайна бездуховност, то порокут е признак за постепенна загуба на личностен контрол.

67:1.6 (755.2) И когато греха се избира и повтаря често, той може да стане навик. Закоравелите грешници лесно се отдават на порока, изцяло въставайки против вселената и нейните божествени реалности. Макар че всеки грях може да се прости, ние се съмняваме, че отявленият злодей би бил способен да изпита искрени страдания заради своите злодеяния или да приеме опрощение за своите грехове.

2. Началото на бунта

67:2.1 (755.3) Веднъж, скоро след окончателната инспекция на Сатана (в северните ширини беше средата на зимата), в навечерието на реализирането на важни неща на планетарните управители на Урантия, Калигастия проведе продължително съвещание със своя помощник Далигастия, след което последният свика извънредно заседание на десетте урантийски съвета. Съвещанието се откри със съобщението на това, че Принц Калигастия възнамерява да се обяви за абсолютен владетел на Урантия и изисква всички административни групи да се откажат от своите права и да предадат своите пълномощия в ръцете на Далигастия, който ще стане довереното лице по време на реорганизацията на планетарното управление и

последващото преустройство на тези служби за административна власт.

67:2.2 (755.4) След огласяването на поразителното изискване прекрасно обръщение отпрати Ван – председател на висшия координационен съвет. Този блестящ управляващ и прекрасен юрист заклея позорно предложението от Калигастия път, характеризирайки го като граничещ с планетарен бунт и призова присъстващите да се въздържат от всякаква поддръжка на Калигастия дотогава, докато не бъде предадено възванието към Луцифер, Властелина на Системата Сатания, с което завоюва поддръжката на целия персонал. Съответно на това, възванието беше предадено в Йерусем, откъдето незабавно постъпи заповед, издигаща Калигастия в ранг владетел на Урантия и задължаваща изцяло и безпрекословно да се следват неговите разпореждания. Именно в отговор на това удиивително послание благородният Ван се обърна със своята паметна седемчасова реч, в която отпрати официално обвинение на Далигастия, Калигастия и Луцифер в оскърбление на пълновластния управител на вселената Небадон; той също така се обърна и към Всевишните на Едемия с призив за предоставяне и потвърждение на тяхната поддръжка.

67:2.3 (755.5) Междувременно контурите на системата бяха изключени. Урантия се оказа в изолация. Всяка група от намиращите се на планетата небесни същества внезапно и без предупреждение се оказа изолирана напълно от външната помощ и съвета.

67:2.4 (755.6) Далигастия официално провъзгласи Калигастия за “Бог на Урантия и върховен Управител”. Тази

прокламация проясни създалото се положение и всяка група се уедини за обсъждане и дискусии, в резултат на които предстоеше да се определи съдбата на всяка свръхчовешка личност на планетата.

67:2.5 (755.7) Серафимите, херувимите и другите небесни същества участваха във вземането на решенията, взети в хода на тази ожесточена борба, това продължително греховно противопоставяне. Много свръхчовешки групи, оказали се на Урантия по време на нейната изолация, бяха задържани тук и – подобно на серафимите и техните партньори, бяха принудени да избират между греха и праведността, между волята на Луцифер и великия невидим Отец.

67:2.6 (756.1) Над седем години продължаваше тази борба. Едва след като всички въввлечени в нея личности направиха окончателен избор, се намесиха властите на Едемия. И едва тогава Ван и неговите съратници получиха поддръжката и избавлението от дългата тревога и непоносимата неопределеност.

3. Седемте решаващи години

67:3.1 (756.2) Съобщението за началото на бунта в столицата Сатания, Йерусем, беше предадено по каналите за далечна връзка от съветите на Мелхиседек. Кризисната група на Мелхиседек веднага беше изпратена в Йерусем и Гавраил прие да представя Сина-Създател, към чиято власт беше отправено предизвикателство. След предаването на съобщението за факта на бунта в Сатания, системата беше изолирана и поставена под карантина от другите системи.

“Войната в небесата” – в столицата Сатания, се разпространи по всички планети на локалната система.

67:3.2 (756.3) Четиридесет члена от телесния персонал на стотицата на Калигастия (включително Ван), се отказаха да се присъединят към бунта. Сред храбрите и благородни защитници на Михаил и неговото вселенско управление имаше също така и много от човешките помощници от персонала (модифицирани и други). Огромни загуби имаше сред серафимите и херувимите. Почти половината от управляващите серафими и преходни попечители, служещи на планетата, се присъедини към своя ръководител Далигастия в подкрепа на каузата на Луцифер. Четиридесет хиляди сто и деветнадесет първични промеждутъчни създания се обединиха с Калигастия, но останалите същества от тази категория запазиха верността си към своя дълг.

67:3.3 (756.4) Вероломният Принц събра неверните промеждутъчни създания и други групи метежни личности и ги организира за изпълнение на своите разпореждания, докато Ван свика верните промеждутъчни създания и останалите предани групи и започна голяма битка за спасение на планетарния персонал и другите небесни личности, отрязани от външния свят.

67:3.4 (756.5) В продължение на тази борба запазилите верността си същества обитаваха в неоградено и лошо защитено селище на няколко километра на изток от Далматия, но техните жилища ден и нощ се охраняваха от верните, внимателни и никога не губещи бдителност

промеждутъчни създания; при това, в тяхно разпореждане се намираше безценното дърво на живота.

67:3.5 (756.6) От началото на бунта верните херувими и серафими, с помощта на три предани промеждутъчни създания, поеха охраната на дървото на живота, разрешавайки само на четиридесет верни члена от персонала и помагащи им да модифицират смъртните да се ползват от плодовете и листата на това енергийно растение. Такива модифицирани андонити – помощници на персонала – наброяваха петдесет и шест, тъй като шестнадесет андонитни помощника не поддържаха бунта и се отказаха да следват своите стопани.

67:3.6 (756.7) В продължение на седем решаващи години от бунта на Калигастия Ван отдаваше всичките си сили на преданата армия от хора, промеждутъчни създания и ангели. Духовната проникателност и морална устойчивост, позволили на Ван да демонстрира толкова непоколебима вяност към вселенското правителство, бяха резултат от ясното мислене, мъдрите разсъждения, логическите умозаклучения, искрената мотивация, безкористната цел, разумната лоялност, емпиричната памет, дисциплинирания характер и безусловната лична преданост към изпълнението на волята на Райския Баща.

67:3.7 (756.8) Тези седем години на очакване бяха време за самоанализ и самодисциплина. В делата на вселената такива кризи демонстрират колосалната сила на разума като фактор за духовен избор. Повечето жизненоважни решения на всяко нравствено еволюционно създание се определят от образованието, възпитанието и опита. Но

вътрешният дух притежава всички възможности за установяването на пряк контакт с такива способности на човешката личност, които обуславят твърдост на характера, позволявайки на всецяло посветената воля на създанието да извършва поразителни актове на преданост на волята и пътя на Райския Баща. Именно такава е историята на Амадон – модифицираният човек, помощник на Ван.

^{67:3.8 (757.1)} Амадон е изтъкнатият човек, героят от бунта на Луцифер. Този потомък на Андон и Фонта беше едно от тези сто създания, които пожертваха своята плазма за персонала на Калигастия и оттогава той беше прикрепен към Ван като негов партньор и човешки помощник. Амадон реши да застане на страната на своя ръководител, заедно с който той измина целия дълъг и тежък път на борбата. С въодушевление гледахме ние как това дете на еволюционните раси оставаше непреклонно пред софистиката на Далигастия, как в течение на цялата седемгодишна борба той и неговите верни другари с неизменна устойчивост отразяваха всички лъжливи учения на блестящия Калигастия.

^{67:3.9 (757.2)} Калигастия, притежавайки висш интелект и огромен опит във вселенските дела, се отклони от пътя, падна в обятията на злото. Амадон, притежаващ низш интелект и изцяло лишен от вселенски опит, остана непоколебим в служенето на вселената и верността на своите другари. Ван използваше и разума и духа във величествено и действено обединение на интелектуалната решимост и духовната проникателност, благодарение на

което достигна висшето възможно ниво на емпирична реализация на личността. Пълното единение на разума и духа е потенциал за създаването на свръхчовешки ценности – моронтийни реалности.

67:3.10 (757.3) Може безкрайно дълго да се разказва за поразителните събития на тези трагични дни. Накрая настана време, когато и последната личност взе окончателно решение; и тогава – но едва тогава, един от Всевишните на Едемия пристигна с кризисната група на Мелхиседек, за да поеме властта на Урантия в свои ръце. В Йерусем беше унищожена панорамната експозиция за управлението на Калигастия и беше положено началото на изпитателната ера по възстановяването на планетата.

4. Стотицата на Калигастия след бунта

67:4.1 (757.4) Последното огласяване разкри следната разстановка на силите сред членовете на телесния персонал на Принца. Ван и неговият координационен съвет запазиха верността си. Спасиха се Анг и трима членове на съвета по въпросите на храната. Цялата комисия по въпросите на животновъдството, както и целият съвет по въпросите на покоряването на животните бяха обхванати от бунта. Фед се спаси заедно с пет члена на образователната група. Нод, заедно с цялата комисия по въпросите на занаятите и търговията, се присъединиха към Калигастия. Хеп и цялата колегия по богооткровена религия останаха верни на Ван и неговите благородни другари. Лут, заедно с цялата комисия по въпросите на здравеопазването, се оказаха сред заблудилите се. Всички членове на съвета по въпросите на изкуството и науката

запазиха своята преданост, но Тут и цялата комисия по въпросите на племенното управление се отклониха от пътя. Така от стоте члена на персонала се спасиха четиридесет, а впоследствие те бяха прехвърлени в Йерусем, където продължиха своето пътешествие към Рая.

^{67:4.2 (757.5)} Шестдесетте присъединили се към бунта члена на планетарния персонал избраха за свой лидер Нод. Те служеха на метежния Принц с вяра и истина, но скоро откриха, че са се оказали лишени от поддръжка от системните контури на живота. Те осъзнаха, че са били понижени до положението на смъртни същества. Оставайки си свръхчовешки създания, те в същото време бяха материални и смъртни. В опит да увеличи техния брой, Далигастия заповяда незабавно да се прибегне към полова репродукция прекрасно знаейки, че рано или късно шестдесетте члена на изначалната стотица и техните четиридесет и четири модифицирани помощника-андонити трябваше да умрат. След падането на Далматия неверните членове на персонала мигрираха на север и изток. Техните потомци още дълго бяха известни като нодити, а района на тяхното обитание – като “земята на Нод”.

^{67:4.3 (758.1)} Присъствието на тези необичайни мъже и жени, поставени от бунта в безизходно положение и скоро започнали да встъпват в брачни отношения със земляните, не можеше да не породи преданията, разказващи за боговете, спускащи се при хората, за да се съединят със смъртните. Така се появиха множество легенди, които - явявайки се в основата си митове, се основаваха все пак на

фактическите събития, станали след завършването на бунта. Впоследствие тези легенди влязоха в преданията и традициите на различни народи, чиито прародители встъпваха в контакт с нодитите и техните потомци.

67:4.4 (758.2) Лишените от духовна поддръжка метежни членове на персонала съответно умряха от естествена смърт. И последващото идолопоклонство се появи в хората до голяма степен от желанието да се увековечи паметта за тези дълбоко почитани същества от епохата на Калигастия.

67:4.5 (758.3) Когато членовете на стотицата на Калигастия се появиха на Урантия, те бяха временно разделени от своите Настройчици на Съзнанието. Веднага след пристигането на попечителските Мелхиседек всички верни личности (освен Ван) бяха върнати в Йерусем, където се присъединиха към очакващите ги Настройчици. Ние не знаем съдбата на шестдесетте метежни членове на персонала; техните Настройчици и досега се намират в Йжерусем. Положението на нещата безусловно ще остане неизменно дотогава, докато не завърши съда над всички участници в бунта на Луцифер и не бъде определена участва на всеки от тях.

67:4.6 (758.4) На такива същества като ангелите и промеждутъчните създания им беше много трудно да разберат как толкова блестящи и ползващи се с такова доверие управители като Калигастия и Далигастия, са могли да се отклонят от пътя – да извършат предателско злодеяние. За разлика от тези, които умишлено и преднамерено вдигнаха бунта, съществата попаднали в обаятията на порока бяха въведени в заблуждение от своите

началници предани на своите лидери, на които се доверяваха. Също така лесно беше да се завоюва поддръжката на примитивно мислещите еволюционни смъртни.

^{67:4.7 (758.5)} Огромното мнозинство от всички човешки и свръхчовешки същества, паднали жертва в бунта на Луцифер в Йерусем, както и въстанията, избухнали на различните въведени в заблуждение планети, вече отдавна искрено се разкаяха за своите грехове. И ние дълбоко вярваме в това, че всички чистосърдечно разкажали се грешници ще бъдат в една или друга форма възстановени в права и ще могат да се върнат към един от етапите на вселенско служене, когато Извечно Древните завършат наскоро започнатото съдебно гледане на обстоятелствата свързани с бунта в Сатания.

5. Преките последици от бунта

^{67:5.1 (758.6)} В течение на почти петдесет дни след началото на бунта, в Далматия и нейните покрайнини цареше дух на огромно объркване. Беше предприет опит за пълна и радикална реорганизация на целия свят; революцията дойде да смени еволюцията като метод за развитие на културата и подобряването на расите. Сред превъзхождащите и частично подготвените обитатели в Далматия се наблюдаваше внезапно повишаване на културното ниво, но когато новите и радикални методи се пренасяха на съседните народи, това веднага довеждаше до неописуемо объркване и расов ад. В съзнанието на полуразвитите примитивни хора от това време свободата бързо се превърна във всепозволеност.

67:5.2 (758.7) Скоро след бунта целият метежен персонал беше принуден активно да се отбранява от полудивашките орди, атакуващи градските стени в резултат от преждевременното внушение в тях на доктрината за свободата. И още много години преди прекрасната столица да изчезне в южните води, въведените в заблуждение и заблудени полуварварски племена от отдалечените от Далматия територии се нахвърлиха на великолепния град, заставяйки метежния персонал и неговите помощници да бягат на север.

67:5.3 (759.1) Планът на Калигастия по незабавното преустройство на човешкото общество в духа на неговите идеи за лична свобода и групови привилегии бързо доведе до повече или по-малко пълен провал. Скоро обществото се върна към предишния си биологически статус и еволюционната борба започна отново, тъй като по своето развитие то беше отхвърлено почти на това ниво, на което се намираше при създаването на режима на Калигастия – толкова ужасяващ беше хаоса, в който се оказа въвлечен света в резултат от този преврат.

67:5.4 (759.2) След изминаването на сто и шестдесет и две години след бунта върху Далматия се стовари приливна вълна и световната столица се скри под морските води; земята се повдигна едва след като почти всички следи от благородната култура на тези забележителни векове бяха унищожени.

67:5.5 (759.3) Към това време, когато първата планетарна столица отиде под водата, нея я населяваха само низшите типове сангикски раси на Урантия, вероотстъпници,

превърнали храма на Отеца в място за поклонение на Ног – лъжливия бог на светлината и огъня.

6. Ван — непоколебимият

^{67:6.1 (759.4)} Последователите на Ван своевременно отидоха в планинските райони на запад от Индия, където не ги заплашваше опасността от нападение от страна на обърканите раси – жителите на низините, и откъдето те замислиха да започнат възраждане на света, подобно на своите древни предшественици бадонитите, които без да държат сметка се трудеха за благо на човечеството малко преди появата на сангикските племена.

^{67:6.2 (759.5)} Преди пристигането на попечителските Мелхиседек, Ван предаде управлението на човешките дела на десет комисии, във всяка от които влизаха по четири човека; тези комисии съответстваха на групите, съществуващи при режима на Принца. Старшите Носители на Живота, постоянно обитаващи на планетата, временно оглавиха този съвет от четиридесет члена, който действаше в течение на седемте години очакване. След като тридесет и деветте верни члена на персонала се върнаха в Йерусем, тези функции преминаха към аналогичните групи амадонити.

^{67:6.3 (759.6)} Тези *Амадонити* произлязоха от групата от 144 предани андонити, към които принадлежеше Амадон, с чието име те започнаха да се наричат. Тази група включваше тридесет и девет мъже и сто и пет жени. Петдесет и шест от тях бяха безсмъртни и всички (с изключение на Амадон) бяха преобразувани заедно с

верните членове на персонала. Останалите членове на този изумителен отряд до края на своите дни в плът оставаха на земята под ръководството на Ван и Амадон. Те бяха биологичната закваска, давайки потомство и издигайки от своите редове световни лидери през цялата продължителност на тази дълга и мрачна ера, настъпила след завършването на бунта.

^{67:6.4 (759.7)} Ван беше оставен на Урантия до идването на Адам като фактически глава на всички свръхчовешки личности, действащи на планетата. В течение на над сто и петдесет хиляди години Ван и Амадон поддържаха своите сили благодарение на дървото на живота и специалната жизнена опека на Мелхиседек.

^{67:6.5 (759.8)} Дълго време урантийските дела се намираха във владение на дванадесетте Мелхиседек – съвета на планетарните попечители, утвърден с разпореждането на старшия управител на съзвездието, Всевишният Баща на Норлатиадек. В тясна връзка с попечителските Мелхиседек действаше консултативния съвет, в който влизаха: един от преданите помощници на падналия Принц, двама постоянно намиращи се на планетата Носители на Живота, преминалия стаж Тринитизиран Син, доброволен Син-Учител, Ярка Вечерна Звезда от Авалон (периодически), глава на серафимите и херувимите, съветници в две съседни планети, главен ръководител на подчинените ангели, а също така и Ван – главнокомандващ промеждутъчните създания. Така се осъществяваше ръководството и управлението на Урантия до пристигането на Адам. Не е чудно, че храбрият и предан

Ван влезе в съвета на планетарните попечители, така дълго управляващи делата на Урантия.

67:6.6 (760.1) Дванадесетте попечителски Мелхиседек извършиха истински подвиг. Те запазиха остатъците от цивилизацията и тяхната планетарна политика добросъвестно се провеждаше в живота от Ван. Хиляда години след бунта по целия свят имаше вече над триста и петдесет напреднали групи. Тези предни постове на цивилизацията се състояха основно от потомци на лоялните андонити с известни примеси на сангикска кръв — на първо място, кръвта на синия човек, както и на нодитите.

67:6.7 (760.2) Независимо от страшната деградация, до която доведе бунта, на земята съществуваха немалко многообещаващи в биологично отношение линии. Под наблюдението на попечителските Мелхиседек, Ван и Амадон продължаваха да помагат на естествената еволюция на човешката раса, спомагайки за физическото развитие на човека, докато то не достигна това кулминационно състояние, което позволи да се изпратят на Урантия Материален Син и Материална Дъщеря.

67:6.8 (760.3) Ван и Амадон напуснаха земята скоро след пристигането на Адам и Ева. След няколко години те бяха приведени в Йерусем, където Ван се присъедини към очакващия го Настройчик. Понастоящем Ван служи на интересите на Урантия и едновременно очаква заповед за продължаване на своя дълг, дълг път към съвършенството на Рая и към неразкрития бъдещ формиращ се Корпус на Смъртните Завършили.

^{67:6.9 (760.4)} Следва да се отбележи, че когато Ван се обърна към Всевишните на Едемия след поддръжката, която Луцифер получи на Урантия от страна на Калигастия, Бащите на Съзвездието веднага изпратиха решение, в което напълно поддържаха Ван. Това решение не достигна до него поради това, че планетарните комуникационни контури бяха разединени в процеса на предаването на това съобщение. Едва наскоро беше установено, че самото постановление се е задържало в линейния предавател на енергия, където е останало по време на изолацията на Урантия. Без това откритие, направено в резултат от разследването, предприето от промеждутъчните създания на Урантия, публикуването на това решение щеше да може да се възстанови едва след възстановяването на Урантия в контурите на съзвездието. И това очевидно недоразумение в системата за междупланетна връзка стана възможно поради това, че предавателите на енергията са способни да приемат и предават информация, но самите те са неспособни да изпращат съобщения.

^{67:6.10 (760.5)} Формалният статут на Ван в съдебните архиви на Сатания беше фактически и окончателно утвърден едва след регистрацията в Йерусем на това решение на Отците на Едемия.

7. Далечните последици от греха

^{67:7.1 (760.6)} Когато създанието преднамерено и упорито отхвърля светлината, субективните (центростремителни) последствия на такова поведение са едновременно неизбежни и индивидуални и се отнасят само за Божеството и конкретното създание. Порочното волево

създание само жъне такива разрушителни за душата плодове на порока.

^{67:7.2 (761.1)} Но по друг начин стоят нещата по отношение на външните последствия от греха. Обективните (центробежни) последствия от греха са едновременно неизбежни и колективни и се отнасят до всяко създание, действащо в пределите на сферата на влияние на такива събития.

^{67:7.3 (761.2)} Петдесет хиляди години след падането на планетарната администрация земните дела се намираха в запуснато и изоставено състояние; човешката раса почти нищо не прибави към общото еволюционно ниво, съществуващо до пристигането на Калигастия, което стана триста и петдесет хиляди години преди това. В някои отношения беше постигнат прогрес; в останалите области много беше изгубено.

^{67:7.4 (761.3)} Последствията от греха никога не биват чисто локални. Административните сектори на вселените напомнят организъм; бедата на една личност в някаква степен става обща беда. Грехът – явявайки се отношение на съществата към реалността, неизбежно носи своите отрицателни плодове на всички взаимосвързани нива на вселенски значения. Но последствията от погрешните разсъждения, злодейските постъпки или греховните намерения в пълна степен се усещат само на нивото на самите простъпки. Нарушаването на вселенския закон може да бъде съдбовно на физическо ниво без особено сериозни последствия за разума и без нанасяне на ущърб на духовния опит. Грехът е изпълнен с възможни съдбовни

за запазването на личността последствия едва тогава, когато се явява отношение на цялото същество, когато става избор на разума и желание на душата.

^{67:7.5 (761.4)} Последствията от злото и греха се проявяват в материалната и социална сфери и понякога могат да доведат даже до забавяне духовния прогрес на някои нива на вселенската реалност, но грехът на едно същество никога не лишава друго от реализацията на божественото право: запазването на личността. Единствено самият индивид може да постави под заплаха вечния живот с решенията, които взема неговия разум и с избора, който прави неговата душа.

^{67:7.6 (761.5)} На Урантия грехът почти не се отрази на биологичната еволюция, но неговото влияние се прояви в това, че смъртните раси не успяха да извлекат всички блага от адамическото наследство. Грехът много забавя интелектуалното развитие, нравствения ръст, социалния прогрес и масовите духовни придобивки. Но той не препятства най-високите духовни постижения на всеки индивид, който взема решение да познае Бога и искрено да изпълнява неговата божествена воля.

^{67:7.7 (761.6)} Калигастия вдигна въстание, Адам и Ева извършиха простъпка, но нито едно смъртно създание, родило се впоследствие на Урантия, не понесе лични духовни загуби поради тези груби грешки. Всеки урантиец, появил се на света след бунта на Калигастия, беше в една или друга степен наказан във времето, но това никога в ни най-малка степен не заплаши бъдещото благополучие на такива същества във вечността. Никой и

никога не бива обричан на съдбовни духовни лишения заради чужди грехове. Независимо от широките последствия в административната, интелектуална и социална сфери, грехът е изцяло личен – както по отношение на моралната отговорност, така и по своите духовни последствия.

^{67:7.8 (761.7)} Макар че ние сме неспособни да постигнем мъдрост, допускаща такива катастрофи, ние винаги забелязваме това благотворно въздействие, които тези локални отклонения оказват в мащабите на цялата вселена.

8. Човешкият герой от бунта

^{67:8.1 (761.8)} Много храбри същества са противостояли на бунта на Луцифер в различните светове на Сатания, но документите на Салвингтон описват Амадон като най-изтъкнатата фигура в цялата система. Триумфът на този човек се заключаваше в това, че той отхвърли многобройните подстрекателства към метеж и запази непоколебима вярност към Ван. Те стояха рамо до рамо, непоклатими в своята преданост на върховната власт на Невидимия Баща и неговия Син Михаил.

^{67:8.2 (762.1)} По време на тези знаменателни събития аз се намирах в Едемия и досега помня въодушевлението, което изпитвах вслушвайки се в пространствените съобщения на Салвингтон, ежедневно съобщаващи за невероятната устойчивост, трансцендентално самоотдаване и безпределна преданост на това някога полудиво същество, произлязло от изначалния експериментален род на андоническата раса.

67:8.3 (762.2) От Едемия до Салвингтон и Уверса, в течение седем дълги години, първият и неизменен въпрос на всяко подчинено небесно същество за събитията свързани с метежа в Сатания беше: “Какво се чува за урантийския Амадон – запазва ли своята устойчивост?”

67:8.4 (762.3) Макар че бунтът на Луцифер ограничи възможностите на локалната система и нейните паднали светове, макар че загубата на този Син заедно с въвеждането в заблуждение на партньорите затрудни прогреса на съзвездието Норлатиадек, помислете за значението, което имаше широката демонстрация на въодушевяващото поведение на едно единствено дете на природата и неговия решителен отряд от 143 единомишленици, устойчиво защитаващи висшите принципи на ръководство и управление на вселената пред лицето на колосалния и враждебен натиск от страна на своето вероломно началство. И повярвайте ми - сега ползата, извлечена от вселената Небадон и свръхвселената Орвонтон, значително превишава цялото сумарно зло и страдания, принесени от бунта на Луцифер.

67:8.5 (762.4) Всичко това е възхитително трогателно и във висша степен забележително потвърждение на мъдростта на плана на Всеобщия Баща по мобилизацията в Рая на Корпуса на Смъртните Завършили по създаването на тази огромна група тайнствени служители на бъдещето на първо място от обикновените възходящи смъртни – такива, като непоклатимия Амадон.

67:8.6 (762.5) [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 68. Началото на цивилизацията

68:0.1 (763.1) ПРИСТЪПВАМЕ към разказа за дългото и трудно развитие на човека започвайки с нивото, което съвсем малко се различаваше от животинското съществуване, продължавайки с изминалите оттогава векове и завършвайки с най-новата история, когато сред повисшите човешки раси възникна настоящата, макар и несъвършена цивилизация.

68:0.2 (763.2) Цивилизацията е расова придобивка; тя не е неотменимо биологично свойство; поради това всички деца трябва да се възпитават в културна среда, а всяко ново младо поколение трябва отново да получава образование. Най-добрите качества на цивилизацията — научни, философски и религиозни, не се предават от едно поколение на друго като част от прякото биологично наследство. Тези културни постижения се запазват само благодарение на просветеното запазване на социалното наследство.

68:0.3 (763.3) Началото на социалната еволюция, основана на сътрудничество, беше положено от учителите на Далматия и в продължение на триста хиляди години човечеството се възпитаваше в духа на представите за груповите видове дейност. Най-голяма полза от тези ранни социални учения извлече синята раса, известна полза — червената раса, а най-малка — черната. В последно време с най-голям социален прогрес се сдобиха жълтата и бялата раси на Урантия.

1. Предпазна социализация

68:1.1 (763.4) Обикновено в условията на такова общуване хората се научават да се отнасят един към друг добре, но по своята природа първобитният човек не беше изпълнен с братски чувства и стремеж към социални връзки със своите събратя. Древните раси по-скоро от собствен печален опит познаха, че “единството е сила”; именно този недостатък на естествена братска симпатия днес пречи за незабавното възплъщаване на братството на хората на Урантия.

68:1.2 (763.5) Още в дълбока древност обединението стана отплатата за оцеляването. Самотният човек беше безпомощен, ако нямаше племенен знак, потвърждаващ принадлежността му към групата, която задължително би отмъстила за всяко нападение над него. Даже във времената на Каин да бъдеш извън дома си сам и без какъвто и да е знак за групова принадлежност, означаваше да изложиш себе си на смъртна опасност. Цивилизацията се превърна в застраховка на човека от насилствена смърт, а застрахователната премия се изплаща при подчинение на многобройните правни изисквания на обществото.

68:1.3 (763.6) По такъв начин основа на първобитното общество стана взаимната необходимост и голямата безопасност, която осигуряваше обединението. Развитието на човешкото общество протичаше на вековни цикли под действието на страха на хората пред изолацията и за сметка на тяхното принудително сътрудничество.

68:1.4 (763.7) Първобитните хора бързо научиха, че групата е нещо неизмеримо по-стабилно, отколкото простата сума от съставлящите я компоненти. Действайки съгласувано,

сто човека са способни да преместят огромен камък; двадесет подготвени пазители на реда са способни да удържат разярена тълпа. И затова обществото се образува не от простото числено обединение, а като резултат от *организация* на разумно сътрудничещи си хора. Но сътрудничеството не е природна черта на човека; той се учи на сътрудничество от страх и едва по-късно открива, че то е изключително благоприятно за преодоляване на трудностите на времето и за предпазване от предполагаемите опасности на вечността.

68:1.5 (764.1) Така народите, създали първобитно общество още в дълбока древност, постигнаха големи успехи в покоряването на природата, точно както и в защитата против другите хора; те притежаваха по-добри възможности за оцеляване; затова независимо от многобройните спадове в своето развитие цивилизацията на Урантия неизменно прогресира. Именно благодарение на това, че обединението повишаваше вероятността за оцеляване, многобройните груби грешки, извършени от човека досега, не можаха да спрат или разрушат човешката цивилизация.

68:1.6 (764.2) Това, че съвременното културно общество е относително ново явление, убедително се демонстрира с примера на запазилите се до днес примитивни социални условия, характерни за австралийските аборигени и африканските бушмени и пигмеи. Сред тези изостанали народи се наблюдават признаци за първобитната групова вражда, личната подозрителност и други във висша степен антисоциални черти, които са толкова типични за всички

първобитни раси. Тези жалки останки от асоциалните народи на древността красноречиво свидетелстват за това, че природните индивидуалистични наклонности на човека не могат да представляват конкуренция на по-силните и могъщи организации и обединения, присъщи на социалния прогрес. Тези изостанали и недоверчиви антисоциални раси, говорещи на различни диалекти през всеки петдесет до сто километра, нагледно демонстрират в какъв свят щяхте да живеете днес, ако не бяха обединените учения на телесния персонал на Планетарния Принц и по-късните усилия на адамическата група за расовите усъвършенствуватели.

^{68:1.7 (764.3)} Съвременният израз “назад към природата” е невежо заблуждение, вярва в съществувалият някога митичен “златен век”. Единственото основание за легендите за златния век е историческият факт за съществуването на Далматия и Едем. Но тези усъвършенствани общества бяха далеч от реализацията на утопичните мечти.

2. Факторите за социално развитие

^{68:2.1 (764.4)} Цивилизованото общество се появи в резултат от най-отдавнашните стремежи на човека да преодолее своята неприязън към *изолацията*. Наистина това не задължително означава взаимна любов и днешното бурно състояние на някои примитивни групи дава нагледна представа за това през какво е трябвало да преминат древните племена. Но макар че отделните индивиди да могат да се сблъскват и борят един с друг и макар че самата цивилизация може да се нарече аморфна маса, състояща се

от стремежи и борба, тя свидетелства за искрена устременост, а не за мъртвото еднообразие на застоя.

68:2.2 (764.5) Макар че нивото на умствените способности оказва голямо влияние върху темповете на развитие на културата, основното предназначение на обществото се заключава в това да намали фактора на риск в живота на индивида и обществото да се развива толкова бързо, колкото му се отдава да намали страданията и да увеличи фактора на удоволствието. Така целият социален организъм бавно се придвижва към подготвената от съдбата цел – унищожаване или продължаване на живота, в зависимост от това дали тази цел е самозащита или самоудовлетворение. Самозащитата поражда обществото, докато прекомерното самоудовлетворение разрушава цивилизацията.

68:2.3 (764.6) Обществото се занимава със запазване на вида, самозащита и самонаслаждение, но самосъзнанието е достойно да стане непосредствена цел на много културни групи.

68:2.4 (765.1) Само с присъщия на човека стаден инстинкт едва ли може да се обясни появата на такава социална организация като тази, която съществува понастоящем на Урантия. Макар тази стадност да лежи в основата на човешкото общество, значителен дял за социалността на човека е негово постижение. Две основни движещи сили, които спомогнаха за древното обединяване на хората, бяха потребността от храна и половото влечение. Тези инстинктивни подбуждащи мотиви обединяват човека със света на животните. Две други чувства, които сближаваха

хората и ги *удържаха* заедно, бяха тщеславието и страха, по-специално страха пред духовете.

68:2.5 (765.2) Историята е не повече от летопис за многовековната борба на човека за препитание. *Първобитният човек мислеше само тогава, когато беше гладен*; създаването на запаси от храна за него беше първият акт на самоотречение, самодисциплина. С развитието на обществото утоляването на глада престана да бъде единствения стимул за обединение. Множеството други видове глад, множество други потребности, появата на многобройни духовни интереси – всички това водеше към по-тясно обединяване на човечеството. Но прекомерно бързият растеж на мнимите човешки потребности заплашва да преобърне съвременното общество. Западната цивилизация на двадесети век изнемогва под страшния товар на разкоша и прекомерното умножаване на човешките желания и духовните интереси. Съвременното общество изпитва напрежение на един от най-опасните свои етапи, за който са характерни широко взаимодействие и сложна взаимозависимост.

68:2.6 (765.3) Социалното въздействие на глада, тщеславието и страха пред духовете беше постоянно, но половото удовлетворение беше временно и нередовно. Само половото влечение не можеше да накара първобитните мъже и жени да поемат върху себе си тежкия товар по запазването на семейството. Древното семейство се крепеше на половото безпокойство на мъжете, лишено от честото удовлетворение и на преданата майчинска любов на жените – любовта, която тя в определена степен споделя

със самките на висшите животни. Присъствието на безпомощното дете определи бързата диференциация на заниманията на мъжете и жените: жената беше принудена да живее на постоянно място, където можеше да обработва земята. И от най-дълбока древност се смяташе, че домът е там, където е жената.

68:2.7 (765.4) Така жените отрано станаха неотделими от развитието на социалната система – не толкова поради преходното полово влечение, колкото вследствие на потребностите от храна: жената беше важен партньор в самоосигуряването. Тя снабдяваше с храна, беше като животно за товарене, а също и компаньон, понасящ и най-грубото отношение без бурно негодувание; и в допълнение към всички тези желателни качества, тя винаги беше редом - като средство за полово удовлетворяване.

68:2.8 (765.5) Почти всичко, което има непреходна ценност за цивилизацията, води своето начало от семейството. Семейството беше първата миролюбива група: мъжът и жената се учеха да разрешават своите противоречия и едновременно приучваха към мирни занятия своите деца.

68:2.9 (765.6) Функцията на брака в еволюцията – осигуряване на съществуването на расата, е не само реализация на личното щастие. Истинските цели на семейството са самозащитата и продължаването на рода. Самонаслаждението е несъществено, то е необходимо само като стимул, осигуряващ половата връзка. Природата изисква оцеляване, но постиженията на цивилизацията продължават да повишават удоволствията в брака и удовлетворението от семейния живот.

68:2.10 (765.7) Ако понятието тщеславие включва гордост, честолюбие и чест, то тогава ние ще видим как тези качества не само помагат за образуването на човешките обединения, но и как задържат хората заедно, тъй като такива чувства губят всякакъв смисъл, ако няма аудитория, пред която да могат да бъдат демонстрирани. Тщеславието бързо се съедини с останалите чувстваи подбуди, изискващи социална арена, на която да могат да се проявяват и удовлетворяват. Именно тази група чувства породил всички видове изкуства, ритуали и всички форми на спортни игри и състезания.

68:2.11 (766.1) Тщеславието внесе огромен принос в създаването на обществото. Но понастоящем – времето на появата на тези откровения, заблужденията на самовлюбеното поколение заплашва да погуби, да унищожи цялата сложна структура на високоспециализираната цивилизация. Вместо потребностите от препитание отдавна вече дойде потребността от наслаждения; оправданите социални цели за самооосигуряване бързо се трансформират в низки и заплашващи форми на самонаслаждение. Самооосигуряването създава обществото; необузданото самонаслаждение неизбежно разрушава цивилизацията.

3. Социализиращото въздействие на страха пред духовете

68:3.1 (766.2) Примитивните желания доведоха до появата на изходното общество, но страхът пред духовете го сплоти и внесе в него свръхчовешкия елемент. Обичайният страх беше физиологичен по своята природа: страхът от физическата болка, неутоленият глад или някакво земно

бедствие; що се отнася до страха от духовете, това беше нов и възвишен вид страх.

68:3.2 (766.3) Може би най-важният отделно взет фактор в еволюцията на човешкото общество бяха сънищата, в които се появяваха духове. Изобщо сънищата прекомерно тревожеха съзнанието на примитивния човек; сънищата с видения на духове довеждаха древния човек до истински ужас, хвърляйки хората в обятията им в доброволен и искрен стремеж да се обединят за взаимна защита от смътните и невидими, измислени опасности на света на духовете. Сънищата с духове станаха едно от първите различия на разума на човека от разума на животните. На животните е непозната образната представа за живота след смъртта.

68:3.3 (766.4) Освен страха пред духове, в основата на обществото лежаха най-важните потребности и най-съществените биологични подбуди. Но страхът пред духовете стана новият фактор на цивилизацията, представлявайки вид страх, който оставя далеч назад елементарните потребности на индивида и значително превъзхожда даже стремежа към запазване на групата. Страхът пред душите на починалите доведе до появата на нов и поразителен вид страх: това беше довеждащият до паника ужас, който спомагваше за превръщането на неопределения социален принос на първобитния човек в по-дисциплинираните и по-добре управляеми групи на древния свят. Чрез суеверен страх пред въображаемото и свръхестественото тази безсмислена суеверност – досега не напълно изчезнала, подготви човешкия ум за

откриването на истината, че “началото на мъдростта е страха пред Господ”. Безпочвените страхове на еволюцията трябва да се изместват от благоговението пред Божеството – благоговение, което се внушава от откровението. Древният култ, основан на страха пред духовете, стана могъща социална връзка и от онези отдавнашни времена човечеството в по-голяма или по-малка степен се стреми към придобиването на духовност.

68:3.4 (766.5) Гладът и любовта съединяваха хората, тщеславието и страха ги удържаха заедно. Но само едните влияния, без съдействащите на мирното развитие откровения, са неспособни да противостоят на напрежението, към което водят битуващите в човешките обединения подозрителност и раздразнителност. Без помощта на свръхчовешките сили, възникващото в обществото напрежение, достигайки определен предел, довежда до взрив и съвкупността на същите тези мобилизиращи социални фактори – глад, любов, тщеславие и страх, въвлича обществото във война и кръвопролития.

68:3.5 (766.6) Стремезът на човечеството към мир не е природен дар. Той възниква от ученията на богооткровената религия, от съвкупния опит на прогресивните раси, но повече от всичко - от ученията на Исус, Принцът на Мира.

4. Еволюцията на нравите

68:4.1 (767.1) Всички съвременни социални институции се появиха в резултат от еволюцията на първобитните обичаи на вашите предци, диваците; днешните структури са

видоизменените и развити обичаи на миналото. Това, което за индивида е навика, за групата е обичая; груповите обичаи се превръщат в народни или племенни традиции – в обществени структури. От тези древни източници водят своето незабележимо начало всички съвременни институции на човешкото общество.

68:4.2 (767.2) Необходимо е да изясним, че нравите се появиха в опит да се съгласува живота на групата с условията на съществуване на масата; нравите станаха първият социален атрибут. И всички тези племенни реакции възникнаха от опита да се избегнат болката и униженията при едновременния стремеж към удоволствие и власт. Произходът на груповите традиции, както и възникването на езиците, винаги е безсъзнателно и непроизволно и затова винаги е покрито с тайна.

68:4.3 (767.3) Страхът пред духовете доведе първобитния човек до представите за свръхестественото и така създаде порочната основа за тези мощни социални въздействия на етиката и религията, които на свой ред от поколение на поколение пазеха неприкосновени нравите и обичаите. Вярата в ревнивото отношение на мъртъвците към обичаите, които те са следвали приживе, беше този фактор, който в дълбока древност доведе до формирането и укрепването на нравите; смяташе се, че починалите сурово ще накажат тези живи, които се осмеляват да се отнасят с безгрижно презрение към жизнените норми, почитани от тези мъртъвци по време на живота им в плът. Най-добрата илюстрация на това е днешното почитание към предците, оказвано сред жълтата раса. Появилата се по-късно

примитивна религия, укрепвайки нравите, значително усили страха пред духовете, но прогресиращата цивилизация все повече освобождава човечеството от веригите на страха и робството на суеверията.

^{68:4.4 (767.4)} До появата на учителите в Далматия с тяхното възпитание, освобождаващо от предразсъдъците и разширяващо кръгозора, древният човек оставаше безпомощна жертва пред ритуалните обичаи; първобитния дивак го обкръжаваха безкрайни обреди. Каквото и да правеше – от сутрешното събуждане до нощното потопяване в сън в своята пещера, всичко трябваше да се изпълнява строго по правилата, съгласно племенните традиции. Той беше роб напълно подчинен на обичая; в неговия живот нямаше нищо свободно, произволно или самобитно. Отсъстваше естествения прогрес към по-висок интелектуален, нравствен или социален живот.

^{68:4.5 (767.5)} Древният човек се задържаше стабилно във властта на обичая; дивакът беше истински роб на навика. Но от време на време се появяваха хора, които отклонявайки се от стереотипа намираха в себе и мъжеството да предложат нов начин на мислене и посъвършен принос в живота. И все пак инертността на първобитния човек е биологична аварийна спирачка, предпазваща го от внезапното пропадане в пагубната неприспособеност, към която води твърде бързото развитие на цивилизацията.

^{68:4.6 (767.6)} Но тези обичаи не са абсолютно зло; тяхното развитие трябва да продължава. Цялостната промяна и радикалното изменение на обичаите има почти съдбовни

последствия за самото съществуване на цивилизацията. Обичаят винаги биваше тази нишка, която укрепваше цивилизацията. Историческият път на човека е постлан с остатъците от отхвърлените обичаи и остарелите обществени практики. Но нито една цивилизация, отказваща се от своите традиции, не се запази, освен ако като смяна на старите обичаи не идваха по-добри и по-целесъобразни.

^{68:4.7 (767.7)} Запазването на обществото зависи на първо място от постепенната еволюция на неговите нрави. Такъв процес възниква от желанието да се експериментира: новите идеи неизбежно започват да конкурират старите. Прогресиращата цивилизация усвоява по-съвършени идеи и се запазва; съответно времето и обстоятелствата пробират по-приспособената група. Но от това не следва, че всяко изменение в човешкото общество винаги е било към по-добро. Не, далеч не е така! Защото в продължение на дългото и трудно развитие на урантийската цивилизация, прогресът многократно се сменяше с регрес.

5. Методите за използване на земята като средство за съществуване

^{68:5.1 (768.1)} Земята е етапа на обществото, а хората — актьорите. И човек трябва вечно да приспособява своята игра към състоянието на земята. Еволюцията на нравите зависи от осигуреността със земя. Това е така колкото и да е трудно за вас постигането на тази истина. Методите за използване на земята от човека, тоест наличните средства за съществуване и нивото на живота съответстват на съвкупността от народните представления, на нравите. А

съвкупността на приспособения човек към изискванията на живота съответства на нивото на неговата култура.

68:5.2 (768.2) Първите културни общества възникнаха покрай реките на източното полукълбо и в своето развитие цивилизацията премина през четири най-важни етапа:

68:5.3 (768.3) 1. *Стадият на събирането.* Принудителното въздействие на глада доведе до появата на първия вид промисъл – примитивното събиране. Понякога опашката от подтиквани от глад хора събиращи храна достигаше петнадесет километра дължина. В развитието на културата това беше стадий на примитивно номадство; такъв начин на живот се запази сред африканските бушмени.

68:5.4 (768.4) 2. *Стадият на ловуване.* Изобретяването на ловни оръдия позволи на човека да стане ловец и така в значителна степен да се избави от робската зависимост от храната. Разумният андонит, сериозно наранил в боя своя юмрук, повторно откри възможността за използването на тоягата вместо ръка, а наконечника от твърд кремък, привързан към нея с жили – вместо юмрук. Много племена самостоятелно правеха подобни открития и появата на разнообразни чукове стана един от най-важните етапи в развитието на човешката цивилизация. Понастоящем някои австралийски аборигени почти не са напреднали от този стадий.

68:5.5 (768.5) Хората от синята раса бяха прекрасни ловци и трапери; преграждайки реките те ловяха голямо количество риба, изсушавайки излишъка за зимата. За улов на дивеч се използваха много видове остроумно направени

примки и капани, но по-примитивните раси не ловуваха големи животни.

^{68:5.6 (768.6)} 3. *Стадият на чергарското скотовъдство.* Този етап от цивилизацията стана възможен благодарение на опитомяването на животни. Като пример за народи, които започнаха да се занимават с чергарство в по-късните времена, могат да послужат арабите и африканските аборигени.

^{68:5.7 (768.7)} Чергарското скотовъдство доведе до понататъшно намаляване на робската зависимост от храната; човекът се научи а живее за сметка на прираста на капитал, увеличаването на главите на своето стадо. Той имаше повече свободно време, което му позволяваше да повишава своята култура и да постига нови успехи.

^{68:5.8 (768.8)} На предишните стадии мъжете и жените си сътрудничеа взаимно, но разпространяването на скотовъдството понижи жената до положението на робиня. Преди това мъжете трябваше до осигуряват животинската храна, а жените – растителната. Затова, когато човекът влезе в ерата на чергарското скотовъдство, достойнството на жените съществено спадна. На жената както и преди ѝ се налагаше тежко да се труди, отглеждайки необходимите за живеене зеленчуци, докато на мъжа беше достатъчно само да отиде до своето стадо, за да си осигури изобилие от животинска храна. Така мъжът стана относително независим от жената и в продължение на целия период на чергарство положението на жената постоянно се влошаваше. Към края на тази ера тя почти не се отличаваше от животното, чието задължение беше да

работи и да произвежда потомство – подобно на това, както добитъкът трябваше да работи и създава своите малки. Мъжете от епохите на чергарското скотовъдство обичаха много своите животни. Толкова по-обидно беше, че в тях не се появиха по-дълбоки чувства към своите жени.

68:5.9 (769.1) *4. Стадият на земеделието.* Тази ера настъпи с появата на културните растения и представлява висш тип материална цивилизация. И Калигастия и Адам отделяха голямо внимание на обучението по градинарство и земеделие. Адам и Ева бяха градинари, а не пастири и в тези дни градинарството беше по-прогресивният вид култура. Отглеждането на растения облагородява всички човешки раси. Земеделието с повече от четири пъти повиши всемирната осигуреност със земя.

68:5.10 (769.2) Занимаването със селско стопанство може да се съчетава с по-древното скотовъдство. Когато всичките три стадия съвпадат, мъжете ловуват, а жените обработват земята.

68:5.11 (769.3) Между скотовъдците и обработващите земята винаги са възниквали триения. Ловците и скотовъдците се отличават с войнственост, на земеделеца е по-свойствено миролюбието. Връзката с животните предполага борба и сила; връзката с растенията внушава търпение, внушава мир и покой. Селското стопанство и промишленото производство са мирни занятия. Но тяхната слаба страна, както и на световни видове обществена дейност, се заключава в еднообразието и монотонността.

68:5.12 (769.4) От стадия на ловуването – през стадия на скотовъдството, човешкото общество стигна до земеделския стадий на селското стопанство. И всеки етап на постепенно развиващата се цивилизация се съпровождаше с намаляване на чергарството. Човекът ставаше все по-уседнал.

68:5.13 (769.5) Понастоящем промишлеността допълва селското стопанство, в резултат на което се усилва урбанизацията на обществото и в него се появяват все повече неаграрни класи. Но промишлената ера ще бъде обречена, ако нейните лидери не осъзнаят, че даже най-висшите социални постижения трябва винаги да стоят на стабилен селскостопански фундамент.

6. Еволюцията на културата

68:6.1 (769.6) Човекът е създание на земята, дете на природата. Колкото и упорито да се опитва да се освободи от земята, в края на краищата винаги го чака поражение. “Прах си и в прахта ще се върнеш” е буквална истина за цялото човечество. Основната борба на човека е била, е и ще бъде, борбата за земя. Първите социални обединения на първобитния човек са се създавали, за да спечелят тази борба. Осигуреността със земя лежи в основата на всяка обществена цивилизация.

68:6.2 (769.7) С помощта на разумното използване на занаятите и науката, човекът се сдоби с увеличаване на добивите. В това време в известна степен започна да се контролира естествения прираст на населението. Така се появи

средствата и свободното време, необходими за създаването на културна цивилизация.

68:6.3 (769.8) Човешкото общество се управлява от закон, съгласно който броят на населението е право пропорционален на развитието на методите за използване на земята и обратно пропорционален на съществуващото ниво на живота. По цялото продължение на този ранен период – още в по-голяма степен, отколкото сега, законът за търсенето и предлагането определяше приблизителната ценност на човека и земята. Във времената на излишък на земя – свободни територии, потребността от хора беше огромна, което съществено повишаваше ценността на човешкия живот; загубата на живот беше голямо нещастие. В периодите на недостиг на земя и свързаната с това пренаселеност сравнителната ценност на човешкия живот спадна и затова войните, гладът и епидемиите предизвикваха по-малко безпокойства.

68:6.4 (770.1) Когато добивът от земята спада или броят на населението нараства, се възобновява неизбежната борба; на повърхността се проявяват най-лошите от човешките качества. Повишаването на добивите от земята, развитието на занаятите и намаляването на броя на населението – всичко това помага за развиване на най-добрите страни на човешката природа.

68:6.5 (770.2) Животът на ръба разкрива в човека неговите неквалифицирани страни; изящните изкуства и истинският научен прогрес – точно както и духовната култура, най-успешно се развиват в големите центрове при условие, че се осигуряват със селскостопанско и промишлено

население, броят на което е малко по-ниско от нивото на осигуреност на земята. Градовете винаги умножават могъществото на своето население – за добро или за зло.

68:6.6 (770.3) Размерът на семейството винаги се е управлявал от нивото на живота; колкото е по-високо това ниво, толкова е по-малко семейството – чак до постигане на постоянен статут или до постепенно измиране.

68:6.7 (770.4) Във всички векове моралните и социални норми влияеха на качеството на запазилото се население, в контраст с неговото просто количество. Местните класови норми пораждаха нови социални касти, нови нрави. Ако тези норми прекалено се усложнят или започват да се отличават с прекомерна разточителност, те бързо се превръщат в самоубийствени. Кастата е пряко следствие от високото социално напрежение, към което води острата конкуренция в условията на гъсто население.

68:6.8 (770.5) Древните раси често прибегваха към различни мерки за ограничаване ръста на населението; всички примитивни племена убиваха уродливите или хилавите младенци. Младенците-момичета нерядко умъртвяваха, докато не се появи практиката за купуване на жени. Понякога удушаваша децата при раждането им, но най-често ги изхвърляха. Бащата на близнаци обикновено изискваше единия да бъде убит тъй като се смяташе, че раждането на няколко деца е резултат от магьосничество или съпружеска невярност. При все това близнаците от един пол като правило биваха оставяни живи. Макар че понякога тази забрана за близнаците биваше почти повсеместна, тя беше чужда на Андонитите; за тези народи

раждането на близнаци винаги биваше смятано за щастлив знак.

68:6.9 (770.6) Много раси усвоиха методи за прекъсване на бременността и тази практика широко се разпространи след въвеждането на табу за извънбрачно детераждане. Дълго време обикновено момичетата лишаваха младенците от живот, но в по-цивилизованите групи майката на момичето прибираше незаконно родените деца при себе си. Много примитивни кланове бяха буквално изстребени в резултат от аборти и умъртвяване на новородените. Но независимо от повелите на обичая, изключително рядко се случваше децата да бъдат умъртвявани след кърмене от гърдата – твърде силна беше майчинската любов.

68:6.10 (770.7) Даже в двадесети век се запазват останки от тези примитивни методи за контрол над раждаемостта. Майките в едно от австралийските племена се отказват да кърмят повече от две или три деца. Сравнително доскоро едно от племената на човекоядците изяждаше всеки пети младенец. Някои племена в Мадагаскар и досега унищожават всички деца, родили се в определени нещастливи дни, което води до смърт на около двадесет и пет процента от всички новородени.

68:6.11 (770.8) От световна гледна точка в миналото пренаселеността никога не е била голям проблем, но ако войните намалеят и науката все по-успешно се справя със заболяванията, в близко бъдеще тя може да доведе до сериозни трудности. В този случай тя ще стане огромно изпитание за мъдростта на световните лидери. Стига ли на

урантийските управители проникателността и смелостта, за да спомагат за разпространяването на нормалния, устойчив човек, а не на крайностите – свръхнормално и рязко повишаване на броя на субнормални хора? Следва да се помага на нормалния човек; той е гръбнакът на цивилизацията и расовият източник на гениални мутанти. Субнормалният човек трябва да се контролира от обществото; такива хора не бива да се раждат повече, отколкото това е необходимо за обслужването на най-простите операции в промишлеността – за изпълняването на такива задачи, които изискват ниво на разум превишаващо нивото на животинския разум, но които по силата на своята примитивност, биха означавали истинско робство за по-висшите човешки типове.

68:6.12 (771.1) [Представено от Мелхиседек, някога пребивавал на Урантия.]

Документ 69. Първобитните човешки институции

69:0.1 (772.1) В ЕМОЦИОНАЛНО отношение човекът превъзхожда своите животински предци със своята способност да възприема хумора, изкуството и религията. В социално отношение човекът демонстрира своето превъзходство с това, че създава оръдия на труда, способен е да общува и да изгражда социални институции.

69:0.2 (772.2) Когато в течение на продължително време при хората се запазват социални групи, то в подобни маси винаги възникват определени направления на дейността, които прерастват в институции. Както показва опитът,

повечето човешки институции облекчават труда и едновременно с това в една или друга степен спомагат за укрепване на груповата безопасност.

69:0.3 (772.3) Цивилизованият човек много се гордее със своята репутация, устойчивост и приемственост на съществуващите институции, но всички те са не повече от съвкупност от нравите на миналото, които се запазваха с помощта на табуто и се облагородяваха от религията. Такова наследство ставаше традиция, а традициите съответно се превръщаха в установени практики.

1. Основните човешки институции

69:1.1 (772.4) Всички човешки институции служат на определена социална потребност – минала или настояща, независимо от това, че тяхното хипертрофирано развитие неизбежно принизява значимостта на отделния човек, оставяйки в сянка неговата личност и подтискайки инициативата. Човекът следва да контролира своите институции, а не да позволява на тези творения на прогресиращата цивилизация да го подчиняват на себе си.

69:1.2 (772.5) Човешките институции се делят на три основни класа:

69:1.3 (772.6) 1. *Институциите по самоосигуряване.* Тези институции включват онези видове дейности, които се диктуват от глада и от свързания с него инстинкт за самосъхранение. Тук влизат промишлеността, правото на собственост, завоевателните войни и целият регулативен механизъм на обществото. Рано или късно инстинктът на

страха поощрява появата на тези институции за оцеляване за сметка на табутата, устройството и религиозните санкции. Но страхът, невежеството и суеверията изиграха важна роля в изначалната поява и последващото развитие на всички човешки институции.

^{69:1.4 (772.7)} *2. Институциите за запазване на вида.* Това са такива обществени учреждения, които възникват от половата потребност, майчинския инстинкт, както и от повисшите и фини чувства. Те обхващат социалните гаранции на семейството и училището, семейния живот, образованието, етиката и религията. Тук влизат брачните обичаи, отбранителните войни и създаването на семейно огнище.

^{69:1.5 (772.8)} *3. Институциите за самонаслаждение.* Това са такива обичаи, които произлизат от тщеславните наклонности и чувството за собствено достойнство – те включват стила, облеклото и украшенията, нормите на поведение, войните за търсене на слава, танците, развлеченията, игрите и другите форми за чувствено удовлетворение. Но цивилизацията никога не е пораждала специални институции за самонаслаждение.

^{69:1.6 (772.9)} Между тези три групи видове обществена дейност съществува тясна взаимовръзка и взаимозависимост. На Урантия те представляват сложна организация, която функционира като единен обществен механизъм.

2. Зараждането на промишленото производство

69:2.1 (773.2) Първобитната промишленост постепенно възникна като гаранция срещу ужасите на глада. Още в дълбока древност човекът започна да се учи от животните – в плодоносна година да се запасява с храна за черни дни.

69:2.2 (773.3) Преди древният човек да стане пестелив и да се появи примитивна промишленост обичайната участ на племето бяха лишенията и страданията. В древността човекът беше принуден да се бори за храна с целия животински свят. Тежестта на конкуренцията неизменно изтегля човека до нивото на животното; бедността е неговото естествено и преобладаващо състояние. Богатството не е природен дар; то е резултат от труд, знания и организираност.

69:2.3 (773.4) Първобитният човек бързо осъзна предимството на обединението. Обединението водеше към организация, а първото следствие на организацията стана разделението на труда, което веднага доведе до икономия на време и материали. Това разделение на труда беше следствие от принудителната адаптация – пътя на най-слабото съпротивление. Първобитните диваци никога не работеха с радост и желание. За тях подчинението се диктуваше от необходимостта.

69:2.4 (773.5) Първобитният човек не обичаше тежкия труд и ако не го грозеше сериозна опасност, той не бързаше. Времевият фактор на труда, представата за извършването на определена работа за определен промеждутък от време е изцяло съвременно понятие. Древните хора никога не бързаха. Само двойното въздействие на напрегнатата борба за съществуване и постоянно растящото ниво на

живот приучи пасивните по природа древни раси на трудолюбие.

^{69:2.5 (773.6)} Трудът и творческият замисъл отличават човека от животните, чиито усилия в основата си са инстинктивни. Необходимостта да се труди е висша благословия за човека. Всички членове от персонала на Планетарния принц работеха; те направиха много, за да облагородят физическия труд на Урантия. Адам беше градинар; богът на юдеите се трудеше – той беше всеобщият създател и вседържител. Древните юдеи бяха първото племе, превърнало трудолюбието във висша ценност, първият народ, провъзгласил “Който не работи, няма да яде.” Но много от световните религии се върнаха към древния идеал за безделие. Юпитер беше гуляйджия, а Буда се превърна в съзърцателен поклонник на незаетостта.

^{69:2.6 (773.7)} Сангикските племена, които обитаваха отвъд пределите на тропиците, се отличаваха със сравнително трудолюбие. Но борбата между ленивите фанатици на магията и прозорливите поборници на труда се проточи дълго, много дълго.

^{69:2.7 (773.8)} Първата поява на човешката предвидливост беше насочена към поддържането на огъня, водата и храната. Но първобитният човек беше роден авантюрист; той винаги искаше да получи нещо даром и твърде често в продължение на тези древни векове успехът, постиган в резултат на старателен труд, се приписваше на магически сили. Магьосничеството неохотно отстъпваше място на прозорливостта, самоотвержеността и трудолюбието.

3. Разделението на труда

69:3.1 (773.9) Разделението на труда в първобитното общество се определяше отначало от естествени, а впоследствие – от социални фактори. Първоначалното разделение на труда изглеждаше по следния начин:

69:3.2 (774.1) 1. *Специализация по полов признак.* Работата на жените се определяше от наличието на дете; по своята природа жените обичат децата повече – в сравнение с мъжете. Така жените започнаха да изпълняват рутинна работа, а мъжете станаха ловци и войни, с ясно разграничени периоди на труд и почивка.

69:3.3 (774.2) В течение на всички векове съществуваха табута, задържащи жената в строго определени рамки. Мъжът пределно егоистично избираше за себе си най-приятната работа, оставяйки най-тежкия ежедневен труд на жената. Ако мъжът винаги се е срамувал от женския труд, то жената с готовност изпълняваше мъжката работа. Но колкото и да е странно, и мъжете, и жените се трудеха съвместно над създаването и устройването на своя дом.

69:3.4 (774.3) 2. *Изменения вследствие възрастта и болестите.* Тези различия обусловиха още един вид разделение на труда. Още в дълбока древност на старците и сакатите се налагаше да се занимават с направата на оръдия на труда и оръжия. По-късно започнаха да ги насочват към строителство на оросителни съоръжения.

69:3.5 (774.4) 3. *Диференциация по религиозен признак.* Шаманите бяха първите освободени от физически труд

хора; те станаха първата професионална класа. Ковачите бяха неголяма група, конкурираща се с шаманите като вълшебници. Способността на ковачите да обработват металите караше хората да се страхуват от тях. Съществуването на тенекеджии („бели ковачи“) и специалисти по обработката на желязата („черни ковачи“) сложи началото на древната вяра в бялата и черната магия, което впоследствие породило суеверната представа за добри и зли призраци, добри и зли духове.

69:3.6 (774.5) Ковачите станаха първата нерелигиозна група, получила особени привилегии. Смяташе се, че по време на война те запазват неутралитет, и тази допълнителна незаетост доведе до това, че като класа те се превърнаха в политически дейци на първобитното общество. Но грубите злоупотреби на ковачите със своите привилегии предизвикаха всеобщата ненавист, от която незабавно се възползваха шаманите за разпалване на ненавист към своите конкуренти. В това първо съревнование на науката с религията победи религията (суеверията). Изгонени от селото в покрайнините на селището, ковачите откриваха там ханове – първите ресторанти.

69:3.7 (774.6) 4. *Господар и роб.* Следващата диференциация на труда възникна от отношенията между победител и победен, което доведе до възникването на робство.

69:3.8 (774.7) 5. *Диференциация по физически и умствени способности.* По-нататъшното разделение на труда стана вследствие вродените различия между хората, тъй като хората не се раждат еднакви.

69:3.9 (774.8) Първите занаятчии бяха каменоломци и каменари; следващи станаха ковачите. По-късно получи развитие груповото разделение на труда; цели семейства и кланове се посвещаваха на определен занаят. Една от най-древните касти – жреците, без да смятаме племенните шамани, се появи в резултат от суеверното възвисяване на семейство, чиито членове бяха изкусни изготвители на мечове

69:3.10 (774.9) Първите специализирани групи станаха износителите на каменна сол и грънчарите. Жените изготвяха проста керамика, мъжете – декоративна. В някои племена с шиенето и тъкачеството се занимаваха жени, в други – мъже.

69:3.11 (774.10) Първите търговци бяха жени; тях често ги използваха като шпиони, за които търговията носеше второстепенен характер. Търговията бързо се разширяваше, а жените играеха ролята си на посредници – работнички на акорд. След тях се появи класата на посредниците, вземащи за своите услуги определен процент, тоест получаващи доход. Размерът на стокообмена между различните групи доведе до търговия, а вследствие обмена на стоки се появи обмен на квалифицирана работна сила.

4. Възникването на търговията

69:4.1 (775.1) Както след насилствения брак дойде бракът по сметка, така и заграбванията се смениха с разменна търговия. Но древната практика на безсловесен обмен и по-късната търговия с помощта на съвременните обменни

методи се разделяше от продължителен период на пиратство.

69:4.2 (775.2) Първата разменна търговия проведеха въоръжени търговци, оставили своите стоки на неутрално място. Жените организираха първите пазари; те станаха най-древните търговци и това беше така, защото те пренасяха товарите; мъжете бяха войни. Още в дълбока древност се появи търговският тезгях – стена, достатъчно широка, за да не даде на продавачите и купувачите да използват един против друг оръжие.

69:4.3 (775.3) На такива пазари поставяха идол, охраняващ складовете със стоките, предназначени за обикновена обменна търговия. Тук нямаше кражби; да се отнесе някаква стока беше възможно, само като я замениш или закупиш; с такъв идол стоката винаги се пазеше в неприкосновеност. Древните търговци винаги бяха безупречно честни към своите съплеменници, но смятаха за напълно допустимо да излъжат чуждоземец. Още в дълбока древност даже юдеите имаха отделен етически кодекс за общуване с другове.

69:4.4 (775.4) Обикновеният обмен на стоки продължаваше в течение на много векове, докато на свещеническите търговски площади не започнаха да се срещат невъоръжени хора. Такива площади се превърнаха в първите убежища и в някои страни станаха известни като “мирни градове”. Всеки изгнаник, добрал се до търговския площад, беше в безопасност.

69:4.5 (775.5) Първите единици за тегло бяха зърна от пшеница и други житни растения. Първото средство за обмен беше една риба или една коза. По-късно единица за стокообмен стана кравата.

69:4.6 (775.6) Началото на съвременната писменост положиха древните търговски записи; първото литературно произведение на човека беше съдействащ за търговията документ – една реклама на сол. Много древни войни се водеха за природни находища – например, на сол, кремък и метали. Първият официален междуплеменен договор се отнасяше до съвместното ползване на един залеж на сол. В тези местности, за които важеше договорът, различните племена можеха дружелюбно и мирно да се отнасят едно с друго и да обменят идеи.

69:4.7 (775.7) От “пръчките-послания”, завързваните на връвчици възли, рисунъчното писмо, йероглифите и поясите Вампум развитието на писмеността доведе до появата на древни, съдържащи символи азбуки. Започвайки с първобитните димни сигнали, методите за изпращане на съобщения преминаха през стадия на куриерите, вестоносците, влаковете и самолетите, а също и на телеграфа, телефона и радиото.

69:4.8 (775.8) Древните търговци разпространяваха по света нови идеи и усъвършенствани методи. Търговията, свързана с пътешествията, водеше към изследвания и открития. И всички тези фактори доведоха до появата на транспорта. Търговията беше великият цивилизатор посредством различни култури и подпомагане на тяхното взаимобогаляване.

5. Раждането на капитала

69:5.1 (775.9) Капиталът е труд, положен като отказ от настоящето в полза на бъдещето. Спестяванията представляват форма на защита и гаранция за поддържане на съществуването. Натрупването на запаси храна разви самоконтрола и създаде първите проблеми, свързани с капитала и труда. Този, който имаше храна – и който беше способен да я защити от грабители, притежаваше явно предимство пред този, който нямаше храна.

69:5.2 (775.10) Древният банкер беше най-доблестният човек в племето. При него се пазеха ценностите на цялата група и в случай на нападение в защита на неговото жилище се вдигаше целият клан. Така натрупването на личен капитал и групово богатство веднага доведе до появата на военна организация. В началото подобни мерки бяха преназначени за защита от чужди нападатели, но по-късно стана обичай да се поддържа необходимата подготовка на военната организация с помощта на набези над владенията и богатствата на съседните племена.

69:5.3 (776.1) Ето основните мотиви, които водеха до натрупване на капитал:

69:5.4 (776.2) 1. *Гладът – съчетан с предвидливост.* Запазването и съхраняването на храната означаваха власт и удобство за тези, чиято *предвидливост* беше достатъчна за осигуряване на бъдещите си потребности. Запасяването с храна беше необходима застраховка за в случай на глад и нещастие. И цялата съвкупност от първобитни нрави беше

действително насочена към това, да помогне на човека да подчини настоящето на бъдещето.

^{69:5.5 (776.3)} 2. *Любов към семейството* — стремеж да удовлетвориш потребностите на членовете на семейството си. Капиталът представлява запазване на собственост за застраховане в случай на бъдещи потребности независимо от натиска на сегашните нужди. Част от такива бъдещи потребности може да има отношение към последващите поколения.

^{69:5.6 (776.4)} 3. *Тщеславие* — желанието да демонстрираш увеличаване на личната собственост. Допълнителните дрехи бяха един от първите признаци на различието. Колекционирането още от паметивека стана предмет на човешка гордост.

^{69:5.7 (776.5)} 4. *Положението* — стремежът да се постигне социален или политически престиж. Още в древността се появи имуществена аристокрация; правото на членство в нея зависеше от някои специални услуги, оказани от управителите, или се получаваше открито срещу пари.

^{69:5.8 (776.6)} 5. *Властта* — страстното желание да станеш собственик. Отдаването под наем на ценности се използваше като средство за заробване, при което размерът на процентната ставка по заема в древността беше 100% годишно. Заемодателите се превръщаха в царе благодарение на постоянна армия длъжници. Крепостните станаха един от първите видове натрупвана собственост и в древността дълговото робство стигаше дотам, че

заемодателят се разпореждаше с тялото на длъжника даже след неговата смърт.

69:5.9 (776.7) *6. Страх пред духовете на мъртвите* — заплащане на жреците за защита. Още в древните времена човекът започна да носи дарове на жреците, стремейки се да използва своята собственост за облекчаване на последващия живот. Така духовенството съсредоточи в ръцете си огромни богатства; жреците бяха главните капиталисти в древността.

69:5.10 (776.8) *7. Половото влечение* — желанието да си купиш една или няколко жени. Първата форма на търговия се заключаваше в разплащане с жени и се появи доста по-рано, отколкото разплащането с коне. Но търговията с наложници никога не доведе до прогрес обществото; такива операции бяха и си остават позор за расата, тъй като това едновременно пречеше на развитието на семейството и подриваше биологичното състояние на по-развитите народи.

69:5.11 (776.9) *8. Многобройни форми на самоудовлетворяване.* Едни се стремяха към богатство, защото то носеше власт; други с упорит труд натрупваха собственост, защото тя означаваше удобства. Древният човек (както и някои хора от по-късни времена) имаше склонност към изразходване на своите средства за предмети на разкоша. Първобитните раси се увеличаха от опияняващите и наркотични вещества.

69:5.12 (776.10) *С* развитието на цивилизацията в човека се появяваха нови стимули за натрупване на спестявания; към изначалната потребност от храна бързо се прибавяха нови

желания. Бедността предизвикваше такова отвращение, че само за богатите се запазваше правото да отидат след смъртта си направо на небето. Собствеността беше на такава почит, че се смяташе за достатъчно да устроиш показан пир, за да изтриеш от своето име позорно лично петно.

69:5.13 (777.1) Още в древността натрупването на богатство беше знак за социално различие. В някои племена отделни индивиди с години натрупваха собственост само за това, в един от празничните дни да я запалят или безвъзмездно да я раздадат на съплеменниците си и с това да направят впечатление. Това ги правеше велики хора. Даже съвременните народи се наслаждават на раздаването на коледни подаръци, а богатите хора имат огромни дарителски и образователни организации. Методите се изменят, но отношението на човека си остава непроменено.

69:5.14 (777.2) При това не можем да не отбележим, че мнозина древни богаташи раздаваха значителна част от своето състояние поради страха, че ще бъдат убити от тези, които се домогваха до тяхното богатство. Нерядко състоятелните хора жертваха десетки от своите роби, за да демонстрират своето презрение към богатството.

69:5.15 (777.3) Макар че капиталът винаги проявяваше тенденция към освобождаване на човека, той съществено усложни социалната и промишлена организация. Злоупотребата с капитала от страна на нечестните капиталисти не намалява факта, че той е основа на съвременното индустриално общество. Благодарение на

капитала и изобретателността днешното поколение се ползва с по-голяма степен на свобода, отколкото което и да е от предишните. Това се констатира като факт, а не като оправдание на многото злоупотреби от страна на безразсъдни и егоистични владетели на капитала.

6. Значението на огъня за цивилизацията

69:6.1 (777.4) Първобитното общество с неговите четири сектора – производствен, регулативен, религиозен и военен – се създаде благодарение на огъня, животните, робите и частната собственост.

69:6.2 (777.5) Разпалването на огън веднага и навеки отдели хората от животните; огънят е основно изобретение или откритие за човека. Огънят позволи на хората да остават на земята нощем, тъй като всички животни се боят от огъня. Огънят помагаше на общуването след падането на мрака; той не само защитаваше от студа и дивите зверове, но се използваше и за защита от духовете. Отначало огънят се използваше повече като източник на светлина, отколкото на топлина; много изостанали племена и днес се отказват да спят без горящ цялата нощ пламък.

69:6.3 (777.6) Огънят беше велик цивилизатор, позволил на човека за пръв път да бъде алтруист без ущърб за себе си: един съсед даваше на друг тлеещ въглен, без с нищо да обеднява. Домашният огън, за който следеше майката или голямата дъщеря, беше първият възпитател, изискващ внимание и надеждност. Древният дом беше не постройката, а семейството, събрало се около огъня – семейното огнище. Когато синът създаваше ново

семејство, той отнасяше със себе си главня от семејното огнище.

^{69:6.4 (777.7)} Макар че Андон, первооткривателят на огъня, съумя да не го превърне в обект на поклонение, много от потомците на Андон се отнасяха към пламъка като към фетиш или дух. Те не съумяха да се възползват от санитарните възможности на огъня, тъй като се отказваха да изгарят отпадъците. Примитивният човек се боеше от огъня и винаги се стараше да го умилостиви – така възникна опушването с тамян и посипването с благовонна пепел. При никакви обстоятелства древните хора не плюеха в огъня и никога не преминаваха между някого и горящия огън. За свещени се смятаха даже железният пирит и кремъкът, които се използваша за запалване на пламъка.

^{69:6.5 (777.8)} Да угасиш огъня значеше да извършиш грях и ако се запалеше постройка, оставяха я да изгори. Пламъкът, горящ в храма или светилището, се смяташе за свещен; никога не го оставяха да угасне, с изключение на това, че веднъж в годината – или след някакво произшествие, се запалваше нов огън. Жените биваха избирани за жрици затова, защото бяха пазителки на семејното огнище.

^{69:6.6 (778.1)} Древните митове за това как боговете дали на човека огъня се появиха от наблюденията на запалените от мълнии пожари. Тези свръхестествени представи станаха непосредствената причина за поклонението пред огъня, което на свой ред доведе до обичая “преминаване през огъня” – традиции, запазили се до времето на Мойсей. И досега битува представата за преминаването през огън

след смъртта. Митът за произхода на огъня силно сковаваше древния човек и досега си остава в символиката на Парсейците.

69:6.7 (778.2) Огънят доведе до сготвянето на храната и определението “суровоядец” се превърна в насмешка. Приготвената храна надминаваше загубите на жизнената енергия, необходими за нейното преваряване, оставяйки на древния човек известна сила за развитието на социална култура, докато скотовъдството, облекчавайки препитанието, позволяваше да се отделя време за обществена дейност.

69:6.8 (778.3) Необходимо е да се помни това, че огънят откри пътя към обработката на метала и доведе до последващото откриване на силата на парата и съвременното използване на електричеството.

7. Използване на животните

69:7.1 (778.4) В началото целият животински свят беше враг на човека; на хората се наложи да се учат как да се защитават от зверовете. Отначало човекът се хранеше с животните, но по-късно се научи да ги опитомява и да ги кара да му служат.

69:7.2 (778.5) Опитомяването на животни възникна случайно. Диваците ловуваха стадни животни така, както американските индианци – бизони. Обкръжавайки стадото, те можеха да управляват животните и да ги убиват според необходимостта от храна. По-късно започнаха да

организируют клопки, което им позволяваше да улавят наведнъж цели стада.

^{69:7.3 (778.6)} Някои животни лесно се опитомяваха, но много от тях – например, слоновете, не се размножаваха в плен. По-късно беше открито, че някои видове животни се подчиняват на човека и се размножават в плен. Така одомашняването на животните се развиваше за сметка на селекцията – изкуство, постигнало огромен прогрес от времената на Далматия.

^{69:7.4 (778.7)} Първото домашно животно стана кучето и трудният път на неговото опитомяване започна, когато едно от кучетата, целия ден неотстъпно следващо ловеца, буквално си тръгна за в къщи заедно с него. От векове кучетата се използваша като храна, на лов, за придвижване или за дружеско общуване. Отначало кучетата умееха само да вият, но по-късно се научиха да лаят. Острият нюх на кучето породил представата за това, че то е способно да вижда духове, вследствие на което започнаха култове за поклонение пред кучето. Стражевите кучета за пръв път позволиха на целия клан спокойно да спи през нощта. Тогава се появи обичаят да се използват стражеви кучета за защита на дома от духове, точно както и от материални врагове. Смяташе се, че когато кучето лае, се приближава звяр или човек, а ако вие – наоколо има духове. Даже сега мнозина вярват, че нощният кучешки вой предвещава смърт.

^{69:7.5 (778.8)} Когато човекът беше ловец, той доста добре се отнасяше към жената, но след одомашняването на животните и смутовете, посети от бунта на Калигастия,

много племена започнаха да се отнасят позорно към своите жени. Тяхното отношение твърде много напомняше отношението към своите животни. Жестокото отношение на мъжа към жената е една от най-мрачните страници от човешката история.

8. Владееенето на роби като фактор на цивилизацията

^{69:8.1 (778.9)} Първобитният човек без всякакви колебания поробваше своите другари. Жената стана първият роб – семеен роб. Човекът от епохата на чергарското скотовъдство поробваше жената като низш полов партньор. Непосредствена причина за такъв вид полово робство беше намаляването на зависимостта на мъжете от жените.

^{69:8.2 (789.1)} Неотдавна превръщането в роби беше жребият на тези военнопленници, които се отказваха да приемат религията на завоевателя. В по-дълбока древност пленниците ги изяждаха, измъчваха до смърт, принуждаваха ги да се бият един срещу друг, принасяха ги в жертва на духовете или ги заробваха. Владееенето на роби беше значителен прогрес в сравнение с масовите убийства и канибализъм.

^{69:8.3 (789.2)} Поробването беше крачка напред в развитието на по-милосърдно отношение към военнопленниците. Битката в Аи, по време на която бяха убити всички мъже, жени и деца и само царят беше оставен жив за удовлетворяване на тщеславието на победителя, е типичен пример за варварските убийства, с които се занимаваха

даже смятащите се за цивилизовани народи. Нападението над Ог – Васанския цар, беше също толкова жестоко и опустошително. Юдеите “напълно изстребиха” своите врагове, вземайки като военна плячка цялата им собственост. Те наложиха на всички градове дан на страданието, “убивайки всички мъже”. Но много съвременни на тях племена, отличаващи се с по-малък племенен егоизъм, вече отдавна приемаха при себе си най-добрите пленници.

69:8.4 (789.3) Ловците – например, американските червени хора, не заробваха: те или приемаха, или убиваха пленниците. Владееенето на роби не получи разпространение сред чергарите, на които не беше необходима малко работна сила. На война скотовъдците обикновено убиваха всички пленени мъже, отвеждайки в робство само жените и децата. Мойсеевите закони съдържаха подробни предписания, позволяващи жената да се превърне в пленница. Ако пленената жена не удовлетворяваше, тя можеше да бъде прогонена, но на юдеите не се разрешаваше да продават такива отхвърлени спътници в робство – във всеки случай това беше най-малкото една прогресивна стъпка. Независимо от примитивните социални стандарти на юдеите те значително превъзхождаха окръжаващите ги племена.

69:8.5 (789.4) Скотовъдците бяха първите капиталисти: техните стада представляваха капитал, а те живееха от процентите – естествения прираст. И те не бяха склонни да поверяват грижите за своето богатство на роби или жени. Но впоследствие те започнаха да залавят пленени мъже,

заставяйки ги да обработват земята. Такъв е произходът на крепостните – хора, прикрепени към земята. Лесно беше да научиш африканците да обработват земята; затова те станаха велика, незаменима за роби раса.

69:8.6 (789.5) Владееенето на роби е неотменимо звено в развитието на човешката цивилизация. То стана този мост, през който обществото се придвижи от хаоса на празнотата към реда и цивилизованата дейност. То накара изостаналите и лениви народи да работят, осигурявайки по такъв начин богатството и свободното време, необходими за прогреса на по-развитите раси.

69:8.7 (789.6) Институцията на владееенето на роби застави човека да създаде регулативен механизъм на първобитното общество; то доведе до появата на първите форми на управление. Владееенето на роби, изискващо твърдо регулиране, в средновековна Европа практически изчезна предвид неспособността на феодалите да управляват робите. Изостаналите племена от древността – такива като днешните австралийски аборигени, никога не са имали роби.

69:8.8 (789.7) Разбира се, владееенето на роби означаваше угнетяване, но именно в училищата на гнета човекът се учеше трудолюбиво. В края на краищата робите започнаха да се ползват от благата на по-развитото общество, което те толкова неохотно помагаша да се създаде. Владееенето на роби създава организация, водеща към културни и социални постижения, но скоро то незабелязано прояжда обществото отвътре, превръщайки се в най-тежката от всички разрушителни социални болести.

69:8.9 (789.8) Благодарение на откритията на съвременната техника робството остана в миналото. Владееенето на роби, както и многоженството, отмира, защото е неизгодно. Но внезапното освобождаване на голяма маса роби винаги е било гибелно; постепенното им освобождаване е свързано с по-малко беди.

69:8.10 (780.1) Днес хората не са социални роби, но хиляди от тях допускат поради амбиции да заробят себе си в робството на ямата на дълговете. Принудителното робство се смени с по-съвършена форма и нова индустриална зависимост.

69:8.11 (780.2) Макар че идеал на обществото е всеобщата свобода, никога не следва да търпите безделието. Всеки здрав човек трябва да изпълнява поне такъв обем от работа, който е необходим за неговото самоосигуряване.

69:8.12 (780.3) Съвременното общество се устреми назад. Практически изчезна робството; излизат от употреба домашните животни. В търсенето на могъщество цивилизацията се устреми назад, към огъня — към неорганичния свят. Човекът излезе от варварството с помощта на огъня, животните и робите; днес той се стреми назад, отхвърляйки услугите на робите и помощта на животните, за да изравя нови тайни, нови източници на богатство и могъщество, които се пазят в хранилищата на природата.

9. Частната собственост

69:9.1 (780.4) Макар че първобитното общество практически беше комуна, първобитният човек не беше привърженик

на съвременните комунистически доктрини. Комунизмът в тази древна епоха не беше само теория или социална доктрина; той беше проста, практическа и автоматична адаптация. Комунизмът предотвратяваше нищетата и нуждата, просията и проституцията бяха практически неизвестни на тези древни племена.

69:9.2 (780.5) **Първобитният комунизъм** не особено принижаваше хората, както не възвеличаваше и посредствеността; но той действително поощряваше пасивността и безделието, подтискаше трудолюбието и разрушаваше честолюбието. Комунизмът беше необходимата опора в процеса на растеж на първобитното общество, но той отстъпи място на по-високия обществен ред, тъй като противоречеше на четири явно изразени човешки тенденции:

69:9.3 (780.6) **1. Семейството.** Човекът се стреми не само да натрупа собственост, но и да я предаде на своето потомство. Но в древното общинно общество личния капитал или веднага се изразходваше, или след смъртта на собственика се разпределяше сред членовете на групата. Собственост не се наследяваше – налогът на наследството беше сто процента. Появилите се по-късно правила, регулиращи натрупването на капитал и наследяването на собствеността, бяха бавна крачка напред в развитието на обществото. Това е така независимо от последвалите груби злоупотреби с капитала.

69:9.4 (780.7) **2. Религиозните тенденции.** Покрай това първобитният човек се стремеше да натрупа собственост като начален капитал за следващия живот. С това се

обяснява съществуващият в течение на дълго време обичай да се погребват личните принадлежности на човека заедно с него. В древността вярваха, че само за богатите веднага след смъртта е подготвено някакво удоволствие и величие. Учителите на богооткровената религия – особено християнските проповедници – първи провъзгласиха, че бедняците имат равни с богатите шансове за спасение.

69:9.5 (780.8) *3. Стремелжът към свобода и свободно време.* В зората на социалната еволюция пропорционалното разпределение на личните доходи сред членовете на групата практически беше форма на робство; труженикът ставаше роб на безделника. В това се заключаваше самоубийствената черта на комунизма: разточителният живееше за сметка на пестеливия. Даже понастоящем прахосникът зависи от държавата (грижливите данъкоплатци), които трябва да се грижат за него. Тези, които нямат капитал, и досега смятат, че онези, които го имат, трябва да ги хранят.

69:9.6 (780.9) *4. Стремелжът към безопасност и могъщество.* Комунизмът беше окончателно унищожен в резултат на измамната практика на прогресивните и преуспяващи индивиди, прибегващи към различни уловки в опита си да се избавят от заробването пред ленивите безделници на своето племе. Но отначало всички подобни натрупвания се правеха тайно; небезопасността в първобитното общество пречеше на откритото натрупване на капитал. Даже в по-късните времена притежаването на прекомерно богатство беше свързано с голяма опасност; в такива случаи царят непременно измисляше някакъв повод за конфискация на

имуществото на богаташа, а когато той умираше, погребението се забавяше, докато семейството не жертва крупна сума като налог на наследството – за обществени нужди или в полза на царя.

69:9.7 (781.1) В най-древните времена жените бяха собственост на групата и в семейството господстваше майката. Цялата земя и всички жени принадлежаха на древния вожд, чието съгласие се изискваше за сключване на брак. С отмирането на комунизма жените преминаха в лично ползване и водещото положение в дома постепенно преминаваше към бащата. Така възникна семейството и преобладаващата полигамия постепенно се сменяше с моногамия. (Полигамията е запазване на чертите на робската зависимост на жените в брака. Моногамията е свободен от робство идеал на ненадминатото обединяване на един мъж и една жена във висш стремеж за създаване на семейство, възпитаване на потомство, взаимна култура и самоусъвършенстване.)

69:9.8 (781.2) В началото имуществото, включително оръдията на труда и оръжието, беше общо владение на племето. Първата частна собственост станаха предметите, към които хората имаха личен допир. Ако непознатият пиеше от чаша, тя ставаше негова собственост. Всяко място, където беше пролята кръв, ставаше собственост на ранения човек или групата.

69:9.9 (781.3) Така частната собственост от самото начало предизвикваше уважение, тъй като се смяташе, че тя съдържа в себе си част от личността на своя собственик. Подобни суеверия бяха гаранция за честно отношение към

собствеността; полиция за охрана на личното имущество не беше необходима. В пределите на групата нямаше кражби, макар че хората без колебание присвояваха имуществото на чуждите племена. Отношенията, свързани със собствеността, не завършваха със смърт: в древността личното имущество го изгаряха, по-късно го погребваха заедно с покойника, а още по-късно то преминаваше по наследство към членовете на семейството или племето.

69:9.10 (781.4) Първите лични украшения станаха талисманите. Тщеславието и суеверността заставяха древния човек да се съпротивлява на всеки опит да бъде лишен от любимите му талисмани, защото такъв вид собственост се ценеше повече от предметите от първа необходимост.

69:9.11 (781.5) Мястото за спане беше един от най-древните видове собственост. Впоследствие племенният вожд, разпореждащ се по поръчение на групата с цялата недвижима собственост, започна да разпределя участъците за построяване на жилища. Скоро основание за собствеността стана огнището, а още по-късно — обоснованото право над прилежащата земя.

69:9.12 (781.6) Водните дупки и кладенци бяха сред първите видове частна собственост. Цялата практика на култовите обреди се използваше за охрана на водните дупки, кладенци, дървета, посеви и мед. След загубата на вяра във фетишите се появиха закони за охрана на личното имущество. Но правото на плячка — правото да ловуваш, се появи дълго преди земеделските закони. Американският червен човек никога не разбираше правата за частно

владее на земята. Бяха му чужди възгледите на белия човек.

69:9.13 (781.7) Още в древността частната собственост беше белязана със семейния символ – древния предшественик на семейния герб. Охраната на недвижимата собственост също така поверяваха и на духовете. Жреците “освещаваха” земния парцел, след което той вече се намираше под защитата на действащите тук магически табути. За собствениците на такива парцели казваха, че имат “дадено от жреците право на собственост”. Юдеите проявяваха огромно уважение към тези семейни синорни знаци: “Проклет да е този, който наруши междата на съседа.” На такива каменни стълбове се поставяха инициалите на жреца. Даже дърветата ставаха частна собственост, ако на тях стояха инициали.

69:9.14 (782.1) В древността частна беше само реколтата, но последващите реколти даваха и право на собственост над земята; така земеделието положи началото на частното земевладение. Отначало частното ползване беше само пожизнено и след смъртта земята се връщаше на племето. Най-древното право за владение на земята, предаваемо от племето на неговите членове, се отнасяше към гробовете – местата за семейни погребения. В по-късните времена земята принадлежеше на този, който ѝ сложи ограда. Но градовете винаги отделяха част от земята за общи пасбища, а също и за използване – в случай на обсада. Такива “общински земи” представляват остатъци от древните форми на колективна собственост.

69:9.15 (782.2) С времето държавата започна да предава собствеността на частно владение, запазвайки за себе си правото на облагане с налози. Запазвайки за себе си правото на собственост, земевладелците можеха да вземат аренда и земята се превърна в източник на доходи – капитал. Съответно земята стана истински обект за покупко-продажба: тя можеше да се продаде, да се предаде правото на собственост на друг, да се заложи и да се лишиш от правото си да изкупиш заложената земя.

69:9.16 (782.3) Частното владение разшири свободата и укрепи стабилността; наистина частното земевладеене получи обществено одобрение едва след провала на общинското управление и ръководство и скоро след въвеждането на земевладеенето едни след други започнаха да се появяват роби, крепостни и непритежаващи земя класи. Но усъвършенстването на техниката постепенно освобождава човека от робския труд.

69:9.17 (782.4) Правото на собственост не е абсолютно; то има чисто социален характер. Но всяко управление, закон, порядък, граждански права, социални свободи, конвенции, мир, щастие – такива, каквито ги знаят съвременните народи, бяха създадени около частното владение на собствеността.

69:9.18 (782.5) Съвременният социален ред не е непременно правилен – божествен или свещен, но човечеството ще постъпи разумно, ако всякакви изменения се осъществяват постепенно. Това, което имате, е неизмеримо по-добро от всяка система, известна на вашите предци. Изменяйки социалния ред, се убедете в това, че го изменяте към по-

добро. Не се съгласявайте на експерименти с отхвърлени от вашите предци формули. Вървете напред, а не назад! Нека еволюцията продължава! Не правете крачка назад.

69:9.19 (782.6) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 70. Еволюция на управлението при хората

70:0.1 (783.1) ЧОВЕКЪТ все още не беше успял частично да реши проблема със средствата за съществуване, когато се сблъска със задачата за регулиране на отношенията между хората. Развитието на промишленото производство изискваше законност, ред и социално приспособяване; частната собственост доведе до необходимостта от управление.

70:0.2 (783.2) В еволюционния свят антагонизмите са естествени; светът се осигурява само за сметка на регулативната обществена система. Социалното регулиране е неотделимо от организацията на обществото; обединението предполага наличие на някаква управляваща власт. Управлението разрешава принудително противоречията, съществуващи между племената, клановете, семействата и отделните хора.

70:0.3 (783.3) Управлението се появява в резултат от неосъзнат процес; то се развива по пътя на пробите и грешките. То е необходимо за оцеляването, защото става традиционно. Анархията води към сиромашия; затова управлението е относителен закон и ред – формира се или продължава да се формира постепенно. Принудителните потребности на

борбата за съществуване буквално заставяха човешкия род да върви по пътя на прогреса, към цивилизацията.

1. Възникването на войните

70:1.1 (783.4) Войната е естествено състояние и наследство на развиващия се човек, мирът е социалната мярка, определяща прогреса на цивилизацията. До частичната социализация на еволюиращите раси човекът беше крайно индивидуалистичен, изключително подозрителен и невероятно свадлив. Насилието е закон на природата, враждебността е автоматична реакция на децата на природата, докато войната – това са същите тези действия, но изпълнявани съвместно. Всеки път, когато общественият строй се подлага на изпитания поради сложности, съпровождащи обществения прогрес, неизменно се извършва бързо и разрушително връщане към тези древни методи за насилствено разрешаване на раздразненията, пораждани от човешките взаимоотношения.

70:1.2 (783.5) Войната е животинската реакция, провокирана от неразбирането и раздразнението; мирът настъпва при цивилизовано решаване на всякакви подобни проблеми и трудности. Както сангикските раси, така и деградиралите впоследствие адамити и нодити се отличаваха с агресивност. Андонитите още в дълбока древност научиха златното правило и даже днес техните потомци – ескимосите, стриктно изпълняват този закон. Тези народи почитат обичаите; на тях им е практически непознато насилственото разрешаване на противоречията.

70:1.3 (783.6) Андон учеше своите деца да уреждат споровете по следния начин: всеки участник в спора удряше с пръчка по дърво, едновременно проклинайки го; този, чиято пръчка се счупеше първа, се смяташе за победител. По-късните андонити обикновено разрешаваха споровете, устройвайки публични представления, на които спорещите се надсмиваха и подиграваха един друг, докато публиката определяше победителя чрез аплодисменти.

70:1.4 (783.7) Такъв феномен като войната можеше да възникне само тогава, когато нивото на развитие на обществото позволи на практика да се познаят периоди на мир и да се утвърдят методите за водене на война. Самото понятие „война” подразбира известна степен на организираност.

70:1.5 (784.1) С появата на социални групи личните раздразнения започнаха да се разтварят в настроенията на групите, което спомагаше за вътрешноплеменното спокойствие за сметка нарушаването на вътрешноплеменния мир. Затова отначало мирът се постигаше вътре в групата, която винаги изпитваше неприязън и ненавист към външния свят на чуждоземците. Древният човек смяташе за чест да пролива чужда кръв.

70:1.6 (784.2) Но отначало даже това не помагаше. Когато древните вождове се опитваха да изглаждат недоразумения, често – минимум веднъж годишно – им се налагаше да ги разрешават с племенни битки. Разделяйки се на две групи и въоръжавайки се с камъни, членовете на клана целия ден се биеха един с друг – и то само защото получаваха удоволствие от това: на тях наистина им харесваше да се бият.

70:1.7 (784.3) Войните продължават поради самата човешка природа: човекът произлиза от животните, а на всички животни е свойствена агресивност. Ето някои причини, водещи до войни в древността:

70:1.8 (784.4) 1. *Гладът*, който водеше към набези с цел завладяване на храна. Недостигът на земя водеше до война и в такива схватки бяха практически унищожавани ранните мирни племена.

70:1.9 (784.5) 2. *Недостигът на жени*; опитът да се попълни недостигът от домашна прислуга. Кражбата на жени винаги служеше като причина за войни.

70:1.10 (784.6) 3. *Тщеславието* — стремежът да се демонстрира племенна доблест. По-развитите групи воюваха, за да наложат своя начин на живот на другите народи.

70:1.11 (784.7) 4. *Робите* — потребността от допълнителна работна сила.

70:1.12 (784.8) 5. *Отмъщението* служеше като основание за войни, когато едно племе смяташе, че причина за смъртта на техния съплеменник е съседното племе. Траурът продължаваше дотогава, докато в дома не донесяха отрязаната глава. Сравнително доскоро войната с цел възмездие се смяташе за благо дело.

70:1.13 (784.9) 6. *Като развлечение* — в тези древни времена младите хора смятаха войната за развлечение. Когато светът ставаше угнетяващ, а сериозен и достатъчен повод за война нямаше, съседните племена обикновено

започваха бой полунашега, превръщайки набезите в развлечение, в забавно разбъркване.

70:1.14 (784.10) *7. Религията* — стремежът да обърнат другите в своята вяра. Всички първобитни религии одобряваха войната. Едва в последно време религията започна да се отнася към войните неодобрително. За съжаление древните жреци бяха съучастници на военната власт. Една от най-големите крачки към мир в цялата история беше опитът да се отдели държавата от църквата.

70:1.15 (784.11) Древните племена винаги започваха войни по повеля на своите богове, по заповед на своите вождове или шамани. Юдеите вярваха в “Бога на битките”; и повествуването за техния набег над мидиамците е типичен разказ за зверската жестокост, присъща на племенните войни в древността; това нападение, когато биват убити всички мъже, а след това всички момчета и жени освен девствените, би било по вкуса на племенния вожд, живял преди двеста години. И всичко това се правеше от “името на Господа, Бога на Израил”.

70:1.16 (784.12) Такъв е разказът за еволюцията на обществото — естественото разрешение на проблемите на човешките раси, когато човекът сам твори своята съдба на земята. Подобни зверства не се внушават от Божество, независимо от тенденцията на човека да прехвърля отговорността на своите богове.

70:1.17 (784.13) Милосърдието на бойното поле дойде при човечеството не изведнъж. Даже когато юдеите ги управляваше жена — Девора, същата тази откровена

жестокост продължаваше. В победата над езичниците действията на нейния генерал доведоха дотам, че “цялото опълчение падна от меча; никой не остана жив”.

70:1.18 (785.1) Още на ранния етап от историята на тази раса се използваше намазано с отрова оръжие. Нанасяха се най-различни наранявания. Саул, без да се колебае, поиска сто обрязани филистимци като откуп, който Давид трябваше да даде за дъщерята на царя Мелхола.

70:1.19 (785.2) Отначало войните се водеха между цели племена, но в по-късни времена спорът на двама души се разрешаваше от тях на дуел, без привличане на своите племена. Появи се и обичаят съдбата на сражението на две армии да се решава от изхода на състезанието на единоборци, избирани от всяка страна, както в случая с Давид и Голиат.

70:1.20 (785.3) Първото облагодетелстване от война стана практиката да се вземат пленници. На следващия етап военните действия престанаха да се разпростират над жените, след което дойде признанието на мирното население. Скоро, във връзка с усложняването на военното изкуство, се появиха военните касти и регулярните армии. Още в древността на такива войни им се забраняваше да общуват с жени, които отдавна са престанали да воюват, макар че те винаги хранеха войника и се грижеха за него, благославяйки го за битката.

70:1.21 (785.4) Огромен напредък стана практиката за обявяване на война. Такива заявления за намерението да се започнат военни действия означаваха появата на чувство за

справедливост, след което последва постепенно създаване на правила за водене на “цивилизована” война. Още в дълбока древност стана обичай да не се воюва около религиозни места, а по-късно – да не се водят военни действия по време на църковни празници. Следващото беше признаването на право на убежище; политическите бежанци се ползваха от защита.

70:1.22 (785.5) Така прийомите за водене на война се превърнаха от първобитен лов на хора в по-уредената система на съвременните “цивилизовани” народи. Но в отношенията между хората неприязънта бавно отстъпва място на симпатията.

2. Социалното значение на войната

70:2.1 (785.6) В миналите векове ожесточените войни водеха към социални промени и спомагаха за усвояване на нови идеи – такива, каквито не можеха да хрумнат на хората по естествен път за десет хиляди години. Ужасната цена, която се налагаше да се плаща за някои предимства на войната, се заключаваше в това, че обществото временно биваше отхвърляно назад към варварството; на цивилизованото благоразумие се налагаше да се отказва от своите права; войната е силно действащо лекарство, много скъпо и пределно опасно; макар че нерядко лекува някои от социалните болести, понякога то убива пациента – разрушава обществото.

70:2.2 (785.7) Постоянната потребност от отбрана на държавата създава много нови и прогресивни социални преобразувания. Днес обществото ползва цял ред полезни

нововъведения, поначало имащи изключително военен характер. То е задължено на войната даже за появата на танца, една от древните форми на който бяха военните упражнения.

70:2.3 (785.8) Войната имаше социално значение за миналите цивилизации поради следните причини:

70:2.4 (785.9) 1. Тя изискваше дисциплинираност, укрепваше сътрудничеството.

70:2.5 (785.10) 2. Поощряваше устойчивостта и храбростта.

70:2.6 (785.11) 3. Възпитаваше и укрепваше национализма.

70:2.7 (785.12) 4. Унищожаваше слабите и неприспособени народи.

70:2.8 (785.13) 5. Развенчаваше илюзиите за първобитното равенство и избирателно разслояване на обществото.

70:2.9 (785.14) Войната носи в себе си определена еволюционна ценност, води към естествен подбор. Но с постепенния прогрес цивилизацията трябва да се откаже от нея така, както в своето време човечеството се отказа от владееенето на роби. В древността войните следваха пътешествията и културните контакти; тези цели с по-голям успех се постигат днес с помощта на съвременните средства за транспорт и връзки. Древните войни водеха към изстребление на изостаналите народи; но в резултат от съвременните конфликти се унищожават основно най-добрият човешки материал. Отначало войните укрепваха организираността и ефективността – днес тези качества

станаха цел на съвременната промишленост. В миналото войната беше социалната закваска, заставляща човечеството да върви напред; днес такъв резултат с голям успех се достига с помощта на честолюбието и изобретателността. Древните войни поддържаха представата за Бога на битките, но на съвременния човек му е казано, че Бог е любов. В миналото войната служеше за много полезни цели и беше незаменима опора при създаването на цивилизацията, но тя бързо се превръща в културен банкрут, неспособен да осигури дивиденди под формата на социална изгода, макар и донякъде съпоставими с ужасните загуби при обръщане към нея.

70:2.10 (786.1) Някога лекарите вярваха в кръвопускането като панацея за много болести, но оттогава откриха по-добри средства за лечение на повечето от тези заболявания.

70:2.11 (786.2) Така и международното кръвопролитие трябва непременно да отстъпи място за търсене на най-добрите методи за излекуване на болестите, от които страдат нациите. Народите на Урантия вече встъпиха в исполинската борба на националистическия милитаризъм с индустриализма и в много отношения този конфликт е аналогичен на многовековната борба на скотовъдещаловец с фермера. Но ако на индустриализма е съдено да удържи връх в тази борба с милитаризма, той следва да избягва заплашващите го опасности. Процъфтяващата промишленост на Урантия е заплашвана от следните фактори:

70:2.12 (786.3) 1. Силно теглене към материализма, духовна слепота.

70:2.13 (786.4) 2. Поклонение пред властта на богатството, изкривяване на ценностите.

70:2.14 (786.5) 3. Пороци на разкоша, културна незрелост.

70:2.15 (786.6) 4. Все по-голяма опасност от празнота, равнодушие към служенето.

70:2.16 (786.7) 5. Нарастване на нежелателната расова търпимост, биологично израждане.

70:2.17 (786.8) 6. Заплаха за стандартизираното индустриално робство, закостенелост на личностите. Трудът облагородява, но отегчителната работа затыпява.

70:2.18 (786.9) Милитаризмът е автократичен и жесток – свиреп. Варварският милитаризъм повишава социалната организация на победителите, но разлага победените. Индустриализмът е по-цивилизована система и трябва така да продължава своето развитие, за да помага за инициативата и да поощрява индивидуализма. Обществото следва с всички възможни методи да благоприятства развитието на самобитността.

70:2.19 (786.10) Прославянето на войната би било грешка; вместо това е нужно да се осъзнае значението на войната за обществото, за да може по-точно да си представим какви изисквания трябва да удовлетворяват заменящите я средства за продължаване развитието на цивилизацията. И ако вие не намерите такива адекватни замени, можете да бъдете уверени в това, че на войните още дълго няма да се сложи край.

70:2.20 (786.11) Човекът няма да приеме мира като нормален начин на живот, докато дълбоко и многократно не се убеди в това, че светът е най-добрият гарант за материално благополучие, а също и докато обществото не стане достатъчно мъдро, за да се научи да намира мирна замяна за удовлетворяването на свойствената на човека тенденция периодически да освобождава колективния импулс, помагач да се изливат тези вечно натрупващи се емоции и енергии, които се отнасят към реакциите на хората за самосъхранение.

70:2.21 (786.12) Но макар и мимоходом, войната следва да се уважава като школа за опит, която е заставила расата на невежите индивидуалисти да се подчинят на централизираната власт – на главния ръководител. Старомодната война, по силата на присъщите ѝ свойства, действително издигаше за вождове велики хора, но в съвременните войни това не се случва. В търсене на лидери обществото е длъжно сега да се обърне към мирните завоевания – към промишлеността, науката и социалните постижения.

3. Първите човешки обединения

70:3.1 (787.1) В най-примитивното общество *ордата* е всичко: даже децата са нейна общинска собственост. Еволюиращото семейство смени ордата във възпитанието на децата, докато формиращите се племена и кланове заеха нейното място като социални единици.

70:3.2 (787.2) Половото влечение и майчинската любов създават семейството. Но истинско управление се появява едва

тогава, когато започват да се формират надсемејни групи. До появата на семейство лидери на орди ставаха неформално избрани индивиди. Африканските бушмени и досега се намират на този първобитен стадий; в тяхната орда няма вождове.

70:3.3 (787.3) Кръвните връзки започнаха да обединяват семействата в кланове – родови общини, които на свой ред образуваха племена – териториални общини. Войните и външният натиск караха родовите кланове да се обединят в племена, но именно занаятите и търговията позволяваха на тези примитивни групи да запазят, макар и относителен, вътрешноплеменен мир.

70:3.4 (787.4) Международната търговия ще съдейства за укрепване на мира на Урантия в значително по-голяма степен, отколкото каквито и да било сантиментални разсъждения за мирно планиране. За търговските отношения съдейства развитието на езика и усъвършенстването на метода за връзка, както и появата на нови средства за комуникация.

70:3.5 (787.5) Отсъствието на общ език винаги е пречело на растежа на мирните групи, но универсалният език на съвременната търговия станаха парите. Съвременното общество не се разпада в значителна степен благодарение на промишления пазар. Стремешът към приход е могъщ цивилизатор, когато се допълва с желанието да служиш на хората.

70:3.6 (787.6) В древността всяко племе съществуваше в обкръжението на концентричните кръгове на нарастващия

страх и суеверия; затова някога съществуваше обичай да се убиват всички чужди, а по-късно – да се поробват. Първоначалната представа за дружба означаваше приемане в клана; смяташе се, че членството в клана се запазва и след смъртта, което беше една от първите представи за вечен живот.

70:3.7 (787.7) Церемонията по приемането за член се заключаваше в това, двете страни да пият взаимно от своята кръв. На други места вместо кръв обменяха слюнка; така се появи практиката на социалната целувка. И всички церемонии по обединението, било то брак или приемане за член на клана, неизменно завършваха с пиршество.

70:3.8 (787.8) В по-късни времена се използваше кръв, разреждана с червено вино, а с времето церемонията по приемането на нови членове започна да завършва само с червено вино. Тя се изразяваше в съприкосновение с винени чаши и тяхното последващо пресушаване. Сред юдеите съществуваше видоизменена форма на церемонията на приема. Техните арабски предци се възползваха от клетва, която тогава произнасяха, като ръката на кандидата се полагаше на детородния орган на местния от племето. Юдеите се отнасяха към приемането в своята среда на чуждоземци с добри братски чувства. “Отнасяйте се с чуждоземците, живеещи сред вас, както към своя народ; обичайте ги както себе си.”

70:3.9 (787.9) „Дружеското отношение” към гостите беше проява на временно гостоприемство. Преди заминаването на гостите чинията се счупваше на две части и едната половина даваха на отиващия си приятел, за да може това

да послужи като препоръка на хазаите за нови гости, които можеха да дойдат по-късно. Обикновено гостите внасяха своя принос, като разказваха истории за пътешествия и приключения. Древните разказвачи придобиха такава популярност, че в резултат се появиха забрани за подобни занимания, докато траеше ловният сезон или прибирането на реколтата.

70:3.10 (788.1) Първите мирни съглашения бяха “кръвните връзки”. Посланиците на две враждуващи племена пристигаха за сключване на мир, за да засвидетелстват своята почит, след което си правеха разрез в кожата, докато не потечеше кръв, и провъзгласяваха мир.

70:3.11 (788.2) Първите мирни делегации се състояха от мъже, водещи най-хубавите девойки от своето племе за сексуално удовлетворяване на някогашните си врагове – така половата страст се използваше за подтискане на войнствеността. Племето, удостоено с такава чест, изпращаше ответни посланици от групата на своите девойки, след което се установяваше траен мир. Скоро бяха разрешени смесените бракове между семействата на племенните вождове.

4. Клановете и племената

70:4.1 (788.3) Първата мирна група стана семейството, след това кланът, племето, а по-късно нацията, която съответно се превърна в съвременна териториална държава. Фактът, че днешните мирни групи вече отдавна надхвърлиха границите на кръвните връзки и обхващат нациите, дава голяма надежда независимо от това, че народите на

Урантия и досега губят огромни суми за военна подготовка.

70:4.2 (788.4) Клановете представляваха кръвно свързани групи в пределите на едно племе, съществуващи по силата на някои общи интереси:

70:4.3 (788.5) 1. Произход от общи предци.

70:4.4 (788.6) 2. Привързаност към общ религиозен тотем.

70:4.5 (788.7) 3. Общ диалект.

70:4.6 (788.8) 4. Общо място на обитаване.

70:4.7 (788.9) 5. Страх пред общите врагове.

70:4.8 (788.10) 6. Общ военен опит.

70:4.9 (788.11) Предводителите на клана винаги са се подчинявали на вожда на племето. По-ранното племенно управление представляваше свободна конфедерация на клановете. Австралийските аборигени така и не създадоха племенната форма на управление.

70:4.10 (788.12) Племенните вождове на мирното време обикновено принадлежаха към майчината линия; военните вождове образуваха бащината линия. Съдът при племенните вождове и първите царе се състоеше от предводителите на клановете, които обикновено бяха канени при царя няколко пъти в годината. Това му позволяваше да ги следи и да си осигурява тяхното сътрудничество. Клановете носеха полза в местното

самоуправление, но те съществено задържаха формирането на крупните и силни нации.

5. Зараждането на управлението

70:5.1 (788.7) Всяка човешка институция има начало и гражданското управление е резултат от постепенната еволюция точно така, както и бракът, промишлеността и религията. Започвайки с древните кланове и първобитни племена, сменящи се един друг типове човешко управление постепенно възникваха и изчезваха чак до появата на тези форми на социално и гражданско регулиране, които характеризират втората третина на двадесети век.

70:5.2 (788.8) С постепенното образуване на семейните единици в организацията на клана – обединения на еднокръвните семейства, бяха заложени основите на управлението. Първото истинско правителство стана *съветът на старейшините*. Тази регулативна група се състоеше от старци, отличаващи се по някакъв начин. Мъдростта и опитът отдавна се ценяха даже от диваците. Настъпи продължителният период на господство на старейшините. Олигархията на старците постепенно се изля в идеята за патриархата

70:5.3 (789.1) В древния съвет на старейшините се съдържаха потенциалът на всички правителствени функции – изпълнителна, законодателна и съдебна. При тълкуване на действащите нрави съветът ставаше съд; определяйки нови форми на обществените обичаи, той ставаше законодателен орган; въвеждайки в сила нови заповеди и

закони, той представяше изпълнителен орган. Глава на съвета на старейшините стана един от предшествениците на появилите се впоследствие вождове на племето.

70:5.4 (788.10) В някои племена съветите се състояха от жени и жените от време на време възглавяваха много племена. Някои племена червени хора запазиха учението на Онамоналонтон в своята привързаност към единогласното управление на “съвета на седемте”.

70:5.5 (788.11) Човечеството с труд усвояваше истината, че в общество, където няма единство, е невъзможно да се решават нито мирни, нито военни въпроси. Примитивните “съвещания” рядко донасяха полза. Хората отдавна разбраха, че армията, възглавявана от група предводители от различни кланове, е неспособна да противостои на войската, начело на която стои един човек. Войната винаги създаваше царе.

70:5.6 (788.12) Отначало военачалниците се избираха само за военна служба. При настъпване на мира те предаваха някои свои пълномощия, а техните задължения приемаха все по-мирен характер. Но постепенно те започнаха да посягат и на мирното време, стремейки се да продължат своето управление в периода между войните. Те правеха така, че войните да следват една след друга без големи интервали. Тези древни главнокомандващи не обичаха да живеят в мир.

70:5.7 (788.13) В по-късни времена някои вождове се избираха не за военна, а за друга служба и критериите за отбор бяха необичайни физически данни или забележителни лични

качества. Сред червената раса нерядко имаше два типа вождове: мирните племенни вождове и наследствени военачалници. Мирните управители бяха също така съдии и учители.

70:5.8 (788.14) Начело на някои древни общини стояха шамани, които често изпълняваха функцията на вождове. Един и същи човек можеше да изпълнява задълженията на жрец, лекар и управител. Често древните царски знаци за отличие първоначално бяха символите или емблемите, украсяващи дрехите на жреците.

70:5.9 (788.15) Такъв е пътът за постепенното установяване на изпълнителната власт. Съветите на кланове и племената продължаваха да изпълняват съвещателна функция, явявайки се и предшественици на появилите се по-късно законодателна и съдебна клонове. Понастоящем всички тези форми на примитивно управление съществуват при различните африкански племена.

6. Монархическото управление

70:6.1 (789.8) Ефективното държавно управление възникна с появата на вожда, притежаващ цялата пълнота на изпълнителната власт. Човекът разбра, че успешното управление е възможно само чрез издигане на упълномощени личности, а не на идеи.

70:6.2 (789.9) Системата на управление израсна от представите за власт, семейство или богатства. Когато патриархалният царски син ставаше истински цар, той понякога се наричаше “баща на своя народ”. По-късно се смяташе, че

царете произхождат от героите. А още по-късно властта започна да се предава по наследство, което се обясняваше с вяра в божествения произход на царете.

70:6.3 (789.10) Предаването на властта по наследство позволяваше да се избегне анархията, довеждаща преди до смут в периода между смъртта на царя и избирането на неговия приемник. Семейството имаше биологически глава, а кланът – избран естествен предводител; но племената и появилата се впоследствие държава нямаха естествен лидер и това стана още една причина вождовете-царе да започнат да предават своята власт по наследство.

70:6.4 (790.1) Представата за царските семейства и аристокрацията също се основаваше на обичаи, признаващи “именното владение” в клановете. В края на краищата приемствеността на царската власт започна да се смята за свръхестествена: предполагаха, че царската кръв може да се проследи до времената на телесния персонал на Принц Калигастия. Царете се превръщаха в идоли, внушаващи прекомерен страх, и се появи особен маниер на говорене. Не толкова отдавна се смяташе, че съприкосновението с царя избавя от недъг и някои народи на Урантия и досега вярват в божествения произход на своите привилегии.

70:6.5 (790.2) Превърнатият в идол древен цар често биваше държан в изолация; той се смяташе за твърде посветен, за да може да се гледа освен по празници и свещени дни. Обикновено се избираше олицетворяващ го представител, което положи началото на длъжността премиер-министър. Първото длъжностно лице на кабинета стана чиновник,

разпореждащ се с храната; скоро след това се появиха и други. След известно време управителите започнаха да назначават свои представители, отговарящи за търговията и религията, и появата на кабинета стана непосредствена крачка към деперсонализация на изпълнителната власт. Тези помощници на древните царе станаха признатите благородници, а жената на царя постепенно се издигна до статута на царица, щом жените започнаха да се ползват с по-голямо уважение.

70:6.6 (790.3) Откриването на отровите даде на безскрупулните управители огромна власт. Древното придворно магьосничество носеше дяволски характер: омагьосаните врагове на царя скоро умираха. Но даже и най-деспотичният тиранин се подчиняваше на известни ограничения; в крайна сметка, сдържаше го неотстъпният страх от това, да бъде вероломно убит. Шаманите, знахарите и жреците винаги държаха царете за юздите, а по-късно сдържащо начало станаха земеделците — аристокрацията. Клановете и племената просто въставаха, отхвърляйки своите деспоти и тирани. Когато смесените управители биваха осъждани на смърт, често им даваха възможност да извършат самоубийство, което положи началото на древния обичай да свършваш живота си със самоубийство при някои обстоятелства.

7. Първобитните клубове и тайните общества

70:7.1 (790.4) Първите социални групи се определяха по кръвно родство; обединението водеше към нарастване на клана. Смесеният брак стана следващият етап на увеличаването на групата и образуването се в резултат съставно племе

стана първият истински политически орган. Следващата крачка в социалното развитие стана еволюцията на религиозните култове и политическите клубове. Първите от тях се появиха като тайни общества и имаха изключително религиозен характер; впоследствие те започнаха да изпълняват регулативна функция. В началото в тях влизаха само мъже; по-късно се появиха и женски групи. Скоро те се разделиха на два класа: социално-политически и религиозно-мистични.

70:7.2 (790.5) Тайният характер на тези общества се обясняваше с много причини, сред които бяха следните:

70:7.3 (790.6) 1. Страх да си навлечеш недоволството на управителите поради нарушаването на някакво табу.

70:7.4 (790.7) 2. Изпълнение на религиозни обреди на племенното малцинство.

70:7.5 (790.8) 3. Пазене на важни “духовни” или търговски тайни.

70:7.6 (790.9) 4. Изпълнение на особени заклинания или магьосничество.

70:7.7 (790.10) Самата тайнственост на тези общества осигуряваше на членовете си онази власт над съплеменниците им, която дава тайната. Тайнствеността ласкае тщеславието; преминалите през обряда на посвещението бяха социалната аристокрация на своето време. След инициацията юношите ловуваха с мъжете, докато преди това събираха плодове с жените. И най-

голямо унижение за юношата, позор пред цялото племе, ставаше неуспехът при изпитване на половата зрелост: в този случай го оставяха извън пределите на мъжкото общество, сред жените и децата, смятайки го за подобен на жена. Освен това на тези, които не бяха преминали инициация, не се разрешаваше да се женят.

70:7.8 (791.1) Още в дълбока древност първобитните хора учеха своите юноши на полова сдържаност. Стана обичай да се вземат момчета от семейството в пубертетния период преди женитбата, доверявайки тяхното образование и възпитание на тайните мъжки общества. И една от основните функции на тези клубове беше контролът над поведението на младия човек, което предотвратяваше появата на незаконнородени деца.

70:7.9 (791.2) Проституцията като източник на доходи възникна, когато тези мъжки клубове започнаха да плащат пари за използване на жени от други племена. Но по-древните групи изобщо не страдаха от полова разпуснатост.

70:7.10 (791.3) Инициацията на юношите обикновено продължаваше повече от пет години. С тези обреди бяха свързани многобройни самоизтезания и нанасяни болезнени порязвания. Първите обрязвания се извършваха като обред, свързан с посвещението в едно от такива тайни братства. Един от елементите на инициацията беше изрязването по тялото на племенните знаци; татуировката възникна от такива символични членства. Подобни изтезания, в съвкупност с многобройните лишения, се предназначаваха за закалка на юношите, за да им бъдат внушавани представи за реалността на живота и за

неговите неизбежни трудности. Тази цел по-успешно се постигаше с помощта на появилите се по-късно атлетически игри и физически състезания.

70:7.11 (791.4) Но тайните общества действително се стремяха към усъвършенстването на нравствеността на юношеството. Едно от основните предназначения на пубертетните ритуали беше да се внуши на момчето, че не трябва да докосва чужди жени.

70:7.12 (791.5) След години жестока дисциплина и подготовка – и малко преди женитбата, младите хора обикновено биваха освобождавани, предоставяйки им кратко време на отдых и свобода, след което те се връщаха, за да се оженят, и до края на дните си се подчиняваха на племенните табу. Този древен обичай съществуваше през всички векове и се запази до наши дни под формата на нелепата представа за необходимостта да “улегне”.

70:7.13 (791.6) Впоследствие много племена решиха да формират тайни женски клубове с цел подготовка на големите момичета за омъжване и майчинство. След инициацията на девойките се разрешаваше да се омъжат и да посещават “сгледни”, което в това време съответстваше на излизане в обществото. Още в древността се появиха женските ордени, даващи обет за безбрачие.

70:7.14 (791.7) Скоро се появиха публичните клубове – организации, създавани от групи неженени мъже и неомъжени жени. В действителност тези обединения бяха първите училища. И макар че мъжките и женски клубове бяха склонни да се преследват един друг, някои по-

прогресивни племена – след общуване с учителите от Далматия, започнаха да експериментират със съвместно обучение и създаване на училища-интернати и за двата пола.

70:7.15 (791.8) Тайните общества спомагаха за постепенното създаване на социалните касти основно за сметка на тайнствения характер на процедурата на посвещението. Членовете на тези общества първоначално носеха маски за всяване на страх в любопитните към техните скръбни обреди – поклонението пред предците. По-късно тези ритуали се превърнаха в псевдоспиритични сеанси, на които уж се появяваха духове. Древните общества за “повторно раждане” използваха своята символика и особен таен език; освен това те се отричаха от някои видове храна и напитки. Те изпълняваха функцията на нощни пазители на реда и се занимаваха с най-различна обществена дейност.

70:7.16 (792.1) Всички тайни общества биваха задължавани да полагат клетва, изискваха конфиденциалност и биваха учени да пазят тайна. Тези ордени внушаваха ужас и държаха в подчинение масите; освен това те действаха като общество на бдителност и така фактически практикуваха линчуване. Те станаха първите шпиони, когато племената бяха във война, и първите агенти на тайната полиция, когато настъпеше мир. Най-доброто им качество беше това, че караха нехайния към средствата цар да се опасява за своя живот. За да ги неутрализират, царете си създаваха собствена тайна полиция.

70:7.17 (792.2) Тези общества доведоха до появата на първите политически партии. Отначало управлението на партийна основа се изразяваше в противопоставяне на “силните” *срещу* “слабите”. В древността смяната на правителствата ставаше едва след гражданска война – убедително доказателство за това, че слабите са станали силни.

70:7.18 (792.3) Търговците наемаха членовете на такива клубове за събиране на дългове, управителите – за събиране на налози. В течение на дълго време облагането с налози се посрещаше на нож. Една от най-древните форми беше десятъкът – една десета част от дохода или трофеите. Първоначално налозите се вземаха за издържането на царския двор, но се оказа, че налозите е по-лесно да се събират, отколкото да се жертват за нуждите на храма.

70:7.19 (792.4) Постепенно тези тайни общества станаха първите благотворителни организации, които по-късно се превърнаха в религиозни общества – предшественици на църквите. Съответно някои от тези общества придобиха междуплеменен характер, превръщайки се в първите международни братства.

8. Обществените класи

70:8.1 (792.5) Умственото и физическо неравенство на хората неизбежно води до появата на обществени класи. Делението на социални слоеве отсъства само в най-примитивните и най-развити светове. В зората на цивилизацията все още не започва диференциация на различни нива, докато свят, утвърдил се в светлината и живота, основно се е избавил от такова деление на

човечеството на класи, което е толкова характерно за всички промеждутъчни еволюционни стадии.

70:8.2 (792.6) С преминаването на обществото от дивачество към варварство неговите човешки компоненти започват да показват тенденция към обединяването на класите по силата на следните причини:

70:8.3 (792.7) 1. *Естествени*: връзка, родство и брак; първите социални различия се основаваха на пола, възрастта и кръвта – родство с вожд.

70:8.4 (792.8) 2. *Лични*: признаване на способности, устойчивост, умения, сила на духа, след които скоро последва признаване на езиковото майсторство, знания и умствени способности.

70:8.5 (792.9) 3. *Случайни*: войната и емиграцията водеха към разграничаването на човешки групи. Мощно въздействие върху еволюцията на класите оказаха завоеванията – отношението на победителя към победения, докато робството доведе до първото деление на обществото на свободни и крепостни.

70:8.6 (792.10) 4. *Икономически*: богати и бедни. Богатството и владееенето на роби беше изходната причина за появата на едно от класовите общества.

70:8.7 (792.11) 5. *Географски*: класите се образуваха с появата на селски и градски колонии. Както градът, така и селото допринасяха за разделението на скотовъди-земеделци и

търговци-промишленици с техните противоположни възгледи и реакции.

70:8.8 (792.12) *6. Социални:* класите постепенно се образуваха в съответствие с тези оценки на социалното значение на различните групи, които се даваха от хората. Сред най-древните деления от такъв род бяха разграниченията между жреци и учители, управители и войни, капиталисти и търговци, обикновени работници и роби. Робът беше лишен от възможността за придобиване на капитал, макар че понякога наемният работник можеше да вземе решение да стане капиталист.

70:8.9 (793.1) *7. Професионални:* с увеличаване броя на професиите се появи тенденцията към образуването на касти и гилдии. Работниците се деляха на три групи: професионални класи, където влизаха шамани, квалифицирани работници и неквалифицирани работници.

70:8.10 (793.2) *8. Религиозни:* древните култови клубове създаваха свои собствени класи в пределите на клановете и племената и благочестието и мистицизмът на жреците им позволяваха в течение на дълго време да остават отделна социална група.

70:8.11 (793.3) *9. Расови:* Присъствието на две или няколко раси в пределите на дадена национална или териториална цялост обикновено довежда до образуването на расови касти. Изначалната кастова система на Индия, както и на древния Египет, се основаваха на цвета на кожата.

70:8.12 (793.4) 10. *Възраст*: младост и зрелост. В племената момчето се намираше под контрола на бащата до неговата смърт, докато девойката се намираше под майчинска опека до своето омъжване.

70:8.13 (793.5) Гъвките и изменящи се обществени класи са задължителни за една еволюираща цивилизация, но когато *класата* става *каста*, когато социалното членство става строго, повишаване на социалната стабилност се придобива за сметка на понижаването на личната инициатива. Макар че социалната каста решава проблема за мястото на човека в общественото производство, тя рязко ограничава индивидуалното развитие и фактически пречи на социалното взаимодействие.

70:8.14 (793.6) Образувани по естествен начин, обществените класи ще се запазват дотогава, докато човекът не стигне до тяхното еволюционно унищожаване за сметка на разумното използване на някои биологични, интелектуални и духовни средства на прогресиращата цивилизация, например:

70:8.15 (793.7) 1. Биологично обновяване на расите – изборно отстраняване на низшите генотипи. Това ще помогне да се отстранят много видове неравенства на смъртните.

70:8.16 (793.8) 2. Развитие на умствените способности с помощта на системата за образование, което ще стане възможно в резултат на такова биологично обновяване.

70:8.17 (793.9) 3. Религиозно усилване на чувството на родство и братство на смъртните.

70:8.18 (793.10) Но тези смъртни ще могат да донесат своите истински плодове едва след много хилядолетия, макар че значителен и незабавен обществен прогрес ще бъде постигнат в резултат на разумното, мъдро и *търпеливо* използване на тези фактори за ускоряване на културния прогрес. Религията е могъщ лост, издигащ цивилизацията над хаоса, но той е безпомощен без опорна точка – здравия и нормален ум, надеждно опиращ се на здрава и нормална наследственост.

9. Правата на човека

70:9.1 (793.11) Природата не дарява човека с никакви права. Всичко, което той има, е живот, както и свят, в който да го преживее. За да се убедите в това, е достатъчно да си представите вероятния изход от срещата на невъоръжен човек с гладен тигър в първобитните гори. Главното, което даде на човека обществото, е безопасността.

70:9.2 (793.12) Обществото постепенно предявяваше своите права. Ето правата, които човекът притежава днес:

70:9.3 (793.13) 1. Увереност в осигуреността на храна.

70:9.4 (793.14) 2. Военна отбрана – безопасност, основана на подготвеност.

70:9.5 (793.15) 3. Поддържане на вътрешния мир – предотвратяване на насилието над личността и на обществените безредия.

70:9.6 (794.1) 4. Контрол на половите отношения – брак, институцията на семейството.

70:9.7 (794.2) 5. Собственост – правото да владее.

70:9.8 (794.3) 6. Развитие на съревнование между индивиди и групи.

70:9.9 (794.4) 7. Създаване на условия за образование и възпитание на младежта.

70:9.10 (794.5) 8. Поощряване на търговията, занаятите – индустриалното развитие.

70:9.11 (794.6) 9. Подобряване на трудовите условия и възнаграждения.

70:9.12 (794.7) 10. Гаранция за свободата на вероизповеданието с цел извисяване на цялата останала обществена дейност благодарение на нейната духовна мотивация.

70:9.13 (794.8) Когато правата са толкова древни, че е невъзможно да се установи техният произход, те често се наричат *естествени права*. В действителност правата на човека не са естествени – те са изцяло социални. Те са относителни и постоянно се изменят, явявайки се нещо не повече от правила на играта – признати регулатори на отношенията, определящи постоянно изменящите се феномени на човешкото съревнование.

70:9.14 (794.9) Това, което може да се смята като правилно в една епоха, може да не се смята за такова в друга. Съществуването на толкова голям брой дефектни и дегенеративни хора се обяснява не с това, че те имат някакво естествено право да обременяват със себе си

цивилизацията на двадесети век, а само с това, че така повелява съвременното им общество, неговите нрави.

70:9.15 (794.10) Средновековна Европа не признаваше на човека почти никакви права; докато всеки човек принадлежеше на някое друго лице и всяко право беше привилегия или милост, оказана от държавата или църквата. И протестът против това заблуждение беше не по-малко заблуждение, тъй като той доведе вярата в това, че всички хора са равни по рождение.

70:9.16 (794.11) Слабите и оцетените винаги ратуваха за равни права; те винаги настояваха държавата да заставя силните и по-добрите да удовлетворяват техните потребности и да компенсират техните недостатъци, които най-често бяха резултат от тяхното равнодушие и леност.

70:9.17 (794.12) Но идеалът за равенство е продукт на цивилизацията; в природата той липсва. Самата култура убедително демонстрира неравенството на хората чрез техните съвършено различни способности и възприемане на културата. Внезапното и неволюционно постигане на естествено равенство бързо би отхвърлило цивилизования човек към жестоката практика на първобитните векове. Обществото не може да предложи равни права на всички, но то е способно да обещае честно и справедливо да удовлетворява различните права на всеки. Задача и задължение на обществото е да даде на децата на природата справедлива и мирна възможност да се занимават със самоосигуряване, да участват в запазване на вида и едновременно с това да се ползват от известен дял

самонаслаждение; сумата от всички тези три неща съставлява човешкото щастие.

10. Еволюцията на правосъдието

70:10.1 (794.13) Теорията на естествената справедливост е изобретена от човека; тя няма отношение към реалността. Справедливостта в природата носи чисто хипотетичен характер и е пълна измислица. Природата знае само един вид справедливост: неизбежното съответствие на причина и следствие.

70:10.2 (794.14) В разбиранията на човека справедливостта означава съблюдаване на права и следователно е резултат от прогресивната еволюция. Понятието „справедливост“ може да бъде основополагащо за одухотворяването на разума, но то не се разкрива в пълна степен в световите пространства.

70:10.3 (794.15) Първобитният човек приписваше всички явления на конкретно лице. В случай на смърт дивакът питаше не *какво* е убило, а *кой* е убил. Поради това непреднамереното убийство не се признаваше, а при наказанието изобщо не се вземаха предвид мотивите на престъпника: присъдата се произнасяше в съответствие с причинените телесни повреди.

70:10.4 (795.1) В най-древни времена общественото мнение действаше непосредствено; служители на закона не бяха нужни. В това общество нямаше частен живот. Съседът носеше отговорност за поведението на съседа; отгук – правото да се намесваш в личните дела. Регулирането на

обществото се изграждаше на теорията за това, че групата е длъжна да се интересува от поведението на всеки индивид и в определена степен да го контролира.

70:10.5 (795.2) Още в дълбока древност хората вярваха в това, че духовете извършват правосъдие чрез шаманите и жреците. Затова тези класи станаха първите углавни следователи и съдебни чиновници. Техните древни методи на разследване на престъпленията се заключаваха в изпитания с отрова, огън и болка. Тези жестоки изпитания бяха само примитивни видове съдебно разследване; съвсем не беше задължително спорът да се реши по справедливост. Например, ако на обвиняемия даваха отрова и той повърнеше, биваше признаван за невинен.

70:10.6 (795.3) В Стария Завет има описание на едно такова изпитание – проверка за съпругеска вярност: Ако мъжът подозираше своята съпруга в измяна, той я отвеждаше при свещеника и излагаше своите подозрения, вследствие на което свещеникът приготвяше смес от осветена вода и боклук, събран от пода на храма. След съответния обред, включващ грозни проклетия, обвиняемата биваше заставяна да изпие тази отвратителна настойка. Ако тя беше виновна, то “водата, носеща проклетие, ще премине през нея и ще стане горчива, и коремът ѝ ще се подуе, и нейната утроба ще окапе, и тази жена ще бъде прокълната в своя народ”. Ако се случваше така, че жената успее да погълне тази отвратителна настойка без симптоми на физическо заболяване, обвиненията на ревнивия мъж се снемат от нея.

70:10.7 (795.4) В един или друг период от време тези жестоки методи на дознание се използваха практически във всички развиващи се племена. Дуелът е съвременната отживелица на процесите чрез изпитания.

70:10.8 (795.5) Няма нищо чудно в това, че преди три хиляди години юдеите и другите полудивилизовани племена използваха толкова примитивни методи за раздаване на правосъдие, но наистина е поразително, че мислещите хора впоследствие запазиха подобна отживелица от варварството при събирането на свещените писания. Задълбоченият анализ би трябвало да покаже, че никое божествено същество никога не е давало на смъртния човек толкова несправедливи указания относно дознанието и съдебната процедура при подозрение в съпружеска невярност.

70:10.9 (795.6) Още в древността обществото започна да използва отмъщението като меродавно възмездие: око за око, живот за живот. Всички еволюиращи племена признаваха кръвната мъст. Отмъщението стана цел на първобитния живот, но оттогава религията значително видоизмени ранните племенни традиции. Учителите на богооткровената религия винаги провъзгласяваха: “Отмъщението принадлежи на Мен” – казва Господ. Древното убийство за отмъщение слабо се различава от съвременните преднамерени убийства, извършвани под предлог неписания закон.

70:10.10 (795.7) Обичайната форма на възмездие беше самоубийството. Ако човекът не можеше да отмъсти за себе си, докато е жив, той умираше, вярвайки в това, че

като дух отново ще може да се върне и да стовари своя гняв върху врага. И тъй като това поверие беше твърде разпространено, заплахата, че ще свърши живота си със самоубийство на прага на врага, обикновено беше достатъчна, за да го принуди да се помири. Първобитният човек не ценеше особено много своя живот; самоубийството заради дреболии беше обичайно явление, но ученията в Далматия в значителна степен отстраниха този обичай, а вече в по-късните времена свободното време, комфортът, религията и философията обединиха своите усилия, за да направят живота по-приятен и желан. При все това гладният протест е съвременният аналог на този старинен метод за възмездие.

70:10.11 (796.1) Една от най-древните формулировки на усъвършенствания племенен закон засягаше провъзгласяването на кръвната вражда като общоплеменно дело. Удивително е, че даже след това мъжът, изплатил за своята жена пълната сума, можеше безнаказано да я убие. При все това, обаче, при съвременните ескимоси наказанието за престъпление – даже за убийство, се определя и привежда в изпълнение от пострадалото семейство.

70:10.12 (796.2) Друга крачка беше въвеждането на глоби като мерки за наказание за нарушаване на табуто. Глобите станаха първият публичен параграф за доход. Вместо кръвното отмъщение обичайна стана практиката “откуп за кръв”. Такива загуби обикновено се възстановяваха с жени или добитък; измина много време преди в качеството на наказание за престъпление да започнат да определят глоби

– парични компенсации. А тъй като смисълът на наказанието по принцип се свеждаше до компенсации, то в резултат на това за всичко – включително за човешкия живот, се появи своя цена, която можеше да бъде заплатена за нанесената щета. Юдеите първи отмениха практиката за изплащането на пари за убийство. Мойсей учеше: “Не вземайте откуп за живота от убиец, който е виновен за причиняване на смърт; той трябва да бъде предаден на смъртта.”

^{70:10.13 (796.3)} Така отначало правосъдието се определяше от семейството, после – от клана, а по-късно – от племето. Раздаването на истинско правосъдие започва с прехода на функцията на възмездието от частни и родствени групи към социалната група – държавата.

^{70:10.14 (796.4)} Някога обичайното наказание беше изгаряне жив. От този метод се възползваха много древни управители, включително Хамураби и Мойсей, който наставляваше, че много правонарушения – особено тежките сексуални престъпления, трябва да се наказват с изгаряне на клада. Ако “дъщерята на свещеник” или на друг виден гражданин се занимаваше с проституция, според обичая на юдеите тя трябваше да бъде “изгорена с огън”.

^{70:10.15 (796.5)} Измяната – “продаване” или предателство на интересите на своето племе – стана първото престъпление, което водеше до смъртно наказание. Кражбата на добитък обикновено се наказваше със смърт без съд и следствие и сравнително доскоро така се наказваше конекрадството. Но с времето хората разбраха, че най-силният съдържащ фактор беше не толкова суровостта на наказанието,

колкото неговата неизбежност и незабавното привеждане в изпълнение.

70:10.16 (796.6) Когато обществото е неспособно да наказва за престъпления, общественото негодувание обикновено се проявява под формата на линчуване. Предоставянето на убежище позволяваше да се избегне внезапният обществен гняв. Линчуването и дуелът представляват нежеланието на индивида да предаде възстановяването на справедливостта със собствени сили на държавата.

11. Законите и съдилищата

70:11.1 (796.7) Между нравите и законите е толкова трудно да се направи строга разлика, както и да се определи точно кога на разсъмване денят сменя нощта. Нравите – това са закони и правила за поддържане на ред в процеса на формирането. Когато неписаните нрави съществуват в течение на дълго време, те се стремят да намерят точния израз в строги закони, конкретни правила и ясно определени социални съглашения.

70:11.2 (796.8) В началото законът винаги е бил негативен и забранителен; с развитието на цивилизацията той става все по-позитивен и директивен. Древното общество въздействаше негативно, гарантирайки на човека правото на живот чрез разпространяващото се над всички предписание “Не убивай!”. Всяко предоставяне на права или свободи на едни хора означава накърняване на свободите на други, което се осъществява посредством табуто – първобитния закон. По силата на самата същност на табуто неговият смисъл е изцяло негативен, тъй като

първобитното общество беше изцяло негативно по своята организация, а древното раздаване на правосъдие се заключаваше в контрола за съблюдаването на табуто. Но първоначално тези закони се разпространяваха само сред съплеменниците, което е видно от примера на юдеите от по-късния период, имащи отделен етически кодекс за общуване с езичниците.

70:11.3 (797.1) Полагането на клетва се появи във времената на Далматия и беше опит да се получат по-правдиви свидетелски показания. Такава клетва се заключаваше в насочено към самия себе си проклятие. Дотогава никой не би започнал да свидетелства против членовете на своята група.

70:11.4 (797.2) Престъплението беше оскърбление на племенните нрави, грехът беше нарушение на тези табуто, които биваха санкционирани от духовете, и в течение на дълго време съществуваше хаос поради неспособността да се направи разлика между престъплението и греха.

70:11.5 (797.3) Личните интереси доведоха до появата на табу върху убийството; обществото го санкционираше като традиционен обичай; религията освети този обичай като нравствен закон. Така обединеното действие на всичките три фактора направи човешкия живот по-безопасен и свещен. Древното общество не можеше да запази своето единство, ако законите не се санкционираха от религията; суверенността беше пазителка на морала и обществения ред в течение на дълъг еволюционен период. Всички древни хора твърдяха, че техните старинни закони – табу, са били дадени на техните предци от боговете.

70:11.6 (797.4) Законът е систематизирано изложение на продължителния човешки опит – конкретизирано и узаконено обществено мнение. Нравите служеха като необработен натрупан опит, на основание на който последващите управители формулираха писаното право. Древният съдия нямаше закони. Когато вземаше решението, той просто казваше: “Така повелява обичаят.”

70:11.7 (797.5) Позоваването на прецедент в решенията на съда представлява опит на съдиите да приспособят писаното право към изменящите се условия в обществото. Това позволява постепенно да се приспособяват към новите социални условия и едновременно да съхраняват тържествеността, присъща на верността към традициите.

70:11.8 (797.6) Имуществените спорове се разрешаваха по различни начини:

70:11.9 (797.7) 1. С унищожаване на спорната собственост.

70:11.10 (797.8) 2. Със сила: спорещите трябваше да я спечелят в битка.

70:11.11 (797.9) 3. С арбитражен съд – с решение на трета страна.

70:11.12 (797.10) 4. С обръщение към старейшините – впоследствие в съда.

70:11.13 (797.11) Първите съдилища представляваха арена на истински юмручни боеве: съдиите бяха само арбитри или рефери. Те следяха боят да се води по установените правила. При встъпване в съдебно противоборство всяка страна плащаше на съдията залог за покриване на

разходите и изплащаше глоба след победата на единия от тях над другия. “Правото на най-силния” оставаше в сила. Впоследствие физическите удари бяха сменени със словесния спор.

70:11.14 (797.12) Целият смисъл на първобитното правосъдие се свеждаше не толкова към това, да се вземе справедливо решение, колкото към това, да се приключи спорът и така да се предотвратят обществените безредици и насилието над личността. Но първобитният човек не изразяваше кой знае какво негодувание от това, което днес би било сметнато за несправедливо; като че ли се разбираше от само себе си, че имащите власт я използват за свои користни цели. При все това статутът на всяка цивилизация с голяма точност се определя от скрупульозността и справедливостта на нейните съдилища и от честността на нейните съдии.

12. Разпределянето на гражданската власт

70:12.1 (797.13) Еволюцията на формите на управление се съпровождаше от продължителна борба около концентрацията на властта. Вселенските разпоредители от опит знаят, че еволюционните народи в обитаемите светове най-добре се управляват с помощта на представителен тип гражданско управление, при условие запазването на необходимия баланс във властта между правилно взаимодействащите клонове — изпълнителна, законодателна и съдебна.

70:12.2 (798.1) Ако примитивната власт се основаваше на силата — физическото могъщество, то идеалното управление е

такава система на представителната власт, в която лидерството се основава на способности, но в епохата на варварството войните бяха твърде чести за ефективното функциониране на представителната форма на управление. В продължителната борба между разделението на властта и едноличното управление победи абсолютизмът. Древните и неопределени пълномощия на примитивния съвет на старейшините постепенно се съсредоточиха в лицето на абсолютният монарх. С появата на истинските царе групата на старейшините остана като полузаконен, полусъдебен съвещателен орган; впоследствие се появиха неподчинените законодателни органи и съответно бяха учредени висши съдии, независими от законодателната власт.

70:12.3 (798.2) Царете бяха изпълнители на нравите — изначалния, или неписан, закон. Впоследствие те въвеждаха в сила законодателните актове — конкретизацията на общественото мнение. Макар че народното събрание като форма за изразяване на общественото мнение се оформяше много дълго, неговата поява означаваше огромен прогрес в развитието на обществото.

70:12.4 (798.3) Древните царе бяха съществено ограничени от нравите — традициите или общественото мнение. В последно време някои народи на Урантия кодифицираха тези нрави, превръщайки ги в документална основа на управлението.

70:12.5 (798.4) Смъртните на Урантия са достойни за свобода; те трябва да си създават свои системи за регулиране на

гражданската власт и процедурите на управление. И след това те следва да избират най-компетентните и достойни граждани на длъжността висши чиновници. Като представители в законодателните органи те следва да избират само тези, които интелектуално и нравствено са способни да изпълняват тези свещени задължения като съдии от висшите и върховни съдилища – само тези, които притежават природни способности и мъдрост, придобита в резултат от богат опит.

70:12.6 (798.5) Ако хората искат да запазят своята свобода, те са длъжни – решавайки какъв ще бъде техният основен закон за свобода, да го осигурят с мъдра, разумна и безстрашна интерпретация. Това би позволило да бъдат предотвратени много негативни явления:

70:12.7 (798.6) 1. Незаконната узурпация на властта на изпълнителния или законодателния клонове.

70:12.8 (798.7) 2. Машинациите на невежи и суеверни агитатори.

70:12.9 (798.8) 3. Забавянето на научния прогрес.

70:12.10 (798.9) 4. Безизходното положение, към което води засилването на посредствеността.

70:12.11 (798.10) 5. Господството на злобното малцинство.

70:12.12 (798.11) 6. Контролът от страна на амбициозни и хитри потенциални диктатори.

70:12.13 (798.12) 7. Пагубните разтърсвания, предизвиквани от паника.

70:12.14 (798.13) 8. Експлоатация от страна на недобросъвестни хора.

70:12.15 (798.14) 9. Налоговото заробване на гражданите от страна на държавата.

70:12.16 (798.15) 10. Неспособността да се осигури социална или икономическа справедливост.

70:12.17 (798.16) 11. Съюзът на църквата и държавата.

70:12.18 (798.17) 12. Загубата на свободата на личността.

70:12.19 (798.18) Такива са задачите и целите на конституционните органи, управляващи механизма на представителната власт в еволюционния свят.

70:12.20 (799.1) Стремeжът на човечеството към създаването на Урантия на съвършено управление трябва да бъде насочен към усъвършенстването на административните средства, приспособяването им към постоянно изменящите се текущи потребности, подобряването на разпределянето на властта в правните структури и след това – към избирането на наистина мъдри управляващи. Макар че съществува божествена и идеална форма на управление, тя не може да се разкрива в откровения, а трябва бавно и с труд да се разкрива от мъжете и жените на всяка планета, във всички вселени на времето и пространството.

70:12.21 (799.2) [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 71. Развитие на държавата

71:0.1 (800.1) **ДЪРЖАВАТА** е полезен продукт от развитието на цивилизацията; тя представлява чистия доход, който остава след нетен приход от причинените от войните разрушения и страдания. Даже изкуството на държавното управление е само съвкупен метод, насочен към регулиране на силовото противоборство между съперническите си племена и народи.

71:0.2 (800.2) Съвременната държава е институция, съхранила се в течение на дългата борба за власт в групата. В края на краищата победи превъзхождащата сила, породила фактическата същност – държавата, заедно с моралния мит за абсолютния дълг на гражданина да живее и умре за нея. Но по своя произход държавата не е божествена; нейното създаване даже не беше свързано с волевите разумни човешки действия; държавата представлява изключително еволюционна институция и нейното възникване беше изцяло автоматическо.

1. Зачеването на държавата

71:1.1 (800.3) Държавата е териториална, социална и регулативна организация; най-силна, успешна и устойчива държава е тази, която е образувана от единна нация с общ език, нрави и институции.

71:1.2 (800.4) Всички ранни държави бяха малки и се появиха в резултат от завоевания, а не като доброволни обединения. Много бяха основани от чергари – завоеватели, които нападаха мирните скотовъдци и уседнали земеделци, покорявайки и поробвайки ги. В такива държави, възникнали в резултат от завоевания, не можеше да не се

появи социално разслоение: образуването на класи беше неизбежно, а класовата борба винаги имаше изборителен характер.

71:1.3 (800.5) В северните племена на американската червена раса никога не е имало истинска държавност. В своето развитие те достигнаха само до свободно съюзяване на племената – най-примитивна форма на държавно устройство. Най-приличаща на държава беше Ирокезката лига, но тази група от шест народа никога не е функционирала като истинска държава и не се запази поради отсъствието на ред ключови за съвременното общество елементи:

71:1.4 (800.6) 1. Натрупване и предаване по наследство на частна собственост.

71:1.5 (800.7) 2. Градове, селско стопанство и промишленост.

71:1.6 (800.8) 3. Полезни домашни животни.

71:1.7 (800.9) 4. Практическа организация на семейството. Червеният човек се придържаше към матриархата, а имуществото се унаследяваше от племенниците-роднини.

71:1.8 (800.10) 5. Ясно обозначена територия.

71:1.9 (800.11) 6. Силен глава на изпълнителната власт.

71:1.10 (800.12) 7. Поробване на пленници – те или ги приемаха, или ги убиваха.

71:1.11 (800.13) 8. Решителни завоевания.

71:1.12 (800.14) Червените хора бяха твърде демократични; те имаха добро управление, но то се оказа несъстоятелно. С времето при тях можеше да се появи държава, ако не беше техният преждевременен сблъсък с по-прогресивната цивилизация на белия човек, който следваше държавните методи на гърците и римляните.

71:1.13 (801.1) Успехът на римската държава се основаваше на следните фактори:

71:1.14 (801.2) 1. Патриархат.

71:1.15 (801.3) 2. Селско стопанство и опитомяване на животни.

71:1.16 (801.4) 3. Уплътняване на населението – градове.

71:1.17 (801.5) 4. Частна собственост и земя.

71:1.18 (801.6) 5. Робовладеене – класи на гражданите.

71:1.19 (801.7) 6. Покоряване и реорганизация на слабите и изостаналите народи.

71:1.20 (801.8) 7. Ясно обозначена територия с пътища.

71:1.21 (801.9) 8. Силна лична власт на управляващите.

71:1.22 (801.10) Голямата слабост на римската цивилизация и един от факторите, които съответно доведоха до краха на империята, стана смятаното за либерално и прогресивно положение, освобождаващо юношата от опеката на семейството на възраст двадесет и една години, както и безусловното освобождаване на девойката, която имаше право безпрепятствено да се омъжи за всекиго или да

напусне дома си и да води аморален начин на живот. Вредата за обществото се заключаваше не толкова в самите реформи, колкото в тяхната бързина и мащабност. Крахът на Рим показва с какво заплашва твърде стремителният растеж на държавата при едновременен вътрешен упадък.

71:1.23 (801.11) Появата на зачатъци на държава стана възможно поради отслабването на кръвните връзки и усиляването на териториалните връзки и обикновено такива племенни федерации устойчиво се циментираха със завоевания. Макар че за истинската държава е характерен суверенитетът, стоящ над всички второстепенни противоборства и групови разногласия, все пак в държавните формации от по-късен период се запазват много класове и касти – остатъци от предишни кланове и племена. Възникналите впоследствие по-големи териториални държави са преминали през продължителна и жестока борба с тези по-малки еднокръвни кланови групи и племенното управление беше необходимата преходна форма между семейната и държавна власт. По-късно много кланове възникнаха на основание търговските и други промишлени обединения.

71:1.24 (801.12) Ако обединението на държавите търпи провал, започват обратно движение и до-държавните методи на управление – такова, каквото беше феодализмът в средновековна Европа. В това смутно време териториалната държава претърпя крах; извърши се връщане към неголемите феодални групировки, към клановите и племенни стадии на развитие. Даже днес

такива полудържави съществуват в Азия и Африка, но не всички те са примери за връщане към предишното състояние; много от тях представляват зародиши на бъдещи държави.

2. Еволюцията на представителното управление

71:2.1 (801.13) Макар че демокрацията е идеал, тя е продукт на цивилизацията, а не на еволюцията. Не бързайте! Бъдете внимателни в избора, тъй като демокрацията е съпроводена с определени опасности:

71:2.2 (801.14) 1. Възвисяване на посредствеността.

71:2.3 (801.15) 2. Избиране на посредствени и невежи управители.

71:2.4 (801.16) 3. Неспособност да се признаят основните факти на социалната еволюция.

71:2.5 (801.17) 4. Опасност от всеобщото избирателно право, предоставено на ленивото и необразовано мнозинство.

71:2.6 (801.18) 5. Робско подчинение на общественото мнение; мнозинството не винаги е право.

71:2.7 (802.1) Общественото мнение, общото мнение винаги е задържало развитието на обществото; при все това то е необходимо, тъй като макар и да забавя развитието на обществото, то запазва цивилизацията. Възпитанието на общественото мнение е единственият надежден и истински метод за ускоряване развитието на цивилизацията; силата е само временно средство и

културният растеж все повече ще се ускорява успоредно със смяната на погребалните урни с изборителните. Общественото мнение, нравите са основната стихийна енергия в социалната революция и в развитието на държавата, но за да донесе на държавата полза, проявлението на тази енергия трябва да бъде ненасилствено.

71:2.8 (802.2) Нивото на развитие на обществото зависи непосредствено от това, доколко ненасилственото обществено мнение е способно да контролира поведението на гражданите и държавната администрация. Истински цивилизовано управление се появи едва тогава, когато на общественото мнение беше дадено право на глас. Всеобщите избори не винаги дават правилните решения, но те са правилният път даже в случаите на неправилно решение. Еволюцията не веднага довежда до висше съвършенство – по-скоро тя върви по пътя на сравнителното и постепенно практическо приспособяване.

71:2.9 (802.3) В еволюцията на ефективната и успешна форма на представителното управление съществуват десет степени или етапи:

71:2.10 (802.4) 1. *Свобода на личността.* Трябва да изчезнат робството, зависимостта, всички форми на заробване на човека.

71:2.11 (802.5) 2. *Свобода на разума.* Дотогава, докато свободните хора не станат образовани – обучени разумно да мислят и мъдро да планират, свободата обикновено носи повече вреда, отколкото полза.

71:2.12 (802.6) *3. Непокоебимост на закона.* Свободата може да съществува само тогава, когато желанията и хрумванията на човешките управители се заменят със законодателни актове, опиращи се на признаването на основния закон.

71:2.13 (802.7) *4. Свобода на словото.* Представителното управление е немислимо без свободата на всички форми на изражение на човешките стремежи и възгледи.

71:2.14 (802.8) *5. Осигуряване на собствеността.* Всяко управление ще бъде кратко, ако не осигурява правото за използване на лична собственост в една или друга форма. Човекът желае да използва, контролира, дарява, продава, отдава под аренда и завещава личната си собственост.

71:2.15 (802.9) *6. Право на подаване на петиции.* Представителното управление признава на гражданите правото да бъдат изслушвани. Правото за подаване на петиции е неотменно право на свободния гражданин.

71:2.16 (802.10) *7. Право на управление.* Само възможността да бъде изслушван е недостатъчна; силата на петицията трябва да осигурява реалното въздействие спрямо правителството.

71:2.17 (802.11) *8. Всеобщо избирателно право.* Представителното управление подразбира наличие на разумен, ефективен и всеобщ контингент от избиратели. Характерът на такова управление винаги ще се определя от характера и нивото на тези, които го съставляват. С развитието на цивилизацията избирателното право –

оставайки всеобщо за двата пола, ще претърпи съществени изменения, ще бъде регрупирано и диференцирано.

71:2.18 (802.12) *9. Контрол над дейността на държавните служещи.* Никаква форма на гражданско управление няма да бъде полезна и ефективна, ако гражданите не притежават и не използват мъдри методи за ръководство и контрол над дейността на длъжностните лица и държавните служители.

71:2.19 (802.13) *10. Разумни и подготвени представители.* Съществуването на демокрация зависи от успеха на представителното управление, което е обусловено от практиката на избиране на държавните постове само на професионално подготвени, интелектуално компетентни, социално лоялни и морално достойни индивиди. Само при такива условия може да се запази избраното от народа, съществуващото с помощта на народа и действащото за благото на народа правителство.

3. Идеалите на държавата

71:3.1 (803.1) Политическата или административна форма на управление няма голямо значение, при условие че осигурява прерогативите на обществения прогрес: свобода, сигурност, образование и социално взаимодействие. Ходът на социалната еволюция се определя не от това каква е държавата, а от това какво прави. В крайна сметка никаква държава не е способна да надмине нравствените ценности на своите граждани, проявяващи се в избрани лидери. Невежеството и егоизмът водят до крах даже висшия тип управление.

71:3.2 (803.2) Колкото и тъжно да е, но за своето запазване обществото винаги се е нуждаело от национален егоизъм. Чак до днешни времена доктрината за избрания народ служеше за главен фактор за сплотяване на племената и формиране на нациите. Но никаква държава не е способна да постигне идеалните нива на функциониране, докато в нея не са изживени всички видове нетърпимост, вечно враждебна на прогреса. И с най-голям успех нетърпимостта се преодолява чрез съгласуване на науката, търговията, развлеченията и религията.

71:3.3 (803.3) Идеалната държава функционира под въздействието на три могъщи и съгласувани стимула:

71:3.4 (803.4) 1. Преданост, изпълнена с любов и произтичаща от осъзнаване братството между хората.

71:3.5 (803.5) 2. Разумен патриотизъм, възпитан върху основата на мъдри образци.

71:3.6 (803.6) 3. Космическа интуиция, разбираана от гледна точка на планетарните факти, потребности и цели.

71:3.7 (803.7) Законите на идеалната държава са малобройни. Те преминаха епохата на негативистичните табути и влязоха в ерата на позитивния прогрес на индивидуалната свобода, настъпваща с постигането на по-голям самоконтрол. Такава държава не само подбужда своите граждани да работят, но също така ги въвлича и в полезно и облагородяващо използване на свободното време, което с прогреса на машинния век нараства благодарение на

освобождаването от тежкия труд. Свободното време трябва не само да се консумира, но и да произвежда.

71:3.8 (803.8) Нито едно общество не достига високо ниво на развитие, ако допуска безделието или се примирява с бедността. Но с бедността и зависимостта не може да се свърши никога, ако недоразвитите и дегенеративни елементи получават широка помощ и безпрепятствено се размножават.

71:3.9 (803.9) Нравственото общество трябва да се стреми към поддържане на самоуважението на своите граждани и към предоставяне на всеки нормален индивид на адекватна възможност за самореализация на своите способности. Такъв план за социално развитие би довел до създаването на културно общество с високо ниво. Правителството трябва да поощрява социалната еволюция, осъществявайки минимум регулативен контрол. Най-добра е тази държава, която повече координира и по-малко управлява.

71:3.10 (803.10) Идеалите на държавата трябва да се постигат еволюционно, за сметка на постепенния растеж на гражданското съзнание, признаването на общественото служене като дълг и привилегии. Отначало, след периода на управление на продажните политици, хората възприемат тежестта на правителствената служба като задължение, но впоследствие те се стремят към такова служене като към привилегия и висша чест.

71:3.11 (803.11) Интелектуалните достойнства на тези граждани, които доброволно поемат ангажимента по управлението на

държавата, достоверно отразяват състоянието на съответното ниво на цивилизацията. Понастоящем в държавата всеобщото благоденствие на градовете и провинциите се управлява от експертите, управляващи ги точно така, както се управляват и всякакви други форми на икономически и комерсиални обединения на хора.

71:3.12 (803.12) В развитите държави политическата дейност се почита като висше призвание на гражданина. Най-великата цел на най-мъдрите и най-благородни граждани е да завоюват обществено признание, да бъдат избрани и назначени на отговорни правителствени постове и такива правителства присъждат своите висши награди за гражданска и обществена служба. По-нататък в редовете на тези, на които се присъждат награди, вървят (в посочената последователност) философи, просветители, учени, промишленици и военни. Успехите на децата са висша награда за родителите, а чисто религиозните учители – посланици на духовното царство, получават своята истинска награда в друг свят.

4. Развитие на цивилизацията

71:4.1 (804.1) За да оцелеят, икономиката, обществото и управлението трябва да се развиват. В еволюционния свят статистическите условия са признак на упадък; съхраняват се само тези институции, които прогресират, следвайки течението на еволюцията.

71:4.2 (804.2) Програмата за развитие на еволюиращата цивилизация включва следните фактори:

71:4.3 (804.3) 1. Запазване на индивидуалните свободи.

71:4.4 (804.4) 2. Защита на семейството.

71:4.5 (804.5) 3. Съдействие на икономическата сигурност.

71:4.6 (804.6) 4. Предотвратяване на заболяванията.

71:4.7 (804.7) 5. Задължително образование.

71:4.8 (804.8) 6. Задължителна заетост.

71:4.9 (804.9) 7. Плодотворно използване на свободното време.

71:4.10 (804.10) 8. Грижа за нещастните.

71:4.11 (804.11) 9. Расово усъвършенстване.

71:4.12 (804.12) 10. Съдействие на науката и изкуството.

71:4.13 (804.13) 11. Съдействие на философията – мъдростта:

71:4.14 (804.14) 12. Повишаване на космическата интуиция –
духовността.

71:4.15 (804.15) И този прогрес в изкуството на цивилизацията води непосредствено към постигане на висшите човешки и божествени цели, към които се стремят смъртните: социалното постижение на братството на хората и личното богосъзнание, което започва да се разкрива в най-голямото желание на всеки индивид да изпълни волята на небесния Баща.

Появата на истинското братство означава настъпване на такъв обществен ред, когато всеки с удоволствие помага на своите братя да носят тежестта на живота и действително желае да живее съгласно златното правило. Но такова идеално общество не може да се въплъти, докато слабите или порочните чакат възможността несправедливо и нечестиво да използват тези, чиято основна подбуда е стремежът да служиш на истината, красотата и добродетелите. В такава ситуация е реален само един път: тези, които живеят по “златното правило”, могат да основат прогресивно общество, в което ще изповядват своите идеали и едновременно надлежно ще се защитават от своите изостанали другари, които биха могли да се опитат да използват техните мирни наклонности или да разрушат тяхната напредваща цивилизация.

Идеализмът никога няма да се запази на еволюиращата планета, ако във всяко поколение идеалистите позволяват на хората с по-низш начин на мислене да унищожават себе си. Ето в какво е голямото изпитание на идеализма: способно ли е развитото общество да поддържа такова ниво на военна готовност, което да го защити от всякакви нападения на войнствените му съседи, без да се поддава на изкушението да използва тази военна мощ за агресивни действия против други народи с цел обогатяване и национално възвеличаване? За да оцелее, нацията трябва да се намира в състояние на готовност и само религиозният идеализъм е способен да попречи на порочното превръщане на готовността в

агресия. Само любовта и братството са способни да предотвратят угнетяването на слабите от силните.

5. Еволюция на конкуренцията

71:5.1 (805.1) Конкуренцията е неотменима от социалния прогрес, но неконтролируемата конкуренция поражда насилие. В съвременното общество конкуренцията постепенно изтласква войната с това, че определя мястото на индивида в промишленото производство, точно както и решава съдбата на самите производства. (Преднамереното убийство и войната се отличават по своя нравствен статут: убийството стана незаконно от ранните дни на съществуването на обществото, докато войната още никога не е била обявявана извън законите от цялото човечество.)

71:5.2 (805.2) Идеалната държава регулира общественото поведение само в тази степен, която е достатъчна за изключване на насилието в конкуренцията между хората и предотвратяване на несправедливостта в личната инициатива. Огромният проблем на държавата се заключава в следното: как да се гарантира мирното и спокойно развитие на промишлеността, да се плащат налози за поддържането на държавната мощ и едновременно да не се допуска налогооблагането да се превръща в пречка за производството, а държавата — в паразит или тиранин?

71:5.3 (805.3) При началния етап на развитие на света конкуренцията е необходима за прогреса на цивилизацията. В процеса на еволюцията все по-

ефективно става сътрудничеството. В развитата цивилизация сътрудничеството е по-ефективно, отколкото конкуренцията. Древният човек се стимулира от конкуренцията. За ранния етап на еволюцията е характерно оцеляването на тези, които са приспособени биологически, но последващите цивилизации по-успешно се развиват за сметка на разумното сътрудничество, другарското взаиморазбиране и духовното братство.

71:5.4 (805.4) Разбира се, конкуренцията в промишлеността е крайно разорителна и във висша степен неефективна, но не следва да се одобряват никакви опити да се избавим от този празен ход, ако такива преобразувания дори в най-малка степен засягат която и да било от основните свободи на човека.

6. Печалбата като мотив

71:6.1 (805.5) Съвременната икономика, която се мотивира от печалбата, е обречена, ако стремежът към печалба не се допълва от стремеж за служене. Безжалостната конкуренция, основана на тесногръдо удовлетворяване на собствените интереси, в крайна сметка разрушава даже това, което се опитва да запази. Мотивацията, изключваща всичко останало и съсредоточена само върху личните интереси, е несъвместима с идеалите на християнството и още по-несъвместима с ученията на Иисус.

71:6.2 (805.6) В икономиката мотивацията на печалбата и мотивацията на служенето се отнасят така, както в религията – мотивацията на страха и мотивацията на любовта. Но не следва внезапно да се унищожава или

отстранява подбудата към печалба: тя принуждава много нехайни по своята природа смъртни прилежно да се трудят. При все това съвсем не е задължително целите на този възбудител на социална енергия да бъдат винаги егоистични.

71:6.3 (805.7) Стремeжът към печалба в икономическата дейност е абсолютно низък и съвършено недостоеен за развитото общество; при все това той е необходим фактор за началните етапи от съществуването на цивилизацията. Не следва да се лишава човекът от мотивацията на печалбата дотогава, докато той не овладее солидно висшите типове некомерсиални стимули в икономическите стремежи и бъдещото служене – трансцендентални подбуди към висша мъдрост, високо братство и възвишени духовни постижения.

7. Образованието

71:7.1 (806.1) В основата на стабилната държава лежи културата; в нея господстват идеалите; тях ги движи служенето. Целта на образованието трябва да бъде придобиване на умения, овладяване на мъдрост, разкриване на индивидуалността и постигането на духовни ценности.

71:7.2 (806.2) В идеалната държава образованието продължава в течение на целия живот и в съответното време основно занимание става философията. Гражданите на такава държава се стремят към мъдростта като към метод за задълбочаване на постигането на смисъла на човешките взаимоотношения, значението на реалностите, величието

на ценностите, целите на живота и висотите на космическото предназначение.

71:7.3 (806.3) Урантийците трябва да имат представа за културното общество от нов и по-висш тип. С отмирането на икономическата система, основана само на печалбата, образованието ще се издигне на ново качествено ниво. Твърде дълго то е било провинциално, милитаристично, усилващо егоизма и развиващо кариеризма. Някога то трябва да стане всемирно, идеалистично, разкриващо индивидуалността, космическо по своето проникновение.

71:7.4 (806.4) В последно време образованието излезе изпод контрола на духовенството и премина в ръцете на юристите и бизнесмените. В края на краищата е необходимо да го предадем на философите и учените. Учителите са длъжни да бъдат свободни същества, истински лидери, за да може философията – стремежът към мъдростта, да може да стане предмет на образованието.

71:7.5 (806.5) Образованието е наука да се живее. То трябва да продължава в продължение на целия живот, за да може човечеството постепенно да се издигне до последователно нарастващите нива, достъпни за смъртната мъдрост:

71:7.6 (806.6) 1. Знаенето на нещата.

71:7.7 (806.7) 2. Осъзнаването на значенията.

71:7.8 (806.8) 3. Разбирането на ценностите.

71:7.9 (806.9) 4. Благородството на труда – дълг.

71:7.10 (806.10) 5. Мотивацията на целта – нравственост.

71:7.11 (806.11) 6. Любовта към служенето – характер.

71:7.12 (806.12) 7. Космическата интуиция – духовна
проницателност.

71:7.13 (806.13) И след това, с помощта на тези постижения,
мнозина ще се издигнат на пределно за смъртния разум
ниво – нивото на Богосъзнание.

8. Характерът на държавността

71:8.1 (806.14) Единствената свещена черта на всяка форма на
човешко управление е делението на институцията на
държавата на три функционални области: изпълнителна,
законодателна и съдебна. Вселената се управлява в
съответствие с такъв план за разделяне функциите и
властта. С изключение на тази божествена концепция
ефективната социална регулация на гражданското
управление, една или друга форма на държавно устройство
няма принципно значение, при условие че целта на
гражданите е стремежът към все по-голям самоконтрол и
обществено служене. Интелектуалната дълбочина,
икономическата мъдрост, социалната разумност и
моралната устойчивост на народа – всичко това
достоверно се отразява в институцията на държавата.

71:8.2 (806.15) Еволюцията на държавността предполага
постепенен преход от едно ниво към друго в следния ред:

71:8.3 (806.16) 1. Създаване на триединно управление, състоящо се от изпълнителната, законодателната и съдебната клонки на властта.

71:8.4 (806.17) 2. Свобода на обществената, политическата и религиозната дейност.

71:8.5 (807.1) 3. Унищожаване на всички форми на робство и зависимост между хората.

71:8.6 (807.2) 4. Предоставяне на гражданите на възможности да контролират нивото на данъчното облагане.

71:8.7 (807.3) 5. Учредяване на системи за непрекъснато образование – обучение, продължаващо от люлката до гроба.

71:8.8 (807.4) 6. Необходимото съгласуване между местната и централната власт.

71:8.9 (807.5) 7. Поощряване на развитието на науката и победа над заболяванията.

71:8.10 (807.6) 8. Нужното признание на равенството на половете и съгласувана дейност на мъжете и жените в семейството, училището и църквата при специализирано участие на жените в производствената и държавна дейност.

71:8.11 (807.7) 9. Отстраняване на робската зависимост от тежкия труд благодарение на изобретяването на машините и последващите постижения на машинния век.

71:8.12 (807.8) 10. Преодоляване на многоезичието – тържество на всеобщия език.

71:8.13 (807.9) 11. Прекратяване на войните – международно разрешаване на държавните и расови разногласия с помощта на континентални съдилища на нациите, възглавявани от висш планетарен съд, който автоматически се попълва от периодически излизащите в оставка глави на континенталните съдилища. Континенталните съдии притежават властови пълномощия, световният съд е консултативно-нравствен.

71:8.14 (807.10) 12. Световен стремеж към мъдростта – възвисяване на философията. Развитие на всемирна религия, която ще стане предвестник на встъпването на планетата в началните стадии от ерата на светлината и живота.

71:8.15 (807.11) Такива са предпоставките за прогресивното управление и отличителните признаци на идеалната институция на държавата. Урантия е далеч от претворяването на тези възвишени идеали, но цивилизованите народи вече направиха първата крачка: човечеството застана на пътя, водещ към висшите еволюционни цели.

71:8.16 (807.12) [Подготвено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 72. Управлението на една съседна планета

72:0.1 (808.1) С РАЗРЕШЕНИЕ на Ланафорг и съгласието на Всевишните на Едемия аз съм упълномощен да ви разкажа

за някои страни на социалния, нравствен и политически живот на най-развитата човешка раса, населяваща една от съседните планети в системата Сатания.

72:0.2 (808.2) От всички светове на Сатания, изолирани заради участието си във бунта на Луцифер, тази планета преживя история, най-сходна с историята на Урантия. Несъмнено е, че получаването на разрешение за това изключително описание се обяснява именно със сходството на двете сфери, тъй като обикновено управителите на система не позволяват да се разказва на една планета за събитията на друга.

72:0.3 (808.3) Както и Урантия, тази планета се отклони от истинския път поради предателството на Планетарния си Принц във връзка с бунта на Луцифер. Тя получи Материален Син, след като Адам се появи на Урантия, и този Син също не се справи със своите задължения, оставяйки сферата в изолация, тъй като Син-Арбитър никога не се е посвещавал на смъртните раси на този свят.

1. Континенталната нация

72:1.1 (808.4) Независимо от всички тези превратности на планетарната история, на изолиран континент с размерите на Австралия се развива цивилизация с много високо ниво на развитие. Тази нация наброява около 140 милиона души. Нейният народ представлява смесена раса – основно синя и жълта, и притежава малко по-висок процент виолетова кръв, отколкото така наречената бяла раса на Урантия. Макар че тези раси все още не са се слели напълно, между тях се установиха отношения на тясна

дружба и сътрудничество. Средната продължителност на живота на този континент понастоящем съставлява деветдесет години – с петнадесет процента по-висока, отколкото при който и да е друг народ на тази планета.

72:1.2 (808.5) Несъмнено огромно предимство за индустриалното устройство на тази държава е уникалната топография на този континент. Високите планини, в които по осем месеца в годината ваят силни дъждове, са разположени в самия център на страната. Такива природни условия благоприятстват използването на хидроенергия и значително опростяват оросяването на позасушливите райони в западната четвърт на континента.

72:1.3 (808.6) Тези хора са си самодостатъчни, тоест те са способни да съществуват безкрайно дълго, без да внасят нищо от окръжаващите ги нации. На тяхно разположение са богати природни ресурси, а благодарение на научните постижения те се научиха да компенсират недостига на предмети от първа необходимост. При оживена вътрешна търговия обемът на външната им търговия е незначителен предвид всеобщата враждебност на техните по-слабо прогресивни съседи.

72:1.4 (808.7) Като цяло тази континентална нация следваше обичайния планетарен път: за развитие от племенния стадий до появата на силни управители изминаха хилядолетия. В замяна на абсолютните монархии дойдоха много различни форми на управление – в безкраен поток се сменяха неуспели републики, общински държави и диктатори. Това развитие продължаваше дотогава, докато преди около петстотин години, в период на политически

брожения, един от диктаторите на тази нация – член на могъщия триумвират, не измени коренно своите възгледи. Той доброволно се отказа от властта, но с условието, че още един от управителите – по-подлият от двамата оставащи – също се откаже от правата на диктатор. Така върховната власт на континента премина в ръцете на един владетел. В продължение на повече от сто години обединената държава успешно се развиваше под силната монархическа власт и през това време беше създадена прекрасна конституция на свободата.

72:1.5 (809.1) Последващият преход от монархия към представително управление беше постепенен, кралете се запазваха като номинални глави и носеха чисто социален или сантиментален товар; те окончателно изчезнаха, след като не останаха наследници по мъжка линия. Днешната република съществува само от двеста години – време на непрекъснато развитие на тези методи на управление, за които смятаме да разкажем, при което последните значителни събития в промишлената и политическата сфери станаха през последното десетилетие.

2. Политическо устройство

72:2.1 (809.2) Понастоящем в тази континентална нация съществува представителна система на управление, а нейната столица е разположена в центъра на страната. Централното управление представлява здрав съюз от сто сравнително свободни щата. Тези щати избират своите губернатори и законодатели за срок от десет години, при което нито едните, нито другите не могат да се преизбират. Съдиите на щатите се назначават пожизнено от

губернаторите и се утвърждават от законодателните органи на щатите, в които всеки сто хиляди граждани избират по един представител.

72:2.2 (809.3) В зависимост от размерите на града съществуват пет различни типа столично управление, но в нито един град не се разрешава да има над един милион жители. Като цяло тези системи на столично управление са много прости, ясни и практични. Гражданите от висш тип активно се стремят да заемат многобройни длъжности в градското управление.

72:2.3 (809.4) Федералната власт включва три равни разклонения: изпълнителна, законодателна и съдебна. На всеки шест години на всеобщи териториални избори се избира президент на федерацията. Той може да бъде преизбран само при ходатайството на не по-малко от седемдесет и пет законодателни органи на щати и съгласието на техните губернатори, но и в такъв случай само за един срок. Неговите съветници са членове на върховния кабинет, съставен от всичките живи експрезиденти.

72:2.4 (809.5) Законодателната власт се състои от три палати:

72:2.5 (809.6) 1. *Горната палата* се избира от производствени, професионални, селскостопански и други групи, които гласуват в съответствие със своята икономическа функция.

72:2.6 (809.7) 2. *Долната палата* се избира от определени обществени организации, например, социалните, политически и философски групи, които не се разглеждат

като производствени и професионални групи. Всички порядъчни граждани участват в изборите на представители на двете класи, но те се групират различно, в зависимост от изборите в горната или долната палата.

^{72:2.7 (809.8)} 3. *Третата палата* — палатата на старейшините, включва ветераните на държавна служба и обединява много известни граждани, номинирани от президента, от регионалните (субфедерални) ръководители, от главата на върховния съд, а също така и от председателите на другите две палати. Числеността на тази палата не превишава сто души, а нейните членове избират сами старейшините с мнозинство от гласове. Членството е пожизнено и при появата на вакантно място на него по установения начин се избира този от кандидатите, който е получил повечето от гласовете. Този орган има чисто съвещателна функция, но той е мощен регулатор на общественото мнение и оказва огромно въздействие върху всичките подразделения на властта.

^{72:2.8 (810.1)} Значителен дял от федералната административна работа се изпълнява от десет регионални (субфедерални) органа, всеки от които обединява десет щата. Тези регионални окръзи притежават само изпълнителна и административна власт и нямат законодателни или съдебни функции. Десетте регионални ръководителя се назначават лично от федералния президент и срокът на техните пълномощия — шест години, съвпада с президентския. Федералният върховен съд утвърждава назначаването на тези десет регионални ръководители и макар че те не могат да се назначат за нов срок,

оттеглящият се в оставка ръководител автоматически става партньор или съветник на своя приемник. В останалото главите на регионите си избират свои собствени кабинети с длъжностни лица.

72:2.9 (810.2) Съдопроизводството на тази нация водят две основни системи съдилища: граждански и социално-икономически. Гражданските съдии действат на три нива:

72:2.10 (810.3) 1. *Съдии от низша инстанция* — столични и местни. Техните решения могат да бъдат обжалвани във висшестоящите съдилища на щата.

72:2.11 (810.4) 2. *Върховни съдии на щата*, чиито решения са окончателни по всички въпроси, незасягащи федералното управление и неподкопаващи гражданските права и свободи. Регионалните ръководители са снабдени с власт, позволяваща всяко дело незабавно да се предава във федералния върховен съд.

72:2.12 (810.5) 3. *Федерален върховен съд* — висш съд, разглеждащ спорните въпроси от общодържавно значение и апелациите, подадени от върховните съдилища на щатите. Този върховен съд се състои от дванадесет човека, не по-млади от четиридесет години и не по-възрастни от седемдесет и пет години, имащи като минимум двугодишен опит от работа в едно от съдилищата на ниво щат и назначени на този висок пост от президента с одобрение на мнозинството членове на върховния кабинет и третата палата на законодателното събрание. Всички решения на върховния съдебен орган се вземат с най-малко две трети от гласовете.

72:2.13 (810.6) Социално-икономическите съдилища действат в три категории:

72:2.14 (810.7) 1. *Родителски съдилища*, свързани със законодателните и изпълнителните разклонения на социално-битовата система.

72:2.15 (810.8) 2. *Образователни съдилища* — съдебни органи, свързани със системите на образование на щата и региона и обединени с изпълнителното и законодателното поделения на административния механизъм от системата на просвещение.

72:2.16 (810.9) 3. *Промислени съдилища* — специални съдии, снабдени с всички пълномощия за решаване на спорни икономически въпроси.

72:2.17 (810.10) Федералният върховен съд разглежда социално-икономически въпроси само в случаите, когато за това гласуват три четвърти от членовете на тези законодателни клонки на федералната власт — палатите на старшите държавни деятели. Във всички останали случаи решенията на родителските, образователните и промишлените съдилища са окончателни.

3. Семейен живот

72:3.1 (811.1) На този континент съжителството на две семейства под един покрив е противозаконно. И тъй като общото живеене беше обявено извън закона, то мнозинството многоквартирни здания бяха разрушени. Но неженените и неомъжените и досега живеят в клубове, хотели и други общежития. Минималната допустима площ

на един жилищен участък е четири хиляди и петстотин квадратни метра. Цялата земя и другите видове собственост, използвани за устройство на домашния бит, са освободени от данъци до десетократно превишаване на минималния поземлен дял.

72:3.2 (811.2) През последния век семейният живот на този народ значително се подобри. Задължителни за родителите – както за бащите, така и за майките – станаха посещенията на родителски училища за възпитание на детето. Даже фермерите, живеещи в неголеми селски селища, участващи в тези занятия задочно, посещават за устни инструкции най-близкия център за обучение веднъж на десет дни – всяка втора седмица, защото седмицата тук се състои от пет дни.

72:3.3 (811.3) Във всяко семейство има средно пет деца, с образованието и възпитанието на които се занимават родители и опекуни, назначавани от родителските съдилища в случай на смъртта на един или двамата родители. Всяко семейство смята за огромна чест да бъде удостоено с права да стане опекун на кръгло сираче. Сред родителите се провеждат конкурсни изпити и сирачето се приема в това семейство, което е показало най-добра родителска подготовка.

72:3.4 (811.4) Тези хора смятат семейството като основна институция на своята цивилизация. От родителите на семейството се изисква осигуряване на най-важните части на образованието и възпитанието на детето, при което бащите отделят почти толкова внимание на възпитанието на детето, колкото и майките.

72:3.5 (811.5) Цялото полово възпитание се осъществява в дома на родителите или от официални опекуни. Нравственото възпитание се дава от учителите в училищните работилници по време на прекъсванията в занятията; но не е така с религиозното възпитание, което е изключителна привилегия на родителите, защото религията се смята за неотменима част от семейния живот. Чисто религиозно просвещение се провежда публично само в храмовете за философия; при този народ няма такива чисто религиозни институции, както църквите на Урантия. Според тяхната философия религията е стремеж да се познае Бог и да се прояви любов към ближния, като му служиш, но това е нетипично за положението на религията в другите нации на тази планета. Религията е дотолкова вътрешносемейна работа, че тези хора нямат публични места за чисто религиозни събирания. В политическо отношение църквата и държавата, както биха казали урантийци, са изцяло отделени, но съществува необичайно взаимопроникване на религията и философията.

72:3.6 (811.6) Още преди двадесет години духовните учители (сравними с урантийските пастори), периодически посещаващи всяко семейство и проверяващи децата с цел да се убедят в това, че те получават правилно възпитание от своите родители, се намираха под правителствен контрол. Понастоящем тези духовни помощници и инспектори действат под ръководството на неотдавна създадения „Фонд за духовен прогрес” – организация, съществуваща от доброволни пожертвувания. Възможно е дадената институция да получи по-нататъшно развитие едва след идването на Райски Син-Арбитър.

^{72:3.7 (811.7)} По закон децата се подчиняват на своите родители до петнадесетгодишна възраст, когато за пръв път получават граждански задължения. Започвайки от това време, пет пъти, през всеки пет години, сходни публични церемонии се провеждат сред тези възрастови групи, за които задълженията по отношение на родителите намаляват, а гражданската и социална отговорност нараства. Правото на глас се предоставя на двадесетгодишна възраст, правото за встъпване в брак без родителско съгласие – едва на двадесет и пет години, а при достигането на възраст тридесет години децата са длъжни да напуснат родителския дом.

^{72:3.8 (812.1)} Законите, регулиращи брака и развода, са еднакви в цялата държава. Не се разрешава да встъпиш в брак до двадесет години – възрастта на предоставяне на граждански права. Разрешението за встъпване в брак се дава едва след една година от подаването на молбите за намерение и предоставянето както на жениха, така и на невестата, като свидетелство за това, че са преминали задължителния инструктаж в родителските училища относно съпружеските отговорности.

^{72:3.9 (812.2)} Процедурата по развода е изключително проста, но решението за развод, вземано от родителските съдилища, влиза в сила едва година след регистрирането на съответното заявление – а една година на тази планета е значително по-дълга, отколкото на Урантия. Независимо от либералните бракоразводни закони днешният процент разводи е едва една десета от нивото на разводите сред цивилизованите народи на Урантия.

4. Системата за просвещение

72:4.1 (812.3) Системата за просвещение на тази държава се характеризира със задължително съвместно обучение на учещите се в средното училище – на възраст от пет до осемнадесет години. Тези училища поразително се отличават от урантийските. Тук няма класни стаи и за един път се изучава само един предмет. След три години обучение всички учащи се стават помощник-учители в по-младшите класове. Книгите се използват само за получаване на информация, която е необходима за решаването на проблемите, възникващи в училищните работилници и на училищните ферми. В такива работилници се произвеждат значителна част от използваните на континента мебели, а също и много механични приспособления, тъй като тази нация преживява велика епоха на изобретателство и механизация. При всяка работилница има работническа библиотека, където на разположение на учащите се има различна справочна литература. Освен това в големите ферми, съществуващи към всяко училище, в течение на целия срок на обучението се изучават селско стопанство и градинарство.

72:4.2 (812.4) Умствено изостаналите хора се обучават само по селско стопанство и животновъдство и се изпращат на пожизнена издръжка в специалните попечителски колонии, където се разделят по полов признак с оглед избягване раждането на потомство – от това право са лишени всички слабоумни индивиди. Такива ограничителни мерки се използват вече от седемдесет и

пет години; решението за попечителски надзор се приема от родителските съдилища.

72:4.3 (812.5) Веднъж в годината всеки човек излиза в отпуск за един месец. Училищното обучение продължава в течение на девет от общо десет месеца, а ваканциите се прекарват в пътешествия заедно с родителите или с приятели. Такива пътешествия са част от програмата за обучение на възрастните, която продължава през целия живот. Средства за това се събират с помощта на методите, които се използват в системата на пенсионното осигуряване

72:4.4 (812.6) Една четвърт част от училищното време е посветена на игри – спортни състезания, в които учащите се преминават последователни етапи: от местното ниво и нивото на щата до регионалните и общонационални състезания по умения и майсторство. По такъв начин ораторските и музикалните конкурси, както и състезанията в областта на науката и философията, привличат учащите се на всички нива – от низшите районни степени до състезанията за общонационални награди.

72:4.5 (812.7) Училищното управление е копие на държавното с неговите три взаимосвързани разклонения, при което учителският колектив действа като трето подразделение, изпълняващо консултативни и законодателни функции. Основната задача на обучението на този континент е да се направи от всеки ученик самостоятелен гражданин.

72:4.6 (813.1) Всяко дете, завършващо училище на осемнадесет години, е изкусен занаятчия. След това започва усвояването на книгите и специалните знания – или в

училищата за възрастни, или в колежи. Ако блестящ студент завърши програмата преди срока, той бива награждаван с време и средства за осъществяване на собствен проект по избрана от самия него тема. Цялата система на образование е разчетена така, че индивидът да получи адекватна подготовка.

5. Организация на промишлеността

^{72:5.1 (813.2)} Производствените отношения в това общество са далеч от неговите идеали; конфликти между капитала и труда се случват и досега, но и двете страни постепенно се приспособяват към методите на честно сътрудничество. На този уникален континент работниците все повече се превръщат в акционери на промишлените концерни; всеки разумен труженик постепенно става малък капиталист.

^{72:5.2 (813.3)} Социалните антагонизми отслабват, расте доброжелателността. Отмяната на робството (преди повече от сто години) не доведе до сериозни икономически проблеми, тъй като това преобразуване беше постепенно: на година бяха освобождавани два процента роби. На тези от тях, които успешно преминеха умствените, нравствени и физически тестове, се предоставяше гражданство; много такива най-добри роби бяха военнопленници или техни деца. Преди около петдесет години беше депортирана последната част от останалите роби и съвсем скоро тук започнаха да решават задачата по намаляването на броя на дегенеративните и порочни социални слоеве.

^{72:5.3 (813.4)} В последно време сред тези хора се появиха нови методи за разрешаване на производствените конфликти и

коригиране на икономическите злоупотреби, които са явно подобрене в сравнение с техните предишни методи за решаването на такива проблеми. Насилието като процедура за разрешаване на лични или производствени разногласия беше обявено извън закона. Заплатата, приходите и другите икономически проблеми не са подложени на строго регулиране, но като цяло те се контролират от производствените законодателни органи, а всички спорове, възникващи във връзка с производството, се предават в промишлените съдилища.

72:5.4 (813.5) Производствени съдилища съществуват само от тридесет години, но функционират много успешно. Последното нововъведение означава, че отсега промишлените съдилища ще признават три вида законни компенсации:

72:5.5 (813.6) 1. Законна процентна ставка на вложения капитал.

72:5.6 (813.7) 2. Заплащане — в разумни предели, на квалификациите, използвани в процеса на производството.

72:5.7 (813.8) 3. Честно и справедливо заплащане на труда.

72:5.8 (813.9) Тези видове компенсации се изплащат, на първо място, в съответствие с договор, а в случай на заплаха от понижаване на доходите всяка от тях постепенно и пропорционално се съкращава. След това всички доходи, превишаващи постоянната заработка, се смятат като дивиденди и пропорционално се разпределят на три категории: капитал, квалификация и труд.

На всеки десет години регионалните ръководители внасят уточнения в декрета за законната продължителност на заплащания работен ден. Понастоящем промишлеността работи в режим петдневна седмица: четирите дни са работни, а петият – почивен. Тези хора работят по шест часа на ден и – както и студентите, по девет месеца в годината, която се състои от десет месеца. Отпуската обикновено се прекарва в пътешествия и тъй като в най-последно време се появиха нови видове транспорт, пътешествията станаха всеобщо увлечение. Климатът благоприятства пътешествията в течение на приблизително осем месеца в годината и тези хора използват съответната възможност максимално.

Преди двеста години в промишлеността господстваше мотивацията за доход, но днес я сменят други, по-висши движещи сили. На този континент е присъща остра конкуренция, но понастоящем тя в значителна степен премина от промишлеността към игровите форми на дейност, демонстрацията на таланти, научните и интелектуални постижения. Изключително силна е конкуренцията в общественото служене и предаността на своята държава. Държавната служба бързо се превръща в основна цел на тези хора. Най-богатият човек на континента, работил шест часа в кантората на своята механична работилница, бърза да отиде в местното отделение на училището за държавно управление, където се стреми да получи необходимата за държавна служба класификация.

72:5.11 (814.1) Физическият труд все повече излиза на почит и всички здрави граждани над осемнадесет години работят в къщи и на фермите, в едно от общопризнатите производства, на обществени длъжности (където се приемат тези, които са временно безработни) или изпълняват принудителна работа в мините.

72:5.12 (814.2) Освен това в тази нация започва да се усилюва нова форма на социално отвращение – както към безделието, така и към незаслуженото богатство. Бавно, но сигурно тези хора побеждават своите машини. Някога и те се бореха за политическа, а по-късно – и за икономическа свобода. Днес те започват да използват както едната, така и другата и в добавка да ценят честно заработеното свободно време, което може да се посвети на по-нататъшно разкриване на индивидуалността.

6. Пенсионно осигуряване

72:6.1 (814.3) Тази държава е изпълнена с решимост да замени унизителния тип благотворителност, запазвайки човешкото достойнство с държавни застрахователни гаранции за осигуряване на старостта. Държавата осигурява всяко дете с образование, всеки човек с работа; затова тя е способна да осъществява успешно такава програма за застраховане за защита на немощните и остарелите.

72:6.2 (814.4) Тук всеки трябва да остави платената работа на възраст шестдесет и пет години, освен в случаите, когато упълномощеният по въпросите на труда от дадения щат дава разрешение да остане на работа до

седемдесетгодишна възраст. Този възрастов предел не се отнася до държавните деятели и философи. Сакатите и хроничните инвалиди могат да излязат в пенсия във всяка възраст и по решение на съда, утвърдено от упълномощените по въпросите на пенсиите в регионалното управление.

72:6.3 (814.5) Средствата за изплащане на пенсиите за старост постъпват от четири източника:

72:6.4 (814.6) 1. Всеки месец федералното правителство реквизира за тази цел по една едnodневна надница, а в тази страна работят всички.

72:6.5 (814.7) 2. Наследства: много богати граждани оставят средства за тази цел.

72:6.6 (814.8) 3. На средствата, постъпващи от принудителния труд в този фонд, се предават всички излишъци, отнасящи се към самоосигуряването и изплащането на пенсионните вноски от тези, които изпълняват принудителна работа.

72:6.7 (814.9) 4. Доходи от експлоатацията на природните ресурси. Всички природни богатства на континента се смятат за обществена доверителна собственост, намираща се в разпореждането на федералното правителство, а доходът от тези ресурси отива за осъществяване на социалните програми – такива като предотвратяване на заболяванията, обучение на високонадарени личности и разходи за образованието за перспективни индивиди в училищата за държавно управление. Половината от тези доходи се насочва към пенсионния фонд.

72:6.8 (814.10) Макар че държавните и регионални застрахователни фондове предлагат много видове застраховки, с пенсиите по старост се разпорежда само федералното правителство, действайки чрез десет регионални отделения.

72:6.9 (814.11) От много години тук честно се разпореждат правителствени фондове. Ако не се смятат държавната измяна и преднамереното убийство, най-суровите присъди се произнасят от съдилищата за предателство на общественото доверие. Понастоящем за обществена и политическа измяна се смятат най-отвратителните от престъпленията.

7. Облагане с данъци

72:7.1 (815.1) Дейността на федералното правителство има патерналистки характер само в разпореждането с пенсиите по старост, а също така и в поощряване на талантите и творческата самобитност. Малко повече внимание отделят частните лица на правителството на щатите, докато местните правителства имат много по-патерналистки или социалистически характер. Градът (или една от неговите структурни единици) се занимава с такива въпроси като здраве, санитария, строителни норми, благоустройство, водоснабдяване, осветление, отопление, организация на свободното време, музика и комуникации.

72:7.2 (815.2) Във всяко производство се отделя голямо внимание на здравето. Някои аспекти на благосъстоянието се смятат за прерогатив на промишлеността и обществото, но проблемите на индивидуалното и семейно здраве са

частен въпрос. Правителството предполага все по-малка намеса в медицината, точно както и в останалите изцяло частни въпроси.

72:7.3 (815.3) Градовете нямат права за облагане с данъци и не могат да правят дългове. Те получават от хазната на щата помощи за всеки човек и са длъжни да допълват тези доходи от постъпленията от намиращите се в обществено владение предприятия, а също така и за сметка на лицензирането на различните видове търговска дейност.

72:7.4 (815.4) Скоростните средства за придвижване, позволяващи значително да се разширят градските граници, се намират под контрола на общинските власти. Пожарните команди използват противопожарни и застрахователни фондове и всички постройки – както в градовете, така и в селските местности, са огнеупорни от вече седемдесет и пет години.

72:7.5 (815.5) Тук няма пазители на реда, набираеми от общинските власти: полицейските сили се издържат от правителствата на щатите. Полицията се набира почти изключително измежду неженените мъже на възраст от двадесет и пет до петдесет години. Повечето щати вземат доста голям налог за бездетност, който се връща на всички мъже, постъпили на служба в полицията. В обикновен щат полицейските сили съставляват понастоящем само една десета от своя брой преди петдесет години.

72:7.6 (815.6) Системите за данъкообразуване на всеки сто относително свободни и суверенни щата приличат малко една на друга, тъй като икономическите и други условия

поразително се отличават в различните части на континента. Във всеки щат съществуват десет основни конституционни положения, които могат да се изменят само със съгласието на федералния върховен съд, и един от тези членове забранява да се облага с повече от еднопроцентен данък който и да е вид собственост в течение на която и да е една година, при което жилищните участъци – както в градовете, така и в селските местности, изцяло се освобождават от облагане с данък.

^{72:7.7 (815.7)} Федералното правителство не може да има дълг, а за да могат щатите да вземат назаем, е необходимо за това да бъдат подадени една четвърт от гласовете при референдум – освен в тези случаи, когато парите са нужни за военни цели. Предвид това, че федералното правителство не може да взема заем в случай на война, Националният съвет за безопасност, в зависимост от необходимостта, е упълномощен да определя за щатите размера на паричните вноски, както и материалните ресурси. Но никакъв дълг не може да се погасява по-дълго от двадесет и пет години.

^{72:7.8 (815.8)} Доходите, отиващи за издръжка на федералното правителство, постъпват от следните пет източника:

^{72:7.9 (815.9)} 1. *Данък върху вноса.* Всички вносни стоки преминават през тарифиране за поддържане нивото на живот на този континент – значително по-високо, отколкото сред която и да е друга нация на планетата. Тези тарифи се установяват от висшия производствен съд, след като двете палати на промишления конгрес ратифицират препоръките на главата на икономическия отдел, който се

назначава на този пост със съвместно решение на тези два законодателни органа. Горната промишлена палата се избира от труда, а долната – от капитала.

72:7.10 (816.1) *2. Авторски отчисления.* Федералното правителство поощрява изобретателството и оригиналните разработки в десет регионални лаборатории, помагащи за развитието на талантите на всички видове – художници, писатели и учени, и защитава техните патенти. В замяна правителството взема половината от дохода, получен от реализацията на всякакви изобретения и творения – независимо дали се отнасят към техниката, книгите, изкуството, растенията или животните.

72:7.11 (816.2) *3. Данък наследство.* Федералното правителство взема прогресивен налог върху наследството, който се колебае от един до петдесет процента в зависимост от размера на състоянието, както и от други фактори.

72:7.12 (816.3) *4. Военно оборудване.* Правителството получава голям доход, отдавайки под аренда армейското и военноморско оборудване за търговски цели и развлечения.

72:7.13 (816.4) *5. Природни ресурси.* Когато за постигането на специалните цели, определени от федералната конституция, не се изисква целият обем доходи от природните ресурси, излишните постъпления се изпращат в държавната хазна.

72:7.14 (816.5) *С изключение на военните фондове, размерът на които се установява от Националния съвет на отбраната, сумите, отпуснати от федералния бюджет, се отделят от*

горната законодателна палата, одобряват се от долната палата, утвърждават се от президента и получават юридическа сила във федералната бюджетна комисия, състояща се от сто човека. Членовете на тази комисия се назначават от губернаторите на щатите и се избират от техните законодателни органи за двадесет и четири годишен срок, при което една четвърт се преизбира на всеки шест години. Веднъж на всеки шест години този орган, с мнозинство от три четвърти гласа, избира от своите редове председател, който става директор-разпоредител на федералната хазна.

8. Специалните колежи

^{72:8.1 (816.6)} В допълнение към основната програма за задължително образование, обхващаща възрастови групи от пет до осемнадесет години, съществуват и други видове специални учебни заведения:

^{72:8.2 (816.7)} 1. *Училища по държавно управление.* Съществуват три класа такива училища: федерални, регионални и училища на щатите. Държавните длъжности са разделени на четири групи. Първата група държавни постове се отнася основно към федералната администрация и всички длъжностни лица, влизащи в тази група, са длъжни да завършат както регионално, така и федерално училище за държавно управление. Във втората група гражданите имат право да се занимават с политически, изборни или неизборни длъжности при завършването на едно от десетте регионални училища за държавно управление. Подобни постове са свързани с изпълнението на задълженията в състава на регионалните администрации и управление на

щатите. Третата група включва изпълнение на задълженията на ниво щати и от такива чиновници се изисква само представяне на дипломите от училището за държавно управление на ниво щата. От членовете на четвъртата и последна група длъжностни лица не се изисква диплома за държавен служащ, защото на такива длъжности можеш да бъдеш само назначен. Тук се отнасят второстепенните задължения – асистентски, секретарски и технически, изпълнявани от професионално подготвените правителствени служащи.

72:8.3 (816.8) Съдиите на низшестоящите съдилища и съдилищата на щата имат научни степени, присвоявани от училищата за държавно управление на нивото на щата. Съдиите на тези съдилища, в компетенцията на които се намира решението на социалните, образователни и производствени въпроси, получават научна степен в регионалните училища. Членовете на федералния върховен съд са длъжни да имат научни степени, получени във всичките три вида училища за държавно управление.

72:8.4 (817.1) 2. *Училища по философия.* Тези училища съществуват при храмовете по философия и в голяма или малка степен са свързани с религията като обществена дейност.

72:8.5 (817.2) 3. *Институти по наука.* Тези технически училища са свързани повече с производството, отколкото със системата на образование, и се подразделят на петнадесет категории.

^{72:8.6 (817.3)} 4. *Училища за професионална подготовка.* Тези специални организации готвят научни работници за дванадесет различни професии.

^{72:8.7 (817.4)} 5. *Армейски и военноморски училища.* В близост до държавната столица и в двадесет и петте брегови армейски центрове са разположени организации, призвани да осъществяват военната подготовка на доброволци на възраст от осемнадесет до тридесет години. За постъпване в тези училища на лицата, по-млади от двадесет и пет години, се изисква родителско съгласие.

9. Система за всеобщо изборително право

^{72:9.1 (817.5)} Макар че кандидати за всеки държавен пост могат да бъдат само випускници на училища за държавно управление на ниво щата, региона и федерацията, преди около петдесет години прогресивните лидери на тази нация откриха сериозни пропуски в системата за всеобщо изборително право и взеха конституционните мерки, необходими за изменение на структурата на гласуване, която се характеризира със следните особености:

^{72:9.2 (817.6)} 1. Всеки мъж и всяка жена на възраст двадесет години и повече имат един глас. При достигане на тази възраст всички граждани са длъжни да станат членове на две групи изборители. В първата те влизат в съответствие със своята икономическа функция – производствена, професионална, селскостопанска или търговска; членове на втората група те стават в зависимост от своите политически, философски и социални наклонности. По такъв начин всички работещи принадлежат към една от

икономическите групи избиратели и тези съюзи – както и неикономическите асоциации, се регулират до голяма степен така, както и централното правителство с неговите три раздела на властта. Членството в тези групи не може да бъде изменяно в течение на дванадесет години.

^{72:9.3 (817.7)} 2. След издигането на губернаторите на щатите или ръководителите на регионалната администрация и получаването на мандата на висшия регионален съвет тези индивиди, които са донесли голяма полза на обществото и демонстрирали необикновена мъдрост на държавна служба, могат да получат допълнителен брой гласове, които се присъждат не по-често от веднъж на пет години и не могат да превишават девет избирателни гласа. Максималният брой гласове на избиратели е десет. Така се признават заслугите на учени, изобретатели, учители, философи и духовни лидери, които също получават допълнителна политическа власт. Тези прогресивни граждански привилегии се присъждат на висшите съвети на щата и региона, подобно на това, както от специалните колежи се присъждат научни степени, и заедно с другите звания такива граждани с гордост включват тези символи на гражданско признание в списъка на своите лични постижения.

^{72:9.4 (817.8)} 3. Всички индивиди, осъдени на принудителен труд в мините, а също така и всички държавни служещи, съществуващи от обложени с данък средства, се лишават от право на глас за съответния срок. Това не засяга възрастните хора, които от шестдесет и пет години могат да бъдат в пенсия.

^{72:9.5 (817.9)} 4. Съществуват пет категории изборително право в зависимост от средногодишния обем данъци, изплатени за последните пет години. Големите данъкоплатци получават правото да използват допълнителни гласове – до пет включително. Такава привилегия е независима от другите, но никой и при никакви обстоятелства не може да подава повече от десет гласа.

^{72:9.6 (818.1)} 5. С приемането на дадената система за изборително право териториалната система на гласуване беше отменена в полза на икономическата или функционална система. Понастоящем всички граждани, независимо от своето местожителство, гласуват като членове на производствени, обществени или професионални групи. Така контингентът от неговите изборители се състои от солидни, единни и разумно съставени групи, избиращи на отговорни държавни постове само най-добрите свои членове. В тази система за функционално или групово изборително право има само едно изключение: изборите за президент се провеждат на всеки шест години чрез общонационално гласуване, при което всеки гражданин притежава само един глас.

^{72:9.7 (818.2)} Така, с изключение на изборите за президент, изборителното право се осъществява от икономически, професионални, интелектуални и социални групи граждани. Идеалната държава е органична и всяка свободна и разумна група граждани представлява жизнено важен и функциониращ орган в пределите на по-големия държавен организъм.

72:9.8 (818.3) Училищата за държавно управление имат правото да заведат в съда на щата съдебно дело, насочено към лишаването от изборително право на всеки умствено изостанал, незает, безличен или престъпен индивид. Тези хора разбират, че ако петдесет процента от нацията са непълноценни или дефектни хора, притежаващи право на глас, то такъв народ е обречен. Те предполагат, че доминирането на посредствеността влече след себе си крах на всяка държава. Гласуването е задължително и големи глоби се налагат на тези, които се въздържат от гласуване.

10. Борба с престъпността

72:10.1 (818.4) Използваните от тези народи методи за борба с престъпността, психическите заболявания и дегенеративността, макар да са в някои отношения привлекателни, в останалото ще бъдат несъмнено шокиращи за повечето урантийци. Обикновените престъпници и дегенеративни субекти се разпределят по полов признак в различни селскостопански колонии, където произвеждат повече, отколкото потребяват. По-опасните рецидивисти и неизлечимите душевноболни се осъждат на смърт в газови камери. Не само убийството, но и много други престъпления, включително предателство на държавните интереси, се осъжда на смърт и наказанието е неизбежно и неотложно.

72:10.2 (818.5) Тези хора преминават от негативна към позитивна ера в правото. Неотдавна те даже направиха опит за превенция на престъпленията за сметка на пожизнено затваряне в затворническите колонии на тези, които се смятат за потенциални убийци и опасни престъпници. Ако

такива осъдени впоследствие докажат, че са станали по-нормални хора, те могат да бъдат или освободени условно, или администрирани. Нивото на убийствата на този континент съставлява само един процент от същия показател за другите нации.

72:10.3 (818.6) Преди повече от сто години започнаха да се предприемат мерки, насочени към предотвратяване размножаването на престъпниците и дефектните субекти, което вече даде обнадеждаващи резултати. Тук няма затвори или болници за лишените от ум. Като една от причините служи фактът, че те са само около десет процента от броя на съответните групи на Урантия.

11. Военна подготовка

72:11.1 (818.7) Президентът на Националния съвет на отбраната може да присвоява на випускниците на федералните военни училища звание “стражи на цивилизацията” в един от седемте чина, в съответствие със способностите и подготовката. Самият Съвет се състои от двадесет и пет члена, назначавани от висшите родителски, образователни и производствени съдии и утвърждавани от федералния върховен съд. Възглавява го по длъжност началникът на главния щаб. Членовете на Съвета членуват в него до достигане на седемдесет години.

72:11.2 (819.1) Четиригодишните курсове на обучение за тези млади офицери неизменно са свързани с овладяването на някакъв занаят или професия. Военната подготовка никога не се отдава без производствено, научно или професионално обучение. За четири години слушателите в

такива училища усвояват половината от учебната програма на всяко специално учебно заведение, където обучението също продължава четири години. Така се предотвратява формирането на класа професионални военни благодарение на това, че по-големият брой мъже получават възможност да осигурят себе си и едновременно да усвоят първата част от програмата за техническо или професионално образование.

72:11.3 (819.2) В мирно време военната служба е изключително доброволно дело; продължителността за всеки вид служба е четири години, в течение на които всеки мъж, освен овладяване на военната наука, получава един от видовете специално образование. Музикалната подготовка е едно от основните занятия в централните военни училища и двадесет и пет тренировъчни лагера, разположени по периферията на континента. В периодите на промишлен спад многото хиляди безработни автоматически се използват за поддържане на отбранителната способност на континента на сушата, морето и във въздуха.

72:11.4 (819.3) Макар че тези хора притежават мощни въоръжени сили за защита от нахлуване от окръжаващите ги враждебни народи, за тяхна чест може да се отбележи, че вече повече от сто години тези военни средства не се използват за агресивни цели. Тази нация стана дотолкова цивилизована, че е способна енергично да защитава себе си без опасност да се поддаде на изкушението да използва своето могъщество за агресия. От времето на установяване на единна континентална държава тук не е имало граждански войни, но за последните два века на тези хора

девет пъти им се наложи да водят ожесточена отбранителна война, при което в три случая – против могъщите конфедерации на световните държави. Макар че тази нация поддържа достатъчна отбранителна способност за отразяване на нападенията на враждебно настроените съседи, тя отделя много повече внимание на подготовката на държавни дейатели, учени и философи.

72:11.5 (819.4) В периодите на мирно съвместно съществуване с другите страни всички подвижни отбранителни съоръжения широко се използват в занаятите и търговията, както и за развлечение. При обявяването на война се мобилизира цялата нация. По време на военните действия във всички видове промишленост се въвеждат военни отчисления, а глава на министерството стават членове на президентския кабинет.

12. Останалите нации

72:12.1 (819.5) Макар че обществото и управлението на тази уникална страна в много отношения превъзхождат урантийските, необходимо е да се отбележи, че на другите континенти (а на тази планета те са единадесет) системата за управление значително отстъпва на най-прогресивните нации на Урантия.

72:12.2 (819.6) Понастоящем правителството на тази страна се готви да установи дипломатически отношения с останалите народи и тук за пръв път се появи великият религиозен лидер, който предлага изпращането на мисионери сред съседните нации. Ние се страхуваме, че скоро те ще извършат такава грешка, каквато извършиха

толкова много други преди тях, опитвайки се да наложат своята високоразвита култура и религия на другите раси. С какви удивителни неща може да се сдобие този свят, стига само висококултурната континентална нация да вземе при себе си най-добрите представители на съседните народи, а след това, давайки им образование, ги изпрати назад към своите изостанали братя като посланици на културата! Разбира се, ако на Сина-Арбитър е съдено да се появи в близко бъдеще при тази развита нация, в този свят могат скоро да станат велики събития.

72:12.3 (820.1) Разказът за делата на една съседна планета е подготвен със специално разрешение с цел развитие на цивилизацията и усъвършенстване управлението на Урантия. Ние бихме могли да разкажем много неща, които несъмнено биха заинтересували и поразили урантийците, но казаното изчерпва пределите на позволеното за нашия мандат.

72:12.4 (820.2) При все това урантийците трябва да вземат под внимание факта, че родната им сфера, влизаща в сатанийското семейство, беше лишена от помощта, която донасят арбитражните или посвещенчески мисии на Райските Синове. Освен това между различните народи на Урантия няма такива културни бариери, които отделят описаната континентална нация от нейните събратя по планета.

72:12.5 (820.3) Изливането на Духа на Истината осигурява духовния фундамент за реализация на великите постижения в интересите на човешката раса на посвещенческия свят. Затова Урантия е доста по-добре

подготвена за по-непосредствено възплъщение на планетарното управление с неговите закони, механизми, символи, договори и език – за всичко онова, което би могло да има огромен принос в постигането на всеобщ мир и законност и да доведе до зората на истинската ера на духовни стремежи; подобна ера е планетарното преддверие към все още утопичните епохи на светлината и живота.

72:12.6 (820.4) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 73. Едемската градина

73:0.1 (821.1) УПАДЪКЪТ на културата и духовната нищета – резултат от падението на Калигастия и последвалото след него объркване, не се отразиха почти никак на физическия или биологичен статут на урантийските народи. Органичната еволюция продължаваше с бързи темпове напълно независимо от забавянето в развитието на културата и морала, до което толкова бързо доведе враждебността на Калигастия и Далигастия. И, ето, преди почти четиридесет хиляди години в историята на планетата настана време, когато дежурните Носители на Живота отбелязаха, че в чисто биологичен аспект еволюционният процес на Урантия започва да се приближава към своя апогей. Попечителските Мелхиседек стигнаха до такъв извод и охотно оказаха поддръжка на Носителите на Живот в съвместна петиция, отправена към Всевишните на Едемия и предлагаща да се проведе инспекция на Урантия с цел да бъде одобрено изпращането на биологически усъвършенствуватели – Материален Син и Материална Дъщеря.

73:0.2 (821.2) Тази молба беше отправена към Всевишните на Едемия затова, защото след падането на Калигастия и временното овакантяване на властта в Йерусем много урантийски дела преминаха под тяхната непосредствена юрисдикция.

73:0.3 (821.3) Табамантия — върховният наблюдател на десетичните, или експериментални, светове, пристигна на планетата за инспекция и, запознавайки се с расовия прогрес, както се и очакваше, препоръча да се изпратят на Урантия Материални Синове. След малко по-малко от сто години след неговата инспекция Адам и Ева — Материален Син и Материална Дъщеря на локалната система — пристигнаха на Урантия и пристъпиха към решаването на трудната задача: опита да разплетат заплетените дела на планетата, закъсняваща в своето развитие поради бунта и наложената духовна изолация.

1. Нодитите и Амадонитите

73:1.1 (821.4) На една нормална планета пристигането на Материален Син предвещава приближаването на великата епоха на изобретателството, материалния прогрес и интелектуалното просвещение. В повечето светове от постадамическата ера се установява век на изтъкнати научни постижения, но на Урантия това не беше така. Макар че обитателите на планетата бяха физически развити хора, тези племена изнемогваха под бремето на варварството и моралния застой.

73:1.2 (821.5) В течение на десет хиляди години след бунта практически всички завоевания на администрацията на

Принца бяха предадени на забвение. Състоянието на расите беше почти такова, сякаш този заблуден Син никога не се е появявал на Урантия. Единствено сред нодитите и амадонитите живееха традициите на Далматия и културата на Планетарния Принц.

73:1.3 (821.6) *Нодитите* бяха потомци на метежните членове на княжеския персонал, а тяхното название произхожда от името на техния първи лидер – Нод, който тогава беше председател на комисията по въпросите на занаятите и търговията. *Амадонитите* бяха потомци на тези андонити, които запазиха предаността на Ван и Амадон.

73:1.4 (822.1) Названието “амадонити” е по-скоро културно и религиозно определение, отколкото расов термин. В расово отношение амадонитите по принцип бяха *андонити*. “Нодити” е както културно, така и расово определение, тъй като самите нодити представляваха осмата раса на Урантия.

73:1.5 (822.2) Между нодитите и амадонитите съществуваше традиционна вражда, проявяваща се всеки път, когато потомците на тези две групи се опитваха да се заемат с някакво съвместно дело. Даже по-късно, във времената на Едем, те зле се разбираха помежду си.

73:1.6 (822.3) Скоро след разрушаването на Далматия потомците на Нод се разделиха на три големи трупи. Централната остана близо до мястото на своето изначално обитаване, недалеч от главния басейн на Персийския залив. Източната група мигрира във високопланинските региони на Елам, непосредствено на изток от долината на Ефрат. Западната

група се разположи по североизточните брегове на сирийското Средиземноморие и в прилежащите им територии.

73:1.7 (822.4) Тези нодити свободно се смесваха със сангикските раси и оставиха след себе си жизнеспособно потомство. Някои потомци на метежните далматийци впоследствие се присъединиха към Ван и неговите верни последователи в земите, лежащи на север от Месопотамия. Тук, близо до езерото Ван, в региона, намиращ се на юг от Каспийско море, нодитите се съединиха и смесиха с амадонитите и се числяха сред “исполините на древните времена”. До пристигането на Адам и Ева тези групи – нодити и амадонити, бяха най-развитите и културни раси на Земята.

2. Планирането на градината

73:2.1 (822.5) Почти сто години преди инспекцията на Табамантия Ван и неговите партньори, от своя високопланински център на световната етика и култура, започнаха да възвестяват за пришествието на заветния Божий Син – усъвършенствувателя на расите, проповедника на истината и достоен властелин на света, благородния приемник на предателя Калигастия. Макар че мнозинството от обитателите на света в това време не проявиха никакъв или почти никакъв интерес към такова предсказание, тези, които непосредствено общуваха с Ван и Амадон, възприеха сериозно техните проповеди и започнаха да се готвят за приемането на заветния Син.

73:2.2 (822.6) Ван разказа на своите най-близки приятели за Материалните Синове на Йерусем – това, което му беше

известно за тях до пристигането му на Урантия. Той добре знаеше, че тези адамически Синове винаги живеят в прости, но чудесни градински обители, и осемдесет и три години преди пристигането на Адам и Ева предложи неговата група да се посвети на провъзгласяване на тяхното пристигане и на подготовка на градина-обител за тяхното приемане.

73:2.3 (822.7) В своя високопланински център, а също така и от шестдесет и едно селища, разхвърляни на голямо разстояние едно от друго, Ван и Амадон набраха корпус от повече от три хиляди доброволци – на тържественото събиране тези изпълнени с ентузиазъм труженици решиха да посветят себе си на подготовката за идването на обещания, във всеки случай очакван, Син.

73:2.4 (822.8) Ван раздели своите доброволци на сто отряда, начело на всеки от които имаше командир и помощник, който изпълняваше функциите на свързочник и влизаше в персонала на Ван. Той остави Амадон като свой личен заместник. Всички тези комисии се заеха сериозно с подготвителната работа и комисията за избиране на участък за градината тръгна да търси идеалното място.

73:2.5 (822.9) Макар че Калигастия и Далигастия бяха в значителна степен лишени от своята способност да вършат зло, те правеха всичко възможно да провалят и затруднят работата по подготовката на Градината. Но техните зли интриги в голямата си част бяха сведени до нула от усилията на почти десет хиляди предани промеждутъчни създания, неуморно трудещи се за благо на това начинание.

3. Местоположението на градината

73:3.1 (823.1) Комисията, занимаваща се с търсене на място за Градината, отсъства около три години. Тя препоръча три възможни места: първото беше остров в Персийския залив; второто – междуречието, впоследствие заето от втората Градина; третото – дълъг тесен полуостров, почти остров, простиращ се западно от източното крайбрежие на Средиземно море.

73:3.2 (823.2) Комисията практически единодушно се спря на третия вариант. Изборът беше направен и двете следващи години отидоха за това, да се премести центърът по световна култура – включително и дървото на живота, на този средиземноморски полуостров. Когато пристигна Ван със своя отряд, всичките обитатели на полуострова, с изключение на една група, мирно си заминаха.

73:3.3 (823.3) Този средиземноморски полуостров се отличавахе с целебен климат и равна температура; устойчивите атмосферни условия се обясняваха с окръжаващите планини и с факта, че тази област практически представляваше остров във вътрешно море. Макар че в окръжаващите възвишения падаха обилни валежи, в самата Едемия рядко валеше дъжд. Но всяка нощ, благодарение на развитата мрежа от изкуствени оросителни канали, “от земята се надигаше мъгла”, която освежаваше растителността на Градината.

73:3.4 (823.4) Бреговата линия на този масив суша се издигаше високо над нивото на морето, а провлакът, съединяващ го с континента, в най-тясното си място беше широк само

четиридесет и три километра. Пълноводната река, оросяваща Градината, се стичаше от по-високите райони на полуострова и оттам водите ѝ поемаха към долината на Месопотамия, до далечното море отвъд нея. Тя се хранеше от четири притока, които водеха своето начало от крайбрежните хълмове на Едемския полуостров; това именно бяха “четирите източника” на реката, която “излизаше от Едем” и за която по-късно вземаха ръкавите на реките, окръжаващи втората Градина.

73:3.5 (823.5) Планините, ограждащи Градината, изобилстваха със скъпоценни камъни и метали, които обаче не привличаха особено внимание. Основната идея се заключаваше в прославяне на градинарството и възвеличаване на селското стопанство.

73:3.6 (823.6) Мястото, избрано за Градината, беше възможно най-красивото по своя вид в целия свят и по онова време климатът му беше идеален. На цялата Земя нямаше друг район, който с такъв успех да може да се превърне в рай за ботаническата изразителност. В това пристанище започна да се събира урантийската цивилизация. Навсякъде извън неговите предели светът пребиваваше в тъмнина, невежество и дивачество. Едем беше единственото светло петно в цялата Урантия, той беше върхът на земното очарование и скоро се превърна в идеал за изискано и усъвършенствано благоустройство на Земята.

4. Създаването на градината

73:4.1 (823.7) Когато Материалните Синове – биологическите усъвършенствуватели, се заселят в еволюционен свят,

мястото на тяхното обитание често се нарича Едемска Градина, тъй като такава градина се отличава с растителната красота и ботаническото великолепие на столицата на съзвездието – Едемия. Ван беше добре запознат с тези обичаи и съответно се погрижи за това, целия полуостров да бъде предаден в разпореждане на Градината. Прилежащите територии от континента бяха определени за пасбища и занятия по скотовъдство. От животните в този парк можеха да се срещнат само птици и различни домашни видове животни. Съгласно указанията на Ван Едем трябваше да стане градина – и само градина. На нейната територия не беше убито нито едно животно. Месото, с което се хранеха строителите на градината в течение на всичките години на нейното създаване, постъпваше само от пазените на континента стада.

73:4.2 (824.1) На първо място беше издигната тухлена стена, закриваща провлака до полуострова. След това можеха безпрепятствено да се занимават със самото благоустройство на земята и със строителството на жилища.

73:4.3 (824.2) Между основната стена и по-малката, построена непосредствено пред нея, беше създадена зоологическа градина; промеждутъчното пространство, където обитаваха всевъзможни диви зверове, служеше като допълнителна защита от вражески атаки. Тази менажерия беше разделена на дванадесет големи участъка; оградените със стени проходи, разделящи групите зверове, водеха към дванадесетте врати на Градината, а реката и прилежащите към нея пасбища заемаха централната част на полуострова.

73:4.4 (824.3) Градината се създаваше изключително със силите на доброволци; тук никога не беше използван наемен труд. Те обработваха Градината и пасяха стадата, даващи им препитание; освен това пожертвувания на храна се приемаха и от обитаващите недалеч вярващи. И това велико предприятие беше доведено до край, независимо от трудностите, свързани с всеобщия хаос, царящ в света в онези тревожни времена.

73:4.5 (824.4) Ван, незнаещ кога могат да пристигнат дългоочакваните Син и Дъщеря, предложи в случай на тяхното забавяне младото поколение също да получи необходимата подготовка за продължаването на това дело, но неговото предложение доведе до дълбоко разочарование. Изглеждаше, че със своята постъпка Ван признава своето недоверие и това стана причина за големи неприятности; редиците на строителите на Градината пооредяха. При все това Ван продължаваше да следва своя план за подготовка, набирайки млади доброволци вместо дезертъорите.

5. Градинската обител

73:5.1 (824.5) В центъра на Едемския полуостров се намираше изисканият каменен храм на Всеобщия Баща – светинята на Градината. На север от него беше устроен административен център, на юг бяха построени жилища за работниците и техните семейства, на запад – отделен земен участък, където се предполагаше да се създадат училища за образователната система на очаквания Син, докато „в източната част на Едем“ бяха построени обители, предназначени за заветния Син и неговите преки потомци.

Архитектурните планове на Едем позволяваха да се осигурят с жилища и богати земеделски земи един милион души.

^{73:5.2 (824.6)} Независимо от това, че към пристигането на Адам беше готова само една четвърт част от Градината, тук вече бяха прокопани хиляди километри оросителни канали, прекарани бяха повече от деветнадесет хиляди и триста километра настлани алеи и пътища. В различните сектори на Градината бяха построени малко над пет хиляди тухлени постройки, а цветята и растенията бяха безброй. В нито една група парковите здания не бяха повече от седем на брой. И независимо от своята простота на постройките на Градината беше присъщо майсторството на изпълнението. Пътищата и алеите се отличаваха с качество, благоустроенте участъци – с изисканост.

^{73:5.3 (824.7)} Санитарните условия на Градината значително превъзхождаха всичко, което беше известно по-рано на Урантия. Питейната вода на Едем запазваше своите ценни свойства благодарение на стриктното съблюдаване на санитарните норми, предназначени за поддържането на нейната чистота. Отначало нарушаването на тези правила довеждаше до много неприятности, но Ван постепенно внуши на своите другари колко е важно да не се допуска замърсяване на водните ресурси на Градината.

^{73:5.4 (825.1)} Преди по-късно да бъде създадена система за отделяне на отточните води или гниещите материали едемците следваха практиката на внимателно закопаване на всички отходни или гниещи материали. Инспекторите на Амадон провеждаха ежедневни проверки за проява на

възможни източници на болести. Едва в деветнадесетото столетие урантийци отново осъзнаха важността на предотвратяването на човешките заболявания. Преди крушението на адамическия режим беше построена закрыта система от тухлени канализационни тръби, които преминаваха под стените и изхвърляха отпадъците в реката на Едем на разстояние почти километър и половина от външната или по-малката стена на Градината.

^{73:5.5 (825.2)} Към времето на пристигането на Адам в Едем вече израстваха повечето растения, срещащи се в тази част на света, и много видове плодове, житни растения и орехи бяха съществено подобрили. Тук за пръв път бяха култивирани много съвременни плодове и житни растения, но множество съестни растения впоследствие изчезнаха от повърхността на Земята.

^{73:5.6 (825.3)} Около пет процента от Градината бяха определени за културни растения; на петнадесет процента от нейната територия беше проведена частична култивация, а останалата ѝ част остана в повече или по-малко естествено състояние в очакване на пристигането на Адам, тъй като се смяташе, че ще бъде най-добре да завършат устройството на парка в съответствие с неговите идеи.

^{73:5.7 (825.4)} Така Едемската Градина беше подготвена за пристигането на Адам и неговата съпруга. Тази Градина можеше да стане гордостта на всеки свят с подобро управление и нормално ръководство. Адам и Ева бяха крайно доволни от общия план на Едем, макар че внесоха много изменения в интериора на своята лична обител.

^{73:5.8 (825.5)} Въпреки че към момента на пристигането на Адам работата по украсяването на Градината беше още далеч от своето завършване, това място вече беше перла от природна красота, а в течение на началния период от неговото пребиваване в Едем цялата Градина се преобрази, достигайки нови висоти на красота и великолепие. Нито преди, нито след това време Урантия не познава толкова великолепни и богати образци на градинарство и селско стопанство.

6. Дървото на живота

^{73:6.1 (825.6)} В центъра на градинския храм Ван посади отдавна охраняваното дърво на живота, листата на което са предназначени за “изцеление на народите” и плодовете на което така дълго поддържаха на Земята и самия него. Ван добре знаеше, че Адам и Ева също ще зависят от този дар на Едемия за запазване на своя живот след появата си на Урантия в материален вид.

^{73:6.2 (825.7)} На Материалните Синов от столицата на системата не им трябва дърво на живота. Едва след пристигането си на планетата и възстановяването тук на своята личност те стават зависими от него за запазване на тяхното физическо безсмъртие.

^{73:6.3 (825.8)} “Дървото на познанието за доброто и злото” може да е образно изражение и символ, обхващащ огромното богатство на човешкия опит, но “дървото на живота” не беше мит: то беше реалност и в течение на дълго време съществуваше на Урантия. Когато Всевишните на Едемия одобриха назначаването на Калигастия за Планетарен

Принц на Урантия и сто йерусемски жители – за членове на неговия административен персонал, то с помощта на Мелхиседек те изпратиха на планетата един храст от Едемия и с времето това растение се превърна на Урантия в дървото на живота. Тази форма на извънразумен живот е присъща на столичните сфери на съзвездията и се среща в столичните светове на локалните и свръхвселените, точно както и в сферите на Хавона – но не в столиците на системите.

73:6.4 (826.1) Това свръхрастение натрупваше някои пространствени енергии, служещи като противоотрова за тези субстанции в животинските организми, които предизвикват процеса на стареене. Плодовете на дървото на живота служеха като свръххимически акумулатор, при изяждането на който по тайнствен начин се освобождаваше силата на вселената, продължаваща живота. Такава форма на поддръжка не даваше нищо на обикновените еволюционни същества на Урантия: тя се предназначаваше изключително за стоте материализирани члена на персонала на Калигастия и стоте модифицирани андонити, пожертвали своята жизнена плазма за персонала на Принца и, в замяна, станали притежатели на този жизнен компонент, който би им позволил да се ползват от плодовете на дървото на живота за безкрайно продължаване на своето по принцип смъртно съществуване.

73:6.5 (826.2) Във времената на управление на Принца дървото на живота растеше в централния кръгъл двор на храма на Отеца. Когато избухна бунта, Ван и неговите другари в

своя временен лагер отгледаха ново дърво от сърцевината на старото. Впоследствие този храст на Едемия беше пренесен в тяхното високопланинско убежище, където той служеше и на Ван, и на Амадон в течение на повече от сто и петдесет хиляди години.

73:6.6 (826.3) Занимавайки се с подготовката на Градината за Адам и Ева, Ван и неговите другари пресадиха дървото на Едемия в Едемската Градина, където, както и преди, то растеше в централната кръгла част на новия храм на Отеца. Адам и Ева периодически използваха неговите плодове за поддържане на своята двойствена форма на физически живот.

73:6.7 (826.4) След провала на плановите на Материалния Син на Адам и неговото семейство не беше позволено да изнесе от Градината сърцевината на дървото. Когато нодитите завладяха Едем, те чуваха, че ще станат като “богове, ако вкусят плодовете на дървото”. Какво беше тяхното удивление, че дървото не се охранява. В течение на много години те свободно ядяха от неговите плодове, но без резултат: всички те бяха материални смъртни от дадения свят, на тях им липсваше дарът, без който тези плодове не можеха да упражнят своето действие. Неспособността да извлекат полза от дървото на живота ги доведе до ярост и по време на една от междуособните войни както храмът, така и дървото бяха изгорени. Остана само каменната стена, която оцеля, докато Градината потъна под водата. Така загина вторият храм на Отеца.

73:6.8 (826.5) От онова време нататък цялата урантийска плът трябваше да следва естествения път на живота и смъртта.

Адам, Ева, техните деца, децата на техните деца, както и техните приятели – всички те с течение на времето измряха и така станаха участници в програмата за възход в локалната вселена, където след материалната смърт следва възкресение в обителските светове.

7. Съдбата на Едем

73:7.1 (826.6) След заминаването на Адам първата Градина поредно беше завладявана от нодитите, кутитите и сунтитите. По-късно тук се заселиха северните нодити, нежелаещи да сътрудничат с адамитите. В течение на почти четири хиляди години тези слаборазвити нодити опустошаваха останената от Адам Градина, когато – във връзка с мощната активност на окръжаващите вулкани и потопяването на моста от суша между Сицилия и Африка – източният участък на дъното на Средиземно море се издигна на огромна височина. Така загина най-прекрасното от природните творения, съществувало някога на Урантия. Потопяването не беше внезапно – за пълно потопяване на полуострова бяха необходими няколкостотин години..

73:7.2 (827.1) Ние не можем да смятаме изчезването на Градината за следствие от провал на божествените планове или за резултат от грешките, допуснати от Адам и Ева. Ние предполагахме, че потопяването на Едем беше само природно явление, но на нас изобщо не ни се струва случайно, че потопяването на Градината практически съвпадна по време с обединяването на резервите на виолетовата раса, поставило за своя цел възраждане на народите на своя свят.

73:7.3 (827.2) Мелхиседек съветваха Адам да не пристъпва към програмата за усъвършенстване и смесване на расите дотогава, докато числеността на неговото собствено семейство не достигне половин милион души. Градината никога не е била предназначена като място за постоянно обитание на адамитите. Те трябваше да станат посланици на новия живот за целия свят; тяхното призвание трябваше да стане безкористното служене на всички бедстващи раси на Земята.

73:7.4 (827.3) Съгласно инструкциите, които Адам получи от Мелхиседек, той трябваше да основе расови, континентални и областни центрове, които се намираха във владение на неговите непосредствени синове и дъщери, докато той и Ева трябваше периодически да посещават тези различни световни столици като съветници и координатори на всемирното служене, което се заключаваше в биологично усъвършенстване, интелектуално развитие и нравствено възраждане.

73:7.5 (827.4) [Представено от серафим Солония – “гласът в Градината”.]

Документ 74. Адам и Ева

74:0.1 (828.1) ПРЕЗ 1934 година от нашата ера се навършиха 37 848 години от годината на пристигането на Адам и Ева на Урантия. Лятото беше в разгара си и Градината беше потънала в цвят. По обяд, без предварително да бъде обявено, двата серафически транспорта, придружени от персонала от Йерусем, на когото беше поверена доставката на биологичните усъвършенствуватели на Урантия, се

спуснаха бавно на повърхността на въртящата се планета недалеч от храма на Всеобщия Баща. Цялата работа по възстановяването на материалните тела на Адам и Ева беше изпълнена на територията на тази новопостроена светиня. От пристигането им изминаха десет дни, преди те да бъдат отново създадени в двойствената им форма, за представяне като новите световни управители. Съзнанието им се върна едновременно. Материалните Синове и Дъщери винаги служат заедно. Съществено важна черта от тяхното служене е никога и никъде да не се разделят. Те са предназначени за работа по двойки и рядко функционират поотделно.

1. Адам и Ева в Йерусем

74:1.1 (828.2) Планетарните Адам и Ева на Урантия бяха членове на старшия корпус от Материални Синове на Йерусем и имаха съвместен пореден номер 14, 311. Те се отнасяха към третата физическа група и на височина бяха малко над два метра и половина.

74:1.2 (828.3) Преди избирането на Адам за изпращане на Урантия, той заедно с Ева работеха в изпитателните физически лаборатории на Йерусем. В продължение на повече от петнадесет хиляди години ръководеха отдела по експериментална енергия, прилагана към модификациите на жизнените форми. Дълго преди това те служеха като учители в гражданските училища за новопристигнали в Йерусем. Всичко това следва да се има предвид във връзка с разказа за техните понататъшни действия на Урантия.

74:1.3 (828.4) В отговор на обявата за това, че се изискват доброволци за Адамическото начинание на Урантия, се записа целият старши корпус Материални Синове и Дъщери. Проверяващите Мелхиседек, с одобрението на Ланафорг и Всевишните на Едемия, избраха същите тези Адам и Ева, които впоследствие пристигнаха за изпълнение на функцията биологични усъвършенствуватели на Урантия.

74:1.4 (828.5) В течение на бунта на Луцифер Адам и Ева останаха верни на Михаил; при все това, тази двойка застана пред Властелина на Системата и цялото му правителство за проверка и инструктаж. Те бяха посветени във всички детайли, свързани със състоянието на Урантийските дела; те получиха подробни указания към какви планове следва да се придържат, поемайки отговорност за свят, разкъсван от толкова дълбоки противоречия. Те положиха съвместна клетва за вяност пред Всевишните на Едемия и Михаил Салвингтонски. Те бяха предупредени, че трябва да се смятат за подчинени на урантийския корпус на попечителските Мелхиседек, докато този управляващ орган не прецени за възможно да снесе от тях своите пълномощия относно поверения му свят.

74:1.5 (829.1) В столицата на Сатания и други места тази йерусемска двойка остави сто свои потомци – петдесет сина и петдесет дъщери, великолепни създания, избегнали превратностите на еволюционното развитие. Към времето на изпращането на техните родители на Урантия всички те предано изпълняваха различни отговорни задачи във

вселената. И всеки от тях присъстваше във величествения храм на Материалните Синове на прощалните изпитания по случай завършващото тържествено одобрение на посвещенческата мисия. Тези деца изпратиха своите родители в центъра за дематериализация за същества от тяхната категория. Те бяха последните, които се сбогуваха с тях и им пожелаха божествени успехи, след което Адам и Ева заспаха, изгубвайки осъзнаването на своята личност, което предшества подготовката за серафическия пренос. Известно време децата прекараха заедно радвайки се на това, че скоро на техните родители предстоеше да станат зрими ръководители - в действителност, единствените управители, на 606-тата планета в системата на Сатания.

74:1.6 (829.2) Така Адам и Ева напуснали Йерусем сред приветствията и сърдечните напътствия на неговите жители. Те се отправиха да изпълнят своите нови задължения, въоръжени с всички необходими знания и инструкции по отношение на всички функции и опасности, които ги чакаха на Урантия.

2. Пристигането на Адам и Ева

74:2.1 (829.3) Адам и Ева заспаха в Йерусем и когато в присъствието на огромното множество се събудиха в храма на Отеца на Урантия, пред тях стояха две същества, за които бяха слушали много: Ван и неговия предан другар Амадон. Тези двама герои от калигастийския метеж бяха първите, които приветстваха Адам и Ева в тяхната нова градинска обител.

74:2.2 (829.4) Езикът на Едем беше андонически диалект в този вариант, който използваше Амадон. Ван и Амадон подобриха съществено този език, създавайки нова азбука от двадесет и четири букви, с надеждата, че с разпространяването на културата на Едем по целия свят той ще стане езикът на Урантия. Преди да напуснат Йерусем, Адам и Ева до съвършенство овладяха този човешки диалект, затова синът на Андон чу как възвишеният управител на Урантия се обръща към него на неговия собствен език.

74:2.3 (829.5) В този ден настана огромно вълнение и радост в целия Едем. Към гълъбарниците, в които държаха събраните отвсякъде пощенски гълъби, през глава тичаха пратениците с викове: “Пускайте птиците; нека разнесат вестта за пристигането на заветния Син”. Специално за такъв случай стотици селища, чиито обитатели вярваха в идването на Адам, редовно доставяха тези домашни гълъби.

74:2.4 (829.6) Когато известието за пристигането на Адам се разнесе навсякъде, хиляди членове на съседните племена приеха ученията на Ван и Амадон и в течение на много месеци тълпи от поклонници пристигаха в Едем, за да приветстват Адам и Ева и почетат своя невидим Отец.

74:2.5 (829.7) Скоро след пристигането си Адам и Ева бяха придружени до мястото за официалната церемония на приема - огромния хълм на север от храма. Този естествен хълм беше разширен и подготвен за въвеждането в длъжност на новите управители на света. Тук на обяд комисията по приемането на Урантия приветства с добре

дошли тези Син и Дъщеря на Сатания. Амадон беше председател на тази комисия, състояща се от дванадесет члена: в нея влизаха представители на всяка от 6 -те Сангикски раси; изпълняващият задълженията на глава на промеждутъчните създания, Аннан - една вярна дъщеря и представителка на Нодитите, Ной - синът на архитекта и строителя на Градината, претворяващ в живота планове на своя покоен баща, както и двамата Носители на Живота постоянно живеещи на планетата.

74:2.6 (830.1) Следваща по ред беше процедурата по предаването на Адам и Ева на пълномощията на планетарни попечители от ръцете на старшия Мелхиседек - глава на попечителския съвет на Урантия. Материалните Син и Дъщеря положиха клетва за вярност към Всевишните на Норлатиадек и Михаил Небадонски, след което Ван, провъзгласявайки Адам и Ева за управители на Урантия, сне от себе си своите длъжностни пълномощия, които той - по решение на попечителските Мелхиседек, притежаваше в течение на сто и петдесет хиляди години.

74:2.7 (831.2) Във връзка с официалното встъпване в длъжност на управителите на света Адам и Ева бяха облечени в царствени мантии. Не всички традиции на Далматия бяха забравени в този свят; във времената на Едем още се практикуваше изкуството на тъкачеството.

74:2.8 (830.3) След това прозвуча възванието на арахангелите и предаденият по системата за далечна връзка глас на Гавраил оповести Втората епохална проверка на Урантия и възкресяването на съхранилите се спящи смъртни от втория съден период – период на благодат и милосърдие,

на 606 -тата планета от Сатания. Периодът на Принца завърши, ерата на Адам - третата планетарна епоха, започна в обстановка на простота и величие. Новите управители на Урантия започнаха да властват при външно благоприятни обстоятелства, независимо от световното объркване, предизвикано от отсъствието на желание да сътрудничи от страна на техния предшественик на този пост.

3. Адам и Ева се запознават с планетата

74:3.1 (830.4) И сега, след официалното им встъпване в длъжност, Адам и Ева болезнено осъзнаха своята планетарна изолация. Безмълвни бяха привичните пространствени съобщения, отсъстваха всички контури за извънпланетни връзки. Техните другари от Йерусем бяха изпращани в благополучни светове, където опитни Планетарни Принцове и верен персонал бяха готови да ги приемат и да им окажат квалифицирана помощ на първия етап от запознанството със своя свят. На Урантия бунтът измени всичко. Присъствието на Планетарен Принц тук се чувстваше твърде осезателно и макар лишен от възможността да върши зло, той все още беше способен да направи задачата на Адам и Ева трудна за изпълнение, а до известна степен - дори опасна. Сериозни и изгубили илюзиите си, Синът и Дъщерята на Йерусем бродеха през тази нощ из Градината при светлината на пълната луна, обсъждайки своите планове за следващия ден.

74:3.2 (830.5) Така приключи първия ден на Адам и Ева на изолираната Урантия, планетата въввлечена в смут от предателството на Калигастия; те вървяха и беседваха до

дълбока нощ, тяхната първа нощ на земята - и им беше толкова самотно.

74:3.3 (830.6) Своят втори ден Адам прекара в срещи с планетарните попечители и консултативния съвет. От Мелхиседек и техните партньори Адам и Ева узнаха някои нови подробности за бунта на Калигастия и за неговите последици за развитието на този свят. Като цяло този разказ – дълъг списък от примери за погрешното управление на планетата, довеждаше до униние. Те узнаха за всички обстоятелства, свързани с пълния крах на плановете на Калигастия по ускоряването на социалната еволюция. Те също така дълбоко осъзнаха и напразността на опитите за достигането на планетарен прогрес отделно от божествения планове за развитие. Така завърши печалния, но полезен ден - техния втори ден на Урантия.

74:3.4 (831.1) Ден трети беше посветен на оглед на Градината. Големите пасажерски птици, фандорите, ги носеха по въздуха, откъдето те се взираха в безкрайните простори на Градината – това най-прекрасно място на земята. Денят за оглед завърши с грандиозно пиршество в чест на всички, които се бяха трудили над създаването на тази Градина, възплътила красотата и величието на Едемия. И отново, късно след полунощ на своя трети ден, Синът и неговата спътница бродеха по Градината и разговаряха за безмерността на стоящия пред тях проблем.

74:3.5 (831.2) На четвъртия ден Адам и Ева произнесоха официално обръщение пред събранието на Градината. От хълма, където се състоя тяхното официално встъпване в длъжност, те се обърнаха към хората с реч, в която

изложиха своите планове по възстановяването на света и в общи черти споделиха методите, с помощта на които възнамеряваха да възродят социалната култура на Урантия – да я издигнат от това ниско ниво, на което тя се беше спуснала в резултат от греха и бунта. Това беше велик ден и завърши с празненство, устроено в чест на съвета, който се състоеше от мъже и жени, избрани на отговорни длъжности в новото ръководство на планетарните дела. Обърнете внимание: в тази група имаше не само жени, но и мъже, което беше първият подобен случай на земята от времето на Далматия. Впечатляващо нововъведение беше да видиш как Ева - една жена, споделя почестите и отговорностите на световните дела рамо до рамо с един мъж. Така приключи четвъртия им ден на земята.

74:3.6 (831.3) Ден пети измина във формиране на временно правителство, чието задължение беше да функционира докато попечителските Мелхиседек напуснат Урантия.

74:3.7 (831.4) Шестият ден беше посветен на оглед на многобройните видове хора и животни. Целият ден Адам и Ева, съпровождани от своите помощници, се придвижваха в източна посока покрай стените на Едем, разглеждайки животинския свят на планетата и достигайки до по-добро разбиране на това какво трябва да се направи в този свят, населен с такова разнообразие от живи същества, за да се въведе ред вместо хаоса.

74:3.8 (831.5) Съпровождащите Адам бяха много изненадани от това доколко дълбоко той разбираше природата и функциите на хилядите и хиляди животни, които му показаха. Беше му достатъчно само да погледне към

дадено животно, за да може с няколко думи да посочи неговата природа и поведение. Адам можеше веднага да определи произхода, природата и функцията на всяко материално създание. Тези, които го съпровождаха в тази опознавателна разходка не знаеха, че новият управител на света е един от най-добрите анатоми на цяла Сатания; Ева също беше не по-малко добър специалист. Адам поразиха своите спътници с описанието на множество микроскопични живи същества невидими за човека.

74:3.9 (831.6) Завършвайки шестия ден от своето пребиваване на Земята, Адам и Ева за пръв път си отдъхнаха в своя нов дом “на изток от Едем”. Изминали бяха шестте първи, много наситени дни от урантийския подвиг и те с огромно удоволствие предвкушаха идването на следващия ден, изцяло свободен от каквито и да било ангажменти.

74:3.10 (831.7) Но обстоятелствата наложиха друго. Събитията от последния ден, в който Адам така разумно и изчерпателно разказваше за животинския свят на Урантия, също както и неговата блестяща реч, произнесена на церемонията по възпъването им в длъжност, а също таки и неговите обаятелни маниери дотолкова покориха сърцата и умовете на обитателите на Градината, че те бяха готови не само напълно да признаят новопристигналите Син и Дъщеря на Йерусем за свои управители, но вече се канеха и да паднат ничком, за да им се поклонят като на богове.

4. Първи вълнения

74:4.1 (832.1) В тази нощ – в нощта, настъпила след шестия ден, докато Адам и Ева спяха, в близост до храма на Отеца в

централната част на Едем ставаха странни събития. Тук, под меката светлина на луната, стотици развълнувани и ентузиазирани мъже и жени в течение на много часове слушаха разгорещените призови на своите водачи. Техните намерения бяха за добро, но те просто не можеха да разберат простотата в братския и демократичен маниер на отношение на своите нови управители. Дълго преди зазоряване новите и временни управляващи световните дела практически единодушно стигнаха до извода, че Адам и неговата спътница са твърде скромни и непретенциозни. Те решиха, че самата Божественост се е спуснала на земята в плът, че Адам и Ева в действителност са богове, или полубогове, поради което заслужават благоговейно поклонение.

74:4.2 (832.2) Неподготвеният разум на даже най-добрите хора от този свят не можеше да осъзнае поразителните събития, станали в течение на първите шест дни от пребиваването на Адам и Ева на земята и главите им се замаяха; в този вихър попадна предложението направено по обяд да доведат величествената двойка в храма на Отеца, за да може всеки да склони глава в почтително поклонение и да падне ничком в смирена покорност. И във всички свои намерения обитателите на Градината действаха от чисто сърце.

74:4.3 (832.3) Ван възразяваше. Амадон остъстваше, отговаряйки за почетния караул, поставен от вечерта край Адам и Ева. Но протеста на Ван беше решително отхвърлен. Беше му заявено, че той също е твърде скромен и непретенциозен и също е полубог – иначе как щеше да

му се отдава така дълго да живее на Земята и да осъществи толкова велики събития, като появяването на Адам? И когато възбудените едемита вече бяха готови да го вдигнат на ръце и да го заведат на хълма за поклонение, Ван се измъкна от тълпата и притежавайки способността да общува с промеждутъчните създания, спешно изпрати техния глава при Адам.

74:4.4 (832.4) Наближаваше утрото на техния седми ден на земята, когато Адам и Ева узнаха за поразителното предложение на добронамерените, но заблудили се смъртни. И вследствие на това – докато пасажерските птици стремглаво летяха към тях, за да ги доставят в храма, промеждутъчните създания, способни на подобни действия, пренесоха Адам и Ева при храма на Отеца. Рано сутринта на седмия ден, на хълма, където неотдавна се състоя приема на Материалните Син и Дъщеря, Адам разказа за категориите божествено синовство и обясни на тези земни създания, че да се покланят може само на Отеца и на този, когото Отецът посочи. Адам с цялата възможна ясност заяви, че ще приеме всяка почест и уважение, но поклонение – никога!

74:4.5 (832.5) Това беше знаменателен ден. Около обед, почти едновременно с пристигането на серафическия посланик, доставил потвърждение от Йерусем за встъпването на управителите на света в длъжност, Адам и Ева се отделиха от тълпата и показвайки храма на Отеца, казаха: “Приближете се до материалния символ на невидимото присъствие на Отеца и склонете глави в поклонение пред този, който е създал всички нас и който ни поддържа в

живота. И нека това стане искрен залог за това, че никога занапред вие няма да изпитвате съблазън да се покланяте на когото и да било друго, освен на Бога”. И всички те направиха така, както каза Адам. Скланяйки глава, Материалният Син и Материалната Дъщеря стояха с наведени глави сами на хълма, докато хората се проснаха пред храма.

74:4.6 (832.6) Така се появи денят за отдих. В Едем седмият ден винаги беше ден за полудневни събирания при храма; в течение на дълго време се запазваше обичая да се посвещава този ден на личната култура. Утрото се предвиждаше за физически упражнения, обедът – за духовно поклонение, следобедните часове – за умствена култура, а вечерта преминаваше в съвместни увеселения. Такъв ред никога не беше закон в Едем, но този обичай се запази докато управлението на Адам оставаше в сила на земята.

5. Управлението на Адам

74:5.1 (833.1) Почти седем години след пристигането на Адам попечителските Мелхиседек продължаваха да изпълняват своите задължения, но настана време, когато те предадоха управлението на световните дела на Адам и се върнаха в Йерусем.

74:5.2 (833.2) Сбогуването с попечителите отне целия ден, а вечерта всеки един от Мелхиседек даде на Адам и Ева прощален съвет и им пожела всичко хубаво. Адам на няколко пъти предлагаше на своите съветници да останат на земята заедно с него, но тези молби неизменно биваха

отхвърляни. И така, в полунощ серафическият транспорт на Сатания напусна планетата, отнасяйки в Йерусем четиринадесет същества, тъй като преобразуването на Ван и Амадон се извърши едновременно със заминаването на дванадесетте Мелхиседек.

74:5.3 (833.3) Събитията на Урантия се развиваха доста добре и изглеждаше, че с времето Адам ще успее да разработи някакъв план за постепенно разпространяване на Едемската цивилизация. Следвайки съвета на Мелхиседек той започна да развива занаятите, за да може после да развие търговски отношения с външния свят. След краха на Едем тук действаха повече от сто несложни производства и съществуваха широки търговски връзки със съседните племена.

74:5.4 (833.4) От векове Адам и Ева бяха обучавани в методи за усъвършенстване на еволюционния свят, готвейки ги като свой специализиран принос в развитието на световната цивилизация; но сега те се оказаха лице в лице с неотложни проблеми - например установяването на мир и ред на планета на диваци, варвари и полуцивилизовани човешки същества. С изключение на събраните в Градината най-добри представители на човешките раси само няколко разпокъсани групи бяха поне донякъде готови за възприемане на Адамическата култура.

74:5.5 (833.5) Адам предприе геройски и решителен опит да създаде световно управление, но всяка негова крачка се натъкваше на упорита съпротива. По това време Адам вече беше пуснал в действие система за групово управление по целия Едем и обедини всички тези братства в Едемски

съюз. Но щом излезе извън пределите на Градината и се опита да въведе тези идеи сред племената, последваха неприятности, сериозни неприятности. От самото начало на своята работа извън Градината те срещаха пряката и добре организирана съпротива на Калигастия и Далигастия. Падналият Принц беше детрониран от поста представител на света, но не беше отстранен от планетата. Той все още се намираше на земята и поне до известна степен можеше да се съпротивлява на плановете на Адам за възраждане на човешкото общество. Адам се опитваше да предпази световните раси от Калигастия, но тази задача се усложняваше от това, че неговият враг беше невидим за смъртните.

74:5.6 (833.6) Даже сред обитателите на Едем имаше такива, чийто разум беше смутен и които клоняха към ученията на Калигастия, призоваващи към необузdana лична свобода; те причиняваха на Адам безкрайни неприятности; неизменно разстройвайки и най-добре подготвените планове по осигуряването на постепенен прогрес и пълноценно развитие. Накрая той беше принуден да се откаже от своята програма за бърза социализация и се върна към метода за организация на Ван, като раздели обитателите на Едем на отряди от по сто човека като начело на всеки от тях стоеше командир, а под ръководството на неговия помощник бяха групи от по десет човека.

74:5.7 (834.1) Адам и Ева пристигнаха, за да въведат представително управление вместо монархическо, но по цялата земя не намериха нищо, което можеше да се нарече

управление. Адам временно се отказа от опитите за учредяване на представителна власт и до провала на Едемския режим успя да основе около сто далечни търговски и обществени центрове, начело на които стояха енергични негови представители. Повечето от тези центрове бяха организирани преди това от Ван и Амадон.

74:5.8 (834.2) Практиката за изпращането на посланици от едно племе в друго датира от дните на Адам. Това беше огромна крачка напред в еволюцията на управлението.

6. Семейният живот на Адам и Ева

74:6.1 (834.3) Площта на участъка, определен за Адамическото семейство, беше малко над хиляда и триста хектара. Непосредствено отвъд неговите предели се намираха земи, предназначени за отглеждането на над триста хиляди чистокръвни потомци. Но беше построена само първата група от така планирания комплекс домове. Още преди на Адамическото семейство да започне да не му достига този комплекс, целият Едемски план рухна, а Градината беше изоставена.

74:6.2 (834.4) Адамсин беше първородния представител на виолетовата раса на Урантия, последван от своята сестра, както и от Евасин, вторият син на Адам и Ева. До заминаването на Мелкиседек Ева роди пет деца - трима сина и две дъщери. Следващите две деца бяха близнаци. Преди извършването на своята простъпка тя роди шестдесет и три деца - тридесет и две дъщери и тридесет и един сина. Когато Адам и Ева напуснаха Градината, семейството им включваше четири поколения и

наброяваше 1 647 чистокръвни потомци. След напускането на Градината те имаха четиридесет и две деца, без да се броят двете деца със смесен произход, при всяко от които единият родител беше земен смъртен. Тук не влизат адамическото потомство Нодити и еволюционните раси.

74:6.3 (834.5) След отбиването от гърдата на възраст една годинка, децата на Адам не употребяваха мляко от животни. Ева използваше мляко от най-различни орехи и сока на множество плодове и познавайки в съвършенство химическия състав и съдържащата се в тях енергия, те надлежно ги смесваха и хранеха своите деца, докато в тях не се появяха зъби.

74:6.4 (834.6) Приготовлението на храната беше обичайна практика в целия Едем, с изключение на дома на Адам, където не се готвеше: зрелите плодове, орехи и житни култури служеха като готова храна за членовете на неговото семейство. Те ядяха веднъж на ден, малко след обяд. Освен това Адам и Ева непосредствено усвояваха “светлина и енергия” от някои космически излъчвания, използвайки за това дървото на живота.

74:6.5 (834.7) Телата на Адам и Ева излъчваха блещукаща светлина, но съблюдавайки обичаите на останалите, те винаги носеха дрехи. Макар че се обличаха съвсем леко през деня, през нощта те използваха завивки. Произходът на традиционния ореол около главите на благочестиви хора и светци датира от дните на Адам и Ева. Тъй като излъчваната от телата им светлина беше скривана от дрехите, забележимо беше само лъчезарното светене около техните глави. Така потомците на Адамсон винаги

изразяваха своята представа за индивидите, които смятаха за необикновено развити в духовно отношение.

74:6.6 (834.8) Адам и Ева можеха да общуват един с друг и със собствените си деца на разстояние до около осемдесет километра. Такова предаване на мисли се осъществяваше с помощта на чувствителните газови камери, намиращи се редом с техните мозъчни структури. С помощта на този механизъм те можеха да изпращат и приемат мисловни вибрации. Но те мигновено се лишиха от тази своя способност, когато техният разум се подчини на отчуждаващото и разрушително въздействие на злото.

74:6.7 (835.1) До шестнадесетгодишна възраст децата на Адам се занимаваха в своите собствени училища, при което по-големите деца учеха по-малките. По-малките сменяха вида на занятието на всеки тридесет минути, а по-големите деца – на всеки час. За пръв път на Урантия можеше да се види как децата на Адам и Ева играят едно с друго, да бъдат наблюдавани радостните и весели забавления, на които те се предаваха изключително за удоволствие. Игрите и чувството за хумор на съвременните хора в значителна степен бяха унаследени от адамическата раса. Всички адамити бяха изключително музикални и притежаваха остро чувство за хумор.

74:6.8 (835.2) Възрастта за годеж настъпваше средно на осемнадесет години, след което в течение на две години младите хора се готвеха за поемане на съпружеските задължения. На двадесет години те получаваха правото да встъпят в брак, а след бракосъчетанието пристъпваха към

делото на целия си живот или започваха специално да се подготвят за него.

74:6.9 (835.3) Обичаят сред някои по-късни народи – да се разрешават на царските семейства, смятани за произхождащи от боговете, бракове между братя и сестри, датира от традициите сред потомците на Адам, които по необходимост встъпваха в брак помежду си. Брачните обреди на първото и второ поколение на Градината винаги се изпълняваха от Адам и Ева.

7. Животът в градината

74:7.1 (835.4) С изключение на четиригодишното посещение на западните училища децата на Адам живееха и работеха на “изток от Едем”. Те получаваха интелектуална подготовка в съответствие с методите на йерусемските училища до навършване на шестнадесет години. От шестнадесет до двадесет те се занимаваха в урантийските училища на противоположния край на Градината, а също така изпълняваха и задълженията на учители на младшите класове.

74:7.2 (835.5) Задачата на цялата система от западни училища на Градината се свеждаше до *социализация*. В почивките между сутрешните занятия учениците усвояваха практическо градинарство и земеделие; следобедната почивка преминаваше в игрови състезания. Вечерите се посвещаваха на общуване и развитие на личната дружба. Религиозното и полово възпитание се смяташе за дело на семейството и влизаше в задълженията на родителите.

74:7.3 (835.6) Тези училища обучаваха по следните предмети:

74:7.4 (835.7) 1. Здраве и лична хигиена.

74:7.5 (835.8) 2. Златното правило – принцип на човешкото общуване.

74:7.6 (835.9) 3. Връзка на индивидуалните права с правата на групата и задълженията пред обществото.

74:7.7 (835.10) 4. История и култура на различните земни раси.

74:7.8 (835.11) 5. Методи за развитие и усъвършенстване на световната търговия.

74:7.9 (835.12) 6. Съгласуване на противоречивите задължения и емоции.

74:7.10 (835.13) 7. Поощряване на игрите, хумора и състезанията, заменящи физическата борба.

74:7.11 (835.14) Тези училища, както и фактически всяка дейност в Градината, бяха винаги открити за посетители. Невъоръжените посетители безпрепятствено биваха допускани в Градината за кратко посещение. За да се засели в Градината урантиец, той трябваше да бъде “осиновен”. Обясняваха му целите и задачите на адамическото посвещение, след което той изразяваше намерение да участва в тази мисия и тържествено заявяваше своята преданост към социалното управление на Адам и духовното владичество на Всеобщия Баща.

74:7.12 (836.1) Законите на Градината се основаваха на по-древни кодекси на Далматия и обхващаха седем области:

74:7.13 (836.2) 1. Принципи на здравето и хигиената.

74:7.14 (836.3) 2. Социален устав на Градината.

74:7.15 (836.4) 3. Кодекс на търговията и занаятите.

74:7.16 (836.5) 4. Закони на справедливата игра и съревнованието.

74:7.17 (836.6) 5. Закони на домашното огнище.

74:7.18 (836.7) 6. Граждански кодекси, основани на златното правило.

74:7.19 (836.8) 7. Седем заповеди, основани на висшите нравствени норми.

74:7.20 (836.9) Нравственият закон на Едем малко се отличавахе от седемте заповеди на Далматия, но адамитите привеждаха много допълнителни аргументи в полза на тези заповеди. Например по отношение забраната да се убива, наличието на вътрешен Настройчик на Съзнанието бивахе изтъквано като още един довод в полза на запазването на човешкия живот. Те учеха, че “всеки, който пролее кръв на човек сам ще бъде убит от ръката на човек, защото Бог е създал хората по свое подобие”.

74:7.21 (836.10) Публичните молитви се възнасяха в Едем по обяд, семейните – на залез слънце. Адам полагаше всички усилия за това да отучи адамитите от произнасянето на

заучени молитви внушавайки им, че ефективната молитва трябва да бъде нещо строго лично – “стремеж на душата!”. Но те продължаваха да използват от молитви и церемонии, които се предаваха от поколение на поколение от времето на Далматия. Освен това Адам се опитваше да замени и кървавите жертвоприношения, които се извършваха по време на религиозните обреди с дарове на земята, но до унищожаването на Градината това не даде почти никакви резултати.

^{74:7.22 (836.11)} Адам се стремеше да привикне урантийските раси към идеята за равенство на половете. Това, че Ева работеше рамо до рамо със своя мъж, правеше огромно впечатление на всички обитатели на Градината. Адам с цялата възможна ясност ги учеше на това, че жената - наравно с мъжа, привнася тези жизнени фактори, които се обединяват за образуването на ново същество. Дотогава хората смятаха, че раждането на деца е присъщо само на „лоното на отца“. Дотогава те бяха гледали на майката само като на средство за износване и изхранване на бъдещото дете.

^{74:7.23 (836.12)} Адам учеше своите съвременници на всичко онова, което беше достъпно на тяхното разбиране, но в действителност разбирането от тях не беше много. При все това най-разумните от земните раси с нетърпение чакаха времето, когато ще им разрешат да встъпят в брачни отношения с високоразвитите деца на виолетовата раса. И колко различна от сегашния свят можеше да стане Урантия, ако този грандиозен план за расово възвисяване беше претворен в живота! Но даже тази малка частичка

кръв, която случайно стана достояние на еволюционните хора от тази привнесена раса, им донесе колосална полза.

74:7.24 (836.13) Така се трудеше Адам в полза и за усъвършенстването на своя свят. Но на тези разнородни и нечистокръвни народи не им беше лесно да привикнат към по-прогресивен начин на живот.

8. Легендата за сътворението на света

74:8.1 (836.14) Разказът за сътворяването на Урантия за шест дни се основава на преданията за шестте дни, използвани от Адам и Ева за първоначален оглед на Градината. Това обстоятелство наложи едва ли не печат на святост върху седмичния отрязък от време, първоначално въведен от далматийците. Получи се така, че Адам прекара шест дни в разглеждане Градината и подготовка на предварителните планове за нейната реорганизация; това не беше запланувано по-рано. Избирането на седмия ден за поклонение беше чиста случайност по силата на фактите, изложени в настоящия документ.

74:8.2 (837.1) Легендата за сътворението на света за шест дни се появи по-късно – фактически след повече от тридесет хиляди години. Възможно е едно от обстоятелствата на тази легенда – внезапната поява на слънцето и луната, да е породено от преданията за внезапното освобождаване на света от плътния пространствен облак на най-малкото вещество, което така дълго скриваше и слънцето и луната.

74:8.3 (837.2) Разказът за сътворяването на Ева от реброто на Адам представлява сбито и объркано излагане на две

събития – пристигането на Адам на земята и тези хирургически операции за обмяна на живо вещество, които бяха проведени от небесните гости на Урантия във връзка с появата на телесния персонал на Планетарния Принц повече от четиристотин и петдесет хиляди години преди това.

74:8.4 (837.3) Преданието за това, че след пристигането им за Адам и Ева са били изготвени физически тела оказва въздействие върху повечето народи на планетата. В източното полукълбо практически повсеместно вярваха в това, че човекът е бил направен от глина. Това предание се среща по целия свят от Филипинските острови до Африка. И много народи приеха този разказ за възникването на човека от глина в резултат на особения акт на сътворението, отхвърляйки по-древните вярвания в постепенното творение – еволюцията.

74:8.5 (837.4) Далеч от влиянието на Далматия и Едем хората бяха склонни да вярват в постепенното развитие на човешката раса. Фактът на еволюцията не е съвременно откритие; древните хора разбираха бавния и еволюционен характер на човешкия прогрес. Древните гърци ясно си представяха това независимо от своята близост с Месопотамия. Макар че за съжаление сред различните народи се оформиха объркани представи за еволюцията, при все това много първобитни племена вярваха и учеха на това, че са произлезли от различни животни. Първобитните хора обикновено избираха за “тотеми” животни, които смятаха за свои предшественици. Някои племена от североамерикански индианци вярваха, че са

произлезли от бобъра и койота. Някои африкански племена учат, че са произлезли от хиената, едно от малайските племена – от лемура, една от групите на Нова Гвинея – от папагала.

74:8.6 (837.5) Вавилонците, които непосредствено общуваха с оцелелите представители на цивилизацията на адамитите, разшириха и украсиха разказа за сътворението на човека; те учеха, че хората произхождат непосредствено от боговете. Те се придържаха към представата за аристократичния произход на своята раса, която беше несъвместима с доктрината за създаване на човека от глина.

74:8.7 (837.6) Описанието на творението в Стария Завет се появи много години след Моисей, който никога не е учил юдеите на това изкривено предание. Но той действително даде на израилтяните просто и кратко изложение за сътворението на света с надеждата, че това ще усили неговия призив за поклонение пред Твореца – Всеобщият Баща, когото той наричаше Господ Бог на Израел.

74:8.8 (837.7) В своите ранни учения Моисей благоразумно се въздържаше от опити да се задълбочава в миналото и да се връща към доадамовите времена и тъй като беше върховен учител на юдеите преданията за Адам се преплетоха с повествованията за сътворението на света. Това, че по-древните предания признаваха съществуването на доадамическата цивилизация, нагледно се демонстрира от следния факт: последващите редактори, имащи намерението да изтрият всички напомняния за хорските дела преди Адам, забравиха да премахнат красноречивото

напомняне за преселването на Каин в “земите на Нод”, където той си намери жена.

^{74:8.9 (838.1)} В течение на още много векове след идването си в Палестина юдеите почти не познаваха писмеността. Те се научиха да използват азбуката от съседните филистимяни – политически бежанци от Крит, където в това време съществуваше по-развита цивилизация. Приблизително до 900 година преди новата ера юдеите почти нищо не записваха и тъй като писмеността се появи при тях в толкова късен период, сред народа битуваха дотолкова различни предания за сътворението на света. Но след вавилонския плен те станаха по-склонни да възприемат видоизменената месопотамска версия.

^{74:8.10 (838.2)} Еврейската традиция беше формирана около фигурата на Моисей, а тъй като той се опита да проследи родословното дърво от Авраам до Адам, то евреите заключиха, че Адам е първият представител на човешкия род. Яхве беше творецът и доколкото се предполагаше, че Адам е първият човек, Яхве трябваше да е създал света непосредствено преди да сътвори Адам. По-късно традиционната представа за шестте дни на Адам се сля с легендата за сътворението на света, в резултат на което почти хиляда години след пребиваването на Моисей на земята преданието за сътворяването на света за шест дни беше записано и впоследствие приписано на него.

^{74:8.11 (838.3)} Още преди завръщането в Йерусалим еврейските жреци завършиха писменото изложение на повестуванията за началото на нещата. Скоро те заявиха, че това описание е неотдавна намерена история за

сътворението на света, написана от Моисей. Но в онова време – около 500 година преди новата ера, юдеите не смятаха тези писания за божествени откровения; те се отнасяха към тях в значителна степен така, както по-късните народи се отнасяха към митовете.

74:8.12 (838.4) Този фалшифициран документ, смятан за учението на Моисей, беше показан на Птоломей – гръцкият цар на Египет, който се разпореди комисия от седемдесет учени да подготви гръцки превод за неговата нова библиотека в Александрия. Така това описание влезе в числото на тези документи, които впоследствие станаха част от по-късната сбирка “свещени писания” на юдейската и християнска религия. Такива представи, отъждествявани с тези теологични системи, в течение на дълго време оказваха дълбоко влияние върху философията на много народи на Запада.

74:8.13 (838.5) Християнските проповедници поддържаха вярата в санкционираното сътворение на човешката раса и всичко това стана непосредствена причина за поява на хипотези за миналия златен век на идеално блаженство и теорията за падението на човека или свръхчовека, което служеше като обяснение на неидеалното състояние на обществото. Такива възгледи за живота и мястото на човека във вселената бяха в най-добрия случай неутешителни, тъй като те се построяваха на вярата в регрес, а не прогрес, а също така предполагаха съществуването на отмъстително Божество, което е стоварило своя гняв на човешката раса в наказание за грешките, допуснати при управлението на планетата в далечното минало.

74:8.14 (838.6) “Златният век” е мит, но Едем беше реалност и цивилизацията на Градината действително беше разрушена. Адам и Ева продължиха своята дейност в Градината сто и седемнадесет години, докато – поради нетърпението на Ева и погрешните съждения на Адам, не решиха да кривнат от означения път, което веднага се превърна в тяхна лична катастрофа и пагубно забавяне на еволюционното развитие на цялата Урантия.

74:8.15 (838.7) [Изложено от серафим Солония - „гласът в Градината“.]

Документ 75. Простъпката на Адам и Ева

75:0.1 (839.1) ИЗМИНАХА над сто години, откакто Адам пристъпи към своята дейност на Урантия, но той не забелязваше почти никакъв прогрес извън пределите на Градината; изглеждаше, че светът твърде малко се изменя към по-добро. Реалното подобрение на расите изглеждаше възможно едва в далечно бъдеще и положението изглеждаше толкова отчаяно, че трябваше помощ, която не беше предвидена в изначалните планове. Във всеки случай такива мисли често минаваха през ума на Адам и той споделяше многократно това с Ева. Адам и неговата спътница оставаха верни на своята клетва, но те бяха изолирани от другите Материални Синове и крайно отчаяни от печалното състояние на своя свят.

1. Проблемът на Урантия

75:1.1 (839.2) Адамическата мисия на експерименталната, обхваната от въстание и изолирана Урантия беше

невероятно трудна задача. И още в началото от своето пребиваване на планетата Адам и Ева осъзнаха цялата сложност на своята планетарна мисия. Независимо от това те храбро пристъпиха към решаването на многобройни проблеми. Но когато се обърнеха към себе си, към делото от първостепенна важност – отстраняването на дефективните и дегенеративни генотипи, те биваха просто изумени. Не виждаха изход от това затруднително положение и не можеха да се посъветват с висшестоящите същества от Йерусем или Едемия. Изолирани от външния свят, те ежедневно се сблъскваха с поредната сложна и объркана ситуация, с поредния проблем, който изглеждаше нерешим.

75:1.2 (839.3) В нормални условия първата задача на Планетарните Адам и Ева е установяване на правилни съотношения и смесване на расите. Но на Урантия подобен проект изглеждаше практически безнадежден, защото расите, макар и приспособени в биологическо отношение, оставаха неочистени от умствено изостаналите и дефективни генотипи.

75:1.3 (839.4) Адам и Ева се оказаха на планетата напълно неподготвени за провъзгласяването на братството между хората. Този свят се влачеше опипом в изключителен духовен мрак, обхванат от хаос, взел най-лош обрат поради провала на мисията на предшестващото ръководство. Съзнанието и нравствеността се намираха на ниско ниво и вместо да пристъпят към осъществяване на религиозното обединение, те бяха принудени отново да приобщат обитателите на планетата към най-простите форми на

религия. Вместо един, готов за използване език, те се сблъскаха с повсеместно разпространените и объркани стотици и стотици местни диалекти. Нито един планетарен Адам никога не се е заселвал в по-труден свят; препятствията изглеждаха непреодолими, а трудностите – неразрешими.

75:1.4 (839.5) Те се намираха в изолация и обхващащото ги чувство на най-дълбока самота още повече се усили след скорошното отпътуване на попечителските Мелхиседек. Само опосредствано – с помощта на ангелските категории, те можеха да общуват със същества, намиращи се извън пределите на планетата. Постепенно тяхното мъжество отслабваше, те все повече падаха духом и понякога тяхната вяра беше готова да се разколебае.

75:1.5 (840.1) Това е истинската картина на ужаса, обхванал тези две благородни души след осъзнаването на стоящите пред тях задачи. Те и двамата прекрасно разбирали цялата мащабност на проблемите, свързани с изпълнението на тяхната планетарна задача.

75:1.6 (840.2) Вероятно никои други Материални Син и Дъщеря на Небадон не са се сблъскали с толкова сложна и изглеждаща безнадеждна задача, както тази, която застана пред Адам и Ева, поради плачевното състояние на Урантия. Но с времето те щяха да се сдобият с успех, ако бяха по-далновидни и *търпеливи*. И двамата обаче – особено Ева, бяха твърде нетърпеливи; те не бяха готови за дълго, дълго изпитание по търпеливост. Искаше им се да видят незабавни резултати и се сдобиха с тях, но резултатите, получени по такъв начин, доведоха до

катастрофални последиствия – както за тях двамата, така и за техния свят.

2. Заговорът на Калигастия

^{75:2.1 (840.3)} Калигастия правеше чести посещения в Градината и нееднократно беседваше с Адам и Ева, но те невъзмутимо отклоняваха всичките предлагани от него компромиси и авантюристични кроежи. Пред своите очи те имаха достатъчно резултати от бунта, за да си изградят ефикасен имунитет към всички подобни предложения. Даже младите потомци на Адам бяха невъзприемчиви към попълзновенията на Далигастия. И, разбира се, нито Калигастия, нито неговият сътрудник Далигастия можеха да повлияят на когото и да е от индивидите против неговата воля и още по-малко – да заставят децата на Адам да извършат нарушение.

^{75:2.2 (840.4)} Необходимо е да се помни това, че формално Калигастия продължаваше да бъде Планетарният Принц на Урантия; макар че се беше отклонил от пътя, той си оставаше висшестоящ Син на локалната вселена. Той беше окончателно детрониран едва по време на пребиваването на Урантия на Христос Михаил.

^{75:2.3 (840.5)} Но падналият принц беше настойчив и решителен. Той скоро прекрати опитите си да повлияе на Адам и реши да се опита да нанесе коварен и неочакван удар по Ева. Представителят на злото стигна до извода, че единствената надежда за успех е свързана с изкусното използване на подходящи лица от висшите слоеве на Нодитите – потомците на тези личности, които някога бяха

помощници на членовете на неговия телесен персонал. Бяха подготвени съответните планове за вкарването в капана на майката на виолетовата раса.

75:2.4 (840.6) На Ева и през ум не ѝ минаваше намерението някога да направи нещо, което да попречи на плановите на Адам, или да изложи на опасност изпълнението на техния планетарен дълг. Знаейки голямата склонност на жените да очакват незабавни резултати, вместо да се придържат към дългосрочно планиране, в очакване на по-отдалечени във времето резултати, Мелхиседек – преди да напуснат Урантия, специално предупреди Ева за тези характерни опасности, които съпътстваха тяхното изолирано положение на планетата, особено предупреждавайки я никога да не се отделя от своя партньор, тоест да не прилага никакви лични или тайни методи за съдействие на техните съвместни начинания. В течение на повече от сто години Ева следваше пределно точно тези указания и не ѝ хрумна, че все по-личните и конфиденциални визити, които ѝ правеше един от нодитските вождове на име Серапататия, могат да таят в себе си някаква опасност. Цялото им познанство се развиваше толкова постепенно и естествено, че тя беше сварена неподготвена.

75:2.5 (840.7) Обитателите на Градината общуваха с Нодитите още от първите дни на съществуването на Едем. Тези смесени потомци на падналите членове на персонала на Калигастия нерядко им оказваха голяма помощ и съдействие и сега на тези Нодити предстоеше да станат причината за пълната и окончателна гибел на Едем.

3. Изкушаването на Ева

75:3.1 (841.1) Скоро след завършването на първите сто години пребиваване на Земята Серапататия, във връзка със смъртта на баща си, възглави западната – или сирийска – конфедерация на нодитските племена. Смуглият Серапататия беше блестящ потомък на бившия глава на далматийската комисия по въпросите на здравето, чиято съпруга в онези далечни дни беше една от вдъхновителките на синята раса. В течение на векове този род притежаваше власт и огромно влияние сред западните нодитски племена.

75:3.2 (841.2) Серапататия посети няколко пъти Градината и остана дълбоко впечатлен от праведността на делото на Адам. И скоро след като стана вожд на сирийските нодити, той обяви своето намерение да установи връзка с дейността на Адам и Ева в Градината. Повечето от неговите съплеменници го последва и Адам беше зарадван от известието, че най-могъщото и разумно от всички съседни племена почти в пълен състав подкрепя плана за усъвършенстване на света; това определено вселяваше надежда. И скоро след това велико събитие Серапататия и неговата нова свита бяха приети от Адам и Ева в техния собствен дом.

75:3.3 (841.3) Серапататия стана един от най-способните и умели помощници на Адам. Той беше абсолютно честен и изключително искрен във всичките си действия и никога – даже впоследствие – не осъзна, че се оказа сляпо оръдие в ръцете на коварния Калигастия.

75:3.4 (841.4) Скоро Серапататия стана помощник-председател на Едемската комисия по въпросите на междуплеменните

отношения и бяха подготвени много планове за по-решително привличане на дори най-отдалечените племена за каузата на Градината.

75:3.5 (841.5) Той нееднократно се срещаше с Адам и Ева, особено с Ева, обсъждайки различните възможности за подобряване на техните методи. Веднъж в разговор с Ева на Серапататия му хрумна, че ще бъде много полезно, ако в очакване на значително попълнение на виолетовата раса би могло да се предприеме нещо за по-скорошното развитие на бедстващите и изпълнени с очакване племена. Серапататия утвърждаваше, че ако при нодитите – като най-прогресивната и способна за сътрудничество раса, се появеше вожд, носещ в себе си част от виолетовата кръв, то такива връзки биха свързали още по-здраво тези народи с Градината. Той искрено и сериозно предполагаше, че всичко това би донесло добро на Градината, тъй като такова дете, израснало и получило образование в Градината, би оказало огромно и благотворно влияние върху народа на своя баща.

75:3.6 (841.6) Следва още веднъж да се подчертае, че всички предложения на Серапататия бяха пределно честни и абсолютно искрени. Той нито веднъж не се досети, че е играчка в ръцете на Калигастия и Далигастия. Серапататия напълно поддържаше плана, който предвиждаше създаването на крупен резерв за виолетовата раса, преди да се предприеме повишаване на статута на обърканите хора на Урантия. Но това щеше да отнеме стотици години, а той беше нетърпелив; той желаше незабавни резултати – нещо, което да даде резултат в рамките на собствения му

живот. Той обясняваше на Ева, че Адам често се е огорчавал поради незначителните постижения във връзка с усъвършенстването на света.

75:3.7 (841.7) Тези тайни планове съзряваха в течение на повече от пет години. Накрая настана моментът, в който Ева се съгласи на уединена среща с Кано – най-великолепния ум и активен предводител на съседната колония на приятелски настроените нодити. Кано се отнасяше към Адамическия режим с голяма симпатия; нещо повече, той беше истински духовен вожд на онези съседни нодити, които подпомагаха приятелските връзки с обитателите на Градината.

75:3.8 (842.1) Съдбовната среща стана в една есенна вечер на здрачаване, недалеч от дома на Адам. Ева никога преди това не беше срещала прекрасния и възторжен Кано, а той беше великолепен представител от останките от тези хора, чието по-високо ниво на физическо и интелектуално развитие беше наследено от далечните прародители от персонала на Принца. Кано също дълбоко вярваше в праведността на проекта на Серапататия. (Извън Градината многоженството беше обичайна практика.)

75:3.9 (842.2) Ласкателствата, ентузиазмът и огромната лична убеденост доведоха до това, че Ева се повлия и веднага се съгласи да се предприеме това, което нееднократно беше обсъждано: да прибави своя собствена, скромна програма за спасяване на света към по-мащабния и имащ големи последиствия Божествен план. Преди още тя да успее да осъзнае напълно ставащото, фаталната крачка беше направена. Простъпката беше извършена.

4. Осъзнаването на простъпката

75:4.1 (842.3) Небесният живот на планетата беше разбунен. Адам почувства, че нещо не е наред с Ева, и я помоли да се уедини заедно с него в Градината. И тук той за пръв път чу цялата истина за това, как в течение на дълго време беше разработван план за ускоряване на световния прогрес за сметка на едновременно движение в две направления: изпълнението на Божествения план успоредно с изпълнение на предложението на Серапататия.

75:4.2 (842.4) И докато Материалните Син и Дъщеря обсъждаха това в обяната в лунна светлина Градина, „гласът в Градината“ ги осъди за непослушанието. И този глас не беше нещо друго, а моето обявяване на Едемската двойка това, че са нарушили договора за Градината; че не са се подчинили на инструкциите, дадени от Мелхиседек; че са нарушили дадената на Владетеля на вселената клетва за вяност към своя дълг.

75:4.3 (842.5) Ева се съгласи да участва в съвместяването на доброто и злото. Доброто е претворяването на Божествените планове; грехът е умишлено нарушаване на Божествената воля; зло е невярното претворяване на плановете и неправилното използване на методите, което води до дисхармония във вселената и хаос на планетата.

75:4.4 (842.6) Всеки път, когато двойката от Градината вземаше плод от дървото на живота, архангелът-хранител ги предупреждаваше да не се поддават на предложенията на Калигастия – да не смесват добро и зло. Наставляваха ги: „В деня, в който съчетаете добро и зло, със сигурност ще

станете като смъртните в този свят; със сигурност ще умрете.“

75:4.5 (842.7) По време на съдбовното събитие – тайната среща с Кано, Ева му разказа за това често повтарящо се предупреждение, но Кано, който не осъзнаваше значението или важността на подобно наставление, я убеди, че мъжете и жените с чисти подбуди и благи намерения са неспособни да извършат зло. Той ѝ говореше, че тя не само няма да умре, а обратно – ще се роди отново в тяхното дете, което ще расте за благословение и стабилизиране на света.

75:4.6 (842.8) Независимо от това, че този план, насочен към изменението на Божествения промисъл, беше замислен и изпълнен с пределна искреност и висши помисли за благополучието на целия свят, той беше зло, защото представляваше порочен път за постигане на праведни цели и отклоняване от истинния път – Божествения план.

75:4.7 (843.1) Трябва да призная, че Ева се любуваше на външността на Кано и си даваше сметка за всичко, което ѝ беше обещано от нейния съблазнител в името на „новото и задълбочено знание за човешките дела и подобреното разбиране на човешката природа в допълнение към разбирането на Адамическата природа“.

75:4.8 (843.2) Онези нощ в Градината аз разговарях с Бащата и Майката на виолетовата раса, тъй като бях длъжен да го направя при възникналите прискърбни обстоятелства. Изслушах разказа за всичко това, което бе довело до простъпката на Майка Ева, и дадох и на двамата съвети и

предложения по отношение възникналата ситуация. Някои от тези съвети те последваха, други пренебрегнаха. Тази беседа е предадена във вашите писания с думите: „И Господ Бог извика Адам и Ева и попита: „Къде сте?“ Следващите поколения обикновено приписваха всичко необичайно и удивително – природно или духовно, на личната намеса на Боговете.

5. Последниците от простъпката

75:5.1 (843.3) Разочарованието на Ева беше наистина покъртително. Адам осъзна цялата сложност на създалото се положение и макар че беше убит от мъка и подтиснат, изпитваше към своята заблудила се съпруга само жалост и съчувствие.

75:5.2 (843.4) Именно отчаянието, обхванало Адам след осъзнаването на провала, доведе до това, че ден след провинението на Ева той потърси Лаотта – блестящата нодитска жена, възглавяваща западните училища на Градината, и преднамерено повтори греха на Ева. Но не бързайте с изводите: Адам не беше подведен – той знаеше точно какво прави и съзнателно реши да сподели с Ева нейната съдба. Той обичаше своята спътница със свръхчовешка любов и мисълта за възможността да остане на Урантия без нея, в мъчителна самота, за него беше непоносима.

75:5.3 (843.5) Узнавайки какво се е случило с Ева, разярените обитатели на Градината станаха неуправляеми и обявиха война на съседното селище нодити. Те нахлуха през вратите на Едем и се нахвърлиха върху тези неподготвени

хора, унищожавайки всички до един – мъже, жени и деца. Кано, бащата на още неродения Каин, също загина.

75:5.4 (843.6) Осъзнавайки станалото, Серапататия беше обзет от ужас; той загуби разсъдък от страх и разкаяние. На следващия ден се хвърли във водите на голямата река.

75:5.5 (843.7) Децата на Адам се опитваха да утешат своята обезумяла майка, докато баща им се скиташе в самота тридесет дни. Когато накрая Адам отново придоби способността да мисли трезво, той се върна в своя дом и започна да планира техните бъдещи действия.

75:5.6 (843.8) Колко често последствията от греховете, извършени от заблудилите се родители, лягат на плещите на техните невинни деца. Честните и благородни синове и дъщери на Адам и Ева бяха сломени от неизразима мъка и от невероятната трагедия, която така внезапно и с такава жестокост се стовари върху тях. Дори след изминаването на петдесет години големите от тези деца не се бяха възстановили от мъката и тъгата на тези трагични дни, особено от ужаса от този период от тридесет дни, през които баща им липсваше от къщи, а тяхната обезумяла от мъка майка беше в пълно неведение относно мястото на неговото пребиваване или участието му.

75:5.7 (843.9) На Ева тези тридесет дни ѝ се сториха като дълги години печал и страдания. Тази благоразумна душа така и не успя да се възстанови напълно от последствията на този мъчителен период на душевни страдания и духовна тъга. В паметта на Ева техните последващи лишения и материални затруднения не можеха ни най-малко да се сравнят с тези

ужасни дни и кошмарни нощи, които тя прекара в самота и непоносима неопределеност. Тя узна за безразсъдната постъпка на Серапататия и се боеше, че нейният съпруг, обхванат от мъка, е свършил със себе си или се е отделил от света поради нейната простъпка. И когато Адам се върна, Ева беше обхваната от чувство на радост и благодарност, каквото до този момент тя не беше преживявала през целия им дълъг и труден съвместен живот, преминал в упорит труд.

^{75:5.8 (844.1)} Времето минаваше, но Адам не беше сигурен за характера на тяхното правонарушение. И едва след като изминаха седемдесет дни от простъпката на Ева и попечителските Мелхиседек се върнаха на Урантия и взеха управлението на планетата под своя юрисдикция, той разбра, че те са претърпели провал.

^{75:5.9 (844.2)} Но тях ги чакаха нови неприятности. Вестта за унищожаването на нодитското селище близо до Едем бързо стигна до местните племена на Серапататия на север и скоро огромно множество започна да се готви да нахлуе в Градината. Така беше положено началото на дълга и жестока война между адамити и нодити, тъй като стълкновенията продължаваха в течение на още много години, след като Адам и неговите последователи се преселиха във втората Градина в долината на Ефрат. Водеше се ожесточена и продължителна „вражда между този мъж и жена, между неговото семе и нейното семе“.

6. Адам и Ева напускат градината

75:6.1 (844.3) Когато Адам узна за приближаването на нодитите, той се обърна за съвет към Мелхиседек, но те отказаха да му го дадат. Те му казаха, че следва да постъпи така, както смята за нужно, и му обещаха своето приятелско участие, доколкото това беше възможно, каквото и решение да предприеме. На Мелхиседек им беше забранено да се намесват в личните планове на Адам и Ева.

75:6.2 (844.4) Адам знаеше, че той и Ева са претърпели неуспех; той разбра това по присъствието на попечителските Мелхиседек, макар че все още не знаеше нищо за техния личен статут или бъдеще. Той свика един продължил цяла нощ съвет с хиляда и двеста предани последователи, които се заклеха тържествено да следват своя вожд, и на следващия ден по обед те напуснаха Едем в търсене на ново място. Адам се стремеше да избегне войната и затова реши да остави първата Градина на нодитите, без да оказва съпротива.

75:6.3 (844.5) На третия ден след излизането от Градината едемският керван беше спрял от серафическия транспорт от Йерусем. И за пръв път Адам и Ева бяха информирани какво ще стане с техните деца. В присъствието на готовия за заминаване транспорт на онези от децата, които бяха достигнали възрастта самостоятелно да вземат решение (двадесет години), беше предоставен избор: да останат на Урантия заедно със своите родители или да станат подопечни на Всевишните на Норлатиадек. Две трети избраха да отидат в Едемия; около една трета предпочетоха да останат със своите родители. Всички деца на непълнолетна възраст бяха отведени в Едемия.

Наблюдавайки тъжната сцена на раздяла на тези Материални Син и Дъщеря със своите деца, не можеше да не си дадеш сметка, че пътят на съгрешилите е труден. Понастоящем тези потомци на Адам и Ева са в Едемия; ние не знаем каква участ ги очаква.

75:6.4 (844.6) Наистина печално беше зрелището на кервана, който се приготви да продължи своя път. Можеше ли да има нещо по-трагично! Да си дошъл в света с такива възвишени надежди, да си бил приет при такива благоприятни обстоятелства – и след това да се оттеглиш позорно от Едем, само за да загубиш повече от три четвърти от своите деца още преди да намериш ново пристанище!

7. Понижаването на статута на Адам и Ева

75:7.1 (845.1) Именно по времето на спирането на кервана Адам и Ева узнаха за характера на техните правонарушения и получиха уведомление за своята съдба. Да произнесе присъдата се появи Гавраил. И тя беше следната: планетарните Адам и Ева на Урантия се признават за виновни в неизпълнение на своите задължения; те са нарушили договора за доверително управление на този обитаем свят.

75:7.2 (845.2) Макар и подтиснати от чувството за вина, Адам и Ева бяха изключително зарадвани от съобщението за това, че съдиите на Салвингтон са снели от тях всички обвинения в „оскърбление на правителството на вселената“. Не ги смятаха виновни за бунта.

75:7.3 (845.3) На едемската двойка съобщиха, че със своите постъпки са снизили своя статут до положението на смъртните в този свят. Затова занаяд те са длъжни да се държат като мъж и жена на Урантия, чието бъдеще ще се определя в зависимост от бъдещето на световните раси.

75:7.4 (845.4) Дълго преди заминаването на Адам и Ева от Йерусем техните наставници им бяха обяснили последствията от всяко съществено отклонение от божествените замисли. Както до, така и след пристигането им на Урантия лично аз многократно ги бях предупреждавал за това, че понижаването на техния статут до този на смъртните ще бъде неотвратимо следствие, неизбежно и неизменно наказание за извършване на простъпка при изпълнение на планетарната мисия. Но за да можете с цялата яснота да си представите последствията от постъпката на Адам и Ева, е необходимо да разберате статута на безсмъртие на материалната категория синовство:

75:7.5 (845.5) 1. Подобно на техните събратя в Йерусем, Адам и Ева оставаха безсмъртни за сметка на връзката на техния интелект с принадлежащия на Духа контур на гравитацията на разума. Ако тази жизнено важна поддръжка бъде нарушена вследствие от умствено прекъсване, то създанието – независимо от своя духовен статут, се лишава от безсмъртие. Статутът на смъртни и физическата смърт бяха неизбежната последица от интелектуалната простъпка на Адам и Ева.

75:7.6 (845.6) 2. Освен това Материалният Син и Материалната Дъщеря на Урантия, възсъздадени в образа на смъртна

плът на дадения свят, зависеха от поддържането на двойна система на циркулация на енергията: едната система се определяше от тяхната физическа същност, а другата - от свръхенергията, заключена в плодовете на дървото на живота. Ангелът-хранител винаги предупреждаваше Адам и Ева, че неизпълнението на задължението ще доведе до понижаване на статута, и след простъпката им беше отказан достъп до този източник на енергия.

^{75:7.7 (845.7)} Да, на Калигастия се отдаде да измами Адам и Ева, но той не постигна своята цел – да ги тласне към открито въстание против правителството на вселената. Деянието им наистина беше зло, но те нямаха вина за оскърбление към истината или за съзнателно участие във бунта против праведното управление на Всеобщия Баща и Неговия Син-Създател.

8. Така наричаното грехопадение на човека

^{75:8.1 (845.8)} Адам и Ева действително изпаднаха от своето високо положение на Материални Синове до по-ниския статут на смъртни хора. Но това не беше грехопадение на човека. Човешкият род беше усъвършенстван независимо от непосредствените резултати от простъпката на Адам и Ева. Макар че Божественият план – да се даде на народите на Урантия виолетовата раса – претърпя неуспех, смъртните раси получиха огромна полза от този ограничен принос, който Адам и Ева и техните потомци внесоха в развитието на урантийските раси.

^{75:8.2 (846.1)} Нямаше никакво „грехопадение“. Историята на човешкия род е история на постепенната еволюция и

адамическото посвещение остави народите на света значително по-развити в сравнение с предишното им биологично състояние. Понастоящем най-развитите етнически групи притежават наследствени фактори, придобити от цели четири отделни източника: андонитския, сангикския, нодитския и адамическия.

75:8.3 (846.2) Не следва да се смята Адам като причина за проклятие, стоварено над човешкия род. Макар че той всъщност се провали в претворяването на Божествения план, макар че действително наруши своя договор с Божеството, макар че той и неговата спътница бяха безусловно понижени в своя статут, независимо от всичко това техният принос в еволюцията на човешкия род оказа огромно съдействие за развитието на цивилизацията на Урантия.

75:8.4 (846.3) Оценявайки резултатите от адамическата мисия във вашия свят, справедливостта изисква да вземем под внимание планетарните условия. Адам се сблъска с почти безнадеждна задача, когато той и неговата прекрасна спътница бяха доставени от Йерусем на тази изпълнена с невежество и объркана планета. Но ако те бяха последвали съветите на Мелхиседек и техните сътрудници и *ако бяха по-търпеливи*, щяха да постигнат успех. Но Ева се поддаде на коварната пропаганда на личната свобода и независимост на планетарите действия. Тя беше подвеждана да направи експеримент с жизнената плазма на материалната категория „синовство“ с това, че допусна преждевременно смесване на поверената ѝ плазма с плазмата на съществуващата в това време смесена

категория, възникнала от първоначалния проект на Носителите на Живота, която се съедини с плазмата на възпроизвеждащите се същества, прикрепени някога към персонала на Планетарния Принц.

75:8.5 (846.4) Никога, в течение на целия си възход към Рая, вие няма да можете да се сдобияте с каквито и да било резултати, ако нетърпеливо се опитвате да заобиколите съществуващия Божествен план, търсейки леки пътища, собствени изобретения или други средства, насочени към подобряване по пътя към съвършенството, в съвършенството и в името на вечното съвършенство.

75:8.6 (846.5) Като цяло може да се каже, че в цялата Небадон мъдростта никога не се е сблъсквала с по-обезсърчаващ провал. Но не е изненадващо, че в делата на еволюционните вселени се случват такива грешки. Ние сме част от гигантско творение и това, че не всичко работи съвършено, не е странно; нашата вселена не е създадена съвършена. Съвършенството е наша вечна цел, а не наш източник.

75:8.7 (846.6) Ако нашата вселена беше механична, ако Първият Велик Източник и Център беше само сила, а не беше и личност, ако цялото творение представляваше обширна съвкупност от физическа материя и тази материя се подчиняваше на точни закони, тогава можеше да се постигне съвършенство даже независимо от незавършеността на статута на вселената. Щяха да изчезнат разногласията; щяха да се прекратят търканията. Но в нашата формираща се вселена на относително съвършенство и несъвършенство ние се радваме на

възможността за разногласия и недоразумения, защото те свидетелстват за това, че във вселената съществува и действа личност. А ако нашето творение е подчинена на личност-реалност, то тогава вие можете да бъдете уверени в запазването на личността, в нейното развитие и постижения; ние можем да бъдем уверени в личния ръст, опит и дела. Каква прекрасна вселена – личностна и еволюираща, а не само механична или пасивно съвършена!

75:8.8 (846.7) [Представено от серафим Солония – „гласът в Градината“.]

Документ 76. Втората градина

76:0.1 (847.1) КОГАТО Адам взе решение да отдаде първата Градина на нодитите без бой, той и неговите спътници не можеха да се придвижат на запад, тъй като в тяхно разпореждане нямаше годни за такова пътешествие лодки. Те не можеха да отидат на север, защото северните нодити вече бяха тръгнали към Едем. Те се опасяваха да вървят на юг, където хълмистите райони гъмжаха от враждебни племена. Единственото открито направление оставаше източното и затова те се устремиха на изток, в благодатното по това време междуречие на Тигър и Ефрат. И много от тези, които останаха, по-късно се отправиха на изток, за да се присъединят към адамитите в тяхната нова долинна родина.

76:0.2 (847.2) Каин и Санса се родиха още преди адамическият керван да се добере до своята цел, междуречието на Месопотамия. Лаотта – майката на Санса, загина при раждането на своята дъщеря. Ева понесе жестоки мъчения,

но успя да оживее благодарение на своята огромна сила; тя откърми детето на Лаотта, Санса, и го отгледа заедно с Каин. Когато Санса порасна, тя се превърна в необикновено талантлива жена. Тя стана жена на Сарган – вожда на северните племена на синята раса, и спомогна за развитието на сините хора от онова време.

1. Едемитите пристигат в Месопотамия

^{76:1.1 (847.3)} Измина почти година, преди керванът на Адам да достигне река Ефрат. Поради пълноводието в течение на почти шест седмици те стояха на лагер в долината на запад от течението, докато не им се отдаде да достигнат до междуречието, където щеше да се появи втората Градина.

^{76:1.2 (847.4)} Когато до обитателите на тази земя достигна слух, че при тях идват царят и първосвещеникът на Едемската Градина, те бързо се оттеглиха към източните хълмове. Достигайки до целта си, Адам установи, че цялата желана територия беше свободна. Тук, в тази нова местност, Адам и неговите помощници се заеха да строят нови жилища и да създават нов център за култура и религия.

^{76:1.3 (847.5)} Това място беше известно на Адам като един от трите изначални варианта, избрани от комисията, която се занимаваше с търсене на подходящи места за предложената от Ван и Амадон Градина. В тези времена Тигър и Ефрат сами по себе си осигуряваха надеждна естествена преграда, а на неголямо разстояние на север от втората Градина двете реки се сближаваха, което позволяваше да се построи стена с дължина деветдесет километра за защита на южната част на междуречието.

76:1.4 (847.6) Заселвайки се в новия Едем, на адамитите се наложи да се приспособят към примитивен начин на живот: тази земя изглеждаше наистина прокълната. Природата за пореден път диктуваше своите закони. Този път адамитите бяха принудени с тежък труд да се сдобиват с препитание на неподготвена земя и да привикнат към живот в условията на враждебната природа и противоречията на смъртното съществуване. Те завариха първата Градина частично подготвена за тях, но втората се наложи да създават със своите собствени ръце, с “пот на челото”.

2. Каин и Авел

76:2.1 (848.1) По-малко от две години след Каин се роди Авел – първото дете на Адам и Ева, родено във втората Градина. Когато стана на дванадесет години, той реши да стане скотовъд, а Каин избра земеделието.

76:2.2 (848.2) В онези времена съществуваше обичай да се правят дарения на свещенослужителите. Всеки даваше това, което имаше: скотовъдите докарваха добитък, фермерите донасяха дарове на земята. Съгласно този обичай Каин и Авел също периодически правеха дарения на свещениците. Много пъти момчетата спореха за сравнителните достойнства на своите занимания и Авел бързо забеляза, че предпочитание се отдава на неговите жертвоприношения на животни. Напразно напомняше Каин за традициите на първия Едем, където се предпочитаха даровете на земята. Авел не признаваше това и всячески се надсмиваше над смущението на своя по-голям брат.

76:2.3 (848.3) Адам действително се стремеше да отучи обитателите на първия Едем от жертвоприношенията на животни, затова в своите спорове Каин обосновано се позоваваше на прецедент. Но организацията на религиозния живот на втория Едем беше нелеко дело. Адам беше претоварен с много проблеми, свързани със строителството, отбраната и селското стопанство. Крайно подтиснат духовно, той повери организацията на вероизповеданието и образованието на тези нодити, които се занимаваха с това в първата Градина; достатъчни бяха няколко години и извършващите богослужение нодитски свещеници започнаха да се завръщат към нормите и правилата на доадамовите времена.

76:2.4 (848.4) Момчетата никога не се погаждаха помежду си и спорете за жертвоприношенията още повече разпалваха тяхната ненавист. Авел знаеше, че е син както на Адам, така и на Ева, и не изпускаше нито един случай да напомни на Каин за това, че Адам не е негов баща. Каин не беше чистокръвен представител на виолетовата раса, тъй като неговият баща принадлежеше към тези нодити, които по-късно се смесиха със синята и червената раса, а също и с коренните андонити. И всичко това в съчетание с наследствената агресивност на Каин го караше да храни все по-голяма ненавист към своя по-млад брат.

76:2.5 (848.5) Веднъж, когато юношите бяха съответно на осемнадесет и двадесет години, напрегнатите отношения между тях се разрешиха: насмешките на Авел доведоха неговия войнствен брат в такава ярост, че в гнева си Каин се нахвърли върху него и го уби.

76:2.6 (848.6) Наблюдавайки поведението на Авел, можем да забележим каква роля играят средата и образованието като фактори за развитието на характера. Авел притежаваше идеална наследственост, а наследствеността лежи в основата на всеки характер. Но влиянието на лошата среда практически сведе до нулата тези великолепни заложи. Авел, особено в младите си години, се подлагаше на силното въздействие на неблагоприятното обкръжение. Той щеше да стане съвършено друг човек, ако беше доживял до двадесет и пет или тридесет години, когато щеше да се прояви по-съвършената наследственост. Добрата среда не може съществено да компенсира недостатъците на характера, произтичащи от лоша наследственост, но лошата среда е способна в значителна степен да провали прекрасната наследственост, поне в младостта. Доброто социално обкръжение и надлежното образование са необходимата почва и атмосфера за извличане на всички потенциални възможности от добрата наследственост.

76:2.7 (849.1) Родителите узнаха за смъртта на Авел, когато неговите кучета докараха стадото му в къщи без своя стопанин. За Адам и Ева Каин бързо се превръщаше в мрачно напомняне за собствената им простъпка и те подкрепиха неговото решение да напусне Градината.

76:2.8 (849.2) Животът на Каин в Месопотамия не беше особено щастлив, тъй като той стана толкова необичаен символ на простъпката на Адам и Ева. Не че неговите другари се отнасяха зле с него, но той се досещаше за тяхното скрито негодувание. Но Каин знаеше, че не притежавайки

племенния знак, той ще бъде убит от първите срещнати членове на съседното племе. Страхът и донякъде угризенията на съвестта му го доведоха до разкаяние. Каин нямаше Настройчик, той никога не почиташе семейната дисциплина и презираше религията на своя баща. Но сега той дойде при своята майка Ева, за да се обърне за духовна помощ и съвет, и когато искрено помоли за божествено участие, в него се всели Настройчик. И този Настройчик, който пребиваваше в него и го охраняваше, даде на Каин това преимущество и превъзходство, което го поставиха в равно положение с внушаващите огромен страх племена на Адам.

^{76:2.9 (849.3)} Така Каин се отправи в земята Нод, на изток от втория Едем. Той стана велик вожд на една от групите, принадлежащи към народа на неговия баща, и в определена степен изпълни предсказанието на Серапатия, тъй като в течение на целия свой живот той действително спомагаше за укрепването на мира между това племе от нодити и адамити. Каин се ожени за Ремона – своя далечна родственица, а тяхното първо дете, Енох, стана главата на еламитските нодити. И в течение на много векове между еламитите и адамитите цареше мир.

3. Животът в Месопотамия

^{76:3.1 (849.4)} Колкото повече съществуваше втората Градина, толкова по-очевидни ставаха последствията от простъпката. Адам и Ева дълбоко тъгуваха по своя предишен, прекрасен и спокоен дом, по своите деца, изпратени в Едемия. Тази великолепна двойка, понижена до нивото на обикновената плът на дадения свят,

действително предизвикваше съчувствие, но те достойно и мъжествено понасяха своето унижено положение.

76:3.2 (849.5) Мъдрият Адам прекарваше голяма част от своето време с децата си и техните другари, занимавайки се с възпитанието в областта на гражданското управление, с методите за образование и религиозно служене. Ако не беше тази предвидливост, неговата смърт щеше да доведе до хаос. В действителност смъртта на Адам практически не повлия върху състоянието на делата на неговия народ. Но дълго преди своята смърт Адам и Ева разбраха, че техните деца и последователи постепенно се научиха да забравят своята слава в Едем. И за повечето от техните привърженици забвението на едемското величие беше за добро: можеше с по-голяма вероятност да се надяват на това, че няма да изпитват излишно недоволство от своята по-малко благоприятна среда.

76:3.3 (849.6) Гражданските управители на адамитите бяха потомци на синовете на първата Градина. Първият син на Адам – Адамсин (Адам бен Адам), основа вторичния център на виолетовата раса на север от втория Едем. Вторият син на Адам – Евасин, стана прекрасен вожд и управляващ; той оказваше огромна помощ на своя баща. Евасин умря по-рано от Адамсин и неговият най-голям син – Янсад, стана приемник на Адам като глава на адамическите племена.

76:3.4 (849.7) Религиозните управители, или духовенството, водят своето начало от Сит – най-големия от останалите живи синове на Адам и Ева, появили се във втората Градина. Той се роди сто двадесет и девет години след

пристигането на Адам на Урантия. Сит посвети себе си на повишаване духовното ниво на последователите на своя баща и стана глава на новото духовенство на втората Градина. Неговият син Енос създаде новия тип поклонение, а неговият внук, Каинан, учреди мисионерска служба за окръжаващите племена, близки и далечни.

76:3.5 (850.1) Сититското духовенство беше тройнствено начинание, включващо религията, здравето и образованието. Свещениците на този орден получаваха подготовка като изпълнители на религиозни обреди, лекари и санитарни инспектори, както и учители в училищата на градината.

76:3.6 (850.2) Керванът на Адам достави от първата Градина в междуречието семена и луковици на стотици различни растения и житни култури. Освен това бяха докарани угоени стада и по няколко броя от всеки вид опитомени животни. Това поставяше адамитите в значително по-изгодно положение в сравнение с окръжаващите племена. Те използваха много предимства от бившата култура на първоначалната Градина.

76:3.7 (850.3) До заминаването от първата Градина Адам и неговото семейство се хранеха само с плодове, житни култури и орехи. По пътя към Месопотамия те за пръв път започнаха да използват треви и зеленчуци. Още на началния етап от съществуването на втората Градина тук започнаха да употребяват месо, но плътта никога не беше част от редовното хранене на Адам и Ева. Нито Адамсин, нито Евасин, нито другите деца на първото поколение,

родило се в първата Градина, не преминаха към месна храна.

76:3.8 (850.4) Адамитите значително превъзхождаха съседните народи в културните си достижения и интелектуално развитие. Те създадоха трета азбука и като цяло заложиха основата за много от това, което положи началото на съвременното изкуство, наука и литература. Тук, в междуречието на Тигър и Ефрат, те съхраниха изкуството на писането, металообработката, гърнчарското и тъкаческо майсторство и създадоха архитектура, която остана ненадмината хиляди години.

76:3.9 (850.5) За своето време семейният живот на виолетовата раса беше идеален. Децата задължително се обучаваха на земеделие, занаяти и животновъдство, тъй като получаваха образованието, необходимо за изпълнение на тайнствените задължения на ситит: свещеник, лекар и учител.

76:3.10 (850.6) Размишлявайки за сититското духовенство, не бъркайте тези възвишени и благородни проповедници на здравето и религията, тези истински просветители с опорочените и алчни жреци на последващите племена и окръжаващи нации. Религиозните представи на сититите за Божеството и вселената бяха прогресивни и повече или по-малко правилни, нивото на тяхната медицина беше за своето време великолепно, а техните методи за обучение остават ненадминати и до ден днешен.

4. Виолетовата раса

76:4.1 (850.7) Адам и Ева бяха основателите на виолетовата раса – деветата човешка раса, появила се на Урантия. Адам и неговите деца имаха сини очи и виолетовите народи се отличаваха със светла кожа и коси – руси, рижи или кестеняви.

76:4.2 (850.8) Ева не изпитваше болки при ражданията, нямаха родилни мъки и жените от ранните еволюционни раси. Само представителките на смесените раси, образувани от съюза на еволюционния човек с нодитите и по-късно с адамитите, изпитваха мъчителни родилни болки.

76:4.3 (851.1) Адам и Ева, както и техните йерусемски събратя, получаваха енергия за сметка на двойното хранене, употребявайки както храна, така и светлина, с добавка на някои серафически видове енергия, неразкрити на Урантия. Тяхното урантийско потомство не наследи присъщия на техните родители дар – потреблението на енергия и циркулацията на светлина. Те имаха единната, присъща на техните родители система на кръвообращение: тяхната храна постъпваше чрез кръвта. По своята природа те бяха смъртни, макар и живеещи дълго. Наистина, с всяко следващо поколение продължителността на техния живот все повече се приближаваше до човешката норма.

76:4.4 (851.2) Нито Адам, нито Ева, нито тяхното първо поколение се хранеха с месото на животни. Те употребяваха за храна изключително “плодове на дървета”. Започвайки от второто поколение, всички потомци на Адам започнаха да се хранят с млечни продукти, но много от тях продължаваха да се придържат към вегетарианството. Много южни племена, с които те

впоследствие се обединиха, също не ядяха месо. По-късно повечето от тези вегетариански племена мигрираха на изток и понастоящем съществуват в състава на народите на Индия.

76:4.5 (851.3) Както физическото, така и духовното зрение на Адам и Ева значително превъзхождаше зрението на съвременните им народи. Техните специални органи на сетивността се отличаваха с особена острота: те бяха способни да виждат промеждутъчните създания и ангелите, Мелхиседек, както и падналия Принц Калигастия, който няколко пъти се явяваше за беседи със своя благороден приемник. Те си запазиха способността да виждат небесните същества в течение на повече от сто години след своята простъпка. Тези особени органи на сетивността бяха не така ярко изразени в техните деца и с всяко последващо поколение все повече се притъпяваха.

76:4.6 (851.4) В децата на Адам обикновено се заселваха Настройчици, тъй като всички те несъмнено притежаваха способност за продължаване на живота. Това знаменито потомство беше не толкова подвластно на страха, колкото бяха децата на еволюцията. В съвременните раси на Урантия има толкова много страх, защото във връзка с бързия провал на плановете по физическото усъвършенстване на расите вашите предци получиха толкова малка част от жизнената плазма на Адам.

76:4.7 (851.5) Телесните клетки на Материалните Синове и техните потомци притежават много по-голяма съпротивляемост към заболяванията, отколкото клетките на еволюционните същества – изначалните обитатели на

планетата. Клетките на коренните раси са сходни с живите възбудители на заболяванията – микроскопичните и ултрамикроскопичните организми на дадения свят. Именно затова на урантийските учени се налага да полагат толкова усилия в борбата с многобройните физически заболявания. Вие щяхте да притежавате много по-голяма съпротивляемост към болестите, ако във вашите тела течеше адамическа кръв.

^{76:4.8 (851.6)} Установявайки се във втората Градина в долината на Ефрат, Адам реши да остави на Урантия колкото може повече от своята жизнена плазма, която щеше да донесе на света полза след неговата смърт. В съответствие с това Ева стана глава на комисията от дванадесет члена, занимаващи се с въпросите по усъвършенстването на расите. До смъртта на Адам тази комисия избра 1, 682 жени от най-добрия урантийски тип и тези жени бяха оплодени с жизнената плазма на Адам. С изключение на 112 човека, всички техни деца доживяха до зряла възраст, така че светът по такъв начин получи полза от привнасянето на 1, 570 високо развити мъже и жени. Макар че бъдещите майки се набираха измежду всички окръжаващи племена и представляваха почти всички световни раси, повечето бяха избрани измежду най-добрите нодитски родове; те положиха началото на могъщата раса на андитите. Тези деца бяха родени и възпитани в племената, към които принадлежаха техните майки.

5. Смъртта на Адам и Ева

^{76:5.1 (851.7)} Скоро след създаването на втория Едем на Адам и Ева по надлежен начин им съобщиха, че тяхното разкажание

се приема и че макар че са обречени да споделят участието, подготвена за смъртните от дадения свят, те сигурно ще получат правото да влязат в числото на съхранилите се спящи смъртни на Урантия. Те свято вярваха в това евангелие на възкресението и възраждането, толкова трогателно известно им от Мелхиседек. Тяхното правонарушение се заключаваше в невярно съждение, а не в греха на съзнателното и преднамерено въстание.

76:5.2 (852.1) Като жители на Йерусем Адам и Ева не притежаваха Настройчици на Съзнанието; те нямаха Настройчици и тогава, когато действаха на Урантия във времената на първата Градина. Но скоро след понижаването на техния статут до нивото на смъртни те почувстваха в себе си ново присъствие и разбраха, че човешкият статут, в съчетание с искреното разкаяние, са позволили на Настройчиците да се заселят в тях. Именно съзнанието за това, че те притежават Настройчици, беше огромно утешение за Адам и Ева през целия останал им живот. Те знаеха, че са претърпели неуспех като Материални Синове на Сатания, но те също така знаеха и това, че Райският път все още остава открит за тях като за възходящи синове на вселената.

76:5.3 (852.2) Адам знаеше за възкресението във връзка със завършването на съдния период, което се извърши едновременно с неговото пристигане на планетата, и предполагаше, че той и неговата спътница вероятно ще бъдат възсъздадени във връзка с пристигането на Сина от следващата категория. Той не знаеше, че Михаил, Властелинът на тази вселена, трябва скоро да се яви на

Урантия. Той очакваше, че следващият ще бъде син от категорията на Авоналовците. Независимо от това неизменно утешение за Адам и Ева бяха размишленията за единственото за целия им живот лично послание, получено от Михаил, макар че им беше трудно да разберат неговия смисъл. Сред изразените (твърдения за) дружба и участие в него се казваше “Аз взех под внимание обстоятелствата на вашата простъпка, помня желанието на вашите сърца да бъдете винаги предани на волята на Моя Отец и когато дойда на Урантия, вас ще ви призват от обятията на смъртния сън, ако подчинените Синове на моята вселена не изпратят за вас преди това.”

76:5.4 (852.3) Това послание беше огромна загадка за Адам и Ева. Те можеха да разберат завоалираното обещание за възможно специално възкресение и такава перспектива изключително ги радваше, но те не можеха да осмислят намека за това, че е възможно да останат в покой в очакване на възкресението, свързано с личното пристигане на Михаил на Урантия. И затова едемската двойка винаги провъзгласяваше предстоящото идване на Божия Син и предаваше на своите любими вярата – в крайна сметка, поне страстната надежда – в това, че светът на техните грешки и печали ще може да се окаже сфера, избрана от управителя на тази вселена за изпълнение на мисията му на Райски посвещенчески Син. Това изглеждаше твърде хубаво, за да бъде истина, но Адам действително таеше мисълта за това, че разкъсваната от противоречия Урантия ще може съответно да се окаже най-щастливия свят в системата на Сатания – планетата, на която да завижда цялата Небадон.

76:5.5 (852.4) Адам доживя до 530 години; той умря от това, което може да се определи като старост. Неговият физически механизъм просто се износи; процесът на разрушение просто взе превес над процеса на възстановяване и дойде неизбежният край. Ева умря деветнадесет години по-рано поради отслабнало сърце. Те и двамата бяха погребани в центъра на храма за божествено служение, издигнат по техния план скоро след завършването на строителството на защитаващата колонията стена. Така възникна традицията знаменити и благочестиви мъже и жени да се погребват под пода на храма.

76:5.6 (852.5) Свръхматериалното управление на Урантия продължаваше да съществува под ръководството на Мелхиседек, но прекият физически контакт с еволюционните раси беше прекъснат. От далечните дни на телесния персонал на Планетарния Принц в течение на цялата епоха на Ван и Амадон и чак до пристигането на Адам и Ева на планетата се намираха физически представители на вселенското правителство. Но простъпката на Адам и Ева сложи край на този режим, просъществувал повече от четиристотин и петдесет хиляди години. В духовните сфери на ангелските помощници, заедно с Настройчиците на Съзнанието, продължаваха геройски да се борят за спасението на индивидите; но до пристигането на Макивента Мелхиседек, което стана в дните на Авраам, смъртните на Земята нямаха никакъв общ план за постигане на продължително благополучие в света. Макивента, притежавайки могъществото, търпението и властта на

Божия Син, съумя да заложи фундамента за по-нататъшно усъвършенстване и духовно възраждане на нещастната Урантия.

76:5.7 (853.1) Но нещастieto не беше единствената съдба на Урантия; тя се оказа също така и най-щастливата планета в локалната вселена Небадон. Урантийци трябва да смятат всичко това за благо, тъй като простъпките на техните предци и грешките на древните управители на света, увеличаването на злото и греха тласнаха планетата в толкова безнадежден хаос, че самото това мрачно минало привлече Михаил Небадонски – привлече го дотолкова, че той избра този свят като място за разкриване на любвеобилната личност на небесния Отец. Въпросът не е в това, че за привеждането в ред на своите объркани дела на Урантия ъ беше необходим Син-Създател. По-скоро злото и грехът на Урантия позволиха на Сина-Създател да намери още по-конкретен фон за демонстрация на несравнимата любов, милосърдие и търпение на Райския Баща.

6. Продължаването на живота на Адам и Ева

76:6.1 (853.2) Адам и Ева навлязоха в смъртен покой с дълбоката вяра в обещанието на Мелхиседек за това, че в съответното време те ще се пробудят от съня на смъртта за възобновяване на живота им в обителските светове, толкова познати им от дните, които предшестваха мисията, изпълнена от тях в материален облик на виолетовата раса на Урантия.

76:6.2 (853.3) Тяхното забвение, потопяването в безсъзнателния сън на планетарните смъртни, не беше дълго. На третия ден след смъртта на Адам – вторият ден след преминалото с големи почести погребение, Гавраил получи разпореждане от Ланафорг, поддържано от временните Всевишни на Едемия и одобрено от представляващия Михаил Салвингтонски Извечно Единен, за провеждането на Урантия на специално възкресяване на прославените смъртни, съхранили се след простъпката на Адам и Ева. И в съответствие с този мандат за специално възкресение – двадесет и шестото на Урантия, Адам и Ева възстановиха своята личност и бяха възсъздадени във възкресителните зали на обителските светове на Сатания заедно с 1, 316 свои другари от първата Градина. Към момента на появата на Адам и Ева на Урантия много други предани души бяха вече преобразувани, доколкото тяхното пристигане се съпровождаше с раздаването на правосъдие, свързано със завършването на съдния период както над спящите съхранили се създания, така и над преуспелите живи възходящи същества.

76:6.3 (853.4) Адам и Ева бързо преминаха през световите за последователен възход и скоро станаха жители на Йерусем – за пореден път станаха жители на своята родна планета, но този път в състава на друга категория вселенски личности. Те напуснаха Йерусем като постоянни жители – като Божии Синове; върнаха се като възходящи същества – като човешки синове. Тях веднага ги прикрепиха към урантийската служба на столицата на системата и по-късно те влязоха в числото на двадесет и четирите члена на

урантийския съвет, изпълняващ съвещателни и контролни функции.

76:6.4 (854.1) Такъв е разказът за Планетарните Адам и Ева на Урантия – разказ за изпитанията, трагедията и триумфа, във всеки случай личния триумф на благонамерените, но въведени в заблуждение Материални Син и Дъщеря. Несъмнено е, че в крайна сметка това също така е и разказ за окончателния триумф на техния свят и неговите обитатели, измъчени от бунта и изтерзани от злото. Като цяло Адам и Ева внесоха огромен принос в бързото развитие на цивилизацията и ускоряването на биологическия прогрес на човечеството. Те оставиха на Земята велика култура, но тази прогресивна цивилизация не можа да оцелее предвид преждевременното отслабване и постепенното изчезване на адамическата наследственост. Народът е този, който създава цивилизацията; цивилизацията не създава народ.

76:6.5 (852.1) [Представено серафим Солония – “гласът в Градината”.]

Документ 77. Промеждутъчните създания

77:0.1 (855.1) В ПОВЕЧЕТО обитаеми светове на Небадон се срещат една или няколко групи уникални създания, съществуващи на такова функционално ниво на живите същества, което заема промеждутъчно положение между смъртните от обитаемите сфери и ангелските категории. Оттук и тяхното название: *промеждутъчни* създания. Те изглеждат времева случайност, но са толкова широко разпространени и са толкова ценни помощници, че всички

ние отдавна се отнасяме към тях като към една от задължителните категории на нашето обединено планетарно служене.

77:0.2 (855.2) На Урантия действат две ясно изразени категории промеждутъчни създания: първичен, или старши, корпус, появил се в дните на Далматия, и вторична, или младша, група, датираща от епохата на Адам.

1. Първични промеждутъчни създания

77:1.1 (855.3) Първичните промеждутъчни създания произлизат от уникалната взаимовръзка между материалното и духовно ниво на Урантия. Ние знаем за съществуването на сходните създания в други светове и системи, но те са се появили по други начини.

77:1.2 (855.4) Винаги е полезно да се помни това, че последователните посвещения на Божиите Синове, извършвани на еволюираща планета, водят до значителни изменения в духовната структура на света и съответно дотолкова изменят характера на взаимовръзката между духовните и материални фактори на планетата, че създават ситуации, действително трудни за разбиране. Статутът на стоте телесни члена от персонала на Принц Калигастия е пример за именно такава уникална взаимовръзка. Както и възходящите моронтийни жители на Йерусем, те бяха свръхматериални създания, които не са дарени със способността за репродукция. Като низходящи планетарни помощници на Урантия те представляваха полови създания, способни за пораждање на материално потомство (което впоследствие някои от тях и направиха).

Ние сме неспособни удовлетворително да обясним по какъв начин сто от тези същества можаха да действат в родителска функция на свръхматериално ниво – но именно така стана. Свръхматериалната (неполова) връзка между мъжете и жените от телесния персонал доведе до появата на първото промеждутъчно същество от първичната категория.

77:1.3 (855.5) Веднага беше забелязано, че създаването от тази категория, заемащо промеждутъчно положение между смъртните и ангелите, може да донесе огромна полза в изпълнението на задачите на княжеския център и всяка двойка от телесния персонал получи съответното разрешение за създаване на аналогично същество. В резултат се появи първата група от петдесет промеждутъчни създания.

77:1.4 (855.6) В течение на една година Планетарният Принц наблюдаваше дейността на тези създания, след което разреши да се възпроизвеждат промеждутъчните създания без ограничения. Този план се изпълняваше дотогава, докато се запазваше съзидателната способност; такъв е произходът на изначалния корпус от 50 000 същества.

77:1.5 (856.1) Поредното промеждутъчно създание се появяваше веднъж на половин година дотогава, докато на всяка двойка не се родиха по хиляда същества. Ние не можем да обясним защо репродуктивната способност спираше с появата на хилядния потомък. Всички по-нататъшни опити неизменно завършваха с неуспех. В администрацията на Принца този корпус се занимаваше със събиране на данни.

77:1.6 (856.2) Тези същества посещаваха най-отдалечените ъгълчета; те наблюдаваха световните раси и оказваха на Принца и неговия персонал други неоценими услуги, въздействайки на човешкото общество, отдалечено от планетарния център.

77:1.7 (856.3) Този режим продължаваше да съществува до трагичните дни на планетарното въстание, отклонило малко повече от четири пети от първичните промеждутъчни създания. Оставайки верен, корпусът премина във владение на попечителските Мелхиседек и до пристигането на Адам се намираше в подчинение при Ван.

2. Нодитската раса

77:2.1 (856.4) Макар че настоящото повествуване се отнася до произхода, същността и функцията на промеждутъчните създания на Урантия, родството на две категории – първична и вторична, ни принуждава да прекъснем разказа за първичните промеждутъчни създания, за да проследим родословието, възхождащо към членовете на телесния персонал на Принц Калигастия, започвайки с планетарното въстание до епохата на Адам. В течение на ранния период от съществуването на втората Градина именно тази линия даде половината прародители на вторичната категория на промеждутъчните създания.

77:2.2 (856.5) Физическите членове на персонала на принца бяха създадени като полови същества за участие в програмата за създаване на потомство, съвместяващо качествата на тяхната особена категория с качествата на избрани представители от адоническите племена, при което всичко

това се правеше с оглед последващата поява на Адам. По това време Носителите на Живота вече имаха план за създаването на смъртни същества от нов тип, които трябваше да се появят в резултат на съюза между съвместното потомство на княжеския персонал и първото поколение деца на Адам и Ева. Този план предвиждаше появата на нова категория планетарни създания, които, както те се надяваха, щяха да успеят да станат учители-управители на човешкото общество. Пълновластието на такива същества трябваше да се проявява в социалната, а не в гражданската сфера. Но предвид това, че този проект претърпя практически пълен провал, ние никога няма да узнаем от каква аристокрация на духа, от какво милосърдно ръководство и несравнена култура се лиши Урантия, тъй като репродукцията на членовете на телесния персонал стана по-късно, вече след бунта, когато те бяха лишени от връзка с жизнените токове на системата.

77:2.3 (856.6) Ерата, започнала на Урантия след бунта, стана свидетел на много необичайни явления. Рушеше се великата цивилизация – културата на Далматия. “В това време на Земята живееха Нефилим (нодити) и когато тези Божии синове започнаха да взимат за жени човешките дъщери, те започнаха да им раждат “древни исполини”, “славни хора”.” Макар че членовете на персонала и техните първи потомци едва ли се явяваха “Божии синове”, в тези дни отношението към тях на еволюционните смъртни беше такова, че преданията преувеличаваха даже тяхното телосложение. Такъв е произходът на практически повсеместните фолклорни предания за боговете, които се спуснаха на Земята и заедно с човешките дъщери родиха

древна раса герои. И всички подобни легенди бяха още повече объркани от расовите смесвания на появилите се по-късно адамити от периода на втората Градина.

77:2.4 (857.1) Тъй като стоте члена на телесния персонал на Принца носеха в себе си зародишната плазма на андонитите, естествено беше да се предположи, че в случай на полово репродукция тяхното потомство щеше напълно да съответства на потомството на други андонити. Но когато шестдесетте метежни члена на персонала – последователите на Нод, пристъпиха към полово размножение, се оказа, че техните деца почти във всички отношения значително превъзхождат както андонитите, така и сангикските раси. Това неочаквано превъзходство се изразяваше не само във физически и интелектуални качества, но и в духовни способности.

77:2.5 (857.2) Тези мутантни черти, появили се в първото поколение нодити, станаха следствие от някои изменения в конфигурацията и химическите компоненти на гените, съдържащи се в зародишната плазма на андонитите. Въпросните изменения бяха предизвикани от присъствието в телата на членовете от княжеския персонал на мощните контури на осигуряващите живота системи на Сатания. Въздействието на тези жизнени контури причини реорганизация на хромозомите на типичния урантийски строеж, в резултат на което те стигнаха до по-голямо съответствие със стандартните сатанийски форми на небадонското проявление на живота. Методът за превръщане на зародишната плазма под действието и жизнените контури на системата има сходство с

процесите, посредством които урантийските учени видоизменят зародишната плазма на растенията и животните, използвайки за това рентгенови лъчи.

77:2.6 (857.3) По такъв начин произходът на нодитите е свързан с някои своеобразни и неочаквани модификации на жизнената плазма, пренесени от хирурзите на Авалон от тези пожертвали я андонити в телата на членовете на телесния персонал.

77:2.7 (857.4) Необходимо е да си спомним това, че стоте пожертвали своята жизнена плазма андонити на свой ред станаха притежатели на органическия компонент на дървото на живота, вследствие на което в техните тела също се появиха жизнените токове на Сатания. Четиридесет и четирите модифицирани андонита, присъединили се към въстаналия персонал, също встъпиха в брачни отношения един с друг и значително укрепиха най-добрите нодитски генотипи.

77:2.8 (857.5) Тези две групи, включващи 104 индивида, носители на модифицираната зародишна плазма на андонитите, станаха праотци на нодитите – осмата раса на Урантия. Тази нова особеност на човешкия живот на Урантия представлява поредната фаза в претворяването на изначалния план по използването на дадената планета като свят с видоизменен живот, ако не се смята това, че подобно развитие на събитията беше сред непредвидените.

77:2.9 (857.6) Чистокръвните нодити бяха великолепно раса, но постепенно се смесиха с еволюционните народи на Земята и деградацията не се забави дълго. Десет хиляди години

след бунта те регресираха дотолкова, че средната продължителност на техния живот беше не много по-голяма, отколкото тази на еволюционните раси.

77:2.10 (857.7) Откривайки глинени таблички със записи на техните по-късни шумерски потомци нодитите, археолозите откриват списъците на шумерски царе, водещи няколко хиляди години в дълбините на вековете; и с все по-голямото задълбочаване в миналото сроковете на управление на отделните царе се увеличават приблизително от двадесет и пет или тридесет до сто и петдесет и повече години. Такова удължаване на периодите на царстването означава, че някои от ранните нодитски управители (преки потомци на княжеския персонал) действително живееха по-дълго, отколкото техните по-късни наследници, а също така показва и опита да проследят произхода на династиите от времената на Далматия.

77:2.11 (857.8) Сведенията за подобни дълголетници се обясняват с объркването на месеците и годините като отрязъци от време. Това се вижда и по библейската генеалогия на Авраам и древните китайски летописи. Смесването на месеците – промеждутъка от време от двадесет и осем дни, с появилите се по-късно години, включващи повече от триста и петдесет дни, е причина за появата в преданията на толкова продължителни срокове на живота на хората. Съществуват писмени напомняния за човек, живял повече от деветстотин “години”. Това съответства на непълни седемдесет години и векове наред подобен живот се смяташе за много дълъг – “три пъти по

двадесет години и десет”, както впоследствие започнаха да го обозначават.

^{77:2.12 (858.1)} Дълго време след Адам продължаваха да изчисляват с помощта на месеца от двадесет и осем дни. Но когато, преди около седем хиляди години, египтяните осъществиха реформата на календара, те направиха това с голяма точност, въвеждайки годината с продължителност 365 дни.

3. Вавилонската кула

^{77:3.1 (858.2)} След изчезването на Далматия нодитите се придвижиха на север и изток и скоро основаха нов град – Дилмун, станал техен национален и културен център. И след около пет хиляди години от смъртта на Нод – когато многобройното потомство на персонала на принца вече не можеше да се изхрани от земите, прилежащи към техния нов град Дилмун, както и след появата на смесените бракове с андонитските и сангикски племена, обитаващи край границите на техните владения – техните лидери решиха, че е необходимо да се вземат някакви мерки за запазването на расовото единство. За целта беше свикан съвет на племената и след продължителни дискусии беше приет планът на Вавлот, потомък на Нод.

^{77:3.2 (858.3)} В центъра на заетата към това време територия Вавлот предложи да се издигне претенциозен храм за прослава на техните раси. Над храма трябваше да се възвисява кула, каквато светът не е виждал. Тя трябваше да стане монументален паметник на тяхното изчезващо величие. Мнозина искаха този монумент да бъде издигнат

в Дилмун, но други предполагаха, че толкова гигантско съоръжение трябва да се намира на безопасно разстояние от морето, тъй като помнеха преданията за потопяването на тяхната първа столица – Далматия.

77:3.3 (858.4) По плана на Вавлот новите здания трябваше да станат ядро на бъдещия център на нодитска култура и цивилизация. Неговото предложение беше прието и в съответствие с този план строителството започна. В чест на архитекта и създателя на кулата новият град трябваше да се казва *Вавлот*. По-късно това място стана известно като Вавлод и, накрая, като Вавилон.

77:3.4 (858.5) Но нодитите така и не стигнаха до единно мнение относно планове и предназначението на своето начинание. Между тези лидери така и не се стигна до пълно съгласие по отношение на планове за строителството или използването на зданията след завършването на работите. Когато от началото на строителството изминаха четири и половина години, се разгоря спор за целите и мотивите за издигането на кулата. Разногласията взеха толкова ожесточена форма, че работите напълно се прекратиха. Доставчиците на храна разнесоха известията за раздора и към мястото на строителството започнаха да се стичат множество племена. Бяха предложени три различни възгледа за предназначението на кулата:

77:3.5 (858.6) 1. Първата група – почти половината от събралите се искаше кулата да стане паметник на историята и расовото превъзходство на нодитите. Те предполагаха, че кулата трябва да бъде огромна и впечатляваща постройка,

която да предизвиква възхищение сред всички бъдещи поколения.

^{77:3.6 (858.7)} 2. Следващата по големина група искаше кулата да бъде построена в памет на културата на Дилмун. Те предвиждаха, че Вавлот ще се превърне в голям център на търговията, изкуството и занаятите.

^{77:3.7 (859.1)} 3. Най-малката група смяташе, че издигането на кулата дава възможност да се изкупи безразсъдството на техните прародители, взели участие във бунта на Калигастия. Те настояваха на това, кулата да бъде посветена на поклонението на Всеобщия Баща. Те изискваха пред града да стои една единствена цел: да стане приемник на Далматия като културен и религиозен център за окръжаващите варвари.

^{77:3.8 (859.2)} При гласуването религиозната група бързо претърпя поражение. Мнозинството събрали се отхвърлиха доктрината за това, че техните предци са виновни за бунта; идеята за национален позор предизвикваше в тях възмущение. Избавяйки се от едната гледна точка и не достигайки до избор между двете други в пренията, те започнаха да се бият. Религиозните нодити, противници на силовата борба, избягаха към своите домове на юг, а техните другари продължаваха да се сражават, докато не се унищожиха почти напълно.

^{77:3.9 (859.3)} Преди около дванадесет хиляди години беше предприет втори опит да се построи Вавилонската кула. Смесените племена на андитите (нодити и адамити) започнаха да издигат нов храм от развалините на стария,

но това съоръжение нямаше достатъчно опора. Кулата рухна под тежестта на собственото си прекомерно тегло. Този регион дълго беше известен като Вавилония.

4. Центровете на цивилизацията на нодитите

^{77:4.1 (859.4)} Разселването на нодитите стана пряко следствие от междуособиците заради Вавилонската кула. Тази междуособна война рязко съкрати броя на чистокръвните нодити; в значителна степен именно по тази причина те не можаха да създадат велика доадамическа цивилизация. От това време нататък, в течение на сто и двадесет хиляди години, нодитската култура западаше, докато не беше подобрена от привнасянето на адамическата кръв. Но даже по времето на Адам нодитите си оставаха талантлив народ. Много от техните смесени потомци бяха сред строителите на Градината и няколко от груповите командири на Ван бяха нодити. В персонала на Адам влизаха някои от най-талантливите представители на тази раса.

^{77:4.2 (859.5)} Три от четирите големи нодитски центъра бяха основани веднага след вавилонския конфликт:

^{77:4.3 (859.6)} 1. *Западните, или сирийски, нодити.* Останките от националисти — последователи на издигането на паметника на своята раса, заминаха на север, където впоследствие се съединиха с андонитите и по-късно основаха нодитски центрове на северозапад от Месопотамия. Тази най-голяма група от нодитското разселване внесе голям принос в появилите се впоследствие племена на асирийците.

77:4.4 (859.7) *2. Източните, или еламитски, нодити.* Голям брой последователи на културата и занаятите мигрира на изток, в Елам, където те се обединиха със смесените сангикски племена. Преди триста и четиридесет хиляди години еламитите станаха основно носители на сангикска кръв, макар че при тях се запазваше цивилизацията, превъзхождаща културата на околните варвари.

77:4.5 (859.8) След създаването на втората Градина се появи навикът близлежащите нодитски селища да се наричат “земите на Нод”. И в течение на продължителен и относително мирен период взаимоотношенията на нодитите с адамитите на тези две раси в значителна степен се смесиха, тъй като Божиите Синове (адамитите) все още вземаха за жени човешките дъщери (нодитите).

77:4.6 (860.1) *3. Централни, или дошумерски, нодити.* Неголяма група в района на устията на реките Тигър и Ефрат запазваше голяма расова чистота. Тя продължаваше да съществува в течение на десетилетия и съответно стана източник на онези нодити, които се смесиха с адамитите и образуваха шумерските народи от историческата епоха.

77:4.7 (860.2) Всичко това обяснява толкова внезапната и тайнствена поява на шумерите на историческата сцена в Месопотамия. Изследователите никога няма да могат да проследят произхода на тези племена от първите шумери, които се появиха преди двеста хиляди години, след потопяването на Далматия. Не оставяйки никакви следи от произход на другите места от света, тези древни племена внезапно се появяват на хоризонта на цивилизацията с формираща се високоразвита култура, включваща

храмове, металообработка, земеделие, животновъдство керамика, тъкачество, търговско законодателство, граждански кодекси, религиозни обреди и древна писменост. Към началото на историческата ера далматийската азбука беше вече отдавна забравена и шумерите използваха необичайно писмо, изобретено в Дилмун. Шумерският език – практически напълно изчезнал, не беше семитски; той имаше много общо с така наричаните индоевропейски езици.

77:4.8 (860.3) Подробните записи, оставени от шумерите, описват необикновено селище, намиращо се в Персийския залив недалеч от мястото, където по-рано се намираше Дилмун. Египтяните наричаха този величествен древен град Дилмат, докато смесилите се с адамитите шумери бъркаха както първия, така и втория нодитски град с Далматия и наричаха всичките три Дилмун. Археолозите вече намериха древните глинени таблички, разказващи ни за този земен рай, „където Боговете за пръв път благословиха човечеството с пример за цивилизован и културен живот“. Днес тези таблички с описанията на Дилмун мълчаливо лежат върху прашните рафтове на много музеи.

77:4.9 (860.4) Шумерите добре знаеха за съществуването на първия и втори Едем, но независимо от разпространението на смесените бракове с адамити продължаваха да гледат на обитателите на Градината – техните северни съседи, като на чужда раса. Кичейки се със своята по-древна нодитска култура, шумерите пренебрегнаха откритите се пред тях

славни перспективи, отдавайки предпочитание на величието и райските традиции на град Дилмун.

77:4.10 (860.5) *4. Северните нодити и амадонити – ванитите.*

Тази група се появи още преди конфликта около Вавлот. Най-северни от нодитите, те бяха потомци на тези, които отхвърлиха ръководството на Нод и неговите приемници и преминаха към Ван и Амадон.

77:4.11 (860.6) Някои от ранните другари на Ван впоследствие се преселиха край бреговете на езерото, което и досега носи неговото име; тук израснаха техните традиции. Тясна свещена планина стана Арарат, имаща до голяма степен такова значение за късните ванити, каквото Синай имаше за юдеите. Преди десет хиляди години ванитските предшественици на асирийците учеха, че техният нравствен закон от седем заповеди бил получен от Ван от Боговете горе на Арарат. Те твърдо вярваха в това, че Ван и неговият другар Амадон са били взети живи от планетата, докато са били на нея, възнасяйки молитвите си.

77:4.12 (860.7) Арарат беше свещената планина на Северна Месопотамия и тъй като възникването на много от вашите легенди за тези древни времена е свързано с вавилонското предание за потопа, не е чудно, че Арарат и окръжаващият регион влязоха в по-късното еврейско предание за Ной и вселенския потоп.

77:4.13 (860.8) В около 35 000 година до н.е. Адамсон пристигна в едно от древните Ванитски поселения, намиращо се в източните граници на тяхната територия, и основа тук свой център на цивилизацията.

5. Адамсон и Ратта

77:5.1 (861.1) Обрисувайки нодитските предшественици и вторичните промеждутъчни създания, сега е необходимо да разгледаме адамическата половина на тяхното родословие, тъй като вторичните промеждутъчни създания са също така и внуци на Адамсон – първородния представител на виолетовата раса на Урантия.

77:5.2 (861.2) Адамсон принадлежеше на тази група деца на Адам и Ева, които решиха да останат на Земята със своите родители. От Ван до Амадон този старши син на Адам често беше слушал разказа за тяхната високопланинска северна родина и известно време след създаването на втората Градина той взе решение да се отправи в търсене на земята, за която мечтаеше от младите си години.

77:5.3 (861.3) В това време Адамсон беше на 120 години и той беше баща на тридесет и две чистокръвни деца от първата Градина. Той искаше да остане със своите родители и да им помогне в изграждането на втората Градина, но силно го подтичкаше загубата на неговите съпруга и деца, решили да се отправят в Едемия заедно с тези деца на Адам, които пожелаха да станат подопечни на Всевишните.

77:5.4 (861.4) Адамсон нямаше да остави своите родители и не беше в характера му да бяга от трудностите, но него изобщо не го удовлетворяваше населението на втората Градина. Той направи много за развитието на отбраната и строителството, но все пак реши, че при първа възможност ще отиде на север. И макар че прощаването премина в

добра атмосфера, Адам и Ева бяха дълбоко опечалени от загубата на своя голям син, от неговото заминаване в непознатия и враждебен свят, откъдето, както те се опасяваха, не му беше съдено да се върне.

77:5.5 (861.5) Отряд от двадесет и седем човека последва Адамсон на север, в търсене на хората, за чието намиране той мечтаеше от детството си. След малко повече от три години тази група действително достигна своите цели и сред намерените от тях хора Адамсон срещна прекрасна двадесетгодишна жена, смятаща се за последния чистокръвен потомък на персонала на принца. Тази жена наричаха Ратта и тя разказа, че всичките ѝ предци са потомци на двама членове от персонала на падналия принц. Тя беше последната представителка на своя род, тъй като всичките ѝ братя и сестри бяха умрели. Ратта беше вече готова никога да не се омъжи и да умре бездетна, но виждайки величествения Адамсон, тя го обикна от все сърце. И когато тя узна историята на Едем – узна за това как действително са се сбъднали предсказанията на Ван и Амадон, изслушвайки разказа за извършената в Градината простъпка, – я обхвана единственото желание да стане жена на този наследник на Адам. Същата мисъл бързо увлече и Адамсон. След малко повече от три месеца те станаха мъж и жена.

77:5.6 (861.6) На Адамсон и Ратта им се родиха шестдесет и седем деца. Те сложиха началото на велик род световни управители, но направиха и нещо повече. Не следва да се забравя, че те и двамата бяха истински свръххора. Всяко четвърто родило им се дете се отнасяше към уникалния тип

и често ставаше невидимо. Такова нещо никога не се беше случвало в световната история. Ратта беше твърде обезпокоена – чак до суеверен страх, но на Адамсон му беше добре известно за съществуването на първичните промеждутъчни създания и той разбра, че пред очите му става нещо подобно. Когато се появи вторият необикновен потомък, Адамсон реши да ги ожени, тъй като единият от тях беше мъж, а другият – жена. Така се появиха вторичните промеждутъчни създания. В течение на сто години, докато този феномен не се прекрати, се появиха почти две хиляди подобни същества.

^{77:5.7 (862.1)} Адамсон живя 396 години. Много пъти той се връщаше в родината си, за да посети своите родители. Всеки седем години той и Ратта се отправяха на юг, във втората Градина, и по време на такива пътешествия промеждутъчните създания му съобщаваха за състоянието на делата сред неговия народ. В течение на живота на Адамсон те оказаха огромна помощ при създаването на нов и независим световен център на истината и праведността.

^{77:5.8 (862.2)} Така в разпореждане на Адамсон и Ратта се оказа корпус от великолепни помощници, трудещи се заедно с тях в продължение на техния дълъг живот и помагачи в разпространяването на новите истини и по-високите критерии за духовен, интелектуален и материален живот. И не всички резултати от тези усилия по подобряване на света бяха изтрети от последващия регрес.

^{77:5.9 (862.3)} В продължение на почти седем десетилетия от времето на Адамсон и Ратта адамсонитите съхраняваха

висока култура. По-късно те се смесиха със съседните нодити и андонити и бяха също така причислени към “древните исполини”. Някои постижения на тази епоха преминаха след един век и станаха скрита част от този културен потенциал, чийто разцвет по-късно се прояви в европейската цивилизация.

77:5.10 (862.4) Този център на цивилизацията се намирал в региона на изток от южните покрайнини на Каспийско море, недалеч от Копет Даг. Малко на север, на възвишенията на Туркестан, се намират останките от това, което някога беше адамсонитският център на виолетовата раса. В тази планинска местност на тесен и древен плодороден пояс, преминаващ през невисоките предхълмове на хребета Копет, в различни времена се сменяха една друга четири различни култури, създадени съответно от четири различни групи потомци на Адамсон. Втората от тези групи мигрира на запад – в Гърция и на островите в Средиземноморието. Останките от потомците на Адамсон мигрираха на север и запад и по-късно достигнаха Европа заедно със смесеното потомство на последната вълна на андонитите, преминали през Месопотамия; те също така влязоха в числото на андито-арийските завоеватели на Индия.

6. Вторичните промеждутъчни създания

77:6.1 (862.5) В сравнение с първичните промеждутъчни създания, произходът на които беше почти изцяло свръхчовешки, представителите на вторичната категория са потомци на чистокръвния адамически род, обединил се

с очовечените потомци на тези, от които произлизаше родословието на старшия корпус.

77:6.2 (862.6) От децата на Адамсон шестнадесет станаха необикновени прародители на вторичните промеждутъчни създания. Сред тези уникални деца имаше равен брой мъже и жени и веднъж на седемдесет дни, с помощта на комбинирания метод за полови и неполови връзки, всяка двойка можеше да произведе на света едно вторично промеждутъчно създание. По-рано подобно явление беше невъзможно на Земята и оттогава то никога повече не беше наблюдавано.

77:6.3 (862.7) С изключение на тези необичайни качества, шестнадесетте деца живяха и умряха като смъртни на дадения свят, но техните потомци, притежаващи електрически тип хранене с енергия, продължават да живеят, неподлагани на ограниченията на смъртната плът.

77:6.4 (862.8) Всяка от осемте двойки съответно произведе 248 промеждутъчни създания и така се появи изначалният вторичен корпус, наброяващ 1 984 същества. Вторичните създания се делят на осем подгрупи. Те се обозначават като А-Б-В първото, второто, третото и така нататък. Има даже Г-Д-Е първо, второ, и така нататък.

77:6.5 (862.9) След простъпката на Адам първичните промеждутъчни създания се върнаха към попечителските Мелхиседек, а вторичната група остана прикрепена към центъра на Адамсон чак до неговата смърт. Тридесет и три вторични същества, възглавяващи своята организация към момента на смъртта на Адамсон, предприеха опит да

преведат цялата категория под ръководството на Мелхиседек и с това да се обединят с първичния корпус. Когато не им се отдаде да се слеят, те напуснаха своите другари и като единна група се присъединиха към службата на планетарните попечители.

^{77:6.6 (863.1)} След смъртта на Адамсон оставащата част от вторичните промеждутъчни създания се превърна в странна, неорганизирана и никому неподчинена сила, действаща на Урантия. От това време и чак до идването на Макивента Мелхиседек те водеха безпорядъчен и неорганизиран начин на живот. Този Мелхиседек частично ги постави под свой контрол, но до появяването на Христос Михаил те продължаваха да остават източник на много неприятности. В течение на неговото пребиваване на земята всички те взеха окончателно решение по отношение на своето бъдеще и преданото мнозинство премина под ръководството на първичната категория промеждутъчни създания.

7. Метежните промеждутъчни създания

^{77:7.1 (863.2)} По времето на бунта на Луцифер мнозинството първични промеждутъчни създания застанаха на пътя на греха. При оценката на разрушителните последствия от планетарния метеж сред другите загуби беше установено, че от първоначалните 50 000 същества 40 119 са се присъединили към отстъпника Калигастия.

^{77:7.2 (863.3)} Изначалният брой на вторичните създания беше 1 984 същества, от които 873 не пожелаха да се подчинят на управлението на Михаил и бяха надлежно изолирани във

връзка с планетарния съд на Урантия, състоял се в деня Петдесетница. Никой не може да предскаже съдбата на тези паднали същества.

77:7.3 (863.4) Понастоящем двете групи метежни промеждутъчни създания ги държат под стража в очакване на произнасянето на окончателните присъди над участниците в бунта в локалната система. Но те извършиха много странни постъпки на Земята преди началото на сегашния планетарен съден период.

77:7.4 (863.5) При определени условия тези неверни промеждутъчни създания можеха да станат видими за смъртните, което на първо място важи за съучастниците на Веелзевул – лидера на отстъпническите вторични създания. Но не следва да се бъркат тези уникални създания с някои метежни херувими и серафими, които също така се намираха на Земята до смъртта и възкресението на Христос. Някои древни автори смятаха тези метежни промеждутъчни създания за зли духове и демони, а отстъпническите серафими – за зли ангели.

77:7.5 (863.6) В нито един свят злите духове не са способни да се вселяват в съзнанието на смъртния след живота на Райски Посвещенчески Син. Но до идването на Урантия на Христос Михаил – до масовото пристигане на Настройчиците на Съзнанието и изливането на духа на Учителя над цялата плът – тези метежни промеждутъчни създания действително бяха способни да въздействат на съзнанието на някои низши смъртни и в определена степен да контролират техните действия. Това се постигаше до голяма степен посредством такъв метод, от какъвто се

ползват преданите промеждутъчни създания, влизащи в контакт с човешкия разум на един от членовете на резервния корпус на съдбата и охраняващите го, докато Настройчикът, по същество, напуска личността за общуване със свръхчовешките разумни същества.

^{77:7.6 (863.7)} И следващата фраза не е само образен израз: “И му водеха всички болни, поразени от различни недъзи, обладани от бесове и лунатици.” Иисус знаеше и виждаше различието между лудостта и бесовството, макар че в умовете на неговите съвременници цареше огромен хаос по отношение на тези състояния.

^{77:7.7 (863.8)} Още преди Петдесетница нито един метежен дух не беше способен да подчини на себе си нормалния човешки разум, а от този ден даже тези низши смъртни със слаб ум са защитени от подобна опасност. След изливането на Духа на Истината случаите на така наричаното изгонване на бесовете се обясняват с това, че хората приемат истерията, лудостта и слабоумието за обладаност от демони. Но фактът, че посвещението на Михаил завинаги освободи разума на всеки човек на Урантия от опасността от обладаване, изобщо не означава, че тази опасност не беше напълно реална в предишните епохи.

^{77:7.8 (864.1)} Понастоящем цялата група на метежните промеждутъчни създания е задържана в затвор по заповед на Всевишните на Едемия. Те вече не се скитат по света, обхванати от зъл умисъл. Независимо от присъствието на Настройчици на Съзнанието изливането на Духа на Истината над цялата плът навеки лиши неверните духове от каквато и да било възможност да проникват даже в най-

слабия човешки разум. Започвайки от Петдесетница, такова явление като бесовството вече е невъзможно.

8. Обединяване на промеждутъчните създания

^{77:8.1 (864.2)} След последния съд над този свят, когато Михаил взе със себе си спящите съхранили се създания на времето, промеждутъчните същества бяха оставени на планетата за помощ в духовната и полудуховната сфери на дейност. Сега те функционират като единен корпус, включващ и двете категории, наброяващи 10 992 члена. Понастоящем *Обединените промеждутъчни създания на Урантия* поред се управляват от старшия член на всяка категория. Този режим беше формиран след сливането на двете групи малко след Петдесетница.

^{77:8.2 (864.3)} Членовете на по-древната, или първична, категория са известни по номера; на тях често им дават такива названия като 1-2-3 първи, 4-5-6 първи и така нататък. На Урантия адамическите промеждутъчни създания се наричат по азбучен ред, за разлика от числовите названия на първичната категория.

^{77:8.3 (864.4)} Двете категории са нематериални същества в това, което се отнася до храненето и потреблението на енергията, но те имат много човешки черти и са способни да разбират вашия хумор и вашите религиозни чувства. Помагайки на смъртните, те се проникват от духа на човешкия труд, отдиха и развлечението. Но промеждутъчните създания не спят, както не притежават и способност да създават потомство. В известен смисъл членовете на вторичната група се отличават по мъжки или

женски качества и нерядко за тях говорят като за “той” или “тя”. Те често работят заедно в такива двойки.

77:8.4 (864.5) Промеждутъчните създания не са нито хора, нито ангели, но по своята природа вторичната група е по-близо до хората, отколкото до ангелите; в известна степен те принадлежат към вашите раси и затова проявяват голяма отзивчивост и съчувствие при общуване с хората. Те оказват неоценима помощ на серафимите в тяхната работа с различните човешки раси за благо на тези раси и двете категории са незаменими за тези серафими, които служат като лични хранители на смъртни.

77:8.5 (864.6) В съответствие с присъщите им качества и придобити способности обединените промеждутъчни създания на Урантия са организирани за служене с планетарните серафими в следните групи:

77:8.6 (864.7) 1. *Промеждутъчни посланици.* Членовете на тази група имат имена; този неголям корпус оказва огромна помощ в еволюционния свят в установяването на бърза и надеждна лична връзка.

77:8.7 (864.8) 2. *Планетарни стражи.* Промеждутъчните създания са хранители – стражи, на световите на пространството. Те изпълняват важни функции на наблюдатели на всички многобройни явления и типове съобщения, които са необходими на свръхестествените същества от сферата. Това са патрулите на невидимата духовна сфера на планетата.

77:8.8 (865.1) *3. Посредници при контактите.* В контактите със смъртните същества на материалните светове, например, с човека, чрез когото беше предадено настоящото съобщение, винаги се използват промеждутъчните създания. Те са важен фактор за такива връзки между духовните и материални нива.

77:8.9 (865.2) *4. Помощници на прогреса.* В тази група влизат по-духовните промеждутъчни създания, които се разпределят като помощници от различните категории серафими, действащи на планетата в социални групи.

77:8.10 (865.3) Промеждутъчните създания съществено се отличават по способността си да установяват контакт с по-високите нива серафими и по-ниските нива на своите човешки родственици. Например, на първичните и вторични промеждутъчни създания им е изключително трудно да установяват пряка връзка с материалните субстанции. Те са много по-близо до ангелския тип и затова обикновено изпълняват задълженията на сътрудници и помощници на духовните сили, постоянно пребиваващи на планетата. Те действат като спътници и водачи на небесните посетители и пребиваващи, докато вторичните създания почти изключително се назначават като попечители на материалните същества на сферата.

77:8.11 (865.4) 1 111 -те предани вторични промеждутъчни създания изпълняват важни мисии на Земята. В сравнение със своите първични другари те са категорично материални. Те съществуват на самата граница на зрителния диапазон на смъртните, при което техните адаптационни способности се достатъчни за установяване

на произволни физически контакти с това, което смъртните наричат “материален свят”. Тези уникални създания притежават определени явно изразени възможности за въздействие върху света на пространствено-времевите вещи, включително животинския свят на планетата.

77:8.12 (865.5) Много от по-реалните явления, които се приписваха на ангелите, се изпълняваха от вторичните промеждутъчни създания. Когато ранните проповедници на Евангелието на Иисус бяха хвърлени в затвора от невежите религиозни лидери на своето време, истински “ангел Господен” “през нощта отвори вратите на тъмницата и ги изведе оттам”. Но приписването на ангел освобождаване на апостол Петър, след като по заповед на Ирод беше убит Яков, в действителност беше изпълнено от вторично промеждутъчно създание.

77:8.13 (865.6) Сега техният основен труд е незримата лична връзка с тези мъже и жени, които образуват планетарния резервен корпус на съдбата. Именно дейността на вторичната група, с помощта на някои членове на първичния корпус, доведе до такава координация на личности и обстоятелства на Урантия, която съответно подтикна небесните наблюдатели да се обърнат към висшестоящите инстанции. В резултат от получените разпореждания се появи поредица откровения, част от които е и настоящият разказ. Но следва с цялата възможна яснота да заявим, че промеждутъчните създания нямат отношение към отблъскващите спектакли, получили общото название “спиритизъм”. Пребиваващите

понастоящем на Урантия промеждутъчни създания, всяко от които притежава достойна репутация, не са свързани и с явлението, наричано “медиумизъм”. Обикновено те не позволяват хората да наблюдават тяхната често необходима физическа дейност или други контакти с материалния свят в този вид, в който ги възприемат човешките сетива.

9. Постоянните жители на Урантия

77:9.1 (865.7) Промеждутъчните създания могат да се смятат за първата група постоянни обитатели, които се срещат във вселенските светове от различен тип, в противоположност на еволюционните възходящи същества — такива като смъртните създания и ангелските войнства. Такива постоянни жители се срещат на различни стадии от възхода към Рая.

77:9.2 (866.1) За разлика от разнообразните категории небесни същества, които се отправят на планетата за *служене*, промеждутъчните създания *живеят* в обитаем свят. Серафимите идват и си отиват, но промеждутъчните създания остават и ще остават, но даже бидейки местни жители, те при все това осъществяват попечителски функции, осигурявайки единствен и непрекъснат режим, съгласуващ и свързващ сменящите се администрации на серафическото войнство.

77:9.3 (866.2) Като истински жители на Урантия промеждутъчните създания са кръвно заинтересувани от съдбата на тази сфера. Тяхното общество се отличава с решимост, с упорит труд в името на прогреса на своята

родна планета. Тази решимост се проявява в девиза на тяхната категория: “Ако обединените промеждутъчни създания се захванат за нещо, те обикновено го довеждат до край.”

77:9.4 (866.3) Макар че способността да пресичат енергийните контури позволява на всяко промеждутъчно създание да напуска планетата, те взеха самостоятелно решение да не се отделят от своя свят до получаването в бъдеще на освобождаване от планетарните власти. Промеждутъчните същества са прикрепени към планетата до настъпването на ерата на светлината и живота. С изключение на 1-2-3 първото, нито едно предано промеждутъчно създание никога не е напускало Урантия.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 първи – най-старшият член от първичната категория, беше освободен от непосредствените планетарни задължения малко след Петдесетница. Това благородно същество служеше като надеждна опора на Ван и Амадон в трагичните дни на планетарното въстание и неговото безстрашно ръководство имаше огромно значение за снижаването на загубите сред членовете на неговата категория. Понастоящем той служи в йерусемския съвет на двадесет и четирите и от времето на Петдесетница на него вече веднъж му се е налагало да изпълнява задълженията на управляващ Урантия.

77:9.6 (866.5) Промеждутъчните създания са обвързани със своята планета, но подобно на смъртните, които общуват с пътешественици от далечни страни, узнавайки за далечни кътчета на своята планета, промеждутъчните същества общуват с небесните пътешественици, за да узнаят за

далечните пространства на вселената. Така те се запознават със системата и вселената – включително с Орвонтон и другите свръхвселени, готвейки се за гражданство на по-високите нива на съществуване във вселената.

77:9.7 (866.6) Макар че промеждутъчните създания се появиха напълно развити, тоест не преминаваха през стадий на растеж или развитие за достигане на зрелост, те постоянно разширяват своята мъдрост и опит. Както и смъртните, те са еволюционни същества и притежават култура – истинска еволюционна придобивка. Сред промеждутъчните създания на Урантия много се отличават със забележителен ум и величествен дух.

77:9.8 (866.7) В по-широк аспект, урантийската цивилизация е съвместно произведение на урантийските смъртни и урантийските промеждутъчните създания – и това е така независимо от днешното различие между двете нива на културата, което ще може да се преодолее само в ерата на светлината и живота.

77:9.9 (866.8) Културата на промеждутъчните създания, явявайки се придобивка на безсмъртните обитатели на планетата, е относително невъзприемчива към тези превратности на времето, с които е свързана човешката цивилизация. Поколенията хора забравят, корпусите на промеждутъчните създания помнят. И тази памет е съкровищницата на традициите на вашия обитаем свят. Затова планетарната култура се пази вечно и при съответните обстоятелства такава внимателно пазена памет за минали събития се използва: именно по този

начин разказът за живота и ученията на Иисус беше предаден на промеждутъчните създания на Урантия от техните смъртни братя.

77:9.10 (867.1) Промеждутъчните създания са умели помощници, които компенсират разрива между материалните и духовни дела на Урантия, образува се след смъртта на Адам и Ева. Те са също така ваши по-големи братя, другари по дълга борба за постигането на Урантия на устойчив статут в светлината и живота. Корпусът от обединените промеждутъчни създания е проверен във въстание и те ще изпълняват предано своята роля в планетарната еволюция, докато тази сфера не достигне своята вековна цел – този далечен ден, когато на Земята действително ще се възцари мир, а сърцата на хората наистина ще се изпълнят с благоволение.

77:9.11 (867.2) Предвид ценностите на изпълнявания от тези промеждутъчни създания труд ние стигнахме до заключението, че те несъмнено са важна част от духовната структура на планетата. А в световите, където бунта не нанесе вреда на планетарните дела, те оказват на серафимите още по-голяма помощ.

77:9.12 (867.3) Цялата организация на висшите духове, ангелското войнство и промеждутъчните братя е посветена на вдъхновеното изпълнение на една от висшите задачи във вселената – Райския план за постепенен възход на еволюционните смъртни и постигането от тях на съвършенство. Този величествен план за продължаване на живота предвижда сближаване на Бога с човека, за да може след това, чрез отношенията на възвишеното другарство,

да привлече човека към Бога и по-нататък, към вечно служене и божествени дела – еднакви както за смъртните, така и за промеждутъчните създания.

77:9.13 (867.4) [Представено от архангел на Небадон.]

Документ 78. Виолетовата раса след епохата на Адам

78:0.1 (868.1) В ПРОДЪЛЖЕНИЕ на почти тридесет хиляди години вторият Едем беше люлката на цивилизацията. Месопотамия стана крепост на адамическите народи, откъдето техните потомци се отправяха към най-далечните кътчета на света и по-късно, сливайки се с нодитските и сангикски племена, станаха известни като андити. Излезлите от този район мъже и жени положиха началото на събитията на историческата епоха и ускориha невероятен културния прогрес на Урантия.

78:0.2 (868.2) Настоящото повествование описва планетарната история на виолетовата раса, която започна скоро след извършването от Адам на неговата простъпка, около 35 000 години преди н.е., продължава с периода на нейното смесване с нодитските и сангикски раси и с формирането на андитите около 15 000 г. преди н.е. и завършва с окончателното ѝ изчезване от родната Месопотамия около 2 000 години преди н.е.

1. Разпределянето на расите и културите

78:1.1 (868.3) Макар че към пристигането на Адам расите се намираха на ниско интелектуално и морално ниво, изключителната ситуация, възникнала в резултат от бунта

на Калигастия, изобщо не се отрази на физическата еволюция. Независимо от частичния провал на мисията на Адам неговият принос в повишаването на биологичния статут на расите донесе огромна полза на урантийците.

78:1.2 (868.4) Освен това Адам и Ева привнесоха много ценни неща в социалния, нравствения и интелектуалния прогрес на човечеството – развитието на цивилизацията необичайно се ускори благодарение на присъствието на неговото потомство. Но като цяло преди тридесет и пет хиляди години нивото на културата в света оставаше ниско. С изключение на няколко центъра на цивилизацията, планетата изнемогваше под бремето на варварството. Разпределението на расите и културите изглеждаше по следния начин:

78:1.3 (868.5) 1. *Виолетовата раса – адамити и адамсонити.* Главен център на културата на адамитите беше втората Градина, разположена в триъгълника на Тигър и Ефрат; тук действително се намираше люлката на западната и индийската цивилизация. Вторичният или северен център на виолетовата раса беше крепостта на адамсонитите, разположена на изток от южното крайбрежие на Каспийско море, близо до хребета Копет Даг. От тези два центъра в съседните земи започна да се разпространява културата и жизнената плазма, което доведе до незабавно ускоряване в развитието на всички раси.

78:1.4 (868.6) 2. *Дошумерски и други нодити.* В Месопотамия, недалеч от устието на реките, се намираха и останките от древната култура на Далматия. В продължение на хилядолетия тази група напълно се смеси със северните

адамити, но тя никога не загуби всичките си нодитски традиции. Различните други нодитски групи, уседнали в Леванте, бяха като цяло погълнати от разпространилата се по-късно виолетова раса.

78:1.5 (869.1) 3. *Андонитите* обитаваха в пет или шест достатъчно типични поселения на север и изток от центъра на Адамсон. Освен това те бяха разсеяни по Туркестан, а отделни колонии се срещаха по цялата територия на Евразия, особено в планинските местности. Тези аборигени продължаваха да държат северните територии на евразийския континент, а също и Исландия и Гренландия, но към това време синята раса отдавна ги беше изтласкала от европейските равнини, а разпространилата се жълта раса – от речните долини на далекоазиатските региони.

78:1.6 (869.2) 4. *Червеният човек* заемаше Северна и Южна Америка, изтласкан от Азия повече от петдесет хиляди години преди пристигането на Адам.

78:1.7 (869.3) 5. *Жълтата раса*. Китайските народи заемаха солидно положение на управляващи Източна Азия. Техните най-развити поселения се намираха на северозапад от съвременен Китай, в региона, граничещ с Тибет.

78:1.8 (869.4) 6. *Синята раса*. Сините хора бяха разсеяни по цяла Европа, но по-развитите центрове на тяхната култура се намираха в отличаващите се тогава с плодородие долини на средиземноморския басейн и в Северозападна Европа. Смесването с неандерталците изключително забави

развитието на културата на синия човек, но в останалото това беше най-енергичната, предприемчива и любознателна от всички еволюционни раси на Евразия.

78:1.9 (869.5) *7. До-дравидийска Индия.* В Индия, където се образува сложна смес от всичките земни раси, но на първо място зелената, оранжевата и черната, се запазваше култура, малко превишаваща културата на съседните племена.

78:1.10 (869.6) *8. Цивилизацията на Сахара.* Най-прогресивните поселения на най-добрите елементи от индиговата раса се намираха в региона, понастоящем представляващ огромната пустиня Сахара. Тази индигово-черна група притежаваше ярко изразените признаци на изчезналата оранжева и зелена раса.

78:1.11 (869.7) *9. Средиземноморският басейн.* Най-смесената раса отвъд пределите на Индия заемаше региона на съвременния Средиземноморски басейн. Тук северният син човек и пришълците от Южна Сахара се срещнаха и смесиха с нодитите и адамитите, дошли от изток.

78:1.12 (869.8) Така изглеждаше светът преди началото на голямото разпространение на виолетовата раса, започнало преди около двадесет и пет хиляди години. Надеждата за бъдещата цивилизация беше свързана с втората Градина в междуречието на Месопотамия. Тук, в Югозападна Азия, беше съсредоточен потенциалът за създаването на великата цивилизация благодарение на разпространението в света на идеите и идеалите, съхранили се от времената на Далматия и Едем.

78:1.13 (869.9) Адам и Ева оставиха след себе си неголямо, но могъщо потомство и небесните наблюдатели на Урантия с вълнение чакаха да разберат как ще се справят тези потомци на заблудилите се Материален Син и Материална Дъщеря.

2. Адамитите във втората градина

78:2.1 (869.10) Хилядолетия наред синовете на Адам се трудиха в междуречието на Месопотамия, решавайки проблемите с иригацията и разливите на юг, укрепявайки границите на север и опитвайки се да запазят величествените традиции на първия Едем.

78:2.2 (869.11) Героизмът, проявен при ръководството на втората Градина, представлява един от поразителните и въодушевяващи периоди в историята на Урантия. Тези възвишени души никога не пропускаха да вземат предвид целта на адамическата мисия и затова доблестно се противопоставяха на влиянието на окръжаващите и изостанали племена и заедно с това охотно изпращаха своите най-добри синове и дъщери като непрекъснат поток посланици до земните раси. Понякога такова разпространение водеше до снижаване на тяхната собствена култура, но тези високоразвити народи неизменно възстановяваха своето ниво.

78:2.3 (870.1) Цивилизацията, обществото и културният статут на адамитите значително превъзхождаха средното ниво на еволюционните раси на Урантия. Само в древните селища на Ван, Амадон и на адамсонитите се запази цивилизацията, която можеше поне донякъде да се

сравнява с нивото на адамитите. Но цивилизацията на втория Едем беше изкуствена структура – *тя не беше еволюционна* и затова беше обречена на деградация до достигането на естественото еволюционно ниво.

78:2.4 (870.2) Адам остави след себе си велика интелектуална и духовна култура, но нивото на нейната механизация беше ниско, тъй като всяка цивилизация беше ограничена от намиращите се в нейно разпореждане природни ресурси, вродени таланти и достатъчно количество свободно време за успешно изобретателство. Цивилизацията на виолетовата раса се основаваше на присъствието на Адам и традициите на първия Едем. След смъртта на Адам и в съответствие с все по-голямото изтриване на тези традиции от паметта в продължение на хилядолетия културата на адамитите неотклонно се снижаваше, докато нивото на околните народи и естествено еволюиращите културни способности на виолетовата раса не установиха взаимно равновесие.

78:2.5 (870.3) Но около 19-то хилядолетие преди н.е. адамитите бяха истинска нация, обединяваща четири и половина милиона души, и към това време милиони от техните потомци вече се бяха слели със съседните народи.

3. Първите миграции на адамитите

78:3.1 (870.4) В течение на много хилядолетия виолетовата раса запазваше едемските традиции на миролюбие, именно затова тя така дълго не правеше териториални завоевания. Когато плътността на населението ставаше твърде висока, адамитите направляваха излишното количество хора към

съседните народи като учители. Културният ефект на такива ранни миграции не беше устойчив, но в биологическо отношение асимилацията на адамитските учители, търговци и изследователи укрепваше окръжаващите народи.

^{78:3.2 (870.5)} Още на ранния етап от своето съществуване някои от адамитите се отправиха на запад, към долината на Нил; други проникнаха на изток, в Азия, но такива бяха малцинство. Основните миграции в последващите периоди се осъществяваха на север и оттам – на запад. Като цяло това беше бавно, но упорито движение в северна посока: голяма част от адамитите се придвижваше на север и, заобикаляйки Каспийско море, се отправяше на запад, в Европа.

^{78:3.3 (870.6)} Преди около двадесет и пет хиляди години много от чистокръвните адамити вече преминаха значителна част от своя път на запад. С проникването в северна посока в тях оставаше все по-малко от кръвта на Адам, докато – в периода на заселване на Туркестан, те не се смесиха изцяло с другите раси, особено с нодитите. Само малцина чистокръвни представители на виолетовата раса достигнаха дълбините на районите на Европа и Азия.

^{78:3.4 (870.7)} Приблизително от 30 -то до 10 -то хилядолетие преди н.е. в Югозападна Азия ставаха расови смесвания с епохално значение. Във високопланинските райони на Туркестан живееше силен и енергичен народ. В региона на северозапад от Индия оцеля голяма част от културата на Ван. Още по-далеч на север от тези селища се запазиха най-добрите представители на ранните андонити. И двете

високоразвити раси – носителите на културата и волевите качества, бяха погълнати от придвижилите се на север адамити. Това расово смесване водеше до усвояването на много нови идеи; то спомагаше за прогреса на цивилизацията и послужи като мощен тласък към развитието на всички видове изкуство, наука и социална култура.

78:3.5 (871.1) Около 15-то хилядолетие преди н.е., при завършването на първата миграция на адамитите, в Европа и Централна Азия вече се намираха повече потомци на Адам, отколкото където и да е по света, включително отколкото в Месопотамия. Адамитите се вклиниха дълбоко в местата на разселване на европейския син човек. В южните протежения на тези земи, които днес се наричат Русия и Туркестан, на огромни пространства бяха навред заселени адамитите, смесени с нодити, андонити, а също и червената и жълта сангикски раси. Южна Европа и периметърът на Средиземноморския басейн бяха заети от раса, образувала се от смесването на андонитите със сангикските народи – оранжеви, зелени и индигови, с известно наличие на адамити. Мала Азия и Централно-Източна Европа се намираха във владение на племена с предимно андонитски произход.

78:3.6 (871.2) Смесената цветна раса, която приблизително по това време вече беше значително усилена от преселниците от Месопотамия, укрепи своите позиции в Египет и се готвеше да стане приемница на изчезващата култура в долината на р. Ефрат. Черната раса се задълбочаваше на юг

от Африка и, както и червената, беше практически изолирана.

78:3.7 (871.3) Цивилизацията в Сахара беше разрушена от засушаване, а Средиземноморският басейн – от наводнения. По това време синята раса още нямаше развита култура. Андонитите все още бяха разсеяни по регионите на Арктика и Азия. Зелените и оранжеви раси бяха унищожени като такива. Индиговият човек се придвижваше в южните региони на Африка, където му беше съдено да претърпи бавна, но продължителна расова деградация.

78:3.8 (871.4) Народите на Индия бяха в състояние на застой: тяхната цивилизация не се развиваше. Жълтият човек обединяваше своите владения в Централна Азия, кафявият човек още не пристъпваше към създаването на своя цивилизация на съседните острови на Тихия океан.

78:3.9 (871.5) Такова разпределяне на расите, в съчетание със значителните климатични изменения, подготви цивилизацията на Урантия за настъпването на ерата на андитите. Тези ранни миграции продължаваха десет хиляди години – между 25-то и 15-то хилядолетия преди н.е. Последващите, или андитски, миграции се извършваха приблизително в периода между 16-то и 15-то хилядолетие преди н.е.

78:3.10 (871.6) На първите вълни адамити им беше необходимо толкова много време за пресичането на Евразия, че при това те в значителна степен загубиха своята култура. Едва последващите миграции на андонитите се извършваха

достатъчно бързо за запазване на културата на Едем на някакво разстояние от Месопотамия.

4. Андитите

78:4.1 (871.7) Андитските народи възникнаха от първичните смесвания на чистокръвните виолетови родове с нодитите и еволюционните раси. Като цяло андитите следва да се представят като наследили много по-голям дял адамическа кръв, отколкото съвременните раси. Терминът “андити” се използва главно за означаване на тези народи, които притежаваха от една осма до една шеста част наследственост от виолетовата раса. Съвременните урантийци, даже северните бели раси, съдържат много по-малък процент от кръвта на Адам.

78:4.2 (871.8) Най-древните андитски народи се появиха преди около двадесет и пет хиляди години в регионите, прилежащи към Месопотамия, и се състояха от смес на адамити с нодити. Втората Градина беше обкръжена с концентрични кръгове от все по-малко съдържание на виолетова кръв и именно по периферията на тази област на расови смесвания се появи андитската раса. По-късно, когато мигриращите адамити и нодити навлязоха в районите на Туркестан, отличаващи се по това време с плодородие, те бързо се смесиха с най-развитата част от местното население и образувалата се в резултат раса доведе до разпространяването на андитския тип в северна посока.

78:4.3 (872.1) Андитите бяха най-добрите от смесените човешки племена, появили се на Урантия след чистокръвната

виолетова раса. Те включваха голяма част от висшите типове, а по-късно – някои от най-добрите генотипи на жълтия, синия и зеления човек.

78:4.4 (872.2) Тези ранни андители не бяха арийци: те бяха доарийски племена. Те не бяха бели; те бяха предшественици на белия човек. Този народ не беше нито западен, нито източен. Но именно андитската наследственост придава на многоезиковата смесица на така наречените бели раси тази общност, която получи названието “европейдна”.

78:4.5 (872.3) Най-чистите представители на виолетовата раса запазиха адамическите традиции на миролюбие. Именно затова техните ранни миграции имаха предимно мирен характер. Но с обединяването на адамитите с нодитите, отличаващи се по това време със своята войнственост, техните андитски потомци станаха за своето време най-блестящите и далновидни завоеватели, живели някога на Урантия. Оттогава придвижванията на месопотамците все повече се проникваше от военен дух и започнаха да напомнят истински териториални завладявания.

78:4.6 (872.4) Тези андители обичаха приключенията и странстванията; увеличаването на дела на сангикската или андонитска кръв им придаваше склонност към уседнал живот. Но независимо от това техните следващи потомци се успокоиха, едва след като обходиха целия свят и откриха последния далечен континент.

5. Миграцията на андитите

78:5.1 (872.5) Културата на втората Градина се запази двадесет хиляди години, но тя преживяваше упадък, докато – приблизително петнадесет хилядолетия преди н.е. - възраждането на сифитското свещенство и управлението на Амосад не положиха началото на славна епоха. Цивилизацията, преминала по-късно на мощни вълни по Евразия, се появи веднага след голямото възраждане на Градината, което стана вследствие образуванията на андитите – широко единение на адамитите с окръжаващите ги смесени нодитски племена.

78:5.2 (872.6) Тези андити отново се устремиха към Евразия и Северна Африка. Андитската култура беше доминираща по цялото протежение на Месопотамия до Синдзян и постоянното оттичане в посока към Европа неизменно се допълваше с нови притоци от Месопотамия. Но до началото на последната миграция за смесените потомци на Адам едва ли би било правилно да говорят за андитите като за раса, обитаваща в самата Месопотамия. Към това време даже племената на втората Градина станаха дотолкова смесени, че вече не биваше да се смятат за адамити.

78:5.3 (872.7) Цивилизацията на Туркестан постоянно се възраждаше и обновяваше от пришълците от Месопотамия, особено от страна на андитските конни племена от по-късния период. В планините на Туркестан се формираше така наричаният индоевропейски праезик: това беше смесица от местния андонитски диалект с езика на адамсонитите и късните андити. Много съвременни езици произлязоха от този ранен език на централноазиатските племена, покорили Европа, Индия и

северните пространства по долините на Месопотамия. Този древен език придаде на западните езици цялата тази общност, която се нарича индоевропейска.

78:5.4 (872.8) Към 12-то хилядолетие преди н.е. три четвърти от всички андители по света обитаваха в Северна и Източна Европа; в резултат на последващото, завършващо излизане на андитите от Месопотамия шестдесет и пет процента от тези, които влизаха в тези последни вълни от емиграцията, достигна Европа.

78:5.5 (873.1) Андитите мигрираха не само в Европа, но и в Северен Китай и Индия, докато много групи се добраха до най-отдалечените кътчета на света като мисионери, проповедници и търговци. Те донесоха огромна полза на северните групи сангикски народи в Сахара. Но само малък брой проповедници и търговци се придвижиха по източното устие на Нил. По-късно смесените андители и египтяни преминаха покрай източното и западно крайбрежие на Африка, спускайки се значително по-долу от екватора, но не достигнаха Мадагаскар.

78:5.6 (873.2) Тези андители се отнасяха към така наричаните дравидски, а по-късно – арийски завоеватели на Индия и тяхното присъствие в Централна Азия значително подобри предшествениците на урало-алтайците. Много представители на тази раса дойдоха в Китай през Синдзян и Тибет и внесоха полезни качества в китайските племена от по-късния период. От време на време неголеми групи достигаха Япония, Тайвания, Малайзия и Южен Китай, макар че само немного се добираха до Южен Китай по крайбрежния път.

78:5.7 (873.3) Сто тридесет и двама представители на тази раса от онези, които се отправиха на плаване от Япония на неголеми съдове, съответно достигнаха Южна Америка и в резултат на смесените бракове с аборигените на Андите положиха началото на древния род бъдещи управители на инките. Те успешно пресякоха Тихия океан, установявайки се на много острови, лежащи на техния път. Островите Полинезия бяха по-многобройни и големи, отколкото понастоящем, и според своето придвижване тези андитски мореплаватели, а също и някои други, следващи зад тях, биологически модифицираха туземците. В резултат от проникването на андитите на тези вече несъществуващи острови възникнаха много цветущи огнища на култура. Остров Пасха дълго време беше религиозен и административен център на една от тези изчезнали групи. Но от андитите, които в далечното минало пресякоха Тихия океан, само сто и тридесет и двама човека достигнаха американския континент.

78:5.8 (873.4) Миграционните завоевания на андитите продължаваха до последното им разсейване между 8-то и 6-то хилядолетия преди н.е. Напускайки Месопотамия, те постоянно намаляваха биологичния резерв на своята родина и едновременно съществено укрепваха окръжаващите ги народи. И на всяка нация, към която се присъединяваха, те носеха чувството за хумор, изкуството, приключенския дух, музиката и занаятите. Те успешно опитомяваха домашните животни и бяха прекрасни земеделци. Тяхното присъствие, поне за известно време, обикновено подобряваше религиозните вярвания и нравствените устои на древните раси. Така се извършваше

мирното разпространение на културата на Месопотамия в Европа, Индия, Китай, Северна Африка и на островите в Тихия океан.

6. Последните преселения на андитите

^{78:6.1 (873.5)} Трите последни андитски вълни нахлуха от Месопотамия между 8-то и 6-то хилядолетия до нашата ера. Изтичането от Месопотамия на трите големи вълни на културата стана под влиянието на източните планински племена и агресивността на жителите на западните равнини. Обитателите на Ефратската долина и прилежащата територия започнаха своето последно излизане в няколко посоки:

^{78:6.2 (873.6)} Шестдесет и пет процента андити влязоха в Европа през Прикаспийския регион, покорявайки и смесвайки се с неотдавна образувалата се бяла раса – сместа на синия човек с по-ранните андити.

^{78:6.3 (873.7)} Десет процента, включително голяма група сифитски свещеници, заминаха на изток през Еламското високо плато – към Иранското плато и Туркестан. Много от техните потомци бяха по-късно изтласкани в Индия заедно със своите арийски братя от северните региони.

^{78:6.4 (874.1)} Десет процента от обитателите на Месопотамия, придвижващи се на север, завиха на изток и достигнаха Синдзян, където се смесиха с андито-жълтите племена. Голяма част от талантливите потомци на този расов съюз впоследствие дойде до Китай, в резултат на което

допринесе за бързото и съществено подобряване на северната клонка на жълтата раса.

78:6.5 (874.2) Десет процента напуснали своята родина андители пресякоха Арабия и влязоха в Египет.

78:6.6 (874.3) Пет процента андители отказаха да напуснат своите домове – тази група, обитаваща крайбрежието около устията на реките Тигър и Ефрат и недопускаща смесване с околните изостанали племена, притежаваше изключително развита култура и включваше оцелелите потомци на превъзхождащите нодитски и адамически родове.

78:6.7 (874.4) Андитите почти напълно изоставиха този регион към 6-то хилядолетие преди н.е., макар че техните потомци, в значителна степен смесени с окръжаващите сангикски народи и андонитите на Мала Азия, останаха, за да могат след много години да дадат отпор на агресорите, настъпващи от север и изток.

78:6.8 (874.5) Все по-голямото проникване на изостаналите съседни племена сложи край на културната епоха на втората Градина. Цивилизацията се премести на запад – към Нил и островите на Средиземноморието, където тя продължи да процъфтява и да се развива в течение на още дълго време, след като се изчерпи нейният източник в Месопотамия. И този безпрепятствен приток на изостанали народи подготви почвата за последващото завоюване на цяла Месопотамия от северните варвари, които изтласкаха останките от надарените родове. Присъствието на тези невежи и груби агресори още дълго

продължаваше да обижда изостаналите в културно отношение обитатели.

7. Наводненията в Месопотамия

^{78:7.1 (874.6)} Тези, които се заселваха край реките, привикваха към това, че в определени периоди от време реките излизат от бреговете си; тези периодически разливи бяха обичайно явление в техния живот. Но поради постепенните геологически изменения на север долината на Месопотамия се сблъска с нови опасности.

^{78:7.2 (874.7)} В течение на хилядолетия след потопяването на първия Едем продължаваше издигането на планините покрай източното крайбрежие на Месопотамия, а също така и на северозапад и североизток от нея. Подемът на планинските региони съществено се ускори около 5 000 години преди н.е., което наред с изключително усилващите се снеговалежи в северните планини всяка пролет водеше до безпрецедентни наводнения в долината на Ефрат. Есенното пълноводие ставаше все по-обширно, в резултат на което обитателите на речните райони бяха изтласкани в източните планини. Тези обширни потоци доведоха до това, че в течение на почти година десетки градове оставаха практически измрели.

^{78:7.3 (874.8)} Почти пет хиляди години по-късно, когато юдейските свещеници, намиращи се във вавилонски плен, се опитваха да проследят историята на еврейския народ от времената на Адам, на тях никак не им се отдаваше да свържат двата края; тогава на един от тях му мина през ум да се откаже от този замисъл и да остави целия свят,

потънал в порок, да бъде скрит от потопа от времената на Ной, за да може по-лесно да проследи родословието на Авраам непосредствено от един от трите спасили се синове на Ной.

^{78:7.4 (875.1)} Преданията за тези времена, когато водата е покривала цялата повърхност на Земята, се срещат повсеместно. Много народи запазиха легенди за всемирния потоп, станал в една от миналите епохи. Библейското повествуване за Ной, ковчега и потопа е измислица на юдейското свещенство от времената на вавилонския плен. След установяването на живота на Урантия тук никога не се беше случвал всемирен потоп. Цялата повърхност на Земята беше покрита с вода един единствен път, което се случи в Архайската ера, преди да започне появата на сушата.

^{78:7.5 (875.2)} Но Ной е историческа личност: той беше винар от Арам – речно селище близо до Ерех. Всяка година той водеше записки за своите наблюдения над наводненията. Той си навличаше огромни насмешки с това, че странстваше нагоре-надолу по речната долина, призовавайки да се строят всички домове от дърво, във вид на салове, а с приближаването на периода на наводненията домашните животни нощем да се държат в къщи. Всяка година той отиваше в съседните речни селища, за да ги предупреди, че след еди-колко си дни ще има наводнение. Накрая настана година, когато ежегодните наводнения бяха много усилены от изключително обилните дъждове. Внезапното прииждане на вода отми цяло село; само Ной и неговото семейство се спаси в своя плаващ дом.

78:7.6 (875.3) Тези наводнения доведоха до окончателния крах на цивилизацията на андитите. Със завършването на сезона на наводненията втората Градина прекрати своето съществуване. Само на юг и сред шумерите оставаха следи от бившата слава.

78:7.7 (875.4) В тези региони на Месопотамия, както и на североизток и северозапад от тях, могат да се открият следи от една от най-древните цивилизации на Земята. Но под водите на Персийския залив има останки от още по-древната Далматия, а на дъното на източния край на Средиземно море лежи първият Едем.

8. Шумерите – последните от андитите

78:8.1 (875.5) Когато последното разсейване на андитите подкопа биологичната основа на цивилизацията в Месопотамия, неголяма част от тази високоразвита раса остана в своята родина недалеч от устието на реките. Това бяха шумери и към 6 -то хилядолетие преди н.е. по своя произход те станаха предимно андити, макар че характерът на тяхната култура имаше ярко изразени нодитски черти и те се придържаха към древните традиции на Далматия. При все това тези шумери по крайбрежието бяха последните от андитите на Месопотамия. Но към това време вече стана пълно смесване на народите на Месопотамия, за което свидетелстват формите на черепите, намерени в гробниците от тази ера.

78:8.2 (875.6) Именно в периодите на наводненията огромен разцвет достигнаха Сузите. Първият (по-долен) град беше потопен и вторият (или по-горният) стана негов приемник

като център на своеобразните занаяти на своето време. Когато впоследствие наводненията станаха по-малко обширни, Ур се превърна в център на грънчарството. Преди около седем хиляди години Ур се намираше на крайбрежието на Персийския залив, но оттогава речните наноси увеличиха сушата до нейните днешни граници. Тези селища пострадаха по-малко поради наводненията благодарение на своите по-съвършени защитни съоръжения и разширяването на устията на реките.

^{78:8.3 (875.7)} Набезите на варварите от Туркестан и Иранското плато отдавна лишаваха от покой земеделците, живеещи в долините на Тигър и Ефрат. Този път причината за координирано нахлуване в долината на Ефрат станаха усилените засушавания на високопланинските пасбища. Това нахлуване беше особено лошо затова, защото окръжаващите скотовъди и ловци владееха голямо количество опитомени коне. Именно наличието на коне им даваше колосално военно предимство пред богатите южни съседи. Те бързо окупираха цялата Месопотамия, изтласквайки оттук останките от културата, като вълна, преминала по цяла Европа, Западна Азия и Северна Африка.

^{78:8.4 (876.1)} Сред завоевателите на Месопотамия имаше много представители на най-добрите андитдски родове, влизащи в състава на смесените северни народи на Туркестан, включително някои потомци на Адамсон. Тези по-малко развити, но по-решителни северни племена бързо и с готовност асимилираха останките от цивилизацията на Месопотамия и скоро се превърнаха в тези смесени

народи, които обитаваха в долината на Ефрат във времената на поява на първите исторически свидетелства. Те бързо възродиха много аспекти на измиращата цивилизация на Месопотамия, заимствайки занаятите на долинните племена и значителна част от културата на шумерите. Те даже се опитаха да построят трета Вавилонска кула и впоследствие нарекоха с това име своята нация.

78:8.5 (876.2) Когато конните варвари, настъпващи от североизток, завладяха цялата долина на Ефрат, те не покориха андитите, останали в района на устието на реката в Персийския залив. Тези шумери можаха да се защитят благодарение на по-високия интелект, по-съвършеното оръжие и разклонената система от отбранителни канали, допълващи иригационната мрежа от свързвани басейни. Те бяха сплотен народ, тъй като при тях имаше единна религия. Благодарение на това им се отдаде да запазят своята расова и национална цялост в течение на още много години, след като техните северозападни съседи бяха раздробени на изолирани градове-държави. Нито една от тези градски групи не можа да покори сплотените шумери.

78:8.6 (876.3) Северните завоеватели бързо се научиха да уважават и ценят тези миролюбиви шумери като способни учители и управляващи. В своите северни съседи, точно както и във всички народи, обитаващи между Египет на запад и Индия на изток, те извикваха огромно уважение и бяха много търсени като учители по изкуства и занаяти, организатори на търговия и граждански управители.

78:8.7 (876.4) След разпадането на първата шумерска конфедерация управителите на появилите се по-късно градове-държави станаха вероотстъпнически потомци на сифитските свещеници. Тези жреци наричаха себе си царе само тогава, когато завоюваха съседни градове. Чак до управлението на Саргон на градските царе не се отдаваше да образуват могъща конфедерация поради ревност към чуждите божества. Всеки град смяташе своя местен бог за по-висш от останалите и затова те се отказваха да се подчиняват на единен управител.

78:8.8 (876.5) Краят на този дълъг период на слаба власт на градските духовници беше сложен от Саргон – свещенослужител от Кис, който провъзгласи себе си за цар и пристъпи към завоюване на цялата Месопотамия и принадлежащите ѝ територии. И за известно време прекратиха съществуването си градовете-държави, намиращи се под бремето на своите управители-жреци, когато всеки град имаше свой местен бог и свои собствени ритуали.

78:8.9 (876.6) След разпадането на Киската конфедерация градовете от долините навлязоха в продължителен период на непрекъснати борби за превъзходство. Властта поред преминаваше към Шумер, Акад, Кис, Ерех, Ур и Суза.

78:8.10 (877.1) В средата на 3-то хилядолетие преди н.е. шумерите претърпяха жестоки поражения от северните суити и гуити. Лагаш – шумерската столица, построена на промита от разливите земя, падна. Ерех се задържа още тридесет години след падането на Акад. Към времето на установяване управлението на Хамурапи шумерите се

сляха със северните семити и андитите на Месопотамия
слязоха от страниците на историята.

^{78:8.11 (877.2)} Между 2 500 и 2 000 година преди н. е. на цялото пространство от Атлантическия до Тихия океана свирепстваха чергарите. Неритите станаха причина за последното разпадане на каспийската група месопотамски потомци на смесените андонито-андитски племена. Това, което не направиха варварите, го направиха последващите климатични изменения, завършили превръщането на Месопотамия в руини.

^{78:8.12 (877.3)} Такъв е разказът за виолетовата раса в епохата след Адам и за съдбата на нейната родина – междуречието на Тигър и Ефрат. В крайна сметка тази древна цивилизация загина, защото по-добрите народи напуснаха тези места, а на тяхно място дойдоха техните изостанали съседи. Но дълго преди конницата на варварите да изпълни долината, значителна част от културата на Градината вече се разпространи над Азия, Африка и Европа, където създаде закваската, благодарение на която на Урантия се появи цивилизацията на двадесети век.

^{78:8.13 (877.4)} [Представено от архангел от Небадон.]

Документ 79. Разпространение на андитите на изток

^{79:0.1 (878.1)} АЗИЯ е родината на човечеството. На един от южните полуострови на този континент се родиха Андон и Фонта; в планините на тази земя, която днес се нарича Афганистан, техният потомък Бадонан основа първобитен

център за култура просъществувал на земята половин милион години. Тук, в този източен център на човечеството, от андонитския род се отделиха сангикските народи и Азия стана тяхната първа родина, първата ловна земя, първото бойно поле. Юго-западна Азия стана свидетел на това как една след друга тук възникнаха цивилизациите на даламатийците, нодитите, адамитите и андитите и именно оттук зачатъците на съвременната цивилизация се разпространиха по целия свят

1. Андитите на Туркестан

79:1.1 (878.2) В течение на повече от двадесет и пет хиляди години, приблизително до 2-то хилядолетие преди н.е., централната част на Евразия оставаше преобладаващо, макар и във все по-малка степен, андитска. В долините на Туркестан андитите се насочиха на запад и заобикаляйки вътрешните езера достигнаха Европа, а от планинските райони на този регион те проникнаха на изток. Източен Туркестан (Синдзян) и в по-малка степен Тибет, станаха древни врати, през които тези народи на Месопотамия преодоляваха планините и излизаха към северните земи на жълтия човек. Проникването на андитите в Индия ставаше от планините на Туркестан в Пенджаб и от иранските пастбища през Белуджистан. Тези по-ранни миграции нямаха нищо общо със завоеванията. Те по-скоро представляваха непрекъснато преместване на андитските племена в западна Индия и Китай.

79:1.2 (878.3) В продължение на почти петнадесет хиляди години центровете на смесена андитска култура съществуваха в басейна на река Тарим, в Синдзян, а също

и на юг, във високопланинските райони на Тибет, където андитите и андонитите масово се смесиха едни с други. Таримската долина беше най-източният аванпост на истинската андитска култура. Тук андитите строяха своите селища и установяваха търговски отношения с прогресивните китайци на изток и с андитите на север. В тези дни таримският регион беше плодородна местност; тук падаха обилни дъждове. На изток, на мястото на пустинята Гоби, имаше открити поляни, където скотовъдите постепенно преминаваха към земеделие. Тази цивилизация загина, когато влажните ветрове измениха своето направление на юго-изток, но в тези дни тя не отстъпваше на самата Месопотамия.

^{79:1.3 (878.4)} Към 8-то хилядолетие преди н.е. поради голямата засушливост в планинските региони в Азия андонитите започнаха да се придвижват към низините на реките и на крайбрежието. Усилените засушавания не само ги изтласкаха в долините на Нил, Ефрат, Инда и Хуанхъ, но и доведоха до възникването на нови черти на андитската цивилизация: появи се и започна стремително да нараства нова класа - класата на търговците.

^{79:1.4 (879.1)} Когато поради климатичните условия за мигриращите андити стана неизгодно да се занимават с лов, те не тръгнаха по еволюционния път на древните народи, които станаха скотовъди. Появиха се занаятите и градския живот. От Египет до Месопотамия, Туркестан, реките на Китай и Индия, по-цивилизованите племена започнаха да се събират в градовете, където се занимаваха със занаяти и търговия. Търговската столица на централна

Азия стана Адония, намираща се недалеч от това място, където днес се намира Ашхабад. Оживи се търговията със скъпоценни камъни, метали, дървесина и керамични изделия както на сушата, така и на морето.

^{79:1.5 (879.2)} Но ожесточените засушавания постепенно доведоха до масов изход на андитите на юг и изток от Каспийско море. Вълната на миграцията измени своето направление от северно на южно и вавилонските кавалеристи започнаха да нахлуват в Месопотамия.

^{79:1.6 (879.3)} Усилените засушавания в централна Азия обаче доведоха до още по-голямо намаляване на броя на населението и снижи войнствеността на тези хора; и когато поради по-редките дъждове чергарите андонити бяха принудени да се придвижват на юг, андитите излязоха от Туркестан. Това стана последното преместване на така наречените арийци в Левант и Индия и кулминационен момент в многовековното разпространение на смесените потомци на Адам, в течение на който всички азиатски и мнозинството островни народи на Тихи океан бяха до известна степен подобрени от тези по-съвършени раси.

^{79:1.7 (879.4)} По такъв начин, разпространявайки се в източното полукълбо, андитите едновременно се лишаваха от родните си места в Месопотамия и Туркестан, тъй като именно широкото придвижване на андонитите в южна посока доведе до това, че в централна Азия андонитите практически изчезнаха.

^{79:1.8 (879.5)} Но даже през двадесетото столетие след Христа сред урало-алтайските и тибетски народи остават следи от

андитска кръв, което се вижда например от белокожите човешки типове, понякога срещащи се в тези региони. Древните китайски летописи отбелязват присъствието на рижекоси чергари на север от мирните селища на река Хуанхъ и досега са се запазили рисунки достоверно свидетелстващи за това, че в далечното минало в таримския басейн обитаваха както светлокоси андители, така и тъмнокоси монголски типове.

79:1.9 (879.6) Последното голямо проявление на изчезналия военен гений на централно-азиатските андители стана през 1. 200 г. от н.е., когато под ръководството на Чингис хан монголите пристъпиха към завоюването на големи части от азиатския континент. Както и древните андители, тези войни провъзгласиха съществуването на „единен Бог на небето“. Преждевременното разпадане на тяхната империя забави културния обмен между запада и изтока и се превърна в огромно препятствие за растежа на монотеизма в Азия.

2. Покоряването на Индия от андитите

79:2.1 (879.7) Индия е единственото място, където се смесиха всички урантийски раси, при което последната от тях станаха нахлулите тук андители. Сангикските раси се появиха в планините на северозапад от Индия и още на ранния етап от своето съществуване представителите на всяка от тях без изключение проникнаха на индийския субконтинент, оставяйки след себе си най-пъстрата расова смес, която някога е съществувала на Урантия. Древна Индия изпълняваше ролята на утайник за мигриращите раси. Някога основата на полуострова беше малко по-

лоша, отколкото днес, тъй като значителна част от делтата на Инд и Ганг се появи през последните петдесет хиляди години.

79:2.2 (879.8) Най-ранните расови смесвания станаха в резултат на общуване между мигриращите червени и жълти племена с местните андити. По-късно тази група беше отслабена от усвояването на по-голямата част от измрлялата източно-зелена раса и много представители на оранжевата раса, донякъде подобрена за сметка на неголям примес на синята раса, но тя изключително много пострада в резултат от асимилацията на голям брой представители на индиговата раса. Но така наречените коренни жители на Индия едва ли приличат на тези древни хора: тези най-изостанали жители на южните и източни покрайнини никога изцяло не бяха погълнати нито от древните андити, нито от по-късно появилите се техни роднини - арийците.

79:2.3 (880.1) Към 20-то хилядолетие преди н.е. населението на западна Индия вече получи малко адамическа кръв; в течение на цялата история на Урантия нито един народ не обединяваше толкова много различни раси. За нещастие преобладаваха вторичните сангикски раси и в истинско бедствие се превърна фактът, че в това древно расово огнище в значителна степен отсъстваха както синия, така и червения човек; голям дял от първичните сангикски родове би донесла огромна полза в укрепването на народа, който можеше да създаде още по-велика цивилизация. Но събитията се развиваха така, че червените хора се изстребваха един друг в Америка, синият човек търсеше приключения в Европа, а ранните потомци на Адам (и

мнозинството от по-късните) не проявяваха голям интерес към смесване с хората с по-тъмен цвят - било то в Индия, Африка или на други места.

79:2.4 (880.2) Приблизително 15. 000 години преди н.е. ръстът на населението в Туркестан и Иран доведе до първата действително масова миграция на андитите по направление на Индия. В течение на повече от петнадесет века тези високоразвити племена идваха през планинските райони на Белуджистан, разпространяваха се в долините на Инд и Ганг и бавно се придвижваха към Деканското плато. Натискът на андитите на северо-запад изтласка много изостанали племена в Бирма и южен Китай, но не в тази степен, която можеше да спаси нашествениците от изчезване като раса.

79:2.5 (880.3) Това, че Индия не постигна хегемония в Евразия, се обяснява основно с топографията; натискът от север принуди хората да се преместват на юг, където на ограничената територия на Деканското плато, от всички страни обкръжено с море, плътността на населението продължаваше да нараства. Ако в съседство се намираха свободни земи, изостаналите племена щяха да бъдат изтласкани във всички посоки, а по-съвършената раса щеше да може да постигне високоразвита цивилизация.

79:2.6 (880.4) Независимо от всичко тези ранни андитски завоеватели предприеха отчаян опит да се запазят като раса и да установят поглъщащият ги поток посредством въвеждането на строги ограничения по отношение на смесените бракове. При все това към 10-то десетилетие преди н.е. андитите изчезнаха, но огромното количество

хора бяха съществено подобрени благодарение на тази абсорбция.

^{79:2.7 (880.5)} Расовите смесвания са винаги полезни, тъй като те благоприятстват за културното разнообразие и спомагат за развитието на цивилизацията, но ако преобладаващи са низшите расови елементи, то такива постижения се оказват краткотрайни. Смесената култура може да се запази само в случай, че възпроизводството на по-високоразвитите раси в достатъчна степен превишава възпроизводството на изостаналите. Неограниченото размножаване на низшите раси при намаляване на възпроизводството на висшите неизбежно се оказва самоубийствено за културната цивилизация.

^{79:2.8 (880.6)} Ако андитските завоеватели бяха три пъти повече, отколкото в действителност, или ако бяха изтласкали или унищожили поне най-малко пригодната третина от тези обитатели, в които течеше оранжева, зелена и индигова кръв, то Индия щеше да стане един от водещите световни центрове за културна цивилизация и несъмнено щеше да привлече по-значителна част от последващите миграционни вълни от Месопотамия, които се устремиха към Туркестан и оттам - на север, към Европа.

3. Дравидийска Индия

^{79:3.1 (881.1)} Обединяването на покорилите Индия андита и туземното население доведе до появата на този смесен народ, който беше наречен дравиди. Ранните и почистокръвни дравиди притежаваха огромен културен потенциал, който значително отслабваше с постепенното

изтощаване на тяхната андитска наследственост. Именно това обстоятелство предопредели гибелта на цветущата цивилизация на Индия преди почти дванадесет хиляди години. Но притокът на даже това малко количество от кръвта на Адам доведе до забележимо ускоряване на социалното развитие. Тази смесена раса веднага създаде най-разностранныя цивилизация от съществуващите тогава на земята.

79:3.2 (881.2) Скоро след завоюването на Индия дравидийските андита загубиха своите расови и културни контакти с Месопотамия, но откритите впоследствие морски и керванни пътища възстановиха изгубените връзки; и за последните десет хиляди години никога напълно не загуби връзка с Месопотамия на запад и Китай на изток, макар че наличието на планински прегради в огромна степен благоприятстваше отношенията със запада.

79:3.3 (881.3) Високоразвитата култура и религиозните наклонности на народите на Индия датират от времената на господството на дравидите и отчасти се обясняват с факта, че сифитското духовенство проникна в Индия отначало при нахлуването на андитите, а по-късно - при нашествието на арийците. Монотеизмът, пронизващ религиозната история на Индия, води своето начало от ученията на адамитите от времената на втората Градина.

79:3.4 (881.4) Още 16. 000 години преди н.е. група от сто сифитски свещеници се появи в Индия и беше близко до това да обърне в своята вяра западната половина на този многоезичен народ. Но тяхната религия не се запази. За пет

десетилетия ученията на сифитите за Райската Троица деградираха до триединния символ на бога на огъня.

79:3.5 (881.6) Но в продължение на повече от седем хилядолетия, чак до прекратяването на миграцията на андитите, религиозният статут на обитателите на Индия беше много по-висок от общото световно ниво. В този период Индия притежаваше всички предпоставки да стане водеща цивилизация в културен, религиозен, философски и търговски аспект в света. И ако не беше пълното разтваряне на андитите сред народите на юга, може би така и щеше да стане.

79:3.6 (881.6) Дравидийските центрове на културата бяха разположени в долините на реките - основно в долините на Инд и Ганг, както и на Деканското плато - покрай трите големи реки, течащи към морето през Източните Гати. Селищата, намиращи се покрай морското крайбрежие на западните Гати, дължаха своето значение на морските връзки с Шумер.

79:3.7 (881.7) Дравидите бяха един от най-древните народи, започнали да строят градове и да водят широка експортно-импортна търговия - както морска, така и сухопътна. Към 7. 000 г. преди н.е. камилските кервани редовно посещаваха далечна Месопотамия; дравидийските мореплаватели пресякоха по каботажния способ Аравийско море, достигайки до градовете на Шумер в Персийския залив, а търговците, търгуващи в Бенгалския залив, достигаха даже Малайзия. От Шумер тези мореплаватели и търговци заимстваха азбуката и изкуството на писмото.

^{79:3.8 (881.8)} Тези търговски отношения изключително много спомагаха за по-нататъшното разнообразие на космополитическа култура, следствие на което стана ранната поява на много атрибути в градската изисканост и даже разкоша. Когато по-късно появилите се арийци влязоха в Индия, те не познаха в дравидите, разтворени в сангикските раси, своите андитски роднини, но наистина намериха там високоразвита култура. Независимо от своите биологични ограничения дравидите основаха превъзхождаща цивилизация. Тя обхващаше цяла Индия и се запази чак до настоящото време на платото Декан.

4. Нахлуването на арийците в Индия

^{79:4.1 (882.1)} Второто проникване на андитите в Индия стана нахлуването на арийците, продължило почти петстотин години в средата на третото хилядолетие преди Христа. Тази миграция стана завършваща с излизането на андитите от своята родина в Туркестан.

^{79:4.2 (882.2)} Ранните арийски центрове бяха разхвърляни по територията на северната част на Индия, особено в нейния северо-запад. Арийците така и не покориха цялата страна и това пропускане стана съдбоносно: поради своята малобройност те се оказаха в уязвимо положение и бяха погълнати от южните дравиди, които впоследствие се разпространиха по целия полуостров, с изключение на хималайските провинции.

^{79:4.3 (882.3)} В расово отношение наследството на арийците в Индия беше незначително освен в северните провинции. На Деканското плато тяхното влияние беше по-скоро

културно и религиозно, отколкото расово. Това, че сред жителите на северна Индия се запази повече от така наричаната арийска кръв, се обяснява не само с масовото присъствие на арийци в тези региони, но и с подкрепления от по-късен период - със завоеватели, търговци и мисионери. Още в първи век преди Христа продължаваше непрекъснатото проникване на арийска кръв в Пенджаб, при което последният приток стана в периода на военните походи на елинистичните народи.

79:4.4 (882.4) На Гангската равнина арийците и дравидите в края на краищата се смесиха с образуването на високоразвита култура и този център беше впоследствие укрепен от северо-източните пришълци идващи от Китай.

79:4.5 (882.5) В различни времена в Индия процъфтяваха многобройни типове социално устройство - от полудемократични системи арийци до деспотични и монархични форми на управление. Но най-характерната черта на обществото стана жизнеспособността на крупните социални касти създадени от армиите в опит да увековечат своята расова индивидуалност. Тази сложна кастова система се запази чак до днешни времена.

79:4.6 (882.6) От четирите основни касти всички, освен първата, бяха създадени в напразен опит да предотвратят расовото смесване на арийските завоеватели с покорените от тях изостанали племена. Що се отнася до първата каста, учителите-свещеници, то тя произхожда от сифитите: брахманите на двадесети век след Христа - преките наследници на културата на свещениците на втората Градина независимо от това, че техните доктрини

съществено се отличават от ученията на техните прославени предшественици.

79:4.7 (882.7) Когато арийците нахлуха в Индия, те донесоха със себе си своите представи за Божеството - такива, каквито са се запазили във вековните традиции на религиите от втората Градина. Но брахманските свещеници така и не можаха да противостоят на настъплението на езичеството, възникнало при внезапен контакт с изостаналите религиозни възгледи на Деканското плато след изчезването на арийците като раса. Така огромното мнозинство от населението се оказа в оковите на поробващите суеверия, свойствени на примитивните религии; затова Индия така и не можа да създаде високоразвитата цивилизация, която беше набелязана тук в предишните времена.

79:4.8 (882.8) Духовният подем през шести век преди Христа се оказа недълговечен и угасна още преди нахлуването на мохамеданите. Но някога може да се появи още по-велик Гаутама, който да поведе цяла Индия в търсенето на живия Бог и тогава светът ще види как се реализират културните заложи на разностранния народ, толкова дълго пребиваващ в състояние на дълбок сън поради парализиращото въздействие на нееволюиращи духовни представи.

79:4.9 (883.1) Културата действително лежи на биологичен фундамент, но само една каста не можа да увековечи арийската култура, тъй като религията - истинската религия, е неотменим източник на тази висша енергия,

която подбужда човека към създаване на превъзхождаща цивилизация, основана на братството между хората.

5. Червената и жълтата раси

^{79:5.1 (883.2)} Ако разказът за Индия е историята на покоряването от нея на адамитите и тяхното последващо разтваряне сред по-древните еволюционни племена, то повествуването за източна Азия се отнася основно за първичните сангикски раси - особено за червената и жълтата. В своята маса тези две раси избягваха смесване с непълноценните неандерталски родове, които изключително забавяха развитието на синия човек в Европа - това им позволи да запазят по-висок потенциал от първичния сангикски тип.

^{79:5.2 (883.3)} Макар че ранните неандерталци се разпространиха по цяла Евразия, тяхното източно крило се оказа най-замърсено от непълноценни животински генотипи. Тези субчовешки видове бяха изтласкани на юг от петия ледник - от този леден щит, който в течение на толкова дълго време блокираше сангикската миграция в източна Азия. И когато червеният човек тръгна на северо-изток в обход на планинските региони на Индия, той откри, че североизточна Азия е свободна от тези субчовешки видове. Племенната организация се появи при червените хора по-рано, отколкото при другите народи и те първи мигрираха из централноазиатското огнище на сангикските раси. Низшите неандерталски родове бяха унищожени или изтласкани от континента от мигриращите тук по-късно жълти племена. Но в продължение на почти сто хиляди

години, чак до появяването на жълтите племена, червеният човек оставаше владетел на източна Азия.

79:5.3 (883.4) Преди повече от триста хиляди години основната маса жълта раса, мигрирайки покрай крайбрежието, достигна Китай. С всяко хилядолетие жълтите хора се придвижваха все по-далеч в дълбините на континента, но чак до сравнително неотдавна, те не влизаха в контакт със своите тибетски братя.

79:5.4 (883.5) Нарастването на населението доведе до това, че жълтата раса, придвижвайки се на север, започна да навлиза в ловните земи на червения човек. Това посегателство, задълбочено от естествения расов антагонизъм, доведе до ожесточени вражди и така започна решаващата борба за плодородните земи на източна Азия.

79:5.5 (883.6) Повествованието за това многовековно съперничество между жълтата и червената раси засяга цяла епоха от урантийската история. В продължение на повече от двеста хиляди години между тези две високоразвити раси се водеше ожесточена и непрекратяваща се война. В началото успехът повече съпътстваше червения човек и неговите рейдове всяваха паника сред жълтите хора. Но жълтият човек се оказа способен ученик във военното изкуство и той бързо демонстрира свойствените му умения да живее в света със своите съотечественици; китайците първи разбраха, че силата е в единството. Между племената на червената раса продължаваха вътрешните конфликти и скоро те започнаха да търпят поражение след поражение от

решителните и безпощадни китайци, продължаващи своето неумолимо придвижване на север.

79:5.6 (883.7) Преди сто хиляди години останките от племената на червения човек с боеве отстъпваха след отстъпващия лед на последния ледник и когато се откри пътя на изток по моста от суша през Беринговия пролив, тези племена бързо напуснаха негостоприемните брегове на азиатския континент. Изминаха осемдесет и пет хиляди години откакто последните чистокръвни червени хора излязоха от Азия, но продължителната борба остави на победоносната жълта раса своя генетичен отпечатък. Северните китайски народи, наред с андонитските Сибирци, се смесиха с червения човек с голяма изгода за себе си.

79:5.7 (884.1) Лишавайки се от своята азиатска родина приблизително петдесет хиляди години преди идването на Адам, североамериканските индианци не влизаха в контакт и с азиатските потомци на Адам и Ева - в епохата на миграция на андитите чистокръвните родове на червената раса се разпространяваше по територията на Северна Америка като чергарски племена ловци, в известна степен занимаващи се със земеделие. Тези раси и културни групи оставаха в почти пълна изолация от останалия свят - от тяхното пристигане в Америка чак до края на първото хилядолетие на християнската ера, когато бяха открити от белите европейци. Дотогава ескимосите бяха най-близки до бялата раса на народа, познат на северните племена като червения човек.

79:5.8 (884.2) Червеният и жълтият човек са единствените човешки раси, достигащи високо ниво на цивилизацията

без влиянието на андитите. Най-древната култура на америндите се появи в центъра на Онамоналонтон в Калифорния, но към 35-тото хилядолетие преди н.е. тази цивилизация вече отдавна беше изчезнала от лицето на земята. По-късните и издържливи цивилизации в Мексико, Централна Америка и в планините на Южна Америка бяха основани от раса, която беше преобладаващо червена, но съдържаше и значителен дял жълта, оранжева и синя кръв.

^{79:5.9 (884.3)} Тези цивилизации бяха продукт на еволюцията на сангикските раси, независимо от това, че незначителна част от андитската кръв достигна Перу. С изключение на ескимосите в Северна Америка, а също и някои полинезийски андiti от Южна Америка, народите на западното полукълбо нямаха контакти с останалия свят чак до края на първото хилядолетие след Христа. В първоначалния план на Мелхиседек по усъвършенстването на урантийските раси се предвиждаше изпращането на милион чистокръвни потомци на Адам за усъвършенстване на американските червени хора.

6. Началото на китайската цивилизация

^{79:6.1 (884.4)} Известно време след преминаването на червения човек в Северна Америка придвижващите се китайци принудиха андонитите да се махнат от речните долини на източна Азия, изтласквайки ги на север в Сибир и на изток от Туркестан, където скоро им предстоеше да влязат в съприкосновение с по-високата култура на андитите.

^{79:6.2 (884.5)} В Бирма и на полуостров Индокитай индийската и китайска култура се съединиха и смесиха, в резултат на

което в тези региони се появиха няколко сменили се една друга цивилизации. Тук изчезналата зелена раса се запази в по-големи пропорции, отколкото на което и да е друго място.

79:6.3 (884.6) Много различни раси заемаха островите в Тихи океан. Като цяло, на южните и по-обширни острови живееха народи с голям процент съдържание на зелената и индигова кръв. Северните острови се намираха във владение на андонитите, а по-късно - на расите с голям дял жълта и червена кръв. Предците на японския народ бяха изтласкани от континента само за 12. 000 години преди н.е., когато мощното настъпление на северните китайски племена в посока южното крайбрежие ги принуди да заминат от тези места. Техният завършващ изход се обясняваше не толкова с нарастването на населението, колкото с инициативата на племенния вожд, към когото се отнасяха, като към божество.

79:6.4 (885.1) Както и народите на Индия и Левант победоносните племена на жълтия човек създаваха своите най-древни центрове на крайбрежията и покрай реките. По-късно за бреговете селища настанаха тежки времена, доколкото поради все по-обширните пълноводия и изместванията на руслата на реките животът в низините на градовете стана невъзможен.

79:6.5 (885.2) Преди двадесет хиляди години предшествениците на китайците построиха десетки могъщи центрове на първобитна култура и просвещение, особено покрай реките Хуанхъ и Яндзъ. Тези центрове започнаха да укрепват за сметка на постоянния приток на по-развити

смесени племена от Синдзян и Тибет. Миграцията от Тибет в долината на Яндзъ беше не толкова мащабна, както на север, а тибетските центрове отстъпваха в развитието си на центрoвете на таримския басейн. Но и двата потока носеха известно количество андитска кръв на изток, към речните селища.

79:6.6 (885.3) Превъзходството на древната жълта раса се дължеше на четири основни фактора:

79:6.7 (885.4) 1. *Генетичен.* За разлика от своите сини роднини в Европа, както червената, така и жълтата раса основно избягваха смесването с непълноценни човешки племена. На северните китайци, вече укрепени за сметка на добавянето на голямо количество превъзхождаща червена и андоническа наследственост, скоро предстоеше да извлекат полза от значителния приток андитска кръв. В това отношение на южните китайци им провървя по-малко и в течение на дълго време те страдаха поради поглъщането на зелената раса, докато по-късно им предстоеше да бъдат още по-отслабени в резултат на масовото нашествие на низшите народи, изтласкани от Индия от нахлуването на дравидите и андитите. И днес в Китай съществува явно различие между северните и южните раси.

79:6.8 (885.5) 2. *Социални.* Жълтата раса рано осъзна важността на междуплеменния мир. Вътрешнонационалното миролюбие дотолкова спомагаше за увеличаването на населението, че тяхната цивилизация се разпространи сред много милиони хора. Между 25-то и 5-то хилядолетия преди н.е. най-високо развитата масова цивилизация на

Урантия се намираше в централен и северен Китай. Жълтият човек пръв се сдоби с национална солидарност - пръв постигна широкомащабна културна, социална и политическа цивилизация:

^{79:6.9 (885.6)} Китайците от 15-то хилядолетие преди н.е. бяха решителни завоеватели. Тях не ги отслабваше прекомерното благоговение пред миналото. Те се предоставяха като компактна група с численост от по-малко от дванадесет милиона човека, говорещи на един език. В този период те създадоха истинска нация, значително по-дружна и еднородна, отколкото техните политически съюзи на историческата епоха.

^{79:6.10 (885.7)} 3. *Духовни.* В периода на андитските миграции китайците бяха сред най-духовните народи на света. Вековната привързаност към поклонението пред Единствената Истина, прокламирана от Синглангтон, ги нареждаше пред повечето от другите раси. Стимулът на прогресивната и развита религия често е решаващ фактор в развитието на културата; докато Индия вървеше към упадък Китай се движеше напред под животворното въздействие на религията, свято почитаща истината като висше Божество.

^{79:6.11 (885.8)} Това поклонение пред истината подтикваше към изследвания, към безстрашно изучаване на законите на природата и потенциалните възможности на човечеството. Още преди 6. 000 години китайците жадно усвояваха знанията и упорито се стремяха към постигане на истината.

^{79:6.12 (885.9)} 4. *Географски.* От запад Китай е защитен с планини, от изток - от Тихи океан. Само от север той оставаше уязвим за нападения, но от времената на червения човек до появата на последващите потомци андонити нито една агресивна раса не обитаваше на север.

^{79:6.13 (886.1)} И ако не бяха планинските прегради и последващия упадък на духовната култура жълтата раса несъмнено би привлякла към себе си голяма част от мигриращите от Туркестан андити и бързо би се превърнала във водеща световна цивилизация.

7. Андитите влизат в Китай

^{79:7.1 (886.2)} Преди около петнадесет хиляди години множество андити преминаваха през превала Ти Тао, заемайки горното течение на на Хуанхъ между китайските селища на провинцията Кансу. Скоро те се придвижиха на изток, в Хенан, където се намираха най-прогресивните селища. Около половината от тези, които проникваха от запад, бяха андонити, другата половина - андити.

^{79:7.2 (886.3)} Северните центрове на културата, разположени покрай река Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото южните селища, разположени край река Яндзъ. Даже незначителният приток на високоразвити смъртни доведе до това, че за няколко десетилетия селищата, намиращи се покрай Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото селищата край река Яндзъ и постигаха предимство пред своите южни братя, което продължава до ден днешен.

79:7.3 (886.4) Работата не беше в големия брой Андити и в превъзходството на тяхната култура, а в това, че расовото смесване с тях доведе до появата на по-разностранна раса. Северните китайци придобиха точно толкова андитска наследственост, колкото да се стимулира техния природно способен ум, но недостатъчно, за да се възпламени тяхната неспокойна, изследователска любознателност, която е така характерна за северните бели раси. По-ограниченото привнасяне на андитска наследственост по-малко нарушаваше вътрешната уравновесеност на този сангикски тип.

79:7.4 (886.5) Последващите вълни на андитите донесоха със себе си някои постижения на културата на Месопотамия; това е особено вярно за последните миграции от запад. Андитите значително подобриха икономическите и образователни методи на северните китайци и макар че влиянието на религиозната култура на жълтата раса беше кратко, по-късните потомци на андитите внесоха голям принос в последващото духовно пробуждане. Андитските традиции за красота на Едем и Далматия действително оказаха влияние върху традициите на Китай; в ранните китайски легенди „страната на боговете“ се намира на запад.

79:7.5 (886.6) Китайският народ започна да строи градове и да се занимава с производството само на 10 -то хилядолетие преди н.е., с изменение на климата в Туркестан и пристигането на късните андитски преселници. Притокът на тази нова кръв не толкова усъвършенства цивилизацията на жълтия човек, колкото даде тласък на

по-нататъшното бързо развитие на скритите тенденции на по-развитите китайски родове. От Хенан до Шенси потенциалните възможности на развитата цивилизация започнаха да носят своите плодове. От това време датират металообработката и всички видове занаяти.

^{79:7.6 (886.7)} Сходството между някои ранни китайски и месопотамски методи на времеизчисление, астрономия и управление се обясняваше с търговските връзки на тези разделени от голямо разстояние центрове. Още от дните на Шумер китайските търговци използваха сухопътните маршрути, които водеха през Туркестан в Месопотамия. И този обмен не беше едностранен: долината на Ефрат извлече от него такава голяма полза, както и народите на Гангската равнина. Но климатичните изменения и нахлуването на чергарите в третото хилядолетие до Христа доведоха до рязко намаляване обема на търговията на пътя на керваните в централна Азия.

8. По-нататъшното развитие на китайската цивилизация

^{79:8.1 (887.1)} Докато червеният човек пострада от прекомерни войни, може смело да се твърди, че забавеното развитие на китайската държава беше обусловено от цялостността на тяхното покоряване на Азия. Китайците притежаваха огромен потенциал за расова солидарност, но тя не можа да се прояви както подобава, тъй като липсваше този устойчив подбуждащ стимул, който се явява постоянната опасност от агресия отвън.

79:8.2 (887.2) След покоряването на източна Азия по-древното военно господство постепенно се разпадна - миналите войни бяха забравени. От геройската борба с червената раса останаха само смътни предания за древното състезание с племената стрелци. Китайците бързо преминаха към земеделие, което спомагаше за развитието на миролюбие и това, че населението беше с лихва осигурено с годна за обработка земя, още повече укрепваше мирния характер на страната.

79:8.3 (887.3) Съзнанието за миналите постижения (понастоящем донякъде изтрило се), консерватизма на преобладаващо селскостопанска нация, а също така добре развит семеен живот - всичко това се изля в благоговение пред предците, превръщайки се в такова почитание на хората на миналото, което граничеше с религиозно поклонение. Най-сходно отношение преобладаваше сред белите европейски раси в течение примерно на петстотин години след краха на гръко-римската цивилизация.

79:8.4 (887.4) Вярата в „Единната истина“ и поклонението пред нея, в духа на ученията на Салвингтон, никога не умираха напълно; но с течение на времето растящата тенденция да почитат това, което вече е било създадено, напълно затъмни търсенето на нова и по-висока истина. Постепенно вместо от стрежи към неизвестното, геният на жълтата раса започна да се направлява към запазване на известното. Именно тази е причината на застоя на това, което някога представляваше най-бързоразвиващата се цивилизация в света.

^{79:8.5 (887.5)} Между 4. 000 и 500 г. преди н.е. завърши политическото присъединяване на жълтата раса, но към това време вече съществуваше културен съюз на центровете на реките Яндзъ и Хуанхъ. Политическото присъединяване на по-късните племенни групи не мина без конфликти, но общественото мнение както преди се отнасяше отрицателно към войната; поклонението пред предците, разпространението на диалектите и отсъствието на необходимост от военни действия в течение на много хилядолетия превърнаха този народ в крайно миролюбива нация.

^{79:8.6 (887.6)} Независимо от това, че перспективите на ранното проявление на развитата държава не се оправдаха, жълтата раса постепенно овладяваше изкуството на цивилизацията - особено в областта на земеделието и градинарството. Решаването на хидротехническите проблеми, с които се сблъскаха земеделците от провинцията Шенси и Хенан, изискваше междугрупово сътрудничество. Подобни трудности по оросяването и запазването на почвата немалко спомагаха за развитието на взаимозависимостта, което водеше към укрепването на мира между групите фермери.

^{79:8.7 (887.7)} Скоро развитието на писмеността, наред с откриването на училища, даде тласък към безпрецедентно разпространяване на знания. Но обемистата система на идеографското писмо ограничаваше броя на образователните класове независимо от ранната поява на книгопечатането. И преди всичко с бързи темпове продължаваше процеса на социална стандартизация и

догматизация на религиозно-философската сфера. Развитието на религиозно почитание на предците още повече се усложни от потока на суеверията, включващи поклонение към природата, но някои следи от истинската представа за Бога се запазваха в поклонението пред върховното божество Шанг-ти.

79:8.8 (888.1) Огромната слабост в поклонението пред предците се заключава в това, че то спомага за развитието на философията, обърната към миналото. При цялата мъдрост, която може да се извлече от миналото, погрешно е то да бъде смятано за единствения източник на истината. Истината е относителна и се развива; тя *живее* в настоящето, постигайки ново изражение във всяко поколение хора - даже във всеки човешки живот.

79:8.9 (888.2) Огромната сила на преклонение пред предците е в това значение, което при такова отношение се предава на семейството. Поразителната стабилност и жизненост на китайската култура е следствие от височайшото положение на семейството, тъй като цивилизацията зависи непосредствено от ефективното функциониране на семейството, а в Китай семейството придоби такава социална значимост и даже религиозно значение, с които са били запознати само немного други народи.

79:8.10 (888.3) Усилването на култа към поклонение пред предците изискваше синовна привързаност и преданост към семейството, което осигури формирането на превъзходни семейни отношения и здрави семейни групи; и всичко това спомагаше за появата на следните фактори за запазване на цивилизацията.

79:8.11 (888.4) 1. Запазване на собствеността и богатството.

79:8.12 (888.5) 2. Използване на съвкупния опит на повече от едно поколения.

79:8.13 (888.6) 3. Ефективно обучение на децата на изкуството и науките на миналото.

79:8.14 (888.7) 4. Развитие на силно чувство за дълг, укрепване на морала и усилване на етическата възприемчивост.

79:8.15 (888.8) Периодът на формиране на китайската цивилизация, назначаван с идването на андитите, продължи чак до великото етично, нравствено и полурелигиозно пробуждане в шести век преди Христа. Китайските традиции запазиха смътните предания за еволюционното минало; преходът от матриархат към патриархат, организацията на земеделието, развитието на архитектурата, зараждането на промишленото производство - всички тези фази са изложени една след друга. И настоящото повествуване с по-голяма точност отколкото всяко друго аналогично описание - рисува картината на значително развитие на китайския народ - от варварството до превръщането във високоразвита нация. През това време китайският народ премина пътя от първобитното аграрно общество до високата социална организация, включваща градове, занаяти, металообработка, търговия, управление, писменост, математика, изкуство, наука и книгопечатане.

79:8.16 (888.9) Така древната цивилизация на жълтата раса се запази през вековете. Изминаха повече от четиридесет

хиляди години от времето на първите големи успехи на китайската култура и макар че неведнъж движението вървеше назад, в сравнение с другите цивилизации, цивилизацията на синовете на Хан е най-близкият пример за непрекъснат прогрес чак до времената на двадесети век. Белите раси се сдобиха с високо ниво на развитие в техниката и религията, но те никога не надминаха китайците във верността към семейството, груповата етика и личния морал.

79:8.17 (888.10) Тази древна култура внесе голям принос в човешкото щастие; милиони хора живяха и умряха, благословени от нейните постижения. От векове тази велика цивилизация почиваше на лаврите на миналото, но именно сега тя се пробужда, за да може отново да види трансценденталните цели на смъртното съществуване, отново да подеме неотслабваща борба за вечен прогрес.

79:8.18 (888.11) [Представено от архангел на Небадон.]

Документ 80. Разпространение на андитите на запад

80:0.1 (889.1) Макар че самият европейски син човек не постигна висока културна цивилизация, той стана тази биологична основа, въз основа на която – при смесването на слелите се с адамитите родове с последващите андитски завоеватели – възникна една от най-способните за създаване на активна цивилизация разновидност, появявали се някога на Урантия от времената на виолетовата раса и нейните андитски приемници.

^{80:0.2 (889.2)} Съвременният бял човек обединява запазилите се черти на адамическата раса, смесена със сангикските племена: в някаква степен – с червени и жълти, но основно – със сини. Във всички бели раси тече много от кръвта на изначалните андонити и още повече – на ранните нодити.

1. Адамитите навлизат в Европа

^{80:1.1 (889.3)} Преди последните андити да бъдат изтласкани от долината на Ефрат, много от техните съплеменници бяха попадали в Европа като пътешественици, проповедници, търговци и воители. В началния период от съществуването на виолетовата раса Средиземноморската падина беше защитена от Гибралтарския проток и Сицилийския мост от сушата. Едни от най-древните морски търговски пътища се появиха на тези вътрешни езера, където синият човек от севера и жителите на Сахара от юга се срещаха с нодитите и адамитите от изток.

^{80:1.2 (889.4)} В източната част на средиземноморската падина нодитите основаха едно от най-развитите огнища на своята култура; от тези центрове някои от тях проникваха в Южна Европа, но на първо място – в Северна Африка. Още в дълбока древност широколиките сирийци, появили се от смесването на нодитите с андонити, се заеха с изготвянето на керамика и земеделие, заселили се в постепенно повдигащата се делта на Нил. Освен това те внасяха тук и овце, кози, едър рогат добитък и други домашни животни и внедряваха значително усъвършенствани методи за металообработка, центърът на която в онези времена беше Сирия.

80:1.3 (889.5) В продължение на повече от тридесет хиляди години обитателите на Месопотамия пристигаха в Египет в нескончаем поток, като донасяха със себе си своето изкуство и култура и обогатяваха културните традиции на долината на Нил. Но проникването на многобройните народи в Сахара изключително много отслаби древната цивилизация на Нил и преди около петнадесет хиляди години културното ниво на Египет се спусна до своето най-ниско ниво.

80:1.4 (889.6) Но в предшестващите времена почти нищо не възпрепятстваше миграцията на адамитите на запад. Сахара представляваше открити пасбища земя, населени със скотовъди и земеделци. Жителите на Сахара никога не се занимаваха с производство, никога не построиха градове. Тази индигово-черна група притежаваше голям дял наследственост от изчезналите зелена и оранжева раси. При все това тя успя да получи малко виолетова кръв преди подемот на сушата и изменението на посоката на влажните ветрове да разпръснат остатъците от тази процъфтяваща и миролюбива цивилизация.

80:1.5 (890.1) Мнозинството човешки раси получиха известен дял кръв от Адам, но едни получиха повече, други – по-малко. Смесените раси на Индия и тъмнокожите народи на Африка не привличаха адамитите. Те биха могли широко да се смесват с червения човек, ако той не живееше в далечна Америка; те се отнасяха добре към жълтия човек, но и той обитаваше в труднодостъпните региони на Азия. Затова, подбуждани от страстта към приключения, алтруизма или изтласквани от долината на Ефрат, те

напълно естествено избираха съюз със сините раси на Европа.

80:1.6 (890.2) Синият човек, господстващ в това време в Европа, нямаше религиозни обичаи, които да отблъскват ранни преселници-адамисти, и в сексуално отношение виолетовата и синя раси взаимно и силно се привличаха. Най-добрите от сините хора смятаха за чест да установят брачни отношения с адамитите. Всеки син мъж се стремеше да стане толкова умел и артистичен, за да завоюва любовта на адамитска жена, а висшето желание на сините жени беше да се сдобият с разположението на адамитски мъж.

80:1.7 (890.3) Постепенно тези мигриращи синове на Едем се обединиха с висшите типове синя раса, като укрепиха тяхната култура и едновременно с това безжалостно изтребиха останките от неандерталските племена. Този метод на расово смесване, в съчетание с унищожението на низшите генотипове, доведе до появата на над десет силни и прогресивни групи високоразвити сини хора, една от които вие нарекохте кроманьонци.

80:1.8 (890.4) По силата на тези и други причини, сред които не последно значение имат благоприятните направления на миграция, първите вълни месопотамска култура, с редки изключения, си проправяха път само към Европа. Именно тези обстоятелства създадоха предпоставки за появата на съвременната европейска цивилизация.

2. Климатични и геоложки изменения

80:2.1 (890.5) Първото разпространение на виолетовата раса в Европа се прекрати поради някои крайно внезапни климатични и геоложки изменения. С отстъплението на северните ледникови полета влажните западни ветрове се преместиха на север, което постепенно превърна откритите пасбищни региони на Сахара в гола пустиня. Това засушаване стана причина за разсейването на брюнетите с нисък ръст – тъмнооки, но дълголики обитатели на великото плато Сахара.

80:2.2 (890.6) По-чистокръвните индигови племена отидоха на юг, в горите на Централна Африка, където пребивават и досега. По-смесените групи се разпространиха в три направления: най-развитите западни племена мигрираха в Испания и оттам – в прилежащите части на Европа, образувайки ядрото на последващата средиземноморска раса на дълголицевите брюнети; най-малко прогресивната клонка на изток от платото Сахара мигрира в Аравия и оттам – през Северна Месопотамия и Индия – в далечен Цейлон. Централната група се премести на север и изток – в долината на Нил и в Палестина.

80:2.3 (890.7) Именно тази вторична сангикска основа придава известна степен на родство на съвременните народи, разхвърляни на Деканското плато, в Иран и Месопотамия, а също така и на двата бряга на Средиземно море.

80:2.4 (890.8) Приблизително в това време, когато ставаха тези климатични изменения, Англия се отдели от континента и Дания се издигна от водата, докато протокът Гибралтар, защитаващ западния басейн на Средиземноморието, рухна в резултат от земетресения, което доведе до бързо

повишаване на водата в това вътрешно езеро до нивото на Атлантическия океан. Скоро сицилийският мост суша потъна, превръщайки Средиземноморския басейн в едно компактно море и съединявайки го с Атлантическия океан. Тази природна катастрофа предизвика потопяване на голям брой селища и доведе до най-големия брой човешки жертви в цялата световна история на наводненията.

80:2.5 (891.1) В резултат от потопяването на Средиземноморския басейн веднага се скъси придвижването на адамитите в западна посока; заедно с това голям наплив обитатели на Сахара ги принуди да търсят път, по който тяхното растящо население би могло да замине на север и изток от Едем. Докато се придвижваха на север от долините на Тигър и Ефрат, потомците на Адам се натъкнаха на горните прегради и на разширилото се Каспийско море. И в продължение на много поколения адамитите ловуваха, пасяха добитъка и обработваха земята около своите селища, разхвърляни по цял Туркестан. Постепенно този величествен народ разширяваше своята територия, прониквайки в Европа. Но този път адамитите навлязоха в Европа от изток и откриха, че културата на синия човек изостава с хилядолетия от културата на Азия, тъй като този регион нямаше практически никакви връзки с Месопотамия.

3. Кроманьонидният син човек

80:3.1 (891.2) Древните културни центрове на синия човек се разполагаха край всички европейски реки, но само Сона тече днес по това русло, по което течеше и в доледниковия период.

80:3.2 (891.3) Макар че ние говорим за това, че синият човек се разпространи по целия европейски континент, тук съществуваха десетки различни расови типове. Още преди тридесет и пет хиляди години европейските сини раси представляваха крайно смесени хора с наследствени признаци както на червената, така и на жълтата раси, докато по атлантическото крайбрежие и в тези региони, където понастоящем се намира Русия, те асимилираха значително количество андонитска кръв, а на юг се смесиха с обитателите на Сахара. Но би било безполезно да се опитваме да изброим всички многобройни расови групи.

80:3.3 (891.4) Европейската цивилизация от този ранен постадамически период по уникален начин съчетаваше в себе си енергията и майсторството на синия човек с творческото въображение на адамитите. Сините хора бяха необичайно енергична раса, но те доведоха до огромен упадък културното и духовно ниво на адамитите. На пришълците беше изключително трудно да научат на своята религия кроманьонците поради това, че толкова много от адамитите ги теглеше към заблуждаване и обезчестяване на девствениците. В течение на десет хиляди години европейската религия беше в упадък в сравнение с успехите в Индия и Египет.

80:3.4 (891.5) Във всички свои постъпки сините хора бяха изключително честни и изцяло свободни от сексуалните пороци на смесените адамити. Те уважаваха девствеността и прибегваха към многоженство само тогава, когато войната водеше до недостиг на мъже.

80:3.5 (891.6) Кроманьонците бяха смела и прозорлива раса. Те си изработиха ефективна система на възпитание: с децата се занимаваха и двамата родители при активно участие на големите деца. Всяко дете получаваше добра подготовка в грижи за пещерите, изкуството и обработката на кремъка. Още в млада възраст жените прекрасно владееха домашните занаяти и навиците на примитивното земеделие, а мъжете бяха умели ловци и смели войни.

80:3.6 (891.7) Сините хора се занимаваха с лов, риболов и събирателство, а също така строяха и прекрасни лодки. Те изготвяха каменни брадви, сечаха дървета, издигаха укрития от кожи върху сглобени от греди скелети, частично закопани в земята. Съществуват народи, които и досега си строят аналогични жилища в Сибир. Южните кроманьонци обикновено живееха в пещери и гротове.

80:3.7 (892.1) В зимните студове кроманьонските стражи, охраняващи входа на пещерата, нерядко замръзваха до смърт. Те се отличаваха с безстрашие, но на първо място бяха хора на изкуството: адамическата кръв внезапно ускори творческото въображение. Изкуството на синия човек достигна своя връх преди около петнадесет хиляди години, докато по-тъмнокожите раси се придвижиха на север от Африка през Испания.

80:3.8 (892.2) Преди около петнадесет хиляди години имаше мащабно разрастване на алпийските гори. Европейските ловци се изместваха в речните долини и на морските брегове, гонени от климатичните изменения, които превърнаха Райските ловни земи в изсушена и гола

пустиня. С преместването на влажните ветрове на север огромните открити пасбища на Европа се покриха с гори.

80:3.9 (892.3) Тези мащабни и относително внезапни климатични изменения принудиха европейските раси, занимаващи се с лов в открити пространства, да преминат към скотовъдство и до известна степен – към риболовство и земеделие. Макар че тези промени доведоха до успехи в културата, те се изразиха в известна биологична деградация. В течение на предишните ловни епохи членовете на високоразвитите племена сключваха смесени бракове с висшите типове пленници, неизменно убивайки тези, които смятаха за низши. Но с появата на селища, земеделието и търговията те започнаха да оставят живи много от посредствените пленници, превръщайки ги в роби. Именно потомството на тези роби впоследствие стана причина за толкова значителен регрес на целия кроманьонски тип. Упадъкът на културата продължаваше, докато тя не получи свежо подкрепление от изток, когато – в резултат на последното и масово нахлуване на месопотамци, премина по цяла Европа, като бързо погълна кроманьонците и положи началото на цивилизациите на белите раси.

4. Нахлуване на андитите в Европа

80:4.1 (892.4) Макар че придвижването на андитите в Европа ставаше като непрекъснат поток, извършени бяха седем основни нахлувания; последните андита пристигаха отгоре, на три големи вълни. Някои от тях достигнаха Европа чрез островите в Егейско море и долината на Дунав, но повечето по-ранни и чистокръвни родове

мигрираха в Северозападна Европа по северния път – през пасбищните земи на Волга и Дон.

80:4.2 (892.5) Между третото и четвъртото нашествия една андитска орда, тръгнала от Сибир и преминавайки руските реки и Балтика, нахлу в Европа от север. Тя беше веднага асимилирана от северните андитски племена.

80:4.3 (892.6) Първите разпространения на по-чистокръвната виолетова раса бяха далеч по-мирни, отколкото нахлуванията на техните агресивни и стремящи се към завоевания андитски потомци. Адамитите се отличаваха с миролюбие, нодитите – с войнственост. Съюзът на тези две раси, впоследствие смесили се със сангикските племена, доведе до появата на умелите, напористи андители, които водеха истински завоевателни войни.

80:4.4 (892.7) Но именно конят беше този еволюционен фактор, който доведе до господството на андитите на Запад. Конят даваше на разселващите се андители ново предимство – мобилността, което позволи на последните групи андитски ездаци бързо да заобиколят Каспийско море и да се разпространят по цяла Европа. Всички предишни вълни от андители се придвижваха така бавно, че обикновено се разпадаха на голямо разстояние от Месопотамия. Последните вълни се преместваха с такава скорост, че достигнаха Европа като цялостни групи, запазвайки висока култура.

80:4.5 (893.1) В течение на десет хиляди години обитаемият свят, освен Китай и района на р. Ефрат, се сдоби с крайно ограничен културен прогрес, но през шестото и седмото

хилядолетия преди Христа се появиха безжалостните андитски ездачи. Заедно със своето придвижване на запад през руските равнини, поглъщайки най-добрите елементи на синята раса и унищожавайки по-лошите, те се превърнаха в единна нация. Те бяха предци на така наречените нордически раси – праотците на скандинавските, германски и англосаксонски народи.

80:4.6 (893.2) Измина немного време и най-добрите сини родове бяха напълно погълнати от андитите по цялата територия на Северна Европа. Само в Лапландия (и до някаква степен в Бретан) по-древните андонити можаха поне в някаква степен да запазят своята индивидуалност.

5. Покоряването на северна Европа от андитите

80:5.1 (893.3) Северноевропейските племена постоянно укрепваха и се усъвършенстваха за сметка на непрекъснатия приток на преселници от Месопотамия, пристигащи от Туркестан и регионите на Южна Русия, и когато последните вълни андитски ездачи преминаха по Европа, тук вече имаше повече хора с андонитска наследственост, отколкото в целия останал свят.

80:5.2 (893.4) В течение на три хилядолетия военният център на северните андити се намирал в Дания. От този център една след друга идваха вълните на завоевателите, в които оставаше все по-малко андитска кръв и които ставаха все по-светлокожи, тъй като в продължение на векове се извърши окончателно смесване на месопотамските завоеватели с покорените народи.

80:5.3 (893.5) Макар че синият човек беше асимилиран на север и в края на краищата отстъпи пред проникналите на юг бели ездачи, придвижващите се племена на смесената бяла раса срещнаха упорита и продължителна съпротива от страна на кроманьонците. Но превъзхождащият интелект и постоянното попълнение на биологичния резерв им позволиха да изтрият по-древната раса от лицето на Земята.

80:5.4 (893.6) Решаващите сражения между белите и сини хора станаха в долината на Сомма. Тук най-добрите представители на синята раса яростно се сражаваха с придвижващите се на юг андиди и в продължение на повече от петстотин години кроманьонците успешно защитаваха своите територии, преди да отстъпят на превъзхождащата военна стратегия на белите завоеватели. Тор – победоносният командващ северните армии, в решаващата битка на Сомма стана герой на белите северни племена и по-късно беше почитан от някои от тях като бог.

80:5.5 (893.7) Другите цитадели на синия човек се задържаха най-дълго в Южна Франция, но последната значителна военна съпротива беше потушена на Сомма. Понататъшните завоевания спомогнаха за разпространяването на търговията, за изключителната плътност на населението в долините на реките и за непрекъснати смесени бракове с най-добрите, заедно с безжалостно унищожаване на по-слабите.

80:5.6 (893.8) Когато съветът на старейшините на андидското племе решаваше, че пленник с по-ниско ниво е негоден, те, изпълнявайки сложен обряд, го предаваха на жреците-

шамани, които го отвеждаха до реката и извършваха ритуала на посвещаването в „щастлив задгробен живот“ – смъртоносно потапяне във водата. Така завоевателите на Европа унищожаваша всички племена, които срещаха на своя път и които не се поддаваха на бърза асимилация – така дойде бързият край на синята раса.

80:5.7 (893.9) Синият кроманьонид се превърна в биологичен фундамент на съвременните европейски раси, но той оцеля само в състава на последващите по-силни завоеватели, завладели неговите родни земи. Синият човек предаде на белите европейски народи чувството за хумор и творческото въображение, придобити от андитите. Този съюз на сините хора с андитите, в резултат на който се появиха северните бели раси, веднага доведе до снижаване нивото на андитската цивилизация – задръжка, която носеше временен характер. В крайна сметка скритото превъзходство на тези северни варвари се прояви и достигна до своята кулминация в съвременната европейска цивилизация.

80:5.8 (894.1) Към началото на 5-то хилядолетие преди н.е. еволюиращите бели раси господстваха по цялата територия на Северна Европа, включително в Северна Германия, Северна Франция и Британските острови. В течение на известно време в Централна Европа преобладаваха сините хора и кръглоликите андонити. Последните се заселваха основно в долината на Дунав, откъдето така и никога не бяха напълно изгонени от андитите.

6. Андитите край бреговете на Нил

80:6.1 (894.2) От времето на завършващата миграция на андитите се извърши упадък на културата в долината на Ефрат и основният център на цивилизацията се премести в долината на Нил. Египет стана приемник на Месопотамия като център на най-прогресивната група на Земята.

80:6.2 (894.3) Долината на Нил започна да страда от наводнения малко преди на тях да се натъкнат долините на Месопотамия, но със значително по-малки загуби. Тези първоначални трудности с лихва се компенсираха от непрекъснатия приток на андитски преселници, затова изглеждаше, че културата на Египет – в действителност заимствана от ефратския регион, се е откъснала напред. Но в 5-то хилядолетие преди н.е., в периода на наводненията в Месопотамия, в Египет обитаваха седем различни групи. Всички те, освен една, бяха излезли от Месопотамия.

80:6.3 (894.4) Последното масово преселение на андити от долината на Ефрат беше голям успех за Египет, където се появиха много талантиливи художници и занаятчии. Тези андитски занаятчии се оказаха в привични за себе си условия, тъй като те добре познаваха речния живот с неговите наводнения, иригационни работи и засушливи периоди. Благодарение на защитеното разположение на долината на Нил те много по-рядко се подлагаха на набези и нападения на врагове, отколкото по бреговете на Ефрат. Те съществено обогатиха изкуството металообработка на египтяните. Тук вместо черноморска руда те използваха желязната руда на планината Синай.

80:6.4 (894.5) В дълбока древност египтяните сведоха своите градски божества в сложен национален пантеон. При тях

се появи обширна теология и също толкова обширно, но обременително жречество. Няколко различни вожда се опитваха да възродят древните религиозни учения на сифитите, но тези усилия бързо претърпяха неуспех. Андитите построиха първите каменни строежи в Египет. Първата и най-съвършена от каменните пирамиди беше издигната от Имхотеп, гениалния андитски архитект, по време на неговото пребиваване на поста премиер-министър. Дотогава зданията се строяха от тухли и макар че вече в различни части от света вече се появиха каменни строежи, тази пирамида стана първото подобно съоръжение в Египет. Но от времето на този велик архитект строителното изкуство неотклонно западаше.

^{80:6.5 (894.6)} На тази изтъкната културна епоха беше сложен внезапен край: в резултат от междуособна война по течението на Нил Египет – както това вече стана в Месопотамия – беше наводнен от низшите племена на враждебната Аравия и черните племена от юга и в продължение на повече от петстотин години нивото на неговото обществено развитие непрекъснато се снижаваше.

7. Андитите от островите в средиземноморието

^{80:7.1 (895.1)} В периода на упадък на културата на Месопотамия на островите в източното Средиземноморие в течение на известно време съществуваше високоразвита цивилизация.

^{80:7.2 (895.2)} Около 12 000 години преди н.е. блестящото племе на андитите мигрира на Крит. Това беше единственият

остров, където на толкова ранен етап се засели толкова изтъкната група и изминаха почти две хиляди години преди потомците на тези мореплаватели да се разпространят на съседните острови. Това бяха теснолики и ниски на ръст андители, смесили се с ванитската клонка на северните нодити. На ръст всички те бяха под метър и осемдесет сантиметра и техните по-големи и храбри събратя буквално ги изтласкаха от континента. Преселилите се на Крит андонити бяха изкусни текстилци, металурзи, грънчари, каменоделци и строители на водопроводи. Те владееха писмото и се занимаваха със скотовъдство и земеделие.

80:7.3 (895.3) Почти две хиляди години след колонизацията на Крит групата едри потомци на Адамсон достигна северните острови на Гърция, извършвайки почти пряк преход от своята високопланинска родина, намираща се на север от Месопотамия. Тези прародители на гърците ги заведе на запад Сато – пряк потомък на Адамсон и Ратта.

80:7.4 (895.4) Тази група, която окончателно се установи в Гърция, се състоеше от триста и седемдесет и пет отбрани и високоразвити хора, представители на завършващия период на втората цивилизация на адамсонитите. Тези далечни потомци на Адамсон носеха в себе си най-ценните за своето време генотипи на формиращите се бели раси. Те притежаваха висок интелект и във физическо отношение представляваха най-красивите хора от времената на първия Едем.

80:7.5 (895.5) Скоро Гърция и островите в Егейско море станаха приемници на Месопотамия и Египет като западен център

на търговия, изкуство и култура, но така, както и в Египет, практически цялото изкуство и наука на егейския свят възникнаха в Месопотамия, с изключение на културата на предшествениците гърци – адамсонитите. Цялото изкуство и геният на гърците са пряко наследство на потомците на Адамсон, първия син на Адам и Ева и неговата необикновена втора жена – пряка потомка на чистокръвните нодити, членове на персонала на Принц Калигастия. Затова не е чудно, че съгласно морфологическите предания на гърците те са произлезли непосредствено от богове и свръхчовешки същества.

80:7.6 (895.6) Егейският регион премина през пет ясно изразени културни периода, всеки от които се отличава с по-малка духовност от предишния. И скоро след последната славна ера на изкуството загина под товара на бързо размножаващите се и посредствени потомци на дунавските роби, доставени от по-късни поколения гърци.

80:7.7 (895.7) Именно през тази епоха *култът към майката* сред потомците на Каин достигна най-голямо разпространение на Крит. Този култ прославяше Ева, на която се покланяха като на „великата майка“. Изображенията на Ева бяха навсякъде. По цял Крит и Мала Азия бяха издигани публични светини. Култът към майката просъществува чак до идването на Христос и по-късно влезе в ранното християнство под формата на прославяне и поклонение пред Мария – земната майка на Иисус.

80:7.8 (895.8) Приблизително към 6 500 г. преди н.е. настъпи огромна деградация на духовното наследство на андитите. Потомците на Адам бяха широко разсеяни и практически

погълнати от по-древни и многобройни човешки раси. Този упадък на андитската цивилизация, в съвкупност с изчезването на нейните религиозни устои, остави духовно обеднелите раси на света в плачевно състояние.

80:7.9 (896.1) Към 5-то хилядолетие преди н.е. трите най-чистокръвни разновидности на потомците на Адам обитаваха в Шумер, Северна Европа и Гърция. Цяла Месопотамия бавно се израждаше поради притока на смесени и по-тъмни раси, които проникваха от Аравия. И идването на тези низши племена още повече спомагаше за разсейването на биологичния и културен остатък от андитите. От цялата територия на плодородния полумесец най-деятелните групи се устремяваха на запад, към островите. Тези преселници отглеждаха както зърно, така и зеленчуци и те доведоха със себе си домашни животни.

80:7.10 (896.2) Около 5 000 г. преди н.е. множество прогресивни месопотамци напуснаха долината на Ефрат и се заселиха на остров Кипър; след около две хилядолетия тази цивилизация беше изтрита от лицето на земята от ордите северни варвари.

80:7.11 (896.3) Още една голяма колония възникна в Средиземноморието недалеч от мястото, където по-късно се появи Картаген. От Африка много андити се преместиха в Испания. По-късно те се смесиха в Швейцария със своите братя, които по-рано се преселиха в Италия от островите в Егейско море.

80:7.12 (896.4) Когато след Месопотамия в Египет настъпи упадък на културата, много най-способни и развити

семейства избягаха от Крит, което съществено укрепи тази и без това прогресивна цивилизация. А по-късно, когато пристигналите от Египет низши групи се превърнаха в заплаха за критската цивилизация, най-културните семейства се придвижиха на запад към Гърция.

80:7.13 (896.5) Гърците бяха не само велики учители и художници – те бяха и най-големите в света колонизатори. Преди да бъдат сломени от наплива на посредственост, погълнала съответно тяхното изкуство и търговия, те съумяха да основат на запад от Гърция такъв брой от аванпостовите на културата, че много от тези постижения на ранната гръцка цивилизация се запазиха сред по-късните народи на Южна Европа и немалко смесени потомци на адамсонитите се оказаха в състава на племената, прилежащи на континенталните региони.

8. Дунавските андонити

80:8.1 (896.6) От долината на Ефрат андитските племена мигрираха на север от Европа, където се смесиха със синия човек, и на запад, в Средиземноморския регион, където те се сляха с остатъците от смесената раса, появила се от обединяването на жителите на Сахара с южните сини хора. Тези две разклонения на бялата раса бяха и си остават разделени от голямо пространство, населено с широколики планинци – останки от андонитски племена, отдавна обитаващи в тези централни региони.

80:8.2 (896.7) Тези потомци на Андон бяха разсеяни в по-голямата част от планинските региони на Централна и Югоизточна Европа. Често те се попълваха с преселници

от Мала Азия, където обитаваха много андонити. Древните хети произхождаха непосредствено от дадената разновидност на андонитите; бледата кожа и широките лица бяха типични признаци за тази раса. Такава кръв течеше и в жилите на предшествениците на Авраам, с което в значителна степен се обяснява характерната външност на неговите по-късни еврейски потомци, които макар че притежаваха култура и религия, наследени от андонитите, говореха на съвсем различен език. Този език определено беше андонитски.

80:8.3 (897.1) Племената, които поставяха своите домове на колове или дървени малки скелета по бреговете на италианските, швейцарски и южноевропейски езера, принадлежаха към разширяващите се граници на своите миграции с африканци, егейци и особено – с дунавци.

80:8.4 (897.2) Дунавците бяха андонити – фермери и скотовъди, проникнали в Европа през Балканския полуостров, и бавно се придвижваха на север, по долината на Дунав. Те изготвяха керамични изделия и обработваха земята, предпочитайки да живеят в долините. Най-северното селище с дунавци се намирало на мястото на белгийския град Лиеж. Тези племена бързо деградираха с отдалечаване от центъра и от източника на своята култура. Най-добрите керамични изделия бяха изготвени в древните селища.

80:8.5 (897.3) Под въздействието на критските мисионери в дунавците се появи култ към майката. По-късно тези племена се смесиха с групите на андонитските мореплаватели, които се добираха по вода на лодки от

крайбрежието на Мала Азия и изповядваха същата религия. Така още на ранния етап значителна територия от Централна Европа беше заселена с тези смесени типове широколики бели раси, които се придържаха към култа към майката и изпълняваха религиозен обряд по кремиране на покойниците, тъй като – по своя обичай, последователите на този култ изгаряха телата на умрелите в каменни строежи.

9. Трите бели раси

80:9.1 (897.4) Към завършването на андитските миграции расовите смесвания в Европа доведоха до образуване на трите големи бели раси:

80:9.2 (897.5) 1. *Северната бяла раса.* Тази така наричана нордическа раса беше образувана основно от сини хора и андити, но покрай това съдържаеше значителен процент авдонитска кръв, наред с по-малкия дял на червена и жълта сангикска кръв. Така северната бяла раса обхвана четирите най-желателни разновидности хора. Но най-голям процент наследственост беше получен от синия човек. Типичният ранен нордически тип се отличаваеше с тясно лице, висок ръст и светли коси, но тази раса вече отдавна и напълно се смеси със всички разновидности бели хора.

80:9.3 (897.6) Първобитната култура на Европа, с която се сблъскаха нахлулите нордически племена, представляваше културата на регресиращите дунавци, смесени със синия човек. Датско-нордическата и дунавско-андонитската култури се срещнаха и сляха на

Рейн, свидетелство за което е наличието на две расови групи в съвременна Германия.

80:9.4 (897.7) Нордическите народи продължаваха да водят търговия с кехлибар от своите селища на Балтийското крайбрежие, организирайки широки търговски връзки с кръглоликите обитатели на долината на Дунав през превала Бреннер. Разширяването на контактите с дунавците доведе тези северняци до култа към майката и в течение на няколко хилядолетия кремирането на покойниците беше практически повсеместно по цяла Скандинавия. Именно затова вместо останките на ранните бели раси в погребенията, които се срещат по цяла Европа, намирате само пепел в каменни и глинени урни. Освен това тези бели хора строяха жилища: те никога не се заселваха в пещери. С това се обяснява защо съществуват така малко следи от ранната култура на белия човек, макар че свидетелствата на предшестващата кроманьонска култура добре се запазиха на тези места, където те се оказваха погребани в пещери и гроти. Като че ли за час на мястото на съществуващата в Северна Европа първобитна култура на регресиращите дунавци и сини хора дойде значително превъзходящият ги бял човек.

80:9.5 (897.8) 2. *Централната бяла раса.* Макар че членовете на тази група носят в себе си чертите на синята и жълта раса, а също и на андитите, те са предимно андонити. Това са широколики, смугли и набити хора. Подобно на клин, широката основа на който остана в Азия, а острието проникна в Източна Франция, те навлязоха между нордическите и средиземноморски раси.

80:9.6 (898.1) В продължение на почти двадесет хиляди години андитите продължаваха да изтласкват андонитите все по-далеч на север от Централна Азия. Към 3 000 година преди н.е. усиляването на засушливостта на климата ги принуди да се върнат в Туркестан. Придвижването на андонитите на юг продължаваше повече от хиляда години, в течение на които те заобиколиха от двете страни Каспийско и Черно море и проникнаха в Европа през Балканите и Украйна. В това нахлуване участваха останалите групи от потомците на Адамсон, а също така и по време на неговия втори етап – значителен брой ирански андители и много потомци на сифитски свещеници.

80:9.7 (898.2) Към 2 500 г. преди н.е. настъпващите в западно направление андонити достигнаха Европа. Тези варвари, пристигнали от хълмистите райони на Туркестан, завладяха цяла Месопотамия, Мала Азия и басейна на Дунав, което доведе до най-сериозния и продължителен от случилите се до това време упадъци на културата. Агресорите придобиха характерните андонически черти на централноевропейските раси, които оттогава запазват типично алпийски черти.

80:9.8 (898.3) 3. *Южната бяла раса.* Тъмнокосата средиземноморска раса беше образувана от андитите и сините хора с по-малък, отколкото на север, примес на андоническа кръв. Тази група също така усвои значителен дял вторична сангикска кръв, привнесена от жителите на Сахара. В по-късни времена южната клонка на бялата раса получи приток на силни андитски елементи от източното Средиземноморие.

80:9.9 (898.4) При все това разселването на андитите покрай средиземноморското крайбрежие стана едва във времената на големите нахлувания на чергари през 2 500 година преди нашата ера. В тези векове след завладяването от чергарите на източното Средиземноморие сухопътните превозвания и търговия почти напълно се прекратиха, в резултат на което настъпи бурно развитие на морските съобщения и търговия; преди четиридесет и пет столетия морската търговия в Средиземноморието процъфтяваше. Развитието на мореплаването доведе до стремително разпространение на потомците на андонитите по цялата крайбрежна територия на Средиземноморския басейн.

80:9.10 (898.5) Тези расови смесвания легнаха в основата на южноевропейската раса – най-смесената от всичките. Оттогава в тази раса се появиха нови черти, привнесени на първо място от синьо-жълто-андитските народи на Аравия. Фактически тази средиземноморска раса е толкова широко смесена с окръжаващите я народи, че е практически неразличима като самостоятелен тип, но като цяло нейните членове са с нисък ръст, тесни лица и тъмни коси.

80:9.11 (898.61) На север андитите – в резултат на войни и смесени бракове, изтриха сините хора от лицето на земята, но на юг те се запазиха в голям брой. Баските и берберите представляват останките на две клонки от тази раса, но и те в значителна степен се смесиха с жителите на Сахара.

80:9.12 (898.7) Така изглеждаха смесените раси в Централна Европа към началото на 3-то хилядолетие преди н.е. Независимо от частичния провал на адамическата мисия действително се извърши смесване на висшите типове.

80:9.13 (898.8) Това беше епохата на неолита, частично съвпадаща с приближаващия се бронзов век. В Скандинавия настъпи бронзовият век, свързан с култа към майката. Във Франция и Испания продължаваше неолитът, свързан с култа към слънцето. В този период се строяха кръгли и открити храмове на слънцето. Европейските бели раси бяха енергични строители, които с наслаждение издигаха огромни каменни блокове. в знак на своето поклонение към слънцето, подобно на техните по-късни потомци, построили Стоунхендж. Широко разпространеното поклонение пред слънцето показва, че това беше периодът на разцвета на земеделието в Южна Европа.

80:9.14 (899.1) Суеверията на тази неотдавнашна ера на поклонение на слънцето и досега живеят в народните обичаи на Бретан. Макар че в течение на вече петнадесет века бретонците са християни, те, както и преди, използват появилите се в епохата на неолита талисмани срещу урочасване. В своите камини те и досега държат фулгурит за защита от мълнии. Бретонците никога не се смесваха с нордическите племена на Скандинавия. Те са остатък от изначалните андонитски обитатели на Западна Европа, смесени със средиземноморската раса.

80:9.15 (899.2) Но би било заблуждение да се класифицират белите раси като нордически, алпийски и средиземноморски. Оттогава станаха твърде много расови смесвания, за да бъде възможна подобна класификация. Някога съществуваше достатъчно определено деление на белите раси на такива класи, но поради широките взаимни

смесвания сега вече е невъзможно с някаква яснота да се определят тези различия. Още през 3 000 година преди н.е. древните социални групи бяха от една раса не повече, отколкото днешните обитатели на Северна Америка.

80:9.16 (899.3) В продължение на пет хилядолетия продължаваше растежът и до някаква степен взаимопроникването на различните елементи на европейската култура. Но езиковата бариера пречеше на пълното взаимодействие на различните западни нации. През миналия век тази култура притежаваше по-добра възможност за смесване в средата на космополитното население на Северна Америка и бъдещето на този континент зависи от качествата на тези расови фактори, на които ще бъде позволено да попълват неговото настоящо и бъдещо население, точно както и от нивото на социалната култура.

80:9.17 (899.4) [Представено от архангел от Небадон.]

Документ 81. Развиване на съвременна цивилизация

81:0.1 (900.1) НЕЗАВИСИМО от излитанията и паданията, които последваха след провала на плановете по подобряването на света – плановете, заложили в мисиите на Калигастия и Адам, – основополагащата органична еволюция на човешките видове продължаваше да води расите нагоре по стъпалата на човешкия прогрес и расовото развитие. Еволюцията може да бъде задържана, но не може да бъде спряна.

81:0.2 (900.2) Влиянието на виолетовата раса, макар и по-малобройна, отколкото се планираше, доведе до такива постижения на цивилизацията, които от времето на Адам значително превишиха прогреса на човечеството, постигнат от него за цялото му предшестващо съществуване в течение на почти един милион години.

1. Люлката на цивилизацията

81:1.1 (900.3) В продължение приблизително на тридесет и пет хиляди години след Адам люлката на цивилизацията се намираше в Югозападна Азия: тя се простираше от долината на Нил на изток и малко на север, преминаваше през Северна Арабия, обхващаше Месопотамия и достигаше до Туркестан. Решаващ фактор за появата на цивилизацията в този регион стана *климатът*.

81:1.2 (900.4) Именно епохалните климатични и геоложки изменения в Северна Африка и Западна Азия сложиха край на ранните миграции на адамитите, преграждайки им пътя от Европа поради разширяване на Средиземно море и изменяйки направлението на миграциите северно и източно в Туркестан. Към времето на завършването на тези подеми на сушата и свързаните с тях климатични изменения, приблизително преди 15. 000 години до нашата ера, цивилизацията в цял свят беше в задънена улица, ако не се смятат културната закваска и биологическите резерви на андитите, които както преди бяха ограничавани от планините на азиатския изток и разрасналите се гори на европейския запад.

81:1.3 (900.5) На климатичната еволюция предстоеше да завърши това, което се оказа не по силите на всички останали фактори: да застави евразийския човек да смени лова с по-прогресивни занимания – скотовъдството и земеделието. Еволюцията може да е бавна, но тя е невероятно ефективна.

81:1.4 (900.6) Предвид това, че древните земеделци повсеместно използваха роби, в предишните времена и ловецът, и скотовъдът гледаха на фермера отвисоко. Земеделието от векове се смяташе за недостойно занятие, оттук възникна представата за това, че обработката на земята е проклетие, макар че то е най-голямото щастие. Даже във времената на Каин и Авел жертвоприношенията на овчарите се ценяха повече, отколкото даровете на земята.

81:1.5 (900.7) При трансформацията от ловец в земеделец човек обикновено преминаваше през стадия на овчар, което се отнасяше към андитите. Но по-често, под действието на климатичните фактори, цели племена претърпяваха принудителна еволюция, превръщайки се непосредствено от ловци в преуспяващи земеделци. Наистина прекият преход от лова към обработката на земята се наблюдаваше само в тези региони, където имаше висок процент на смесване с виолетовата раса.

81:1.6 (901.1) Еволюционните народи (особено китайците) още в древността се научиха да садят семена и да отглеждат зърнени култури благодарение наблюдаването на прорасналото зърно – случайно намокрено или оставено в гроба като храна за починалия. А на територията на цялата Югозападна Азия, в плодородните устия на реките и

прилежащите равнини, андитите внедряваха усъвършенствани методи за обработка на земята, наследени от техните предци, които превърнаха земеделието и градинарството в главни занятия на територията на Втората градина.

81:1.7 (901.2) Хилядолетия наред потомците на Адам отглеждаха култивираните в Градината пшеница и овес във всички планински местности край северните граници на Месопотамия. Тук наследниците на Адам и Адамсон се срещаха, търгуваха и общуваха един с друг.

81:1.8 (901.3) Именно принудителното изменение на условията за живот доведе до това, че толкова значителна част от човечеството стана всеядна. И съчетаването на пшеницата, ориза и зеленчуковата диета с месо, което даваха стадата, беше огромна крачка напред в укрепване на здравето и физическата сила на тези древни народи.

2. Средствата на цивилизацията

81:2.1 (901.4) Ръстът на културата зависи от развитието на средствата на цивилизацията. И тези средства, които помогнаха на човека да скъса с варварството, бяха ефективни точно дотолкова, доколкото даваха на човека възможност да се съсредоточи върху решаването на по-високи задачи.

81:2.2 (901.5) Вие, живеещите днес в условията на пробуждащата се съвременна култура и началото на прогреса в обществените отношения, позволяващи си да отделят известно време за размишления за обществото и

цивилизацията, не трябва да пренебрегвате факта, че вашите древни предци практически нямаха почивка, която да могат да посветят на дълбокомислено съзерцание и обмисляне на социалните проблеми.

81:2.3 (901.6) Първите четири велики постижения на човешката цивилизация бяха:

81:2.4 (901.7) 1. Укротяването на огъня.

81:2.5 (901.8) 2. Опитомяването на животни.

81:2.6 (901.9) 3. Поробването на пленници.

81:2.7 (901.10) 4. Частната собственост.

81:2.8 (901.11) Макар че първото велико откритие – огънят, съответно позволи да се отвори вратата в света на науката, той нямаше в това отношение голямо значение за първобитния човек, който не можеше да повярва в това, че обикновените явления се обясняват с естествени причини.

81:2.9 (901.12) Скоро вместо простия разказ за Андон и кремъка, обясняващ произхода на огъня, се появи легенда за това, как някакъв Прометей похитил огъня от небесата. Древните хора търсеха свръхестествени обяснения за всички природни явления, които не се вписваха в кръга на понятните им неща; и много съвременни хора продължават да правят това. За деперсонализация на така наречените природни явления бяха необходими векове и тя все още не е доведена до край. Но искреното, честно и безстрашно търсене на истинските причини породило съвременната

наука: то превърна астрологията в астрономия, алхимията в химия, магията в медицина.

81:2.10 (901.13) В епохата, предшестваща появата на машините, единственият начин да се изпълни работата, без да се върши тя със собствените си ръце, беше да се използват за това животни. Опитомяването на животни даде на човека живи оръдия, разумното прилагане на които подготви почвата както за селско стопанство, така и за транспорт. Без тези животни човекът не би могъл да се издигне от своето примитивно положение до нивата на последващата цивилизация.

81:2.11 (902.1) Повечето най-приспособени към одомашняване животни обитаваха Азия, особено в областите между централните и югозападни региони. Това беше една от тези причини, по силата на които цивилизацията прогресира по-бързо тук, отколкото в другите райони на света. Много от тези видове животни два пъти бяха опитомявани в по-ранни периоди и в епохата на андитите те за пореден път бяха одомашнени. Но кучето живееше заедно с ловците дотогава, докогато беше прието от синия човек много, много години преди тези времена.

81:2.12 (902.2) Туркестанските андити първи започнаха широко да опитомяват коне, което е още едно обяснение за толкова дългото господство на тяхната култура. Към 5 000 година до н.е. фермерите в Месопотамия, Туркестан и Китай започнаха да развъждат овце, кози, крави, камили, коне, слонове и домашни птици. Като товарни животни те използваха бикове, камили, коне и якове. Едно време самият човек беше товарно животно. Един от

управителите на синята раса държеше сто хиляди мъже в своята колония от носачи.

81:2.13 (902.3) Институтите по робовладеене и частна собственост се появиха заедно със селското стопанство. Робовладеенето издигна нивото на живота на стопанина и осигури повече свободно време за развитие на социалната култура.

81:2.14 (902.4) Дивакът е роб на природата, но научната цивилизация постепенно дава на човечеството все по-голяма свобода. С помощта на животните, огъня, водата, електричеството и другите неоткрити източници на енергия човекът се освободи и ще продължи да се освобождава от необходимостта от постоянен тежък труд. Независимо от временните неприятности, предизвикани от изобретяването на машините, крайните изгоди, които могат да бъдат извлечени от подобни механични открития, са безценни. Цивилизацията никога няма да достигне разцвет, толкова повече устойчиво състояние, ако човекът няма свободно време, което да му позволява да мисли, планира и измисля нови и по-добри методи за изпълнението на своите задачи.

81:2.15 (902.5) Отначало човекът просто използваше готови укрития, живееше в дълбоки цепнатини или се заселваше в пещерите. На следващия етап той започна да използва такива природни материали като дървото и камъка за съоръжаване на примитивни жилища. Накрая той достигна творческия стадий на строителство на жилища, научавайки се да изготвя тухли и други строителни материали.

81:2.16 (902.6) Народите на туркестанските плата първи от по-съвременните раси започнаха да използват дървото за строителство на домове, напомнящи сглобените от греди бараки на американските пионери. В долините човешките жилища са строяха от тухли, по-късно от изпечени тухли.

81:2.17 (902.7) По-древните речни народи изготвяха своите колиби от скелет от дълги пръти, които забиваха в кръг, а върховете съединяваха; получаваха се скелет, който напречно преплитаха с тръстика, така че цялата постройка напомняше огромна обърната кошница. След това го замазваха с глина; изсъхвайки на слънцето, такава постройка се превръщаше в крайно удобно, здраво и непромокаемо жилище.

81:2.18 (902.8) Именно по примера на тези ранни колиби по-късно възникна идеята за изплитане на всевъзможни кошници. В една от групите идеята за изготвяне на гърнчарски изделия се появи по време на наблюдението на последствията от обмазването на тези скелети от пръти с влажна глина. Възможността за закаляване на керамиката с помощта на изпичане беше открита, когато една от тези обмазани с глина колиби случайно се запали. В древността занаятите често бяха следствие от случайни произшествия в живота на ранните народи. Най-малкото такъв, с редки изключения, беше еволюционният процес до идването на Адам.

81:2.19 (903.1) Макар че керамиката беше внедрена от персонала на Принца преди около половин милион години, изготвянето на глинени съдове практически се прекрати преди сто и петдесет хиляди години. Само дошумерските

нодити от Персийския залив продължаваха да изготвят съдове от глина. Производството на керамиката се възроди във времената на Адам. Разпространението на това изкуство съвпадна с разрастването на пустинята в Африка, Аравия и Централна Азия; то се осъществяваше на последователни вълни, подобряващи производствените методи на Месопотамия и обхващащи цялото източно полукълбо.

^{81:2.20 (903.2)} Не винаги прогресът на андитските цивилизации може да бъде проследен по етапите на развитие на керамиката или другите изкуства. Режимите на Далматия и Едем в огромна степен усложниха спокойното течение на човешката еволюция. Често по-късните вази и прибори отстъпват на предшестващите изделия, изготвени от почистокръвните андитски народи.

3. Градове, производство и търговия

^{81:3.1 (903.3)} Климатичното унищожаване на богатите, открити ливади – ловните и пасбищни земи на Туркестан, започнало 12 000 г. преди н.е. в резултат от измененията на климата, принуди обитателите на този регион да се обърнат към нови занимания и примитивни занаяти. Някои от тях започнаха да развъждат домашни животни, други станаха земеделци или събирачи на храната, която вече намираха във водата, но андитите, притежаващи по-висок тип интелект, решиха да се заемат с търговия и производство. За цялото племе стана нещо обичайно да се посвещава на развитието на някой отделен отрасъл. От долината на Нил до платата Хиндукуш, от Ганг до Хуанхъ основна дейност на по-развитите племена стана

обработката на земята с търговията като странично занимание.

81:3.2 (903.4) Растежът на търговията и превръщането на нови видове суровини в различни предмети за покупко-продажба непосредствено спомагаха за появата на тези военизирани общини, които изиграха толкова значителна роля в разпространението на културата и постиженията на цивилизацията. До настъпването на ерата на широката световна търговия социалните общини бяха племенни и представляваха разрастващи се семейни групи. Благодарение на търговията различни типове хора се запознаваха един с друг, което помагаше за по-бързо взаимопроникване на културата.

81:3.3 (903.5) Преди около дванадесет хиляди години започна ерата на независимите градове. Тези примитивни центрове на търговията и производството винаги бяха обкръжени от зони за земеделие и скотовъдство. Макар че промишленото производство действително се развиваше благодарение на растежа на жизненото ниво, вие не трябва да имате превратни представи за битовата култура на ранния градски живот. Древните раси не се отличаваха с излишна чистоплътност и акуратност и обикновеното примитивно селище се повдигаше с тридесет до шестдесет сантиметра на всеки двадесет и пет години в резултат единствено на натрупването на мръсотия и боклук. Някои от тези древни градове се издигаха над окръжаващата територия и заради недълготрайността на техните неизпечени глинени колиби, а новите жилища обикновено се строяха направо върху развалините на старите.

81:3.4 (903.6) Широкото разпространение на металите беше една от отличителните черти на тази ера на ранни промишлени и търговски градове. Вие вече открихте бронзовата култура в Туркестан, възникнала преди 9 -то хилядолетие до н.е., а андитите още в дълбока древност умееха да обработват също така и желязото, златото и медта. Но далеч от най-развитите центрове на цивилизацията условията бяха съвсем други. Не съществуваха ясни периоди – като каменния, бронзов и железен век; и трите съществуваха едновременно на различни места.

81:3.5 (904.1) Златото стана първият метал, за който се появи търсене: то лесно се поддаваше на обработка и в началото от него правеха само украшения. След това започнаха да използват медта, но широката употреба на медта започна едва преди нейната сплав с оловото да даде по-твърд бронз. Възможността за съединяване на медта с олово за получаването на бронз беше открита от един от адамсонитите на Туркестан, чийто меден рудник се оказа в съседство с местонаходище на олово.

81:3.6 (904.2) С появата на примитивните занаяти и зачатъци на промишлеността търговията бързо се превърна в най-могъщото средство за разпространение на културната цивилизация. Откриването на сухопътни и морски търговски пътища съществено опрости пътешествията и смесването на културите, както и взаимопроникването на цивилизациите. Към петото хилядолетие преди новата ера конят се използваше в целия цивилизован и получивилизован свят. Освен с опитомени коне тези по-късни раси разполагаха и с различни каруци и колесници.

Колелото се използваше от много векове, но сега колесният транспорт получи повсеместно разпространение както за търговски, така и за военни цели.

81:3.7 (904.3) Пътешестваният търговец и странстващ изследовател направиха повече за развитието на цивилизацията от историческия период, отколкото всички останали фактори, взети заедно. Към движещите сили за разпространение на културата се отнасяха и военните завоевания, колонизацията и мисионерската дейност на последващите религии, но всички те имаха второстепенно значение в сравнение с търговските връзки, които винаги се ускоряваха благодарение на бързото развитие на занаятите и приложните науки.

81:3.8 (904.4) Привнасянето в човешката раса на адамическата наследственост не само ускори темповете на развитие на цивилизацията, но и в значителна степен усили склонността на хората към приключения и изследвания така, че скоро голямата част на Евразия и Северна Африка се оказа заета с бързо растящо население, състоящо се от смесени потомци на андитите.

4. Смесените раси

81:4.1 (904.5) Приближавайки се към началото на историческия период, виждаме, че цяла Евразия, Северна Африка и островите в Тихи океан са заселени със смесени човешки раси. Тези съвременни раси се появиха в резултат от многократни смесвания на петте основни разновидности на човешките раси на Урантия.

81:4.2 (904.6) Всяка урантийска раса се отличавахе с някои характерни физически характеристики. Адамитите и нодитите бяха теснолики, андонитите – широколики. Сангикските раси бяха кръглолики, а жълтият и синият човек – по-близо до широколиките типове. При смесването с андонитите представителите на синята раса ставаха определено широколики. Вторичните сангикски раси бяха кръглолики до теснолики.

81:4.3 (904.7) Макар че тези пропорции на черепа са полезни при определянето на расовия произход, много по-надежден критерий е скелетът като цяло. На ранния етап на еволюцията на урантийските раси съществуваха пет изначални типове строеж на скелета:

81:4.4 (904.8) 1. Андоничен – коренните обитатели на Урантия.

81:4.5 (904.9) 2. Първичен сангикски – червената, жълта и синя раси.

81:4.6 (904.10) 3. Вторичен сангикски – оранжевата, зелена и индигова раси.

81:4.7 (904.11) 4. Нодити – потомците на далматийците.

81:4.8 (904.12) 5. Адамити – виолетовата раса.

81:4.9 (904.13) Предвид широкото взаимопроникване на тези пет основни групи постоянните смесвания се изразяваха в тенденция към преобладаването на сангикската наследственост, доминираща андонитския тип. Лапландците и ескимосите се появиха в резултат от смесването на андонитите със сините сангикски раси.

Строежът на техния скелет е най-близо до коренния андитски тип. Но адамитите и нодитите дотолкова се смесваха с другите раси, че могат да се определят само като обобщен европейден тип.

81:4.10 (905.1) Затова като цяло — извличайки от земята човешките останки от последните двадесет и пет хиляди години, ще бъде невъзможно със сигурност да се отличат петте изначални типа. Изследванията на строежа на скелета ще покажат, че понастоящем човечеството се подразделя приблизително на три класа:

81:4.11 (905.2) 1. *Европеиден*: андитски вариант на смесване на нодитите с адамити, видоизменен от първичните и (някои) вторични сангикски примеси и съществено привнасяне на андоническа кръв. В тази група влизат западните бели раси наред с някои индийски и урало-алтайски народи. Обединяващ фактор за тази група е голямата или малка пропорция андитска наследственост.

81:4.12 (905.3) 2. *Монголоиден*: първичен сангикски тип, включващ изначалните червена, жълта и синя раси. Към тази група се отнасят китайците и америндите. В Европа монголоидният тип беше видоизменен от смесването с вторичните сангикски раси и андонитите и в още по-голяма степен — от привнасянето на андитската кръв. В тази класификация влизат малайците и другите народи на Индонезия, макар че те съдържат висок процент от вторичните сангикски раси.

81:4.13 (905.4) 3. *Негроиден*: вторичен сангикски тип, изначално включващ оранжевата, зелена и индигова раси. Негрите са

най-добър пример за този тип, който се среща по цяла Африка, Индия и Индонезия, където обитаваха вторичните сангикски раси.

81:4.14 (905.5) В Северен Китай се извърши сливане на европеидния и монголоидния типове; в Леванте се смесиха европеидният и негроидният типове; в Индия и Южна Америка съществуват всичките три типа. Скелетните характеристики на трите останали типа се съхраняват и досега, което помага да се установят неотдавнашните предшественици на съвременните човешки раси.

5. Културното общество

81:5.1 (905.6) Биологичната еволюция и културната цивилизация не задължително биват взаимосвързани; органичната еволюция може безпрепятствено да продължава сред упадък на културата. Но разглеждайки по-дълги периоди от човешката история, може да се забележи, че в крайна сметка между еволюцията и културата се наблюдава причинно-следствена връзка. Ако еволюцията може да прогресира в отсъствието на култура, то разцвет на културната цивилизация е невъзможен без адекватен фон – предшестващ расов прогрес. Адам и Ева не привнесоха никакви атрибути към цивилизацията, чужди на прогреса на човешкото общество, но адамическата кръв действително усили вътрешните способности на расите и ускори темповете на развитие на икономиката и прогреса на производството. Посвещението на Адам подобри умствените способности на хората, което доведе до огромно ускоряване процесите на естествената еволюция.

81:5.2 (905.7) За сметка на земеделието, опитомяването на животните и развитието на архитектурата човечеството постепенно преодоля най-тежкия етап от своята непрестанна борба за съществуване и започна да се замисля над повишаването на качеството на живота. Така започна борбата за все по-високото ниво на материален комфорт. Благодарение на производството и промишлеността животът на смъртния човек постепенно става по-приятен.

81:5.3 (906.1) Но културното общество изобщо не е огромен благотворителен клуб с наследени привилегии, където всичко се приема от рождение със свободен достъп и пълно равноправие. По-скоро това е благородната и вечно прогресираща гилдия на земните труженици, където се допуска само цветът на трудолюбивите, стремящи се да направят този свят по-добро място за своите деца и внуци, на които предстои да живеят и да се развиват в последващите векове. Тази гилдия на цивилизацията изисква висока встъпителна вноска, налага сурова и жестока дисциплина, взема огромна глоба от всички разколници и сектанти и едновременно с това почти не предоставя лични свободи или привилегии освен по-голяма защита от общите заплахи и расови опасности.

81:5.4 (906.2) Общественото обединение е форма на гаранция за оцеляване, изгодността на което е усвоена от хората; затова мнозинството индивиди са готови да внесат заплащане във вид на самопожертвование и ограничаване на личната свобода, която обществото взима от своите членове за повишаване на груповата безопасност.

Накратко казано, съвременният обществен механизъм е застрахователен план, който се изработва по метода на пробите и грешките и се предназначава за осигуряването на някои гаранции и защиты от опасности от връщане към ужасните и антисоциални условия, характеризиращи ранния период на съществуване на човешката раса.

81:5.5 (906.3) Така обществото се превърна в обединена система, насочена към осигуряване на гражданските свободи чрез специалните институции, икономическите свободи – чрез капитала и изобретателността, социалните свободи – чрез културата, свободата от насилие – чрез поддържането на обществения ред от полицията.

81:5.6 (906.4) *Силата не е равнозначна на правотата, но тя действително осигурява общо признатите права на всяко следващо поколение.* Основната задача на управлението е определението на подходящото, законно и справедливо регулиране на класовите различия, както и създаването на равни възможности в рамките на закона. Всяко човешко право е свързано с обществен дълг; груповата привилегия е застрахователен механизъм, неизменно изискващ пълно изплащане на възнагражденията за услуги, предоставяни на групата. Следва да се защитават както правата на групата, така и на индивида, при което е необходимо да се регулира и сексуалното поведение.

81:5.7 (906.5) Свободата, подчинена на контрола на групата, е законна цел на социалната еволюция. Безграничната свобода е напразна и нелепа мечта на неустойчиви и смахнати човешки умове.

6. Запазване на цивилизацията

81:6.1 (906.6) Макар че биологическата еволюция винаги вървеше по нарастваща крива, съществена част от културната еволюция се разпространяваше от долината на Ефрат на вълни, които с времето постепенно отслабваха дотогава, докато чистокръвните потомци на Адам не отидоха в света за обогатяване на цивилизациите на Азия и Европа. Расите не бяха смесени изцяло, но техните цивилизации в значителна степен се сляха. Макар и бавно, културата все пак се разпространи по целия свят. И тази цивилизация трябва да се поддържа и укрепва, тъй като днес не съществуват нови източници на култура – нови андити, които биха могли да внесат свежа струя и да ускорят бавното развитие на цивилизацията.

81:6.2 (906.7) Установяването на цивилизацията, която понастоящем се създава на Урантия, се определя от следните основни фактори:

81:6.3 (906.8) 1. *Природните условия.* Характерът и степента на развитие на материалната цивилизация в огромна степен се определят от наличните природни ресурси. Климатът, времето, многобройните физически условия са съществени фактори в развитието на културата.

81:6.4 (907.1) В зората на ерата на андитите в целия свят съществуваха само две обширни и богати ловни пространства. Едно от тях се намираше в Северна Америка и беше заето от америнди; другото беше на север от Туркестан и се намираше частично във владение на андонито-жълтата раса. Расовият и климатичните фактори

бяха решаващи за еволюцията на по-високата култура в Югозападна Азия. Андитите бяха велик народ, но най-важният фактор, определящ направлението на развитието на тяхната цивилизация, стана все по-голямата засушливост на Иран, Туркестан и Синцзян, която ги *принуди* да измислят и внедряват нови и по-съвършени методи, за да се изхранват на тези все по-обедняващи земи.

81:6.5 (907.2) Разположението на континентите и другите географски фактори в голяма степен решават дали събитията ще се развиват по мирен или военен път. Само малцина урантийци са имали някога толкова благоприятна възможност за продължително и безпрепятствено развитие, както народите на Северна Америка – защитени с обширни океани практически от всички страни.

81:6.6 (907.3) 2. *Средствата за производство.* Културата никога не се развива в условия на бедност; за прогреса на цивилизацията е необходимо свободно време. В отсъствието на материално богатство отделният човек е способен да си изработи характер, притежаващ нравствена и духовна ценност, но културна цивилизация се формира само в такива условия на материално процъфтяване, които благоприятстват свободното време, съчетано с амбиция.

81:6.7 (907.4) В първобитната ера животът на Урантия беше сериозно и трудно дело. Именно за да се избави от тази непрекъсната борба и непрекъснат тежък труд, човечеството постоянно се стремеше да се доближи до благоприятния климат на тропиците. Макар че тези по-топли зони за обитаване донякъде отслабваха напрегнатата борба за съществуване, стремящите се към такъв живот

раси и племена рядко използваха своето незаработено свободно време за развитие на цивилизацията. Източник на социален прогрес винаги бяха помислите и плановете на тези раси, които благодарение на своите умствени усилия се учеха да осигуряват себе си с препитание при по-малки разходи и по-кратък работен ден, получавайки така честно заработен и полезен запас от свободно време.

81:6.8 (907.5) *3. Научните знания.* Материалното развитие на цивилизацията започва едва с натрупването на научни данни. След изобретяването на лъка и стрелите и появата на теглещите животни измина много време, преди човекът да се научи да използва вятъра и водата, а след тях – парата и електричеството. И все пак, макар и бавно, оръдията на цивилизацията се усъвършенстваха. След тъкачеството, гърнчарството, опитомяването на животни и металообработката се появиха писменост и книгопечатане.

81:6.9 (907.6) Знанието е сила. Изобретателството винаги предшества ускоряването на развитието на културата в световен мащаб. Най-голяма полза науката и изобретателството получиха от печатния стан и взаимодействието на всички тези видове културна и изобретателска дейност в огромна степен ускори напредъка на културата.

81:6.10 (907.7) Науката учи човека да говори на новия език на математиката и приучва неговата мисъл към висока точност. Освен това науката укрепва философията за сметка на отстраняването на лъжливите представи и очисти религията чрез разобличаването на суеверията.

81:6.11 (907.8) 4. *Човешките ресурси.* За разпространение на цивилизацията са нужни хора. При равни други условия цивилизацията на големия народ винаги ще преобладава над цивилизацията на малкия народ. Затова ако броят на населението не достига определено ниво, то това пречи на пълното национално самоутвърждаване, но съществува определен предел в нарастването на населението, при превишаване то на който растежът става пагубен. Увеличаването на броя на населението над оптималното ниво на осигуреност със земя или понижава нивото на живот, или незабавно разширява териториалните предели по пътя на мирно проникване или военно нахлуване, насилствена окупация.

81:6.12 (908.1) Вас понякога ви шокират опустошенията, до които води войната, но следва да осъзнаете необходимостта от поява на по-голям брой мъртви, което позволява да осигурите широки условия за социално и морално развитие; при такава планетарна плодовитост скоро ви грози опасност да се сблъскате с острия проблем на пренаселеността. Повечето обитаеми светове не са големи. Урантия е типичен свят, може би малко по-малък от средното. Поддържането на числеността в оптимални предели повишава културата и предотвратява войната. Мъдра е тази нация, която знае кога следва да прекрати своя растеж.

81:6.13 (908.2) Но континентът, притежаващ най-богатите природни ресурси и най-съвременното механично оборудване, няма да се сдобие с голям прогрес, ако нивото на неговия народ е в упадък. Знанията могат да се дават с

образованието, но мъдростта, която е задължителна за истинската култура, се придобива само с опит, и то от разумни по природа мъже и жени. Такива хора са способни да учат от опита; те могат да станат истински мъдри.

81:6.14 (908.3) *5. Ефективността на материалните ресурси.*

Много зависи от мъдрото използване на природните ресурси, научните знания, средствата за производство и възможностите на човека. Главен фактор на ранната цивилизация беше принудата, използвана от мъдрите властелини; цивилизацията буквално биваше налагана на първобитните хора от техните по-развити съвременници. Този свят в значителна степен беше управляван от добре организирани и високоразвити малцинства.

81:6.15 (908.4) Силата не е равнозначна на правотата, но историята действително се твореше и се твори с помощта на сила. Едва неотдавна Урантия достигна този стадий, на който обществото е готово да обсъжда етическата страна на силата и правото.

81:6.16 (908.5) *6. Ефективността на езика.* Разпространяването на цивилизацията е невъзможно без език. Живият и развиващ се език осигурява израстването на цивилизованото мислене и планиране. В древността бяха постигнати големи успехи в еволюцията на езика. Днес съществува огромна потребност от по-нататъшно развитие на езика за облекчаване на изразяването на еволюиращата мисъл.

81:6.17 (908.6) Езикът възникна в резултат от групово общуване, при което всяка местна група си изработи своя собствена

система за обмен на думи. В своето развитие езикът премина през стадии на жестове, символи, възгласи, звукоподражания, интонации и ударения до акцентуване на гласни във възникналите по-късно азбуки. Езикът е най-важното и най-полезното оръдие на човешката мисъл, но той достига високо развитие едва тогава, когато в социалните групи се появи някакво свободно време. Тенденцията да се играе с думите води до появата на нови думи – сленг. Ако мнозинството приема сленга, то преминавайки в общо ползване, той става част от езика. Произходът на диалектите се илюстрира от примера с „детската реч“, която използват членовете на семейството при общуване с детето.

81:6.18 (908.7) Езиковата бариера винаги е била огромно препятствие по пътя на укрепването на мира. Преди културата да може да се разпространи над цялата раса, целия континент или целия свят, е необходимо да се изживеят диалектите. Всемирният език подпомага мира, осигурява развитието на културата и повишава благоденствието. Даже тогава, когато броят на световните езици се сведе до няколко, знанието на техните водещи културни народи ще има огромно значение за постигането на всеобщ мир и процъфтяване.

81:6.19 (908.8) Макар че на Урантия беше направено много малко за създаването на международен език, вие постигнахте голям успех в организацията на международна търговия. Необходимо е да се насърчава развитието на всички международни отношения – независимо дали те се

отнасят до езика, търговията, изкуството, науката, съревнованието или религиите.

81:6.20 (909.1) *7. Ефективността на механичните устройства.*

Прогресът на цивилизацията е неразривно свързан с развитието и наличието на оръдия, машини и канали за разпределяне. Усъвършенстваните оръдия, оригиналните и ефективни машини определят оцеляването на съперническите си групи в условията на прогресиращата цивилизация.

81:6.21 (909.2) В древността единствената енергия, изразходвана при обработката на земята, беше енергията на самия човек. Хората дълго се съпротивляваха на използването на бикове, тъй като това ги оставяше без работа. По-късно да заменят човека дойдоха машините и всеки подобен успех е пряк принос в развитието на обществото, тъй като той освобождава енергията на човека за изпълнение на по-важни задачи.

81:6.22 (909.3) Направлявана от разума, науката може да стане велик социален освободител на човека. Техническият век може да има катастрофални последици само за такава нация, която поради своето ниско интелектуално ниво е неспособна да намери мъдри методи и надеждни решения за приспособяване към временните трудности, възникващи вследствие внезапния растеж на безработицата поради твърде бързото внедряване на новите типове облекчаващи труда механизми.

81:6.23 (909.4) *8. Характерът на просветителите.* Социалното наследство позволява на човека да се опира на всички

предшественици, внесли свой принос в съкровищницата на културата и знанията. Най-важната роля в предаване на факела на културата на следващото поколение остава за семейството. След това идват свободното време и общественият живот, след тях – училището, което все пак е също толкова задължително за сложното високоорганизирано общество.

81:6.24 (909.5) Насекомите се раждат напълно образовани и приспособени за живот – разбира се, за живот крайно ограничен и чисто инстинктивен. Човешките деца се раждат без образование; затова, управлявайки просвещението на младото поколение, човекът в значителна степен е способен да измени еволюционния курс на цивилизацията.

81:6.25 (909.6) Най-важните фактори за двадесети век, оказващи влияние върху развитието на цивилизацията и прогреса на културата, са глобалният растеж на пътешествията и безпрецедентното развитие на средствата за комуникация. Но подобряването на образованието изостава от процеса на социалната структура; по същия начин съвременното признаване на етическите норми отстъпва на постиженията в чисто интелектуалните и научни области. А по отношение на духовното развитие и охрана на институцията на семейството съвременната цивилизация е в състояние на застой.

81:6.26 (909.7) 9. *Човешките идеали.* Идеалите на едно поколение очертават пътищата, определящи съдбата на непосредствените потомци. Качеството на обществените просветители обуславя движението на цивилизацията

напред или назад. Институциите на семейството, църквата и училището на едно поколение предопределят характерната тенденция на последващото поколение. Моралният и духовен импулс на расата или нацията в значителна степен определя темповете на развитие на културата на тази цивилизация.

81:6.27 (909.8) Идеалите възвисяват източника на социален поток. И никой поток не може да се издигне по-високо от своя източник – на какъвто и натиск да се поддава, по каквото и русло да се отправя. Движещата сила на даже най-материалните аспекти на културната цивилизация се заключава в най-малките материални обществени постижения. Разумът може да контролира механизма на цивилизацията, мъдростта – да го направлява, но духовният идеализъм е тази енергия, която действително възвисява и придвижва човешката култура от едно постигнато ниво към друго.

81:6.28 (910.1) В началото животът беше борба за съществуване, сега – за жизнен стандарт; на следващия етап той ще стане борба за качеството на мисленето, което е бъдещата земна цел на човешкото съществуване.

81:6.29 (910.2) 10. *Координацията на специалистите.* Огромно значение за развитието на цивилизацията имаше ранното разделение на труда и неговото по-късно следствие – специализацията. Понастоящем обществото зависи от ефективната координация на специалистите. Развитието на обществото принуждава да се търсят пътища за тяхното взаимодействие.

81:6.30 (910.3) В областта на обществените науки, изкуство, техниката и промишлеността ще се появяват все нови и нови специалисти, превишаващи своето ниво и умения. И тези различия в способностите и заетостта в края на краищата ще отслабят и разрушат човешкото общество, ако не им се отдаде да изработят ефективни средства за координация и взаимодействие. Но интелектът, способен на такава изобретателност и на такава специализация, трябва да бъде напълно способен да разработи адекватни методи за контрол и адаптация по отношение на всички проблеми, явяващи се следствие от бързия растеж на изобретателството и ускорените темпове на разпространяване на културата.

81:6.31 (910.4) 11. *Методите за трудоустрояване.* Следващата епоха в развитието на обществото ще стане въплъщение на по-доброто и по-ефективно взаимодействие и координация в условията на постоянно растящата и разклоняваща се специализация. И с появата на все нови форми на труда е необходимо да се намери някакъв път, позволяващ да се направляват хората към съответните работни места. Машинното производство не е единствената причина за безработицата сред цивилизованите народи на Урантия. Проблемът за трудоустрояването задълбочава сложността на икономическата система и все по-голямата производствена и професионална специализация.

81:6.32 (910.5) Недостатъчно е само да се подготвят хората за работа; в едно комплексно общество е необходимо също така да се осигурят и ефективни методи за работно място.

Преди гражданите да се обучат на високоспециализирани методи за заработка, тях следва да ги научат на един или няколко прости видове физически труд, професия или занаят, които могат да се използват в случай на временна загуба на работа по основната специалност. Нито едно общество няма да издържи продължителна издръжка на големи групи безработни. Съществуването за сметка на обществени средства с времето извращава и деморализира по-добрите граждани. Даже частната благотворителност става пагубна, когато от нея продължително се възползват трудоспособни граждани.

81:6.33 (910.6) На такова високоспециализирано общество няма да бъдат по нрава общински и феодални обичаи от древността. Разбира се, много най-прости видове услуги се поддават на приемлива и благотворителна социализация, но високообразованите и ултраспециализирани хора най-добре от всичко се управляват с помощта на разумно взаимодействие. Усъвършенстването на координацията и благожелателното управление ще доведат до подългосрочно сътрудничество, отколкото остарелите и примитивни методи на комунизма или регулативните диктаторски организации, основани на силата.

81:6.34 (910.7) 12. *Желанието да се сътрудничи.* Едно от главните препятствия по пътя на прогреса на човешкото общество е конфликтът между интересите и благополучието на по-големи и по-специализирани групи и по-малки, асоциални човешки групи, стоящи на противоположни позиции, а да не говорим за отделните антисоциално настроени индивиди.

81:6.35 (910.8) Нито една национална култура няма да оцелее, ако нейните образователни методи и религиозни идеали не вдъхновяват висок тип разумен патриотизъм и национална преданост. Без такъв разумен патриотизъм и културна солидарност всички нации проявяват тенденция към дезинтеграция в резултат на провинциалната завист и отмъстителност.

81:6.36 (911.1) Запазването на световната цивилизация зависи от способността на хората да се научат да живеят заедно в мир и братство. Без ефективна координация индустриалната цивилизация е заплашена от опасностите, присъщи на ултраспециализацията: еднообразност, ограниченост и тенденцията да пораждаат недоверие и подозрителност.

81:6.37 (911.2) 13. *Ефективното и мъдро ръководство.* Цивилизацията твърде много зависи от присъствието на въодушевяващия и ефективен дух на колективизма. От десет души ще има не повече полза, отколкото от един, ако, повдигайки голям товар, те не го вдигат заедно – едновременно. И такава съвместна работа – социално взаимодействие, зависи от ръководителите. И в миналото, и днес културната цивилизация се основаваше на разумното сътрудничество на гражданите с мъдри и прогресивни лидери; и докато човек не достигне до повисоки нива на развитие, цивилизацията ще зависи от наличието на умни и енергични ръководители.

81:6.38 (911.3) Високоразвита цивилизация се ражда при разумно съотношение между материално богатство, интелектуално

величие, морални ценности, социална мъдрост и космическа проникателност.

81:6.39 (911.4) 14. *Социалните промени.* Обществото не е божествен институт; то е феномен на постепенната еволюция; развитието на цивилизацията винаги се забавя, когато нейните лидери се бавят с внедряването в обществото на измененията, които позволяват да вървят в крак с научното развитие на епохата. Независимо от всичко това не бива да презираме старото само поради това, че е старо, както не следва и безусловно да приемаме новата идея единствено затова, защото е необичайна и нова.

81:6.40 (911.5) Човекът не следва да се бои да експериментира в областта на обществените механизми. Но тези експерименти трябва задължително да преминават под контрола на тези, които са добре запознати с историята на еволюцията на обществото; и такива новатори винаги следва да се ръководят от мъдростта на хората, притежаващи практически опит в областта на измисления или обществен експеримент. *Никакви мащабни изменения в обществения или икономически живот не трябва да бъдат предприемани внезапно.* За всички видове адаптация на човека – физическа, социална или икономическа, е необходимо време. Само нравствените и духовни адаптации могат да се осъществяват мигновено, но и в такива случаи се изисква време за пълното разкриване на техните материални и социални последици. Идеалите на расата са главната опора и

гаранция в критичния период на прехода на цивилизацията от едно ниво на друго.

81:6.41 (911.6) 15. *Предотвратяването на краха в преходния период.* Обществото е резултат от многовековната история на проби и грешки; то е това, което се е запазило в резултат от избирателната адаптация и приспособяване в течение на сменящите се един друг стадии в развитието на човечеството – неговият вековен възход от нивото на животното до човешките нива на планетарен статут. Най-голямата опасност за всяка цивилизация – във всеки даден момент, е свързана с опасността от крах при прехода от устоелите методи на миналото към новите и по-добри, но неизпитани процедури на бъдещето.

81:6.42 (911.7) Ръководството е жизнено важно за прогреса. Мъдростта, проникателността и предвиждането са необходими за устойчивото съществуване на нациите. Истинска опасност надвисва над цивилизацията едва тогава, когато започват да изчезват способните лидери. А делът на такива мъдри ръководители никога не е превишавал един процент от населението.

81:6.43 (911.8) Именно по тези стъпала на еволюционната стълба цивилизацията се издигна до нивото, позволило да се положи началото на тези могъщи процеси, които достигнаха кулминацията си в бързо развиващата се култура на двадесети век. И само придържайки се към тези фундаментални основи, човекът може да се надява да запази своите днешни цивилизации и едновременно с това да осигури тяхното по-нататъшно развитие и гарантирано оцеляване.

81:6.44 (912.1) Такава е същността на дългите, дълги усилия на народите на Земята по установяването на цивилизацията от времената на Адам. Съвременната култура е крайният резултат от тази напрегната еволюция. До изобретяването на книгопечатането прогресът беше относително бавен, тъй като новите поколения не можеха така бързо да се възползват от постиженията на своите предшественици. Но сега човешкото общество е устремено напред под въздействието на съвкупната движеща сила на всички епохи, преминати от цивилизациите в тяхната трудна борба.

81:6.45 (912.2) [Подготвено от архангел на Небадон.]

Документ 82. Еволюция на брака

82:0.1 (913.1) СЪПРУЖЕСКИТЕ, или брачни, отношения произтичат от двуполовостта. Съпружеството е ответно приспособяване на човека към своята разполовост, докато семейният живот е съвкупен резултат от подобни еволюционни и адаптивни приспособявания. Съпружеството е устойчиво. То не е чисто биологична еволюция, но служи като основа на всяка социална еволюция и затова със сигурност ще се запази в една или друга форма. Съпружеството е дало на човека семейното огнище — славния венец на дългата и напрегната еволюционна борба.

82:0.2 (913.2) Докато религиозните, обществени и образователни институти са необходими за запазването на културната еволюция, *главен двигател е семейството.*

Голяма част от най-необходимото в живота детето усвоява в своето семейство и от съседите.

82:0.3 (913.3) В древността в разпореждане на хората нямаше особено изискана социална цивилизация, но тази, с която те разполагаха, добросъвестно и успешно се предаваше на новото поколение. И вие следва да осъзнаете факта, че голяма част от тези древни цивилизации продължаваше да се развива при минимално въздействие от страна на други институции, защото семейството изпълняваше своите функции ефективно. Днес човешките интереси притежават богато социално и културно наследство, което трябва да се предава на следващите поколения мъдро и ефективно. Необходимо е да се поддържа семейството като образователна институция.

1. Брачният инстинкт

82:1.1 (913.4) Независимо от пропастта, съществуваща между личността на мъжете и на жените, половото влечение е достатъчно, за да осигури тяхното съединяване за продължаване на рода. Този инстинкт действаше ефективно много по-рано от времето, когато хората започнаха да изпитват много от това, което впоследствие започна да се нарича любов, преданост и съпружеска вяност. Половите отношения имат природен характер, а съпружеството е тяхното еволюционно социално следствие.

82:1.2 (913.5) Сред първобитните народи половото влечение и желание не бяха преобладаващите видове страсти: те просто ги приемаха за даденост. Целият репродуктивен

опит беше лишен от творческа идеализация. Всепоглъщащата полова страст на по-цивилизованите народи основно се обяснява с расовите смесвания, особено в тези случаи, когато еволюционната природа се стимулираше от асоциативното въображение и естетическото чувство на нодитите и адамитите. Но андитската наследственост беше усвоена от еволюционните раси в толкова малки пропорции, че тя не можа да осигури достатъчно подчинение на животинските страсти, пробудени и усилены от по-остро сексуално чувство и по-силно полово влечение. От еволюционните раси най-висш кодекс на междуполовите отношения притежаваше червеният човек.

82:1.3 (913.6) С оглед на брака уреждането на половия живот е показател за следните фактори:

82:1.4 (913.7) 1. Сравнителният прогрес на цивилизацията. По цялото продължение на своето развитие цивилизацията все повече изискваше половото влечение да се удовлетворява целесъобразно и в съгласие с нравите.

82:1.5 (914.1) 2. Делът на андитската наследственост във всеки народ. В такива групи половото влечение стана израз както на висшите, така и на низшите качества на физическата и чувствена страни на човека.

82:1.6 (914.2) Сангикските раси притежаваха нормалната, присъща на животните страст, но в тях беше слабо развито въображението или осъзнаването на красотата и привлекателността на противоположния пол. Така нареченият сексапил практически отсъства даже в

съвременните примитивни раси; тези чисти в расово отношение народи демонстрират явен брачен инстинкт, но недостатъчно силна сексуална привлекателност за появата на сериозни проблеми, изискващи социален контрол.

82:1.7 (914.3) Брачният инстинкт е една от главните физически движещи сили на човека; това е единственото чувство, което под формата на лично удовлетворение успешно залъгва егоиста, като го принуждава да сложи благополучните раси и продължаването на рода значително по-високо от индивидуалния комфорт и личната свобода от отговорност.

82:1.8 (914.4) Като институция бракът – от своето възникване в древността до наши дни, отразява социалната еволюция на биологичния стремеж към запазване на вида. Запазването на еволюционните човешки видове се осигурява от присъствието на този расов брачен импулс – подбудата, която неясно се нарича сексуална привлекателност. Тази огромна биологична подбуда става централен импулс за всевъзможните свързани с него инстинкти, чувства и обичаи – физически, интелектуални, нравствени и социални.

82:1.9 (914.5) За дивака подбуждаща мотивация беше препитанието, но в условията, когато цивилизацията осигурява изобилие от храна, половото влечение често пъти става доминиращ импулс и затова се нуждае постоянно от социален контрол. Инстинктивната периодичност съдържа стремежа към съвкупление в животните, но предвид това, че човекът е в толкова голяма степен самоуправляващо се същество, половото желание

не е само периодично. Именно затова обществото е принудено да заставя индивида да прояви сдържаност.

82:1.10 (914.6) Нито едно човешко чувство или подбуда, ставайки разюздано и прекомерно, не е способно да доведе до такива обиди и нещастия, както това могъщо полово влечение. Разумното подчиняване на дадения импулс за ограничаване на обществото е висш критерий за неподправения характер на всяка цивилизация. Сдържаност, все повече и повече сдържаност – ето постоянно растящото изискване на прогресиращото човечество. Скритостта, неискреността и лицемерието могат да замъглят проблемите на пола, но не предлагат решения, както и не спомагат за развитието на етиката.

2. Ограничителните табу

82:2.1 (914.7) В опростен вид еволюцията на съпружеството е история на сдържането на половото влечение под натиска на обществените, религиозни и граждански ограничения. Природата едва ли се съобразява с индивида; тя не признава съществуването на така наричаната нравственост; тя е заинтересувана само от размножаването на видовете. Природата подбужда към репродукция, равнодушно оставяйки обществото да решава пораженията от това проблеми, което създава постоянни и значителни трудности за еволюиращото човечество. Социалният конфликт се заключава в непрекъсващата се война между основните инстинкти и прогресиращата етика.

82:2.2 (914.8) В древните раси нямаше никакво или почти никакво ограничаване на половите отношения. Предвид тази полова свобода отсъстваше и проституция. Днес сред пигмите и другите изостанали народи няма институция на брака; изследването на такива народи показва, че примитивните раси се поддържат от прости брачни обичаи. Но всеки древен народ следва да се изучава и оценява само в светлината на моралните норми, отнасящи се към нравите на съответната епоха.

82:2.3 (915.1) При все това свободната любов беше на почит само при примитивните диваци. Щом започнаха да се оформят обществени групи, започна формирането на законите и ограниченията на съпружеския живот. Така брачните отношения преминаха еволюционния път от почти пълна сексуална всезадоволеност до нормите на двадесети век с тяхното относително пълно ограничаване на половия живот.

82:2.4 (915.2) В най-ранните стадии на племенния живот нравите и ограничителните табу, при цялата си примитивност, действително държаха мъжете и жените поотделно; това спомагаше за покоя, порядъка и трудолюбието, с което започна дългата еволюция на брака и семейството. Съответстващият на пола маниер да се облича, стилът украшения и религиозните ритуали водят своето начало от тези древни табу, които установяваха пределите на сексуалните свободи и така съответно създадоха представата за порока, престъпленията и греха. Но в течение на дълго време съществуваше обичай да се

отменят всички полови ограничения в дните на големите празници, особено деня Първи май.

^{82:2.5 (915.3)} Жените винаги бяха подлагани на по-сериозни забрани, отколкото мъжете. Древните нрави предоставяха на неомъжените жени такава степен на полова свобода, каквата и на мъжете, но от жената винаги се изискваше вярност към нейния съпруг. Първобитните съпружески отношения почти не ограничаваха половата свобода на мъжете; що се отнася до жената, то на нейната по-нататъшна сексуална свобода се налагаше табу. Омъжените жени винаги имаха някакъв знак, отделящ ги в обособена класа – например, прическата, дрехите, воала, украшението или пръстена.

3. Ранните брачни структури

^{82:3.1 (915.4)} Съпружеството е институционална реакция на социалния организъм спрямо повсеместното биологично напрежение, предизвиквано от непрестанната подбуда на човека към репродукция – самовъзпроизвеждане. Брачните отношения винаги са естествени и според развитието на обществото от просто към сложно се извършваше съответно изменение на нравите в сферата на брачните отношения – развитие на институцията на брака. Навсякъде, където социалната еволюция стигна до стадия на формирането на нравите, съществува еволюиращата институция на брака.

^{82:3.2 (915.5)} Винаги съществуваха и винаги ще съществуват две явно изразени области на съпружеството: нрави – закони, регулиращи външните аспекти на брачните

отношения, и интимните по своята природа лични отношения между мъжете и жените. Индивидът винаги въставаше против половите ограничения, налагани от обществото. Причината за вековния проблем на пола се заключава в следното: осигуряването е индивидуално, но то се осъществява от групата; продължаването на рода е социално, но то се осигурява от индивидуален импулс.

82:3.3 (915.6) Нравите, ако ги уважават, са достатъчно силни, за да съдържат половото влечение и да го управляват, както е потвърдено от всички раси. Брачните норми винаги са служили като истински показател за могъществото на нравите и функционалната цялостност на гражданското управление. Но ранните структури, регулиращи половите и брачни отношения, бяха натоварени с противоречиви и примитивни ограничения. Родителите, децата, роднините, обществото – във всички тези групи имаше противоречиви интереси при регулирането на съпружеските отношения. Но независимо от всичко това тези народи, които придаваха голямо значение на институцията на брака и я внедряваха на практика, по естествен начин се издигнаха на по-високи еволюционни нива и увеличиха броя на своето население.

82:3.4 (915.7) В първобитните времена бракът беше отплата за общественото положение; наличието на жена служеше като знак за отличие. За дивака денят на сватбата означаваше навлизане във време на отговорност и зрелост. В една епоха бракът се смяташе за обществен дълг, в друга – за религиозно задължение, в трета – за политическо изискване за осигуряване на граждани за държавата.

82:3.5 (916.1) Много древни племена изискваха дръзко похищане на чуждо имущество за потвърждаване на готовността за съпружество; по-късните народи замениха тези грабителски набези с турнири и състезателни игри. Като висша награда победителите в такива състезания получаваха правото за избор на невеста от числото на най-добрите девойки. Според обичая на ловците на глави юношата имаше право да се жени едва след като придобиеше най-малко една глава, макар че понякога черепът можеше да се купи. С постепенното отмиране на обичая за купуване на жените тях започнаха да ги печелят на конкурси – практика, която все още се запазва при много групи на черния човек.

82:3.6 (916.2) С развитието на цивилизацията в някои племена жените започнаха да устройват сурови изпитания за мъжката издръжливост; така те можеха да отдадат предпочитание на тези мъже, които удостояваха със своя избор. Съпружеските изпитания включваха демонстрация на изкуството на ловеца и боеца, както и на способностите за осигуряване на семейството. В течение на дълго време от жениха се изискваше в продължение на минимум една година да бъде член на семейството на невестата; тук той живееше, трудеше се, доказвайки, че е достоен за жената, която искаше да вземе за съпруга.

82:3.7 (916.3) От жената се изискваше умение да извършва тежка работа и да ражда деца. Тя трябваше да се справи с определен обем селскостопанска работа за определено време. А ако детето се появеше преди омъжването,

стойността на жената нарастваше още повече, тъй като тя потвърждаваше своята способност да ражда деца.

82:3.8 (916.4) Фактът, че да не се омъжиш древните смятаха за позор, дори за грях, обяснява произхода на детските бракове: щом като на човек му е съдено да живее в съпружество, колкото по-рано, толкова по-добре. Освен това битуваше и поверието, че неженените и неомъжените няма да попаднат в страната на духовете. Това беше още един довод в полза на детските бракове, сключвани още при раждането, а понякога и преди раждането, в зависимост от пола на детето. Древните вярваха в това, че даже покойниците трябва да сключат брак. За водене на преговорите за сключване на брак между мъртвите биваха наемани истински сватове. Някой от родителите се договаряше за участие на такива посредници за сключване на брак между умрелия син и умряла дъщеря от друго семейство.

82:3.9 (916.5) Сред по-късните народи бракът обикновено се сключваше с достигането на полова зрелост, но развитието на тази тенденция беше непосредствено свързано с прогреса на цивилизацията. Още на ранните етапи на социалната еволюция се появиха особени безбрачни категории както мъже, така и жени; те се формираха и поддържаха от индивиди, в една или друга степен лишени от нормално полово влечение.

82:3.10 (916.6) Много племена позволяваха на членовете на управляващия клан да имат полови отношения с невестата непосредствено преди тя да се отдаде на своя мъж. Всеки от тези мъже даваше на девойката подарък; такъв е

произходът на обичая да се подаряват сватбени подаръци. В някои групи девойката трябваше да заработи своята зестра, която се състоеше от подаръци, представяни в изложбата на невестата и получени като възнаграждение за сексуални услуги.

82:3.11 (916.7) Някои племена женеха юношите за вдовици и по-възрастни жени, а впоследствие, когато на свой ред те самите оставаха вдовци, им позволяваха да вземат за жена девойка, обяснявайки, че в такъв случай и двамата съпрузи със сигурност няма да бъдат глупци – което, предполагаша те, би се случило, ако разрешаха в брак да встъпват юноши и девойки. Други племена ограничаваха брачните отношения с еднаква възрастова категория. Именно ограничаването на брака в определени възрастови групи породиха идеята за кръвосмешение. (В Индия и досега няма възрастови ограничения за брака.)

82:3.12 (916.8) В някои култури жените смъртно се бояха от вдовството: вдовицата или я убиваха, или ѝ позволяваха да извърши самоубийство на гроба на съпруга, тъй като се смяташе, че тя трябва да влезе в страната на духовете заедно със своя мъж. Останалата жива вдовица практически винаги я обвиняваха за смъртта на нейния мъж. В някои племена вдовиците ги изгаряха живи. Ако вдовицата продължаваше да живее, нейният живот се превръщаше в непрекъснат траур и беше свързан с нетърпими социални ограничения, тъй като повторният брак се подлагаше на всеобщо осъждане.

82:3.13 (917.1) В древността се поощряваше много от това, което сега се смята за аморално. В първобитните времена жените

нерядко изпитваха огромна гордост от връзките на своя мъж с други жени. Девическото целомъдрие беше истинско препятствие за сключването на брак; раждането на дете преди омъжването правеше девойката много по-желана като жена, тъй като мъжът беше уверен, че неговата спътница не е безплодна.

82:3.14 (917.2) Много първобитни племена разрешаваха изпитателния брак, който продължаваше дотогава, докато жената не забременееше, след което можеше да се проведе обичайната сватбена церемония. В други групи сватбата се правеше едва след раждането на първото дете. Ако жената се окажеше безплодна, родителите трябваше да я откупят, а бракът се обявяваше за недействителен. Нравите изискваха всяка двойка да има дете.

82:3.15 (917.3) Такъв първобитен изпитателен брак нямаше нищо общо с всезадоволеността; това беше само честно изпитание на плодовитостта. Встъпилите във връзка индивиди сключваха брак, щом се потвърдеше тяхната способност да имат деца. Когато съвременните двойки започват съпругески живот със задната мисъл за удобен развод, в случай че не бъдат напълно удовлетворени от съвместния живот, те по същество сключват подобие на изпитателен брак, при това със значително по-нисък статут, отколкото честните и смели опити на своите по-малко цивилизовани предци.

4. Бракът в епохата на отношението към собствеността

82:4.1 (917.4) Бракът винаги е бил свързан както със собствеността, така и с религията. Собствеността правеше брака устойчив, религията – нравствен.

82:4.2 (917.5) Първобитният брак представляваше инвестиция, икономическа сделка; той се основаваше повече на делови отношения, отколкото на сексуална заинтересуваност. Древните встъпваха в брак заради благополучието на групата; затова техните бракове се планираха и уреждаха от групата – от родителите и старейшините. И това, че нравите, регулиращи отношението към собствеността, действително укрепваха институцията на брака, се потвърждава от по-голямата устойчивост на брака в ранните племена, отколкото сред много съвременни народи.

82:4.3 (917.6) В зависимост от прогреса на цивилизацията и все по-голямото признаване на частната собственост най-голямото престъпление стана кражбата. Прелюбодеянието се смяташе за форма на кражба, за посегателство над правото на собственост на мъжа. Затова то не се споменава отделно в ранните кодекси и закони. До встъпването в брак жената беше собственост на своя баща, който предаваше своите права на нейния мъж и всички легализирани полови връзки произтичаха от тези априорни права на собственост. Старият Завет се отнася към жените като с разновидност на собствеността. Коранът учи, че жените са същества от втора категория. Мъжът притежаваше правото да заеме своята жена на приятел или на гост и този обичай и досега съществува сред някои народи.

82:4.4 (917.7) Съвременната полова ревност не е вродена; тя е резултат от еволюцията на нравите. Първобитният човек не ревнуваше своята жена; той просто охраняваше собствеността си. В полово отношение предявяването към жената на по-големи изисквания, отколкото към нейния мъж, се обясняваше с това, че нейната съпругеска невярност влече след себе си появата на наследник и предаването на собствеността по наследство. Още на най-ранните стадии от развитието на цивилизацията незаконно роденото дете се ползваше с лоша слава. Отначало само жената биваше наказвана за прелюбодеяние. Впоследствие нравите предписваха да бъде наказван също така и нейният партньор и в течение на много векове оскърбеният мъж или баща имаха пълното право да убият този, който навлезе в техните владения. В съвременните народи се запазиха тези нрави с техния неписан закон, разрешаващ така наречените “престъпления в защита на честта”.

82:4.5 (917.8) Тъй като изискването за непорочност се появи като един от аспектите на развитие на нравите, регулиращи отношенията към собствеността, то се разпространяваше в началото над омъжените жени, но не засягаше неомъжените девойки. Впоследствие от девствеността щеше да бъде заинтересуван повече бащата, отколкото женихът: непорочната девойка беше търговското имущество на бащата – това му даваше възможност да определя по-висока цена. С повишаването на търсенето на девственост се появи обичаят да се заплаща възнаграждение на бащата на невестата за това, че е отгледал непорочна девойка за нейния бъдещ съпруг. Веднъж възникнала, идеята за женската непорочност

толкова завладя умовете, че девойките започнаха буквално да ги затварят и заточават за много години, за да се гарантира тяхната непорочност. Сравнително неотдавнашните морални и социални норми, а също така и проверките на девствеността автоматически породиха класата на професионалните проститутки; това бяха отхвърлени невести – жени, които при проверките, уреждани от майките на жениха, биваха признавани за лишени от девственост.

5. Ендогамията и екзогамията

82:5.1 (918.1) Още в дълбока древност дивакът забеляза, че расовото смесване повишава качеството на потомството – не затова, защото ендогамията винаги довеждаше до лоши последици, а защото екзогамията винаги даваше сравнително по-добри резултати. Затова нравите се стремяха да закрепят ограничения на половите отношения между близките и роднините. Беше признато, че екзогамията изключително повишава селективните възможности на еволюционното вариране и развитие. Появилите се в резултат от такива връзки индивиди бяха по-разностранны и притежаваха по-голяма способност за оцеляване във враждебно обкръжение; последователите на ендогамията, както и техните нрави, постепенно изчезнаха. Този процес беше бавен; дивакът не се замисляше над такива проблеми, за разлика от по-късните и прогресиращи народи, които при това забелязаха, че общата слабост понякога е следствие от прекомерното количество бракове между близки роднини.

82:5.2 (918.2) Докато при наличие на добра наследственост резултатът от ендогамията понякога беше успешно укрепване на силните племена, красноречивите случаи на печални последиствия от ендогамията на наследствено непълноценни хора оказваха по-силно въздействие върху съзнанието на човека. Затова формирането на нравите се съпровождаше с появата на все нови и нови табута, забраняващи всякакви бракове между близки роднини.

82:5.3 (918.3) Религията отдавна служи като ефективна преграда за екзогамията; много религиозни учения обявиха брака с другояверците за нарушаване на закона. Жената обикновено беше последователка на ендогамията, а мъжът – на екзогамията. Собствеността винаги влияеше на брака и понякога – в опита си да укрепят собствеността в пределите на клана – се появяваха нрави, заповядващи на жените да избират мъже сред едноплеменниците на техния баща. Разпореждания от такъв род доведоха до огромна популярност на браковете между братовчеди. Освен това от ендогамията се ползваха в стремежа си да запазят тайните на майсторството: майсторите искаха изкуството на техния занаят да си остане в семейството.

82:5.4 (918.4) Оказвайки се в изолация, по-развитите групи винаги се връщаха към еднокръвните бракове. В течение на сто и петдесет хиляди години една от най-големите ендогамни групи бяха нодитите. Ендогамните нрави от по-късно време бяха в огромна степен укрепени от традициите на виолетовата раса, в която в брачни отношения отначало се налагаше да встъпват братя и сестри. Браковете между братя и сестри получиха също

така разпространение в древен Египет, Сирия, Месопотамия и навсякъде, където обитаваха андители. Египтяните дълго се придържаха към такива бракове, опитвайки се да запазят чиста царската кръв – обичай, който още дълго време оставаше в сила в Персия. При месопотамците – до появата на Авраам, браковете с братовчеди бяха задължителни. Братовчедите се ползваха от преимуществени права за встъпване в брак със своите братовчеди. Самият Авраам се ожени за своята доведена сестра, но по-късните нрави на евреите забраняваха такива съюзи.

82:5.5 (919.1) Първото отстъпване от практиката на браковете между братя и сестри стана с появата на многоженството, тъй като сестрата-жена грубо потъпкваше другата жена или жени. Някои племенни нрави забраняваха на вдовицата на умрелия брат да се омъжва, изисквайки останалият жив брат да замени бащата на децата на покойния брат. Не съществува биологичен инстинкт, който не би позволил да се сключва брак при една или друга степен на родство. Такива ограничения са изключително следствие от табу.

82:5.6 (919.2) В резултат екзогамията преобладаваше, защото на нея отдаваха предпочитания мъжете: да намерят жена отвъд пределите на своята група означаваше да си осигурят по-голяма свобода от роднините на жената. Колкото по-отблизо познаваш, толкова по-малко почиташ. Затова когато в брачните отношения започна да преобладава индивидуалният избор, стана обичайно да се намират партньори отвъд пределите на племето.

82:5.7 (919.3) Съответно много племена забраниха браковете в пределите на клана. Други ограничиха брачните отношения до определени касти. Табуто над брака с жена със същия тотем доведе до обичая да се крадат жени от съседните племена. По-късно браковете се регулираха предимно по териториален, а не по родов признак. Преди ендогамията да се превърне в съвременна екзогамия, тя премина през цял ред еволюционни степени. Даже след като табуто се разпространи над еднокръвните бракове между простолюдието, на вождовете и царете се разрешаваше да се женят за своите роднини, което позволяваше да се избегне разреждането на царската кръв и да се запази нейната чистота. Нравите обикновено разрешаваха на монарсите някои волности в половия живот.

82:5.8 (919.4) Присъствието на по-късните андитски народи имаше по-голямо значение за усилването на желанията на сангикските раси да влизат в брачни отношения отвъд пределите на своите племена. Но екзогамията стана преобладаваща, едва след като съседните групи се научиха да живеят в относителен мир.

82:5.9 (919.5) Екзогамията сама по себе си спомагаше за укрепването на мира: междуплеменните бракове гасяха враждебните настроения. Екзогамията водеше към междуплеменно сътрудничество и военни съюзи; тя стана преобладаваща поради това, че осигуряваше голяма сила; тя създаваше нацията. В голяма степен за екзогамията спомага развитието на търговските връзки; пътешествията и изследванията внасяха своя принос в разширяването на

географията на брачните отношения и в огромна степен съдействаха за взаимопроникването на расовите култури.

82:5.10 (919.6) Необяснимите по друг начин несъобразности на нравите, регулиращи расовите бракове, са основно следствие от влязлата в обичаите екзогамия, а също и в съпътстващата я кражба на невестата и покупката ѝ от други племена – всичко това доведе до обединяване на нравите на различни племена. Това, че тези засягащи ендогамията табута носеха социален, а не биологичен характер, добре се илюстрира със заповедта върху родствените бракове, под които попадаха много родственици от страна на жената или мъжа, които въобще нямаха отношение към кръвното родство.

6. Расовите смесвания

82:6.1 (919.7) Сега в света няма чисти раси. От числото на изначалните еволюционни цветни раси в света се запазиха само две – жълтата и черната, но и тя включва в себе си много от кръвта на изчезналите цветни народи. Макар че така наричаната бяла раса основно произлезе от древния син човек, тя в по-голяма или по-малка степен е смесена с всички раси, което в значителна степен е вярно и за червения човек в Америка.

82:6.2 (919.8) От шестте цветни сангикски раси три бяха първични и три вторични. Макар че първичните раси – синя, червена и жълта, в много отношения превъзхождаха трите вторични, не следва да се забравя за това, че в тези вторични раси имаше много привлекателни черти, които можаха съществено да подобрят първичните раси, ако

съществуваше възможност да асимилират по-добрите генотипи на вторичните.

82:6.3 (920.1) Днешните предразсъдъци против “метисите”, “хибридите” и тези със “смесената кръв” възникват поради това, че съвременните расови смесвания се извършват основно между изключително долнопробните генотипи на съответстващите раси. Неудовлетворително потомство се получава и при смесване на дегенеративните типове на една и съща раса.

82:6.4 (920.2) Ако съвременните раси на Урантия можеха да се освободят от бремето на низшия пласт на изродилите се, антисоциални, слабоумни и негодни екземпляри, щяха да съществуват твърде малко възражения против ограничените расови смесвания. А ако такива расови смесвания можеха да стават между висшите типове на няколко раси, то възраженията щяха да бъдат още по-малко.

82:6.5 (920.3) Тайната на създаването на нови и по-жизнеспособни генотипи се заключава в хибридизацията на най-добрите и несходни елементи. Това важи както за растенията и животните, така и за хората. Хибридизацията увеличава жизнеспособността и повишава плодовитостта. Расовите смесвания на средните и висши слоеве на различните народи изключително усилват *съзидателния* потенциал, което се демонстрира с примера за съвременното население на Съединените щати на Северна Америка. Когато таква брачни отношения се установяват между по-малоценните или низши слоеве, творческата

способност намалява, както се вижда от примера със съвременните народи на Южна Индия.

82:6.6 (920.4) Расовите смесвания изключително спомагат за внезапната поява на нови качества, а ако такава хибридизация е съюз от най-добрите генотипи, то тези нови качества ще бъдат също *превъзхождащи* свойства.

82:6.7 (920.5) Дотогава, докато съвременните раси остават толкова претоварени от низши и дегенеративни генотипове, широкомащабното расово смесване би било крайно пагубно. Но повечето възражения против такива експерименти се обясняват по-скоро със социални и културни предразсъдъци, отколкото с биологични съображения. Даже средите на низшите родове хибриди често означават крачка напред в сравнение с техните предшественици. Хибридизацията води към подобряването на вида благодарение на ролята на доминантните гени. Расовите смесвания повишават вероятността за увеличаване в хибрида на броя на желателните доминанти.

82:6.8 (920.6) За последните сто години на Урантия имаше повече големи расови смесвания, отколкото за много хилядолетия. Опасността от поява на резки диспропорции в резултат от смесването на човешките раси е прекалено преувеличена. Основните проблеми, с които се сблъскваха “метисите”, се обясняват със социални предразсъдъци.

82:6.9 (920.7) Питкернският експеримент по смесването на бялата и полинезийската раси даде напълно удовлетворителни резултати благодарение на това, че

белите мъже и полинезийските жени произхождаха от достатъчно добри родове. Смесените бракове между висшите типове бяла, червена и жълта раси можеха веднага да дадат много нови и биологически ефективни качества. Тези три народа принадлежат към първичните сангикски раси. Смесването на бялата и черната раси не дават толкова желателни непосредствени резултати, но мулатското потомство съвсем не е така осъдително, както се опитват да представят това социалните и расови предразсъдъци. Във физическо отношение такива хора са великолепни модели на човешкия род независимо от тяхната незначителна непълноценност в някои други отношения.

82:6.10 (920.8) Когато първична сангикска раса се смесва с вторична, последната съществено се подобрява за сметка на първата. Ако такова жертвено участие на първичните раси в подобряване на вторичните групи се извършва в неголям мащаб – и в течение на продължителен период от време, то не може да предизвика сериозни възражения. В биологичен аспект вторичните сангикски раси в известно отношение превъзхождаха първичните.

82:6.11 (921.1) В крайна сметка истинската опасност за хората лежи по-скоро в неограничената репродукция на низшите и дегенеративни типове на различните цивилизовани народи, отколкото в някаква мнима опасност от тяхното расово смесване.

82:6.12 (921.2) [Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

Документ 83. Институцията на брака

83:0.1 (922.1) **ТОВА** е разказът за източниците на институцията на брака. Тази институция премина пътя на неотклонното развитие от случайното и безразборно съчетаване в стадото, през многобройните разновидности и адаптации, към тези норми на брака, венец на които съответно станаха чифтните съпружески отношения: съюзът на един мъж и една жена с цел създаване на семейство от висш социален тип.

83:0.2 (922.2) Бракът нееднократно биваше подлаган на опасност и нравите, регулиращи брачните отношения, търсеха сигурна опора както в собствеността, така и в религията. Но действителен фактор, неизменно охраняващ брака и възникващото в резултат семейство, е простият и вроден биологичен ефект на това, че мъжът и жената просто не могат да преживеят един без друг независимо от това дали са най-примитивните диваци или най-културните смъртни.

83:0.3 (922.3) Именно половото влечение превръща егоистичния човек в нещо повече от животно. Половите отношения, които се изграждат върху егоизма и самонаслаждението, влекат след себе си определени последствия, свързани със самоотречението и осигуряват приемане върху себе си на алтруистични задължения и многобройни семейни задължения, носещи полза на расата. В това отношение половият живот на дивака беше негов неосъзнат и неочакван цивилизатор, тъй като това полово желание автоматически и безпогрешно принуждава човека да *мисли* и в резултат го *води към любовта*.

1. Бракът като обществена институция

83:1.1 (922.4) Бракът е обществен механизъм, предназначен за регулиране и управление на многобройните човешки отношения, които произтичат от физическия факт разнополовост. В качеството си на такава институция бракът функционира в две направления:

83:1.2 (922.5) 1. В регулирането на личните полови отношения.

83:1.3 (922.6) 2. В регулирането на предаването и получаването на наследството, приемствеността и обществения ред, което е неговата по-древна и изначална функция.

83:1.4 (922.7) Създаването в брака семейство укрепва институцията на брака наред с нравите, регулиращи отношенията на собствеността. Към потенциалните фактори за устойчивост на брака се отнасят достойнството, тщеславието, рицарският дух, дългът и религиозните убеждения. Но макар че браковете могат да се одобряват или да не се одобряват свише, те едва ли се сключват на небесата. Човешкото семейство е явно изразена човешка институция, еволюционна придобивка. Бракът е обществена, а не църковна институция. Разбира се, религията трябва да оказва осезателно въздействие върху брака, но тя не трябва да се опитва да го постави под своето изключително управление и контрол.

83:1.5 (922.8) Примитивният брак беше основно производствена институция; та той и сега нерядко има социален или делови характер. В резултат на расови смесвания с андитите и благодарение на нравите на еволюиращата

цивилизация в брака постепенно се появява все повече място за взаимозависимост, романтика, родителски чувства, поезия, нежност, етичност и даже идеализъм. Изборът на партньор и така наричаната романтична любов, обаче, не бяха характерни за примитивните брачни отношения. В дълбока древност мъжът и жената рядко биваха заедно; обикновено те даже се хранеха поотделно. Но личната привързаност на древните мъже и жени не беше здраво свързана с половото влечение; те се харесваха помежду си основно затова, защото живееха и работеха заедно.

2. Ухажването и годежът

83:2.1 (923.1) Примитивните бракове винаги се планираха от родителите на момчето и момичето. На преходния стадий между тези обичаи и свободен избор съществуваха брачни посредници или професионални сватове. Такива сватове в начало бяха бръснарите, а по-късно – свещениците. Първоначално бракът беше прерогатив на групата, след това – на семейството, и едва неотдавна стана лично дело.

83:2.2 (923.2) Средството на примитивния брак беше не влечението, а принудата. В древността жената изпитваше не равнодушие към половия живот, а само полова непълноценност, както ѝ се внушаване от съществуващите нрави. Както кражбата предшества продажбата, така и бракът по принуда предшества брака по съгласие. Някои жени помагаха на пленяването, за да се освободят от властта на старейшините; те предпочитаха да попаднат в ръцете на мъж на тяхната възраст от друго племе. Такова псевдобягство беше преходният стадий между хващането

насила и завоюването на сърцето с помощта на личното обаяние.

^{83:2.3} ^(923.3) Древен вид сватбена церемония беше инсценираното бягство – нещо като репетиция за истинското бягство, който някога беше повсеместна практика. По-късно шеговитото похищаване на невестата стана част от сватбения обряд. Престорената съпротива на съвременните девойки на “похищението”, тяхната съдържаност по отношение на брака – всичко това са останки от древните обичаи. Пренасянето на невестата през прага води началото си от цял ред древни традиции, в това число и похищаването на невестата.

^{83:2.4} ^(923.4) В течение на дълго време жената беше лишена от възможността свободно да се разпорежда със себе си в брака, но на най-умните жени винаги се отдаваше да заобиколят това ограничение, умело ползвайки се от своята съобразителност. На стадия на ухажването активна страна обикновено е мъжът, но не винаги. Понякога в явна или неявна форма инициатива проявява жената и с развитието на цивилизацията жената играеше все по-забележима роля на всички стадии на ухажването и брака.

^{83:2.5} ^(923.5) Усилването на ролята на любовта, романтиката и личния избор в периода на предбрачните ухажвания е принос на андитите в световните раси. Отношенията между половете се развиват благоприятно. Много прогресиращи народи заменят мотивите на изгодата и собствеността с донякъде идеализирани представи за половата привлекателност. При избора на спътници в

живота половото желание и чувството на любов започват да заменят хладните сметки.

^{83:2.6 (923.6)} Някога сгодяването се приравняваше към брака; в древността половата връзка в периода на сгодяването беше нормално явление. В последните векове религията въведе табу на половите отношения в периода между годежа и брака.

3. Откупуването и зестрата

^{83:3.1 (923.7)} Древните хора не се доверяваха на любовните обещания. Те смятаха, че залог за сигурност в съюза трябва да бъде материализирана гаранция – собственост. Затова заплатената за жената сума се смяташе за конфискувана собственост, за залог, който мъжът неизбежно губеше в случай на развод или неизпълнение на своя дълг. В много племена мъжът, заплатил за невестата, имаше право да я дамгоса със своето клеймо. Африканците и досега купуват своите жени. Жената, взета по любов – или жената на белия човек, се сравнява с котката, защото тя нищо не струва.

^{83:3.2 (924.1)} На сгледата на невестата позволяваха да се издокарват и гримират дъщерите за общия оглед, за да получат за тях голямо заплащане като жени. Но продажбата на жената се отличаваха от търговията с животните: в по-късните племена жената не можеше да преминава към друг собственик. Тази покупка не се свеждаше и до хладнокръвно заплащане на пари: при покупката на жени услугата се приравняваше към наличност. Ако мъжът беше подходящ във всички

отношения, но не можеше да заплати за своята жена, получаваше възможността да се ожени, ставайки приемен син на бащата на момичето. А ако търсецът жена бедняк нямаше сумата, която искаше алчният баща, старейшините често оказваха върху родителя натиск, след който той намаляваше своите апетити – в противен случай момичето можеше да избяга от къщи.

83:3.3 (924.2) Цивилизацията се развиваше и бащите вече не искаха да изглеждат търговци на своите дъщери. Затова, продължавайки да приемат пари като заплащане за своите невести, те въведоха обичая да подаряват на съпругеската двойка ценни подаръци, които приблизително съответстваха на заплатената сума. А когато обичаят да се заплаща отиде в миналото, подаръците се превърнаха в зестра.

83:3.4 (924.3) Смисълът на зестрата се заключаваше в това, да се създаде дълбок разрыв с тези времена, когато жените бяха робини, спътници в живота – собственост. Мъжът не можеше да се разведе с жената, без да ѝ изплати зестрата. В някои племена родителите на невестата и жениха правеха съвместна парична вноска; ако едната от страните оставеше другата, тя се лишаваше от своя дял, който по същество служеше за брачен залог. В периода на преход от покупка на жена към получаването на зестра, ако жената биваше закупена, децата принадлежаха на бащата, ако не – те принадлежаха на семейството на жената.

4. Сватбената церемония

83:4.1 (924.4) Сватбената церемония възникна от факта, че сватбата изначално беше общинско дело, а не просто кулминацията на решение, взето от двама индивиди. Брачните отношения засягаха не само личността, но и групата.

83:4.2 (924.5) Целият живот на селските хора беше изпълнен с магии, ритуали, обреди; и бракът не правеше изключение. С развитието на цивилизацията колкото по-сериозно ставаше отношението към брака, толкова по-пищна ставаше сватбената церемония. Както и днес, в древността бракът беше един от факторите, влияещи върху отношенията на собствеността, което изискваше законна процедура, докато максимално широката публичност беше необходима за утвърждаване на социалния статут на бъдещите деца. Първобитните хора не водеха записки, затова при брака трябваше да присъстват колкото се може повече свидетели.

83:4.3 (924.6) Отначало сватбената церемония повече напомняше годеж и се заключаваше в публичното обявяване на намерението да живеят заедно; по-късно тя се превърна в съвместно хранене. В някои племена родителите просто отвеждаха дъщерята при мъжа. В други случаи единственият ритуал беше официалният обмен на подаръци, след което бащата на невестата я представяше на жениха. В много народи на Левант стана обичай да се оставят настрана формалностите, скрепявайки брака с полови сношения. За първи път по-усъвършенствана сватбена церемония се появи при червения човек.

83:4.4 (924.7) Хората прекомерно се бояха от бездетност, а тъй като безплодието се обясняваше с машинациите на духовете, то желанието да се гарантира плодовитост доведе до появата в сватбения обряд на някои магически и религиозни ритуали. С цел осигуряването на щастлив брак и способности за възпроизвеждане на потомството се използваха всевъзможни талисмани. Съветваха се даже с астролози, които трябваше да удостоверят щастливото за съчетаващите се страни разположение на звездите. Едно време на всички сватби на богати хора се принасяха човешки жертви.

83:4.5 (925.1) Сватбата се стремяха да отпразнуват в щастлив ден, за предпочитане в четвъртък, а особено благоприятно за брачната церемония се смяташе пълнолунието. Сред много народи на Близкия Изток имаше обичай да се обсипват младоженците със зърно – смяташе се, че този магически ритуал ги дарява със способността да имат деца. Някои източни народи използваха за такива случаи ориз.

83:4.6 (925.2) Огънят и водата се смятаха за най-добрите средства за защита от привидения и зли духове. Затова на сватбите обикновено се използваха огънят на жертвеника и свещи, а също така и поръсване със светена вода. В течение на дълго време съществуваше обичай да се назначава лъжлив ден за сватбата, а след това внезапно да се отлага празникът, за да бъдат объркани призраците и духовете.

83:4.7 (925.3) Дразненето на младоженците и шегите с тях по време на медения месец са останки от тези далечни дни, когато предполагаша, че е по-добре да се преструваш на

беден и нещастен пред духовете, за да не предизвикваш тяхната завист. Булчинският воал е наследен от времената, когато се смяташе за необходимо да скриеш невестата, за да не могат да я познаят призраците, както и за това, да се скрие нейната красота от очите на ревнивите и завистливи духове. Преди началото на сватбената церемония краката на невестата не биваше да докосват земята. Даже в двадесети век се запазва християнският обичай да се постила килим от мястото на сватбения екипаж до църковния олтар.

^{83:4.8 (925.4)} Един от най-древните видове сватбени церемонии беше освещаването от жреци на брачното ложе за осигуряване на способността за раждане на деца. Този обичай се оформи дълго преди появата на сватбения обряд. В онези времена поканените на сватбата хора трябваше да преминават нощем през спалнята, ставайки свидетели на законните брачни отношения.

^{83:4.9 (925.5)} Елементът случайност – това, че независимо от всевъзможните предбрачни изпитания някои бракове се оказваха неуспешни, принуди първобитния човек да иска гаранции за нещастен брак, обръщайки се за помощ към жреците и магиите. Този стремеж доведе пряко до съвременното църковно венчаване. Но в продължение на много години се смяташе, че бракът се определя от решенията на родителите на жениха и невестата, а по-късно – от самите бъдещи съпрузи, докато в течение на последните петстотин години църквата и държавата си присвоиха съответните пълномощия и понастоящем приемат да обявяват за сключването на брака.

5. Многобрачието

^{83:5.1 (925.6)} На ранния етап от еволюцията неомъжените жени принадлежаха на мъжете на своето племе. По-късно по едно време жената имаше само един мъж. Тази практика – един-мъж-по-едно-време, беше първото отдръпване от безразборните стадни отношения. Докато на жената се позволяваше да има връзка само с един мъж, нейният съпруг можеше да прекъсва такива временни връзки по свое усмотрение. При все това тези слабо регулируеми връзки бяха първата крачка по пътя към отношенията по двойки в противоположност на отношенията в стадото. На този стадий на развитие на брака децата обикновено принадлежаха на майката.

^{83:5.2 (925.7)} Следващата крачка в еволюцията на брачните отношения стана *груповият брак*. Този промеждутъчен общински стадий на брака беше принудителна мярка в развитието на семейството, тъй както нравите, регулиращи брачните отношения, бяха все още недостатъчно устойчиви, за да направят връзките по двойки постоянни. Към този тип се отнасяха браковете между братя и сестри; петима братя от едно семейство можеха да се оженят за петте сестри от друго. В целия свят по-свободните форми на общински брак постепенно се превръщаха в различни видове групов брак. И такива групови връзки основно се регулираха от тези нрави, които засягаха техния тотем. Семейният живот се развиваше бавно и уверено, тъй като осигурявайки запазването на голям брой деца, регулирането на брака и половия живот спомагаше за запазването на самото племе.

83:5.3 (926.1) В най-развитите племена груповите бракове постепенно отстъпиха място на практиката на полигамията – полигиния и полиандрия. Но полиандрията никога не беше разпространено явление, оставайки обикновено атрибут на кралете и богатите жени; освен това като правило тя се практикуваше вътре в семейството – една жена принадлежеше на няколко братя. Кастовите и икономически ограничения съответно принуждаваха няколко мъже да се задоволят с една жена. Но и в такива случаи жената се омъжваше само за един мъж, помирявайки се с останалите като с "чичовци" на съвместното потомство.

83:5.4 (926.2) Юдейският обичай, изискващ мъжът да вземе за жена вдовицата на брата с цел "да отгледа семето вместо своя брат" - т.нар. „левиратен брак”, беше разпространен сред повече от половината народи на древния свят. Това е остатък от времето, когато бракът беше по-скоро семеен въпрос, отколкото индивидуална връзка.

83:5.5 (926.3) В различните времена институцията полигиния признаваше четири типа жени:

83:5.6 (926.4) 1. Официални, или законни, жени.

83:5.7 (926.5) 2. Жени по любов и съгласие.

83:5.8 (926.6) 3. Наложници, договорни жени.

83:5.9 (926.7) 4. Робини.

83:5.10 (926.8) Истинската полигиния, когато всички жени и деца имаха еднакъв статут, беше много рядко явление.

Обикновено даже в случай на многобрачие в дома домакинстваше главната жена – официален партньор. Само тя участваше в ритуала по сключването на брака и децата само на такава съпруга – закупена или получена заедно със зестрата, можеха да стават наследници, с изключение на случаите на специално съглашение с официалната жена.

83:5.11 (926.9) Официалната жена не беше задължително любимата жена; в древността като правило тя не беше такава. Любимите жени, или възлюбените, се появиха едва след значителния прогрес на расите, особено след смесването на еволюционните племена с нодитите и адамитите.

83:5.12 (926.10) Табуто, в съответствие с което мъжът можеше да има само една жена, доведе до появата на наложници. Наложничеството беше стъпало по пътя към моногамията, първата крачка, скъсваща с откровената полигамия. При евреите, римляните и китайците наложниците много често бяха слугините на жената. По-късно – например, при евреите, законната жена се смяташе за майка на всички деца, родили се на нейния мъж.

83:5.13 (926.11) Древните табу на половите отношения с бременна или кърмеща майка доведоха до широко разпространение на полигинията. Честите бременности в съчетание с тежкия труд бързо състаряваха първобитните жени. (Такава преуморена жена преживяваше само за сметка на това, че всеки месец за една седмица се изолираше от останалите – стига само да не беше бременна.) Нерядко, уморена от честите раждания, жената молеше своя мъж да

си вземе друга, по-млада жена, която да може да ражда деца и да помага в домакинството. Половата ревност не съществуваше дори като помен.

83:5.14 (926.12) Броят на жените се ограничаваше само от възможностите на мъжа да ги осигури. Богатите и силни мъже желяеха многобройно потомство и тъй като детската смъртност беше много висока, за създаването на голямо семейство се изискваше голям брой жени. Много от тях бяха само работна сила, жени-робини.

83:5.15 (927.1) Човешките обичаи се усъвършенстват, но много бавно. Предназначението на харема беше създаването на силен и многоброен клан от кръвни родственици за поддръжка на трона. Веднъж даден вожд реши, че трябва да се задоволи с една жена и че не следва да държи харем, и веднага го разпусна. Недоволните жени отидоха по домовете си и техните оскърбени роднини се нахвърлиха на вожда и незабавно се разправиха с него.

6. Истинската моногамия – бракът по двойки

83:6.1 (927.2) Моногамията е монопол; тя е добра за тези, които са достигнали това желателно състояние, но се превръща в биологична трудност за тези, които не са толкова успешни. Но напълно независимо от ефекта, който тя оказва на индивида, моногамията е несъмнено най-добрият дар за децата.

83:6.2 (927.3) Най-древната моногамия възникна под гнета на обстоятелствата – бедността. Моногамията е културна и социална, изкуствена и неестествена – тоест неестествена

за еволюционния човек. Тя беше естествена за почистокръвните нодити и адамити и винаги е била огромна културна ценност за всички развити раси.

83:6.3 (927.4) Племената на халдейците признаваха на жената правото да изисква от своя бъдещ съпруг обещанието да не си взема втора жена или наложница; както гърците, така и римляните бяха привърженици на еднобрачието. Поклонението пред предците винаги укрепваше моногамията. Такова въздействие оказваше и християнството, което погрешно смята брака за свещен. Даже повишаването на нивото на живот неизменно въставаше против полигамията. Към времето на идването на Михаил на Урантия практически целият цивилизован свят се издигна до нивото на принципното признаване на моногамията. Но това пасивно еднобрачие не означаваше, че човечеството се е научило на истински брак по двойки.

83:6.4 (927.5) Стремейки се към моногамната цел на идеалния брак по двойки, който в крайна сметка е подобие на монополната полова връзка, обществото не трябва да си затваря очите пред тези нещастни мъже и жени, които не могат да си намерят място в този нов, усъвършенстван социален порядък – още повече ако са направили всичко възможно за подчинение на неговите изисквания. Неспособността за придобиване на партньор на социалната арена в условията на конкуренция може да се обясни с непреодолимите трудности или безкрайните ограничения, които се налагат на днешните нрави. Наистина моногамията е идеална за тези, които се придържат към нея, но тя неизбежно носи огромни

тежести за тези, които са останали извън нея, в студа на самотното съществуване.

83:6.5 (927.6) Нещастното малцинство винаги е страдало в името на това, мнозинството да може да се развива в условията на еволюиращите нрави на прогресиращата цивилизация; но избраното мнозинство е длъжно да се отнася с неизменна доброта и съпричастие към своите по-малко щастливи другари, на които се налага да се разплащат за неспособността да образуват такива идеални полови съюзи, позволяващи да удовлетворяват всички биологични подбуди, одобрявани от висшите нрави на прогресиращата социална еволюция.

83:6.6 (927.7) Моногамията винаги е била, е и вечно ще бъде идеалистична цел на половата еволюция на човека. Този идеал за истински брак по двойки предполага самоотречение и именно затова този брак толкова често се разпада само поради това, че на едната или и на двете страни не ѝ достига най-висшето от всички човешки достойнства – твърдото самообладание.

83:6.7 (927.8) Моногамията е това мерило, с което се измерва прогресът на социалната цивилизация в противоположност на чисто биологичната еволюция. Моногамията не задължително носи биологичен или природен характер, но тя е свършено необходима за непосредственото запазване и по-нататъшното развитие на социалната цивилизация. Тя спомага за изискаността на чувствата, за очистването на нравствеността и духовния растеж, които са абсолютно невъзможни в полигамията. Жената не може да стане идеална майка, ако е принудена

постоянно да се бори със съперници, домогвайки се до разположението на своя мъж.

83:6.8 (928.1) Бракът по двойки спомага и укрепва това близко разбиране и успешно сътрудничество, които са най-желателни за родителското щастие, благополучието на детето и социалната ефективност. Бракът, който започна с груба принуда, постепенно се превръща във великолепна институция за лична култура, сдържаност, самоизразяване и запазване на вида.

7. Разтрогването на брачния съюз

83:7.1 (928.2) На ранния етап от еволюцията на брачните нрави съпружеството беше свободен съюз, който можеше да се прекратява по желание, при което децата винаги оставаха при майката; майката и детето са свързани с инстинктивни връзки, които не зависят от развитието на нравите.

83:7.2 (928.3) Сред примитивните народи само всеки втори брак биваше успешен. Най-често съпрузите се развеждаха поради безплодие, вината за което се приписваше на жената; смяташе се, че в света на духовете бездетните жени стават на змии. При по-примитивните нрави правото на развод принадлежеше само на мъжа и при някои народи тези норми се запазиха чак до двадесети век.

83:7.3 (928.4) С развитието на нравите в някои племена се появиха две форми на брак: обикновеният, допускащ развод брак и бракът, сключен със свещеник, който не можеше да бъде разтрогнат. С появата на практиката покупка на жена и получаване на зестра наказанието за

несполучилия брак – разплата със собственост, оказва голямо влияние за намаляването на разводите. И действително, този древен фактор на собственост циментира много съвременни съюзи.

83:7.4 (928.5) Социалният натиск под формата на обществено положение и имуществени привилегии винаги беше мощен фактор за запазването на табуто и нравите, регулиращи брака. В продължение на векове институцията на брака постоянно се усъвършенстваше и в съвременния свят той достигна високо ниво на развитие независимо от това, че над него е надвиснала сериозна опасност под формата на широко разпространено недоволство сред тези народи, за които доминиращ фактор е новият вид свобода – индивидуалният избор. Макар че тези трудности на растежа възникват при най-прогресивните раси вследствие ускорението на социалната еволюция, при по-малко развитите народи бракът продължава да процъфтява и бавно да се усъвършенства, ръководейки се от нравите в миналото.

83:7.5 (928.6) Новата и рязка замяна на стария, съществуващ от векове имуществен мотив с по-идеалния, но крайно индивидуалистичен чувствен мотив неизбежно доведе до временна нестабилност в институцията на брака. Човешките мотиви за сключване на брак винаги превишаваха значително битовия морал на съпругеския живот и в дванадесетия-двадесетия векове западните идеали за брака внезапно значително изпревариха егоцентричните и само частично контролируеми полови подбуди на расите. Във всяко общество присъствието на

голям брой неангажирани в брак хора означава временно крушение или смяна на нравите.

83:7.6 (928.7) В продължение на векове истинско изпитание за брака беше постоянната близост, която е неизбежна във всеки семеен живот. Двама разглезени и покварени млади хора, приучени към постоянно снизходително отношение и към пълно удовлетворяване на собствените си тщеславие и егоизъм, едва ли могат да се надяват на голям успех в брака и семейния живот – на пожизнено партньорство, което предполага скромност, компромис, преданост и безкористно посвещаване на себе си на възпитаването на децата.

83:7.7 (929.1) Живото въображение и измислената романтика на стадия на ухажването е основна причина за увеличаването на броя на разводите сред съвременните западни народи, което още повече се усложнява с повишаването на личната и икономическа свобода на жените. Лесният развод, когато е следствие от недостиг на самообладание или на неспособност за нормално лично приспособяване, не е нищо друго освен най-краткия път назад, към тези примитивни стадии на развитие на обществото, които човекът е преодолял едва неотдавна, при това в резултат на толкова тежки лични мъчения и расови страдания.

83:7.8 (929.2) Докато в обществото няма нужното възпитание на децата и младежите, докато в него отсъства необходимата предбрачна подготовка, докато за арбитър при встъпането в брак служи неблагоприятният и незрял юношески идеализъм, дотогава разводът ще си остава разпространена практика. И дотогава, докато обществото не започне да

дава на младите хора нужната и необходима за встъпване в брак подготовка, разводът ще си остава социален предпазен клапан, предотвратяващ по-нататъшното влошаване на положението в периодите на бързото развитие на еволюиращите нрави.

83:7.9 (929.3) Очевидно е, че древните се отнасяха към брака така сериозно, както и някои съвременни народи. И многото прибързани и неуспешни бракове в днешно време не свидетелстват за особен прогрес в сравнение с древната практика за проверка на юношите и девойките относно готовността им за брачни отношения. Огромното противоречие в съвременното общество се заключава в това, че то превъзнася любовта и идеализира брака, едновременно осъждайки изчерпателното изучаване на едното и другото.

8. Идеализирането на брака

83:8.1 (929.4) Бракът, венец на който е семейството, действително представлява най-възвишеният човешки институт, но той е дълбоко човешки по своята природа и никога не бива да бъде наричан свещен. Сифитските духовници превърнаха бракосъчетанието в религиозен обряд, но от времето на Едем в продължение на хилядолетия бракът си оставаше чисто социална и гражданска институция.

83:8.2 (929.5) Приравняването на човешките обединения към божествените е във висша степен неуместно. Съюзът на мъжа и жената, свързани в брачни и семейни отношения, е материална функция на смъртните и еволюционни

светове. Разбира се, в резултат от искрения стремеж на мъжа и жената към прогрес може да се постигнат големи духовни успехи, но това не означава непременно, че бракът е свещен. Духовният прогрес е следствие на искреното усърдие в други области на човешките стремежи.

83:8.3 (929.6) Бракът не може да се сравнява нито с отношението на Настройчика към човечеството, нито с приятелските отношения на Христос Михаил към своите човешки събратя. Практически нищо в тези отношения не е съпоставимо с отношенията между мъжа и жената. Крайно прискърбно е, че погрешните възгледи на хората за тези взаимоотношения доведоха до такова объркване в разбирането на статута на брака.

83:8.4 (929.7) Прискърбна е и представата на някои хора за това, че брачните отношения се осъществяват за сметка на божествено действие. Такива възгледи водят непосредствено към идеята за неразтрогваемостта на брачния договор, независимо от обстоятелствата или пожеланията на ангажираните в брак страни, макар че самият факт на разтрогване на брака свидетелства за това, че Божеството е непричастно към такива съюзи. Ако някога Бог е съединил някои две неща или личност, те ще си останат съединени, докато Божията воля не се разпорежи за тяхното разединяване. По отношение на такава човешка институция като брака кой ще се наеме да съди за това, кои брачни съюзи се сключват с одобрението на вселенските наблюдатели, а кои са човешки по своята природа и произход?

83:8.5 (930.1) При все това в небесните сфери съществува идеален брак. В столицата на всяка локална система Материалните Синове и Дъщери на Бога действително олицетворяват висшите идеали на съюза на мъжа и жената, свързани с връзките на брака с цел продължаване на рода и възпитаване на потомство. В края на краищата идеалният брак на смъртните е по *човешки* свещен.

83:8.6 (930.2) Бракът винаги е бил и си остава висшата мечта на човека за временна идеалност. Макар че тази прекрасна мечта рядко се реализира в цялата си пълнота, тя продължава да живее като възвишен идеал, неизменно увличащ еволюиращото човечество и принуждаващ го да прилага все повече усилия за постигане на човешко щастие. Но необходимо е да учите девайките и младежите на някои реалности на брака дотогава, докато те се сблъскват със суровите изисквания, на които се натъкват съществуващите в семейството взаимоотношения; юношеският идеализъм трябва в известна степен да бъде намален от известна степен предбрачна разочарованост.

83:8.7 (930.3) Не следва обаче да пречите на юношеската идеализация на брака; подобни мечти рисуват във въображението целите на семейния живот. Такова отношение е както стимулиращо, така и полезно, стига само да не пречи на практическите и ежедневни изисквания на съпружеския и последващия семеен живот.

83:8.8 (930.4) В последно време идеалите на брака претърпяха огромен прогрес. В някои народи жената се ползва с практически равни права със своя съпруг. Макар че по принцип семейството се превръща в съюз на предани

партньори, целта на които е възпитанието на децата при запазване на съпружеската вярност. Но даже този най-нов вариант на брака не трябва да стига до крайности – до предоставяне на пълен взаимен монопол над личността и индивидуалността. Бракът не е само индивидуален идеал; той е еволюиращо социално партньорство между мъжа и жената, съществуващо и функциониращо в условията на съвременните нрави, ограничавано от табу и регулирано от законите и от правилата на обществото.

^{83:8.9 (930.5)} В сравнение с миналите епохи през двадесети век бракът се издигна на ново ниво независимо от това, че понастоящем институцията на семейството се подлага на сериозно изпитание поради проблеми, толкова внезапно стоварили се върху социалната организация в резултат на стремителната еманципация на жената – предоставянето ѝ на свободата, от която тя така дълго беше лишена в течение на бавната еволюция на нравите на миналите поколения.

^{83:8.10 (930.6)} [Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

Документ 84. Бракът и семейният живот

^{84:0.1 (931.1)} МАТЕРИАЛНАТА необходимост създаде брака, половото желание го украси, религията го санкционира и възвиси, държавата се нуждаеше от него и го регулира, а в последващите времена еволюиращата любов започва да узаконява и прославя брака като предшественик и създател на най-полезната и възвишена институция на цивилизацията – семейството. Създаването на семейство

трябва да бъде централна част и същност на цялата възпитателна дейност.

84:0.2 (931.2) Съвкуплението е само акт за запазване на вида, свързан с една или друга степен на самонаслаждение; бракът, създаването на семейство в значителна степен се отнасят към самоосигуряването и подразбират еволюцията на обществото. Самото общество е съвкупна структура, състояща се от семейни единици. Индивидите са крайно преходни като планетарни фактори; само семейството е възобновяващо средство на социалната еволюция. Семейството – това е русло, по което реката на културата и знанието тече от едно поколение към друго.

84:0.3 (931.3) Семейството по принцип е социална институция. Бракът възникна от сътрудничеството в самосъхранение и съвместното продължаване на рода, при което елементът самонаслаждение беше в значителна степен случаен. При все това семейството действително обединява всичките три функции на човешкото съществуване, докато продължаването на живота го прави основна човешка институция, а половите отношения го отделят от всички останали видове социални дейности.

1. Първобитните връзки по двойки

84:1.1 (931.4) Бракът не беше основан на половите сношения – те имаха второстепенно значение. Първобитният човек не се нуждаеше от брак, тъй като удовлетворяваше половата си страст свободно, без да се обременява с отговорността към жена, деца и дом.

84:1.2 (931.5)

Поради физическата си и емоционална привързаност към своите деца жената зависи от сътрудничеството на мъжа, което я подбужда да търси надеждна защита в брака. Що се отнася до мъжете, то никаква представа за биологичното влечение не ги водеше към брак, а още повече – да ги задържа в него. Бракът стана привлекателен за мъжете не благодарение на любовта, а в резултат от глада, който за пръв път доведе дивака до жената – до това примитивно укритие, което тя делеше със своите деца.

84:1.3 (931.6)

Причина за брака стана не осъзнаването на отговорностите, които се установяват от половите отношения. Първобитният човек не разбираше връзките между половия акт и последващото раждане на дете. Някога мнозина вярваха в това, че девственицата е способна да забременее. Още в дълбока древност в дивака се появи мисъл за това, че младенците се създават в света на духовете; смяташе се, че бременността е резултат от вселяването в жената на дух – на развиваща се душа. Освен това се смяташе и че бременността на девственицата или неомъжената жена може да се предизвика с диета и урочасване; впоследствие зараждането на живота започна да се свързва с дишането и слънчевата светлина.

84:1.4 (932.1)

Много древни народи смятаха, че духовете са свързани с морето, затова девствениците бяха така жестоко ограничавани в къпането: младите жени много повече се бояха от къпането при прилив, отколкото от половите сношения. Уродите и недоносените се смятаха за потомци на животни, които са проникнали в тялото на жената

вследствие на невнимателно къпане или в резултат на интригите на зли духове. Естествено, диваците, без да се замислят, душаха такива потомци при раждането им.

84:1.5 (932.2) Първата крачка по пътя към просвещението стана вярата в това, че половите отношения откриват пътя за проникване в жената на оплодотворяващия дух. Оттогава човекът откри, че бащата и майката в равна степен жертват живи наследствени фактори, водещи към зачатieto на потомство. Но даже в двадесети век много родители в една или друга степен, както преди, се опитват да държат своите деца в неведение относно произхода на човешкия живот.

84:1.6 (932.3) Известно подобие на семейство се осигуряваше от факта, че репродуктивната функция влече след себе си отношенията между майката и детето. Майчинската любов е инстинктивна; за разлика от брака тя не се поражда от нравите. При всички млекопитаещи майчинската любов е вродено свойство, дар на спомагателните духове на разума на локалната вселена. По своята сила и преданост такава любов винаги е право пропорционална на продължителността на периода на безпомощност на детето.

84:1.7 (932.4) Отношенията между майката и детето са естествени, стабилни и устойчиви; природата на тези отношения е такава, че те принуждаваха първобитните жени да се подчиняват на много необичайни условия и да претърпяват неизказани трудности. Непреодолимото чувство на майчинска любов е препятствие, което винаги е поставяло жената в изключително неизгодно положение във всичките ѝ сблъсъци с мъжа. Но това не прави

майчинския инстинкт на човека всемоушен: него могат да го подтиснат честолюбието, егоизмът и религиозните убеждения.

84:1.8 (932.5) Макар че връзката майка и дете не е нито брак, нито семейство, тя е ядро, от което възникват и едното, и другото. Огромният прогрес в еволюцията на брачните отношения настъпи тогава, когато временните двойки започнаха да се запазват достатъчно дълго, за да отгледат потомство, тъй като това беше вече създаване на семейство.

84:1.9 (932.6) Независимо от антагонизма на тези ранни двойки, независимо от неустойчивостта на връзките партньорските отношения между мъже и жени значително повишиха шансовете за преживяване. В сътрудничество мъжът и жената, даже ако не се смятат семейството и потомството, в много отношения значително превъзхождат както двама мъже, така и две жени. Такова образуване на полови двойки подобри преживяемостта; именно с него започна човешкото общество. Освен това разделението на труда по полов признак повиши комфорта и направи хората по-щастливи.

2. Ранният матриархат

84:2.1 (932.7) Още в дълбока древност периодичните кръвотечения при жените и загубата на нейната кръв при раждането внушиха мисълта за това, че кръвта е творец на детето (както и обител на душата), и породиха понятието за кръвно родство между хората. На ранния етап на еволюцията родословието се водеше само по майчина

линия, тъй като само за едната страна на наследствеността можеше да се съди поне с някаква определеност.

84:2.2 (932.8) Първобитното семейство, произхождащо от инстинктивната и биологична кръвна връзка на майката с детето, неизбежно се основаваше на матриархата; и много племена дълго време се придържаха към тази практика. Матриархатът беше

84:2.3 (933.1) единственият възможен вариант за преход от стадния групов брак към по-късния и подобрен семеен живот на полигамния и моногамен патриархат. Матриархатът служеше за естествена биологична форма на семейство; патриархатът е нейната социална, икономическа и политическа форма. Дългото съществуване на матриархата при червения човек в Северна Америка е една от основните причини, обясняващи защо високоразвитите в останалите отношения ирокези така и не създадоха истинска държава. При матриархата от практически висшата власт в дома се ползваше майката на жената; даже братята на жената и техните синове вземаха по-активно участие във воденето на семейните дела, отколкото мъжът. Бащите често ги преименуваха в чест на собствените им деца.

84:2.4 (933.2) Най-древните раси почти не признаваха ролята на бащата, предполагайки, че детето произхожда изцяло от майката. Те смятаха, че децата напомнят на бащата поради близостта си с него, тъй като вярваха в това, че децата са «маркирани» така поради това, че майката иска те да приличат на бащата. По-късно, при прехода от матриархата към патриархата, цялата заслуга за появата на

детето бащата започна да приписва на себе си и много табута, засягащи бременната жена, впоследствие се разпространиха и върху нейния мъж. Когато се приближаваше срокът за раждането, бъдещият баща спираше да работи, а с началото на раждането той, както и жената, лягаха в постелята, прекарвайки там три до осем дни. За разлика от жената, която можеше да стане на следващия ден, за да се заеме с тежка работа, мъжът оставаше в постелята и приемаше поздравления; всичко това беше част от ранните нрави, насочени към това, да се утвърди правото на бащата върху детето.

84:2.5 (933.3) Отначало мъжът обикновено отиваше да живее в клана на жената, но в по-късни времена – след като мъжът изплатеше назначената за невестата сума или я отработеше – той можеше да взема жената и децата в своя род. С прехода от матриархат към патриархат се обясняват изглеждащите в други условия безсмислени забрани на едни типове бракове между братовчеди, докато други бракове при такава степен на родство бяха разрешени.

84:2.6 (933.4) С отмирането на нравите от ловния период, когато занимаването със скотовъдство позволи на мъжа да контролира основния източник на храна, матриархатът бързо отмина в миналото. Така стана просто затова, защото матриархатът не можеше успешно да се конкурира с по-новата структура на патриархата. Властта на мъжете, явяващи се роднини на майката, не можеше да съперничи с властта, съсредоточена в мъжа-баща. На жената не беше по силите да съвместява бременността с всяко ръководство на текущите дела и нарастващите домашни пълномощия.

Появата на практиките кражба, а по-късно – закупуване на жената, ускори отмирането на матриархата.

84:2.7 (933.5) Епохалният преход от матриархата към патриархата е едно от най-радикалните и резки преобразувания, осъществени някога от човешкия род. Тази промяна веднага доведе до усилването на социалната активност и ускори еволюцията на семейството.

3. Семейството в епохата на патриархата

84:3.1 (933.6) Възможно е инстинктът на майчинството да водеше жената до съпружеството, но именно голямата сила на мъжете в съчетание с въздействието на нравите фактически я принуждаваше да остава в брака. Пастирският начин на живот водеше към създаването на нова система от нрави – патриархалното семейство; и основа на единството на семейството в периода на господство на нравите, присъщи на епохата на скотовъдството и ранното земеделие, беше деспотичната и безпрекословна власт на бащата. Всяко общество, било то национално или родово, премина през стадия на автократичната патриархална власт.

84:3.2 (934.1) Слабото внимание, отделяно на женския пол в епохата на Стария Завет, е истинско отражение на нравите на скотовъдците. Всички древноеврейски патриарси бяха скотовъдци, което потвърждава фразата: “Господ е Пастир мой.”

84:3.3 (934.2) Но мъжът беше не повече виновен за невисокото мнение за жената, битуващо в миналите епохи отколкото

самата жена. Тя не можа да завоюва социално признание в първобитните времена, тъй като не действаше в изключителни положения – не извършваше ефективни подвизи и не проявяваше героизъм в кризисни ситуации. Майчинството беше явно препятствие в борбата за оцеляване; майчинската любов правеше от жените лоши защитнички на племето.

84:3.4 (934.3) Освен това първобитната жена неосъзнато попадеше в зависимост от мъжа, възхищавайки се от неговата войнственост и мъжественост. Такова прославяне на война усилваше мъжкото тщеславие, в равна степен подтискайки тщеславието на жената и правейки я по-зависима. Военната униформа и днес предизвиква трепет в женското сърце.

84:3.5 (934.4) Сред най-развитите раси жените не са така едри и силни като мъжете. Бидейки по-слаба, жената ставаше по-тактична. Тя бързо се научи да използва своята полова привлекателност. Тя стана по-внимателна и консервативна, отколкото мъжът, макар и по-лекомислена. Мъжът превъзхождаше жената на бойното поле и в лова, но от паметивека губеше от жената в домашните сражения.

84:3.6 (934.5) Скотовъдеца го хранеше неговото стадо, но в продължение на пастирската епоха на жената ѝ се налагаше да осигурява растителна храна. Първобитният човек странеше от земята: тя беше твърде мирна, твърде непривлекателна. Освен това битуваше отдавнашното суеверие, съгласно което жената – като майка от майката природа, отглежда по-богата реколта. Днес в много от изостаналите племена мъжете приготвят месо, а жените –

зеленчуци, и когато примитивните австралийски племена се намират на път, жените никога не се докосват до дивеч, а мъжете не се спират, за да изкопават корени.

84:3.7 (934.6) На жената винаги се е налагало да работи; поне до днешните времена жената беше истински производител. Мъжът обикновено избираше по-лесния път и това неравенство съществуваше в продължение на цялата история на човешкия род. На жените винаги лягаше тежък товар: те носеха семейната собственост и се грижеха за децата, освобождавайки мъжа за сражения или лов.

84:3.8 (934.7) Първото освобождаване на жената настъпи, когато мъжът се съгласи да обработва земята – съгласи се да изпълнява работа, която преди това се смяташе за женска. Огромна крачка напред беше направена тогава, когато пленниците от мъжки пол престанаха да ги убиват и започнаха да ги превръщат в роби – в селскостопански работници. Това доведе до освобождаване на жената, която получи възможност да отделя повече време за създаването на домашното огнище и възпитаване на децата.

84:3.9 (934.8) Осигуряването на по-малките деца с мляко от животните доведе до по-ранно отделяне от гърдата. По силата на това жените започнаха да раждат повече деца, тъй като майките се освобождаваха от настъпващото понякога временно безплодие. Освен това използването на краве и козе мляко рязко намали детската смъртност. До настъпването на пастирския период в развитието на обществото майките обикновено кърмеха детето със своето мляко, докато не навърши четири или пет години.

84:3.10 (934.9) Когато първобитните войни намаляха, започна да намалява неравенството в разделението на труда между мъжете и жените. Но жените както и преди трябваше да изпълняват истинската работа, докато мъжете стояха на пост. Нито един лагер или селище не можеше да бъдат оставени без охрана нито през деня, нито през нощта, но и в това дело на мъжете им помагаша опитомените кучета. Като цяло появата на земеделието повиши престижа и социалното положение на жената, поне докато мъжът сам не се превърна в земеделец. И още щом мъжът се зае с обработка на земята, незабавно се извърши радикално усъвършенстване на методите за водене на селското стопанство, което продължаваше сред следващите поколения. На лов и на война мъжът усвои значението на организацията и използва това знание в промишлеността, а по-късно, поемайки върху себе си значителна част от труда на жената, в огромна степен усъвършенства нейните примитивни методи на труд.

4. Положението на жената в древното общество

84:4.1 (935.1) Като цяло във всяка епоха жената е надежден критерий за еволюционния прогрес на брака като социална институция, докато прогресът на самия брак е достатъчно точен показател за развитието на човешката цивилизация.

84:4.2 (935.2) Положението на жената винаги е било социален парадокс, тя винаги изкусно управляваше мъжа, винаги използваше по-силното полово чувство на мъжа за своите интереси и за своето развитие. Умело използвайки половата привлекателност, на нея често ѝ се отдаваше да

задържа мъжа в своя власт – даже тогава, когато беше негова пълна робиня.

84:4.3 (935.3) В древността жената беше за мъжа не приятелка, любима, любовница и партньор, а по-скоро – предмет на собственост, слугиня или робиня, а по-късно – икономически партньор, играчка и родилка. При все това необходимите и даващи удовлетворение полови отношения задължително включваха елемент на избор и сътрудничество от страна на жената и това винаги позволяваше на умната жена да влияе съществено върху своето непосредствено положение независимо от общото социално положение на слабия пол. Но недоверието на мъжа и неговата подозрителност съвсем не отслабваха от факта, че във всички времена на жената се налагаше да прибегва към хитрости в опита да облекчи своето робство.

84:4.4 (935.4) Мъжете и жените винаги се разбираха зле. На мъжа беше трудно да разбере жената, на която гледаше с причудлива смесица от невежо недоверие и боязливо очарование, ако не с подозрение и презрение. Много племенни и народни легенди вменяват вина на Ева, Пандора или още някоя представителка на женския пол. Тези повестувания винаги се изкривяваха така, че да представят жената като носеща на мъжа зло. Всичко това отразява недоверието към жената, което някога беше всеобщо. Като първа от причините, привеждани в защита на безбрачното духовенство, се посочваше поквареността на жената. Фактът, че повечето мними вещици бяха жени, не подобряваше традиционната представа за този пол.

^{84:4.5 (935.5)} В течение на дълго време мъжете смятаха жените за странни, даже ненормални. Нещо повече – те вярваха, че жените нямат душа, и затова не им даваха име. В древността съществуваше огромен страх пред първото полово сношение с жена. Затова обикновено пръв с девственицата се съвкупляваше жрецът. За зловеща се смяташе даже сянката на жената.

^{84:4.6 (935.6)} Някога битуваше мнението, че раждането на дете прави жената опасна и нечиста. И много племенни нрави изискваха след раждането майката да извършва сложни очистителни обреди. С изключение на тези групи, където в раждането вземаше участие мъжът, от раждащата се пазеха, оставяха я сама. Древните хора се стремяха да не допускат раждане в дома. В края на краищата на възрастните жени беше позволено да помагат на майката при раждане и тази практика доведе до появата на професионалните акушерки. По време на раждането, в опита да се облекчат страданията, се говореха и правеха много глупости. Според обичая новороденото го напръскваха със светена вода, за да възпрепятстват проникването на духове.

^{84:4.7 (935.7)} В несмесените племена раждането на детето протичаше сравнително лесно и продължаваше не повече от два-три часа; в смесените раси то рядко бива толкова лесно. Ако жената умреше при раждане, особено при раждане на близнаци, смятаха я за виновна в прелюбодеяние с духове. Впоследствие по-развитите племена гледаха на смъртта при раждане като на воля на

небесата; смяташе се, че такава майка е загинала за благородно дело.

84:4.8 (936.1) Така наричаната скромност на жената с оглед на дрехите и демонстрацията на нейната външност се породиха от смъртния страх, че може да бъде видяна по време на менструация. Това се смяташе за тежък грях, за нарушаване на табуто. Древните нрави изискваха всяка жена – от младостта ѝ до края на детеродния период, веднъж в месеца, в течение на една седмица, да се намира в пълна изолация от семейството и обществото. Всичко, до което можеше да се докосне, на което можеше да седне или легне, се смяташе за осквернено. В течение на дълго време се запазваше обичаят за жестоко пребиване на девойката след всяка менструация в стремеж да се изгони от нейното тяло злия дух. Но когато жената излизаше от възрастта на детераждането, обикновено ѝ отделяха повече внимание, предоставяйки ѝ големи права и привилегии. С оглед на всичко това презрителното отношение към жените не беше странно. Даже гърците смятаха жената в период на менструация за една от трите злини, при които двете други бяха свинското и чесънът.

84:4.9 (936.2) Независимо от цялата си нелепост тези древни поверия носеха определена полза, тъй като веднъж в месеца, поне докато бяха млади, изтощените жени получаваха една седмица за дългоочаквана почивка и полезни размишления. Благодарение на това те можеха да наострят своя ум, което в останалото време им помагаше да общуват с мъжете. Освен това карантината, на която се подлагаха жените, не позволяваше на мъжете да се отдават

прекомерно на своето полово желание, което косвено спомагаше за ограничаване ръста на населението и за по-голяма сдържаност.

84:4.10 (936.3) Огромен напредък беше постигнат, след като мъжът беше лишен от правото да убива жена си по своя воля. Такава крачка напред стана правото на жената да притежава сватбени подаръци. По-късно тя получи законното право да владее и управлява собственост и даже да се избавя от нея, но в течение на дълго време тя не можеше да заема църковни или държавни постове. С жените винаги се отнасяха малко или много като със собственост, което продължава и през двадесетия век след Христос. В общосветовен мащаб жената още не се е освободила от сковаващата власт на мъжете. Даже при развитите народи стремежът на мъжете да защитят жената винаги представляваше утвърждаване на тяхното превъзходство.

84:4.11 (936.4) Но първобитните жени не изпитваха по отношение на себе си чувство на жалост, както това става с техните съвременни сестри. Независимо от всичко те бяха достатъчно щастливи и доволни; те не можеха дори да си представят по-добър или друг начин на съществуване.

5. Жената в условията на еволюиращите нрави

84:5.1 (936.5) В запазването на вида жената има равни с мъжа права, но вземайки участие в самоосигуряването, тя се труди в явно неблагоприятни условия. И ограничението, което се налага от принудителното майчинство, могат да

компенсира само просветените нрави на прогресиращата цивилизация, а също така и растящото чувство на лично придобита мъжка справедливост.

84:5.2 (936.6) С развитието на обществото сред жените се формираха по-високи стандарти на полов живот, тъй като те повече страдаха от последствията на нарушаването на нравите, регулиращи половите отношения. Нормите на сексуално поведение за мъжете се подобряват крайно бавно и под въздействието само на чувството за справедливост, необходимо за цивилизованите отношения. Природата не познава никаква справедливост – тя принуждава да страда от родилни мъки само жената.

84:5.3 (936.7) Съвременната идея за равенството на половете е прекрасна и достойна за прогресиращата цивилизация, но в природата тя липсва. Когато силата подменя правото, мъжът я налага на жената; когато в обществото се появят повече правосъдие, мир и справедливост, жената постепенно се освобождава от робство и забвение. Като цяло във всяка епоха социалното положение на жените е обратно пропорционално на нивото на войнственост на всяка нация.

84:5.4 (937.1) Но нещата не стояха така, че мъжът в началото да отнеме съзнателно и преднамерено правата от жените, а след това, постепенно и неохотно, да им ги отдаде; всичко това беше неосъзнат и незаплануван епизод от социалната еволюция. Когато за жената действително настана време за нови права, тя ги получи, при което съвсем независимо от съзнателното отношение на мъжете. Бавно, но сигурно нравите се изменяха така, че да осигурят социалните

изменения, които са част от устойчивата еволюция на обществото. Благодарение на развитието на нравите отношението към жените постепенно се подобряваше. Племената, които упорстваха в своето жестоко отношение към жените, не се запазиха.

84:5.5 (937.1) Сред адамитите и нодитите жените се ползваха с все по-голямо уважение и ученията на Едем относно мястото на жените в обществото обикновено оказваха въздействие на тези групи, които се подлагаха на влиянието на мигриращите андити.

84:5.6 (937.1) Древните китайци и гърци се отнасяха към жените по-добре, отколкото повечето от обкръжаващите племена. Но юдеите се отнасяха към тях с изключителна подозрителност. На Запад доктрината на ап. Павел, ставайки част от християнството, усложни еманципацията на жените, макар че християнството действително спомагаше за развитие на нравите за сметка на предявяването на по-строги изисквания към половия живот на мъжете. В исляма – в условията на особеното унижение, присъщо на статута на жената, нейното съществуване е почти безнадеждно, а някои други източни религии ѝ отреждат още по-незавидна участ.

84:5.7 (937.1) Науката, а не религията, доведе до истинска еманципация на жените; именно съвременното производство позволи на жената в значителна степен да излезе извън пределите на семейството. В новия механизъм за осигуряване на средства за съществуване физическите способности на мъжете престанаха да бъдат задължително условие; науката така измени условията на

живота, че превъзходството на мъжката сила над женската стана по-малко изразително.

84:5.8 (937.1) Тези промени спомагаха за освобождаване на жената от домашно робство и доведоха до такова изменение на нейния статут, че понастоящем нейната лична свобода и полова активност практически е равна на мъжката. Някога ценността на жената се заключаваше в нейните способности да произвежда храна, но изобретателността и богатството ѝ позволиха да създаде нов свят, нова сфера на действие – сферата на изящността и очарованието. Така промишлеността спечели несъзнателната и неумишлена борба за социална и икономическа еманципация на жените. Еволюцията за пореден път можа да се сдобие с това, което се оказва не по силите даже на откровение.

84:5.9 (937.1) По диаметралната противоположност на своите прояви реакцията на просветените народи спрямо несправедливите нрави, регулиращи положението на жените в обществото, действително напомня движението на махало. В промишлено развитите страни жената получи почти всички права и е освободена от много задължения, например – от служба в армията. Всяко отслабване на борбата за съществуване се отразяваше на еманципацията на жената, извличаща непосредствена полза от всяка крачка по посока на моногамията. Слабата страна винаги се сдобива с непропорционално голяма изгода при всяко усъвършенстване на нравите в процеса на постепенната еволюция на обществото.

84:5.10 (937.1) Говорейки за идеалния брак по двойки, накрая жената се сдоби с признание, достойнство, независимост, равенство и образование. Но ще бъде ли тя достойна за всички тези нови и безпрецедентни завоевания? Ще отговори ли съвременната жена на това велико социално освобождение с безделие, безразличие, бездетност и невярност? Днес, в двадесети век, жената се подлага на най-решаващото изпитание за цялата своя история!

84:5.11 (938.1) Като равен партньор на мъжете в продължаването на рода жената играе също толкова важна роля и в претворяването на расовата еволюция; затова еволюцията водеше към все по-голямо утвърждаване на правата на жените. Но правата на жените и правата на мъжете не са едно и също нещо. Жената е способна да преуспее за сметка на правата на мъжа не повече, отколкото мъжът — за сметка на правата на жената.

84:5.12 (938.2) Всеки пол има свои характерни сфери на съществуване заедно със своите собствени права в пределите на тази сфера. Ако жената се стреми да използва буквално всички права на мъжете, то рано или късно безжалостната хладна конкуренция задължително ще замени това рицарско отношение и особеното внимание, с което днес се ползват много жени и с което те едва неотдавна се сдобиха от мъжете.

84:5.13 (938.3) Цивилизацията никога няма да може да унищожи пропастта, съществуваща между поведението на половете. Нравите се изменят през вековете; инстинктът не се изменя никога. Вроденото майчинско чувство никога няма да позволи на еманципираната жена да стане сериозен

съперник на мъжете в промишлеността. Всеки пол завинаги ще остане преобладаващ в своята собствена област – областта, предопределена за биологична диференциация и различен начин на мислене.

84:5.14 (938.4) Всеки пол винаги ще има своя собствена сфера, макар че те непрестанно ще се пресичат. Само в социално отношение мъжете и жените ще се конкурират на равни начала.

6. партньорството между мъжете и жените

84:6.1 (938.5) Инстинктът за самосъхранение безпогрешно съединява мъжете и жените за продължаване на рода, но само това не може да ги принуди да останат заедно за взаимно сътрудничество – създаване на семейството.

84:6.2 (938.6) Във всяка успешна човешка институция присъстват противоречиви лични интереси, приспособени така, че да осигурят практическата работна хармония, и в това отношение създаването на семейство не е изключение. Бракът е основа на семейството – има по-висше проявление на това антагонистично сътрудничество, с което толкова често се характеризира съприкосновението на природата и обществото. Конфликтът е неизбежен. Половите отношения са вродени, естествени. Но бракът е не биологично, а социално явление. Страстта осигурява сближаването на мъжете и жените, но по-слабият родителски инстинкт и социални нрави ги удържат заедно.

84:6.3 (938.7) В практическо отношение мъжът и жената са две особени разновидности на един и същи вид, живеещи в тясно и интимно общуване. Техните възгледи и целият комплекс жизнени реакции са принципно различни; те са напълно неспособни до края и истински да се постигнат един друг. Пълното взаиморазбиране на половете е непостижимо.

84:6.4 (938.8) Очевидно жените притежават по-голяма интуиция от мъжете, но те, както е видно, не са толкова логични. При все това жената винаги беше носител на нравствени идеали и духовен лидер на човечеството. Ръката, която люлее люлката, както преди е на “ти” със съдбата.

84:6.5 (938.9) Различията в природата, реакциите, възгледите и мисленето между мъжете и жените в никакъв случай не трябва да предизвикват безпокойство: към тях следва да се отнасяте като към изключително полезни за човечеството както в индивидуален, така и в колективен аспект. Много категории вселенски създания се сътворяват в двойните фази на проявите на личността. При смъртните, Материалните Синове и мидсонитите тези различни типове се обозначават като мъжки и женски; сред серафимите, херувимите и Моронтийните Спътници те се определят като позитивен – или активен, и негативен – или пасивен. Такива двойни асоциации повишават изключително разностранността и преодоляват вродените ограничения – така, както и някои триединни обединения в системата Рай-Хавона.

84:6.6 (939.1) Мъжете и жените са нужни един на друг както в моронтийния и духовния, така и в смъртния живот.

Различията във възгледите между половете се запазват и след първия живот, в течение на целия възход в локалната вселена и свръхвселената. И даже в Хавона тези странстващи, които някога са били мъж и жена, ще си помагат както преди един на друг при възхода им към Рая. Никога, даже в Корпуса за Завършилите, метаморфозата на даденото същество няма да стигне до това, да се изтрият тези личностни тенденции, които хората наричат мъжки и женски. Тези две разновидности на човека ще се увеличават, стимулират, въодушевяват и поддържат взаимно; те винаги ще зависят от взаимното сътрудничество в решаването на сложните вселенски проблеми и преодоляването на разнообразните космически трудности.

84:6.7 (939.2) **Макар** че мъжете и жените никога няма да могат да разчитат на пълно взаиморазбиране, те успешно се допълват един друг и независимо от по-голямата или по-малка антагонистичност тяхното сътрудничество е способно да поддържа и възпроизвежда обществото. Бракът е институция, призвана да изглажда половите различия и едновременно с това да осигурява запазването на цивилизацията и продължаването на рода.

84:6.8 (939.3) **Бракът** е източник на всички човешки институции, тъй като води непосредствено до създаване и поддържане на семейството – структурната основа на обществото. Семейството е неразривно свързано с механизма на самоосигуряването; то е единствената надежда за продължаване на рода в рамките на цивилизованите нрави и едновременно с това то с голям успех предлага и някои

във висша степен удачни видове самонаслаждение. Семейството е най-великото чисто човешко постижение на хората, тъй като то съвместява еволюцията на биологичните отношения на мъжете и жените със социалните отношения на съпруга и съпругата.

7. Идеалът за семеен живот

84:7.1 (939.4) Половите отношения са инстинктивни и техен естествен резултат са децата; така автоматически възниква семейството. Каквито са системите на дадения народ или нация, такава е и обществото. Ако са благополучни семействата, благополучно е и обществото. Огромната културна устойчивост на еврейския и китайски народи се обяснява с устойчивостта на техните семейства.

84:7.2 (939.5) Инстинктът на любов и грижи за децата направи от жената страна, заинтересувана от появата на брак и първобитен семеен живот. Мъжът беше въввлечен в създаването на семейство под натиска на по-късните нрави и социалните съглашения. Интересът към създаване на институциите на брака и семейството се пробуждаше в мъжа бавно поради това, че за него половият акт не е свързан с никакви биологични последици.

84:7.3 (939.6) Половата връзка е естествена, но бракът е социален и винаги се е регулирал от нравите. Нравите (религиозни, нравствени и етически), наред със собствеността, гордостта и рицарския дух, стабилизират институцията на брака и семейството. При всяко колебание на нравите се нарушава устойчивостта на брака и семейството. Понастоящем бракът излиза от стадия, на

който се регулираше от отношенията на собствеността, и преминава в ерата на междуличностните отношения. По-рано мъжът защитаваше жената, тъй като тя беше неговото имущество, а жената му се подчиняваше по същата причина. Каквато и да биваше тази система по същество, тя осигуряваше стабилност. Днес жената вече не се смята за собственост и възникват нови нрави, предназначени за стабилизация на институцията на брака и семейството:

84:7.4 (939.7) 1. Новата роля на религиите – учението за важността на родителския опит, идеята за размножаване на гражданите на вселената, разширеното разбиране на привилегиите да се създава потомство – да се дават на Бащата синове.

84:7.5 (940.1) 2. Новата роля на науката – продължаването на рода става все по-доброволно, подчинено на контрола на човека. В древността неразбирането довеждаше до появата на деца без всякакво желание за това.

84:7.6 (940.2) 3. Ново предназначение получават съблазните на удоволствието – появява се нов фактор за оцеляване на расите: древните хора хвърляха ненужните деца, обричайки ги на смърт; съвременните хора се отказват да ги раждат.

84:7.7 (940.3) 4. Усилване на родителския инстинкт. Понастоящем всяко поколение се стреми да отстрани от своя репродуктивен поток тези индивиди, в които родителският инстинкт е недостатъчно силно развит, за да осигуряват раждането на деца – бъдещите родители на следващото поколение.

84:7.8 (940.4)

Но семейството като институция – като партньорство на един мъж и една жена – придобива по-конкретни очертания от времето на Далмация преди около половин милион години; оттеглянето от моногамната практика на Андон и неговите преки потомци стана дълго преди това. При все това до появата на нодитите и покъсните адамити нивото на развитие на семейния живот оставаше незавидно. Адам и Ева оказаха устойчиво влияние на цялото човечество; за пръв път в историята на света можеше да се види как мъжете и жените работят рамо до рамо в Градината. Идеалът на Едем – цялото семейство в ролята на градинари, беше нова идея на Урантия.

84:7.9 (940.5)

Ранното семейство представляваше работна група роднини и роби, всички членове на която живееха заедно. Бракът и семейния живот не винаги съвпадаха, но неизбежно бяха тясно свързани един с друг. Жената винаги се стремеше към отделно семейство и съответно се сдоби със своето.

84:7.10 (940.6)

Любовта към децата е всеобща и има голямо значение за запазването на вида. Древните хора винаги жертваха интересите на майките заради благополучието на детето. Ескимоската майка и досега излизва своето дете вместо измиване. Но първобитните майки хранеха и се грижеха за своите деца, само докато те бяха малки. Както и животните, те ги изоставяха, веднага щом децата порастаха. Устойчивите и продължителни човешки асоциации никога не се основаваха само на едно биологично чувство. Животните обичат своите деца;

човекът — цивилизованият човек — обича своите внуци. Колкото е по-висша цивилизацията, толкова е по-голяма радостта на родителите от постиженията и успехите на своите деца; така се появява новото и по-високо осъзнаване на *фамилната* гордост.

84:7.11 (940.7) В древността големите семейства не се основаваха непременно на любов. Голям брой деца бяха желателни по силата на много причини:

84:7.12 (940.8) 1. Те притежаваха стойност като работници.

84:7.13 (940.9) 2. Те служеха за застраховка при старост.

84:7.14 (940.10) 3. Дъщерите можеха да бъдат продавани.

84:7.15 (940.11) 4. Синовете осигуряваха закрила и защита.

84:7.16 (940.12) 5. Гордостта за семейството изискваше продължаване на рода.

84:7.17 (940.13) 6. Страхът от духове пораждаше страх от самотата.

84:7.18 (940.14) 7. Някои религии изискваха потомство.

84:7.19 (940.15) За тези, които се покланят на предците, неспособността да имат синове е висша и неизпълнима трагедия. Синовете им бяха нужни преди всичко, за да могат да изпълнят своите задължения по следсмъртните обреди — да извършат жертвоприношенията, необходими за еволюцията на духа в задгробния живот.

84:7.20 (941.1) Древните диваци приучваха своите деца на дисциплина от най-ранна възраст; детето бързо разбираше, че непослушанието означава за него неприятности или даже смърт точно така, както и за животните. Именно предпазването на детето от естествените последствия от неразумното поведение, осигурявано от цивилизацията, е толкова съществена причина за съвременното непослушание.

84:7.21 (941.2) Ескимоските деца прекрасно минават без особена дисциплина и наказания просто затова, защото по природа са послушни малки животинчета. Почти толкова послушни са и децата на червения и жълтия човек. Но в тези раси, които съдържат андитска наследственост, децата не са така спокойни: надарени с голямо въображение и страст към приключенията, те се нуждаят от по-голяма подготовка и дисциплина. Съвременните проблеми по възпитанието на децата постоянно се усложняват от различни обстоятелства:

84:7.22 (941.3) 1. Голяма степен на расови смесвания.

84:7.23 (941.4) 2. Изкуствено и повърхностно образование.

84:7.24 (941.5) 3. Невъзможност за възпитаване на детето чрез подражаване на родителите, които прекарват твърде много време извън семейството.

84:7.25 (941.6) В древността представите за семейна дисциплина бяха биологични, произтичащи от съзнанието, че родителите са творци на своето дете. Усъвършенстващите се идеали за семеен живот водят до представата за това, че

вместо появата на определени родителски права въвеждането на детето в този свят влече след себе си висша отговорност, съществуваща в живота на човека.

84:7.26 (941.7) В цивилизованото общество на родителите се падат всички задължения, на детето – всички права. Уважението към родителите се появява в детето не от съзнанието за това, че то им е задължено за появата си на света, а като естествен отклик на грижата, възпитанието и привързаността, които се проявяват в любовта към него и в оказването на помощта, необходима за преодоляването на трудностите в живота. Истинският родител е неизменен помощник и опекун, което разумното дете с времето започва да разбира и цени.

84:7.27 (941.8) В условията на днешната индустриална и урбанистична ера институцията на брака се развива в съответствие с новите икономически тенденции. Семейният живот става все по-скъп, докато децата, които някога бяха графа приходи, се превърнаха в графа разходи. Но съдбата на самата цивилизация, както и преди, се определя от наличието в едно поколение на желанието да внесе своя принос в благополучието на следващото и бъдещите поколения. И всеки опит да се прехвърлят родителските права на държавата или църквата ще се окаже пагубен за благополучието и развитието на цивилизацията.

84:7.28 (941.9) Бракът, включително децата от последващия семеен живот, пробужда в човека висши потенциални възможности и едновременно с това указва идеалния път за изразяване на тези пробуждащи се атрибути на

смъртната личност. Семейството осигурява биологичното продължаване на вида; то е естествената социална среда, където подрастващите деца могат да осъзнаят етиката на кръвното родство. Семейството е основна клетка за възпитаването на братски отношения, където родителите и децата усвояват уроците за издръжливост, алтруизъм, търпимост и снисходителност, които са толкова необходими за въплъщаване на братството на всички хора.

84:7.29 (941.10) Човешкото общество можеше да стане много по-добро, ако цивилизованите раси прибегваха по-често към андонитската практика на семейните съвети. При андитите нямаше патриархална или автократична форма на семейно управление. Те бяха дружелюбни и общителни, свободно и открито обсъждаха всяко засягащо семейството предложение и решение. Те поддържаха идеални братски отношения по всички въпроси, отнасящи се до управлението на семейството. В идеалното семейство както детската, така и родителската любов се усилват за сметка на братската преданост.

84:7.30 (942.1) Семейният живот е източник на истинска нравственост, той предшества осъзнаването на предаността към дълга. Укрепването на семейните връзки стабилизира личността и стимулира нейния растеж, волю-неволю принуждавайки я да се приспособява към други разнообразни личности. Нещо повече: истинското семейство – доброто семейство, разкрива на създалите го родители отношението на Създателя към своите деца, а за децата такива истински родители са едновременно и въплъщение на първия от дългия ред все по-големи

разкрития на любовта на Райския родител към вселенските деца.

8. Опасността от самонаслаждението

84:8.1 (942.2) Огромната опасност за семейния живот е заплашителното разпространяване на самонаслаждението, съвременната мания за получаване на удоволствие. Някога основанието на брака беше икономическият мотив; половото влечение имаше второстепенно значение. Бракът, основан на самоосигуряване, водеше до запазване на вида и едновременно до осигуряване на една от най-желателните форми на самонаслаждение. Бракът е единствената институция на човешкото общество, която обхваща и трите велики стимула на живота.

84:8.2 (942.3) Първоначално собствеността беше основната институция за самоосигуряване, а бракът функционираше като единствена институция за запазване на вида. Макар че удоволствието от храната, игрите и хумора, наред с периодическите любовни утехи, бяха средства за удовлетворяване на личните желания, следва да констатираме, че еволюиращите нрави така и не създадоха отделна институция за самонаслаждение. Именно отсъствието на специализирани методи за получаване на удоволствие доведе до това, че всички човешки институции са толкова обхванати от преследването на наслажденията. Натрупването на собственост става метод за още по-голямо самонаслаждение, а бракът често се разглежда само като средство за получаване на удоволствие. Тази прекомерност, тази широко разпространена мания за наслаждения понастоящем се

оказва най-голямата опасност от всички, които някога са надвисвали над социалната еволюционна институция на семейството – домашното огнище.

84:8.3 (942.4) Виолетовата раса допълни емпиричния опит на човечеството с ново и не докрай реализирано свойство – игрови инстинкт в съчетание с чувство за хумор. Тези качества бяха в известна степен присъщи на сангикските раси и андонитите, но адамическата наследственост издигна тази примитивна наклонност до нивото на *потенциален източник на удоволствия* — нова, възвишена форма на самонаслаждение. Освен утоляването на глада основен тип самонаслаждение е половото удовлетворение и даденият вид чувствено удоволствие беше изключително усилен от смесването на сангикските раси с андитите.

84:8.4 (942.5) Свойственото на постандитските раси съчетание на нетърпеливост, любопитство, жажда за приключения и неуморна гонитба на удоволствия са наистина сериозна опасност. Духовният глад е невъзможно да се утоли с физически удоволствия; любовта към семейството и децата не се укрепва от неблагоприятна гонитба на наслаждения. Даже ако изчерпвате възможностите на изкуството, цвета, звука, ритъма, музиката и украшенията, вие не можете да се надявате, че ще се възвисите за сметка на своята душа или ще дадете храна на духа. Тщеславието и маниерността са лоши съветници по въпросите на създаването на семейството и възпитаването на децата; гордостта и съперничеството са безсилни да развият в следващите поколения качествата, необходими за запазването на живота.

84:8.5 (942.6) Всички прогресиращи небесни същества се възползват от отдиха и услугите на управляващите реверсията. Всякакви полезни развлечения и развиващи игри са добри; освежаващият сън, отдихът, възстановяването на силите и всяко прекарване на времето, спасяващи от скуката и еднообразието, си струват изразходването за тях време. Състезателните игри, устните разкази и даже вкусът на добрата храна могат да се използват за самонаслаждение. (Когато използвате сол, за да подправите храната, замислете се за това, че в продължение на почти един милион години единственият начин да се посоли храната беше тя да бъде потопена в пепел.)

84:8.6 (943.1) Нека човекът се радва на живота; нека хората намерят хиляда и един начина за получаване на удоволствие; нека еволюиращото човечество изпробва всички законни видове самонаслаждение – плодове на дългата биологична борба за повишаването на своя статут. Човекът безусловно заслужи някои от днешните си радости и удоволствия. Но не изпускайте от вниманието си крайната цел! Удоволствията са действително пагубни, ако им се отдаде да разрушат собствеността, ставаща институция за самоосигуряване, и самонаслаждението действително се оказва съдбовно, ако води до провал на брака, до упадък на семейството и унищожаване на домашното огнище – висшата еволюционна придобивка на човека и единствената надежда на цивилизацията за оцеляване.

84:8.7 (943.2) [Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

Документ 85. Източниците на поклонение

85:0.1 (944.1) АКО не вземаме под внимание моралните връзки и не отчитаме всички духовни въздействия, то произходът на примитивната религия беше биологически и се определяше от естествения ход на еволюцията. Във висшите животни има страх, но няма илюзии, затова няма и религия. Човекът създава свои първобитни религии от своя страх и посредством своите илюзии.

85:0.2 (944.2) В процеса на еволюцията на човешките видове примитивните форми на поклонение се появяват дълго преди разума на човека да стане способен да формулира по-сложни представи за сегашния и отвъдния живот, заслужаващи названието религия. По своята природа ранната религия беше изцяло рационална и се основаваше само на асоциативни обстоятелства. Предметите на поклонение се подсказваха от самата обкръжаваща действителност, представяща природни обекти, които бяха или под ръка, или изглеждаха важни в ежедневиия опит на недалечните първобитни урантийци.

85:0.3 (944.3) Щом религията преодоля поклонението пред природата, в нея се появиха духовни корени, но тя винаги се определяше от социалната среда. С развитието на поклонението пред природата в човека се образува представа за разделението на труда в свръхестествения свят: той смяташе, че природни духове има в езерата,

дърветата, водопадите, дъжда и стотици други обикновени земни явления.

85:0.4 (944.4) В едно или друго време смъртният човек боготвореше всичко на земята, включително и самия себе си. Освен това, той се прекланяше на всичко, което можеше да си въобрази на небето или под повърхността на земята. Първобитният човек се боеше от проявлението на силите; той се покланяше на всяко природно явление, което не можеше да разбере. Наблюденията на могъщи природни сили като шормове, наводнения, земетресения, свличания, вулкани, пожари, жегата и студ правеха огромно впечатление на еволюиращото човешко съзнание. И досега ставащите в живота необясними явления се наричат "деяния Божии" и "мистериозни повели на съдбата".

1. Поклонението пред камъните и хълмовете

85:1.1 (944.5) Първият предмет, станал обект на поклонение за развиващия се човек, беше камъка. Народността Катери в южна Индия и многобройните племена на южна Индия и досега се покланя на камъни. За възглавница на Яков служеше камък, защото той му се покланяше и даже изливаше на него миро. Рахил криеше свещени камъни в своята шатра.

85:1.2 (944.6) Камъните първи поразиха древния човек със своята необикновеност поради внезапната си поява на повърхността на разораното поле или ливадите. Хората не бяха в състояние да вземат под внимание ерозията или последствията от обръщането на почвата. Освен това камъните правеха огромно впечатление на древните

народи с честото си сходство с животните. Вниманието на цивилизования човек привличат многобройните каменни формации в планините така приличащи на мордите на животни и даже на човешки лица. Но най-дълбоко впечатление правеха метеоритните камъни. Първобитните хора виждаха как те със свистене прекосяват атмосферата в своето пламтящо великолепие. Падащата звезда внушаваше на древните хора ужас и на тях им беше лесно да повярват, че неговата горяща следа е оставена от устремен към земята дух. Не е чудно, че хората започнаха да се покланят на подобни явления, особено ако след това намираха и самите метеорити. Това водеше до още по-голямо почитание към всички останали камъни. Много жители на Бенгалия се покланят на метеорита паднал на Земята през 1880 година след н.е.

85:1.3 (945.1) Древните кланове и племена имаха свои свещени камъни и повече то съвременни народи с огромно благоговение се отнасят към някои типове камъни, които се смятат за скъпоценни. В Индия почитаха група от пет камъка, в Гърция - от тридесет; червените хора обикновено почитаха камъните поставени в кръг. Предизвиквайки Юпитер, римляните винаги хвърляха камък във въздуха. В Индия до ден днешен камъка може да се използва като свидетел. На някои места камъка може да служи като талисман на законността - благодарение на престижа на камъка, правонарушителя може да бъде извикан в съда. Но простите смъртни не винаги отъждествяват Божеството с обекта на почитание. Такива фетиши нерядко са само символи на истинските обекти на поклонение.

85:1.4 (945.2) С особено уважение древните народи се отнасяха към дупките в камъните. Смяташе се, че такива порести камъни са необичайно ефикасни при лечение на заболявания. Ушите не ги пробиваха, за да окачват камъни, а самите камъни гипоставяха в ушите така, че дупката в ухото да остане открита. До ден днешен суеверните хора пробиват в монетите дупки. Африканските аборигени вдигат голям шум заради своите каменни фетиши. Фактически във всички останали племена и народи камъните и досега си остават обект на суеверно почитание. Поклонението пред камъни както преди си остава широко разпространено в света явление. Надгробният камък е дошъл до наши дни символ на изображенията и идолите, които изрязваха в камъните във връзка с вярата в призраци и духовете на починалите им събратя.

85:1.5 (945.3) След поклонението пред камъните се появи поклонение пред хълмовете и първите обекти на почитание станаха големите каменни формации. Скоро хората започнаха да вярват в това, че боговете обитават в планините; това стана една от причините за поклонение пред планинските върхове. С времето определени планини започнаха да се свързват с определени богове, в резултат на което те станаха свещени. Невежите и суеверни аборигени вярваха, че пещерите водят към подземния свят обитаван от злите духове и демони в противоположност на планините, които се отъждествяваха с по-късните представи за добрите духове и божества.

2. Поклонението пред растенията и дърветата

85:2.1 (945.4) В началото растенията предизвикваха страх; по-късно станаха обект на поклонение, доколкото от тях започнаха да получават опияняващи течности. Първобитните хора вярваха, че опиянението прави човека божествен. Смяташе се, че в такъв опит се съдържа нещо необичайно и свято. Даже в наше време спиртните напитки ги наричат "духове".

85:2.2 (945.5) Древният човек гледаше на прорастващото зърно със суеверен и благоговееен страх. Апостол Павел не беше първият, който извлече дълбоки духовни уроци от прорастващото зърно и построи на него религиозното вероучение.

85:2.3 (945.6) Култовете на поклонение пред дървета се отнасят към най-древните религиозни явления. Всички ранни бракове се правеха под дърветата и когато жената искаше дете, съответно я намираха в гората, страстно прегръщаща могъщ дъб. Много растения и дървета биваха почитани поради действителните или въображаеми техни целителни свойства. Дивакът вярваше, че всички химически явления се обясняват с непосредственото действие на свръхестествени сили.

85:2.4 (945.7) Сред разни племена и народи съществуваха най-различни представи за дървесните духове. В някои дървета обитаваха добри духове, в други - кошмарни и жестоки. Финландците вярваха в това, че повечето дървета са обител на добри духове. Швейцарците дълго не се доверяваха на дърветата предполагайки, че в тях обитават хитри духове. Обитателите на Индия и източна Русия смятаха дървесните духове за зли. В Патагония и досега се

покланят на дървета; такъв култ имаше у древните семити. В продължение на много години след като древните евреи престанаха да се покланят на дървета, те продължаваха да почитат своите различни богове в горичките. С изключение на Китай в целия свят някога е съществувал култ към *дървото на живота*.

85:2.5 (946.1) Вярата в това, че подземните скъпоценни метали или вода могат да се откриват с помощта на "вълшебната" лоза е останка от култа към дърветата. Майското дърво, новогодишната елха и суеверното почукване на дърво увековечиха някои древни обичаи на поклонение към дървета и по-късни култове към дърветата.

85:2.6 (946.2) Много от тези най-древни форми на преклонение пред природата се сляха с появилите се по-късно методи на поклонение, но най-ранните типове поклонение, активирани от спомагателни духове на разума, действаха дълго преди пробуждащата се религиозна природа на човечеството да стане напълно възприемчива към стимула на духовното въздействие.

3. Поклонението пред животните

85:3.1 (946.3) Първобитният човек изпитваше особено приятелско чувство към висшите животни. Неговите предци живееха и даже се съвокупляваха с тях. Още в древността в южна Азия вярваха в това, че душите на хората се връщат на земята като животни. Тази вяра беше остатък от още по-ранната практика на поклонение пред животните.

85:3.2 (946.4) Древните хора почитаха животните заради тяхната сила и хитрост. Те предполагаха, че острото обоняние и зрение на някои създания служат като признак за това, че им помагат духове. В едно или друго време всички раси се покланяха на животни. Сред обектите на поклонение бяха създания, които се смятаха за полухора и полуживотни - например кентаври и русалки.

85:3.3 (946.5) Древните евреи се покланяха на змиите чак до времената на Езекия, а индусите и днес поддържат дружески отношения със своите домашни змии. Поклонението на дракона сред китайците е остатък от култа към змията. Змийската мъдрост беше символ на гръцките лекари и досега служи като емблема на съвременната медицина. Изкуството на заклинанията на змиите се предава от времената на шаманките, привързани към *култа на любов към змиите*, в които в резултат на ежедневните змийски ухапвания се изработваше имунитет - фактически истинска зависимост към отровата, без която вече не можеха.

85:3.4 (946.6) Поклонението пред насекоми и други животни способства по-късно за грешно разбиране на златното правило - да се постъпва с другите (с всички форми на живот) така, както бихте искали да постъпват с вас. Някога древните хора вярваха в това, че вятъра се предизвиква от крилата на птиците и затова се бояха от всички крилати създания и им се покланяха. Древните скандинавци смятаха, че причината за затъмненията беше вълка, изяждащ част от слънцето или луната. Индусите често изобразяват Вишну с конска глава. Често символичното

изображение на животното олицетворява забравен бог или изчезнал култ. Още на ранния стадий на развитието на еволюционната религия агнето стана типично жертвено животно, а гълъба - символ на мира и любовта.

85:3.5 (946.7) В религията символиката може да бъде полезна или вредна в зависимост от това доколко тя замества или не замества изначалната идея за поклонението. При това символиката не бива да се бърка с прякото идолопоклонство, при което материалният обект е непосредственият и действителен обект на поклонение.

4. Поклонението пред стихиите

85:4.1 (946.8) Човечеството се покланяше на земята, въздуха, водата и огъня. Първобитните раси почитаха ручеите и се покланяха на реките. В Монголия и досега процъфтява могъщия култ към реката. Умиването стана религиозен обред във Вавилон, а гърците ежегодно устройваха ритуално къпане. На древните хора беше лесно да си представят, че духовете обитават в ромолящия ручей, в бликация фонтан, в течащата река и в бурния поток. Движещата се вода правеше силно впечатление на тези наивни създания внушавайки им вяра в това, че тя оживява под действието на духове и свръхестествени сили. Понякога на потъващия човек му отказваха помощ от страх, че ще оскърбят някой речен бог.

85:4.2 (947.1) В разни времена и в различните народи религиозни стимули бяха най-разнообразни предмети и събития. Много племена в Индия и досега се покланят на дъгата. И в Индия и в Африка хората предполагат, че

дъгата е гигантска небесна змия; както юдеите, така и християните я смятат за "знамение на завета". Точно така влиянията, които на едно място се смятат за благотворни, на други места могат да се разглеждат като пагубни. В Южна Америка Източният вятър е благо, защото носи дъжд; в Индия той е дявол, тъй като носи прах и засушаване. Древните бедуини вярваха в това, че един от природните духове предизвиква пясъчни бури и даже във времената на Моисей вярата в природни духове беше достатъчно силна, за да ги увековечи в древноевропейската теология като ангели на огъня, водата и въздуха.

^{85:4.3 (947.2)} Мъглата, дъждът и градушката бяха обекти на поклонение сред много първобитни племена и култове към природата. Бурите - с техния гръм и мълнии, внушаваха на ранния човек благоговееен страх. Него дотолкова го поразяваха тези стихийни вълнения, че той смяташе гърма за гласа на разгневен бог. Поклонението пред огъня и страха от мълнията бяха свързани едно с друго и широко разпространени сред много древни групи.

^{85:4.4 (947.3)} В съзнанието на обхванатите от страх първобитни смъртни страхът от огъня се смесваше с магията. Поклонникът на магията живо помнеше един случай на положителен резултат от сътворението на магически заклинания, напълно забравяйки цял ред отрицателни резултати, пълни провали. Почитането на огъня достигна своя връх в Персия, където то се запази в течение на дълго време. Някои племена се покланяха на огъня като на същинско божество, други го почитаха като пламтящ

символ на очистващия дух на почитаните от тях божества. Да следят за свещения огън поръчваха на весталките - и в двадесети век, както и преди, свещите горят като част от ритуала на много религиозни служби.

5. Поклонението пред небесните тела

85:5.1 (947.4) Поклонението премина през естествен път на развитие - от камъните, хълмовете, дърветата и животните, през стадия на боязливото почитание пред стихииите, към обожествяването на слънцето, луната и звездите. В Индия и други места звездите се смятаха за прославени души на велики хора отишли си от живота в плът. Халдейските привърженици на култа към звездите се смятаха за деца на бащата-небе и майката-земя.

85:5.2 (947.5) Поклонението пред луната предшестваще поклонението пред слънцето. Почитанието на луната достигна своето висше развитие в ерата на лова, а поклонението пред слънцето стана главен религиозен обряд в последващата епоха на земеделие. За пръв път поклонението пред слънцето получи широко разпространение в Индия и тук то се запазваше по-дълго от всякъде. В Персия почитанието пред слънцето впоследствие породило култа към Митрата. В много народи слънцето се смяташе за прародител на техните царе. Халдеите поставяха слънцето в центъра на "седемте кръга на вселената". По-късните цивилизации наричаха в чест на слънцето първия ден от седмицата.

85:5.3 (947.6) За Бог на слънцето се смяташе мистичния баща на непорочно заченатите синове на предназначаната съдба;

предполагаха, че такива синове периодически ги изпращат като спасители, като дар на избрани раси. Тези свръхестествени младенци винаги ги пускаха по течението на една от свещените реки, а след това по някакъв удивителен начин ги спасяваха, след което те израстваха, за да станат чудотворни личности и спасители на своите народи.

6. Поклонението пред човека

^{85:6.1 (948.1)} Поклонил се на всичко и всички на земята и на небето, човекът без колебание удостои с такова обожание и самия себе си. Простодушният дивак не прави ясна разлика между животните, хората и боговете.

^{85:6.2 (948.2)} В древността всички необичайни хора се смятаха за свръххора, които внушаваха такъв страх, че на тях гледаха с благоговееен ужас; до известна степен буквално им се покланяха. Даже раждането на близнаци се смяташе или за изключително щастливо, или за изключително нещастно събитие. Лунатиците, епилептиците и слабоумните често бяха обект на поклонение за своите нормални събратя, които предполагаха, че такива ненормални същества служат за обител на боговете. Покланяха се на жреците, царете и пророците; в древността вярваха, че святостта на благочестивите хора им е изпратена от божествата.

^{85:6.3 (948.3)} Когато умираха племенните вождове, причисляваха ги към *божествата*. По-късно, когато изтъкнати души напускаха този свят, ги причисляваха към лика на *светиите*. Без странична помощ еволюцията

никога не би пораждала богове, които да превъзхождат прославените, възвишени и високоразвити духове на починалите смъртни. В периода на ранната еволюция религията твореше своите собствени Богове. Еволюционната религия твори своите собствени богове по образ и подобие на смъртния човек; богооткровената религия се стреми към развитието и възвисяването на смъртния човек по образ и подобие на Бога.

85:6.4 (948.4) Боговете-духове, имащи привидно човешки произход, следва да се отличават от природните богове, тъй като поклонението пред природата действително доведе до появата на пантеон - природни духове, възвисени до положението на богове. Култовете към природата продължаваха да се развиват наред с появилите се по-късно култове към духовете, оказвайки си взаимно влияние. Много религиозни системи включваха двойнствена представа за божествата - природни богове и богове-духове. В някои теологии тези представи по заплетен начин се преплитат, което се вижда от примера с Тор - герой-дух, който също така бил и властелин на мълниите.

85:6.5 (948.5) Но поклонението пред човека достигна своя апогей, когато временните представители започнаха да изискват подобно благоговение от своите подчинени и, в потвърждение на такива изисквания, да заявяват за своя божествен произход.

7. Спомагателните духове на поклонението и мъдростта

85:7.1 (948.6) Може на някого да се стори, че поклонението пред природата е възникнало естествено и непроизволно в съзнанието на първобитните мъже и жени. Така беше. Но в течение на цялото това време в същото това примитивно съзнание действаше шестия спомагателен дух, посветен на тези народи като направляващо влияние на съответната степен на еволюцията на човека. Този дух постоянно пробуждаше в човешките раси стремеж към поклонението, колкото и примитивни да бяха първите му форми. Духът на поклонението положи явно начало на стремежа на човека към поклонение независимо от това, че подбуждащата сила на този стремеж беше животинския страх и че първите му проявления бяха съсредоточени върху обектите на природата.

85:7.2 (948.7) Вие трябва да помните, че направляващ и определящ фактор за всяко еволюционно развитие е чувството, а не мисълта. За примитивното съзнание чувствата на страх, опасност, почитание и поклонение се отличават слабо едно от друго.

85:7.3 (948.8) Когато стремежът към поклонение се наставлява и направлява от мъдростта - съзерцателното и емпирично мислене, тогава поклонението започва да се превръща във феномен на истинската религия. Когато служенето на седмия спомагателен дух - духът на мъдростта става ефективно, тогава в своето поклонение човекът започва да се отвръща от природата и природните обекти и обръща своя поглед към Бога на природата и вечния Създател на всички природни неща.

85:7.4 (949.1) [Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

Документ 86. Ранната еволюция на религията

86:0.1 (950.1) ЕВОЛЮЦИЯТА на примитивното влечение към поклонението и превръщането му в религия не зависят от откровение. За осигуряването на такова развитие е напълно достатъчно нормално функциониране на човешкия интелект под направляващото въздействие на шестия и седмия спомагателни духове на разума, отнасящи се към всеобщото даряване с дух.

86:0.2 (950.2) В зависимост от персонализацията, одухотворяването и накрая – от обожествяването на природата в съзнанието на човека, най-древният дорелигиозен страх пред природните сили постепенно ставаше религиозен. Затова примитивната религия беше естествена биологична последица от психическата инерция на развиващия се животински разум, след като в този разум се появяха представи за свръхестественото.

1. Случайност: сполука и несполука

86:1.1 (950.3) Освен естественото влечение към поклонението корените на ранната еволюционна религия произлизаха от съприкосновението на човека със случайността – така наричаната сполука, обикновени случайности. Първобитният човек ловуваше за препитание. Резултатите от лова не могат винаги да бъдат еднакви, което неизбежно води до появата в човека на опит, който се интерпретира от него като сполука и несполука. Малшансът играеше огромна роля в съдбите на мъжете и жените, чийто изпълнен с опасности и рискове живот постоянно се намираще на края на пропастта.

86:1.2 (950.4) Предвид ограничеността на интелектуалния кръгозор дивакът в такава степен съсредоточаваше своето внимание върху случайностите, че случайността се превръщаше в постоянен фактор на неговия живот. Първобитните урантийци се бореха за съществуване, а не за ниво на живот; в техния изпълнен с опасности живот важна роля играеше случайността. Като облак на отчаяние надвисваше над тези диваци вечният страх пред неизвестното и незримо бедствие, напълно затъмнявайки всички удоволствия. Те живееха в постоянен страх да не извършат нещо такова, което да повлече след себе си несполука. Суеверните диваци винаги се бояха от превратностите на сполуката: те смятаха такова провървяване за сигурен предвестник на беда.

86:1.3 (950.5) Този постоянен страх пред несполуката оказваше парализиращо въздействие. Защо да се стараеш да направиш нещо и да пожънеш плодовете на несполуката – нищо за нещо, когато можеш да плуваш по течението и да срещнеш сполуката – нещо за нищо? Лекомислените хора забравят сполуката, приемат я като разбираща се от само себе си; несполуката оставя в тяхната памет мъчителни спомени.

86:1.4 (950.6) Първобитният човек живееше в неувереност и постоянен страх пред случайността – несполуката. Животът беше игра на случая, хазартна игра. Не е чудно, че частично цивилизованите хора и досега вярват в случайността и проявяват дълбоко вкоренелата се склонност към хазартните игри. Първобитният човек се колебаеше между две могъщи влечения – страстното

желание да получи нещо срещу нищо и страха да получи нищо срещу нещо. И този хазарт на живота беше основното влечение на варварина, което пленяваше неговия разум.

86:1.5 (951.1) По-късно към такива възгледи и сполука се придържаха скотовъдците, а появилите се по-късно земеделци все по-ясно осъзнаваха, че върху реколтата оказват непосредствено влияние много почти или напълно неподвластни на човека неща. Земеделецът ставаше жертва на засушавания, наводнения, жегата и студове. И тъй като всички тези природни фактори влияеха на благосъстоянието на човека, той ги смяташе за сполука или несполука.

86:1.6 (951.2) Тази представа за случайността и сполуката пронизваше философията на всички древни народи. Даже в по-новите времена – в Мъдростите на Соломон, беше казано: “Обърнах се и видях, че не винаги печели най-бързият, не винаги получава богатството умният и не винаги получава похвала ловкият, но съдбата и случайността се падат на всекиго. Защото човекът не познава своята съдба; както рибите попадат в пагубната мрежа и както птиците се заплитат в примката, така и синовете човешки попадат в беда, когато тя неочаквано връхлети върху тях.”

2. Персонификацията на случайността

86:2.1 (951.3) Безпокойството беше естественото състояние на разума на дивака. Когато мъжете и жените стават жертви на прекомерно безпокойство, те просто се връщат към

естественото състояние на своите далечни предци; а когато безпокойството става действително мъчително, то подтиска активността и неизменно довежда до еволюционни изменения и биологични адаптации. Болката и страданието са принципно важни за постепенната еволюция.

86:2.2 (951.4) Борбата за съществуване е толкова мъчителна, че някои изостанали племена и досега стенат и скърбят при всяко ново изгряване на слънцето. Първобитният човек постоянно питаше: “Кой ме измъчва?” Не намирайки материален източник за своите нещастия, той се спря на духовното обяснение. И така се роди религията на страха пред тайнственото, трепетът пред незримото, ужасът пред неведомото. Така отначало случайността, а след това тайната доведоха до това, че страхът пред природата се превърна в един от факторите в борбата за съществуване.

86:2.3 (951.5) Примитивният интелект беше логичен, но не му достигаха идеи за установяване на разумните връзки; разумът на дивака беше необразован, абсолютно неизкушен. Ако едно събитие следваше след друго, дивакът ги смяташе за причина и следствие. Това, което цивилизованият човек разглежда като суеверие, за дивака беше само незнание. Човечеството бавно усвояваше истината, че между намерението и резултата може и да няма никаква връзка. Хората едва сега започват да разбират, че влиянието на битието възниква между действията и техните последствия. Дивакът се опитва да придаде личностна форма на всичко неосезаемо и

абстрактно; така и природата, и случаят се олицетворяват като призрци – духове, а по-късно – като богове.

86:2.4 (951.6) По своята природа човекът се стреми да вярва в това, което смята за най-добро за себе си, с което са свързани неговите непосредствени или далечни интереси; личният интерес в значителна степен затъмнява логиката. Разумът на дивака се отличава от разума на цивилизования човек повече по съдържанието, отколкото по същността си; това е по-скоро разлика в степента, а не в качеството.

86:2.5 (951.7) Но да продължаваш да приписваш трудни за разбиране неща на свръхестественото – това е не повече от удобен и необременителен начин за избавление от всички видове тежък интелектуален труд. Случайността е само термин, измислен за обозначаване на непостижимото във всяка епоха съществуване на човека. Той обозначава тези явления, които хората се неспособни или не желаят да познаят. Случайността е дума, означаваща, че човекът е твърде невеж и твърде ленив, за да изясни причините. Хората смятат естественото събитие за случайност или за несполука едва тогава, когато са лишени от любопитство и въображение, когато на расите не им стигат инициатива и кураж. Рано или късно изследването на явленията на живота ще изкорени вярата на човека в случайността, в сполуката и в така наричаните случайности, заменяйки ги с вселенския закон и ред, където всяко следствие се предшества от определена причина. Така вместо страха от съществуването идва радостта от живота.

86:2.6 (952.1) Дивакът смяташе цялата своя природа за жива, намираща се в нечия власт. Цивилизованият човек и досега

рита и обсипва с проклетия оказалия се на пътя му неодоушевен предмет, в който се е спънал. За първобитния човек нищо и никога не беше случайно; винаги всичко беше преднамерено. Областта на съдбата, действието на случая, светът на духовете бяха за него такива неорганизиранни и случайни, както и първобитното общество. На сполуката и несполуката се гледаше като на капризни и импулсивни реакции на света на духовете; по-късно – като на настроение на боговете.

86:2.7 (952.2) Но не всички религии възникнаха от анимизма. Едновременно с анимизма съществуваша и други представи за свръхестественото и тези вярвания също водеха към поклонение. Натурализмът не е религия, той е нейно производно.

3. Смъртта – необяснимото

86:3.1 (952.3) За еволюиращия човек смъртта беше висше разтърсване, най-загадъчното съчетание на случая и тайните. Не светостта на живота, а разтърсването от смъртта подбуди страха и стана мощен тласък за развитието на религията. Обичайната причина за смърт сред диваците беше насилието, затова ненасилствената смърт се превръщаше във все по-голяма тайна. Смъртта като естествен и очакван изход беше непонятна за самосъзнанието на примитивните хора и бяха необходими много векове преди човекът да осъзнае нейната неизбежност.

86:3.2 (952.4) Древният човек приемаше живота като даденост, смятайки смъртта за някакво наказание. Всички народи

имат свои легенди за хора, които смъртта е подминала – преживяването на ранното отношение към смъртта. В съзнанието на човека вече съществуваха смътна представа за неопределен и неорганизиран свят на духовете – област, от която се появи всичко непостижимо в човешкия живот, и смъртта беше добавена към този дълъг списък с необясними явления.

86:3.3 (952.5) Отначало се смяташе, че всички човешки болести и естествената смърт се случват под влиянието на духовете. Даже днес някои цивилизовани народи предполагат, че заболяванията се навличат от “дявола” и търсят изцеление в религиозните обреди. Последващите и по-сложни теологични системи както преди приписват смъртта на действието на света на духовете; всичко това доведе до появата на такива доктрини като първородния грях и падението на човека.

86:3.4 (952.6) Именно осъзнаването на своята безпомощност пред могъщите сили на природата заедно с признаването на слабостта на човека пред лицето на болестите и смъртта подтикна дивака да проси помощ от свръхматериалния свят, който в неговите смътни представи беше източник на тези тайнствени превратности на живота.

4. Представата за продължаването на живота след смъртта

86:4.1 (952.7) Представата за свръхматериалния аспект на смъртната личност се роди от неосъзнатите и напълно случайни асоциации с ежедневни събития, а също така и от суеверни сънища. Появата на мъртвия вожд в съня

едновременно на няколко члена от неговото племе изглеждаше убедително доказателство за това, че предишният вожд действително се е върнал в някаква форма. Всичко това беше много реално за дивака, който се събуждаше от собствения си вик, треперейки и обливайки се в пот.

86:4.2 (953.1) Това, че вярата в задгробния живот се роди от сънищата, обяснява постоянния стремеж да си представяш незрими неща с езика на зримите неща. И скоро тази нова представа за бъдещия живот, възникнала под влиянието на видените насън призраци, започна успешно да неутрализира страха от смъртта, свързан с биологичния инстинкт за самосъхранение.

86:4.3 (953.2) Древният човек също така много се вълнуваше от своето дишане, особено в студения климат, когато при издишване от устата излизаше пара. *Дъхът на живота* се смяташе за този феномен, който отделя живите от мъртвите. Човекът знаеше, че неговото дихание е способно да напусне тялото, и виждайки се в съня си да извършва всевъзможни странни неща, той се убеждаваше в това, че в човека има нещо нематериално. Най-примитивната представа за човешката душа – призрака, възникна от системата от представи за дишането и сънищата.

86:4.4 (953.3) Всъщност дивакът си представяше себе си двойно: като тяло и като дихание. Диханието минус тялото представляваше дух, призрак. Макар че призраците или духовете имаха явно човешки произход, те биваха смятани за свръххора. Изглеждаше, че тази вяра в съществуването

на безтелесните духове обяснява необичайните, изключителни, редки и необясними явления.

86:4.5 (953.4) Примитивната доктрина за продължаването на живота след смъртта не беше задължително вяра в безсмъртието. Съществата, способни да броят само до двадесет, мислеха не за безкрайността и вечността, които не можеха да постигнат, а за повтарящите се инкарнации.

86:4.6 (953.5) Оранжевата раса беше повече от другите склонна да вярва в преселението на душите и vyplъщението. Мисълта за реинкарнацията, прераждането или превъплъщението възникна от наблюдаването на външното и вътрешно сходство между родители и деца. Обичаят да се кръщава детето в чест на баби и дядовци или други предци се обяснява с вярата в реинкарнацията. Някои последващи народи вярваха в това, че човекът умира от три до седем пъти. Това поверие (останало от ученията на Адам за обителските светове), точно както и много други останки от богооткровената религия, се среща сред иначе абсурдните учения на диваците от двадесети век.

86:4.7 (953.6) Древният човек нямаше представи за ада или за бъдещите наказания. За дивака бъдещият живот беше такъв, какъвто и този – като се изключат всички несполуки. По-късно се появи представата за различната съдба за добрите и лошите души – за небесата и ада. Но във връзка с това, че по мнението на древните човек встъпваше в следващия живот, още щом напуснеше този, те не виждаха смисъл в стареенето и изнемощяването.

Възрастните хора предпочитаха да ги убиват, когато станат твърде немощни.

86:4.8 (953.7) Почти всяка група имаше своя представа за съдбата на призрака-душа. Гърците смятаха, че слабите хора имат слаби души. Затова те измислиха Ада – мястото, където се приемат такива анемични души. Също така се смяташе и че подобни хилави субекти хвърлят и по-къси сенки. Ранните андители вярваха в това, че техните души се връщат в родината на предците. Някога китайците и египтяните смятаха, че душата и тялото остават заедно. При египтяните това се прояви в грижливото устройство на гробниците и в усилията по консервацията на телата. Даже съвременните хора се стремят да преустановят разлагането на труповете. В представите на древните евреи безтелесният двойник на човека отиваше в Шеол, откъдето вече не можеше да се върне в света на живите. Това беше действително важна крачка напред в учението за еволюцията на душите.

5. Представата за призрака-душа

86:5.1 (953.8) Нематериалната част от човека наричаха различно: призрак, дух, сянка, фантом, привидение и накрая – *душа*. За древния човек душата беше негов двойник, съществуващ в съня; тя напълно и във всички отношения съответстваше на самия смъртен, с изключение на това, че не реагираше на съприкосновение. Вярата в двойниците, съществуващи в съня, доведе непосредствено до представата за това, че всяко нещо – живо или неживо, има душа. Такива възгледи обясняват жизнеспособността на

вярванията в природни духове; ескимосите и досега смятат, че всяко природно нещо има свой дух.

86:5.2 (954.1) Призракът-душа може да се чуе и види, но не да се докосне. Постепенно човешките сънища доведоха до такова развитие и разширяване на активността на еволюиращия свят на духовете, че смъртта започна да се вижда като “изпускане на духа”. Във всички първобитни племена, с изключение на тези, които се развиха малко над нивото на животните, се появи някаква концепция за душата. С напредъка на цивилизацията тази суеверна концепция за душата се разрушава и човекът започва напълно да зависи от откровенията и от личния религиозен опит за формиране на нова представа за душата като за съвместно творение на познаващия Бога разум и заселващия се в него божествен дух – Настройчика на Съзнанието.

86:5.3 (954.2) Древните смъртни обикновено не различаваха вселяващия се в човека дух и имащата еволюционен произход душа. Дивакът пребиваваше в пълно недоумение, не знаейки дали призракът-душа е някакво природно свойство на тялото или представлява външна субстанция, във владение на която се намира тялото. Отсъствието на рационални доводи в съчетание с разсеяността обяснява пълната несъстоятелност на възгледите на диваците за душата, призраците и духовете. Смяташе се, че душата се съотнася към тялото така, както ароматът – с цвета.

86:5.4 (954.3) Древните хора вярваха, че душата е способна да напуска тялото по различни начини:

86:5.5 (954.4) 1. Обикновена краткотрайна загуба на съзнанието.

86:5.6 (954.5) 2. Сън, естествени сънища.

86:5.7 (954.6) 3. Кома и загуба на съзнанието във връзка със заболявания и несчастни случаи.

86:5.8 (954.7) 4. Смърт – окончателно разделяне с тялото.

86:5.9 (954.8) Дивакът смяташе кихането за несполучлив опит на душата да напусне тялото. Тялото беше способно да попречи на такъв опит, когато се намираше в състояние на бодърстване и нащрек. Впоследствие кихането винаги се съпровождаше с някакъв религиозен израз, например: “Бог да те благослови!”

86:5.10 (954.9) Още в древността сънят се смяташе за потвърждение на това, че призракът-душа е способен да напуска тялото, и хората вярваха в това, че можеш да я върнеш, произнасяйки или извиквайки името на спящия. Предполагаха, че при други форми на безсъзнателно състояние душата отива още по-далеч, вероятно се опитва да се изплъзне завинаги, приближавайки се към смъртта. На сънищата гледаха като на впечатления на душата, получени от нея по време на сън при временното ѝ пребиваване извън тялото. Дивакът смята своите сънища за също толкова реални, колкото и всички впечатления в състояние на бодърстване. Древните хора се стараеха да будят спящите постепенно, за да успее душата да се върне в тялото.

^{86:5.11 (954.10)} Във всички епохи човекът биваше обхващан от благоговееен страх при появата на нощните видения и древните евреи не бяха изключение. Те действително вярваха в това, че Бог говори с тях в съня, независимо от предписанията на Мойсей, насочени против такива възгледи. И Мойсей беше прав, тъй като обичайните сънища не са този метод, към който прибегват личностите от духовния свят, когато се устремят да установят връзка с материалните същества.

^{86:5.12 (954.11)} Древните хора вярваха в това, че душата може да се всели в животни и даже в неодушевени предмети. Кулминацията на тази представа стана вярата в таласъми – отъждествяването на хора с животни. През деня човекът можеше да е послушен гражданин, а през нощта, когато заспиваше, душата му можеше да се всели във вълк или в друго животно, бродейки наоколо и извършвайки опустошителни набези.

^{86:5.13 (955.1)} Първобитните хора смятаха, че душата е свързана с диханието и че нейните свойства могат да се дават или пренасят чрез диханието. Храбрият вожд дишаше към новороденото, предавайки му смелост. Сред ранните християни процедурата по изливането на Светия Дух се съпровождаше с това, че на кандидатите им дишаха. Псалмопевецът каза: “От Божието слово е създадено небето, от диханието Му – цялото небесно войнство.” Дълго време съществуваше обичай, при който големият син се опитваше да улови последното дихание на умирация си баща.

86:5.14 (955.2) Впоследствие наравно с диханието започнаха да се боят от и да почитат сянката. Понякога като доказателство за съществуването на двойник се смяташе отражението на човека във водата и огледалата предизвикваха суеверен трепет. И досега много цивилизовани хора обръщат огледалото към стената в случай на смърт. Някои изостанали племена както преди смятат, че картините, рисунките, моделите или изображенията извличат от тялото цялата душа или част от нея, поради което ги забраняват.

86:5.15 (955.3) Обикновено душата се отъждествяваше с диханието, но различните народи смятаха за нейно местонахождение също така главата, косите, сърцето, черния дроб, кръвта и тлъстините. Фразата “гласът на кръвта на Авел, крещящ от земята” отразява древната вяра в това, че душата се съдържа в кръвта. Семитите учеха, че душата се намира в телесните мазнини, и в много народи животинската мас беше забранена храна. Ловуването на глави и снемането на скалпове бяха особени начини за пленяване на вражеската душа. В последно време за прозорци на душата се смятат очите.

86:5.16 (955.4) Тези, които се придържаха към ученията за наличие на три или четири души, вярваха, че загубата на едната означаваше неразположение, на две – болест, на три – смърт. Едната душа живееше в дъха, другата – в главата, третата – в косите, четвъртата – в сърцето. На болните препоръчваха разходки на чист въздух с надеждата да върнат заблудилата се душа. Предполагаха, че великите

шамани могат да заменят болната душа на заболялия човек с нова; това беше “ново раждане”.

^{86:5.17 (955.5)} Сред децата на Бадонан се формира вярата в две души: дихание и тяло. Впоследствие тази философия на човешкото битие намери своето отражение във възгледите на гърците. Самите гърци вярваха в три души: растителната душа се намираше в стомаха, животинската – в сърцето, интелектуалната – в главата. Ескимосите вярват в това, че човекът се състои от три части: тяло, душа и име.

6. Средата на призраците-духове

^{86:6.1 (955.6)} Човекът наследи природната среда, придоби социалната среда и измисли средата на призраците. Държавата е реакцията на човека спрямо неговото природно обкръжение, семейството – спрямо социалното обкръжение, църквата – спрямо неговото илюзорно обкръжение на призраците.

^{86:6.2 (955.7)} Още на най-ранния етап от историята на човечеството същностите на въображаемия свят на призраците и духовете получиха всеобщо признание и появилият се измислен свят на духовете се превърна в една от движещите сили на първобитното общество. С възникването на този нов фактор в мисленето и поведението на човека се измени целият интелектуален и нравствен живот на човечеството.

^{86:6.3 (955.8)} Страхът на смъртния човек изпълни това илюзорно и невежо допускане със всякакви последващи

суеверия и цялата религия на първобитните народи. Чак до появата на богооткровения в това се заключаваше единствената религия на човека и до ден днешен много народи разполагат само с тази примитивна еволюционна религия.

^{86:6.4 (955.9)} С развитието на еволюцията сполуката започнаха да я свързват с добрите духове, а несполуката – с лошите. Неприятностите, с които бяха свързани принудителните приспособявания към изменящата се среда, смятаха за несполука, за недоволство на духовете-призраци. При първобитния човек религията се установяваше постепенно и се строеше върху вродения стремеж към поклонение и неправилно разбиране на случая. За преодоляването на случайността цивилизованият човек сключва застрахователен договор; вместо измислените духове и капризни богове съвременната наука предлага на знаещия математик статистика.

^{86:6.5 (956.1)} Всяко ново поколение осмива нелепите предразсъдъци на своите предшественици, докато в своето собствено мислене и поклонение изпада в такива заблуждения, които ще предизвикат усмивката на просветените потомци.

^{86:6.6 (956.2)} Но накрая съзнанието на първобитния човек беше обзето от мисли, излизащи извън пределите на всичките му вродени биологични подбуди; накрая човекът се приближи към създаването на изкуството на живота, в основата на което лежи нещо повече, отколкото реакции на материални стимули. Формираха се зачатъците на примитивното философско отношение към живота.

Наближаваше появата на свръхматериални норми на живота, тъй като ако в гнева си духът-призрак навлича несполука, а в доброто разположение – сполука, то нужно е по съответен начин да се регулира човешкото поведение. Възникна представата за добро и зло. И всичко това стана дълго преди появата на Земята на каквото и да е откровение.

86:6.7 (956.3) С появата на тези понятия беше положено началото на дълга и изнурителна борба за усмиряване на вечно недоволните духове, робската зависимост от еволюционния религиозен страх – продължително изразходване на човешки сили за гробници, дворци, жертвоприношения и духовенство. Цената беше огромна и страшна, но резултатът си струваше всички тези загуби, тъй като така човек достига до естественото осъзнаване на доброто и злото: роди се човешката етика!

7. Функцията на примитивната религия

86:7.1 (956.4) Дивакът изпитваше потребност от безопасност и затова с готовност изплащаше обременителни вноски под формата на страх, суеверия, ужас и приношения на жреците по сметката на своята застрахователна полица – магическо застраховане от нещастия. Примитивната религия беше само внасяне на застрахователни вноски от опасностите за живота в гората; цивилизованият човек заплаща материални вноски, застраховащи от нещастни случаи в производството и от превратности на съвременния живот.

86:7.2 (956.5) Съвременното общество изнема застраховането от сферата на свещениците и религията, поставяйки го в сферата на икономиката. Религията все повече се занимава със застраховането на живота след смъртта. Съвременните хора – поне мислещите от тях, вече не заплащат несъразмерни застрахователни вноски за обуздаване на случая. Религията постепенно се издига към по-високи философски нива в противоположност на нейната предишна функция – застраховане от несполуки.

86:7.3 (956.6) Но тези по-древни представи за религията помагаша на хората да не се превръщат във фаталисти и в безнадеждни песимисти; хората вярваха, че са способни най-малкото да направят нещо, за да повлияят на своята съдба. Религията, която се основаваше на страха от призраци, внушаваше на хората, че те трябва *да регулират своето поведение*, че съществува свръхматериален свят, разпореждащ се с човешката съдба.

86:7.4 (956.7) Съвременните цивилизовани раси едва сега започват да се разделят със страха от призраците като обяснение на случайността и обичайното неравенство. Човечеството постепенно се освобождава от тази кабала, в която се намираше, обяснявайки своите злополучия с помощта на призраци и духове. При все това, отказвайки се от погрешната доктрина за това, че причината за превратностите на живота са духовете, човекът открива поразителна готовност да приема почти също толкова лъжливото учение, предлагащо да обясни всяко неравенство между хората с политическите злоупотреби, социалната несправедливост и промишлената

конкуренция. Но новите закони, разширяването на филантропията и по-нататъшната реорганизация на промишлеността – колкото и благотворни да са сами по себе си, няма да изменят вродените качества и жизнените случайности. Само разбирането на обстоятелствата и мъдрото използване на законите на природата ще позволят на човека да се сдобие с желаното и да избегне нежелателното. Научното знание, водещо към научно обосноваване на действията, е единственото средство за избягване от така наричаните злополучия.

86:7.5 (957.1) Промисленото производство, войните, робовладеенето и гражданското управление се появиха в резултат от социалната еволюция на човека в неговата природна среда; така и религията възникна като реакция на хората спрямо измислената среда на въображаемия свят на призраците. Религията беше еволюционно следствие на стремежа към самоосигуряване и тя се справи със своята задача независимо от това, че изначално се строеше на погрешни представи и беше напълно лишена от логика.

86:7.6 (957.2) С помощта на могъщите, привеждащи в трепет сили на лъжливия страх примитивната религия подготви в човешкия разум почва за посвещаване на истинската духовна сила със свръхестествен произход – Настройчика на Съзнанието. И оттогава божествените Настройчици се стремят към това, да превърнат страха пред Бога в любов към Бога. Еволюцията може да е бавна, но тя е безпогрешно ефективна.

86:7.7 (957.3) [Представено от Вечерна Звезда на Небадон.]

Документ 87. Култовете към духове

87:0.1 (958.1) КУЛТЪТ към духове се формира като средство за защита от нещастия; първобитните религиозни обреди на този култ възникнаха поради страха от несполуки и необичайния страх от мъртвите. Нито една от тези ранни религии нямаше каквото и да е отношение към признаването на Божествата или почитането на свръхестественото; такива обреди бяха основно негативни, насочени към това, да се избегнат, изгонят или принудят духовете. Култът към духовете беше само застраховка от нещастия; той нямаше никакво отношение към приноса, който се прави с оглед на по-висок приход в бъдеще.

87:0.2 (958.2) В продължение на дълго време човекът водеше ожесточена борба с култа към духове. Нищо в историята на цивилизацията не е способно да предизвика по-голямо съжаление, отколкото видът на човек, станал жалък роб пред страха от призраци. Именно от раждането си този страх на човечеството встъпи в пътя на религиозната еволюция. Човешкото въображение напусна брега на своето “аз” и сега вече не хвърля котва, докато не стигне до представата за истинското Божество, истинския Бог.

1. Страхът от духове

87:1.1 (958.3) Смъртта предизвикваше страх затова, защото означаваше освобождаване на поредния дух от неговото физическо тяло. Древните хора правеха всичко възможно, за да предотвратят смъртта, да избавят себе си от необходимостта да се борят с още един дух. Те се стремяха на всяка цена да принудят духа да напусне мястото на

смъртта и да се отправи в задгробния свят. Най-силен страх духовете предизвикваха в периода между своята предполагаема поява в момента на смъртта и последващото отпътуване към своята родина, което беше смътна и примитивна представа за псевдонебесата.

87:1.2 (958.4) Макар че дивакът даряваше духовете със свръхестествени способности, той едва ли ги смяташе за притежатели на свръхестествен разум. Хората прибегваха към различни хитрости и уловки в опита си да изиграят и заблудят духовете. Цивилизованият човек и досега възлага големи надежди на това, че външната набожност ще може по някакъв начин да излъже даже всезнаещото Божество.

87:1.3 (958.5) Първобитните хора се опасяваха от болести, тъй като виждаха, че болестта нерядко е предвестник на смъртта. Ако на племенния шаман не се отдадеше да излекува страдащия човек, болния обикновено го пренасяха от семейното жилище в друго, по-малко, или го оставяха да умре в самота на открит въздух. Домът, в който някой умираше, обикновено биваше унищожаван, а когато това не станеше, такъв дом винаги го заобикаляха. Този страх пречеше на древния човек да издига по-големи жилища; той също така осуetyваше и строителството на постоянните селения и градове.

87:1.4 (958.6) Когато член на клана умираше, диваците по цяла нощ бодърстваха, разговаряйки помежду си, тъй като се опасяваха, че ако заспят близо до трупа, те също могат да умрат. Заразяването от трупа утвърждаваше страха пред покойниците и всички народи – в един или друг период, използваха сложен обряд, предназначен да очисти човека

след контакта с покойния. Древните хора вярваха, че на трупа трябва да се осигури светлина; тялото на покойника никога не го оставяха на тъмно. В двадесети век край починалите както и преди горят свещи и хората и досега стоят край смъртния одър. Така наричаният цивилизован човек едва ли е изгонил страха от своята философия на живота.

87:1.5 (959.1) Но независимо от целия свой страх хората както преди се стремяха да излъжат духовете. Ако жилището, където умираше човек, не биваше унищожено, то трупа го изнасяха през отвор в стената, но в никакъв случай не през вратата. Тези мерки за безопасност се вземаха, за да объркат духа и да не му позволят да остане, и да се предпазят от неговото връщане. Освен това участниците в траурната церемония се връщаха от погребението по друг път, за да не може духът да ги последва. Връщането назад и множеството други начини се използваша, за да попречат на духа да се върне от гроба. За да излъжат духа, членовете на противоположните полове често си сменяха дрехите. Траурните дрехи трябваше да изменят външността на живите, а по-късно – да отдадат дан на уважение към мъртвия и така да удовлетворят исканията на духовете.

2. Умиротворяването на духовете

87:2.1 (959.2) Негативната програма за умиротворяване на духовете се появи в религията дълго преди позитивната програма за съдържане на духовете и отнасянето към тях с молби. Първите актове на поклонение бяха призвани да защитят и не бяха израз на почитание. Съвременният човек смята за разумно да се застрахова от пожар; така и за

дивака висшата мъдрост се заключаваше в това, да се застрахова от навличаните от духове нещастия. Стремещт да се осигури тази защита се изразяваше в методи и обреди, използвани в култа към духовете.

87:2.2 (959.3) В древността хората вярваха в това, че най-голямото желание на духа е най-скорошното му “изгонване”, за да може спокойно да се отпрати в задгробния свят. Всяко погрешно действие или нарушаване на процедурата, допуснато от живите при изпълнението на ритуала по изгонването на духа, неизбежно пречеше на прехода на духа в света на призраците. Смяташе се, че това не се харесва на духа, и разгневеният дух се представяше като източник на бедствия, несполуки и нещастия.

87:2.3 (959.4) Погребалната церемония възникна от стремеша на човека да принуди душата-призрак да отиде в бъдещата си обител, а заупокойната проповед от началото се предназначаваше да разкаже на новия дух как да попадне там. Съществуваше обичай да се оставят в гроба или близо до него храна и дрехи, необходими за неговото пътешествие. Диваците смятаха, че “изгонването на духа” с цел да го принудят да напусне околностите на гроба трае от три дни до година. Ескимосите и досега вярват в това, че душата пребивава редом с мъртвото тяло три дни.

87:2.4 (959.5) След смъртта съблюдаваха мълчание или оплакваха покойника, за да не привличат духа назад към къщи. Обичайната форма на оплакване бяха самоизтезанията – нанасянето на телесни рани. Много просветители безрезултатно се опитваха да сложат край на

това. Смяташе се, че съблюдаването на пост и другите форми на самоотречение са в угода на духовете, които получават удоволствие от неприятностите, постигнали живите в преходния период, когато духовете се крият наблизо, преди да се отправят в задгробния свят.

^{87:2.5 (959.6)} Дългите и чести периоди на бездейност в течение на траура по мъртвия бяха едно от основните препятствия за развитие на цивилизацията. Всяка година седмици и даже месеци минаваха буквално напразно в непродуктивно и безполезно оплакване на покойниците. Поканата на погребението на професионални оплаквачки показва, че оплакването беше ритуал, а не израз на скръб. Съвременните хора могат да оплакват покойния от уважение към него или от чувството на тежка загуба, но древният човек го правеше от *страх*.

^{87:2.6 (959.7)} Имената на покойниците никога не се произнасяха на глас. Нещо повече, често те се изключваха от езика. Тези имена ставаха табу, което беше причина за постоянно обедняване на езиците. В края на краищата това доведе до разпространението на евфемизми и образни изрази, като “името или деня, които никога не се споменават”.

^{87:2.7 (960.1)} В древността хората се стремяха на всяка цена да се избавят от духа и затова му предлагаха всичко, което може да се пожелае в течение на живота. На духа му бяха нужни жени и слуги; осигуреният дивак разчиташе на това, че като минимум една жена-робиня ще бъде погребана жива заедно с него. В съответствие с по-късния обичай жената се самоубиваше на гроба на мъжа. Ако умираше дете, то майката, лелята или бабата често ги удушваха, за

да може възрастният дух да съпровожда духа на детето и да се грижи за него. И тези, които по такъв начин се отказваха от живота, обикновено правеха това доброволно; действително, ако биха нарушили обичая, страхът да не разгневят духа би лишил техния живот даже от тези немного радости, които бяха достъпни за първобитните хора.

87:2.8 (960.2) Като правило голяма група хора ги екзекутираха за съпровождане на покойния вожд; робите ги убиваха, когато умираше техният господар, за да могат да му служат и в света на призраците. На остров Борнео и досега се придържат към този обичай: робите ги убиваха с копия, за да могат като духове да тръгнат на път заедно със своя стопанин. Смяташе се, че духовете на хора, умрели от насилствена смърт, са доволни, когато техни роби стават духовете на техните убийци; тази представа подтикваше хората да ловуват за глави.

87:2.9 (960.3) Смяташе се, че на духовете им харесва миризмата на храна; в древността подаванията на храна на погребения бяха повсеместна практика. Примитивната молитва се заключаваше в това, че преди да се пристъпи към трапезата, трябва да се хвърли малко храна в огъня за задоволяване исканията на духовете при едновременно мърморене на магически заклинания.

87:2.10 (960.4) Хората вярваха, че покойниците ще се възползват от призраците на принадлежащите им приживе оръдия на труда и оръжия. Да счупиш предмета, значеше да го “убиеш” и така да пуснеш неговия призрак за служене в света на духовете. Жертваха също така и имущество, което

запалваха и закопаваха. В древността щетите от погребенията бяха огромни. По-късните раси изготвяха хартиени макети и рисунки, жертвайки ги вместо истинските предмети и хора. Огромна крачка напред в развитието на цивилизацията беше направена, когато вместо запалване и погребване на собствеността започнаха да я предават по наследство. Индианците ирокези проведоха много реформи за намаляване на свързаните с погребенията щети. Запазването на собствеността им позволи да станат най-могъщите от северните червени хора. Смята се, че съвременният човек не се бои от духове, но властта на обичая е силна: много земни богатства и досега отиват по ритуали и погребални обреди.

3. Поклонението пред предците

^{87:3.1 (960.5)} Развитието на култа към духове неизбежно доведе до поклонение пред предците, тъй като то стана свързващо звено между обикновените призраци и по-висшите духове – предвестници на боговете. Ранните богове бяха просто отишли си хора, спечелили слава приживе.

^{87:3.2 (960.6)} Първоначално поклонението пред предците беше по-близо до страха, отколкото до поклонението, но такива вярвания несъмнено спомагаха за по-нататъшното разпространяване на страха пред духовете и поклонението пред тях. Привържениците на древните култове на поклонение пред предците се бояха даже да се прозинат, за да не пуснат в този момент в своето тяло зловреден дух.

^{87:3.3 (960.7)} Традицията да се осиновяват деца възникна от стремежа да се осигури увереност в това, че след смъртта

ще има кой да извършва приношения в името на покоя и благополучието на душите. Дивакът живееше в страх пред духовете на своите съплеменници и прекарваше свободното си време, подготвяйки безопасното поведение за своя собствен дух след смъртта.

87:3.4 (960.8) Повечето племена отбелязваха празник на всички души най-малко веднъж годишно. Римляните имаха ежегодно дванадесет такива празника заедно със съпровождащите ги церемонии. Половината от всички дни в годината се посвещаваха на всевъзможни ритуали, свързани с тези древни култове. Един от римските императори се опита да реформира този обичай, намалявайки броя на празничните дни в годината до 135.

87:3.5 (961.1) Култът към духове постоянно се усъвършенстваше. Тъй като се смяташе, че духовете се издигат от стадия на несъвършеното битие на по-висока степен, то развитието на култа съответно доведе до поклонение пред небесните духове и даже богове. Но, независимо от различните вярвания в по-висши духове, всички племена и раси някога вярваха в призраци.

4. Добрите и злите духове

87:4.1 (961.2) Страхът пред духове беше източник на цялата световна религия; с векове много племена се придържаха към древната вяра в духове от един тип. Те учеха, че ако призракът е предразположен – човека го съпътства сполука, а ако е разсърден – го постига нещастие.

^{87:4.2 (961.3)} С развитието на култа, основан върху страх пред духовете, се появи представа за духовете от по-висок порядък – духове, които е невъзможно да се отъждествят с някой конкретен човек. Това бяха висши, прославени духове, напуснали света на призраците и издигнали се в света на Духа.

^{87:4.3 (961.4)} Представата за съществуването на два типа духове постепенно се разпространи в целия свят. Този нов дуалистичен спиритизъм не се наложи да бъде предаван от едно племе на друго – той възникна самостоятелно по целия свят. По своето въздействие на развиващия се еволюционен разум силата на някаква представа се съдържа не в неговата реалност или разумност, а в неговата ясност и възможности за всеобщото, бързо и просто използване.

^{87:4.4 (961.5)} Още по-късно във въображението на човека се появи представата за добри и зли свръхестествени сили; някои призраци никога не се издигаха до нивото на добрите духове. Ранният моноспиритизъм, основан на страха пред духовете, постепенно се превръщаше в дуалистичен спиритизъм – нова представа за неизмеримото управление на земните дела. Накрая за сполука или несполука започнаха да разглеждат действието на съпътстващите сили. От тези два типа за по-активен и многочислен се смяташе този, който носеше нещастия.

^{87:4.5 (961.6)} Окончателно формирайки се, доктрината за добрите и зли духове стана най-разпространеното и устойчиво от всички религиозни вярвания. Този дуализъм

представляваше огромен религиозно-философски прогрес, тъй като той позволяваше на човека да обясни както сполуката, така и несполуката и едновременно да вярва в свръхматериалните същества, които бяха поне донякъде последователни в своето поведение. От духовете можеха да се очакват добри или зли постъпки; за разлика от ранните представи за призраците, присъщи на моноспиритизма на най-примитивните религии, тях не ги смятаха за намиращи се изцяло под властта на емоциите. Накрая за въображението на човека станаха достъпни свръхматериалните сили, които бяха логични в своето поведение, което се яви едно от най-знаменателните открития на истината за цялата история на еволюцията на религията и развитието на човешката философия.

^{87:4.6 (961.7)} При все това еволюционната религия заплати огромна цена за концепцията на дуалистичния спиритизъм. Древната философия на човека можеше да съвмести постоянството на поведението на духовете с превратностите на земната съдба само за сметка на постулирането на два вида духове – добри и зли. И макар че съответното вероучение позволи на човека да съгласува тази игра на случая с представите за неизменните свръхматериални сили на цялото космическо единство, на боговете на еволюционната религия обикновено се противопоставяха силите на мрака.

^{87:4.7 (962.1)} Трагедията на всичко това се заключаваше в това, че във времената, когато тези идеи се вкореняваха в примитивното съзнание на човека в целия свят, в действителност не съществуваха зли и внасящи раздор

духове. Такова прискръбно положение се наложи едва след бунта на Калигастия и продължи само до Петдесетница. Представите за добро и зло като за равни космически начала са крайно характерни даже за човешката философия на двадесети век. Мнозинството урантийски религии и досега носят на себе си това родилно петно от културата на отдавна отминалите дни – периода на появата на култа към духове.

5. Еволюцията на култа към духове

^{87:5.1 (962.2)} Първобитните хора предполагаха, че духовете и призраците притежават неограничени права и нямат никакви задължения. Смяташе се, че духовете виждат в човека създание, обременено с многобройни задължения и лишено от каквито и да било права. Струваше им се, че духовете гледат с презрение на човека, който вечно не се справя със своите духовни задължения. На човечеството беше свойствено да вярва, че духовете облагат човечеството с постоянна дан, изисквайки слугуване като заплащане за невмешателството в хорските дела, и най-малкото непровървяване приписваха на действията на духове. Древният човек дотолкова се боеше от някакъв пропуск, че след принасянето на жертви на всичките известни му духове извършваше още един ритуал – за “неведомите богове” – само за да може напълно да се обезопаси.

^{87:5.2 (962.3)} И, ето, вместо простия култ на призраците идват обредите на по-прогресивния и относително сложен култ на духовете-призраци – служенето и поклонението на повисши духове, формирал се в примитивното въображение

на човека. Религиозните обреди трябва да вървят в крак с еволюцията и духовния прогрес. Развиващият се култ представляваше само изкуство по самоосигуряване по отношение на вярата в свръхестествени същества, самоадаптацията и духовната среда. Промислените и военни организации бяха средства за адаптация към естествената и социална среда. Подобно на това, както бракът възникна за удовлетворяване на потребностите на разположените същества, така и религиозната организация се появи в отговор на вярата във висши духовни сили и духовни същества. Религията представлява адаптацията на човека към своите илюзии относно тайните на случая. Страхът пред духове и последващото поклонение пред тях се използваша като гаранция спрямо нещастия, като метод за постигане на процъфтяване.

87:5.3 (962.4) В представите на дивака добрите духове се занимават със своята работа, почти нищо не изисквайки от хората. Именно на злите призраци и духове се налага да бъдат държани в благодушно разположение. Съответно първобитните народи отделяха много повече внимание на злите призраци, отколкото на милосърдните духове.

87:5.4 (962.5) Смяташе се, че особено дразнещо действаха завистливите и зли духове на преуспяващия човек чрез друг човек или с помощта на урочасване. В тази част на култа, която беше свързана с отклоняване от коварните замисли на духа, много внимание се отделяше на техниката на *лошите очи*. Страхът от урочасване стана почти всемирно явление. Красивите жени носеха воал за защита от урочасване; впоследствие и много жени,

желаещи да ги смятат за красиви, започнаха да носят воал. Поради страх пред злите духове децата рядко излизаха от къщи след настъпването на мрака и древните молитви винаги включваха молбата “избави ни от лоши очи”.

^{87:5.5 (962.6)} В Корана има цяла глава, посветена на лошите очи и магическите заклинания – в тях дълбоко вярваха и евреите. Целият фалически култ възникна като защита от урочасване. Репродуктивните органи се смятаха за единствения фетиш, който може да защити от урочасване. Лошите очи породиха първите суеверия, засягащи вътреутробните родилни петна при децата, майчинските белези – и в своето време този култ беше практически повсеместен.

^{87:5.6 (963.1)} Завистта е дълбоко вкоренило се в човека качество; затова първобитният човек го приписваше на своите ранни богове. И доколкото в миналото човекът се опитваше да излъже призраците, скоро той започна да заблуждава духовете. Той казваше: “Щом духовете завиждат на нашата красота и благополучие, ние ще загрозяваме себе си и ще се изказваме пренебрежително за своя успех.” Затова в древността смиреността не беше принижено “аз”, а опит да бъдат изиграни и измамени завистливите духове.

^{87:5.7 (963.2)} За да не събуждат в духовете завист към благополучието на хората, обсипваха с проклетия талисман, любима вещ или човек. Така се появи обичаят да се намали значението на приветствените забележки по адрес на семейството или по свой собствен адрес, което постепенно се превърна в скромността, сдържаността и

учтивостта, присъщи на културния човек. По тази причина беше прието да изглеждаш некрасив. Красотата извикваше в духовете завист; тя издаваше позорната човешка гордост. Дивакът искаше да има некрасиво име. Този аспект на култа беше огромна пречка за развитието на изкуството. Заради него светът в течение на дълго време оставаше унил и неугледен.

^{87:5.8 (963.3)} При култа на духовете животът беше в най-добрия случай хазартна игра, резултат от управлението на духовете. Бъдещето на човека беше плод на неговите усилия, трудолюбие или талант само в тази степен, в която те можеха да се използват за въздействие над духовете. Ритуалите по умиротворяване на духовете като тежко бреме лягаха на човека, правейки живота уморителен и фактически непоносим. От век на век, от поколение на поколение един народ след друг се опитваше да усъвършенства тази доктрина на висшите призраци, но все още нито едно поколение не се решаваше напълно да се откаже от нея.

^{87:5.9 (963.4)} Намеренията и желанията на духовете се изучаваха с помощта на знамения, оракули и знаци. Такива съобщения, изпращани от духове, се тълкуваха посредством предсказания, прорицания, магии, “съд Божий” и астрология. Целият култ беше система, призвана да умиротвори, удовлетвори и да се откупи от духовете с помощта на този замаскиран подкуп.

^{87:5.10 (963.5)} Така се установи новата и развита световна философия, включваща три понятия:

87:5.11 (963.6) 1. *Дълг*: това, което е необходимо да се прави за поддържане на благоприятно – или поне неутрално – разположение на духовете.

87:5.12 (963.7) 2. *Добро*: правилното поведение и ритуали, предназначени за активното привличане на духовете на своя страна.

87:5.13 (963.8) 3. *Истина*: правилно разбиране на духовете и съответното поведение по отношение на тях – а следователно и по отношение на живота и смъртта.

87:5.14 (963.9) Древните хора се стремяха да узнаят своето бъдеще не само от едното любопитство: те искаха да предотвратят нещастieto. Предсказанията бяха само опит да избегнат неприятностите. В тези времена сънищата се смятаха за пророчески, а във всичко необичайно се виждаше знамение. Даже днес цивилизованите народи упорито вярват в знаци, знамения и прочее останки от суеверията, характерни за развитието на древния култ към духовете. Бавно, много бавно на човека предстои да се откаже от тези методи, с помощта на които той така дълго и така мъчително се издигаше по еволюционните стъпала на живота.

6. Принудата и заклинанието

87:6.1 (963.10) Когато човекът вярваше само в призраци, религиозният ритуал беше по-личен, по-малко организиран, но с появата на вярата във висши духове възникна потребността от “възвишени духовни методи” на отношението към тях. Този опит да се усъвършенства и

развие методът на умилюстивяване доведе непосредствено до създаването на средства за защита от духове. Човекът наистина се чувстваше безпомощен пред лицето на безконтролните сили, действащи в земния живот, и чувството за непълноценност го тласкаше в търсене на компенсираща адаптация – метода, който би помогнал да се повишат шансовете на човека в неговата неравна схватка с Космоса.

87:6.2 (964.1) В зората на този култ стремежът на човека да повлияе на действията на призраците се свеждаше до умилюстивяване, до опити да се откупи от злополуките за сметка на подкуп. Когато развитието на култа към призраците доведе до представата за добри и зли духове, тези ритуали придобиха по-позитивен характер – появи се стремеж да се сдобие със сполука. Създадената от човека религия сега вече не беше толкова негативистична, при което човекът не се задоволяваше само с единия стремеж да спечели сполука: скоро той започна да строи планове, с помощта на които можеха да бъдат склонени духовете към сътрудничество. Религиозният човек вече не се чувстваше беззащитен пред лицето на безкрайните изисквания на призраците – фантоми на собственото му въображение; дивакът започна да измисля средства, с помощта на които можеше да повлияе на действията на духовете и да ги подбуди към сътрудничество.

87:6.3 (964.2) Първите опити на човека да защити себе си бяха насочени против призраците. С течение на времето живите започнаха да измислят методи за съпротива спрямо мъртвите. Бяха разработени много техники за плашене и

изгонване на призраци, сред които могат да бъдат отделени следните:

87:6.4 (964.3) 1. Отсичане на главата и вързване на телата в гроба.

87:6.5 (964.4) 2. Засипване с камъни на жилището на покойника.

87:6.6 (964.5) 3. Кастрация или пречупване на краката на трупа.

87:6.7 (964.6) 4. Погребване под камъни – един от източниците на съвременните надгробни паметници.

87:6.8 (964.7) 5. Кремация – по-късно изобретение за предотвратяване на неприятностите, навличани от духовете.

87:6.9 (964.8) 6. Изхвърляне на телата в морето.

87:6.10 (964.9) 7. Оставяне на телата да ги изядат дивите животни.

87:6.11 (964.10) Хората вярваха, че духовете ги тревожи и плаши шум; виковете, звънците и барабаните ги изгонваха от живите. Тези древни методи и досега се запазват в обичая “бдение” при гроба. За пропъждане на нежелани духове се използваше миризмата от лошо миришещо вариво. Изготвяха се отвратителни изображения на духове: виждайки себе си, духовете трябваше бързо да избягат. Смяташе се, че кучетата притежават способността да чувстват приближаването на призраците и да предупреждават за това със своя лай, а петлите започват да

кукуригат. Ветропоказателите с формата на петел дължат своята поява на това суеверие.

^{87:6.12 (964.11)} За най-добра защита от призраци се смяташе водата. Предпочитание се отдаваше на святата вода – тази, в която измиваха краката си жреците. Както огънят, така и водата се смятаха за непреодолими прегради за призраците. Древните римляни три пъти обикаляха трупа с вода; в двадесети век тялото го напръскват със светена вода, а умиването на ръцете на гробището, както и преди, е еврейски обряд. По-късно кръщението стана част от обряда умиване; първобитните къпания бяха религиозен обряд. Едва в последно време къпането стана санитарна практика.

^{87:6.13 (964.12)} Но човекът не спря до изгонването на духовете: скоро с помощта на религиозните ритуали и други методи той се опита да принуди духовете да действат. Заклинанието беше използване на един дух за подчиняване или изгонване на друг. Същата тактика се използваше за плашене на призраците и духовете. Съществуващата в дуалистичния спиритизъм представа за добрите и злите сили даде на човека прекрасна възможност да се опита да сблъска тези сили една с друга, тъй като ако силният човек можеше да победи слабия, то могъщият дух със сигурност можеше да вземе връх над слабия призрак. Проклятията, произнасяни от първобитните хора, представляваха форма на принуда, предназначена за внушаване на благоговееен страх от низшите духове. По-късно този обичай се разпространи в произнасяне на проклятия над враговете.

^{87:6.14 (965.1)} В течение на дълго време се смяташе, че връщайки се към обичаите, създадени от по-древни нрави, можеш да принудиш духовете и полубоговете да извършат желаните действия. Същата грешка допуска и съвременният човек. Вие се отнасяте един към друг, използвайки прост, ежедневен език, но започвайки да се молите, се връщате към по-древния стил на другото поколение – така наричания церемониален стил.

^{87:6.15 (965.2)} С това се обясняват многобройните случаи на завръщане към религиозните обреди от сексуален характер, например, към храмовата проституция. Такива връщания към първобитните обичаи се смятаха за защита от много беди. В съзнанието на простодушните народи подобни действия бяха напълно лишени от това, което съвременните хора биха нарекли промискуитет.

^{87:6.16 (965.3)} След това дойдоха ритуалните обещания, след които се появиха религиозните обети и свещени клетви. Повечето такива клетви се съпровождаха със самоизтезаване и самоосакатяване, а по-късно – с пост и молитва. Впоследствие за сигурен метод на принуда започнаха да смятат самопожертвуванието, особено отказа от полов живот. Така първобитният човек още на ранния етап на развитие стигна до ясно изразен аскетизъм в своята религиозна практика, вярвайки в ефективността на самоизтезанието и самоотречението като ритуали, способни да принудят неразположените духове да действат благоприятно в отговор на всичките му страдания и лишения.

^{87:6.17 (965.4)} Съвременният човек вече не се опитва открито да принуждава духовете, макар че все още проявява склонност да се пазари с Божеството. Той и досега се кълне, чука на дърво, заключва се с пръсти и съпровожда с плюване някоя изтъркана фраза, която някога беше магическо заклинание.

7. Природата на култа

^{87:7.1 (965.5)} Жизнеспособността на култовия тип социална организация се обясняваше с това, че той даде символиката, необходима за запазване и поощряване на моралните възгледи и религиозните устои. Култът израсна от традициите на “древните кланове” и беше увековечен като призната институция; всички кланове изповядват някаква разновидност на култа. Всеки въодушевяващ идеал се стреми да придобие увековечаваща го символика – да намери метод за проява в културата, който би му осигурил съществуване и би разширил възможностите за неговата реализация. И култът постига това за сметка на поощряването и удовлетворяването на чувствата.

^{87:7.2 (965.6)} Още от зората на цивилизацията всяко привлекателно движение в социалната култура или развитие на религията създаваше ритуал, символичен обряд. Колкото по-малко осъзнато беше развитието, довеждащо до появата на ритуал, толкова по-силно той привързваше към себе си своите привърженици. Култът запазваше възгледите и удовлетворяваше емоциите, но той винаги беше най-голямото препятствие на пътя към социалното преустройство и духовния растеж.

^{87:7.3 (965.7)} Независимо от това, че култът неизменно забавяше социалния прогрес, прискръбно е, че толкова много съвременни хора, вярващи в нравствените норми и духовни идеали, нямат на свое разположение адекватна символика – култа, даващ взаимна поддръжка, това, което би им дало усещане за съпричастност. Но религиозният култ е невъзможно да се измисли; той трябва да възникне. Не съществуват две групи с идентични култове, ако техните ритуали не са сведени към единен стандарт с волево решение на властите.

^{87:7.4 (965.8)} Ранният християнски култ беше най-ефективен, привлекателен и устойчив от всички създадени някога или измислени ритуали. Но във века на науката неговата ценност в значителна степен беше разрушена поради унищожаване на толкова много от неговите изначални основополагащи принципи. Християнският култ беше отслабен вследствие загубата на много принципни идеи.

^{87:7.5 (965.9)} В миналото истината бързо растеше и свободно се развиваше, когато култът беше гъвкав, а неговата символика – изменчива. Неизчерпаемата истина и адаптируемият култ спомогнаха за бързо социално развитие. Безсмисленият култ профанира религията, стремейки се да изтласка философията и да пороби мисълта; истинският култ се развива.

^{87:7.6 (966.1)} Независимо от своите недостатъци и ограничения всяко ново разкриване на истината пораждаше нов култ. Така и новата концепция за религията на Иисус трябваше да създаде друга, съответстваща ѝ символика. Съвременният човек трябва да намери адекватен израз за

своите нови развиващи се идеи, идеали и устои. Такива възвишени символи трябва да произтичат от религиозния живот, от духовния опит. И тази висока символика на по-развитата цивилизация трябва да се основава на концепцията за Батчинството на Бога и да се изпълва с могъщи идеали на братството между хората.

^{87:7.7 (966.2)} Старите култове бяха твърде егоцентрични; новите трябваше да бъдат породени от практическата любов. Както и старите култове, новият култ трябва да укрепва възгледите, да утолява чувствата и да поощрява предаността – но не само това: той трябва да спомага за духовния прогрес, да разширява космическите значения, да повишава нравствените ценности, да поощрява социалното развитие и да стимулира висок тип индивидуален религиозен живот. Новият култ е длъжен да предлага висшите цели на живота, които са както преходни, така и вечни – социални и духовни.

^{87:7.8 (966.3)} Никакъв култ не е способен да се запази и да внесе принос в общественния прогрес и индивидуалното духовно развитие, ако не е основан на биологичното, социологично и религиозно значение на *семейството*. Устойчивият култ трябва да символизира постоянство в условията на непрекъснати се изменения, да прославя обединяващото начало в потока разнообразни социални метаморфози. Той трябва да се опира на истинските значения, да възвисява красивите отношения и да прославя благите ценности, присъщи на истинското великодушие.

^{87:7.9 (966.4)} Но огромната трудност по намирането на нова и удовлетворяваща символика се заключава в следното: като

група съвременните хора се придържат към научното отношение, избягват суеверията и изпитват отвращение към невежеството, но индивидуално всички те копнеят за тайнственото и благоговоят пред неизвестното. Никакъв култ не може да се запази, ако не съдържа в себе си някаква притегателна тайна и не съдържа някаква непостижима ценност. И при това новата символика трябва да има значение за групата, но да бъде понятна и за индивида. Всяка полезна символика трябва да се изразява в такива форми, които индивидът може да овладее по своя собствена инициатива и от които може да се възползва съвместно със своите другари. Ако новият култ можеше да бъде динамичен, а не статичен, той действително може да внесе ценен принос както в земния, така и в духовния прогрес на човечеството.

^{87:7.10 (966.5)} Но култът – символичната система от ритуали, девизи или цели – няма да действа, ако се окаже твърде сложен. Освен това е необходимо самоотдаване – реакция, присъща на предаността. Всяка успешна религия задължително създава съответна символика и нейните последователи не трябва да допускат лишаване от жизненост на своя ритуал в сковаващите, изкривени и удушаваци стереотипни обреди, които са способни само да изкривят и забавят всеки социален, нравствен и духовен прогрес. Никакъв култ не може да се запази, ако забавя нравственото развитие и е неспособен да благоприятства духовния прогрес. Култът е този скелет, около който нараства живата и динамична плът на личния духовен опит – истинската религия.

87:7.11 (966.6) [Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

Документ 88. Фетиши, талисмани и магия

88:0.1 (967.1) ПРЕДСТАВАТА за духа, вселяващ се в неодушевен предмет, животно или човек, е най-древното и достойно за уважение вярване, съществуващо откакто започна еволюцията на религията. Учението за обладаност от духа представлява *фетишизъм*. Дивакът не се прекланя непременно пред фетиша; той напълно закономерно се покланя и благоговее пред заключения във фетиша дух.

88:0.2 (967.2) Отначало пребиваващият във фетиша дух се смяташе за призрака на умрял човек; по-късно започнаха да предполагат, че във фетишите се вселяват по-висши духове. Съответно култът към фетишите обедини всички примитивни представи за призраци, души, духове и демонична обладаност.

1. Вярa във фетишите

88:1.1 (967.3) Първобитният човек се стремеше да направи фетиш от всичко необичайно; затова появата на много фетиши беше случайна. Човекът заболява, нещо се случва – и той оздравява. Същото се отнася и до репутацията на много лекарства и на случайните методи за лечение на заболяванията. Предметите, свързани със съновиденията, лесно се превръщаха във фетиши. Такива ставаха вулканите – но не планините, кометите – но не звездите. Древните хора смятаха падащите звезди и метеори за

свидетелство за пристигането на Земята на духове-посетители.

88:1.2 (967.4) Първите фетиши бяха камъчета с необичайни отметки и оттогава човекът винаги търсеше “свещени камъни”. Някога огърлицата представляваше колекция от свещени камъни – цял набор от талисмани. Камъни-фетиши имаха много племена, но броени от тях се запазиха като такива, например, Каабският и Скунският камък. Водата и огънят също се отнасяха към древните фетиши. Поклонението пред огъня и вярата в святата вода съществуват до ден днешен.

88:1.3 (967.5) Фетишизацията на дърветата стана в по-късните времена, но сред някои племена поклонението пред природата доведе до вярата в талисмани, в които се вселяват различни природни духове. Когато растенията и плодовете ставаха фетиши, биваше забранявано да се ядат. Едни от първите в тази категория попаднаха ябълките – левантийските народи никога не ги употребяваха за храна.

88:1.4 (967.6) Ако животно се хранеше с човешка плът, то се превръщаше във фетиш. Така кучето стана свещеното животно на парсите. Ако фетишът е животно и в него постоянно пребивава дух, то фетишизмът може да въздейства на реинкарнацията. Диваците в много отношения завиждаха на животните. Те не чувстваха своето превъзходство и често получаваха имена в чест на любимите си зверове.

88:1.5 (967.7) Когато животното ставаше фетиш, на неговото месо налагаха забрана. Поради своето сходство с хората

човекообразните маймуни и макаците още в древността станаха свещени животни; по-късно с такова отношение удостоиха змиите, птиците и свинете. Едно време фетиш беше кравата: над кравето мляко беше наложено табу, а нейните изпражнения се ползваха с голямо почитание. В Палестина съществуваше култ към змията, особено у финикийците, които наред с евреите смятаха змията за изразител на злите духове. Даже много съвременни хора вярват в магьосническите способности на влечугоподобните. Змията биваше почитана по цялото пространство между Аравия и Индия до племената на индианците хопи с техните танци на змията.

88:1.6 (968.1) Някои дни от седмицата бяха фетиши. От векове петъкът се смяташе за нещастен ден, а тринадесет – за злополучно число. Щастливите числа – три и седем, се появиха в резултат на последващите откровения; четири беше щастливото число при първобитния човек, който още в древността откри четирите страни на света. Смяташе се, че броенето на добитъка и другата собственост носи нещастие; древните хора винаги се противяха на “преброяването” на населението – “изчисляването на хората”.

88:1.7 (968.2) Първобитният човек не правеше ненужен фетиш от секса; репродуктивната функция привличаше само ограничено внимание. Отношението на дивака беше естествено; в него отсъстваха непристойността или похотливостта.

88:1.8 (968.3) Могъщ фетиш беше слюнката; плюейки на човека, от него можеше да изгониш дяволите. Старшият или

знатен човек оказваше висша чест на този, когото плюеше. Някои части от човешкото тяло се смятаха за потенциални фетиши, особено косите и ноктите. Високо се ценяха дългите нокти, израснали на пръстите на вожда, а техните изрезки се превръщаха в могъщ фетиш. Фетишизацията на скалпове е една от главните причини за последващия лов на глави. Ценен фетиш беше пъпната връв; такова отношение и досега съществува в Африка. Първата играчка на човека беше запазената пъпна връв. Често украсявана с бисер, тя се превърна в първата огърлица.

88:1.9 (968.4) Гърбавите и сакати деца ставаха фетиши; смяташе се, че лунатиците са побъркани. Първобитният човек не отличаваеше гения от безумния; идиотите или ги пребиваха до смърт, или ги почитаха като фетиши. Истерията все повече потвърждаваше разпространението на вярването в магьосничеството; епилептиците често ставаха жреци и шамани. На пиянството гледаха като на вид обладаност от духове: когато дивакът вземаше участие в гуляй, той поставяше в косите си лист, за да снесе от себе си отговорността за своите постъпки. Отровите и силните напитки станаха фетиши: смяташе се, че в тях се вселяват духове.

88:1.10 (968.5) Мнозина гледаха на гениите като на фетиши, обладани от мъдър дух. Тези надарени хора бързо се научиха да прибегват до измама и мошеничество за своите егоистични цели. Човекът-фетиш се смяташе за свръхчовек; той беше божествен и даже непогрешим. Затова вождовете, царете, жреците, прорицателите и

църковните управители съответно придобиваха огромна неограничена власт.

2. Еволюция на фетиша

88:2.1 (968.6) Смяташе се, че призраците предпочитат да се вселяват в един от предметите, принадлежали при живота в плът. С тази вяра се обяснява действеността на много съвременни реликви. Древните винаги почитаха костите на своите вождове и скелетните останки на светците и героите и досега довеждат много хора до суеверен трепет. До ден днешен се извършва поклонничество пред гробниците на великите хора.

88:2.2 (968.7) Вярата в светите мощи е останка от древния култ на фетишите. Светите мощи представляват опит на съвременните религии да рационализират фетишите на диваците и така да ги възвисят, правейки ги достойни и уважавани в съвременните религиозни системи. Вярата във фетиши и магия се смята за езичество, но поклонението пред светите мощи и вярата в чудеса не предизвикват възражения.

88:2.3 (969.1) Огънят – огнището, се превърна в някакво подобие на фетиша, в свещено място. Поначало светините и храмовете ставаха фетиши затова, защото тук погребваха мъртвите. Светилището на древните евреи беше възвисено от Мойсей до това положение, при което то стана вместилище на свръхфетиша – съществуващата в това време представа за закона Божий. Но израилтяните никога не се отказваха от особената ханаанска вяра в каменните жертвеници. “И този камък, който поставих на паметника,

ще бъде дом Божий.” Те дълбоко вярваха в това, че Духът на техния Бог пребивава в такива каменни жертвеници, които фактически бяха фетиши.

88:2.4 (969.2) Най-древните изображения се създаваха за това, да запазят облика на прославените покойници и да увековечат тяхната памет; това бяха истински паметници. Идолите представляваха усъвършенстване на фетишизма. Първобитните хора вярваха в това, че под въздействието на обряда на освещаването духът прониква в изображението. Така, благославяйки определени предмети, ги превръщаха в талисмани.

88:2.5 (969.3) Мойсей се опита да обуздае поклонението пред фетишите сред древните евреи, допълвайки втората заповед на древния далматийски кодекс. Той предпазливо им предписа да не правят никакви изображения, които могат да се превърнат в свещени фетиши. Мойсей каза направо: “Не си правете идоли или изображения на това, което е горе на небето или долу на земята, или което е във водите земни.” Макар че тази заповед съществено забави развитието на изкуствата при евреите, тя действително намали поклонението пред фетишите. Но Мойсей беше твърде мъдър, за да се опита с един замах да изтласка древните фетиши, и затова се съгласи да помести в ковчега, който беше едновременно походен жертвеник и религиозна светиня, някои свети мощи наред със скрижалите.

88:2.6 (969.4) Съответно фетиши станаха и думите, особено такива, които се смятаха за слова Божии; така свещените книги на много религии се превърнаха във фетишистки

затвор, сковаващ духовното въображение на човека. Неговата заповед впоследствие се използва, за да очернят изкуството и да възпрепятстват наслаждението и възхищението от прекрасното.

88:2.7 (969.5) В древността недопускащата възражение дума-фетиш беше внушаващата страх догма – най-страшният от всички тирани, поробващи човека. Догматичният фетиш довежда смъртния човек до самозаблуда, удържайки го в менгемето на сляпата вяра, фанатизма, суеверието, нетърпимостта и най-зверските форми на варварска жестокост. Съвременното уважение към мъдростта и истината е само неотдавнашно избавление от тенденцията към фетишизация, обръщането към по-високо ниво на мислене и логика. Що се отнася до събирането на фетишизирани писания, които за различните религиозни хора са свещени книги, то смята се, че не само съдържанието на такива книги е истинско, но и че те съдържат цялата истина. Ако в една от свещените книги бъде казано, че Земята е плоска, то в течение на много поколения здравомислещи по принцип мъже и жени ще отхвърлят явните свидетелства за това, че планетата е кръгла.

88:2.8 (969.6) Обичаят да се отваря една от свещените книги, за да се погледне първият попаднал ти откъс, следването на който може да стане определящо за вземането на важни жизнени решения или планове, не е нищо друго освен откровен фетишизъм. Да се полага клетва над “свещена книга” или да се кълнеш в предмет на най-висше почитание е вид изтънчен фетишизъм.

88:2.9 (969.7) Но преходът от страха, който внушаваха на дивака фетиши във вид на изрезки от ноктите на племенния вожд, поклонение пред грандиозното събиране на послания, закони, легенди, алегории, митове, поеми и хроники, отразяващи цялата поверена във вековете нравствена мъдрост, представлява истински революционен прогрес поне дотогава, докато тези писания не ги обединят в “свещена книга”.

88:2.10 (970.1) За да се превърнат във фетиш думите, трябваше да се смятат за спуснати и призоваването на такива предполагаемо свещени писания водеше непосредствено до установяването на *властта* на църквата, докато еволюцията на гражданските форми водеше до осъществяването на *властта* на държавата.

3. Тотемизъм

88:3.1 (970.2) Фетишизмът се наблюдаваше във всички първобитни култове – от най-древната вяра в свещените камъни до идолопоклонството, канибализма, обожествяването на природата и тотемизма.

88:3.2 (970.3) Тотемизмът е съчетание на социалните и религиозни обреди. Първоначално хората вярваха в това, че почителното отношение към тотемното животно, смятащо се за биологичен предтеча, служи като гаранция за прехрана. Тотемът беше едновременно символ на групата и неин бог. Такъв бог беше персонификация на клана. Тотемизмът представляваше един от етапите в опит да се социализира религията, която е по принцип

лично дело. Съответно тотемът се превърна във флаг или националния символ на различни съвременни народи.

88:3.3 (970.4) Торбичката-фетиш, торбичката на шамана, представляваше чувалче, съдържащо предизвикващо уважение набор от изпълнени с призраци предмети, и древните шамани никога не позволяваха на своята кесийка – на този символ на тяхното могъщество, да се докосва до земята. Цивилизованите хора на двадесети век също следят техните флагове – емблемите на националното съзнание, никога да не се докосват до земята.

88:3.4 (970.5) Към емблемите на жреците и царете започнаха съответно да се отнасят като към фетиши и фетишът на висшия статут премина през многобройни стадии на развитие – от клановете към племената, от сюзеренитета към суверенитета, от тотемите – към флаговете. Фетишизираните царе царстваха по “божествено право” и възникваха много други форми на управление. Хората превърнаха във фетиш и демокрацията, възвисявайки и обожествявайки представите на обикновения човек, когато те в съвкупност се наричат “обществено мнение”. Само по себе си мнението на отделния човек се смята за нещо незначително, но когато много хора съвместно изпълняват функциите на демократичното общество, същото посредствено съждение става критерий за справедливост и еталон на праведност.

4. Магия

88:4.1 (970.6) Цивилизованият човек енергично се заема с решаването на проблема на реалната среда с помощта на

науката; дивакът се опитваше да решава реалните проблеми на илюзорната среда на духовете с помощта на магиите. Магията беше метод за манипулиране на въображаемата среда на духовете, чиито машинации безкрайно обясняваха необяснимото. Тя беше изкуство за осигуряване на доброволно сътрудничество на духовете, а също така за принуждаването им към оказване на помощ чрез използването на фетиши или на други, по-могъщи духове.

88:4.2 (970.7) Целта на магиите, вълшебствата и магьосничеството беше двойна:

88:4.3 (970.8) 1. Предсказване на бъдещето.

88:4.4 (970.9) 2. Да се въздейства по благоприятен начин на средата.

88:4.5 (970.10) Науката си поставя същите цели, както и магията. Човечеството прогресира от магиите към науката не с помощта на медитации и разсъждения, а по-скоро за сметка на продължителния опит, постепенно и мъчително. Човекът бавно се отдръпваше към истината, започвайки с грешките, продължавайки грешките и накрая, достигайки прага на истината. Едва с появата на научните методи той се обръща с лице напред. Но на първобитния човек предстоеше да експериментира или да загине.

88:4.6 (970.11) Очарованието на древното суеверие породило научната любознателност. В тези примитивни суеверия се заключаваше прогресивната динамична емоция – страхът в съчетание с любопитството; древната магия съдържаше

прогресивна движеща сила. Тези суеверия свидетелстваха за появата в човека на желание да познава и контролира планетарната среда.

88:4.7 (971.1) Магията оказваше толкова силно влияние върху дивака поради неговата неспособност да осмисли естествената смърт. Възникналата впоследствие представа за първородния грях помогна значително да се отслаби властта на магията над човека, тъй като тя обясняваше естествената смърт. По онова време десет невинни човека нерядко биваха лишавани от живот поради мнимата им отговорност за естествената смърт на един човек. Това е една от причините за бавния растеж на населението в древния свят, което важи и днес за някои африкански племена. Обвиняемият обикновено признаваше своята вина, даже ако това означаваше сигурна смърт.

88:4.8 (971.2) Магията е естествена за дивака. Той вярва, че врага действително можеш да го убиеш, правейки магия над кичур от неговите коси или изрезки от нокти. Смъртното действие на ухапванията на змията се приписваше на магията на магьосника. Трудността на борбата с магията се заключаваше в това, че страхът е способен да убие. Първобитните хора дотолкова се бояха от магията, че тя действително ги убиваше и такива последствия бяха достатъчно, за да укрепят тази погрешна вяра. В случай на неуспех винаги се намираше някакво правдоподобно обяснение; неудачната магия се поправяше с нова магия.

5. Магически талисмани

88:5.1 (971.3) Тъй като всичко, което имаше отношение към тялото, можеше да стане фетиш, най-древната магия използваше коси и нокти. Атмосферата на скритост, обкръжаваща физиологичното функциониране, произтичаше от страх пред врага, който можеше да завладее нещо, извлечено от тялото, и да се възползва от това за нанасяне на вреда с помощта на магиите. Затова всички изпращения внимателно се закопаваха. Хората се стараеха да не плюят в присъствието на други, тъй като се бояха, че слюнката може да бъде използвана за вредоносна магия; плюнките винаги се прикриваха. Даже останките от храна, дрехи и украшения можеха да станат средства за магия. Дивакът никога не оставяше на масата след себе си огризки. И всичко това се правеше от опасение, че враговете могат да използват тези вещи за извършването на магически обреди, а не от осъзнаването на хигиенното значение на подобна практика.

88:5.2 (971.4) Магическите талисмани се приготвяха от най-разнообразни неща: човешка плът, голям зъб от тигър, зъби от крокодил, семена от отровни растения, змийска отрова и човешки коси. Голяма магическа сила притежаваха костите на покойници. В магиите можеше да се използва даже прахта, оставаща в следите от краката. Древните хора свято вярваха в любовните талисмани. Кръвта и другите видове телесни секрети можеха да осигурят магическо въздействие на любовта.

88:5.3 (971.5) Смяташе се, че в магиите могат с успех да се използват изображенията. Хората вярваха, че лошото или добро отнасяне с изготвената фигурка се отразява на

реалния човек. Правейки покупки, суеверният човек дъвчеше парченце твърдо дърво, за да смекчи сърцето на продавача.

88:5.4 (971.6) Огромна магическа сила притежаваше млякото от черна крава; с такива свойства се отличаваха и черните котки. Магически бяха тоягата или пръчката наред с барабаните, звънчетата и възлите. Всички древни предмети бяха магически талисмани. Обичаите на новата или по-развита цивилизация се посрещаха с неодобрение поради привидно пагубните им магически свойства. В течение на дълго време такова беше отношението и към писмото, книгопечатането и картините.

88:5.5 (971.7) Първобитният човек смяташе, че към имената следва да се отнася с уважение, особено към имената на боговете. Името се смяташе за същност – за фактор, отличаващ се от физическата индивидуалност; почитаха го наравно с душата и сянката. Човекът залагаше своето име, когато вземаше назаем, и не можеше да се ползва от него, докато не го откупи, връщайки дълга. Днес хората подписват от свое име полици. Личното име бързо стана значителен фактор в магиите. Дивакът имаше две имена: главното име се смяташе за твърде свещено, за да може да се използва в обикновени ситуации; така се появи ежедневноето име – прякорът. Дивакът никога не съобщаваше своето име на непознати хора. Всяко произшествие с необикновен характер го принуждаваше да взема ново име. Понякога причината за това беше опитът да излекува болест или да сложи край на несполуките. Дивакът получаваше ново име, купувайки го

от вожда на племето; хората и досега влагат пари в звания и титли. Но сред най-примитивните племена – като африканските бушмени, имена не съществуват.

6. Магически ритуали

^{88:6.1 (972.1)} С магия се занимаваха посредством вълшебни пръчици, знахарски обреди и магически формули и извършващият ритуала обикновено биваше разсъблечен. Сред първобитните магове имаше повече жени, отколкото мъже. За магиите знахарството означава тайнство, а не лечение. Дивакът никога не лекуваше самия себе си. Той използваше само тези лекарства, които го съветваха специалистите по магиите. Знахарите-шамани на двадесети век много приличат на древните магове.

^{88:6.2 (972.2)} Магията можеше да бъде публична и частна. Магията, която се практикуваше от шаман или жрец, донасяше, както се предполагаше, полза на цялото племе. Вещиците, магьосниците и вълшебниците осъществяваха частна магия – личната и егоистична магия, която се използваше като принудителен метод за навличане на нещастие на враговете. Дуалистичният спиритизъм – представата за добри и зли духове, породил последващите вярвания в бялата и черна магия. И според еволюцията на религията магия започнаха да наричат такива въздействия на духовете, които ставаха отвъд рамките на своя култ, както и древните вярвания в призраци.

^{88:6.3 (972.3)} Във висша степен магически бяха комбинациите от думи, ритуалните песнопения и заклинанията. Някои ранни заклинания се превърнаха съответно в молитви.

Скоро се появи имитационната магия: молитвите се превръщаха в представи, а магическите танци бяха не нещо друго, а инсценирани молитви. Молитвата постепенно замени магията като част от ритуала на жертвоприношенията.

88:6.4 (972.4) Жестът – бидейки по-древен, отколкото речта, беше по-свят и магически и се смяташе, че голяма магическа сила притежават подражанията. Червените хора често устройваха танци на бизони: един от тях изобразяваше бизона, а ако го хванеха, то това обещаваще сполука в най-близкия лов. Сексуалните празненства на Първи май бяха само имитационна магия – недвусмислени призови към сексуалните страсти на растителния свят. Куклата за пръв път се появи като магически талисман на безплодната жена.

88:6.5 (972.5) Магията беше тази странична клонка от дървото на еволюционната религия, която с времето донесе плодовете на научния век. Вярата в астрологията доведе до развитието на астрономията, вярата във философския камък – до изкуството в обработката на металите, докато вярата в магическите числа създаде математиката.

88:6.6 (972.6) Но в света имаше толкова талисмани, че това в значителна степен доведе до унищожаването на всяко честолюбие и инициативи. Плодовете от допълнителния труд или усърдие се преценяваха като резултати от магията. Ако на полето на един човек израстваха повече зърна, отколкото при неговия съсед, него можеха да го доведат при вожда и да го обвинят в примамване на избылието от зърно от съседското поле. Действително,

обширните познания бяха опасни в дните на варварството – такива хора винаги можеха да бъдат обвинени в черна магия и да ги екзекутират.

88:6.7 (972.7) Науката постепенно отстранява от живота елемента на хазартните игри. Но ако се случи така, че съвременните методи за образование претърпят крах – ще стане практически незабавно връщане към първобитната вяра в магията. Такива суеверия и досега си остават в съзнанието на много от така наречените цивилизовани хора. Езикът съдържа вкаменелости, които свидетелстват за това, че човешката раса в течение на дълго време беше потопена в суеверия; това са такива думи като “омагьосан”, “родил се под нещастна звезда”, “обладаност”, “вдъхновение”, “отвличам тайно”, “простодушие”, “омайващ”, “като поразен от гръм”, “удивен”. Разумните хора и досега вярват в сполуката, урочасването и астрологията.

88:6.8 (973.1) Древната магия беше този пашкул, от който се появи съвременната наука; тя беше необходима за своето време, но сега вече не носи полза. Фантомът на невежите суеверия тревожеше примитивния човешки ум, докато той не придоби способността да поражда научни представи. Днес Урантия преминава през междинен период от своята еволюция. Половината човечество се стреми към светлината на истината и към откриваните от науката факти, докато другата половина тъне в обятията на древните суеверия и само леко замаскираната магия.

88:6.9 (973.2) [Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

Документ 89. Грях, жертвоприношение и изкупление

89:0.1 (974.1) П ПЪРВОБИТНИЯТ човек смяташе, че е в дълг на духовете и трябва да върне този дълг. В разбирането на дивака духовете имаха всички основания да му навлекат много повече нещастия. С времето тази представа се изля в доктрината за греха и спасението. Смяташе се, че душата идва в този свят опетнена – от първородния грях. Душата е необходимо да се откупи; за целта е нужен козел на изкуплението. Освен това, че ловецът на глави беше привърженик на култа на черепите, той можеше да замени своя живот с чужд – да намери човек на изкуплението.

89:0.2 (974.2) Още в древността дивакът беше дълбоко уверен в това, че духовете изпитват върховно удовлетворение, гледайки нещастieto, страданията и униженията на хората. Първоначално човека го вълнуваше само грехът на действията, но впоследствие започна да го безпокои и грехът на бездействията. Около тези две понятия се формира цялата последваща система от жертвоприношения. Този нов ритуал се изразяваше в съблюдаване на обредите по умилюствяването. Първобитните хора смятаха, че с помощта на особени ритуални действия можеш да завоюваш разположението на боговете; само развитата цивилизация признава неизменния, спокоен и благословен Бог. Изкуплението беше по-скоро гаранция спрямо най-близките нещастия, отколкото принос за бъдещо блаженство. И всички ритуали на отклоняване, заклинания, принуда и умилюствяване се сливат един с друг.

1. Табу

^{89:1.1 (974.3)} Съблюдавайки табуто, човекът се опитваше да се отклони от нещастията; избягвайки нещо, той се стремеше да се предпази от оскърбленията на духовете-призраци. Отначало табутата нямаха религиозен смисъл, но скоро започнаха да се одобряват от призраци или духове и, усилены по такъв начин, се превърнаха в създатели на законите и институциите. Табуто е източник на ритуални норми и предшественик на примитивно самообладание. Това беше най-древната и в течение на дълго време единствена форма на обществено регулиране. Тя и досега лежи в основата на регулиращата социална структура.

^{89:1.2 (974.4)} Почтителното отношение, пробуждано от тези забрани в съзнанието на дивака, с точност съответстваше на неговия страх пред силите, които предполагаемо поставяха тези заповеди. За пръв път табутата възникваха поради случайни сблъсъци с несполуките. По-късно започнаха да ги въвеждат вождовете и шаманите – магьосници, които – както се смяташе – се ръководеха от духове-призраци и даже от богове. Страхът пред възмездие от духа беше толкова голям в съзнанието на първобитния човек, че съответно, нарушавайки табуто, той умираше от ужас и такива драматични епизоди укрепваха властта на табуто над живите.

^{89:1.3 (974.5)} Сред първите забрани бяха ограниченията над присвояването на жени и друга собственост. С повишаването на значението на религиите в еволюцията на табуто предметът на забраната започна да се смята за нечист, а впоследствие – за дяволски. Писмените

свидетелства на древните евреи изобилстват с напомняния за неща чисти и нечисти, свети и дяволски, но в това отношение техните вероучения бяха значително по-малко обременителни и пространствени, отколкото при много други народи.

89:1.4 (975.1) Седемте предписания на Далмация и Едем, точно както и Десетте Божии заповеди на древните евреи, бяха типично табу, всяко от които беше изразено в същата негативна форма, както и най-древните забрани. Но тези най-нови кодекси носеха явно освобождаване в този смисъл, че те дойдоха да сменят хиляди предишни табу. Нещо повече – тези заповеди определено обещаваха нещо в замяна на послушанието.

89:1.5 (975.2) Източник на древните табу над храната бяха фетишизмът и тотемизмът. Свинята беше свещено животно при финикийците, кравата – при индусите. Табуто над свинското сред египтяните беше увековечено от юдаизма и исляма. Една от разновидностите на табуто над храната беше вярата в това, че ако бременната жена мисли твърде много за определена храна, то родилото се дете ще бъде отражение на тази храна. Подобни блюда ставаха табу за такова дете.

89:1.6 (975.3) Скоро табуто се разпространи над маниера на ядене; така възникнаха древните и съвременни правила на етикета. Кастовите системи и социалните слоеве са изчезващи останки от древните забрани. Табутата бяха високо ефективни за формирането на обществата, но те бяха крайно обременителни. Системата на негативните

забрани запазваше не само полезни и конструктивни правила, но също така и остарели безполезни табу.

^{89:1.7 (975.4)} Но никое цивилизовано общество, заедно със своята критика на първобитния човек, нямаше да може да се появи без тези всеобхватни и разнообразни табу, а табуто никак нямаше да може да се съхрани, ако не бяха поддържащите предписания на първобитната религия. Много от най-важните фактори на човешката еволюция изискваха големи загуби и струваха огромни усилия, жертви и самоотречение, но тези постижения – проявление на самообладание, бяха стъпалата, по които човекът се изкачваше по възходящата стълба на цивилизацията.

2. Концепцията за греха

^{89:2.1 (975.5)} Страхът от случайностите и благоговейният страх пред нещастията буквално принудиха човека да измисли примитивната религия като предполагаемо спасение от тези бедствия. От магиите и призраците религията еволюира в посока към духовете, фетишите и табуто. Всяко първобитно племе имаше собствено дърво със забранени плодове, своя ябълка, състояща се, образно казано, от хиляди клонки, огъващи се под тежестта на всевъзможни табу. И забраненото дърво винаги казваше: “Не смей!”

^{89:2.2 (975.6)} Когато разумът на дивака еволюира до това ниво, на което в него възникнаха представи за добрите и зли духове, а също така и когато табуто получи официалното одобрение на развиващата се религия, се установиха всички условия за появата на новата концепция за *греха*.

Понятието за греха получи световно признание още преди настъпването на периода на богооткровената религия. Само с помощта на концепциите за греха примитивният разум можеше логически да обоснове естествената смърт. Грехът беше нарушаване на табуто, а смъртта – наказанието за извършения грях.

^{89:2.3 (975.7)} Грехът се отличаваше с ритуалност, а не с рационалност; това беше деяние, а не мисъл. И цялата концепция за греха беше усилена от отдавнашните легенди за Дилмун и онези дни, когато на Земята беше малък рай. Освен това преданието за Адам и Едемската градина укрепи мечтата за “златния век”, съществуващ в зората на човечеството. И всичко това потвърждаваше представите, изразени впоследствие във вярата в това, че човекът се е появил като особено творение, че той е тръгнал по своя път към съвършенството и че нарушаването на табуто – греха, принизи човека до последващото му печално състояние.

^{89:2.4 (976.1)} Привичното нарушаване на табуто стана порок; първобитният закон смяташе порока за престъпление; в религията той стана грях. Сред ранните племена нарушаването на табуто беше съчетание между престъпление и грях. Общите бедствия винаги се разглеждаха като наказание за племенния грях. При тези, които предполагаха, че процъфтяването и праведността са неразделни, очевидното преуспяване на негодниците предизвикваше такова безпокойство, че се наложи да се измисли адът – като наказание за нарушителите на табуто;

броят на местата за такива бъдещи наказания се колебаеше от едно до пет.

^{89:2.5 (976.2)} Още на ранния етап от развитието на примитивната религия се появиха понятията за изповедта и прощаването. Хората предварително молеха прошка за греховете, които смятаха да извършат през следващата седмица. Изповедта беше само обряд за опрощаване на греховете, както и публично оповестяване на скверността, с ритуалните вопли: “Нечист, нечист!” След това се появиха всевъзможни ритуални системи за пречистване. Всички древни народи се ползваха от тези безбройни ритуали. Много обреди на древни племена, имащи на пръв поглед хигиенно значение, се използваха основно за ритуални цели.

3. Самоотречението и унижението

^{89:3.1 (976.3)} Следваща крачка в еволюционната религия стана самоотречението. Постенето беше всеобща практика. Скоро стана обичайно да се отказваш от много видове физически наслаждения, особено от наслажденията от сексуален характер. Съблюдаването на поста навлезе солидно в много древни религии и премина практически във всички съвременни теологични системи.

^{89:3.2 (976.4)} Приблизително по времето, когато варварите се отърсваха от разорителната практика на изгаряне и погребване на собствеността заедно с покойника, когато започна да се формира икономическата структура на расите, се появи новата религиозна доктрина на самоотречението и десетки хиляди искрени души

започнаха да се стремят към бедността. Собствеността се разглеждаше като духовно препятствие. Тези представи за опасностите от владееенето на материална собственост получиха широко разпространение във времената на Филон (Александрийски – б.р.) и ап. Павел и оттогава оказват забележимо влияние върху европейската философия.

89:3.3 (976.5) Бедността беше само част от ритуала по умъртвяването на плътта, който за съжаление навлезе в писанията и ученията на много религии – особено в християнството. Покаянието е негативната форма на този често пъти нелеп ритуал на самоотречението. Но всичко това приучи дивака на *самообладание*, което беше забележителен прогрес в социалната революция. Самоотречението и самообладанието бяха двете най-големи социални завоевания на ранната еволюционна религия. Самоотречението и самообладанието дадоха на човека нова философия за живота; те го учеха на изкуството за увеличаване на дробта на живота за сметка на намаляване на знаменателя на личните изисквания, вместо вечните опити да се увеличи числителят на егоистичното самонаслаждение.

89:3.4 (976.6) Тези древни представи за самодисциплината включваха телесни наказания и всевъзможни видове физически изтезания. С особена активност жреците на култа на майката проповядваха ученията за благого на физическите страдания, като пример подлагайки се на кастрация. Древните евреи, индуси и будисти бяха убедени привърженици на доктрината за физическото унижение.

89:3.5 (976.7) Във всички древни епохи с помощта на тези методи хората се стремяха да получат допълнителен кредит в счетоводните книги на своите богове. Някога, в условията на емоционален стрес, беше обичайно да даваш клетва за самоотречение и самоизтезание. С времето тези клетви приеха форма на договор с боговете и в този смисъл представляваха истински еволюционен прогрес, тъй като се смяташе, че боговете бяха длъжни да извършат нещо определено в отговор на самоизтезаването и умъртвяването на плътта. Клетвите бяха както негативни, така и позитивни. Понастоящем най-последователните привърженици на такива вредни и екстремални обети са някои групи в Индия.

89:3.6 (977.1) Напълно естествено е, че култът към самоотречение и самоунижение не може да не обърне внимание на половото удовлетворение. Въздържанието възникна като обичай, към който се придържаха войниците пред боя; в по-късни времена то стана практика на “светците”. Този култ се примиряваше с брака само като с по-малкото зло, отколкото разврата. Много от великите световни религии изпитваха неблагоприятното въздействие на този древен култ, но най-дълбоки следи той остави върху християнството. Апостол Павел беше привърженик на този култ и неговите лични възгледи са отразени в ученията, налагани на християнската теология: “Най-добре е за мъжа да не се докосва до жена.”; “Аз бих искал всички хора да приличат на мен.” “На безбрачните и вдовиците казвам: за тях е най-добре, ако останат като мен.” Ап. Павел прекрасно знаеше: такива учения не са част от Евангелието на Иисус, което се потвърждава от

следната негова фраза: “Това казвам като позволение, а не като заповед.” Но този култ доведе ап. Павел до високомерно отношение към жените. И най-обидното е в това, че дълго време неговото лично мнение оказваше влияние върху ученията на великата световна религия. Ако целият свят буквално последваше съвета на този изготвител на палатки и проповедник, то човечеството би стигнало до бърз и безславен край. Нещо повече, въвличането на религията в древния култ на въздържането направо води към война против брака и семейството – истински фундамент на обществото и основна институция на човешкия прогрес. Не е чудно това, че всички подобни вярвания спомагаха за появата на безбрачното духовенство в различните религии и народи.

89:3.7 (977.2) Някога на човека му предстои да се научи да се ползва от свобода без вседозволеност, от храна без преяждане, от удоволствие без разгул. Като метод за контрол на поведението самообладанието е по-добро от крайното самоотречение. Самият Иисус никога не е внушавал тези неразумни убеждения на Своите последователи.

4. Произход на жертвоприношенията

89:4.1 (977.3) Като част от религиозните обреди жертвоприношението, наред с много други ритуали на поклонението, нямаше прост и единен източник. Тенденцията да се прекланяш пред могъществото и да падаш ничком в боготворящо обожание в присъствието на тайна загатва за раболепието на кучето пред своя стопанин. От порива към поклонението до акта на

жертвоприношението има само една крачка. Първобитният човек измерваше ценността на своето жертвоприношение с изпитваната болка. Когато жертвоприношението за пръв път стана атрибут на религиозния обряд, за жертвоприношение се смяташе само това, което причиняваше болка. Към първите видове жертвоприношения се отнасяха такива действия като скубането на косите, разрязването на плътта, самоосакатяването, избиването на зъби и отрязването на пръсти. С развитието на цивилизацията тези примитивни представи за жертвоприношения бяха издигнати до нивото на ритуалите на самопожертвуванието, аскетизма, постничеството, лишенията и последващата християнска доктрина за очистване чрез страдания, мъки и умъртвяване на плътта.

89:4.2 (977.4) Още на ранния етап от развитието на религията в нея се появиха две концепции за жертвоприношения: представата за жертва-дар, което подразбираше отношение на благодарност, и жертва-дълг, което включваше понятието изкупление. Впоследствие се появи и представата за замяна.

89:4.3 (977.5) Още по-късно човекът започна да смята, че жертвата от всякакъв характер може да служи като средство за предаване на съобщенията на боговете. Тя може да бъде приятно благоухание в ноздрите на божеството. Така се появиха тамянът и другите естетически атрибути на жертвените ритуали, които впоследствие се превърнаха в религиозни празници, с времето ставащи все по-изискани и натруфени.

89:4.4 (978.1) С развитието на религията жертвените ритуали на примирението и умилюваването дойдоха, за да сменят по-древните методи за отклонение, умиротворяване и заклинания.

89:4.5 (978.2) Съгласно най-древните представи жертвата беше подаяние, вземано от духовете в замяна на тяхното невмешателство. И чак по-късно се появи понятието за изкуплението. С отдалечаването на човека от представите за еволюционното възникване на човечеството и докато преданията за времето на Планетарния Принц и пребиваването на Адам се процеждаха през вековете, широко разпространение получи концепцията за греха и първородния грях, в резултат на което жертвите, принасяни за изкупление на случайни и лични грехове, започнаха да се разглеждат като жертвоприношения за изкупление на греха на целия човешки род. Изкуплението чрез жертвоприношение беше всеобхватна гаранция, покриваща негодуванието и ревността на даже неведоми богове.

89:4.6 (978.3) В обкръжението на такова количество обидчиви духове и алчни богове на първобитния човек му се налагаше да си има работа с цяло войнство божества-кредитори, затова в течение на целия си живот човекът се нуждаеше от многобройни жреци, ритуали и жертви, за да се избави от духовната задълженост. Поради доктрината за първородния грях или вродената вина на човешкия род всеки човек тръгваше по своя жизнен път под бремето на дълга пред духовните сили.

^{89:4.7 (978.4)} Подаръци и подкупи се дават на хората; но когато те се предлагат на боговете, то за тях говорят като за посветени, станали свещени, или ги наричат жертвоприношения. Отречението беше негативна форма на умилюстивяване; жертвоприношението стана неговата позитивна форма. Актът на умилюстивяване включваше възхвала, прославяне, ласкателства и даже развлечение. Съвременните форми на божествено поклонение представляват останки от именно тези позитивни обреди от древния култ към умилюстивяване. Настоящите форми на поклонение са просто ритуализация на древните жертвени методи за позитивно умилюстивяване.

^{89:4.8 (978.5)} Жертвоприношението на животни имаше за първобитния човек несравнимо по-голямо значение, отколкото за съвременните раси. Тези варвари действително смятаха животните за свои близки роднини. С времето човекът стана практичен по отношение на своите жертвоприношения и престана да принася в жертва работния си добитък. Отначало той жертваше най-добрата част от всичко, включително домашните си животни.

^{89:4.9 (978.6)} Съвсем не е празна хвалба твърдението на един от управителите на Египет за това, че е пожертвал 113 433 роба, 493 386 глави добитък, 88 кораба, 2 756 златни изображения, 331 702 съда с мед и масло, 228 380 съда с вино, 680 714 гъски, 6 744 428 хляба и 5 740 352 чувала с монети. И за да има възможност да направи това, на него вероятно му се е наложило да събере жестока дан от своите подчинени, работещи с пот на лицето си.

^{89:4.10 (978.7)} В края на краищата суровата необходимост принуди тези полуварвари да изяждат материалната част на своите жертви, след като боговете бяха успели да се насладят на душата на жертвените дарове. И древната свещена храна беше този предлог, който послужи като оправдание за обичая, който в съвременната църковна практика се превърна в причастие.

5. Жертвоприношение и канибализъм

^{89:5.1 (978.8)} Съвременните представи за ранния канибализъм в основата си са неверни; той беше част от нравите на древното общество. Макар че канибализмът традиционно предизвиква ужас сред съвременните цивилизовани хора, той беше съставна част от социалната и религиозна структура на първобитното общество. Практиката на канибализма беше продиктувана от групови интереси. Тя възникна под натиска на необходимостта и се поддържаше с робската зависимост от суеверията и невежеството. Това беше социален, икономически, религиозен и военен обичай.

^{89:5.2 (979.1)} Древният човек беше човекоядец. Човешкото месо му харесваше и затова той го предлагаше като жертвена храна на духовете и на своите първобитни богове. Тъй като призраците-духове представляваха само видоизменени хора и тъй като храната беше първата потребност на човека, то тя трябваше да бъде такава и за духа.

^{89:5.3 (979.2)} Някога канибализмът беше едва ли не всеобщо явление сред развиващите се раси. Той беше свойствен на всички сангикски раси, но първоначално отсъстваше сред

андонитите, нямаше го и сред нодитите и адамитите. Сред андитите канибализмът се появи, едва след като те напълно се смесиха с еволюционните раси.

89:5.4 (979.3) Вкусът към човешкото месо нараства. Употребяването за храна на човешка плът – поради глада, като атрибут на приятелските отношения, от мьст или като част на религиозния ритуал – превърна канибализма в навик. Човекоядството възникна поради оскъдността на храна, макар че обикновено това не беше основна причина. При все това, с изключение на случаите на глад, ескимосите и ранните андонити рядко ставаха канибали. Червените хора, особено в Централна Америка, бяха човекоядци. Някога първобитните майки като обичайна практика убиваха и изяждаха собствените си деца, за да си възстановят силите, изгубени по време на бременността, а в Куинсленд и досега нерядко убиват и изяждат първото си дете. До сравнително неотдавна много африкански племена прибегваха преднамерено към канибализма – като към военна мярка за плашене на своите съседи.

89:5.5 (979.4) В някои случаи канибализмът се появяваше вследствие деградацията на някога развитите родове, но най-голямо разпространение той получи сред еволюционните раси. Човекоядството възникваше в тези времена, когато човек изпитваше остра ненавист към своите врагове. Яденето на човешка плът стана част от тържествената церемония на възмездието; смяташе се, че така можеш да унищожиш духа на врага или да го слееш с духа на изялия плътта човек. В своето време широко разпространение получи вярването в това, че

магьосниците придобиват своите способности благодарение на канибализма.

^{89:5.6 (979.5)} Някои групи канибали употребяваха за храна само членовете на своите племена. Такова псевдодуховно кръстосване предполагаемо подчертаваше племенната солидарност. Наистина, те също така ядяха и враговете си – от отмъщение към тях и с цел да си присвоят силата им. Смяташе се, че когато се изяжда тялото на приятел или на съплеменник, на неговата душа се оказва чест, докато изяждането на врага служеше като мярка за наказание. Разумът на примитивния човек не претендираше за логичност.

^{89:5.7 (979.6)} В някои племена престарелите хора желаеха да бъдат изядени от собствените си деца; в други обикновено се въздържаха от изяждането на близки родственици – техните тела се продаваха или обменяха за чужди. Водеше се оживена търговия с жени и деца, угоени за клане. Когато болестите или войните не се справяха с ограничаването на раждаемостта, излишъкът безцеремонно се изяждаше.

^{89:5.8 (979.7)} Канибализмът постепенно изчезваше под въздействието на редица фактори:

^{89:5.9 (979.8)} 1. Понякога той се превръщаше в обща церемония, поемане на колективна вина за произнасяне на смъртно наказание над съплеменник. Кръвната вина престава да бъде престъпление, когато се раздели с всички, с обществото. Последните случаи на канибализъм в Азия се отнасяха към изяждането на екзекутирани престъпници.

89:5.10 (979.9) 2. Още в дълбока древност той се превърна в религиозен ритуал, но растящият страх пред духовете не винаги спомагаше за намаляване на канибализма.

89:5.11 (979.10) 3. В края на краищата той еволюира до това положение, при което за храна се използваха само определени части от тялото – такива, които предполагаемо съдържаха душата или части от духа. Получи разпространение традицията да пият кръв и стана обичайно явление да се смесват “ядивните” части от тялото с лекарства.

89:5.12 (980.1) 4. Той стана култ за мъжете; на жените се забраняваше да ядат човешка плът

89:5.13 (980.2) 5. На следващия етап той стана прерогатив само на вождовете, жреците и шаманите.

89:5.14 (980.3) 6. След това в по-развитите племена той се превърна в табу. Табуто над канибализма за пръв път се появи в Далматия и постепенно се разпространи по целия свят. Нодитите поощряваха кремацията като метод за борба с канибализма, тъй като някога беше обичайна практика да изкопават телата и да ги изяждат.

89:5.15 (980.4) 7. Човешките жертви възвестиха края на канибализма. Превръщайки се в храна за висшите хора – вождовете, плътта на човека започна съответно да се предназначава за още по-висши духове; така принасянето в жертва на хора можа да сложи край на канибализма, изключение представляваха само най-изостаналите племена. Когато човешките жертви станаха

разпространена практика, канибализмът се превърна в табу; човешката плът се предназначаваше само за боговете. Човекът имаше право да изяжда само малко ритуално парче – да се причестява.

89:5.16 (980.5) Накрая общо разпространение получи използването за жертвоприношения на животни вместо хора и даже сред най-изостаналите племена употребяването на храна доведе до огромно намаляване на канибализма. Кучето беше първото одомашнено животно, което се ценеше високо и като такова, и като храна.

6. Еволюцията на жертвоприношенията на хора

89:6.1 (980.6) Принасянето в жертва на хора беше косвен резултат от канибализма, точно както и средство за избавление от него. Обичаят да се изпращат духове заедно с покойника за съпровождането му в задгробния живот също доведе до отслабване на практиката на канибализма, тъй като не беше прието да се изяждат пожертваните хора. В една или друга форма, в един или друг период нито една раса не беше напълно свободна от тези човешки жертви, макар че в сравнение с другите андонитите, нодитите и адамитите се отличаваха с най-малко пристрастие към канибализма.

89:6.2 (980.7) Жертвоприношението на хора беше практически повсеместно. То се запазваше в религиозните обичаи на китайците, индусите, египтяните, древните евреи, месопотамци, гърци, римляни и много други народи и дори до неотдавна съществуваше сред изостаналите племена на Африка и Австралия. Цивилизацията на американските

индианци от по-късния период започна с канибализма и затова потъна в човешките жертви, особено в Централна и Южна Америка. Халдеите първи се отказаха от принасянето в жертва на хората, в обичайни случаи заменяйки ги с животни. Преди около две хиляди години мекосърдечен японски император въведе в практиката глинените изображения, които принасяха в жертва вместо хора, но в Северна Европа жертвоприношението на хора изчезна едва преди по-малко от хиляда години. В някои изостанали племена хората и досега доброволно принасят себе си в жертва, което е разновидност на религиозното или ритуалното самоубийство. Някога шаманът на едно от племената заповяда да се принесе в жертва дълбоко уважаван старец. Хората се възмутиха и отказаха да се подчинят. Тогава старецът се лиши от живот чрез ръцете на собствения си син. Древните действително вярваха в този обичай.

89:6.3 (980.8) Историята не знае по-трагичен и трогателен случай, характерен за разкъсващите душата разногласия на древните и почитани от векове религиозни обичаи с противоположните изисквания на развиващата се цивилизация, от древноеврейското повествование за Йефтай и неговата единствена дъщеря. Следвайки обичая и действайки, подтикван от благи намерения, този човек даде безразсъдна клетва, сключвайки съглашение с “бога на битките” и съгласявайки се да заплати определена цена за победата над своите врагове. Тази цена се заключаваше в това, да принесе в жертва първия, който излезе от вратите на неговия дом, за да го посрещне при връщането му у дома. Йефтай предполагаше, че ще може да се възползва

от един от верните си роби, но се случи така, че да го поздрави по случай връщането му в къщи излезе неговата единствена дъщеря. И така, независимо че в този случай става дума за сравнително неотдавнашно време и, по общо мнение, за цивилизован народ, тази прекрасна девойка, след два месеца, прекарани в оплакване на своята съдба, действително беше принесена в жертва от своя баща, с одобрението на неговите съплеменници. И всичко това беше извършено независимо от факта, че Мойсей беше наложил забрана над принасянето в жертва на хора. Но мъжете и жените изпитват влечение към глупавите и ненужни клетви, а в тези времена хората смятаха всички такива обещания за истински светни.

89:6.4 (981.1) В древността, пристъпвайки към строителството на някакво значително здание, обикновено умъртвяваха човек като “жертва за основите”. Така се появяваше призракт-дух, охраняващ и защитаващ стоежа. Древните китайци, смятайки да отлеят камбана, трябваше да следват изискванията на обичая – да жертват като минимум една девойка за подобряване на качеството на камбанныя звън; избраната девойка хвърляха жива в разтопения метал.

89:6.5 (981.2) Сред много групи съществуваше вековният обичай да зазиждат живи роби в имащи важно значение стени. В по-късни времена североевропейските племена започнаха да зазиждат сянката на някой минаващ, вместо да погребват живи хора в стените на нови здания. Китайците погребваха в стената тези работници, които са умрели при строителството.

89:6.6 (981.3) При издигането на стените на Йерихон палестинският цар “положи в основата първия си син Авирам, зазида във вратата по-малкия си син Сегуб”. Независимо че това стана сравнително неотдавна, този баща не само зазида двамата си синове живи в ниша в основите на градските врати, но и неговите действия се описват като извършени по “повеля на Господа”. Мойсей забрани такива жертви в основите, но скоро след неговата смърт израилтяните се върнаха към тях. Съществуващият в двадесети век ритуал по поставянето на дребни украшения и паметни знаци в крайъгълния камък на нов дом напомня първобитните жертви, зазиждани в основите.

89:6.7 (981.4) В течение на дълго време съществуваше обичай да се посвещават първите плодове на духовете. Всички тези обреди, понастоящем повече или по-малко символични, са останки от древните ритуали, включващи принасянето в жертва на хора. Жертването на първородното дете беше широко разпространено сред древните народи, особено сред финикийците, които последни се отказаха от тази практика. Принасяйки жертва, обикновено казваха “Живот за живот”. Сега, погребвайки тялото, вие казвате “Прах при праха”.

89:6.8 (981.5) Макар че зрелището на Авраам, принуден да лиши от живот своя син Исаак, е шокиращо за цивилизованите чувства, то не беше нещо ново или необичайно за хората от онази епоха. В продължение на дълго време бащите, следвайки обичая, в минути на огромно душевно напрежение жертваха своите първородни синове. Сред много народи има аналогични предания, тъй като някога

съществуваше всемирна и дълбока вяра в това, че при всяко изключително или необикновено събитие е необходимо да се принесе в жертва човек.

7. Преобразуването на жертвоприношенията на хора

^{89:7.1 (981.6)} Мойсей се опита да сложи край на принасянето в жертва на хора, заменяйки го с откуп. Той въведе систематичен план, който позволи на неговия народ да се избави от най-лошите последствия от небмислени и безразсъдни клетви. Земята, собствеността и децата можеше да изкупиш за определена сума, която се изплащаше на жреците. Тези групи, които престанаха да принасят в жертва своите първородни, скоро получиха огромно предимство пред по-малко прогресивните съседи, продължаващи да извършват тези зверства. Много изостанали племена не само бяха изключително отслабени от загубата на синовете си, но често пъти при тях се прекъсваше даже приемствеността на вождовете.

^{89:7.2 (982.1)} Вследствие на изчезващото жертвоприношение на хора беше обичай да се маже с кръв прагът за защита на първородния син. Често това се извършваше по време на един от свещените празници през годината. Някога ритуалът се изпълняваше в повечето региони на света – от Мексико до Египет.

^{89:7.3 (982.2)} Даже след като повечето хора престанаха да извършват ритуални убийства на деца, съществуваше обичай да се захвърля младенецът на произвола на съдбата, оставяйки го в пустинята или на вода в неголяма

лодка. Ако детето оцеляваше, смятаха, че това е станало благодарение на вмешателството на боговете. Така, съгласно легендите, боговете спасиха Саргон, Мойсей, Кир и Ромул. След това се появи обичаят да се превръщат първородните момчета в свещена жертва: оставяха ги да пораснат, след което, вместо да ги убиват, ги изгонваха от къщи. Такъв е произходът на колониите. Римляните се придържаха към този обичай в своята програма за колонизация.

89:7.4 (982.3) Жертвоприношението на хора доведе до появата на много причудливи съчетания на сексуалната разпуснатост с първобитното поклонение. В древността ако жената се сблъскваше с ловец на глави, тя можеше да си откупи живота, отдавайки му се. По-късно девойката, избрана за свещена жертва на боговете, можеше да вземе решението да откупи своя живот, посвещавайки своето тяло на пожизнена свещена сексуална служба в храма; така тя можеше да изработи пари за своя откуп. Древните смятаха за изключително облагородяващи половите отношения с жена, изкупваща по този начин своя живот. Връзката със свещената девойка беше религиозен ритуал, който, освен всичко, служеше като приемливо оправдание за получаването на обикновено сексуално удовлетворение. Това беше разновидност на ловка самозаблуда, на която с удоволствие се предаваха както девойките, така и тези, които се ползваха от техните услуги. Нравите винаги изостават от еволюционния прогрес на цивилизацията, одобрявайки по-древните и варварски сексуални обичаи на развиващите се народи.

^{89:7.5 (982.4)} Съответно осветеният разврат се разпространи по цяла Южна Европа и Азия. Сред всички народи парите, заработени с храмова проституция, се смятаха за свещени – това беше висок дар, предлаган на боговете. Най-добрите типове жени се стичаха на пазарите на храмовия секс и посвещаваха своите заплатки на всевъзможни свещени служби и обществено полезни дела. Много жени от висшите класи натрупваха своята зестра благодарение на временна сексуална служба в храмовете и повечето мъже предпочитаха да вземат за съпруги такива жени.

8. Изкуплението на заветите

^{89:8.1 (982.5)} Изкупителните жертви и храмовата проституция бяха в действителност видоизменени от жертвоприношенията на хора. След това се появи мнимото жертвоприношение на дъщери. Този ритуал се състоеше в кръвопускане с посвещаване на себе си на пожизнена девственост и беше морална реакция на по-древното храмово разпътство. Впоследствие девствениците посвещаваха себе си на служене, състоящо се в поддържането на свещения храмов огън.

^{89:8.2 (982.6)} В края на краищата хората започнаха да допускат, че жертването на някаква част от тялото може да замени по-древната и пълна човешка жертва. Физическото осакатяване също се смяташе за приемлива замяна. Като жертва се предлагаха коси, нокти, кръв и даже пръсти на крака или ръката. По-късният и почти повсеместен ритуал по обрязването беше следствие от култа на частичната жертва; той носеше изключително жертвен характер, без

каквито и да било хигиенни съображения. При мъжете обрязваха крайната плът, а при жените пробиваха ушите.

89:8.3 (983.1) Впоследствие, вместо да отрязват пръстите, започнаха да ги свързват заедно. Бръсненето на главите и подстригването на косите също бяха видове религиозно посвещаване. Първоначално превръщането на мъжете в евнуси беше видоизменение на представата за човешката жертва. Пробиването на носа и устните и досега се практикува в Африка, а татуировката е видоизменена художествена форма на по-древния и примитивен обичай да се оставят на тялото белези.

89:8.4 (983.2) Съответно под влияние на прогресивните учения обичаят за принасяне на жертви започна да се свързва с понятието завет. Накрая се появи представа за боговете, сключващи постоянен договор с човека, което стана важна крачка в стабилизиране на религията. Законът – завет, изтласква сполуката, страха и суеверието.

89:8.5 (983.3) Човекът не можеше даже да мечтае за сключването на договор с Божеството, докато неговата представа за Бога не достигна ниво, на което управителите на вселената се смятаха за заслужаващи доверие. Древната представа на човека за Бога беше дотолкова антропоморфична, че той беше неспособен да си представи надеждно Божество, докато сам не стана относително надежден, нравствен и етичен.

89:8.6 (983.4) Но накрая мисълта за съюз с боговете стана реалност. *С времето еволюиращият човек придоби такова морално достойнство, че се осмели да сключва договори*

със своите богове. Така жертвоприношението постепенно се превърна в игра – във философска сделка с Бога. Всичко това беше нов начин за застраховане против нещастия или по-скоро усъвършенстван метод за по-определено придобиване на успех. Не се заблуждавайте, ранните жертвоприношения не бяха безвъзмезден дар към боговете, доброволен израз на признателност или благодарност; те не бяха и проява на истинско поклонение.

89:8.7 (983.5) Примитивните форми на молитва бяха не нещо друго, а търговия с духовете, спор с боговете. Това напомня разменната търговия, в която молбите и убежденията се предлагаха в обмен на нещо по-реално и скъпо струващо. Развитието сред хората на търговски отношения внедри духа на търговията и разви изкуството на стокообмена; сега тези черти започнаха да се проявяват в човешките методи на поклонение. И така, както едни хора умееха по-добре да търгуват, отколкото други, така и молитвите на едни хора се смятаха за по-добри, отколкото молитвите на други. С голямо уважение се ползваше молитвата на справедливия човек. Справедлив човек беше този, който се е разплатил с духовете, напълно е изпълнил всяко ритуално задължение по отношение на боговете.

89:8.8 (983.6) Ранната молитва едва ли беше поклонение; тя беше сделка-умоляване за здраве, богатство и живот. И в много отношения с течение на времето молитвите малко се измениха. Те както и преди се четат по книги, произнасят се проформа и се изписват за прикрепване на колела или за окачване по дърветата, за да може духането на вятъра да

освободи човека от необходимостта да хаби собственото си дихание.

9. Жертвоприношенията и причастията

^{89:9.1 (983.7)} Еволюцията на урантийските ритуали издигна жертвоприношението на хората от нивото на кървавото човекоядство до по-високи и символични нива. Древните ритуали по жертвоприношение породиха последващите ритуали на причастieto. Още сравнително неотдавна само жрецът опитваше канибалската жертва или капка човешка кръв, след което всички останали ядяха заменящото човека животно. В по-късни времена тези древни представи за откупа, изкуплението и заветите се превърнаха в обреди по причестяването. И цялата тази еволюция на ритуалите оказа огромно социализиращо въздействие.

^{89:9.2 (984.1)} Във връзка с култа към Божиата майка в Мексико и на други места с времето започнаха да използват пречистването с колачета и вино, вместо с плът и кръв – атрибути от по-древното жертвоприношение на хора. В продължение на дълго време юдеите използваха този ритуал по време на празнуването на Пасха и именно от този обред впоследствие възникна християнската версия на причастieto.

^{89:9.3 (984.2)} Древните социални братства се основаваха на ритуала пиене на кръв; ранната еврейска община се скрепяваше с кървава церемония. Ап. Павел се готвеше да създаде нов християнски култ към “кръвта на вечния завет”. И макар че обремени християнството с ненужни учения за кръвта и жертвите, той действително веднъж и

завинаги приключи с доктрините, които изповядваха изкупление посредством човешки или животински жертви. Неговите теологични компромиси показват, че даже откровението трябва да се подчинява на постепенното управление на еволюцията. Съгласно ап. Павел Христос стана последната изчерпваща жертва; и сега божественият Съдия е удовлетворен напълно и завинаги.

^{89:9.4 (984.3)} Така, в продължение на много векове, култът към жертвоприношенията се превърна в култ към причастieto. Затова причастията на съвременните религии са законни приемници на отблъскващите древни церемонии на жертвоприношенията на хора и още по-древните канибалски ритуали. Много и досега зависят от кръвта за спасение, но това в крайна сметка придоби образен, символичен и мистичен характер.

10. Опрощаването на греха

^{89:10.1 (984.4)} Древният човек можеше да осъзнае разположението на Бога само чрез жертвоприношения. Съвременният човек е длъжен да си изработи нови методи за самоосъзнаване на спасението. Съзнанието за греха продължава да живее в разума на смъртните, но представите за спасение са отживели и остарели. Реалността на духовните потребности се запазва, но интелектуалният прогрес разруши предишните пътища за постигане на мир и утешение за разума и душата.

^{89:10.2 (984.5)} *Грехът трябва да бъде преосмислян като преднамерено нелоялно отношение към Божеството.*

Съществуват няколко степени на нелоялност: непълната лоялност или присъщата нерешителност; раздвоената лоялност, свойствена на конфликтността; изчезващата лоялност, присъща на безразличието; и загубата на лоялност, която се изразява в следване на безбожни идеали.

89:10.3 (984.6) Чувството или усещането за вина е осъзнаване на нарушаването на нравите; то не задължително е грях. Ако няма съзнателна нелоялност към Божеството, няма и истински грях.

89:10.4 (984.7) Възможността за осъзнаване на вината е знак за трансценденталното различие на човека. Този знак не заклеява човека като подло същество, а обратно – отделя го като създание на потенциално величие и вечно възходяща слава. Такова чувство за недостойнство е начален стимул, призван бързо и успешно до доведе към тези завоевания на вярата, които извеждат смъртния разум към величествените нива на нравственото благородство, космическата проникателност и духовен живот; тъй като всички значения на човешкото съществуване се превръщат от временни във вечни и всички ценности се възвисяват от човешки до божествени.

89:10.5 (984.8) Покаянието – признаването на греха, е мъжествено съпротивляване на нелоялността, но то в никакъв случай не смекчава пространствено-времените последствия от такава нелоялност. Но покаянието – искреното осъзнаване на природата на греха, е задължително за религиозния растеж и духовния прогрес.

89:10.6 (985.1) Опрощаването на греха от Божеството е възобновяване на отношението на лоялност, което следва след периода на осъзнаване от човека на прекратяването на тези взаимоотношения в резултат от съзнателен бунт. Опрощението не е нужно да се търси – достатъчно е то да се приеме като осъзнато възстановяване на отношенията на лоялност между създанията и Създателя. И всички верни Божии синове са щастливи, предани в служенето и постигат все нови успехи в своя възход към Рая.

89:10.7 (985.2) [Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

Документ 90. Шаманство – знахари и жреци

90:0.1 (986.1) В СВОЯТА еволюция религиозните обреди изминаха пътя от примиренията, отклоненията, заклинанията, принужденията, умиротворяванията и умилюваванията до жертвоприношенията, изкуплението и спасението. Методите на религиозните ритуали започнаха с примитивните култове, преминаха през стадия на фетишите и се издигнаха до магиите и чудесата; когато в отговор на по-нататъшното усложняване на представите на човека за свръхматериалните сфери ритуалът стана по-сложен, той не можеше да не се окаже във властта на знахарите, шаманите и жреците.

90:0.2 (986.2) Постепенно, с развитието на представите на първобитния човек, духовният свят започна да се смята за глух към обръщенията на простите смъртни. Само изключителните хора можеха да се удостоят с вниманието

на боговете; само необикновеният мъж или необикновената жена можеха да бъдат чути от духовете. Така религията навлиза в нова фаза – този стадий, на който тя постепенно преминава в ръцете на посредници; между вярващите и обекта на поклонение непременно стои знахар, шаман или жрец. И днес повечето урантийски системи на организираната религиозна вяра преминават през това ниво на еволюционно развитие.

90:0.3 (986.3) Еволюционната религия се ражда от простия и всемогъщия страх – страха, който овладява човешкия разум при сблъскване с неизвестното, необяснимото или непостижимото. Съответно религията постига изключително простото осъзнаване на всемогъщата любов, която неудържимо изпълва човешката душа, пробудила се към разбирането за безграничността на чувствата на Всеобщия Баща към синовете на вселената. Но началото и завършването на религиозната еволюция отделят дългите векове на шаманите, които приемат да застанат между човека и Бога като посредници, тълкуватели и молители.

1. Първите шамани – знахарите

90:1.1 (986.4) Шаманът е високопоставен знахар, ритуален магьосник и централна фигура във всички обреди на еволюционната религия. В много племена шаманът изпревари по ранг военачалника, което положи началото на господството на църквата над държавата. Понякога шаманът действаше като жрец и даже като царстващ жрец. В някои последващи племена съществуваха както древни шамани-знахари (прорицатели), така и появилите се по-

късно шамани-жреци. И в много случаи длъжността на шамана ставаше наследствена.

90:1.2 (986.5) Тъй като в древността всичко ненормално се обясняваше с обладаност, всяка поразяваща душевна или физическа ненормалност се смяташе като достатъчно основание за това да станеш знахар. Много от тези мъже бяха епилептици, много от жените – истерички, и в далечното минало на тези два типа се падаха множество случаи на инспирация, а също обладаност от духовете и дявола. Много от тези най-древни жреци се отнасяха към типа хора, които в по-късни времена наричаха параноици.

90:1.3 (987.1) Макар и способни на мошеничество в дреболиите, абсолютното мнозинство шамани вярваха във факта на своята обладаност от духове. Жените, способни да влизат в транс или каталептичен припадък, се превръщаха в могъщи шаманки; впоследствие такива жени ставаха прорицателки и спиритични медиуми. Техните каталептични трансове обикновено включваха мнимото общуване с духовете на умрелите. Много шаманки бяха и професионални танцьорки.

90:1.4 (987.2) Но не всички шамани бяха жертва на самоизмама; много от тях бяха ловки и умели мошеници. С развитието на този занаят от новака се изискваше десетгодишно ученичество – период на лишения и самоотречение, преди да стане знахар. Сред шаманите се установи професионален стил на обличане и тяхното поведение се отличаваше с тайнственост. Те често използваха наркотични средства, с помощта на които въвеждаха себе си в определени физически състояния, поразяващи и

озадачаващи съплеменниците им. Ловките трикове изглеждаха на простите хора свръхестествени и хитрите жреци първи започнаха да се ползват от говорене чрез стомаха. Много от древните шамани непроизволно изпадаха в хипноза; други предизвикваха самохипноза, продължително взирайки се в своя пъп.

90:1.5 (987.3) Макар че много шамани прибегваха към подобни уловки и мошеничество, тяхната репутация като класа се основаваше все пак на очевидни постижения. Ако шаманът претърпеше несполука и не можеше да представи правдоподобно обяснение, то него или го понижаваша, или го убиваша. Затова честните шамани загиваха още в ранна възраст; оживяваха само хитрите актьори.

90:1.6 (987.4) Именно шаманизмът иззе цялостното управление на племенните дела от ръцете на най-старите и най-силните и го предаде на хитрите, умните и далновидните.

2. Ритуалите на шаманите

90:2.1 (987.5) Викането на духове представляваше крайно точна и изключително сложна процедура, сравнима със съвременните църковни обреди на древен език. Отдавна хората се стремяха към свръхчовешка помощ — *откровение*; и те вярваха, че шаманите действително получават такива откровения. Макар че шаманите използваха цялата сила на своето внушение, то беше почти винаги негативно; едва в последно време започна да се използва методът на положителното внушение. На ранния стадий от развитието на своя занаят шаманите започнаха да се специализират в области като сътворяване на дъжд,

лечение на болести и разследване на престъпления. Но основната им функция се заключаваше не в лечението на заболявания, а по-скоро в знания и подчинение на себе си на съпровождащите живота опасности.

90:2.2 (987.6) Древната черна магия – както религиозна, така и светска – се наричаше бяла, когато с нея се занимаваха жреци, ясновидци, шамани и знахари. Тези, които практикуваха черна магия, се наричаха чародеи, вълшебници, магове, вещици, магьосници, некроманти, заклинатели и гадатели. С времето всички подобни контакти със свръхестествени сили започнаха да се отнасят или към магьосничеството, или към шаманството.

90:2.3 (987.7) Магьосничеството включваше *магията*, която се правеше от предишните, обикновени и непризнати духове; шаманството имаше работа с *чудеса* — дело на ръцете на обикновени и признати племенни богове. В по-късни времена магьосникът започна да се асоциира с дявола и така се установиха предпоставки за многобройни и сравнително неотдавнашни случаи на проява на религиозна нетърпимост. За много първобитни племена магьосничеството беше религия.

90:2.4 (987.8) Шаманите свято вярваха в значението на случая за разкриване волята на духовете; преди вземането на решение те често хвърляха жребий. Съвременните останки от тази тенденция са видни не само от примера на многото хазартни игри, но и в добре известното “броене”. В древността този, до когото завършваше броенето, трябваше да умре; по-късно той се превърна във *водец* в някои детски игри. Това, което беше сериозна работа за

първобитния човек, се превърна в развлечение за съвременното дете.

90:2.5 (988.1) Знахарите изцяло се доверяваха на знаци и знамения, например: “Когато чуеш как шумолят върховете на черничевите дървета, пробуди се за действие.” Още на ранния етап на съществуване на човешкия род шаманите обърнаха своето внимание към звездите. По целия свят започнаха да изповядват и практикуват първобитна астрология. Широко разпространение получи и тълкуването на сънищата. Скоро след това се появиха тези истерични шаманки, които заявяваха, че са способни да общуват с духовете на умрелите.

90:2.6 (988.2) Макар че сътворителите на дъжда или шаманите на времето се появиха още в древността, те се запазиха чак до наши дни. За ранните земеделци жестокото засушаване означаваше смърт; затова първобитната магия обръщаше повече внимание на управлението на времето. Времето и досега е обичайна тема за разговор на съвременните хора. Всички древни народи вярваха в способността на шамана да извиква дъжд. Но в случай на провал него като правило го убиваха, ако не успееше да представи за свое оправдание уважителна причина.

90:2.7 (988.3) Отново и отново императорите изгонваха астролозите, но те винаги се връщаха, защото народът вярваше в техните способности. Невъзможно беше да ги прогониш, а още в шестнадесети век след Христа църковните и държавни ръководители на Запада покровителстваха астрологията. Хиляди по общо мнение умни хора и досега вярват в това, че човек може да се роди

под щастлива или нещастна звезда, че взаимното разположение на небесните светила определя изхода на различните земни начинания. Лековерните и досега са постоянни клиенти на гадателките.

90:2.8 (988.4) Гърците вярваха в силата на съвета на оракулите, китайците използваха магията за защита от демони, шаманството процъфтяваше в Индия и то и досега открито съществува в Централна Азия. В много райони на света от него се отказаха едва в последно време.

90:2.9 (988.5) От време на време се появяваха истински пророци и учители, осъждащи разобличаването на шаманизма. За последните сто години такъв пророк се появи даже сред изчезващите червени хора: това беше Тенскватава от племето Шони, предсказал слънчевото затъмнение през 1808 година и осъдил пороците на белия човек. Много истински учители се появяваха в различни племена и в различни раси през дългите векове на дългата история на еволюцията. И те винаги ще се появяват, за да могат във всяка епоха да отправят призив към тези шамани и жреци, които се противят на всеобщото образование и се опитват да спрат научния прогрес.

90:2.10 (988.6) С помощта на различни начини и нечестни методи древните шамани си създадоха репутацията на глашатаи на Бога и стражи на съдбата. Те ръсеха новородените с вода и им даваха имена; те обрязваха крайната плът при момчетата. Те възглавяваха погребалните процесии и обявяваха за успешното пристигане на покойника в света на духовете.

90:2.11 (988.7) Шаманстващите жреци и знахари нерядко ставаха много богати хора, които натрупваха състояние за сметка на различни възнаграждения, приемани под формата на пожертвувания пред духовете. Твърде често в ръцете на шамана преминаваше цялото материално богатство на неговото племе. След смъртта на богатия човек неговото имущество обикновено се разделяше по равно между шамана и някоя обществена или благотворителна организация. Такава практика и досега се съхранява в някои райони на Тибет, където половината от мъжкото население се отнася към тази непроеизводствена класа.

90:2.12 (989.1) Шаманите се обличаха добре и обикновено имаха по няколко жени; свободни от всякакви племенни ограничения, те станаха първата аристокрация. Непрекъснато и навсякъде това бяха хора с неизменно съзнание и морал. Те се разправяха със своите съперници, обявявайки ги за вещици или магьосници, и често придобиваха такова влияние и власт, че подчиняваха на себе си вождовете или царете.

90:2.13 (989.2) Първобитните хора се отнасяха към шаманите като към неизбежно зло; от шаманите се бояха, но не ги обичаха. Древният човек уважаваше знанието; той почиташе и възнаграждаваше мъдростта. Шаманът беше на първо място мошеник, но преклонението пред шаманизма добре показва каква цена се наложи да се заплати за мъдростта в процеса на еволюцията на човечеството.

3. Теорията за болестта и смъртта в шаманството

90:3.1 (989.3) Тъй като древният човек смяташе, че той и неговото материално обкръжение непосредствено реагират на капризите на духове и призраци, то не е удивително, че материалните въпроси заемаха особено място в неговата религия. Съвременният човек решава своите материални проблеми като такива; той разбира, че материята се подчинява на разумно управление от интелекта. Първобитният човек също се опитваше да видоизмени и даже да подчини на себе си физическите проявления на живота и енергията; и тъй като ограниченото разбиране на космоса го доведе до вярата в това, че призраците, духовете и боговете лично, непосредствено и изцяло контролират живота и материята, то той не можеше да не се опита да завоюва разположението и поддръжката на тези свръхчовешки сили.

90:3.2 (989.4) В тази светлина стават понятни много ирационални и необясними страни от древните култове. Култовите ритуали представляваха опит на първобитния човек да подчини на себе си този материален свят, в който той се оказа. И много от неговите усилия бяха насочени към продължаване на живота и осигуряване на здравето. Тъй като всички болести и самата смърт изначално се смятаха за духовни явления, то шаманите, изпълняващи задълженията на знахари и жреци, неизбежно ставаха също така лекари и хирурзи.

90:3.3 (989.5) Първобитният интелект може да бъде ограничен от недостиг на знания, но при всичко това той е логичен. Когато замислящите се хора наблюдават болестта и

смъртта, те се стараят да разберат причината за тези нещастия и съгласно своето разбиране шаманите и жреците предлагаха свои теории за болестите:

90:3.4 (989.6) *1. Призраци – пряко въздействие на духовете.* Първата хипотеза, издигната като обяснение на заболяванията и смъртта, се заключаваше в това, че духовете предизвикват болест, отклонявайки душата от тялото; ако на душата не се отдаде да се върне, настъпва смърт. Древните хора дотолкова се бояха от тези болестотворни призраци, че болните нерядко ги захвърляха даже без храна и вода. Независимо от това, че тези убеждения се градяха на погрешни възгледи, те осигуряваха надеждна изолация на поразените от недъг хора и предотвратяваха разпространението на инфекциозните заболявания.

90:3.5 (989.7) *2. Насилие – очевидни случаи.* В някои случаи причините за травми или смърт биваха толкова очевидни, че те бяха скоро иззети от категорията на въздействие на духовете. Смъртта или раняването, получени в сражения или в схватка с животни, а също така и други лесно познаваеми фактори, се смятаха за естествени явления. Но в течение на дълго време хората вярваха, че духовете са все пак виновни за закъснялото лечение или за възпалилите се рани, даже ако те се бяха появили вследствие на “естествени” причини. Ако не им се отдаваше да открият естествения фактор, то за виновни за болестта и смъртта пак се смятаха призраците.

90:3.6 (990.1) И днес в Африка и на други места се срещат примитивни племена, които убиват някого от

съплеменниците си при всяка насилствена смърт. Техните знахари показват виновните. Ако майката умира при раждане, то детето веднага го удушават – живот за живот.

90:3.7 (990.2) *3. Магия – влияние на враговете.* Много болести се смятаха за резултат от магьосничество – урочасване и магически насочен лък. По едно време беше наистина опасно да сочиш някого с пръст. Соченето с пръст и досега се смята за невъзпитано. В случай на непонятно заболяване и смърт древните хора устройваха официално дознание, отваряха тялото и стигаха до някакви изводи относно причините за смъртта. В противен случай смъртта се приписваше на магьосничество, което изискваше екзекуция на виновния за него магьосник. Тези древни следствени аутопсии спасиха живота на много мними магьосници. В някои племена се смяташе, че човек може да умре в резултат от собственото си магьосничество и в такива случаи никой не се смяташе виновен.

90:3.8 (990.3) *4. Грях – наказание за нарушаване на табуто.* Не чак толкова отдавна се смяташе, че болестта е наказание за грях – личен или родов. Сред народите, преминаващи този етап на еволюцията, преобладава теорията за това, че човек може да заболее само в резултат от нарушаването на табу. В такива поверия болестта и страданията “носят стрелите на Вседържителя”. В течение на дълго време китайците и месопотамците смятаха болестта за резултат от действията на зли демони, макар че в търсенето на причините за страданията халдейците гледаха и звездите. Дадената теория за заболяванията като следствия на божествения

гняв и досега преобладава сред много смятащи се за цивилизовани групи урантийци.

90:3.9 (990.4) *5. Естествени причини.* Човечеството крайно бавно проникваше в материалните тайни на взаимната връзка между причини и следствия във физическия свят на енергията, материята и живота. Древните гърци, съхранили традициите на учението на Адамсон, едни от първите разбраха, че всяко заболяване е следствие от естествени причини. Развитието на научната ера бавно и неотвратимо разрушава древните човешки теории за болестта и смъртта. Треската стана един от първите човешки недъзи, изети от категорията на свръхестествените разстройства, и ерата на науката разбива все нови и нови окови на невежеството, така дълго лишили от свобода човешкия разум. Разбирането на стареенето и инфекциозните заболявания постепенно изтрива страха на човека пред призраците, духовете и боговете като лични виновници за човешките нещастия и душевни страдания.

90:3.10 (990.5) Еволюцията неизменно постига своята цел: тя изпълва човека със суверен страх пред неизвестното и ужас пред невидимото, което служи за опора за създаването на концепцията за Бога. И засвидетелствайки раждането на развитата представа за Божеството, възникващо благодарение на координираното действие на откровението, същият еволюционен метод неизбежно привежда в движение тези сили на мислите, които безжалостно унищожават станалата ненужна опора.

4. Медицината при шаманите

90:4.1 (990.6) Целият живот на древните хора беше свързан с предпазването от опасности; тяхната религия в значителна степен беше метод за прекратяване на заболяванията. И независимо от погрешността на своите теории хората искрено ги приемаха на практика; те имаха безгранична вяра в своите методи на лечение, което само по себе си е могъщо лекарство.

90:4.2 (991.1) В края на краищата вярата, която се изискваше за оздравяване след безсмисленото лечение при древните шамани, не се отличаваеше съществено от тази вяра, която е нужна, за да се получи излекуване след посещението на някои от техните днешни последователи, занимаващи се с ненаучно лекуване на заболяванията.

90:4.3 (991.2) Най-примитивните племена изключително много се бояха от болните и в продължение на много векове тях внимателно ги избягваха и срамно ги пренебрегваха. Това, че с развитието на шаманството се появиха жреците и знахарите, съгласяващи се да лекуват болести, беше огромен прогрес на хуманизма. По-късно целият клан започна да се събира при постелята на болния, за да помогне на шамана да изгони болестотворните призраци. Нерядко диагностициращият шаман беше жена, докато с лечението се занимаваше мъж. Обичаен метод за диагностика беше изследването на вътрешностите на някое животно.

90:4.4 (991.3) Болестта лекуваха с монотонно пеене, виене, полагане на ръце; на пациента му дишаха и ползваха много други начини. По-късно широко разпространение получи храмовият сън, по време на който предполагаемо

настъпваше изцеление. С времето, във връзка с храмовия сън, знахарите започнаха да се залавят с истинска хирургия; една от първите операции беше трепанация на черепа за освобождаване на духа, предизвикващ главоболието. Шаманите се научиха да лекуват фрактури и дислокации, да отварят циреи и абсцеси; шаманките станаха прекрасни акушерки.

90:4.5 (991.4) Обичаен метод за лечение беше натъркването на заразен или увреден участък от тялото с магически предмет, след което талисманът се изхвърляше и човекът предполагаемо оздравяваше. Ако някой случайно вземеше използвания талисман, се смяташе, че веднага му се прехвърлят инфекцията или петното. Измина много време, преди хората да започнат да използват треви и други истински лекарства. Масажът се появи във връзка със заклинанието – “изтриването” на духа от тялото, и беше усъвършенстван благодарение на натриването на лекарство, подобно на съвременното втриване на мехлеми. Смяташе се, че поставянето на вендузи, изсмукването и кръвопускането, които се използваха на поразените места, спомагат да се избавиш от болестотворен дух.

90:4.6 (991.5) Тъй като водата беше могъщ фетиш, тя се използваше при лечението на много заболявания. В течение на дълго време хората вярваха, че болестотворният дух може да бъде изгонен с изпотяване. Високо се ценяха парните вани; скоро естествените горещи водоизточници се превърнаха в популярни курорти. Древният човек забеляза, че топлото премахва болката; той използваше слънчевата светлина, пресните

органи на животни, горещата кал и горещите камъни и много от тези методи се използват и досега. Ритмичните удари служеха като средство за въздействие върху духовете; повсеместно се използваха тамтами.

90:4.7 (991.6) Някои народи предполагаха, че болестта е резултат от нечестивия сговор на духовете с животните. Така се породиха вярата в това, че за лечение на всяко заболяване, предизвикано от животни, съществува целебно растение. Особено убедени последователи на тази теория за универсалните растителни лечебни свойства бяха червените хора; те винаги капваха кръв във вдлъбнатината, която оставаше на мястото на изтръгнатото растение.

90:4.8 (991.7) В лечението често се използваше постене, диета, ревулсивни средства. На голяма почит бяха течностите от човешкото тяло, определено притежаващи магически свойства; затова сред най-древните средства бяха кръвта и урината, към които скоро се прибавиха и корени и различни соли. Шаманите вярваха, че болестта може да се изгони с помощта на лекарства, притежаващи лоша миризма и вкус. Още в дълбока древност обичайно лечение стана изчистването на червата, а сред първите успехи на фармацевтиката беше откриването на ценните свойства на пресния кокос и хинина.

90:4.9 (992.1) Гърците първи разработиха действително рационални начини за лечение на болните. Както гърците, така и египтяните придобиха своите познания по медицина от обитателите на долината на р. Ефрат. Маслото и виното бяха най-древните средства за лечението на рани;

бобровата мас и опиумът се използваха от шумерите. Много от тези тайни и ефективни лекарствени средства от древността загубиха своята сила, след като станаха известни; за успеха на мошеничеството и суеверията е необходим покровът на тайните. Само фактите и истината се стремят към ярката светлина на разбирането; само те приветстват образованието и просвещението, към които водят научните изследвания.

5. Жреците и ритуалите

90:5.1 (992.2) Същността на ритуала е в съвършенството на неговото изпълнение; при диваците той трябва да се изпълнява с абсолютна точност. Само изпълненият по всички правила обряд притежава такава сила, която може да подчини духовете. Ако ритуалът е несъвършен, той е способен да предизвика само гнева и негодуванието на боговете. Доколкото бавно развиващият се разум на човека предполагаше, че *начинът за изпълнение на ритуала* е решаващ фактор за неговата ефективност, рано или късно древните шамани трябваше да се превърнат в духовенство, подготвящо ръководството на скрупулوزни обреди. Така в продължение на десетки хиляди години безкрайните ритуали пречеха на развитието на обществото. Това проклятие на цивилизацията с непоносим товар утежняваше всяка жизнена крачка, всяко начинание на човешкия род.

90:5.2 (992.3) Ритуалът е начин за освещаване на обичая; ритуалите водят към създаване и увековечаване на митовете, а също така спомагат и за съхраняването на социалните и религиозни обичаи. От друга страна, самите

ритуали се пораждаха от митове. Често ритуалите носят в началото социален, после икономически характер и накрая придобиват светостта и величието на религиозния обряд. Практиката на ритуала може да бъде лична или групова – или и едната, и другата, което се вижда от примера с молитвите, танца и драмите.

90:5.3 (992.4) Думите станаха част от ритуал, например, употребата на такива изрази като “амин” и “селах”. Навикът да се кълнеш, богохулството, е проституиране на отдавнашния ритуал за повтаряне на светите имена. Много древен ритуал е извършването на посещения на светите места. На следващия етап ритуалът се превърна в изискани обреди по очистване и канонизация. Обредите на посвещението на първобитните племена в действителност бяха примитивен религиозен ритуал. Методите на поклонение, които се използваха в тайните обреди на древните мистерийни култове, бяха не нещо друго, а непрекъснато изпълнение на разраснал се религиозен обряд. Накрая ритуалът се превърна в съвременни типове обществени церемонии и религиозно поклонение – служби, включващи молитви, песнопения, разпевно четене с отговори на хор и други индивидуални и групови духовни обреди.

90:5.4 (992.5) Еволюцията на свещенослужителите започна с шаманите и премина през стadiите на оракули, прорицатели, певци, танцьори, създатели на време, пазители на религиозни реликви, опекуни на храмове и предсказатели – до действителни ръководители на религиозно поклонение. Съответно службата стана

наследствена; появи се постоянната каста на свещенослужителите.

90:5.5 (992.6) С развитието на религията духовниците започнаха да се специализират съгласно своите дарования или особени наклонности. Едни ставаха певци, други отслужваха молебени, трети извършваха обредите по жертвоприношенията. По-късно се появиха ораторите – проповедниците. А когато религията се превърна в институция, тези свещенослужители започнаха да твърдят, че те “държат ключа от небето”.

90:5.6 (992.7) Духовниците винаги се стремяха да поразят простите хора и да извикат у тях благоговение, използвайки за провеждането на религиозните ритуали един от древните езици и изпълнявайки различни магически пасове, призвани дотолкова да мистифицират вярващите, че да усилят в тях съзнанието за благочестието и авторитета на свещениците. Във всичко това се съдържа голяма опасност от подмяна на религията с ритуал.

90:5.7 (993.1) Духовенството направи много, за да задържи развитието на науката и да възпрепятства духовния прогрес; от друга страна, то помогна да се укрепи цивилизацията и да се усъвършенстват някои области на културата. Но много съвременни свещенослужители престанаха да ръководят ритуала на поклонението пред Бога, превключвайки своето внимание към теологията – опита да дадеш определение на Бога.

90:5.8 (993.2) Духовниците несъмнено бяха камък на шията на човечеството, но неоценимо е значението на истинските

религиозни вождове, показващи пътя към по-висши и по-добри реалности.

90:5.9 (993.3) [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 91. Еволюция на молитвата

91:0.1 (994.1) МОЛИТВАТА като религиозно средство възникна от предшестващите я монологични и диалогични изрази с нерелигиозен характер. Неизбежно следствие от постигнатото от първобитния човек самосъзнание стана осъзнаването от него на външния свят, придобиването на двойната способност за социална реакция и осъзнаване на Бога.

91:0.2 (994.2) Най-древните молитви не се отнасяха към Божеството. Тези изрази много напомняха думите, с които общувате един с друг, захващайки се за важно дело: "Пожелай ми късмет!" Първобитният човек беше роб на магията; случаят – сполука и несполука – се намесваше във всички сфери на живота. Отначало такива молби за късмет бяха монолози, приличащи на размишляване на глас на човека, извършващ магически обред. На следващия етап тези вярващи в случая хора си осигуряваха поддръжката на своите приятели и семейства и скоро те вече изпълняваха някакво подобие на обред с участието на целия клан или племе.

91:0.3 (994.3) С появата на представите за призраци и духове тези молби започнаха да се отправят към свръхчовешките същества, а след това, когато човекът осъзна съществуването на боговете, подобни изрази достигнаха

нивото на сегашните молитви. Например, примитивната религиозна молитва на някои австралийски племена предшествах вярата в духове и свръхчовешки личности.

91:0.4 (994.4) Днес към такъв обичай се придържа индийското племе Тода, чиито молитви нямат конкретен адресат. Така постъпваха и ранните народи, докато в тях се пробуди религиозно съзнание. Наистина, за племето Тода този факт свидетелства за това, че тяхната израждаща се религия регресира до това примитивно ниво. Днешните ритуали на млекарите жреци на това племе изобщо не са религиозен обред, тъй като тези неличностни молитви никак не спомагат за съхраняването или подобряването на социалните, морални или духовни ценности.

91:0.5 (994.5) Дорелигиозните молитви бяха често ритуалите мана при меланезийците, вярата в удах при африканските пигмеи и поклоненията маниту при африканците. Африканските племена Баганда едва неотдавна се разделиха с молитвите, свързани с вярата в мана. Забърквайки се в дебрите на ранната еволюция, човекът се молеше на местни и национални богове, фетиши, амулети, призраци, владетели и обикновени хора.

1. Примитивната молитва

91:1.1 (994.6) Функцията на ранната еволюционна религия се заключава в съхранение и укрепване на постепенно формиращите се основни социални, морални и духовни ценности. Тази мисия на религията не се осъзнава от човечеството, но тя се осъществява основно за сметка на молитвите. Молитвата символизира непреднамерения, но

при все това личен и колективен опит на всяка група да осигури (да реализира) запазването на висши ценности. Но ако не беше защитната сила на молитвите, всички свети дни бързо щяха да се превърнат в обикновени дни на отдих.

91:1.2 (995.1) Религията и нейните средства, главното от които е молитвата, се обединяват само с тези ценности, които се признават от обществото и се одобряват от групата. Затова, когато първобитния човек се опитваше да удовлетвори своите най-неизменни емоции или да постигне откровено егоистични цели, той се лишаваше от утешението, което дава религията, и поддръжката, която предлага молитвата. Ако стремежите на индивида имаха антисоциален характер, на него му се налагаше да търси помощта на нерелигиозната магия, да се обръща към магьосници и така да се лишава от помощта на молитвата. Затова молитвата още в дълбока древност стана могъща опора на социалната еволюция, моралния прогрес и духовните постижения.

91:1.3 (995.2) Но разумът на първобитния човек не се отличаваеше нито с логичност, нито с последователност. Ранният човек не разбираше, че материалният свят не се отнася към компетенцията на молитвите. Тези простодушни души предполагаха, че храната, кръвта, дъждът, плячката и други материални неща подобряват общественото благополучие, и затова започнаха да се молят за физически блага. Макар че беше извращение на молитвата, това съдействаше на стремежа да се сдобиваш с материални цели за сметка на социални и етически действия. Независимо от това, че такова протитуиране на

молитвата понижаваше духовните ценности на народите, то въпреки това непосредствено повишаваше техните икономически, социални и етически нрави.

91:1.4 (995.3) Молитвата е монологична само в разума от най-примитивен тип. Още на ранния етап тя се превръща в диалог и бързо достига нивото на групово поклонение. Молитвата означава, че догматичните заклинания на примитивната религия са достигнали такова ниво, на което човешкият разум осъзнава реалността на благотворителните сили или същества, способни да повишат социалните ценности и да разширят нравствените идеали, както и това, че тези сили са свръхчовешки и различни от вътрешното “аз” на самоосъзнаващия се човек и неговите смъртни събратя. Затова истинската молитва възниква, едва след като факторът на религиозната помощ започне да се осъзнава като личностен.

91:1.5 (995.4) Молитвата почти не е свързана с анимизма, но такива вярвания могат да съществуват наред с религиозните чувства. В много случаи религията и анимизмът имаха религиозни източници.

91:1.6 (995.5) Тези смъртни, които не са се освободили от примитивните окови на страха, ги заплашва истинска опасност; тя се заключава в това, че всичките им молитви могат да доведат само до болезнено чувство за греховност – реална или измислена. Но в съвременния свят малцина прекарват в молитви толкова време, че да стигнат до това пагубно размишление за собствената недостойност или греховност. Опасностите, свързани с изкривяването и извращаването на молитвата, се заключават в невежество,

суеверия, кристализиране, загуба на жизнеспособност, меркантилност и фанатизъм.

2. Еволюцията на молитвата

^{91:2.1 (995.6)} Първите молитви бяха само изричане на желания, изразяване на искрени желания. На следващия етап молитвата се превърна в метод, позволяващ да влезеш във взаимодействие с духове. След това тя се издигна до по-висока функция – помощ на религията в запазването на всички истински ценности.

^{91:2.2 (995.7)} Както молитвата, така и магията се появиха в резултат на адаптационните реакции на човека в урантийската среда. Но – с изключение на това свойство – те имат малко общи неща. Молитвата винаги служеше като признак за позитивно въздействие на молещото се “аз”; тя винаги беше психично явление и понякога – духовно. Магията обикновено означаваше опит да се манипулира реалността, без да се засяга “аз”-ът на въздействащия субект – на този, който я практикува. Независимо от самостоятелния произход на магиите и молитвите те често бяха взаимосвързани на по-късните стадии от своето развитие. Понякога, възвисявайки своите цели, магията се издигаше от магически формули – чрез ритуали и заклинания, към преддверието на истинската молитва. Понякога молитвата ставаше твърде меркантилна, деградирайки и превръщайки се в псевдомагически метод на отклоняване от загуба на усилията, необходими за решаването на земните проблеми.

91:2.3 (996.1) Когато човекът разбра, че молитвата е неспособна да принуди боговете, тя започна повече да напомня молба, стремеж да спечели разположение. Но в своето висше проявление молитвата е истинско общуване на човека със своя Творец.

91:2.4 (996.2) Във всяка религия появата на идеята за жертвоприношението неизбежно намалява висшата ефективност на истинската молитва, тъй като човекът се опитва да предложи материални жертви вместо пожертването на своята воля, посветена на изпълнението на волята на Бога.

91:2.5 (996.3) Когато религията е лишена от личността на Бога, нейните молитви преминават на нивото на теологията и философията. Когато висшата проява на религията е концепцията за безликото Божество, както например в пантеистичния идеализъм, такава представа, създавайки основа за някои форми на мистичното общуване, се оказва при все това пагубна за ефективната истинска молитва, която винаги символизира общуването на човека с личностно и висше същество.

91:2.6 (996.4) Както на ранните периоди от еволюцията на човешките раси, така и в настояще време в ежедневиия опит на обикновения смъртен молитвата в значителна степен е феномен на общуване на моления се със собственото си подсъзнание. Но съществува и такава област от молитвата, в която интелектуално активният и духовно прогресиращ индивид постига по-голям или по-малък контакт с нивата на свръхсъзнание в човешкия разум – областта на пребиваващия в него Настройчик на

Съзнанието. Освен това съществува явен духовен аспект на истинската молитва, свързан с нейното приемане и признаване на духовните сили на вселената, което коренно се отличава от всяко човешко и интелектуално общуване.

^{91:2.7 (996.5)} Молитвата внася огромен принос в развитието на религиозното чувство на развиващия се човешки разум. Тя е могъщ фактор, който спомага за предотвратяване изолацията на човешката личност.

^{91:2.8 (996.6)} Молитвата представлява единствения метод, свързан с естествените религии на расовата еволюция, който представлява съставна част от емпиричните ценности на висшите религии на етическо съвършенство – религията на откровението.

3. Молитвата и второто “аз”

^{91:3.1 (996.7)} Когато децата едва започват да се ползват от езика, за тях е типично да мислят на глас, да изразяват своите мисли с думи, дори ако наоколо няма никой, който да може да ги чуе. С развитието на творческото въображение в тях се появява тенденция да разговарят с въображаеми събеседници. Така събуждащото се “аз” се стреми да установи връзка с въображаемото *второ* “аз”. С помощта на този метод детето бързо се учи да превежда своята монологична реч в псевдодиалози, в които неговото второ “аз” отговаря на изреченията на глас мисли и желания. Ставащото на ум размишление на възрастния човек основно протича в разговорна форма.

91:3.2 (996.8) Ранните и примитивни форми на молитвата много напомняха полумагическите речитативи на съвременното племе Тода – молитви, ненасочени към никого конкретно. Но с възникването на представите за второто “аз” такива молитви придобиха тенденцията да се превръщат в диалогичен вид общуване. С времето концепцията на второто “аз” се въздига във висш статут на божествено величие и като средство на религията се появява молитвата. На този примитивен вид молитва предстои да премине многобройни стадии на дълъг еволюционен процес преди да достигне нивото на разумната и истински етична молитва.

91:3.3 (997.1) В разбиранията на сменящите се едно друго поколения молеци се смъртни второто “аз” еволюира през стадия на призраците, фетишите и духовете към политеизма и накрая, към Единия Бог – божественото Същество, олицетворяващо висшите идеали и най-възвишените помисли на възнасящото молитвите “аз”. Така молитвата действа като най-могъщото средство на религията за съхраняване на висшите ценности и идеали на молеци се. От момента на появата на представите за второто “аз” и чак до възникването на концепциите за божествения и небесен Баща молитвата неизменно укрепваше социалността, нравствеността и духовността.

91:3.4 (997.2) Простата, произтичаща от вярата молитва служи за доказателство за могъщата еволюция на човешкия опит, благодарение на която древните беседи с измисления символ на второто “аз”, свойствени на примитивните религии, се възвисиха до нивото на общуване с Духа на

Безкрайното и до истинското осъзнаване на реалността на вечния Бог – Райския Баща на цялото разумно творение.

91:3.5 (997.3) Освен всичко онова, което съставлява свръхличностното съдържание на молитвения опит, е необходимо да се помни, че етичната молитва е прекрасен път за възвисяване на “аз”-а и укрепването му за посъвършен живот и високи постижения. Молитвата подбужда човешкото “аз” да търси помощ от две страни: материална помощ – от намиращия се в подсъзнанието резервоар на смъртния опит; вдъхновение – от граниещите със свръхсъзнанието области, където става контакт с духовността, Тайнствения Наставник.

91:3.6 (997.4) Молитвата винаги е била и ще бъде двуединен човешки опит: психологическа процедура, взаимосвързана с духовния метод. И тези две функции на молитвата никога няма да могат напълно да се отделят една от друга.

91:3.7 (997.5) Просветената молитва е длъжна да осъзнава не само външния и личностен Бог – тя предполага осъзнаването на вътрешна и неличностна Божественост, на пребиваващия в човека Настройчик. Напълно уместно е молещият се човек да се опитва да постигне концепцията на Всеобщия Баща в Рая; но за повечето практически цели по-ефективен метод би бил да се обърнеш към представата за намиращото се наблизо второ “аз”, както би направил това примитивният разум, след което да осъзнаеш, че идеята на това второ “аз” се превърна от чиста фикция в истина за Бога, Който действително се вселява в смъртния човек като Настройчик, за да може човекът да говори като че ли лице в лице с истинското, автентично и божествено

второ “аз”, пребиваващо в него и явяващо се самото присъствие и същност на живия Бог – Всеобщия Баща.

4. Етичната молитва

91:4.1 (997.6) Някоя молитва не може да бъде етична, ако молителят се стреми към егоистично превъзходство над своите другари. Егоистичната и меркантилна молитва е несъвместима с етичните религии, които са основани на алтруистична и божествена любов. Всяко моление, лишено от етичност, е връщане към примитивните нива на псевдомагията и е недостойно за прогресиращите цивилизации и просветени религии. Егоистичната молитва нарушава духа на всяка етика, основана на милосърдна справедливост.

91:4.2 (997.7) Молитвата никога не бива да се извращава дотолкова, че да замени действието и ръководния принцип в последователната борба за идеалистични цели – постигането на свръх-“аз”-а.

91:4.3 (998.1) Във всички свои молитви бъдете *безпристрастни*; не очаквайте от Бога пристрастност, не очаквайте да ви обича повече от останалите свои деца – вашите другари, съседни и даже врагове. Но в естествените или еволюционни религии молитвата поначало е етична, каквато става тя в последващите богооткровени религии. Всяко молене – както индивидуално така и групово – може да бъде егоистично или алтруистично. Тоест молитвата може да бъде съсредоточена към самия себе си или към другите. Когато молитвата не моли нищо за молящия се или за неговите другари, такива състояния на душите

водят до нивата на истинското поклонение. Егоистичните молитви включват изповеди и моления и често се изразяват в молбите за материални блага. Молитвата става толкова по-етична, когато има отношение към прощаването и търси мъдрост за по-добро самообладание.

91:4.4 (998.2) Докато неегоистичният тип молитва укрепява и утешава, меркантилната молитва непременно води до разочарование и изтрезняване, тъй като развитието на науката показва, че човек живее във физическата вселена на закона и реда. За ранния период в развитието на индивида или расите са характерни примитивните, егоистични и меркантилни молитви. И в известен смисъл всички подобни прошения се оказват ефективни, тъй като те неизбежно водят към тези опити и усилия, които помагат да се получи отговор на такива молитви. Истинската молитва, основана на вярата, винаги съдейства за подобряване на начина на живот, даже ако такива молби не заслужават духовно признание. Но духовно развитият човек трябва да проявява огромна предпазливост, опитвайки се да отучи от такива молитви примитивния или незрял разум.

91:4.5 (998.3) Помнете, даже ако самата молитва не изменя на Бога, тя много често довежда до огромни и продължителни изменения в такъв човек, който се моли с вяра и твърда надежда. За много мъже и жени от еволюцията на прогресиращите раси молитвата предвещаваеше душевен мир, добро настроение, спокойствие, мъжество, самообладание и възвишеност на съжденията.

5. Социалните последствия на молитвата

91:5.1 (998.4) В поклонението на предците молитвата води към култивиране на идеалите от миналото. Ако молитвата е един от аспектите на поклонение на Божеството, тя превъзхожда всяка подобна практика, тъй като води към култивирането на божествени идеали. Когато второто “аз” на моления се започва да се възприема като висше и божествено начало, идеалите на човека се възвисяват от чисто човешки до най-висши божествени нива и резултат от всички такива молитви е усъвършенстването на човешкия характер и всестранното обединение на човешката личност.

91:5.2 (998.5) Но молитвата не трябва задължително и винаги да е лична. Груповото или колективно молене е изключително ефективно според своите социални последствия. Когато група хора е въввлечена в съвместно молене за получаване на морална поддръжка и духовен подем, такива молитви се отразяват на индивидите, съставляващи дадената група; всички те стават по-добре благодарение на своето участие. Такива молитвени обреди могат да помогнат даже на цял град или нация. Изповедта, покаянието и молитвата са повдигали отделни хора, градове, нации и цели раси за титанични преобразуващи усилия, подвизи, водещи към доблестни дела.

91:5.3 (998.6) Ако действително искате да се избавите от навика да критикувате своя другар, най-бързият и надежден метод за постигането на такава промяна в отношението е да възприемете като правило да се молите за този човек всеки ден от своя живот. Но социалните последствия от подобни молитви зависят основно от две условия:

91:5.4 (998.7) 1. Човекът, за когото се молите, трябва да знае за това.

91:5.5 (999.1) 2. Молещият се човек трябва да се намира в тесен социален контакт с този, за когото се моли.

91:5.6 (999.2) Молитвата е този метод, който рано или късно превръща всяка религия в институция. С времето молитвата започва да се асоциира с многобройни производни средства, някои от които полезни такива като свещениците, свещените книги, ритуалните поклонения и обреди, а други са явно вредни.

91:5.7 (999.3) Но разумът, в голяма степен озарен от духа, трябва да прояви сдържаност и търпимост по отношение на по-слабо озарените умове, на които е нужна символика за мобилизация на своето слабо духовно зрение. Силните не трябва да гледат с презрение на слабите. Тези, чието богосъзнание не се нуждае от символи, не трябва да лишават от великодушната помощ на символа тези, на които им е трудно да се покланят на Божеството и да почитат истината, красотата и добродетелта, без да прибъгват към формата на ритуала. В молитвеното поклонение за повечето смъртни присъства символичния образ на обекта и целите на техните моления.

6. Компетенцията на молитвата

91:6.1 (999.4) Молитвата е неспособна да окаже непосредствено въздействие върху физическата среда на молещия се, с изключение на случаите, в които тя се съгласува с волята и действията на личностните духовни сили и материалните

наблюдатели на сферите. Макар че съществуват явни ограничения, засягащи компетенцията на изразените в молитвата прошения, такива ограничения не се разпространяват по равно спрямо *вярата* на молещите се.

91:6.2 (999.5) Молитвата не е метод за лечение на истински органични заболявания, но в огромна степен хората могат да се наслаждават на прекрасно здраве и да се избавят от многобройни психически, емоционални и нервни разстройства благодарение на молитвата. И даже в случай на истински инфекциозни заболявания молитвата нееднократно усилваше действеността на другите методи за лечение. Молитвата превърна много раздразнени и вечно недоволни инвалиди в образци на издръжливост, направи ги пример за подражание в очите на другите страдащи хора.

91:6.3 (999.6) Колкото и трудно да беше да се примирят научните съмнения в ефективността на молитвата с постоянния стремеж за помощ и водителство от божествените сили, никога не забравяйте за това, че искрената вяра на вярващия човек е могъщо средство, спомагащо за личното щастие и самообладание, за социална хармония, морален прогрес и духовни постижения.

91:6.4 (999.7) Молитвата – даже като чисто човешка практика, като диалог с второто “аз”, е метод за най-ефективно пробуждане на тези скрити сили на човека, които са заложени в човешкия разум и се пазят в областта на подсъзнанието. Молитвата е благотворна психологична практика покрай нейното религиозно значение и духовен

смисъл. Това, че мнозинството хора, попадайки в трудно положение, по един или друг начин се обръщат към молитвата и молят за помощ някакъв източник, е факт от човешкия опит.

91:6.5 (999.8) Не бъдете толкова нехайни, че да молите Бога да реши вашите трудности, а винаги, без да се колебаете, се обръщайте към Него за мъдрост и устойчивост на духа, които да ви водят и поддържат, докато вие решително и мъжествено решавате възникващите проблеми.

91:6.6 (999.9) Молитвата беше необходим фактор за прогреса и запазването на религиозната цивилизация; тя и днес може да внесе огромен принос в по-нататъшното укрепване и развитие на духовността на обществото, ако само тези, които възнасят своите молитви, правят това в светлината на научните факти, философията на мъдростта, интелектуалната честност и духовната вяра. Молете се така, както съветваше своите ученици Иисус – искрено, неегоистично, честно и без съмнения.

91:6.7 (1000.1) Но ефективността на молитвата в личния и духовен опит на моления се в никаква степен не зависи от умственото разбиране, философската проникателност, социалното ниво, културния статут или другите смъртни придобивки на човека. Психичните и духовни явления, съпътстващи молитвата на вярващия човек, са непосредствени, лични и емпирични. Не съществуват много начини, с помощта на които всеки човек, независимо от всички останали присъщи смъртни постижения, да може толкова ефективно и непосредствено да се доближи до прага на тази област, където е способен

да се обръща към Твореца и където съзнанието се докосва до реалността на Създателя – вътрешния Настройчик на Съзнанието.

7. Мистицизъм, екстаз и вдъхновение

91:7.1 (1000.2) Мистицизмът като метод, позволяващ на човека да осъзнае присъствието в себе си на Божеството, заслужава пълно одобрение, но когато такава практика води до социална изолация и се превръща в религиозен фанатизъм, тя е достойна само за порицание. Твърде често това, което възбуденият мистик приема за божествено вдъхновение, е проява на неговото подсъзнание. Макар че религиозното съзерцание нерядко помага за връзката на смъртния разум с вътрешния Настройчик, често с това спомага за беззаветното и предано служене и безкористна помощ на своите събратя.

91:7.2 (1000.3) Великите религиозни учители и пророци на миналото не бяха крайни мистици. Тези познали Бога мъже и жени по най-добрия начин служеха на своя Бог, оказвайки безкористна помощ на своите събратя. Иисус често се уединяваше със Своите апостоли за кратко, за да се отдаде на размишления и молитва, но Той правеше така, за да може по-голяма част от времето да прекарва в общуване с хората и в служене на тях. Човешката душа се нуждае както от духовна дейност, така и от духовна храна.

91:7.3 (1000.4) Религиозният екстаз е разрешен, когато е резултат от здрави предпоставки, но такъв опит най-често от всичко представлява продукт на емоционално въздействие, а не проява на истински духовен характер. Религиозните хора

не трябва да разглеждат всяко остро психологично предчувствие и всяко силно емоционално преживяване като божествено откровение или духовно общуване. Истинският духовен екстаз обикновено се съчетава с най-дълбоко външно спокойствие и почти пълно самообладание. Но истинската пророческа визия е свръхпсихологично предчувствие. Такова преживяване не е псевдохалюцинация, както не е и приличащ на състояние на транс екстаз.

91:7.4 (1000.5) Човешкият разум е способен да действа в отговор на така нареченото вдъхновение, когато е чувствителен или към пробуждането на подсъзнанието, или към въздействието на свръхсъзнанието. Във всеки случай такива разширения на съзнанието се представят на индивидите като повече или по-малко чужди. Безконтролното мистично въодушевление и буйният религиозен екстаз не са потвърждение на привидното божествено вдъхновение.

91:7.5 (1000.6) Практическото изпитание на всички тези необичайни религиозни преживявания на мистицизма, екстаза и вдъхновението се заключава в това, да се изясни помагат ли те на индивида да се сдобие със следните резултати:

91:7.6 (1000.7) 1. Да придобие по-добро и по-пълноценно физическо здраве.

91:7.7 (1000.8) 2. Да действа по-ефективно и с голяма полза в сферата на умствената дейност.

91:7.8 (1000.9) 3. По-пълно и с по-голяма радост да споделя своя религиозен опит с другите.

91:7.9 (1000.10) 4. Да достигне още по-голяма духовност в своя ежедневен живот и заедно с това честно да изпълнява прозаичните си задължения, свързани с обикновеното смъртно съществуване.

91:7.10 (1001.1) 5. Повече да обича и цени истината, красотата и добродетелта.

91:7.11 (1001.2) 6. Да пази признатите социални, морални, етически и духовни ценности.

91:7.12 (1001.3) 7. Да разширява своята духовна проникателност – богосъзнанието.

91:7.13 (1001.4) Но молитвата не притежава реална връзка с тези изключителни видове религиозен опит. Когато молитвата става излишно естетична, когато се състои почти изцяло от прекрасно и блажено съзерцание на Райската божественост, тя в значителна степен губи своето социализиращо въздействие и може да отведе своите привърженици към мистицизма и самоизолацията. Прекомерната склонност на моления се в уединение носи със себе си определена опасност, което се поправя и предотвратява при груповото колективно молене.

8. Моленето като личен опит

91:8.1 (1001.5) На молитвата е свойствена истинска спонтанност, тъй като първобитният човек започна да се моли дълго преди в него да се появи макар и най-малката представа за

Бога. Обикновено древният човек се молеше в две противоположни ситуации: остро нуждаейки се, той изпитваше подбуда да се обърне за помощ; ликувайки, той се отдаваше на импулсивна проява на радост.

91:8.2 (1001.6) Молитвата не е продължение на магията; и едната, и другата възникнаха независимо една от друга. Магията беше опит да се приспособи Божеството към някакви условия; молитвата е стремеж да се приспособи личността към волята на Божеството. Истинската молитва е и морална, и религиозна; магията не се отличава нито с едното, нито с другото.

91:8.3 (1001.7) Молитвата може да стане общоприет обичай; мнозина се молят затова, защото така правят другите. Други се молят поради страх от нещо ужасно, което може да се случи, ако те престанат да се обръщат със своите редовни смирени молитви.

91:8.4 (1001.8) За някои хора молитвата е израз на тиха благодарност, за други – колективна похвала, социален израз на религиозно чувство. Понякога тя е подражание на религията на друг човек, докато в истинската молитва се извършва искрено и доверително обръщане на духовната същност на създанието към вездесъщото присъствие на Духа на Създателя.

91:8.5 (1001.9) Молитвата може да бъде спонтанен израз на богосъзнанието или безсмислено повторение на теологични щампи. Тя може да бъде възторжена похвала на познатата Бога душа или робска покорност на скования от страх смъртен. Понякога тя е патетичен израз на

духовните стремежи, понякога креслив, показан израз на набожност. Молитвата може да бъде радостна похвала или смирена молба за прошка.

91:8.6 (1001.10) Молитвата може да бъде детска молба за невъзможното – или зряла молба за нравствен растеж и духовна сила. Тя може да моли за хляба насъщен – или да заключава в себе си чистосърдечния стремеж да намериш Бога и да изпълниш Неговата воля. Това може да бъде изцяло егоистична молба – или истинска и величествена крачка към vyplъщение на безкористното братство.

91:8.7 (1001.11) Молитвата може да бъде гневен призив за мъст или милосърдно застъпничество за своите врагове. Тя може да е израз на надеждата да измениш на Бога или могъща техника за изменение на собственото “аз”. Тя може да е раболепната молба на пропадналия грешник пред привидно непреклонните Съдии или радостното излияние на освобождения син на милосърдния небесен Баща.

91:8.8 (1001.12) Съвременния човек го довежда до недоумение идеята за изцяло лично общуване с Бога. Много хора престанаха да се молят редовно; те се обръщат към молитва едва тогава, когато изпитват особени затруднения, когато се оказват в изключителни ситуации. Човекът не бива да се бои да говори с Бога, но само инфантилният човек може да се опитва да уговаря Бог или да предполага, че е способен да Го измени.

91:8.9 (1002.1) Но истинската молитва действително постига реалността. Даже надигащият се въздушен поток няма да помогне на птицата да набере височина, ако тя не разтвори

своите крила. Молитвата възвисява човека, защото е метод за постигане на прогрес за сметка на използването на възходящите духовни потоци на вселената.

91:8.10 (1002.2) Истинската молитва помага на духовния растеж, изменя възгледите и носи това удовлетворение, което дава общуването с божествеността. Тя е самопроизволен поток богосъзнание.

91:8.11 (1002.3) Бог отговаря на молитвите на човека, като разширява неговото разбиране за истината, подобрява възприятието на красотата и задълбочава представата за добродетелите. Молитвата е субективна постъпка, но тя влиза в съприкосновение с могъщите обективни реалности на духовните нива на човешкия опит. Тя е значителен стремеж на човека към свръхчовешки ценности. Молитвата е най-мощният стимул за духовен растеж.

91:8.12 (1002.4) Думите са несъществени за молитвата – те са само интелектуалното русло, по което може да отправи своето течение реката на духовната молба. Словесното значение на молитвата при нейното индивидуално възнасяне се заключава само в самовнушение, а при съвместни моления – в групови внушения. Бог отговаря не на думите, а на състоянието на душата.

91:8.13 (1002.5) Молитвата не е метод за избавяне от конфликти, а по-скоро стимул за растеж в самата конфликтна ситуация. Молете се само за ценности, а не за вещи; за израстване, а не за удовлетворение.

9. Условия за ефективност на молитвата

91:9.1 (1002.6) Ако искате вашите молитви да бъдат ефективни, трябва да помните законите, определящи успеха на моленията:

91:9.2 (1002.7) 1. За да станат вашите молитви убедителни, трябва да се научите искрено и мъжествено да гледате в очите проблемите на вселенската реалност. Трябва да притежавате космическа устойчивост.

91:9.3 (1002.8) 2. Вие трябва предварително да изчерпите своите адаптационни възможности. Трябва да проявите усърдие.

91:9.4 (1002.9) 3. Вие трябва да посветите всяко желание на своя разум и всеки стремеж на своята душа към преобразяващите обятия на духовен растеж. Трябва да изпитате разширение на значението и възвишените ценности.

91:9.5 (1002.10) 4. Вие трябва беззаветно да изберете изпълнението на божествената воля. Трябва да напуснете мъртвата зона на нерешителността.

91:9.6 (1002.11) 5. Вие не само признавате волята на Отеца и решавате да я изпълните, но също така и безусловно и енергично посвещавате себе си на действително изпълнение волята на Отеца.

91:9.7 (1002.12) 6. В своята молитва вие трябва да молите само за божествена мъдрост за решаване на свойствените на човека проблеми, с които ще се срещате при възхода си към Рая – придобиване на божествено съвършенство.

91:9.8 (1002.13) 7. Вие трябва да имате вяра – жива вяра.

91:9.9 (1002.14) [Представено от главата на промеждутъчните създания на Урантия.]

Документ 92. По-нататъшната еволюция на религията

92:0.1 (1003.1) РЕЛИГИЯТА на естествения произход беше част от еволюционния опит на човека дълго преди появата на Урантия на никакви систематични откровения. Но тази *естествено* образувала се религия беше, в своята същност, резултат от свръхживотинските способности на човека. Постепенното установяване на еволюционната религия на човека, протичащо в продължение на хилядолетния емпиричен път, ставаше благодарение на помощта на някои вътрешни фактори, въздействащи на дивака, варварина и цивилизования човек:

92:0.2 (1003.2) 1. *Спомагателен дух на поклонението* — появата в животното на съзнание със свръхживотински потенциали за възприемане на реалността, което може да се нарече първична човешка способност за възприемане на Божеството.

92:0.3 (1003.3) 2. *Спомагателен дух на мъдростта* — проява на тенденцията в прекланящия се разум да намира по-високи форми за изразяване на своето поклонение, да ги приближава до постоянно разширяващата се представа за реалността на Божеството.

92:0.4 (1003.4) 3. *Свети Дух* — изначален дар на свръхразума, неизбежно появяващ се във всички пълноценни човешки личности. Това служене на жадуващия поклонение и

мъдрост разум създава способността за осъзнаване на постулата за продължаването на човешкия живот – както под формата на теологична концепция, така и в неподправения личностен опит.

92:0.5 (1003.5) Съгласуваното действие на тези трима божествени опекуни е напълно достатъчно за зараждане и растеж на еволюционната религия. Впоследствие тези влияния се усилват от Настройчиците на Съзнанието, серафимите и Духа на Истината, при което всички те ускоряват темповете на еволюционно развитие. Тези сили вече отдавна действат на Урантия и те ще продължават да функционират тук дотогава, докогато тази планета остава обитаема сфера. Значителна част от потенциала на тези божествени сили засега още не е могла да се прояви. Много неща ще намерят своето изражение в бъдещите епохи с възхода на религията на все по-нови нива, към небесните висоти на моронтийните ценности и духовните истини.

1. Еволюционната природа на религията

92:1.1 (1003.6) Еволюцията на религията започва от ранните страхове и призраци и преминава през много последващи стадии на развитие, включително опитите първо да принудиш, а по-късно и да уговориш духовете. Племенните фетиши се превърнаха в тотемни и племенни богове; магическите заклинания – в съвременни молитви. Обрязването на крайната плът, първоначално явяващо се жертва, се превърна в хигиенна мярка.

92:1.2 (1003.7) Варварското детство на човешкия род се съпровождаше с развитието на религията от поклонението

пред природата към поклонение пред призрази и фетишизъм. Със зараждането на цивилизацията човекът започна да се придържа към по-мистични и символични вярвания, докато днес, в навечерието на своята зрелост, човечеството започва да става готово за възприемането на истинската религия и даже за началото на разкриването на самата истина.

92:1.3 (1004.1) Религията възниква като биологична реакция на разума спрямо духовните вярвания и обкръжението; във всеки народ тя умира или се изменя последна. Във всички епохи религията е приспособяване на обществото към загадъчното. Като социална институция тя включва ритуали, символи, култове, свещени писания, жертвеници, светини и храмове. На всички религии са свойствени светената вода, светите мощи, фетишите, талисманите, филоните, камбаните, барабаните и духовенството. Чисто еволюционната религия не може напълно да се освободи нито от магията, нито от магьосничеството.

92:1.4 (1004.2) Тайната и могъществото винаги са пробуждали религиозни чувства и страх, докато емоциите във всички епохи са били могъщ фактор, определящ тяхното развитие. Основен религиозен стимул винаги е бил страхът; страхът рисува боговете на еволюционната религия и мотивира религиозните ритуали на първобитните вярващи. С развитието на цивилизацията страхът се видоизменя под действието на благоговението, възторга, уважението и съчувствието и в бъдеще още повече се обуславя от разкаянието и покаянието.

92:1.5 (1004.3) Сред един от азиатските народи съществуваше учението за това, че “Бог е големият страх”; това е продукт на чисто еволюционната религия. Иисус, разкриването на религиозен живот от висш тип, провъзгласи, че “Бог е любов”.

2. Религията и нравите

92:2.1 (1004.4) Религията е най-устойчивата и най-неподатливата от всички човешки институции, но все пак, макар и със закъснение, тя се приспособява към измененията в обществото. В края на краищата еволюционната религия действително започва да отразява изменящите се нрави, които на свой ред можеха да се подложат на въздействието на богооткровената религия. Бавно и неизбежно, макар и с неохота, религията (поклонението) следва мъдростта — знанието, направлявано от емпиричния разум и озарявано от божественото откровение.

92:2.2 (1004.5) Религията се придържа към нравите; това, което е *било*, е древно и се смята за свято. По силата именно на тази и никаква друга причина каменните оръдия се запазиха още дълго след настъпването на бронзовия и желязния векове. Известно е следното твърдение: “Ако ми правите олтара от камъни, не вземайте камъни дялани, защото ако използвате свои оръдия при направата му, те ще го осквернят.” Индусите и досега запалват своя жертвен огън с помощта на примитивни пръчици. В историята на еволюционната религия новаторството винаги се е смятало за светотатство. За принасянето на свещена жертва следваше да се използва не съвременна и преработена храна, а най-примитивната, тоест “месо,

изпечено на огъня, с пресен хляб и горчиви треви”. Всички социални обичаи и даже правови процедури се придържат към старинните форми.

92:2.3 (1004.6) Когато съвременният човек с удивление открива в свещените писания на различните религии толкова много от онова, което може да се смята за оскърбително, той трябва да се замисли за това, че сменящите се едно друго поколения се бояха да унищожат нещо, което е било свято и свещено за техните предци. Много неща, които на едно поколение изглеждат неприлични, в предшестващите поколения се смятаха за част от общопризнатите нрави и даже от общоприетите религиозни ритуали. Безкрайните опити да се съгласуват древните, но заслужаващи порицание обичаи с нови постижения на мисълта, да се намерят удовлетворителни теории, призвани да оправдаят запазването на древните и остарели обичаи в рамките на вярата, послужиха като причина за много спорове.

92:2.4 (1004.7) Нелепи обаче са опитите за внезапно ускоряване на религиозния прогрес. Даден народ или нация могат да усвоят от прогресивната религия само това, което в разумни предели се съгласува и е съвместимо с еволюционния статут и съответства на нейните способности за адаптация. Социалните, климатични, политически и икономически условия – всичко това влияе върху определени направления и развитие на религиозната еволюция. Социалната етика не зависи от религията – еволюционната религия; по-скоро всички форми на религията се диктуват от морала на хората.

92:2.5 (1005.1) Хората приемат необичайната и нова религия само формално. В действителност те я приспособяват към своите нрави и предишни религиозни традиции. Това добре се вижда от примера с едно новозеландско племе, чиито жреци след формалното приемане на християнството заявиха, че са получили откровение непосредствено от архангел Гавраил, съобщаващ, че това племе е станало богоизбран народ и че на него му е позволено свободно да практикува безразборни сексуални връзки, точно както и многобройни други достойни за порицание древни обичаи. И всички тези новоизпечени християни веднага се обърнаха към тази нова и по-малко взискателна версия на християнството.

92:2.6 (1005.2) По едно или друго време религията допускаше всевъзможни прояви на своенравното и непоследователно поведение и някога одобряваше практически всичко, което понастоящем се смята за безнравствено или греховно. Съзнанието, което не е възпитано от опита и лишенията с помощта на разума, никога не е било и никога няма да бъде надежден и непогрешим показател за поведението на човека. Съзнанието не е божествен глас, обърнат към човешката душа; това е само съвкупното морално и етическо съдържание на нравите на всеки стадий от съществуването; съзнанието представлява само човешка представа за идеалното реагиране на всяка съвкупност от обстоятелства.

3. Природата на еволюционната религия

92:3.1 (1005.3) Изучаването на човешката религия е изследване на социалните слоеве, съдържащи изкопаеми остатъци от

минали епохи. Нравите на антропоморфичните богове са точно изражение на морала на тези хора, които за пръв път измислиха такива божества. Древните религии и митологии достоверно предават вярванията и легендите на народи, отдавна преминали в небитието. Старинните култови обреди се съхраняват наред с новите икономически обичаи и успехи на социалната еволюция и, разбира се, изглеждат съвсем безсмислени. Останките от култа дават истинската картина на расовите религии на миналото. Винаги помнете това, че култовете се създават не заради търсенето на истината, а за разпространението на съответните убеждения.

92:3.2 (1005.4) Религията винаги в значителна степен се изразяваше в обреди, ритуали, обичаи, церемонии и догми. Като правило нея я разваляше неизменното пагубно заблуждение – илюзията за избраността на народа. Принципните религиозни понятия – заклинание, инспирация, откровение, умилюстивяване, живот след смъртта, тайнство, ритуал, изкупление, спасение, избавление, завет, скверност, очистване, пророчество, първороден грях, – всички те водят началото си от ранните времена на изначалния страх от призраци.

92:3.3 (1005.5) Първобитната религия представлява не нещо друго, а продължаване на борбата за материално съществуване в задгробния живот. Привързаността към такива убеждения означаваше разпространение на борбата за самоосигуряване в областта на въображаемия свят на призраците и духовете. Но, изпитвайки съблазънта да критикувате еволюционната религия, бъдете внимателни.

Помнете: това, което е било, е *исторически факт*. И също така си спомнете, че силата на всяка идея се заключава не толкова в нейната достоверност или истинност, а по-скоро – в нейната способност да пробудиш жив интерес в хората.

92:3.4 (1006.1) Еволюционната религия не допуска изменения или ревизия; за разлика от науката тя не предвижда постепенно самокоригиране. Формиращата се религия внушава уважение затова, защото нейните привърженици вярват в нея като в *Истината*; на теория “вярата, която някога е предадена на светците”, трябва да бъде толкова окончателна, колкото и непогрешима. Култът се противи на развитието, тъй като истинският прогрес непременно води до видоизменение или унищожение на самия култ; затова ревизията винаги трябва да му бъде налагана със сила.

92:3.5 (1006.2) Само два фактора са способни да модифицират и възвисят догмите на естествената религия: натискът на бавно усъвършенстващите се нрави и периодическите просвещения – епохалното откровение. И не е удивително, че прогресът беше бавен: в древността прогресивния и изобретателен човек го убиваха като магьосник. Култът бавно се развива на периоди, обхващащи много поколения – вековни цикли. И при все това той се усъвършенства. Еволюционната вяра в призраците заложи фундамента за философията на богооткровената религия, която с времето ще разруши суеверието, породило еволюционната религия.

92:3.6 (1006.3) Религията препятстваше социалното развитие по много начини, но без нея нямаше да има нито устойчив

морал, нито етика, нито някаква значителна цивилизация. Религията породя много видове светска култура: скулптурата възникна от изготвянето на идоли, архитектурата – от строителството на храмове, поезията – от заклинанията, музиката – от религиозните песнопения, драмата – от ритуалните действия за получаване на помощ от духовете, танците – от сезонните празници.

92:3.7 (1006.4) Но отдавайки дължимата роля на религията в развитието и запазването на цивилизацията, следва да се отбележи, че естествената религия направи също така много и за нанасяне на вреда и ущърб на същата тази цивилизация, която в останалото укрепваше и поддържаше. Религията пречатваше промишлената активност и икономическото развитие; тя пратосваше работната сила и пилееше пари; тя не винаги носеше полза на семейството; тя недостатъчно поощряваше мира и добрата воля; понякога пренебрегваше образованието и забавяше развитието на науката; тя прекомерно обедняваше живота в името на мнимото обогатяване след смъртта. Еволюционната религия – човешката религия – действително беше виновна за тези и много други грешки, заблуди и пропуски. При все това тя поддържаше културната етика, цивилизования морал и социалното единение, подготви почвата за последващата богооткровена религия, способна да компенсира тези многобройни еволюционни недостатъци.

92:3.8 (1006.5) Еволюционната религия беше най-скъпоструващата, макар и несравнимо ефективна, институция на човека. Човешката религия може да бъде

оправдана само в светлината на еволюционната цивилизация. Ако човекът не беше усъвършенстващ се продукт на животинската еволюция, то такъв път на еволюционното развитие нямаше да има оправдание.

92:3.9 (1006.6) Религията спомагаше за натрупване на капитал; тя поощряваше някои видове труд; свободното време на духовниците съдейства за развитието на изкуството и натрупването на знания; съответно човешкият род извлече голяма полза от всички тези ранни грешки на етическия метод. Шаманите – честни и нечестни, струваха изключително скъпо, но си струваха всички тези разходи. Учените, както и самата наука, се появиха в средата на паразитиращото духовенство. Религията укрепваше цивилизацията и осигуряваше приемствеността в обществото; във всички времена тя изпълняваше функцията на полиция на нравите. Благодарение на религията в хората се появи дисциплина и самообладание, подготвили почвата за *мъдростта*. Религията е ефективен източник на еволюцията, безжалостно подгонващ ленивото и страдащо човечество, пребиваващо в естественото си състояние на интелектуална инерция, напред и нагоре, към по-високите нива на разума и мъдростта.

92:3.10 (1006.7) Еволюционната религия – това свещено наследство за възходящите създания с животински произход, трябва постоянно да се подобрява и облагородява за сметка на очистващото действие на богооткровената религия и огненото огнище на истинската наука.

4. Дарът на откровението

92:4.1 (1007.1) Откровението е еволюционно, но то е винаги прогресивно. По цялото продължение на многовековната история на обитаемия свят религиозните откровения стават все по-мощни и непрекъснато набират все по-голяма просветителска сила. Откровението е призвано да класифицира и очисти сменящите се едни други еволюционни религии. Но за да възвисят еволюционните енергии и да ги издигнат на ново ниво, такива божествени откровения трябва да излагат учения, не твърде далечни от образа на мисли и реакции на съответната епоха. Затова откровението не може да не се съотнася с еволюцията.

92:4.2 (1007.2) Но независимо от техните външни връзки или произход богооткровената религия неизменно се характеризира с вяра в някакво Божество, имащо висша ценност, и в една от концепциите за запазване на личната индивидуалност след смъртта.

92:4.3 (1007.3) Еволюционната религия е чувствена, а не логична. Тя е реакцията на човека спрямо вярата в хипотетичния свят на призраците и духовете, спрямо човешкия религиозен рефлекс, който се възбужда от осъзнаването на неведомия страх пред него. Богооткровената религия се издига от реалния духовен свят; тя е отговор от свръхинтелектуалния космос на потребността на човека да вярва във вселенските Божества и да разчита на тях. Еволюционната религия изобразява лъкатушното блуждаене на човечеството в търсенето на истината; богооткровената религия е тази истина.

92:4.4 (1007.4) В историята е имало много случаи на религиозни откровения, но само пет от тях имаха епохално значение. Те бяха следните:

92:4.5 (1007.5) 1. *Ученията на Даламатия.* За пръв път истинската концепция за Първия източник и Център беше провъзгласена на Урантия от корпуса от стоте члена на телесния персонал на Принц Калигастия. Това разкриване на Божеството се задълбочаваше в течение на повече от триста хиляди години, докато не беше прекъснато от планетарното въстание и краха на просветителския режим. С изключение на дейността на Ван, далматийското откровение премина безследно практически за целия свят. Даже нодитите забравиха тази истина към времето на пристигането на Адам. От всички раси, възприели ученията на стоте, най-дълго ги запази червеният човек, но в религията на америндите идеята за Великия Дух беше само мъглява представа, която значително се проясни и укрепи след съприкосновението с християнството.

92:4.6 (1007.6) 2. *Ученията на Едем.* Адам и Ева отново запознаха еволюционните народи с представата за Всеобщия Баща. Крахът на първия Едем прекъсна адамическото откровение още преди то да успее истински да се състои. Но претърпелите несполука учения на Адам бяха продължени от сифитските свещеници и някои от тези истини никога не умираха на Урантия. Ученията на сифитите измениха целия ход на развитието на религията в Леванте. И все пак към 2500 година до н.е. човечеството в значителна степен изгуби откровението, появило се в епохата на Едем.

92:4.7 (1007.7) *3. Мелхиседек Салимски.* Изключителният Син на Небадон положи началото на третото разкриване на истината на Урантия. Основните заповеди в неговото учение бяха доверието и вярата. Той учеше хората да се доверяват на всемогъщото милосърдие на Бога и провъзгласи, че вярата е този акт, благодарение на който човек се сдобива с Божието благоволение. Неговите учения постепенно се смесиха с вероученията и обредите сред различните еволюционни религии и съответно се превърнаха в тези теологични системи, които съществуваша на Урантия в началото на първото хилядолетие от християнската ера.

92:4.8 (1008.1) *4. Иисус от Назарет.* Христос Михаил за четвърти път разкри на Урантия понятието за Бога като за Всеобщ Баща и оттогава това учение като цяло остава в сила. Същността на това учение бяха любовта и служенето – изпълненото с любов поклонение, което създанието-син по собствена воля изразява в знак на признаване на преданата опека на Бога-Баща и като отговор на тази опека; доброволното служене, което такива създания-синове посвещават на своите братя, радвайки се на съзнанието за това, че при това те също така служат и на Бога-Баща.

92:4.9 (1008.2) *5. Урантийските документи.* Истинските документи, в това число и настоящият, представляват най-последното изложение на истината пред смъртните на Урантия. Тези документи се отличават от всички предишни откровения, тъй като те не са подготвени само от една вселенска личност, а от много същества. Но

изчерпващо откровение може да бъде само достигането на Всеобщия Баща. Всички останали видове небесна помощ са не повече от частични, преходни и практически приспособени към локалните условия във времето и пространството. Макар че такива признания може би намаляват непосредственото въздействие и авторитетност на всички откровения, на Урантия настана време, когато подобни откровени заявления стават целесъобразни, даже ако са свързани с риска да бъдат отслабени бъдещото въздействие и авторитетност на това най-последно от всички разкрития на истината пред смъртните раси на Урантия.

5. Великите религиозни вождове

92:5.1 (1008.3) В еволюционната религия боговете се представят като подобни на човека. В богооткровената религия хората ги учат, че те са Божии синове – крайно въплъщение на божествеността. В синтетическите учения, съставени от ученията на богооткровения и продукти на еволюцията, концепцията за Бога е съчетание на следните фактори:

92:5.2 (1008.4) 1. Предшестващите идеи на еволюционните култове.

92:5.3 (1008.5) 2. Възвишените идеали на богооткровената религия.

92:5.4 (1008.6) 3. Личните възгледи на великите религиозни вождове, пророци и учители на човечеството.

92:5.5 (1008.7) Началото на много религиозни епохи беше положено с живота и ученията на изтъкнати хора;

мнозинството значителни нравствени движения в световната история беше породено от техните вождове. И хората винаги бяха склонни да се покланят пред вожда, даже ако при това страдаха неговите учения; да се покланят на личността на вожда, даже ако забравяха провъзгласяваните от него истини. За това има основания: в еволюционния човек живее инстинктивният стремеж към помощ свише и отвън. Този горещ стремеж е призван да изпревари появата на Земята на Планетарния Принц и последващите Материални Синове. На Урантия човекът беше лишен от тези свръхчовешки вождове и управители и затова се опитваше да попълни тази загуба, обкръжавайки своите човешки вождове с легенди за техния свръхестествен произход и чудотворен живот.

92:5.6 (1008.8) Много раси смятаха, че техните вождове са се родили от девственици. Животът на такива хора изобилства с чудеса и всяка група неизменно вярва в завръщането на своя вожд. Племената на Централна Азия и досега очакват завръщането на Чингиз хан; в Тибет, Китай и Индия такава личност е Буда; в исляма – това е Мохамед; сред америндите такъв беше Хесунанин Онамоналонтон; древните юдеи, в мнозинството си, очакваха завръщането на Адам като материален управител. Във Вавилон бог Мардук представляваше увековечената легенда за Адам – представата за Божия син, свързващото звено между човека и Бога. След появата на земята на Адам така наричаните Божии синове станаха обичайно явление между планетарните раси.

92:5.7 (1009.1) Но независимо от суеверния и благоговееен страх, който извикваха тези учители, те действително бяха онези временни личностни опори, с помощта на които лостовете на богооткровената истина усъвършенстваха човешката нравственост, философия и религия.

92:5.8 (1009.2) За милион години от своята история човечеството издигна не една стотица религиозни лидери – от Онагар до Гуру Нанак. Неведнъж приливът на религиозна истина и духовна вяра се сменяше с отлив и в миналото всяко възраждане на урантийската религия се отъждествяваше с живота и ученията на някакъв религиозен вожд. Говорейки за учителите от последния период, може да се окаже полезно те да се обединят в седем основни религиозни епохи на постадамическата Урантия:

92:5.9 (1009.3) 1. *Сифитски период*. Сифитските свещеници, възродили се под ръководството на Амосад, станаха велики учители в постадамическата епоха. Те проповядваха във всички андитски земи и най-дълго тяхното влияние се чувстваше сред гърците и шумерите, а също и индусите, сред които те се съхраниха до наши дни като индуските брамини. Сифитите и техните последователи съумяха частично да съхранят разкритата от Адам представа за Троицата.

92:5.10 (1009.4) 2. *Ерата на мисионерите на Мелхиседек*. Възраждането на урантийската религия стана възможно в значителна степен благодарение на усилията на проповедниците, подготвени от Макивента Мелхиседек, който живееше и учеше в Салим почти две хиляди години до Христа. Тези мисионери провъзгласиха, че вярата е

отплата за божествено благоволение, и макар че техните учения не доведоха до непосредствената поява на новите религии, те станаха това основание, върху което на последващите учители на истината беше съдено да създадат религията на Урантия.

92:5.11 (1009.5) *3. Постмелхиседекската ера.* Макар че в този период проповядваха както Аменемоп, така и Ехнатон, изтъкнат религиозен гений на постмелхиседекската ера стана Мойсей – вождът на една от групите от левантийски бедуини и основател на юдейската религия. Мойсей учеше на монотеизъм. Той каза: “Слушай, Израилю: Господ, Бог наш, е един Господ”, “Господ е Бог и няма друг Бог освен Него”. Той упорито се стремеше да изкорени от своя народ останките от култа към духовете и даже изискваше смъртно наказание за неговите привърженици. Монотеизмът на Мойсей беше фалшифициран от неговите приемници, но впоследствие те действително се върнаха към много от неговите учения. Величието на Мойсей се заключава в неговата мъдрост и прозорливост. Много хора притежаваха по-висша представа за Бога, но никой никога не е постигал такъв успех в обръщането на голям брой хора в толкова прогресивна вяра.

92:5.12 (1009.6) *4. Шести век до Христа.* В течение на този век – един от най-великите периоди на религиозното пробуждане за цялата история на Урантия, се появиха много провъзгласяващи истината хора. Сред тях е необходимо да споменем Гаутама, Конфуций, Лао Цзъ, Заратустра и учителите на джайнизма. Ученията на Гаутама получиха широко разпространение в Азия и

милиони хора го почитат като Буда. Конфуций беше за китайския морал това, което беше Платон за гръцката философия, и макар ученията и на единия, и на другия да оказаха въздействие на религията, строго погледнато, нито един от тях не беше проповедник; Лао Цзъ долови повече от Бога в Дао, отколкото Конфуций в хуманността или Платон в идеализма. Заратустра, макар и попаднал под силното влияние на господстващата представа за двойствеността на духовния свят, неговите добро и зло начала, заедно с това определено възвиси идеята за единното и вечно Божество и окончателните победи на светлината над тъмнината.

92:5.13 (1010.1) *5. Първи век след Христа.* Като религиозен учител Иисус Назарянин започна своя път от култа, създаден от Йоан Кръстител, и доколкото можа, се отдалечи от съблюдаването на постите и външната обредност. Освен Иисус много велики учители в тази ера бяха Павел Тарсянин и Филон Александрийски. Техните религиозни представи изиграха главна роля в еволюцията на вярата, която носи името на Христа.

92:5.14 (1010.2) *6. Шести век след Христа.* Мохамед основа религия, превъзхождаща много учения от това време. Той излезе с протест против социалните изисквания, които се съдържаха във вероученията на чуждоземците, и против необръзаността на религиозния живот на своя собствен народ.

92:5.15 (1010.3) *7. Петнадесети век след Христа.* Този период се ознаменува с две религиозни движения: разкол на християнството на Запад и поява на новата синтетическа

религия на Изток. В Европа формализираното християнство достигна такава степен на негъвкавост, при която по-нататъшният растеж беше несъвместим с единството. На Изток Нанак и неговите последователи обединиха ученията на исляма, индуизма и будизма в сикхизма – една от най-прогресивните религии в Азия.

92:5.16 (1010.4) Бъдещето на Урантия несъмнено е свързано с появата на учители за религиозната истина – Бащинството на Бога и братството на всички създания. Остава само да се надяваме на това, че страстните и чисти сърца на тези бъдещи пророци ще бъдат посветени не толкова на укрепването на междурелигиозните бариери, колкото на разширяването на религиозното братство между вярващите в духа – многобройни привърженици на различни интелектуални богословски теории, които са толкова характерни за Урантия и Сатания.

6. Съставните религии

92:6.1 (1010.5) Урантийските религии на двадесети век представляват интересен материал за изследване на социалната еволюция на религиозното влечение при човека. Много вероучения почти не се измениха от времето на култа към духовете. Като класа африканските пигмеи нямат религиозни реакции, макар че някои от тях в някаква степен вярват в духовната среда. Днес те се намират на този стадий на развитие, на който беше първобитният човек в началото на еволюцията на религията. Основата на примитивната религия беше вярата в живота след смъртта. Поклонението на личностния Бог свидетелства за еволюционния прогрес, даже първия етап

на откровението. Сред даяките се развиха само най-примитивните религиозни обреди. Още сравнително неотдавна най-неопределените представи за Бога съществуваха сред ескимосите и америндите, които вярваха в духове и имаха смътна представа за живота след смъртта. Сред съвременните австралийски аборигени има само страх пред духовете, боязън от тъмнината и примитивно поклонение пред предците. При зулусите едва сега се появява религия, основана на страха пред духовете и на жертвоприношенията. Много африкански племена освен тези, които изпитаха влиянието на християнските и мюсюлмански мисионери, още не са се издигнали в своето религиозно развитие над нивото на фетишите. Но някои групи отдавна се придържат към идеите на монотеизма, като например потомците на древните тракийци, които вярваха също в безсмъртието.

92:6.2 (1010.6) На Урантия еволюционната и богооткровена религия се развива рамо до рамо, обединявайки се и сраствайки се с разнообразните теологични системи, съществуващи в света от времето на съставяне на настоящите документи. Може да се предложи следният списък на тези религии на Урантия от двадесети век:

92:6.3 (1011.1) 1. Индуизъм – най-древната.

92:6.4 (1011.2) 2. Юдаизъм.

92:6.5 (1011.3) 3. Будизъм.

92:6.6 (1011.4) 4. Конфуциански учения.

92:6.7 (1011.5) 5. Даоски вероучения.

92:6.8 (1011.6) 6. Зороастризм.

92:6.9 (1011.7) 7. Шинтоизъм.

92:6.10 (1011.8) 8. Джайнизъм.

92:6.11 (1011.9) 9. Християнство.

92:6.12 (1011.10) 10. Ислям.

92:6.13 (1011.11) 11. Сикхизъм – най-новата.

92:6.14 (1011.12) Най-развитите религии на древността бяха юдаизмът и индуизмът и всяка от тях оказа огромно влияние върху историята на развитието на религията на Изтока и Запада. Както индусите, така и юдеите вярваха в боговдъхновеността и богооткровеността на своите религии и смятаха, че всички останали учения са изкривени форми на единствената истинска вяра.

92:6.15 (1011.13) Индия е разделена между привържениците на индуизма, сикхизма, исляма и джайнизма, при което всяка изобразява Бога, човека и вселената в свое, отличаващо се от другите разбиране. Китай се придържа към даоските учения и конфуцианството; в Япония почитат шинтоизма.

92:6.16 (1011.14) Велики международни и междурасови учения са юдаизмът, будизмът, християнството и ислямът. Регионите, обхванати от будизма, се простират от о. Цейлон до Бирма – през Тибет и Китай, до Япония. Будизмът не можа да се приспособи към нравите на много

народи и в това отношение е сравним само с християнството.

^{92:6.17 (1011.15)} Древноеврейската религия заключава в себе си философския преход от политеизма към монотеизма; тя е еволюционно свързващо звено между религиите на еволюцията и религиите на откровенията. Древните евреи са единственият от народите на Запада, преминал целия път от ранните еволюционни богове чак до Бога на откровението. Но широко разпространение тази истина получи само в дните на пророк Исаия, който за пореден път учеше на смесена представа, обединяваща националното божество и Всеобщия Творец: “О, Господ Саваот, Бог на Израил, Ти, Боже, само Ти един; Ти сътвори небесата и земята.” В своето време надеждата за спасение на западната цивилизация се свързваше с възвишените древноеврейски концепции за добродетелите и прогресивните елински представи за красотата.

^{92:6.18 (1011.16)} Християнската религия е религия за живота и ученията на Христос, основана на юдаизма, модифицирана чрез усвояване на някои учения на зороастризма и гръцката философия и формулирана предимно от трима индивиди: Филон, Петър и Павел. От времето на Павел тя претърпя цял ред еволюционни изменения и дотолкова се проникна от западния дух, че много неевропейски народи съвсем естествено гледат на християнството като на чуждо откровение на чуждороден Бог и за чужденци.

^{92:6.19 (1011.17)} Ислямът е религиозно-културна общност в Северна Африка, Левант и Югоизточна Азия. Именно еврейската теология в съчетание с последващите

християнски учения превърна исляма в монотеистична религия. Привържениците на Мохамед бяха озадачени от напредничавите учения за Троицата; за тях беше непонятна доктрината за трите божествени личности като едно Божество. Опитът *внезапно* да бъде склонен еволюционният разум към възприемането на прогресивната богооткровена религия на истината винаги е съпроводен с големи трудности. Човекът е еволюционно създание и трябва да придобие своята религия основно с помощта на еволюционни методи.

92:6,20 (1012.1) В своето време поклонението пред предците е било явен прогрес в религиозната еволюция, но толкова удивителен, колкото и печален е фактът, че тази примитивна идея се запазва в Китай, Япония, Индия наред с изобилието от относително по-прогресивни възгледи, например, будизма и индуизма. На Запад поклонението пред предците прерасна в преклонение пред националните богове и почитание пред народните герои. В двадесети век тази националистична религия на преклонението пред героите се проявява в различните радикални и националистически светски течения, характерни за много нации и народи на Запада. Сходно отношение се среща в знаменитите университети и големи промишлени общности на англоезичните народи. Не е твърде далечна от тези представи идеята за това, че религията е само “общ стремеж към щастлив живот”. “Националните религии” са не повече от връщане към древноримското поклонение пред императора и към шинтоизма, поклонението пред държавата в образа на императорското семейство.

7. По-нататъшната еволюция на религията

92:7.1 (1012.2) Религията никога няма да може да стане научен факт. Философията действително е способна да се опира на научна основа, но религията винаги ще бъде или еволюционна, или богооткровена, или тяхното възможно съчетание, каквото е тя в днешния свят.

92:7.2 (1012.3) Новите религии не се изобретяват – те или съзряват, или възникват като внезапно откровение. Всички нови еволюционни религии са само развиващи се отражения на древните вероучения, нови адаптации и приспособления. Старото не спира да съществува; то се слива с новото, подобно на това, както сикхизмът се зароди и разцъфтя на почвата и от формите на индуизма, будизма, исляма и другите култове от това време. Първобитната религия се отличаваше с по-голяма демократичност: дивакът с лекота заимстваше и споделяше. Едва с появата на богооткровената религия възниква теологичният егоизъм с неговото диктаторство и нетърпимост.

92:7.3 (1012.4) Всички многобройни религии на Урантия са добри в тази степен, в която довеждат човека до Бога и позволяват на човека да осъзнае Отеца. За всяка религия би било заблуда да се смята, че нейните положения са Истината; такива възгледи говорят повече за теологично невежество, отколкото за убеденост на вярата. Не съществува нито една урантийска религия, която да не би могла с полза за себе си да изучава и усвоява най-добрите от истините, съдържащи се във всички други вероучения, тъй като всички те съдържат истината. Вярващите биха се сдобили с по-голям успех, заимствайки най-доброто от

живата духовна вяра на своите близни, отколкото понасяйки онова по-лошо, което и досега присъства в техните суеверия и изживели себе си ритуали.

92:7.4 (1012.5) Всички тези религии са се появили в резултат на различни интелектуални реакции на хората спрямо еднакво духовно ръководство. Те никога няма да се сдобият с еднообразието на ученията, догматите и ритуалите, тъй като всичко това е интелектуално. Но те са способни да достигнат и някога ще постигнат единството на истинското поклонение на вселенския Отец, тъй като то е духовно, а в духа – и такава е извечната истина – всички хора са равни.

92:7.5 (1012.6) Ценностите, осъзнавани от примитивната религия, в много отношения бяха материални, но цивилизацията възвисява религиозни ценности, тъй като истинската религия е посвещаването на “аз”-а на съществени и висши ценности. Според развитието на религията етиката става философия на морала, а моралът – средство за самодисциплина, опираща се на критериите за висшите значения и ценности, божествените и духовни идеали. Така религията става стихийна и изтънчена страст, този жив опит, който се отдава на предаността на любовта.

92:7.6 (1013.1) Качеството на религията се определя от следните фактори:

92:7.7 (1013.2) 1. Еднакви ценности – преданост.

92:7.8 (1013.3) 2. Дълбочина на значението – способност на индивида за идеалистично възприемане на тези висши ценности.

92:7.9 (1013.4) 3. Интензивност на посвещението – степен на привързаността към тези божествени ценности.

92:7.10 (1013.5) 4. Свободен прогрес на личността по космическия път на идеалистичния духовен живот, осъзнаване статута на Божия син и нескончаемото развитие в статута гражданин на вселената.

92:7.11 (1013.6) Развитието на религиозните значения в самосъзнанието на детето се извършва тогава, когато то прехвърля своите представи за всемогъщество от своите родители на Бога. И целият религиозен опит на такова дете зависи от това, което е преобладавало в неговите отношения с родителите: страх или любов. На робите винаги им беше изключително трудно да превърнат своя страх пред господаря в любов към Бога. Цивилизацията, науката и прогресивните религии трябва да освободят човечеството от тези страхове, породени от благоговейния ужас, който предизвикваха природните явления. Затова просвещението трябва да избави образованите смъртни от всякаква зависимост от посредниците в общуването с Божеството.

92:7.12 (1013.7) Тези промеждутъчни стадии на идолопоклоннически колебания в преноса на благоговение от човешкото и видимото към божественото и невидимото са неизбежни, но до тяхното намаляване трябва да доведе осъзнаването на помощта, която оказва вътрешният

божествен дух. При все това огромно влияние на човека оказваха не само неговата представа за Божеството, но и характерът на героите, избрани от него за почитание. Крайно прискърбно е, че тези, които стигнаха до поклонение пред божествения и възкръснал Христос, не забелязаха човека, доблестния и храбър герой – Йешуа бен Йосиф.

92:7.13 (1013.8) Съвременният човек притежава адекватно религиозно съзнание, но неговите вероизповедни обичаи са объркани и дискредитирани от ускорените социални метаморфози и безпрецедентното развитие на науката. Мислещите мъже и жени имат нужда от преосмислена религия и това изискване ще принуди религията да направи преоценка на своите ценности.

92:7.14 (1013.9) На съвременните хора се налага да коригират човешките ценности в живота на едно поколение в по-голяма степен, отколкото това беше правено за последните две хиляди години. Всичко това влияе на общественото отношение към религията, тъй като религията винаги е и начин на живот и начин на мислене.

92:7.15 (1013.10) Истинската религия винаги е длъжна едновременно да бъде и вечен фундамент, и пътеводна звезда за всички устойчиви цивилизации.

92:7.16 (1013.11) [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 93. Макивента Мелхиседек

93:0.1 (1014.1) МЕЛХИСЕДЕК са широко известни като изключителни Синове предвид поразителния спектър от

задачи изпълнявани от тях в световите на локалната вселена. При възникването на всяка извънредна ситуация, или при необходимост да се предприеме нещо необичайно, с изпълнението на задачата често се залавя един от Мелхиседек. Отличителното свойство на синовете от тази категория е способността да действат в изключителни обстоятелства и на най-различни нива на вселената чак до физическото ниво на проява на личността. Такава широка способност за функционално изменение на личността притежават в известна степен само Носителите на Живота.

93:0.2 (1014.2) Вселенските Синове от категорията Мелхиседек бяха необичайно активни на Урантия. Корпус от дванадесет синове Мелхиседек служеше тук заедно с Носителите на Живота. Следващият корпус от дванадесет Синове започна да изпълнява задълженията на планетарни попечители скоро след бунта на Калигастия и остана на власт чак до пристигането на Адам и Ева. След падението на Адам и Ева тези дванадесет Мелхиседек се върнаха на Урантия и продължиха да служат като планетарни попечители дотогава, докато Иисус Назарянин, като Син Човешки, стана фактическият Планетарен Принц на Урантия.

1. Инкарнацията на Макивента

93:1.1 (1014.3) В течение на хилядолетията, последвали провала на мисията на Адам на Урантия, съществуваше опасност от пълна загуба на богооткровената истина. Независимо от своя интелектуален прогрес човешките раси постепенно регресирах в духовно отношение. Около 3 000 години до

н.е. представата за Бога стана крайно разтеглива в съзнанието на човека.

93:1.2 (1014.4) Дванадесетте попечителски Мелхиседек знаеха за предстоящото посвещаване на Михаил на тяхната планета, но не знаеха колко скоро ще стане това; затова, след сериозно съвещание, те изпратиха до Всевишните на Едемия молба за вземане на мерки за запазването на Урантия на светлината на истината. Тяхната молба беше отхвърлена със заповед, гласяща, че “воденето на всички дела на 606-тата планета на Сатания се намира в ръцете на попечителските Мелхиседек”. След това попечителите се обърнаха за помощ към Бащата-Мелхиседек, но им се наложи да се задоволят със съвета да действат по свое усмотрение, подкрепяйки истината по най-приемливия начин чак “до пристигането на посвещенческия Син”, който “ще възстанови планетарните права и приключи с безправието и неопределеността”.

93:1.3 (1014.5) Именно поради това, че на Мелхиседек им се наложи изцяло да разчитат на собствените си сили, един от планетарните попечители – Макивента Мелхиседек, доброволно се зае да извърши това, което беше извършвано само шест пъти за цялата история на Небадон: да се въплъти на Земята като смъртен обитател на дадения свят, да се посвети на оказването на планетарна помощ в ролята на извънреден Син. Салвингтонските власти дадоха своето съгласие и в Палестина, недалеч от това място, където предстоеше да се появи град Салим, стана физическата инкарнация на Макивента Мелхиседек. Цялата процедура по материализацията на този Син-

Мелхиседек беше изпълнена от планетарните попечители при участието на Носителите на Живота, някои Главни Физически Регулатори и други небесни личности намиращи се на Урантия.

2. Салимският мъдрец

93:2.1 (1015.1) Макивента беше посветен на човешките раси на Урантия 1 973 години преди раждането на Иисус. Неговата поява беше незабележителна; неговата материализация премина незабелязано за човешките очи. За пръв път смъртен човек го видя в този паметен ден, когато той влезе в палатката на Амдон – халдейски пастир с шумерски произход. Той обяви за своята мисия с простите думи, отправени към този пастир: “Аз съм Мелхиседек, свещеник на Ел-Елион, Всевишния и единствен Бог”.

93:2.2 (1015.2) Когато пастирът дойде на себе си от изумление, той засипа непознатия с въпроси, след което помоли Мелхиседек да сподели с него трапезата му. И за пръв път за целия си дълъг път във вселената Макивента вкуси материалната храна, която предстоеше да го поддържа в продължение на деветдесет и четири годишния му живот като материално същество.

93:2.3 (1015.3) В тази нощ, докато си говореха под звездите, Мелхиседек пристъпи към своята мисия по разкриването на истината за реалността на Бога, когато, махвайки широко с ръка, той се обърна към Амдон и каза: “Ел-Елион, Всевишният – е създател на звездите и небосвода, точно както и на тази земя, на която живеем и той е също така висшия Бог на небесата”.

93:2.4 (1015.4) За няколко години Мелхиседек събра около себе си група ученици последователи и вярващи, които образуваха ядрото на бъдещата салимска община. Скоро по цяла Палестина той вече беше известен като свещеника Ел-Елион, Всевишният и салимският мъдрец. В обкръжаващите племена често го наричаха салимски шейх, или цар. Салим беше това място, което след изчезването на Мелхиседек се превърна в град Йевус, впоследствие наречен Йерусалим.

93:2.5 (1015.5) По своята външност Мелхиседек напомняше представител на смесените нодитски и шумерски народи на това време; той достигаше около сто и осемдесет сантиметра на височина и имаше внушителен вид. Той говореше на халдейски и владееше половин дузина други езици. По своя маниер да се облича той приличаше на ханаанските свещеници с изключение на това, че на гърдите си носеше емблема с три концентрични кръга – приетият в Сатания символ на Райската Троица. В течение на неговото служене тази емблема стана за неговите последователи дотолкова свещена, че те не смееха да я използват и след няколко поколения тя беше забравена.

93:2.6 (1015.6) Макар че по своя начин на живот Макивента приличаше на мъж от дадения свят, той не се ожени, но и не можеше да остави на Земята потомство. Независимо от това, че неговото тяло напомняше на тялото на човек от мъжки пол, то в действителност се отнасяше към този тип специално създадени тела, от които се ползваха стоте материализирани члена на персонала на Принц Калигастия с изключение на това, че то не съдържаше в себе си

жизнената плазма на някоя от човешките раси. Нямахте го на Урантия и дървото на живота. Ако Макивента беше останал на Земята дълго време, неговият физически механизъм щеше да започне постепенно да се разрушава. Но той завърши своята посвещенческа мисия на възраст деветдесет и четири години – дълго преди да започне дезинтеграцията на неговото материализирано тяло.

^{93:2.7 (1016.1)} Инкарнираният Мелхиседек получи Настройчик на Съзнанието, който пребиваваше в тази свръхчовешка личност като временен наблюдател и възпитател на плътта, набирайки опит и практически запознавайки се с урантийските проблеми и методиката на пребиваване в инкарниран Син. Именно този опит позволи на този дух на Отеца доблестно да функционира в човешкия разум на последващия Син Божий, Михаил, когато той се появи на Земята в плът. Това е единственият Настройчик на Съзнанието, който е действал в разума на две същества на Урантия, но и двата разума бяха както божествени, така и човешки.

^{93:2.8 (1016.2)} По време на своята инкарнация в плът Макивента поддържаше пълноценна връзка с единадесетте члена на корпуса на планетарните попечители, но той не можеше да общува с другите категории небесни личности. С изключение на контактите с попечителските Мелхиседек, възможностите на Макивента да установява връзка със свръхчовешките разумни същества не се отличаваха от възможностите на човека.

3. Ученията на Мелхиседек

93:3.1 (1016.3) След изминаването на десет години Мелхиседек създаде свои училища в Салим, вземайки за образец древната система изработена от сифитските свещеници на втория Едем. Даже понятието десетина, въведено по-късно от новообърнатия във вярата Авраам, беше също така почерпено от оцелелите предания, разказващи за методите на древните сифити.

93:3.2 (1016.4) Мелхиседек учеше на концепцията за единния Бог, всеобщото Божество, но позволяваше на хората да свържат това учение с Бащата на Съзвездие Норлатиадек, когото той нарече Ел-Елион – Всевишния. Мелхиседек пазеше почти пълно мълчание по отношение на статута на Луцифер и положението на делата в Йерусем. Едва след като завърши посвещението на Михаил, Ланафорг - Властелинът на Системата, започна активно да се занимава с проблемите на Урантия. За повечето ученици на Салим Едемия беше небесата, а Всевишният - Бога.

93:3.3 (1016.5) Трите концентрични кръга, взети от Мелхиседек като символ на своето посвещение, от повечето ученици бяха изтълкувани като символ на трите царства: на хората, ангелите и Бога. На тях им беше позволено да си останат с това убеждение; за цялото пребиваване на Мелхиседек на Земята само няколко от неговите последователи узнаха, че тези три кръга символизируют безкрайността, вечността и всеобщността на Райската Троица - източникът на божествена поддръжка и ръководство; даже Авраам беше склонен да смята, че тази емблема обозначава тримата Всевишни на Едемия и на него му беше казано, че Тримата Всевишни действат като един. Обучавайки на концепцията

за Троицата, символично изразена в тази емблема, Мелхиседек обикновено я съотнасяше с тримата представители на категорията Ворондадек от съзвездие Норлатиадек.

93:3.4 (1016.6) Общувайки със своите неизкушени последователи Мелхиседек ограничаваше своето учение до факта на управлението на Всевишните на Едемия - Боговете на Урантия. Но някои хора той учеше на по-сложната истина, разказвайки им за ръководството и организацията на локалната вселена, а на своя блестящ последовател Нордан, който беше кенеанин и на неговата увлечена група, той разкриваше истината за свръхвселената и даже за Хавона.

93:3.5 (1016.7) Членовете на семейството Катро, в което Мелхиседек преживя повече от тридесет години, знаеха много от по-висшите истини и ги пазеха в своя род чак до раждането на техния прославен потомък Мойсей, който наследи от тях увлекателното предание за времената на Мелхиседек. Това предание се предаваше от поколение на поколение от страна на бащата, а също така и от други източници – от страна на майката.

93:3.6 (1016.8) Мелхиседек учеше своите последователи на всичко това, което можеха да възприемат и усвоят. Даже много съвременни идеи за небесата и земята, за човека, за Бога и ангелите, не са се отдалечили много от тези учения на Мелхиседек. Но този велик учител подчини всички на доктрината за единния Бог – вселенското Божество, небесния Създател, божествения Баща. Поставяйки акцент именно на това учение, Мелхиседек апелира към

човешката потребност от поклонение, а също така готвеше пътя и за последващата поява на Михаил като Син на същия този Всеобщ Баща.

^{93:3.7 (1017.1)} Мелхиседек учеше, че в определения час друг Син Божий ще дойде, както него, в плът, но че той ще бъде роден от жена. Именно затова многобройните последващи учители смятаха, че Исус е свещеник или свещенослужител “навеси подобен на Мелхиседек”.

^{93:3.8 (1017.2)} Така Мелхиседек прокара пътя и подготви полето за дейност за световното разпространение на монотеизма, необходими за посвещаване на истинския Райски Син на Единния Бог, толкова ярко описан им като Отецът на всичко съществуващо и представен на Авраам като Бог, готов да приеме човека с единственото условие за лична вяра. И когато Михаил се появи на Земята, той потвърди всичко, на което учеше Мелхиседек по отношение на Райския Баща.

4. Религията на Салим

^{93:4.1 (1017.3)} Обредите на салимското вероизповедание бяха много прости. Всеки човек, поставил своя подпис или личен знак на глинени таблички – списъците на паството на Мелхиседек, заучаваше и приемаше следното вероучение:

^{93:4.2 (1017.4)} 1. Вярвам в Ел-Елион, Всевишния Бог, единствения Всеобщ Баща и Създател на всичко съществуващо.

93:4.3 (1017.5) 2. Приемам завета на Мелхиседек от Всевишния, който ме дарява с Божието благоволение заради моята вяра, а не заради жертвоприношенията или изгорените приношения.

93:4.4 (1017.6) 3. Обещавам да изпълнявам седемте заповеди на Мелхиседек и да разказвам на всички хора благата вест за този завет с Всевишния.

93:4.5 (1017.7) В това се заключаваше символа на вярата на салимската община. Но даже такава кратка и проста декларация за вяра беше прекалено сложна и прогресивна за хората от онова време. Те просто не можеха да разберат как може да се получи божествено благоволение за нищо – с помощта на вярата. Те бяха напълно уверени в това, че човек се ражда длъжник пред боговете. Прекалено дълго и твърде убедено те бяха принасяли своите жертви и дарове на жреците, за да са способни да разберат благата вест: спасението - божественото благоволение, е безплатен дар за всички онези, които вярват в завета на Мелхиседек. Даже това, което Авраам, макар и не до край, вярваше, “му вмениха в праведност”.

93:4.6 (1017.8) Седемте заповеди, провъзгласени от Мелхиседек, бяха съставени в духа на древния висш закон на Далматия и много напомняха седемте наставления, които се изучаваха в училищата на втория Едем. Ето как звучаха заповедите на религията на Салим:

93:4.7 (1017.9) 1. Не се покланяй на никакъв Бог освен на Висшия Създател на небесата и земята.

93:4.8 (1017.10) 2. Не се съмнявай в това, че вярата е единственото условие за вечно спасение.

93:4.9 (1017.11) 3. Не произнасяй лъжливо свидетелство.

93:4.10 (1017.12) 4. Не убивай.

93:4.11 (1017.13) 5. Не кради.

93:4.12 (1018.1) 6. Не прелюбодействай.

93:4.13 (1018.2) 7. Почитай своите родители и по-възрастните.

93:4.14 (1018.3) Макар че в общината жертвоприношението се забраняваше, Мелхиседек добре разбираше колко трудно се изкореняват старите обичаи и благоразумно предложи на тези хора хляб и вино вместо предишното жертвоприношение от плът и кръв. Написано е: “Мелхиседек, царят Саламски, изнесе хляб и вино.” Но даже това предпазливо нововъведение не се увенча с пълен успех; в покрайнините на Салим всяко от различните племена имаше свои допълнителни центрове, където те извършваха жертвоприношения и изгаряха дарения. Даже Авраам прибягна към тази варварска практика след победата на Кедорлаомер: той просто не можеше а се успокои, докато не принесе традиционната жертва. И Мелхиседек така и не успя напълно да изкорени тази склонност към жертвоприношенията от религиозните обреди на своите последователи, даже и на Авраам.

93:4.15 (1018.4) Както и Иисус, Мелхиседек строго се придържахме към своята посвещенческа мисия. Той не се опита да измени нравите и обичаите на света, да

усъвършенства хигиеничните норми или научните истини. Той дойде, за да изпълни две задачи: да запази истината за единния Бог и да подготви пътя за последващото смъртно посвещение на Райския Син на този Всеобщ Баща.

^{93:4.16 (1018.5)} В продължение на деветдесет и четири години Мелхиседек учеше в Салим на основите на богооткровената истина и в течение на това време Авраам три пъти посети занятията в неговото училище. Накрая той се обърна във вероучението на Салим, ставайки един от най-блестящите ученици и последователи на Мелхиседек.

5. Избирането на Авраам

^{93:5.1 (1018.6)} Макар че да се говори за “избран народ” може да е заблуждение, няма да е грешка да наречем Авраам избран човек. Мелхиседек действително възложи на Авраам отговорността за запазването на истината за единния Бог в противоположност на господстващата вяра в множество божества.

^{93:5.2 (1018.7)} Изборът на Палестина като място на дейност на Мелхиседек отчасти се обяснява с желанието му да влезе в контакт със семействата, в които може да се роди бъдещият вожд. По времето на инкарнацията на Мелхиседек на Земята имаше много семейства така добре подготвени за възприемането на салимското учение, както и семейството на Авраам. Не по-малко надарени семейства съществуваха сред червените и жълти хора, а също така и сред потомците на андитите на запад и север. От друга страна, обаче, нито един от тези райони не беше толкова благоприятно разположен за бъдещата поява на

Мелхиседек на земята, както източното крайбрежие на Средиземно море. Мисията на Мелхиседек в Палестина и последващата поява на Михаил сред евреите в огромна степен се определяха от географията – от разположението на Палестина в центъра на търговията, пътешествията и цивилизацията на тази епоха.

93:5.3 (1018.8) Известно време попечителските Мелхиседек изучаваха предшествениците на Авраам и бяха уверени в това, че в едно от поколенията ще се появят потомци, отличаващи се с ум, инициативност, прозорливост и прямота. Децата на Фарра – бащата на Адам, отговаряха на всички тези очаквания. Именно възможността да се установи връзка с тези разностранни деца имаше голямо значение за появата на Макивента в Салим, а не в Египет, Китай, Индия, или сред северните племена.

93:5.4 (1019.1) Фарра и неговото семейство бяха колебливи сторонници на религията на Салим, която се проповядваше в Халдея. Те разбраха за Мелхиседек от проповедта на Овид – финикийски учител, възвестяващ салимските вероучения в Ур. Те излязоха от Ур с намерението да стигнат до Салим, но братът на Авраам, Нахор, който не беше виждал Мелхиседек, не прояви особен ентусиазъм и ги уговори да останат в Харан. Измина много време от тяхното пристигане в Палестина преди те да се съгласят да унищожат *всички* донесени със себе си домашни богове; бавно и постепенно те замениха множеството месопотамски богове с единния Бог от Салим.

93:5.5 (1019.2) Няколко седмици след смъртта на бащата на Авраам, Фарра, Мелхиседек изпрати един от своите

ученици, Ярам Хетениянин, за да може той да предаде на Авраам и Нахор следната покана: “Заповядайте в Салим, за да чуете нашите учения – истината за вечния Творец; и във вашето, братя, благословено потомство ще бъде благословен целия свят”. Нахор, не приел изцяло евангелието на Мелхиседек, остана; той построи силен град-държава, наречен на негово име. Но племенникът на Авраам, Лот, реши да отиде заедно със своя чичо в Салим.

^{93:5.6 (1019.3)} След пристигането в Салим, Авраам и Лот се установиха в крепостта, намираща се във възвишенията недалеч от града. Тук те можеха да се защитят от многобройните неочаквани набези на северните племена. В тези времена хеттеите, асирийците, филистимляните и други групи постоянно нападаха племената в централна и южна Палестина. От своето укрепление Авраам и Лот извършваха чести странствания в Салим.

^{93:5.7 (1019.4)} Скоро след като Авраам и Лот се установиха недалеч от Салим, те тръгнаха към долината на река Нил, за да се запасят с храна, тъй като в това време в Палестина имаше суша. По време на тяхното кратко посещение в Египет Авраам откри, че на египетския трон седи негов далечен роднина и възглави два триумфални похода на този цар. Последният период на пребиваване в Египет Авраам и неговата жена Сара живееха с двора, а преди да напуснат Египет той получи полагащата му се част от трофеите, взети във военните походи.

^{93:5.8 (1019.5)} От Авраам се изискваше огромна решителност, за да се откаже от почестите в египетския двор и да се върне към по-духовния труд започнат от Макивента. Но

Мелхиседек го почитаха и в Египет и когато фараонът чу подробния разказ на Авраам, той се обърна към него с настоящия съвет да се върне, за да изпълни своята клетва – да служи на делото на Салим.

93:5.9 (1019.6) Авраам имаше величествени и честолюбиви планове и връщайки се от Египет, запозна Лот със своя замисъл: да подчини целия Ханаан и да доведе неговите народи под властта на Салим. Лот беше по-склонен към делови живот; затова, след едно от поредните разногласия, той се върна в Содом, за да се заеме с търговия и животновъдство. На Лот не му харесваха нито военния, нито пастирския живот.

93:5.10 (1019.7) Връщайки се със своето семейство в Салим, Авраам пристъпи към внимателна подготовка на военните планове. Скоро той беше признат за граждански управител на територията на Салим - под неговото ръководство се намираше конфедерация от седем съседни племена. С голям труд на Мелхиседек се отдаде да удържи Авраам, който гореше от желание да върви напред и с помощта на меча да обедини съседните племена, за да могат те по-бързо да узнаят истината на Салим.

93:5.11 (1019.8) Мелхиседек поддържаше мирни отношения със всички съседни племена; той не беше привърженик на военните мерки и нито веднъж не беше атакуван от армиите, които се движеха в различни направления. Той напълно се съгласяваше с това, че Авраам следва да измисли отбранителна политика за Салим подобна на тази, която беше приета по-късно, но не споделяше стигащите далеч завоевателски планове на своя ученик; затова

техните отношения се прекъснаха, макар че те се разделиха като приятели и Авраам отиде в Хеврон, който той смяташе да превърне в своя военна столица.

93:5.12 (1020.1) Благодарение на близките отношения с Мелхиседек Авраам се ползваше с огромно предимство пред обкръжаващите незначителни царе; всички те почитаха Мелхиседек и изключително много се бояха от Авраам. Авраам знаеше за техния страх и само чакаше удобен случай, за да атакува своите съседи; такъв повод стана нападението на някои от тези управители над владенията на племенника на Авраам, Лот, който живееше в Содом. Чувайки за това, Авраам, начело на седемте съюзни племена, настъпи срещу врага. Дойде реда на неговата армия, която наброяваше над 4 000 човека; командните постове заемаха 318 от неговите лични гвардейци.

93:5.13 (1020.2) Когато Мелхиседек узна за обявената от Авраам война, той тръгна на път, за да го разубеди, но срещна своя бивш ученик едва тогава, когато той се връщаше с победа от бойното поле. Авраам твърдеше, че Бога на Салим му е донесъл победата над враговете и настоя за отделянето на една десета част от трофеите в салимската хазна. Останалите деветдесет процента той премести в своята столица Хеврон.

93:5.14 (1020.3) След това сражение в Сидимската долина Авраам стана вожд на втората конфедерация от единадесет племена и не само плати една десета на Мелхиседек, но и следеше за това така да постъпят и всички околни племена. Неговите дипломатически отношения с царя на Содом,

както и този страх, който той навсякъде предизвикваше доведоха до това, че содомските и други царе се присъединиха към военната хевронска конфедерация; Авраам беше действително близо до своята цел – създаването на могъща държава в Палестина.

6. Заветът на Мелхиседек с Авраам

93:6.1 (1020.4) Целта на Авраам беше покоряването на Ханаан. Неговата решимост беше разколебавана само от това, че Мелхиседек не одобряваше този замисъл. Но, когато Авраам вече съвсем твърдо беше решил да пристъпи към осъществяването на своето начинание, той започна да се терзае от мисълта за това, че няма син, който би могъл да стане наследник на бъдещото царство. Той се договори за нова среща с Мелхиседек; и именно в хода на тази среща салимският свещеник, зримият Син Божий, убеди Авраам да се откаже от своите стремежи към материални завоевания и от тленната власт и да се обърне към духовна представа за небесното царство.

93:6.2 (1020.5) Мелхиседек обясни на Авраам цялата безсмисленост на борбата с конфедерацията на амореите, но недвусмислено даде да се разбере, че безразсъдните обичаи на тези изостанали племена ги водят към самоунищожение, в резултат на което след няколко поколения те ще бъдат толкова отслабени, че към това време те, нараствайки по брой, ще могат лесно да ги победят.

93:6.3 (1020.6) Тук, в Салим, Мелхиседек официално сключи завет с Авраам. Той каза на Авраам: “Погледни в небето и

преброй звездите, ако можеш да ги преброиш; толкова потомци ще имаш”. И Авраам повярва на Мелхиседек и “това му беше вменено в праведност”. И тогава Мелхиседек разказа на Авраам за бъдещото покоряване на Ханаан от неговите потомци след тяхното временно пребиваване в Египет.

93:6.4 (1020.7) Заветът, който Мелхиседек сключи с Авраам, представлява велик урантийски договор между божествеността и човешкия род, в което Бог се съгласява да изпълни *всичко* ; човекът се съгласява само да *вярва* в обещанията на Бога и да следва неговите повели. Досега се е смятало, че спасение може да се постигне само с дела – жертви и дарове; и ето, Мелхиседек отново възвести на Урантия благата вест за това, че спасението - благоволение на Бога, се постига с *вяра*. Но това евангелие на простата вяра в Бога беше твърде напредничава; последващите семитски племена предпочетоха да се върнат към по-древната практика на жертвоприношенията и изкуплението на греховете чрез проливане на кръв.

93:6.5 (1021.1) Скоро след сключването на този завет, в съответствие с обещанието на Мелхиседек, на Авраам му се роди син Исаак. С раждането на Исак, Авраам започна да се отнася към своя договор с Мелхиседек изключително сериозно и отиде в Салим, за да формулира завета в писмен вид. Именно във връзка с това публично и официално приемане на завета Аврам измени своето име на Авраам.

93:6.6 (1021.2) Повечето салимски вярващи практикуваха обрязването на крайната плът, макар че Мелхиседек никога не вменяваха това в задължение. И макар че Авраам

винаги беше яростен противник на обрязването, той реши да придаде на своя договор с Мелхиседек особена тържественост, официално одобрявайки ритуала на обрязването като знак за потвърждаване на салимския завет.

93:6.7 (1021.3) Именно след този искрен публичен отказ на Авраам от личните си амбиции в името на по-значителните планове на Мелхиседек, три небесни същества се явиха пред него в долината на Мамр. Това събитие е факт, независимо от неговата връзка с по-късните измислици, имащи отношение към естественото унищожение на Содом и Гомор. Легендите за събитието от тези дни показват колко изостанали бяха морала и етиката даже в толкова неотдавнашни времена.

93:6.8 (1021.4) След тържественото сключване на завета Авраам и Мелхиседек напълно възстановиха своите отношения. Авраам отново стана граждански и военен представител на салимската колония, броят на която достигна сто хиляди члена от братството на Мелхиседек, редовно плащащи десетък. Авраам значително подобри салимския храм и осигури цялото училище с нови палатки. Той не само разшири системата на десетъка, но и усъвършенства много методи на организация на занятията в училището, в добавка към своя огромен принос в подобряване на ръководството на мисионерската служба. Освен това той направи много за повишаване на главите добитък и реорганизация на млечното производство в Салим. Авраам беше трезв и умел бизнесмен, богат човек за своето време;

той не се отличавахе с особена набожност, но беше абсолютно искрен и вярваше в Макивента Мелхиседек.

7. Мисионерите на Мелхиседек

^{93:7.1 (1021.5)} В продължение на няколко години Мелхиседек продължаваше за възпитава своите ученици и да готви онези салимски мисионери, които проникнаха във всички съседни племена, особено в Египет, Месопотамия и Мала Азия. С течение на времето тези проповедници се отделяха все повече от Салим, носейки със себе си евангелието на Макивента – вярата в Бога и доверието към него.

^{93:7.2 (1021.6)} Потомците на Адамсон, чиито селища се разполагаха около езерото Ван, охотно слушаха хетейските проповедници на салимския култ. От тези места, където някога се намираше центъра на андитска култура, проповедниците отиваха в отдалечени райони на Европа и Азия. Салимските мисионери проникнаха във всички региони на Европа и достигнаха даже Британските острови. Една група се добра до андитите на Исландия през Фарерските острови, докато друга пресече Китай и достигна източните острови, обитавани от японците. Животът и опита на изтъкнатите мъже и жени, отправили се на път от Салим, Месопотамия и от бреговете на езерото Ван за просвещаване на племената от източното полукълбо, представляват героична страница в историята на човешкия род.

^{93:7.3 (1022.1)} Но задачата беше толкова огромна, а племената - толкова изостанали, че резултатите бяха неясни и неопределени. От поколение на поколение на различни

места евангелието на Салим попадеше на благодатна почва, но с изключение на Палестина, идеята за единен Бог така и не можа да завоюва устойчиво признание в цяло племе или народ. Дълго преди идването на Иисус ученията на ранните салимски мисионери се оказаха като цяло разтворени в древните и по-широко разпространени суеверия и поверия. Изначалното евангелие на Мелхиседек беше почти изцяло погълнато от вярванията във Великата Майка, Слънцето, а също и в други древни култове.

93:7.4 (1022.2) Вие, които се ползвате днес от предимствата на книгопечатането, зле разбирате колко нелеко беше поддържането на истината в тези древни времена, с каква лекота едно поколение забравяше новите учения на своите предшественици. Съществуваше неизменна тенденция новите доктрини да се подчиняват на по-древните учения и магии. Новото откровение винаги се осквернява от предишните еволюционни вярвания.

8. Заминаването на Мелхиседек

93:8.1 (1022.3) Скоро след разрушаването на Содом и Гомор Мелхиседек реши да завърши своето изключително посвещение на Урантия. Решението за завършването на пребиваването му в плът беше взето под въздействието на цяла поредица обстоятелства, главното от които беше нарастващата тенденция на обкръжаващите племена и даже на най-близките му съратници да се отнасят към него като към полубог, като към свръхестествено същество, каквото той беше; но в тяхното отношение се появи прекомерно благоговение и огромен суеверен страх. В

допълнение към тези причини Мелхиседек искаше своевременно да напусне мястото на своя земен труд, за да може до смъртта на Авраам истината за единния и единствен Бог да успее да се укрепи в умовете на неговите последователи. Затова една вечер Мелхиседек се оттегли за почивка в своята шатра, пожелавайки на своите спътници лека нощ и когато дойдоха при него на следващата сутрин, той вече не беше там, тъй като неговите приятели го бяха взели.

9. След заминаването на Мелхиседек

^{93:9.1 (1022.4)} Внезапното изчезване на Мелхиседек стана огромно изпитание за Авраам. Независимо от това, че Макивента недвусмислено предупреждаваше своите последователи за това, че един ден на него ще му се наложи да изчезне така, както някога се е появил, те не можеха да се появят със загубата на своя изумителен вожд. Огромната организация, създадена в Салим, почти напълно изчезна, макар че именно на преданията за тези времена се опираше Моисей извеждайки евреите-роби от Египет.

^{93:9.2 (1022.5)} Загубата на Мелхиседек опечали сърцето на Авраам и тази печал не го остави до самата му смърт. Той напусна Хеврон, отказвайки се от своите планове за създаване на материално царство, а сега, загубвайки своя съратник по създаването на царството на духа, той напусна Салим отправяйки се на юг, за да живее по-близо до своите предприятия в Херара.

93:9.3 (1022.6) Веднага след изчезването на Мелхиседек Авраам беше обхванат от страх и боязън. Пристигайки в Херара, той скри своето име, в резултат на което Авимелех си присвои неговата жена. (Веднъж през нощта, скоро след своята женитба за Сара, Авраам подслуша заговорници, канещи се да го убият, за да вземат неговата великолепна жена. Този страх постоянно преследваше Авраам – вожда, отличил се с неизменна храброст и безстрашие; през целия си живот той се боеше, че ще го убият тайно, за да завладеят Сара. Това обяснява защо в три отделни случая този мъжествен човек прояви истинска страхливост.)

93:9.4 (1023.1) Но нищо не можеше да спре Авраам от изпълнението на неговата мисия като приемник на Мелхиседек. Скоро при него се появиха новообърнати във вярата сред филистимляните и поданиците на Авимелех и сключвайки с тях договор, той на свой ред прие от тях много суеверия, в частност - порочната практика за принасяне в жертва на първородния син. Така Авраам отново стана велик палестински лидер. Пред него се прекланяха всички групи, почитаха го всички царе. Той беше духовен вожд на всички обкръжаващи племена и продължаваше да оказва влияние в течение на известно време даже след своята смърт. В последните години на живота си се върна в Хеврон – в местата на своята пожизнена дейност, където се труди заедно с Мелхиседек. Последната постъпка на Авраам беше изпращането на доверени слуги в намиращия се на границата с Месопотамия град на неговия брат, Нахор, за да потърсят сред роднините невеста за сина на Авраам – Исаак. В течение на дълго време членовете на този клан се

придържаха към обичая да сключват брак със своите браточеди. Авраам умря с твърдата вяра в Бога – тази вяра, на която го научи Мелхиседек в изчезналите училища на Салим.

93:9.5 (1023.2) На новото поколение не му беше лесно да разбере разказа за Мелхиседек; не минаха и петстотин години и мнозина започнаха да смятат цялото това повествование за измислица. Исаак достатъчно точно се придържаше към учението на своя баща и запазваше вяност към евангелието на салимската община, но на Яков му беше трудно да постигне смисъла на тези предания. Йосиф твърдо вярваше в Мелхиседек и основно поради тази причина се ползваше сред своите братя с репутацията на мечтател. Почестите, оказани на Йосиф в Египет, в голяма степен се обясняваха с паметта за неговия праядо Авраам. Йосиф получи предложение да оглави египетските армии, но предвид своята дълбока привързаност към традициите на Мелхиседек и последващите учения на Авраам и Исаак, той реши да служи като граждански управител бидейки уверен в това, че така ще може да донесе повече полза за приближаването на небесното царство.

93:9.6 (1023.3) Учението на Мелхиседек беше пълно и изчерпващо, но писмените свидетелства за тези времена впоследствие се струваха на древноеврейските свещеници невероятни и фантастични, макар че мнозина от тях в някаква степен разбираха тези записи, поне до времето, когато във Вавилон бяха внесени многобройни изменения в текста на Стария Завет.

93:9.7 (1023.4) Това, което в Стария Завет е представено като беседи на Авраам с Бога, в действителност бяха разговорите на Авраам с Мелхиседек. Последващите преписвачи смятаха, че “Мелхиседек е синоним на Бога”. Споменаването на многобройните срещи на Авраам с “ангела Господен” се отнасяше до честите му посещения при Мелхиседек.

93:9.8 (1023.5) Древноеврейските разкази за Исаак, Яков и Йосиф са много по-достоверни от разказите за Авраам, макар че и тук има много изкривени факти – умишлени и неумишлени изменения, внесени при съставянето на тези повестувания от еврейските свещеници по време на вавилнския плен. Кеттура не беше жена на Авраам; както и Агар, тя беше само наложница. Цялата собственост на Авраам премина на Исаак, сина на Сара - неговата законна жена. Авраам не беше в толкова преклонна възраст, както се говори в писмените свидетелства, а неговата жена беше значително по-млада. Тяхната възраст беше преднамерено изменена, за да може впоследствие да се представи раждането на Исаак като чудо.

93:9.9 (1023.6) Националната гордост на евреите беше изключително подтисната от вавилонския плен. Не желаейки да се помири с чувството за национална непълноценност, те отидоха в другата крайност – национален и расов егоизъм, изкривявайки и извращавайки своите традиции с намерението да възнесат себе си като богоизбран народ над другите. Във връзка с това те внимателно поправиха всички свои свидетелства, за да поставят Авраам и другите национални герои

значително над всички останали лица, включително над самия Мелхиседек. Затова древноеврейските преписвачи унищожиха всички намиращи се в тяхно разпореждане напомняния за този важен период, запазвайки само разказа за срещата на Авраам с Мелхиседек след сиддимското сражение, което - както смятаха, обвини Авраам със слава.

^{93:9.10 (1024.1)} Така, забравяйки Мелхиседек, те забравиха и учението на този извънреден Син за духовната мисия на обещания посвещенчески Син; забвението на характера на тази мисия беше толкова пълно и окончателно, че едва немного от техните потомци можаха или пожелаха да узнаят и приемат Михаил, когато той се появи на Земята в плът, както и беше предсказано от Мелхиседек.

^{93:9.11 (1024.2)} Но един от авторите на “Послания до Евреите” разбра мисията на Мелхиседек, защото е казано: “Този Мелхиседек, свещеник на Всевишния, беше и цар на света; без баща, без майка, без родословие, нямаш нито начало на дните, нито край на живота, но подобен на Божия Син, той си остава свещеник во веки веков.” Този автор нарече мисията на Мелхиседек разновидност на последващото посвещение на Михаил потвърждавайки, че Иисус е бил “свещени, навеки подобен на Мелхиседек”. Макар че това сравнение не е съвсем удачно, реален факт е това, че Христос получи временни права над Урантия “по разпореждане на дванадесетте попечителски Мелхиседек”, изпълняващи своите задължения по време на неговото посвещение в този свят.

10. Сегашният статут на Макивента Мелхиседек

93:10.1 (1024.3) В течение на инкарнацията на Макивента съветът на попечителските Мелхиседек на Урантия функционираше в състав единадесет члена. Когато Макивента стигна до заключението, че неговата мисия като извънреден Син е наближила своя край, той съобщи за това на своите единадесет партньори, които веднага се приготвиха да използват метода, с помощта на който му предстоеше да се освободи от плът и благополучно да възстанови изначалното си, присъщо на Мелхиседек, състояние. И на третия ден след изчезването от Салим той се появи сред своите единадесет приятели по служене на Урантия и възобнови прекъснатата си дейност като един от планетарните попечители на 606-тата планета от системата на Сатания.

93:10.2 (1024.4) Макивента завърши своето посвещение като създание от плът и кръв така внезапно и просто, както я започна. Нито появата, нито заминаването на Мелхиседек се съпровождаха с никакви необичайни оповестявания или знамения; неговата поява на Урантия не беше отбелязана, нито огласена от възкръснали, нито от извършване на планетарен съден период, тъй като това посвещение беше извънредно. Но Макивента завърши своето пребиваване в плът едва тогава, когато беше надлежно освободен от изпълнението на своите задължения от Бащата-Мелхиседек и информиран за това, че неговото извънредно посвещение е одобрено от главата на изпълнителната власт на Небадон, Гавраил Салвингтонски.

93:10.3 (1024.5) Макивента Мелхиседек продължаваше да проявява огромен интерес към делата на потомците на тези хора, които приеха неговото учение в течение на живота му в плът. Но сродилите се с кенейни, наследници на Авраам и Исак, бяха единствената линия, в която в продължение на дълго време се запазваше повече или по-малко ясна представа за салимските учения.

93:10.4 (1024.6) Все същият Мелхиседек в продължение на деветнадесет последващи века продължаваше да сътрудничи с много пророци и гадатели, стремейки се да запази салимските истини, докато не удари часа за поява на земята на Михаил.

93:10.5 (1025.1) Макивента остана на длъжността планетарен попечител чак до триумфалното посвещение на Михаил на Урантия. Впоследствие, той беше прикрепен към урантийската служба в Йерусем като един от двадесет и четирите управляващи и едва неотдавна беше повишен до положението на личен посланик на Сина-Създател в Йерусем с длъжност Заместник на Планетарния Принц на Урантия. Ние предполагахме, че пълното завръщане на Макивента Мелхиседек към задълженията, присъщи за дадената категория синовство, няма да стане дотогава, докато Урантия остава обитаема планета и че той ще продължава да се проявява, изразявайки се с категорията време, като вечен планетарен попечител, представлявайки Христос Михаил.

93:10.6 (1025.2) Предвид това, че посвещението на Макивента носеше извънреден характер, в архивите няма указания за неговата бъдеща съдба. Може би корпусът на Мелхиседек

на Небадон е изгубил завинаги един от своите членове. Неотдавнашните решения на Всевишните на Едемия, потвърдени впоследствие от Извечно Древните на Уверса, дават всички основания да се предполага, че на този посвещенчески Мелхиседек е съдено да заеме мястото на падналия Планетарен Принц Калигастия. Ако нашите предположения в това отношение са верни, то напълно е възможно Макивента Мелхиседек отново да се яви лично на Урантия в някакъв друг вид и да поеме върху себе си задълженията на детронирания Планетарен Принц, представлявайки Христос Михаил, който понастоящем фактически притежава правата на Планетарен Принц на Урантия. Макар че на нас все още съвсем не ни е ясно каква може да бъде съдбата на Макивента, станалите съвсем неотдавна събития убедително свидетелстват в полза на това, че подобни предположения вероятно не са далеч от истината.

^{93:10.7 (1025.3)} Ние добре разбираме как Михаил, благодарение на своя триумф на Урантия, стана приемник и на Калигастия и на Адам – как той стана Планетарен Принц на Мира и втория Адам. И сега ние виждаме как на този Мелхиседек се присъжда званието Заместник на Планетарния Принц на Урантия. Ще бъде ли назначен той и за заместник на Материалния Син на Урантия? Възможно ли е да стане безпрецедентно и неочаквано събитие – връщане на планетата на Адам и Ева или на част от тяхното потомство като представители на Михаил, с права на заместници на втория Адам на Урантия?

93:10.8 (1025.4)

Всички тези предположения свързани с увереността в бъдещото появяване както на Син-Арбитър, така и на Троичен Син-Учител, а също така и предвид недвусмисленото обещание на Сина-Създател да се върне, превръща Урантия в планета с неопределено бъдеще и в една от най-интересните и загадъчни сфери в цялата вселена Небадон. Напълно е възможно в една от бъдещите епохи, с приближаването на Урантия към ерата на светлината и живота и завършването на разглеждането на обстоятелствата около бунта на Луцифер и предателството на Калигастия от съдебните инстанции, да станем свидетели едновременно на присъствието на Урантия на Макивента, Адам, Ева и Христос Михаил, както и на Син-Арбитър или на Троични Синове-Учители.

93:10.9 (1025.5)

Съществата от нашата категория отдавна смятат, че присъствието на Макивента в състава на йерусемския корпус на управляващите на Урантия - съвета на двадесет и четирите, е достатъчно свидетелство за потвърждаване на нашата увереност в това, че на него му е съдено и по нататък да съпровожда смъртните на Урантия, съгласно вселенския план за развитие и възход чак до Райския Корпус за Завършилите. Ние знаем, че този път е подготвен за Адам и Ева, които ще се присъединят към своите земни другари в техния подвиг за възход към Рая след като Урантия се утвърди в светлината и живота.

93:10.10 (1025.6)

Преди по-малко от хиляда години все същият Мекивента Мелхиседек, бил някога салимския мъдрец, в течение на сто години незримо присъстваше на Урантия на длъжността управляващ тази планета; и ако днешната

система на ръководство на планетарните дела се запази, на него му предстои да се върне тук със същия статут след малко повече от хиляда години.

93:10.11 (1026.1) Такъв е разказът за Макивента Мелхиседек – една от най-уникалните фигури в историята на Урантия, на личността на когото вероятно предстои да изиграе важна роля в бъдещите събития на вашия необичаен и удивителен свят.

93:10.12 (1026.1) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 94. Ученията на Мелхиседек на изток

94:0.1 (1027.1) ДРЕВНИТЕ проповедници на салимската религия достигаха до най-отдалечените племена на Африка и Евразия, неизменно проповядвайки евангелието на Макивента за вярата в единния вселенски Бог и доверието към него като единствената цена за заплащане на божественото благоволение. Цялата ранна мисионерска дейност на салимския и други центрове се строеше по образа на завета на Мелхиседек с Авраам. Нито една урантийска религия не разполагаше с такива увлечени и енергични мисионери, както тези благородни мъже и жени, които носеха ученията на Мелхиседек във всички ъгълчета на източното полукълбо. Тези мисионери, набрани сред много народи и раси, разпространяваха своите учения основно чрез местните прозелити. На много места те създаваха училища, в които посвещаваха местните жители в салимската религия и назначаваха тези ученици като учители сред своите народи.

1. Салимските учения във ведическа Индия

94:1.1 (1027.2) Във времената на Мелхиседек Индия беше космополитична страна, която недълго преди това се оказа под политическото и религиозно господство на арийско-андитските нашественици нахлули тук от север и запад. В това време само северните и западни части на полуострова представляваха райони на пълно разпространение на арийците. Тези ведически пришълци донесоха със себе си многобройни племенни божества. Техните религиозни обреди напомняха ритуалите на техните по-древни андитски предци: бащата както и преди действаше като жрец, майката - като жрица, а семейното огнище служеше като жертвеник.

94:1.2 (1027.3) В това време ведическият култ се развиваше и видоизменяше под ръководството на кастата брахмани – учители-жреци, постепенно подчиняващи на себе си разширяващия се култов ритуал. Процесът на сливане на съществуващите някога тридесет и три арийски божества вървеше с пълен ход, когато салимските мисионери проникнаха северната част на Индия.

94:1.3 (1027.4) Политеизмът на тези арийци представляваше деградация на техния по-ранен монотеизъм, което стана след разделянето на племена, всяко от които се покланяше пред своя бог. В течение на първите векове на второто хилядолетие до Христа прераждането на изначалния монотеизъм и тринитарността на андитска Месопотамия преминаваше стадий на повторен синтез. Многобройните богове бяха организирани в пантеон под триединното начало на Дяус-баща – владетелят на небесата, Индра -

буйната владетелка на атмосферата, и Агни — триглавия бог на огъня, владетеля на земята и остатъчен символ от по-древната представа за Троицата.

94:1.4 (1027.5) Явните генотеистични тенденции проправяха пътя за развития монотеизъм. Най-древното от божествата — Агни, нерядко ставаше баща-глава, върховен бог на целия пантеон. Принципът на бащата-божество, понякога наричан Праджапати, понякога наричан Брахман, изчезна в последващата теологична борба на брахманските жреци със салимските проповедници. *Брахман* се представяше като принцип на енергията-божественост, активиращ целия ведически пантеон.

94:1.5 (1028.1) Салимските мисионери проповядваха за единния Бог Мелхиседек, Всевишния на небесата. Такава представа не се разминаваше с появяващата се концепция за Бащата-Брахман като източник на всички богове, но салимската доктрина беше неритуалистична и затова беше в разрез с догмите, традициите и ученията на брахманското духовенство. Брахманските жреци никога не биха могли да приемат салимското учение за спасение чрез вярата, за благоволенieto на Бога без ритуали и жертвоприношения.

94:1.6 (1028.2) Отказът от евангелието на Мелхиседек за доверието към Бога и спасението чрез вярата изигра решаваща роля в историята на Индия. Салимските мисионери направиха много за развенчаването на вярата във всички древни богове на ведизма, но вождовете — ведическите жреци, се отказаха да приемат учението на Мелхиседек за единния Бог и единната проста вяра.

За борбата със салимските проповедници брахманите избраха част от своите свещени писания на това време и тази компилация, в нейната по-късна редакция, стигна до съвременността като Риг-веда – една от най-древните свещени книги. След нея последваха втората, третата и четвъртата Веди, тъй като брахманите се стремяха да закрепят, формализират и увековечат ритуалите на поклонението и жертвоприношенията на народите от това време. По красота и истинност на постижението най-добрите от тези писания са равни на всеки друг сбор от текстове със сходен характер. Но с проникването в тази по-развита религия на хиляди и хиляди суеверия, култове и ритуали на южна Индия, тя все повече се превръщаше в най-разнообразната теологична система, създавана някога от смъртен човек. Изучаването на ведите разкрива някои от най-високите и най-ниските представи за Божеството известни в историята на религията.

2. Брахманизмът

С проникването на салимските мисионери на юг, в заселения с дравиди Декан, те се натъкнаха на нарастващата кастова система, създадена от арийците за предотвратяване на загубите на националната самобитност поради наплива на вторичните сангикски народи. Предвид това, че самата същност на тази система беше каста брахмански жреци, това социално устройство изключително много забави успехите на салимските проповедници. Кастовата система не можа да спаси арийската раса, но на нея ѝ се отдаде да увековечи

брамините, които на свой ред запазиха своята религиозна хегемония в Индия чак до днешните времена.

94:2.2 (1028.5) И сега, с отслабването на ведизма поради отказ от по-висшата истина, култа на арийците започна да се подлага на все по-големи посегателства от страна на Декан. В отчаян опит да сдържи тази вълна, заплашваща да ги унищожи като раса и да предаде на забвение тяхната религия, кастата на брахманите се опита да се възнесе над всички останали. Те учеха, че жертвоприношението на божеството е всесилно и всемогъщо по своята ефективност. Те провъзгласиха два основополагащи божествени принципа на вселенското божество Брахма и на жреците-брахмани. Сред никой друг народ на Урантия, жреците не се осмеляваха да се възнесат даже над своите богове, да си присвоят почестите, падащи се на техните богове. Но в своите претенциозни утвърждения те отидоха толкова далеч, че цялата тази съмнителна система рухна под натиска на примитивните култове на обкръжаващите по-слабо развити цивилизации. Неблагоразумното високомерие на жреците въввлече цяла Индия в бездната на инерцията и песимизма, погълнала и самото огромно ведическо жречество.

94:2.3 (1029.1) Прекомерното съсредоточаване на “аза” неизбежно доведе до страх пред нееволюционното увековечаване на “аза” в безкрайния кръговрат на последователни инкарнации в образа на човек, звяр или растение. От всички пагубни вярвания, които можеха да бъдат прикрепени към това, което може би беше зараждащ се монотеизъм, нито едно не беше толкова затъпяващо,

колкото вярата в реинкарнацията на душите, привнесена от дравидския Декан. Тази вяра в повтарящите се, уморителни и унили преселения лиши бореците се смъртни от тяхната отдавнашна и съкровена надежда за придобиване в смъртта на освобождението и духовния прогрес, които бяха част от тяхната по-древна ведическа вяра.

94:2.4 (1029.2) Скоро след това водещо към философска безпомощност учение се появи доктрината за вечното спасение от “аза” чрез потопяване във вселенския покой и мир в абсолютно единение с Брахман – свръхдушата на цялото творение. Човешките желания и стремежи бяха всъщност отнети от хората и практически унищожени. В продължение на повече от две хилядолетия най-добрите умове на Индия се стремяха да се освободят от всички желания, което широко разтвори вратата пред толкова покъсни култове и учения, които фактически заключиха душите на много индийски народи в оковите на духовната безнадеждност. От всички цивилизации ведо-арийската заплати най-страшната цена за отказа си от салимското евангелие.

94:2.5 (1029.3) Само едната кастовост не можа да увековечи религиозно-културната система на арийците и с проникването на низшите религии на Декан на север настъпи век на отчаяние и безнадеждност. Именно в този мрачен период се появи и досега съществува култа към неубиване. Много от новите култове бяха открито атеистични и утвърждаващи, че спасението, доколкото е възможно, се достига само за сметка на собствените

самостоятелни усилия на човека. Но в много положения на тази злополучна философия могат да бъдат открити остатъци от изкривявания на ученията на Мелхиседек и даже на Адам.

94:2.6 (1029.4) Това беше времето на съставянето на последните свещенически книги на индуизма – брахманите и упанишадите. Отхвърлящи ученията за личната религия чрез опита на личната вяра в единния Бог, осквернени от потоците на разлагащите се и отслабващи култове и вероучения на Декан с техния антропоморфизъм и реинкарнации, брахманското жречество излезе с бурен протест против тези развращаващи вярвания; появи се явен стремеж към търсене на *истинска реалност*. Брахманите се заеха да освобождават индийската концепция за божеството от антропоморфизма, но при това изпаднаха в тежко заблуждение, лишавайки своята представа за Бога от личностния аспект, в резултат на което вместо величествения духовен идеал за Всеобщия Баща в тях се установи смътна метафизична представа за всеобхватния Абсолют.

94:2.7 (1029.5) В своя стремеж към самосъхранение брахманите отхвърлиха единния Бог на Мелхиседек, оставайки с хипотезата за съществуването на Брахмана – това неопределено и измамливо философско “аз”, това нелично и безсилно *то*, поради което духовният живот на Индия от онези прискърбни дни пребиваваше в състояние на безпомощност и подтиснатост чак до двадесети век.

^{94:2.8 (1029.6)} Именно в периода на създаването на упанишадите в Индия се появи будизма. Но, независимо от неговия хилядолетен успех, той не можеше да се състезава с появилия се по-късно индуизъм. Въпреки своя по-висок морал неговите ранни изображения на Бога бяха даже по-малко определени, отколкото в индуизма, който признаваше по-малък брой Божества, притежаващи при това и личностни качества. В резултат, в северна Индия будизмът отстъпи място на войнствения ислям с неговите точни представи за Аллах като за върховен Бог на вселената.

3. Брахманската философия

^{94:3.1 (1030.1)} Макар че висшият стадий на брахманизма едва ли представляваше религия, тя наистина стана едно от най-възвишените достижения на смъртния разум в областта на философията и метафизиката. Отправяйки се в търсене на крайната реалност, индийския разум не се спря, докато не засегна практически всички аспекти на теологията, с изключение на най-важните двойни концепции на религията: съществуването на Всеобщия Баща на всички вселенски създания и реалности на опита по възхода във вселената на тези създания, стремящи се да достигнат вечния Баща, който им беше повелил да бъдат така съвършени, както е самия той.

^{94:3.2 (1030.2)} В концепцията на брахмана умовете от това време действително се захванаха за идеята за някакъв вездесъщ Абсолют, тъй като този постулат едновременно се отъждествяваше със съзидателната енергия и космическа реакция. Смяташе се, че Брахманът не се поддава на

някакво определение и може да бъде разбран само с помощта на последователното отрицание на всички крайни свойства. Макар че концепцията на Брахмана несъмнено е вяра в абсолютното и даже безкрайно същество, дадената представа беше по принцип лишена от личностни атрибути и затова не можеше да бъде възприета чрез личния опит на вярващите.

94:3.3 (1030.3) Брахман-Нараяна се преставяше за Абсолютът, безкрайното ТО Е, изначалната съцидателна сила на потенциалния космос, Всеобщото “Аз”, съществуващо в статично и потенциално състояние в продължение на цялата вечност. Ако философите от това време бяха способни да направят следващата крачка в създаването на своята концепция за божество, ако те можеха да представят Брахман като асоциативно и творческо начало, като личност, познаваема от създадени и еволюиращи същества, то такова учение би могло да стане най-развитата урантийска представа за Божеството, тъй като то включваше в себе си петте нива на функциониране на всеобхватното божество и би могло евентуално да предвиди останалите две.

94:3.4 (1030.4) В някои свои фази концепцията за Единната Всеобща Свръхдуша като всеобхватна съвкупност на съществуване на всички създания плътно подведе индийските философи към истината за Висшето Същество, но тази истина не им донесе полза, тъй като те не можаха да разработят някакъв обоснован или личностен подход към достигането на своята теоретична монотеистична цел – Брахман-Нараяна.

94:3.5 (1030.5) От своя страна, принципът на кармата – принцип на непрекъснатостта на причинността, е най-близък към истината за отражателния синтез на всички пространствено-временни действия във Висшето Божество. Но този постулат предвижда не равноправно и личностно достижение на Божеството на индивидуалните вярващи, а само поглъщане, в крайна сметка, на всяка личност от Всеобщата Свръхдуша.

94:3.6 (1030.6) Освен това философията на брахманизма плътно се приближи до осъзнаването на вътрешния Настройчик на Съзнанието, което, обаче, доведе само до извращаването на тази истина поради погрешността на нейното разбиране. Учението за това, че душата е вселилия се в човека Брахман, можеше да разчисти пътя за прогресивната религия, ако тази представа не беше изцяло изкривена от вярата в това, че човешката индивидуалност не съществува отделно от пребиваващата в нея Всеобща Индивидуалност.

94:3.7 (1030.7) В доктината за сливането на индивидуалната душа със Свръхдушата, индийските теолози не оставиха място за спасение на нещо човешко, нещо ново и неповторимо, нещо такова, което щеше да се ражда от съюза на волята на човека с волята на Бога. Учението за възвръщането на душата при Брахман е съзвучно с истината за завръщането на Настройчика в лоното на Всеобщия Баща, но има нещо, което се различава от Настройчика, което също продължава да живее – моронтийното въплъщение на човешката личност. И тази

жизнено важна представа по фатален начин отсъстващше във философията на брахманизма.

94:3.8 (1031.1) Философията на брахманизма се доближи към много факти на вселената и се приближи към многобройните космически истини, но тя твърде често ставаше жертва на неспособността да се направи разлика между няколко нива на реалността, такива, като абсолютното, трансценденталното и крайното. Тя не можа да вземе под внимание факта, че явяващото се крайно-илюзорно на абсолютно ниво може да бъде абсолютно реално на крайно ниво. Освен това, тя не обърна никакво внимание на основополагащата личност на Всеобщия Баща, с който може да се поддържа лична връзка на всички нива — от нивото на еволюционно създание, с неговия ограничен опит за общуване с Бога, до нивото на Вечния Син, притежаващ неограничен опит за общуване с Райския Баща.

4. Индуистката религия

94:4.1 (1031.2) С течение на времето, населението на Индия отчасти се върна към древните ритуали на ведите, модифицираните учения на мисионерите на Мелхиседек и закрепени впоследствие от брахманските жреци. Тази най-древна и най-космополитическа от световните религии претърпя понататъшни изменения под влияние на будизма и джайнизма, а също така последващите въздействия на мюсюлманството и християнството. Но към времето на своята поява в Индия ученията на Иисус дотолкова се просмукаха от културата на Запада, че станаха “религията на белия човек” и оттам чужда на индуисткото съзнание.

94:4.2 (1031.3) Понастоящем индуистката теология описва четири низходящи нива на божеството и божествеността:

94:4.3 (1031.4) 1. *Брахманът*: Абсолютът, Безкрайното, ТО Е.

94:4.4 (1031.5) 2. *Тримурти*: върховната триада на индуизма. В това обединение първият член на триадата, *Брахма*, се представя като самосъздаден от Брахман – безкрайността. Ако не беше тясната връзка с пантеистичното Безкрайно, Брахма можеше да стане основа за концепцията на Всеобщия Баща. Брахма също така се отъждествява със съдбата.

94:4.5 (1031.6) Поклонението на втория и трети член на триадата Шива и Вишну възникна в първото хилядолетие след Христа. *Шива* е владетел на живота и смъртта, бог на плодородието и върховен разрушител. *Вишну* е изключително популярен благодарение на вярата в това, че той периодически се въплъщава в човешка форма. Така във въображението на индийците Вишну става реален и жив. Някои хора смятат за висше божество Шива или Вишну.

94:4.6 (1031.7) 3. *Ведически и постведически божества*. Много от древните арийски богове като Агни, Индра, Сома, се запазиха като второстепенни по отношение на тримата члена на Тримурти. От времето на древна ведическа Индия се появиха многобройни допълнителни богове, които също влязоха в индуисткия пантеон.

94:4.7 (1031.8) 4. *Полубожествата*: свръххора, полубогове, герои, демони, призраци, зли и добри духове, чудовища, гоблини и светци от по-късни култове.

94:4.8 (1031.9) **Макар** че индуизмът вече отдавна е неспособен да вдъхне нов живот в индийския народ тази религия обикновено се отличава с търпимост. Великата сила на индуизма е във факта, че той се оказа най-адаптивната и аморфна религия от всички появили се на Урантия религии. Той е способен практически на безкрайни изменения и лесно се приспособява в необичайно широки предели – от високите и полумонотеистични разсъждения на интелектуалния брахман до неприкрития фашизъм и примитивните култови обреди на унижените и угнетени класове невежи вярващи.

94:4.9 (1032.1) **Индуизмът** оцеля затова, защото в своята същност беше неотменима част от основата на обществения строй на Индия. В него я няма огромната йерархия, която можеше да бъде разтревожена или унищожена; той е тясно свързан с начина на живот на народа. Неговата способност да се приспособява към изменящите се условия превъзхожда всички останали култове, а неговото отношение към другите религии се отличава с търпимост и готовност да заимства техните елементи: Гаутама Буда и даже самият Христос се смятаха за възплъщения на Вишну.

94:4.10 (1032.2) **Днес** в Индия съществува огромна потребност от евангелието на Иисус – Бащинството на Бога и синовството, както и произтичащото от него братство на всички хора, което на лично ниво се проявява в преданата опека и общественото служене. В Индия има философска структура и система на вероизповедания; не достига само пробуждащата се искра, която е динамичната любов, описана в изначалното евангелие на Сина Човешки –

евангелие очистено от западните догми и доктрини, превръщащи посвещенческия живот на Михаил в религия на белия човек.

5. Борбата за истината в Китай

94:5.1 (1032.3) С придвижването на салимските мисионери в Азия, разпространявайки учението за Всевишния Бог и спасението чрез вярата, те поглъщаха много аспекти на философските и религиозни мисли на различните страни. Но учителите изпратени от Мелхиседек и неговите приемници не измениха на своя дълг: те действително достигнаха всички народи на Евразия и в средата на второто хилядолетие до Христа преди да пристигнат в Китай. В течение на повече от сто години в своя център в района на Си-Фук посланниците на Салим готвеха китайските учители, които проповядваха по цялата територия на обитание на жълтата раса.

94:5.2 (1032.4) Пряко следствие от това учение стана възникването в Китай на най-древната форма на даоизма – религия напълно отличаваща се от тази, която носи това име днес. Ранният даоизъм, или протодаоизмът, беше смес от различни положения:

94:5.3 (1032.5) 1. Остатъчните учения на Синглангтон, за които се запази представа за Шан-ди, Бога на Небесата. Във времената на Синглангтон китайският народ практически премина към монотеизма, съсредоточавайки своето учение около поклонението в Единната Истина, по-късно известна като Духът на Небесата, управителят на вселената. И жълтата раса никога не загуби напълно своята

древна представа за Божеството, макар че в последващите векове в тяхната религия постепенно проникнаха много второстепенни богове и духове.

94:5.4 (1032.6) 2. Религията на Салим за Бсевишното Божество-Създател, готово да дари човека със своето благоволение в отговор на неговата вяра. Но безспорен факт е това, че към времето на проникване на мисионерите в земите на жълтата раса тяхната проповед значително се отличавахе от простите салимски учения съществуващи във времената на Макивента.

94:5.5 (1032.7) 3. Концепцията за Брахмана-Абсолют на индийските философи в съчетание със стремежа да се избавиш от всяко зло. Възможно най-силното външно влияние на салимската религия при нейното разпространение на изток оказаха индийските проповедници на ведизма, които въведоха в салимската идея за спасението своята представа за Брахман-Абсолюта.

94:5.6 (1033.1) Това смесено вероучение се разпространи по всички територии заселени с жълтата и кафяви раси, ставайки основополагащ фактор за тяхната религиозно-философска мисъл. В Япония този протодаоизъм беше известен като синтоизъм и народът на тази страна, намиращ се на огромно разстояние от палестинския Салим, узна за инкарнацията на Макивента Мелхиседек, който живя на земята за да не забрави човечеството името на Бога.

94:5.7 (1033.2) В Китай всички тези вероучения бяха впоследствие объркани и смесени с постоянно растящия

култ на поклонение пред предците. Но от времето на Синглангтон китайците никога не бяха ставали безпомощни роби на духовенството. Жълтата раса първа премина от кабалата на варварството към организираната цивилизация, тъй като тя първа придоби някаква степен на свобода от малодушния страх пред боговете; даже страхът пред духовете на покойниците тук не беше така силен, както при другите раси. Поражението на Китай се обяснява с това, че той не отиде по-далеч от освобождението от жреците и се сблъска с почти толкова пагубно заблуждение – поклонение пред предците.

94:5.8 (1033.3) Но усилията на посланниците на Салим не бяха напразни. Именно върху фундамента на техните евангелия построиха своите учения великите китайски философи от шести век. Нравствената атмосфера и духовните възгледи на епохата на Лао-Цзъ и Конфуций израстнаха от ученията на салимските мисионери от по-ранния период.

6. Лао-Дзъ и Конфуций

94:6.1 (1033.4) Приблизително шестотин години преди пристигането на Михаил, на Мелхиседек, отдавна вече завършил своето пребиваване в плът започна да му се струва, че чистотата на оставеното от него на земята учение го заплашва твърде голяма опасност поради повсеместното му смесване с по-древни урантийски вярвания. Известно време се оформяше впечатлението, че неговата мисия - мисията на предшественик на Михаил може да завърши с неуспех. И в шести век до Христа, благодарение на необичайното въздействие на духовни сили, не до край разбрано даже от планетарните

наблюдатели, Урантия стана място на действително необичайно изложение на разнообразни религиозни истини. С помощта на няколко човешки учители салимското евангелие беше възстановено и придоби нов живот и в тази си форма то в значителна степен се запази чак до времето на съставяне на настоящите документи.

94:6.2 (1033.5) В целия цивилизован свят това уникално столетие на духовен прогрес се характеризира с появата на велики учители в областта на религията, морала и философията. В Китай двама изтъкнати учителя бяха Лао-Цзъ и Конфуций.

94:6.3 (1033.6) *Лао-Цзъ* се опираше непосредствено на понятията на салимската традиция, провъзгласявайки Дао за Единната Първопричина на цялото творение. Лао беше човек с огромна духовна проникателност. Той учеше, че “извечната цел на човека е вечен съюз с Дао – Висшия Бог и Всеобщ Цар”. Неговото разбиране на пределната причинност се отличаваше с дълбочина на постиженията, тъй като той пишеше: “Единството възниква от Абсолютното Дао и от Единството възниква космическото Двуетинство и от такова Двуетинство се ражда Триединството и Триединството е първоизточникът на цялата реалност”. “Цялата космическа реалност пребивава в състояние на постоянно равновесие между потенциалното и актуалното и духа на божествеността извечно съгласува тези начала”.

94:6.4 (1033.7) Лао-цзъ също беше един от първите, който изложи учението за въздаянието на добро и зло: “Добродетелта поражда добродетел, но за истински добродетелния човек злото също поражда добродетел”.

94:6.5 (1033.8) Той учеше, че създанието се връща към Създателя и представяше живота като възникването на личност от космически потенциали, сравнявайки смъртта със завръщането на това създание в къщи. Той притежаваше необичайна представа за истинската вяра, която също сравняваше с “отношението на малко дете”.

94:6.6 (1034.1) Лао-цзъ добре рабираше вечната цел на Бога, тъй като казваше: “Абсолютното Божество не прилага усилия, но винаги тържествува; то не принуждава човечеството, но винаги е готово да откликне на неговите истинни желания; волята на Бога е вечна в своето търпение и вечна в неизбежността на своето изражение”. Изразявайки истината за това , че е по-блажено да даваш, отколкото да вземаш, той каза за истинно вярващите: “Добродетелният човек се стреми да не задържа истината за себе си, а да посвети това богатство на своите приятели, тъй като именно в това се заключава претворяването на истината. Волята на Абсолютния Бог винаги облагодетелства и никога не разрушава; целта на истинно вярващия е винаги да действа, но никога не принуждава”.

94:6.7 (1034.2) Учението на Лао за несъпротивляването и за това различие, което той прекарваше между *действието* и *принудата* по-късно бяха извратени, превръщайки се в принципа “да видиш, да направиш и да не мислиш за нищо”. Но Лао никога не учеше на такива лъжливи представи макар че неговата концепция за несъпротивляването изигра своята роля в последващото развитие на пацифистките тенденции сред народите на Китай.

94:6.8 (1034.3) Но популярният даоизъм на Урантия през двадесети век има много малко общо с възвишените възгледи и космически представи на древния философ, учещ на своето разбиране на истината, което се заключаваше в следното: вярата в Абсолютния Бог е източник на тази божествена енергия, която ще възроди света и с помощта на която човекът възхожда към духовно единение с Дао – Вечното Божество и Създателя-Абсолют на вселените.

94:6.9 (1034.4) *Конфуций* (Кунг-Фу-цзъ) беше по-млад съвременник на Лао в Китай през шести век. Конфуций положи в основата на своята доктрина най-добрите нравствени традиции, почерпени от дългата история на жълтата раса. Освен това върху него оказаха известно влияние запазилите се предания за салимските мисионери. Неговият главен труд представляваше сбор от мъдри изречения на древни философи. Този учител беше отхвърлен приживе, но оттогава неговите писания и учения оказват огромно въздействие в Китай и Япония. Конфуций отправи предизвикателство към шаманите, заменяйки магията с морал. Но той се престара, превръщайки *порядъка* в нов фетиш и учредявайки уважение към древния етикет, който почитат в Китай и досега – времето на написване на настоящите повесткувания.

94:6.10 (1034.5) Конфуцианската проповед на морала се основаваше на теорията за това, че земният път е изкривена сянка на небесния път; че истинският модел на преходната цивилизация е огледално изображение на

вечния порядък на небесата. Потенциалната концепция за Бога беше почти напълно подчинена в конфуцианството на това особено значение, което се придаваше на Небесния Път, космическия модел.

94:6.11 (1034.6) С изключение на немногобройните привърженици Изтокът забрави ученията на Лао, но трудовете на Конфуций оттогава са основен компонент на морала в културата на почти една трета Урантийци. Макар че конфуцианските заповеди увековечаваха това по-добро, което беше в миналото, в определен смисъл те противоречаха на самия китайски дух на изследванията, който доведе до постижения предизвикващи такова поклонение. На влиянието на тези доктрини безуспешно се опитваха да противостоят имперските стремежи на Цин Ши Хуанг Ди и ученията на Мо Ди провъзгласиха, че братството може да бъде основано не на етически дълг, а на любов към Бога. Той се стремеше да възроди древното търсене на нова истина, но неговите учения претърпяха неуспех поради решителната съпротива на учениците на Конфуций.

94:6.12 (1034.7) Подобно на много други учители по духовност и морал и Конфуций и Лао-цзъ с времето започнаха да бъдат обожествявани от своите последователи в епохата на духовния упадък, който настъпи в Китай в периода между деградацията и извращенията на даоизма и идването на будистките мисионери от Индия. В течение на тези вредни в духовно отношение векове религията на жълтата раса се изроди в жалка теология, която гъмжеше от дяволи, дракони и зли духове - всичко това свидетелстваше за

завръщане на страховете на непросветения смъртен разум. И Китай, някога възглавяващ човешкия род благодарение на своята прогресивна религия, изостана – изостана поради временната си неспособност да тръгне по истински път на развитие на това богосъзнание, което е непременно условие за истинския прогрес не само на отделен смъртен, но и на забърканите и сложни цивилизации, характерни за развитието на културата и обществото на еволюционната пространствено-времева планета.

7. Гаутама Сидхартха

^{94:7.1 (1035.1)} Едновременно с Лао-цзъ и Конфуций в Китай, в Индия се появи още един велик учител на истината. Гаутама Сидхартха се роди в шести век в северната индийска провинция Непал. По-късно неговите последователи превърнаха Гаутама в сина на неизказано богат управител, макар че в действителност той беше наследник на незначителен вожд, който управляваше благодарение на покорността на обитателите на отдалечената планинска долина в Южните Хималаи.

^{94:7.2 (1035.2)} След шест години безуспешно практикуване на йога Гаутама формулира положенията, от които израстна философията на будизма. Сидхартха встъпи в решителна, макар и напразна борба с усиляването на кастовата система. Този млад пророк се отличаваше с възвишена искреност и удивително безкористие, изключително привличащи хората от това време. Той призоваваше да се откажат от търсенето на индивидуално спасение чрез физически лишения и лични страдания. И той призоваваше своите

последователи да разнесат неговото евангелие по целия свят.

94:7.3 (1035.3) На фона на обърканите и изобилстващи с крайности култове на Индия живителна промяна станаха по-трезвите и умерени учения на Гаутама. Той осъждаше боговете, жреците и техните жертвоприношения, но не съумя да види *личността* на Единния Всеобщ. Невярвайки в съществуването на индивидуалната човешка душа Гаутама разбира се героично се бореше с осветените традиции на вярването в преселение на душите. Той предприе благородния опит да освободи хората от страха, да им позволи да се чувстват непринудено в своя дом – голямата вселена, но не му се отдаде да им укаже пътя водещ към реалния небесен дом на възходящите смъртни – Раят, и към разширяващото се служене на вечния живот.

94:7.4 (1035.4) Гаутама беше итински пророк и ако се беше вслушал съветите на отшелника Годад щеше да успее да пробуди в цяла Индия това въодушевление, което би донесло възраждане на салимското евангелие – спасението чрез вяра. Годад беше родом от семейство пазещо традициите на мисионерите на Мелхиседек.

94:7.5 (1035.5) Гаутама основа своето училище във Варнаси. На втората година от неговото съществуване един от учениците, Баутан, сподели с учителя преданието на салимските мисионери за завета на Мелхиседек с Авраам. И макар че Сидхартха не притежаваше ясна представа за Всеобщия Баща, той стана последовател на прогресивните възгледи за спасение чрез вяра, проста вяра. Обявявайки за това на своите последователи, той започна да отправя

групи свои ученици по шестдесет човека във всяка за провъзгласяване на народа на Индия на “благата вест за свободното спасение, за това, че всички хора - и висши и низши, могат да придобият блаженство благодарение на вярата в праведността и справедливостта”.

^{94:7.6 (1035.6)} Жената на Гаутама вярваше в евангелието на своя мъж и основа орден на монахини. Неговият син стана приемник на Отеца и значително разшири култа; той разбра новата идея за спасение чрез вяра, но в последните години от своя живот, бидейки вече на преклонна възраст, прояви нерешителност по отношение на салимското евангелие за постигането на божествено благоволение с помощта само на едната вяра и неговите предсмъртни слова бяха: “Творете своето спасение”.

^{94:7.7 (1036.1)} Когато евангелието на Гаутама беше възвестявано в своя висш вид, неговата проповед за вселенско спасение свободна от жертвоприношения, изтезания, ритуали и жреци беше революционно и удивително за своето време учение. Това учение стигна поразително близо до това да стане възраздено на салимското евангелие. Много отчаяни души намериха в него свое пристанище и независимо от неговото гротескно извращение в последващите векове то и досега си остава надежда за милиони хора.

^{94:7.8 (1036.2)} В доктрините на Сидхартха имаше много големи истини, отколкото в съвременните култове, носещи неговото име. Съвременният будизъм също така малко напомня за ученията на Гаутама Сидхартха, както християнството – за учението на Иисус Назарянин.

8. Будистката вяра

94:8.1 (1036.3) За да стане будист човек трябваше само публично да заяви за своята вяра, повтаряйки словата на Утешението: “Аз намирам своето утешение в Буда; аз намирам своето утешение в Учението; аз намирам своето утешение в Братството”.

94:8.2 (1036.4) Будизмът беше породен от историческо лице, а не от мит. Последователите на Гаутама го наричаха Шаста, което означава “учител”. Макар че той не претендираше за свръхчовешки произход, учениците на Гаутама скоро започнаха да го наричат *просветлен*, Буда, а впоследствие – Шакямуни Буда.

94:8.3 (1036.5) Изначалното евангелие на Гаутама се основаваше на четири благородни истини:

94:8.4 (1036.6) 1. Благородната истина на страданието.

94:8.5 (1036.7) 2. Причината за страданието.

94:8.6 (1036.8) 3. Освобождението от страдания.

94:8.7 (1036.9) 4. Пътят, водещ към освобождението от страдания.

94:8.8 (1036.10) С доктрината за страданието и освобождаването от него беше тясно свързана философията на Осемкратния Път: правилните възгледи, стремления, реч, поведение, средства за съществуване, усилия, грижливост и съзерцание. В намеренията на Гаутама не влизаше унищожаването на всяко усилие, желания и страст за

освобождаване от страдание. Неговото учение беше отправено по-скоро към това да покаже на смъртния разум колко напразно е да свързва своите надежди и стремежи само с едни временни и материални цели. Въпросът беше не толкова да се избягва любовта на своите другари, колкото за това взорът на истински вярващия да бъде обърнат също отвъд пределите на връзките с материалния свят, към реалностите на вечното бъдеще.

94:8.9 (1036.11) В проповедите на Гаутама съществуваха пет морални заповеди:

94:8.10 (1036.12) 1. Не убивай.

94:8.11 (1036.13) 2. Не кради.

94:8.12 (1036.14) 3. Не бъди непристоен.

94:8.13 (1036.15) 4. Не лъжи.

94:8.14 (1036.16) 5. Не пий опияняващи напитки.

94:8.15 (1036.17) Съществуваха няколко допълнителни или второстепенни заповеди, съблюдаването на които не беше задължително за вярващите.

94:8.16 (1036.18) Сидхартха едва ли вярваше в безсмъртието на човешката личност; неговата философия признаваше само нещо като функционална непрекъснатост. Той нито веднъж не даде ясно определение на това какво именно включва в учението за нирвана. Този факт, че теоретически тя можеше да бъде изпитана в течение на смъртното съществуване говори за това, че тя не се разглеждаше като

състояние на пълно унищожение. Под нирвана се подразбираше висше просветление и небесно блаженство, когато се рушат всички връзки, свързващи човека с материалния свят; появява се свобода от желание за смъртен живот и освобождаване от всяка опасност от повторно преживяване на инкарнация.

94:8.17 (1037.1) В съответствие с изначалните учения на Гаутама спасението, покрай божествената помощ, се постига за сметка на човешките усилия; тук няма място за спасителната вяра или за молитвите обърнати към свръхчовешките сили. В своя опит да сведе до минимум суеверията на Индия Гаутама се стремеше да отврати хората от вулгарните твърдения на магическото спасение. И в това той остави на своите приемници широко поле за погрешни тълкувания на своето учение и им позволи да твърдят, че всеки опит на човека да постигне нещо е неприятен и болезнен. Неговите последователи не забелязаха, че висшето щастие е свързано с разумен и увлечен стремеж към достойни цели и че такива постижения са истински прогрес в космическото самопознание.

94:8.18 (1037.2) Великата истина на учението на Сидхартха беше тезисът за вселената на абсолютната справедливост. Това беше най-добрата философия без Бог, създадена някога от смъртния човек. Тя представляваше идеален хуманизъм, лишил от всякакви основания суеверията, магическите ритуали и страха от призраци и демони.

94:8.19 (1037.3) Огромната слабост на изначалното евангелие на будизма се заключаваше в това, че то не създаде религия

на безкористното обществено служене. В течение на дълго време будисткото братство беше не братство на вярващи, а по-скоро община на тези, които се готвеха за ролята на учители. Гаутама им забраняваше да получават пари при това опитвайки се да предотврати нарастването на йерархичните тенденции. Дейността на самия Гаутама се отличаваше с огромна социална насоченост; наистина, неговия живот беше значително повече от неговите проповеди.

9. Разпространяването на будизма

^{94:9.1 (1037.4)} Будизмът получи широко разпространение затова, защото предлагаше спасение чрез вяра в Буда, просветленият. Той повече съответстваше на истините на Мелхиседек, отколкото на която и да е друга религиозна система в цяла източна Азия. Но като религия Будизмът получи широко признание едва след като беше приет принадлежащият към низшата каста властник Ашока, който, след египетския Еханатон, беше един от най-изумителните граждански управители в периода между Мелхиседек и Михаил. Ашока създаде великата китайска империя благодарение на проповядването на будизма от неговите мисионери. В течение на двадесет и пет години той подготви и изпрати в най-отдалечените ъгълчета на известния по това време свят повече от седемнадесет хиляди мисионери. За едно поколение той превърна будизма в господстваща религия на половината от целия свят. Скоро будизмът се утвърди в Тибет, Кашмир, Цейлон, Бирма, Ява, Сиам, Корея, Китай и Япония. Като цяло тази религия неизмеримо превъзхождаше тези, които изтласкваше или усъвършенстваше.

94:9.2 (1037.5) Разпространението на будизма от неговата родина по цяла Азия е едно от най-завладяващите повестувания за духовната преданост и мисионерска настойчивост на искрено вярващите. Проповедниците на евангелието на Гаутама не само мъжествено гледаха в очите опасностите, дебнещи ги по сухопътните керванни пътища, но и рискуваха своя живот в китайските морета, продължавайки своята мисия извън пределите на азиатския континент и донасяйки до всички народи идеите на своята вяра. Но този будизъм вече не беше простото учение на Гаутама: той се превърна в евангелие, което придоби свръхестествени черти и направи Сидхартха бог. И колкото повече се отдалечаваше будизмът от своята високопланинска родина в Индия, толкова по-малко той напомняше ученията на Гаутама и толкова повече подходеше на тези религии, които изтласкваше.

94:9.3 (1038.1) Впоследствие голямо внимание върху будизма оказаха даоизмът в Китай, синтоизмът в Япония и християнството в Тибет. В Индия след хиляда години, будизмът просто загуби силата си и угасна. Той се проникна от брахманизма и впоследствие напълно отстъпи своите позиции на исляма, докато в много други източни страни се изроди в ритуал, който Гаутама Сидхартха никога не би признал.

94:9.4 (1038.2) На юг фундаменталисткия стереотип на ученията на Сидхартха се съхрани в Цейлон, Бирма и Индокитай. Тази клонка на будизма – хинаяна, се придържа към по-древна или асоциална доктрина.

94:9.5 (1038.3) Но още преди краха на будизма в Индия китайските и североиндийски групи- последователи на Гаутама, започнаха да развиват учението махаяна за “Големият Път” към спасението – за разлика от пуристите на юга, които бяха привърженици на хинаяна, или “Малкия Път”. Последователите на махаяна се освободиха от социалните ограничения присъщи на будистката доктрина и оттогава тази северна клонка продължава да се развива в Китай и Япония.

94:9.6 (1038.4) Днес будизмът е жива развиваща се религия тъй като успява в значителна степен да запази високите нравствени ценности на своите привърженици. Той поощрява спокойствието и самообладанието, повишава безметежността и щастието и помага да се предотвратят мъката и скръбта. Тези, които вярват в тази философия, живеят по-щастлив живот, отколкото много от онези, който не вярват в нея.

10. Религията в Тибет

94:10.1 (1038.5) В Тибет може да се срещне най-причудливото съчетание на ученията на Мелхиседек с будизма, индуизма, даоизма и християнството. Когато будистките мисионери достигнаха Тибет, те се сблъскаха с примитивно варварство, което много напомняше това състояние, в което християнските мисионери завариха северните племена на Европа.

94:10.2 (1038.6) Тези простодушни тибетци не желаеха напълно да се разделят със своята древна магия и талисмани. Изучаването на религиозните обреди, влизащи в

съвременните тибетски ритуали, показва прекомерно разраснало се братство на жреците с бръснати глави, които се възползват от претрупан ритуал, включващ звънчета, песнопения, благовония, процесии, броеници, идоли, талисмани, скулптурни изображения, светена вода, ярки одежди и сложни хорове. Те се отличават със сковани догми и застинали символи на вярата, мистичните ритуали и специалните постове. Тяхната йерархия включва монаси, монахини, абати и Великия Лама. Те се молят на ангелите, светците, Светата Майка и боговете. Те практикуват изповеди и вярват в чистилицето. Техните манастири са огромни, техните събори са величествени. Те се занимават с безкрайно повторение на свещени ритуали и вярват в това, че такива обреди донасят спасение. Текстовете на молитвата се привързват към колело и те вярват, че въртенето на колелото придава на техните молби сила. Нито в един друг народ от съвременността не невъзможно да се срещнат толкова изобилни заимствания от толкова различни религии; такава съвкупна литургия неизбежно става необичайно тежка и непоносимо обременителна.

94:10.3 (1038.7) Сред тибетците има нещо от всички водещи религии, с изключение на простото учение на евангелието на Исус за човека като за Божий син, братството на хората и възхода на все по-високи нива на гражданството и вечната вселена.

11. Философията на будизма

94:11.1 (1038.8) В Китай будизмът се появи в първото хилядолетие след Христа и той се вписваше добре в религиозните традиции на жълтата раса. Покланяйки се на

предците, в течение на дълго време жълтите хора се молеха на своите покойници; сега те можеха да се молят и за тях. Будизмът бързо се смеси с остатъците от ритуалните обреди на разрушаващият се даоизъм. Скоро тази нова синтетическа религия, с нейните храмове и стройни религиозни обреди, стана общопризнат култ на народите на Китай, Корея и Япония.

94:11.2 (1039.1) Макар че в някои отношения е прискърбно, че будизмът получи широко разпространение едва след като последователите на Гаутама дотолкова извратиха култовите традиции и учения, че го превърнаха в божество, при все това този мит за човешкия живот на Буда - при положение, че беше украсен от множество чудеса, се оказа изключително привлекателен за последователите на северното евангелие на будизма или на махаяна.

94:11.3 (1039.2) Някои от последващите привърженици на Шакиямуни Буда учеха, че неговият дух периодически се връща на земята като жив Буда. Това откри пътя за безкраен поток от статуи и храмове на Буда, будистки ритуали и самозванци, наричащи себе си “живия Буда”. Така религията на великия индийски протестант се оказа объркана от същите тези ритуални обреди и заклинания, с които той толкова безстрашно се бореше и които толкова героично осъждаше.

94:11.4 (1039.3) Огромният прогрес на будистката философия се заключаваше в нейното разбиране на относителността на всяка истина. Тази хипотеза позволи на будистите да съгласуват и свързват заедно разминаванията в своите собствени религиозни писания точно както и различията

между своите и много други писания. Те учеха, че малката истина е за малките умове, а голямата истина – за великите умове.

94:11.5 (1039.4) Също така, съгласно тази философия, във всеки човек е заключена присъщата на Буда (божествена) същност, че човекът, благодарение на своите собствени усилия, може да стигне до реализация на своята вътрешна божественост. Това учение е едно от най-ясните изложения на истината за вътрешните Настройчици правено някога от урантийска религия.

94:11.6 (1039.5) Заедно с това огромният недостатък на изначалното евангелие на Сидхартха в този вид, в който то беше изтълкувано от неговите последователи се заключава в това, че то се опитваше да завърши освобождението на човешкото “аз” от всички ограничения на смъртната същност чрез изолацията на “аза” от обективната реалност. Истинската космическа самореализация е следствие от отъждествяването с космическата реалност и с крайния космос на енергията, разума и духа, свързани в пространството и обусловени във времето.

94:11.7 (1039.6) Но макар че церемониите и външните ритуали на будизма бяха в огромна степен изкривени от обредите и ритуалите на тези страни, където той получи разпространение, това израждане нямаше толкова явен характер в мъдрия живот на великите мислители, които от време на време приемаха тази система от мисли и вяра. Повече от две хилядолетия усилията на много от най-добрите умове на Азия бяха съсредоточени върху

проблема за изясняването на абсолютната истина и истината за Абсолюта.

94:11.8 (1039.7) Развитието на представата за Абсолюта стана възможно благодарение на използването на много канали на мисли и сложна аргументация. Усъвършенстването на доктрината за безкрайността не получи толкова ясно определение, както еволюцията на концепцията за Бога - в юдейската теология. При все това може да се отделят няколко общи нива, които будистките умове постигнаха, на които те се задържаха и които те преминаха по своя път към създаването на представи за Първоизточника на вселените.

94:11.9 (1039.8) 1. *Легендата за Гаутама*. В основата на тази представа лежеше историческия факт за живота и ученията на Сидхартха – индийският принц-пророк. Преминавайки през вековете и просторите на Азия, тази легенда все повече се превръщаше в мит. В резултат тя престана да бъде представа за Гаутама като просветлен и започна да придобива допълнителни черти.

94:11.10 (1040.1) 2. *Многото Буди*. Изтъкваше се аргумента за това, че ако Гаутама дойде сред народите на Индия, то в далечно бъдеще човешките раси трябваше да бъдат и несъмнено ще бъдат благословени и с други учители на истината. Това породя представата, че съществува неограничен, безкраен брой Буди и даже за това, че всеки човек може да се стреми да стане Буда – да придобие неговата божественост.

3. *Абсолютният Буда*. Когато броят на Будите започна да се приближава към безкрайност, мислителите от онова време стигнаха до необходимостта от повторно обединение на тази обременителна представа. Съгласно новото учение всички Буди бяха проявление на някаква висша същност, някакъв Вечен, притежаващ безкрайно и неопределено съществуване, някакъв Абсолютен Източник на цялата реалност. От това време будистката концепция за Божеството – в своята висша форма, се отделя от човешката личност на Гаутама Сидхартха и се освобождава от сковаващите я антропоморфични ограничения. Окончателната концепция за Вечния Буда напълно позволява да го отъждествиш с Абсолюта, а понякога – даже с безкрайното АЗ СЪМ.

Независимо от това, че тази идея за Абсолютното Божество никога не стана особено популярна сред народите на Азия, тя все пак позволи на мислещите хора от тези страни да обединят своята философия и да съгласуват своята космология. Концепцията за Абсолютния Буда понякога е квазиличностна, понякога – напълно безличностна и достига даже до представата за безкрайността на съзидателната сила. Макар че такива идеи са полезни за философията, те не са принципни за религиозното развитие. Даже антропоморфичният Яхве представлява по-голяма религиозна ценност, отколкото безкрайно далечния Абсолют на будизма и брахманизма.

Понякога Абсолютът се представяше даже за заключен в безкрайното АЗ СЪМ. Но такива разсъждения бяха слабо утешение за страдащите маси, които се

надяваха да чуят думите на надеждата, да чуят простото евангелие на Салим гласящо, че вярата в Бога ще донесе божествено благоволение и вечен живот.

12. Концепцията за Бога в будизма

^{94:12.1 (1040.5)} Огромната слабост на космологията на будизма беше в две неща: в нейната замърсеност от многобройните суеверия на Индия и Китай и в нейното възвисяване на Буда – отначало като просветлен, а след това като Вечен Буда. Точно както и християнството, пострадало от усвояването на много погрешни философски възгледи на човека, будизмът носи в себе си следи от човешки произход. Но в продължение на последните две и половина хилядолетия ученията на Гаутама продължаваха да се развиват. За просветения будист Буда е толкова далеч от човешката личност на Гаутама, колкото Йехова на просветения християнин – от духа-демон Хорив. Терминологичната оскъдност в съчетание със сантименталното запазване на древните наименования често води до неспособност да се разбере истинското значение на еволюцията на религиозните представи.

^{94:12.2 (1040.6)} Постепенно в будизма започна да се формира концепцията за Бога, противопоставяна на Абсолюта. Нейните източници започват от онези далечни времена, когато сред последователите на Буда възникна разделение на “Малкия Път” и “Големия Път”. Именно в “Големия Път” окончателно съзря дуалистичната концепция за Бога и Абсолюта. Крачка след крачка, век след век, представата за Бога се развиваше, докато с появата в Япония на

ученията на Рионин, Хонен Шонин и Шинран то донесе, накрая, своите плодове: вярата в Амида Буда.

94:12.3 (1041.1) Привържениците на това учение смятат, че след смъртта, преди да потъне в нирвана - висшето възможно съществуване, душата може да избере пребиваване в Рая. Те провъзгласяват, че новото спасение се постига благодарение на вярата в божественото милосърдие и любвеобилната грижа на Амида – Бога на Рая, намиращ се на запад. В своята философия амидаистите постулират Безкрайната Реалност, която напълно излиза извън пределите на крайното човешко разбиране; в своята религия те се придържат към вярата в милостивия Амида, който толкова обича този свят, че няма да понесе дори само един смъртен, призоваващ негово име с истинска вяра и имащ чисто сърце, да не може да постигне небесно щастие в Рая.

94:12.4 (1041.2) Великата сила на будизма се заключава в това, че неговите последователи са свободни да избират истината от всички религии; Урантийските религии рядко се отличават с такава свобода на избора. В това отношение японската секта Шин стана една от най-протресивните религиозни групи на света; тя възроди древният мисионерски дух на последователите на Гаутама и започна да насочва учителите към другите народи. Готовността да се ползва от истината от всякакви и всички източници е действително достойна за одобрение тенденция сред вярващите от първата половина на двадесетото столетие след Христа.

94:12.5 (1041.3) Самият будизъм преживява ренесанс през двадесети век. Съприкосновението с християнството съществено усили социалните аспекти на будизма. В сърцата на монасите-свещеници – членовете на братството, отново се възроди стремежа към знания и широкото разпространение на образованието сред привържениците на тази вяра непременно ще доведе до нови постижения в еволюционната религия.

94:12.6 (1041.4) Днес, когато се пишат настоящите повесткувания, значителна част от Азия възлага своята надежда на будизма. Ще успеят ли привържениците на тази благородна вяра, проявили такова мъжество в течение на мрачните векове на миналото, още веднъж да чуят истината за разширените космически реалности – така, както някога учениците на великия индийски учител чува провъзгласената от него нова истина? Ще може ли тази древна вяра още веднъж да откликне на вдъхновяващото въздействие на новите концепции за Бога и Абсолюта, които те така дълго търсеха?

94:12.7 (1041.5) Цялата Урантия чака провъзгласяването на облагородяващата проповед на Михаил, свободна от доктрините и догмите, натрупали се в продължение на деветнадесет века контакт с религиите от еволюционен произход. Настана време да се запознаят привържениците на будизма, християнството, индуизма и на другите религии не с евангелието за Иисус, а с живата духовна реалност на евангелието на Иисус.

94:12.8 (1041.6) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 95. Ученията на Мелхиседек в Левант

95:0.1 (1042.1) КАКТО Индия породила много религии и философии в Източна Азия, така и Левант стана родина на вероученията на Запада. Салимските мисионери се разпространиха по цяла Югозападна Азия – Палестина, Месопотамия, Египет, Иран и Арабия, навсякъде провъзгласявайки благата вест за евангелието на Макивента Мелхиседек. В някои от тези страни техните учения донесоха плодове; в други мисионерската дейност протичаше с временен успех. В едни случаи неуспехите се обясняваха с недостатъчно мъдрост, а в други – с независещи от тях обстоятелства.

1. Салимската религия в Месопотамия

95:1.1 (1042.2) Към началото на второто хилядолетие до н.е. ученията на сифитите практически изчезнаха от религиите на Месопотамия, които в значителна степен попаднаха под влиянието на примитивните вярвания на две нахлули тук групи: семитските бедуини, проникнали от западната пустиня, и конните варвари, дошли от север.

95:1.2 (1042.3) Но обичаят на ранните адамически народи – съблюдаване на седмия ден от седмицата, в една или друга форма се запази в Месопотамия. Само че в епохата на Мелхиседек седмият ден се смяташе за най-проклетия. В злополучния седми ден действаша множество табу: беше противозаконно да тръгваш на път, да готвиш храна или да разпалваш огън. Връщайки се в Палестина, евреите

донесоха със себе си много месопотамски табу, свързани със съблюдаването във Вавилон на седмия ден – събота.

95:1.3 (1042.4) Макар че салимските проповедници съществено подобриха и усъвършенстваха религията на Месопотамия, на тях не им се отдаде да се сдобият с признание на различните народи на единия Бог. Тяхното учение господстваше в течение на повече от сто и петдесет години, след което то постепенно отстъпи място на по-древната вяра в множествеността на божествата.

95:1.4 (1042.5) Салимските проповедници значително съкратиха месопотамския пантеон; имаше време, когато останаха седем главни божества: Бел, Шамаш, Набу, Ану, Ейя, Мардук и Син. В периода на разцвет на новото учение те възнесоха трима богове над останалите. Така се появи вавилонската триада: Бел, Ейя и Ану – боговете на земята, морето и небето. На другите места се появиха свои триади, всяка от които напомняше троичните учения на андитите и шумерите и се основаваше на вярата в посланиците на Салим в трите кръга – емблемата на Мелхиседек.

95:1.5 (1042.6) На Салимските проповедници така и не им се отдаде да преодолеят популярността на Иштар – майката на боговете и духа на сексуалната плодовитост. Те направиха много за това, да облагородят поклонението пред тази богиня, но вавилоняните и техните съседи не можаха напълно да се откажат от замаскираните форми на сексуално поклонение. По цялата Месопотамия жените се придържаха към разпространения обичай поне един път в младостта си да се отдадат на непознат. Те предполагаха,

че именно това изисква от тях Иштар, и вярваха, че тяхната плодovitост зависи основно от тази сексуална жертва.

95:1.6 (1043.1) Разпространението на ученията на Мелхиседек даваше прекрасни резултати, докато Набодад – главата на училището в Киш, не реши да организира широко настъпление над господстващата практика на храмовата проституция. Но на салимските мисионери не се отдаде да проведат своя социална реформа и под отломките от това начинание бяха погребани и всички техни други по-важни духовни и философски учения.

95:1.7 (1043.2) Веднага след поражението на салимското учение се извърши широко разпространение на култа към Иштар – ритуала, който към това време вече завоюва Левант. В Палестина това беше Ашторет, в Египет – Изиди, в Гърция – Афродита, при северните племена – Астарта. Именно във връзка с възраждането на поклонението към Иштар вавилонските жреци отново станаха звездобройци; астрологията преживяваше своя последен разцвет в Месопотамия, излезе на мода предсказването на съдбата и започна многовековно израждане на свещенослужителите.

95:1.8 (1043.3) Мелхиседек призоваваше своите последователи да разказват за единия Бог, Баща и Творец на всяка същност, и да не се проповядва нищо освен евангелието за божественото благоволение, за спечелването на което е достатъчна само вяра. Но обичайната грешка на учителите на новата истина се състоеше в това, че те се опитваха да постигнат невъзможното, стремейки се да заменят постепенната еволюция с внезапна революция. Мисионерите на Мелхиседек издигнаха моралните

изисквания в Месопотамия на твърде голяма за хората висота; те искаха твърде много и техните благородни стремежи завършиха с поражение. Те бяха насочени като проповедници на конкретното евангелие, провъзгласяващо истината за реалността на Всеобщия Баща, но прекомерно се увлякоха от несъмнено благородното дело за поправяне на нравите и тяхната велика мисия, лишена от своя главен ориентир, завърши практически с пълно поражение и забвение.

95:1.9 (1043.4) След едно поколение салимският център в Киш престана да съществува и пропагандата на вярата в Единия Бог по същество се прекрати в цяла Месопотамия. Но остатъците от салимските училища оцеляха. Неголеми отделни групи хора продължаваха да вярват в единия Създател и се бореха против идолопоклонството и аморалността на месопотамските жреци.

95:1.10 (1043.5) Именно салимските мисионери написаха много от псалмите на Стария Завет в периода, настъпил след отказа от тяхното учение. Псалмите, изсечени върху камъни, впоследствие бяха открити от пленени древноеврейски свещеници и включени от тях в сборник църковни химни, авторството на които се приписваше на евреите. Тези прекрасни псалми от Вавилон не бяха написани в храмовете на Бел-Мардук; те бяха творение на потомците на по-ранните салимски мисионери и поразително се отличават от магическите конгломерации на вавилонските жреци. Книгата на Йов достатъчно добре отразява ученията на салимската школа в Киш и в цяла Месопотамия.

95:1.11 (1043.6) Значителна част от религиозната култура на Месопотамия попадна в древноеврейската литература и обредите на богослужението чрез Египет благодарение на Аменемоп и Ехнатон. Египтяните удивително точно запазиха ученията за обществения дълг, които бяха заимствани от ранните месопотамски андители и впоследствие в много отношения забравени от вавилонците, заемащи долината на р. Ефрат.

2. Религията на древен Египет

95:2.1 (1043.7) По същество най-дълбоки корени изначалните учения на Мелхиседек пуснаха в Египет, откъдето впоследствие се разпространиха в Европа. Еволюционната религия по долината на Нил периодически се усъвършенстваше благодарение на пристигането тук на най-добрите групи нодити, адамити и по-късно андители от долината на Ефрат. От време на време сред гражданските управители на Египет се появяваха много шумери. Ако Индия от това време се отличаваше с най-голямото взаимопроникване на световните раси, то Египет спомагаше за развитието на най-смесения тип религиозна философия на Урантия, разпространена от долината на Нил в много части на света. Евреите получиха своите представи за произхода на света в значителна степен от вавилонците, но понятието за божественото Провидение те наследиха от египтяните.

95:2.2 (1044.1) Именно политическите и морални, а не философските или религиозни тенденции правеха Египет по-благоприятно от Месопотамия място за разпространение на салимските учения. Пробивайки си

път до трона, всеки египетски племенен вожд се стремеше да увековечи собствената си династия, провъзгласявайки своя бог за изначалното божество и създател на всички други богове. Така египтяните постепенно привикнаха към идеята за свръхбог, за промеждутъчна степен на пътя към последващата доктрина за всеобщото съзидателно Божество. В течение на много векове идеята за монотеизма претърпяваше в Египет възходи и падения, вярата в единия Бог винаги срещаше поддръжка, но никога не господстваше над развиващите се представи за политеизма.

^{95:2.3 (1044.2)} Векове наред египетските народи се покланяха на природни богове. По-точно, всяко от четиридесетте отделни племена имаше свой групов бог: едно племе почиташе бика, друго – лъва, трето – овена, и така нататък. Още по-рано те представляваха тотемни племена, напомнящи америндите.

^{95:2.4 (1044.3)} С времето египтяните забелязаха, че мъртвите тела, поместени в гробове, изкопани направо в земята, се запазват – балсамират, за сметка на действието на пясъка, наситен с натриев карбонат, докато труповете, оставени в тухлени гробници, се разлагаха. Тези наблюдения доведоха до експерименти, в резултат на които се появи практиката на балсамирането на покойниците. Египтяните вярваха, че такова запазване на телата помага за преминаването през бъдещия живот. За да може в далечно бъдеще, след разлагането на тялото, човекът да може да бъде надеждно разпознат, заедно с трупа в гробницата поставяха и статуя на покойника и изрязваха неговото

изображение върху ковчега. Изготвянето на такива статуи в огромна степен усъвършенства египетското изкуство.

^{95:2.5 (1044.4)} Векове наред египтяните вярваха в гробниците като гаранция за безопасност на тялото и приятно продължаване на живота след смъртта. Последващата еволюция на магическите обреди – макар и обременяващи живота от люлката до гроба – се оказа ефективно средство, избавящо от религията на гробниците. Жреците нанасяха на гроба магически текст, който трябваше да защитава “човека от вземането на сърцето му в подземния свят”. Скоро се появи сбор от разнообразни магически текстове, запазил се като „Книга на мъртвите”. Но магическият ритуал от долината на Нил още на ранния стадий от своето развитие засягаше съвестта и моралния облик, и то в такава степен, в каквата не често се постигаше от ритуалите в онези дни. И впоследствие тези нравствени и етически идеали станаха по-верен залог за спасение, отколкото изкусно направените гробници.

^{95:2.6 (1044.5)} Добра илюстрация на суеверията от това време е повсеместната вяра в ефективността на слюнката като ефективно целително средство. Тази представа възникна в Египет и се разпространи оттам в Арабия и Месопотамия. В легендарното сражение на Хор със Сет младият бог си загуби окото, но след поражението на Сет мъдрият бог Тот плю на раната и изцели Хор, връщайки му окото.

^{95:2.7 (1044.6)} В течение на дълго време египтяните вярваха, че звездите, проблясващи в нощното небе, означават спасилите се души на достойните покойници. Те предполагаха, че други спасили се души се поглъщат от

Слънцето. По едно време слънцепоклонството стана разновидност на поклонението на предците. Наклоненият вход на голямата пирамида сочеше точно Полярната звезда, за да може душата на царя, издигаща се от гробницата, да може да се отправи направо към състоящите се от неподвижни звезди устойчиви и неизменни съзвездия, които се смятаха за обители на царете.

95:2.8 (1045.1) Косите лъчи на Слънцето, пронизващи облачния покров на Земята, се смятаха за признак за спускането на Земята на небесната стълба за възход на небето пред царя и другите праведни души. “Възползвайки се от това сияние като от стълба, цар Пепи се изкачи по него към своята майка.”

95:2.9 (1045.2) Когато Мелхиседек се яви в плът, религията на египтяните превъзхождаше с много религията на околжаващите народи. Те вярваха, че лишавайки се от тяло, душата, надлежно въоръжена с магически формули, може да се изплъзне от преграждащите пътя ѝ зли духове и да достигне съдната зала на Озирис, където душата, невиновна в “убийство, грабежи, лъжи, прелюбодеяния, кражба и егоизъм”, биваше допускана в царството на блаженството. Ако измерената на везните душа се окажеше непълноценна, изпращаха я в ада, в Мястото за Изгаряне. В сравнение с вярванията на много съседни народи това беше относително прогресивна представа за бъдещия живот.

95:2.10 (1045.3) Концепцията за следсмъртен съд за греховете, извършени по време на живота на Земята в плът, попадна

в юдейската теология от Египет. В целия еврейски Псалтир думата “съд” се употребява само веднъж и именно този псалом беше написан от египтянин.

3. Еволюцията на морала

^{95:3.1 (1045.4)} Макар че културата и религията на Египет бяха главно наследени от месопотамските андители и предадени на последващите цивилизации основно чрез древните евреи и гърци, социалният и етически идеализъм на египтяните се появи в долината на Нил като чисто еволюционно явление. Независимо от това, че много истини и културни ценности бяха заимствани от андитите, в епохата до посвещението на Михаил нравствената култура като чисто човешко явление достигна в Египет по-голямо развитие, отколкото в който и да е друг ограничен регион, където съществуваха аналогични естествени процеси.

^{95:3.2 (1045.5)} Нравствената еволюция не се определя само с откровения. Високите морални критерии се извеждат от собствения опит на човека. Благодарение на присъствието на вътрешния божествен дух човекът е способен да развие в себе си даже духовни качества и космическа проникателност. Такава естествена еволюция на съвестта и моралните качества спомагаха също така и за периодическите идвания на учителите на истината: в древността – от втория Едем, а впоследствие – от салимския център на Мелхиседек.

^{95:3.3 (1045.6)} Хиляди години преди салимското евангелие да проникне в Египет духовните лидери на Египет учеха

хората да бъдат справедливи, честни и да избягват алчността. Три хилядолетия преди появата на древноеврейските свещени писания девиз на египтяните бяха думите: “Твърдо стои на краката си само този, чийто образец е праведността и който върви по предназначения от нея път.” Те учеха на мекост, умереност и благоразумие. “Постъпвайте правилно и се отнасяйте справедливо с всички” – гласеше заповедта на един от великите учители на тази епоха. Египетската триада на този век беше Истина – Справедливост – Праведност. От всички чисто човешки религии на Урантия нито една не надмина социалните идеали и нравственото величие на този древен хуманизъм от долината на Нил.

^{95:3.4 (1045.7)} Такива еволюиращи етически идеи и нравствени идеали се оказаха благодатна почва за запазилите се учения на салимската религия. Понятията „добро” и „зло” бързо намериха отклик сред народа, който вярваше, че „животът се дава на умиротворените, смъртта – на виновните”. “Умиротворен е този, чиито постъпки предизвикват любов; виновен е този, чиито постъпки извикват ненавист.” Векове наред обитателите на долината на Нил следваха в своя живот тези развиващи се етически и социални норми, докато не приеха по-късните представи за добро и лошо – представите за доброто и злото.

^{95:3.5 (1046.1)} Египет се отличаваше със своята интелектуалност и нравственост, но не с твърде голяма духовност. За шест хиляди години в средата на египтяните се появиха само четири велики пророка. В течение на известно време те следваха Аменемоп; Охбан убиха; Ехнатон приеха, но не

изцяло и само за кратко; Мойсей отхвърлиха. И отново, само по силата на политически, а не на религиозни причини, на Авраам и по-късно на Йосиф се отдаде да оказат огромно влияние върху целия Египет като проповедници на салимските учения за единия Бог. Но когато салимските мисионери за пръв път достигнаха Египет, те откриха, че тази високоетична еволюционна култура беше смесена с по-малко строгите нравствени норми на месопотамските емигранти. Тези древни проповедници от долината на Нил първи провъзгласиха, че съвестта е повеля на Бога, глас на Божеството.

4. Учението на Аменемоп

^{95:4.1 (1046.2)} С течение на времето в Египет се появи учител, когото мнозина наричаха “синът човешки”, а други – Аменемоп. Този пророк издигна съвестта до положението на висш съдия, различаващ доброто и злото; той призоваваше да се наказва за греховете и провъзгласи спасение чрез обръщане към слънчевото божество.

^{95:4.2 (1046.3)} Аменемоп учеше, че богатствата и успехът са Божий дар, и тази идея беше проникната в цялата появила се впоследствие юдейска философия. Този благороден учител вярваше, че богосъзнанието е определящ фактор на всяко поведение, че всеки момент трябва да се преживява в осъзнаване присъствието на Бога и отговорността пред Него. Ученията на този мъдрец бяха впоследствие преведени на иврит и станаха свещена книга за древните евреи дълго преди Старият Завет да се появи в писмен вид. Основната проповед на този благодетелен човек беше свързана с наставленията, дадени на неговия син – да бъде

прямо и честен на отговорна държавна служба, и тези благородни възгледи от далечното минало биха направили чест на всеки съвременен държавен деятел.

95:4.3 (1046.4) Този нилски мъдрец учеше, че “богатствата се губят, придобиват крила и отлитат.”, че всичко земно е ефимерно. Неговата най-велика молитва беше “да се избавим от страха”. Той призоваваше всички да се отвърнат от “словата хорски” към “делата Божии”. Всъщност той учеше: човек предполага, но Бог разполага. Преведени на иврит, неговите учения определиха философията на книгата с притчи от Стария Завет. Преведени на гръцки, те наложиха отпечатък върху цялата последваща гръцка религиозна философия. Александрийският философ от по-късни времена – Филон, имаше екземпляр от „Книгата на Премъдростите”.

95:4.4 (1046.5) Аменемоп се стремеше да запази етиката на еволюцията и нравствеността на откровенията и в своите съчинения ги предаде както на древните евреи, така и на гърците. Той не беше най-великият от религиозните учители на своето време, но стана най-влиятелният от тях предвид това, че наложи отпечатък на последващите идеи на двете най-важни за растежа на западната цивилизация свързващи звена: древните евреи, достигащи върха на западната религиозна вяра, и гърците, издигнали чисто философската мисъл до висшето европейско ниво.

95:4.5 (1046.6) В еврейската „Книга на притчите” глава петнадесета, седемнадесета и двадесета, както и от седемнадесетия стих на двадесет и втора глава до двадесет и втория стих на двадесет и четвърта глава, са взети почти

дословно от „Премъдростите на Аменемоп”. Първият псалом от еврейския Псалтир беше написан от Аменемоп и е самата същност на ученията на Ехнатон.

5. Необикновеният Ехнатон

^{95:5.1 (1047.1)} Въздействието на ученията на Аменемоп върху египтяните постепенно отслабваше, когато благодарение на влиянието на някакъв египетски лекар, привърженик на салимската доктрина, една от представителките на царското семейство се увлече от ученията на Мелхиседек. Тази жена убеди египетския фараон Ехнатон да приеме доктрината за Единия Бог.

^{95:5.2 (1047.2)} За цялото време, преминало оттогава, когато Мелхиседек прекрати своето съществуване в плът, нито един човек нямаше толкова ясна представа за богооткровената религия на Салим, както Ехнатон. В някои отношения този млад египетски цар беше една от най-необикновените личности в историята на човечеството. В това време – времето на все по-голяма духовна депресия в Месопотамия, той запази в Египет учението за Ел-Елион, по този начин съхранявайки философския източник на монотеизма, жизнено необходим като религиозна предпоставка за бъдещото посвещение на Михаил. В признание на този подвиг, както и по силата на други причини, детето Иисус беше отведено в Египет, където някои духовни приемници на Ехнатон го видяха и отчасти разбраха някои аспекти на неговата божествена мисия на Урантия.

95:5.3 (1047.3) Мойсей – най-голямата фигура между Мелхиседек и Иисус – беше съвместен дар на света от древните евреи и египетското царско семейство. И ако Ехнатон притежаваше многостранността и способностите на Мойсей, ако той беше демонстрирал политически гений, равен на неговия талант като религиозен вожд, то Египет можеше да стане великата монотеистична нация на това време; ако се беше случило така, напълно бе възможно Иисус да преживее голяма част от своя смъртен живот в Египет.

95:5.4 (1047.4) Никога, за цялата история, нито един цар не е обръщал цялата нация от политеизъм в монотеизъм с такава методичност, както този необикновен Ехнатон. Наистина поразяваше решимостта, с която този млад управител скъса с миналото, измени своето име, напусна своята столица, построи напълно нов град и създаде ново изкуство и литература за целия народ. Но той действаше твърде бързо; той създаде твърде много – повече, отколкото можеше да се запази след неговата смърт. В допълнение на него не му се отдаде да осигури материалното благополучие и процъфтяване за своя народ, който единодушно въстана против религиозните учения, когато нещастията и тиранията нахлуха впоследствие в Египет.

95:5.5 (1047.5) Ако този човек, надарен с поразителна яснота на вижданията и необикновена целеустременост, притежаваше политическата прозорливост на Мойсей, той можеше да измени цялата история на еволюцията на религията и разкриването на истината в западния свят. В

течение на своя живот той съумя да обуздае жреците, на които като правило не се доверяваше, но те тайно запазваха своите култове и преминаха към активни действия, още щом младият цар се лиши от власт. И те не пропуснаха възможността да свържат последващите нещастия на Египет с установяването на монотеизма в периода на неговото управление.

95:5.6 (1047.6) Ехнатон много мъдро се стремеше към установяването на монотеизма чрез образа на бога-слънце. Решението да се премине към поклонение на Всеобщия Баща чрез поглъщане на всички богове от поклонението пред слънцето беше прието след съвет, даден му от лекар-салимит. Ехнатон взе общите положения на съществуващата в това време вяра в Атон, засягаща бащинството и майчинството на Божеството, и създаде религия, която признаваше съкровено отношение на поклонението между човека и Бога.

95:5.7 (1048.1) Ехнатон беше достатъчно мъдър, за да запази външното поклонение на Атон, бога-слънце, и едновременно да поведе своите другари към тайното поклонение на Единия Бог – Създателя Атон и Висшия Баща на всичко съществуващо. Този млад учител-цар беше плодовит писател, автор на трактата “Единият Бог” – книга, състояща се от тридесет и една глави, напълно унищожена от жреците, след като те се върнаха на власт. Освен това Ехнатон написа сто тридесет и седем химна; деветнадесет от тях са включени в Псалтира на Стария Завет и тяхното авторство се приписва на древните евреи.

95:5.8 (1048.2) В ежедневиия живот думата за религията на Ехнатон беше “праведност”, но той бързо разшири понятието за праведните постъпки, включвайки в него както интернационална, така и национална етика. Това беше поколение на поразително лично благочестие, което се характеризираше с истински стремеж на най-разумните мъже и жени да намерят Бога и да Го познаят. В онези дни социалният статут или богатството не даваха на никого от египтяните каквото и да е предимство пред закона. Семейният живот на Египет направи много за запазване и развитие на нравствената култура и стана вдъхновяващ пример за последващия възвишен семеен живот на евреите в Палестина.

95:5.9 (1048.3) Фаталната слабост на евангелието на Ехнатон се заключаваше в неговата най-голяма истина – учението за това, че Атон беше създател не само на Египет, но и на “целия свят, хора и зверове и всички други земи, даже Сирия и Куш, покрай египетската земя. Той на всички намира място, утолява нуждите на всички хора”. Тези представи за Божеството бяха високи и възвишени, но те не бяха националистически. Такава интернационалност на религията не можа да укрепи морала на египетската армия на бойното поле, в същото време оказвайки се ефективно оръдие, обърнато против младия цар и неговата нова религия. Неговата концепция за Божеството значително превъзхождаше последващата представа на евреите, но тя беше твърде прогресивна, за да служи на задачите за формиране на нацията.

95:5.10 (1048.4) Макар че монотеистичният идеал пострада със заминаването на Ехнатон, представата за Единия Бог се запази в съзнанието на много групи. Зетят на Ехнатон се присъедини към жреците, върна се към поклонение на предишните богове и, изменяйки своето име, започна да се нарича Тутанкамон. Тива отново стана столица; жреците заграбваха все нови земи и в края на краищата завладяха една седма част от целия Египет; скоро един от представителите на тази каста жреци реши да завладее короната.

95:5.11 (1048.5) Но жреците не можаха напълно да се справят с монотеизма. Все по-често те бяха принудени да обединяват своите богове и да пишат техните имена с тире; египетският пантеон продължаваше да се топи. Ехнатон свърза горещия небесен диск със Създателя Бог и този образ продължаваше да гори в сърцата на хората, даже на жреците, още дълго след като младият реформатор премина в отвъдния свят. Идеята на монотеизма никога не е умирала в сърцата на хората в Египет и в света. Тя се запазваше чак до пристигането на Сина-Създател на този божествен Баща – единия Бог, да се покланя на когото Ехнатон страстно призоваваше целия Египет.

95:5.12 (1048.6) Слабостта на доктрината на Ехнатон се заключаваше в провъзгласяването на толкова прогресивна религия, че само образованите египтяни можеха напълно да постигнат нейния смисъл. Простите земеделци никога истински не разбираха това евангелие и затова бяха готови да се върнат към жреците – към предишното поклонение пред Изида и нейния съпруг Озирис, който като по чудо

възкръсна, след като беше зверски убит от Сет – бога на тъмнината и злото.

^{95:5.13 (1049.1)} Учението за безсмъртието на всички хора беше твърде прогресивно за египтяните. Възкресението беше привилегия само за царете и богатите; затова техните тела биваха така внимателно балсамирани и запазвани в гробниците в очакване на съдния ден. Но в края на краищата демократичността на спасението и възкресението, както учеше Ехнатон, възтържествува; впоследствие египтяните започнаха да вярват даже в продължаването на живота на безсловесните животни.

^{95:5.14 (1049.2)} Макар че опитът на този египетски управител да наложи на своя народ поклонение пред единия Бог се оказа неуспешен, следва да се отбележи, че последствията от неговата работа се чувстваха векове наред както в Палестина, така и в Гърция и че така Египет стана свързващо звено, предаващо както еволюционната култура на Нил, така и богооткровената религия на Ефрат на всички последващи народи на Запада.

^{95:5.15 (1049.3)} Славата на тази велика ера на нравствено развитие и духовен растеж по долината на Нил започна бързо да запада приблизително по това време, когато започна да се заражда националният живот на древните евреи, и след пристигането в Египет тези бедуини отнесоха със себе си много от ученията на Ехнатон и увековечиха неговите доктрини в своята национална религия.

6. Салимските учения в Иран

95:6.1 (1049.4) Напускайки Палестина, някои мисионери на Мелхиседек пресякоха Месопотамия и стигнаха до огромното Иранско плато. Повече от петстотин години салимските проповедници успешно действаха в Иран и вече цялата нация клонеше към религията на Мелхиседек, когато смяната на властващите доведе до жестоки преследвания, фактически слагащи край на монотеизма на салимския култ. Учението за завета на Авраам почти напълно изчезна в Персия, когато във великия век на нравствения ренесанс – шести век до Христа, се появи Заратустра, раздухвайки тлеещите въглени на салимското евангелие.

95:6.2 (1049.5) Основателят на новата религия беше енергичен и смел юноша. По време на своето първо странстване в месопотамския Ур той се запозна с преданията за Калигастия и бунта на Луцифер, които заедно с много други разкази оказаха огромно влияние върху неговата религиозна натура. И, ето, под впечатлението на видян в Ур сън той реши да се върне в своята северна родина и да измени из основи религията на своя народ. Той попи древноеврейската идея за Бога на правосъдието – представата на Мойсей за божествеността. В неговото съзнание съществуваше ясната концепция за върховния Бог; всички останали богове той смяташе за дяволи и ги свали до положението на демоните, за които слушаше в Месопотамия. В Ур той се запозна с древното предание за Седемте Главни Духа и в съответствие с него създаде плеяда от седем върховни богове начело с Ахура-Мазда. Подчинените богове той свърза с идеализацията на

Справедливия Закон, Благата Мисъл, Благородното Управление, Светия Характер, Здравето и Безсмъртието.

^{95:6.3 (1049.6)} Тази нова религия беше религия на действието, на труда, а не на молитвите и ритуалите. Нейният Бог беше същество с висша мъдрост и покровител на цивилизацията; това беше активна религиозна философия, която поемаше върху себе си смелостта да се сражава със злото, бездействието и изостаналостта.

^{95:6.4 (1049.7)} Заратустра не проповядваше поклонение пред огъня, но се стремеше да използва пламъка като символ на чистия и мъдър Дух на всеобщото и висшето господство. (Печално, но факт е, че късните му последователи почитаха този символичен огън и се молеха на него.) Накрая, след обръщането в тази религия на иранския принц, тя започна да се разпространява с меч. И Заратустра загина геройски в сраженията за това, което той смяташе за “истина за Господа на светлината”.

^{95:6.5 (1050.1)} Зороастризмът е единствената урантийска религия, в която са увековечени далматийските и едемически учения за Седемте Главни Духа. Макар че това вероучение не създаде концепция за Троицата, то в известна степен се приближи до учението за Бог-Седмократния. Изначалният зороастризм не беше чист дуализъм; макар че ранните учения изобразяваха злото като съществуващо във времето наравно с доброто, то определено се поглъщаше във вечността от пределната реалност на доброто. Едва в последвалите времена хората започнаха да вярват в това, че доброто и злото си съперничат при равни условия.

95:6.6 (1050.2) Макар че традиционните представи на евреите за небесата и ада, точно както и доктрината за дяволите – в този вид, в който тя съществува в техните свещени книги, се срещаха в древните предания за бунта на Луцифер и Калигастия, основно те бяха заимствани от зороастризма в онези времена, когато евреите се намираха под политическото и културно господство на персите. Подобно на египтяните, Заратустра проповядваше за “Съдния ден”, но той свързваше това събитие с края на света.

95:6.7 (1050.3) Даже религията, която дойде в Персия, за да смени зороастризма, изпита върху себе си забележимото влияние на това учение. Когато иранското духовенство реши да унищожи учението на Заратустра, то възкреси древното поклонение пред Митра. Митраизмът се разпространи в цял Левант и средиземноморския регион и в течение на известно време съществуваше наред с юдаизма и християнството. Така ученията на Заратустра последователно оставиха следа на трите велики религии: юдаизма, християнството и чрез тях – на исляма.

95:6.8 (1050.4) Но огромна пропаст лежи между възвишените учения и благородни псалми на Заратустра и съвременните изкривявания на неговите учения от парсите с техния огромен страх пред покойниците и вярата в небивалици, до които никога не се е принизявал Заратустра.

95:6.9 (1050.5) Този велик човек принадлежеше на уникалната група хора, която се появи в шести век до Христа, за да запази светлината на Салим – да не даде напълно и окончателно да угасне този огън, който със слаба светлина

светеше в мрака на света, показвайки на човека пътя към вечния живот.

7. Салимските учения в Арабия

^{95:7.1 (1050.6)} Ученията на Мелхиседек за единия Бог се вкорениха в Арабската пустиня сравнително неотдавна. Така както в Гърция, салимските мисионери претърпяха неуспех и в Арабия затова, защото неправилно изтълкуваха инструкциите на Мелхиседек относно прекомерната организация. Но разбраното по своему предупреждение на Мелхиседек – да се въздържат от всякакви опити да разпространяват евангелието с помощта на военна сила или гражданска принуда, не ги спря.

^{95:7.2 (1050.7)} Даже в Китай или Рим ученията на Мелхиседек не претърпяха такъв пълен провал, както в този пустинен регион в съседство със самия Салим. В продължение на още много години след като повечето народи на Изтока и Запада започнаха да изповядват съответно будизма и християнството, Арабската пустиня оставаше такава, каквато беше в продължение на хилядолетия. Всяко племе се покланяше на своя древен фетиш и в много семейства имаше домашни богове. Дълго време продължи борбата между вавилонската Иштар, древноеврейския Яхве, иранския Ахура и християнския Отец на Господ Иисус Христос. Нито веднъж нито една от техните концепции не можа напълно да измести другите.

^{95:7.3 (1051.1)} В различни места на Арабската пустиня обитаваха семейства и кланове, които се придържаха към смътната представа за единия Бог. Такива групи свято пазеха

преданията за Мелхиседек, Авраам, Мойсей и Заратустра. Съществуваха много центрове, които можеха да се отзоват на евангелието на Иисус, но за разлика от отстъпчивите и изобретателни мисионери, действащи в средиземноморските страни, християнските мисионери от Арабската пустиня бяха сурови и непреклонни хора. Ако последователите на Иисус се бяха отнесли по-сериозно към повелята “идете по целия свят и проповядвайте евангелието” и ако бяха по-снизходителни в своите проповеди и по-малко възискателни във второстепенните, измислени от тях социални изисквания, много земи с радост щяха да възприемат простото евангелие на сина на дърводелеца – в това число и Арабия.

95:7.4 (1051.2) Независимо от факта, че на великите монотеистични вероучения на Левант не се отдаде да се закрепят в Арабия, тази пустиня успя да създаде религията, която като по-малко строга в своите социални изисквания беше все пак монотеистична.

95:7.5 (1051.3) Примитивните и неорганизираны вярвания на пустинята се отличаваха само с един фактор, характерен за цялото племе, раса или нация, а именно – със своеобразното и повсеместно уважение, с което почти всички арабски племена се отнасяха към някакъв черен каменен фетиш в един от храмовете на Мека. Тази точка на съприкосновение и общо поклонение впоследствие доведе до появата на исляма. Това, което Яхве – духът на вулкана, беше за еврейските семити, Каабският камък стана за техните арабски роднини.

95:7.6 (1051.4) Силата на исляма е в неговото ясно и отчетливо изображение на Аллах като единственото единно тройнствено Божество, неговата слабост – в използването на военна сила за разпространяване на вярата и във влошаването на положението на жената. Но ислямът последователно се придържаше към своята представа за Едното Всеобщо Божество на всичко съществуващо, “който познава незримото и зримото. Той е милосърден и състрадателен”. “Наистина Бог е изобилен в Своето великодушие към всички хора.” “И когато съм болен, именно Той ще ме изцели.” “Защото всеки път, когато трима водят беседа, Бог присъства като четвърти”, тъй като нима Той не е първият и последният, видимият и потайният?

95:7.7 (1051.5) [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 96. Яхве – Бог на евреите

96:0.1 (1052.1) ПОСТИГАЙКИ Божеството, човек в началото включва в своята представа за него всички богове, след това започва да подчинява всички чужди богове на племенното божество и накрая изключва всички освен единия Бог, притежаващ крайна и висша ценност. Евреите съединиха всички богове в своята по-възвишена концепция за Господ Бога на Израил. Индусите също обединиха своите разнообразни божества в “единна духовност на боговете”, представена в Риг-Веда, докато месопотамците в това време сведоха своите богове до централизираната представа за Бел-Мардук. Тези монотеистични идеи съзряха в целия свят, скоро след като Макивента Мелхиседек се появи в палестинския Салим.

Но концепцията на Мелхиседек се отличаваше от еволюционната философия включване, подчиняване и изключване; тя се основаваше само на *съзидателната сила* и много скоро оказа въздействие върху висшата представа за божеството на Месопотамия, Индия и Египет.

96:0.2 (1052.2) Кенеите и някои други ханаански племена традиционно почитаха салимската религия. В това се заключаваше една от целите на инкарнацията на Мелхиседек – да се укрепи религията на единия Бог дотолкова, че да се подготви пътят за посвещение на Земята на Сина на единия Бог. Михаил едва ли можеше да пристигне на Урантия преди тук да се е формирал вярващ във Всеобщия Баща народ, сред който той да може да се появи.

96:0.3 (1052.3) Палестинските кенеи продължаваха да изповядват салимската религия като своя вяра. Тази религия – във вида, в който тя беше впоследствие приета от древните евреи – отначало изпита въздействието на нравствените учения на Египет, по-късно – теологията на Вавилон, и накрая – представите за добро и зло, съществуващи в Иран. Фактически древноеврейската религия е основана на завета на Авраам с Макивента Мелхиседек. В еволюционен аспект тя е продукт на много уникални ситуативни обстоятелства, но от гледна точка на културата съдържа многобройни заимствания от религията, морала и философията на целия Левант. Именно чрез юдейската религия значителна част от нравственото наследство и религиозна мисъл на Египет, Месопотамия и Иран беше предадена на народите на Запада.

1. Представата за божеството при семитите

^{96:1.1 (1052.4)} Ранните семити смятаха, че всяко нещо има свой дух. Това бяха духове от животинския и растителния свят; годишни духове, владетели на потомството; духове на огъня, водата и въздуха. Това беше истински пантеон на духове, от които се бояха и на които се покланяха. И учението на Мелхиседек за Всеобщия Създател не можа напълно да унищожи вярата в подчинените духове или природните богове.

^{96:1.2 (1052.5)} Прогресът на древните евреи – от политеизма, през хенотеизма, към монотеизма, не беше непрестанно и непрекъснато концептуално развитие. В еволюцията на своите представи за Божеството те неведнъж се връщаха назад, докато във всяка епоха сред различните групи вярващи семити съществуваша различни понятия за Бога. В техните концепции за Бога периодически се използваха многобройни термини и за предотвратяване на объркването тези различни наименования на Божеството ще бъдат определени съгласно тяхното място в еволюцията на еврейската теология:

^{96:1.3 (1053.1)} 1. *Яхве* беше бог на южните палестински племена, които свързваха тази представа за божеството с планината Хорив, синайския вулкан. Яхве беше само един от стотиците и хиляди природни богове, които завладяха вниманието и изискваха поклонение от семитските племена и народи.

^{96:1.4 (1053.2)} 2. *Ел-Елион*. В продължение на много векове след пристигането на Мелхиседек в Салим неговото учение за

Божеството съществуваше в различни варианти, но обикновено се означаваше с думите Ел-Елион – Всевишният Бог на небесата. Много семити, в това число и непосредствените потомци на Авраам, в различни периоди се покланяха и на Яхве, и на Ел-Елион.

^{96:1.5 (1053.3)} 3. *Ел-Шаддай*. Трудно е да се обясни какво именно означава Ел-Шаддай. Тази представа за Бога беше сложен резултат на заимстване от ученията, изложени от Аменемоп в Книгата на Мъдростта, изменени от Ехнатон в доктрината за Атон и претърпели по-нататъшно изменение под влиянието на ученията на Мелхиседек, въплътени в представите за Ел-Елион. Но с проникването на образа на Ел-Шаддай в съзнанието на древните евреи в него започнаха да се появяват много черти, свойствени на вярата в Яхве, която изповядваха обитателите на пустинята.

^{96:1.6 (1053.4)} Една от господстващите религиозни идеи на това време беше египетската концепция за божественото Провидение – учението за това, че материалният разцвет е награда за служенето на Ел-Шаддай.

^{96:1.7 (1053.5)} 4. *Ел*. Сред целия този хаос от термини и неопределени понятия много благочестиви вярващи искрено се стремяха към поклонение пред всички тези формиращи се представи за божественост; така, имайки предвид съставното Божество, започнаха да използват името Ел. Този термин включваше и други природни богове на бедуините.

^{96:1.8 (1053.6)} **5. Елохим.** Дълго време в Киш и Ур съществуваха шумеро-халдейски групи, които проповядваха триединната концепция за Бога, основана на преданията за времената на Адам и Мелхиседек. Това учение премина в Египет, където на Троицата се покланяха под името Елохим, или в единствено число Елоах. Египетските, а по-късно александрийските философи с юдейски произход учеха на това единство на множеството Богове и във времената на Изхода [бъгството от Египет – б.р.] много съветници на Мойсей вярваха в тази Троица. Но концепцията за тринитарния Елохим стана действителна част от древноеврейската теология, едва след като евреите се оказаха под политическото влияние на Вавилон.

^{96:1.9 (1053.7)} **6. Иносказателни имена.** Семитите не обичаха да наричат своето Божество по име. Затова понякога прибегваха към многобройни иносказания като Божия Дух, Господ, Ангел Господен, Всемогъщия, Святия, Всевишния, Адонай, Извечно Древния, Господ Бог на Израил, Създателя на Небето и Земята, Кириос, Ях, Господ Саваот и Отец Небесен.

^{96:1.10 (1053.8)} **Йехова** е термин, използван от неотдавна за обозначаване на завършеността на представата за Яхве, която окончателно се установи в процеса на дългата история на евреите. Но името Йехова влезе в употреба едва хиляда и петстотин години след времената на Иисус.

^{96:1.11 (1054.1)} Приблизително до 2000 година до н. е. планината Синай периодически се превръщаше в действащ вулкан и редки изригвания ставаха още в периода на пребиваването на израилтяните в този регион. Огънят и димът, заедно с

оглушителните взривове, които съпровождаха изригванията на тази вулканчна планина, поразяваха обитаващите наблизко бедуини и ги довеждаха в състояние на благоговееен ужас и огромен страх пред Яхве. Впоследствие духът на планината Хорив стана бог на древноеврейските семитски племена, които започнаха да вярват в неговата върховност по отношение на всички останали богове.

96:1.12 (1054.2) Хананеите отдавна се покланяха на Яхве и макар че много кенеи в голяма или малка степен вярваха в Ел-Елион – свръхбога на салимската религия, повечето хананеи не се разделиха със своите племенни божества. Те не бързаха да се отказват от своите национални божества заради междунационалния, а още по-малко – заради междупланетен Бог. Те не бяха склонни да вярват във всеобщото божество и затова тези племена продължаваха да се покланят на своите племенни божества, включително на Яхве, както и на сребърния и на златния телци, които символизираха представата на пастирите-бедуини за духа на синайския вулкан.

96:1.13 (1054.3) Макар че сирийците се покланяха на своите богове, те също така вярваха в древноеврейския бог Яхве, тъй като пророците казаха на сирийския цар: “Техните богове са богове на планината; затова надделях над нас. Хайде да се сражаваме с тях в равнината и тогава ние със сигурност ще победим.”

96:1.14 (1054.4) С развитието на човешката култура второстепенните богове се подчиняват на върховното божество; великият Юпитер остава само във

възкличанията. За монотеистите подчинените богове се превръщат в духове, демони, орисници, нереиди, феи, духчета, гноми, предсмъртни привидения и лоши очи. Древните евреи преминаха през хенотеизма и в течение на дълго време вярваха в съществуването на духовете на боговете, различни от Яхве, но все повече клоняха към вяра в това, че тези чуждородни божества са подчинени на Яхве. Те се съгласяваха с реалността на бога на амореите Хамос, но твърдяха, че той е подвластен на Яхве.

^{96:1.15 (1054.5)} От всички представи за Бога, които възникваха сред смъртните, идеята за Яхве претърпя най-големи изменения. Нейната постепенна еволюция може да се сравни само с метаморфозите на концепцията за Буда в Азия, които съответно доведоха до представата за Всеобщия Абсолют, тъй както концепцията за Яхве доведе до идеята за Всеобщия Баща. Но исторически факт си остава обстоятелството, че макар че евреите да измениха своите представи за Божеството, превърнало се от племенен бог на планината Хорив в любвеобилния и милосърден Бог-Създател от по-късните времена, те не промениха неговото име; в продължение на цялата история на развитието на своята представа за Божеството те го наричаха с едно и също име – Яхве.

2. Семитските народи

^{96:2.1 (1054.6)} Семитите на Изтока бяха добре организирани и добре управляеми ездаци, които нахлуваха в източните региони на плодородния полумесец, където се обединиха с вавилонците. Халдеите, живеещи в близост до Ур, се отнасяха към най-развитите племена на източните семити.

Финикийците бяха високоразвита и добре организирана група от смесени семити, владеещи западната част на Палестина покрай средиземноморското крайбрежие. В расово отношение семитите принадлежаха към най-смесените народи на Урантия и притежаваха наследствени фактори, получени почти от всичките девет световни раси.

96:2.2 (1054.7) Отново и отново аравийските семити със сила си пропращаха път в северната Обетована земя – земята, в която течеше “мляко и мед”, но всеки път ги изтласкваха по-организираните и цивилизовани северни семити и хети. По-късно, по време на необичайно жестокия глад, много от тези чергарски бедуини пристигнаха в Египет като наемни работници за участие в строителните работи, но само за да изпитат горчивата участ на робите, тежкия ежедневен труд на прости и унижени работници по долината на Нил.

96:2.3 (1055.1) Едва след епохата на Макивента и Авраам някои семитски племена, поради своите своеобразни вярвания, започнаха да се наричат деца на Израил, а по-късно – юдеи, евреи и “избран народ”. Авраам не беше бащата на цялата еврейска нация. Той не беше даже прародител на всички тези семитски бедуини, които бяха държани в плен в Египет. Наистина, неговите потомци, пришълци от Египет, действително образуваха ядрото на бъдещия еврейски народ, но абсолютното мнозинство мъже и жени, влизащи в колената на Израил, никога не са били в Египет. Те бяха само чергари, които бяха решили да приемат Мойсей като свой вожд, когато децата на Авраам и техните семитски съратници от Египет пресякоха Северна Арабия.

96:2.4 (1055.2)

Учението на Мелхиседек за Ел-Елион, Всевишния, и обещанието за божествено благоволение чрез вярата бяха в голяма степен забравени към времената на поробване от египтяните на семитските племена, на които скоро предстоеше да образуват еврейската нация. Но в течение на целия свой плен тези аравийски чергари, следващи древните традиции, пазеха вярата в Яхве като за свое национално божество.

96:2.5 (1055.3)

Повече от сто различни аравийски племена се покланяха на Яхве и ако не се смятат отгласите от изложената от Мелхиседек концепция за Ел-Елион, получила разпространение сред повече образовани египетски прослойки, включително смесените египетски и древноеврейски кланове, то религията на простите роби – пленените евреи, беше видоизменен вариант на стария ритуал на поклонение пред Яхве, основан на магии и жертвоприношения.

3. Несравнимият Мойсей

96:3.1 (1055.4)

Началото на еволюцията на древните представи и идеали за Висшия Създател е свързано с изхода на семитите от Египет под ръководството на великия вожд, учител и организатор – Мойсей. Неговата майка произхождаше от царско египетско семейство; баща му-семит служеше като посредник между властите и пленените бедуини. Затова Мойсей притежаваше качества, наследени от най-добрите расови източници; неговите предци бяха дотолкова смесени, че е невъзможно да го причислим към някаква определена расова група. Ако той принадлежеше към този смесен тип, то никога нямаше да

може да прояви необикновената разностранност и способност към адаптация, които му позволиха да се справи с тази разнообразна орда, присъединила се към семитските бедуини, избягали под негово предводителство от Египет в Арабската пустиня.

^{96:3.2 (1055.5)} Независимо от съблазнителността на културата на нилското царство Мойсей реши да сподели съдбата с народа, на когото принадлежеше неговият баща. Докато този велик организатор разработваше планове за освобождението на народа на неговия баща, бедуинските пленници имаха жалко подобие на религия. Всъщност те нямаха истинска представа за Бога, нито надежда в този свят.

^{96:3.3 (1055.6)} Нито един вожд не се е залавял с превъзпитанието и възвисяването на по-жалка, подтисната, угнетена и невежа група хора. Но в кръвта на тези роби се таяха скрити възможности за развитие и в тяхната среда имаше достатъчен брой създадени предводители, обучени от Мойсей при подготовката на бунта и порива към свобода, за да образуват група от способни организатори. Тези по-развити хора служеха като местни надзорници над своите съплеменници. Те получиха известно образование благодарение на авторитета на Мойсей сред управителите на Египет.

^{96:3.4 (1056.1)} Мойсей се опита да се договори за свободата на своите събратя-семити по дипломатически път. Заедно със своя брат той сключи с египетския цар договор, който им даваше правото мирно да напуснат долината на Нил и да отидат в Аравийската пустиня. За своята дълга служба в

Египет те трябваше да получат неголямо заплащане в пари и имущество. От своя страна евреите се задължаваха да поддържат дружески отношения с фараоните и да не влизат в каквито и да било антиегипетски съюзи. Но по-късно царят сметна за възможно да се откаже от този договор под предлог, че шпиони са му донесли за вероломството на бедуинските роби. Той твърдеше, че те се стремят към свобода с цел да вдигнат чергарите от пустинята на борба с Египет.

^{96:3.5 (1056.2)} Но Мойсей не униваше. Той чакаше своя час и след по-малко от година, когато цялата египетска армия беше заета едновременно с отразяването на ливийското настъпление на юг и с нахлуването на гърците по море на север, този безстрашен организатор, чрез дръзко нощно бягство, изведе своите съотечественици от Египет. Този порив към свободата беше внимателно планиран и умело изпълнен. И те се сдобиха с успех независимо от това, че по петите ги преследваше фараонът с неголям отряд. Всички египтяни паднаха от ръцете на отбраняващите се бегълци, оставяйки множество трофеи. Тази плячка беше умножена с ограбването от напредващата армия от избягали роби по пътя към пустинната родина на предците им.

4. Провъзгласяването на Яхве

^{96:4.1 (1056.3)} Еволюцията и възвишените учения на Мойсей оказаха влияние върху почти половината от целия свят. Това влияние се запазва и през двадесети век. Макар че Мойсей разбираше по-прогресивната египетска религиозна философия, бедуинските роби почти нищо не

знаеха за тези учения, но все още помнеха бога на планината Хорив, когото техните предци наричаха Яхве.

96:4.2 (1056.4) Мойсей беше слушал за ученията на Макивента Мелхиседек както от баща си, така и от майка си и именно с общността на религиозните възгледи се обяснява необичайният съюз на жените от царското семейство и мъжете от рода на пленниците. Тъстът на Мойсей беше кеней, вярващ в Ел-Елион, но родителите на освободителя вярваха в Ел-Шаддай. Затова Мойсей беше възпитан в шаддаизма; под влиянието на своя тъст той стана ел елионист; а към времето на създаването на еврейския лагер в планината Синай след бягството от Египет формулира нова и разгърната концепция за Божеството (с използване на всички предшествващи вероучения), която той благоразумно реши да провъзгласи на своя народ като разширена представа за техния древен племенен бог – Яхве.

96:4.3 (1056.5) Мойсей се опита да запознае тези бедуини с идеите за Ел-Елион, но още преди да напуснат Египет той се убеди, че те никога няма да успеят истински да разберат това учение. Затова той съзнателно реши да направи компромис – да превърне племенния бог на пустинята в единен и единствен бог на своите последователи. В ученията на Мойсей нямаше определени твърдения, че сред другите народи и нации няма други богове, но той решително настояваше на това, че Яхве е над всички и е по-висш от всички – особено за евреите. Но той винаги се чувстваше неловко, когато се опитваше да изложи на тези невежи роби новата и по-висша идея за Божеството под

древното име Яхве, извечен символ на което беше златният телец на бедуинските племена.

^{96:4.4 (1056.6)} Обстоятелството, че Яхве беше бог на спасилите се с бягство древни евреи, обяснява защо те така дълго оставаха в района на планината Синай и защо получиха именно тук Десетте Заповеди, провъзгласени от Мойсей от името на Яхве – бога на Хорив. В течение на това дълго пребиваване на Синай стана по-нататъшното усъвършенстване на религиозните обреди на новоразвилата се юдейска религия.

^{96:4.5 (1057.1)} Едва ли Мойсей щеше някога да се сдобие с успех при създаването на този в известен смисъл прогресивен ритуален култ и да съхрани своите последователи цели и невредими в продължение на четвърт век, ако не беше мощното изригване на планината Хорив на третата седмица от тяхното почтително пребиваване в нейното подножие. “Планината на Яхве беше в огън и се издигаше дим като дим от пещ и цялата планина потрепери.” Вземайки под внимание този катаклизъм, не е странно, че на Мойсей се отдаде да внуши на своите събратя учението за това, че техният Бог е “голям, ужасен унищожителен огън, страшен и всемогъщ”.

^{96:4.6 (1057.2)} Мойсей провъзгласи Яхве за Господ Бог на Израел, избрал евреите за свой народ; Мойсей създаваше нова нация и постъпваше мъдро, придавайки на своето религиозно учение национален характер и говорейки на своите последователи, че Яхве е суров надзирател, “ревнив Бог”. При все това той се стремеше да разшири тяхната представа за божествеността, внушавайки им, че Яхве е

“Бог на духовете на всяка плът”, че “вечният Бог е твое убежище, неговата власт е непреходна”. Мойсей учеше, че Яхве е верен на Завета, че той „няма да ви остави, няма да ви погуби и няма да забрави Завета с вашите бащи, защото Господ ви обича и ще удържи своето обещание, дадено на вашите предци”.

96:4.7 (1057.3) Мойсей предприе героичен опит да издигне образа на Яхве до положението на висше Божество, представяйки го като “Бога на истината, непорочен, справедлив и праведен във всичките свои пътища”. Но независимо от това възвишено учение ограничеността на разбиране на неговите последователи принуди Мойсей да говори за подобие на Бога на човека, за неговата склонност към пристъпи на ярост, гняв и жестокост и даже за неговата отмъстителност и чувствителност към поведението на хората.

96:4.8 (1057.4) В ученията на Мойсей този племенен природен бог Яхве стана Господ Бог на Израел, който беше заедно с евреите в пустинята и даже в изгнанието, където скоро се появи представата за него като за Бог на всички народи. Последващият плен, който направи евреите роби във Вавилон, окончателно освободи формиращата се представа за Яхве като за монотеистичната роля на Бог на всички нации.

96:4.9 (1057.5) Най-уникалната и поразителна черта на религиозната история на древните евреи е тази постоянна еволюция на концепцията за Божеството; започвайки с примитивния бог на планината Хорив и еволюирайки в ученията на цял ред духовни лидери, тя достигна високо

ниво на развитие, е отразено в доктрините за Божеството на двамата Исая, които провъзгласиха величествената концепция за любвеобилния и милосърден Бог-Създател.

5. Ученията на Мойсей

^{96:5.1 (1057.6)} В Мойсей по необикновен начин се съчетаваха качествата на военен лидер, обществен деятел и религиозен учител. Той беше най-важният от всички световни учители и лидери в периода между Макивента и Иисус. Мойсей се опитваше да проведе в Израел много реформи, за които няма писмени свидетелства. За времето на един човешки живот той избави многоезичната орда от така наричаните древни евреи от робство и нецивилизовано скитничество, едновременно полагайки основата за последващото раждане на нацията и запазване на расите.

^{96:5.2 (1057.7)} За огромната дейност на Мойсей са се запазили толкова малко свидетелства защото във времената на Изхода древните евреи нямаха писменост. Повестуването за епохата и дейността на Мойсей беше съставено въз основа на преданията, съществуващи след изминаването на над хиляда години от смъртта на великия ВОЖД.

^{96:5.3 (1058.1)} Освен това много от усъвършенстванията, внесени от Мойсей в религията на египтяните и окръжаващите ги левантийски племена, се обясняваха с кенейските традиции, възхождащи до епохата на Мелхиседек. Без учението на Макивента, предадено на Авраам и неговите съвременници, древните евреи биха

излезли от Египет лишени от всякаква надежда. Мойсей и неговият тъст Йотор събраха останките от традициите на Мелхиседек; от тези учения, съединени с образоваността на египтяните, се ръководеше Мойсей при създаването на усъвършенстваната религия и обреди на израилтяните. Мойсей беше организатор; той избра най-доброто от религиите и нравите на Египет и Палестина и свързвайки тези обичаи с традициите на ученията на Мелхиседек, създаде системата от религиозни обреди на древните евреи.

96:5.4 (1058.2) Мойсей вярваше в Провидението; увличаха го египетските учения, отнасящи се до свръхестественото управление на Нил и други природни стихии. Той притежаваше възвишена представа за Бога, но беше пределно искрен, когато учеше евреите, че ако се покоряват на Бога, то “Той ще ви възлюби и благослови, ще направи многоброен вашия народ. Той ще размножи плода от вашата утроба и плода на вашата земя – хляба, виното, маслото и вашите стада. Благословенията ваши ще надминат благословенията на всички други народи и Господ, вашият Бог, ще отведе от вас всички болести и няма да допусне до вас нито една от ужасните болести на Египет”. Той даже каза: “Помнете Господа, вашия Бог, защото това ще ви даде сила да придобиете богатство.” “И вие ще давате назаем на много народи, а самите вие назаем няма да вземате.” Вие ще господствате над много народи, но те няма да господстват над вас.”

96:5.5 (1058.3) Но беше наистина тъжно да се гледа как великият разум на Мойсей се стараяше да приспособи възвишената

представа за Ел-Елион към разбиранията на неграмотните и невежи евреи. На събранието на своите вождове той гръмогласно завеща: “Има само един Господ, вашият Бог, и няма друг Бог освен Него”, докато на разноликата тълпа той заявяваше: “Кой ще се сравни с вашия Бог сред всички богове?” Мойсей мъжествено и отчасти успешно се обяви против фетишите и идолопоклонството, заявявайки: “В този ден, когато вашият Бог говореше с вас на планината Хорив от огъня, Бог нямаше образ.” Освен това той забрани да се правят каквито и да било идоли.

^{96:5.6 (1058.4)} Мойсей се боеше да провъзгласи милосърдието на Яхве и предпочиташе да внуши благоговееен страх пред Божието правосъдие, говорейки: “Господ, вашият Бог, е Бог на боговете, Владетел на владетелите, великият Бог, могъщият и страшен Бог, в очите на Когото всички са равни.” Опитвайки се да обуздае буйните кланове, той заявяваше: “Вашият Бог умъртвява, когато Го напуснете; той изцелява и оживява, когато Му се покорявате.” Но Мойсей учеше тези племена, че те ще станат избран народ Божий, само при условие че “изпълняват всичките Му заповеди и съблюдават всичките Му закони”.

^{96:5.7 (1058.5)} В онези древни времена евреите почти не ги учеха за милосърдието на Бога. Те познаваха Бога като “Всемогъщия; Господ – великият Войн, Бог на сраженията, славен в Своето могъщество, разбиващ Своите врагове”. “Господ, твоят Бог, е с теб в твоя стан, за да те спаси.” Израилтяните вярваха, че техният Бог ги обича, но че Той също така е и този, който е „ожесточил сърцето на фараона” и “проклел техните врагове”.

96:5.8 (1058.6) Макар че Мойсей даде на децата на Израил някаква представа за всеобщото и благотворно Божество, като цяло, в тяхното ежедневно възприятие, Яхве слабо се отличаваше от племенните богове на съседните народи. Тяхната представа за Бога беше примитивна, груба и антропоморфична. След кончината на Мойсей тези бедуински племена бързо се върнаха към своите полуварварски идеи – предишните богове на Хорив и пустинята. Разширеното и по-възвишено виждане на Бога, периодически излагано от Мойсей пред своите предводители, скоро бе забравено, докато мнозинството хора се обърнаха към поклонението пред своите фетиши – златните телци, символизиращи Яхве в очите на палестинските пастири.

96:5.9 (1059.1) Когато Мойсей предаде евреите под командването на Иисус Навин, от него вече бяха събрани хиляди непреки потомци на Авраам, Нахор, Лот и други представители на родствени племена, превърнати в самостоятелна и отчасти самоуправляваща се нация от войни-чергари.

6. Представата за Бога след смъртта на Мойсей

96:6.1 (1059.2) След смъртта на Мойсей неговата възвишена представа за Яхве започна бързо да се изражда. Иисус Навин и вождовете на Израил почитаха Мойсеевите традиции за премъдрия, благотворен и всемогъщ Бог, но простият народ скоро се върна към по-древния образ на Яхве, който се установи някога в пустинята. И тази постепенна деградация на концепцията за Божеството се задълбочаваше при сменящите се управления на различните племенни шейхове, така наричаните Съдии.

96:6.2 (1059.3) Обаянието на необикновената личност на Мойсей поддържаше в сърцата на неговите последователи увлечение към все по-разширяващата се представа за Бога; но достигайки плодородната земя на Палестина, те бързо се превърнаха от пастири-чергари в уседнали и, в известна степен, улегнали земеделци. Тази еволюция на начина на живот и изменението на религиозните възгледи изискваха повече или по-малко пълна промяна в тяхната представа за същността на техния Бог Яхве. На първия етап от превръщането на суровия, груб, възискателен и гневен пустинен Бог на планината Синай в по-късната представа за Бога на любовта, правосъдието и милосърдието евреите почти напълно забравиха възвишените учения на Мойсей. Те едва не изгубиха всяка представа за монотеизма, едва не пропуснаха възможността да станат жизнено важно свързващо звено в духовната еволюция на Урантия на тази общност от хора, която запази ученията на Мелхиседек за единия Бог чак до инкарнацията на посвещенческия Син на този Баща на всички същества.

96:6.3 (1059.4) Отчаяните опити на Иисус Навин да запази представата за върховния Яхве в съзнанието на съплеменниците си станаха причина за оповестяването: “Аз ще бъда с теб, както бях с Мойсей, и няма да отстъпя от теб, и няма да те изоставя.” Иисус Навин смяташе, че на този маловерен народ, твърде разположен към своята древна национална религия, но неразположен да върви напред по пътя на религията на вярата и праведността, е необходимо сурово евангелие. Основната мисъл на учението на Иисус Навин станаха думите: “Яхве е Бог свети, Бог ревнив; той няма да търпи беззаконието ваше и

греховете ваши.” Най-висшата представа на това време изобразяваше Яхве като “Бог на силата, правосъдието и справедливостта”.

^{96:6.4 (1059.5)} Но даже в този мрачен период от време на време се появяваха учители- самотници, провъзгласяващи идващото от Мойсей видение за божествеността: “Вие, деца на порока, не можете да служите на Господа, тъй като Той е Бог свети.” “Може ли смъртният човек да бъде по-справедлив от Бога? Можеш ли, човече, да бъдеш по-чист от твоя Творец?” “Можеш ли да откриеш Бога? Можеш ли в съвършенство да постигнеш Вседържителя? Да, Бог е велик и ние не Го познаваме. Докосвайки се до Вседържителя, ние не Го постигаме.”

7. Псалмите и книгата на Йов

^{96:7.1 (1060.1)} Под ръководството на шейхове и свещеници древните евреи донякъде укрепиха своите позиции в Палестина. Но скоро се оттеглиха назад към изостаналите вярвания на пустинята и приеха от хананеите техните по-малко прогресивни религиозни обреди. За тях станаха свойствени идолопоклонството и всезадоволеността, а тяхната представа за Божеството падна значително под египетската и месопотамската концепция за Бога, които се поддържаха от няколко оцелели салимски групи и са описани в някои псалми от така наричаната „Книга на Йов”.

^{96:7.2 (1060.2)} Псалмите са произведения на десетки или повече автори; много от тях бяха написани от египетски и месопотамски учители. Във времената, когато Левант се

покланяше на природните богове, съществуваха достатъчно много хора, вярващи във върховността на Ел-Елион, Всевишния.

^{96:7.3 (1060.3)} Нито един друг религиозен труд не изразява такава дълбока набожност и толкова изобилие на вдъхновените идеи за Бога, както Псалтирът. И читателят би могъл да получи голяма полза, ако, четейки внимателно тази прекрасна сбирка на религиозни съчинения, обръща внимание на източника и хронологията на всеки отделен химн, изпълнен с възхвали и поклонения, и помни, че нито един друг сборник от текстове не обхваща толкова огромен промеждутък от време. Псалтирът е изложение на различните представи за Бога, към които се придържаха привържениците на салимската религия на цялата територия на Левант, и обхваща целия период от Аменемоп до Исаия. В псалмите Бог е представен във всички фази на разбиране – от примитивната идея за племенно божество до изключително разширения идеал на по-късните евреи, в който Яхве бива изобразен като любвеобилен Управител и милосърден Баща.

^{96:7.4 (1060.4)} При такъв подход Псалтирът представлява най-ценният и полезен набор от религиозни възгледи, събирани някога от човек, чак до двадесети век. Боготворящият дух на този сборник от химни превъзхожда всички останали свещени книги на света.

^{96:7.5 (1060.5)} В продължение на почти триста години множество религиозни учители на Месопотамия създаваха многоликия образ на Божеството, представен в Книгата на Йов. Запознавайки се с възвишената представа за

божествеността, от която е проникнат този сборник от месопотамски вероучения, ще видите, че в периода на духовен упадък на Палестина истинската представа за Бога най-добре се запази именно в околностите на Ур в Халдея.

^{96:7.6 (1060.6)} Обитателите на Палестина често постигаха мъдростта и вездесъщността на Бога, но рядко – Неговата любов и милосърдие. Яхве от това време “изпраща зли духове за покоряване на душите на Неговите врагове”; Той благоприятства Своите собствени послушни деца, проклинайки и сурово осъждайки всички останали. “Той спира замислите на лукавите и хваща мъдрите в собствените им капани.”

^{96:7.7 (1060.7)} Само в Ур се появи човек, заявил на всеослушание за милосърдието на Бога: “Той ще се моли на Бога и ще придобие Неговото благоволение, и с радост ще се визира в Неговото лице, тъй като Бог ще възвърне на човека божествената праведност.” Така се проповядва от Ур спасението, божественото благоволение чрез вяра: “Той ще прояви милосърдие над каещите се и ще каже: “Спаси го от смърт, защото Аз открих как да платя неговите грехове.” Ако някой каже: “Аз греших и изменях на правдата и това не ми донесе полза”, Бог ще спаси неговата душа от преизподнята и той ще види светлината”. Нито веднъж от времената на Мелхиседек Левант не е чувал толкова гръмки и въодушевяващи проповеди за спасение на човека, както това необикновено учение на Елиуй – пророк от Ур и свещеник на салимските вярващи, представляващи това, което е останало от колонията на Мелхиседек в Месопотамия.

96:7.8 (1061.1) Така останките от салимските мисионери на Месопотамия пазеха светлината на истината в периода на разединение на древноеврейските народи чак до появата на първия от дългата поредица учители на Израил. Без да скръстват ръце, тези учители създаваха една представа след друга, докато не достигнаха до идеала за Всеобщия Баща-Създател на всички същества – най-висшата представа за Яхве.

96:7.9 (1061.2) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 97. Развитие на представите за Бога сред древните евреи

97:0.1 (1062.1) ДУХОВНИТЕ вождове на древните евреи направиха това, което никога и никой преди тях не беше успявал – те лишиха своя Бог от човешки качества, без да Го превръщат в абстрактно Божество, понятно само на философите. Даже простите хора бяха способни да се отнасят към формирания се образ на Яхве като към Баща – ако не на индивида, то поне на нациите.

97:0.2 (1062.2) Представата за личността на Бога, ясно изложена в салимските учения във времената на Мелхиседек, беше мъглява и неясна в дните на бягството от Египет и само постепенно, от поколение на поколение, се формира в съзнанието на древните евреи в отговор на ученията на техните духовни вождове. Осъзнаването на личността на Яхве беше доста по-продължително в своята постепенна еволюция, отколкото осъзнаването на много други атрибути на Божеството. От Мойсей до Малахия в съзнанието на древните евреи продължаваше почти

непрекъснатото възвисяване на личността на Бога и в резултат тази представа беше издигната на нова висота и прославена от ученията на Иисус за небесния Отец.

1. Самуил – първият от древноеврейските пророци

^{97:1.1 (1062.3)} Враждебният натиск на околните палестински народи скоро принуди древноеврейските водачи да разберат, че надеждата за спасение е само в конфедеративен съюз на племена, подчинени на централната власт. И тази централизация на административната власт създаде по-благоприятни условия за просветителската и реформаторска дейност на Самуил.

^{97:1.2 (1062.4)} Самуил беше пришълец от древен род салимски учители, запазили истините на Мелхиседек като част от своята религия. Този пророк беше мъжествен и решителен човек. Само огромната преданост в съчетание с необикновена целеустременост му позволиха да издържи почти всеобщата съпротива, на която се натъкна, опитвайки се да върне целия Израил към поклонението пред върховния Яхве от времената на Мойсей. Но и той се сдоби само с частичен успех; успя да обърне към служене на по-висшата представа за Яхве само най-интелектуалната половина на древните евреи; останалите продължаваха да се покланят на племенните богове на своята страна и да се придържат към по-примитивни представи за Яхве.

^{97:1.3 (1062.5)} Самуил се отнасяше към типа грубовати, но дейни хора и беше практически реформатор, който заедно със

своите другари можеше за един ден да разруши десетки изображения на Ваал. Той се сдобиваше с прогрес само за сметка на сила и принуда; почти не проповядваше, още по-малко учеше, но наистина действаше. Днес той можеше да издевателства над жрец на Ваал; утре – да съсече пленен цар. Той изцяло вярваше в единия Бог и притежаваше ясна представа за този един Бог като създател на небето и земята. “Основата на земята е в Господ и Той утвърди на нея света.”

^{97:1.4 (1063.1)} Но големият принос на Самуил в развитието на концепцията за Божеството стана неговото гръмогласно провъзгласяване на *неизменността* на Яхве – вечно въплъщение на постоянното съвършенство и божественост. В тези времена Яхве се представяше като променлив, ревнив и своенравен Бог, вечно съжаляващ за една или друга своя постъпка; Сега, за пръв път от толкова време, откакто древните евреи излязоха от Египет, те чуха поразителните слова: “Опората на Израил няма да каже неистина и няма да се разкае, тъй като Той не е човек, за да се разкайва.” Беше провъзгласено постоянство в отношенията с Божествеността. Самуил отново повтори, че Мелхиседек е сключил с Авраам завет, и заяви, че Господ, Бог на Израил, е източникът на всяка истина, устойчивост и постоянство. Древните евреи винаги гледаха на своя Бог като на човек, свръхчовек, прославен дух с неизвестен произход. Сега те чуха за това, че предишния дух на Хорив се е възвисил до положението на неизменен Бог, притежаващ съвършенството на създател. Самуил помогна на еволюиращата представа за Бога да се издигне над променливия човешки разум и превратностите

на смъртното съществуване. В неговото учение започна възходът на Бога на древните евреи от идеята, съставляваща нивото на племенните богове, към идеала за всемогъщия и неизменния Създател и *Блюстител* на цялото творение.

97:1.5 (1063.2) Той отново проповядваше искреността на Бога, неговата вярност към завета. Каза Самуил: “Господ няма да остави своя народ.” „Той сключи с нас вечен завет, твърд и ненарушим”. Така по цялата Палестина прозвуча призивът да се върне към поклонението пред върховния Яхве. Този енергичен учител извечно провъзгласяваше: “Велик си ти, Господи, Боже, тъй като няма никой подобен на тебе, както няма друг Бог освен тебе.”

97:1.6 (1063.3) По-рано древните евреи съдеха за благоволенieto на Яхве основно от гледна точка на материалното благополучие. Огромно сътресение за Израил стана смелото изявление на Самуил, което едва не му струва живота: “Господ лишава от средства и донася богатство, той уважава и възвисява. Той издига от праха бедните и възвисява просящите до нивото на велможите, давайки им в наследство престола на славата.” За пръв път от времето на Мойсей бяха провъзгласени толкова утешителни обещания към унижените и ощетените и хиляди отчаяли се бедняци получиха надежда за това, че и те ще могат да подобрят своя духовен статут.

97:1.7 (1063.4) Но Самуил съвсем малко се отдалечи от представите за племенния бог. Той провъзгласяваше Яхве, който сътвори всички хора, но на първо място се грижеше за евреите, своя избран народ. Независимо от това тази

концепция за Бога, както и в дните на Мойсей, изобразяваше свято и справедливо Божество. “Няма Бог, толкова свят като Господ. Кой ще се сравни с този свят Господ Бог?”

97:1.8 (1063.5) С годините посивелият стар вожд усъвършенства своето разбиране за Бога, тъй като заяви: “Господ е Бог знаещ и делата му са премерени. Господ ще съди във всички краища на земята, постъпвайки милосърдно с милосърдните, честно с честните.” Тук вече се виждат проблясъците на милосърдието, макар че то е ограничено до милосърдните. По-късно той отиде още по-далеч, когато в часа на народното нещастие призова своя народ: “Да се отдадем на волята на Господа, защото велико е неговото милосърдие.” “За Господа е лесно да спаси малцина или много.”

97:1.9 (1063.6) Постепенното развитие на представите за характера на Яхве продължаваше с усилията на приемниците на Самуил. Те се стремяха да представят Яхве като верен на завета на Бога, но не им се отдаде така бързо да вървят напред, както на Самуил. Те не можаха да продължат развитието на идеята за Божието милосърдие в сравнение с представите, които се оформиха у по-късния Самуил. Извършваше се постоянно движение назад – връщане към признаването на други богове, независимо от утвърждаването на върховността на Яхве. “Царството принадлежи на Теб, о, Господи, Ти, глава и владетел над всички.”

97:1.10 (1064.1) Лайтмотивът на тази ера беше божественото могъщество; пророците на тази епоха проповядваха

религия, призвана да укрепи царя на еврейския трон. „На Теб, о, Господи, принадлежат величието, могъществото, славата, победата и честта. В твоите ръце са могъществото и силата, Ти всекиго можеш да направиш велик и могъщ.” Такава беше представата за Бога във времената на Самуил и неговите непосредствени приемници.

2. Илия и Елисей

^{97:2.1 (1064.2)} В десети век до Христа древноеврейската нация се раздели на две царства. Във всяко от тези държавни образувания много проповедници на истината се стремяха да сдържат реакционната вълна на духовното разложение, което започна и катастрофално нарастваше след войната, завършвайки с разделянето на държавата. Но тези усилия по развитието на древноеврейската религии се увенчаха с успех, едва след като със своето учение се появи решителен и безстрашен борец за праведност – Илия. Той възстанови в северното царство понятие за Бога, сравнимо с това, което съществуваше в дните на Самуил. Илия почти нямаше възможност да предложи прогресивна концепция за Бога. Както и Самуил, той беше зает с отхвърляне на олтарите на Ваал и разрушаването на идеалите на лъжебоговете. Независимо от противодействието на идолопоклонническия монарх той продължаваше своите реформи. Неговата задача беше още по-голяма и трудна, отколкото тази, която стоеше пред Самуил.

^{97:2.2 (1064.3)} Когато Илия беше отзован, неговият верен сподвижник Елисей продължи неговия труд и с безценната помощ на малко известния Михей запази светлината на истината в Палестина.

^{97:2.3 (1064.4)} Но това време не се съпровождаше с прогрес в представите за Божеството. Древните евреи още не се бяха издигнали даже до идеала на Мойсей. Ерата на Илия и Елисей завърши със завръщането на най-добрите класове към поклонението пред върховния Яхве и възстановяването на идеята за Всеобщия Създател приблизително в това състояние, в което я остави Самуил.

3. Яхве и Ваал

^{97:3.1 (1064.5)} Продължителният спор между вярващите в Яхве и последователите на Ваал се обясняваше по-скоро със социално-икономически сблъсък на идеологии, отколкото с различия в религиозната вяра.

^{97:3.2 (1064.6)} Обитателите на Палестина се отличаваха със своето отношение към частното земевладеене. За южните, или чергарски, аравийски племена (яхвеитите) земята беше неотчуждаема – като дар на Божеството на клана. Те смятаха, че земята не трябва да се продава или залага. “Рече Яхве, казвайки: “Не трябва да продавате земята, тъй като земята принадлежи на мен.”

^{97:3.3 (1064.7)} Северните и по-уседнали хананеи (ваалитите) свободно купуваха, продаваха и залагаха своите земи. Думата „Ваал” означава “собственик”. Култът към Ваал се основаваше на две основни доктрини. Първата се заключаваше в легализацията на обмена на собственост, контракти и договори – права за покупка и продажба на земята. Второ, смяташе се, че Ваал изпраща дъжд – той беше бог на плодородието на земята. Добрата реколта зависеше от благосклонността на Ваал. Този култ основно

беше свързан със *земята* — владееенето на земята и нейното плодородие.

97:3.4 (1065.1) Като цяло последователите на Ваал притежаваха домове, земи и роби. Това бяха аристократи-земяделци, които живеяха в градовете. Всеки Ваал имаше светиня, жречество и “святи жени” – ритуалните проститутки.

97:3.5 (1065.2) Това принципно разминаване в отношението към земята доведе до остро противоборство на социалните, икономически, морални и религиозни възгледи на ханаанците и юдеите. Социално-икономическите противоречия прераснаха в определен религиозен спор едва от времето на Илия. С появата на този енергичен пророк борбата около този въпрос премина в порелигиозно русло – Яхве против Ваал – и завърши с триумф на Яхве и последващо развитие към монотеизма.

97:3.6 (1065.3) В противоречието между Яхве и Ваал Илия направи изместване към религиозен, а не земеделски аспект на юдейската и ханаанска идеология. Когато Ахав изстреби семейството на Навутей в резултат на заговор с цел да завладее тяхната земя, Илия превърна старите неписани поземлени закони в нравствен проблем и поведе решителна борба с ваалитите. Това беше също така борба на селските жители против доминирането на градовете. Превръщането на Яхве в Елохим стана основно при Илия. Този пророк започна своето служене като привърженик на поземлената реформа и го завърши с възвисяване на Божеството. Вааловци имаше много, а Яхве беше един – монотеизмът удържа връх над политеизма.

4. Амос и Осия

97:4.1 (1065.4) Огромна крачка при прехода от племенния бог – Яхве на ранните евреи, на когото в течение на толкова дълго време служеха с помощта на жертвоприношения и ритуали, към Бога, наказващ престъпленията и аморалността даже в средата на своя народ, направи Амос – родом от хълмистия юг, той дойде като изобличител на престъпността, пиянството, тиранията и аморалността на северните племена. Никога от времето на Мойсей в Палестина не са били провъзгласявани толкова безпощадни истини.

97:4.2 (1065.5) Амос не беше просто реставратор или реформатор – той откри нови представи за Божеството. Той провъзгласи много от това, за което заявяваха неговите предшественици, и поведе смела атака срещу вярването в едно Божествено Същество, което подкрепяше греха в своя така наречен избран народ. За пръв път от времето на Мелхиседек човекът подлагаше на осъждане двойния стандарт на националното правосъдие и морал. За пръв път в своята история евреите чуха, че техният собствен Бог Яхве ще бъде така нетърпим към греха в техния живот, както и в живота на всеки друг народ. Амос създаде образа на суровия и справедлив Бог от Самуил и Илия, но той видя също така и Бога, неправещ различие между евреите и който и да е друг народ, когато работата опира до наказание за престъпления. Това беше пряка атака срещу егоистичната доктрина за “избрания народ”, дълбоко възмутила много евреи от онова време.

^{97:4.3 (1065.6)} Каза Амос: “Търсете този, който направи горите и създаде вятъра, който създаде седемте звезди и Орион, който превръща тъмнината в ясно утро, а деня прави тъмен като нощ.” Разобличавайки полурелигиозните, приспособяващи се и понякога аморални събрата, той се стремеше да опише небратимото правосъдие на неизменния Яхве, когато каза за злодеите: „Даже ако те се скрият в преизподнята, ще ги извлече оттам моята ръка; даже ако се издигнат към небесата, ще ги сваля оттам.” “И даже ако ги поведат в плен враговете, ще заповядам на меча на правосъдието и той ще ги срази.” Амос още повече порази своите слушатели, когато, насочвайки към тях обвиняващ пръст, провъзгласи от името на Яхве: “Аз няма да забравя никога и нищо, направено от вас.” “Аз ще разсипя дома на Израил по всички народи, както се изсипват зърна в сито.”

^{97:4.4 (1066.1)} Амос провъзгласи Яхве за “Бог на всички народи” и предупреди израилтяните, че ритуалът не трябва да заменя праведността. И преди този храбър учител да бъде убит с камъни, посетите от него семена на истината успяха да спасят учението за върховния Яхве; той осигури понататъшната еволюция на откровението на Мелхиседек.

^{97:4.5 (1066.2)} Осия — последовател на Амос и неговата доктрина за всеобщия Бог на правосъдието, възроди представата на Мойсей за Бога на любовта. Той проповядваше прощаване чрез разкаяние, а не чрез жертвоприношение. Той провъзгласи евангелието на любовта и божественото милосърдие, казвайки: “Аз навеки ще се сгодя с теб; да, Аз ще се сгодя с теб по правда и справедливост, с любов и

милосърдие. И Аз ще се сгодя с теб във вярност.” “Ще благоволя да ги обичам свободно, защото Аз вече не им се гневя.”

97:4.6 (1066.3) Осия беше верен продължител на моралните предупреждения на Амос, говорейки за Бога: “По желание свое ще ги накажа.” Но израилтяните прецениха неговите слова като жестокост, граниеща с предателство, когато той каза: “Ще кажа на тези, които не са били мой народ: “Ти си моят народ”, а той ще каже: “Ти си моят Бог.” Той продължи проповедта за разкаянието и прощаването, казвайки: “Аз ще ги изцеля от вероотстъпничеството, ще благоволя да ги обичам, тъй като вече не им се гневя.” Осия винаги провъзгласяваше надеждата и прощаването. Неговата основна мисъл неизменно се заключаваше в следните думи: “Ще бъда милосърден към своя народ. Те няма да познават друг Бог освен мен, защото няма друг спасител освен мен.”

97:4.7 (1066.4) Амос пробуди националното съзнание на евреите, признали, че Яхве не затваря очи пред техните престъпления и грехове само заради предполагаемата богоизбраност, докато Осия взе първите ноти в бъдещите милосърдни акорди на божественото състрадание и любов, толкова възвишено възпети от Ися и неговите сподвижници.

5. Първият Ися

97:5.1 (1066.5) Това беше време, когато едни обявяваха за заплахите от наказания за лични грехове и национални престъпления на северните колена, а други предсказваха

нещастия като въздаяние за простъпките на южното царство. Именно върху вълната на пробуждането на съвестта и съзнанието на древноеврейските племена се появи първият Исая.

^{97:5.2 (1066.6)} Исая продължи проповедта за вечната природа на Бога, неговата безкрайна мъдрост, неговото неизменно съвършенство и надеждност. Той представи Бога на Израил, като каза: “И ще превърна правосъдието в мерило, а добродетелта във везни.” “Господ ще те избави от твоята скръб и от твоя страх, и от тежкия гнет, с който ти беше поробен.” “И зад гърба си ще чуеш глас, който ще каже: “Ето пътя, върви по него.” “Ето Бог, моето спасение; на него ще се уповавам и няма да се боя, тъй като Господ е моята сила и моята песен.” “Елате и ще разсъдим, казва Господ. – Ако вашите грехове са като пурпур, ще побелеят като сняг; ако са пурпурно-червени, ще ги избеля като вълна.”

^{97:5.3 (1066.7)} Обръщайки се към обхванатите от страх и малодушие евреи, този пророк каза: „Станете и се радвайте, защото дойде вашата светлина и славата на Господа се издигна над вас.” “Духът на Господа е над мен, защото Господ ме помаза да благовестявам на бедните; той ме изпрати да изцелявам съкрушени сърца, да възвестявам свободата на пленените и да освобождавам духовните пленници.” “С радост ще се радвам за Господа, ще се развесели душата ми за моя Бог, защото даде ми той одеждите на спасението, облече ме в ризата на праведността.” “Във всички беди той беше заедно с нас и

ангелът на неговото присъствие ги спасяваше. Със своята любов и благосърдие той ги изкупваше.”

97:5.4 (1067.1) След първия Исаия се появиа Михей и Авдий, които потвърдиха неговото утоляващо душата евангелие и привнесоха в него още по-голяма красота. Тези двама храбри посланика смело разобличаваха подчинения на духовенството еврейски ритуал и безстрашно осъждаха цялата система на жертвоприношения.

97:5.5 (1067.2) Михей разобличаваше “управителите, които вземат подкупи, и свещениците, които учат за заплата, и пророците, които гадаят за пари”. Той учеше, че ще настане ден, свободен от суеверия и духовенство, казвайки: “Но всеки ще седи под своята собствена лоза и няма да се бои от никого, защото всеки човек ще живеее съгласно собственото си разбиране за Бога.”

97:5.6 (1067.3) Същността на проповедите на Михей винаги оставаше неизменна: “Ще се представя ли пред Бога с изгорени приношения? Ще бъде ли доволен Господ, ако му принеса хиляда овена или десет хиляди реки масло? Да принеса ли моята първа рожба като изкупление за моето престъпление, плод от утробата ми за греха на моята душа? Той ми показва, човече, какво е добро и какво иска от теб Господ: да действаш справедливо, да обичаш милосърдието и да живееш смирено пред твоя Бог.” Това беше велика епоха; беше наистина поразително време, когато преди повече от две и половина хиляди години смъртните хора слушаха толкова спасителни проповеди и някои им вярваха. И ако не беше упоритата съпротива на

духовенството, тези учители щяха да могат да унищожат цялата кървава обредност на еврейския религиозен ритуал.

6. безстрашният Еремия

^{97:6.1 (1067.4)} Въпреки че няколко учители продължаваха да развиват евангелието на Исая, именно на Йеремия беше съдено да направи следващата дръзновена крачка в интернационализацията на Яхве – Бога на евреите.

^{97:6.2 (1067.5)} Йеремия безстрашно провъзгласи, че Яхве не стои на страната на евреите в тяхната въоръжена борба с други нации. Той заяви, че Яхве е Бог на цялата земя, на всички нации и народи. Учението на Йеремия беше пик на нарастващата вълна на интернационализацията на Бога на Израил. Веднъж и завинаги този неустрашим проповедник провъзгласи, че Яхве е Бог на всички нации, че не съществува Озирис за египтяните, Бел за вавилонците, Ашура за асирийците или Дагон за филистимците. Така древноеврейската религия даде приноса си в това всемирно възраждане на монотеизма, което започна приблизително от това време. Представата за Яхве се издигна най-после до нивото на Божество с планетарно и даже космическо значение. Но на многото сподвижници на Йеремия беше трудно да си представят Яхве отделно от еврейската нация.

^{97:6.3 (1067.6)} Йеремия проповядваше също така и за справедливия и любвеобилен Бог, описан от Исая, провъзгласявайки: “Да, с любов вечна Аз ви възлюбих и затова простирам към вас благоволение.” “Защото не по волята на сърцето си наказва Той синовете човешки.”.

^{97:6.4 (1067.7)} Каза този безстрашен пророк: “Праведен е нашият Господ, Той замисля и извършва велики дела. Той вижда всичко, което правят хората, за да въздаде на всеки по пътя му и според неговите заслуги.” Но като богохулна измяна бяха възприети неговите слова, казани при обсадата на Йерусалим: “Сега Аз отдадох всички тези страни на Навуходоносор, царя на Вавилон, моя роб.” А когато Йеремия посъветва градът да бъде предаден, свещениците и гражданските управители го хвърлиха в помийната яма на една мрачна тъмница.

7. Вторият Исая

^{97:7.1 (1068.1)} Крахът на древноеврейската нация и месопотамският плен можеха да донесат огромна полза на нейната развиваща се теология, ако не бяха активните действия на еврейските свещеници. Вавилонските армии разбиха тяхната нация, интернационалните проповеди на духовните вождове нанесоха вреда на техния националистически Яхве. Именно горчивината от загубата на своя национален бог принуди еврейското духовенство да включи в древноеврейската история маса небивалици и привидно чудодейни случаи в опит да възстанови евреите в статута на избран от Бога народ и даже в неговото ново и разширено разбиране като интернационален Бог на всички нации.

^{97:7.2 (1068.2)} По време на плена голямо влияние върху евреите оказаха вавилонските предания и легенди. Наистина следва да се отбележи, че пленниците неизменно подобряваха нравствения характер и духовно значение на тези халдейски разкази, които приемаха независимо от

това, че те непременно изкривяваха тези легенди така, че да въздадат нужното на предшествениците на Израил и да обгърнат със слава неговата история.

97:7.3 (1068.3) За древноеврейските свещеници и книжовници съществуваше само една цел: възраждането на еврейската нация, прославата на древноеврейската традиция, възвеличаването на своята расова история. Ако някой изпитва негодувание поради това, че тези свещеници наложиха своите погрешни идеи над толкова значителна част от западния свят, то такъв човек следва да помни, че те не правеха това преднамерено. Те твърдяха, че пишат по усет; те не заявяваха, че пишат свещена книга. Те само съставяха книга за укрепването на угасващото мъжество на своите събратя по плен. Те съвсем определено се стремяха към повишаване на националния дух и морал на своите съотечественици. Превръщането на тези и други писания в ръководство, състоящо се от привидно безупречни учения, беше вече дело на хора от по-късните времена.

97:7.4 (1068.4) След пленяването еврейското духовенство широко се възползва от тези писания, но тяхното въздействие върху събратята им по плен беше изключително затруднено от присъствието на младия и неукротим пророк – Исаия втори, който напълно прие учението на по-възрастния Исаия за Бога на справедливостта, любовта, праведността и милосърдието. Както и Йеремиа, той вярваше в това, че Яхве е станал Бог на всички народи. Той проповядваше тези истории за Бога с такава убедителност, че обръщаше в новата вяра както

евреите, така и техните поробители. Този млад пророк остави писмено изложение за своите учения, които враждебните и злопаметни свещеници се стремяха да представят като нямащи никакво отношение към него, макар че чистото уважение към красотата и величието на тези учения стана причина да ги включат в книга първа на Исая. Затова писанията на този втори Исая могат да бъдат намерени в едноименната книга от четиридесета до петдесет и пета глава включително.

^{97:7.5 (1068.5)} Нито един пророк или религиозен учител между Макивента и Иисус не е постигал такава висока представа за Бога, когото Исая втори възвести в дните на плена. Провъзгласеният от този духовен вожд Бог не беше ограничено и антропоморфно създание на човека. “Погледни, Той повдига островите като песъчинки.” “И както небето е по-високо от земята, така моите пътища са по-висши от вашите пътища и моите мисли са по-висши от вашите мисли.”

^{97:7.6 (1069.1)} Накрая Макивента Мелхиседек видя как човешките учители провъзгласяват пред смъртния човек истинския Бог. След Исая първи този вожд проповядваше Бога като всеобщ създател и вседържител. “Аз създадох земята и утвърдих на нея човека. Аз я сътворих не напразно, а за да бъде населена.” “Аз съм първият и последният, няма друг Бог освен мен.” Говорейки от името на Господ, Бог на Израил, този нов пророк каза: “Небесата могат да изчезнат и земята да остарее, но моята праведност ще пребъде вечно, моето спасение – во веки веков.” “Не бой се, защото аз съм с теб; не се безпокой, защото аз съм

твоя Бог.” “Няма друг Бог освен мен – Бог справедлив и спасител.”

^{97:7.7 (1069.2)} И утешение за еврейските пленници, както и за много хиляди оттогава, беше да слушат думи, подобни на тези: “Така казва Господ: Аз те сътворих, аз те изкупих, аз те нарекох; ти си мой.” “Когато прекосяваш реката, аз съм с теб, защото ти си скъп за моите очи.” “Може ли жената да забрави своето кърмаче, да не пожали сина, излязъл от нейната утроба? Да, тя може да забрави, но аз няма да забравя своите деца, защото погледнете: аз ги начертах на своите длани, аз даже покрих сянката им със своята ръка.” „Нека нечестивите хора оставят своите пътища, а неправедните – своите помисли, и нека отново дойдат до Господа, защото той е многомилостив.”

^{97:7.8 (1069.3)} Вслушайте се още веднъж в проповедта за новото разкритие на Бога на Салим: “Както пастир ще пасе Той стадото свое; агънцата ще взема на ръце и носи на гърдите си. Той връща на уморения силата и дарява крепкост на изнемогващите. Вярващите в Господа отново придобиват сила, разтварят крила като орли; те бягат и не слабеят, вървят и умора не знаят.”

^{97:7.9 (1069.4)} Този Исая широко разпространи евангелието, разширявайки представата за върховния Яхве. Той съперничеше на Мойсей по красноречие, изобразявайки Господ, Бог на Израел, като Всеобщ Създател. Неговото описание на безкрайните атрибути на Всеобщия Баща се отличавахе с поетичност. Никой и никога не е произнасял нищо по-прекрасно за небесния Баща. Както и псалмите, писанията на Исая принадлежат към числото на най-

възвишените и верни изображения на духовната концепция за Бога, чути някога от смъртния човек до пристигането на Михаил на Урантия. Вслушайте се в това изображение на Божеството: “Аз съм висок и възвишен, аз обитavam във вечността.” “Аз съм първият и последният и няма друг Бог освен мен.” “Ръката на Господа не се скъси, за да не може Той да спасява, и ухото му не натежа, за да не може Той да слуша.” Нова за еврейството доктрина стана настойчивата проповед за божественото постоянство, за предаността на Бога на този милосърден, но мъжествен пророк. Той заяви, че “Бог няма да ви забрави, няма да ви остави”.

^{97:7.10 (1069.5)} Този изтъкнат учител провъзгласи, че човек и Бог са свързани с най-тясна връзка, казвайки: “Всеки, който се нарича с моето име, Аз сътворих за слава моя и те ще възвестяват моята възхвала. Аз, аз сам отпускам греховете твои заради самия себе си и греховете твои няма да помня.”

^{97:7.11 (1069.6)} Вслушайте се в това, как този велик евреин разрушава учението за националния Бог, прославяйки божествеността на Всеобщия Баща, за когото той казва: “Моят трон са небесата, земята е подножие за моите нозе.” И заедно с това Бог на Исая беше свят, величав, справедлив и непостижим. Почти напълно изчезна представата за гневния, отмъстителен и ревнив Яхве, на когото се покланяха бедуините в пустинята. Новата концепция за върховния и всеобщ Яхве се появи в съзнанието на смъртните хора, за да не изчезне вече никога от тяхното ползване. Претворяването на божествената справедливост положи началото на разрушаването на

примитивната магия и биологическия страх. Накрая човекът се запозна с вселената на закона и порядъка, с вселенския Бог, притежаващ надеждни и неизменни атрибути.

^{97:7.12 (1070.1)} И този проповедник на небесния Бог никога не преставахе да провъзгласява своя Бог на любовта: “Аз живея на високо свято място с тези, чийто дух е съкрушен и смирен.” Все нови думи на утешение намираше този велик учител за своите съвременници: “И Господ ще ви води винаги и ще насища вашите души. Вие ще бъдете като напоена с вода градина, като ручей, който никога не пресъхва. И ако врагът придойде като река, духът Господен ще въздигне преграда.” И отново разрушаващото страха евангелие на Мелхиседек и раждащата доверие религия на Салим засияха с ярка светлина за благо на човечеството.

^{97:7.13 (1070.2)} Осъщественото от този далновиден и мъжествен Исая, възвишеното изображение на величието и универсалното могъщество на върховния Яхве – Бога на любовта, управителя на вселената и нежния Баща на цялото човечество, напълно затъмни националистическия Яхве. От тези богати на събития дни висшата западна концепция за Бога винаги включваше всеобща справедливост, божествено милосърдие и вечна праведност. На превъзходен език, с несравнимо достойнство този велик учител описа всемогъщия Създател като вселюбящ Баща.

^{97:7.14 (1070.3)} Този пророк от периода на вавилонския плен проповядваше на своя народ и на представителите на

много други народи, слушащи го на бреговете на реките във Вавилон. И този втори Исая направи немалко, за да неутрализира множеството лъжливи и национал-егоистични представи за явяването на обещания Месия. Този опит успя не напълно. Ако свещениците не бяха насочили своите усилия към построяване на лъжлив национализъм, ученията на първия и втория Исая щяха да създадат условия, които биха позволили да познаят и приемат обещания Месия.

8. Священата и светска история

^{97:8.1 (1070.4)} Традицията, в съответствие с която фактите от жизнения опит на древните евреи се разглеждат като свещена история, а събитията в останалия свят – като светска история, в значителна степен обяснява това объркано положение, в което попада човешкият разум при интерпретацията на историята. Причина за това е отсъствието на светска история на евреите. След като свещениците от вавилонския плен подготвиха ново изложение на привидно чудодейните отношения на Бога с древните евреи, тоест създадоха священата история на Израил в този вид, в който тя съществува в Стария Завет, те старателно и напълно унищожиха съществуващите паметници на древноеврейската история – такива книги като “Деяния на царете израилски” и “Деяния на царете юдейски”, наред с някои други повече или по-малко точни изложения на древноеврейската история.

^{97:8.2 (1070.5)} За да разберем защо пленените и зависими евреи до такава степен се страхуваха от разрушителния натиск и неизбежното насилие на светската история, че се заеха с

пълното преписване и поправка на своята история, необходимо е накратко да погледнем фактите от техния объркан национален опит. Следва да помним, че евреите не са създали адекватна нетеологическа философия на живота. Те се бореха със своите начални, почерпани от Египет представи за божественото възнаграждение за праведност в съчетание със страшните наказания за греховете. Драмата на Йов беше нещо като протест против тази погрешна философия. Откровеният песимизъм на Еклисиаст беше мъдра земна реакция спрямо тази свръхоптимистична вяра в Провидението.

97:8.3 (1071.1) Но петстотинте години господство на чуждоземни управители бяха твърде дълъг срок даже за търпеливите и многострадални евреи. Пророците и свещениците заридяха: “Дълго ли, Господи, дълго ли?” Честните евреи търсеха отговор в Писанията, но ги обземаше още по-голямо смущение. Един от прорицателите на древността обеща, че Бог ще защити и освободи своя “избран народ”. Амос заплашваше, че Бог ще се отвърне от Израил, ако неговият народ не се върне към своите предишни критерии за праведност. Авторът на Второзаконието представи Великия избор между доброто и злото, благословението и проклятието. Първият Исаия проповядваше милосърдния цар-освободител. Йеремиа провъзгласи ерата на съкровена праведност – завет, начертан върху скрижалите на сърцето. Вторият Исаия говореше за спасението чрез жертвоприношение и изкупление. Йезекиил провъзгласи освобождението чрез служене във вярата, а Ездра обеща благополучие чрез законопослушание. Независимо от всичко това евреите продължаваха да остават в робство а

тяхното освобождение се отлагаше. Тогава се яви Даниил със своята драма на неминуемата “криза” – крушението на огромния образ и незабавното установяване на вечното царството на праведността, царството на Месията.

97:8.4 (1071.2) И всички тези напразни надежди доведоха до толкова дълбоко национално разочарование и безизходност, че смутените еврейски вождове не познаха и не приеха божествения Райски Син, който скоро им се яви в плът – в облика на Сина Човешки.

97:8.5 (1071.3) Всички съвременни религии изпадат в дълбоко заблуждение, давайки чудотворно обяснение на някои епохи от човешката история. Макар да е вярно, че Бог действително нееднократно се намесваше със своята съдбовна Бацинска ръка в потока от хорски дела, погрешно е да се смятат теологичните догми и религиозни суеверия за свръхестествена утайка, възникваща в този поток на човешката история под действието на чудотворни процеси. Фактът, че “Всевишните управляват в царството на хората”, още не превръща светската история в така наричаната свещена история.

97:8.6 (1071.4) Авторите на Новия Завет и последващите християнски писатели още повече изкривиха еврейската история със своите благонамерени опити да придадат на древноеврейските пророци трансцендентален смисъл. Така използването на древноеврейската история и от еврейските, и от християнските писатели доведе до пагубни последствия. Светската история на древните евреи беше напълно догматизирана. Тя се превърна в измислена свещена история и сложно се преплете с

моралните представи и религиозни учения на така наричаните християнски народи.

97:8.7 (1071.5) Кратко изложение на основните моменти от древноеврейската история ще покаже как историческите факти бяха дотолкова изменени във Вавилон от еврейските духовници, че обикновената светска история на техните народи се превърна в измислена свещена история.

9. Древноеврейската история

97:9.1 (1071.6) Никога не са съществували дванадесет израилски племена. В Палестина се заселиха само три или четири племена. Древноеврейската нация се появи в резултат от съюза на така наричаните израилтяни с хананейци. “И живяха синовете на Израил сред хананейци.” Древните евреи никога не са гонили хананейците от Палестина независимо от това, че свещениците без колебание твърдят обратното.

97:9.2 (1071.7) Националното съзнание на израилтяните произлезе от възвишенията на Ефрем; по-късното еврейско съзнание възникна в южния клан на Юда. Евреите (юдеи) винаги се стараеха да очернят и оклеветят историята на северните израилтяни (ефремци).

97:9.3 (1072.1) Претенциозната история на древните евреи започва с повествуването за това, как Саул събирал северните колена за отразяване на нападението на амонитците над дружеските племена на галаадяните на изток от р. Йордан. Заставайки като глава на армията, наброяваща малко повече от три хиляди човека, той разби

врага и именно след този подвиг ефремците го направиха свой цар. Преиначавайки разказа за този епизод, пленените свещеници увеличили числеността на армията на Саул до 330 000 човека и добавиха “мъжете Юдини” към списъка на племената, участващи в сражението.

^{97:9.4 (1072.2)} Веднага след поражението на амонитците Саул беше избран за цар по общо решение на своята войска. Никой от свещениците или пророците не взе участие в това. Но впоследствие свещениците записаха, че Саул бил коронован от пророк Самуил по повеля на небесата. Те направиха това, за да положат началото на “божествена наследствена линия” за царстването на Давид в Юдея.

^{97:9.5 (1072.3)} Най-значителните изкривявания на еврейската история засягат Давид. След победата на Саул над амонитците (която той приписал на Яхве) филистимците се разтревожили и започнали да нападат северните племена. Давид и Саул никога не са намирали общ език. Давид заедно с отряд от шестстотин човека влезе в пределите на филистимския съюз и, вдигайки се по крайбрежието, излезе при долината на Ездрелон. Недалеч от Гет, филистимците заповядаха на Давид да отстъпи; те се опасяваха, че той ще се съедини със Саул. Давид се оттегли, филистимците атакуваха и разбиха Саул. Те нямали да могат да направят това, ако Давид беше останал верен на Израил. Армията на Давид представлявала многоезично сбирнище от бунтари, в голямата си част представляващи останки от общества и хора, бягащи от правосъдието.

^{97:9.6 (1072.4)} Поради трагичното поражение на Саул от филистимците при Гелвуй Яхве падна в очите на ханаанците в сравнение с другите богове. В обичайния случай поражението на Саул щеше да бъде приписано на отстъпничество от Яхве, но този път юдейските редактори го обясниха с отстъпления от ритуала. Легендата за Саул и Самуил им беше необходима като предпоставка за царуването на Давид.

^{97:9.7 (1072.5)} Давид, заедно с неголяма войска, устрои своята столица в нееврейския град Хеврон. Скоро неговите съотечественици го провъзгласиха за цар на новото царство Юдейско. Юдея се състоеше основно от нееврейски елементи: кенеи, халевей, йевусеи и други хананей. Бидейки чергари-пастири, те бяха предани на юдейската идея за земевладеенето. Тези племена се придържаха към идеологията на клановете, обитаващи в пустинята.

^{97:9.8 (1072.6)} Различието на свещената история от светската добре се илюстрира от два различни разказа за короноването на Давид, които се привеждат в Стария Завет. По недоглеждане на свещениците се запази част от светския разказ за това как най-близките последователи на Давид (неговата войска) го направиха цар; по-късно свещениците съчиниха пространното и скучно изложение на свещената история, където се описва как пророк Самуил, по повеля на небесата, избра Давид сред неговите братя и официално, със сложна и тържествена церемония, го помаза да царства над евреите, след което го провъзгласи за приемник на Саул.

97:9.9 (1072.6) Неведнъж се случваше така, че свещениците, съчинявайки своите измислени разкази за чудодейните отношения на Бога с Израил, забравяха напълно да изтрият недвусмислените изложения на фактите, вече съществуващи в хрониките от това време.

97:9.10 (1072.7) Стремейки се да си създаде политическа репутация, Давид отначало се ожени за дъщерята на Саул, после – за вдовицата на богатия идумеянин Навал, а след това – за дъщерята на Талмай, царя Гесурски. Той си взе за съпруги шест йевуски жени, без да се брои Вирсавия – жената на хетееца Урия.

97:9.11 (1073.1) Именно с такива методи и от такива хора Давид създаде измислицата за божественото царство – Юдея – като приемник на славата и традициите на изчезващото северно царство на ефремците – Израил. Разнообразната Юдея на Давид беше повече нееврейска, отколкото еврейска; независимо от това старейшините ефремци дойдоха при него и “помазаха Давид за цар на Израил”. Предвид военната заплаха Давид сключи договор с йевусейците, а столица на единното царство направи Йевус (Йерусалим) – града-крепост, намиращ се на половината път между Юдея и Израил. Осъзнавайки ставащото, филистимците нападнаха Давид. След ожесточено сражение те бяха разбити и за пореден път Яхве стана “Господ Бог Саваот”.

97:9.12 (1073.2) Но Яхве не можа да сподели част от своята слава с ханаанските богове, тъй като основната част от армията на Давид беше нееврейска. Така във вашите писания (по недоглеждане на юдейските редактори) се появи

красноречиво свидетелство: “Яхве разби враговете мои пред мен. Затова това място беше названо Ваал-Перацим.” Те направиха така, защото осемдесет процента от войните на Давид се покланяха на Ваал.

^{97:9.13 (1073.3)} Давид обясни поражението на Саул при Гелвуя с това, че Саул нападна ханаанския град Гаваон, чиито жители имаха мирен договор с ефремците. Поради това Яхве се отвърна от него. Даже във времената на Саул Давид защитава ханаанския град Кеил от филистимците, а впоследствие направи един от ханаанските градове своя столица. Верен на политиката на компромисите с хананеите, Давид издаде седем потомъка на Саул на гаваонците, които ги ексекутираха.

^{97:9.14 (1073.4)} След поражението на филистимците Давид завладя “ковчега на Яхве”, пренесе го в Йерусалим и направи поклонението на Яхве официална религия на своето царство. Като следваща крачка той започна да взема високи подкупи от идумейците, моавитяните, амонитците и сирийците.

^{97:9.15 (1073.5)} В нарушение на древноеврейските нрави продажните чиновници на Давид започнаха да придобиват за лично ползване северните земи и скоро взеха под свой контрол караванните мита, които преди това вземаха филистимците. След това стана серия жестокости, кулминацията на които беше убийството на Урия. Всички съдебни апелации се разглеждаха в Йерусалим; “старейшините” повече не можеха да извършват правосъдие. Не е чудно, че избухна бунт. Днес Авесалом може да бъде наречен демагог; неговата майка беше

хананейка. Освен сина на Вирсавия, Соломон, съществуваша и половин дузина други претенденти за трона.

^{97:9.16 (1073.6)} След смъртта на Давид Соломон напълно очисти своята държавна машина от северните влияния, но запази цялата тирания и данъчнооблагане, съществували при режима на неговия баща. Разкошният двор на Соломон и широката програма за строителство разориха страната: бяха построени Ливанският дом, дворецът на дъщерята на фараона, храмът на Яхве, царския дворец и бяха възстановени стените на много градове. Соломон построи огромен еврейски флот, който под управлението на сирийски моряци търгуваше с целия свят. Неговият харем наброяваше почти хиляда [седемстотин жени и триста наложници – III Цар. 113; б.р.].

^{97:9.17 (1073.7)} Към това време храмът на Яхве в Силом беше дискредитиран и център на целия религиозен живот на нацията стана пищният дворцов параклис в Йевус. Северното царство се върна към поклонението пред Елохим. То беше под покровителството на фараоните, които по-късно поробиха Юдея и наложиха на южното царство данък.

^{97:9.18 (1073.8)} Периоди на подъем се сменяха с периоди на упадък – войни на Израил и Юдея. След четири години гражданска война и смяна на три династии Израил се оказа под властта на градските деспоти, които започнаха да търгуват със земя. Даже цар Амврий се опита да купи имението на Семир. Но смъртна опасност надвисна, когато Салманасар III реши да разпространи своята власт над

средиземноморското крайбрежие. Царят на ефремците Ахав се обедини с десет други групи и води битка при Каркар. Сражението завърши наравно. Асириецът беше спрял, но множество воини от съюзната армия останаха на бойното поле. Това голямо сражение даже не се споменава в Стария Завет.

97:9.19 (1074.1) Нови неприятности възникнаха, когато Ахав се опита да купи земя от Навутей. Неговата жена-финикийка подправи подписа на Ахав на документи, в които се отдаваше разпореждане да се конфискува земята на Навутей, обвинен в оскверняване на имената на “Елохим и царя”. Навутей и неговите синове бяха веднага екзекутирани. На мястото на събитията се появи решителният Илия, обвинявайки Ахав в убийството на Навутейците. Така Илия, един от най-големите пророци, започна своите проповеди със защита на предишното отношение към земята – против търгуващите със земя поклонници на Ваал, против стремежите на градовете към господство над провинцията. Но тази реформа се увенча с успех, едва след като провинциалният земевладелец Ииуй обедини своите сили с селския вожд Йонадав, унищожавайки пророците на Ваал (търговци на недвижими имоти) в Самария.

97:9.20 (1074.2) Новият живот започна, след като Йоахас и неговия син Йеровоам избавиха Израил от враговете. Но в това време в Самария вече управляваше престъпната аристокрация, съперничаща си по своите безчинства с династията на Давид от предишните дни. Държавата и църквата действаха ръка за ръка. Опитът да подтиснат

свободата на словото застави Илия, Амос и Осия да пишат тайно, което действително положи началото на еврейската и християнската Библии.

97:9.21 (1074.3) Но северното царство изчезна, едва след като царят на Израил, сключвайки договор с царя на Египет, отказа да плати данък на Асирия. Последва тригодишна обсада, завършила с пълното унищожаване на северното царство. Така изчезна Ефрем (Израил). Юдея – тоест евреите, “остатъкът от Израил” – започна да съсредоточава земя в ръцете на шепа хора, както каза Исая, “прибавяйки дом към дома и поле към полето”. Скоро в Йерусалим, наред с храма на Яхве, се появи храм на Ваал. Краят на тази власт на терор беше положен от монотеистичното въстание, вдигнато от непълнолетния цар Йоас, който в течение на тридесет и пет години отстояваше вярата в Яхве.

97:9.22 (1074.4) Източник на неприятности за следващия цар, Амасия, станаха обложените с данък и въстнали идумейци и техните съседи. След блестяща победа Амасия тръгна назад, за да нападне своите северни съседи, но претърпя също толкова съкрушително поражение. След това избухна селски бунт. Въстаналите убиха царя, а на трона поставиха неговия шестнадесетгодишен син. Това беше Азария, когото Исая нарича Озия. След Озия делата тръгнаха все по-зле и в течение на сто години Юдея плащаше данък на асирийските царе. Исая първи обеща, че Йерусалим, градът на Яхве, ще стои вечно. Но Йеремиа не се побоя да предскаже неговото падане.

97:9.23 (1074.5) Причината за действителния крах на Юдея стана кликата на богатите и продажни политици, действащи в управлението на непълнолетния цар Манасий. Изменението на условията спомогна за връщането към култа към Ваал, разрешаващ да се търгува със земята, което противоречеше на идеологията на Яхве. Падението на Асирия и усилването на Египет за известно време донесоха на Юдея избавление и народът взе властта в свои ръце. При Йосия той приключи с йерусалимската клика продажни политици.

97:9.24 (1074.6) Но тази ера завърши с трагедия, когато Йосия реши да встъпи в бой с Нехао, опитвайки се да спре неговата огромна армия, придвижваща се из Египет край брега на морето, на помощ на сражаващите се с Вавилон асирийци. Йосия започна да плаща данък на Египет. В Йерусалим политическата партия на Ваал се върна към властта и това беше началото на *действителната* зависимост от Египет. В последвалия след това период от време ваалитите контролираха както съдиите, така и духовенството. Поклонението на Ваал представляваше икономическа и социална система, имаща отношение както към правата за собственост, така и към плодородието на земята.

97:9.25 (1075.1) След свалянето на Нехао от Навуходоносор Юдея попадна под властта на Вавилон и беше оставена в покой десет години, но скоро въстана. Когато Навуходоносор застана против Юдея, нейните жители, за да повлияят на Яхве, започнаха да провеждат социални реформи, в частност – освобождаване на робите. След временното

извеждане на вавилонската армия евреите се зарадваха, повярвали в това, че реформата им е донесла избавление. Именно тогава Йеремия ги предупреди за надвисналата опасност и скоро Навуходоносор се върна.

^{97:9.26 (1075.2)} Краят на Юдея дойде внезапно. Градът беше разрушен, а народът изгонен във Вавилон. Противопоставянето на Яхве и Ваал завърши с плен и пленът стана това сътресение, което доведе останките от Израил към монотеизъм.

^{97:9.27 (1075.3)} Във Вавилон евреите стигнаха до извода, че не могат да съществуват в Палестина във вид на неголяма група със своите особени социални и икономически обичаи и че тяхната идеология може да възтържествува само в случай на обръщане в нея на друговерци. Така се роди новата представа за съдбата – идеята за това, че евреите са длъжни да станат избраните слуги на Яхве. Еврейската религия на Стария Завет истински се формира в годините на плен.

^{97:9.28 (1075.4)} Доктрината за безсмъртието също се формира във Вавилон. По-рано евреите смятаха, че идеята за бъдещ живот намалява значението на техните евангелия на социалната справедливост. Сега теологията за пръв път измести социологията и икономиката.

^{97:9.29 (1075.5)} Така истината за еврейския народ показва, че свещената история в значителна степен се оказва само хроника на обикновената светска история. Юдаизмът беше тази почва, върху която израсна християнството, но евреите не бяха свръхестествен народ.

10. Древноеврейската религия

97:10.1 (1075.6) Израилските вождове внушаваха на израилтяните, че те са избран народ не заради особени привилегии и изключително божествено благоволение, а в името на особено служене – да носят истината за единия Бог на всички хора. Те обещаха на евреите, че ако изпълнят даденото им предназначение, ще станат духовни вождове на всички хора и бъдещият Месия ще управлява тях и всички хора като Княз на Мира.

97:10.2 (1075.7) Получавайки от персите свобода, евреите се върнаха в Палестина, но само за да попаднат в кабалата на собствените си закони, жертвоприношения и ритуали, подчинени на свещениците. И тъй както еврейските племена отхвърлиха чудесния разказ за Бога, с който към тях се обърна в своята прощална реч Мойсей, в полза на ритуалите по жертвоприношенията и епитимиите, така и останките от тази древноеврейска нация отхвърлиха величествената представа за Бога на втория Исаия, отдавайки предпочитание на правилата, предписанията и ритуалите на все по-многобройното духовенство.

97:10.3 (1075.8) Националният егоизъм, лъжливата вяра в неправилно представяния обещан Месия, усиляването на кабалата и тиранията на духовенството – всичко това накара да замлъкнат техните духовни лидери (с изключение на Даниил, Йезекиил, Агей и Малахия); и от това време до идването на Йоан Кръстител целият Израил преживяваше все по-голям духовен упадък. Но евреите никога не изгубиха своята представа за Всеобщия Баща; те

продължават да следват тази концепция за Божеството и в края на двадесети век след Христа.

97:10.4 (1076.1) От Мойсей до Йоан Кръстител се проточи непрекъснат ред правоверни учители, които предаваха факела на монотеизма от едно поколение на друго, неизменно порицавайки безсъвестните управители, разобличавайки меркантилното духовенство и призовавайки хората да бъдат предани на върховния Яхве – Господ Бог на Израил.

97:10.5 (1076.2) Като нация евреите с времето загубиха своята политическа индивидуалност, но древната еврейска религия, основана на искрената вяра в единия и всеобщ Бог, продължава да живее в сърцата на разпръснатите изгнаници. И тази религия е жива затова, защото ѝ се отдаде да запази висшите ценности на своите последователи. Еврейската религия действително запази народните идеали, но тя не можа да стане двигател на прогреса и вдъхновител на творческите открития на философията в сферите на истината. Еврейската религия има много слаби страни – например, недостатъчността на философията и почти пълно отсъствие на естетически качества, но тя действително запази нравствените ценности; затова тя се съхрани. В сравнение с други концепции за Божеството представата за върховния Яхве беше определена, жива, личностна и нравствена.

97:10.6 (1076.3) Немного народи обичаха справедливостта, мъдростта, истината и праведността както евреите, но от всички народи те в най-малка степен допринесоха за интелектуално осмисляне и духовно разбиране на тези

божествени качества. Макар че теологията на юдаизма се отказа да разшири своите граници, тя изигра важна роля в развитието на две други световни религии – християнството и исляма.

^{97:10.7 (1076.4)} Еврейската религия се запази и благодарение на своите институции. За религията е трудно да оцелее като частна практика на изолирани индивиди. Извечната грешка на религиозните вождове се заключава в това, че виждайки злото в институционална религия, те се стремят да унищожат самия метод на групови действия. Те биха могли да се сдобият с повече, реформирайки ритуалите, а не унищожавайки ги. В това отношение Йезекиил беше помъдър от своите съвременници; макар че той се присъедини към тях в изискванията за лична морална отговорност, неговата цел беше също така създаването и безупречното изпълнение на по-съвършен и чист ритуал.

^{97:10.8 (1076.5)} Така, сменящи се един друг, учителите на Израил извършиха най-големия подвиг за цялата история на еволюцията на религията на Урантия: постепенната, но непрекъснатата трансформация на варварската представа за свирепия демон Яхве – ревливия и жесток бог-дух на сипещия огън и жупел синайски вулкан, в последващата величествена и божествена концепция за върховния Яхве, създателя на всичко съществуващо, любвеобилния и милосърден Баща на цялото човечество. И тази древноеврейска концепция за Бога оставаше висшата човешка представа за Всеобщия Баща, чак докато тя получи ново и толкова съвършено развитие в личните

учения и жизнен пример на неговия Син – Михаил Небадонски.

97:10.9 (1076.6) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 98. Ученията на Мелхиседек на запад

98:0.1 (1077.1) УЧЕНИЯТА на Мелхиседек достигаха до Европа по най-различни пътища, но главно през Египет. Те станаха съставна част на западната философия, след като напълно се пропиха с елински, а по-късно – с християнски дух. Идеалите на западния свят бяха основно наследени от Сократ, а последващата религиозна философия на Запад стана философията на Иисус, модифицирана и изкривена в процеса на съприкосновение с развиващата се западна философия и религия; кулминационен пункт на целия този процес стана създаването на християнската църква.

98:0.2 (1077.2) В течение на дълго време салимските мисионери продължаваха своята дейност в Европа, постепенно вливайки се в много периодически възникващи култови и ритуални групи. Сред тези, които съхраняваха ученията на Салим в най-чист вид, следва да отбележим циниците. Тези проповедници на вярата в Бога и доверие в него все още действаха в Европа в епохата на Римската империя в първи век след Христа и впоследствие взеха участие в създаването на новоформиращата се християнска религия.

98:0.3 (1077.3) Салимското учение се разпространяваше в Европа в значителна степен благодарение на еврейските наемници, които участваха в безброй сражения за западния

свят. В древни времена евреите се славеха с героизма си на бойното поле не по-малко, отколкото със своеобразието на теологията си.

98:0.4 (1077.4) В своята същност основните доктрини на гръцката философия, еврейската теология и християнска етика бяха отражение на предшестващото ги учение на Мелхиседек.

1. Религията на Салим при гърците

98:1.1 (1077.5) Салимските мисионери биха могли да създадат сред гърците обширна религиозна структура, ако не беше тяхната строга интерпретация на клетвата, полагана при посвещаването в духовен сан: въведеният от Мелхиседек обет забраняваше формирането на особени конгрегации за вероизповедания и изискваше от всеки учител обещанието никога да не изпълнява задълженията на свещеника, никога да не получава заплащане за религиозна служба – само храна, дрехи и подслон. Когато проповедниците на Мелхиседек проникнаха в доелинска Гърция, те срещнаха там народ, който все още не се придържаше към традициите, съществуващи във времената на Адамсон и андитите. Но тези учения бяха грубо изкривени от понятията и поверията, привнесени от ордите на слаборазвитите роби, във все по-големи количества доставяни при бреговете на Гърция. В резултат от тези фалшификации стана връщане към примитивния анимизъм и кървавите ритуали, при което низшите класи превърнаха в особен ритуал даже екзекуцията на осъдените престъпници.

98:1.2 (1077.6) Първоначалното влияние на салимските учители беше почти изцяло сведено до нула от така наричаното арийско нахлуване от Южна Европа и Изтока. Тези елински завоеватели донесоха със себе си антропоморфически концепции за Бога, приличащи на тези, с които техните събратя, арийците, запознаха Индия. Това заимстване положи началото на развитие на гръцкото семейство на боговете и богините. Новата религия частично се основаваше на култовете към навлизащите елински варвари, но тя също така използваше и митовете на по-древните обитатели на Гърция.

98:1.3 (1078.1) Виждайки, че преимуществен култ на Средиземноморието е култът към Богинята-Майка, елинските гърци наложиха на тези народи своя мъжки бог – Деус-Зевс, който – подобно на Яхве при хенотеистичните семити – към това време вече стана глава на целия гръцки пантеон на подчинените му богове. Придържайки се към концепцията за Зевс, гърците можеха с времето да стигнат до истински монотеизъм, ако Съдбата не беше останала въплъщение на висшето управляващо начало. Бог, имащ крайна ценност, трябва сам по себе си да е извършител и творец на съдбата.

98:1.4 (1078.2) Скоро тези фактори на религиозната еволюция доведоха до раждането на разпространеното вярване в безгрижните богове-олимпийци, притежаващи по-скоро човешки, отколкото божествени качества, и никога не предизвикващи сред разумните гърци особено сериозно отношение към себе си. Тези божества, създадени от тях самите, не събуждаха в тях нито голяма любов, нито голям

страх. Зевс и неговото семейство от полухора-полубогове пораждаха патриотични и национални чувства, които обаче едва ли имаха отношение към почитанието или поклонението.

98:1.5 (1078.3) В съзнанието на елините дотолкова се опорочиха доктрините на ранните салимски учители, насочени против духовенството, че в Гърция никога не се появи никакво значително свещеничество. Даже създаването на изображения на боговете се отнасяше повече към изкуството, отколкото към поклонението.

98:1.6 (1078.4) Олимпийските богове са типичен пример за антропоморфизъм. Но гръцката митология се отличава повече с естетичност, отколкото с етичност. Ценността на гръцката религия се заключаваше в това, че тя изобразяваше вселенска, управляема група божества. И все пак в своето развитие гръцкият морал, етика и философия скоро далеч надминаха представата за Бога и този дисбаланс между интелектуалния и духовен растеж беше толкова опасен за Гърция, какъвто се оказа и за Индия.

2. Гръцката философска мисъл

98:2.1 (1078.5) Ако не предизвиква към себе си сериозно отношение, повърхностната религия не може да оцелее, особено ако е лишена от духовенство, което би укрепило нейните външни проявления и би изпълвало сърцата на нейните привърженици със страх и благоговение. Олимпийската религия не обещаваеше спасение, както и не утоляваше духовната жажда на своите вярващи; затова тя

нямаше бъдеще. Не минаха и хиляда години от момента на нейното възникване и тя практически изчезна и гърците останаха без национална религия, тъй като най-добрите умове престанаха да се интересуват от боговете на Олимп.

98:2.2 (1078.6) Такова беше положението, когато в течение на шести век до Христа Изтокът и Левант преживяха възраждане на духовното съзнание и ново пробуждане на интереса към монотеизма. Но Западът оставаше встрани от този процес; нито Европа, нито Северна Африка взеха участие в религиозното възраждане. При все това гърците се сдобиха действително с великолепни резултати в интелектуалното развитие. Те започнаха да побеждават страха и вече не разглеждаха религията като противоотрова на страха, но не видяха, че истинската религия е лекарство за разяждащите душата съмнения, духовните терзания и нравственото отчаяние. Те се стремяха да утешат душата с дълбокомислие – с философия и метафизика. От размишления за самосъхранение – спасение, те преминаха към самоосъзнаване и самопознание.

98:2.3 (1078.7) Със строгостта на мисленето гърците се стремяха да постигнат такова осъзнаване на увереността, което би заменило вярата в спасението, но техните усилия се оказаха напразни. Само най-разумните представители на висшите класове елински народи можеха да постигнат ново учение; обикновените хора – потомци на робите на предишните поколения, бяха неспособни да възприемат този нов заместител на религията.

98:2.4 (1079.1) Философите презираха всякакви форми на поклонение независимо от това, че всички те в една или друга степен се придържаха към салимската доктрина – вярата във “вселенския Разум”, “идеята за Бог” и “Великия Източник”. В степента, в която гръцките философи признаваха божественото и свръхкрайното, те бяха откровени монотеисти; те се отнасяха без особено почитание към плеядата богове и богини на Олимп.

98:2.5 (1079.2) Гръцките поети от пети и шести век пр. Хр., особено Пиндар, се опитваха да реформират гръцката религия. Те възвисиха нейните идеали, но си оставаха повече служители на изкуството, отколкото на религията. На тях не им се отдаде да създадат метод, който би помогнал за развитието и запазването на висшите идеали.

98:2.6 (1079.3) Ксенофан проповядваше за единия Бог, но в неговите представи божеството беше твърде пантеистично, за да стане личностен Баща на смъртния човек. По своите убеждения Анаксагор беше механист, ако не се смята това, че той признаваше Първопричината – Изначалния Разум. Сократ и неговите последователи Платон и Аристотел учеха, че добродетелта е знание, великодушието – здраве на душата, че е по-добре да страдаш от несправедливост, отколкото да бъдеш виновен за нея, че е порочно да плащаш за злото със зло и че боговете са мъдри и добри. В тяхното разбиране основни добродетели бяха мъдростта, мъжеството, въздържанието и справедливостта.

98:2.7 (1079.4) Еволюцията на религиозната философия сред елинските и древноеврейски народи е нагледен пример за

противоположната дейност на църквата като институция, определяща културния прогрес. В Палестина човешкото мислене беше дотолкова подчинено на духовници и се контролираше от религиозни книги, че религията и моралът изцяло погълнаха философията и естетиката. В Гърция, предвид почти пълното отсъствие на свещеници и “свещени писания”, човешкият разум си оставаше свободен и нескован, което позволи да се постигне поразителна дълбочина на мисълта. Но религията като личен опит изостана от интелектуалните изследвания на същностите и реалностите на космоса.

98:2.8 (1079.5) В Гърция вярата беше подчинена на мисленето; в Палестина мисленето се намираше в подчинение на вярата. Силата на християнството в значителна степен се обяснява с неговите широки заимствания както от еврейския морал, така и от гръцката мисъл.

98:2.9 (1079.6) В Палестина религиозната догма закована дотолкова, че се превърна в заплаха за по-нататъшното развитие; в Гърция човешката мисъл стана толкова абстрактна, че концепцията за Бога се изля в мъгляви пантеистични разсъждения, в които имаше много общо с неличностната Безкрайност на брахманските философи.

98:2.10 (1079.7) Но простите хора от това време не разбираха гръцката философия с нейните идеи за самопостигане и абстрактното Божество и не проявяваха към нея особен интерес; те по-скоро жадуваха обещания за спасение, стремяха се към личностния Бог, Който може да чуе техните молитви. Те изгонваха философите и преследваха оцелелите привърженици на салимския култ — двете

доктрини в значителна степен се сляха и бяха готови за диво оргиастично потопяване в безразсъдството на материалните култове, разпространяващи се по това време в Средиземноморието. Елевсинските мистерии се развиваха заедно с пантеона олимпийци и представяха гръцката версия на поклонението пред плодовитостта; в образа на Дионис процъфтяваше поклонение пред природата. Най-добрият от култовете беше орфическото братство, чиито нравствени проповеди и обещания за спасение привличаха към себе си много хора.

98:2.11 (1080.1) Цяла Гърция използваше тези нови начини за придобиване на спасение, тези буйни емоционални ритуали. Нито една нация не е постигала такива висоти на художествената философия за толкова кратко време; нито една не е създавала толкова прогресивна система на етика, практически незнаеща Божеството и напълно лишена от обещания за човешкото спасение; нито една нация не се е потопявала толкова стремително, толкова дълбоко и с такава неистовост до подобни дълбини на интелектуалната изостаналост, нравствената развала и духовната нищета, както тези гръцки народи, хвърлили се в безумния водовъртеж на мистериите култове.

98:2.12 (1080.2) Религиите можеха в течение на дълго време да съществуват без философска поддръжка, но рядко някоя философия като такава може дълго да се запази без каквото и да е отъждествяване с религията. Философията се съотнася с религията така, както мисленият образ – с действието. Но идеално за човека е това положение, при което философията, религията и науката са слети в

изпълнение на смисъла на единно цяло посредством съвместното действие на мъдростта, вярата и опита.

3. Ученията на Мелхиседек в Рим

^{98:3.1 (1080.3)} Последващата религия на латинските народи, стигаща в своите корени до ранните форми на поклонение на семейните богове и превръщаща се в племенно почитание на бога на войната Марс, по естествен начин напомняше по-скоро политически обряд, отколкото интелектуална система – подобие на гръцка или брахманска, или по-духовната религия на някои други народи.

^{98:3.2 (1080.4)} В епохата на великото монотеистично възраждане на евангелието на Мелхиседек в шести век до Христа само редки салимски мисионери съумяваха да се доберат до Италия, а тези, на които това се отдаваше, се оказаха неспособни да преодолеят влиянието на бързо разпространяващото се етруско духовенство с неговата нова плеяда богове и храмове, обединени в държавните религии на Рим. В противоположност на религията на гърците религията на латинските племена не беше незначителна и продажна, а в сравнение с древноеврейската тя не се отличаваше със суров и тираничен характер. Основно тя се ограничаваше със съблюдаването на церемонии, клетви и табу.

^{98:3.3 (1080.5)} Огромно влияние върху римската религия оказаха културните заимствания от Гърция. Съответно, повечето олимпийски богове бяха пренесени на римска почва и влязоха в римския пантеон. В течение на дълго време

гърците се покланяха на домашното огнище – богинята на огнището беше целомъдрената Хестия; римската богиня на семейното огнище беше Веста. Зевс стана Юпитер, Афродита – Венера; аналогични паралели се появиха и при много други олимпийски божества.

98:3.4 (1080.6) Религиозните инициации на римските юноши се съпровождаха с тържествено посвещение на служене на държавата. Полагането на клетви и приемането на поданство по същество бяха религиозни обреди. Латинските народи строяха храмове, олтари и светини, а във времената на кризи прибегваха към помощта на оракули. Те пазеха останките на героите, по-късно – мощите на християнските светии.

98:3.5 (1080.7) Този формален и безстрастен вид псевдорелигиозен патриотизъм беше обречен на крах – така, както високоинтелектуалното и художествено поклонение на гърците падна пред пламенното и дълбоко емоционално поклонение, свойствено на мистерийните култове. Най-големият от тези разрушителни култове беше тайната религия на сектата „Божията Майка”, седалището на която тогава се намираше точно на мястото, където днес е катедралата „Свети Петър” в Рим.

98:3.6 (1080.8) Младата римска държава провеждаше политика на завоевания, но тя на свой ред беше завоювана от култове, ритуали, мистерии и концепции за Бога, заимствани от Египет, Гърция и Левант. Тези привнесени култове продължаваха да процъфтяват по цялата територия на Римската империя чак до възцаряването на Август, който – изключително по политически и

граждански мотиви – извърши героичен и в известен смисъл успешен опит да приключи с мистериите и да възроди по-древната политическа религия.

98:3.7 (1081.1) Един от жреците на държавната религия разказа на Август за древните опити на салимските учители да разпространят доктрината за единия Бог – крайното Божество, имащо власт над всички свръхестествени същества. Тази идея толкова увлече императора, че той построи множество дворци, украси ги с прекрасни изваяния, проведе реорганизация на държавното жречество, възроди държавната религия, назначи себе си за върховен жрец на всички хора и, като император, без колебание провъзгласи себе си за върховен бог.

98:3.8 (1081.2) По време на живота на Август неговата нова религия процъфтяваше, към нея се придържаха по цялата империя, с изключение на Палестина – родината на евреите. И тази ера на човешките богове продължаваше дотогава, докато броят на самопровъзгласените богове в официалната римска религия не превиши две десетици, при което всеки от тях заявяваше за своето чудотворно раждане и други свръхчовешки атрибути.

98:3.9 (1081.3) Последната съпротива на намаляващата група салимски вярващи беше появата на група убедени проповедници – циници, призоваващи римляните да се откажат от своите диви и безсмислени религиозни ритуали и да се върнат към вероизповеданието, включващо евангелието на Мелхиседек в неговото видоизменено и изкривено състояние, до което то достигна след съприкосновението с философията на гърците. Но

повечето от хората отхвърлиха циниците; те предпочитаха да се отдават на ритуалите на мистериите, които не само даваха надежда за лично спасение, но също така удовлетворяваха и страстта към развлеченията, острите усещания и увеселения.

4. Мистерийните култове

98:4.1 (1081.4) Повечето народи на гръко-латинския свят, изгубили своите примитивни семейни и държавни религии и неспособни или нежелаещи да проникнат в същността на гръцката философия, обърнаха своя взор към зрелищните и емоционално наситени мистерийни култове, заимствани от Египет и Левант. Простите хора жадуваха обещания за спасение – религиозно утешение в този живот и гаранция за надеждата за задгробен живот.

98:4.2 (1081.5) Най-разпространените мистерийни култове бяха три:

98:4.3 (1081.6) 1. Фригийски култ на Кибела и нейния син Атис.

98:4.4 (1081.7) 2. Египетски култ към Озирис и неговата майка Изида.

98:4.5 (1081.8) 3. Ирански култ към поклонение на Митра като спасител и изкупител на греховното човечество.

98:4.6 (1081.9) Фригийските и египетски мистерии учеха, че божественият син (съответно Атис и Озирис) е преживял смъртта и е бил възкресен с помощта на божествените сили, а също така и че всеки човек, преминал съответния обряд на посвещение в мистерията и благоговейно

отбелязващ годишнината от смъртта и възкресението на бога, се причислява по такъв начин към неговата божествена природа и безсмъртие.

98:4.7 (1081.10) Фригийските ритуали бяха впечатляващи, но унижителни. Техните кървави празненства показват колко изродили се и примитивни са станали тези мистерии на Левант. Най-святият ден беше Черният Петък – “денят на кръвта”, който се отбелязваше в памет на самоубийството на Атис. Тридневното прославяне на жертвите и смъртта на Атис се сменяха с веселие в чест на неговото възкресение.

98:4.8 (1082.1) В сравнение с фригийския култ ритуалите за поклонение пред Изида и Озирис се отличаваха с по-голяма изтънченост и изразителност. Източник на египетския ритуал стана легендата за древния бог Нил – умрелия и възкръснал бог, представата за когото възникна от наблюденията на ежегодното повяхване на растителния свят, сменящо се с пролетното възраждане на всички живи растения. Безумието на тези мистерийни култове и оргиите, с които се съпровождаха техните ритуали и които сякаш водеха към екстаз познанията за божественост, понякога имаха крайно отблъскващ характер.

5. Култът към Митра

98:5.1 (1082.2) С времето фригийските и египетски мистерии отстъпиха пред най-великите от мистерийните култове – поклонението към Митра. Култът към Митра импонираше на най-широките слоеве хора и постепенно изтласка и двата свои предшественика. Митраизмът се разпространи

из цялата Римска империя благодарение на римските легиони, които бяха набрани в Левант, където тази религия се ползваше с популярност, и накъдето и да се отправяха легионерите, те навсякъде носеха своята вяра. В сравнение с по-ранните мистерийни култове новият религиозен ритуал беше огромна крачка напред.

98:5.2 (1082.3) Култът към Митра се появи в Иран и дълго време съществуваше в своята родина независимо от яростната съпротива от страна на последователите на Заратустра. Основно именно чрез култа към Митра религията на Заратустра оказва влияние върху появилото се по-късно християнство.

98:5.3 (1082.4) Култът към Митра изобразяваше войнствен бог, родил се от огромна скала, извършващ героични постъпки и с удара на своите стрели каращ от камъка да рухне вода. Този култ разказва за потопа, по време на който се е спасил само един човек в специално построен съд, и за прощалната трапеза, която Митра разделил с бога-слънце, преди да се възнесе на небето. Този бог-слънце, Sol Invictus, беше дегенерация на Ахура-Мазда – представите за божество в зороастризма. Митра се смяташе за спасил се поборник на бога-слънце в неговата борба с бога на тъмнината. След убийството на митическия свещен бик Митра бил признат за безсмъртен, възвисен до положението на застъпник на човешкия род пред небесните богове.

98:5.4 (1082.5) Привържениците на този култ извършваха своите обреди в пещерите и други тайни места, пееха химни, мърмореха магически заклинания, ядяха плътта на заклани

животни и пиеха тяхната кръв. Поклоненията се извършваха три пъти на ден. С най-изискан ритуал се съпровождаше ежегодният празник на Митра, който се отбелязваше на двадесет и пети декември. Хората вярваха в това, че вкусвайки жертвена плът, човек придобива вечен живот и след смъртта може веднага да попадне в лоното на Митра, където ще пребивава в блаженство чак до съдния ден. В съдния ден Митра ще отключи със своите ключове от небето вратата на Рая и ще пусне тук благочестивите, след което всички непричестили се – и живи, и мъртви – ще бъдат унищожени при завръщането на Митра на Земята. Този култ учеше, че след смъртта човек ще застане пред Митра за произнасяне на присъда и че с настъпването на края на света Митра ще призове всички мъртви от гроба за Страшния съд. Грешниците ще изгорят в огън, а праведниците ще царуват заедно с Митра.

98:5.5 (1082.6) Отначало това беше религия само за мъже и съществуваха седем ордена, в които можеха последователно да се посвещават вярващите. По-късно жените и дъщерите на вярващите започнаха да допускат в храмовете Великата Майка, присъединяваща се към храмовете на Митра. Женският култ представляваше смесване на ритуалите на митраизма и фригийския култ към Кибела – майката на Атис.

6. Митраизмът и християнството

98:6.1 (1083.1) До появата на мистерийните култове и християнството личната религия като отделна институция практически не съществуваше в цивилизованите страни на Северна Африка и Европа; религията беше повече дело на

семејството и на градовете-държави, политическо и имперско дело. Сред елинските гърци така и не възникна централизирана религиозна система; техните ритуали имаха местно значение, те нямаша духовенство и “свещени книги”. На техните религиозни институции не им достигаше мощната и подбуждаща сила, способна да запази висшите нравствени и духовни ценности. В това отношение Гърция имаше много общо с Рим. Макар да е вярно, че формализацията на религията обикновено намалява нейната духовност, също толкова верен е и фактът, че досега още на нито една религия не се е отдало да се запази без помощта на формалната организация в един или друг вид, в една или друга степен.

^{98:6.2 (1083.2)} Затова западната религия продължаваше да чезне, докато не настана времето на скептиците, циниците, епикурейците и стоиците, но преди всичко докато не започна великото състезание на митраизма и новата религия – християнството на ап. Павел.

^{98:6.3 (1083.3)} В течение на трети век след Христа митраистките и християнските църкви твърде много си приличаха една на друга – и външно, и по характера на своите ритуали. Местата за вероизповедание в по-голямата си част се намираха под земята; и в двата култа се използваха олтари, на фона на които се намираха различни изображения на страданията на спасителя, принесъл избавление на прокълнатото за своите грехове човечество.

^{98:6.4 (1083.4)} При влизането в храма митраистите винаги топяха пръсти в светена вода. И тъй като на някои места се срещаха хора, които едновременно изповядваха и двете

религии, то въведоха този обичай в повечето християнски църкви, намиращи се близо до Рим. И в двете религии се използваше умиване, както и причастие с хляб и вино. Ако не говорим за Митра и Иисус, най-голямото различие на митраизма от християнството беше това, че първият поощряваше войнствеността, а на второто беше свойствено свръхмиролюбието. Търпимостта на митраизма към другите религии (с изключение на късното християнство) доведе до пълното му изчезване. Но решаващ фактор в борбата между тях беше приемането на жените като пълноправни членове в християнската вяра.

98:6.5 (1083.5) Накрая номиналната християнска вяра стана господстваща на Запад. Гръцката философия ѝ даде историческите ценности, митраизмът – религиозните обреди, християнството като такова – метода за запазване на нравствените и социални ценности.

7. Християнската религия

98:7.1 (1083.6) Синът-Създател се въплъти в образа на смъртен човек и посвети себе си на човешкия род на Урантия не за умиротворяване на гневния Бог, а за да убеди цялото човечество да осъзнае любовта на Отеца и своя статут на деца Божии. В края на краищата даже великият защитник на доктрината за изкуплението (ап. Павел – б.р.) частично разбра тази истина, провъзгласявайки, че “Бог в Христа примири света със Себе Си”.

98:7.2 (1083.7) Въпросът за произхода и разпространението на християнската религия излиза извън рамките на настоящия документ. Достатъчно е да се каже, че тя е построена около

личността на Иисус Назарянин – небадонския Син-Михаил, възплътил се в образа на човек и известен на Урантия като Христос, Помазаника. Християнството се разпространяваше в Левант и на Запад от последователите на този галилеец, мисионерският плам на когото не отстъпваше на старанието на знаменитите му предшественици – сифитите и салимитите, а също и на техните убедени азиатски съвременници, проповедниците на будизма.

98:7.3 (1084.1) Като урантийска система на вярване християнската религия възникна чрез съединяване на ученията, влиянията, култовете и индивидуалните отношения на отделните личности:

98:7.4 (1084.2) 1. Ученията на Мелхиседек, които са основополагащ фактор за всички религии на Запада и Изтока, появили се за последните четири хиляди години.

98:7.5 (1084.3) 2. Древноеврейската система на морал, етика, теология и вяра както в Провидението, така и във върховния Яхве.

98:7.6 (1084.4) 3. Ученията на зороастризма за борбата между космическото добро и зло, което към това време вече остави своята следа в юдаизма и митраизма. В резултат на продължителните сблъсъци на митраизма с християнството в периода на борба между двете религии доктрината на иранския пророк стана мощен фактор при определянето на теологичния и философски тип и структура на ученията, догмите и космологията на

елинизирани и латинизирани версии на ученията на Иисус.

^{98:7.7 (1084.5)} 4. Мистерийни култове – особено митраизмът, но също така и поклоненията пред Великата Майка във фригийския култ. Даже легендите за раждането на Иисус на Урантия се смесваха с римската версия за чудотворното раждане на иранския герой-спасител Митра, чието явяване на Земята е било предполагаемо засвидетелствано само от няколко пастири, които, узнавайки за предстоящото събитие от ангелите, принесли своите дарове.

^{98:7.8 (1084.6)} 5. Историческият факт за човешкия живот на Йешуа Бен Йосиф – реалното съществуване на Иисус Назарянин като прославения Христос, Божия Син.

^{98:7.9 (1084.7)} 6. Личните възгледи на Павел Тарсянин. Следва да се отбележи, че в годините на неговата младост митраизмът беше господстващата религия на Тарс. Павел не предполагаше, че неговите благонамерени послания към своите прозелити ще станат за последващите християни “слово Божие”. Такива учители действат от най-добри подбуди и не бива да ги смятаме отговорни за това, как се използват техните писания от потомците им.

^{98:7.10 (1084.8)} 7. Философската мисъл на елинистичните народи на Александрия, Антиохия, Гърция, Сиракуза и Рим. Гръцката философия по-добре се съчетаваше с предложената от Павел версия на християнството, отколкото с която и да е друга съвременна религиозна система, и стана много важен фактор за успеха на християнството на Запад. Заедно с теологията на Павел

гръцката философия и досега е основа на европейската етика.

98:7.11 (1084.9) Според своето проникване на Запад изначалните учения на Иисус придобиваха все повече западен характер и с това изгубваха своята потенциална притегателност за всички раси и всички типове хора. Днес християнството се превърна в религия, добре приспособена към социалните, икономически и политически нрави на белите раси. То отдавна престана да бъде религията на Иисус, макар че за тези индивиди, които искрено се стремят да следват това учение, то и досега е доблестно изложение на прекрасната религия, разказваща за Иисус. То прослави Иисус като Христос, месиански Божий помазаник, но в значителна степен забрави личното евангелие на Учителя – бащинството на Бога и братството на всички хора.

98:7.12 (1085.1) С това завършва дългият разказ за ученията на Макивента Мелхиседек на Урантия. Изминаха повече от четири хиляди години от времето, когато този изключителен Син се посвети на Урантия, и за това време ученията на свещеника Ел-Елион, “Всевишния Бог”, станаха достояние на всички раси и народи. Макивента достигна целта на своето необичайно посвещение: когато Михаил се готвеше за поява на Урантия, в сърцата на мъжете и жените вече съществуваше представата за Бога – същата представа за Бога, която отново и отново пламти в живия духовен опит на разнообразните деца на Всеобщия Баща в техния увлекателен временен живот на окръжаващите планети на пространството.

98:7.13 (1085.2) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 99. Социалните проблеми на религията

99:0.1 (1086.1) РЕЛИГИЯТА постига своето висше социално служене, когато е най-малко свързана със светските институции на обществото. В миналите векове, предвид на това, че социалните реформи основно се ограничаваха в сферата на нравствеността, на религията не ѝ се налагаше да се приспособява към радикалните изменения в икономическата и политическа система. Главният проблем на религията беше стремежът да замени злото с добро в пределите на съществуващия социален порядък на политическата и икономическа култура. Затова религията косвено спомагаше за запазване на установилия се в обществото ред, за укрепване на съществуващия тип цивилизация.

99:0.2 (1086.2) Но религията няма нужда да има непосредствено отношение към създаването на нови социални системи, нито към запазването на стари. Истинската религия действително се противи на насилието като метод за социална еволюция, но тя не се противи на разумните опити на обществото да адаптира своите обичаи и да приспособи своите институции към нови икономически условия и културни изисквания.

99:0.3 (1086.3) В миналото религията понякога действително одобряваше социалните реформи, но в двадесети век на нея ѝ се налагаше да се сблъсква с необходимостта от приспособяване към широкомащабно и продължително социално преустройство. Условията за живот се изменят толкова стремително, че е необходимо значително да се

ускори преобразуването на обществените институции. Затова религията трябва бързо да се адаптира към този нов и постоянно изменящ се социален ред.

1. Религията и преобразуването на обществото

99:1.1 (1086.4) Техническите изобретения и разпространението на знания видоизменят цивилизацията; някои икономически приспособления и социални промени са задължителни за предотвратяването на културната катастрофа. Ще е необходимо хилядолетие преди този нов, бъдещ социален ред да стане устойчив. Хората трябва да се примирят с процеса на промените, адаптациите и повторните адаптации. Човечеството се намира на пътя на нова, неразкрита планетарна съдба.

99:1.2 (1086.5) Религията трябва да стане осезателен и динамичен фактор за морална устойчивост и духовен прогрес, действащ в условията на постоянно изменящите се обстоятелства и нескончаемите икономически преобразувания.

99:1.3 (1086.6) Урантийското общество не може да се надява на това, че ще му се отдаде да остане в устойчиво състояние така, както това ставаше в предишните векове. Социалният кораб излезе от тихите заливи на устойчивите традиции и се отправи в плаване по бурните морета на еволюционната съдба; и както никога преди в световната история, човешката душа трябва точно да разгледа навигационните карти на морала и задължително да следва компаса на религията. Висшата мисия на религията като социален фактор е стабилизацията на идеалите на човечеството в

това опасно време на преход от един стадий на цивилизацията към друг, от едно ниво на култура към друго.

99:1.4 (1087.1) В религията няма да се появят нови задължения, но неотложната ѝ задача се състои в това, да действа като мъдър ръководител и опитен съветник във всички тези нови и бързо изменящи се ситуации. Обществото става по-механично, по-тясно, по-сложно, а взаимозависимостта на неговите отделни части е по-опасна. Задачата на религията е да не допусне тези взаимовръзки да доведат до взаимен регрес или дори до унищожение. Религията трябва да служи като космическа сол, непозволяваща на ферментите на развитието да унищожат културния аромат на цивилизацията. Само с помощта на религията тези нови социални отношения и икономически катаклизми могат да доведат до устойчиво братство.

99:1.5 (1087.2) Отричащият Бога хуманизъм е по човешки благороден жест, но истинската религия е единствената сила, способна да доведе до устойчиво повишаване на чувствителността на една специална група към нуждите и страданията на други. В миналото институционалната религия можеше да остава пасивна, когато горните слоеве на обществото бяха глухи за страданията и угнетеното състояние на безпомощните низши слоеве, но днес низшите социални класи вече не са нито толкова откровено невежи, нито толкова политически безпомощни.

99:1.6 (1087.3) Религията не трябва да се занимава непосредствено със светската задача за социално

преустройство и икономическа реорганизация. Но тя трябва активно да върви в крак с всички успехи на цивилизацията, ясно и решително потвърждавайки своите нравствени и духовни пълномощия и духовни заповеди, своята прогресивна философия на човешкия живот и трансценденталното спасение. Духът на религията е вечен, но формата на нейното изражение трябва отново да се определя при всяко обновление на речника на човешкия език.

2. Слабостта на институционалната религия

99:2.1 (1087.4) Институционалната религия е неспособна да стане вдъхновител и ръководител на това надигащо се всемирно социално преустройство и икономическа реорганизация, тъй като за съжаление тя – в по-голяма или по-малка степен – стана органична част от социално-икономическата система, на която е съдено да бъде преобразувана. Само истинската религия, основана на личен духовен опит, е способна да изпълнява полезна и съзидателна функция в условията на днешната криза на цивилизацията.

99:2.2 (1087.5) Институционалната религия се оказва в безизходно положение, в омагьосан кръг. Тя е неспособна да преустрои обществото, без първоначално да преустрои себе си; но явявайки се толкова неотменна част от съществуващия ред, тя е неспособна да преустрои себе си, докато не бъде радикално преустроено обществото.

99:2.3 (1087.6) Вярващите трябва да функционират в обществото, промишлеността и политиката като индивиди, а не като

групи, партии или институции. Религиозната група, която позволява на себе си да действа като такава отделно от религиозната дейност, веднага става политическа партия, икономическа организация или социална институция. Религиозният колективизъм трябва да ограничи своите усилия в съдействието на религиозни цели.

99:2.4 (1087.7) В социалното преустройство вярващите – в сравнение с невярващите хора – представляваха голяма ценност само дотолкова, доколкото религията разшири тяхната далновидност и ги снабди с тази висша социална мъдрост, която се ражда от искреното желание да обичаш Бога с висша любов и да обичаш всеки човек като свой брат в Царството небесно. Идеалният социален ред е този, в който всеки човек обича своя ближен така, както обича себе си.

99:2.5 (1087.8) Възможно е в миналото институционалната църква действително да изглеждала, че служи на обществото, прославяйки съществуващите политически и икономически процедури, но ако иска да се запази, тя трябва колкото се може по-бързо да се откаже от тази роля. Единствено подобаващо отношение на църквата е проповядването на отказ от насилието, доктрината за мирната еволюция, вместо насилствена революция – мира на Земята и добрата воля сред хората.

99:2.6 (1088.1) На съвременната религия ѝ е трудно да измени своето отношение към стремителните социални промени само затова, защото се оказва скована от своята институционалност, традиции и догми. На религията, основана върху живия опит, не ѝ е трудно да запази

преднината си пред тези промени и икономически разтърсвания, когато със своите действия тя неизменно укрепва морала и е социален ръководител и духовен кормчия. Истинската религия пренася от една епоха в друга това ценно нещо, което съществува в културата, а също и тази мъдрост, която се ражда в опита на хората, познали Бога и стремящи се да станат като Него.

3. Религията и вярващият

^{99:3.1 (1088.2)} Ранното християнство беше напълно свободно от каквито и да е граждански задължения, социални задължения и икономически обединения. Едва най-късното християнство, превръщайки се в институт, стана органическа част от политическата и социална структура на западната цивилизация.

^{99:3.2 (1088.3)} Небесното царство не е нито социален, нито икономически принос; то представлява изключително духовно братство на позналите Бога индивиди. Разбира се, такова братство само по себе си е нов и удивителен социален феномен, който влече след себе си поразителни политически и икономически последствия.

^{99:3.3 (1088.4)} Вярващият не е глух за болестите на обществото, невнимателен към гражданската справедливост, неспособен за икономическо мислене или равнодушен към политическата тирания. Религията непосредствено влияе на социалното преустройство затова, защото дарява индивидуалния гражданин с дух и идеал. Отношението на такива индивидуални вярващи косвено въздейства върху културната цивилизация според това, как те стават активни

и влиятелни членове на различни социални, морални, икономически и политически групи.

99:3.4 (1088.5) Постигането на висока културна цивилизация предполага: първо, наличието на идеален тип гражданин; и второ – на идеални и адекватни социални механизми, с помощта на които тези граждани биха могли да контролират икономическите и политически институции на такова развито човешко общество.

99:3.5 (1088.6) Поради преувеличена лъжлива сантименталност църквата в течение на дълго време опекунстваше нямащите и нещастните и всичко това се смяташе за благо дело; но същата тази сантименталност доведе до неразумно запазване на изродилите се в расово отношение елементи, което изключително много забави прогреса на цивилизацията.

99:3.6 (1088.7) Много реорганизатори на обществото яростно нападат институционалната религия, но те самите всъщност са дълбоко религиозни в разпространяването на своите социални реформи. Излиза, че религиозната мотивация – лична и повече или по-малко неосъзната, играе огромна роля в съвременната програма за социално преустройство.

99:3.7 (1088.8) Огромната слабост на цялата тази непризната и безсъзнателна религиозна дейност се заключава в това, че тя е неспособна да извлече полза от откритата религиозна критика и така да се издигне до полезните нива на самокоригирането. Истина е, че религията не се развива, ако не е дисциплинирана от конструктивна критика, не е

усилена от философията, не е очистена от науката и не е възпитана от предано приятелство.

99:3.8 (1088.9) Винаги съществува огромна опасност от изкривяване и извращаване на религията за постигане на лъжливи цели – както това става по време на война, когато всяка от противоборстващите страни проституира своята религия, превръщайки я във военна пропаганда. Лишеното от любов старание винаги е във вреда на религията, докато притесненията направляват религиозната дейност към постигането на някаква социологическа или теологическа цел.

99:3.9 (1089.1) Религията може да се огради от участие в нечестивите светски съглашения само чрез следните средства:

99:3.10 (1089.2) 1. Критическа и коригираща философия.

99:3.11 (1089.3) 2. Неучастие в каквито и да било социални, икономически и политически съюзи.

99:3.12 (1089.4) 3. Творчески, утешаващи и развиващи любов приятелства.

99:3.13 (1089.5) 4. Последователно задълбочаване на духовната проникателност и възприемане на космическите значения.

99:3.14 (1089.6) 5. Предотвратяване на фанатизма чрез уравнивяващо влияние на рационалното и научно отношение.

99:3.15 (1089.7) Като група вярващите трябва да имат отношение само към *религията*, макар че като отделен гражданин всеки вярващ може да стане изтъкнат лидер на някакво движение за социално, икономическо или политическо преустройство.

99:3.16 (1089.7) Задачата на религията е да създава, поддържа и стимулира в индивидуалния гражданин такава космическа преданост, която ще го доведе до успех в развитието на всички тези трудни, но желателни видове обществено служене.

4. Трудностите на преходния период

99:4.1 (1089.9) Истинската религия прави вярващия социално значим и го дарява със способност за постигане на самата същност на другарството между хората. Но формализацията на религиозните групи нерядко разрушава същите тези ценности, заради съдействието на които се създава. Човешката дружба и божествената религия са взаимополезни и в значителна степен поучителни при балансираното и съгласувано развитие на всяка от тях. Религията изпълва с ново значение всички групови обединения – семейства, училища и клубове. Тя придава нов смисъл на отдиха и възвисява истинския хумор.

99:4.2 (1089.10) Духовното постижение трансформира ръководството на обществото; религията не позволява на колективните движения да забравят своите истински цели. Заедно с децата религията е велик обединител на семейството, при условие че представлява жива и растяща

вяра. Семейният живот е невъзможен без деца; той може да мине без религия, но подобно препятствие многократно умножава трудностите на този съкровен човешки съюз. След личния религиозен опит семейният живот в първите десетилетия на двадесети век повече от всичко страда от упадък, настъпил в резултат на прехода от религиозното послушание към формиращите се нови значения и ценности.

99:4.3 (1089.11) Истинската религия е изпълнението със смисъл път на динамичния живот в условията на обикновената реалност на ежедневно съществуване. Но за да може религията да поощрява индивидуалното развитие на характера и да повишава интегрирането на личността, не следва да я стандартизирате. За да може тя да стимулира оценката на опита и да бъде притегателна ценност, не бива да я превръщате в стереотип. За да спомага за висша преданост, не следва да я формализирате.

99:4.4 (1089.12) Каквито и сътресения да съпровождат социалното и икономическо развитие на цивилизацията, религията си остава истинска и полезна, ако развива в индивида опит, в който господстват истината, красотата, добродетелта, тъй като такава е истинската духовна концепция на висшата реалност. Чрез любовта и поклонението тази концепция придобива смисъл като братско отношение на човек към човека и синовно отношение на човека към Бога.

99:4.5 (1090.1) В края на краищата именно това, в което човек вярва, а не това, което знае, определя неговото поведение и лични действия. Знаенето само на фактите оказва съвсем

незначително въздействие на обикновения човек, ако не е активизирано от емоциите. Но религиозната активация е свръхемоционална, религията обединява целия човешки опит на трансцендентални нива, докосвайки се до и освобождавайки присъстващите в смъртния живот духовни енергии.

99:4.6 (1090.2) В условията на психологически неустойчивия двадесети век с неговите икономически сътресения, противоречиви морални доктрини и социални вълнения, характерни за циклоничните преходни периоди на научната ера – хиляди и хиляди мъже и жени по човешки се отклониха от пътя; те изпитват тревога, вълнение, страх, неувереност и безпокойство; както никога преди това те се нуждаят от утешението и устойчивостта, които може да им даде разумната религия. На фона на безпрецедентния научен прогрес и развитие на техниката съществуват духовна стагнация и философски хаос.

99:4.7 (1090.3) Не съществува опасност от това, религията да се превръща все повече и повече в частен въпрос – личен опит, при условие че не губи мотивацията си за неегоистично и предано обществено служене. Религията беше подложена на много второстепенни въздействия: внезапно сливане на културите, смесване на вероизповеданията, отслабване на властта от църквата, промени в семейния живот, а също така и на урбанизацията и механизацията.

99:4.8 (1090.4) Най-голямата духовна опасност за човека е в частичния прогрес – сложната ситуация на незавършения растеж: отказ от еволюционните религии на страха без

незабавно обръщане към богооткровената религия на любовта. Съвременната наука, особено психологията, отслаби само тези религии, които в голяма степен зависят от страха, суеверията и емоциите.

99:4.9 (1090.5) Преходният период винаги се съпровожда с объркване и спокойствието ще надделее в религиозния свят едва тогава, когато завърши великата борба на трите съревноваващи се с философията религии:

99:4.10 (1090.6) 1. Присъщата на много религии спиритическа вяра (в едно провиденциално Божество).

99:4.11 (1090.7) 2. Присъщите на много философии хуманистична и идеалистична вяра.

99:4.12 (1090.8) 3. Присъщите на много науки механистични и идеалистични концепции.

99:4.13 (1090.9) И тези три частични подхода към реалността на космоса съответно трябва да бъдат съгласувани с богооткровено изложение на религията, философията и космологията, изобразяващо триединното съществуване на духа, разума и енергията, произлизащи от Райската Троица и постигащи пространствено-времево обединение в Божеството Бог-Върховния.

5. Социалните аспекти на религията

99:5.1 (1090.10) Макар че религията е изключително личен духовен опит, познаването на Бога като Баща, следствието на този опит – тоест познаването на хората като свои братя, изисква приспособяването на своето “аз” към “аз”-а на

другите хора, което предполага съществуването на социален или групов аспект на религиозния живот. Религията отначало се заключава във вътрешната или лична адаптация, след което става дело на социално служене или адаптация към групата. Появата на религиозната група е неизбежно следствие от човешката общителност. По-нататъшната съдба на тези религиозни групи в значителна степен зависи от мъдростта на техните ръководители. В примитивното общество религиозната група обикновено слабо се отличава от икономическите или политически групи. Религията винаги е охранявала нравите и укрепвала обществото. Това остава вярно и досега, въпреки ученията на много съвременни социалисти и хуманисти.

99:5.2 (1091.1) Винаги помнете: истинската религия се заключава в това, да познаваш Бога като свой Баща и човека – като свой брат. Религията не е робската вяра в заплахата с наказание или в магическите обещания за бъдещи тайнствени награди.

99:5.3 (1091.2) Религията на Иисус е най-динамичното влияние от всички, които са оказвали въздействие върху човешкия род. Иисус разби традицията, унищожи догмата и призова човечеството към постигането на неговите най-висши идеали във времето и вечността – да станеш съвършен, както е съвършен небесният Отец.

99:5.4 (1091.3) Религията е способна истински да действа, едва след като религиозната група се отдели от всички религиозни групи; така се появява социалното обединение на духовните членове на небесното Царство.

99:5.5 (1091.4) Доктрината за пълната греховност на човека в значителна степен унищожи потенциалната способност на религията да оказва възвисяващо и вдъхновяващо социално въздействие. Иисус се стремеше да възстанови достойнството на човека, когато заяви, че всички хора са деца на Бога.

99:5.6 (1091.5) Всяка религиозна вяра, способна да одухотвори вярващия, задължително влече след себе си дълбоки последиствия в социалния живот на такъв вярващ. Религиозният опит неизменно донася “плодовете на духа” в ежедневието на водения от духа смъртен.

99:5.7 (1091.6) Така неизбежно, както наличието в хората на обща вяра, е създаването на някои религиозни групи, определящо с времето общи цели. Някога вярващите ще се съберат заедно и действително ще започнат да си сътрудничат, изхождайки от единството на идеалите и намеренията, вместо да се опитват да се сдобият с това, изхождайки от психологическите мнения и теологичните възгледи. Вярващите хора трябва да ги обединяват не символите на вярата, а целите. Предвид това, че истинската религия е дело на личния духовен опит, всеки отделен вярващ неизбежно ще има свое собствено и индивидуално тълкуване на реализацията на този духовен опит. Нека терминът “вяра” означава отношението на индивида към Бога, а не догматични формулировки за това, за което някои групи смъртни са могли да се договорят като за общ религиозен възглед. “Имаш ли вяра? Имай я в себе си.”

99:5.8 (1091.7) Това, че вярата има отношение само към постигането на идеалните ценности, е показано в определенията, които се привеждат в Новия Завет; той провъзгласява, че вярата е същност на очакваното и потвърждение на невидимото.

99:5.9 (1091.8) Първобитният човек малко се стремеше към това, да предаде своите религиозни убеждения с думи. Неговата религия се изразяваше повече в танца, отколкото в мислите. Съвременните хора измислиха множество символи на вярата и създадоха многобройни изпитания на религиозната вяра. Вярващите хора на бъдещето са длъжни да живеят религиозен живот, изцяло да посвещават себе си на служенето на братството между хората. За човека отдавна е време да придобие религиозен опит, толкова личен и толкова възвишен, че да може да се реализира и изрази само с „чувства, твърде дълбоки за думите”.

99:5.10 (1091.9) Иисус не изискваше от своите последователи да се събират периодически за церемониално произнасяне на слова, демонстриращи общата вяра. Той им предписваше да се събират заедно, за да могат действително *да направят нещо* — да вземат участие в общата вечеря в памет на неговия посвещенчески живот на Урантия.

99:5.11 (1091.10) Колко неправи са християните, когато, представяйки Христос като висш идеал за духовен вожд, смеят да изискват от осъзналите Бога мъже и жени да отхвърлят историческото ръководство на тези познали Бога хора, които са спомогнали за тяхното специфично национално или расово просвещение в отминалите епохи.

6. Институционалната религия

99:6.1 (1092.1) Сектантството е болест на институционалната религия, догматизмът – поробване на духовната природа. Много по-добре е да имаш религия без църкви, отколкото църкви без религия. Религиозното брожение на двадесети век само по себе си още не говори за духовен упадък. Объркване предшества както растежа, така и разрушението.

99:6.2 (1092.2) Социализацията на религията преследва реална цел. Задачата на груповата религиозна дейност – да се преобразува религиозната преданост; да се умножава привлекателността на истината, красотата и добродетелта; да се усилва притегателността на висшите ценности; да се усъвършенства служенето в духа на алтруистичното приятелство; да се прославят потенциалните възможности на семейния живот; да се развива религиозното образование; да се предоставят мъдрите съвети и духовното наставничество; и да се поощрява груповото поклонение. И всички живи религии поощряват човешката дружба, запазват нравствеността, спомагат за добросъседските отношения и улесняват разпространението на най-важното евангелие, заключено в съответните проповеди за вечно спасение.

99:6.3 (1092.3) Но с превръщането на религията в обществена институция нейната способност да твори добро се намалява, докато възможността да носи зло многократно нараства. Към опасностите от формализираната религия се отнасят: появата на строги и вкаменели възгледи; придобиването на все по-големи имуществени права при

усилване на секуларизацията; тенденцията към стандартизация и закостеняване на истината; отклонение на религията от служенето на Бога в полза на служенето на църквата; склонност на ръководителите да се превръщат в администратори вместо в духовници; тенденция към образуването на секти и конкуриращи се течения; установяване на деспотична власт на духовенството; създаване на аристократичното отношение на “избрания народ”; поощряване на лъжливите и преувеличени идеи за святост; превръщането на религията във всекидневие и лишаване от жизненост на поклонението; тенденция към преклонение пред миналото и пренебрегване на изискванията на днешния ден; неспособност да се предложи съвременно тълкуване на религията; въвличане във функцията на светските институции; такава религия създава порочно деление на религиозни касти и става нетърпим ортодоксален съдия; тя е неспособна да задържи интереса на авантюристичния младеж и постепенно губи спасителния смисъл на евангелието за вечното спасение.

99:6.4 (1092.4) Формалната религия съдържа хората в тяхната лична духовна дейност, вместо да ги освобождава за по-активно служене като строители на царството.

7. Приносът на религията

99:7.1 (1092.5) Макар че църквата и другите религиозни групи трябва да странят от всяка светска дейност, религиите не следва да предприемат нищо, което би могло да възпрепятства или забави социалната координация на човешките институции. Животът трябва да продължава да се изпълва с все по-голям смисъл, човекът трябва да

продължава да реформира своята философия и да очиства своята религия.

99:7.2 (1092.6) Политическата наука трябва да преобразува икономиката и промишлеността с помощта на методите, които заимства от обществените науки, както и благодарение на интуицията и подбудите, които изхождат от религиозния живот. Във всяко социално преобразуване религията привнася укрепваща преданост на трансценденталния обект – неизменната цел, намираща се отвъд пределите на и над непосредствената преходна цел. В хаотичните условия на бързо променящото се обкръжение на смъртния човек му е необходима поддръжката на широката космическа перспектива.

99:7.3 (1093.1) Религията вдъхновява човека да живее мъжествено и радостно в този свят; тя обединява търпението със страстта, проникателността с устрема, съчувствието с могъществото и идеалите с енергията.

99:7.4 (1093.2) Човекът никога няма да може мъдро да реши мирските въпроси или да преодолее егоизма на личните интереси, ако не се предаде на медитативно размишление в присъствието на владичеството на Бога и ако не отчете реалностите на божествените значения и духовни ценности.

99:7.5 (1093.3) Икономическата взаимозависимост и социалното другарство с времето ще доведат до братство. Човекът по природа е мечтател, но науката го отрезвява дотолкова, че активизацията на човека от религията вече не е свързана до такава степен с риска от прибързани, неадекватни реакции.

Икономическата необходимост привързва човека към действителността и личният религиозен опит поставя този човек лице в лице с вечните реалности на едно неизменно разширяващо се космическо гражданство.

99:7.6 (1093.4) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 100. Религията в опита на човека

100:0.1 (1094.1) ОПИТЪТ на динамичния религиозен живот превръща посредствения индивид в личност, снабдена с идеалистично могъщество. Религията спомага за прогреса на всички, благоприятствайки прогреса на всеки индивид, а прогресът на всеки се усилва благодарение на постиженията на всички.

100:0.2 (1094.2) Духовният растеж се стимулира взаимно от тясното общуване с други вярващи. Пораждайки обективно влечение вместо субективно наслаждение, любовта е тази почва, на която се извършва религиозният растеж — още повече че тя носи висше субективно удовлетворение. И религията облагородява обикновеното ежедневно съществуване.

1. Религиозният растеж

100:1.1 (1094.3) Макар че религията осигурява развитието на значенията и растежа на ценностите, възвисяването на чисто личните оценки до абсолютни нива винаги води до зло. Детето оценява своя опит по наличието в него на удоволствия; степента на зрелост е право пропорционална на замяната на личните удоволствия с висши значения —

преданост на най-висшите представи за разнообразните
жизнени ситуации и космически отношения.

100:1.2 (1094.4) Някои хора са твърде заети да растат и подлагат
себе си на огромната опасност от духовен застой.
Необходимо е да се създават условия за израстване на
ценностната система в различните векове, в сменящите се
една друга култури и преходните стадии на еволюиращата
цивилизация. Основни забавители за растежа са
предубеждението и невежеството.

100:1.3 (1094.5) Дайте на всяко дете възможност да придобие
собствен духовен опит, не му налагайте готовия опит на
възрастния човек. Помнете, че ежегодният прогрес в
съществуващата система на образование може още да не
означава интелектуален прогрес, а още по-малко – духовен
растеж. Разширяването на речника не свидетелства за
развитие на характера. Истински показател на растежа е не
толкова резултата, колкото прогреса. Признаците за
действителен растеж в образованието служат на по-високи
идеали, на разширеното осъзнаване на ценностите, на
новите значения на ценностите и на повишаване
предаността на висшите ценности.

100:1.4 (1094.6) Устойчиво действие върху детето оказва само
предаността на окръжаващите го възрастни;
наставленията, или даже примерът, не притежават
продължително въздействие. Преданите хора са растящи
хора, а растежът представлява вълнуваща и
въодушевяваща реалност. Живейте предано днес – растете
и утрешният ден сам ще се погрижи за себе си. Най-
бързият път за превръщането на поповата лъжичка в жаба

е всеки миг да бъдеш верен на себе си като попова лъжичка.

^{100:1.5 (1094.7)} Почвата, необходима за религиозен растеж, предполага живот, характеризиращ се с последователно самопретворяване, съгласуване на естествените наклонности, любознателност и разумен риск, чувство на удовлетворение, стимулиращо въздействие на страха, пробуждащо внимателност и предпазливост, стремеж към необичайното и естествено осъзнаване на своята ограниченост – скромността. Освен това основание за растежа е откриването на своята индивидуалност, съпровождано със самокритика, основаваща се на собствена система от ценности и лични идеали.

^{100:1.6 (1095.1)} Съществено въздействие върху религиозния опит оказват физическото здраве, наследеният темперамент и социалната среда. Но тези преходни условия не възпрепятстват вътрешния духовен прогрес на душата, стремяща се да изпълни волята на небесния Баща. Във всички нормални смъртни присъстват определени вътрешни стимули за растеж и самопретворяване, ако не са подтиснати по особен начин. Верен метод за развитие на това определящо качество – способността за духовен растеж, е запазването на отношенията на беззаветна преданост към висшите ценности.

^{100:1.7 (1095.2)} Религията е невъзможно да се посвети, получи, заеме, научи или изгуби. Тя е личен опит, който нараства пропорционално на растящия стремеж към крайните ценности. Така космическият растеж съпровожда натрупването на значения и непрестанно възвисяване на

ценностите. Но растежът на самото великодушие е винаги неосъзнат.

100:1.8 (1095.3) Склонността към религиозно мислене и постъпки помагат на духовния растеж. В човека може да се появи предразположение към положителни реакции на духовните подбуди – нещо като условен духовен рефлекс. Към качествата, благоприятстващи религиозния растеж, се отнасят тънката чувствителност към божествените ценности, признанието на религиозния живот в другите хора, медитативното размишление за космическите значения, религиозното решаване на проблемите, посвещаването на собствения си духовен живот на събратя, отклонението от егоизма, отказът да се разчита на божественото милосърдие, животът, преминаващ сякаш в присъствието на Бога. Факторите за религиозен растеж могат да бъдат осмислени, но самият растеж е неосъзнат.

100:1.9 (1095.4) При все това безсъзнателността на религиозния растеж не означава, че сферата на тази активност са предполагаемо подсъзнателните нива на човешкия интелект; по-скоро тя означава, че тази дейност протича на свръхсъзнателните нива на смъртния разум. Опитът по осъзнаване на реалността на безсъзнателния религиозен растеж е единственото положително потвърждение на функционалното съществуване на свръхсъзнанието.

2. Духовният растеж

100:2.1 (1095.5) Духовното развитие зависи – първо, от поддържането на жива духовна връзка с истинските духовни сили; и второ, от постоянното принасяне на

духовни плодове: служене на своите събратя, дарявайки ги с това, което е било получено от собствените духовни благотворители. Духовният прогрес е основан върху интелектуално осмисляне на духовната бедност в съчетание с осъзнаването у себе си на жаждата за съвършенство, желанието да познаеш Бога и да станеш такъв като Него, с беззаветен стремеж да изпълняваш волята на небесния Баща.

100:2.2 (1095.6) Първият етап на духовния растеж е разбирането на потребностите, вторият – постигането на средствата, третият – разкриването на ценностите. Свидетелство за истинското духовно развитие е появата на такава човешка личност, която се подбужда от любовта, движима от алтруистичната помощ и изцяло посветена на чистосърдечното поклонение на съвършените идеали на божествеността. И целият този опит е реалността на религията за разлика от чисто теологическите вероучения.

100:2.3 (1095.7) Религията е способна да се издигне до такова ниво на опита, на което тя става просветен и мъдър метод за духовна реакция на вселената. Такава възвишена религия може да функционира на трите нива на човешката личност: интелектуално, моронтийно и духовно – в разума, развиващата се душа и заедно с вътрешния дух.

100:2.4 (1096.1) Духовността става едновременно показател за близостта на човека към Бога и мярка на неговата полезност за своите ближни. Духовността повишава способността да виждаш красотата в материалното, да познаваш истината в значенията и да откриваш добродетели в ценностите. Духовното развитие се

определя от способността за него и е право пропорционално на отстраняването на егоистичните свойства на любовта.

100:2.5 (1096.2) Действителният духовен статут е мярка за постигането на Божеството, за съзвучието с Настройчика. Постижението на пределната духовност е еквивалентно на постигането на максималната реалност – максималното богоподобие. Вечният живот е нескончаемо търсене на безкрайните ценности.

100:2.6 (1096.3) Целта на самопретворяването на човека трябва да бъде духовна, а не материална. Единствените реалности, достойни да се стремите към тях, са божествени, духовни и вечни. Смъртният човек има правото да получава физически удоволствия и удовлетворение от любовта; той извлича полза от верността на човешките съобщества и преходните институции; но всичко това не е този вечен фундамент, на който се гради безсмъртната личност, призвана да излезе извън пределите на пространството, да преодолее времето и да постигне вечната цел – божественото съвършенство и служенето като завършил.

100:2.7 (1096.4) Иисус описваше най-дълбоката увереност на позналия Бога човек, когато казваше: “Даже ако всичко земно рухне, какво значение има това за богопозналия, вярващ в Царството човек?” Временната безопасност е уязвима, но духовната увереност е непревземаема. Когато прииждащите вълни на човешките напасти егоизъм, жестокост, ненавист, злоба и ревност се лутат из смъртната душа, вие можете да бъдете напълно уверени в това, че съществува един абсолютно непристъпен вътрешен

бастион – цитаделата на духа; в крайна сметка това важи за всеки човек, който е поверил опазването на своята душа на пребиваващия в него дух на вечния Бог.

^{100:2.8 (1096.5)} След такава духовна придобивка – независимо дали тя е следствие от постепенен растеж или от специфична криза, се извършва нова ориентация на личността и развитие на новия стандарт ценности. Мотивацията на такива родени в духа индивиди се изменя дотолкова, че те са способни невъзмутимо да гледат как загиват техните най-съкровени мечти и най-дълбоки надежди; те действително знаят, че такива катастрофи са само насочващи по нов път катаклизми, които разрушават временните творения на човека, преди да възпитат повеличествените и трайни реалности на новото и повъзвишено ниво на вселенски постижения.

3. Концепциите за висшата ценност

^{100:3.1 (1096.6)} Религията не е метод за постигане на покой и умиротворение; тя е импулс, организиращ душата за динамично служене. Тя е посвещение на самия себе си на преданото служене – любов към Бога и служене на човека. Религията заплаща всяка цена, необходима за постигане на висшата цел – наградата на вечността. Религиозната лоялност е присъща на осветената завършеност, която се отличава с величествено благородство. Такива чувства на преданост дават социален ефект и развиват духа.

^{100:3.2 (1096.7)} За вярващия думата “Бог” става символ на приближаването към висшата реалност и осъзнаването на божествената ценност. Доброто и злото не се определят от

човешките симпатии и антипатии; моралните ценности не израстват от изпълнението на желанията или от чувството на разочарование и безизходност.

100:3.3 (1096.8) Размишлявайки за ценностите, вие трябва да отличавате това, което е ценност, от това, което *притежава* ценност. Вие трябва да виждате зависимостта, която съществува между приятната дейност и нейната осмислена интеграция и разширена реализация на все по-високи и по-високи нива на човешкия опит.

100:3.4 (1097.1) Значението е нещо, прибавяно от опита към ценностите; то е правилното осъзнаване на ценностите. Изолираното и чисто егоистично удоволствие може да означава практическа девалвация на значенията, безсмислено развлечение, граничецо с относително зло. Ценностите са емпирични тогава, когато реалностите са осмислени и интелектуално асоциирани, когато такива отношения се осъзнават и по достойнство се оценяват от разума.

100:3.5 (1097.2) Ценностите никога не са статични; реалността означава изменение, растеж. Изменението без растеж – без разширяване на значенията и повишаване на ценностите – не съдържа в себе си ценности и е потенциално зло. Колкото по-голяма е способността за космическа адаптация, толкова по-големи значения се съдържат във всеки опит. Ценностите не са концептуални илюзии; те са реални, но те винаги зависят от отношенията. Ценностите винаги са и актуални, и потенциални – не това, което е било, а това, което е и което ще бъде.

100:3.6 (1097.3) Обединяването на актуалното и потенциалното тъждество на растежа е емпирична реализация на ценностите. Но растежът не е просто прогрес. Прогресът винаги има значение, но без растежа той е относително лишен от стойност. Висшата ценност на човешкия живот се заключава в растежа на ценностите, в развитието на значенията и в реализация на космическата взаимосвързаност на всеки от тези видове опит. Такъв опит е еквивалентен на богосъзнание. Притежаващ такова съзнание смъртен, без да е свръхестествен, наистина става свръхчовек – в него се развива безсмъртна душа.

100:3.7 (1097.4) Човекът е неспособен да предизвиква растеж, но е способен да създаде благоприятни условия за това. Растежът е винаги безсъзнателен – независимо дали е физически, интелектуален или духовен. Така расте любовта: не е възможно да я създадеш, произведеш или купиш; тя трябва да израсте. Еволюцията е космически метод за растеж. Социалният растеж е невъзможно да се осигури със закони, а нравствен растеж не се постига с усъвършенстване на управлението. Човекът може да създаде машина, но нейната истинска ценност трябва да се определи от човешката култура и личното възприятие. Единственият принос на човека за растежа е мобилизацията на всички възможности на своята личност – живата вяра.

4. Проблемите на растежа

100:4.1 (1097.5) Религиозният живот е посветен живот, а посветеният живот е живот творчески – неподправен и спонтанен. Новите религиозни прозрения се раждат в

сблъсъци, вследствие на които човек започва да избира нови, по-добри навици на реагиране и оставя предишните, по-лоши начини. Новите значения възникват само в конфликтни ситуации, а конфликтите се запазват само поради отказа да се поддържат по-високите ценности, стоящи зад висши значения.

100:4.2 (1097.6) Религиозните дилеми са неизбежни; растежът е невъзможен без психически конфликт и духовно вълнение. Формирането на философска норма на живот предполага сериозно сътресение във философските сфери на разума. Предаността към великото, добродетелното, истинното и благородното не се появява без борба. Ясността на духовното видение и усиляването на космическата проникателност изискват усилия. И човешкият интелект протестира, когато го отучват да живее за сметка на недуховните енергии на временното съществуване. Ленивият животински разум ще въстане против тези усилия, които са необходими за решаването на космическите проблеми.

100:4.3 (1097.7) Но големият проблем на религиозния начин на живот се заключава в задачата по обединението на душевните сили на личността под ръководството на ЛЮБОВТА. Здравето, умствената ефективност и щастието възникват вследствие обединяването на физическите системи, системите на разума и системите на духа. Човекът добре разбира какво е здраве и здравомислие, но той наистина няма практически никаква представа за това какво е щастие. Висшето щастие е неразривно свързано с

духовния прогрес. Духовният растеж донася устойчива радост, покой, който надхвърля всякакво разбиране.

100:4.4 (1098.1) Във физическия живот органите на чувствата съобщават за присъствието на вещите; разумът открива реалностите на значенията; но духовният опит разкрива на индивида истинските ценности на живота. Тези високи нива на човешки живот се постигат във висшата любов към Бога и безкористната любов към човека. Ако обичате вашите близни, то вие със сигурност сте открили за себе си тяхната ценност. Иисус се отнасяше към хората с такава любов, защото толкова високо ги ценеше. Най-добрият начин да откриете ценността на вашите близни е да узнаете техните мотиви. Ако някой ви дразни, предизвиква във вас неприязън, следва да се опитате благожелателно да застанете на неговата гледна точка, да разберете какво е станало причина за толкова нежелателно поведение. Ако веднъж разберете своя ближен, вие ще станете търпим и тази търпимост ще се превърне в дружба и ще прерасне в любов.

100:4.5 (1098.2) В своето въображение си представете един от вашите първобитни предци от пещерния период – кроткия, уродлив, отвратителен, озъбен дивак, който – разкراчил крака и размахвайки тоягата – гледа пред себе си, дишайки ненавист и злоба. Такова зрелище едва ли ще демонстрира божественото достойнство на човека. Но позволете ни да раздалечим рамките. Пред този възбуден човек, привел се към земята, има саблезъб тигър, а зад него – жена с две деца. Вие веднага разбирате, че подобна картина отразява зараждането на много прекрасни и благородни човешки

качества, макар че и в двата случая пред вас стои един и същи човек – единствената разлика се заключава в това, че във втория случай са ви позволили да разширите перспективата си. Затова ви става понятна мотивацията на този еволюиращ смъртен. Неговото отношение става похвално, защото вие го разбирате. Ако само можехте да си представите мотивите на своите близни – колко по-добре щяхте да започнете да ги разбирате! Ако само бихте познали своите събратя, щяхте да ги заобичате.

^{100:4.6 (1098.3)} Вие не можете истински да обичате своите събратя за сметка само на волево усилие. Любовта се ражда само от дълбокото разбиране на мотивите и чувствата на ближния. Важно е не толкова да обичате всички хора днес, колкото всеки ден да се учите да обичате още един човек. Ако всеки ден или всяка седмица започвате да разбирате още един свой събрат – и ако такъв е пределът на вашите способности, то в този случай се извършва действителна социализация и истинско одухотворяване на вашата личност. Любовта е заразителна, а когато човешкото чувство е разумно и мъдро, любовта става по-привлекателна от ненавистта. Но само истинската и безкористна любов действително се предава на другите. Ако всеки смъртен можеше да стане средоточие на динамичното чувство, милосърдният вирус на любовта скоро щеше да запълни чувствения поток на човешките емоции дотолкова, че цялата цивилизация щеше да бъде обхваната от любов – и това би станало съвършено братство на хората.

5. Обръщането и мистицизмът

100:5.1 (1098.4) Светът е пълен с изгубени души – изгубени не в теологичен смисъл, а в смисъл на направлението, тоест души, които в ерата на философското разочарование се хвърлят от един “изъм” и култ към друг. Малцина се научиха да заменят авторитета на религиите с философията на живота. (Символите на социализираната религия не бива да се отхвърлят като път за растежа, макар че руслото на реката все още не е самата река.)

100:5.2 (1098.5) Еволюцията на религиозния растеж води от застоя, през противоречията – към координацията, от неувереността към непоколебимата вяра, от обръщането на космическото съзнание към обединяването на личността, от временната цел към вечната, от оковите на страха към свободата на божественото синовство.

100:5.3 (1099.1) Следва веднага да кажем, че заявленията за преданост към висшите идеали – психическото, емоционално и духовно усещане на богосъзнанието, може да бъдат следствие от някои критични ситуации, например, в случай на криза. Апостол Павел изпита такова внезапно и поразило го обръщане в оня знаменателен ден на пътя, водещ към Дамаск. През аналогичен опит премина Гаутама Сидхарта в онази нощ, когато, седейки в самота, се опитваше да проникне в тайната на окончателната истина. Сходен опит имаха и много други хора, но мнозина искрено вярващи прогресираха в духа без внезапни обръщания.

100:5.4 (1099.2) Повечето впечатляващи феномени, свързани с така наречените религиозни обръщания, имат изключително психологически характер, но понякога

действително стават обръщания, имащи и духовен произход. Много често, при всеобхватната умствена мобилизация на всяко ниво от психическия стремеж нагоре и духовното обръщане, при съвършенство на човешката мотивация – преданост на божествената идея, вътрешният дух внезапно се съединява с нижележащия разум за синхронизация с целеустремената и посветена воля, присъща на свръхсъзнателния разум на вярващия смъртен. Именно в такъв опит – обединение на интелектуални и духовни явления, се заключава обръщането, определяно от фактори, които се намират отвъд пределите и по-високо от чисто психологическото ниво.

100:5.5 (1099.3) Заедно с това, само едната емоция е лъжливо обръщане: човек трябва не само да чувства, но и да вярва. Дотолкова, доколкото психическата мобилизация е частична, а мотивацията на човешката преданост – непълна, дотолкова опитът от обръщането ще остава съчетание с интелектуалната, емоционална и духовна реалност.

100:5.6 (1099.4) Ако човек е готов да признае теоретическия подсъзнателен разум като практическа работна хипотеза в рамките на принципно единния интелектуален живот, то в такъв случай, за да бъде последователен, той трябва съответно да постулира аналогична област на възходящата интелектуална активност като свръхсъзнателно ниво – зоната на непосредствен контакт с вътрешната духовна същност, Настройчика на Съзнанието. Огромната опасност във всякакви подобни умозрителни разсъждения

за психиката се заключава в това, че виденията и други така наричани мистични преживявания, наред с обичайните сънища, могат да се сметнат за божествени съобщения, възприемани с разума. В миналото божествените същества откриваха себе си на някои богопознали личности не поради мистични трансове или болезнени видения, а въпреки всякакви подобни феномени.

100:5.7 (1099.5) В противоположност на стремежа към обръщането най-добрият подход към моронтийните зони на подобен контакт с Настройчика на Съзнанието е живата вяра и искреното поклонение, чистата и безкористна молитва. Твърде често спомените, изтласквани на безсъзнателното ниво на човешкия разум, погрешно се приемаха за божествени откровения и духовни наставления.

100:5.8 (1099.6) Съществува огромна опасност, свързана с вкоренилата се практика на религиозното мечтателство. Мистицизмът може да стане начин за бягство от реалността, макар че понякога той служи като средство за истинско духовно общуване. Кратковременното излизане от суетата на живота не може да представлява сериозна опасност, но продължителната изолация на личността е крайно нежелателна. При никакви обстоятелства не следва да се развива изолираното призрачно съзнание като вид религиозен опит.

100:5.9 (1099.7) Признаци за мистичното състояние са разсеяното съзнание с ярки островчета съсредоточено внимание при сравнително пасивен интелект. Всичко това приближава

съзнанието по-скоро към безсъзнателната област, отколкото към зоната на духовен контакт — свръхсъзнателната област. Много мистици довеждаха умствената дисоциация до нивото на аномалните умствени проявления.

100:5.10 (1100.1) По-здравото отношение към духовното съзерцание са изпълненото с размисъл поклонение и благодарствените молитви. Непосредственото общуване с Настройчика на Съзнанието — подобно на това, което се наблюдаваше в последните години от живота на Иисус в плът, не следва да се бърка с така наричания мистичен опит. Факторите, които водят към началото на мистичното общуване, свидетелстват за опасността от подобни психически състояния. Мистичното състояние се благоприятства от такива неща като физическа умора, постене, психична разсеяност, дълбоки естетически преживявания, силни сексуални импулси, страх, безпокойство, ярост, бясно танцуване. Много от това, което възниква в резултат на подобна предварителна подготовка, се ражда в подсъзнателния разум.

100:5.11 (1100.2) Колкото и благоприятни да са условията за мистични явления, следва ясно да се помни, че Иисус Назарянин никога не е прибегвал към подобни методи за общуване с Райския Баща. При Иисус нямаше подсъзнателни халюцинации или свръхсъзнателни видения.

6. Признаците на религиозния живот

100:6.1 (1100.3) Еволюционните религии и богооткровените религии могат съществено да се отличават по метода си, но в своите мотиви те в много отношения си приличат. Религията не е специфична функция на живота. Тя по-скоро е начин на живот. Истинската религия е беззаветна преданост на някаква реалност, която вярващият смята за висша ценност за себе си и цялото човечество. И първостепенните характеристики на всички религии са безусловната привързаност и беззаветната преданост към висшите ценности. Такава религиозна преданост към висшите ценности се проявява по отношение на предполагаемо невярващата майка към своето дете и в горещата привързаност на невярващия човек към своето дело.

100:6.2 (1100.4) Приетата от вярващите висша ценност може да бъде недостойна или даже лъжлива, но тя си остава религиозна. Религията е неподправена само дотолкова, доколкото ценността, която се смята за висша, представлява истинска космическа реалност, изпълнена с неподправена духовна значимост.

100:6.3 (1100.5) Човешкото реагиране на религиозния импулс се характеризира с благородство и величие. Искрено вярващият съзнава своя статут на гражданин на вселената и знае, че влиза в контакт със свръхчовешки сили. Той изпитва трепет и се изпълва с енергия от увереност в причастността към висшето и прославлено приятелство с Божиите синове. Съзнанието за собствената ценност на такъв човек се е разширило за сметка на стимула, който

придава стремеж към изпълнение на най-висши вселенски задачи – стремежа към висши цели.

100:6.4 (1100.6) Вътрешното “аз” е отстъпило под напора на всеобхватната мотивация, укрепваща самодисциплината, намаляваща емоционалния конфликт и правеща смъртния живот действително достоен. Болезненото признаване на човешката ограниченост се сменя с естественото осъзнаване на недостатъците на смъртното същество заедно с решимостта и духовния стремеж към висши вселенски и свръхвселенски цели. И този упорит стремеж към постигане на свръхсмъртни идеали винаги се характеризира с повишено спокойствие, сдържаност, устойчивост и търпимост.

100:6.5 (1100.7) Но истинската религия е жива любов, живот в служене. Изолираността на религиозния човек от много чисто временни и незначителни неща никога не го води до социална изолация и не трябва да унищожава чувството му за хумор. Без да изключва нещо от човешкия опит, истинската религия придава нови значения на всичко в живота. Тя изработва нов тип увлеченост, устрем и мъжество. Тя може дори да пробуди духа за борба с вярата, нещо, представляващо огромна опасност, когато не се контролира от духовно проникновение и привързаност към ежедневните социални задължения, основани на човешката преданост.

100:6.6 (1101.1) Една от най-поразителните особености на религиозния живот е динамичният и възвишен покой – този покой, който е по-високо от всяко човешко разбиране, това космическо самообладание, което говори за

отсъствието на съмнения и объркване. Такива нива на духовната устойчивост не знаят разочарования. Такива вярващи са подобни на апостол Павел, казващ: “Аз съм убеден, че нито смъртта, нито животът, нито ангелите, нито духовете висши, нито силите, нищо в настоящето и нищо в бъдещето, нищо над нас и нищо под нас, и нищо друго не може да ни отнеме Божиата любов.”

100:6.7 (1101.2) Чувството на увереност, свързано със съзнанието за тържествуващо блаженство, не напуска човека, който е постигнал реалността на Висшето и върви към своята цел – Пределното.

100:6.8 (1101.3) В това, което се отнася до предаността и величието, еволюционната религия е също така изпълнена с всички тези качества, тъй като тя е истински опит. Но богооткровената религия е толкова *ненадмината*, колкото и истинска. Новата преданост, представляваща разширение на духовното зрение, създава нови нива на любовта и привързаността, служенето и приятелството; и цялата тази подобрена социална перспектива разширява съзнанието за Бащинството на Бога и братството между хората.

100:6.9 (1101.4) Характерното отличие на богооткровената религия от еволюционната става ново качество на божествената мъдрост, което се прибавя към чисто емпиричната човешка мъдрост. Но именно опитът на човешката религия изработва способност за по-нататъшно възприятие на разширяващите се посвещения на божествената мъдрост и космическа проникателност.

7. Върхът на религиозния живот

100:7.1 (1101.5) Макар че обичайният смъртен на Урантия е неспособен да постигне това висше съвършенство на характера, който притежаваше Иисус Назарянин в своя живот в плът, всеки вярващ смъртен е напълно способен да придобие силна и обединена личност, подражавайки на безупречната личност на Иисус. Уникалното качество на личността на Учителя беше не толкова неговото съвършенство, колкото неговата симетрия, неговата съвършена и балансирана ценност. Най-удачната характеристика на Иисус се заключава в словата на този, който, показвайки Учителя, стоящ пред своите обвинители, каза: “Ето Човека!”

100:7.2 (1101.6) Неизчерпаемата доброта на Иисус трогваше сърцата на хората, но непоколебимата сила на характера поразяваше неговите последователи. Той беше действително искрен; в него нямаше никакво лицемерие. На него му беше чужда изкуствеността, той беше неизменно въплъщение на живителна неподправеност. Никога не си служеше с лицемерие, никога не прибегваше към мистификации. Той живееше истината точно такава, каквато я проповядваше. Той *беше* истината. Беше принуден да провъзгласи спасителната истина на своето поколение, макар че такава прямота понякога предизвикваше болка. Той беше безусловно предан на всяка истина.

100:7.3 (1101.7) Но Учителят беше толкова благоразумен, толкова достъпен в общуването. Цялото му служене се отличаваше с огромна практическа насоченост, докато всеки негов

план се характеризираше с толкова осветен здрав смисъл. Той беше напълно лишен от каквито и да било причудливи, ексцентрични наклонности или странности. Той никога не биваше капризен, своенравен или истеричен. Във всички свои учения и дела той неизменно се отличавахе с възвишена проникателност в съчетание с необикновено разбиране за това какво е уместно и какво – не.

100:7.4 (1102.1) Синът Човешки винаги се отличавахе с високо самообладание. Даже враговете се отнасяха към него с неподправено уважение; самото му присъствие им внушаваше страх. Иисус не познаваше страха. Той беше изпълнен с божествено въодушевление, но никога не ставаше фанатичен. Беше емоционално активен, но никога не ставаше вятърничев. Той притежаваше въображение, но винаги беше практичен. Искрено гледаше в очите реалностите на живота, но никога не биваше унил или скучен. Той беше храбър, но никога не ставаше безразсъден. Беше благоразумен, но никога не биваше страхлив. Той беше отзивчив, но не сантиментален; необикновен, но не ексцентричен. Беше набожен човек, но не лицемерно набожен. Той се отличавахе с толкова високо самообладание благодарение на съвършената цялостност на своята натура.

100:7.5 (1102.2) Самобитността на Иисус не беше ограничена с нищо. Той не беше свързан с обичаи или скован от поробваща низка традиционност. Неговата реч се отличавахе с непоколебима увереност, неговите учения – с абсолютна неопровержимост. Но неговата величествена

самобитност не закриваше от взора му бисерите от истината в ученията на неговите предшественици и съвременници. И най-самобитното в неговите учения беше поставянето на преден план на любовта и милосърдието вместо страха и жертвоприношенията.

^{100:7.6 (1102.3)} Иисус се отличавахе с изключителна широта на възгледите. Той учеше своите последователи да проповядват Евангелието на всички народи. На него му бяха чужди каквито и да било предразсъдъци. Отзивчивото му сърце прегръщаше цялото човечество – даже вселената. Неговата неизменна покана беше: “Нека този, който копнее, да дойде.”

^{100:7.7 (1102.4)} За Иисус вярно беше казано: “Той се уповавахе на Бога.” Като човек сред хората, той се отнасяше към небесния Баща с необикновено, възвишено доверие. Той се доверяваше на Отеца така, както детето се доверява на своя земен родител. Неговата вяра беше съвършена, но тя никога не беше безцеремонна. Колкото и жестока да беше природата, колкото и безразлично да беше нейното отношение към благополучието на човека на Земята, вярата на Иисус оставаше непоколебима. На него му беше непознато разочарованието, той си оставаше невъзприемчив към преследванията. Него не го обиждаше очевидното поражение.

^{100:7.8 (1102.5)} Той обичаше хората като братя и в същото време виждаше колко различни бяха те по своите вътрешни дарования и придобити качества. “Той ходеше, творейки добро.”

100:7.9 (1102.6) Иисус беше необикновено жизнерадостен човек, но той не беше сляп или безразсъден оптимист. Неговото неизменно наставление беше: “Не падайте духом!” Той беше способен да запазва своето уверено отношение благодарение на непоколебимото доверие в Бога и твърдата увереност в човека. Той беше винаги трогателно състрадателен към всички хора, защото ги обичаше и вярваше в тях. Заедно с това той беше неизменно верен на своите убеждения и величествено твърд в своята привързаност към изпълнението на волята на Отеца.

100:7.10 (1102.7) Учителят винаги беше щедър. Той неуморно повтаряше: “По-блаженно е да даваш, отколкото да взимаш.” Той каза: “Даром получихте, даром давайте.” И заедно с това, при цялата му неограничена щедрост, той никога не се отличавахе с разточителност или екстравагантност. Той учеше, че за придобиване на спасение е необходимо да вярваш. “Защото всеки молец ще получи.”

100:7.11 (1102.8) Той беше прям, но неизменно добър. Казваше: “Ако това не беше така, щях да ви кажа.” Той беше искрен, но винаги дружелюбен. Открито говореше за своята любов към грешника и своята ненавист към греха. Но в цялата му поразително искреност той беше безупречно справедлив.

100:7.12 (1102.9) Иисус се отличавахе с жизнерадостност, макар че понякога му се налагаше да изпие от чашата хорската тъга. Той безстрашно посрещаше реалността на битието и при все това с огромно въодушевление се отнасяше към Евангелието на царството. Но той управляваше своето въодушевление, никога то не управляваше него. Той беше

безусловно предан на “делото на Отеца”. Това божествено въодушевление караше неговите духовни събратя да мислят, че той не беше на себе си, но гледащата отстрани вселена го оцени като образец на благоразумие и висша смъртна преданост към благородните изисквания на духовния живот. И неговият сдържан ентусиазъм заразяваше; другарите му не можеха да не споделят неговия божествен оптимизъм.

100:7.13 (1103.1) Този галилеец не беше печален човек; неговата душа умееше да се радва. Той винаги повтаряше: “Радвайте се и ликувайте!” Но когато дългът изискваше това, беше готов мъжествено да върви през “тъмната долина на смъртта”. Той беше радостен и заедно с това смирен.

100:7.14 (1103.2) Неговото мъжество можеше да се сравни само с неговото търпение. Когато го подтикваха към извършване на несвоевременно действие, той само отговаряше: “Моето време още не е дошло.” Никога не бързаше; запазваше величествено спокойствие. Но него често го възмущаваше злото, той беше нетърпим към греха. Нерядко чувстваше огромната вътрешна подбуда да възпрепятства това, което пречеше на благополучието на неговите земни деца. Но възмущението му от греха никога не се проявяваше в гневно отношение към грешника.

100:7.15 (1103.3) Неговата храброст възхищаваше, но на него му беше непознато безразсъдството. Негов девиз бяха думите: “Не се страхувайте”. Храбростта му беше възвишена, неговото безстрашие нерядко се отличаваше с героизъм. Но тази храброст се съчетаваше с благоразумие и се

подчиняваше на разума. Това беше мъжеството родено от вяра, а не безразсъдността на сляпата самонадеяност. Той беше истинно храбър, но никога не ставаше дързък.

^{100:7.16 (1103.4)} Учителят беше образец на благоговение. Още от младите му години неговата молитва започваше с думите: “Татко наш небесен, да бъде свято името Ти.” Той се отнасяше с уважение даже към несъвършената религия на своите другари. Но това не му попречи да подлага на критика религиозните традиции или рязко да атакува заблужденията на човешката вяра. Той почиташе истинската святост и при все това можеше справедливо да каже, обръщайки се към своите последователи: “Кой от вас би ме обвинил в грях?”

^{100:7.17 (1103.5)} Иисус беше велик със своята добродетелност и заедно с това намираше общ език с малките деца. Той беше мек и непретенциозен в своя личен живот и заедно с това беше най-съвършеният човек във вселената. Неговите другари го наричаха „Учителя“ по собствена воля.

^{100:7.18 (1103.6)} Иисус беше абсолютно цялостна човешка личност. И днес, както някога в Галилея, той продължава да обединява човешкия опит и да координира човешките стремежи. Той обединява живота, облагородява характера и прави понятен опита. Той влиза в човешкия разум, за да го възвиси, трансформира и преобрази. Буквално вярно е, че: “Ако някой е в Христа, то той е ново творение. Старото умира, вижте: всичко става ново.”

^{100:7.19 (1103.7)} [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 101. Истинската природа на религията

101:0.1 (1104.1) КАТО вид човешки опит религията обхваща и първобитното робство, на което еволюиращият дивак обрича своя страх, и възвишената прекрасна свобода, която носи вярата на цивилизованите смъртни, притежаващи висше съзнание за своя статут като деца на вечния Бог.

101:0.2 (1104.2) Религията е предшественица на развитите етика и нравственост, възникващи в процеса на постепенната социална еволюция. Но като такава религията не е чисто морално движение, макар че етическият и морален импулс на човешкото общество оказват огромно въздействие върху външното и социално проявление на религията. Религията винаги въодушевява еволюиращата човешка природа, но тя не е тайната на тази еволюция.

101:0.3 (1104.3) Религията – убедеността и вярата в личността, винаги тържествува над повърхностната и противоречива логика на отчаянието, породено от невярващия материален разум. Истинският и неподправен вътрешен глас, тази “истинска светлина, осветяваща всеки човек, който се появява в този свят”, действително съществува. И това духовно ръководство се отличава от етическото подбуждане на човешкото съзнание. Чувството на религиозна увереност е нещо повече от емоционално чувство. Религиозната увереност излиза извън пределите на доводите на интелекта и даже на логиката на философията. Религията е вяра, доверие и увереност.

1. Истинската религия

101:1.1 (1104.4) Истинската религия не е система на философско вероучение, към която може да се стигне по логически път и която може да се обоснове с естествени доказателства – тя не е и фантастичен и митичен опит на неописуемите екстатични чувства, достъпни само за романтичните привърженици на мистицизма. Религията не е продукт на рационални аргументации, но при поглед отвътре тя е напълно обоснована. Религията не е производна на логиката на човешката философия, но като нравствен опит тя е напълно логична. Религията е преживяване на божествеността в съзнанието на нравствено еволюиращото смъртно същество; тя изразява истинския опит на вечните реалности на времето, духовното удовлетворение на създанието още при живота му в плът.

101:1.2 (1104.5) Настройчикът на Съзнанието не разполага с никакъв особен механизъм, посредством който да достига до самоизражение; не съществува никаква мистична религиозна способност за възприемане или изразяване на религиозните чувства. Такъв опит става възможен благодарение на естествения предопределен механизъм на смъртния разум. И в това се заключава едно от обясненията на трудностите, с които се сблъсква Настройчикът при непосредствено общуване с материалния разум – мястото на неговото постоянно пребиваване.

101:1.3 (1104.6) Божественият дух установява връзка със смъртния човек не в сферата на чувствата или емоциите, а в областта на висшето и най-одухотворено мислене.

Именно вашите *и* *сли*, а не чувства, ви водят към Бога. Божествената същност може да се види само с очите на разума. Но този разум, който действително постига Бога, който слуша вътрешния Настройчик, е разум чист. “Без святост никой няма да види Господа.” Цялото това вътрешно духовно общуване се нарича духовна проницателност. Такъв религиозен опит е следствие от съвкупното влияние на разума на Настройчика и Духа на Истината, функциониращи и въздействащи в средата на идеи, идеали, прозрения и духовни стремежи на еволюиращите Божии синове.

101:1.4 (1105.1) Следователно религията живее и се развива не за сметка на зрението и чувствата, а за сметка на прозрението и вярата. Тя се заключава не в откриването на нови факти или в придобиване на уникален опит, а в откриването на нови и духовни *значения* на вече известни на човечеството факти. Висшият религиозен опит не зависи от предшестващото проявление на вярата, от следване на традициите и от подчинение на авторитета. Не е религия и пораждането на възвишени чувства и на чисто мистични преживявания. По-скоро тя представлява най-дълбокият действителен опит на духовно общуване с въздействащите върху човека духовни същности, пребиваващи в човешкия разум, и в тази степен, в която подобен опит е определим в термините на психологията, религията е просто опит за преживяване на реалността на вярата в Бога като реалността на такъв чисто личен опит.

101:1.5 (1105.2) Макар че религията не е продукт на рационалистически спекулации с материалната

космология, тя при все това е резултат от всецяло умствено постижение, водещо началото си от опита на човешкия разум. Религията не се ражда нито от мистично съзерцание, нито от отделни размишления, макар че тя винаги остава в по-голяма или по-малка степен загадка, извечно неопределима и необяснима в термините на чисто интелектуалните обосновавания и философската логика. Бисерите на истинската религия се зараждат в областта на нравственото съзнание на човека и се проявяват в процеса на растежа на неговата духовна проникателност – тази способност на човешката личност, която се появява благодарение на присъствието на разкриващия Бога Настройчик на Съзнанието в жадуващия Бога смъртен разум.

101:1.6 (1105.3) Вярата обединява нравствената проникателност със способността съзнателно да се различават ценностите, а предшестващото по-рано еволюционно чувство за дълг завършва родословната истинска религия. С времето религиозният опит се проявява в известно осъзнаване на Бога и безспорната увереност в спасението на вярващата личност.

101:1.7 (1105.4) Както е видно, природата на религиозните стремежи и духовни подбуди не е такава, че да принуди човека само да *желае* да вярва в Бога; по-скоро тяхната същност и могъщество оставят в човека дълбоки следи – убеждението, че той би *следвало* да вярва в Бога. Чувството за еволюционен дълг и задълженията, появяващи се вследствие на озарението, което идва заедно с откровението, правят толкова дълбоко впечатление на

нравствената природа на човека, че той окончателно постига това състояние на разума и това отношение на душата, при които достига до извода, че той *няма право да не вярва в Бога*. Накрая висшата и свръхфилософска мъдрост на такива просветени и дисциплинирани индивиди ги учи на това, че да се съмняваш в Бога или да не се доверяваш на Неговите добродетели би означавало да се окажеш неверен по отношение на *най-реалната и най-дълбока* същност, съдържаща се в човешкия разум и душа – неговия божествен Настройчик.

2. Действителността на религията

^{101:2.1 (1105.5)} Действителността на религията като цяло се заключава в религиозния опит на обикновените разумни хора. И само в този смисъл религията може да се отнесе към областта на науката или психологията. Доказателството за това, че откровението е откровение, се заключава във все този факт на човешкия опит: в това, че откровението действително синтезира външното различие на естествените науки и религиозната теология в последователната и логична философия на вселената – съгласуваното и ненадминато обяснение както на науката, така и на религията, създаващо хармония на разума и удовлетворяващо духа, отговарящо в човешкия опит на тези въпроси на смъртния разум, чрез които той се стреми да узнае *по какъв начин* Безкрайното претворява своята воля и замисли в материята заедно с разума и съобразно с духа.

^{101:2.2 (1106.1)} Аргументацията е метод на науката; вярата е метод на религията; логиката е изпробван метод на

философията. Откровението компенсира отсъствието на моронтийна гледна точка, предоставяйки метод за достигането на единство в разбирането на реалността и отношенията на веществото и духа благодарение на посредничеството на разума. Истинското откровение никога не е за науката неестествено, за религията – необосновано, или за философията – алогично.

101:2.3 (1106.2) Опирайки се на научните изследвания, аргументацията може да доведе назад – чрез природата, към Първата Причина, но е нужна религиозна вяра, за да преобразува Първата Причина на науката в Бога на спасението; а за обосноваването на такава вяра и такава духовна проникателност се изисква също така и откровение.

101:2.4 (1106.3) Съществуват две основни причини за вярата в Бога, благоприятстващи човешкото спасение:

101:2.5 (1106.4) 1. Човешкият опит, личната увереност, по някакъв начин регистрируемите надежда и доверие, пораждани от Настройчика на Съзнанието.

101:2.6 (1106.5) 2. Откриването на истината – било то чрез непосредствено лично служене на Духа на Истината, чрез планетарно посвещение на божествените Синове или чрез писмени откровения.

101:2.7 (1106.6) Науката завършва своите търсения на причини в хипотезата за Първата Причина. Религията не се спира в своя порив към вярата дотогава, докато не придобие увереност в съществуването на Бога на спасението.

Изтънченото научно изследване логически предполага реалността и съществуването на Абсолюта. Религията безрезервно вярва в съществуването и реалността на Бога, Който благоприятства спасението на личността. Това, което се оказва съвършено недостъпно за метафизиката и частично недостъпно за философията, е достъпно за религията – тя потвърждава, че Първата Причина в науката и Богът на спасението в религията са *едно и също Божество*.

101:2.8 (1106.7) Аргументацията служи като доказателство в науката, вярата е доказателство в религията, логиката – доказателство във философията, но откровението се потвърждава само в човешкия *опит*. Науката дава знания; религията дава щастие; философията дава единство; откровението потвърждава емпиричната съгласуваност на този триединен подход към вселенската реалност.

101:2.9 (1106.8) Съзерцаването на природата е способно да разкрие само Бога на природата, Бога на движението. В природата се откриват само вещество, движение и одушевеност – живот. При определени условия веществото, в съчетание с енергията, се проявява като живи форми, но докато естественият живот е непрекъснат като явление, той е съвършено мимолетен за индивидуалните форми. Природата не дава основание за логическа вяра в спасението на човешката личност. Религиозният човек, който намира Бога в природата, вече – и на първо място, е намерил такъв личен Бог в своята собствена душа.

^{101:2.10 (1106.9)} Вярата разкрива Бога в душата. Откровението, заменящо в обикновения еволюционен свят моронтийната проникателност, позволява на човека да види в природата този Бог, Когото вярата показва в душата му. Така откровението успешно прокарва мостове между материалното и духовното, между създанието и Създателя, между човека и Бога.

^{101:2.11 (1107.1)} Действително съзерцанието на природата логически показва, че нея я управлява разумът, че тя се намира под наблюдение на живота същество, но това ни най-малко не разкрива удовлетворителен образ на личностния Бог. От друга страна, природата не открива нищо, което да позволи да се гледа на нея като на произведение на Бога на религията. Бог е невъзможно да бъде намерен само чрез природата, но ако човек вече е намерил Бога, то изследването на природата напълно се съгласува с едно по-високо и по-духовно тълкуване на вселената.

^{101:2.12 (1107.2)} Като епохално явление откровението е периодично; като личен човешки опит то е непрекъснато. Божествеността действа в личността на смъртния човек като Настройчика – дара на Отеца, в качеството на Духа на Истината – дара на Сина, и в качеството на Светия Дух – дара на Вселенския Дух, докато и трите тези свръхсмъртни дара се обединяват в емпиричната еволюция на човека в служене на Бога-Висшия.

^{101:2.13 (1107.3)} Истинската религия е проникване в реалността – роденото във вяра дете със смъртно съзнание, а не просто интелектуален възход към някаква система от догматични

доктрини. Истинската религия се заключава в опита на това, което “самият Дух потвърждава на нашия дух – че ние сме деца Божии”. Религията се заключава не в теологични твърдения, а в духовно проникновение и възвишено доверие на душата.

^{101:2.14 (1107.4)} Вашата най-дълбока същност – божественият Настройчик, пробужда във вас жажда към праведност, уверен стремеж към божествено съвършенство. Религията е осъзнаване във вярата на този вътрешен стремеж към постигането на божествеността; така се появяват това доверие и тази увереност на душата, които вие ще осъзнавате като път за спасение – метод за оцеляване на личността и на всички тези ценности, които вие смятате на истински и добродетелни.

^{101:2.15 (1107.5)} Осъзнаването на религията никога не е зависело и никога няма да зависи от голямата образованост или изкусната логика. То се заключава в духовната проницателност и именно по силата на тази причина някои от най-великите религиозни учители и даже пророци демонстрираха толкова малко мирска мъдрост. Религиозната вяра в равна степен е достъпна както за образованите, така и за необразованите хора.

^{101:2.16 (1107.6)} Религията винаги трябва да бъде свой собствен критик и съдия; нея е невъзможно да я научиш, още по-малко – да я разбереш отстрани. Единствената ви гаранция за личностния Бог е вашето собствено постижение на своята вяра в духовните същности, както и на свързания с тях опит. На никого от вашите ближни, притежаващи аналогичен опит, не са необходими доказателства за

личността или реалността на Бога, докато в същото време за всички други хора, непритежаващи такава увереност в Бога, нито един от възможните доводи няма да е напълно убедителен.

^{101:2.17 (1107.7)} Психологията действително може да се опита да изучи феномените на религиозните реакции на социалното обкръжение, но тя няма ни най-малка надежда някога да познае действителните вътрешни мотиви и въздействие на религията. Само теологията – област на вярата и метод на откровението, е способна на някаква разумна оценка на природата и съдържанието на религиозния опит.

3. Свойствата на религията

^{101:3.1 (1107.8)} Религията е толкова жизнеспособна, че се съхранява при отсъствие на знания. Тя продължава да живее независимо от привнасянето на погрешна космология и лъжливи философии; тя преживява даже хаоса на метафизиката. Във всички тези исторически превратности на религията в нея неизменно се запазва това, което е неотменимо от прогреса и оцеляването на човека: етичната съвест и нравственото съзнание.

^{101:3.2 (1108.1)} Проницателността на вярата или духовната интуиция е способност, с която космическият разум, заедно с Настройчика на Съзнанието, дарява човека – дарът на Отеца. Духовният разум – интелектът на душите, е дарът на Светия Дух, дар от Съзидателния Дух – на човека. Духовната философия – мъдростта на реалностите на духа, се дарява от Духа на Истината, съвместен дар от посвещенческите Синове на човешките деца.

Координацията и взаимовръзката на тези духовни способности образува духовната личност на човека в нейната потенциална съдба.

101:3.3 (1108.2) Именно тази духовна личност в примитивна и зачатъчна форма преживява естествената смърт на плътта, пребивавайки във владение на Настройчика. Тази сложна духовна същност в съвкупност с човешкия опит е способна, следвайки живия път, указан от божествените Синове (и намирайки се под опеката на Настройчика), да преживее разрушаването на материалната индивидуалност на разума и материята, когато такова временно партньорство на физическото и духовното се разтрогва при прекратяването на необходимото за живота движение.

101:3.4 (1108.3) Чрез религиозната вяра душата на човека разкрива себе си и демонстрира потенциалната божественост на своята формираща същност по характерен начин, който заставя смъртната личност да реагира на някои ситуации, мъчителни в интелектуално отношение и представляващи изпитания в социален план. Автентичната духовна вяра (истинско нравствено съзнание) се разкрива в това, че тя:

101:3.5 (1108.4) 1. Подбужда етиката и нравите да се развиват независимо от неблагоприятните наследствени животински наклонности.

101:3.6 (1108.5) 2. Поражда възвишеното доверие към добродетелността на Бога даже пред лицето на жестоки разочарования и съкрушителни поражения.

101:3.7 (1108.6) 3. Генерира дълбоко мъжество и увереност независимо от враждебните природни обстоятелства и физическите бедствия.

101:3.8 (1108.7) 4. Демонстрира непостижима уравновесеност и неизменно спокойствие независимо от трудно излечимите заболявания и даже острата физическа болка.

101:3.9 (1108.8) 5. Демонстрира загадъчно спокойствие и самообладание независимо от лошото отношение и въпиющата несправедливост.

101:3.10 (1108.9) 6. Запазва божествената вяра в окончателната победа независимо от жестокостта на привидно сляпата съдба и пълното безразличие на природните сили към човешкото благополучие.

101:3.11 (1108.10) 7. Съхранява непоколебима вяра в Бога независимо от всякакви логически доказателства за противоположното и успешно противостои на всяка друга интелектуална софистика.

101:3.12 (1108.11) 8. Продължава несъкрушимо да вярва в спасението на душата независимо от измамните учения на лъжливата наука и мнимите увещания на порочната философия.

101:3.13 (1108.12) 9. Живее и тържествува независимо от съкрушаващия натиск на сложните и непропорционално развити цивилизации на съвременността.

101:3.14 (1108.13) 10. Допринася за запазване на алтруизма независимо от човешкия егоизъм, социалните

антагонизми, промишлената алчност и политическите грешки.

101:3.15 (1108.14) 11. Целенасочено се придържа към възвишената вяра във вселенското единство и божественото ръководство независимо от смущаващото присъствие на злото и греха.

101:3.16 (1108.15) 12. Продължава, независимо от всичко, да се покланя на Бога. Смее да заяви: “Даже ако Той ме убие, аз ще Му служа.”

101:3.17 (1108.16) Следователно ние можем да съдим за божествения дух или духове, пребиваващи в човека, по три феномена: първо, по неговия личен опит – религиозната вяра; второ, по откровението – лично и общочовешко; и трето, по удивителното проявление на тези необикновени и неестествени реакции на неговото материално обкръжение, илюстрация на което служат дванадесетте гореизложени вида духовно отношение в действителните, тежки условия на реалното човешко съществуване. Освен тях има и други.

101:3.18 (1109.1) Именно такава жизнетворяща и енергична дейност на вярата в областта на религията дава на смъртния човек правото да утвърждава, че религиозният опит – този увенчаващ човешката природа дар – е негово лично притежание и духовна реалност.

4. Ограниченията на откровението

101:4.1 (1109.2) Предвид това, че вашият свят като правило не знае изворите – даже физическите извори, се оказва, че има

смисъл от време на време да ви просвещаваме в областта на космологията. И това винаги е създавало неприятности за бъдещето. Законите на откровенията ограничаващо ни свързват със своята забрана за предаване на незаслужени и преждевременни знания. На всяка космология, представена като част от богооткровената религия, е съдено в най-кратък срок да остарее. Затова в бъдеще, запознавайки се с такова откровение, хората ще бъдат склонни да отхвърлят заключения в него елемент на неподправена религиозна истина поради грешки, открити при буквалното тълкуване на свързаната с такова откровение космология.

101:4.2 (1109.3) Човечеството трябва да разбере, че ние – тези, които вземаме участие в разкриването на истината – сме изключително ограничени от строгите инструкции на висшестоящите същества. Ние нямаме право да предвиждаме научните открития за хиляда години напред. Авторите на откровения са длъжни да се придържат към тези инструкции, които са част от съответния мандат. Ние не виждаме възможност да преодолеем тази трудност – нито сега, нито когато и да е в бъдещето. Макар историческите факти и религиозните истини в тази поредица откровения да остават в сила много векове, ние напълно си даваме сметка за това, че много от нашите изявления за физическите науки скоро ще се нуждаят от преразглеждане в съответствие с по-нататъшното развитие на науката и новите открития. Още сега ние предвиждаме тези нови разкрития, но на нас ни е забранено да включваме такива неизвестни на човека факти в материалите на откровенията. Следва с пълна степен на

определеност да заявим, че откровенията не винаги са непременно инспирирани. Космологията на настоящите откровения *не е инспирирана*. Тя е ограничена с разрешението, получено от нас за координиране и систематизация на съвременните знания. Докато божествената или духовна проникателност е дар, *човешката мъдрост трябва да еволюира*.

101:4.3 (1109.4) Истината винаги е откровение: самооткровение, когато тя възниква в резултат на дейността на вътрешния Настройчик; епохално откровение, когато тя се претворява в действие от някаква небесна сила, група или личност.

101:4.4 (1109.5) В крайна сметка религията трябва да се оценява по нейните плодове – в съответствие с това, как и в каква степен тя демонстрира своето собствено неотменимо божествено съвършенство.

101:4.5 (1109.6) Истината може да бъде само относително свещена независимо от това, че откровението неизменно е духовно явление. Макар че изявленията, отнасящи се към космологията, никога не са инспирирани, такива откровения представляват огромна ценност, тъй като те, макар и временно, усъвършенстват знанието за сметка на следните фактори:

101:4.6 (1109.7) 1. Отстраняване на объркванията благодарение на компетентното премахване на заблужденията.

101:4.7 (1109.8) 2. Съгласуване на фактите и наблюденията – известни или такива, на които предстои да станат известни в най-близко бъдеще.

101:4.8 (1110.1) 3. Възстановяване на важни изгубени сведения за епохални процеси от далечното минало.

101:4.9 (1110.2) 4. Осигуряване на информация за запълване на най-важните празнини в знанията, които в останалите аспекти са придобити.

101:4.10 (1110.3) 5. Представяне на космически сведения по такъв начин, който позволява да бъдат осветени духовните учения, съдържащи се в съпровождащото откровение.

5. Религията, разширена с откровение

101:5.1 (1110.4) Откровението е метод, който позволява да се икономисат безброй векове принудителен труд – извличане на придобиваните в процеса на духовното развитие истини и очистването им от грешките на еволюционното развитие.

101:5.2 (1110.5) Науката се занимава с *факти*, религията има отношение само към *ценностите*. С помощта на просветлената философия разумът се стреми да обедини значенията както на фактите, така и на ценностите, благодарение на което той стига до концепцията за всецяла *реалност*. Помнете, че науката е област от знанието, философията – сфера на мъдростта, а религията – област на опита на вярата. При все това религията съществува в две фази на проявление:

101:5.3 (1110.6) 1. Еволюционна религия. Опитът на примитивно поклонение, религията, която е производна на разума.

101:5.4 (1110.7) 2. Богооткровена религия. Вселенският светоглед, който е произведен на духа; увереност и вяра в запазването на вечните реалности, в спасението на личността и в бъдещото придобиване на космическото Божество, чието предназначение е направило всичко това възможно. Богооткровената религия е част от вселенския план, който се заключава в това, че рано или късно на еволюционната религия е съдено да претърпи духовно разширение за сметка на откровение.

101:5.5 (1110.8) Както науката, така и религията започват с допускане на някои общоприети основи за логическа постройка. Затова философията също е длъжна да започне своя път с признаване на реалността на три неща:

101:5.6 (1110.9) 1. Материалното тяло.

101:5.7 (1110.10) 2. Свръхматериалния аспект на човека – душата или неговия вътрешен дух.

101:5.8 (1110.11) 3. Човешкия разум – механизма на взаимодействие и взаимовръзка на духа и материята, на областта на материалното и областта на духовното.

101:5.9 (1110.12) Учените събират факти, философите координират идеи, пророците извисяват идеали. Чувствата и емоциите са неизбежни спътници на религията, но те не са религия. Религията може да бъде чувстването на опита, но тя едва ли е опит на чувстването. Нито логиката (рационализирането), нито емоцията (чувството) са неотменима част от религиозния опит, макар че и двете могат да бъдат различно свързани с вярата при

задълбочаване на духовното проникване в реалността, при което всичко това става в съответствие със статута и особеностите на темперамента на индивидуалния разум.

101:5.10 (1110.13) Еволюционната религия е творение на спомагателния дух на разума, отнасящо се към локалната вселена и отговарящо за създаването и развитието в еволюиращия човек на способност към поклонение. Такива примитивни религии имат непосредствено отношение към етиката и морала – чувството за човешки *дълг*. Те са основани на фундамента на съвестта и водят към стабилизиране на относително етични цивилизации.

101:5.11 (1111.1) Религиите, разкривани лично, се появяват при съдействието на посвещенческите духове, представляващи трите лица на Райската Троица, и те преди всичко са свързани с разпространението на *истината*. Еволюционната религия довежда до съзнанието на индивида идеята за личния дълг; богооткровената религия поставя все по-голям акцент върху любовта, златното правило.

101:5.12 (1111.2) Еволюционната религия е основана само на вярата. Откровението дава допълнителна увереност, защото то се опира на разширяването на излагането на истините, разкриващи божествеността и реалността, и също така на все по-ценното свидетелство за действителния опит, който се натрупва вследствие на практическия съюз между, еволюционната вяра и богооткровената истина. Такъв практически съюз на човешката вяра и божествената истина е признак на

характера уверено вървящ към действителното придобиване на моронтийна личност.

^{101:5.13 (1111.3)} Еволюционната религия дава само убедеността, произтичаща от вярата, и увереността, пораждана от съзнанието, богооткровената религия – в допълнение към убедеността на вярата – дава тази истина, която е присъща на живото емпирично познание на реалността на откровението. Третата степен в религията, или третата фаза в опита на религията, има отношение към моронтийното състояние, задълбоченото постижение на мота. Истините на богооткровената религия продължават да се разширяват според придвижването по моронтийния път; вие все по-дълбоко ще постигате истините, разкриващи висши ценности, божествени добродетели, вселенски отношения, вечни реалности и пределни цели.

^{101:5.14 (1111.4)} С напредъка по моронтийния път увереността, пораждана от истината, все повече заменя със себе си увереността, произтичаща от вярата. Когато бъдете окончателно приети в действителния духовен свят, увереността, явяваща се следствие на чисто духовна проникателност, ще действа вместо вярата и истината – или по-скоро, заедно с тях, допълвайки тези предишни методи на придобиване на лична увереност и наслаждайки се върху тях.

6. Растящият религиозен опит

^{101:6.1 (1111.5)} Моронтийната фаза на богооткровената религия е свързана с *опита за продължаване на живота* и нейна огромна подбуда е постигането на духовно съвършенство.

Тук влиза и висшият мотив на поклонение заедно с подбуждащия призив към разширяване на етическото служене. Моронтийната проникателност се изразява в постоянно растящо съзнание за Седмократния, Висшия и даже Пределния.

^{101:6.2 (1111.6)} В течение на цялото натрупване на религиозен опит, започвайки с неговото най-древно зараждане на материално ниво и чак до времето на придобиване на пълен духовен статут, Настройчикът остава тайна на личното претворяване на реалността на съществуването на Висшия; същият този Настройчик пази и тайните на вашата вяра в трансценденталното придобиване на Пределния. Емпиричната личност на еволюиращия човек, обединена със заключената в Настройчика същност на екзистенциалния Бог, създава потенциална възможност за завършване на висшето съществуване и по същността си е основа за свръхкрайното възникване на трансцендентална личност.

^{101:6.3 (1111.7)} Нравствената воля включва решения, произтичащи от аргументирано знание, разширени от мъдрост и утвърдени от религиозна вяра. Такива решения са актове на нравствената природа и свидетелстват за съществуването на нравствена личност – предшественика на моронтийна личност и, в крайна сметка, на истински духовен статут.

^{101:6.4 (1111.8)} Еволюционният тип знания е само натрупване на протоплазмен материал на паметта; той е най-примитивната форма на съзнание в създаденото същество. Мъдростта включва идеите, формулирани от използването

на протоплазмената памет в процеса на асоциациите и рекомбинациите, и такива явления отличават човешкия разум от чисто животинския разум. Животните притежават знания, но само на човека е присъща мъдрост. Истината става достъпна на дарения с мъдрост индивид благодарение на посвещаването на такъв разум на духовните същности на Бащата и Синове – Настройчика на Съзнанието и Духа на Истината.

^{101:6.5 (1112.1)} По време на посвещението си на Урантия Христос Михаил се намираше под властта на еволюционната религия чак до своето кръщение. От момента на кръщението и чак до разпятието той продължаваше своя труд под обединеното начало на еволюционната и богооткровената религия. От утрото на своето възкресение и чак до своето възнесение той премина през многобройните фази на моронтийния живот, предназначени за преход на смъртните от света на материята в света на духа. След възнесението си Михаил постигна съвършенство в опита на Върховността – реализацията на Висшия; и бидейки единственото същество в Небадон, притежаващо неограничена способност за опитно постигане на реалността на Висшия, той веднага постигна висшия статут – положението на пълновластен управител в своята локална вселена и по отношение на нея.

^{101:6.6 (1112.2)} Що се отнася до човека, то бъдещото сливане и произтичащото от това единство с вътрешния Настройчик – синтез на личността на човека със същността на Бога – го прави, в потенциал, жива частица от Бога-Висшия и дава

на това някога смъртно същество вечно наследствено право за безкрайни стремежи към завършеност на вселенското служене на Висшия и заедно с Висшия.

101:6.7 (1112.3) Откровението учи човека, че за да започне грандиозното и увлекателно пътешествие в пространството с помощта на прогреса във времето, той следва отначало да организира знанията в идеи-решения; след това да поръча на мъдростта непрестанно да се труди над благородната задача да превръща абстрактните идеи във все по-практични, но при все това възвишени идеали – такива концепции, които са толкова разумни като идеите и толкова логични като идеалите, че Настройчикът се залавя за такова тяхно съчетание и одухотворяване, при което да може да ги асоциира крайният разум, и то да ги асоциира дотолкова, че да могат да станат действително човешко допълнение, готово, по такъв начин, за действието на Духа на Истината на Синовете – пространствено-времените проявления на истините на Рая – всеобщата истина. Координацията на идеи-решения, логически идеали и божествени истини съставлява праведността на характера – предпоставката за допуск на смъртното същество в неизменно разширяващите се и все по-духовни реалности на моронтийните светове.

101:6.8 (1112.4) Ученията на Иисус станаха първата урантийска религия, в която хармоничното съчетание на знания, мъдрост, вяра, истина и любов се осъществи с такава всеобхватност, че позволи едновременно и изцяло да осигури временния покой, интелектуалната увереност, нравствената просветеност, философската устойчивост,

етичната чувствителност, богосъзнанието и твърдата увереност в продължаването на личния живот. Вярата на Иисус посочи пътя към окончателното спасение на хората – към пределното постижение за смъртните във вселената, тъй като тя осигуряваше следното:

101:6.9 (1112.5) 1. Спасение от материалните окови в личното претворяване на синовството по отношение на Бога, Който е Дух.

101:6.10 (1112.6) 2. Спасение от интелектуалните връзки – човекът ще познае истината и истината е призвана да го направи свободен.

101:6.11 (1112.7) 3. Спасение от духовната слепота – човешката реализация на братството между смъртните същества и свойственото на моронтийните същества осъзнаване на братството между всички вселенски създания; откриването на духовните реалности и разкриването на добродетелите на духовните ценности в помощта и служенето.

101:6.12 (1113.1) 4. Спасение от непълнотите на “аз”-а посредством постигането на духовните нива на вселената и крайната реализация на хармонията на Хавона и съвършенството на Рая.

101:6.13 (1113.2) 5. Спасение от “аз”-а: освобождаване от ограниченото самосъзнание чрез постигане на космическите нива на Висшия разум и за сметка на координация с постиженията на всички останали самосъзнаващи се същества.

^{101:6.14 (1113.3)} 6. Спасение от времето: достигането на вечен живот, нескончаемото движение напред в осъзнаването на Бога и служенето на Него.

^{101:6.15 (1113.4)} 7. Спасение от крайното: достигане на единство с Божеството във Висшия и чрез него, създаващо възможност за трансцендентално откритие на Пределния на постзавършителните нива на абсонитното.

^{101:6.16 (1113.5)} Такова седмкратно спасение е еквивалентно на завършеността и съвършенството на реализацията на пределния опит на Всеобщия Баща. И всичко това потенциално се съдържа в реалността на вярата, присъща на религиозния опит на човека. Това е възможно, защото вярата на Христа използваше и разкриваше реалности, излизащи даже извън рамките на пределното. Вярата на Иисус се приближаваше към статута на вселенския Абсолют дотолкова, доколкото този феномен е възможен в еволюиращия пространствено-времеви космос.

^{101:6.17 (1113.6)} Приемайки вярата на Иисус, смъртният човек е способен да предвкуси във времето реалностите на вечността. Иисус откри в човешкия опит Крайния Баща и неговите смъртни братя в плът могат, следвайки го, да придобият същия опит в откриването на Отеца. Даже в своя днешен статут те са способни да постигнат в този опит такова удовлетворение, каквото постигна Иисус в своя статут. След завършващото посвещение на Михаил във вселената Небадон се извърши актуализация на новите потенциали, един от които стана новата светлина, озарила пътя, водещ всички същества към Отеца – пътя, който могат да преодолеят даже смъртните от плът и кръв в

течение на своя изначален живот на планетите на пространството. Иисус беше и е новият жив път, заставайки на който, човек може да придобие божественото наследство, което ще му принадлежи, ако той само пожелае това. Животът на Иисус е неизчерпаема демонстрация както на началата, така и на пределите на вероизповедния опит на човека – в това число на божествения човек.

7. Личната философия на религията

^{101:7.1 (1113.7)} Идеята е само теоретичен план за действие, докато положителното решение е утвърден план за действие. Стереотипът е план за действие, приет без утвърждаване. Този материал, от който се строи личната философия на религията, се извлича както от вътрешния, така и от външния опит на индивида. Социалният статут, икономическите условия, образователните възможности, нравствените течения, институционалните влияния, политическите събития, расовите тенденции и религиозните учения на съответното време и място – всичко това има значение при определяне личната философия на религията. Природният темперамент и интелектуални влечения също съществено влияят на типа религиозна философия. Професията, семейството и роднините – всичко това влияе на еволюцията на личните жизнени ценности.

^{101:7.2 (1113.8)} Философията на религията произтича от основополагащия растеж на идеи и от емпиричния живот, при което и едното, и другото се модифицират от тенденцията за подражаване на партньорите.

Основателността на философските изводи зависи от дълбокото, искрено и проникателно мислене в съчетание с възприемчивостта към значенията и точността на оценките. Моралните страхливци никога не постигат висотата на философската мисъл; за да се издигнат на нови нива на опита и да се опитат да изследват неизследваните области на интелектуалния живот, се изисква мъжество.

101:7.3 (1114.1) И веднага се появяват нови системи от ценности; по новому се определят принципите и нормите; преразглеждат се обичаите и идеалите; постига се някаква идея за Бога, която се съпровожда с разширяващи се представи за отношението към Него.

101:7.4 (1114.2) Огромното различие между религиозната и нерелигиозна философия на живота се заключава в природата и нивото на осъзнаване на ценностите, а също така и в това, което е обект на предано отношение. Съществуват четири фази в еволюцията на религиозната философия. Такъв опит може да стане чисто конформистки, подчиняващ се на традициите и властите. Или той може да се удовлетворява с незначителни постижения, достатъчни само за това, да осигури устойчивостта на всекидневното съществуване, и затова бързо се спира на това случайно ниво. Такива смъртни смятат, че всичко ще се нареди от само себе си. Третата група се издига до нивото на логическата интелектуалност, където обаче се спира в своето развитие вследствие на робската зависимост от културата. Наистина е обидно да се види как гигантският интелект здраво удържа жестоко надмощие над културната кабала. Толкова печално е да

бъдат наблюдавани тези, които заменят своята зависимост от културата на материалистичните окови за това, което погрешно се нарича наука. Четвъртото ниво на философията постига свобода от всякакви обикновени и традиционни ограничения и се решава да мисли, действа и живее честно, предано, безстрашно и правдиво.

101:7.5 (1114.3) Пробен камък на всяка религиозна философия е нейната способност или неспособност да различава реалностите на материалния и духовния светове при едновременно осъзнаване на техните обединения в интелектуалните усилия и социалното служене. Благоразумната философия не смесва Божието с кесаревото. Тя не признава като заместител на религията и естетическия култ, ако е основан само на чудеса.

101:7.6 (1114.4) Философията преобразува примитивната религия, която в значителна степен беше приказка, породена от съзнанието, в жив опит във възходящите ценности на космическите реалности.

8. Вярата и вярването

101:8.1 (1114.5) Вярването достига нивото на вярата, когато започва да мотивира живота и да определя начина на живот. Приемането на едно учение за вярно не е вяра; това е само вярване. Точно така не са вяра и увереността или убедеността. Състоянието на разума достига нивото на вяра само тогава, когато тя оказва решаващо влияние върху начина на живот. Вярата е жив атрибут на неподправен личностен религиозен опит. Човекът вярва в истината, възхищава се от красотата и почита

добродетелта, но не им се покланя; такова присъщо на спасителната вяра отношение е съсредоточено само върху Бога, Който е олицетворение на всички тези атрибути и безкрайно повече.

101:8.2 (1114.6) Вярването винаги е ограничаващо и свързващо; вярата — разширяваща и освобождаваща. Вярването задържа, вярата освобождава. Но живата религиозна вяра е нещо повече от съвкупност от благородни вярвания; тя е нещо повече от възвишена философска система: тя е жив опит, свързан с духовни значения, божествени идеали и висши ценности, тя е знание за Бога и служене на човека. Вярването може да стане принадлежност на групата, но вярата трябва да бъде лична. Теологичните вярвания могат да бъдат внушени на групата, но вярата може да се пробуди само в сърцето на индивидуалния вярващ.

101:8.3 (1114.7) Вярата фалшифицира оказаното ѝ доверие, когато си позволява да отрича реалността и да натрапва на своите привърженици измислено знание. Вярата става изменница, когато поощрява предателството на интелектуалната цялостност и принизява верността на висшите ценности и божествени идеали. Вярата никога не се отдръпва от необходимото решаване на проблемите на смъртния живот. Живата вяра не поощрява фанатизма, гоненията и нетолерантността.

101:8.4 (1115.1) Вярата никога не сковáva творческото въображение; тя е свободна от неразумното и предвзето отношение към научните открития. Вярата вдъхва живот на религията и принуждава религиозния човек героически да върви през живота, запазвайки вяроност към златното

правило. Пламенността на вярата се определя от знанията, а нейните усилия са прелюдията към възвишения покой.

9. Религията и моралът

^{101:9.1 (1115.2)} Никакво религиозно откровение не може да се смята за автентично, ако не признава налаганите от етическите задължения изисквания, създадени и развити от предшестващата еволюционна религия. Откровението неизменно разширява етическия хоризонт на еволюционната религия и така неизменно разширява нравствените задължения на всички предишни откровения.

^{101:9.2 (1115.3)} Когато вие събирате смелост да критикувате примитивната религия на човека (или религията на примитивния човек), следва да помните, че трябва да съдите за такива диваци и да оценявате техния религиозен опит в съответствие с тяхната просветеност и ниво на съзнание. Би било грешка да съдите за религиите на другите хора през призмата на своите собствени критерии за знания и истина.

^{101:9.3 (1115.4)} Истинската религия е тази възвишена и дълбока увереност на душата, която настоятелно убеждава човека в погрешността на неверието в моронтийните реалности, съставлящи неговите висши етически и нравствени представи, неговото висше тълкуване на най-големите ценности на живота и на най-дълбоките реалности на вселената. И такава религия е просто опит за подчиняване на интелектуалната привързаност към висшите повели на духовното съзнание.

101:9.4 (1115.5) Стремeжът към прекрасното е част от религията само дотолкова, доколкото е етичен и в тази степен, в която той обогатява представата за нравственото. Изкуството е религиозно само тогава, когато е проникнато от цел, породена от висока духовна мотивация.

101:9.5 (1115.6) Просветленото духовно съзнание на цивилизования човек има отношение не толкова към някакво специфично интелектуално вярване или особен начин на живот, колкото към откриването на истината на живота, добродетелния и правилен метод на реагиране на повтарящи се ситуации от смъртното съществуване. Нравственото съзнание е само название за признаване на осъзнаването от човека на тези физически и формиращи се моронтийни ценности, на всекидневното управление и ръководство на които човекът е длъжен да се подчинява поради повелята на чувството за дълг.

101:9.6 (1115.7) Макар и признавайки несъвършенството на религията, можем да открием минимум две практически проявления на нейната природа и функции:

101:9.7 (1115.8) 1. Тенденцията на духовното пробуждане и философско въздействие на религията принуждават човека да пренесе оценката на нравствените ценности непосредствено във външната среда, в делата на своите ближни; това е етическата реакция на религията.

101:9.8 (1115.9) 2. Религията създава в човешкия разум одухотвореното съзнание за божествената реалност, основано на предшестващите концепции за нравствените ценности и извлечено от тях с помощта на религиозната

вяра, а също и съгласувано с наложените над тях представи за духовните ценности. Така религията става блюстител на смъртните дела, форма на възвишено нравствено доверие и увереност в реалността, усъвършенстваните реалности на времето и безсмъртните реалности на вечността.

^{101:9.9 (1116.1)} Религиозната вяра се превръща в свързващото звено между нравственото съзнание и духовните представи за вечната реалност. Религията се превръща в пътя за освобождаване на човека от ограниченията на временния и естествен свят и придобиване на небесните реалности на вечния и духовен свят, използвайки метода за спасение – постепенната моронтийна трансформация.

10. Религията като освободител на човека

^{101:10.1 (1116.2)} Разумният човек знае, че той е дете на природата, частица от материалната вселена; подобно на това той не вижда съхраняването на индивидуалната личност в движенията и напреженията, присъщи на математическото ниво на енергийната вселена. Човек няма да може някога да постигне духовна реалност и чрез изучаването на физическите причини и следствия.

^{101:10.2 (1116.3)} Освен това човек знае, че е част от космоса на идеите, но макар идеята да може да преживее смъртния живот, в самата идея няма нищо, което да свидетелства за продължаване живота на човека, притежаващ такава идея. Така, даже изчерпвайки възможностите на логиката и рационалните аргументи, логикът или рационалистът никога няма да могат да разкрият вечната истина за спасението на личността.

Материалното ниво на закона осигурява непрекъснатост на причинността — нескончаемото противодействие, което е следствие на предшестващото действие; нивото на разума предполага увековечаване на непрекъснатостта на идеята — нескончаемия поток концептуални потенции, излизащи от предшестващите представи. Но нито едно от тези вселенски нива не разкрива на любознателния смъртен човек пътя към спасението от частичността на статута и непоносимата неопределеност, причината за която се заключава в усещането на преходността на своята реалност във вселената, тленността на своята личност, обречена на унищожение след изтощаването на ограничените запаси от жизнена енергия.

Само следвайки моронтийния път, водещ към духовна проникателност, човек е способен да разбие оковите, присъщи на неговия смъртен статут във вселената. Енергията и разумът действително изхождат от Рая и Божеството, но нито енергийните, нито интелектуалните способности на човека изхождат непосредствено от Райското Божество. Само в духовен смисъл човекът е дете Божие. Това е вярно поради факта, че понастоящем Райският Баща дарява човека и пребивава в него само в духовен смисъл. Човечеството никога няма да може да открие божествеността, освен като следва пътя на религиозния опит и истинската религиозна вяра. Вероизповедното приемане на истината за Бога позволява на човека да се освободи от строгите рамки на материалните ограничения и му дава обоснована надежда

за уверен преход от материалния свят, където настъпва смърт, в духовния свят, където животът е вечен.

^{101:10.5 (1116.6)} Предназначението на религията не е в това, да удовлетвори любопитството, което извиква Бог, а по-скоро в това, да даде интелектуално постоянство и философска надеждност, да стабилизира и обогати човешкия живот за сметка на сливането на смъртното с божественото, частичното със съвкупеното, човека с Бога. Именно в религиозния опит представите на човека за идеалното се изпълват с реалност.

^{101:10.6 (1116.7)} Не е възможно нито научно, нито логическо доказателство за божествеността. Само с единия разум е невъзможно да се обосноват ценностите и добродетелите на религиозния опит. Но извечна истина е: този, който желае да изпълни волята на Бога, ще разбере състоятелността на духовните ценности. Това е предел за онова, което може да бъде предложено на смъртно ниво като доказателства за реалността на религиозния опит. Такава вяра предлага единственото спасение от захвата на механичния свят и лъжливите представи, възникващи поради несъвършенствата на интелектуалния свят; в това, което се отнася до продължаване на съществуването на индивидуалната личност, тя е единственият открит изход от задънената улица на смъртното мислене. Тя е единственият път за завършване на реалността, ключът към вечния живот във вселенското творение на любовта, закона, единството и постепенното придобиване на Божеството.

^{101:10.7 (1117.1)} Религията успешно излекува човека от чувството на идеалистична изолация или духовна самота; тя приема вярващия като Божий син, гражданин на нова, изпълнена със смисъл вселена. Религията убеждава човека в това, че следвайки светлината на праведността, която той чувства в своята душа, той с това отъждествява себе си с плана на Безкрайния и предназначенията на Вечния. Такава освободена душа веднага започва да възприема тази нова вселена като свой дом.

^{101:10.8 (1117.2)} Когато преживеете подобна трансформация във вярата, вие преставате да бъдете покорна частица на математическия космос и ставате притежаващ воля син на Всеобщия Баща. Такъв освободен син вече не е самотен в своето сражение с непоносимата съдба – прекратяването на временното съществуване; той вече не се бори с цялата природа без никакви надежди за успех; него вече не го изважда от равновесие парализиращият страх от това, че може би се е доверил на безнадежден фантом или е свързал своите надежди с причудливо заблуждение.

^{101:10.9 (1117.3)} Обратното – сега синовете на Бога съвместно встъпват в сражение в името на тържеството на реалностите над сенките на незавършеността на битието. Най-после всички създания разбират факта, че в небесната борба за придобиване на вечен живот и божествен статут Бог и цялото божествено войнство на практически безкрайната вселена са на тяхна страна. Такива освободени от вяра синове несъмнено са встъпили в протичащата във времето борба на страната на висшите сили и божествените личности на вечността; за тях сега се

сражават даже летящите по своите орбити звезди; най-после те гледат вселената отвътре, от гледната точка на Бога – и неопределеността на материалната изолация се преобразува в увереността на вечното духовно развитие. Даже самото време става само сянка на вечността, хвърляна от Райските реалности върху движещото се одеяние на пространството.

101:10.10 (1117.4) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 102. Основите на религиозната вяра

102:0.1 (1118.1) ЗА НЕВЯРВАЩИЯ материалист човекът е само еволюционна случайност. Неговите надежди за продължаване на живота са плод на смъртното въображение; неговите страхове, любов, желання и убеждения са само реакция на случайни съчетания на някои безжизнени атоми на материята. Никаква проява на енергия или изражение на доверието няма да могат да го пренесат отвъд гроба. Благочестивият труд и въодушевяващият гений на най-добрите представители на човечеството са обречени на унищожение чрез смъртта – дългата и самотна нощ на вечното забвение и гибелта на душата. Неизразимото отчаяние е единствената награда на човека за живота му, преживян в труд под временното слънце на смъртното съществуване. Всеки нов ден бавно и вярно затяга примката на безжалостната съдба, която по решение на враждебната и безпощадна материална вселена ще бъде завършващо оскърбление на всичко прекрасно, благородно, възвишено и добродетелно в човешките желання.

102:0.2 (1118.2) Но пределът на човека в неговото вечно предназначение не е в това; такова видение е само вик на отчаяние на заблудилата се душа, отклонила се от пътя в духовен мрак, продължаваща своята борба пред лицето на механистичната софистика на материалната философия и ослепена от объркванията и изкривяванията, с които е изпълнено сложното знание. И цялата тази съдба на безизходността, цялата тази съдба на отчаянието завинаги се разсейва от едно смело усилие на вярата, произлизащо от най-скромното и необразовано от Божиите деца на Земята.

102:0.3 (1118.3) Тази спасителна вяра се ражда в човешкото сърце, когато нравственото съзнание на човека разбира, че човешките ценности могат да бъдат преобразувани в смъртен опит от материални в духовни, от човешки в божествени, от временни във вечни.

1. Религиозната убеденост

102:1.1 (1118.4) Превръщането на примитивното и еволюционно чувство за дълг на човека в по-високата и надеждна вяра във вечните реалности на откровението се обяснява с дейността на Настройчика на Съзнанието. За да може човекът да разбере пътя на вярата – път, водещ към висше постижение, неговото сърце трябва да жадува за съвършенство. Всеки човек, решил да изпълнява божествената воля, познава пътя на истината. Буквално вярно е: “Човешкото е нужно да го познаеш, за да го обикнеш, но божественото трябва да го обичаш, за да го познаеш.” Но честните колебания и искрени съмнения не са грях; такова отношение само задържа постепенното

движение към придобиването на съвършенство. Детската доверчивост е ключът към царството на небесния възход, но прогресът като цяло зависи от енергичното проявление на твърдата и дълбока вяра на зрелия човек.

102:1.2 (1119.1) Научните доводи са основани на емпиричните факти на времето; религиозната вяра строи своите доводи от позицията на духовната програма на вечността. Истинската мъдрост ни убеждава да позволим на вярата чрез религиозна проникателност и духовна трансформация да направят за нас това, в което са безсилни знанията и разсъжденията.

102:1.3 (1119.2) Разкриването на истината на Урантия, обречена на изолация след бунта, твърде често се смесваше с изявленията на частични и преходни космологии. Истината остава неизменна от поколение на поколение, но съпътстващите учения за физическия свят се изменят от ден на ден, от година на година. Не следва да се омаловажава вечната истина само поради това, че тя се оказва в съседство с остарели идеи, засягащи материалния свят. Колкото повече научни факти знаете, толкова по-малка може да бъде вашата увереност; колкото по-религиозни ставате, толкова по-голяма става вашата убеденост.

102:1.4 (1119.3) Научната достоверност води своето начало изцяло от интелекта; религиозната убеденост изхожда от самите основи на *цялата личност*. Науката апелира към разбирането на ума; религията апелира към лоялността и предаността на тялото, разума и духа — към *цялата личност*.

102:1.5 (1119.4) Бог е толкова всецяло реален и абсолютен, че никой материален признак или демонстрация на така нареченото чудо не могат да служат като потвърждение на неговата реалност. Ние винаги ще Го познаваме затова, защото Му се доверяваме и нашата вяра в Него е изцяло основана на нашето лично участие в божествените проявления на неговата безкрайна реалност.

102:1.6 (1119.5) Вътрешният Настройчик на Съзнанието неизбежно пробужда в душата на човека истинската и търсеща жажда за съвършенство заедно с ненаситно любопитство, което може адекватно да се удовлетвори само в общуване с Бога – божествения Източник на този Настройчик. Жадуващата човешка душа не е съгласна на по-малко от лично познаване на живия Бог. Бог може да бъде колкото искате по-голям от висшата и съвършена нравствена личност, но за нашата ненаситна и крайна представа Той не може да бъде нещо по-малко.

2. Религията и реалността

102:2.1 (1119.6) Наблюдателните умове и проникателните души ще познаят религията, срещайки я в живота на своите близни. Религията не изисква определение; ние всички знаем нейните социални, интелектуални, нравствени и духовни плодове. И всичко това произлиза от факта, че религията е достойние на човечеството; тя не е плод на културата. Разбира се, субективната представа за религията продължава да запазва човешки черти, изпълнена с кабалата на невежеството, робската зависимост от суеверията, лъжите на софистиката и заблужденията на лъжливата философия.

^{102:2.2 (1119.7)} Една от характерните особености на истинската религиозна убеденост се заключава в това, че независимо от абсолютността на утвърдената и непоколебима позиция духът на нейното изражение е толкова съдържан и умерен, че тя никога няма да остави ни най-малкото впечатление за самоувереност или егоистична екзалтация. Мъдростта на религиозния опит е парадоксална с това, че тя недвусмислено е рожба и на човека, и на Настройчика. Религиозната сила не е продукт на лични привилегии на индивида, а следствие от възвишеното партньорство на човека и вечния източник на всяка мъдрост. Затова думите и действията на истинската и честна религия стават непреодолим авторитет за всички просветени смъртни.

^{102:2.3 (1119.8)} Факторите на религиозния опит лошо се поддават на определение и анализ, но не е трудно да забележим, че хората, за които религията е станала втора природа, живеят и действат така, сякаш се намират в присъствието на Вечния. Вярващите хора реагират на този временен живот така, сякаш безсмъртието вече се намира в пределите на тяхната власт. В живота на такива смъртни има здрава самобитност и спонтанност на изражението, винаги отделяща ги от техните събратя, които са попили в себе си само мъдростта на света. Създава се впечатлението, че вярващите успешно се освобождават от изнурителното бързане и мъчителния стрес, с които се съпровождат злоупотребите, присъщи на скоротечните потоци на времето; устойчивостта на тяхната личност и спокойствието на характера са необясними за законите на физиологията, психологията и социологията.

^{102:2.4 (1120.1)} Времето е постоянен фактор в придобиването на знания; даровете на религията са достъпни веднага, независимо от важността на растежа в благодат – явния прогрес във всички аспекти на религиозния опит. Знанието е вечно търсене; вие винаги научавате нещо ново, но сте неспособни някога да стигнете до пълно знание на абсолютната истина. Единствено само знанието не дава абсолютна увереност – само все по-голяма вероятност за приближение; но духовно озарената религиозна душа *знае*, при това *знае сега*. И при все това тази най-дълбока и положителна увереност не довежда до това, здравомислещият вярващ да започне да проявява по-малки интереси към излитанията и паданията по пътя на развитието на човешката мъдрост, материалната страна на която се ограничава с постиженията на бавно прогресираща наука.

^{102:2.5 (1120.2)} Даже научните открития не са истински *реални* в емпиричното съзнание на човека, докато не им бъде дадено обяснение и не бъде открита тяхната взаимовръзка, докато техните съществени факти не станат действително *значение* благодарение на включването в мисловните потоци на разума. Смъртният човек гледа даже на своето физическо обкръжение от нивото на разума, в перспективата на психологическото възприятие. Затова не е удивително, че предлагайки изключително цялостно тълкуване на вселената, човек се стреми да отъждестви това енергийно единство на своята наука с духовното единство на своя религиозен опит. Разумът е единство; смъртното създание съществува на нивото на разума и възприема вселенските реалности през призмата на

умствените си способности. Гледната точка на разума не разкрива екзистенциалното единство на източника на реалността – Първия Източник и Център, но тя е способна да предаде и някога ще предаде на човека емпиричния синтез на енергията, разума и духа като Висшето Същество. Но разумът никога няма да се сдобие с успех в това обединение на разнообразните проявления на реалността, не притежавайки ясно съзнание за материалните неща, интелектуалните значения и духовните ценности; само в хармония с триединството на функционалната реалност има единство и само в единството има лично удовлетворение от реализацията на космическото постоянство и последователност.

102:2.6 (1120.3) В човешкия опит единството най-добре се изразява във философията. И макар че плътта на философската мисъл трябва винаги да се основава на материалните факти, душата и енергията на истината на истинските движещи сили на философията е духовна проникателност на смъртните.

102:2.7 (1120.4) По своята природа еволюционният човек не намира удоволствия в упорития труд. За да не изостава жизненият опит на човека от настойчивите изисквания и подбуди на растящия религиозен опит, е необходима постоянна активност в областта на духовния растеж, интелектуалното развитие, разширяването на фактическите знания и социалното служене. Истинската религия е невъзможна отделно от високата активност на личността. Затова най-ленивите хора често бягат от строгостта на истинската религиозна дейност с помощта на

изкусна самозаблуда, стремейки се да намерят убежище в лъжливото укритие на стереотипните доктрини и догми. Но истинската религия е жива. Интелектуалното закостеняване на религиозните концепции е равносилно на духовна смърт. Вие сте неспособни да си съставите представа за религията без идеи, но когато религията се свежда само до *идеи*, тя престава да бъде религия и става само разновидност на човешката философия.

102:2.8 (1121.1) Има и други типове неустойчиви и недисциплинирани души, готови да използват сантименталните религиозни идеи за бягство от дразнещите изисквания на живота. Когато някои нерешителни и покорни смъртни се опитват да се избавят от непоносимия гнет на еволюционния живот, на тях им се струва, че религията – такава, каквато я виждат те, предлага най-близкото убежище, най-краткия път за спасение. Но мисията на религията се заключава в това, да подготви човека за смело и даже героично противостояне на превратностите на живота. Религията е висше дарование на еволюционния човек – единственото, което му позволява да живее и “да бъде твърд, сякаш виждайки Този, Който е невидим”. Що се отнася до мистицизма, то той често бива сходен с оттегляне от живота и се приема от тези хора, на които не е по душа по-трудоемката религиозна дейност, присъща на открития религиозен живот в общуването с хората. Истинската религия трябва да *действа*. Поведението ще бъде следствие на религията, когато човекът действително я овладее, или по-точно, когато на религията бъде позволено да овладее човека.

Религията никога няма да се удовлетвори само с едното разсъждение или пасивното чувстване.

102:2.9 (1121.2) Ние не си затваряме очите пред факта, че религията често пъти действа неразумно, даже не религиозно, но тя *действа*. Религиозните заблуждения водеха до кървави преследвания, но от памтивека религията се отличаваше с дейност; тя е активна!

3. Знанието, мъдростта и проникателността

102:3.1 (1121.3) Непълноценността на интелекта или оскъдността на образованието са неизбежно препятствие за високите религиозни постижения, тъй като толкова мизерно духовно обкръжение лишава религията от нейния главен канал за философско съприкосновение със света на научното знание. Интелектуалните фактори на религията са важни, но тяхното прекомерно развитие е не по-малък ограничаващ и съдържащ фактор. Религията трябва постоянно да се труди в условията на един принудителен парадокс: необходимостта от ефективно използване на мисълта, в същото време съмнявайки се в духовната полза от всяко мислене.

102:3.2 (1121.4) Религиозните спекулации са неизбежни, но винаги пагубни; спекулацията неизменно фалшифицира своя обект. Спекулацията се стреми да превърне религията в нещо материално или хуманистично и така, по пътя на прякото вмешателство в ясността на логическите мисли, косвено принуждава религията да се представи като функция на временния свят – същия този свят, на който тя трябва да служи като вечно противопоставяне. Затова

религията винаги ще се характеризира с парадокси, причината за които се заключава в отсъствието на емпирична връзка между материалните и духовни нива на вселената – моронтийните мота, свръхфилософската възприемчивост и разпознаването на истината и усещането на единство.

102:3.3 (1121.5) Материалните чувства – човешките емоции, водят непосредствено към мирни действия, егоистични актове. Религиозната проникателност, духовните мотивации водят непосредствено към религиозни действия – безкористни актове на социалното служене и алтруистичното човеколюбие.

102:3.4 (1121.6) Религиозната страст е неутолимо търсене на божествена реалност. Религиозният опит е осъзнаването на това, че си придобил Бога. А когато човек действително намери Бога, душата му се препълва с толкова неописуемия и неудържим възторг на откриването, че го овладява потребност от любвеобилно служене и общуване със своите по-малко просветлени събратя – не за да разказва, че е открил Бога, а за да излее над тях препълващата душата му вечна добродетел, да оживи и облагороди с нея своите ближни. Неподправената религия води до разширяване на социалното служене.

102:3.5 (1122.1) Науката, знанието води до *фактическо* осъзнаване; религията, опитът води към *ценностно* осъзнаване; философията, мъдростта води към *координирано* осъзнаване; откровението (заменящо моронтийните мота) води към осъзнаването на *истинската реалност*; координацията на съзнанието,

отразяващо факти, ценности и истинска реалност, е осъзнаването на реалността на личността, максималността на битието, заедно с вярата във възможността за оцеляване на дадената конкретна личност.

^{102:3.6 (1122.2)} Знанието води до разделение на хората, пораждайки социални слоеве и касти. Религията води към служене на хората, създавайки етика и алтруизъм. Мъдростта води към по-високо и успешно съдружие както на идеи, така и на хора. Откровението освобождава хората и им помага да застанат на пътя на вечния подвиг.

^{102:3.7 (1122.3)} Науката класифицира хората, религията обича хората – такива като вас; мъдростта различава хората по достойнство, откровението прославя човека и разкрива неговата способност да бъде партньор на Бога.

^{102:3.8 (1122.4)} Науката напразно се опитва да създаде братство на културата; религията поражда братството на духа. Философията се стреми към братството на мъдростта; откровението изобразява вечното братство – Райския Корпус на Завършилите.

^{102:3.9 (1122.5)} Знанията пораждат гордост от факта на личността; мъдростта е осъзнаване на значението на личността; религията е опит за познаване на ценността на личността; откровението е увереността в запазването на личността след смъртта.

^{102:3.10 (1122.6)} Науката се опитва да идентифицира, анализира и класифицира отделните части на безкрайния космос. Религията обхваща идеята за цялото, целия космос.

Философията се опитва да свърже материалните части на науката с постиганата от духа концепция за цялото. Там, където такъв опит е недостъпен за философията, откровението се сдобива с успех, потвърждавайки, че космическият кръг е всеобщ и вечен, абсолютен и безкраен. Следователно този космос на Безкрайния АЗ СЪМ е безпределен, безграничен и всеобхватен – извънвремеви, извънпространствен и безусловен. И ние свидетелстваме, че Безкрайното АЗ СЪМ е и Бащата на Михаил Небадонски, и Богът на човешкото спасение.

102:3.11 (1122.7) Науката показва Божеството като *факт*; философията представя *идеята* за Абсолюта; религията вижда Бога като любяща *духовна личност*. Откровението потвърждава единството и факта на Божеството, идеите за Абсолюта и духовната личност на Бога и освен това представлява тази концепция в качеството на нашия Баща – всеобщия факт на съществуването, вечните идеи на разума и безкрайния дух на живота.

102:3.12 (1122.8) Стремeжът към знания е наука; стремежът към мъдрост е философия; любовта към Бога е религия; жаждата за истина е откровение. Но именно вътрешният Настройчик на Съзнанието съединява в човека чувството за реалност с духовното вникване в космоса.

102:3.13 (1122.9) В науката идеята предшества нейното осъзнато изражение; в религията, опитът за осъзнаване предшества изразяването на идеята. Съществува огромно различие между еволюционната воля да вярваш и творението на просветения ум, религиозната проникателност и откровение – *волята, която вярва*.

^{102:3,14 (1122.10)} В процеса на еволюцията религията често води човека към създаване на собствени представи за Бога; откровението демонстрира феномена на Бога, развиващ самия човек, докато в земния живот на Христос Михаил ние виждаме феномена на Бога, разкриващ Себе Си на човека. Еволюцията се стреми да направи Бога човекоподобен; откровението се стреми да направи човека Богоподобен.

^{102:3,15 (1122.11)} Науката бива удовлетворявана само от първопричини, религията – от върховна личност, философията – от единство. Откровението утвърждава единството и благотворността и на трите. *Вечната реалност* е благо за вселената, а не лъжливи временни представи за пространственото зло. В духовния опит на всички личности е извечна истината за това, че реалното е доброто и че доброто е реалното.

4. Фактът на опита

^{102:4,1 (1123.1)} Благодарение на присъствието във вашия разум на Настройчика на Съзнанието познаването на разума на Бога за вас не е по-голяма тайна, отколкото осъзнаването на своята способност да се познае всеки друг разум – човешки или свръхчовешки. В религията и общественото съзнание има обща черта – те се основават върху осъзнаване на съществуването на други интелекти. Методът, с помощта на който сте способни да възприемете нечия идея като ваша собствена, е същият този метод, с помощта на който можете да “позволите на разума, който е бил в Христа, да бъде също така и във вас”.

102:4.2 (1123.2) Какво е човешкият опит? Това е просто взаимодействие между активното и питащо “аз” и всяка друга активна и външна реалност. Голямата част от опита се определя от дълбочината на представите и мярката за всеобхватност на възприятието на реалностите на външния свят. Движението на опита е равно по сила на изчакващото въображение и остротата на сензорното откритие на външните качества на възприемаемата реалност. Фактът на опита е открит в самосъзнанието и в наличието на други реалии – други неща, други разуми и други духове.

102:4.3 (1123.3) Още на най-ранния етап човекът осъзнава, че не е самотен в света или във вселената. В него се изработва естествено спонтанно самосъзнание за съществуването и на други интелекти в средата, окръжаваща неговото собствено “аз”. Вярата преобразува този естествен опит в религия, във възприемане на Бога като реалност – източник, същност и цел, на друга разумност. Но такова познаване на Бога винаги и извечно е реалност на личния опит. Ако Бог не беше личност, той нямаше да може да стане жива част от реалния религиозен опит на човешката личност.

102:4.4 (1123.4) Елементът на заблуждение, присъстващ в религиозния опит на човека, е право пропорционален на съдържанието в него на материализъм, оскверняващ духовната концепция за Всеобщия Баща. Преддуховното придвижване на човека във вселената се заключава в опита за освобождаване на себе си от такива погрешни идеи за същността на Бога и за реалността на чистия и истински

дух. Божеството е нещо повече от духа, но духовният подход е единствено възможен за възходящия човек.

102:4.5 (1123.5) Молитвата действително е част от религиозния опит, но съвременните религии ѝ отделят твърде много внимание, при това нерядко забравяйки за по-същественото общуване – поклонението. Поклонението задълбочава и разширява способността на разума за рефлексия. Молитвата може да обогати живота, но именно поклонението озарява съдбата.

102:4.6 (1123.6) Богооткровената религия представлява обединяващия елемент на човешкото битие. Откровението обединява историята, координира геологията, астрономията, физиката, химията, биологията, социологията и психологията. Духовният опит е истинската душа на човешкия космос.

5. Върховността на целенасочения потенциал

102:5.1 (1123.7) Макар че установяването на факта на вярването не е еквивалентно на установяването на факта за това, което е обект на вярването, при все това еволюционното развитие на примитивния живот до статута на личността действително демонстрира факта на изначалното съществуване на потенциала на личността. Във времевите вселени потенциалното винаги превъзхожда актуалното. В еволюиращия космос потенциално е това, което трябва да бъде, а това, което трябва да бъде, е постепенното разкриване на целенасочените повели на Божеството.

102:5.2 (1124.1) Същата тази целенасочена върховност се проявява в развиващата се в човешкия разум способност за формиране и възприемане на идеите – превръщане на примитивния животински страх във все по-благоговейно отношение към Бога и все по-дълбок трепет пред вселената. При първобитния човек религиозният страх превъзхождаше вярата и господстващото положение на потенциалните същности на духа по отношение на актуалните същности на разума се проявява тогава, когато този малодушен страх се преобразува в жива вяра – вяра в духовните реалности.

102:5.3 (1124.2) Психологизацията е приложима към еволюционната религия, но не към духовната по своята природа религия на личния опит. Човешкият морал е способен да признава ценности, но само религията може да запази, възвиси и одухотвори такива ценности. Но независимо от подобни действия религията е нещо повече от имащ емоционален характер морал. Религията се отнася към морала така, както любовта към дълга, както синовството към служенето, както същността към субстанцията. Моралът разкрива един всемогъщ Извършител – Божество, на Коего служат; религията разкрива един любвеобилен Баща – Бога, на Когото се покланят и Когото обичат. Това е така, защото духовната потенциалност на религията преобладава над актуалността на дълга на еволюционния морал.

6. Несъмнеността на религиозната вяра

102:6.1 (1124.3) Философското унищожаване на религиозния страх и постоянният прогрес на науката в огромна степен

спомагат за отмирането на лъжливите богове; и макар че такива загуби от измислените от човека божества могат за известно време да затъмнят духовния взор, те унищожават това невежество и суеверие, които в течение на толкова дълго време скриваха образа на живия Бог на вечна любов. Отношението между създанието и Създателя е жив опит, динамична религиозна вяра, неподдаваща се на точно определение. Да бъде изолирана част от живота и да бъде наречена тя религия, означава да бъде разрушен животът и да бъде изкривена религията. Именно затова Богът на поклонението изисква или пълна преданост, или никаква.

102:6.2 (1124.4) Боговете на примитивните хора бяха само техни собствени сенки; живият Бог е божествената светлина, временните прекъсвания на която образуват извънпространствените сенки на цялото творение.

102:6.3 (1124.5) Религиозният човек на философското постигане вярва в личностния Бог на личното спасение – нещо повече от реалност, ценност, ниво на постижение, възвишен процес, преобразуване, пространствено-времеви предел, идеализация, персонализацията на енергията, същността на гравитацията, човешка проекция, идеализацията на "аз"-а, природния стремеж нагоре, склонността към добродетели, постъпателното движение на еволюцията или съвършената хипотеза. Религиозният човек вярва в Бога на любовта. Любовта е същността на религията и източникът на високоразвитата цивилизация.

102:6.4 (1124.6) В религиозния опит на индивида вярата преобразува философския Бог на възможностите в спасителния Бога на увереността. Скептицизмът може да

отправля предизвикателства към теологичните теории, но увереността в надеждността на личния опит укрепва истинността на това вероучение, което е прераснало във вяра.

^{102:6.5 (1124.7)} Убеденото отношение към Бога може да бъде резултат от разумна аргументация, но индивидът познава Бога само чрез вярата, чрез личния опит. В много от това, което се отнася до живота, е необходимо да се отчита и възможността, но влизайки в съприкосновение с космическата реалност, може да се усети увереност, когато такива значения и ценности се постигат с жива вяра. Позналата Бога душа има смелостта да каже “аз знам”, даже ако невярващият се съмнява в това знание за Бога, отричайки такава увереност поради това, че тя не до край се подкрепя от интелектуалната логика. На всеки такъв съмняващ се вярващ може само да се отговори: “Ти откъде знаеш, че аз не знам?”

^{102:6.6 (1125.1)} Макар че разумът винаги може да се усъмни във вярата, вярата винаги може да допълни и разума, и логиката. Разумът създава вероятност, която вярата е способна да трансформира в нравствена увереност и даже в духовен опит. Бог е първата истина и последният факт, затова цялата истина произлиза от Него, докато всички факти съществуват по отношение на Него. Бог е абсолютната истина. Можеш да познаеш Бога като истина, но за да разбереш – да обясниш Бога, е необходимо да изучиш факта на вселената на вселените. Само живата вяра е способна да прекоси огромната пропаст между опита на истината на Бога и невежеството по отношение на факта на

Бога. Само единият разум е неспособен да постигне хармония между безкрайната истина и вселенския факт.

^{102:6.7 (1125.2)} Вярването може да бъде неспособно да се бори с нерешителността и да се справя със страха, но вярата неизменно удържа победа над съмнението, тъй като тя винаги е и положителна, и жива. Положителното винаги притежава предимство пред отрицателното, истината – пред заблуджението, опитът – пред теорията, духовните реалности – пред изолираните факти на времето и пространството. Убедителното свидетелство за тази духовна увереност са социалните плодове на духа – истинският духовен опит на вярващите хора. Иисус каза: “Ако се обичате един друг, както ви обичам Аз, то всеки ще знае, че вие сте Мои ученици.”

^{102:6.8 (1125.3)} За науката Бог е възможност, за психологията – желателност, за философията – вероятност, за религията – увереност, действителност на религиозния опит. Разумът изисква философията, неспособна да намери Бога на вероятността, да се отнася с голямо уважение към тази религиозна вяра, която е способна да намери и намира Бога на увереността. Науката също не следва да пренебрегва религиозния опит на това основание, че той се строи върху доверчивост – поне дотогава, докато тя продължава да изхожда от предположението, че интелектуалните и философски дарования на човека се предшестват от дълъг ред намаляващи интелектуални способности, започвайки с примитивния живот, изцяло лишен от някакво мислене и чувства.

Фактите на еволюцията не следва да се противопоставят на истината, заключаваща се в реалността на увереността, която се ражда в духовния опит на религиозния живот на богопозналия смъртен. Разумният човек е длъжен да престане да разсъждава като дете и да се опита да се обърне към последователната логика на възрастните хора – логика, която допуска представа за истината наред с наблюдаването на факта. Научният материализъм доказва своята несъстоятелност, тъй като всеки път, сблъсквайки се с периодично възникващото вселенско явление, той повтаря своите обикновени възражения, смятайки това, което бива признавано за висшестоящо, като следствие на това, което бива признавано за по-долу стоящо. Последователността изисква признаване на целенасочена дейност на Създателя.

Органичната еволюция е факт; целенасочената, или постепенна, еволюция е истина, правеща състоятелни противоречивите феномени на възходящите постижения на еволюцията. Колкото по-високо стига всеки ученик в своята наука, толкова повече той ще се отказва от теорията на материалистичния факт в полза на космическата истина за преобладаването на Висшия Разум. Материализмът понижава цената на човешкия живот; евангелието на Иисус в огромна степен възвисява и божествено възвеличава всеки смъртен. Смъртното съществуване следва да се представя като очарователен опит от осъзнаването на тази реалност, която се заключава в срещата между възходящото човешко начало и низходящото и спасително божествено начало.

7. Неизбежността на божественото

^{102:7.1 (1126.1)} Бидейки самосъществуващ, Всеобщият Баща е също така и самотълкуващ; Той действително живее във всеки разумен смъртен. Но вие не можете да бъдете уверени в съществуването на Бога, докато не Го познаете; синовството е единственият опит, който прави бащинството несъмнено. Вселената повсеместно се изменя. Една изменящата се вселена е зависима вселена; такова творение не може да бъде нито окончателно, нито абсолютно. Една крайна вселена изцяло зависи от Пределното и Абсолютното. Бог и вселената не са идентични: едното е причина, другото – следствие. Причината е абсолютна, безкрайна, вечна и неизменна; следствието е пространствено-времево и трансцендентално, но вечно изменящо се, вечно растящо.

^{102:7.2 (1126.2)} Бог е единственият самопричинен факт в цялата вселена. В Него е отгатването на последователността, плана и предназначението на цялото творение на неща и същества. Повсеместно изменящата се вселена се регулира и стабилизира от абсолютно неизменни закони – навиците на неизменния Бог. Фактът на Бога – божественият закон, е постоянен; истината за Бога – Неговата връзка с вселените, е относително откровение, постоянно приспособявано към непрекъснато развиващата се вселена.

^{102:7.3 (1126.3)} Тези, които биха искали да измислят религия без Бог, приличат на хората, желаещи да събират плодове без дървета, да имат деца в отсъствие на родители. Следствие без причина е невъзможно; безпричинно е само АЗ СЪМ.

Фактът на религиозния опит предполага Бог и такъв Бог на личния опит трябва да бъде личностно Божество. Вие не можете да се молите на химическа формула, да умолявате математическо уравнение, да се покланяте на хипотеза, да се облягате на постулат, да общувате с процес, да служите на абстракции или нежно да дружите със закон.

102:7.4 (1126.4) Разбира се, много явно религиозни черти могат да имат нерелигиозни корени. Човек може с разума си да отрича Бога и да бъде морално добродетелен, предан, да почита родителите си, да бъде честен и даже идеалистичен. Човекът е способен да прояви в своята дълбочинно-духовна основа множество чисто хуманистични качества и така, явно, да докаже истинността на своите твърдения, представени в защита на безбожната религия, но такъв опит е лишен от спасителни ценности – познаване на Бога и възход към Него. Такъв смъртен опит донася само социални, а не духовни плодове. Присадката определя същността на плода независимо от това, че жизнените сокове постъпват от корените на изначалните божествени способности както на разума, така и на духа.

102:7.5 (1126.5) Интелектуалният признак на религията е увереността, философската характеристика – последователността, социалните плодове са любовта и служенето.

102:7.6 (1126.6) Позналият Бога индивид не е този, който е сляп за трудностите или който не мисли за последствията, стоящи на пътя на откриването на Бога в лабиринта на суеверията, традициите и материалистичните тенденции на съвременността. Той се сблъсква с всички тези

неблагоприятни обстоятелства, но удържа над тях победа, преодолява ги с помощта на живата вяра, и независимо от тях постига висотите на духовния опит. Но много хора, притежаващи вътрешна увереност в Бога, действително се боят да заявят за своето чувство на увереност поради многобройността и хитростта на тези, които събират възражения и преувеличават трудностите, свързани с вярата в Бога. За да се търсят недостатъци, да се задават въпроси или да се изтъкват възражения, не се изисква голям ум. Но наистина блестящ ум е нужен, за да отговори на тези въпроси и да разрешава подобни трудности; вярата определено е най-прекрасният метод за разрешаване на всякакви повърхностни спорове.

^{102:7.7 (1127.1)} Ако науката, философията или социологията са готови да прибегнат към догматизъм в спора с пророците на истинската религия, то позналите Бога хора са длъжни да отговорят на такова необосновано доктринерство с помощта на този по-прозорлив догматизъм, който се ражда от несъмнеността на личния духовен опит. “Аз зная какво съм изпитал, защото съм син на АЗ СЪМ.” Ако на личния опит на вярващия противостои догма, то този син на вярата в емпирично познаваемия Баща може да отговори с тази неопровержима догма — изявлението за това, че той е свързан с Всеобщия Баща чрез синовство.

^{102:7.8 (1127.2)} Последователно догматична може да бъде само безусловната реалност, само Абсолютът. Този, който застава на пътя на последователния догматизъм, рано или късно трябва да се окаже във властта на Абсолюта на

енергията, Всеобщността на истината и Безкрайността на любовта.

102:7.9 (1127.3) Ако тези, които се придържат към нерелигиозен подход и космическа реалност, си позволяват да оспорват несъмнеността на вярата въз основа на нейната недоказаност, то притежаващият духовен опит човек може по същия начин да се обърне към догматичното възражение против фактите на науката и убежденията на философията, позовавайки се на това, че те също не са доказани; и те са такива емпирични явления в съзнанието на учения или философа.

102:7.10 (1127.4) От всички видове вселенски опит ние можем да бъдем повече от всичко уверени в Бога – най-неизбежното от всички присъствия, най-реалният от всички факти, най-живата от всички истини, най-любящият от всички приятели и най-божествената от всички ценности.

8. Доказателствата на религията

102:8.1 (1127.5) Най-висшето доказателство за реалността и ефективността на религията се заключава във *факта на човешкия опит*, а именно в това, че плашливият и подозрителен по природа човек, от раждането си надарен със силен инстинкт за самосъхранение и жадуващ спасение след смъртта, е готов напълно да се довери на своите най-дълбоки интереси по отношение на настоящата и бъдеща опека и ръководство на тази сила и същество, което в своята вяра той назовава Бог. В това се заключава най-важната истина на всяка религия. Що се отнася до изискванията, предявявани от тази сила или същество към

човека в отговор на загрижеността и окончателното спасение, то няма две религии, които да се придържат към еднакви възгледи; фактически всички те в една или друга степен се различават в мненията си.

102:8.2 (1127.6) Оценявайки статута на всяка религия по еволюционната стълбица, най-добрият критерий за нея могат да бъдат нейните нравствени възгледи и етически норми. Колкото по-висш е типът религия, толкова по-голямо е взаимното поощрение, от една страна, от религията и, от друга – от постоянно усъвършенстващия се социален морал и етическа култура. Ние не можем да съдим за религията по състоянието на съпътстващата я цивилизация; по-верен път за оценка на истинската природа на цивилизацията е да се погледне на нея през призмата на чистотата и благородството на нейната религия. Много от най-забележителните религиозни учители бяха практически неграмотни. Мъдростта на света не е задължителна за спасителната вяра във вечните реалности.

102:8.3 (1127.7) Различията между религиите на разни епохи изцяло се определят от това, че хората различно разбират реалността и нееднакво възприемат нравствените ценности, етическите отношения и духовните реалности.

102:8.4 (1127.8) Етиката е вечното социално или расово огледало, достоверно отразяващо иначе незабележимия, по принцип вътрешен духовен и религиозен прогрес. Човекът винаги мислеше за Бога, ползвайки се от най-добрите известни му категории – своите най-дълбоки идеи и най-висши идеали. Даже историческата религия създаваше свои концепции за

Бога и върху основата на най-висшите признати ценности. Всяко разумно създание нарича Бога най-добрата и най-висшата известна му същност.

^{102:8.5 (1128.1)} Всеки път, когато религията се свеждаше до разсъдъчни категории и интелектуално изражение, тя си позволяваше да критикува цивилизацията и еволюционния прогрес, оценявайки ги в съответствие със своите собствени критерии за етическа култура и морален прогрес.

^{102:8.6 (1128.2)} Макар че личната религия предшества еволюцията на човешкия морал, налага се да признаем, че институционалната религия неизменно изоставаше от постепенно изменящите се нрави на човешките раси. Организираната религия доказва своята консервативна мудност. Пророците обикновено водеха хората напред по пътя на религиозното развитие; теолозите обикновено ги задържаха. Предвид това, че религията е свързана с вътрешния или личен опит, тя е неспособна да изпревари съществено интелектуалната еволюция на расите.

^{102:8.7 (1128.3)} Но религията никога не се подобрява с обръщането към така наречените чудеса, стремежът към които е връщане към примитивните религии на магиите. Истинската религия няма никакво отношение към мнимите чудеса и богооткровената религия никога не се позовава на чудеса в потвърждение на своите права. Религията винаги израства от личния опит и се опира на него. И вашата най-висша земна религия, животът на Иисус, беше именно такъв личен опит: човекът, смъртният човек, търсещ Бога и намиращ Го в цялата пълнота в

течение на един кратък живот в плът, докато в този човешки опит се появи Бог, търсещ човека и намиращ го за пълно удовлетворение на съвършената душа, характеризирана от безкрайната върховност. И това е религия, макар най-висшата от религиите, и все пак разкрита във вселената Небадон – земният живот на Иисус от Назарет.

102:8.8 (1128.4) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 103. Действителността на религиозния опит

103:0.1 (1129.1) ВСИЧКИ истински религиозни реакции на човека се иницират на ранния етап на неговото развитие от спомагателните духове на поклонението и се контролират от спомагателния дух на разума. Първият свръхразумен дар на човека се заключава в съединяването на личността с контура на Светия Дух – пораждането на Съзидателния Дух на вселената; и дълго преди посвещенията на божествените Синове или вселенското посвещение на Настройчиците задача на това въздействие става разширяването на възгледа човека за етиката, религията и духовността. След посвещението на Райските Синове, освободилият се Дух на Истината внася огромен принос в повишаването на човешката способност да възприема религиозните истини. С прогреса на еволюцията в обитаемия свят нараства ролята на Настройчиците на Съзнанието във формирането на религиозна интуиция от по-висок тип. Настройчикът на Съзнанието е космическият прозорец, през който крайното създание, благодарение на проникателността на вярата, е способно

да види несъмнеността и божествеността на безкрайното Божество – Всеобщият Баща.

103:0.2 (1129.2) Религиозните тенденции се присъщи на човешкия род; те се проявяват повсеместно и имат явно естествен произход; примитивните религии са винаги еволюционни в своето възникване. С развитието на естествения религиозен опит иначе бавното протичане на планетарната еволюция периодически се прекъсва от откровения на истината.

103:0.3 (1129.3) Понастоящем на Урантия съществуват четири вида религии:

103:0.4 (1129.4) 1. Естествена или еволюционна религия.

103:0.5 (1129.5) 2. Свръхестествена или богооткровена религия.

103:0.6 (1129.6) 3. Практическа или ежедневна религия – различни степени на съчетаване на естествената и свръхестествената религия.

103:0.7 (1129.7) 4. Философски религии – изкуствени или философски теологически доктрини и религии породени от разсъдъка.

1. Философия на религията

103:1.1 (1129.8) Единството на религиозния опит сред членовете на социалната или религиозната група се обяснява с еднаквата същност на пребиваващите в индивида частици на Бога. Именно това божествено начало в човека поражда безкористна заинтересованост от благополучието на

другите хора. Но предвид това, че личността е неповторима – не съществуват двама еднакви смъртни, не може да има и двама души еднакво интерпретиращи водителството и подбудите на живеещия в техния разум дух на божествеността. Група смъртни е способна да изпитва духовно единство, но такива създания никога няма да могат да постигнат философско еднообразие. Разнообразието в интерпретацията на религиозната мисъл и опит се демонстрира от факта, че теолозите и философите на двадесети век са дали повече от петстотин различни определения на религията. В действителност всеки човек определя религията изхождайки от своето собствено емпирично разбиране на божествените импулси изпращани от пребиваващия в него дух на Бога и затова такива интерпретации задължително ще бъдат уникални и съвършено неприличащи на религиозната философия на всички останали хора.

103:1.2 (1130.1) Когато един смъртен е напълно съгласен с религиозната философия на друг смъртен, то такова явление означава, че две такива същества притежават еднакъв *религиозен опит* по тези въпроси, на които те дават еднакво философско-религиозно тълкуване.

103:1.3 (1130.2) Макар че вашата религия е основана на личния опит, изключително важно е да знаете огромно множество други примери за религиозен опит (различните тълкувания предлагани от различни смъртни), за да не позволите на своя собствен религиозен живот да стане егоцентричен – ограничен, егоистичен и асоциален.

103:1.4 (1130.3) Рационализмът греши, когато предполага, че религията в началото е примитивно вярване в нещо, което бива последвано от преследване на ценности. Религията е на първо място стремеж към ценности, след което се формира система на обяснителни вярвания. За хората е много по-лесно да стигнат до съгласие по отношение на религиозни ценности – цели, отколкото по отношение на вярвания – интерпретации. С това се обяснява факта, че в религията може да съществува съгласие по отношение на ценностите и целите и едновременно да се наблюдава обезкуражаващото явление: запазване на вярването в стотици противоречащи си едно на друго религиозни течения. По силата на тази причина даденият човек може да запазва своя религиозен опит отхвърляйки или изменяйки много от своите религиозни вярвания. Религията продължава да съществува независимо от революционните промени в религиозните вярвания. Не теологията създава религията, а религията е тази, която създава теологическата философия.

103:1.5 (1130.4) Това, че религиозните хора вярваха в много неща, които беше лъжливи, не лишава религията от състоятелност, тъй като тя е основана на признаването на ценностите и се потвърждава от вярата опираща се на личен религиозен опит. Така религията е основана на опита и религиозната мисъл, а теологията – философия на религията, е добросъвестен опит за интерпретация на този опит. Такива обяснителни вярвания могат да бъдат истински или лъжливи, или могат да съчетават истината със заблудението.

103:1.6 (1130.5) Осъзнаването на признаването на духовните ценности е опит излизащ извън рамките на понятийната сфера. В нито един човешки език няма думи, с които да може да се изрази това “чувство”, “усещане”, “интуиция” или “опит” – това, което ние решихме да наричаме Бого-съзнание. Пребиваващият в човека дух на Бога не е личностен – Настройчикът е доличностен, но този Наставник представлява ценност, разпространява аромата на божественост, която е личностна в най-висшия и безкраен смисъл. Ако Бог не беше поне личностен, той не би могъл да притежава съзнание, а ако нямаше съзнание, щеше да стои по-ниско от човека.

2. Религията и индивида

103:2.1 (1130.6) Религията функционира в разума на човека и се реализира в опита преди да се появи в човешкото съзнание. Детето успява да преживее около девет месеца преди да изпита *раждането*. Но “раждането” на религията не е внезапно: то представлява постепенно формиране. И все пак рано или късно идва “денят на раждането”. Вие встъпвате в небесното царство само “родени отново” – родени в Духа. Много духовни раждания се съпровождат със силно терзание на духа и сериозно възбуждане на психиката подобно на това както много физически раждания се характеризират с “бурни и мъчителни родилни болки” и други аномалии при “освобождаването от бременността”. В други случаи духовното раждане е следствие от естествен и нормален растеж в процеса на възприемането на висшите ценности и усъвършенствания на духовния опит, макар че религиозното развитие е невъзможно без съзнателно усилие, без позитивни и лични

стремежи. Религията никога не е пасивен опит, отрицателно отношение. Това, което е наречено “раждане на религията” няма пряка връзка с така наречения опит с обръщането, с който обикновено се характеризират религиозните епизоди случващи се с възрастта в резултат на разстройство на психиката, подтискане на емоциите и кризи на характера.

^{103:2.2 (1131.1)} Но хората, възпитани от своите родители в съзнание за това, че те самите са деца на любвеобилния небесен Баща, не са длъжни да гледат подозрително на своите смъртни другари, които са могли да постигнат такова съзнание за дружеска връзка с Бога едва след психична криза, емоционален стрес.

^{103:2.3 (1131.2)} Еволюционната почва в разума на човека, в която израстват семената на богооткровената религия, са тази нравствена природа, която още на най-ранния си етап поражда обществено съзнание. Първите подбуди на нравствената природа на детето имат отношение не към пола, чувството за вина, или самолюбието, а към импулсите на справедливостта, честността и желанието за доброта – оказването на полезна помощ на своите другари. И възпитанието на такива ранни прояви на нравственост води до постепенно развитие на религиозен живот относително свободен от конфликти, сътресения и кризи.

^{103:2.4 (1131.3)} Още в началото на своя живот всеки човек изпитва нещо като конфликт между егоистичността и алтруистичните пориви и често първият опит за богосъзнание идва в резултат на търсенето на

свръхчовешка помощ за разрешаването на такива нравствени конфликти.

103:2.5 (1131.4) Психологията на детето по природа е позитивна, а не негативна. В много случаи причината за негативизма на смъртния човек се заключава във възпитанието им. Когато се казва, че детето е позитивно, се имат предвид неговите нравствени подбуди – тези сили на разума, появата на които сигнализира пристигането на Настройчик на Съзнанието.

103:2.6 (1131.5) Ако обучението на детето не се извращава, неговият разум се развива позитивно и според проявата на религиозно съзнание води към праведност и социално служене, а не негативно - далеч от греха и вината. Развитието на религиозния опит може да доведе или да не доведе до конфликт, но в него винаги присъстват неизбежни решения, усилия и функция на човешката воля.

103:2.7 (1131.6) Нравственият избор винаги се съпровожда с по-голям или по-малък нравствен конфликт. И първият такъв конфликт в съзнанието на детето възниква между егоистичните подбуди и алтруистичните пориви. Настройчикът на Съзнанието не пренебрегва личностните ценности на егоистичния мотив, но той оказва своето въздействие така, че известно предпочитание да се окаже на алтруистичния импулс водещ към човешкото щастие и радостите на небесното царство.

103:2.8 (1131.7) Когато нравственото същество избира безкористността независимо от подбудите към егоизъм, то това е елементарен религиозен опит. Нито едно животно

не е способно на такъв избор; подобно решение е както човешко, така и религиозно. То включва факта на богосъзнанието и проявява порив към социално служене – основата на човешкото братство. Когато разумът прави правилен нравствен избор посредством действията на свободната воля, то такова решение представлява религиозен опит.

^{103:2.9 (1131.8)} Но преди детето да се е развило достатъчно, за да бъдат формирани нравствени качества позволяващи му да прави избор в полза на алтруистичното служене, в него е успял да се развие силен и монолитен егоистичен характер. Именно тази реална ситуация поражда теорията на борбата между “висшата” и “низшата” природа между “предишния човек на греха” и “новия човек” на благодатта. Още в най-ранна възраст нормалното дете започва да усвоява това, че е “по-блажено да даваш, отколкото да вземаш”.

^{103:2.10 (1131.9)} Обикновено човек свързва стремежа към удовлетворяването на собствените потребности със своето его – собственото “аз”. В противовес на това той е склонен да свързва своите алтруистични желания с някакво външно въздействие – Бога. Такъв възглед е свършено верен, тъй като всички неегоистични желания действително са следствие от направляващото въздействие на вътрешния Настройчик на Съзнанието, а Настройчикът е частица от Бога. Импулсът на Духовния Наставник се възприема в човешкото съзнание като подбуда към алтруизъм, отзивчиво отношение към своите другари. Във всеки случай такъв е ранният и основополагащ опит в съзнанието на детето. Ако растящото дете е неспособно да обедини

своята личност, хипертрофираният алтруистичен порив може да нанесе сериозен ущърб на благополучието на вътрешното “аз”. Въведеното в заблуждение съзнание става причина за много конфликти, безпокойства, преживявания и безкрайни човешки нещастия.

3. Религията и човешкият род

^{103:3,1 (1132,1)} Макар че вярата в духове, сънища, а също и в различни суеверия изиграха роля в процеса на еволюцията на примитивните религии, вие не следва да забравяте за влиянието на клановия или племенния дух на солидарност. Именно взаимоотношенията в групата доведоха до тази социална ситуация, която предложи алтернатива на конфликта на егоистичните и алтруистичните наклонности в нравственото съзнание на първобитния човек. Независимо от вярата им в духове, съсредоточаването на религията на примитивните австралийци и досега си остава клана. Като тенденция такива религиозни представи с времето се персонализират – в началото във вид на животни, по-късно – като свръхчовек и Бог. Даже примитивните африкански бушмени, поверията на които и досега се намират на ниските нива на тотемизма, осъзнават различието между лични и групови интереси, а това е елементарната способност да различаваш световните ценности от свещените. Но социалната група не е източникът на религиозния опит. Независимо от влиянието на всички тези първобитни фактори за развитието на религията в древния човек източникът на истински религиозен импулс както преди е присъствието на истинските духовни сили, подбуждащи волята към приемането на безкористни решения.

103:3.2 (1132.2) По-късната религия се предзнаменува от примитивни вярвания в природни чудеса и тайни, в неличностен авторитет. Но рано или късно еволюиращата религия изисква от индивида той да принесе на олтара на групата лична жертва – да направи нещо за това другите хора да станат по-щастливи и по-добри. Крайното призвание на религията е да служи на Бога и човека.

103:3.3 (1132.3) Религията е призвана да измени обкръжаващата човека среда, но тази религия, която съществува понастоящем в смъртните, в значителна степен е неспособна да се справи с тази задача. Твърде често средата е подчинявала религията.

103:3.4 (1132.4) Помнете, че във всички векове най-важният религиозен опит бяха чувствата, в които се пробуждаха нравствените ценности и социалните значения, а не разсъжденията относно теологичните догми или философските теории. Религията се развива благоприятно според това как елемента на магията се изтласква от представите за морала.

103:3.5 (1132.5) Преминавайки в своето развитие през суеверията на свръхестественото излъчване, магията, поклонението пред природата, страха от духове и поклонението пред животните, човекът премина към различни ритуали, посредством които религиозното отношение на индивида се превърна в групови реакции на клана. Впоследствие такива обреди бяха съсредоточени и закрепени в племенните вярвания, а с времето тези страхове и поверия се персонализираха в богове. Но в цялата тази религиозна еволюция присъстваше някакъв нравствен елемент.

Импулсът, съобщаван на човека от вътрешния Бог, винаги е притежавал сила. И тези могъщи въздействия – едното от които човешко, а другото – божествено, осигуриха запазването на религията в продължение на векове независимо от това, че тя неведнъж се намирал на ръба на гибел поради многобройните пагубни тенденции и непримирими противоречия.

4. Духовното общуване

^{103:4.1 (1133.1)} Характерното различие на светското събиране от религиозната среща се състои в това, че в сравнение със светската, религиозната среща е проникната от атмосфера на *общуване*. Така в човешката група се изработва чувството за приятелски взаимоотношения с божественото, с което започва груповото поклонение. Най-древният вид социално общуване беше участието в общата трапеза и затова в древните религии някаква част от обредната жертва трябваше да се изяжда от вярващите. Тази форма на духовно общуване се запазва и в християнското причастие. Атмосферата на общуване предоставя живителен и успокоителен период на примирие между своето користоно “аз” и алтруистичното подбуждане на вътрешния Духовен Наставник и е предверие на истинското поклонение – практиката на присъствието на Бога, която води до появата на братството на хората.

^{103:4.2 (1133.2)} Когато първобитният човек чувстваше, че неговото общуване с Бога е прекъснато, той прибегваше към жертвоприношения в опит да се сдобие с примирение, да възстанови дружеските отношения. Жаждата за

праведност води до откриване на истината, а истината повишава идеалите, което създава нови проблеми за индивидуалния вярващ, тъй като нашите идеали имат тенденцията да нарастват в геометрична прогресия, а нашата способност да живеем съгласно тези идеали се подобрява само в аритметична прогресия.

103:4.3 (1133.3) Чувството за вина (не съзнанието за греха) произхожда или от прекъснатото духовно общуване, или от понижаване нивото на нравствените идеали на индивида. Изходът от това неприятно положение е само в осъзнаването на това, че висшите нравствени идеали на човека не задължително означават Божията воля. Човекът не може да се надява на това, че неговият живот ще съответства на неговите най-висши идеали, но той може да бъде верен своята цел: да търси Бога, постепенно придобивайки все по-голямо сходство с него.

103:4.4 (1133.4) Иисус отхвърли всички ритуали на жертвоприношението и изкуплението. Той разруши основата за всеки подобен измислен страх и чувство на изолация във вселената като провъзгласи, че човекът е дете Божие; отношението на създанието и Създателя се постави на основата на отношенията дете-родител. Бог става любящ Баща по отношение на своите смъртни синове и дъщери. Навечно се отменят всякакви ритуали, които не са законна част на тези съкровени семейни отношения.

103:4.5 (1133.5) Отношението на Бога-Баща към своето дете се определя не от действителната добродетел или достойнство на създанието, а от признаването на мотивацията на детето – от неговите цели и намерения.

Такива взаимоотношения са отношения между родител и дете движени от божествената любов.

5. Произходът на идеалите

^{103:5.1 (1133.6)} Ранният еволюционен разум поражда чувството за социален дълг и морални задължения извлечени основно от емоционален страх. По-позитивната подбуда към социалното служене и безкористният идеализъм възниква като непосредствен импулс на божествения дух пребиваващ в човешкия разум.

^{103:5.2 (1133.7)} Идеята-идеал за правене на добро на други хора - импулсът, подбуждащ да си откажеш нещо заради своя ближен отначало е крайно ограничен. Първобитният

^{103:5.3 (1134.1)} човек смята за свои близки само тези, които са близки до него, тези, които се отнасят към него дружелюбно; с развитието на религиозната цивилизация представата за близкия се разширява и включва клана, племето и нацията. По-късно Иисус включи в него цялото човечество, като ни поръча да обичаме даже своите врагове. И във всеки нормален човек има нещо, което му говори за нравствеността, за справедливостта на това учение. Даже тези, които по-малко от всичко следват този идеал признават, че на теория той е правилен.

^{103:5.4 (1134.2)} Всички хора осъзнават нравственото начало на тази всеобща човешка подбуда към безкористност и алтруизъм. Хуманистът приписва тази подбуда на естествената дейност на човешкия разум; вярващият е по-близко до истината признавайки, че истински

безкористният стимул на смъртния разум е реакция на вътрешното духовно ръководство на Настройчика на Съзнанието.

103:5.5 (1134.3) Но не винаги може да се разчита на човешката интерпретация на тези ранни конфликти – желанието да служиш на своето “аз” и на “аз-а” на другите. Само достатъчно монолитната личност е способна да бъде арбитър в многообразните сблъсъци на егоистичните стремежи и пробуждащото се социално съзнание. “Аз”-ът има такива права каквито и ближните. Нито едната от тези две страни не притежава изключителни права над вниманието на индивида и неговото служене. Неспособността да разреши този проблем води до най-древната разновидност на чувството за вина на човека.

103:5.6 (1134.4) Човекът постига щастие едва тогава, когато егоистичното желание на “аз” (божествения дух) се координират и примиряват с обединената воля на интегриращата и координираща личност. Разумът на еволюционния човек винаги се сблъсква с трудния проблем на разрешаването на спора между естествения растеж на емоционалните импулси и нравствения растеж на безкористните подбуди, основани на духовната интуиция – истинската религиозна рефлексия.

103:5.7 (1134.5) Опитът да се осигури еднаква полза за себе си и за най-голям брой други хора представлява проблем, който не винаги може да се реши удовлетворително в пространствено-времевия контекст. В аспекта на вечния живот такива антагонизми са разрешими, но те са непримирими в течение на краткия човешки живот. Иисус

е имал предвид този парадокс, когато е казвал: “Този, който запази своя живот, ще го загуби, а този, който отдаде живота си за царството, ще го придобие”.

^{103:5.8 (1134.6)} Следването на идеала – стремежът да бъдеш подобен на Бога, не се прекратява както до смъртта, така и след нея. В своята същност животът след смъртта не се отличава от смъртното съществуване. Цялото благо, извършвано от нас в този живот, пряко спомага за усъвършенстването на бъдещия живот. Истинската религия не поощрява моралното безделие и духовната леност, не поощрява напразната надежда за това, че резултатът от преминаването през вратата на естествената смърт ще бъде даряване с всички добродетели, присъщи на благодатния характер. Истинската религия не намалява стремежа на човека да се сдобие с прогрес в течение на дадения му живот. Всяко постижение на смъртния е пряк принос към обогатяването на първите етапи на опита от безсмъртния живот.

^{103:5.9 (1134.7)} Когато на човека се внушава, че неговите алтруистични пориви са не повече от развит природен стаден инстинкт, това погубва неговия идеализъм. Но когато човек научи, че тези висши подбуди на душата произхождат от пребиваващите в неговия смъртен разум духовни сили, това го облагородява и пробужда в него огромна енергия.

^{103:5.10 (1134.8)} Когато човек истински осъзнае, че в него живее и действа нещо вечно и божествено, той се възвисява над своето “аз”, излиза извън неговите предели. Така живата вяра в свръхчовешкия източник на нашите идеали става

потвърждение на нашата вяра в това, че ние сме Божи синове и прави истински нашите алтруистични убеждения – чувството за братство между хората.

^{103:5.11 (1135.1)} В областта на своя дух човек действително притежава свободна воля. Смъртният човек не е нито безпомощен роб на неумолимото владичество на всемогъщия Бог, нито жертва на сляпата фаталност на механистичния и космически детерминизъм. Наистина, човек сам е твореца на своята вечна съдба. Но спасението и облагородяването на човека не се извършва по принуда. Духовният растеж възниква в недрата на развиващата се душа. Принудата може да деформира личността, но никога не стимулира растежа. Даже тази принуда, която осъществява образованието, помага само негативно – в този смисъл, че то може да спомага за предотвратяване на гибелния опит. Най-голям духовен растеж се извършва при минимално външно въздействие. “Където е духът господен, там има свобода”. Човекът се развива най-добре тогава, когато натискът от страна на семейството, обкръжението, църквата и държавата е най-малко. Но това не следва да се разбира, че в прогресивното общество няма място за семейство, социални институти, църква и държава.

^{103:5.12 (1135.2)} Когато член на социална религиозна група удовлетворява изискванията на такава група, следва да се поощрява неговото религиозно право свободно да изразява личните тълкувания на истината на религиозната вяра и фактите на религиозния опит. Увереността на религиозната група в бъдеще зависи от духовното

единство, а не от теологичното еднообразие. Религиозната група трябва да бъде в състояние да използва правото на свободомислие без да се превръща в “група от свободомислещи”. Всяка църква, която се покланя на живия Бог, утвърждава братството на хората и има смелост да освободи своите членове от всеки догматичен натиск, може с надежда да гледа в бъдещето.

6. Философската координация

103:6.1 (1135.3) Теологията изучава действията и реакциите на човешкия дух; тя никога няма да се превърне в наука, тъй като трябва в по-голяма или по-малка степен да се обединява с психологията в личното си изразяване и с философията в своето систематично изложение. Теологията е винаги изучаване на *вашата* религия; изучаването на религията на друг човек е психология.

103:6.2 (1135.4) Когато човекът пристъпва към изучаване и изследване на своята вселена *отвън*, той създава различните физически науки; когато пристъпва към изследване на себе си и на вселената *отвътре*, той поставя началото на теологията и метафизиката. Последващото изкуство на философията се развива в стремеж да се хармонизират множеството несъответствия, отначало неизбежно възникващи между откритията и ученията на тези две диаметрално противоположни пътища за приближаване към вселената на неща и същества.

103:6.3 (1135.5) Религията е свързана от духовна гледна точка с осъзнаване на *вътрешния* характер на човешкия опит. Духовната природа на човека му позволява да обърне

външната страна на вселената навътре. Затова е вярно, че при изключително вътрешен поглед от позицията на опита на личността, цялото творение се представя като духовно по своята природа.

103:6.4 (1135.6) Когато човек аналитично изследва вселената с помощта на своите материални способности — физическите органи на чувствата и свързаното с тях умствено възприятие, космосът изглежда механичен и енергийно-материален. Такъв метод на изследване на реалността представлява обръщане на вътрешната страна на вселената наопаки.

103:6.5 (1135.7) Логичната и последователна представа за вселената не може да бъде построена на постулатите на материализма или спиритизма, тъй като тези две системи на мислене, въздигнати в абсолюти, неизбежно изкривяват представата за космоса, при което първата има работа с вселена вътрешната страна на която става външна, а втората изразява вселена външната страна на която става вътрешна. По този начин няма ни най-малка надежда науката или религията самостоятелно да могат да постигнат адекватно разбиране на вселенските истини и отношения без ръководство от страна на човешката философия и разяснения от страна на божественото откровение.

103:6.6 (1136.1) В своето изражение и самопостижение вътрешният дух на човека неизбежно зависи от устройството и от начина на действие на разума. Така външното емпирично постижение на човека в материалната реалност трябва да се основава на

умственото осъзнаване на придобиващата опит личност. Затова духовният и материален, вътрешен и външен човешки опит винаги се съпоставя с функцията на разума и в това, което засяга тяхното съзнателно постигане, той се обуславя от неговата дейност. Човекът усеща материята в своя разум; той изпитва духовната реалност в душата си, но осъзнава този опит в своя разум. Разумът е вечният съгласуващ, обуславящ и определящ съвкупното съдържание на смъртния опит. Както енергийните същности, така и духовните ценности се изменят в процеса на интерпретацията, която се осъществява в съзнанието посредством разума.

^{103:6.7 (1136.2)} Причината за трудността, с която се сблъскват в стремежа си към по-съгласувана координация на науката и религията се заключава в това, че вие сте напълно незапознати с промеждутъчната област – моронтийния свят на неща и същества. Локалната вселена е представена от три степени или стадии на проявление на реалността: материя, моронтия и дух. Моронтийният подход сменя всички отклонения между откритията на физическите науки и функционирането на духа на религията. Познавателният метод на науката е аргументацията; интуитивният метод на религията е вярата; методът на моронтийното ниво са мотата. Мота – това е възприемчивостта към свръхматериалната реалност започваща да компенсира незавършеността на растежа благодарение на това, че нейна субстанция е знанието-разум, а нейна същност – вярата-интуиция. Мота – това е свръхфилософско съгласуване на възприятията на разнотрановата реалност непостижимо от материалните

личности; частично се определя от опита на преживелите материалния живот в плът. Но много смъртни съзнаваха желателността на някакъв метод за осигуряване на съгласуваното взаимодействие на полярните области – наука и религия; и метафизиката е резултат от неуспешния опит на човека да запълни тази добре известна празнота. Но човешката метафизика се оказва повече плашеща, отколкото разясняваща. Метафизиката символизира добронамерен, но напразен опит на човека да компенсира отсъствието на мотата на моронтия.

103:6.8 (1136.3) Метафизиката претърпя поражение; мотата за човека са недостъпни. Откровението е единственият метод способен да компенсира отсъствието в материалния свят на възприемчивостта към истината, присъща на мотата. Откровението решително отстранява бъркотията, към която разсъдъчната метафизика довежда в еволюционния свят.

103:6.9 (1136.4) Науката е опит на човека да изучи своето физическо обкръжение, света на енергията-вещество; религията е човешкият опит за постижение на космоса на духовните ценности; философията възникна вследствие стремението на човешкия разум да организира и съотнесе получените от тези противоположни представи данни в някакво подобие на разумно и цялостно отношение към космоса. Философията, очистена чрез откровение, функционира удовлетворително в отсъствието на мота и в условията на криза и провал на нейната рационална човешка замяна – метафизиците.

103:6.10 (1136.5) Древният човек не правеше разлика между енергийните и духовни нива. Първи да разделят математиката и волята се опитаха виолетовата раса и нейните андитски приемници. Все повече цивилизовани хора повтаряха пътя на древните гърци и шумери отличаващи неодоушевеното и одоушевеното. С развитието на цивилизацията на философията ще бъде все по-трудно да прехвърля мост през пропастта разделяща понятията дух и енергия. Но в пространство-времето тези разминавания се съвместяват с Висшия.

103:6.11 (1137.1) Науката винаги трябва да се основава на разума макар че въображението и догадките спомагат да се разширят нейните граници. Религията извечно зависи от вярата макар че разумът е стабилизиращ фактор и полезен слуга. Винаги ги е имало и винаги ще ги има въвеждащи в заблуждение тълкувания на явленията както на естествения, така и на духовния свят погрешно наричани науки и религии.

103:6.12 (1137.2) Човекът се опитваше да построи своята философска система в условията на непълно овладяване на науката, лошо разбиране на религиите и неуспехи в метафизиката. И на съвременните хора действително би се отдало да създадат достойна и привлекателна философия за човека и своята вселена, ако не беше разрива на принципно важната и задължителна метафизическа връзка между световите на материята и духа – ако не беше безсилието на метафизиците не съумели да прехвърлят мост през моронтийната пропаст, разделяща физическото и духовното. В смъртния човек няма представа за

моронтийния разум и материалното; *откровението* е единственият метод компенсиращ недостатъка на понятийните данни крайно необходими на човека за създаване на логическа философия на вселената и удовлетворително разбиране на своето надеждно и постоянно място в тази вселена.

103:6.13 (1137.3) Откровението е единствената надежда на човека да може да премине през пропастта на моронтия. Без помощта на мотата вярата и разума са неспособни да постигнат и построят логическа вселена. Без интуицията на мота смъртният човек не е в състояние да познае добродетелта, любовта и истината в явленията на материалния свят.

103:6.14 (1137.4) Когато човешката философия започне твърде много да клони към света на материята, тя става рационалистична или *натуралистична*. Когато философията особено започне да клони към духовното ниво, тя става *идеалистична* или даже мистична. Когато философията е толкова неудачна, че да клони към метафизиката, тя неизбежно става *скептична*, забъркана. В миналите векове мнозинството човешки знания и интелектуални оценки се падаха на един от трите вида изкривено възприятие. За философията е непозволено да изразява своите интерпретации на реалността в линейния стил на логиката; тя е длъжна извечно да се съобразява с елиптичната симетрия на реалността и същественото изкривяване на всякакви представи за връзките.

103:6.15 (1137.5) Висшата постижима за смъртния човек философия трябва логически да се основава на доводите на

науката, религиозната вяра и проникването в истината, което става възможно благодарение на откровението. С помощта на този съюз, човекът е способен отчасти да компенсира своя неуспех в създаването на адекватна метафизика и своята неспособност да разбере мотата на моронтия.

7. Науката и религията

^{103:7.1 (1137.6)} Науката се поддържа от разума, религията – от вярата. Макар че вярата не се опира на разума, тя се поддава на обосноваване; не бидейки зависима от логиката, тя при все това се поддържа от убедителна логика. Вярата не може да бъде подхранвана даже от идеалната философия; в действителност – наред с науката, тя сама е източник на такава философия. Надеждно ръководство за вярата, човешката религиозна интуиция, може да стане само откровението; надеждно средство за възвишената вяра може да бъде само личния смъртен опит заедно с присъствието на духовен Настройчик – Бога, който е дух.

^{103:7.2 (1137.7)} Истинското спасение е метод за божествена еволюция на смъртния разум от нивото на отъждествяване с материята чрез свързващите сфери на моронтия, към високия вселенски статут на съотнасяне с духа. И така, както материалният интуитивен инстинкт в процеса на земната еволюция предшества появата на разумно знание, така проявата на интуитивната духовна проникателност предшества последващата поява на моронтиен и духовен разум и опит в божествената програма на небесната еволюция – превръщането на потенциалите на човека

тленен в действителността и божествеността на човека вечен, Райският завършил.

^{103:7.3 (1138.1)} Но според това как възходящият човек се стреми към центъра – към Рая и познаването на Бога, той едновременно се стреми и навън, в пространството – към енергийното разбиране на материалния космос. Развитието на науката не е ограничено от земния живот на човека; неговият опит за възход във вселената и свръхвселената не на последно място ще се заключава в изучаване на превращенията на енергията и метаморфозата на веществата. Бог е дух, но Божеството е единство, а единството на Божеството не само обхваща духовните ценности на Всеобщия Баща и Вечния Син, но също така обхваща и енергийните факти на Всеобщия Властелин и Райския Остров, докато тези две фази на вселенска реалност са съвършено съотнесени в интелектуалните взаимовръзки на Съвместния Извършител и обединени на крайното ниво във формиращото се Божество на Висшето Същество.

^{103:7.4 (1138.2)} Обединението на научното отношение и религиозното постижение с помощта на емпиричната философия е част от дългия човешки опит от възхода към Рая. Приближенията на математиката и несъмнеността на интуицията винаги ще се нуждаят от съгласуваща функция – логиката на разума на всички нива на опита, чак до максималното придобиване на Висшия.

^{103:7.5 (1138.3)} Но логиката е неспособна да съгласува данните на науката и прозренията на религията, ако и научната и религиозната страна на личността не се подчиняват на

истината, ако отсъства искрено желание да се следва истината където и да изведе тя, на каквито и изводи да се натъкне.

^{103:7.6 (1138.4)} Логиката е метод на философията - метод за нейното изразяване. В пределите на истинската наука аргументацията винаги се поддава на подобряване посредством истинската логика; в пределите на истинската религия, вярата, изхождайки от вътрешната гледна точка, винаги е логична, даже ако изглежда съвършено необоснована при научен поглед отвън. При поглед отвън навътре, вселената може да ви се стори материална; ако я погледнете отвътре навън, същата тази вселена може да изглежда съвършено духовна. Рационалната аргументация израства от материалното съзнание, вярата – от духовното съзнание, но с помощта на философията, усилена от откровението, логиката е способна да потвърди както вътрешния, така и външния погледи, с това укрепвайки както науката, така и религията. Така, чрез общата връзка с логиката на философията и науката и религията могат да стават все по-търпими една към друга, проявявайки все по-малко скептицизъм.

^{103:7.7 (1138.5)} Това, което е необходимо и на развиващата се наука и на религията, - е по-взискателна и смела самокритика, по-голямо разбиране на незавършеността на еволюционния статут. Нерядко и религиозните и научните учители са твърде самоуверени и догматични. Научната и религиозна самокритика може да се отнася само към *фактите*. Достатъчно е човек да отстъпи от фактите, и

неговият разум губи своето оглавяващо положение, или бързо се изражда в подобие на лъжлива логика.

103:7.8 (1138.6) Истината — разбирането на космическите отношения, вселенските факти и духовните ценности — се открива най-добре чрез служенето на Духа на Истината и се подлага на най-добра критическа оценка в откровения. Но откровението не се поражда нито от науката, нито от религията; неговата функция се заключава в координирането на науката и религията с истинската реалност. В отсъствието на откровения, или в случай на неспособност да го приеме или разбере, смъртният човек винаги е прибегвал към внимателни търсения в областта на метафизиката — единственото човешко подобие на откровение на истината или на мотата на моронтийната личност.

103:7.9 (1139.1) Науката на материалния свят позволява на човека да контролира и в някаква степен да подчинява себе си на физическата среда. Религията на духовния опит е източник на приятелския порив, позволяващ на хората да живеят заедно в сложните условия на цивилизацията на научния век. Метафизиката, и в още по-голяма степен откровението, се явяват свързващо звено както за научни, така и за религиозни открития, което позволява на човека да се опитва логически да съотнесе тези отделни, но взаимосвързани области на мисли във възвишената философия, която би се отличавала с устойчивост на науката и увереност в религията.

103:7.10 (1139.2) В условията на смъртното съществуване абсолютните доказателства са невъзможни; и науката и

религията са основани на допускания. На моронтийно ниво постулатите - както на науката, така и на религията, се поддават на частичното потвърждение от логиката на мотата. На духовно ниво – нивото на постигане на материален статут, потребността от крайно доказателство постепенно отстъпва пред действителния опит на реалността и причастността към реалността; но и тогава много от това, което лежи отвъд пределите на крайното остава недоказано.

^{103:7.11 (1139.3)} Всички области на човешката мисъл са основани на някакви допускания, които се приемат, макар и без доказателства, благодарение на принципната възприемчивост към реалността свойствена на разума на човека. Науката тръгва по своя прехвален път на рационална аргументация като започва с *допускането* на реалността на три неща: материя, движение и живот. Религията започва с допускането на действителността на три неща: разум, дух и вселена – Висшето Същество.

^{103:7.12 (1139.4)} Науката става област на мислите обхващаща въпросите на математиката, енергията и материята във времето и пространството. Религията включва в своята сфера не само крайния и временен дух, но и духа на вечността и върховността. Само благодарение на въздействието на продължителния опит мотата на тези две противоположни възприятия на вселената могат да стигнат до аналогични интерпретации на причините, функциите, отношенията, реалностите и целите. Максималното съгласуване на различията на енергията и духа се постига в контура на Седемте Главни Духа; тяхното първо

обединение – в Божеството на Бога-Висшия; тяхното окончателно единство е в безкрайността на Първия Източник и Център, АЗ СЪМ.

103:7.13 (1139.5) *Съждението* е признаване на изводите на съзнанието по отношение на опита на физическия свят на енергията и материята и причастността към този свят. *Вярата* е акта на признаване на обосноваността на духовното съзнание – същността, която няма други смъртни доказателства. *Логиката* е синтетичното развитие на единството на вярата и съжденията в търсене на истината и е основана на принципните интелектуални свойства на смъртните същества, на вътрешното осъзнаване на неща, значения и ценности.

103:7.14 (1139.6) Присъствието на Настройчика на Съзнанието е действително потвърждение на духовната реалност, но истинността на това присъствие е невъзможно да се демонстрира на външния свят – тя е достъпна само за този, който по такъв начин постига пребиваващия в него Бог. Съзнанието за присъствието на Настройчик е основано на интелектуалното възприемане на истината, на свръхразумното осъзнаване на добродетелите и личностна подбуда към любов.

103:7.15 (1139.7) Науката открива материалния свят, религията го оценява, философията се опитва да интерпретира неговите значения, координирайки научния материален възглед с религиозна духовна представа. Но историята е област, в която науката и религията могат никога да не стигнат до пълно съгласие.

8. Философията и религията

103:8.1 (1140.1) Макар че науката и философията могат да допускат вероятността за Бог с помощта на своите аргументи и логика, само личният религиозен опит на водения от духа човек може да потвърди несъмнеността на такова висше личностно Божество. В резултат от подобна инкарнация на живата истина на философската хипотеза, вероятността за Бога става религиозна реалност.

103:8.2 (1140.2) Бъркотията съпровождаща емпиричното постигане на несъмнеността на Бога е следствие от различните интерпретации и изложения на такъв опит от различни индивиди и раси. Опитът от Бога може да бъде изцяло достоверен, но разсъжденията *относно* Бога – бидейки интелектуални и философски, се различават едно от друго и често биват непоследователни и погрешни.

103:8.3 (1140.3) Добрият и благороден човек може дълбоко да обича своята жена, но да бъде напълно неспособен удовлетворително да издържи писмен изпит по психология на съпружеската любов. Друг човек, почти или съвсем необичащ своята съпруга, може много успешно да издържи такъв изпит. Несъвършенството на проникването на обичащия човек в истинския характер на своята любима в никаква степен не намалява реалността или искреността на неговата любов.

103:8.4 (1140.4) Ако вие действително вярвате в Бога – познали сте го чрез вяра и го обичате, не допускайте каквото и да било принижаване или отслабване на реалността на такъв опит от инсинуациите на съмняващата се наука, интригите

на логиката, постулатите на философията или ловките предложения на благонамерените души готови да създадат религия без Бог.

103:8.5 (1140.5) Неувереността на съмняващия се материалист не трябва да тревожи увереността на богопозналия вярващ; обратното, основаната на опита дълбока вяра и непоколебима увереност на вярващия са длъжни да хвърлят могъщо предизвикателство към съмненията на невярващия.

103:8.6 (1140.6) За да може философията да донесе най-голяма полза и на науката и на религията, тя трябва да избягва крайностите както на материализма, така и на пантеизма. Само такава философия, която признава реалността на личността – постоянството сред измененията, може да има нравствена ценност за човека, може да служи като свързващо звено между теориите на материалната наука и духовната религия. Откровението е компенсация за недостатъците на еволюиращата философия.

9. Същността на религията

103:9.1 (1140.7) Теологията се занимава с интелектуалното съдържание на религията, метафизиката (откровението) – с нейните философски аспекти. Религиозният опит е духовното съдържание на религията. Независимо от митологичните приумици и психологическите илюзии, характерни за интелектуалното съдържание на религията, независимо от погрешните метафизични допускания и водещите към самозаблуда методи, независимо от политическите изкривявания и социално икономическите

извращения на философското съдържание на религията, - духовният опит на личната религия остава неподправен и действителен.

103:9.2 (1140.8) Религията има отношение не само към мисленето, но и към чувствата, действията и начина на живот. Мисленето е по-тясно свързано с материалния живот и трябва – като цяло, но не напълно, да се подчинява на разума и фактите на науката, а също така, в своите нематериални стремежи към сферите на духа – на истината. Колкото и илюзорна и погрешна да е теологията на индивида, неговата религия може да бъде абсолютно неподправена и извечно истинска.

103:9.3 (1141.1) В своята изначална форма будизмът представляваше една от най-добрите религии без Бог за цялата еволюционна история на Урантия, макар че с развитието на това вероучение в него се появи Бог. Религия без вяра е противоречие; без Бога тя е философски непоследователна и интелектуално абсурдна.

103:9.4 (1141.2) Магическият и митологичен произход на естествената религия не принизява реалността и истинността на последващите богооткровени религии и съвършенствата на спасителното евангелие на Иисус. Животът на Иисус и неговите учения окончателно освободиха религията от суеверието на магията, илюзията на митологията и оковите на традиционния догматизъм. Но тази древна магия и митология крайно ефективно проправиха пътя към последващата и по-съвършена религия благодарение на това, че допускаха

съществуването и реалността на свръхматериалните ценности и същества.

103:9.5 (1141.3) **Макар че религиозният опит е чисто субективен духовен феномен, подобен опит включва позитивното и живото, присъщо на вярата отношение към висшите сфери на обективната вселенска реалност. Идеалът на религиозната философия – такава вяра-доверие, която би помогнала на човека безусловно да се облекне на абсолютната любов на безкрайния Баща на вселената на вселените. Такъв истински религиозен опит значително превъзхожда философското обективиране на идеалистичното желание; той действително приема спасението за даденост и се съсредоточава само върху познаването на волята на Райския Баща и нейното изпълнение. Отличителни признаци на такава религия са: вяра във висшето Божество, надежда за вечен живот и любов – на първо място, любовта към ближните.**

103:9.6 (1141.4) **Когато теологията поробва религията, религията умира; тя се превръща в доктрина, а не в живот. Задачата на теологията е само да помогне на човека да осъзнае личния си духовен опит. Теологията представлява религиозен опит да определи, проясни, развие и обоснове емпиричните твърдения на религията, които в крайна сметка могат да бъдат обосновани само от живата вяра. Във висшата философия на вселената мъдростта, както и разума, става съюзница на вярата. Разумът, мъдростта и вярата представляват най-висшите човешки постижения на хората. Разумът запознава човека със света на фактите, с нещата; мъдростта го запознава със света на истината, с**

отношенията, вярата го въвежда в света на божествеността, духовния опит.

103:9.7 (1141.5) Вярата е винаги готова да води след себе си разума, докато не се изчерпят неговите способности; тя продължава пътя заедно с мъдростта, докато не изчерпи философските възможности; и след това тя намира в себе си мъжеството да продължи безкрайния и вечен вселенски път, съпроводжана само от *ИСТИНАТА*.

103:9.8 (1141.6) Науката (знанието) се опира на неотменимото (спомагателния дух) допускане, че разумът е действителен и че вселената може да бъде разбрана. Философията (координираното постижение) се опира на неотменимото (духът на мъдростта) допускане, че мъдростта е действителна, че материалната вселена може да бъде съгласувана с духовната. Религията (истината за личния духовен опит), се основава на неотменимото (Настройчика на Съзнанието) допускане, че вярата е действителна, че Бог е познаваем и постижим.

103:9.9 (1141.7) Пълното осъзнаване на реалността на смъртния живот се заключава във все по-голямата готовност да вярвате в тези допускания на разума, мъдростта и вярата. Такъв живот се подбужда от истината и е изпълнен с любов; в това се състоят идеалите на обективната космическа реалност, съществуването на която е материално недоказуемо.

103:9.10 (1142.1) Научавайки се да разпознава доброто и злото разумът проявява мъдрост; когато мъдростта избира между доброто и злото, истината и заблудението, тя

показва, че я ръководи духът. Така функцията на разума, душата и духа извечно се намират в тясно обединение и функционална взаимовръзка. Разумът е свързан с фактическо знание, мъдростта – с философията на откровението, вярата – с живия духовен опит. Чрез истината човек придобива красота, благодарение на духовната любов той възхожда към добродетели.

^{103:9.11 (1142.2)} Вярата води към познаване на Бога, а не само към мистичното усещане на божественото присъствие. Вярата не трябва да се подлага на прекомерно въздействие на своите емоционални последици. Истинската религия е опит на вярата и знанието, точно както и удовлетворяване на чувствата.

^{103:9.12 (1142.3)} Реалността на религиозния опит е пропорционална на неговата духовност и такава реалност излиза от пределите на разума, науката, философията, мъдростта, и всички останали човешки постижения. Убежденията от такъв опит са неопровержими; логиката на религиозния живот е неоспорима; увереността на такова знание е свръхчовешка, удовлетворението е благородно и божествено, смелостта е неукротима, привързаността е несъмнена, предаността е съвършена, целите са окончателни – вечни, пределни и всеобщи.

^{103:9.13 (1142.4)} [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 104. Развитие на концепцията за Троицата

104:0.1 (1143.1) **КОНЦЕПЦИЯТА** за Троицата в богооткровената религия не следва да се смесва с триадните вярвания, присъщи на еволюционните религии. Идеите за триадата възникнаха по аналогия с много неща, но основно поради трите стави на пръстите, поради това, че за устойчивост на табуретката са ѝ необходими поне три крака, поради това, че палатка може да се укрепи на три точки; освен това в течение на дълго време първобитният човек умееше да брои само до три.

104:0.2 (1143.2) С изключение на някои естествени двойки като минало и настояще, ден и нощ, топло и студено, мъж и жена, човекът обикновено е склонен да мисли с триади: вчера, днес, утре; съмване, среда на деня, залез; баща, майка и дете. Победителя го приветстват с трикратно «ура». Покойниците ги погребват на третия ден, а духа го умиротворяват с три умивания.

104:0.3 (1143.3) Вследствие на тези естествени асоциации в човешкия опит триадата се появи в религията и това стана дълго преди Райската Троица на Божествата, или поне някой от нейните представители, да бъде разкрита на човечеството. По-късно триадни богове се появиха при персите, индусите, гърците, египтяните, вавилонците, римляните и скандинавците, но това все още не бяха истински троици. Всички триадни богове имаха естествен произход и по едно или друго време се появиха сред мнозинството разумни народи на Урантия. Понякога концепцията за еволюционна триада се смесва с концепцията за Троицата, разкрита в откровенията; в

такива случаи често е невъзможно да ги отличим една от друга.

1. Урантийските концепции за Троицата

^{104:1.1 (1143.4)} Първото урантийско откровение, водещо към постигането на Райската Троица, осъществи персоналът на Принц Калигастия преди около половин милион години. Тази най-древна представа за Троицата се запази в смутните времена, настъпили след планетарното въстание.

^{104:1.2 (1143.5)} За втори път тази идея беше изложена от Адам и Ева в първата и втората градини. Остатъци от това учение съществуваха още във времената на Макивента Мелхиседек приблизително тридесет и пет хиляди години по-късно, тъй като сифитската концепция за Троицата се запазваше и в Месопотамия, и в Египет, но особено в Индия, където в течение на дълго време тя живееше в образа на Агни – триглавия ведически бог на огъня.

^{104:1.3 (1143.6)} Третото разкриване на Троицата беше представено от Макивента Мелхиседек и символ на неговото учение станаха трите концентрични кръга, изобразени на гърдите на салимския мъдрец. Но на Макивента му беше много трудно да разкрие на палестинските бедуини Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. Мнозинството от неговите ученици предполагаха, че Троицата се състои от тримата Всевишни на Норлатиадек; някои смятаха, че в Троицата влизат Властелините на Системи, Бащата на Съзвездието и Божеството-Създател на локалната вселена; и само у

малцина възникна смътната представа за Райската взаимовръзка на Бащата, Сина и Духа.

104:1.4 (1144.1) Благодарение на усилията на салимските мисионери ученията на Мелхиседек за Троицата постепенно се разпространиха над голяма част от Евразия и Северна Африка. Често е трудно да се направи разлика между триадите и троиците, съществуващи в по-късния андитски период и в епохата след Мелхиседек, когато двете концепции в определена степен се смесиха и сраснаха.

104:1.5 (1144.2) Тринитарната представа на индусите се изразяваше като Същество, Разум и Радост. (По-късно в Индия се оформи представата за Брахма, Шива и Вишну.) Макар че ранни описания на Троицата се появиха в Индия заедно със сифитските свещеници, последващите идеи за Троицата, привнесени от салимските мисионери, бяха развити от местните индийски мислители благодарение на съединяването на тези доктрини с еволюционните представи за триадите.

104:1.6 (1144.3) Будизмът създаде две доктрини с тринитарен характер. В по-ранната влизаха Учителят, Законът и Братството; такава беше представата на Гаутама Сидхарта. По-късната идея, получила разпространение сред представителите на северното разклонение на будизма, включваше Висшия Господ, Светия Дух и Въплътения Спасител.

104:1.7 (1144.4) Тези представи на индусите и будистите бяха истински тринитарни постулати, тоест идеята за

тройственото проявление на един монотеистичен Бог. Истинската тринитарна концепция не е просто съединяване на трима отделни богове в една група.

^{104:1.8 (1144.5)} Древните евреи знаеха за Троицата от преданията на кенеите, възникнали в епохата на Мелхиседек, но монотеистичното старание, с което те изповядваха единия Бог – Яхве, дотолкова засенчи всички останали учения, че към времето на появата на Иисус доктрината за Елохим практически изчезна от еврейската теология. Съзнанието на древните евреи не можа да примири тринитарната концепция с монотеистичната вяра в Единия Господ, Бога на Израил.

^{104:1.9 (1144.6)} Последователите на исляма също не можаха да обхванат идеята за Троицата. На развиващия се монотеизъм винаги му е трудно да се примири с тринитарността в условията на борба с политеизма. Идеята за Троицата най-добре се придобива в тези религии, където съществува здрава монотеистична традиция в съвкупност с доктринална гъвкавост. На големите монотеисти – ревнивите евреи и мюсюлмани, им беше трудно да направят разлика между поклонение на трима богове – политеизъм и тринитарност, и поклонение на едно Божество, съществуващо в триединно проявление на божественост и личност.

^{104:1.10 (1144.7)} Иисус учеше своите апостоли на истината за ипостасите на Райската Троица, но те мислеха, че той се изразява образно и символично. Възпитани в юдейски монотеизъм, те възприемаха зле каквото и да било вероучение, което – както им се струваше – противоречеше

на тяхната господстваща представа за Яхве. И ранните християни наследиха от древните евреи предубедено отношение към концепцията за Троицата.

104:1.11 (1144.8) Първата християнска Троица беше провъзгласена в Антиохия и беше представена като Бог, Неговото Слово и Неговата Мъдрост. На ап. Павел му беше известна Райската Троица на Бащата, Сина и Духа, но той рядко Я проповядваше, споменавайки за нея само в някои от своите послания до новосъздаваните църкви. Впрочем Павел, както и неговите събратя-апостоли, прие Иисус, Сина-Създател на локалната вселена, за Второто Лице на Божеството, Вечния Син на Рая.

104:1.12 (1144.9) Християнската концепция за Троицата, която започна да завоюва признание към края на първи век след Христа, включваше Всеобщия Баща, Сина-Създател на Небадон и Божествената Попечителка на Салвингтон – Майчинския Дух на локалната вселена и съзидателната съпруга на Сина-Създател.

104:1.13 (1145.1) От времето на Иисус и чак до настоящото откровение фактическият състав на Троицата (като се изключат няколко индивида, на които това беше специално разкрито) не беше известен на Урантия. Но макар че християнската представа за Троицата беше погрешна по отношение на факта, тя беше практически вярна по отношение на духовните връзки. Озадачаваха само философските изводи и космологичните последици: на много от тези, чийто разум притежаваше космическа насоченост, им беше трудно да повярват в това, че второто лице на безкрайната Троица някога е

пребивавало на Урантия; и макар че в духа това е вярно, то не е факт от реалността. Създателите-Михаиловци напълно въплъщават в себе си божествения Вечен Син, но те не са абсолютната личност.

2. Единството на Троицата и множествеността на Божеството

^{104:2.1 (1145.2)} Монотеизмът се появи като философски протест против несъстоятелността на политеизма. В началото той се развиваше под формата на пантеистични обединения, в които свръхестествените способности се разпределяха сред членовете на пантеона, след това – чрез гностично въздигане на един бог над другите, и накрая, чрез изключване на всички богове освен Единия Бог, изразяващ крайна ценност.

^{104:2.2 (1145.3)} Учението за троичността израства от емпиричния протест против невъзможността да се представи единичността на изключителното, лишено от човешки черти Божество, несъотносимо по своето значение с нищо във вселената. При наличие на достатъчно време философията по-скоро се стреми да извлече личните качества от чисто монотеистичната концепция за Божеството, понижавайки така дадената идея за несъотнесенния Бог до статута на пантеистичен Абсолют. Винаги е било трудно да се разбере личността на Бога, при Когото няма равноправни личностни отношения с други равни на Него личностни същества. Категорията на личността в Божеството предполага съществуването на такова Божество по отношение на друго и равно на него лично Божество.

104:2.3 (1145.4) Чрез осъзнаване на концепцията за Троицата човешкият разум придобива надежда за частичното разбиране на взаимовръзката между любовта и закона в пространствено-времените творения. Благодарение на духовната вяра човек постига любовта на Бога, но скоро установява, че тази духовна вяра не влияе върху предопределените закони на материалната вселена. Независимо от устойчивостта на вярата на човека в Бога като негов Райски Баща разширяващите се космически хоризонти изискват също така осъзнаване на реалността на Райското Божество като универсален закон, осъзнаване на присъщата на Троицата върховна власт, която, простирайки се извън Рая, засенчва дори еволюиращите локални вселени на Синове-Създатели и Съзидателните Дъщери на трите вечни лица, чийто съюз в Божеството е факт, реалност и вечна неделимост на Райската Троица.

104:2.4 (1145.5) И същата тази Райска Троица е реална същност – макар и не личност, но истинска и абсолютна реалност, съвместима със съществуващите личности на Бащата, Сина и Духа. Троицата е свръхсумарна реалност на Божеството – реалност, възникваща от съвместяването на трите Райски Божества. Качествата, свойствата и функциите на Троицата не са простата сума от атрибутите на трите Райски Божества; функциите на Троицата са нещо уникално, оригинално и неподдаващо се на изчерпващо предсказване върху основата на анализ на атрибутите на Бащата, Сина и Духа.

104:2.5 (1146.1) Ще приведем пример: в течение на своето пребиваване на земята Учителят внушаваше на своите

последователи, че правосъдието никога не е *личен* акт; то винаги е функция на *групата*. Така и Боговете, като отделни същества, не раздават правосъдие. Но именно тази функция те изпълняват като единно цяло – като Райската Троица.

^{104:2.6 (1146.2)} Концептуалното разбиране на троичното обединение на Бащата, Сина и Духа подготвя човешкия разум за последващо възприемане на някои други тройствени отношения. Теологичният подход може напълно да бъде удовлетворен от концепцията за Райската Троица, но философският и космологичният подходи изискват осъзнаване на други триединни асоциации на Първия Източник и Център, тези триединства, в които Безкрайното функционира в различни универсално проявявани, неприсъщи на Отеца качества – отношенията на Бога на силата, енергията, причинността, реакцията, потенциалността, актуалността, гравитацията, напрежението, еталона, принципа и единството.

3. Троиците и триединствата

^{104:3.1 (1146.3)} Макар че в някои случаи човечеството стигаше до разбирането на Троицата, образувана от трите лица на Божеството, за съблюдаване на последователността човешкият разум е длъжен да осъзнава наличието на определени отношения между всичките седем Абсолюта. Но всичко това, което е вярно за Райската Троица, не е задължително вярно за *триединството*, макар че триединството е нещо различно от троичността. В някои функционални аспекти триединството може да бъде

аналогично на троичността, но по своята същност то никога не съответства на троичността.

104:3.2 (1146.4) Смъртният човек преживява велика урантийска епоха, белязана с разширяване на кръгозора и развиване на представите, и неговата философия за космоса трябва да се развива с по-бързи темпове, за да не изостава от разширяването на интелектуалната арена на човешката мисъл. Развивайки своето космическо съзнание, смъртният човек разбира взаимосвързаността на всичко, което му се открива в материалната наука, интелектуалната философия и духовните постижения. Но при своята вяра в единството на космоса човекът осъзнава многообразието на битието. Независимо от всевъзможните концепции, говорещи за неизменността на Божеството, човек разбира, че живее във вселена на постоянно изменение и емпиричен растеж. Осъзнавайки запазването на духовните ценности, човек заедно с това трябва постоянно да се съобразява с математиката и предматематиката на силата, енергията и мощността.

104:3.3 (1146.5) В един или друг вид вечната изпълненост на безкрайността трябва да бъде съгласувана с временния растеж на еволюиращите вселени и незавършеността на техните емпирични обитатели. Идеята за всеобхватната безкрайност трябва да бъде по някакъв начин сегментирана и обусловена, за да могат смъртният интелект и моронтийната душа да постигнат тази концепция, имаща крайна ценност и одухотворяващо значение.

104:3.4 (1146.6) Докато разсъдъкът изисква монотеистично единство на космическата реалност, крайният опит се нуждае от постулата на множествените Абсолюти и от тяхната координация в космическите взаимоотношения. Без координирано съществуване е невъзможна появата на разнообразието на абсолютните отношения, няма шанс за действието на диференциращите, вариращи, модифициращи, отслабващи, определящи и намаляващи фактори.

104:3.5 (1146.7) В настоящите документи всеобхватната реалност (безкрайност) е представена в този вид, в който тя съществува в седемте Абсолюта:

104:3.6 (1146.8) 1. Всеобщият Баща.

104:3.7 (1146.9) 2. Вечният Син.

104:3.8 (1146.10) 3. Безкрайният Дух.

104:3.9 (1147.1) 4. Райският Остров.

104:3.10 (1147.2) 5. Божеството-Абсолют.

104:3.11 (1147.3) 6. Всеобщият Абсолют.

104:3.12 (1147.4) 7. Безусловният Абсолют.

104:3.13 (1147.5) Първият Източник и Център, който е Баща за Вечния Син, служи и като Еталон за Райския Остров. Той е личност, безусловно въплътена в Сина, но в Божеството-Абсолют той е личност, изразена в потенциал. Отецът е енергия, разкрита в системата Рай-Хавона, и едновременно

с това енергия, скрита в Безусловния Абсолют. Безкрайният извечно проявява Себе Си в непрестанните действия на Съвместния Извършител, докато Той вечно функционира в компенсиращите, но неведоми действия на Всеобщия Абсолют. Такива са връзките на Отеца с шестте равноправни Абсолюта и така всичките седем обхващат кръга на безкрайността чрез нескончаемите цикли на вечността.

^{104:3.14 (1147.6)} Явно триединството на абсолютните отношения е неизбежно. Личността се стреми към обединяване с други личности както на абсолютно, така и на всички останали нива. Обединяването на трите Райски личности увековечава първото триединство – личностния съюз на Бащата, Сина и Духа. Защото, когато тези три лица – *като лица* – се съединяват за съвместно действие, те образуват триединство на функционалната цялостност, което, не явявайки се троична органична същност, при все това представлява триединство – тройствено функционално съвкупно единение.

^{104:3.15 (1147.7)} Райската Троица не е триединство. Тя не е функционално единение, представлявайки неразделно и неделимо Божество. Бащата, Синът и Духът (като лица) могат да поддържат отношение с Райската Троица, тъй като Троицата е за тях неразделно Божество. Бащата, Синът и Духът не поддържат подобно лично отношение с първото триединство, тъй като то е техен функционален съюз, който те образуват като три лица. Само като Троица, като неразделно Божество – те поддържат съвместно

външно отношение с триединството на тяхната лична съвкупност.

104:3.16 (1147.8) Затова Райската Троица заема уникално положение сред абсолютните взаимоотношения – съществуват няколко екзистенциални триединства, но само една екзистенциална Троица. Триединството *не е* същност. То е функционално, а не органично. Неговите членове са партньори, а не съставни части. Съставните части на триединството могат да бъдат същности, но само триединството е обединение.

104:3.17 (1147.9) При все това в едно отношение триединството и троичността са сравними едно с друго: както едното, така и другото се проявяват във функции, представляващи нещо различно от видимите суми на атрибутите на съставните части. Но макар че те са сравними от функционална гледна точка, в останалото те не показват категориална връзка. Те се съотнасят приблизително така, както функцията към структурата. Но функцията на триединното обединение не е функцията на троичната структура или същност.

104:3.18 (1147.10) И все пак триединствата са реални; съвършено реални. В тях се извършва функционализация на всеобхватната реалност и чрез тях Всеобщият Баща осъществява непосредствено и лично управление на основните функции на безкрайността.

4. Седемте триединства

104:4.1 (1147.11) **Предприемайки** опит за описване на седемте триединства, е необходимо да подчертаем, че Всеобщият Баща е първичният член на всяко от тях. Той е, бил е и вечно ще бъде: Първият Всеобщ Баща-Източник, Абсолютен Център, Първо-причина, Всеобщ Властител, Безграничен Активизатор, Изначално Единство, Безусловен Вседържител, Първото Лице на Божеството, Изходният Космически Еталон и Същността на Безкрая. Всеобщият Баща е лична причина за Абсолютите; той е Абсолют на Абсолютите.

104:4.2 (1148.1) **Характерът и смисълът** на седемте триединства може да се представи по следния начин:

104:4.3 (1148.2) *Първото триединство е личностно-целенасочено триединство.* Това обединение включва личността на три Божества:

104:4.4 (1148.3) **1. Всеобщия Баща.**

104:4.5 (1148.4) **2. Вечния Син.**

104:4.6 (1148.5) **3. Безкрайния Дух.**

104:4.7 (1148.6) **Тройственият съюз** на любовта, милосърдието и служенето е целенасочено и личностно обединение на трите вечни Райски личности. Това обединение се характеризира с божествени отношения на братство, любов към създанията, бащини деяния и съдействие на възхода. Божествените личности на това първо триединство са Богове, които даряват с личност, посвещават дух и даряват разум.

^{104:4.8 (1148.7)} Даденото триединство се отличава с безкрайно волеизявление; то действа по цялото протежение на вечното настояще и по минало-настоящо-бъдещото течение на времето. Това обединение поражда безкрайност на волеизявлението и предлага такива методи, посредством които личностното Божество се саморазкрива пред създанията на еволюиращия космос.

^{104:4.9 (1148.8)} *Второто триединство е триединство на силата и еталона.* Независимо дали това е мъничък ултиматон, сияйна звезда или въртяща се мъглявина, даже централна вселена или свръхвселена, физическият еталон — космическата конфигурация на всяка материална организация, от най-малката до най-голямата, винаги се извежда от функцията на това триединство. Тази група се състои от:

^{104:4.10 (1148.9)} 1. Баща-Син.

^{104:4.11 (1148.10)} 2. Райски Остров.

^{104:4.12 (1148.11)} 3. Съвместен Извършител.

^{104:4.13 (1148.12)} Енергията е организирана от космическите посредници на Третия Източник и Център; различните форми на енергията се появяват в съответствие с еталоните на Рая — абсолютната материализация; но зад всички тези нескончаеми превръщания се намира присъствието на Бащата-Сина, чийто съюз за пръв път е активирал еталона на Рая в появата на Хавона вследствие раждането на Безкрайния Дух — Съвместния Извършител.

104:4.14 (1148.13) В своя религиозен опит създанията влизат в съприкосновение с Бога, Който е любов, но подобно духовно проникване никога не трябва да засенчва разумното признаване на вселенския факт на еталона, който е Раят. Райските личности си осигуряват доброволното поклонение на създанията за сметка на неотразимата сила на божествената любов и водят всички такива родени в духа личности към небесно наслаждение – нескончаемото служене в качеството на завършили Божии синове. Второто триединство е създател на пространствената арена, върху която се разгръщат тези процеси; то определя типовете космическа конфигурация.

104:4.15 (1148.14) Любовта може да характеризира първото триединство, но еталонът е галактическото проявление на второто триединство. Това, което е първото единство за еволюиращите личности, е второто единство за еволюиращите вселени. Еталонът и личността са две велики проявления на деянията на Първия Източник и Център; но колкото и да е трудно това за разбиране, истината е, че еталонът на могъществото и любвеобилната личност са една и съща всеобща реалност; Райският Остров и Вечният Син са равни, но противоположни разкрития на непостижимата същност на Всеобщия Баща-Сила.

104:4.16 (1149.1) *Третото триединство е духовно-еволюционно триединство.* Цялата съвкупност от духовни проявления започва и свършва в това обединение, състоящо се от:

104:4.17 (1149.2) 1. Всеобщия Баща.

104:4.18 (1149.3) 2. Сина-Дух.

104:4.19 (1149.4) 3. Божеството-Абсолют.

104:4.20 (1149.5) От духовната потенция до Райския Дух, проявлението на всеки дух в реалността се осъществява в това триединно обединяване на чисто духовната същност на Отеца, активните духовни ценности на Сина-Духа и неограничените духовни потенциали на Божеството-Абсолют. Това триединство включва изначалното възникване, изчерпващото проявление и крайната цел на екзистенциалните ценности на духа.

104:4.21 (1149.6) Отецът съществува преди духа; Синът-Дух функционира като активен съзидателен дух; Божеството-Абсолют съществува като всеобхватен дух и даже излиза извън пределите на духа.

104:4.22 (1149.7) *Четвъртото триединство е триединството на безкрайността на енергията.* В пределите на това триединство се увековечават началата и завършеците на цялата енергийна реалност — от пространствената потенция до монота. Тази група обхваща следното:

104:4.23 (1149.8) 1. Бащата-Дух.

104:4.24 (1149.9) 2. Райския Остров.

104:4.25 (1149.10) 3. Безусловния Абсолют.

104:4.26 (1149.11) Раят е центърът на енерго-силовата активация на космоса — вселенското местоположение на Първия Източник и Център, космическият център на Безусловния

Абсолют и източникът на цялата енергия. В това триединство екзистенциално присъства енергийният потенциал на безкрайния космос, само частично проявление на който са голямата вселена и съществуващият всемир.

104:4.27 (1149.12) Четвъртото триединство осъществява абсолютно управление на основните единици космическа енергия, освобождавайки ги от господството на Безусловния Абсолют, право пропорционално на проявлението в емпиричните Божества на субабсолютната способност да контролират и стабилизират видоизменящия се космос.

104:4.28 (1149.13) Това триединство е сила и енергия. Безпределните възможности на Безусловния Абсолют са съсредоточени около абсолютума на Райския Остров, откъдето излизат невъобразими възбуждения на обикновено статичната неподвижност на Безусловния. И нескончаемото биене на материалното сърце на Рая в безкрайния космос се съгласува с непостижимия еталон и неизповедимите планове на Безкрайния Активизатор – Първия Източник и Център.

104:4.29 (1149.14) *Петото триединство е триединство на реактивната безкрайност.* Тази група се състои от:

104:4.30 (1149.15) 1. Всеобщия Баща.

104:4.31 (1149.16) 2. Всеобщия Абсолют.

104:4.32 (1149.17) 3. Безкрайния Абсолют.

104:4.33 (1149.18) Тази група увековечава функционалната реализация в безкрайността на всичко, което се поддава на актуализация в пределите на божествената реалност. Това триединство проявява способност за неограничено реагиране на волевите, причинните, напрегащите и еталонните действия и присъствия на другите триединства.

104:4.34 (1150.1) *Шестото триединство е триединство на космически обединеното Божество.* Тази група се състои от:

104:4.35 (1150.2) 1. Всеобщия Баща.

104:4.36 (1150.3) 2. Божеството-Абсолют.

104:4.37 (1150.4) 3. Всеобщия Абсолют.

104:4.38 (1150.5) Това обединение на съществуващото в космоса Божество изразява иманентността на Божеството в съчетание с трансценденталността на Божеството. Това е последното “протягане” на божествеността на нивата на безкрайността към тези реалности, които се намират отвъд пределите на обожествената реалност.

104:4.39 (1150.6) *Седмото триединство е триединството на безкрайното единство.* Този претворяем в безкрайността съюз функционално се проявява във времето и вечността, изразявайки равно обединение на актуалности и потенциалности. Тази група се състои от:

104:4.40 (1150.7) 1. Всеобщия Баща.

104:4.41 (1150.8) 2. Съвместния Извършител.

104:4.42 (1150.9) 3. Всеобщия Абсолют.

104:4.43 (1150.10) Съвместният Извършител осъществява всеобща интеграция на различните функционални аспекти на цялата претворена реалност на всички нива на проявление – от крайните, през трансценденталните и чак до абсолютните. Всеобщият Абсолют в съвършенство компенсира различията, присъщи на разнообразните аспекти на незавършената реалност – от неограничените потенциали на активно-волевата и причинна реалност на Божеството до безграничните възможности на статичната, реактивна, не отнасяща се към Божеството реалност в непостижимите сфери на Безусловния Абсолют.

104:4.44 (1150.11) Функционирайки в това триединство, Съвместният Извършител и Всеобщият Абсолют реагират еднакво на присъствието на отнасящите се и неотнасящи се към Божеството реалности, точно както и Първият Източник и Център, който в това отношение по същество е концептуално неотличим от АЗ СЪМ.

104:4.45 (1150.12) Тези приближения са достатъчни, за да се поясни концепцията за триединствата. Не познавайки пределното ниво на триединствата, вие сте неспособни докрай да разберете първите седем от тях. Приемайки за неразумно да се заемаме с по-нататъшни уточнения, ние все пак можем да съобщим, че съществуват петнадесет триединни обединения на Първия Източник и Център, осем от които не са разкрити в настоящите документи. Тези неразкрити обединения имат отношение към реалностите,

актуалностите и потенциалностите, намиращи се отвъд пределите на емпиричното ниво на върховността.

104:4.46 (1150.13) Триединствата са функционалният балансър на безкрайността, обединението на уникалността на Седемте Абсолюта на Безкрайността. Именно екзистенциалното присъствие на триединствата позволява на Бащата-АЗ СЪМ да изпитва функционално единение в безкрайността независимо от разнообразното проявление на безкрайността в седем Абсолюта. Първият Източник и Център е обединяващият член на всички триединства; в Него всичко има своето безусловно начало, вечно съществуване и безкрайна цел – “в Него се заключава всичко”.

104:4.47 (1150.14) Макар че тези обединения са неспособни да увеличат безкрайността на Бащата-АЗ СЪМ, изглежда, че именно благодарение на Него за тях стават възможни суббезкрайните и субабсолютните проявления на Неговата реалност. Седемте триединства умножават многостранността, увековечават нови дълбини, изпълват божествеността с нови ценности, откриват нови възможности, разкриват нови значения и всички тези разнообразни проявления във времето и пространството, и вечния космос съществуват в хипотетичната неподвижност на изначалната безкрайност на АЗ СЪМ.

5. Тройствените съюзи

104:5.1 (1151.1) Съществуват някои други триединни взаимовръзки, невключващи Отеца, но те не са истински триединства и винаги се разглеждат отделно от

триединствата на Отеца. Те имат различни названия: спомагателни триединства, еднородни триединства и *тройствени съюзи*. Те са следствие от съществуването на триединствата. Две от тези обединения имат следния строеж:

104:5.2 (1151.2) *Тройственият Съюз на Актуалността* е представен от взаимоотношенията на трите абсолютни актуални същности:

104:5.3 (1151.3) 1. Вечния Син.

104:5.4 (1151.4) 2. Райския Остров.

104:5.5 (1151.5) 3. Съвместния Извършител.

104:5.6 (1151.6) Вечният Син е абсолютът на реалността на духа, абсолютната личност. Райският Остров е абсолютът на реалността на космоса, абсолютният еталон. Съвместният Извършител е абсолютът на реалността на разума, равноправният партньор на абсолютната реалност на духа и екзистенциалният синтез на личността и енергията в Божеството. Това тройствено обединение привежда в координация цялата съвкупна актуализирана реалност – реалността на духа, космоса или разума. То е безусловно в актуалността.

104:5.7 (1151.7) *Тройственият Съюз на Потенциалността* представлява обединение на трите Абсолюта на потенциалността:

104:5.8 (1151.8) 1. Божеството-Абсолют.

104:5.9 (1151.9) 2. Всеобщия Абсолют.

104:5.10 (1151.10) 3. Безусловния Абсолют.

104:5.11 (1151.11) Такава е взаимовръзката на резервоарите на безкрайността, които са вместилища на цялата латентна енергийна реалност – реалността на духа, разума или космоса. Това обединение осъществява интеграцията на цялата скрита енергийна реалност. То е безкрайно в потенциал.

104:5.12 (1151.12) Както триединствата на първо място са свързани с функционалното обединение на безкрайността, така и тройствените съюзи участват в космическото проявление на емпиричните Божества. Ако връзката на триединствата с емпиричните Божества – Висш, Пределен и Абсолютен, е опосредствана, то за тройните съюзи тази връзка е непосредствена. Тройствените съюзи се образуват в разкриващия се енерго-личностен синтез, в който се формира Висшето Същество. И за времевите създания на пространството Висшето Същество е разкриване на единството на АЗ СЪМ.

104:5.13 (1151.13) [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 105. Божество и реалност

105:0.1 (1152.1) ДАЖЕ висшите категории на населяващите вселената разумни същества са способни само частично да постигнат безкрайността и само относително да разберат крайността на реалността. В опита да проникне в тайните на вечността на всичко това, което се нарича *реално*, човешкият разум, разглеждайки дадения проблем, може с

полза за себе си да си представи вечността-безкрайността като почти неограничена елипса, явяваща се следствие на една абсолютна причина и функционираща по целия този безкраен разнообразен вселенски кръг в извечния стремеж към някаква абсолютна и безкрайна потенциалност на предназначението.

105:0.2 (1152.2) Когато смъртният интелект се опитва да постигне концепцията за тоталната реалност, такъв краен разум се сблъсква лице в лице с реалността на безкрайността; тоталността на реалността е безкрайност и затова няма да може да бъде изчерпващо разбрана от разума, чиято способност за концептуално постижение е суббезкрайна.

105:0.3 (1152.3) Човешкият разум едва ли е способен да си състави адекватна представа за вечните съществувания, а без това е невъзможно да изложим даже нашите концепции за тоталността на реалността. При все това можем да се опитаме да се заемем с това, макар прекрасно да разбираме, че нашите понятия неизбежно ще бъдат подложени на съществено изкривяване в процеса на тълкуването и модификациите, разчетени за нивото на разбиране на смъртния разум.

1. Философската концепция за “АЗ СЪМ”

105:1.1 (1152.4) Философите на вселените отнасят изначалната причинност на безкрайността към Всеобщия Баща, функциониращ като безкрайното, вечното и абсолютното АЗ СЪМ.

105:1.2 (1152.5) Съществуват много опасности, свързани с излагането пред смъртния интелект на тази идея за безкрайното АЗ СЪМ, тъй като дадената концепция е толкова далеч от емпиричното човешко разбиране, че е съпроводена със сериозно изкривяване на значенията и неправилно разбиране на ценностите. При все това философската концепция АЗ СЪМ действително предлага на крайните същества някакъв фундамент в опита им да постигнат частично разбиране на абсолютните източници и безкрайните предназначения. Но необходимо е ясно да заявим, че във всички наши усилия да хвърлим светлина върху произхода и претворяването в реалността на концепцията АЗ СЪМ е – във всякакви личностни значения и ценности – синоним на Първото Лице на Божеството, Всеобщия Баща на всички личности. Но този постулат АЗ СЪМ е невъзможно толкова ясно да се идентифицира в пределите на небожествената вселенска реалност.

105:1.3 (1152.6) *АЗ СЪМ е Безкрайното; АЗ СЪМ също така е и безкрайността.* От гледна точка на последователността на времето цялата реалност води своето начало от безкрайното АЗ СЪМ, чието изключително съществуване в миналата безкрайна вечност трябва да бъде за крайното създание първият философски постулат. Концепцията за АЗ СЪМ подразбира *безусловна безкрайност* – недиференцираната реалност на всичко, което е могло някога да се появи в цялата безкрайна вечност.

105:1.4 (1153.1) Като екзистенциална концепция АЗ СЪМ не е обожествено или необожествено, нито е актуално или потенциално, личностно или безличностно, статично или

динамично. Никакво определение не е приложимо към Безкрайното. Може само да се констатира, че АЗ СЪМ *съществува*. Философският постулат за АЗ СЪМ е единственото вселенско понятие, което в известен смисъл е по-сложно за разбиране, отколкото концепцията за Безусловния Абсолют.

105:1.5 (1153.2) На Крайния разум му е необходимо начало и макар че действително начало реалността никога не е имала, при все това съществуват някои отношения на причинността, чрез които реалността е свързана с безкрайността. Предреалността – изначалната, вечностна ситуация – можем да си представим като нещо, подобно на следното: в някакъв безкрайно далечен хипотетичен момент на вечното минало АЗ СЪМ е въобразимо едновременно като субстанция и несубстанция, причина и следствие, волеизявление и реакция. В този хипотетичен вечностен момент диференциация няма никъде в цялата безкрайност. Безкрайността е изпълнена с Безкрайното; Безкрайното обхваща безкрайността. Това е този хипотетичен статичен момент от вечността, когато актуалното е все още заключено в потенциалите, а потенциалите още не са се проявили в безкрайността на АЗ СЪМ. Но даже в тази предполагаема ситуация ние трябва да допуснем съществуването на възможността за лична воля.

105:1.6 (1153.3) Винаги помнете това, че човешкото разбиране за Всеобщия Баща е личен опит. Като духовен Баща Бог е достъпен за вашето разбиране и за разбирането на другите смъртни, но *вашата емпирична вероизповедна представа*

за Всеобщия Баща винаги ще бъде по-малко от вашия философски постулат за безкрайността на Първия Източник и Център, АЗ СЪМ. Когато говорим за Отеца, имаме предвид Бога, който може да бъде разбран от своите създания – както висши, така и низши, но в Божеството е скрито много повече от това, което е недостъпно за разбирането на вселенските създания. Бог – ваш и мой Баща, е този аспект на Безкрайното, който възприемаме в нашите личности като действителна емпирична реалност, но АЗ СЪМ извечно остава наша хипотеза за всичко това, което, както ние чувстваме, е неизповедимо в Първия Източник и Център. И даже тази хипотеза може би е далеч от предаването на непостижимата безкрайност на изначалната реалност.

105:1.7 (1153.4) Вселената на вселените, с неизброимото множество на населяващите я личности, е обширен и сложен организъм, но Първият Източник и Център е безкрайно по-сложен от вселените и личностите, ставащи реални в отговор на неговото волеизявление. Когато ви обхваща благоговееен трепет, внушаван от величието на света, замислете се, че това невъобразимо творение може да бъде само частично изражение на Безкрайното.

105:1.8 (1153.5) Безкрайността е действително далечна от емпиричното ниво на смъртното разбиране, но даже в тази урантийска епоха вашите представи за безкрайното растат и те ще продължават да растат в течение на целия ви нескончаем път, отиващ напред – в безкрайността на бъдещето. За крайните създания безусловната безкрайност е лишена от смисъл, но безкрайността е способна на

самоограничаване и е изразима в реалността на всички нива на съществуване във вселената. И това лице, което Безкрайното обръща към всички вселенски личности, е лицето на Баща – Всеобщия Баща на любовта.

2. “АЗ СЪМ” като триединно и седмкратно

105:2.1 (1153.6) Разглеждайки произхода на реалността, винаги помнете това, че цялата абсолютна реалност е от вечността, че нейното съществуване няма начало. Говорейки за Абсолютната реалност, ние имаме предвид трите екзистенциални лица на Божеството, Райския Остров и трите Абсолюта. Тези седем реалности са еднакво вечни независимо от това, че ние използваме пространствено-времеви подход, разказвайки на хората за техния последователен произход.

105:2.2 (1154.1) Следвайки хронологичното описание на произхода на реалността, е необходимо да постулираме теоретичния момент на “първото” изявление на волята и “първата” възникнала вследствие на това реакция в пределите на АЗ СЪМ. В нашите опити да опишем произхода и образуването на реалността даденият стадий може да бъде представен като самодиференциация – *Безкрайният* се отделя поради това, че се определя като *Безкрайно*, но постулирането на това двойствено отношение трябва винаги да се разширява до триединната концепция чрез признаването на вечния континуум на *Безкрайността*, АЗ СЪМ.

105:2.3 (1154.2) Това самопревръщане на АЗ СЪМ достига кулминация в множествената диференциация на

обожествената и необожествената реалност, на потенциалната и актуалната реалност, а също така и на някои други реалности, които едва ли се поддават на класификация. Тези диференциации на теоретичното монистично АЗ СЪМ са вечно интегрирани от отношенията, едновременно възникващи в пределите на това АЗ СЪМ – появява се допотенциална, доактуална, доличностна, единосъщна предреалност, която, макар че е безкрайна, се разкрива като абсолютна в присъствието на Първия Източник и Център и като личност – в безграничната любов на Всеобщия Баща.

^{105:2.4 (1154.3)} За сметка на тези вътрешни метаморфози АЗ СЪМ създава основа за седмкратно самоотношение. Философската (времева) концепция за изключителността на АЗ СЪМ и промеждутъчната (времева) концепция за АЗ СЪМ като триединство сега могат да бъдат разширени, за да включат в себе си представата за седмкратността на АЗ СЪМ. Този седмкратен, или седмоаспектен, характер може да бъде представен най-добре по отношение на Седемте Абсолюта на Безкрайността:

^{105:2.5 (1154.4)} 1. *Всеобщият Баща*. АЗ СЪМ като баща на Вечния Син. Такова е изходното отношение на актуалностите. Абсолютната личност на Сина прави абсолютен факта на бащинството на Бога и създава статут на потенциално синовство на всички личности. Това отношение установява личността на Безкрайното и завършва неговото духовно разкриване в личността на Първородния Син. Този аспект на АЗ СЪМ частично се

познава на духовно ниво даже в опита на смъртните, които докато са още в плът, могат да се покланят на нашия Баща.

^{105:2.6 (1154.5)} *2. Всеобщият Властелин.* АЗ СЪМ – причина за вечния Рай. Такова е първичното безличностно отношение на актуалностите, изначалното недуховно обединение. Всеобщият Баща е Бог-като-любов; Всеобщият Властелин е Бог-като-еталон. Това отношение създава потенциал от форми, конфигурации и определя основния еталон на неличностното и недуховно качества – оригинала, от който се създават всички копия.

^{105:2.7 (1154.6)} *3. Всеобщият Създател.* АЗ СЪМ като единно цяло с Вечния Син. Този съюз на Бащата и Сина (в присъствието на Рая) поражда съзидателния цикъл, който завършва с появата на съвместната личност и вечната вселена. От гледна точка на крайния смъртен истинското начало на реалността се заключава в появата във вечността на Хавона. Този творчески акт на Божеството се извършва и опосредства от Бога на Действието, който всъщност е единството на Бащата-Сина, представено на всички нива и относно всички нива на актуалното. Затова божествената съзидателност неизменно се характеризира с единство и това единство е външното отражение на абсолютната цялостност на двойствеността на Бащата-Сина и тройствеността на Бащата-Сина-Духа.

^{105:2.8 (1155.1)} *4. Безкрайният Вседържител.* АЗ СЪМ като самоасоциираща същност. Такова е изначалното обединение на статичните и потенциални същности на реалността. В това отношение всички условни и безусловни същности са компенсирани. Този аспект най-

добре се разбира като Всеобщия Абсолют – обединителя на Божеството и Безусловните Абсолюти.

105:2.9 (1155.2) *5. Безкрайният Потенциал.* АЗ СЪМ като самообусловена същност. Този намиращ се в безкрайността жалон служи като вечно свидетелство на доброволното самоограничаване на АЗ СЪМ, благодарение на което беше постигнато тройственото изражение и саморазкриване. Този аспект на АЗ СЪМ обикновено се разбира като Божеството-Абсолют.

105:2.10 (1155.3) *6. Безкрайната Способност.* Статично-реактивно АЗ СЪМ. Тази безгранична матрица създава възможност за бъдещото разпространяване на космоса. Даденият аспект на АЗ СЪМ може би се разбира най-добре като свръхгравитационното присъствие на Безусловния Абсолют.

105:2.11 (1155.4) *7. Всеобщият Безкраен.* АЗ СЪМ като АЗ СЪМ. Това е статичното, самонасочено отношение на Безкрайността, вечният факт на безкрайността-реалност и всеобщата истина на реалността-безкрайност. В тази степен, в която такова отношение е постижимо като личност, то се разкрива на вселените като божествения Баща на всички личности – даже на абсолютната личност. В степента, в която това отношение е изразимо безличностно, неговото съприкосновение с вселената се изразява като абсолютна връзка на чистата енергия с чистия дух в присъствието на Всеобщия Баща. В степента, в която това отношение е представимо като абсолют, то се разкрива в първичността на Първия Източник и Център; всички ние живеем чрез Него, движим се и съществуваме

– от създанията на пространството до жителите на Рая. И това е еднакво вярно както по отношение на мирозданието, така и по отношение на безкрайно малкия ултиматон. Това е еднакво вярно както по отношение на това, което ще бъде, така и по отношение на това, което е и което е било.

3. Седемте Абсолюта на Безкрайността

^{105:3.1 (1155.5)} Седемте първични отношения в пределите на АЗ СЪМ се увековечават като Седемте Абсолюта на Безкрайността. Но макар че можем да опишем произхода на реалността и диференциацията на безкрайността посредством последователно изложение, в действителност всичките седем Абсолюта са безусловно и равноправно вечни. Възможно е на смъртния разум да му е необходимо да има представа за техните източници, но тази представа винаги трябва да се изтласква на заден план от осъзнаването на това, че седемте Абсолюта не са имали начало; те са вечни и такива са били винаги. Седемте Абсолюта са предпоставката за реалността. В настоящите документи те са описани по следния начин:

^{105:3.2 (1155.6)} 1. *Първият Източник и Център*. Първото Лице на Божеството и основен еталон за не-божеството, Бог, Всеобщият Баща, създател, управляващ и вседържител; всеобщата любов, вечният дух, безкрайната енергия; потенциал на всичко потенциално и източник на всичко актуално; статичност на всяка неизменност и динамизъм на всяко изменение; източник на еталони и Бащата на личности. В своята съвкупност всичките седем Абсолюта съответстват на безкрайността, но самият Всеобщ Баща е действително безкраен.

^{105:3.3 (1155.7)} *2. Вторият Източник и Център.* Второто лице на Божеството, Вечният и Първороден Син; абсолютните личностни реалности на АЗ СЪМ и основата за въплъщаване и разкриване на “личността АЗ СЪМ”. Нито една личност не може да се надява да постигне Всеобщия Баща, освен чрез Вечния Син; по същия начин нито една личност не може да постигне духовни нива на съществуване извън действието и помощта на такъв абсолютен еталон на всички личности. Във Втория Източник и Център духът е безусловен, а личността – абсолютна.

^{105:3.4 (1156.1)} *3. Райският Източник и Център.* Вторият еталон не-божество, вечният Райски Остров; основата за реализация на разкриването на съдържанието на “АЗ СЪМ сила” и фундаментът за създаването на гравитационно управление във всички вселени. Раят е абсолютът на еталоните по отношение на актуализираната, недуховна, неличностна и волева реалност. Така, както духовната енергия е свързана с Всеобщия Баща чрез абсолютната личност на Майчинския Син, така цялата космическа енергия е обхваната от гравитационното управление на Първия Източник и Център чрез абсолютния еталон на Райския Остров. Раят не се намира в пространството; пространството съществува относително спрямо Рая и връзката с движението е опосредствана от Рая. Вечният Остров се намира в състояние на абсолютен покой; всички останали форми на организираната и организуемата енергия пребивават в състояние на вечно движение; в цялото пространство неподвижно е само присъствието на Безусловния Абсолют и Безусловният е равностоеен на Рая.

Раят съществува в центъра на пространството, Безусловният Абсолют насища това пространство и цялото относително битие е заключено в пределите на тази сфера.

^{105:3.5 (1156.2)} *4. Третият Източник и Център.* Третото Лице на Божеството, Съвместният Извършител; безкрайният обединител на космическите енергии на Рая с духовните енергии на Вечния Син; съвършеният координатор на подбудите на волята и механиката на силата; обединител на цялата претворена и претворяема реалност. Чрез служене на своите многолики деца Безкрайният Дух разкрива милосърдието на Вечния Син, едновременно действайки като безкраен оператор, извечно съединяващ еталона на Рая с енергиите на пространството. Все същият Съвместен Извършител, този Бог на Действието, е съвършено изражение на безграничните планове и цели на Бащата-Сина, докато самият той служи като източник на разум и посвещава интелект на създанията на необятния космос.

^{105:3.6 (1156.3)} *5. Божеството-Абсолют.* Причинните, потенциално личностни възможности на всеобщата реалност, тоталността на целия потенциал на Божеството. Божеството-Абсолют е целенасочено обуславящо начало на безусловните, абсолютни и небожествени реалности. Божеството-Абсолют обуславя абсолютното и абсолютизира условното — поставя началото на предназначението.

^{105:3.7 (1156.4)} *6. Безусловният Абсолют.* Статичен, реактивен и бездействащ; неразкритата космическа безкрайност на АЗ СЪМ; тоталност на небожествената реалност и крайност

на целия неличностен потенциал. Действието на Безусловния е ограничено от пространството, но присъствието на Безусловния е неограничено, безкрайно. Съществува концептуална периферия на света, но присъствието на Безусловното е безгранично; даже вечността не може да изчерпи безкрайната неподвижност на този небожествен Абсолют.

105:3.8 (1156.5) 7. *Всеобщият Абсолют.* Обединител на обожественото и небожественото; съгласувател на абсолютното и относителното. Всеобщият Абсолют (бидейки статичен, потенциален и асоциативен) компенсира напрежението между извечно съществуващото и незавършеното.

105:3.9 (1156.6) Седемте Абсолюта на Безкрайността са източниците на реалността. От гледна точка на смъртния разум Първия Източник и Център се вижда като предшестваш всички абсолютни. Но подобен постулат, макар и полезен, е неправмерен предвид съществуването във вечността на Сина, Духа, трите Абсолюта и Райския Остров.

105:3.10 (1157.1) Това, че Абсолютите са проявления на АЗ СЪМ – Първия Източник и Център, е *истина*; това, че Абсолютите никога не са имали начало и че те са равноценни вечни същности наред с Първия Източник и Център, е *факт*. Отношенията на Абсолютите във вечността не винаги могат да се покажат, без да се сблъскаме с парадоксите на езика на времето и концептуалните модели на пространството. Но независимо от объркването, свързано с произхода на Седемте

Абсолютът на Безкрайността, цялата реалност е основана на тяхното вечно съществуване и безкрайни отношения, което е и факт, и истина.

4. Единството, двойствеността и триединството

^{105:4.1 (1157.2)} Философите на вселената постулират вечното съществуване на АЗ СЪМ като изначален източник на цялата реалност. Наред с това те постулират самосегментацията на АЗ СЪМ на първичните самоотношения – седемте аспекта на безкрайността. И едновременно с това допускане се предлага трети постулат – появата във вечността на Седемте Абсолюта на Безкрайността и увековечаването на действителното обединение на седемте аспекта на АЗ СЪМ и тези седем Абсолюта.

^{105:4.2 (1157.3)} Така саморазкриването на АЗ СЪМ се развива от статичното “Аз”, чрез самосегментацията и самоотношението към абсолютните отношения – отношения със самоизвлечените Абсолюти. Така се появява двойствеността на вечното обединение на Седемте Абсолюта на Безкрайността със седмokratната безкрайност на самосегментираните аспекти на саморазкриващото се АЗ СЪМ. Тези двойствени отношения, които се увековечават по отношение на вселените като седемте Абсолюта, увековечават изходното основание за цялата вселенска реалност.

^{105:4.3 (1157.4)} Понякога казват, че единството поражда двойственост, че двойствеността поражда триединство и че триединството е вечният предшественик на всичко

съществуващо. Действително, съществуват три големи класа изначални отношения:

105:4.4 (1157.5) 1. *Отношения на единство.* Отношения, съществуващи в пределите на АЗ СЪМ, единството на което се разглежда като тройствена, а след това като седмokratна самодиференциация.

105:4.5 (1157.6) 2. *Отношения на двойственост.* Отношения, съществуващи между АЗ СЪМ като седмokratна същност и Седемте Абсолюта на Безкрайността.

105:4.6 (1157.7) 3. *Отношения на триединство.* Тук се отнасят функционалните обединения на Седемте Абсолюта на Безкрайността.

105:4.7 (1157.8) Отношения на триединство възникват от отношения на двойственост предвид неизбежността на взаимоотношенията на Абсолютите. Такива триединни обединения увековечават потенциала на цялата реалност; те обхващат както обожествената, така и необожествената реалност.

105:4.8 (1157.9) АЗ СЪМ – това е безусловната безкрайност като *единство*. Двойственостите увековечават *основите* на реалността. Триединствата довеждат до реализация на безкрайността като универсална *функция*.

105:4.9 (1157.10) Доекзистенциалното става екзистенциално в седемте Абсолюта, а екзистенциалното става функционално в триединствата – основната асоциация на Абсолютите. Увековечаването на триединствата означава,

че вселенската сцена е подготвена – съществуването на потенциалното и присъствието на актуалното, и цялата вечност, в цялата своя пълнота, става свидетел на диверсификацията на космическата енергия, разпространяването на Райския дух и даряването с разум наред с посвещаването на личност, за сметка на което всички тези производни същности на Божеството и Рая се обединяват в опита на нивото на създанието и с помощта на други методи на по-високо ниво.

5. Разпространяване на крайната реалност

^{105:5.1 (1158.1)} Тъй както изначалната диверсификация на АЗ СЪМ трябва да се обяснява с неотменимата и самостоятелна воля, така и разпространяването на крайната реалност трябва да се приписва на волевите актове на Райските Божества, отразили се в адаптациите на функционалните триединства.

^{105:5.2 (1158.2)} Струва ни се, че преди разпространението на божествеността над областта на крайното цялата диверсификация на реалността ставаше на абсолютните нива. Но волевият акт, водещ до разпространяването на крайната реалност, подразбира обусловеност на абсолютността и предполага възникването на относителни същности.

^{105:5.3 (1158.3)} Макар че ние строим своето повествование като последователност от събития и описваме историческата поява на крайното като непосредствено производно на абсолютното, следва да се помни, че трансценденталното е съществувало както до, така и след цялото крайно. По

отношение на крайното трансценденталните пределности са както негови причини, така и завършености.

105:5.4 (1158.4) Възможността на крайното е заключена в Безкрайното, но преобразуването на възможностите във вероятност и неизбежност трябва да се обяснява със самосъществуващата свободна воля на Първия Източник и Център, активиращ всички триединни обединения. Само безкрайността на волята на Отеца е способна по такъв начин да обуслови абсолютното ниво на битието, че да доведе до възникването на пределното или да създаде крайното.

105:5.5 (1158.5) С появата на относителната и обусловена реалност се появява нов цикъл на реалността, цикълът на растежа — величествено спускане от висотите на безкрайността в областта на крайното, което извечно се стреми към центъра, към Рая и Божеството, в неизменно търсене на тези високи цели, които са съизмерими със своя източник в безкрайността.

105:5.6 (1158.6) Тези невъобразими процеси ознаменуват началото на историята на вселената, появата на самото време. За създанията началото на крайното е възникването на реалността; от позицията на техния разум до възникването на крайни същности действителност е немислима. Тази нова крайна реалност съществува в два изначални фази:

105:5.7 (1158.7) 1. *Първични максимуми* — във висша степен съвършена реалност, хавонският тип вселена и създадени същества.

105:5.8 (1158.8) **2. Вторични максимуми** — във висша степен усъвършенствана реалност, свръхвселенски тип създадени същества и творение.

105:5.9 (1158.9) И така, такива са двете изначални проявления: същностно съвършеното и еволюционно съвършеното. Те са съгласувани във вечностните отношения, но в пределите на времето изглеждат различни. Факторът време означава растеж за това, което расте; вторичните крайни същности растат; следователно това, което расте, не може да не изглежда незавършено във времето. Но дадените различия, толкова важни от тази страна на Рая, не съществуват във вечността.

105:5.10 (1158.10) Ние говорим за съвършеното и усъвършенстваното като за първични и вторични максимуми, но съществува и още един тип: вследствие тринитизацията и другите отношения между първичните и вторични същности се появяват *третични максимуми* — неща, значения и ценности, които не са нито съвършени, нито усъвършенствани и заедно с това съгласувани с двата изначални фактора.

6. Последствия от крайната реалност

105:6.1 (1159.1) Цялата поява на крайни същности отразява прехода от потенциалното към актуалното в пределите на абсолютните обединения на функционалната безкрайност. От многото последствия на съзидателното претворяване могат да бъдат споменати четири:

105:6.2 (1159.2) *1. Реакцията на божеството* — появата на трите нива на емпирична върховност: действителната върховност на личностния дух в Хавона, потенциалната върховност на личностното могъщество в бъдещата голяма вселена и способността за някаква неизвестна функция на емпиричния разум, действащ на известно ниво на върховност в мирозданието на бъдещето.

105:6.3 (1159.3) *2. Реакцията на вселената* включваше активацията на плановете за създаването на пространственото ниво на свръхвселените и тази революция продължава в течение на цялата физическа организация на седемте свръхвселени.

105:6.4 (1159.4) *3. Последствия в сферата на създанията.* Следствие на дадената реакция на разпространяването на крайната реалност стана появата на съвършените същества — вечните обитатели на Хавона и усъвършенстваните възходящи еволюционни създания на седемте свръхвселени. Но постигането на съвършенство в еволюционния (съзидателно-времевия) опит предполага, че отправна точка е не съвършенството, а нещо друго. Така в еволюционните творения се появява несъвършенството. А това е източникът на потенциално зло. Несъответствието, дисхармонията, конфликтът — всичко това е неразривно свързано с еволюционния растеж, започвайки с физическите вселени и свършвайки с личностните създания.

105:6.5 (1159.5) *4. Реакцията на божествеността спрямо несъвършенството,* свързана с изоставането на еволюцията, се разкрива в компенсиращото присъствие на

Бог-Седмократния, благодарение на действията на когото усъвършенстващото начало е свързано както със съвършеното, така и с усъвършенстваното. Това изоставане е неотменимо от еволюцията, която е творчество във времето. Предвид тази и други причини всемогъщата енергия на Висшето е основана на успехите на божествеността на Бог-Седмократния. Това изоставане във времето позволява на създанията да участват в божественото творение – на личностните създания се предоставя възможност да стават партньори на Божеството в постигането на максималното развитие. Така и материалният разум на смъртното създание става партньор на божествения Настройчик в претворяването на двойствеността на безсмъртната душа. Бог-Седмократният също осигурява метод за компенсация на емпиричните ограничения, налагани от довъзхожденческото несъвършенство.

7. Възникването на трансценденталните същности

^{105:7.1 (1159.6)} Трансценденталните същности са суббезкрайни и субабсолютни, но свръхкрайни и над нивото на създанията. Трансценденталното възниква като интегриращо ниво, корелиращо свръхценностите на абсолютното с максималните ценности на крайното. От гледна точка на създанията това, което е трансцендентално, би изглеждало като възникнало като следствие на крайното; при поглед от вечността то предшества крайното; има и такива, които смятат трансценденталното за “пред-ехо” на крайното.

^{105:7.2 (1159.7)} Трансценденталността не означава задължително отсъствие на развитие, но в краен смисъл тя е свръхеволуционна; тя не е и неемпирична, но тя е свръхопит в този смисъл, в който той се разбира от създанията. Може би най-добра илюстрация на такъв парадокс е съвършената централна вселена: тя едва ли е абсолютна – само самият Рай е действително абсолютен в “материализирания” смисъл. Не се отнася тя и към крайните еволюционни творения, каквито са седемте свръхвселени. Хавона е вечна, но тя не е неизменна – в тази вселена е възможен растеж. Тя е населена със създания (местните на Хавона), които в действителност никога не са създавани, защото съществуват вечно. Затова Хавона е пример за същност, която, строго казано, не е крайна, но и все още не отговаря на условията на абсолютното. Освен това Хавона служи като буфер между абсолютния Рай и крайните създания, което е илюстрация на още една функция на трансценденталните същности. Но самата Хавона не е трансцендентална – Хавона е Хавона.

^{105:7.3 (1160.1)} Както Висшето се асоциира с крайното, така Пределното се отъждествява с трансценденталното. Но макар да сравняваме тук Висшето и Пределното, различието между тях превъзхожда различието в степените; те се различават също така и по качество. Пределното е нещо повече от свръх-Висшето, проектирано на нивото на трансценденталното. Пределното е всичко това и повече от това: Пределното е възникването на новите реалности на Божеството, обуславянето на новите фази на това, което преди беше безусловно.

105:7.4 (1160.2) С трансценденталното ниво са свързани следните
реалности:

105:7.5 (1160.3) 1. Божественото присъствие на Пределното.

105:7.6 (1160.4) 2. Концепцията за вселената.

105:7.7 (1160.5) 3. Архитектите на Мирозданието.

105:7.8 (1160.6) 4. Двете категории Райски организатори на
силата.

105:7.9 (1160.7) 5. Някои изменения в пространствения
потенциал.

105:7.10 (1160.8) 6. Някои ценности на духа.

105:7.11 (1160.9) 7. Някои значения на разума.

105:7.12 (1160.10) 8. Абсонитните качества и реалности.

105:7.13 (1160.11) 9. Всемогъществото, всезнанието и
вездесъщността.

105:7.14 (1160.12) 10. Пространството.

105:7.15 (1160.13) Вселената, в която живеем понастоящем, може
да се представя като съществуваща на крайно,
трансцендентално и абсолютно нива. Такава е
космическата сцена, където се разиграва нескончаемата
драма на личностното действие и енергийно превращение.

105:7.16 (1160.14) И всички тези многобройни реалности са
обединени *абсолютно* от няколкото триединства,

функционално — от Архитектите на Вселената, и *относително* — от Седемте Главни Духа, субвисшите координатори на божествеността на Бог-Седмократния.

^{105:7.17 (1160.15)} Бог-Седмократният представлява разкриване на личността и божествеността на Всеобщия Баща пред създанията както с максимален, така и със субмаксимален статут, но съществуват други седмократни отношения на Първия Източник и Център, които не се отнасят към изразяването на божественото духовно служене на Бога, Който е Дух.

^{105:7.18 (1160.16)} Във вечността на миналото силите на Абсолютите, духовете на Божеството и личностите на Боговете се задвижиха в отговор на изначалното лично волеизявление на самосъщностната лична воля. В тази вселенска епоха всички ние сме свидетели на колосални последиствия — необятната космическа панорама на субабсолютните проявления на безграничните потенциали, заключени във всички тези реалности. И напълно е възможно продължаващата диверсификация на изначалната реалност на Първия Източник и Център да може да продължава напред и напред, епоха след епоха, прониквайки все по-далеч и по-далеч в непостижимите предели на абсолютната безкрайност.

^{105:7.19 (1161.1)} [Представено от Мелхиседек от Небадон.]

Документ 106. Вселенските нива на реалността

106:0.1 (1162.1) НЕДОСТАТЪЧНО е това, че смъртният трябва да знае нещо за връзките на Божеството с възникването и появата на космическа реалност; той следва да притежава и някакво разбиране за взаимоотношенията, съществуващи между него самия и многобройните нива на екзистенциална и емпирична реалност, за потенциалната и актуална реалност. Земната ориентация на човека, неговото разбиране за космоса и неговата духовна насоченост се усъвършенстват за сметка на по-доброто разбиране на вселенските реалности и методите за тяхната взаимовръзка, интеграция и обединение.

106:0.2 (1162.2) Съществуващата голяма вселена и еволюиращото мироздание се състоят от многобройни форми и фази на реалността, които на свой ред съществуват на няколко нива на функционална активност. В настоящите документи вече говорихме за многобройните съществуващи и скрити същности и днес, за по-голямо удобство, те са групирани в следните категории:

106:0.3 (1162.3) 1. *Незавършени крайни същности.* Това е настоящия статут на възходящите създания на голямата вселена, настоящият статут на урантийските смъртни. Това ниво обхваща стадия на съществуване на създанията – от планетарните смъртни до, но не включвайки, създанията, достигнали своето предназначение. Това ниво образува настоящата периферия на съзидателната активност на времето и пространството. То изглежда като намиращо се в движение навън по отношение на Рая, тъй като завършването на вселенската епоха, което означава достигането от голямата вселена на статута на светлината

и живота, несъмнено ще бъде също така и свидетел на появата на нов тип еволюционен растеж в първото външно ниво на пространството.

106:0.4 (1162.4) *2. Максимални крайни същности.* Това е настоящият статут на всички емпирични създания, достигнали своето предназначение – това, което е разкрито в пределите на днешната вселенска епоха. Вселените също са способни да достигнат максимален статут – както физически, така и духовен. Но терминът “максимален” сам по себе си е относителен: максимален по отношение на какво? И това, което е максимално и изглежда като крайно в дадената вселенска епоха, може да бъде не повече от истинско начало от гледна точка на бъдещите епохи. Някои аспекти на Хавона се отнасят очевидно към максималния тип.

106:0.5 (1162.5) *3. Трансцендентални същности.* Това свръхкрайно ниво (априорно) следва крайното развитие. То предполага пред-краен произход на крайните начала и пост-крайна значимост на всички очевидни крайни завършвания или предназначения. Много от това, което влиза в системата Рай-Хавона, се отнася към трансценденталния тип.

106:0.6 (1162.6) *4. Пределни същности.* Това ниво обединява онова, което е съществено за мирозданието и влиза в съприкосновение с нивото на завършеното мироздание. Рай-Хавона (особено кръга светове на Отеца) в много отношения изразява пределна значимост.

106:0.7 (1163.1) *5. Коабсолюти.* Това ниво предполага проекция на емпиричните същности в областта на съзидателното изражение на свръхмирозданието.

106:0.8 (1163.2) *6. Абсолюти.* Това ниво подразбира вечностното присъствие на седемте екзистенциални Абсолюта. В някаква степен то може също така да включва и асоциативното емпирично постижение, но дори и да е така, ние не разбираме как – възможно е това да става посредством контактния потенциал на личността.

106:0.9 (1163.3) *7. Безкрайност.* Това ниво е пред-екзистенциално и пост-емпирично. Безусловното единство е хипотетична реалност преди всички начала и след всички завършвания.

106:0.10 (1163.4) В настоящата вселенска епоха и от гледна точка на смъртното създание дадените нива на реалността са удобни компромисни символизации. Съществуват и ред други възгледи за реалността от позицията на несмъртното същество, а също така и от гледна точка на други вселенски епохи. Затова следва да се има предвид, че представените тук концепции са изцяло относителни – относителни в този смисъл, че са обусловени и ограничени от следните фактори:

106:0.11 (1163.5) 1. Ограниченията на смъртния език.

106:0.12 (1163.6) 2. Ограниченията на смъртния разум.

106:0.13 (1163.7) 3. Ограниченото развитие на седемте свръхвселени.

106:0.14 (1163.8) 4. Вашето незнание на шестте основни цели в развитието на свръхвселените, което не е свързано с възхода на смъртните към Рая.

106:0.15 (1163.9) 5. Вашата неспособност за поне частично постигане на вечната перспектива.

106:0.16 (1163.10) 6. Вашата невъзможност за описване на космическата еволюция и предназначенията по отношение на всички вселенски епохи – не само относно настоящата епоха на еволюционно разгръщане на седемте свръхвселени.

106:0.17 (1163.11) 7. Неспособността на някое създание да разбере какво действително се има предвид под пред-екзистенциално или пост-емпирично – това, което съществува преди началата и след завършванията.

106:0.18 (1163.12) Растежът на реалността е обусловен от обстоятелствата на сменящите се една друга вселенски епохи. В епохата на Хавона в централната вселена нямаше никакви революционни изменения, но в течение на настоящите периоди на епохата на свръхвселените тя претърпява някои постепенни изменени, предизвикани от координацията с еволюционните свръхвселени. Еволюиращите понастоящем седем свръхвселени някога ще постигнат устойчивия статут на светлината и живота – предела на своя растеж в рамките на настоящата вселенска епоха. Но несъмнено е, че следващата епоха – епохата на първото външно ниво на пространството, ще освободи свръхвселените от ограниченията, свързани с

предназначението на настоящия век. Насищането продължава непрекъснато да се налага над завършеността.

^{106:0.19 (1163.13)} Такива са някои от ограниченията, с които се сблъскваме в опита си да представим единна концепция за космическия растеж на нещата, значенията и ценностите, както и на техния синтез на възходящите нива на реалността.

1. Първичната асоциация на крайните функционални същности

^{106:1.1 (1163.14)} Първичните, или възникващи в духа, фази на крайната реалност непосредствено се проявяват на нивото на създанията като съвършени личности, а на нивата на вселените – като съвършеното творение, Хавона. Така даже емпиричното Божество бива изразено в духовната личност на Бога-Висшия в Хавона. Но за вторичните, еволюционни, обусловени от времето и материята фази на крайното космическата интегрираност е само резултат от растеж и придобиване. С времето на всички вторични или усъвършенстващи се крайни същности е съдено да се издигнат до ниво, съответстващо на нивото на първичното съвършенство, но подобна съдба е подложена на забавяне във времето – същественото свойство на свръхвселените, което генетически не се открива в централната вселена. (Ние знаем за съществуването на третични крайни същности, но методът на тяхната интеграция засега все още остава неразкрит.)

^{106:1.2 (1164.1)} Това съществуващо в свръхвселената забавяне във времето, това препятствие за постигането на

съвършенство обуславя участието на създанията в еволюционния растеж. Така то позволява на създанието да стане партньор на Създателя в еволюцията на същото това създание. И в течение на тези периоди на постепенен растеж несъвършеното се съотнася със съвършеното благодарение на служенето на Бог-Седмократния.

106:1.3 (1164.2) Съществуването на Бог-Седмократния означава, че Райското Божество съзнава преградите на времето в еволюционните вселени на пространството. На каквато и далечина от Рая, в каквато и да е дълбочина на пространството да се появи материална личност, притежаваща потенциал за съхранение, там непременно ще присъства Бог-Седмократният със своето любвеобилно и милосърдно служене на истината, красотата и добродетелта, призван да помогне на това незавършено, борещо се еволюционно създание. Божественото служене на Седмократния се простира навътре към центъра, през Вечния Син към Райския Баща, и навън – посредством Извечно Древните към Бащите на вселените – Синовете-Създатели.

106:1.4 (1164.3) Бидейки личностно същество, възходящо благодарение на развитието на своя дух, човек разкрива личностната и духовна божественост на Седмократното Божество; но има и други страни на Седмократния, нямащи отношение към развитието на личността. Аспектите на божественост на тази група Божества понастоящем са интегрирани за сметка на връзката между Седемте Главни Духа и Съвместния Извършител, но им предстои навеки да се обединят в еволюиращата личност

на Висшето Същество. Останалите страни на Седмократното Божество по различен начин са интегрирани в днешната вселенска епоха, но на всички тях също им предстои да се обединят във Висшето Същество. Във всички свои аспекти Бог-Седмократният е източник на относителното единство на функционалната реалност на настоящата голяма вселена.

2. Вторична висша крайна интеграция

^{106:2.1 (1164.4)} Така, както Бог-Седмократният осъществява функционална координация на крайната еволюция, така Висшето Същество с течение на времето синтезира постигането на предназначението. Висшето Същество е кулминация на еволюцията на голямата вселена в Божеството – физическата еволюция около духовното ядро и окончателното господство на духовното ядро над обкръжаващите го въртящи се сфери на физическата еволюция. И всичко това става в съответствие с мандатите на личността: Райската личност във висш смисъл, личността на Създателя в смисъла на вселената, смъртната личност в човешки смисъл, личността на Висшия в кулминационен или емпирично-съвкупен смисъл.

^{106:2.2 (1164.5)} Концепцията за Висшия трябва да осигурява условията за различаване на духовната личност, еволюционната сила, както и синтеза на енергията и личността – обединяването на еволюционната енергия с духовната личност и подчиняването на нея.

^{106:2.3 (1164.6)} В крайна сметка духът идва от Рая чрез Хавона. Енергията-вещество очевидно възниква в дълбините на

пространството и се преобразува в сила от децата на Безкрайния Дух съвместно с Божиите Синове-Създатели. И цялото това развитие е емпирично – протичащо във времето и пространството и въвличащо широк кръг живи същества, включвайки както божествените Създатели, така и еволюционните създания.

106:2.4 (1165.1) Божествените Създатели постоянно разширяват своята силова власт в голямата вселена, обхващайки все по-устойчиви и стабилни пространствено-времеви еволюционни творения, което е разцвет на емпиричните сили на Бог-Седмократния. Тук влиза целият диапазон на постигане на божествеността във времето и пространството – от посветените на Всеобщия Баща Настройчици до посвещенческия живот на Райските Синове. Такава придобита сила е изразена сила, емпирична сила; тя се отличава от силата на вечността, непостижимата сила, екзистенциалната сила на Райските Божества.

106:2.5 (1165.2) Самата тази емпирична енергия, произтичаща от божествените постижения на Бог-Седмократния, изразява свързващите свойства на божественост с това, че тя се синтезира, обобщава като всемогъщата енергия, присъща на постигнатото емпирично съвършенство на еволюиращите творения. На свой ред тази всемогъща енергия претърпява сливане с духовната личност на направляващата сфера на външния кръг на световите на Хавона, влизайки в съюз с личността на хавонското присъствие на Бога-Висшия. Така емпиричното Божество достига върха на дългата еволюционна борба, предавайки

породената от пространството и времето енергия на духовното присъствие и божествената личност, пребиваваща в централната вселена. Така Висшето Същество рано или късно достига положение, при което обхваща абсолютно всичко, което се развива във времето и пространството, едновременно дарявайки тези качества с духовна личност. Тъй като създанията, в това число и смъртните, са лични участници в този величествен процес, те, като истински деца на еволюиращото Божество, непременно постигат способността да познават и постигат Висшето Същество.

106:2.6 (1165.3) Михаил Небадонски е подобен на Райския Баща, тъй като той също притежава такова Райско съвършенство; така и еволюционните смъртни с времето ще станат подобни на емпиричния Висшия, тъй като те наистина ще притежават неговото еволюционно съвършенство.

106:2.7 (1165.4) Бог-Висшият е емпиричен Бог; затова той е напълно познаваем в опита. Екзистенциалните реалности на седемте Абсолюта е невъзможно да се постигнат с помощта на метода на опитното познание; само *личностните реалности* на Отеца, Сина и Духа могат да се постигнат от личността на крайното създание чрез молитви и поклонение.

106:2.8 (1165.5) При завършването на синтеза на енергията и личността на Висшето Същество ще стане обединяване на цялата абсолютност на няколкото тройствени съюза, по отношение на които е възможно такова обединение, и тази величествена еволюционна личност ще стане емпирично разбираема и постижима за всички крайни личности.

Когато възходящите създания достигнат постулирания седми стадий на духовното съществуване, то в това качество те ще осъзнаят новото значение-ценност на абсолютността и безкрайността на тройствените съюзи в тази степен, в която това се разкрива на субабсолютните нива на Висшето Същество, което е познаваемо в опита. Но възможно е постигането на тези стадии на максимално развитие да може да се осъществи едва след координираното утвърждаване на цялата голяма вселена в светлината и живота.

3. Трансценденталното третично обединяване на реалността

106:3.1 (1165.6) Абсонитните Архитекти създават замисъла; Висшите Създатели го претворяват; Висшето Същество ще го завърши в цялата му пълнота в този вид, в който той е бил сътворен във времето от Висшите Създатели и проектиран в пространството от Архитектите на Мирозданието.

106:3.2 (1165.7) В течение на настоящата вселенска епоха административната координация на света е функция на Архитектите на Мирозданието. Но появата на Всемогъщия-Висшия в края на сегашната вселенска епоха ще означава, че еволюционните крайни същности са постигнали първия стадий на емпиричното си предназначение. Това събитие несъмнено ще доведе до завършването на функциите на първата емпирична Троица – съюза на Висшите Създатели, Висшето Същество и Архитектите на Мирозданието. На тази Троица ѝ предстои

да осъществи по-нататъшната еволюционна интеграция на мирозданието.

106:3.3 (1166.1) Райската Троица е истински безкрайна и нито една Троица не може да бъде безкрайна, ако не включва тази изначална Троица. Но изначалната Троица е резултат от изключителното обединяване на абсолютните Божества; субабсолютните същества нямаха никакво отношение към това изходно обединяване. Тези появяващи се впоследствие емпирични Троици включват в себе си даже личностни приноси на създанията. Това е несъмнено вярно по отношение на Пределната Троица, в която самото присъствие на Синове-Владетели сред отнасящите се към дадената Троица Висши Създатели означава едновременно наличие на действителния и истински опит на създанията в самото това троично обединение.

106:3.4 (1166.2) Първата емпирична Троица създава условия за групово постигане на пределните възможности. Груповите обединения са способни да изпреварват и даже да надминат индивидуалните способности; това остава вярно дори отвъд пределите на крайното ниво. В бъдещите епохи – след като седемте свръхвселени се утвърдят в светлината и живота – Корпусът на Завършилите несъмнено ще обнародва замислите на Райските Божества в този вид, в който те се предписват от Пределната Троица, докато чрез синтез енергиите и личностите се обединяват във Висшето Същество.

106:3.5 (1166.3) Във всички огромни вселенски процеси на миналата и бъдеща безкрайност ние забелязваме

разпространяването на постижимите елементи на Всеобщия Баща. В своята философия ние постулираме, че в качеството си АЗ СЪМ Той насища със себе си цялата безкрайност, но никое създание не е способно емпирично да обхване такъв постулат. С развитието на вселените, а също така и с разпространяването на гравитацията и любовта в организираното във времето пространство, ние започваме все по-добре и по-добре да разбираме Първия Източник и Център. Ние виждаме как действието на гравитацията прониква в пространственото присъствие на Безусловния Абсолют и откриваме духовни създания, развиващи се и разпространяващи се в пределите на божествеността на Божеството-Абсолют, докато и космическата, и духовната еволюция се обединяват с разума и опита на нивата на крайното божество като Висшето Същество и се координират на трансцендентални нива като Пределната Троица.

4. Пределната четвъртична интеграция

106:4.1 (1166.4) Райската Троица несъмнено изпълнява координираща функция в определен смисъл, но в даденото отношение тя функционира като самообусловен абсолютен; емпиричната Пределна Троица координира трансценденталното като трансцендентална същност. Във вечното бъдеще, за сметка на голямото единство, тази емпирична Троица ще продължава да активизира възникващото присъствие на Пределното Божество.

106:4.2 (1166.5) Ако предназначението на Пределната Троица е координацията на всеобхватното творение, то Бог-Пределният представлява трансценденталният синтез на

енергия и личност, придаващ насоченост на цялото мироздание. Пълното възникване на Пределния предполага завършеност на мирозданието и подразбира всецялото разкриване на това трансцендентално Божество.

^{106:4.3 (1166.6)} Ние не знаем до какви изменения може да доведе пълното разкриване на Пределния. Както Висшият, така и Пределният присъстват понастоящем в Хавона, но ако присъствието на Висшия е духовно и личностно, то присъствието на Пределния е абсонитно и свръхличностно.

^{106:4.4 (1167.1)} На вас също така ви е разказано за съществуването на Условните Наместници на Крайния, макар че не ви е разкрито нито мястото на тяхното настоящо пребиваване, нито функцията им. Но независимо от административните последствия на проявлението на Пределното Божество личностните ценности на тази трансцендентална божественост ще бъдат емпирично постижими за всички личности, които са участвали в актуализацията на даденото ниво на Божеството. Преодоляването на крайното може да доведе само до достигане на пределното. Бог-Пределният съществува отвъд пределите на времето и пространството, но при все това е субабсолютен, независимо от присъщата му способност за функционално обединение с абсолютите.

5. Петата степен – фазата на коабсолютно обединение

^{106:5.1 (1167.2)} Пределният е връх на трансценденталната реалност така, както Висшият – пик на еволюционно-

емпиричната реалност. И реалното проявление на тези две емпирични Божества полага основите за втората емпирична Троица. Това е Абсолютната Троица – съюзът на Бог-Висшия, Бог-Пределния и неразкрития Завършил Вселенския Път. Тази Троица притежава теоретичната способност да активира Абсолютите на потенциалността – Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют. Но приключването на формирането на тази Абсолютна Троица може да се състои само след завършване еволюцията на цялото мироздание – от Хавона до четвъртото и най-външно ниво на пространството.

^{106:5.2 (1167.3)} Следва ясно да се разбира, че тези емпирични Троици са корелативни, при което не само по отношение на личностните качества на емпиричната Божественост, но и по отношение на всички неличностни свойства, с които се характеризира единството, постигнато от тях в Божеството. Макар че даденото повествование основно засяга личностните аспекти на обединение на космоса, истината се състои в това, че на неличностните аспекти на вселената на вселените също предстои да се обединят, което се илюстрира от синтеза на енергията и личността, извършващ се понастоящем във връзка с еволюцията на Висшето Същество. Тези духовно-личностни качества на Висшия са неотделими от енергийните прерогативи на Всемогъщия, при което те и двете се допълват от неизвестния потенциал на разума на Висшето Същество. Така и Бог-Пределният не трябва да се разглежда като личност отделно от неличностните аспекти на Пределното Божество. На абсолютно ниво Божеството-Абсолют и

Безусловният Абсолют са неотделими и неразличими в присъствието на Всеобщия Абсолют.

106:5.3 (1167.4) Сами по себе си троичните единства не са личностни, но и не противоречат на личността. По-скоро те обхващат личността и я корелират съвместно с неличностните реалности. Затова троичните единства винаги са *божествени* реалности, но никога не са *личностни* реалности. Личностните аспекти на троичното единство са присъщи на неговите индивидуални членове, а като отделни личности те *не се* явяват такова единство. Те придобиват троичност само като съобщност, а такава съобщност *е* троичността. Но троичността винаги обхваща цялото божество; троичното единство е единство на божеството.

106:5.4 (1167.5) Трите Абсолута – Божеството-Абсолют, Всеобщият Абсолют и Безусловният Абсолют – не са троично единство, тъй като всички те не са божество. Само обожествената същност може да стане троична; всички останали обединения са триединства или тройствени съюзи.

6. Шестата степен – фазата на абсолютната интеграция

106:6.1 (1167.6) Днешният потенциал на мирозданието едва ли е абсолютен, макар че той напълно може да бъде близък до пределното, и ние смятаме за невъзможно пълното разкриване на абсолютните значения-ценности в пределите на субабсолютния космос. Затова се натъкваме на значителна трудност, опитвайки се да представим

всеобхватното изражение на безграничните възможности на трите Абсолюта или даже опитвайки се да визуализираме емпиричното въплъщение на Бога-Абсолют на засега още неличностното ниво на Божеството-Абсолют.

106:6.2 (1168.1) Пространствената арена на мирозданието изглежда адекватна за актуализацията на Висшето Същество, за формирането и пълното функциониране на Пределната Троица, за възникването на Бог-Пределния и даже за зараждането на Абсолютната Троица. Но нашите концепции, засягащи пълното функциониране на тази втора емпирична Троица, подразбират нещо, излизащо извън пределите даже на необятното мироздание.

106:6.3 (1168.2) Ако ние допускаме съществуването на безкрайния космос – някакъв безграничен космос, излизащ отвъд пределите на мирозданието, и ако ние предполагахме, че окончателното развитие на Абсолютната Троица ще стане на такава свръхпределна сцена на действие, то тогава има основание да се смята, че пълноценната функция на Абсолютната Троица ще постигне окончателно изражение в творенията на безкрайността и ще завърши абсолютната актуализация на *всички* потенциали. Интеграцията и обединяването на растящите сегменти на реалността ще се приближат към абсолютността на статута, пропорционално на съдържанието на цялата реалност в обединените по такъв начин сегменти.

106:6.4 (1168.3) С други думи, Абсолютната Троица, както предполага и нейното название, е действително абсолютна по отношение на всеобхватната функция. Ние не знаем как

абсолютната функция може да постигне абсолютно изражение на условна, обособена или ограничена от каквито и да са други рамки основа. Затова трябва да допуснем, че всяка подобна всеобхватна функция ще бъде (потенциално) безусловна. Освен това на нас ни се струва, че безусловното също ще бъде безгранично поне в качествен аспект, макар че ние не сме толкова уверени по отношение на количествените отношения.

^{106:6.5 (1168.4)} Но в едно сме уверени: ако екзистенциалната Райска Троица е безкрайна, а емпиричната Пределна Троица – суббезкрайна, то да се класифицира Абсолютната Троица не е толкова лесно. Независимо от това, че по своя произход и състав е емпирична, тя явно нахлува в пределите на екзистенциалните Абсолюти на потенциалността.

^{106:6.6 (1168.5)} Макар че стремежът към постигане на толкова отдалечени свръхчовешки концепции едва ли е полезен за човешкия разум, ние всички бихме искали да предположим, че вечното действие на Абсолютната Троица може да се осмисли като достигащо апогея в определената емпиризация на Абсолютите на потенциалността. Явно такъв извод е обоснован по отношение на Всеобщия Абсолют, ако не на Безусловния Абсолют; в крайна сметка, ние знаем, че Всеобщият Абсолют е не само статичен и потенциален, но и асоциативен в пълния смисъл, в който тези думи се отнасят до Божеството. Но по отношение на постижимите ценности на божествеността и личностите тези предполагаеми събития подразбират появата на личността

на Божеството-Абсолют, а също така и появата на тези свръхличностни ценности и тези ултраличностни значения, които са присъщи на завършването на формирането на личността на Бог-Абсолюта – третото и последното от тези емпирични Божества.

7. Окончателността на предназначението

^{106:7.1 (1168.6)} Някои от трудностите, свързани с формирането на представи за интегрирането на безкрайната реалност, се заключават в това, че всички подобни идеи обхващат нещо, отнасящо се към окончателността на всеобщото развитие – някаква емпирична реализация на всичко, което би могло да бъде. Невъзможно е да си представим, че количествената безкрайност е била някога напълно реализирана в своята завършеност. Винаги трябва да остават неизползвани възможности в трите потенциални Абсолюта, които е невъзможно да изчерпиш с каквото и да е количество емпирично развитие. Макар че самата вечност е абсолютна, тя не е нещо повече от абсолютна.

^{106:7.2 (1169.1)} Даже хипотетичната концепция за окончателна интеграция е неотделима от постиженията на безусловната безкрайност и затова е практически нереализуема в обзримото бъдеще.

^{106:7.3 (1169.2)} Предназначението се утвърждава от волеизявлението на Божествата, образуващи Райската Троица; предназначението се утвърждава в необятността на трите велики потенциала, чиято абсолютност обхваща възможностите на цялото бъдещо развитие; предназначението вероятно се изчерпва със Завършилия

Вселенския Път и към този акт вероятно имат отношение Бог-Висшият и Бог-Пределният в Абсолютната Троица. Всяко емпирично предназначение може да бъде, макар и отчасти, постигнато от придобиващите опит създания, но предназначението, засягащо областта на безкрайните екзистенциални същности, едва ли е постижимо. Окончателността на предназначението е екзистенциално-емпирично постижение, което очевидно включва Божеството-Абсолют. Но Божеството-Абсолют е свързано във вечността с Безусловния Абсолют благодарение на Всеобщия Абсолют. И тези три Абсолюта, емпирични по своите възможности, в действителност са екзистенциални и нещо повече, явявайки се неограничени, извънвремеви, извънпространствени, безпределни и безмерни, те са истински безкрайни.

106:7.4 (1169.3) Но невъзможността за постигане на предназначението не препятства философското теоретизиране относно такива хипотетични категории. Актуализацията на Божеството-Абсолют като постижим абсолютен Бог може да бъде практически нереализуема; при все това такова окончателно постижение си остава теоретична възможност. Присъствието на Безусловния Абсолют в някакъв непостижим безкраен космос може да бъде безмерно отдалечено в бъдещността на нескончаемата вечност — и независимо от това такава хипотеза е обоснована. Смъртните и моронтийните създания, духовните същества, завършилите, Трансценденталите и другите, заедно със самите вселени и всички останали аспекти на реалността, несъмнено имат *потенциално окончателно предназначение, притежаващо*

абсолютна ценност; но ние се съмняваме в това, че някое създание или вселена ще могат някога да изчерпят всички аспекти на такова предназначение, притежаващо абсолютна ценност; но ние се съмняваме в това, че каквото и да е създание или вселена ще могат някога да изчерпят всички аспекти на такова предназначение.

106:7.5 (1169.4) Какъвто и прогрес в разбирането на Отеца да постигнете, вашият разум винаги ще бъде смайван от неразкритата безкрайност на Отеца-АЗ СЪМ, неизвестната огромност на Когото ще си остава неизмерима и непостижима в течение на всички цикли на вечността. Каквито и висоти в постижението на Бога да достигнете, в Него винаги ще има значително повече от това, за което вие дори няма да подозирате. И ние предполагахме, че това е толкова вярно на трансценденталните нива, колкото и в сферите на крайното съществуване. Търсенето на Бога няма край!

106:7.6 (1169.5) Такава невъзможност да постигнеш Бога в краен смисъл в никаква степен не трябва да обезкуражава вселенските създания; наистина, вие сте способни да постигнете и постигате нивата на Божествата Седмократния, Висшия и Пределния, а това означава за вас онова, което безкрайното осъзнаване на Бог-Отеца означава за Вечния Син и Съвместния Извършител в техния абсолютен статут на съществуване във вечността. Безкрайността на Бога изобщо не трябва да безпокои създанията. Обратното – тя трябва да служи на висшата увереност в това, че в продължение на цялата нескончаема бъдещност възходящата личност ще разполага с

възможности за личностно развитие и обединение с Божеството, които няма да може да изчерпи или завърши дори вечността.

^{106:7.7 (1169.6)} Мирозданието изглежда за крайните създания на голямата вселена практически безкрайно, но ние не се съмняваме, че абсонитните архитекти на мирозданието разбират нейната съотнесеност с недостъпното за въображението развитие в нескончаемото АЗ СЪМ. Даже самото пространство е само пределно условие – условие на ограничение *в рамките на* относителната абсолютност на спокойните зони на промеждутъчното пространство.

^{106:7.8 (1170.1)} Ние не се съмняваме в това, че в непостижимо отдалечен момент на вечното бъдеще, когато завърши образованието на цялото мироздание, ние, обръщайки своя взор към цялата негова минала история, ще видим в нея само началото, просто сътворяването на определени крайни и трансцендентални основи за още по-велики и увлекателни метаморфози на непознатата безкрайност. И в такъв момент вечното бъдещо мироздание все още ще изглежда младо; действително, то винаги ще бъде младо пред лицето на безграничните възможности на нескончаемата вечност.

^{106:7.9 (1170.2)} Невъзможността за постигане на безкрайното предназначение в никаква степен не може да служи като препятствие за създаването на представи за такова предназначение и ние можем смело да заявим, че ако трите абсолютни потенциала някога биха могли да станат напълно актуализирани, то би се появила възможност да си представим окончателната интеграция на всеобхватната

реалност. Такова еволюционно претворяване е основано на завършването на актуализацията на Безусловния Абсолют, Всеобщия Абсолют и Божеството-Абсолют – трите потенциалности, чийто съюз образува неразкритостта на АЗ СЪМ, неосъществените реалности на вечността, неопределените възможности на цялата бъдещност и повече от това.

^{106:7.10 (1170.3)} Такива възможности са най-малкото отдалечени; при все това ние предполагаме, че в механизмите, личностите и обединенията на трите Троици ние откриваме теоретичната възможност за повторно единение на седемте абсолютни аспекта на Отеца-АЗ СЪМ. И това ни приближава съвсем близо до концепцията за съставената от три части Троица, обхващаща екзистенциалната Райска Троица и двете последващи Троици, емпирични по своята природа и произход.

8. Троицата на троиците

^{106:8.1 (1170.4)} На нас не ни е лесно да опишем на човешкия разум същността на Троицата на Троиците; тази Троица представлява действителната съвкупност на всецялостността на емпиричната безкрайност в този вид, в който тя се изразява в теоретически безкрайния характер на реализацията на вечността. В Троицата на Троиците емпиричното безкрайно достига до такова ниво, на което се отъждествява с екзистенциалното безкрайно, при което и двете представляват единно цяло в до-емпиричното, до-екзистенциалното АЗ СЪМ. Троицата на Троиците е окончателно изражение на всичко, което се подразбира в петнадесетте триединства и свързаните с тях тройствени

съюзи. На относителните същества е трудно да разберат окончателните същности – били те екзистенциални, или емпирични; затова такива същности винаги трябва да се представят като относителни категории.

^{106:8.2 (1170.5)} Троицата на Троиците съществува в няколко аспекта. Тя съдържа възможности, вероятности и неизбежност, поразяващи въображението на същества, нивото на които значително превишава нивото на човека. Тя съдържа изводи, за които вероятно не се досещат небесните философи, тъй като тези изводи са заключени в триединствата, а триединствата, в крайна сметка, са непостижими.

^{106:8.3 (1170.6)} Съществуват няколко начина за описване на Троицата на Троиците. Ние избрахме концепцията с трите нива, а именно:

^{106:8.4 (1170.7)} 1. Нивото на трите Троици.

^{106:8.5 (1170.8)} 2. Нивото на емпиричното Божество.

^{106:8.6 (1170.9)} 3. Нивото на АЗ СЪМ.

^{106:8.7 (1170.10)} Това са нива на все по-голямо обединяване. В действителност Троицата на Троиците е първото ниво, докато второто и третото нива са производни обединения на първото ниво.

^{106:8.8 (1171.1)} ПЪРВОТО НИВО. Смята се, че на това изначално ниво на обединяване трите Троици функционират като безупречно синхронизирани, макар и различни, групи божествени личности:

106:8.9 (1171.2) 1. *Райската Троица*, обединението на трите Райски Божества – Бащата, Сина и Духа. Следва да се помни, че Райската Троица подразбира тройствена функция – абсолютна функция, трансцендентална функция (Троица на Пределността) и крайна функция (Троица на Върховността). Райската Троица е всяко от тях и всички тях винаги и във всеки момент.

106:8.10 (1171.3) 2. *Пределната Троица* — божественото обединение на Висшите Създатели, Бог-Висшия и Архитектите на Мирозданието. Макар че това адекватно изразява аспектите на божествеността на дадената Троица, следва да се отбележи, че съществуват други фази на дадената Троица, които обаче се представят като намиращи се в съвършено съгласуване с аспектите на божествеността.

106:8.11 (1171.4) 3. *Абсолютната Троица* — групата, състояща се от Бог-Висшия, Бог-Пределния и Завършилия Вселенския Път по отношение на всички ценности на божествеността. Някои други аспекти на тази триединна група са свързани с онези ценности на разширяващия се космос, които не се отнасят към божествеността. Но те се обединяват от аспектите на божествеността подобно на това, както енергийните и личностни аспекти на емпиричните Божества се намират понастоящем в процес на емпиричен синтез.

106:8.12 (1171.5) Обединяването на тези три Троици в Троицата на Троиците създава възможности за неограничена интеграция на реалността. Тази група заключава в себе си причинното, промеждутъчното и окончателното;

пораждащото, реализиращото и завършващото; източниците, съществуването и предназначението. Партньорството на Отеца и Сина преминава стадиите на съюза на Сина и Духа, след това на Духа и Висшия и по-нататък – на Висшия и Пределния, Пределния и Абсолютния, чак до Абсолютния и Отеца-Безкрайния – завършека на целия цикъл на реалността. Подобно на това в другите аспекти, не толкова непосредствено свързани с божествеността и личността, Първият Велик Източник и Център самопретворява безграничността на реалността около кръга на вечността: от абсолютността на самосъществуването – чрез нескончаемостта на саморазкриването, до окончателността на самопретворяването; от абсолюта на екзистенциалните същности до завършеността на емпиричните същности.

106:8.13 (1171.6) **ВТОРОТО НИВО.** Координацията на трите Троици неизбежно води до асоциативен съюз на емпиричните Божества, които по своя произход са свързани с тези Троици. Същността на това второ ниво понякога се излага по следния начин:

106:8.14 (1171.7) 1. *Висшето* — Божеството, явяващо се следствие от единството на Райската Троица в емпирична връзка със Синовете-Създатели и Съзидателните Деца на Райските Божества. Висшето Божество е въплътеният в Божеството завършек на първия стадий на крайната еволюция.

106:8.15 (1171.8) 2. *Пределното* — Божеството, явяващо се следствие от възникналото единство на втората Троица, трансцендентално и абсонитно въплъщение на божествеността. Пределното се заключава в

разноаспектното единство на много качества и съответната човешка представа трябва да включва поне тези аспекти на пределността, които се отнасят към контрола и управлението, които са лично познаваеми и напрегнато обединяващи. Но съществуват също така и много други неразкрити аспекти на това възникнало Божество. Макар че Пределното и Висшето Божества са съпоставими, те не са идентични, както Пределното не е просто разширение на Висшето.

^{106:8.16 (1172.1)} 3. *Абсолютното*. Съществуват многобройни теории по отношение на характера на този трети член от второто ниво на Троицата на Троиците. Бог-Абсолютът е неизменно свързан с това обединение като личностно следствие на окончателната функция на Абсолютната Троица и при все това Божеството-Абсолют е екзистенциална реалност, съществуваща във вечността.

^{106:8.17 (1172.2)} Концептуалната трудност по отношение на този трети член се заключава в това, че допускането на такъв член действително предполага наличието на само един Абсолют. Теоретически, ако такова събитие се случеше, ние бихме станали свидетели на *емпиричното* обединяване на трите Абсолюта в единно цяло. И нас ни учат, че в безкрайността и *екзистенциално* съществува само един Абсолют. Макар че по-малко от всичко е понятно кой може да бъде този трети член, често се постулира, че той може да се състои от Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют, по някакъв начин свързани и проявяващи се в космоса. Несъмнено е, че Троицата на Троиците едва ли би могла да

постигне пълнота на функцията без пълно обединение на трите Абсолюта, а трите Абсолюта едва ли могат да бъдат обединени без пълната реализация на всичките безкрайни потенциали.

^{106:8.18 (1172.3)} Възможно най-малкото изкривяване на истината би било да се смята третият член на Троицата на Троиците за Всеобщ Абсолют, при условие че за дадената концепция Всеобщият Абсолют е не само статичен и потенциален, но и асоциативен. Но ние все още не разбираме отношенията към съзидателните и еволюционни аспекти на функциите на всеобхватното Божество.

^{106:8.19 (1172.4)} Макар че е трудно да се състави завършена представа за Троицата на Троиците, условната представа е не толкова сложна. Ако второто ниво на Троицата на Троиците се схваща като личностно в основата си, става напълно възможно да се постулира съюз на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолюта като личностно следствие от съюза на личностните Троици, предшестващи тези емпирични Божества. Ние се придържаме към мнението, че тези три емпирични Божества несъмнено ще се обединят на второто ниво, което ще стане пряко следствие от растящото единство на предшестващите ги и причинни Троици, съставляващи първото ниво.

^{106:8.20 (1172.5)} Първото ниво се състои от трите Троици; второто ниво съществува като личностно обединение на емпирично-еволюиращите, емпирично-възникнали и емпирично-екзистенциални личности на Божествата. И независимо от всяка концептуална трудност в разбирането на пълната Троица на Троиците личностното обединение

на тези три Божества на второто ниво се появи в нашата вселенска епоха в придобиването на божествени качества от Маджестон, който беше актуализиран на това второ ниво от Божеството-Абсолют, действащо чрез Пределното и в отговор на изначалната съзидателна повеля на Висшето Същество.

106:8.21 (1172.6) **ТРЕТОТО НИВО.** Безусловната хипотеза за второто ниво на Троицата на Троиците обхваща корелацията на всеки аспект от всеки вид реалност, който е съществувал, съществува или би могъл да съществува в цялата безкрайност. Висшето Същество е не само дух, но също така и разум, сила и опит. Бог-Пределният е всичко това и много повече, докато съвместната концепция за единството на Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют включва абсолютната завършеност на реализацията на цялата реалност.

106:8.22 (1172.7) В съюза на Бог-Висшия, Бог-Пределния и завършения Абсолют може да се извърши функционално възсъединяване на тези аспекти на безкрайността, които бяха изначално сегментирани от АЗ СЪМ и следствие на които беше появата на Седемте Абсолюта на Безкрайността. Макар че философите на вселената смятат това за изключително малко вероятно, ние все пак често си задаваме въпроса: ако предположим, че второто ниво на Троицата на Троиците някога постигне троично единство, какво ще стане вследствие на такова единение на Божествата? Ние не знаем отговора на този въпрос, но сме уверени, че това би довело до непосредствена реализация на АЗ СЪМ като емпирично постижима същност. От

гледна точка на личностните същества това би могло да означава, че непостижимото АЗ СЪМ е станало познаваемо в опита като Отеца-Безкрайния. Какви могат да бъдат абсолютните предназначения от неличностна гледна точка е друг въпрос, отговор на който може да даде само вечността. Но гледайки на тези отделни възможности като личностни създания, ние стигаме до извода, че окончателното предназначение на всички личности е окончателното познаване на Всеобщия Баща на тези личности.

^{106:8.23 (1173.1)} От философска гледна точка в миналата вечност има само АЗ СЪМ, освен него няма нищо. Гледайки напред, в бъдещата вечност, ние не виждаме никаква възможност за изменение на АЗ СЪМ като екзистенциална същност, но сме склонни да предвидим колосални промени по отношение на емпиричната същност. Подобна концепция за АЗ СЪМ предполага пълно самопретворяване – тя обхваща тези безкрайни милиарди личности, които станаха волеви участници в саморазкриването на АЗ СЪМ и които ще останат във вечността абсолютни волеви частици от всеобхватната безкрайност, окончателни синове на абсолютния Баща.

9. Екзистенциалното безкрайно обединение

^{106:9.1 (1173.2)} В концепцията за Троицата на Троиците ние постулираме възможно емпирично обединяване на безпределната реалност и понякога предполагахме, че всичко това може да стане в пределно отдалечената вечност. Но в тази епоха присъства действителното съществуващо обединение на безкрайността – то също

така съществуваше и във всички минали и ще съществува във всички бъдещи вселенски епохи; подобно обединение екзистенциално присъства в Райската Троица. Обединяването на безкрайността като емпирична реалност е невероятно отдалечено събитие, но безусловното единство на безкрайността още сега преобладава в дадения момент на вселенското съществуване и обединява наличните в цялата реалност различия с екзистенциално величие, което е *абсолютно*.

106:9.2 (1173.3) Когато крайните създания се опитват да представят безкрайното обединение на окончателните нива на завършената вечност, те се сблъскват с интелектуалните ограничения, присъщи на тяхното крайно съществуване. Времето, пространството и опитът се ограничават от способността на създанията за формиране на представи; и при все това без време, извън пространството и освен в опита нито едно създание не е способно да постигне даже ограничено разбиране на вселенската реалност. Без усещане за времето никое еволюционно създание не би могло да постигне отношения с последователността. Без чувство за пространство никакво създание не би могло да разбере отношенията на едновременност. Без опита еволюционното създание не би могло даже да съществува; само Седемте Абсолюта на Безкрайността действително излизат извън пределите на опита и даже те в някои аспекти могат да бъдат емпирични.

106:9.3 (1173.4) Времето, пространството и опитът са най-големите помощници на човека в относителното възприемане на реалността и едновременно с това

неговите най-големи препятствия за пълното ѝ възприятие. Смъртните и много други вселенски създания са принудени да осмислят потенциалното като актуализируемо в пространството и реализируемо във времето, но целият този процес представлява пространствено-времево явление, в действителност не ставащо в Рая и вечността. На абсолютно ниво няма нито време, нито пространство; всичко потенциално там може да се възприема като актуално.

106:9.4 (1173.5) Концепцията за обединяването на цялата реалност, било в днешната, било в някаква друга вселенска епоха, има принципно двойствен характер: екзистенциален и емпиричен. Подобно единство се намира в процес на емпирична реализация в Троицата на Троиците, но степента на очевидната актуализация на тази тройна Троица е право пропорционална на изчезването в космоса на обусловеността и несъвършенствата на реалността. Но всеобхватната интеграция на реалността безусловно, вечно и екзистенциално присъства в Райската Троица, в която – в същия този момент от вселенската история – безкрайната реалност е абсолютно обединена.

106:9.5 (1174.1) Парадоксът, създаден от емпирични и екзистенциални възгледи, е неизбежен и основан отчасти на това, че и Райската Троица, и Троицата на Троиците са взаимоотношения с вечността, всяко от които е постижимо за смъртните само като пространствено-времева относителност. Човешката представа за постепенната емпирична актуализация на Троицата на Троиците от

гледна точка на времето трябва да бъде допълнена от допълнителния постулат за това, че тя вече е фактически съществуваща от гледна точка на вечността. Но как могат да се примирят тези два възгледа? На крайните смъртни ние предлагаме да приемат истината за това, че Райската Троица е екзистенциално обединяване на безкрайността и че неспособността да бъде открито действително присъствие и завършено изражение на емпиричната Троица на Троиците е отчасти следствие на ответното изкривяване, предизвикано от:

106:9.6 (1174.2) 1. Ограничения човешки мироглед, неспособността да се постигне концепцията за безусловна вечност.

106:9.7 (1174.3) 2. Несъвършения човешки статут, отдалечеността от абсолютното ниво на емпиричните същности.

106:9.8 (1174.4) 3. Целта на човешкото съществуване – факта, че човечеството е замислено като развиващо се за сметка на опита и поради това, по силата на своята природа и същност, трябва да зависи от опита. Само Абсолютът може да бъде и екзистенциален, и емпиричен.

106:9.9 (1174.5) В Райската Троица Всеобщият Баща представлява АЗ СЪМ на Троицата на Троиците и невъзможността за опитно познание на Отеца като безкрайност се обяснява с ограничеността на крайното битие. Концепцията за *екзистенциалното*, обособеното, съществуващото преди Троицата и непостижимото АЗ СЪМ, както и *постулатът* на емпиричното, съществуващо след Троицата на Троиците и постижимото АЗ СЪМ, са една и съща

хипотеза; в Безкрайното не е станало никакво действително изменение; цялото предполагаемо развитие се обяснява с разширяващите се възможности за възприемане на реалността и правилното разбиране на космоса.

^{106:9.10 (1174.6)} В крайна сметка АЗ СЪМ трябва да съществува *преди* всичко екзистенциално и *след* всичко емпирично. Макар че такива идеи може да не проясняват парадоксите на вечността и безкрайността, възникващи в човешкия разум, те трябва поне да подтикнат такъв краен интелект към нови усилия, насочени към решаването на тези безкрайни проблеми – тези проблеми, които ще продължат да ви озадачават в Салвингтон, а също така и по-късно, като завършили, и впоследствие, в продължение на цялото нескончаемо бъдеще, по вашия вечен път в необятните простори на вселените.

^{106:9.11 (1174.7)} Рано или късно всички вселенски личности започват да осъзнават, че окончателното търсене на вечността се заключава в нескончаемото изследване на безкрайността, непрекътавящата се експедиция в абсолютността на Първия Източник и Център. Рано или късно всички ние започваме да осъзнаваме, че всеки растеж на създаване е пропорционален с отъждествяването с Отеца. Ние стигаме до разбирането на това, че претворяването в живота на волята на Отеца е безсрочен пропуск за нескончаемите възможности на самата безкрайност. Някога смъртните ще разберат, че успехът в търсенето на Безкрайното е право пропорционален на постигането на подобие на Отеца и че в тази вселенска

епоха реалностите на Отеца се разкриват в качествата на божествеността. И тези качества на божествеността се усвояват от личностите на вселенските създания в опита на божествения живот, а божественият живот означава претворяване в живота на волята на Бога.

^{106:9.12 (1175.1)} За материалните, еволюционните, крайните създания животът, основан върху претворяване в него на волята на Отеца, води непосредствено към върховността на духа в областта на личността и с една крачка приближава такива създания към разбирането на Отеца-Безкрайния. Такъв посветен на Отеца живот е живот, основан на истината, възприемащ красотата и изпълнен с добродетели. Такова познало Бога същество е вътрешно озарено от поклонение, а в своите външни прояви е изцяло посветено на искреното служене на всеобщото братство на всички личности – служене и помощ, изпълнени с милосърдие и подбуждани от любовта, докато всички тези жизнени качества се обединяват в еволюиращата личност на все по-високи нива на космическа мъдрост, самопретворяване, търсене на Бога и поклонение на Отеца.

^{106:9.13 (1175.2)} [Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Документ 107. Произход и същност на Настройчиците на Съзнанието

^{107:0.1 (1176.1)} МАКАР че Всеобщият Баща лично се намира в Рая, в самия център на вселените, Той също така действително присъства в световите на пространството в разума на своите безбройни деца на времето, тъй като Той пребивава в тях в качеството на Тайнствените

Наблюдатели. Вечният Баща е безкрайно далеч от своите смъртни синове и едновременно с това – свързан с тях с най-съкровения връзка.

107:0.2 (1176.2) Настройчиците са реалността на любовта на Отеца, въплътена в душите на хората; те са истинският заключен в смъртния разум залог за вечния път на човека; те представляват същността на усъвършенстваната личност на завършващ човек, предвкусвана във времето с постепенното усвояване на божествения метод, благодарение на който, възхождайки крачка след крачка от една вселена към друга, човек подчинява своя живот на волята на Отеца, докато действително не постигне божественото присъствие на своя Райски Баща.

107:0.3 (1176.3) Повелявайки на човека да бъде така съвършен, както е самият Той Бог слезе като Настройчик, за да стане емпиричен партньор на човека в постигането на означената по такъв начин небесна цел. Частицата на Бога, пребиваваща в разума на човека, е абсолютна и безусловна гаранция за това, че човек може да намери Всеобщия Баща в съюз с Божествения Настройчик, който дойде от Бога, за да намери човека и да го превърне в син още по време на живота му в плът.

107:0.4 (1176.4) Всеки смъртен, видял Сина-Създател, е видял Всеобщия Баща и в този, в когото пребивава Божественият Настройчик, пребивава и Райският Баща. Всеки смъртен, който осъзнато или неосъзнато следва ръководството на пребиваващия в него Настройчик, живее в съгласие с волята на Бога. Осъзнаването на присъствието на Настройчика е осъзнаване на присъствието на Бога.

Вечното сливане на Настройчика с еволюционната душа на човека е фактически опит на вечния съюз с Бога като вселенски партньор на Божеството.

107:0.5 (1176.5) Именно Настройчикът пробужда в човека неутолимо желание и постоянен стремеж да стане такъв като Бога, да постигне Рая, където в действителното присъствие на Божеството човек ще може да се покланя на безкрайния източник на божествения дар. Настройчикът е живото присъствие, което непосредствено съединява смъртния син с неговия Райски Баща, притегляйки го все по-близо и по-близо към Отеца. Присъствайки в нас, Настройчикът компенсира, изравнявайки колосалното напрежение на вселената, създадено от разстоянието, отделящо човека от Бога, а също така и степента на частичност на човека в сравнение с всеобщността на вечния Баща.

107:0.6 (1176.6) Настройчикът е абсолютна същност на безкрайно същество, заключена в разума на крайното създание – същност, която в зависимост от избора на такъв смъртен е способна в крайна сметка да завърши този временен съюз между Бога и човека и наистина да създаде нов тип същества за нескончаемо вселенско служене. Настройчикът е божествена вселенска реалност, фактическо изразяване на истината за това, че Бог е Баща на човека. Настройчикът е безупречният космически компас на човека, неизменно и безпогрешно обръщащ душата към Бога.

107:0.7 (1177.1) В еволюционните светове волевите създания преминават през три общи стадия на развитие: от

пристигането на Настройчика до възмъжаването – на Урантия това става на възраст от около двадесет години, Наставниците понякога се наричат Преобразуватели на Съзнанието. След това и чак до настъпването на зрелостта – на приблизително четиридесет години, Тайнствените Наставници се наричат Настройчици на Съзнанието. След достигането на зрелостта и до освобождаването от плът за тях често говорят като за Регулатори на Съзнанието. Тези три стадия на смъртния живот никак не са свързани с трите стадия на прогреса на Настройчика във възпроизвеждането на разума и еволюцията на душата.

1. Произходът на Настройчиците на Съзнанието

^{107:1.1 (1177.2)} След като Настройчиците на Съзнанието са същност на изначалното Божество, никой не може да се смята в правото си да разсъждава авторитетно за тяхната природа и произход; аз мога само да разкажа за преданията на Салвингтон и възгледите на Уверса; аз мога само да поясня нашето отношение с тези Тайнствени Наставници и свързаните с тях същества, които се срещат по цялата голяма вселена.

^{107:1.2 (1177.3)} Независимо от различията в мненията относно метода на посвещаване на Настройчиците на Съзнанието съществува единен възглед за техния произход; всички са съгласни, че те произхождат непосредствено от Всеобщия Баща, Първият Източник и Център. Те не са създадени същества; те са фрагментарни образувания, представляващи фактическото присъствие на безкрайния Бог. Както и техните много на брой неразкрити съюзници, Настройчиците са чиста, с нищо несмесена божественост,

безусловни и пълноценни частици на Божеството; те са от Бога и, доколкото ние сме способни да разберем, *те са Бог*.

^{107:1.3 (1177.4)} На нас не ни е известно от кой момент започва тяхното разделно съществуване извън абсолютността на Първия Източник и Център; не знаем и техния брой. Ние почти нищо не знаем за тяхното съществуване до пристигането на планетите на времето и внедряването им в човешкия разум, но от момента на вселяване в разума ние в по-голяма или по-малка степен сме запознати с тяхната космическа еволюция чак до завършека на триединното им предназначение: придобиването на личност чрез сливането си с един от възходящите смъртни, придобиване на личност с разрешението на Всеобщия Баща или освобождаване от известните задания, изпълнявани от Настройчиците на Съзнанието.

^{107:1.4 (1177.5)} Макар да не притежаваме достоверни знания, ние при все това предполагахме, че броят на Настройчиците постоянно расте с нарастването на вселените и с увеличаването на количеството кандидати за сливане. Но напълно е възможно да грешим, опитвайки се да присвоим на Настройчиците количествено изражение; както и самият Бог, тези фрагменти на Неговата непостижима природа могат да бъдат екзистенциално безкрайни.

^{107:1.5 (1177.6)} Методът на поява на Настройчиците на Съзнанието се отнася към една от неразкритите функции на Всеобщия Баща. Ние имаме основание да предполагахме, че нито един от другите абсолютни партньори на Първия Източник и Център няма никакво отношение към създаването на частиците на Отеца. Настройчиците са

буквално и вечно божествени дарове; те са на Бога, от Бога и подобни на Бога.

107:1.6 (1177.7) В отношенията си със слелите се с тях създания те демонстрират божествена любов и духовна опека, които изчерпващо потвърждават, че Бог е Дух. Но в допълнение към това трансцендентално служене стават много неща, които никога не са разкривани на смъртните от Урантия. Не докрай разбираме ние и това, което в действителност става, когато Всеобщият Баща отдава Своя частица, на която предстои да стане личност на създание на времето. Възходящото развитие на Райските завършили засега все още не е разкрило всички възможности, заключени в това небесно партньорство между човека и Бога. В крайна сметка частиците от Отеца трябва да са дарът на абсолютния Бог за тези създания, чийто път включва възможността за постигане на Бога като абсолют.

107:1.7 (1178.1) Както Всеобщият Баща фрагментира Своего долично Божество, така Безкрайният Дух индивидуализира частиците на своя предразумен дух за внедряване и действително сливане с еволюционните души на спасилите се смъртни, отнасящи се към типа сливане с духа. Но Вечният Син по своята природа не се поддава на такава фрагментация; духът на Първородния Син е или всеобхватен, или конкретно-личностен. Създанията, отнасящи се към типа сливане със Сина, се обединяват с индивидуализираните дарове на духа на Синове-Създатели – децата на Вечния Син

2. Класификацията на Настройчиците

107:2.1 (1178.2) Настройчиците се индивидуализират като безопитни същности и на всеки от тях предстои да стане освободен, слял се или Личностен Наставник. Ние предполагахме, че съществуват седем категории Настройчици на Съзнанието, макар че не докрай разбираме тази класификация. Обикновено използваме следните названия за различните категории:

107:2.2 (1178.3) 1. *Безопитни Настройчици*: тези, които за пръв път служат в разума на еволюционни кандидати за вечно спасение. В аспекта на вечността Тайнствените Наставници са еднообразни в своята божествена природа. Напускайки за пръв път Сферата на Божеството, те са еднакви в своята емпирична природа; появата на последващите емпирични различия е резултат от практическия опит на вселенското служене.

107:2.3 (1178.4) 2. *Опитни Настройчици*: тези, които са прослужили в течение на един или няколко периода заедно с волеви създания в световите, където се извършва окончателно сливане с индивидуалността на временното създание и индивидуализираната частица от духа на Третия Източник и Център в неговото проявление в локалната вселена.

107:2.4 (1178.5) 3. *Висши Настройчици*: тези Наблюдатели, които са извършили пътешествие във времето, служейки в еволюционните светове, но чиито човешки партньори по една или друга причина са се отклонили от вечния живот, както и тези, които впоследствие са били отправени за служене на други смъртни, населяващи други еволюционни светове. Макар че Висшият Настройчик не е

по-божествен от безопитния Наставник, той притежава голям опит и е способен да извършва в човека това, което не е по силата на по-малко опитния Настройчик.

^{107:2.5 (1178.6)} 4. *Изчезнали Настройчици.* Тук в нашите усилия да проследим пътя на развитие на Тайнствените Наблюдатели се появява празнота. Съществува четвърти стадий на служене, по отношение на който ние не можем да кажем нищо определено. Мелхиседек учат, че Настройчиците от четвърти стадий изпълняват особени поръчения, странствайки по вселената на вселените. Единичните Посланици са склонни да предполагат, че Настройчиците се съединяват с Първия Източник и Център, използвайки това време за живителна връзка със самия Отец. Напълно вероятно е Настройчикът да е способен да странства по света и едновременно да се намира в единение с вездесъщия Отец.

^{107:2.6 (1178.7)} 5. *Освободени Настройчици:* тези Тайнствени Наблюдатели, които са завинаги освободени от временно служене на смъртните от еволюиращите сфери. Какви функции могат да изпълняват те ние не знаем.

^{107:2.7 (1179.1)} 6. *Слели се Настройчици,* завършили — тези, които са се слели с възходящите създания на свръхвселените, вечностните партньори на временните възходящи същества от Райския Корпус на Завършилите. Настройчиците на Съзнанието обикновено се сливат с възходящите смъртни на времето и заедно с такива спасени смъртни се регистрират при посещенията си на Сферите на Възхода; те следват пътя на възходящите същества. След сливането с възходящата еволюционна

душа Настройчикът явно преминава от абсолютното екзистенциално ниво на вселената в крайното емпирично ниво на функционалното обединение с възходящата личност. Макар че слелият се Настройчик запазва всички качества на екзистенциалната божествена природа, той става неразривно свързан с възхода на спасения смъртен.

107:2.8 (1179.2) *7. Личностните Настройчици:* тези, които са служили в инкарнирани Райски Синове, както и тези, които са се сдобили с необикновени постижения в течение на пребиваването в смъртните, но чиито подопечни са отхвърлили спасението. Имаме основания да предполагаме, че такива Настройчици придобиват личностен статут по препоръки от Извечно Древните на тази свръхвселена, в която са изпълнявали своята задача.

107:2.9 (1179.3) Съществуват много варианти за класифицирането на тези тайнствени частици на Бога: в зависимост от вселената на служенето, успешността на пребиваването в индивидуалния смъртен и даже по расовия произход на смъртния кандидат за сливане.

3. Сферата на Божествата – родина на Настройчиците

107:3.1 (1179.4) Цялата вселенска дейност, свързана с изпращането, управлението, ръководството и възвръщането на Тайнствените Наставници след служенето във всичките седем свръхвселени, изглежда съсредоточена в свещената сфера – Сферата на Божествата. Доколкото ми е известно, никой освен Настройчиците и другите същества на Отеца никога не е

бил на тази сфера. Напълно вероятно е Сферата на Божествата да е родина както на Настройчиците, така и на много неразкрити доличностни същества. Ние предполагаме, че тези събратья могат да бъдат по някакъв начин свързани с днешното и бъдещо служене на Тайнствените Наставници. Но ние не знаем това със сигурност.

107:3.2 (1179.5) Когато Настройчиците на Съзнанието се връщат при Отеца, те се връщат в сферата на техния предполагаем произход – Сферата на Божествата; възможно е като част от този опит да има непосредствен контакт с Райската личност на Отеца, точно както и с особеното проявление на божествеността на Отеца, която, както се съобщава, се намира на тази тайна сфера.

107:3.3 (1179.6) Макар че ние знаем по нещо за всичките седем тайни сфери на Рая, за сферите на Божествата ни е известно по-малко, отколкото за другите. Съществата с високи духовни категории получават само три божествени предписания, а именно:

107:3.4 (1179.7) 1. Винаги да проявяват надлежното уважение към опита и способностите на старшите и висшестоящи същества.

107:3.5 (1179.8) 2. Винаги да се отнасят тактично към ограниченията и неопитността на младшите и низшестоящите същества.

107:3.6 (1179.9) 3. Никога да не се опитват да посетят Сферата на Божествата.

107:3.7 (1179.10) Аз често съм размишлявал за съвършената безполезност на моето хипотетично посещение на Сферата на Божествата; възможно е никога да не видя нито един местен обитател, с изключение на Личностните Настройчици, които съм виждал и на други места. Аз съм абсолютно уверен в това, че на Сферата на Божествата няма нищо, което би представлявало за мен някаква ценност или което би могло да ми бъде от полза, нищо, което би могло съществено да спомогне за моя растеж и развитие — иначе нямаше да ми бъде забранено да се появявам там.

107:3.8 (1180.1) Предвид това, че Сферата на Божествата не може да ни даде никакви или почти никакви сведения за природата и произхода на Настройчиците, ние сме принудени да се сдобиваме с информация от всевъзможни източници — явява се необходимост да събираме, класифицираме и съпоставяме тези натрупани данни, за да получим съдържателна информация.

107:3.9 (1180.2) Доблестта и мъдростта на Настройчиците на Съзнанието свидетелстват за това, че те са преминали основна и всестранна подготовка. Предвид това, че те не са личности, тази подготовка трябва да се провежда в образователните учреждения на Сферата на Божествата. Ние не се съмняваме, че персоналът на училищата за подготовка на Настройчиците в Сферата на Божествата се състои от уникални Личностни Настройчици. И със сигурност знаем, че начело на този централен наблюдателен корпус стои сега вече Личностният Настройчик на първия Райски Син от категорията на

Михайловците, завършил своето седмкратно посвещение на расите и народите на своята вселена.

107:3.10 (1180.3) Ние наистина знаем много малко за неличностните Настройчици; ние общуваме и поддържаме връзка само с личностните категории. Те получават име на Сферата на Божествата и винаги се известни по име, а не по номер. Личностните Настройчици живеят постоянно в Сферата на Божествата; тази свещена сфера е техен дом. Те напускат тази обител само по волята на Всеобщия Баща. Само малцина от тях се срещат в пределите на локалните вселени, но повечето от тях присъстват в централната вселена.

4. Същността и присъствието на Настройчиците

107:4.1 (1180.4) Да кажем, че Настройчикът е божествен, означава само да признаем характера на неговия произход. Крайно вероятно е такава чистота на божествеността да обхваща същността на потенциала на всички атрибути на Божеството, които могат да се заключават в подобна частица, възплъщаваща абсолютната същност на всеобщото присъствие на вечния и безкраен Райски Баща.

107:4.2 (1180.5) Действителният източник на Настройчиците трябва да бъде безкраен и чак до сливането му с безсмъртната душа на еволюиращия смъртен реалността на Настройчика трябва да граничи с абсолютността. Настройчиците не са абсолютни във всеобщия смисъл, в смисъла на Божествата, но е възможно те да са истински абсолютни в пределите на потенциалните възможности, а не относно своята природа. Те са ограничени в

екстензивността, но в интензивността на значенията, ценностите и факта *те са абсолютни*. По тази причина ние понякога наричаме тези божествени дарове „условни абсолютни частици на Отеца”.

107:4.3 (1180.6) Нито един Настройчик никога не е проявявал нелоялност по отношение на Райския Баща; на низшите категории личностни същества понякога им се налага да се борят със своите нелоялни другари – но никога с Настройчици; те са висши и непогрешими в своята божествена област – служене на създанията и функциониране във вселената.

107:4.4 (1180.7) Неличностните Настройчици са видими само за Личностните Настройчици. Съществата от моята категория – Единичните Посланици, а също така и Свещените Троични Духове, са способни да забелязват присъствието на Настройчици благодарение на феномена духовна възприемчивост; даже серафимите понякога могат да различат духовното светене, предполагаемо свързвано с присъствието на Наставници в материалния разум на човека. Но никой от нас не е способен действително и фактически да вижда Настройчиците, докато те не станат личностни, макар тяхната същност да е достъпна за възприятие в съюз със слелите се личности на възходящи смъртни от еволюционните светове. Всеобщата невидимост на Настройчиците е убедително свидетелство за техния висок и божествен произход и божествена природа.

107:4.5 (1181.1) Това божествено присъствие се съпровожда с характерна светлина – духовно светене, което обикновено

се свързва с Настройчика на Съзнанието. Във вселената Небадон това светене на Рая е широко известно като “направляваща светлина”; на Уверса то се нарича “светлината на живота”. На Урантия това явление понякога се нарича “тази истинска светлина, която осветява всеки роден в този свят”.

107:4.6 (1181.2) Всяко същество, постигнало Всеобщия Баща, е способно да види Личностните Настройчици на Съзнанието. Настройчиците на всички стадии, точно както и всички останали същества, същности, духове, личности и духовни проявления, винаги са видни за тези Висши Съзидателни Личности, които водят своето начало от Райските Божества и оглавяват основни правителства на голямата вселена.

107:4.7 (1181.3) Способни ли сте вие действително да осъзнаете истинското значение на това, че във вас пребивава Настройчик? Действително ли разбирате какво означава да притежаваш абсолютна частица от абсолютното и безкрайно Божество – Всеобщия Баща, пребиваващ във вас и сливащ се с вашата крайна смъртна същност? Когато смъртният човек се слива с неподправената частица на екзистенциалната Причина за всеобхватния космос, това завинаги отстранява каквито и да са ограничения за извършването от такива безпрецедентни и невъобразими партньори. Във вечността човекът ще открива не само безкрайността на обективното Божество, но и нескончаемата потенциалност на субективната частица на същия този Бог. Настройчикът винаги ще разкрива на смъртната личност чудото на Бога и такова божествено

откровение никога не изчерпва себе си, тъй като Настройчикът е от Бога и за смъртния човек той е подобен на Бога.

5. Разумността на Настройчиците

^{107:5.1 (1181.4)} Еволюционните смъртни са склонни да гледат на разума като на космически посредник между духа и материята, тъй като във вашето разбиране за разума такава е неговата основна функция. Затова на хората е доста трудно да разберат, че Настройчиците на Съзнанието притежават разум, тъй като Настройчиците са частици от Бога, съществуващи на абсолютното ниво на реалността, което не само е доличностно, но също така предшества и всякакво разграничение на енергията и духа. На монистично ниво, предшестващо диференциацията на енергията и духа, посредническата функция на разума е невъзможна, тъй като не съществуват различия, които биха се нуждаели от посредник.

^{107:5.2 (1181.5)} Тъй като Настройчиците са способни да се трудят, планират и обичат, те са длъжни да притежават качества на индивидуалността, съизмерими с разума. Те притежават неограничена способност да общуват един с друг – по-точно, това важи за всички видове Наблюдатели освен първия или безопитния тип. Що се отнася до характера и смисъла на техните съобщения, то ние почти нищо не можем да ви разкрием, тъй като това за нас е неизвестно. Ние също така знаем, че Настройчиците трябва да бъдат надарени с някакъв разум, тъй като в противен случай не биха могли да станат личностни.

107:5.3 (1181.6) Разумността на Настройчиците на Съзнанието прилича на *разумността* на Всеобщия Баща и Вечния Син, тоест разумност, която предшества *разумите* на Съвместния Извършител.

107:5.4 (1181.7) Типът разум, постулиран в Настройчика, трябва да напомня многобройните други категории на доличностните образувания, които предполагаемо също водят началото си от Първия Източник и Център. Макар че много от тези категории още не са разкрити на Урантия, всички те показват качества на разумност. Тези индивидуализирани образувания на изначалното Божество също могат да се обединяват с многобройните развиващи се типове несмъртни същества и даже с ограничен брой нееволуционни същества, които са придобили способността за сливане с подобни частици на Божеството.

107:5.5 (1182.1) Когато Настройчикът на Съзнанието се слива с развиващата се безсмъртна моронтийна душа на спасилия се смъртен, неговият разум се възприема като съществуващ отделно от разума на създанието само дотогава, докато възходящият смъртен постигне духовните нива на прогреса във вселената.

107:5.6 (1182.2) След постижението в опита за възход на нивото на завършилите тези духове от шеста степен очевидно преобразуват някакъв елемент на разума, представляващ съюз между определени аспекти на смъртния разум и разума на Настройчика, който съюз дотогава е изпълнявал функцията на свързващо звено между божествените и човешки аспекти на възходящите личности. Възможно е това емпирично качество на разума да придобива свойства

на върховността и впоследствие да разширява емпиричната способност на еволюционното Божество – Висшето Същество.

6. Настройчиците като чисто духовни същности

^{107:6.1 (1182.3)} В качеството, в което Настройчиците на Съзнанието се срещат в опита на създанието, те показват свойствени на духовното влияние присъствие и водителство. Настройчикът действително е дух, чист дух – но не само дух. На нас никога не ни се е отдавало да предложим удовлетворителна класификация на Тайнствените Наблюдатели; всичко, което може да се каже за тях с пълна определеност, е това, че те са наистина богоподобни.

^{107:6.2 (1182.4)} Настройчикът е вечностна възможност за човека; човекът е личностна възможност за Настройчика. Вашите лични Настройчици се опитват да ви одухотворят с надеждата да увековечат вашата временна индивидуалност. Настройчиците са изпълнени с прекрасната и самопосвещаваща се любов на Бащата на духовните същества. Те истински и божествено ви обичат; те са заключени в разума на хората пленници на духовната надежда. Те жадуват вашият смъртен разум да постигне божественост, което ще сложи край на тяхната самота, ще ги освободи заедно с вас от ограниченията, налагани от материалното обличане и одеждите на времето.

^{107:6.3 (1182.5)} Вашият път към Рая е път на духовните постижения и същността на Настройчика постепенно и достоверно ще ви разкрива духовната същност на

Всеобщия Баща. Може би след възхода в Рая и на постзавършителните стадии от вечния път Настройчикът ще сътрудничи със своя партньор, някога бивш човек, не в духовен, а в някакъв друг план; но възходът към Рая и служенето като завършил представляват партньорство между познаващия Бога одухотворяващ смъртен и неговия духовен опекун – разкриващия Бога Настройчик.

107:6.4 (1182.6) Ние знаем, че Настройчиците на Съзнанието представляват дух, чист дух – вероятно абсолютен дух. Но Настройчикът трябва да бъде нещо повече от изключително духовна реалност. В допълнение към предполагаемата разумност в него присъстват също така и факторите чиста енергия. Ако си спомните, че Бог е източник на чистия дух и чистата енергия, няма да ви бъде така трудно да разберете, че Неговите частици са и едното, и другото. Вярно е, че Настройчиците пресичат пространството, използвайки мигновеното действие на всеобщите гравитационни контури на Райския Остров.

107:6.5 (1182.7) Съществуването на подобна връзка на Тайнствените Наставници с материалните контури на вселената на вселените действително озадачава. Но остава си факт това, че те мълниеносно пресичат цялата голяма вселена по контура на материалната гравитация. Напълно е възможно те да са способни да проникват даже в нивата на външното пространство. Те несъмнено биха могли да проникват в тези региони заедно с гравитационното присъствие на Рая и макар че личностите от моята категория, използвайки контурите на разума на Съвместния Извършител, също са способни да излизат

извън пределите на голямата вселена, ние никога не сме били уверени в това, че ни се е отдавало да забележим присъствието на Настройчиците в неизследваните региони на външното пространство.

^{107:6.6 (1183.1)} Но независимо от това, че Настройчиците използват контурите на материалната гравитация, те не ъ се подчиняват така, както материално творение. Настройчиците са частици от предшественика на гравитацията, а не нейни следствия; тяхната сегментация се извършва на такова ниво на битието, което хипотетично предшества появата на гравитацията.

^{107:6.7 (1183.2)} Настройчиците на Съзнанието не знаят отдих до времето на посвещаването им и чак до деня, когато след естествената кончина на своите смъртни подопечни те получават освобождение и се насочват към Сферата на Божествата. Тези от тях, чиито подопечни не преминават през вратата на естествената смърт, не получават даже такъв временен отдих. Настройчиците на Съзнанието не се нуждаят от възстановяване на енергията; те са енергия – енергия от най-висшия и най-божествен тип.

7. Настройчиците и личността

^{107:7.1 (1183.3)} Настройчиците на Съзнанието не са личности, но те представляват реални образувания; те действително и в съвършенство са индивидуализирани, макар че никога не стават неподправено личностни в течение на своето пребиваване в смъртните. Настройчиците на Съзнанието не са истински личности; те са *истински реалности*, реалности в най-чистата им форма, известна във вселената

на вселените – те са божественото присъствие. Макар че те не са личности, тях обикновено ги наричат същества, а понякога, имайки предвид духовните аспекти на тяхното днешно служене на смъртните, ги наричат духовни същности.

107:7.2 (1183.4) Ако Настройчиците на Съзнанието не са личности и не притежават прерогативи на волята и способност за избор, то как те могат да избират смъртни подопечни и да изразяват доброволно желание да пребивават в такива създания в еволюционните светове? Такъв въпрос е лесно да се зададе, но е напълно възможно все още нито едно същество във вселената да не е намерило точния му отговор. Даже личности от моята категория – Единичните Посланици, не докрай разбират как неличностните образувания могат да се даряват с воля, възможност за избор и любов.

107:7.3 (1183.5) Ние често разсъждаваме за това, че Настройчиците на Съзнанието трябва да притежават воля на всички *доличностни* нива на избора. Те по собствена инициатива се внедряват в хората, те планират вечен път за човека, те приспособяват, видоизменят и заменят тези планове с други в зависимост от обстоятелствата и тези действия свидетелстват за наличие на неподправена воля. Те са предани на смъртните, те функционират в кризисни ситуации, те са винаги готови за решителни действия в съответствие с човешкия избор и всичко това са истински волеви реакции. Във всички ситуации, нямащи отношение към областта на човешката воля, те безспорно демонстрират поведение, което свидетелства за

използването на възможности във всички отношения, еквивалентни на волята, на височайшето решение.

107:7.4 (1183.6) Тогава защо тези Настройчици на Съзнанието са подчинени на волята на смъртните, ако те притежават собствена воля? Както ние предполагахме, това става затова, защото макар волята на Настройчиците да е абсолютна по своята природа, тя е доличностна по своето проявление. Човешката воля действа на личностното ниво на вселенската реалност и по целия космос безличностно – неличностно, субличностно и доличностно – неизменно реагира на волята и действието на съществуващата личност.

107:7.5 (1183.7) По цялата вселена на създадени същества и неличностни енергии ние виждаме, че волята, волеизявлението, изборът и любовта не съществуват отделно от личността. С изключение на Настройчиците и други аналогични същности, ние не знаем случаи, когато тези атрибути на личността биха действали в обединение с безличностните реалности. Би било невярно да наричаме Настройчика субличностен, точно както би било неправилно да посочваме подобно образувание като свръхличностно, но е напълно допустимо да наричаме такова същество доличностно.

107:7.6 (1184.1) На нашите категории същества тези частици на Божеството са известни като божествени дарове. Ние осъзнаваме, че Настройчиците са божествени по произход и че те представляват вероятно потвърждение и демонстрация на факта, че Всеобщият Баща е запазил за Себе Си възможността за пряка и неограничена връзка с

всички заедно и с всяко от материалните създания поотделно по цялото пространство на Своите наистина неограничени сфери и че всичко това съществува напълно независимо от Неговото присъствие в личностите на Своите Райски Синове или опосредствана помощ чрез личността на Безкрайния Дух.

107:7.7 (1184.2) Всяко създадено същество с огромна радост би приело Тайнствения Наставник, но с такава способност са снабдени само еволюционните волеви създания — бъдещите завършили.

107:7.8 (1184.3) [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 108. Мисия и дейност на Настройчиците на Съзнанието

108:0.1 (1185.1) МИСИЯТА на Настройчиците на Съзнанието по отношение на човешките раси се заключава в това, да представят, да бъдат Всеобщия Баща за смъртните създания на времето и пространството; в това се състои основният труд на божествените дарове. Освен това тяхната мисия е свързана с възвисяването на смъртния разум и превода на безсмъртната душа на божествените висоти и духовните нива на Райско съвършенство. В този опит по преобразуването на човешката същност на преходното създание в божествената същност на вечен завършил Настройчиците пораждат уникален тип същество — същество, създавано от вечния съюз на съвършения Настройчик и усъвършенстваното създание,

при това възпроизвеждането на такова същество би било невъзможно за сметка на някакъв друг вселенски метод.

108:0.2 (1185.2) В цялата вселена нищо не е способно да осъществи факта на опита на неекзистенциални нива. Както винаги, безкрайният Бог е изчерпващ и завършен, безкрайно включвайки в Себе Си всичко освен злото и опита на създанията. Бог е неспособен да сгреша; Той е непогрешим. Бог не може емпирично да знае това, което никога не е изпитвал лично; предзнанието на Бога е екзистенциално. Именно затова Духът на Отеца се спуска от Рая, за да може заедно с крайните смъртни да сподели всеки неподправен опит по протежение на възходящия път; именно за сметка на такъв метод екзистенциалният Бог може да стане истински и фактически емпиричен Баща на човека. Безкрайността на вечния Бог обхваща вероятността на крайния опит, който се реализира в служене на частиците-Настройчици, действително споделящи превратностите на жизнения опит на хората.

1. Избирането и назначаването

108:1.1 (1185.3) Когато Настройчиците тръгват от Сферата на Божествата, за да пристъпят към своето служене на смъртните, те са идентични по отношение на екзистенциалната божественост, но се различават един от друг по емпирични качества, определяни от предишната им връзка с еволюционни създания. Ние сме неспособни да обясним принципите за назначаване на Настройчиците, но предполагаме, че тези божествени дарове се посвещават съгласно някакъв мъдър и действен принцип – вечното съответствие с оглед личността на своя подопечен. Ние

действително забелязваме, че по-опитните Настройчици често пребивават в човешки разум от по-висок тип; затова предаваните по наследство качества по всяка вероятност са съществен фактор при избирането на Настройчика и при определянето на неговото назначение.

^{108:1.2 (1185.4)} Макар че не знаем това със сигурност, ние твърдо вярваме, че всички Настройчици на Съзнанието са доброволци. Но преди да изявят това доброволно желание, те получават цялата информация за съответния кандидат. Серафическите схеми за наследствеността и прогнозите за модели на жизненото поведение се предават чрез Рая в резервния корпус на Настройчиците на Сферата на Божествата с помощта на системата за отражение, съединяваща столиците на локалните вселени със столиците на свръхвселените. Такава предварителна оценка включва в себе си не само наследствените фактори на смъртния кандидат, но и оценката на вероятните интелектуални способности и духовни взаимоотношения. Така Настройчикът доброволно решава да се всели в разума, чиято природа знае до тънкости.

^{108:1.3 (1186.1)} Изявилият желание да служи Настройчик се интересува преди всичко от три качества на човешкия кандидат:

^{108:1.4 (1186.2)} 1. *Интелектуална способност.* Дали разумът е психически нормален? Какъв е интелектуалният му потенциал, умствените му способности? Способен ли е индивидът да се превърне в истинско волево създание? Ще може ли мъдростта да прояви себе си?

108:1.5 (1186.3) *2. Духовно възприятие.* Перспективите за развитие на благоговението – раждането и растежът на религиозния характер. Какви са потенциалните възможности на душата, каква е възможността за духовна възприемчивост?

108:1.6 (1186.4) *3. Съвместни интелектуални и духовни дарования.* Степента на възможното съединяване, обединяване на тези способности за формиране на силен човешки характер и съдействие на уверената еволюция върху безсмъртната, способна да се съхрани душа.

108:1.7 (1186.5) Ние предполагаме, че разполагайки с подобна информация, Наставниците изявяват доброволно желание да получат назначение. Възможно е желаещите да се окажат няколко; може би ръководните личностни категории избират от тази група доброволци този Настройчик, който е най-добре приспособен за изпълняването на задачата по одухотворяване и увековечаване на личността на дадения смъртен кандидат. (В процеса на назначаването и служенето на Настройчика полът на създаването няма значение.)

108:1.8 (1186.6) Краткия промеждутък от време между изявяването на желанието и непосредственото изпращане Настройчикът прекарва, предполагаемо, в школите за Личностни Наставници на Сферите на Божеството, където действащият модел на разума на поредния смъртен се използва в помощ на получилия задача Настройчик за разработване на най-ефективните планове за въздействие върху личността и одухотворяване на разума. Такъв модел на разума се формулира с помощта на комбиниране на

данните, постъпващи чрез службата за отражение на свръхвселената. Поне такава е нашето разбиране – представата, която ние притежаваме въз основа на информацията, получена в общуване с много Личностни Настройчици в течение на дългото вселенско служене на Единичните Посланици.

108:1.9 (1186.7) Напускайки Сферата на Божеството, Настройчиците практически веднага се оказват в умовете на своите избрани подопечни. Средно за преместването на Настройчика от Сферата на Божеството до Урантия отиват 117 часа, 42 минути и 7 секунди. По същество цялото това време се изразходва за регистрация в Уверса.

2. Предпоставките за вселяване на Настройчик

108:2.1 (1186.8) Макар че Настройчиците изявяват желание да служат веднага след предаването на Сферата на Божеството на личностни прогнози, те получават непосредствено назначение, едва след като техните смъртни подопечни вземат първото нравствено решение. Първият нравствен избор на човешкото дете автоматически се отбелязва от седмия спомагателен дух на разума и веднага, чрез Съзидателния Дух на локалната вселена, се регистрира във всеобщия гравитационен контур на разума на Съвместния Извършител в присъствието на Главния Дух на съответната свръхвселена, който предава тази информация на Сферата на Божеството. Средно Настройчиците достигат своите човешки подопечни на Урантия непосредствено преди навършването от тях на шест години. В днешното поколение този срок е равен на пет години, десет месеца и

четири дни, тоест вселяването се извършва на 2134-ия ден от земния живот.

108:2.2 (1187.1) Настройчиците могат да се внедрят само в такъв човешки разум, който е надлежно подготвен от вътрешната помощ на спомагателните духове на разума и включен към контура на Светия Дух. Разумът на създанието трябва да прояви стремеж към поклонение и да свидетелства за мъдрост, демонстрирайки способност да избира между формиращите се значения на доброто и злото – способност за нравствен избор.

108:2.3 (1187.2) Така човешкият разум става готов за приемането на Настройчика, но обикновено той не веднага се вселява в такъв интелект – с изключение на световите, където Духът на Истината функционира като духовен координатор на тези различни духовни помощници. Присъствието на този дух на посвещенческите Синове гарантира появата на Настройчици от този момент, когато започва да функционира седмият спомагателен дух на разума, изпращащ на Майчинския Дух на Вселената сигнал, че е постигнал потенциална координация в смъртния разум на шестте обединени спомагателни духа от предшестващото служене на подобен смъртен разум. Затова от деня Петдесетница насам божествените Настройчици повсеместно се посвещават на Урантия на всички психически нормални интелекти със смъртен статут.

108:2.4 (1187.3) Даже ако разумът е дарен с Духа на Истината, Настройчиците не могат произволно да се внедрят в смъртния интелект преди първото нравствено решение. Но

след като такова решение е взето, духовният помощник придобива пълномощия, дарявани непосредствено от Сферата на Божеството. Не съществуват посредници или други промеждутъчни инстанции или сили, действията на които биха отделяли Настройчиците от техните човешки подопечни; Бог и човекът са свързани с пряка връзка.

108:2.5 (1187.4) До настъпването на времето, когато над обитателите на еволюционния свят се излива Духът на Истината, посвещаването на Настройчика очевидно се определя от много духовни фактори и личностни отношения. Ние не докрай разбираме законите, регулиращи такива посвещения; не разбираме какво именно определя освобождаването на Настройчиците, изявяващи желание да се заселят в такива развиващи се интелекти. Но ние действително забелязваме многобройните влияния и състояния, които вероятно са свързани с пристигането на Настройчиците в подобен разум до посвещаването на Духа на Истината, и те са:

108:2.6 (1187.5) 1. Назначаването на личен серафически хранител. Ако дотогава смъртният не е притежавал Настройчик, назначаването на личен хранител води след себе си пристигането на Настройчик. Съществува напълно определена, но неизвестна взаимовръзка между служенето на Настройчиците и служенето на личните серафически хранители.

108:2.7 (1187.6) 2. Достигането на третия кръг интелектуални постижения и духовни дела. Аз забелязах, че Настройчиците пристигат в смъртния разум след встъпване в третия кръг, още преди да успеят да съобщат

за това постигане на личностите от локалната вселена, занимаващи се с подобни въпроси.

108:2.8 (1187.7) 3. Вземането на висше решение с необичайно духовно значение. Такова човешко поведение в критична за личността планетарна ситуация обикновено се съпровожда с незабавно пристигане на очаквания своя час Настройчик.

108:2.9 (1187.8) 4. Духът на братство. Когато развиващият се смъртен – независимо от постигането на психическите кръгове и назначаването на лични хранители, в отсъствието на всичко, което би напомняло решение, взето в условия на криза, се изпълва с любов към своите близки и посвещава себе си на безкористна помощ на братята си в плът, поредният Настройчик непременно низхожда, за да се засели в разума на такъв смъртен попечител.

108:2.10 (1188.1) 5. Заявяване на намерението да се изпълнява волята на Бога. Ние забелязваме, че много смъртни от пространствените светове могат и да правят впечатление на същества, готови за приемането на Настройчици, но Наставници не се появяват. Продължавайки да следим такива създания в техния ежедневен живот, ние виждаме, че скоро те спокойно, почти неосъзнато стигат до решението да започнат да се стремят към изпълняването на волята на небесния Баща. И тогава отбелязваме незабавно изпращане на Настройчици на Съзнанието.

108:2.11 (1188.2) 6. Влияние на Висшето Същество. Ние забелязваме, че в тези светове, където Настройчиците не се сливат с развиващите се души на смъртните обитатели, те

понякога се посвещават в отговор на действието на фактори, които излизат извън рамките на нашето разбиране. Предполагаме, че такива посвещения се определят от някакво рефлекторно космическо действие, възникващо във Висшето Същество. С какво се обяснява фактът, че такива Настройчици са неспособни да се слоят или не се сливат с определени типове еволюиращ смъртен разум, ние не знаем. Подобни процеси никога не са ни били разкривани.

3. Организацията и управлението

108:3.1 (1188.3) Доколкото знаем, Настройчиците са организирани като независим корпус, който действа във вселената на вселените и се управлява, очевидно, непосредствено от Сферата на Божеството. Настройчиците са еднородни във всичките седем свръхвселени и всички локални вселени се обслужват от идентични типове Тайнствени Наставници. На основание на нашите наблюдения на нас ни е известно, че съществуват многобройни групи Настройчици, при което подобно деление се определя от такива фактори като раси, съдни периоди, светове, системи и вселени. Но изключително трудно е да държиш сметка за тези божествени дарове предвид тяхната взаимозаменяемост в цялата голяма вселена.

108:3.2 (1188.4) Отвъд пределите на Сферата на Божеството изчерпателни сведения за Настройчиците съществуват само в столиците на седемте свръхвселени. Номерът и категорията на всеки Настройчик, вселяващ се във всеки възходящ смъртен, се съобщават от Райските

упълномощени в столицата на свръхвселената, откъдето се предават в столицата на съответната локална вселена и по-нататък, на конкретната планета. Но архивите на локалната вселена не разкриват пълния брой на Настройчиците на Съзнанието. Небадонският архив съдържа само броя на назначенията в локалната вселена, присвоен от представители на Извечно Древните. Истинската значимост на пълния брой Настройчици е известно само на Сферата на Божеството.

108:3.3 (1188.5) Човешките подопечни често са известни с номерата на своите Настройчици; смъртните получават истински вселенски имена след сливането си с Настройчика и свидетелство за този съюз е новото име, посветено на новото създаване от пазителите на съдбата.

108:3.4 (1188.6) Макар че в Орвонтон имаме сведения за Настройчиците на Съзнанието и макар че не притежаваме абсолютно никаква власт над тях и не сме свързани с тях на организационно ниво, ние твърдо вярваме в това, че съществува най-тясна административна връзка между индивидуалните светове на локалните вселени и централната обител на божествените дарове на Сферата на Божеството. На нас ни е известно със сигурност, че след появата на Райски Посвещенчески Син еволюционният свят получава Личностен Настройчик като планетарен ръководител на Настройчиците.

108:3.5 (1189.1) Интересно е да отбележим, че вселенските инспектори, правейки проверка на планетата, винаги се обръщат към планетарния глава на Настройчиците на Съзнанието, точно както дават предписания на главните

серафими и на ръководителите на другите категории същества, прикрепени към управлението на развиващия се свят. Неотдавна Урантия беше подложена на поредна инспекция от Табамантия – пълноправния наблюдател на всички планети за експериментален живот във вселената Небадон. И материалите от архивите свидетелстват за това, че в допълнение към наставленията и вердиктите предадени на различните ръководители на свръхчовешките личности, той изрази благодарност и към главата на Настройчиците, макар че ние не знаем дали той се намира на планетата, в Салвингтон, на Уверса или на Сферата на Божеството. Табамантия каза следното:

108:3.6 (1189.2) “Аз се явих при вас, ръководителите – значително по-висши, отколкото аз самият – като лице, в чиято временна власт се намират планетите от експерименталната серия; аз се явих, за да изразя възхищение и най-дълбоко уважение към великолепната група небесни попечители – Тайнствените Наблюдатели, изявили желание да служат на тази необичайна сфера. Вие запазвате непоколебимост при всяка, даже най-тежка криза. Както свидетелстват архивите на Небадон и комисията на Орвонтон, против божествените Настройчици никога не е отправяно обвинение. Вие винаги запазвате вяност към своя дълг; вие сте божествено предани. Вие сте помагали да се поправят грешките и да се компенсират недостатъците на всички тези, които се трудят на тази объркана планета. Вие сте удивителни същества – пазители на добродетелите в душите на този изостанал свят. Аз ви изразявам своето почитание, макар че формално вие се подчинявате на мен

като доброволни попечители. Аз се прекланям пред вас в смирено признание на вашата възвишена безкористност, вашата отзивчива опека и вашата безпристрастна преданост. Вие по достойнство се наричате богоподобни опекуни на смъртните обитатели на този разкъсан от противоречия, измъчен от страдания и поразен от болести свят. Аз ви изразявам своето почитание! Моето отношение към вас граничи с поклонение!”

108:3.7 (1189.3) Изхождайки от много косвени данни, ние предполагаме, че Настройчиците са прекрасно организирани, че съществува дълбоко разумно и ефективно управление на тези божествени дарове, което се води от някакъв далечен и централен източник – вероятно от Сферата на Божеството. Ние знаем, че те се появяват в световите от Сферите на Божеството и те несъмнено се връщат в тях след смъртта на своите подопечни.

108:3.8 (1189.4) Крайно сложно е да се открият механизмите на управление, съществуващи във висшите категории духове. Макар че моята категория личности е заета с изпълнението на своите специфични задължения, ние не се съмняваме, че заедно с многобройните личностни и безличностни суб-божествени групи ние неосъзнато изпълняваме корелиращи функции в необятната вселена на вселените. Както предполагаме, това се обяснява с факта, че ние сме единствената (с изключение на Личностните Настройчици) група личностни създания, притежаващи еднаква способност да осъзнават присъствието на многобройните категории доличностни същества.

^{108:3.9 (1189.5)} Ние осъзнаваме присъствието на Настройчиците, които са частици от доличностното Божество на Първия Източник и Център. Усещаме присъствието на Свещените Троични Духове, които представляват свръхличностни изражения на Райската Троица. Така ние безпогрешно определяме духовното присъствие на някои неразкрити категории, породени от Вечния Син и Безкрайния Дух. А ние притежаваме някаква възприемчивост и към други неразкрити пред вас същества.

^{108:3.10 (1190.1)} Мелхиседек от Небадон учат, че Единичните Посланици са личностните координатори на тези различни фактори, регистрирани в разширяващото се Божество на еволюционното Висше Същество. Крайно вероятно е ние да сме участници в емпиричното обединение на много необяснени явления на времето, но ние не осъзнаваме, че действаме в такова качество.

4. Връзката с другите духовни явления

^{108:4.1 (1190.2)} С изключение на възможната координация с други частици на Божеството, Настройчиците не са свързани с никакви други същества в своята област на дейност в смъртния разум. Тайнствените Наблюдатели са красноречиво свидетелство за факта, че независимо от очевидния отказ на Отеца от използване на всякаква непосредствена лична сила и власт по цялата голяма вселена в полза на децата на Райските Божества, Висшият Създател, Отецът, явно е оставил за Себе Си неоспоримото право да присъства в умовете и душите на еволюиращите създания, за да може със Своите действия да привлича към Себе Си цялото творение на създадените същества в

координация с духовното притегляне на Райските Синове. Пребивавайки на Урантия, вашият Райски посвещенчески Син каза: “Аз, ако бъда възнесен над Земята, ще привлека към себе си всички хора.” Ние осъзнаваме и разбираме тази притегателна духовна сила на Райските Синове и техните съзидателни партньори, но не докрай разбираме методите, с помощта на които премъдрият Баща действа в тези Тайнствени Наблюдатели и чрез тях, толкова героично живеещи и действащи в човешкия разум.

^{108:4.2 (1190.3)} Макар че тези тайнствени присъствия не са подчинени, не са координирани и явно не са свързани с функционирането на вселената на вселените, макар че те действат независимо в разума на човешките деца, те неусетно подбуждат своите подопечни създания да се стремят към божествени идеали, неизменно ще ги въвлечат нагоре, към замислите и целите на бъдещия по-добър живот. Тези Тайнствени Наблюдатели постоянно помагат в създаването на духовните владения на Михаил в цялата вселена Небадон и едновременно с това по тайнствен начин спомагат за стабилизиране на владичеството на Извечно Древните в Орвонтон. Настройчиците са Божията воля и тъй като Божиите деца на Висшия Създател също въплъщават лично същата тази воля, неизбежна е взаимозависимостта в действията на Настройчиците и владичеството на вселенските управители. Макар че между присъствието на Отеца в Настройчиците и владичеството на Отеца, въплътен в Михаил Небадонски, отсъства явна връзка, те не могат да не бъдат различни проявления на една и съща божественост.

^{108:4.3 (1190.4)} Създава се впечатление, че Настройчиците на Съзнанието се появяват и изчезват напълно независимо от каквито и да са други духовни присъствия. Изглежда, че те функционират в съгласие с вселенските закони, които съществено се отличават от законите, управляващи и контролиращи действията на всички други духовни фактори. Но независимо от такава очевидна необвързаност продължителното наблюдение безспорно разкрива факта, че всички те действат в човешкия разум, поддържайки безупречна синхронност и съгласуваност с всички останали духовни попечители, включително със спомагателните духове на разума, Светия Дух, Духа на Истината и други влияния.

^{108:4.4 (1190.5)} Когато бунт доведé до изолация на света, когато планетата я изключват от всички културни връзки с външния свят, което стана с Урантия след метежа на Калигастия, то, не смятайки личните посланици, остава само един начин за пряка междупланетна или вселенска връзка – чрез Настройчиците на сферите. Каквито и събития да стават в даден свят или вселена, те никога не засягат самите Настройчици. Изолацията на планетата в никаква степен не влияе на Настройчиците и на тяхната способност да общуват с всяка част от локалната вселена, свръхвселената или централната вселена. Именно по тази причина в изолираните светове толкова често се осъществяват контакти с висшите и самодействащи Настройчици от резервния корпус на съдбата. Обръщането към този метод позволява да се заобиколят ограниченията, предизвикани от изолацията на планетата. В последните години на Урантия действа контур на архангелите, но това

средство за комуникация се използва основно за нуждите на самите архангели.

108:4.5 (1191.1) Ние сме запознати с много духовни явления в необятната вселена, които сме неспособни докрай да разберем. Ние все още не сме познали напълно всичко онова, което ни обкръжава; и аз вярвам, че значителна част от тази загадъчна дейност се изпълнява от Гравитационните посланици и някои типове Тайнствени Наставници. Не смятам, че Настройчиците са посветени изключително на преустройството на човешкия разум. Аз съм убеден в това, че Личностните Наставници и другите категории неразкрити доличностни духове представляват пряка и неразкрита връзка на Всеобщия Баща със създанията на световите.

5. Мисията на Настройчиците

108:5.1 (1191.2) Изявявайки доброволно желание да се вселят в такива сложни същества като обитателите на Урантия, Настройчиците се сблъскват с трудна задача. Но те се захващат да изпълнят това поръчение, състоящо се в това, пребивавайки във вашия разум, да възприемат наставленията на намиращите се в света духовни разумни същества и да се опитат по новому да изложат, изтълкуват тези духовни послания пред материалния разум. Те са неотменими от възхода към Рая.

108:5.2 (1191.3) Това, което Настройчикът на Съзнанието не може да използва във вашия настоящ живот, тези истини, които той не може успешно да предаде на сродения с него човек, той предано ще съхрани за използване на следващия етап

на съществуване, точно така, както понастоящем той пренася от кръг на кръг това, което не му се отдаде да включи в опита на своя подопечен вследствие на неспособност или невъзможност на човека да осигури достатъчна степен на сътрудничество.

^{108:5.3 (1191.4)} В едно можете да не се съмнявате: Настройчиците никога не губят нищо от повереното им; ние не знаем за нито една простъпка на тези духовни помощници. Случва се така, че ангели и други висши типове духовни същества, не изключвайки тези типове Синове, които съществуват в локалните вселени, понякога да тръгнат по пътя на злото, отклоняват се понякога от божествения път, но Настройчиците никога не залитат. Те са абсолютно надеждни и това е в еднаква степен вярно за всичките седем групи.

^{108:5.4 (1191.5)} Вашият Настройчик е потенциалът за вашия нов, следващ тип на съществуване, преждевременното посвещаване на вашето вечно богосиновство с Бога. За сметка на съгласието на вашата воля и с помощта на такова съгласие Настройчикът притежава способност да подчини свойствените на създанието тенденции на материалния разум към преобразуващите действия, изхождащи от подбудите и целите на формиращата се моронтийна душа.

^{108:5.5 (1191.6)} Тайнствените Наблюдатели не помагат на съзнанието; те настройват съзнанието. Заедно с материалния разум, настройвайки и одухотворявайки го, те се трудят над създаването на нов разум, предназначен за новите светове и новото име на вашия бъдещ път. Тяхната мисия основно е свързана с вашия бъдещ, а не настоящ

живот. Те се наричат небесни, а не земни помощници. Те не са заинтересувани от това, вашият смъртен път да бъде лек; те по-скоро се стремят да направят вашия живот умерено сложен и тежък, което стимулира способността ви да вземате многобройни решения. Присъствието на великия Настройчик на Съзнанието не означава лек живот и свобода от напрегнато мислене, но такъв божествен дар е призван да даде възвишен вътрешен покой и величествено спокойствие на духа.

108:5.6 (1192.1) Вашите преходни и променливи чувства на радост и печал са основно чисто човешки и материални реакции на вътрешния психически климат и спрямо вашето външно материално обкръжение. Затова не очаквайте от Настройчика егоистично утешение и поддръжка в смъртния живот. Задачата на Настройчика е да ви подготви за вечния път, да осигури продължаването на вашия живот. Призванието на Тайнствените Наставници се заключава не в това, да успокояват вашите бурни чувства или да опекунстват вашето оскърбено достойнство; вниманието и времето на Настройчика са посветени на подготовката на вашата душа за дългия ВЪЗХОД.

108:5.7 (1192.2) Аз се съмнявам в своята способност да обясня какво именно прави Настройчикът във вашия разум и за вашата душа. Не съм уверен дали съм напълно запознат с това, какво в действителност става в космическото обединяване на божествения Наставник и човешкия разум. За нас това е определена тайна – не по отношение на плана и целите, а по отношение на това, което се отнася

непосредствено до начина за осъществяване. Именно затова на нас ни е така трудно да подберем подходящо име за тези божествени дарове, посветени на смъртните хора.

^{108:5.8 (1192.3)} Настройчиците на Съзнанието искат да заменят вашите страхове с убеденост, любов и увереност; но те не могат да направят това механично и произволно; това е ваша задача. Провеждайки в живота тези решения, които ви освобождават от оковите на страха, вие именно с това създавате психическата опорна точка, към която Настройчикът може впоследствие да приложи духовния лост на възвисяващото и развиващо просвещение.

^{108:5.9 (1192.4)} Когато възникват жестоки и явни конфликти между висшите и низшите тенденции на расите, между това, което *действително е* добро или зло (а не това, което вие наричате такова), вие можете да разчитате на това, че Настройчикът винаги – по определен и решителен начин – ще участва в подобен опит. Това, че такава активност на Настройчика може да не се осъзнава от човешкия партньор, в никаква степен не намалява нейната ценност и реалност.

^{108:5.10 (1192.5)} Ако вие имате личен хранител на съдбата и не ви се отдава да продължите живота си, този ангел-хранител трябва да бъде разпитан, за да докаже преданото изпълнение на своя дълг. Що се отнася до Настройчиците на Съзнанието, те не биват подлагани на такава проверка, когато на техните подопечни не се отдаде да продължат живота си. Ние всички знаем, че служенето на ангела може и да не достигне съвършенство, но действията на Настройчиците на Съзнанието се отличават с Райско

съвършенство; тяхната мисия се характеризира с безупречен метод, който не може да бъде критикуван от никое същество отвъд пределите на Сферата на Божеството. Вие сте дарени със съвършени проводници; затова със сигурност сте способни да постигнете своята цел – съвършенството.

6. Бог в човека

^{108:6.1 (1192.6)} Истинско чудо на божествено покровителство е това, че възвишените и съвършени Настройчици предлагат себе си за фактическо съществуване в разума на материални създания – такива, каквито са смъртните на Урантия, за да претворят действително в живота изпитателния съюз със земните същества от животински произход.

^{108:6.2 (1193.1)} Какъвто и да е бил предшестваният статут на обитателите на света, след посвещаването на божествения Син и след посвещаването на човечеството на Духа на Истината Настройчиците се устремяват в такъв свят за вселяване в разума на всички психически нормални волеви създания. При завършването на мисията на Райския посвещенчески Син тези Наставници наистина стават “царството небесно вътре във вас”. Чрез посвещаването на божествените дарове за Отеца става максимално възможно приближаването към греха и злото, тъй като Настройчикът наистина идва да съществува в смъртния разум в най-гъстата човешка нечестивост. Особено непоносими за Настройчиците са вашите чисто користни и егоистични мисли; тях ги мъчи неуважението към това, което е прекрасно и божествено. Много видове нелеп животински

страх и инфантилно безпокойство на човека са действително препятствие за тяхната дейност.

108:6.3 (1193.2) Тайнствените Наблюдатели несъмнено са посвещение на Всеобщия Баща, отражение на образа Божий по цялата вселена. Някога великият Учител призова хората да се възродят в духа на своя разум, да станат нови хора, които, подобно на Бога, са създадени в праведност и изпълнени с истина. Настройчикът е печатът на божествеността, присъствието на Бога. “Образът Божий” има отношение не към физическото подобие или ограничените възможности на материалните способности на създанията, а към дара на духовното присъствие на Всеобщия Баща при небесното посвещаване на Настройчиците на Съзнанието на скромните създания на вселените.

108:6.4 (1193.3) Настройчикът е вашият източник на духовно постижение и вашата вътрешна надежда за придобиване на божествен характер. Той е сила, привилегия и възможност за продължаването на живота, което толкова изчерпващо и навечно ви отличава от чисто животинските създания. Той е висш и истинно вътрешен духовен стимулатор на мисли – в противовес на външните, физически стимули, които постъпват в разума чрез нервно-енергийния механизъм на материалното тяло.

108:6.5 (1193.4) Тези предани попечители на бъдещия път безпогрешно възпроизвеждат точния духовен аналог на всяко интелектуално творение; за сметка на това те бавно, но вярно ви възсътдават такива, каквито вие действително сте (само в духовен смисъл) за възкресяване в световите за

продължаване на живота. И всички тези тънки духовни възсъздавания се запазват във формиращата се реалност на вашата еволюираща и безсмъртна душа – вашето моронтийно “аз”. Тези реалности действително съществуват независимо от това, че на Настройчика рядко му се отдава да възвиси тези възпроизведени творения дотолкова, че да могат да ги осветят лъчите на съзнанието.

^{108:6.6 (1193.5)} Така, както вие сте земните родители на своето дете, така и Настройчикът е божественият родител на вашето истинско “аз”, вашето висше и развиващо се “аз”, вашето по-съвършено моронтийно и бъдещо духовно “аз”. Именно тази еволюираща моронтийна душа виждат съдиите и цензорите, провъзгласявайки продължаване на вашия живот и пропускайки ви нагоре към новите светове и нескончаемото съществуване във вечен съюз с вашия предан партньор – Бога, Настройчика.

^{108:6.7 (1193.6)} Настройчиците са вечните предшественици, божествените оригинали на вашите формираци се безсмъртни души; те са нескончаемата подбуда, която води човека към стремежа да овладее в съвършенство своето днешно материално съществуване в света на бъдещия духовен път. Наблюдателите са зложници на неумиращите надежди, източници на вечното развитие. И как се радват те при повече или по-малко пряко общуване със своите подопечни! Как ликуват те, когато могат да се откажат от символиката и другите косвени методи и да отправят своите послания непосредствено към интелекта на своите човешки партньори!

^{108:6.8 (1194.1)} Вие, хората, пристъпихте към нескончаемото разкриване на почти безкрайната панорама – едно безкрайно развитие на вечните, непрестанно разширяващи се възможности на живителното служене, несравнен подвиг, възвишена неизвестност и безгранично постижение. Когато над главата ви се събират облаци, вашата вяра трябва да приеме истината за присъствието на вътрешния Настройчик, за да може през мъглата на човешката неувереност да видите ясното сияние на слънцето на вечната праведност сред мамещите висоти на обителските светове на Сатания.

^{108:6.9 (1194.2)} [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 109. Връзка на Настройчиците с вселенските създания

^{109:0.1 (1195.1)} НАСТРОЙЧИЦИТЕ на Съзнанието са децата на вселенския път и на безопитните Настройчици действително се налага да натрупват опит според растежа и развитието на смъртните създания. Така, както личността на човешкото дете се развива, готвейки се за трудностите на еволюционното битие, така и Настройчикът придобива величие в подготовката за следващия етап на възходящия живот. Така, както в игрите и общуването през ранното детство детето развива необходимата за възрастния човек адаптационна гъвкавост, така и вътрешният Настройчик придобива необходимите за следващия стадий на космически живот навици благодарение на осъществяваното в течение на смъртния живот предварително планиране и репетиции за тези видове

дейност, които имат отношение към моронтийния път. Човешкият живот е период на практика и този живот ефективно се използва от Настройчиците за подготовка за нарастващата отговорност и по-широки възможности на бъдещия живот. Но макар че Настройчикът пребивава вътре във вас, неговите основни усилия са свързани с временния живот и планетарното съществуване – той подготвя еволюиращия разум на човека за реалностите на вселенския път.

1. Развитието на Настройчиците

^{109:1.1 (1195.2)} Предполагаме, че докато напуснат Сферата на Божеството, безопитните Настройчици преминават всеобхватна и детайлна програма за подготовка и развитие, но ние почти нищо не знаем за това. Не се съмняваме, че Настройчиците, притежаващи опит в пребиваването в смъртните, също преминават всестранна предварителна подготовка, преди да се впуснат в изпълнението на нови мисии и за пореден път да се съединят със смъртните. Но и това не ни е известно със сигурност.

^{109:1.2 (1195.3)} Личностните Настройчици ми разказваха, че всеки път, когато на дарен с Наставник смъртен не му се отдаде да придобие вечен живот, Настройчикът – след завръщането в Сферата на Божеството – преминава разширен курс на подготовка. Тази допълнителна подготовка става възможна благодарение на опита по пребиваването в човека и тя винаги се провежда преди завръщането на Настройчика в еволюционните светове на времето.

109:1.3 (1195.4) Нищо в космоса не може да замени истинския опит от живота. Съвършенството на божествеността на отново формирания Настройчик на Съзнанието в никаква степен не дарява този Тайнствен Наблюдател със способностите на опитен опекун. Опитът е неотделим от живото битие. Това е единственото, което е необходимо да се придобие в *самия живот*; никаква мярка за божественост не може да ви освободи от тази необходимост. Затова, както всички същества, живеещи и функциониращи в пределите на днешната сфера на Висшето, Настройчиците на Съзнанието трябва да придобият опит; те трябва да преминават пътя на развитието от низшите безопитни групи до по-висшите, по-опитни групи.

109:1.4 (1196.1) Настройчиците претърпяват явна еволюция в смъртния разум; реалният опит става тяхно вечно достояние. Благодарение на всевъзможните контакти с материалните раси те овладяват все по-нови, присъщи на Настройчиците умения и способности извън зависимостта от продължаване или прекратяване на живота на техните конкретни смъртни подопечни. Те също така са равни партньори на човешкия разум в поощряването на еволюцията на безсмъртната душа, притежаваща потенциал за спасение.

109:1.5 (1196.2) Първият стадий на еволюция на Настройчика настъпва при сливането със спасилата се душа на смъртното същество. Така, докато на вас ви е присъщо развитие навътре и нагоре, от човека към Бога, то на Настройчиците е присъщо еволюиране навън и надолу – от

Бога към човека. Затова в крайна сметка този съюз на божественото и човешкото начала вечно ще бъде син човешки и син Божий.

2. Самодействащите Настройчици

109:2.1 (1196.3) На вас ви е известна класификацията на Настройчиците с оглед на опита – безопитни, опитни и висши. Вие следва също така да знаете определен функционален клас – класа на самодействащите Настройчици. Самодействащият Настройчик отговаря на следните условия:

109:2.2 (1196.4) 1. Той притежава определен необходим опит от еволюиращия живот на волевото създание – или като временен обитател в света, където Настройчиците се предоставят на смъртните подопечни само за известно време, или на планетата на непосредственото сливане, където човекът не е могъл да продължи своя живот. Такъв Наставник е или опитен, или висш Настройчик.

109:2.3 (1196.5) 2. Той се е сдобил с равновесие в човека, преминал третия психически кръг, и се е разпоредил за прикрепване към него на личен серафически хранител.

109:2.4 (1196.6) 3. Той има подопечен, взел висше решение – да встъпи в тържествен и искрен съюз с Настройчика. Настройчикът предварително се готви за практическо сливане и смята съюза за физически извършен.

109:2.5 (1196.7) 4. Той има подопечен, включен в резервния корпус на съдбата в еволюционния свят на възход на смъртните.

^{109:2.6 (1196.8)} 5. В някакъв период от време, докато неговият подопечен е спял, той временно е напуснал разума на своето смъртно пребиваване за изпълнение на важна мисия на посредничество, установявайки контакт, пререгистрация или друго всечовешко служене, свързано с духовното управление на дадения свят.

^{109:2.7 (1196.9)} 6. Той е служил по време на криза и е бил причастен към опита на човешкото същество, явяващо се материално допълнение към духовната личност. На тази духовна личност е било поръчано да извърши някакъв космически подвиг, имащ принципно значение за духовната организация на планетата.

^{109:2.8 (1196.10)} Създава се впечатление, че самодействащите Настройчици притежават голяма степен самостоятелност по всички въпроси, незасягащи личностите на своите непосредствени подопечни, което се потвърждава от многобройните дела както вътре, така и отвъд пределите на смъртните, към които са прикрепени. Такива Настройчици участват в много видове дейност в света на своето пребиваване, но най-често те действат като незабелязани заселници в избраните от самите тях обители на смъртните.

^{109:2.9 (1196.11)} Несъмнено е, че по-висшите и по-опитни типове Настройчици са способни да общуват със своите събратя в другите светове. Но докато самодействащите Настройчици действително поддържат такова взаимно общуване, те прибягват към него само на нивата на съответната им взаимна активност и с цел съхраняването на попечителската информация, необходима за служенето на

Настройчика в световите на своето пребиваване, макар да е известно, че понякога, във времена на криза, те са участвали в решаването на междупланетни въпроси.

^{109:2.10 (1197.1)} Висшите и самодействащи Настройчици са способни да напускат човешкото тяло по собствено желание. Вселяващият се в човека Настройчик е не органическа или биологична част от смъртния живот, а божествено допълнение към този живот. Той е бил предвиден от началните планове за появата на живот, но не е неотменима част от материалното съществуване. При все това следва да се отбележи, че след своето вселяване в смъртната обител Настройчикът я напуска крайно рядко – дори временно.

^{109:2.11 (1197.2)} Сврхдействащ е такъв Настройчик, който се е справил с поверената му задача и само очаква разлагането на материалната обвивка или преместването на безсмъртната душа.

3. Връзката на Настройчиците с типовете смъртни

^{109:3.1 (1197.3)} Характерът на конкретната дейност на Тайнствените Наставници варира в зависимост от характера на техните задачи – от това, дали те са Настройчици за *връзка* или Настройчици за *сливане*. Някои Настройчици се предоставят на човека само за срока на неговия временен живот; други се посвещават като кандидати за придобиване на личност и получават разрешение за вечно сливане със своите подопечни в случай на продължаването на техния живот. Съществуват също така и неголеми вариации в тяхната дейност сред

различните планетарни типове, също както в различните системи и вселени. Но като цяло техният труд е удивително еднороден – повече, отколкото при която и да е друга категория небесни създания.

109:3.2 (1197.4) В някои примитивни светове (образуващи първата група) Настройчикът се вселява в разума на създанията за емпирична подготовка – основно за самообразование и постепенно развитие. Обикновено безопитните Настройчици се изпращат в такива сфери на ранния етап на тяхното съществуване. В този период първобитните хора се приближават към долината на решенията, но сравнително немного избират възхода към нравствените висоти, намиращи се зад хълмовете на самообладанието и придобиването на характер, за да се издигнат на още по-високи нива на появяващата се духовност. (Наистина, мнозина от тези, на които не се отдаде да се слеят с Настройчика, продължават да живеят като слели се с Духа.) Настройчиците придобиват ценна подготовка и натрупват удивителен опит във временното обединяване с примитивния разум и впоследствие те са способни да използват този опит за благо на по-развитите същества от други светове. *В цялата обширна вселена всичко, което е достойно за запазване, се запазва завинаги.*

109:3.3 (1197.5) В света от друг тип (втората група) Настройчици се предоставят на смъртните същества само за известно време. Тук Наставниците са неспособни да придобият личност чрез сливане със своите подопечни, но те действително им оказват огромна помощ по времето на

смъртния им живот, много по-голяма от тази, която могат да окажат смъртните на Урантия. В такива светове Настройчиците се предоставят на смъртните създания за срок от един живот като еталони за постигане на по-голяма духовност, като временни помощници в усъвършенстването на характера, достоен за спасение. Настройчиците не се завръщат след естествената смърт; такива спасили се смъртни придобиват вечен живот чрез сливане с Духа.

109:3.4 (1197.6) В светове, подобни на Урантия (третата група), се извършва истинско сгодяване с божествения дар – сгодяване, решаващо въпроса за живота и смъртта. Ако продължите да живеете, ще се осъществи вечен съюз, вечно сливане, съединяващо човека и Настройчика в единно същество.

109:3.5 (1197.7) В световите от тази група, населени със смъртни с тридялов мозък, Настройчиците са способни да установят много по-реален контакт със своите подопечни в течение на временния им живот, отколкото в създанията с едно- и двудялов мозък. Но в това, което се отнася до следсмъртния път, типовете същества с тридялов мозък преминават точно такъв път, както и расите с едnodялов и двудялов мозък – както на Урантия.

109:3.6 (1198.1) След пребиваването на Райския посвещенчески Син в световите, населени със същества с мозък от двудяловия тип, безопитните Настройчици рядко биват прикрепвани към създания, притежаващи безусловна способност за продължаване на живота. Ние предполагаме, че в такива светове практически всички

Настройчици, вселяващи се в разумни и способни да продължат своя живот мъже и жени, се отнасят към числото на Наставниците от опитния или висшия тип.

^{109:3.7 (1198.2)} Сред много ранни еволюционни раси на Урантия съществуваха три групи същества. Ярко изразените животински черти на първата група правеха вселяването на Настройчици напълно невъзможно. Членовете на втората група демонстрираха несъмнена способност за прием на Настройчици и ги получаваха веднага след достигане на възрастта на моралната отговорност. Съществуваше и трети клас, заемащ гранично положение: те притежаваха способност за приемане на Настройчици, но Наставниците можеха да се вселяват в тях само в отговор на лична молба на индивида.

^{109:3.8 (1198.3)} Но в тези същества, които са практически лишени от възможността да продължат живота си поради своята лоша наследственост, придобита от негодни и слабо развити предци, множество безопитни Настройчици получиха ценен предварителен опит от общуване с еволюционния разум, благодарение на което станаха по-добре подготвени за последващото назначение в друг свят, в разум от по-висш тип.

4. Настройчиците и човешката личност

^{109:4.1 (1198.4)} Вътрешните Настройчици оказват огромна помощ на висшите форми на разумно общуване между хората. Животните действително изпитват дружески чувства, но те са неспособни да си съобщават едно на друго понятия; те могат да изразяват емоции, но не идеи и

идеали. По същия начин преди посвещаването на Настройчици на Съзнанието човекът с животински произход е неспособен за високо интелектуално общуване или духовна връзка със своите събратя – наистина, след като при такива еволюционни създания се появи реч, те тръгват по правия път, водещ до получаване на Настройчици.

^{109:4.2 (1198.5)} Действително, при животните съществува примитивна форма на общуване, но в такива първични отношения напълно или почти напълно отсъства *личността*. Настройчиците не са личности; те са доличностни същества. Но те са породени от Източника на личностите и тяхното присъствие съществено повишава качествените проявления на човешката личност; това е особено вярно в тези случаи, когато Настройчикът притежава предшестващ опит.

^{109:4.3 (1198.6)} Типът Настройчик има голямо значение за потенциалните способности на човешката личност да изрази себе си. Векове наред много от великите интелектуални и духовни вождове на Урантия оказваха своето влияние главно благодарение на превъзходството и предшестващия опит на своите вътрешни Настройчици.

^{109:4.4 (1198.7)} Вътрешните Настройчици широко сътрудничат с други духовни влияния в преобразуването и облагородяването на потомците на примитивните хора от древността. Ако Настройчиците, пребиваващи в разума на обитателите на Урантия, бъдат отзовани, светът постепенно ще се върне към живота и обичаите на хората

от първобитната епоха; божествените Наставници са един от реалните потенциали за прогресираща цивилизация.

109:4.5 (1198.8) Аз наблюдавах вселяването на Настройчик на Съзнанието в урантийски разум; съгласно архивите на Уверса това внедряване беше вече шестнадесетото за дадения Настройчик в Орвонтон. Ние не знаем дали този Наставник имаше аналогичен опит в други свръхвселени, но аз предполагам, че е имал. Този чудесен Наставник е една от най-полезните и могъщи сили, съществуващи на Урантия в днешната епоха. Това, което други, отказвали се от спасение, са загубили, този човек (и заедно с него целият ваш свят) сега го придобива. От този, който няма необходимите за продължаване на живота качества, ще вземат даже този опитен Настройчик, който той сега притежава, докато на онзи, който има възможност да се спаси, ще бъде посветен даже неопитният Настройчик на ленивия отстъпник.

109:4.6 (1199.1) В известен смисъл Настройчиците могат да спомагат за някакво взаимно обогатяване на планетите в сферите на истината, красотата и добродетелта. Но на тях рядко им се предоставя възможността за втори път да се внедрят на една и съща планета; понастоящем на Урантия няма нито един Настройчик, който да е служил тук преди това. Аз зная какво говоря, тъй като в архивите на Уверса се пазят техните номера и служебни досиета.

5. Материалните препятствия за вселяване на Настройчик

109:5.1 (1199.2) На висшите и самодействащи Настройчици често се отдава да внесат в човешките мисли фактори с духовно значение, когато мисловният поток тече в освободеното, но контролирано русло на творческото въображение. В такова време, а понякога и насън, на Настройчика се отдава да спре умствените токове, да задържи и измени направлението на протичане на мислите; и всичко това се извършва, за да се осъществи дълбоко духовно преобразуване в по-висшите тайници на свръхсъзнанието. Такива сили и енергии на разума стават все по-съзвучни с определени тонове на духовното ниво на настоящето и бъдещето.

109:5.2 (1199.3) Понякога на човека се отдава да преживее моменти на озарение, да чуе незамлъкващия вътрешен божествен глас, което му позволява отчасти да осъзнае мъдростта, истината, добродетелта и красотата на постоянно пребиваваща във вас потенциална личност.

109:5.3 (1199.4) Но вашите неустойчиви и бързоменящи се настроения често водят до нарушаване на плановете и преустановяване дейността на Настройчиците. На техния труд пречат не само природните особености на смъртните раси, но и вашите собствени предубедени мнения, формирали се представи и вкоренили се предразсъдъци. Поради тези препятствия в съзнанието често се проявяват само техните незавършени творения, което води към неизбежно смесване на понятията. Затова при анализа на умствените ситуации надежден е само един подход: във всяка мисъл, във всеки опит веднага да признавате само

това, което те действително и принципно са, да не обръщате внимание на това, което биха могли да бъдат.

109:5.4 (1199.5) Огромният проблем на живота се заключава в приспособяването на наследствените тенденции към изискванията на духовните подбуди, внушавани от божественото присъствие на Тайнствения Наставник. Макар че на вселенския и свръхвселенски път нито един човек не може да служи на двама господари, в течение на този живот, който живеете понастоящем на Урантия, вие неизбежно сте длъжни да служите на двама господари. Вие сте длъжни да овладявате изкуството на постоянния временен компромис, присъщо на човека, и едновременно да изказвате духовна преданост само на един господар; именно затова толкова много хора се спъват и падат, губят търпение и не издържат на напрежението на еволюционната борба.

109:5.5 (1199.6) Макар че както наследствените данни на главния мозък, така и механизмът на електрохимическата регулация ограничават сферата на ефективната дейност на Настройчика, никакви наследствени недостатъци (в психически нормалния разум) не могат да възпрепятстват духовното придобиване. Наследствеността е способна да повлияе върху темповете на личностните постижения, но тя не предотвратява окончателното извършване на възходящия подвиг. Ако вие поискате да сътрудничите със своя Настройчик, рано или късно божественият дар ще доведе до появата на безсмъртна моронтийна душа и след сливането с нея ще представи ново създание на

пълновластния Син-Владетел на локалната вселена, а рано или късно – и на Бащата на Настройчиците в Рая.

6. Съхраняването на истинските ценности

109:6.1 (1200.1) Настройчиците никога не претърпяват поражение; нищо от това, което е достойно за съхраняване, не се губи; всяка значима ценност във всяко волево създание несъмнено се съхранява независимо от спасението или неспасението на откриващата значения, оценяваща личност. Така става: макар че смъртното създание може да отхвърли спасението, жизненият му опит не преминава напразно; вечният Настройчик пренася достойните черти на такъв външно неудачен живот в един от другите светове, където посвещава тези продължаващи да съществуват значения и ценности на по-висш тип разум – такъв, който е способен да продължи своето съществуване. Никой достоен опит никога не се оказва напразен; нито едно истинско значение или реална ценност никога не загива.

109:6.2 (1200.2) Ако смъртният партньор е кандидат за сливане и напуска Тайнствения Наставник, ако човешкият партньор отхвърли пътя на възхода, Настройчикът, след освобождаването си при естествената смърт (или преди нея), отнася със себе си всичко, породено от разума на прекратяващото съществуването си създание и достойно за съхраняване. Ако на даден Настройчик нееднократно не се отдава да се слее с личността поради това, че неговите подопечни, един след друг, прекратяват съществуването си, а също така и ако този Наставник впоследствие стане личностен, то целият опит от пребиваването във всички

тези смъртни интелекти и овладяното от тях ще стане действителна собственост на такъв нов Личностен Настройчик – достояние, което той ще притежава и от което ще се ползва в продължение на всички бъдещи епохи. Личностният Настройчик от тази категория е сложно съчетание от всички съхранили се черти на всички приемали го в миналото създания.

^{109:6.3 (1200.3)} Когато притежаващите дълг вселенски опит Настройчици изявят желание да се вселят в божествените Синове, изпълняващи мисии на посвещение, те прекрасно разбират, че в такова служене не могат да придобият личност. Но нерядко Бащата на духовете дарява на такива доброволци личност и ги назначава за ръководители на своите събратя. Това са тези личности, които са удостоени с власт на Сферата на Божеството. Техните уникални същности включват разнообразната палитра от човешки качества, придобити в течение на пребиваването в смъртните, точно както и духовен отпечатък от човешката божественост на посвещенческия Райски Син, придобит в течение на завършващото вселяване.

^{109:6.4 (1200.4)} Дейността на Настройчиците във вашата локална вселена се направлява от Личния Настройчик на Михаил Небадонски – този същия Наставник, който крачка след крачка водеше Михаил, преживял живот в плът в облика на Йешуа бен Йосиф. Този необикновен Настройчик беше верен на своя дълг, осъществявайки доблестно и мъдро ръководство на човешката природа и неизменно наставлявайки смъртния разум на Райския Син в избиране съвършената воля на Отеца. Този Настройчик преди това

служеше с Макивента Мелхиседек в дните на Авраам и вземаше участие във велики дела както до това вселяване, така и в промеждутъците между своите посвещенчески мисии.

109:6.5 (1200.5) Този Настройчик постигна истински триумф в разума на Иисус – този разум, който във всяка от повтарящите се жизнени ситуации запазваше безрезервна преданост към волята на Отеца, казвайки: “Да бъде Твоята воля, не Моята.” Такава несъмнена преданост е истински ключ към освобождаването от ограниченията на човешката природа към окончателно постигане на божественост.

109:6.6 (1200.6) Понастоящем непостижимата същност на величествената личност на същия този Настройчик отразява предкръщенческата човечност на Йешуа бен Йосиф – вечния и жив отпечатък на вечните и живи ценности, създадени от най-великия от всички урантийци в скромните условия на един обикновен живот, напълно изчерпващ постижимите в смъртния опит духовни ценности.

109:6.7 (1201.1) На всичко, притежаващо постоянна ценност и поверено на Настройчик, е осигурено вечно съществуване. Понякога Наставникът задържа това достойние за бъдещо посвещение на смъртен разум; в други случаи, а също така и при придобиване на личност, над тези спасени и съхранени ценности се установява опека за бъдещо използване при служенето на Архитектите на Мирозданието.

7. Предназначението на Личностните Настройчици

^{109:7.1 (1201.2)} Ние не можем да кажем способни ли са тези частици на Бащата, които не са Настройчици, да станат личности, но вие вече знаете, че личността е суверенен дар на свободно изявяващия Своята воля Всеобщ Баща. Доколкото ни е известно, този тип частици на Отеца, който представляват Настройчиците, постига личност само чрез придобиване на личностни качества в процеса на служене и помощ на личностното същество. Обител на Личностните Настройчици е Сферата на Божеството, където те инструктират и направляват своите доличностни другари.

^{109:7.2 (1201.3)} Личностните Настройчици не са ограничени от нищо, те са свободни и суверенни; те представляват стабилизиращо и компенсиращо начало на необятната вселена на вселените. В тях се съчетава опитът на Създателя и създанията – екзистенциален и емпиричен. Те са съвместни същества на времето и вечността. В управлението на вселената те обединяват доличностното и личностното.

^{109:7.3 (1201.4)} Личностните Настройчици са премъдри и могъщи изпълнители на Архитектите на Всемира. Те са личностни изразители на цялата пълнота на опеката на Всеобщия Баща – личностна, доличностна и свръхличностна. Те са личностни попечители на това, което е изключително, необичайно и неочаквано във всички светове на трансценденталните абсонитни сфери, лежащи в областта на Бог-Пределния чак до нивото на Бог-Абсолюта.

109:7.4 (1201.5) Обхващайки в себе си всички известни отношения на личността, Личностните Настройчици са изключителни същества на вселените; те са вселичностни – те съществуват преди личността, те са личност и те съществуват след личността. Те представляват личността на Всеобщия Баща такъв, какъвто е във вечното минало, вечното настояще и вечното бъдеще.

109:7.5 (1201.6) Отецът посвети на Вечния Син екзистенциална личност от безкраен и абсолютен тип, но за своя собствена опека Той реши да остави присъщия на Настройчика личностен тип емпирична личност, посвещавана на екзистенциалния доличностен Настройчик; така в бъдещето на тях двамата им е съдено да станат вечна свръхличност, осъществяваща трансцендентално служене в абсонитните светове на нивата на Пределното, Висшето-Пределното и даже Пределното-Абсолютното.

109:7.6 (1201.7) Във вселените Личностните Настройчици рядко биват незаети. Понякога те се съвещават с Извечно Древните и понякога Личностните Настройчици на седмократните Синове-Създатели идват в столичните светове на съзвездията за съвещания с управителите на съзвездия Ворондадек.

109:7.7 (1201.8) Когато планетарният наблюдател на Урантия от категорията на Ворондадек – Височайшият Опекун, неотдавна приел задълженията на извънредния регент на вашия свят, представи своите пълномощия в присъствието на местния управляващ, той пристъпи към управлението на Урантия заедно с напълно комплектован, набран от самия него персонал. Той незабавно разпредели

планетарните задължения сред своите партньори и помощници. Но той не е избирал тези Личностни Настройчици, които се явиха пред него в момента, когато пристъпи към изпълнението на своите задължения. Той даже не знаеше, че тяхната поява ще бъде такава, тъй като по времето на предишното регентство те не проявяваха своето божествено присъствие по подобен начин. И Всевишният регент не възлагаше задачи на тези изявили доброволно желание Личностни Настройчици и не определяше техните задължения. При все това три от тези вселичностни същества бяха сред най-активните от многобройните категории небесни същества, служещи в това време на Урантия.

109:7.8 (1202.1) Личностните Настройчици предоставят разнообразни услуги на многобройните категории вселенски личности, но на нас не ни е позволено да обсъждаме такива въпроси с еволюционните създания, дарени с Настройчици. Тези необикновени, пребиваващи в хората божествени същества са сред най-изумителните личности в цялата голяма вселена и никой не се наема да предскаже характера на тяхната бъдеща мисия.

109:7.9 (1202.2) [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 110. Връзка на Настройчиците с индивидуалните смъртни

110:0.1 (1203.1) ПРЕДОСТАВЯНЕТО на свобода на несъвършените същества води до трагедии и съвършеното

изначално Божество повсеместно разделя тези страдания с присъщите Му съпричастие, любов и преданост.

110:0.2 (1203.2) Доколкото съм запознат с положението на делата във вселената, аз смятам любовта и предаността на Настройчиците на Съзнанието за най-истински божественото чувство в цялото творение. Любовта на Синовете в тяхното служене на расите е великолепна, но предаността на Настройчика към индивида се отличава с трогателно-възвишен божествено-бащински характер. Очевидно Райският Баща е оставил за Себе Си този вид лична връзка със Своите индивидуални създания като изключителен прерогатив на Твореца. И в цялата вселена на вселените няма нищо, което би могло да се сравни с изумителното служене на тези безличностни същества, които по толкова чудесен начин се вселяват в децата на еволюционните планети.

1. Вселяването в смъртния разум

110:1.1 (1203.3) Не следва да се смята, че Настройчиците живеят в материалния мозък на човека. Те не са органична част от физическите създания на световите. По-вярна би била представата, съгласно която Настройчикът пребивава в смъртния разум, а не в пределите на един физически орган. Косвено и незабелязано Настройчикът постоянно общува с подопечния му човек – особено в течение на възвишеното вероизповедно общуване на разума с духа в областта на свръхсъзнанието.

110:1.2 (1203.4) Жалко, че не мога да помогна на еволюиращите смъртни по-добре да разберат и по-пълно да осъзнаят

безкористния и величествен труд на живеещите в тях Настройчици, толкова беззаветно предани на задачата за повишаване на духовното благополучие на човека. Тези Наставници са ефективни попечители на по-висшите функции на човешкия разум; с мъдростта и опита се обръщат те към духовния потенциал на човешкия интелект. Тези небесни помощници са предани на изпълнението на грандиозна задача – те са призвани успешно да ви преведат по пътя, водещ надълбоко и нагоре, към божествените небеса и щастие. Тези неуморими труженици се посветени на бъдещото претворяване на победата на божествената истина във вашия вечен живот. Те са тези бдителни стражи, които водят богопозналия човешки разум встрани от спотаеното зло, умело направлявайки еволюиращата човешка душа към далечните и вечни брегове – божествени пристани на съвършенството. Настройчиците – вашите предани кормчии, са надеждни и уверени водачи, водещи ви през мрачните и забъркани лабиринти на краткия земен път; това са търпеливите учители, неизменно подбуждащи своите подопечни да вървят напред, към все по-голямо съвършенство. Това са грижливите пазители на възвишените ценности, раждащи се в характера на създанието. На мен би ми се искало да се отнасяте към тях с по-голяма любов, да сътрудничите по-широко с тях и да ги цените повече.

110:1.3 (1204.1) **Макар** пребиваващите във вас божествени същества да са основно заети с вашата духовна подготовка за следващия стадий на безкрайното съществуване, те са дълбоко заинтересувани и от вашето всемирно

благополучие, от вашите практически успехи на Земята. Те се радват да съдействат за вашето здраве, щастие и истинско процъфтяване. Те не са безразлични към вашия успех във всички области на планетарното развитие, които не са във вреда на вечния прогрес на вашия бъдещ живот.

110:1.4 (1204.2) Вашите ежедневни дела и разнообразните подробности от живота ви интересуват и безпокоят Настройчиците дотолкова, доколкото тези обстоятелства оказват влияние върху избора на това, което е важно за вашето временно,самоопределение, и обуславят насъщните духовни решения, с това въздействайки върху решаването на проблема за съхраняването на вашата душа и вечния прогрес. Настройчикът, който е пасивен в това, което се отнася към чисто всемирното благополучие, е божествено деен във всичко, засягащо вашето вечно бъдеще.

110:1.5 (1204.3) Настройчикът остава с вас при всички бедствия и в продължение на всички болести, които не унищожават до край умствените способности. Колко обидно е съзнателното оскверняване и другото замърсяване на физическото тяло, което трябва да служи за земна обител на този чудесен Божий дар. Всички физически отрови изключително много затрудняват усилията на Настройчика, насочени към възвисяването на материалния разум, докато духовната отрова на страха, гнева, завистта, ревността, подозрителността и нетърпимостта също са огромна пречка за духовния прогрес на еволюиращата душа.

^{110:1.6 (1204.4)} Понастоящем вие преминавате през този период от време, когато Настройчикът търси вашето разположение; оправдайте доверието, оказано ви от божествения дух, който се стреми към вечен съюз с вашия разум и душа, и тогава ще се осъществи това моронтийно единство, тази възвишена хармония, тази космическа координация, тази божествена съзвучност, това небесно сливане, това безкрайно съединяване на индивидуалностите, това единство на съществото, което е толкова съвършено и окончателно, че даже и най-опитните личности никога не могат да отличат или разпознаят индивидуалностите на слелите се партньори – смъртния човек и божествения Настройчик.

2. Настройчиците и човешката воля

^{110:2.1 (1204.5)} Когато Настройчикът на Съзнанието се внедрява в човешкия разум, той донася със себе си еталон за жизнения път – идеала за живота, установен и предопределен от него самия и от Личностните Настройчици на Сферата на Божеството и утвърден от Личностния Настройчик на Урантия. Затова той пристъпва към своя труд с точен и зададен план за интелектуалното и духовно развитие на човешкия подопечен, но нито един човек не е задължен да приема този план. Всеки човек има свое предназначение, но приемането от вас на това божествено предназначение не е предопределено; всеки от вас е свободен да отклони всяка част или цялата програма на Настройчика на Съзнанието. Неговата мисия се заключава в осъществяването на такива интелектуални изменения и постигане на такива духовни преобразувания, които могат да срещнат вашето доброволно и разумно

одобрение и така да окажат по-голямо влияние върху направлението на развитието на личността; но никога и при никакви обстоятелства божествените Наблюдатели не ви използват и не оказват никакво произволно влияние на вашия избор и решения. Настройчиците уважават суверенността на вашата личност; *те винаги се подчиняват на вашата воля.*

110:2.2 (1204.6) Те са настойчиви, изобретателни и съвършени в своите методи на работа, но никога не прибегват към насилие по отношение на волевата индивидуалност на приемащите ги създания. Нито един човек няма да бъде одухотворен с божествен Наставник против неговата воля; продължаването на живота е дар на Боговете, който трябва да бъде желан от създанията на времето. В края на краищата, както ще покаже летописът на вашия живот, в крайна сметка всичко, което Настройчикът може да направи за вас, ще бъде постигнато с ваше участие и с ваше съгласие. Вие ще бъдете доброволен партньор на Настройчика на всеки етап от тази колосална трансформация, която се извършва в течение на възхода.

110:2.3 (1205.1) Настройчикът не се опитва да контролира вашия мисловен процес като такъв; той по-скоро се стреми да го одухотворява, да го обърне към вечността. Нито ангелите, нито Настройчиците се стремят непосредствено да въздействат на човешкото мислене. Това е изключителен прерогатив на вашата личност. Настройчиците се стараят да подобрят, видоизменят, направляват и контролират вашия мисловен процес; но на първо място те са посветени на създаването на духовен аналог на вашия път, моронтиен

дубликат на вашето истинско прогресиращо “аз”, необходим за продължаването на живота.

110:2.4 (1205.2) Настройчиците действат на висшите нива на човешкия разум, където непрестанно се стремят да създадат моронтиен дубликат за всяко понятие, заключено в смъртния интелект. Затова съществуват две реалности, които се сблъскват и съсредоточават в контурите на човешкия разум: първата – това е смъртното “аз”, възникнало върху основата на изначалните планове на Носителите на Живота, втората – безсмъртната същност, породена от висшите Сфери на Божеството, пребиваващият във вас Божий дар. Но смъртното “аз” е и лично “аз”; то притежава личност.

110:2.5 (1205.3) Като лично създание вие притежавате разум и воля. Като долично създание Настройчикът притежава предразум и предволя. Ако вие дотолкова се съгласувате с разума на Настройчика, че напълно се схождате с него по възгледи, то у вас се появява единен разум и вашият разум получава подкрепа от разума на Настройчика. Впоследствие, ако вашата воля заповядва да се изпълни и осигурява изпълнението на решението на този нов обединен разум, то благодарение на вашите решения доличностната воля на Настройчика постига лично изражение и в това, което се отнася до тази конкретна дейност, вие и Настройчикът ставате единни. Вашият разум постига хармония с божествеността, а волята на Настройчика придобива лично изражение.

110:2.6 (1205.4) В интелектуално отношение вие се приближавате към моронтийния тип битие в тази степен, в която

осъзнавате това единение. Моронтийният разум е термин, който обозначава същността и съвкупността на сътрудничащите си разуми, имащи различна материална и духовна природа. Следователно моронтийният интелект означава двойствен разум, съществуващ в локалната вселена и подчиняващ се на единната воля. В случая със смъртните това е такава човешка воля, която става божествена благодарение на отъждествяването на човешкия разум с разумното начало на Бога.

3. Сътрудничеството с Настройчика

^{110:3.1 (1205.5)} Настройчиците участват в свещения и величествен вековен замисъл; те са въввлечени в едно от висшите дела на времето в пространството. И колко голяма е тяхната радост, когато вашето сътрудничество им позволява да ви помогнат в кратката борба във времето, докато продължават да решават своите по-значителни задачи на вечността. Но обикновено, когато вашият Настройчик се опитва да общува с вас, неговите послания се губят в материалните водовъртежи, възникващи в енергийните потоци на човешкия разум; само рядко вие улавяте ехо, слабо и далечно ехо, на божествения глас.

^{110:3.2 (1205.6)} Успехът на Настройчика в превеждането ви през смъртния живот и осигуряването на вашето спасение зависи не толкова от теориите, върху които се строят вашите вярвания, колкото от вашите решения, от целеустремеността ви и от непоколебимата ви *вяра*. Всички тези атрибути, присъщи на растежа на личността, стават могъщи фактори на вашия прогрес, тъй като те спомагат за сътрудничеството с Настройчика; те ви

помагат да прекратите своето противодействие. Настройчиците на Съзнанието постигат успех или, както изглежда, търпят поражение в своите земни начинания точно в същата степен, в която на смъртните се отдава или не се отдава да следват плана, съгласно който те са длъжни да преминат възходящия път за развитие и да постигнат съвършенство. Тайната на спасението е скрита във висшето човешко желание да станеш подобен на Бога, а също така и в свързаната с това желание готовност да правиш всичко това и да бъдеш всичко това, което е необходимо за окончателното удовлетворяване на това всепоглъщащо желание.

110:3.3 (1206.1) Когато говорим за успех или неуспех на Настройчика, имаме предвид продължаването на живота на човека. *Настройчиците никога не претърпяват поражение*; те са божествени по същество и победоносно завършват всяко свое начинание.

110:3.4 (1206.2) Аз не мога да не отбележа, че множество хора посвещават маса време и умствена енергия на глупости и почти напълно изпускат от внимание по-основните реалности, изпълнението на вечното значение – същите тези дела, които спомагат за създаването на по-хармоничен работен съюз с вашия Настройчик. Голямата цел на човешкото съществуване е постигане на съзвучие с божествения вътрешен Настройчик; великото постижение на смъртния живот е постигане на истинска и отзивчива преданост към вечните цели на божествения дух, който търпеливо чака и се труди във вашия разум. Но посветеното и целеустремено усилие, насочено към

реализацията на вечния път, никак не противоречи на веселия и радостен живот, на успешната и достойна кариера на Земята. Сътрудничеството с Настройчика на Съзнанието не влече след себе си само изтезания, мнимо благочестие или лицемерно и умишлено самоунищожение. Идеалният живот е животът в преданото служене, а не в тревоги и страх.

110:3.5 (1206.3) Объркването, смущението, дори обезсърчаването и обезкуражаването не задължително означават съпротива срещу ръководството на вътрешния Настройчик. Такива отношения понякога могат да означават отсъствие на активно сътрудничество с божествения Наставник и затова са способни донякъде да забавят духовния прогрес, но подобни интелектуално-емоционални трудности не оказват никакво влияние върху несъмнеността на спасението на позналата Бога душа. Само едното невежество не може да попречи на продължаването на живота, точно както и предизвиканите от смущение съмнения или породената от страх неувереност. Само съзнателната съпротива спрямо ръководството на Настройчика може да възпрепятства спасението на еволюиращата безсмъртна душа.

110:3.6 (1206.4) Вие не трябва да се отнасяте към сътрудничеството със своя Настройчик като към строго съзнателен процес, тъй като той не е такъв; но вашите мотиви и решения, вашата предана целеустременост и висши желания действително съставляват реално и ефективно сътрудничество. Вие сте способни съзнателно

да се сдобияте с по-голяма хармония с Настройчика за сметка на следното:

110:3.7 (1206.5) 1. Решението да отговаряте на божественото ръководство, искреният стремеж да положите в основата на своя живот най-висшите представи за истината, красотата и добродетелите и след това да съгласувате тези божествени качества посредством мъдростта, поклонението, вярата и любовта.

110:3.8 (1206.6) 2. Любовта към Бога и желанието да станеш такъв като Него е истинско признание на божественото бащинство и любвеобилното поклонение на небесния Отец.

110:3.9 (1206.7) 3. Любовта към човека и искреният стремеж да му служиш е беззаветно признание на братството на хората в съчетание с разумната и мъдра любов към всеки от вашите близки.

110:3.10 (1206.8) 4. Радостното приемане на космическо гражданство е честно признание за своите нарастващи задължения по отношение на Висшето Същество, осъзнаване на зависимостта между еволюционния човек и разкриващото се Божество. Така се ражда космическата нравственост и се пробужда разбирането на всеобщия дълг.

4. Дейността на Настройчика в разума

110:4.1 (1207.1) Настройчиците са способни да получават непрекъснат поток от космически съобщения, постъпващи през основните контури на времето и пространството; те

притежават свободен достъп до духовната информация и енергии на вселените. Но могъщите заселници могат да предадат само малка част от тази мъдрост и истини на разума на своите смъртни подопечни поради отсъствието на природно сходство и липсата на отговорно възприемане.

110:4.2 (1207.2) **Настройчикът на Съзнанието** постоянно се стреми да окаже такова духовно въздействие на вашия разум, че да развие вашата моронтийна душа. Но самите вие почти никога не осъзнавате тази вътрешна опекa. Вие сте напълно неспособни да различите плодовете на вашия собствен материален интелект от тези, които са следствие от съвместната дейност на вашата душа и Настройчика.

110:4.3 (1207.3) Някои неочаквани мисли, умозаклучения и други мислени образи са понякога преки или косвени резултати от дейността на Настройчика; но по-често от всичко те представляват внезапно проявяване в съзнанието на идеи, формирани се в дълбините на разума, което е естествено и ежедневно проявление на нормалната и обикновена психическа функция, присъща на контурите на развиващия се животински разум. (За разлика от тези продукти на подсъзнанието откровенията на Настройчика се проявяват чрез сферата на свръхсъзнанието.)

110:4.4 (1207.4) **Доверете на Настройчика** всичко, което се отнася до разумната дейност и се намира отвъд пределите на рутинното съзнание. В надлежното време – ако не в този свят, то в обителските светове – те подробно ще се отчитат за своето служене и в резултат ще разкрият тези значения и ценности, които са били поверени на тяхната опекa и

съхранение. Ако вие съхраните живота си, те ще възстановят всички истински ценности на човешкия разум.

110:4.5 (1207.5) Съществува огромна пропаст между човешкото и божественото, между човека и Бога. Урантийските раси са толкова подчинени на електрохимичната регулация, толкова напомнят животните в своето ежедневно поведение, толкова са емоционални в своите обичайни реакции, че на Наставниците е изключително трудно да ги водят и направляват. За вас са толкова нехарактерни смелите решения и преданото сътрудничество, че пребиваващият във вас Настройчик смята за практически невъзможно да общува непосредствено с човешкия разум. Даже тогава, когато му се отдава да покаже на еволюиращата душа проблясъка на нова истина, духовното откровение често дотолкова ослепява съзнанието, че предизвиква спазми на фанатизъм или довежда до друго интелектуално сътресение с катастрофални последици. Много нови религии и странни учения възникнаха от неуспешни, несъвършени, неправилно изтълкувани и изкривени съобщения на Настройчиците на Съзнанието.

110:4.6 (1207.6) Както свидетелстват архивите на Йерусем, в течение на много хиляди години във всяко ново поколение се появяваха все по-малко същества, способни благополучно да взаимодействат със самодействащите Настройчици. Такова положение предизвиква тревога и надзираващите личности на Сатания приветстват предложенията на някои от вашите непосредствени планетарни наблюдатели, предлагащи да вземат мерки за

развитие и съхраняване на висшите духовни типове урантийски раси.

5. Погрешните представи за ръководството на Настройчиците

110:5.1 (1207.7) Не бъркайте и не смесвайте мисията и влиянието на Настройчика с това, което обикновено се нарича съзнание; те нямат пряко отношение едно към друго. Съзнанието е присъща на човека чисто психическа реакция. Него не бива да го презирате, но то едва ли е обърнат към душата глас на Бога, гласът, който действително би принадлежал на Настройчика, ако можеше да бъде чул. Вярно е, че вашето съзнание ви насочва към правилните постъпки; но в допълнение към това Настройчикът се стреми да ви съобщи какво именно е правилно, а това е възможно в тези случаи, когато чувствате ръководството на Наставника, и в тази степен, в която сте способни на това.

110:5.2 (1208.1) Човешките сънища, тези безредни и разпокъсани картини на несъгласувания спящ разум, са адекватно потвърждение на неспособността на Настройчика да хармонизира и свърже различните фактори на човешкия разум. Настройчиците просто не могат за един живот произволно да координират и синхронизират два толкова неприличащи си и различни по характер типове мислене като човешкото и божественото. Когато това им се отдаде, както им се отдаваше в миналото, такива души се пренасят непосредствено в обителските светове, без необходимостта да преминават през опита на смъртта.

110:5.3 (1208.2) По време на сън Настройчикът се опитва да се сдобие само с това, което вече е било напълно одобрено от волята на подопечната му личност благодарение на тези решения и избори, които са направени в периода на бодърстването и затова са останали в сферата на свръхсъзнанието – граничната област на взаимоотношения между човешкото и божественото.

110:5.4 (1208.3) Когато приемащите ги създания спят, Настройчиците се опитват да закрепят своите творения на висшите нива на материалния разум и някои от вашите гротескни сънища свидетелстват за неуспешния опит да се установи ефективна връзка. Абсурдните сънища не само потвърждават натиска на неизразените чувства, но и свидетелстват за кошмарни изкривявания при предаването на духовните концепции, представени от Настройчиците. Вашите собствени страсти, подбуди и свойствени ви тенденции нахлуват в съзнанието и божествените послания, които вътрешният Настройчик се опитва да закрепят в човешката психика по време на безсъзнателния сън, се изтласкват от неизразени желания.

110:5.5 (1208.4) Изключително опасно е да се теоретизира за това в каква степен Настройчикът има отношение към сънищата. Настройчиците действително действат в съня, но вашите обичайни сънища са чисто физиологически и психологически явления. Също толкова опасни са опитите да различим възприемането на концепциите на Настройчика от повече или по-малко непрекъснатото и осъзнато възприемане на предписанията на смъртното съзнание. Това са тези проблеми, които ще се наложи да

решавате с помощта на проникателността си и личния си избор. Но за човека би било за предпочитане да се заблуди – да отхвърли това, което идва от Настройчика, приемайки го за чисто човешки опит, отколкото да допусне груба грешка, възнасяйки реакциите на смъртния разум в сферата на божественото. Не забравяйте, че влиянието на Настройчика на Съзнанието е в по-голямата си част, ако не и напълно, свръхсъзнателен опит.

110:5.6 (1208.5) Според възхода в психическите кръгове – в различна, но нарастваща степен, понякога непосредствено, но по-често опосредствано – вие действително общувате със своя Настройчик. Но опасно е да предполагате, че всяка нова представа, възникваща в човешкото съзнание, е продиктувана от Настройчика. По-често всичко това, което съществата от вашата категория приемат за глас на Настройчика, в действителност е породено от вашия собствен интелект. Това е хлъзгав път и всеки човек трябва да решава дадените проблеми индивидуално, в съответствие със своята природна човешка мъдрост и свръхчовешка проникателност.

110:5.7 (1208.6) Настройчикът на човека, чрез когото се осъществява настоящата връзка, се ползва с толкова голяма свобода на действие основно благодарение на това, че този човек е почти напълно безразличен към някакво външно проявление на вътрешното присъствие на Настройчика; наистина е благотворно, че неговото съзнание остава свършено безучастно към цялата тази процедура. Той притежава един от най-опитните Настройчици на своето време и поколение и при все това

неговата пасивност и липса на интерес към явленията, свързани с присъствието в неговия разум на този разностранен Настройчик, е, по мнението на хранителя на съдбата, рядка и случайна реакция. И всичко това представлява благоприятно съгласуване на влиянията – благоприятно както за Настройчика в сферата на духовната активност, така и за неговия човешки партньор от гледна точка на неговото здраве, ефективност и спокойствие.

6. Седемте психически кръга

110:6.1 (1209.1) Съвкупността на реализацията на личността в материалния свят се заключава в последователното покоряване на седемте психически кръга от смъртната потенциалност. Встъпването в седмия кръг означава начало на функционирането на истинската човешка личност. Завършването на първия кръг показва относителната зрелост на смъртното същество. Макар че преминаването на седемте кръга на космическия растеж не е равнозначно на сливане с Настройчика, усвояването на тези кръгове означава постигането на тези степени, които водят към такова сливане.

110:6.2 (1209.2) Настройчикът е ваш равноправен партньор в постигането на седемте кръга – придобиването на относителна и смъртна зрелост. Заедно с вас вашият Настройчик възхожда от седмия кръг към първия, но той достига статута на висш и самодействащ Настройчик напълно независимо от активното участие на смъртния разум.

110:6.3 (1209.3) Психическите кръгове не са нито чисто интелектуални, нито изцяло моронтийни; те имат отношение към статута на личността, постиженията на интелекта, растежа на душите и възприемчивостта към Настройчика. Успешното преминаване на тези нива изисква хармонично функциониране на *цялата личност*, а не само на един от нейните аспекти; растежът на частите не е тъждествен с истинската зрелост на цялото; в действителност частите растат пропорционално на ръста на цялото “аз” – всецялото “аз”: материално, интелектуално и духовно.

110:6.4 (1209.4) Когато развитието на интелекта изпреварва развитието на духа, такова положение прави общуването с Настройчика на Съзнанието толкова трудно, колкото и опасно. Така непропорционалното развитие на духа довежда до фанатични изкривявания на тълкуването на духовното ръководство, осъществявано от божествения заселник. Недостигът на духовни способности изключително усложнява предаването на духовните истини, намиращи се във висшето свръхсъзнание, на такъв материален интелект. Само разумът, който е абсолютно уравновесен, поместен в чистоплътно тяло, се отличава с устойчивост на нервната енергия и балансирани химични функции – тоест при постигане на триединно хармонично развитие на физическите, умствени и духовни способности могат да се съобщят максимум светлина и истина, минимално рискувайки мирското или реалното благополучие на подобно същество. Именно посредством такъв балансиран растеж човек възхожда от един кръг на планетарно развитие към друг, от седмия до първия.

110:6.5 (1209.5) **Настройчикът** е винаги редом с вас, винаги е част от вас, но на него рядко му се отдава да говори с вас направо, като едно същество с друго. Кръг след кръг вашите интелектуални решения, нравствен избор и духовно развитие повишават способността на Настройчика да функционира във вашия разум; кръг след кръг вие възхождате от низшите нива на връзка с Настройчика и съзвучност на разума, позволявайки на Наставника все по-успешно, ярко и убедително да изобразява своите представи за съдбата на развиващото се съзнание на тази стремяща се към Бога разум-душа.

110:6.6 (1210.1) **Всяко** ваше решение или пречи, или помага на дейността на Настройчика; тези решения определят и вашия прогрес в кръговете, отразяващи постиженията на човека. Вярно е, че върху възхода към новия кръг в огромна степен влияе висшият характер на решенията, тяхната връзка със съответната криза; при все това броят на решенията, честите и настойчиви повторения също имат съществено значение за превърнатата в автоматизъм. сигурност на подобни реакции

110:6.7 (1210.2) **Трудно** е с точност да се определят седемте кръга на човешкия прогрес, тъй като тези нива зависят от човека: при всеки индивид те са различни и очевидно се определят от неговата способност за растеж. Усвояването на тези нива на космическа еволюция се отразява по три начина:

110:6.8 (1210.3) 1. *Съзвучност с Настройчика.* Одухотворяващият разум се приближава към присъствието на Настройчика пропорционално на достигнатия кръг.

^{110:6.9 (1210.4)} *2. Еволюция на душата.* Появата на моронтийна душа означава степента и дълбочината на усвояване на кръговете.

^{110:6.10 (1210.5)} *3. Реалност на личността.* Степента на реалните личности пряко се определя от преодоляването на кръговете. Хората стават по-реални според възхода от седмия кръг на смъртното съществуване към първия.

^{110:6.11 (1210.6)} Пресичайки тези кръгове, детето на материалната еволюция се превръща в зрял и потенциално безсмъртен човек. На мястото на призрачната реалност, съществуваща в зачатъчно състояние в човека, преминаващ седмия кръг, идва по-ясното проявяване на възникващата моронтийна природа на обитател на локалната вселена.

^{110:6.12 (1210.7)} Макар че е невъзможно с точност да се определят седемте нива или психически кръгове на човешкия растеж, могат да бъдат предложени максимални и минимални предели на тези стадии на постижение на зрелостта:

^{110:6.13 (1210.8)} *Седми кръг.* Това ниво се постига тогава, когато хората изработят в себе си способност за личен избор, индивидуално решение, нравствена отговорност, както и постигане на духовна индивидуалност. Това е свидетелство за обединяване функцията на седемте спомагателни духа на разума, направлявани от духа на мъдростта, и признак на това, че смъртното създание е влязло в сферата на влияние на Светия Дух, а също така – на Урантия, за първото действие на Духа на Истината и вселяването на Настройчик в смъртния разум. Влизането в

седмия кръг прави смъртното създание истински потенциален обитател на локалната вселена.

^{110:6.14 (1210.9)} *Трети кръг.* Трудът на Настройчика става много по-ефективен, след като възходящият смъртен постигне третия кръг и получи личен серафически хранител на съдбата. Макар че между Настройчика и серафическия хранител няма очевидно взаимодействие, при все това след прикрепването на личен серафически съпровождащ се наблюдава явно подобряване на всички аспекти на космическите постижения и духовното развитие. След постигането на третия кръг Настройчикът се стреми към моронтизация на разума на човека в течение на оставащия смъртен живот, към преминаване на все още непреминатите кръгове и достигане до заключителния стадий на връзката на божественото с човешкото преди естествената смърт да разтрогне това уникално партньорство.

^{110:6.15 (1210.10)} *Първи кръг.* Обикновено Настройчикът не може да разговаря направо и непосредствено с вас, докато не достигнете първия и заключителен кръг на постепенните дела на смъртния човек. Това ниво представлява най-висшата реализация на отношенията на разума с Настройчика, възможни в човешкия опит преди освобождаването на еволюиращата моронтийна душа от материалната обвивка. Що се отнася до разума, емоциите и космическата проникателност, то постигането на първия психически кръг е най-близкият възможен подход за сближаване на материалния разум и духовния Настройчик в човешкия опит.

^{110:6.16 (1211.1)} Може би по-удачно название за тези кръгове на еволюция на смъртните би било *космически нива* — действителните постижения на значението и осъзнаването на ценностите, съпровождащи постепенното приближаване към моронтийното съзнание — първата връзка на еволюиращата душа с формиращото се Висше Същество. И именно тази връзка никога няма да позволи напълно да се обясни значението на космическите кръгове на материалния разум. Постигането на тези нива има само косвено отношение към богосъзнанието. Седмият или шести кръг могат да бъдат кръгове на почти също толкова истинско богопознание — осъзнаване на синовството, колкото вторият или първият, но кръговете с по-ниско ниво се характеризират със значително по-малко осъзнаване на емпиричната връзка с Висшето Същество, на вселенското гражданство. Постигането на тези космически кръгове ще стане част от опита на възходящите създания в обителските светове, ако те не достигнат това преди настъпването на естествената смърт.

^{110:6.17 (1211.2)} Благодарение на мотивацията, която дава вярата, пълното осъзнаване от човека на богосиновството е емпирично придобиване, но *действието* — изпълнението на решенията — е съвършено необходимо, за да може човекът постепенно да осъзнае все по-голямото си родство с *космическата действителност* на Висшето Същество. Вярата превръща потенциалното в актуално в света на духа, но потенциалното става актуално в крайните светове на Висшето само чрез осъзнаване на опита на избора. Но направеният избор — да се изпълнява волята на Бога — съединява духовната вяра с материалните решения в

личностната постъпка, по този начин осигурявайки божествена и духовна опорна точка за по-ефективно действие на човешкия и материален лост – жаждата за богопознание. Такова мъдро съгласуване на материалните и духовни сили изключително разширява както космическото претворяване на Висшето, така и моронтийното разбиране на Райските Божества.

110:6.18 (1211.3) Овластяването на космическите кръгове е свързано с количествения растеж на моронтийната душа, с разбирането на висшите значения. Но качественият статут на тази безсмъртна душа *изцяло* зависи от постиженията на живата вяра в ценността на този факт, че смъртният човек е син на вечния Бог и притежава потенциална възможност за достигане на Рая. Затова създанието, пребиваващо в седмия кръг, отива в обителските светове за по-нататъшна количествена реализация на космическия растеж точно така, както и съществото, преминаващо втория или даже първия кръг.

110:6.19 (1211.4) Съществува само опосредствана връзка между постигането на космическите кръгове и действителния религиозен опит; такива постижения са взаимни и поради това – взаимно обогатяващи. Чисто духовното развитие може и да няма голямо значение за планетарното материално благополучие, но преминаването през поредния кръг винаги повишава вероятността за успех и постижения на смъртния човек.

110:6.20 (1211.5) При движение от седмия кръг към третия все по-забележимо и обединено става действието на седемте спомагателни духа на разума, призвани да отстранят

зависимостта на смъртния разум от реалностите, които са свързани с механизмите на материалния живот, преди да пристъпи към разширяване на запознаването с моронтийните нива на опита. Започвайки от третия кръг, влиянието на спомагателните духове постепенно отслабва.

^{110:6.21 (1211.6)} Седемте кръга обхващат смъртния опит от висшето – от чисто животинските нива до низшето, гранично ниво на собственото моронтийно самосъзнание като личностен опит. Овладяването на първия космически кръг свидетелства за постигането на предморонтийна смъртна зрелост и се ознаменува със завършване на съвместното служене на спомагателните духове на разума като специфично влияние на действието на разума в човешката личност. Отвъд пределите на първия кръг разумът все повече наподобява разумност на моронтийния стадий на еволюцията – стадия на съвместно служене на космическия разум и свръхспомагателния дар на Съзидателния Дух на локалната вселена.

^{110:6.22 (1212.1)} Трите велики дни в индивидуалния път на Настройчика са: първият – проникване на подопечния човек в третия психически кръг, което осигурява повишаване на автономността на Наставника и разширяването на неговите функции (ако, разбира се, вътрешният обитател преди това не е бил самодействащ Настройчик); след това – постигането от човешкия партньор на първия психически кръг, което позволява на човека и Настройчика да общуват един с друг, поне до известна степен; и накрая – окончателното им и вечно сливане.

7. Постигането на безсмъртие

^{110:7.1 (1212.2)} Преминаването през седемте космически кръга не е тъждествено със сливането с Настройчика. Много урантийски смъртни са преминали своите кръгове. Но сливането зависи от други, по-велики и по-възвишени духовни придобивки, от постигането на окончателна и пълна съзвучност на смъртната воля с волята на Бога в този вид, в който тя е представена от Настройчика на Съзнанието.

^{110:7.2 (1212.3)} Когато човек завършва преминаването на кръговете на космическото постижение, а също така и когато взетото от смъртните окончателно решение позволява на Настройчика да завърши обединяването на човешката индивидуалност с моронтийната душа в течение на еволюционния физически живот, Настройчикът и обединилата се с него душа самостоятелно отиват в обителските светове и с разпореждане на Уверса се осигурява незабавно сливане на Настройчика с моронтийната душа. Такова сливане по време на смъртния живот води до мигновено унищожаване на материалното тяло; този, който се окаже свидетел на подобно зрелище, вижда само как възнасящият се смъртен изчезва “в огнена колесница”.

^{110:7.3 (1212.4)} Повечето Настройчици, които са възнесли своите подопечни от Урантия, са притежавали огромен опит и многократно са се вселявали в смъртни от други сфери. Помнете, че Настройчиците придобиват ценен опит от вътрешното пребиваване на тези планети, където те се предоставят на своите подопечни само за срока на техния

живот; от това не следва, че Настройчиците придобиват опита, необходим за по-сложна дейност, единствено в смъртните подопечни, на които не се е отдало да се спасят.

^{110:7.4 (1212.5)} След сливането си със смъртните Настройчиците споделят вашата съдба и опит; *те са самите вас*. След сливането на безсмъртната моронтийна душа и свързания с нея Настройчик целият опит и всички ценности на единия стават с времето достояние и на другия, така че двамата действително се превръщат в единна същност. В известен смисъл това ново същество е насочено от вечното минало към вечното бъдеще. Всичко, което е било някога човешко в спасяващата се душа, и всичко, което е емпирично божествено в Настройчика, става сега действително достояние на новата и вечно възходяща вселенска личност. Но на всяко вселенско ниво Настройчикът е способен да дари новото съзнание само с тези атрибути, които отговарят на значенията и ценностите на това ниво. Абсолютното *единение* с божествения Наставник, пълното изчерпване на възможностите на Настройчика може да се състои във вечността едва след окончателното постигане на Всеобщия Баща – Отеца на духовете, вечния източник на тези божествени дарове.

^{110:7.5 (1212.6)} Когато еволюиращата душа и божественият Настройчик се слоят окончателно и завинаги, всяка страна придобива всички достъпни за емпиричното познание качества на другата. Тази съгласувана личност притежава цялата памет на спасението, която някога се е заключавала в смъртния разум, а впоследствие се е намирала в моронтийната душа. Освен това потенциалният завършил

придобива цялата емпирична памет на Настройчика, включваща всички случаи на вселяване в смъртни в течение на цялото време. Наистина ще е необходимо вечно бъдеще, за да може Настройчикът напълно да дари личностното партньорство със значенията и ценностите, които този божествен Наставник носи със себе си напред от вечността на миналото.

110:7.6 (1213.1) Но по отношение на преобладаващото мнозинство урантийци Настройчикът е принуден търпеливо да чака това избавление, което носи смъртта; той е длъжен да чака освобождаването на формиращата се душа от почти пълното господство на енергийните структури и химически сили, свойствени на вашия материален тип съществуване. Главната трудност, с която се сблъсквате при съприкосновение със своя Настройчик, се съдържа именно в присъщата ви материална природа. Рядко смъртният е истински мислител; вие не довеждате духовното развитие и дисциплината на своя разум до това състояние, което благоприятства връзката с божествения Настройчик. Човешкият разум е почти напълно глух към духовните послания, които представляват всеобщи трансляции на разнообразните, изпълнени с любов вселенски послания, произхождащи от Отеца на милосърдието и превеждани от Настройчика. Наставникът практически няма възможност да регистрира тези въодушевяващи духовни повели в животинския разум, който толкова изцяло е подчинен на химическите и електрически сили, присъщи на вашата физическа природа.

^{110:7.7 (1213.2)} Настройчиците се радват, когато установяват връзка със смъртния разум; но на тях им се налага да се запасят с търпение през дългите години самота, в течение на които не им се отдава да проникнат през съпротивата на животинската същност и да общуват с вас непосредствено. Колкото по-високо се издигат Настройчиците на Съзнанието по стълбата на служенето, толкова по-голяма става ефективността им. Но дотогава, докато вие пребивавате в плът, те никога няма да могат да ви приветстват с такова дълбоко, благожелателно и изразително чувство, което ще познаете, когато като разум с разума се срещнете с тях в обителските светове.

^{110:7.8 (1213.3)} В течение на смъртния живот материалното тяло и разум ви отделят от вашия Настройчик и пречат на свободното общуване; след смъртта и вечното сливане вие и вашият Настройчик ставате единно цяло – вие сте неразличими като отделни същества и изчезва необходимостта от общуване в този смисъл, в който го разбирате вие.

^{110:7.9 (1213.4)} Макар че вътрешният глас на Настройчика никога не замлъква, повечето от вас рядко чуват непосредствения глас на Настройчика в течение на своя живот. Хората, намиращи се под третия и втория кръгове на постижение, рядко чуват непосредствения глас на Настройчика, с изключение на моментите на върховно желание, в критични ситуации, както и вследствие на вземането на висше решение.

^{110:7.10 (1213.5)} При установяване и прекратяване на връзката между смъртния разум, принадлежащ към члена на

резервния корпус на съдбата, и планетарните наблюдатели вътрешният глас на Настройчика понякога се оказва в такива условия, когато в него се появява възможност да предаде съобщение на смъртния партньор. Неотдавна едно от тези съобщения беше предадено на Урантия от един самодействащ Настройчик на своя човешки другар, член на резервния корпус на съдбата. Това послание беше предхождано от следните думи: “А сега, не нанасяйки вреда и не подлагайки на опасност предмета на моята внимателна грижа, а също така не опитвайки се да го приведа в крайно подтиснато или обезкуражено състояние, предайте му от мое име това възвание.” По-нататък следваше прекрасно по своята трогателност и обаяние наставление. Освен другото Настройчикът призоваваше: “По-предано и чистосърдечно да си сътрудничи с мен, по-радостно да приема определяните от мен задачи, с по-голяма преданост да изпълнява съставената от мен програма, по-търпеливо да преминава през избраните от мен изпитания, по-настойчиво и радостно да върви по избрания от мен път, по-скромно да се отнася към признанието, което може да дойде в резултат от моите нескончаеми усилия. Така предавам моето наставление на човека, в когото пребивавам. На него посветих висшата преданост и любов на божествен дух. Освен това кажете на моя възлюбен подопечен, че ще действам с мъдрост и могъщество до самия край, до завършването на последната земна битка; аз ще запазя верността на поверената ми личност. И аз я призовавам да се съхрани, да не ме разочарова, да не ме лишава от наградата за устойчивата и упорита борба. От човешката воля зависи постигането от нас на личност. Кръг след кръг търпеливо възвисявах този

човешки разум и имам свидетелство за това, че главата на нашата категория одобрява моите действия. Кръг след кръг се приближавах към съдния ден. Очаквам огласяването на съдбата с удоволствие и без опасения; готов съм напълно да се доверя на съда на Извечно Древните.”

110:7.11 (1214.1) [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 111. Настройчикът и душата

111:0.1 (1215.1) ПРИСЪСТВИЕТО на божествения Настройчик в разума на човека завинаги лишава науката или философията от възможността да постигне удовлетворително разбиране на еволюиращата човешка душа. Моронтийната душа е дете на вселената; истински тя се познава само чрез космическата интуиция и духовното откритие.

111:0.2 (1215.2) Концепцията за душата и вътрешния дух не е нова за Урантия; тя често се е появявала в различни планетарни вярвания. Множество източни и някои западни религии са постигнали истината за това, че хората съвместяват божественото наследство и човешката наследственост. Усещането на вътрешното присъствие на Божеството, в допълнение към неговата външна вездесъщност, отдавна беше част от много урантийски религии. Отдавна човек вярваше в това, че в него се развива някаква жизнено важна същност, на която е съдено да преживее кратко тленно съществуване.

111:0.3 (1215.3) Преди човекът да разбере, че неговата еволюираща душа е породена от божествен дух, той смяташе, че тя се намира в различни части на тялото: в очите, в черния дроб, в бъбрека, в сърцето, и по-късно – в мозъка. Дивакът свързваше с душата с кръвта, дишането, сянката и собственото си отражение във водата.

111:0.4 (1215.4) В концепцията за *атмана* индуските учители действително се приближиха към осъзнаването на природата и присъствието на Настройчика, но те не видяха, че наред с Наставника човекът притежава развиваща се и потенциално безсмъртна душа. На свой ред китайците различаваха два аспекта на човека: *ян* и *ин*, душа и дух. Египтяните и много африкански племена също вярваха в две начала – *ка* и *ба*; за предсъществуващ обикновено се смяташе духът, не душата.

111:0.5 (1215.5) Обитателите на долината на Нил, че на всеки покровителстван индивид при раждането, или скоро след това, се посвещава охраняващ дух, когото те наричаха Ка. Те учеха, че този дух-хранител остава заедно със своя смъртен подопечен в течение на целия му живот и преминава преди него в бъдещото състояние. На стените на храма в Луксор е изобразено раждането на Аменхотеп III: малкият принц седи на дланите на бог Нил, а край него се намира друго дете, приличащо му като две капки вода и явяващо се символ на тази същност, която египтяните наричаха Ка. Тази скулптура беше завършена в петнадесети век до Христа.

111:0.6 (1215.6) Ка се смяташе за върховен духовен гений, който се стреми да наставлява свързаната с него смъртна душа в

по-добър път на тленното съществуване, но особено – да повлияе на съдбата на подопечния човек в задгробния свят. Когато египтянинът от този период умираше, се смяташе, че на противоположния бряг на Голямата Река го чака Ка. Отначало предполагаха, че Ка могат да имат само царете, но скоро вече се смяташе, че такава имат всички праведни хора. Един от египетските управители, говорейки за Ка в своето сърце, каза: “Аз се вслушвах в неговите речи; аз се боях да наруша неговите наставления. Благодарение на него постигнах много; моят успех се обяснява с това, което той ме подбуждаше да правя; аз се отличих благодарение на неговото водителство.” Мнозина вярваха в това, че Ка е “оракул, изпратен от Бога и пребиваващ във всеки човек”. Мнозина вярваха, че им предстои да “прекарат вечността с радост в сърцето и благословието на пребиваващия в човека Бог”.

^{111:0.7 (1216.1)} Във всяка раса на еволюиращите урантийски смъртни има дума, съответстваща на понятието „душа”. Мнозина примитивни народи смятаха, че душата гледа света с очите на човека; затова те толкова панически се бояха от злополучията, които могат да навлекат лошите очи. В течение на дълго време те вярваха, че “духът човешки е светилник Божий”. В Риг-Веда е казано: “Моят разум говори на моето сърце.”

1. Разумът като арена на избора

^{111:1.1 (1216.2)} Макар че трудът на Настройчиците е духовен по своята природа, на тях им се налага да построяват цялата своя дейност върху интелектуален фундамент. Разумът е човешката почва, на която духовният Наставник трябва да

отгледа моронтийната душа в сътрудничество с подопечната личност.

111:1.2 (1216.3) Съществува космическо единство на няколкото интелектуални нива на вселената на вселените. Подобно на това как мъглявините се раждат от космическите енергии на вселенското пространство, интелектуалните “аз” водят своите начала от космическия разум. Със съгласието на смъртния разум, на човешкото (следователно личностно) ниво на интелектуалните “аз” потенциалната възможност за духовна еволюция придобива господстващ характер, което става благодарение на духовните способности на човешката личност и съзидателното присъствие в такива човешки “аз” на същностния център, имащ абсолютна ценност. Но такова духовно господство над материалния разум зависи от два вида опит: този разум трябва вече да е преминал стадия на служене на седемте спомагателни духа и материалното (личностно) “аз” трябва да избере сътрудничество с вътрешния Настройчик в създаването и укрепването на моронтийното „аз” – еволюционната и потенциално безсмъртна душа.

111:1.3 (1216.4) Материалният разум е тази арена, на която човешката личност живее, осъзнава себе си, взема решения, идва при Бога или Го изоставя, увековечава или унищожава себе си.

111:1.4 (1216.5) Материалната еволюция ви е дала жизнен механизъм – вашето тяло; самият Отец ви е дарил с най-чистата от съществуващите във вселената духовни реалности – вашия Настройчик на Съзнанието. Но на ваше разположение е даден разум, подчинен на решенията ви, и

именно посредством разума вие живеете или умирате. Именно в този разум и с този разум вие вземате тези нравствени решения, които ви позволяват да се наподобиете на Настройчика – а значи и на Бога.

111:1.5 (1216.6) Смъртният разум представлява временна интелектуална система, предоставена на човека за ползване за срока на материалния му живот; използвайки този разум, хората или приемат, или отхвърлят възможността за вечно съществуване. Разумът е практически единствената намираща се на ваше разположение и подчинена на вашата воля част от вселенската реалност и душата – вашето моронтийно “аз” – с точност изобразява плодовете от временните решения, вземани от смъртния “аз”. Отдолу човешкото съзнание меко се опира на електрохимическия механизъм, а отгоре то едва доловимо влиза в съприкосновение със системата на духовно-моронтийната енергия. В течение на своя смъртен живот човек никога не осъзнава напълно нито едната, нито другата система; затова трябва да действа в своя разум, който той осъзнава. Продължаването на живота се осигурява не толкова от това, което разумът разбира, колкото от това, което той се стреми да разбере; духовната индивидуалност се определя не толкова от това, което разумът представлява, колкото от това, което се стреми да стане. Възходът във вселената зависи не толкова от богосъзнанието, колкото от страстния стремеж към Бога. Важно е не толкова това, което сте днес, колкото това, което ставате ден след ден и във вечността.

111:1.6 (1217.1) Разумът е космическият инструмент, от който човешката воля може да извлече дисонансните акорди на разрушението – и същата тази човешка воля е способна да изпълни изискани мелодии на отъждествяване с Бога и последващото вечно битие. В крайна сметка посветеният на човека Настройчик е невъзприемчив към злото и е неспособен за греховността, но смъртният разум действително може да изврати, изкриви, направи порочна и безобразна в резултат от греховните интриги извратената и себична човешка воля. По аналогичен начин същият този разум може да бъде направен благороден, прекрасен, истински и добродетелен, действително велик – в съгласие с просветлената от духа воля на богопозналия човек.

111:1.7 (1217.2) Еволюционният разум е напълно устойчив и надежден само тогава, когато проявява себе си в двете крайни форми на космическа интелектуалност – изцяло механична или напълно духовна. Между интелектуалните крайности на чисто механичното управление и истински духовната същност лежи обширната група еволюиращи и възходящи разуми, чиято устойчивост и покой зависят от избора на личността и отъждествяването с духа.

111:1.8 (1217.3) Но човекът не се подчинява на Настройчика пасивно и с робска покорност. По-скоро той взема активно позитивно и проникнатото от дух на сътрудничество решение: да следва указанията на Настройчика в тези случаи, когато такива указания осъзнато се различават от желанията и подбудите на естествения природен разум, и в тази степен, в която е способен на това човек. Настройчиците въздействат на разума, но те никога не

подчиняват разума на човека против неговата воля; за Нстройчиците човешкият разум е най-висшата инстанция. Такова е отношението и уважението на Нстройчиците към разума в техния стремеж към постигането на духовни цели – настройката на съзнанието и преобразуването на характера върху почти безграничното поле на дейност на еволюиращия човешки интелект.

^{111:1.9 (1217.4)} Разумът е вашият кораб, Нстройчикът – вашият лоцман, човешката воля – вашият капитан. Стопанинът на смъртния съд трябва да бъде достатъчно мъдър, за да довери на божествения лоцман превеждането на възходящата душа в моронтийните пристанища на вечния живот. Само егоизмът, леността и греховността на човешката воля са способни да отхвърлят указанията на такъв любящ лоцман и в резултат да доведат до разбиване на смъртния живот в предателските плитчини на отхвърленото милосърдие и рифовете на греховността. С вашето съгласие този верен лоцман надеждно ще ви преведе през преградите на времето и ограниченията на пространството към самия източник на божествен разум и по-нататък, чак до Райския Баща на Нстройчиците.

2. Същността на душата

^{111:2.1 (1217.5)} Във всички отнасящи се до разума функции на космическия интелект целостността на разума преобладава над отделните интелектуални функции. В своята същност разумът е функционално единство; именно затова разумът неизменно демонстрира това основополагащо единство даже тогава, когато му пречат,

препятстват неразумните действия и решения на въведеното в заблуждение “аз”. И това единство на разума постоянно се стреми към съгласуване с духа на всички нива на връзка с тези “аз”, които притежават величието на волята и прерогативите на възхода.

111:2.2 (1217.6) Материалният разум на смъртния човек е космическият тъкачен стан, създаващ моронтийната тъкан, върху която вътрешният Настройчик на Съзнанието нанася духовните шарки от вселенски характер, вечните ценности и божествените значения – съхраняващата се душа, за която са подготвени пределната участ и нескончаемият път на потенциалния завършил.

111:2.3 (1218.1) Човешката личност се отъждествява с разума и духа, които се задържат във функционална взаимовръзка от живота в материалното тяло. В резултат от тази функционална взаимовръзка на разума и духа възниква не просто комбинация от качества или атрибути на разума и духа, а съвършено нова, оригинална и уникална вселенска ценност, притежаваща потенциално вечно съществуване – *душата*.

111:2.4 (1218.2) Съществуват три, а не два фактора в еволюционното сътворение на такава безсмъртна душа. Тези три предпоставки за появата на моронтийна човешка душа са:

111:2.5 (1218.3) 1. *Човешкият разум* и всички космически влияния, предшестващи го и въздействащи на него.

111:2.6 (1218.4) 2. *Божественият дух*, пребиваващ в този човешки разум, и всички потенциали, заключени в такава частица абсолютна духовност, точно както и всички допълнителни духовни влияния и фактори на човешкия живот.

111:2.7 (1218.5) 3. *Взаимовръзка между материалния разум и божествения дух*, която заключва в себе си ценността и значението, несрещани в нито един от допринасящите фактори на такава връзка. Реалността на това уникално взаимоотношение е не материална или духовна, а моронтийна. Това е душата.

111:2.8 (1218.6) Промеждутъчните създания отдавна наричат тази еволюираща душа „промеждутъчен разум”, противопоставяйки му низшия, или материален, разум и висшия, или космически, разум. Този промеждутъчен разум действително е моронтиен феномен, тъй като той съществува в областта между материалното и духовното. Потенциалните възможности на такава моронтийна еволюция се определят от две вселенски подбуди на разума: стремежа на крайния разум на създанията да познаят Бога и придобият божествеността на Създателя и стремежа на безкрайния разум на Създателя да познае човека и да придобие *опита* на създанието.

111:2.9 (1218.7) Този божествен процес на развитие на безсмъртната душа става възможен благодарение на това, че смъртният разум е първо личностен и, второ, влиза в съприкосновение с реалностите на свръх-животинското ниво; този разум използва свръхматериална космическа опека, осигуряваща еволюцията на едно нравствено

начало, способно да взема нравствени решения, благодарение на което се установява истинска творческа връзка със съвкупната духовна опека и вътрешния Настройчик на Съзнанието.

111:2.10 (1218.8) **Неизбежно следствие** от такова допирно одухотворяване на човешкия разум е постепенното раждане на душата – съвместното дете на разума, съществуващо на нивата на спомагателните духове и човешката воля, господстваща над разума, жадуваща да познае Бога и действаща в сътрудничество с духовните сили на вселената, подвластни на действителната частица от самия Бог на цялото творение – Тайнствения Наставник. Така материалната и смъртна реалност на “аз”-а излиза извън пределите на временните ограничения, присъщи на механизма на физическия живот, и достига ново изражение и нова идентификация във формиращото се средство за запазване на личната индивидуалност – моронтийна и безсмъртна душа.

3. Еволюиращата душа

111:3.1 (1218.9) **Грешките на смъртния разум и простъпките на човека могат съществено да отсрочат еволюцията на душата, макар че са неспособни да възпрепятстват такъв феномен, след като той е бил инициран от вътрешния Настройчик със съгласието на волята на създанието.** Но във всеки момент до настъпването на естествената смърт тази материална човешка воля притежава възможността да отмени своето решение и да отхвърли продължаването на живота. **Добре след продължаването на живота си възходящият смъртен запазва за себе си правото да се**

откаже от вечния живот; във всеки момент до сливането с Настройчика еволюиращото възходящо създание може да избере да се отрече от волята на Райския Баща. Сливането с Настройчика означава, че възходящият смъртен завинаги и безрезервно е решил да изпълнява волята на Отеца.

^{111:3.2 (1219.1)} В течение на живота в плът развиващата се душа получава възможност да укрепи свръхматериалните решения на смъртния разум. Бидейки свръхматериална, душата сама по себе си не действа на материалното ниво на човешкия опит. От друга страна, без участие на едно от духовните същества на Божеството, такова като Настройчика, тази субдуховна душа е неспособна да действа и по-високо от моронтийното ниво. Освен това душата не взема окончателни решения дотогава, докато смъртта или преобразуването не разтрогнат нейния материален съюз със смъртния разум, с изключение на тези случаи, когато този материален разум свободно и доброволно предава такива пълномощия на функционално свързаната с него моронтийна душа. В течение на живота на смъртното създание неговата воля – способността на личността да взема решения и да прави избор, е заключена в материалните контури на разума; с продължаването на земното развитие на смъртния това “аз” заедно със своята безценна способност за избор все повече се отъждествява с формиращата същност, моронтийната душа; след смъртта и възкресението в обителските светове личността на човека напълно се идентифицира с моронтийното “аз”. Така душата е зародиш на бъдещия моронтиен носител за въплъщение на личностната индивидуалност.

111:3.3 (1219.2) Отначало същността на безсмъртната душа е изцяло моронтийна, но тя притежава толкова огромен потенциал за развитие, че неизменно възхожда към истински духовните нива, на които е възможно сливане с духовните същества на Божеството, обикновено със същия дух на Всеобщия Баща, който инициира подобно съзидателно явление в разума на създанието.

111:3.4 (1219.3) Както човешкият разум, така и божественият Настройчик осъзнават присъствието и отличаващия се от тях характер на еволюиращата душа – Настройчикът напълно, разумът отчасти. В зависимост от своя собствен еволюционен растеж душата все по-пълно осъзнава и разума, и Настройчика като свързани със себе си същности. Душата придобива свойства както на човешкия разум, така и на божествения дух, но при това тя целенасочено еволюира в направление към такава функция на разума, значенията на който се стремят към съгласуване с истински духовната ценност.

111:3.5 (1219.4) Смъртният път – еволюцията на душата, е не толкова изпитание, колкото образование. Вярата в съхранението на висшите ценности служи като стожер на религията; истинският религиозен опит се заключава в единението с висшите ценности и космически значения, с осъзнаването на вселенската реалност.

111:3.6 (1219.5) Разумът знае количеството, реалността – значенията. Но качеството – ценността, се *усещат*. Това, което усеща, е съвместното произведение на разума, който знае, и свързания с него дух, който изпълва с реалност.

^{111:3.7 (1219.6)} В степента, в която еволюиращата моронтийна душа на човека се изпълва с истина, красота и добродетел като ценно претворяване на богосъзнанието, появяващото се в резултат същество става неразруσιμο. Ако в развиващата се човешка душа не се увековечават непреходни ценности, то смъртното битие няма смисъл и самият живот е трагична илюзия. Но извечна истина е: това, което започвате във времето, вие със сигурност ще завършите във вечността – ако то е достойно за завършване.

4. Вътрешният живот

^{111:4.1 (1219.7)} Осъзнаването е интелектуалният процес на търсене на съответствие между получаваните от външния свят сензорни впечатления и структурите на паметта на индивида. Разбирането означава, че тези осъзнати сензорни впечатления и свързаните с тях структури на паметта стават интегрирани или организирани в една динамична верига на принципите.

^{111:4.2 (1220.1)} Значенията се образуват при съчетаването на осъзнаването и разбирането. Не съществуват значения в изцяло сензорния или материалния свят. Значенията и ценностите се постигат само във вътрешните или свръхматериални сфери на човешкия опит.

^{111:4.3 (1220.2)} Всеки прогрес на истинската цивилизация се ражда в този вътрешен свят на човечеството. Само вътрешният живот е истински творчески. Цивилизацията едва ли е способна да прогресира, когато голяма част от младежите на всяко поколение посвещават своето

внимание и енергия на материалистичния стремеж нкъм сензорния или външен свят.

111:4.4 (1220.3) Вътрешният и външен свят притежават различен набор от ценности. Всяка цивилизация се намира в опасност, когато три четвърти от нейните младежи избират материалистични професии и посвещават себе си на външната, сензорна дейност. Цивилизацията се намира в опасност, когато младите хора не смятат за нужно да се занимават с етика, социология, евгеника, философия, изкуство, религия и космология.

111:4.5 (1220.4) Само на висшите нива на свръхсъзнателния разум, влизащи в съприкосновение с духовната сфера на човешкия опит, могат да се открият тези висши концепции в съчетание с действителните образци, които ще спомагат за създаването на по-добра и по-устойчива цивилизация. На личността е присъщо творчество, но то се проявява само във вътрешния живот на индивида.

111:4.6 (1220.5) Кристалите на снега винаги имат шестоъгълна форма, но не съществуват две еднакви снежинки. Децата принадлежат към определени типове, но нито едно дете не е точно копие на друго, даже когато са близнаци. Личността съответства на някой тип, но тя е винаги уникална.

111:4.7 (1220.6) Щастието и радостта се раждат във вътрешния свят. Вие сте неспособни да изпитате истинска радост насаме със самите себе си. Животът в самота е губителен за щастието. Даже семействата и нациите ще се радват повече на живота, ако споделят този живот с други.

111:4.8 (1220.7) Вие сте неспособни напълно да контролирате външния свят – обкръжаващата среда. Повече от всичко се поддава на вашето управление именно творческото начало на вътрешния свят, тъй като тук вашата личност е в значителна степен свободна от сковаващите закони на априорната причинност. На личността е присъща относителна независимост на волята.

111:4.9 (1220.8) Тъй като вътрешният живот на човека се отличава с неподправено творчество, всеки носи отговорност за своя избор: ще бъде ли това творчество спонтанно и съвършено случайно или контролируемо, управлявано и конструктивно. Как може творческото въображение да даде достойни плодове, ако полето на неговата дейност е вече препълнено с предразсъдъци, ненавист, страх, злоба, мъст и фанатизъм?

111:4.10 (1220.9) Идеите могат да се стимулират от външния свят, но идеалите се раждат само в творческите предели на вътрешния свят. Днес нациите на света се управляват от хора, в които няма недостиг на идеи, но напълно отсъстват идеали. С това се обясняват бедността, разводите, войните и расовата ненавист.

111:4.11 (1220.10) Проблемът се заключава в следното: ако вътрешният “аз” на човека, притежаващ свободна воля, бива дарен с творчески способности, то ние сме длъжни да признаем, че творчеството на свободната воля включва потенциалната възможност за деструктивна дейност. А когато творчеството е насочено към унищожение, вие се сблъсквате с опустошението, причина за което са злото и грехът – насилие, войни и разрушение. Злото е

предубеденост на творчеството, която тласка към дезинтеграция и в крайна сметка – към разрушение. Всеки конфликт е зло в този смисъл, че той подтиска творческата функция на вътрешния живот, явявайки се разновидност на гражданска война в личността.

111:4.12 (1221.1) Вътрешното творчество спомага за облагородяването на характера за сметка на интеграцията на личността и обединяване на самоосъзнаването. Извечна истина е: миналото е неизменно; само бъдещето може да се измени с помощта на днешната съзидателност на вътрешния “аз”.

5. Посвещаването на избора

111:5.1 (1221.2) Изпълняването на волята на Бога е ни повече, ни по-малко изразяване от създаването на желанието да сподели своя вътрешен живот с Бога – със същия този Бог, благодарение на Когото е станал възможен животът на създаването, притежаващ вътрешни значения и ценности. Да споделяш значи да се уподобяваш на Бога, да бъдеш божествен. Бог споделя всичко с Вечния Син и Безкрайния Дух, а Те на свой ред споделят всичко с божествените Синове и Духовните Дъщери на вселените.

111:5.2 (1221.3) Подражаването на Бога е ключ към съвършенството; в изпълнението на Неговата воля е тайната на вечния живот и съвършенството, постигано във вечния живот.

111:5.3 (1221.4) Смъртните живеят в Бога и затова Бог е пожелал да живее в смъртните. Така, както хората се доверяват на

Него, така и Той, при това първи, повери на хората част от Себе Си; Той се съгласи да живее в хората, да пребивава в тях, да се подчинява на тяхната воля.

111:5.4 (1221.5) Мирът в този живот, съхраняването на живота след смъртта, съвършенството в следващия живот, служенето във вечността – всичко това се постига (в духа) *сега*, когато личността на създанието се съгласява – решава – да подчини своята воля на волята на Отеца. И Отецът вече е направил своя избор – той е подчинил своята частица на волята, която притежава личността на създанието.

111:5.5 (1221.6) Такъв избор за създанието е не подчинение на волята, а нейно посвещаване, разширяване, прославяне и усъвършенстване; такъв избор възнася своята воля до създанието от нивото на преходното значение към по-високо положение, в което личността на сина-създател става причастна към личността на духовния Баща.

111:5.6 (1221.7) Този избор – да изпълнява волята на Отеца – е духовното откриване на духовния Баща от смъртния човек, макар че ще измине цяла епоха преди синът-създание да може действително да се окаже в реалното присъствие на Бога в Рая. Този избор се заключава не толкова в отричане на волята на създанието – “Да се изпълни Твоята воля, не моята”, колкото в увереното утвърждаване от създанията: “*Моята* воля е да се извърши *Твоята* воля.” И ако този избор е направен, то рано или късно избирацият Бога син ще постигне вътрешно единение (сливане) с пребиваващата в него частица на Бога, докато същият този усъвършенстващ се син открие за себе си личностното

удовлетворение в религиозното общуване между личността на човека и личността на неговия Творец: две личности, чиито творчески атрибути навечно се съединяват в доброволна взаимност – раждането на още едно вечно партньорство между волята на човека и волята на Бога.

6. Парадоксът на човека

^{111:6.1 (1221.8)} Много от преходните неприятности на човека произтичат от неговата двойствена връзка с космоса. Човекът е част от природата – той съществува в природата и заедно с това е способен да преодолее природата. Човекът е краен, но той е дарен с искрата на безкрайността. Такова двойствено положение не само създава потенциална опасност от зло, но също така поражда и много социални и морални ситуации, изпълнени с голяма неопределеност и немалко безпокойство.

^{111:6.2 (1222.1)} Храбростта, необходима за покоряването на природата и преодоляването на собственото “аз”, е храброст, която не може да устои пред съблазните на личната гордост. Смъртният човек, способен да излезе извън пределите на “аз”-а, може да се поддаде на съблазънта да обожестви своето собствено самосъзнание. Дилемата на смъртния човек се заключава в двойствен факт: той е свързан с природата и едновременно с това притежава уникална свобода – свободата на духовен избор и действия. На материални нива човек се оказва зависим от природата, докато на духовно ниво той тържествува над природата и над всичко временно и крайно. Такъв парадокс е неотделим от съблазънта, потенциалното зло,

грешките във взетите решения, а когато “аз”-ът става горд и високомерен, то следствие от това може да стане грехът.

111:6.3 (1222.2) Проблемът за греха не съществува сам по себе си в крайния свят. Фактът на крайността не означава порочност или греховност. Крайният свят е сътворен от безкрайния Създател – той е дело на ръцете на божествените Синове и затова не може да не бъде *добър*. Само злоупотребата, изкривяването и извращението, съществуващи в крайния свят, пораждаат зло и грях.

111:6.4 (1222.3) Духът е способен да владее разума; по такъв начин разумът може да управлява енергията. Но разумът е способен да управлява енергията едва посредством своята собствена разумна манипулация на метаморфическите потенциали, присъщи на математическото причинно-следствено ниво на физическите сфери. Управлението на енергията не е вътрешно свойство на разума; това е прерогатив на Божеството. Но разумът на създанията е способен да манипулира и манипулира енергията в тази степен, в която овладява енергийните тайни на физическата вселена.

111:6.5 (1222.4) Когато човекът желае да видоизмени физическата реалност – било самия себе си, или своята среда – на него му се отдава да направи това в тази степен, в която той открива пътя и начините, позволяващи да се контролира материята и да се управлява енергията. Разумът, лишен от помощ, няма възможност да въздейства на нещо материално освен своя собствен физически механизъм, с който той е неизбежно свързан. Но чрез разумното използване на механизма на своето тяло разумът е

способен да създава други механизми – и даже енергийни и живи връзки, използвайки които, този разум придобива все по-голяма способност да контролира и даже да подчинява своето физическо ниво във вселената.

111:6.6 (1222.5) Науката е източник на фактите и разумът е неспособен да действа в отсъствието на факти. Фактите са тези тухлички, от които се строи мъдростта и които се циментират с жизнен опит. Човекът може да намери любовта на Бога без факти; човекът може да открие законите на Бога без любов; но човекът никога няма да може да осъзнае безкрайната симетрия, небесната хармония и съвършеното изобилие на всеобхватната същност на Първия Източник и Център, докато не намери божествения закон и божествената любов и емпирично не ги обедини в своя собствена еволюираща космическа философия.

111:6.7 (1222.6) Развитието на материалното знание позволява да се придобие по-голямо интелектуално осъзнаване на значенията, заключени в идеите и ценностите, заключени в идеалите. Човекът е способен да открие истината в своя вътрешен опит, но на него му трябва ясно знаене на фактите, за да може да приложи своето лично откритие на истината към жестоките изисквания на ежедневния материален живот.

111:6.8 (1222.7) Напълно естествено е, че смъртния човек го овладява чувство на неувереност, когато вижда себе си безизходно свързан с природата, макар че той притежава духовни възможности, които са напълно трансцендентни по отношение на всичко временно и трайно. Само

религиозната убеденост – живата вяра, може да бъде опора на човека пред лицето на такива сложни и забъркани проблеми.

^{111:6.9 (1223.1)} От всички опасности, които дебнат смъртната природа на човека и заплашват неговата духовна цялостност, най-голяма е гордостта. Мъжеството е доблестно, егоизмът – тщеславен и самоубийствен. Не следва да се отнасяте осъдително към разумната увереност в себе си. Способността на човека да надмине себе си е единственото, което го отличава от животинския свят.

^{111:6.10 (1223.2)} Гордостта е измамна и отровна, тя поражда греха винаги, когато се среща в индивид, група, раса или нация. Буквална е истината: “Гордостта предшества падението.”

7. Проблемът с Настройчика

^{111:7.1 (1223.3)} Несигурността в съчетание с увереността – ето същността на Райския път: неизвестността във времето и в разума, неизвестността в отношенията на събитията, разкриващи възхода към Рая; увереността в духа и вечността, увереността, която дава безусловното доверие на сина-създание към божественото съчувствие и безкрайната любов на Всеобщия Баща; неизвестността на неопитния гражданин на вселената; увереността на възходящия син във вселенските обители на един всемогъщ, премъдър и любвеобилен Баща.

^{111:7.2 (1223.4)} Ще ни позволите ли да се обърнем към вас с наставлението да се вслушвате в далечните отзвуци на преданите възвания на Настройчика към вашата душа?

Пребиваващият във вас Настройчик не може да прекрати или поне материално да измени борбата, която вие водите по своя временен път; Настройчикът е неспособен да намали трудностите на живота, докато вие вървите в този свят на упорит труд. Божественият квартирант може само търпеливо да чака, докато вие се сражавате за своя живот – този, който преживявате на планетата; но ако само бихте поискали, вие бихте могли – в труд и грижи, в сражения и упорит труд – да дадете на Настройчика възможност да се бори заедно с вас и за вас. Какво утешение и въодушевление, какъв възторг и удивление бихте могли да почувствате, ако само бихте позволили на Настройчика постоянно да ви рисува картините на действителната подбуда, крайната цел и вечния смисъл на цялата тази напрегната борба с делничните проблеми на вашия днешен материален свят!

111:7.3 (1223.5) **Защо вие не помагате на Настройчика да ви укрепи с духовни истини, притежаващи космическа сила, докато се борите със светските трудности, свойствени за живота на създанията? Защо не призовавате небесния помощник да ви ободри с ясното виждане, присъщо на вечния възглед за всеобщия живот, докато не ви дават покой ежеминутните проблеми? Защо се отказвате от просвещението и вдъхновението, което дава вселенският възглед, и влачите съществуване сред ограниченията на времето и се забърквате в лабиринта на неопределеността, с който е свързан смъртният ви път? Защо не позволявате на Настройчика да одухотвори вашето мислене, даже ако ви се налага да вървите по материалните пътеки на земните усилия?**

111:7.4 (1223.6) Висшите човешки раси на Урантия представляват сложна смес; те са съчетание от много раси и племена с различен произход. Тази сложна природа изключително усложнява дейността на Наставниците в течение на живота и определено умножава проблемите както на Настройчика, така и на серафима-хранител след смъртта. Не толкова отдавна аз се намирах в Салвингтон, където чух официалния доклад на хранителя на съдбата в оправдаване на тези трудности, с които беше съпроводена помощта на неговия смъртен подопечен. Този серафим каза:

111:7.5 (1223.7) “Многото ми трудности се обясняваха с нескончаемите конфликти на двете страни на моя подопечен: на дейното трудолюбие пречеше животинската леност; на идеалите, свойствени на високо развития народ, противоречаха инстинктите на изостаналата раса; на високите помисли на изтъкнатия разум противодействаха подбудите на примитивната наследственост; на устремения в бъдещето поглед на прозорливия Наставник пречеше късогледството на създанията на времето; прогресивните планове на възходящото същество се видоизменяха от желанията и стремежите на материалната природа; проблясъците на вселенския интелект се гасяха от химико-енергийните повели на развиващата се раса; подбудите на ангелите срещаха съпротивата на емоциите на животното; възпитанието на интелекта се анулираше от инстинктивните тенденции; на опита на индивида противостояха съвкупните наклонности на расата; целите на по-добрите страни се помрачаваха от попъlzновенията на по-лошите; полетът на гения се неутрализираше от товара на посредствеността; прогресът на добродетелите

се забавяше от инерцията на порока; изкуството на прекрасното се оскверняваше от присъствието на злото; здравето, жизнерадостността се подриваха от болезнената немощ; източникът на вярата се отравяше от отровата на страха; изворът на веселието се размътваше от стихииите на скръбта; радостта на очакването се сменяше с тъгата на осъзнаването; щастието на живота винаги можеше да се смени с тъгата на смъртта. Какъв живот и на каква планета! И при все това, благодарение на постоянната помощ и подтици на Настройчика на Съзнанието, тази душа все пак постигна достатъчна степен щастие и успех и вече се възнесе към съдните зали на обителските светове.”

^{111:7.6} ^(1224.1) [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 112. Запазване на личността

^{112:0.1} ^(1225.1) ЕВОЛЮЦИОННИТЕ планети са сферите на поява на човека, изходните светове за възход на смъртните. Вашият отправен пункт е Урантия – тук вие и вашият божествен Настройчик на Съзнанието се съединявате във временен съюз. Вие сте получили като дар съвършен проводник; затова, ако честно преминете дистанцията във времето и овладеете крайната цел – вярата, вашата награда ще бъде вечността: вие завинаги ще се обедините с преминаващия във вас Настройчик. Именно тогава ще започне вашият истински живот – възходящият живот, по отношение на който днешното смъртно състояние е само преддверие. Именно тогава пред вас ще се открие възвишената и прогресивна мисия на завършили във вечността. И в продължение на всички тези сменящи

се една друга епохи и стадии на еволюционен растеж единственото ваше начало, оставащо абсолютно неизменно, е личността – постоянството сред измененията.

112:0.2 (1225.2) Макар че би било твърде самонадеяно да се опитваме да определим личността, може да се окаже полезно да си спомним нещо от това, което ви е известно за нея:

112:0.3 (1225.3) 1. Личността е присъстващо в реалността качество, което се посвещава на самия Всеобщ Баща или на действащия от негово име Съвместен Извършител.

112:0.4 (1225.4) 2. Тя може да се посвещава на всяка жива енергийна система, включваща разум или дух.

112:0.5 (1225.5) 3. Тя не е изцяло подвластна на оковите на априорната причинност. Тя е относително съзидателна или взаимосъзидателна.

112:0.6 (1225.6) 4. Когато личността се посвещава на еволюционните материални създания, тя кара духа да се стреми към господство над енергия-веществото посредством разума.

112:0.7 (1225.7) 5. Макар че личността не е свързана с индивидуалността, тя е способна да обедини индивидуалността на всяка жива енергийна система.

112:0.8 (1225.8) 6. Тя разкрива само качествена реакция на контурите на личността, в противоположност на трите енергии, които демонстрират както качествена, така и количествена реакция спрямо гравитацията.

112:0.9 (1225.9) 7. Личността е неизменна сред промените.

112:0.10 (1225.10) 8. Тя е способна да направи подарък на Бога – доброволно да посвети себе си на извършването на Божията воля.

112:0.11 (1225.11) 9. Тя се характеризира с нравственост – осъзнаване на относителността на връзката с другите хора. Тя разпознава нивата на поведение и демонстрира възискателност, правейки разлика между тях.

112:0.12 (1225.12) 10. Личността е уникална, абсолютно уникална: тя е уникална във времето и пространството; тя е уникална във вечността и в Рая; уникална е посветената личност, нейни копия не съществуват; тя е уникална във всеки миг от съществуването; тя е уникална в отношението си към Бога – Той не отдава значение на обществените различия, но не съединява личностите, тъй като те са несъединими – те се асоциират, но не се сумират.

112:0.13 (1226.1) 11. Личността реагира непосредствено на присъствието на друга личност.

112:0.14 (1226.2) 12. Тя е единственото, което може да се прибави към духа, именно с това илюстрирайки първичността на Бащата по отношение на Сина. (Разумът не задължително трябва да се прибави към духа.)

112:0.15 (1226.3) 13. Личността може да се съхрани след естествената смърт заедно с индивидуалността на съхранилата се душа. Настройчикът и личността са неизменни; съществуващото между тях отношение (в

душата) е само изменение, постоянна еволюция; и ако това изменение (растеж) се прекрати, душата загива.

112:0.16 (1226.4) 14. Личността притежава уникално усещане за време, което обаче се отличава от възприемането на времето от разума или духа.

1. Личността и реалността

112:1.1 (1226.5) Личност се посвещава от Всеобщия Баща на своите създания като потенциална вечна придобивка. Такъв божествен дар е предназначен за функционирането на многобройни нива и в последователни вселенски ситуации – от низшите крайни до висшите абсонитни и чак до границите на абсолютното. Така личността действа в три космически плоскости или в три вселенски фази:

112:1.2 (1226.6) 1. *Позиционен статут.* Личността функционира еднакво ефективно в локалната вселена, свръхвселената и централната вселена.

112:1.3 (1226.7) 2. *Смислов статут.* Личността действа еднакво ефективно на крайно, абсонитно и съединявайки се с абсолютните нива.

112:1.4 (1226.8) 3. *Ценностен статут.* Личността може да бъде емпирически осъзната в сменящите се един друг материални, моронтийни и духовни светове.

112:1.5 (1226.9) Личността притежава усъвършенстван диапазон космически измерения. Съществуват три измерения на крайната личност. Ето тяхното примерно функционално значение:

112:1.6 (1226.10) 1. *Дължината* отразява направлението и природата на развитие: движението през пространството и съответно на времето – еволюцията.

112:1.7 (1226.11) 2. *Вертикалната* дълбочина обхваща характерните за живите организми мотиви и отношения, различните нива на самовъплъщение и общия феномен на реакцията спрямо окръжаващата среда.

112:1.8 (1226.12) 3. *Ширината* включва областта на координация, асоциация, както и организацията на индивидуалността.

112:1.9 (1226.13) Типът личност, посвещаван на смъртните на Урантия, притежава потенциална способност за седем измерения на самоизразяване или реализация на индивидуалността. Три такива измерения се реализират на крайно ниво, три – на абсонитно, и едно – на абсолютно. На субабсолютните нива това седмо измерение, или измерението на всеобщност, е емпирически познаваемо като *факт* на личността. Това висше измерение на личността представлява асоциируем абсолютен и макар че то не е безкрайно, потенциално постига суббезкрайно проникване на абсолютно ниво.

112:1.10 (1226.14) Крайните измерения на личността се отнасят към космическата дължина, дълбочина и ширина. Дължината съответства на значението; дълбочината означава ценност; ширината обхваща проникателността – способността да изпитва неоспоримо осъзнаване на космическата реалност.

112:1.11 (1227.1) На моронтийното ниво всички крайни измерения на материалното ниво изключително нарастват и се появява възможност за осъзнаване на величините, отнасящи се към някои нови измерения. Целият този нараснал в продължение на моронтийното ниво опит чудесно се съединява с висшето или личностно измерение благодарение на въздействието на мота, както и с помощта на моронтийната математика.

112:1.12 (1227.2) Много неприятности, с които смъртните се сблъскват при изучаването на човешката личност, биха могли да се избегнат, ако крайното създание помнеше, че нивата на измеренията и нивата на духа не са координирани в емпиричната реализация на личността.

112:1.13 (1227.3) Животът всъщност е процес, протичащ между организма (индивидуалността) и окръжаващата среда. Личността придава на тази връзка на организма със средата ценността на индивидуалността и значението на приемствеността. Затова е необходимо да се види, че феноменът на стимулираната реакция не е само механически процес, тъй като един от факторите на тази съвкупна ситуация е личност. Неизменно истинно е потвърждението за това, че на механизмите е присъща пасивност, докато на организма е свойствена активност.

112:1.14 (1227.4) Физическият живот е процес, който протича не толкова вътре в организма, колкото *между* организма и окръжаващата среда. Всеки подобен процес в тенденция създава свойствени на организмите типове реакции на средата. И всички такива *направляващи типове* оказват огромно въздействие при избора на цел.

112:1.15 (1227.5) Именно посредством разума вътрешното “аз” и средата установяват осмислен контакт. Способността и желанието на организма да установи такива съществени контакти със средата (реакция на стимул) изразява *отношението* на цялата личност.

112:1.16 (1227.6) Личността не може да действа много успешно в изолация. Човекът по своята природа е социално същество; владее го духът на причастността. Буквална истина е: “Никой човек не живее за себе си.”

112:1.17 (1227.7) Но понятието за личност, както и смисълът на всецелостността на живото и функциониращото създание, означава много повече от интеграцията на отношенията: то изразява *обединението* на всички фактори на реалността, точно както и координация на отношенията. Отношенията съществуват между два обекта, но три или повече обекта образуват *система*, а такава система е много повече от просто разширено или комплексно отношение. Това различие има принципно значение, тъй като в космическата система индивидуалните членове са свързани един с друг само чрез отношението към цялото и чрез индивидуалността на цялото.

112:1.18 (1227.8) В човешкия организъм съвкупността на всички части създава неговия образ – индивидуалността, но такъв процес няма абсолютно нищо общо с личността, която е обединяващо начало на всички тези фактори в тяхната връзка с космическите реалности.

112:1.19 (1227.9) В агрегациите частите се добавят; в системите частите се *подреждат*. Системите са значими

благодарение на своята организация – позиционните ценности. В добрата система всеки съставен елемент има свое положение в космоса. В лошата – нещо или съответства, или е нарушено – изведено от строя. В човешката система именно личността обединява всички видове дейност и на свой ред им придава качества на автентичност и съзидателност.

2. Вътрешното “аз”

112:2.1 (1227.10) При изучаването на индивидуалността е полезно да се помни за следните фактори:

112:2.2 (1227.11) 1. Физическите системи са подчинени.

112:2.3 (1227.12) 2. Интелектуалните системи са съгласувани.

112:2.4 (1227.13) 3. Личността е доминираща.

112:2.5 (1227.14) 4. Вътрешната духовна сила е потенциално направляваща.

112:2.6 (1228.1) Във всички представи за индивидуалността е необходимо да се отчита, че отначало възниква фактът от живота и след това – неговата оценка или интерпретация. Човешкото дете отначало *живее* и след това *мисли* за своя живот. В космическата система проникновението предшества предвиждането.

112:2.7 (1228.2) Вселенският факт на Бога, Който става човек, навеки измени всички значения и ценности на човешката личност. Любовта, в истинския смисъл на тази дума, подразбира взаимна загриженост на цялостни личности,

било то личности човешки или божествени – или човешки и божествени. Частите на вътрешното “аз” могат да функционират по най-различен начин – мислене, чувстване, желание, но само съгласуваните атрибути на цялата личност са съсредоточени в разумното действие; и всички тези сили се обединяват с духовната способност на смъртния разум, когато човек чистосърдечно и безкористно обича друго същество, човешко или божествено.

^{112:2.8 (1228.3)} Всички представи за реалността, съществуващи в смъртните, са основани на допускането за реалността на човешката личност; всички концепции за свръхчовешките реалности са основани на придобития личностен опит със и във космическите реалности на някои свързани с човека духовни същества и божествени личности. С изключение на личността, всичко недуховно, което е в човешкия опит, е средство за постигане на целта. Всяко истинско взаимоотношение на смъртния човек с други същества – човешки или божествени, е само цел. И постигането на такива другарски отношения с личността на Божеството са вечната цел за възход във вселената.

^{112:2.9 (1228.4)} Притежаването на личност определя човека като духовно същество, тъй като единствено индивидуалността и самосъзнанието на личността са дарове на свръхматериалния свят. Самият факт, че смъртният материалист може да отрича съществуването на свръхматериалните реалности, вече демонстрира дейното присъствие в неговия разум на духовния синтез и космическото съзнание.

112:2.10 (1228.5) Съществува огромна космическа пропаст между материята и мисълта и неизмеримо по-широка пропаст разделя материалния разум и духовната любов. Никаква теория на механистичните електронни връзки или на материалистичните енергийни явления не може да обясни съзнанието, още по-малко – самосъзнанието.

112:2.11 (1228.6) Според стремежа на разума към пределно изследване на реалността материята престава да съществува за материалните чувства, но може да остане реална за разума. Когато духовната интуиция до самата си основа прониква в тази реалност, която остава след изчезването на материята, тази реалност изчезва за разума, но присъщата на духа интуиция съхранява способността си за постигане на космическите реалности и висшите ценности от духовен характер. Съответно на това науката отстъпва място на философията, докато философията трябва да отстъпи пред изводите, присъщи на неподправения духовен опит. Мисленето отстъпва място на мъдростта, а мъдростта се разтваря в просветено и разумно поклонение.

112:2.12 (1228.7) В науката човешкото “аз” изучава материалния свят; философията е изучаване на това изучаване на материалния свят; религията – истинският духовен опит, е емпиричното осъзнаване на космическата реалност, заключена в изучаването на целия този относителен синтез на енергийни субстанции на времето и пространството. Да са строи философията на вселената изключително върху материализма означава да се пренебрегва фактът, че всички материални обекти изначално се възприемат като

реални в опита на човешкото съзнание. Изследователят не може да бъде предмет на изследването; анализът изисква някаква степен на абстрахиране от предмета, който се изучава.

112:2.13 (1228.8) Във времето мисленето води към мъдрост, а мъдростта води към поклонение; във вечността поклонението води към мъдрост, а мъдростта води до окончателност на мислите.

112:2.14 (1229.1) Възможността за обединяване на еволюиращото “аз” е заключена в свойствата на съставляващите го фактори: основните енергии, най-важните тъкани, основополагащото химическо свръхуправление, върховните идеи, висшите мотиви, върховните цели и божествения дух, посветен на Рая – тайната на самопознанието на духовната природа на човека.

112:2.15 (1229.2) Целта на космическата еволюция се заключава в постигането на единство на личността чрез все по-голямо господство на духа, чрез волева реакция на ученията и ръководството на Настройчика на Съзнанието. Личността – и човешка и свръхчовешка, се характеризира с вътрешно космическо свойство, което може да се определи като “еволюцията на подчинението” – разширяване на контрола както над себе си, така и над своята среда.

112:2.16 (1229.3) Възходящата, някога човешка, личност преминава през два големи стадия на нарастващо волево подчинение на своето “аз” и във вселената:

112:2.17 (1229.4) 1. Предзавършващ или боготърсещ опит, който се заключава в разширяване на самовъплъщението посредством развитие и актуализация на индивидуалността наред с решаване на космическите проблеми и последващо овладяване на вселената.

112:2.18 (1229.5) 2. Постзавършващ или богоразкриващ опит на творческото разширяване на самовъплъщаването чрез разкриване на емпиричното Висше Същество пред търсещите Бога разумни същества, още не постигнали божествените нива на богоподобие.

112:2.19 (1229.6) Низходящите личности придобиват аналогичен опит в своите различни вселенски дела, докато се стремят към повишаване на способността да познаваш и изпълняваш божествената воля на Висшето, Пределното и Абсолютното Божества.

112:2.20 (1229.7) В течение на физическия живот материалното “аз”, егоистичното начало на човешката индивидуалност, зависи от продължаването на функцията на материалния жизнен носител, от непрекъснатото съществуване на неустойчивото равновесие на енергии и интелект от това, което на Урантия се нарича *живот*. Но индивидуалността, притежаваща необходимата за съхранение ценност, способна да преодолее опита на смъртта, еволюира само за сметка на създаването на условията, необходими за преноса на местонахождението на индивидуалното начало на развиващата се личност от преходния жизнен носител – материалното тяло, в по-устойчивата и безсмъртна същност на моронтийната душа и по-нататък на тези нива, където в душата се влива реалността на духа и където тя в

резултат придобива статута на духовна реалност. Този действителен преход от материалната връзка към отъждествяването с моронтия се осъществява за сметка на искрените, твърди и целеустремени решения на човека, насочени към търсенето на Бога.

3. Феноменът на смъртта

^{112:3.1 (1229.8)} Урантийците обикновено признават само един вид смърт – физическото прекратяване на жизнените енергии. Но в действителност съществуват три вида смърт, имащи отношение към запазването на личността:

^{112:3.2 (1229.9)} 1. *Духовна (смърт на душата)*. Ако и когато смъртният човек окончателно отблъсне продължаването на живота, ако по общо мнение на Настройчика и запазващия се серафим той бъде обявен за духовно безнадежден, за моронтийно несъстоятелен, то след регистрацията на това единодушно мнение в Уверса и потвърждаването на тези изводи от Цензорите и техните отразяващи партньори управителите на Орвонтон се разпореждат за незабавно освобождаване на вътрешния Наставник. Но това освобождаване на Настройчика изобщо не влияе на задълженията на личния или груповия Серафим, свързан с този индивид, когото Настройчикът е напуснал. Такъв тип смърт е окончателен по своето значение, независимо от временното продължаване на активността на живите енергии на физическите и интелектуални механизми. От космическа гледна точка смъртният е вече мъртъв; продължаващият живот говори само за устойчивостта на материалния импулс на космическите енергии.

112:3.3 (1230.1)

2. Интелектуална (смърт на разума). Когато жизнено важни кръгове, свързани с дейността на висшите спомагателни духове на разума, се нарушават поради помрачаване на ума или вследствие на частично разрушаване на механизма на мозъка, а също така и ако такива състояния са преминали критичната точка и увреждането е станало непоправимо, вътрешният Настройчик незабавно се освобождава и заминава за Сферата на Божеството. В архивите на вселената личността на смъртния се смята за мъртва при всяко разрушаване на жизнено важните интелектуални контури, необходими за волевата дейност на човека. Това е смърт независимо от продължаващото функциониране на живите механизми на физическото тяло. Без волевия разум тялото вече не е човешко, но съгласно предшестващия избор на човешката воля душата на такъв индивид може да се запази.

112:3.4 (1230.2)

3. Физическа смърт (смърт на тялото и разума). Когато човека го постигне смърт, Настройчикът остава в убежището на разума до прекратяването на неговите функции като интелектуален механизъм, тоест приблизително до този момент, когато измеримите енергии на мозъка прекратяват своите ритмични, необходими за живота пулсации. След това разрушаване Настройчикът напуска изчезващия разум толкова просто, както когато преди години се е появил и през Уверса се отправя към Сферата на Божеството.

112:3.5 (1230.3)

След смъртта материалното тяло се връща в света на елементите, от който е било извлечено, но два

нематериални фактора на съхранилата се личност остават: Предсъществуващият Настройчик на Съзнанието, който заедно с копието от паметта за преживения смъртен живот отива към Сферата на Божеството, а също така и безсмъртната моронтийна душа на починалия човек, оставаща в разпореждане на хранителя на съдбата. Тези аспекти и форми на душата – тези някога кинетични, а сега статични формули на индивидуалност, са задължителни за възстановяването на личността в световите на моронтия; именно повторното съединяване на Настройчика с душата е това, което възстановява съхранилата се личност, което ви връща съзнанието в момента на моронтийното ви пробуждане.

112:3.6 (1230.4) На тези, които нямат лични серафически хранители, предано и умело служат груповите хранители, съхраняващи индивидуалността и възкресяващи личността. Серафимите са незаменими за възсъздаването на личността.

112:3.7 (1230.5) След смъртта Настройчикът на Съзнанието временно губи личност, но не и индивидуалност; човешкият подопечен временно губи индивидуалност, но не личност; в обителските светове те отново се съединяват, проявявайки се като вечна същност. Напусналият земята Настройчик на Съзнанието никога не се връща тук като съществото, в което е пребивавал в миналото; личността никога не се проявява без волята на човека; след смъртта лишеният от Настройчик човек никога не проявява активна индивидуалност и не установява каквато и да е връзка с живите същества на земята. Такива лишени от

Настройчик души са напълно и абсолютно безсъзнателни в течение на своя дълъг или кратък сън на смъртта. Никакво проявление на личността или способността за общуване с други личности не са невъзможни до завършването на процеса на възстановяването. На тези, които отиват в обителските светове, не се разрешава да отправят послания до своите любими, останали на Урантия. Забраната за такова общуване до завършването на съдния период се практикува във всички вселени.

4. Настройчиците след смъртта

^{112:4.1 (1231.1)} След настъпването на смъртта на материалната, интелектуална или духовна природа на човека Настройчикът се прощава с приемалия го смъртен и се отправя към Сферата на Божеството. С помощта на системата за отражение се осъществява връзката на Настройчика с ръководителите на правителствата на локалната вселена и свръхвселена, след което Настройчикът бива отчислен от регистъра под този номер, под който е било регистрирано неговото встъпване в пределите на времето.

^{112:4.2 (1231.2)} По някакъв не напълно понятен начин Всеобщите Цензори са способни да придобиват кратко изложение на човешкия живот в този му вид, в който той е фиксиран в направеното от Настройчика точно копие на духовните ценности и моронтийни значения на разума – бившето място за неговото пребиваване. Цензорите са способни да получат в свое разпореждане мнението на Настройчика за наличието в човека на необходимия за продължаване на живота характер и духовни качества и цялата тази

информация, заедно със серафическите данни, е готова за представяне, когато настава срокът за съд над съответния индивид. Тази информация се използва също и за потвърждение на тези свръхвселенски разпореждания, които позволяват на някои възходящи създания веднага да започнат моронтиен живот, тоест след физическото разрушаване да преминат в обителските светове още преди формалното завършване на планетарния съден период.

112:4.3 (1231.3) След физическата смърт, с изключение на индивидите, преобразувани от числото на живите, освободеният Настройчик незабавно отива в своята родна сфера, Сферата на Божеството. Какво именно става в този свят по време на очакването на физическото възраждане на съхранилия се смъртен зависи основно от това, възхожда ли човекът в обителските светове по свое индивидуално право, или дочаква периодическия сбор на съхранилите се спящи създания на съответната планетарна епоха.

112:4.4 (1231.4) Ако смъртният партньор принадлежи към група, членовете на която ще възстановят личността си при завършването на съдния период, то вместо веднага да се върне в обителския свят на системата, където е преминавало неговото предишно служене, Настройчикът ще избере една от следните временни задачи:

112:4.5 (1231.5) 1. Зачисляване в редиците на изчезналите Наблюдатели за неразкрито служене.

112:4.6 (1231.6) 2. Назначаване за някакъв срок за изучаване режима на Рая.

112:4.7 (1231.7) 3. Зачисляване в едно от многото подготвителни училища на Сферата на Божеството.

112:4.8 (1231.8) 4. Временно изпълнение на функциите на практикант на една от останалите шест свещени сфери, образуващи кръговете на Райските светове на Отеца.

112:4.9 (1231.9) 5. Зачисляване в щата на посланиците при Личностните Настройчици.

112:4.10 (1231.10) 6. Изпълнение на задълженията на младши инструктор в училищата за безопитни Наставници на Сферата на Божеството.

112:4.11 (1231.11) 7. Избиране на възможната група светове за последващо служене, в случай че има достатъчно основание да се предполага, че човешкият партньор може да отхвърли продължаването на живота.

112:4.12 (1231.12) Ако ви е постигнала смърт и сте успели да се издигнете до третия кръг или по-високо ниво, вследствие на което към вас е прикрепен личен хранител на съдбата, и ако представеното от Настройчика окончателно копие на заключението, свидетелстващо за наличие на необходимия за съхраняване характер бъде безусловно утвърдено от хранителите на съдбата – тоест ако и серафимът, и Настройчикът се придържат към единно мнение по всеки пункт от натрупаните от тях материали от преживения живот и своите препоръки, ако Всеобщите Цензори и техните уверски отражателни партньори потвърдят тези данни и направят това еднозначно и безусловно, то в такъв случай Извечно Древните мълниеносно изпращат по

комуникационните контури в Салвингтон приоритетно разпореждане, позволяващо на съдиите на Небадон да произнесат постановление за незабавно препращане на съхранилата се душа във възкресителните зали на обителските светове.

^{112:4.13 (1232.1)} На мен ми е известно, че ако човекът продължава живота си без всякаква отсрочка, то Настройчикът се регистрира на Сферата на Божеството, изпраща се в Райското духовно присъствие на Всеобщия Баща, незабавно се връща в обятията на Личностните Настройчици на свръхвселената и локалната вселена на своето служене и получава одобрение от главата на Личностните Наставници на Сферата на Божеството, а след това без забавяне преминава към “осъществяване на преноса на индивидуалността”, след което на третия срок го извикват в обителския свят в настоящата личностна форма, подготвена за прием на съхранилата се душа на земния смъртен в тази форма, която е била проектирана от хранителя на съдбата.

5. Съхраняването на човешкия "аз"

^{112:5.1 (1232.2)} Индивидуалността е космическа реалност, било то реалност материална, моронтийна или духовна. Реалността на *личностното* начало е посвещението на Всеобщия Баща, действащ в себе си и от себе си или чрез своите многобройни вселенски представители. Да се каже, че съществото е личностно, значи да се признае относителната индивидуализация на такова същество в пределите на космическия организъм. Живият космос е само безкрайно интегрирана агрегация на реалните

единици, всяка от които е относително предназначена за подготвеното за цялото предназначение. Но тези от тях, които са личностни, са дарени с истинска възможност за избор – да приемат тази участ или да я отхвърлят.

112:5.2 (1232.3) Това, което произхожда от Отеца, е така вечно, както и Отецът, и също толкова истинско по отношение на личността, която Бог ви дава по свое собствено доброволно решение, колкото и по отношение на божествения Настройчик на Съзнанието – действителната частица на Бога. Човешката личност е вечна, но по отношение на индивидуалността тя е условна вечна реалност. Появила се по волята на Отеца, личността ще постигне нивото на Божеството, но човекът трябва да реши ще присъства ли той при постигането на такава участ или не. При отсъствие на подобен избор личността постига емпиричното Божество непосредствено, ставайки частица от Висшето Същество. Този цикъл е предопределен, но участието в него на човека е доброволно, лично и емпирично.

112:5.3 (1232.4) Индивидуалността на смъртното същество е преходно, обусловено от времето състояние на живот във вселената; тя е реална само дотолкова, доколкото личността решава да продължи своето съществуване във вселената. В това се състои принципното различие на човека от една енергийна система. Енергийната система трябва да продължава своето действие, тя е лишена от избор; но човекът напълно се разпорежда със своята собствена участ. Настройчикът наистина е път към Рая, но човекът сам трябва да върви по този път по силата на своето собствено решение, на своя добровolen избор.

112:5.4 (1232.5) Хората притежават индивидуалност само в материален смисъл. Такива качества на “аз”-а се изразяват от материалния разум, действащ в енергийната система на интелекта. Когато казват, че човекът притежава индивидуалност, то това означава признаване на онова, което принадлежи на контура на разума, поставен в зависимост от действията и решенията на волята на човешката личност. Но тази проява е материална и чисто временна точно така, както човешкият ембрион е преходна паразитираща фаза в човешкия живот. От космическа перспектива хората се раждат, живеят и умират в течение на относително кратък миг; те са недълговечни. Но личността на смъртния човек посредством собствения си избор притежава способността да пренесе местонахождението на индивидуалността от преходната система на материалния интелект в по-високо организираната система на моронтийната душа, която съвместно с Настройчика на Съзнанието се създава като ново средство за проявление на личността.

112:5.5 (1233.1) Именно тази способност за избор – вселенският признак за принадлежност към волевите създания – представлява най-голямата възможност за човека и неговата висша космическа отговорност. От целостността на човешката воля зависи вечната съдба на бъдещия завършил; от чистосърдечността на свободната воля на смъртното същество зависи придобиването от Настройчика на вечна личност; от добросъвестността на избора, направен от смъртния, зависи придобиването от Всеобщия Баща на нов възходящ син; от настойчивостта и мъдростта на решенията и действията на човека зависи

актуалността на емпиричната еволюция на Висшето Същество.

112:5.6 (1233.2) Макар че рано или късно е необходимо да се преминат космическите кръгове за растеж на личността, ако по независеща от вас причина произшествия във времето и препятствия на материалното съществуване не ви позволят да овладеете тези нива на вашата планета и ако вашите намерения и желания притежават необходимата за продължаване на живота ценност, то в такъв случай се вземат решения за продължаване на изпитателния срок. Ще ви бъде предоставено допълнително време, в течение на което можете да докажете себе си.

112:5.7 (1233.3) Всеки път, когато възниква съмнение в целесъобразността на придвижването на човешката индивидуалност в обителските светове, вселенските правителства неизменно вземат решение в полза на този индивид; те без колебания привеждат такава душа в статута на преходно същество, едновременно продължавайки да наблюдават формиращото се моронтийно намерение и духовна цел. Божественото правосъдие е неминуемо и на божественото правосъдие се предоставя по-нататъшна възможност за продължаване на своята опека.

112:5.8 (1233.4) Правителствата на Орвонтон и Небадон не претендират за абсолютно съвършенство в детайлното претворяване на всеобщия план за възстановяване личността на смъртните, но те твърдят – и това действително е така, че проявяват издръжливост, търпимост, разбиране и милосърдно съчувствие. Ние по-

скоро ще рискуваме въстание в системата, отколкото да се подложим на опасността да се лишим дори един борещ се смъртен от който и да е еволюционен свят от вечната радост по продължаването на възходящия път.

^{112:5.9 (1233.5)} Това изобщо не означава, че човешките същества, отхвърлили първата възможност, неизбежно получават втора. Но то действително означава, че в опита на всички волеви създания трябва да има една истинска възможност да направят един несъмнен, осъзнат и окончателен избор. Пълновластните Съдии на вселената няма да лишат нито едно същество от статута на личност, ако то не е направило окончателен и изчерпващ вечен избор; човешката душа трябва да получи и ще получи всестранна възможност за разкриване на своето истинско намерение и действителна цел.

^{112:5.10 (1233.6)} Когато по-развити в духовно и космическо отношение смъртни умират, те веднага попадат в обителските светове. Като цяло това положение действа за тези, на които са присвоени лични серафически хранители. Останалите смъртни могат да бъдат задържани до изнасянето на съдебно решение, след което те могат или да продължат за обителските светове, или да влязат в числото на съхранилите се спящи смъртни, масовото възстановяване на личността на които ще стане в края на текущия планетарен съден период.

^{112:5.11 (1233.7)} Съществуват две трудности, с които аз се сблъсквам в своите опити да обясня какво именно става с *вас* при смъртта – с това *вас*, които се различава от напускащия ви Настройчик. Една от тях се заключава в

това, че на вашето ниво на разбиране е невъзможно адекватно да опишем този процес, ставащ в пограничната област на физическия и моронтийния светове. Другата трудност се обяснява с ограниченията, наложени от небесните управители на Урантия над моите пълномощия на просветител. Има много интересни подробности, за които бих могъл да разкажа, но се въздържам от това по препоръка на вашите непосредствени планетарни управляващи. Ето какво мога да съобщя, оставайки в рамките на позволеното.

112:5.12 (1234.1) Съществува нещо реално, нещо, отнасящо се до еволюцията на човека, нещо допълнително по отношение на Тайнствения Наблюдател, което преживява смъртта. Тази нова същност е душата, преживяваща смъртта както на вашето физическо тяло, така и на материалния разум. Дадената същност е съвместното дете на обединения живот и усилия на вашето човешко начало и вашето божествено начало, Настройчика. Това дете на човешкия и божествен произход е съхраняващ се земен фактор – моронтийното “аз”, безсмъртна душа.

112:5.13 (1234.2) Това дете, носещо в себе си постоянно значение и необходимата за продължаването на живота ценност, остава напълно безсъзнателно в течение на периода от време, отделящ смъртта от възстановяването на личността, и се намира в разпореждане на серафическия хранител на съдбата в течение на целия този срок на очакване. След смъртта вие ще функционирате като съзнателно същество, едва след като придобиете своето ново моронтийно съзнание в обителските светове на Сатания.

112:5.14 (1234.3) С настъпването на смъртта функционалната индивидуалност, свързана с човешката личност, се прекъсва поради прекратяването на необходимото за живота движение. Макар че човешката личност превъзхожда своите съставни части, тя зависи от тях за съхраняването на функционалната индивидуалност. Прекратяването на живота убива мозъчните структури, необходими за действие на разума, а разрушаването на разума гаси смъртното съзнание. Съзнанието на даденото същество може да се възстанови едва след създаването на такива космически условия, които ще позволят на тази човешка личност отново да функционира във връзка с жива енергия.

112:5.15 (1234.4) Независимо дали се извършва възсъздаване на личността на съхраняващите се смъртни за трети срок или те възхождат при групово възкресение по време на техния преход от родния свят в моронтийните светове информацията за строежа на личността предано се пази от архангелите в световите, където те изпълняват специални функции. За разлика от серафимите-хранители, опекунстващи душата, тези същества не са опекуни на личността. При все това е вярно, че всеки идентифицируем фактор на личността се намира в пълна безопасност под охраната на тези надеждни същества, пазещи съхранилите се смъртни. Що се отнася до точното местопребиваване на личността на смъртното същество в периода между смъртта и възстановяването, то ние не знаем това.

112:5.16 (1234.5) Необходимите за възстановяването на личността условия се създават във възкресителните зали на

моронтийните приемни планети от локалната вселена. Тук, в залите на възсъздаването на живота, упълномощените наблюдатели осигуряват такова съотношение на вселенската енергия – моронтийна, умствена и духовна, което позволява да се възстанови съзнанието на спящото съхранило се същество. Възсъединяването на съставните части на това, което някога е представлявало материална личност, включва няколко етапа:

112:5.17 (1234.6) 1. Изготвянето на подходяща форма, конфигурация на моронтийната енергия, в която новото съхранило се създание ще може да влезе в контакт с недуховната реалност и в пределите на която може да се включи към съответния контур моронтийният вариант на космическия разум.

112:5.18 (1234.7) 2. Завръщане на Настройчика към очакващото моронтийно създание. Настройчикът е вечният опекун на вашата възходяща индивидуалност; вашият Наставник е абсолютен гарант за това, че само вие и никой друг ще заемете моронтийната форма, създадена за пробуждането на вашата личност. И Настройчикът ще присъства при възсъздаването на вашата личност, за да може отново да поеме върху себе си ролята на проводник, водещ вашето съхранило се “аз” към Рая.

112:5.19 (1235.1) 3. Когато тези необходими за възстановяването на личността елементи бъдат събрани, серафическият хранител на потенциалните фактори на спящата безсмъртна душа с помощта на многобройни космически личности посвещава тази моронтийна същност на очакващата моронтийна разумно-телесна форма и с това

свързва еволюционното дете на Висшия във вечен съюз с очаквания Насройчик. С това се завършва възсъздаването на личността, възстановяването на паметта, интуицията и съзнанието – индивидуалността.

112:5.20 (1235.2) Фактът на възстановяването на личността се заключава в това, че пробуждащият се човешки “аз” овладява въведената в действие моронтийна фаза на ново отделение космически разум. Феноменът на личността се определя от неизменната уникалност на характера на индивидуалните реакции спрямо вселенското обкръжение, което е осъществимо само с помощта на разума. Индивидуалното “аз” се съхранява независимо от постоянните изменения на всички фактори, образуващи това “аз”; във физическия живот измененията стават постепенно; по време на смъртта и след възстановяването на личността промяната е внезапна. Истинската реалност на всяка индивидуалност (личност) е способна да действа, реагирайки на вселенските условия благодарение на постоянното изменение на съставляващите я компоненти; застоят неизменно се превръща в смърт. Човешкият живот е нескончаеми изменения на факторите на живота, обединени от устойчивостта на неизменната личност.

112:5.21 (1235.3) След такова пробуждане в обителските светове на Йерусем вие ще се измените дотолкова, вашата трансформация ще бъде толкова огромна, че ако не бяха Насройчикът на Съзнанието и хранителят на съдбата, които напълно съединяват вашия нов живот в новите светове с вашия стар живот в първия свят, би ви било отначало трудно да съедините новото моронтийно

съзнание с възраждащата се памет за вашата минала индивидуалност. Независимо от съхраняването на личната индивидуалност много от това, което се отнася до вашия смъртен живот, отначало ще ви се стори смътен и неопределен сън. Но времето ще помогне да се проявят много смъртни асоциации.

^{112:5.22 (1235.4)} Настройчикът на Съзнанието ще оживи и възстанови за вас само тези спомени и този опит, които са станали неотменима част от вашия вселенски път. Ако Настройчикът е вземал участие в някаква еволюция на вашия разум, то съответният ценен опит ще се съхрани във вечното съзнание на Настройчика. Но много от вашия минал живот и неговите спомени, нямайки нито духовно значение, нито моронтийна ценност, ще загине заедно с материалния мозък; значителна част от материалния опит ще изчезне – подобно на опора, която – след като ви е позволила да преминете на моронтийното ниво – вече не служи на никаква цел във вселената. Но личността и взаимоотношенията между личностите никога не изпълняват функцията на опора: смъртната памет за личните взаимоотношения ще придобие космическа ценност и ще продължи своето съществуване. В обителските светове вие ще познавате и ще бъдете разпознавани; и нещо повече, ще помните своите минали другари в краткия, но увлекателен живот на Урантия, и те ще помнят вас.

6. Моронтийният "аз"

^{112:6.1 (1235.5)} Така както пеперудата се появява от гъсеницата, така истинската човешка личност за пръв път се проявява

в обителските светове без своята предишна обвивка, материалната плът. Моронтийният път в локалната вселена е свързан с постоянно възвисяване на механизма на личността – от началното моронтийно ниво на съществуване на душата до крайното моронтийно ниво на прогресиращата духовност.

^{112:6.2 (1235.6)} Трудно ни е да ви разкажем за формите на вашата моронтийна личност, предназначена за вашето придвижване в локалната вселена. Вие ще бъдете снабдени с моронтийните структури на прояви на личността, а такива одеяния в крайна сметка са недостъпни за вашето разбиране. Макар че тези форми са напълно реални, те се отличават от тези енергийни структури от материален тип, които сега са ви понятни. При все това те имат същото предназначение в световите на локалната вселена, както и вашите планетарни тела на планетите с хора.

^{112:6.3 (1236.1)} В някаква степен външният вид на материалната телесна форма съответства на характера на индивидуалната личност; в ограничени предели физическото тяло действително отразява нещо, присъщо на природата на личността. В още по-голяма степен това се отнася до моронтийната форма. Във физическия живот смъртните могат да бъдат външно прекрасни и вътрешно уродливи; в моронтийния живот, и още повече на висшите нива, формата на личността ще зависи непосредствено от характера на вътрешното ѝ съдържание. На духовното ниво външната форма и вътрешната природа започват да се приближават към пълно отъждествяване, което става все по-съвършено на повишаващите се духовни нива.

112:6.4 (1236.2) В моронтийно състояние възходящият смъртен бива дарен с небадонска модификация на космическия разум на Главния Дух на Орвонтон. С изключение на недиференцирания контур на разума на Съзидателния Дух, смъртният интелект като такъв е загинал, прекратил е своето съществуване като локализирана вселенска същност. Но значенията и ценностите на смъртния разум не са загинали. Някои аспекти на разума продължават да живеят в съхраняващата се душа; някои емпирични ценности на миналия човешки разум се намират в разпореждане на Настройчика, а в локалната вселена се пази информация за човешкия живот, преживян в плът, заедно с определени живи свидетелства, заключени в многобройни същества, имащи отношение към окончателната оценка на възходящия смъртен – от серафимите до Всеобщите Цензори и може би до много по-далеч, чак до Висшия.

112:6.5 (1236.3) Волята на създанията не може да съществува извън разума, но тя се съхранява независимо от загубата на материалния интелект. В периода непосредствено след своето съхранение възходящата личност в огромна степен се ръководи от особеностите на характера, наследени от живота в предишния човешки облик, а също така от появяващото се ново влияние на моронтийната мота. Такива ръководства по моронтийно поведение удовлетворително изпълняват своята функция в ранните стадии на моронтийния живот чак до появата на моронтийната воля като пълноценно волеизявление на възходящата личност.

^{112:6.6 (1236.4)} В локалната вселена няма влияния, сравними със семейството на спомагателните духове на разума на човешкото съществуване. Моронтийният разум трябва да се развие за сметка на непосредствения контакт с космическия разум и този космически разум е модифициран и преобразуван от съзидателния източник на интелект на локалната вселена – Божествената Попечителка.

^{112:6.7 (1236.5)} До смъртта на самосъзнанието смъртният разум не зависи от присъствието на Настройчика; за да приведе в действие такъв разум, на спомагателния дух му е необходима само съответна конфигурация от материална енергия. Но моронтийната душа, лишена от механизма на материалния разум, е неспособна да съхрани самосъзнание без помощта на Настройчика, доколкото тя превъзхожда нивото на спомагателните духове. При все това в тази развиваща се душа се съхранява характер – следствие от решенията на предишния разум, принадлежащ към нивото на спомагателните духове, и този характер става активна памет, след като неговите структури получат необходимата енергия от върналия се Настройчик.

^{112:6.8 (1236.6)} Съхраняването на паметта е доказателство за съхраняване на идентичността на изначалната индивидуалност; това е важно условие за възстановяване на пълното самосъзнание, необходимо за продължаването на съществуването и развитието на личността. Смъртните, възнасящи се без Настройчици, зависят от ръководството на серафическите спътници за възстановяването на човешката памет; в останалото моронтийните души на

слелите се с Духа смъртни са неограничени. Типът памет се съхранява в душата и този тип изисква присъствието на предишния Настройчик, за да стане *веднага* обект на самосъзнанието като продължение на паметта. Без помощта на Настройчика на съхранилия се смъртен му е необходимо значително време, за да усвои отново и познае – възстанови, пазещите се в паметта и осъзнаваеми значения и ценности на предишното съществуване.

112:6.9 (1237.1) Достойната за съхранение душа с точност отразява както качествените, така и количествените действия и мотивации на материалния интелект – предишното местонахождение на индивидуалността. При избора на истини, красота и добродетели смъртният разум тръгва по доморонтийния вселенски път под опеката на седемте спомагателни духове на разума, обединени от ръководството на духа на мъдростта. Впоследствие, след завършването на седемте кръга на доморонтийните дела, съвместяването на дара на моронтийния разум с разума, намиращ се под опеката на спомагателните духове, поставя началото на преддуховния или моронтиен път на придвижване в локалната вселена.

112:6.10 (1237.2) Когато едно същество напусне своята родна планета, то се разделя с опеката на спомагателните духове и става изцяло зависимо от моронтийния интелект. Когато едно възходящо същество напусне локалната вселена, то вече е постигнало своето духовно ниво на съществуване, издигайки се над нивото на моронтия. Отсега нататък тази духовна същност започва да реагира на непосредственото служене на космическия разум на Орвонтон.

7. Сливането с Настройчика

^{112:7.1 (1237.3)} Сливането с Настройчика дарява личността с вечни реалности, които преди това са били само потенциални. Сред тези нови способности можем да отбележим следните: закрепване на качествата на божествеността, опита и паметта на миналата вечност, безсмъртието, както и една от фазите на условната потенциална абсолютност.

^{112:7.2 (1237.4)} След завършването на земния път, преминат във временна форма, на вас ви предстои да се пробудите на бреговете на по-добър свят и с времето да се съедините във вечна прегръдка с вашия предан Настройчик. Това сливане представлява тайната на съединяването на Бога и човека, тайната на крайната еволюция на създанията, но то е вечно истинско. Сливането е тайната на Свещената сфера на Възхода и нито едно създание, с изключение на тези, които са изпитали сливането с духа на Божеството, не е способно да постигне истинското значение на действителните ценности, съединявани при вечното единение на индивидуалността на създанията на времето с духа на Райското Божество.

^{112:7.3 (1237.5)} Обикновено сливането с Настройчика става в течение на пребиваването на възходящото създание в своята локална вселена. То може да се случи на изконната планета като възвисяване над естествената смърт; то може да се състои в един от обителските светове или в столицата на системата; то може да стане и по-късно, по време на пребиваването в съзвездieto, а в някои особени случаи то

може да се извърши едва след пристигането на възходящото същество в столицата на локалната вселена.

112:7.4 (1237.6) Сливането с Настройчика отстранява каквито и да са опасности от вечния път на такава личност. Небесните същества се проверяват по цялото протежение на техния дълъг опит, но смъртните се подлагат на относително кратко и интензивно изпитание в еволюционните и моронтийните светове.

112:7.5 (1237.7) Сливането с Настройчика става едва след провъзгласяването на решението на свръхвселената за това, че човешкото същество окончателно и необратимо е избрало вечния път. Появата на такова решение санкционира възсъединяването, което ще позволи на слялата се личност в края на краищата да напусне локалната вселена и по някое време да стигне до столицата на свръхвселената – това място, откъдето странстващият във времето в отдалеченото бъдеще ще бъде секонафимиран за дългия полет до централната вселена на Хавона и пътешествието към Божеството.

112:7.6 (1238.1) В еволюционните светове индивидуалността е материална; тя е вещ във вселената и като такава трябва да се подчинява на законите на материалното съществуване. Тя е факт на времето и е чувствителна към неговите превратности. *Тук трябва да бъдат формулирани решенията, необходими за продължаването на живота.* В моронтийното състояние индивидуалното “аз” става нова и по-устойчива вселенска реалност и продължаването на неговия растеж е основано на все по-голяма възприемчивост към вселенските контури на разума и

духа. Тук се потвърждават решенията, необходими за продължаването на живота. Когато “аз”-ът постига духовно ниво, той става трайна ценност във вселената и тази нова ценност е основана на факта, че *решенията, необходими за продължаването на живота, са взети* — факт, който е потвърден от вечното сливане с Настройчика на Съзнанието. И достигайки статута на имащ истинска вселенска ценност, създанието става потенциално свободно за търсенето на най-висшата вселенска ценност — Бога.

112:7.7 (1238.2) Такива слели се същества са двойствени по отношение на своите вселенски реакции: те представляват отделни моронтийни индивиди, напомнящи серафими, и освен това са същества, потенциално принадлежащи към категорията на Райските завършили.

112:7.8 (1238.3) Но слелият се индивид в действителност е единна личност, единно същество, чието единство е недостъпно за анализ от някое разумно същество във вселените. И така, преминавайки съдилищата на локалната вселена, от най-низшето до най-висшето, нито едно от които не е могло да различи човека от Настройчика, едната част от другата, накрая вие ще застанете пред Властелина на Небадон — Бащата на вашата локална вселена. И тук, от ръката на самото същество, чието съзидателно Бащинство в тази вселена на времето е направило възможен факта на вашия живот, на вас ще ви бъдат предоставени пълномощия, които с времето ще ви дадат правото да продължите по свръхвселенския път в търсене на Всеобщия Баща.

112:7.9 (1238.4) Завоювал ли е победоносният Настройчик личността благодарение на своето величествено служене на човека или доблестният човек е придобил безсмъртие благодарение на своя чистосърдечен стремеж да стане подобен на Настройчика? Нито едното, нито другото: със съвместни усилия те са се сдобили с еволюцията на един член на една от най-уникалните категории възходящи личности на Висшето, който винаги ще бъде полезен, предан и ефективен кандидат за по-нататъшен растеж и развитие, неизменно устремен нагоре и непрекъснато своя небесен възход дотогава, докато не бъдат преминати седемте кръга на Хавона, докато родилата се на Земята душа не застане пред Всеобщия Баща, покланяйки му се и осъзнавайки неговата неподправена личност.

112:7.10 (1238.5) В продължение на целия този количествен възход Настройчикът на Съзнанието е божествен залог за пълната духовна стабилизация на възходящия смъртен в бъдеще. Междувременно присъствието на свободна воля у смъртното създание предоставя на Настройчика вечния канал за освобождаване на божествената и безкрайна същност. Сега тези две индивидуалности са се слели в едно; никакво събитие във времето или вечността няма да може някога да раздели човека и Настройчика; те са неразделими, навечно слети.

112:7.11 (1238.6) В световите на сливане с Настройчика участва на Тайнствения Наставник съвпада с участва на възходящия смъртен: Райския Корпус на Завършилите. Нито Настройчикът, нито човекът могат да постигнат тази уникална цел без всестранното сътрудничество и

преданата помощ на другия. Това необикновено партньорство е едно от най-поразителните и завладяващи от всички космически феномени на тази вселенска епоха.

^{112:7.12 (1239.1)} От момента на сливането с Настройчика възходящото същество получава статута на еволюционно създание. Човекът пръв беше дарен с личност и затова той превъзхожда Настройчика във всичко, което се отнася до признаването на личността. Райският център на такова същество е Сферата на Възхода, а не Сферата на Божеството и това уникално съчетание на Бога и човека се смята за възходящ смъртен по целия път до Корпуса на Завършилите.

^{112:7.13 (1239.2)} След сливането на Настройчик с възходящ смъртен номерът на този Настройчик се изема от архивите на свръхвселената. Аз не зная какво става в архивите на Сферата на Божеството, но предполагам, че регистрацията на този Настройчик се пренася в тайните предели на вътрешните дворове на Грандфанда, изпълняващ задълженията на глава на Корпуса на Завършилите.

^{112:7.14 (1239.3)} Сливането с Настройчика означава, че Всеобщият Баща е изпълнил своето обещание – да подари себе си на своите материални създания; Той е изпълнил обещанието и е завършил плана за вечно посвещаване на божественост на човечеството. Настъпва времето на човешките усилия, насочени към осъзнаване и претворяване на безграничните възможности, заключени в небесното партньорство с Бога – партньорство, станало по такъв начин реалност.

112:7.15 (1239.4) Известната днес участ на съхранилите се смъртни е Райският Корпус на Завършилите; едновременно този корпус е целта, която определя съдбата на Всички Настройчици на Съзнанието, съединили се във вечен съюз със своите смъртни партньори. Понастоящем Райските Завършили се трудят по цялата голяма вселена, участвайки в много дела, но всички ние предполагахме, че в далечното бъдеще ги чакат други, още по-възвишени задачи, след като седемте свръхвселени се утвърдят в светлината и живота и от крайния Бог окончателно падне завесата на тайните, скриваща сега това Висше Божество.

112:7.16 (1239.5) В определени предели вие сте запознати с организацията и персонала на централната вселена, свръхестествените и локалните вселени; вие знаете нещо за статута и произхода на някои личности – разнообразни същества, управляващи понастоящем тези обширни творения. На вас са ви разказали също така и за това, че в процес на организация се намират гигантски галактики, представляващи вселените от първото външно ниво на пространството и разположени на огромна далечина от периферията на голямата вселена. В тези повесткувания, между другото, се споменаваха и за това, че Висшето Същество трябва да разкрие своята неизвестна третична функция в тези неизучени днес региони на външното пространство; на вас също така ви е съобщено, че завършилите от Райския Корпус са емпиричните деца на Висшето Божество.

112:7.17 (1239.6) Ние вярваме, че на слелите се с Настройчика смъртни, заедно с техните партньори-завършили, е съдено

да изпълнят някаква функция в управлението на вселените от първото външно ниво на пространството. Ние никак не се съмняваме, че в необходимото време тези исполински галактики ще станат обитаеми вселени. И ние сме еднакво уверени и в това, че сред техните управляващи ще могат да се срещнат Райски завършили, чиято същност е космически резултат от сливането на създанието и Създателя.

112:7.18 (1239.7) Какво бъдеще! Каква романтика! Гигантско творение, на което предстои да бъде управлявано от децата на Висшето Божество, тези дарени с личност и слели се с хората Настройчици, тези слели се с Настройчици и дарени с вечност смъртни, тези тайнствени съчетания и вечни обединения на най-висшето известно проявление на същността на Първия Източник и Център и низшата форма на разумен живот, способна да разбере и постигне Всеобщия Баща! Ние смятаме, че такива смесени същества, възплътили партньорството на Създателя и създанието, ще станат великолепно управители, несравними управляващи, отзивчиви и благожелателни ръководители на всякакви и всички форми на разумен живот, които могат да се появят в тези бъдещи вселени от първото външно ниво на пространството.

112:7.19 (1240.1) Наистина вие, смъртните, сте със земен животински произход, вие действително сте създадени от прах. Но ако сериозно поискате, ако истински пожелаете, то наследството на вековете със сигурност ще стане ваше и ще дойде време, когато ще служите във вселените във

вашия истински статут – деца на Висшия Бог на опита, божествени синове на Райския Баща на всички личности.

112:7.20 (1240.2) [Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

Документ 113. Серафическите хранители на съдбата

113:0.1 (1241.1) СЛЕД като ви разказахме за Попечителските Духове на Времето и Войнството на Посланиците, преминаваме към разглеждането на ангелите-хранители – на серафимите, посветени на опеката на индивидуалните смъртни, за възвисяването и усъвършенстването на които е създадена цялата обширна програма за съхраняване и духовно развитие. В миналите векове тези хранители на съдбата бяха практически единствената известна на Урантия група ангели. Планетарните серафими действително са попечителски духове, изпратени за служене на тези, на които предстои да придобият вечен живот. Тези съпровождащи серафими действаха като духовни помощници на смъртните хора във времената на велики събития от миналото и настоящето. В много откровения “словото се изказваше чрез ангели”; много повели на небесата се “приемаха чрез служенето на ангелите”.

113:0.2 (1241.2) Серафимите са традиционните небесни ангели; те са попечителските духове, които се намират така близо до вас и правят толкова много за вас. Те служат на Урантия от момента на появата на нея на човешки разум.

1. Ангелите-хранители

113:1.1 (1241.3) Учението за ангелите-хранители не е измислица; някои групи хора действително имат лични ангели. Именно в признаване на този факт Иисус, говорейки за децата на небесното царство, каза: “Внимавайте, не презирайте никого от тези деца, защото Аз ви казвам, че техните ангели винаги виждат духовното присъствие на Моя Отец.”

113:1.2 (1241.4) Първоначално серафимите определено се изпращаха в съответствие с принадлежността на урантийците към една или друга раса. Но от времето на посвещаването на Михаил те получават назначения в зависимост от разумността, духовността и предназначението на човека. В интелектуално отношение човечеството се дели на три класа:

113:1.3 (1241.5) 1. Субнормални хора – онези, които не притежават нормална волева способност; такива, които не вземат обикновени решения. В този клас влизат тези, които са неспособни да осмислят Бога; тези, в които липсва способност за разумно поклонение на Божеството. Към субнормалните същества са прикрепени състоящият се от една рота корпус на серафимите и батальонът на херувимите, призвани да им служат и наблюдават за това, справедливостта и милосърдието да бъдат разпространявани над тях в техния нелек живот на тази сфера.

113:1.4 (1241.6) 2. Нормален: обикновеният тип човешки разум. От гледна точка на серафическото служене повечето мъже

и жени се разделят на седем класа в съответствие с това в кой от кръговете на човешкия прогрес и духовен растеж се намират те.

113:1.5 (1241.7) 3. Свръхнормален: хора, вземащи велики решения и притежаващи несъмнени потенциални способности за духовни постижения; мъже и жени, намиращи се в повече или по-малко тясна връзка с пребиваващите в тях Настройчици; членове на различни резервни корпуси на съдбата. Ако индивидът се приема в който и да е от няколкото резервни корпуса на съдбата, то независимо от този кръг, в който той се намира, към него веднага се прикрепва личен серафим и, започвайки от това време и чак до завършването на земния му път, този смъртен ще се ползва от постоянната помощ и непрекъснатата опека на ангела-хранител. Също така ако човек взема Висшето Решение и действително се сгоди със своя Настройчик, към такава душа веднага се прикрепва личен хранител.

113:1.6 (1242.1) При служенето на така наречените нормални същества серафимите получават назначение в зависимост от съответстващия кръг на интелектуални и духовни постижения на човека. В разума, заключен в смъртната обвивка, вие започвате от седмия кръг и се движите към центъра, стремейки се да разберете, покорите и усъвършенствате своето “аз”, и кръг след кръг се придвижвате напред, докато (ако този път не се прекъсне от естествената смърт, пренасяща вашата борба в обителските светове) не достигнете първия или вътрешен

кръг на относителна свързка и общуване с вътрешния Настройчик.

113:1.7 (1242.2) За охрана и опека на хиляда смъртни от изходния или седми кръг се назначава е дин ангел-хранител заедно с рота помощници-херувими. В шестия кръг една серафическа двойка заедно с рота херувими се придава в помощ на тези възходящи смъртни, които са организирани в групи по петстотин човека. С достигането до петия кръг хората се регрупират в роти, състоящи се от приблизително сто човека, които са опекуновани от двойка серафими-хранители и група херувими. След достигането на четвъртия кръг смъртните се обединяват в групи по десет човека, които по аналогичен начин се намират на попечение от двойка серафими и помагащата им рота херувими.

113:1.8 (1242.3) Когато смъртният разум отхвърли от себе си товара на животинската наследственост и достигне третия кръг на човешката разумност и придобита духовност, то, започвайки от това време, личният ангел (фактически два ангела) ще бъде изцяло и напълно посветен на този възходящ смъртен. Така тези човешки души, в допълнение към постоянното присъствие на все по-ефективните Настройчици на Съзнанието, получават пълната помощ на личните хранители на съдбата във всички свои усилия, свързани с преминаването на третия кръг, пресичането на втория и достигането на първия.

2. Хранителите на съдбата

113:2.1 (1242.4) Серафимите стават известни като хранители на съдбата, едва след като бъдат прикрепени към човешка душа, достигнала поне едно от следните три постижения: вземане на висше решение да станеш подобен на Бога, встъпване в третия кръг или зачисляване в един от резервните корпуси на съдбата.

113:2.2 (1242.5) В еволюцията на расите хранителите на съдбата се прикрепват към най-първото същество, достигнало кръга, необходим за придобиване на личен опекун. Първият смъртен на Урантия, получил личен хранител, беше Рантовок – древен мъдрец на червената раса.

113:2.3 (1242.6) Всички назначения на ангелите се осъществяват на доброволни начала, при което серафимите винаги се избират в зависимост от човешките потребности и статута на ангелската двойка, с оглед на опита, уменията и мъдростта на серафима. Само отдавна намиращите се на служба, най-опитните и изпитани серафими стават хранители на съдбата. Много хранители придобиха богат опит в световите, чиито обитатели не се сливат с Настройчиците. Както и Настройчиците, серафимите съпровождат такива същества в течение на един живот, след което се освобождават за получаване на нова задача. Много урантийски хранители притежават подобен практически опит, придобит в други светове.

113:2.4 (1243.1) Ако на хората не се отдаде да придобият вечен живот, техните личностни или групови хранители могат нееднократно да служат в аналогично качество на същата планета. В серафимите се изработва емоционално отношение към индивидуалните светове и се появява

особена любов към някои раси и типове смъртни създания, с които те са били свързани с толкова тясна и съкровена връзка.

113:2.5 (1243.2) В ангелите се появява дълбока привързаност към своите човешки партньори; и ако вие бихте могли да видите серафимите, вие също щяхте да се проникнете към тях от топло чувство. Ако вместо материалните тела бяхте дарени с духовни, то по много свойства на личността вие бихте били много близки до ангелите. С изключение на някои специфични емоции, те изпитват такива чувства, каквито и вие. Единственото овладяващо ви чувство, което в известен смисъл им е трудно да разберат, това е наследеният от животните страх, така дълбоко вкоренил се в съзнанието на редовия урантиец. На ангелите действително не им е лесно да разберат защо вие с такова упорство позволявате на своите висши интелектуални способности и даже религиозна вяра да бъдат подчинявани на страха и деморализирани от паническия ужас и тревога, лишаваци ви от човешко достойнство.

113:2.6 (1243.3) Всички серафими имат лични имена, но в регистъра на назначенията за служене в световите те нерядко фигурират под планетарни номера. В своя вселенски център те се регистрират по име и номер. Хранителят на съдбата на човека, използван за установяването на тази контактна връзка, е 3-ти номер от 17-а група, 126-а рота на 4-ти батальон, 384-та бригада, 6-и легион, 37-мо войнство на 182 314-а серафическа армия на Небадон. Номерът на текущото планетарно назначение

на този серафим, прикрепен на Урантия към дадения човек, е 3 641 852.

^{113:2.7 (1243.4)} Подборът на серафимите за изпълнението на задълженията на личните хранители – назначаването на ангелите като хранители на съдбата, винаги става на доброволна основа. В града, където сега се намираме, един от смъртните беше неотдавна приет в резервния корпус на съдбата и тъй като всички такива хора получават лични ангели-хранители, то повече от сто компетентни серафими изявиха желание да получат това назначение. Планетарният ръководител избра дванадесет най-опитни индивида и впоследствие назначи тези серафими, които сметна за най-приспособени, за да водят дадения човек по неговия жизнен път. По-точно, беше избрана двойка в равна степен квалифицирани серафими; един от членовете на серафическата двойка винаги ще бъде на пост.

^{113:2.8 (1243.5)} На серафимите се налага да решават сложни задачи, но всеки от членовете на ангелската двойка е способен да се справи с всички попечителски задължения. Както и херувимите, серафимите обикновено служат по двойки, но за разлика от своите по-малко свършени партньори серафимите понякога се трудят самостоятелно. Практически във всички свои отношения с хората те могат да функционират като индивиди. И двата члена на ангелската двойка са необходими само за свръзка и служене във висшите контури на вселените.

^{113:2.9 (1243.6)} След като серафическата двойка пристъпи към изпълнението на задълженията на ангелите-хранители, и двата ѝ члена служат до края на живота на съответния

човек. Допълващото същество (един от двата ангела) става регистратор на служенето. Тези взаимодопълващи се серафими са регистриращи ангели на смъртните в еволюционните светове. Самата регистрация се води от двойка херувими (херувим и сановим), неизменно свързани със серафическите хранители, но отговарящ за регистрацията винаги е един от серафимите.

^{113:2.10 (1244.1)} Хранителят периодически се освобождава от своето допълващо същество за отдих и възстановяване на жизнената енергия в контурите на вселената и по време на неговото отсъствие свързаният с него херувим действа като регистратор, което става и тогава, когато по аналогичен начин отсъства допълващ серафим.

3. Връзката с другите духовни влияния

^{113:3.1 (1244.2)} Едно от най-важните задължения на хранителя на съдбата по отношение на своя смъртен подопечен е осъществяването на личната координация на многобройните безличностни духовни влияния, които пребивават вътре в разума, обкръжават го, влизайки в съприкосновение с него и с душата на еволюиращото материално създание. Хората са личности и на неличностните духове или на доличностните същности е изключително трудно да установят пряк контакт с такива извънредно материални и индивидуални интелекти. Служенето на ангелите-хранители в по-голяма или по-малка степен обединява всички подобни влияния, правейки ги по-осезаеми за развиващата се нравствена природа на еволюиращата човешка личност.

^{113:3.2 (1244.3)} На първо място, това се отнася до способността на серафическия хранител да корелира разнообразните сили и многобройните влияния на Безкрайния Дух – от физическите регулатори и спомагателните духове на разума до Светия Дух на Божествената Попечителка и Вездесъщия Дух – присъствието на Третия Райски Източник и Център. Обединявайки тези обширни попечителски фактори на Безкрайния Дух и придавайки им по-личен характер, серафимът пристъпва към привеждането на това интегрирано влияние на Съвместния Извършител в определено съотношение с духовните присъствия на Бащата и Сина.

^{113:3.3 (1244.4)} Настройчикът е духовното присъствие на Бащата, Духът на Истината – духовното присъствие на Синовете. Тези божествени дарове се съединяват и координират на по-ниските нива от духовния опит на човека благодарение участието на серафимите-хранители. Тези ангелски помощници притежават дара на обединението на любовта на Бащата и милосърдието на Сина в своето служене на смъртните създания.

^{113:3.4 (1244.5)} С това се обяснява защо серафическият хранител става личен хранител на структурата на разума, формулите на паметта и реалностите на душата на придобилия вечен живот смъртен в периода, отделящ физическата смърт от моронтийното възкресение. Само попечителските деца на Безкрайния Дух са способни по такъв начин да действат за човешкото създание на стадия на преход от едно вселенско ниво на друго, по-високо ниво. Даже тогава, когато в завършващия сън на прехода се устремите от времето във

вечността, висшият свръхнафим ще споделя този преход заедно с вас, служейки като хранител на вашата индивидуалност и гарант за лична цялостност.

^{113:3.5 (1244.6)} На духовното ниво серафимите правят личности много безличностни и доличностни видове служещи във вселената; те са координатори. На интелектуално равнище те корелират разума и моронтия; те изпълняват функцията на тълкуватели. А на физическото ниво те манипулират земната среда благодарение на своята връзка с Главните Физически Регулатори и взаимодействието на промеждутъчните създания.

^{113:3.6 (1244.7)} Такъв е разказът за разнообразните и сложни функции на съпровождащите серафими; но как на толкова ниска по ранг ангелска личност, създадена на ниво, само с малко превишаващо човешкото, се отдава да се справя с толкова трудни и комплексни задачи? Ние не знаем със сигурност това, но предполагаме, че по някакъв неведом начин на това феноменално служене помага неизвестна и неразкрита активност на Висшето Същество — претворяващото се Божество на еволюиращите вселени на времето и пространството. По целия път на постепенното придобиване на вечен живот, постигано във Висшето Същество и благодарение на него, серафимите са неотменим фактор за продължаване еволюцията на смъртните.

4. Областите на дейност на Серафимите

^{113:4.1 (1245.1)} Серафимите-хранители не са разум, макар че те произхождат от същия източник — Съзидателния Дух,

който поражда смъртния разум. Серафимите са стимулатори на разума; те постоянно се опитват да помогнат на човешкия разум да вземе такива решения, които ще му позволят да премине поредния кръг. За разлика от Настройчика, който действа отвътре и чрез душата, те оказват своето влияние отвън и го насочват навътре, използвайки социалната, етическа и нравствена среда на хората. Серафимите не са тази притегателна сила на Всеобщия Баща, която възпламеняват Настройчиците, но те действат като лични представители на Безкрайния Дух.

113:4.2 (1245.2) Смъртният човек, изпитващ направляващото въздействие на Настройчика, се поддава също и на водителството на серафимите. Настройчикът е същността на вечната природа на човека, а серафимът – учител на неговата еволюираща природа: в този живот – смъртния разум, в следващия живот – моронтийната душа. В обителските светове вие ще осъзнавате и знаете своите серафически възпитатели, но в първия живот хората обикновено нищо не знаят за тях.

113:4.3 (1245.3) Серафимите действат като учители, насочващи човешката личност по пътя на новия и прогресивен опит. Да се приеме ръководството на серафима рядко означава да се осигури лек живот. Следвайки тяхното ръководство, вие със сигурност ще се натъкнете на трудно достъпни върхове на нравствен избор и духовен прогрес и ако ви стига мъжество, ще ги преодолеете.

113:4.4 (1245.4) Импулсите към поклонение в значителна степен възникват вследствие духовните подбуди на висшите спомагателни духове на разума, укрепени от

ръководството на Настройчика. Но желанието да се молиш, което толкова често изпитват богопозналите смъртни, често възниква под въздействието на серафимите. Серафимите-хранители постоянно манипулират средата на обитание на смъртните с цел задълбочаване на космическата интуиция на възходящия човек. Това се прави с цел кандидатът за продължаване на живота да може по-добре да осъзнае присъствието на вътрешния Настройчик и с това по-активно да сътрудничи с духовната мисия на божественото духовно присъствие.

113:4.5 (1245.5) Макар че вътрешният Настройчик и обкръжаващите серафими очевидно не поддържат връзки един с друг, техните действия неизменно се отличават със съвършена хармония и изключително съгласие. Серафимите проявяват най-голяма активност тогава, когато Настройчиците са най-малко активни, но тяхното служене по удивителен начин е взаимосвързано. Такова великолепно сътрудничество едва ли може да бъде случайно или несъществуващо.

113:4.6 (1245.6) Попечителската личност на серафима-хранител, духовното присъствие на Бога във вътрешния Настройчик, действието на контура на Светия Дух и съзнанието на Сина в Духа на Истината – всички те са божествено взаимосвързани в изпълненото със смисъл единство за духовно служене, присъстващо в смъртната личност и предназначено за нея. Макар че тези небесни влияния произхождат от различни източници и нива, всички те са интегрирани в разкриващото се и еволюиращо присъствие на Висшето Същество.

5. Серафическото служене на смъртните

^{113:5.1 (1245.7)} Ангелите не посягат на неприкосновеността на човешкия разум; те не манипулират волята на смъртните; те не влизат в преки отношения с вътрешните Настройчици. Хранителят на съдбата ви въздейства по всевъзможни начини, ненарушаващи достойнството на вашата личност; при никакви обстоятелства тези ангели не посягат на свободната изява на човешката воля. Нито ангелите, нито никакви други категории вселенски личности притежават способности или пълномощия, позволяващи да се съкратят или ограничат прерогативите на човешкия избор.

^{113:5.2 (1246.1)} Ангелите се намират така близо до вас и тяхната грижа за вас е свързана с такива преживявания, че те, образно казано, “се обливат в сълзи поради вашата нетърпимост и упорство”. Серафимите не проливат физически сълзи; те нямат физически тела, нито пък имат крила. Но те притежават духовни емоции и действително изразяват чувства и настроения от духовен характер, които в определен смисъл са сравними с човешките емоции.

^{113:5.3 (1246.2)} Серафимите действат във ваш интерес напълно независимо от вашите преки прошения; те изпълняват разпореждания на висшестоящите същества и затова изпълняват своите задължения извън зависимостта от вашите приумици или променливи настроения. Това не означава, че вие сте неспособни да опростите или усложните тяхната задача, а това, че ангелите нямат непосредствено отношение към вашите молби или молитви.

^{113:5.4 (1246.3)} В течение на живота в плът разумът на ангелите е лишен от пряк достъп до смъртния човек. Серафимите са не повелители или управляващи; те са само хранители. Те ви *охраняват*; те не се стремят към пряко въздействие върху вас; вие сами трябва да продължите собствения си път, но действията на тези ангели ви помагат да извлечете най-голяма полза от маршрута, който сте избрали. Обикновено те не прибягват към произволни нахлувания в ежедневните събития на човешкия живот. Но когато получат указание от своите ръководители да извършат необикновен подвиг, вие можете да не се съмнявате, че тези хранители ще намерят възможност да изпълнят такова разпореждане. Затова те нахлуват в човешката драма само в крайни случаи и обикновено по пряка повеля на своите ръководители. Това са тези същества, които ще ви следват в продължение на много епохи. Така те се запознават със своята бъдеща дейност и свързаната с тях личност.

^{113:5.5 (1246.4)} При определени обстоятелства серафимите са способни да действат като материални попечители на хората, но те крайно рядко функционират като такива. С помощта на промеждутъчните създания и физическите регулатори те могат да изпълняват най-разнообразни функции за хората и даже да установяват непосредствен контакт с хората, което обаче става само в изключителни случаи. Като правило действията на серафимите не довеждат до изменение на условията на материалната сфера. Но са възниквали такива ситуации, които са поставяли под заплаха важни звена във веригата на човешката еволюция, и в такива случаи серафическите

хранители са действали както подобава по собствено усмотрение.

6. Ангелите-хранители след смъртта

^{113:6.1 (1246.5)} Докосвайки се до някои обстоятелства от служенето на серафимите в течение на естествения живот, аз ще се постарая да ви разкажа за действията на хранителите на съдбата по време на следсмъртната дезинтеграция на техните човешки другари. След смъртта хранителят на съдбата предано пази информацията за вашия живот, подробното описание на индивидуалността и моронтийната същност на човешката душа, формирана в резултат на съвместните усилия на смъртния разум и божествения Настройчик, а също така и всички други ценности, свързани с вашето бъдещо съществуване – всичко, което е ваше съдържание, действително съдържание, с изключение на съхраняващата се индивидуалност, представена от заминаващия си Настройчик и реалността на личността.

^{113:6.2 (1246.6)} Още щом в разума на човека угасне пътеводната светлина – това духовно светене, което серафимите свързват с присъствието на Настройчика, съпровождащият ангел последователно представя личен доклад на командващия ангел на групата, ротата, батальона, бригадата, легиона и войнството; и преминавайки надлежната регистрация за участие в завършващия подвиг във времето и пространството, такъв ангел получава от планетарния глава на серафимите свидетелство, представено на Вечерната Звезда (или на друг заместител на Гавраил), командващ серафическата армия, към която

се отнася съответният кандидат за възход във вселената. Получавайки разрешение от командващия това висше серафическо формирование, такъв хранител на съдбата продължава към първия обителски свят, където дочаква възстановяването на съзнанието на това същество, което е било негов бивш подопечен при живота му в плът.

113:6.3 (1247.1) Ако на човешката душа не се отдаде да придобие вечен живот след прикрепването на личен ангел, съпровождащият серафим трябва да пристигне в столицата на локалната вселена, за да потвърди пълнотата на всички сведения, предадени по-рано и изложени от допълващото го същество. След това той се представя пред съдиите на архангелите, които са длъжни да снемат от него вината за неуспеха на неговия подопечен в делото по продължаването на живота, след което той за пореден път се връща в световите, където се прикрепва към нов смъртен, притежаващ потенциална способност за възход, или получава назначение в друга област на серафическото служене.

113:6.4 (1247.2) Но ангелите опекунстват еволюционните създания по много различни пътища, без да се ограничават от функциите на личното и групово служене. Личните хранители, чиито подопечни не отиват веднага в обителските светове, не бездействат в очакване на периодичното огласяване за раздаване на правосъдие, а получават нови назначения за изпълнение на многобройни задачи в цялата вселена.

113:6.5 (1247.3) Серафимът-хранител е опекун, комуто са поверени непреходните ценности на душата на смъртния

човек така, както отсъстващият Настройчик е индивидуалността на такова безсмъртно вселенско същество. Когато тези две същества обединят своите усилия във възстановителните зали на обителския свят съобразно новоизготвената моронтийна форма, става възстановяване на същностните фактори на личността на възходящия смъртен.

113:6.6 (1247.4) Настройчикът ще ви върне индивидуалността; серафимът-хранител ще ви върне личността, след което отново ще се представи на верния Наставник на вашите земни дни.

113:6.7 (1247.5) Така става и при завършването на планетарната епоха: когато събират тези, които се намират в низшите кръгове на смъртните постижения, именно груповите хранители възстановяват своите подопечни във възкресителните зали на обителските сфери, което е отразено и във вашите свидетелства: “И ще изпрати гръмогласно ангелите Свои и ще съберат те избранниците Му отвсякъде, от единия край на небесата до другия.”

113:6.8 (1247.6) Техниката на правосъдието изисква личните и групови хранители да отговарят при периодическите извиквания по списък от името на непостигналите вечен живот личности. Настройчиците на такива непостигнали вечен живот същества не се връщат; и когато ги извикват по списък, серафимите отговарят, но Настройчиците не се отзовават. В това се заключава “възкресението на несправедливите”, в действителност – официалното признаване на прекратяването на тяхното съществуване. Огласяването на правосъдието следва веднага след

огласяването на милосърдието – възкресяването на спящите смъртни, придобили вечен живот. Но тези въпроси се отнасят изключително към компетенцията на върховните и всезнаещи Съдии, определящи ценностите, необходими за продължаване на живота. Ние нямаме никакво отношение към подобни проблеми, свързани с присъждането на правосъдие.

113:6.9 (1247.7) Груповите хранители могат да служат на планетата в течение на много епохи и да опекунстват потопяването в сън на душите на много хиляди придобили вечен живот спящи смъртни. Те могат да служат в много различни светове на една и съща система, тъй като възкресителният отговор се дава в обителските светове.

113:6.10 (1247.8) Всички лични и групови хранители от системата на Сатания, отклонили се от пътя по време на бунта на Луцифер, трябва да се намират под арест в Йерусем чак до завършването на съда над метежниците независимо от това, че много от тях искрено се разкаяха за извършеното. По собствена инициатива Всеобщите Цензори вече иззеха от тези непокорни и неверни хранители всички аспекти на поверените им души и предадоха тези моронтийни реалности на съхранение при доброволци-секонафими, при които те се намират в безопасност.

7. Серафимите и възходът

113:7.1 (1248.1) Наистина епохално събитие по пътя на възходящия смъртен става неговото първо пробуждане на бреговете на обителския свят; там той за пръв път действително вижда отдавна обикналите го и неразделни

ангелски спътници на земния живот; там той действително осъзнава индивидуалността и присъствието на божествения Наблюдател, който така дълго се е намирал в неговия разум на Земята. Такъв опит е чудесно пробуждане, истинско възкресение.

113:7.2 (1248.2) В моронтийните сфери съпровождащите серафими (двамата ангели) са вашите гостоприемни спътници. Тези ангели не само общуват с вас в течение на вашето постепенно преминаване през преходните светове, правейки всичко възможно, за да ви помогнат да придобиете моронтиен и духовен статут, но се ползват също така и от възможността да напреднат в собственото си развитие за сметка на обучението в съществуващите в обителските светове училища за повишаване квалификацията на еволюционните серафими.

113:7.3 (1248.3) Човешкият род беше създаден на ниво, малко по-ниско от най-простите типове ангелски категории. Затова вашата първа задача в моронтийния живот ще бъде изпълняване задълженията на помощници на серафимите при извършването на текущата работа, която ще ви очаква при постигане на осъзнаването на личността след освобождаването ви от връзките на плътта.

113:7.4 (1248.4) Преди смъртните да напуснат обителските светове при всеки от тях се появяват постоянни серафически партньори или хранители. В процеса на вашия възход в моронтийните сфери именно серафическите хранители са тези същества, които стават свидетели и потвърждават вашия вечен съюз с Настройчиците на Съзнанието. Със съвместни усилия те

създадоха вашите личностни индивидуалности на сътворените в плът деца на временните светове. След това, след като достигнете зряло моронтийно състояние, те ще ви съпровождат през Йерусем и свързаните с него светове на прогрес и култура на локалната система. След това те ще отидат заедно с вас в Едемия с нейните седемдесет сфери за развита социализация, а впоследствие ще ви доведат при Мелхиседек и ще ви съпровождат в течение на вашия възвишен живот в столичните светове на вселената. Когато усвоите мъдростта и културата на Мелхиседек, те ще ви пренесат в Салвингтон, където ще се срещнете лице в лице с Властелина на цялата Небадон. Тези серафически помощници ще ви преведат през малкия и голям сектори на свръхвселената и по-нататък – към приемните светове на Уверса, оставайки с вас дотогава, докато вие не бъдете секонафимирани за дългия полет до Хавона.

^{113:7.5 (1248.5)} Някои от хранителите на съдбата, прикрепени към създанието в течение на неговия смъртен път, следват през Хавона заедно с възходящите странстващи. Други за известно време се разделят със своите стари смъртни другари и докато тези смъртни пресичат кръговете на централната вселена, техните хранители на съдбата достигат кръговете на Сферата на Серафимите. Те ще чакат на бреговете на Рая, докато техните смъртни партньори се пробудят от последния сън, означаващ преход от времето в новия опит на вечността. Впоследствие такива възходящи серафими постъпват в различните служби на корпуса на завършилите и в Серафическия Корпус на Завършилите.

113:7.6 (1248.6) Човек и ангел могат да се съединят отново във вечно служене или това може да не стане, но където и да отидат серафимите по силата на своите задачи, те винаги поддържат връзка със своите предишни подопечни от еволюционните светове – възходящите смъртни на времето. Близките отношения и нежната привързаност, появили се в сферите на произход на хората, никога не се забравят, никога не се прекъсват напълно. Във вечността хора и ангели ще си сътрудничат в божественото служене така, както по пътя на времето.

113:7.7 (1249.1) За серафимите най-верният път за постигане на Райските Божества е успешното превеждане на душите с еволюционен произход към вратите на Рая. Именно затова с най-висока оценка се удостояват тези серафими, които изпълняват задълженията на хранители на съдбата.

113:7.8 (1249.2) Само хранители на съдбата се зачисляват в основния или този на смъртните Корпус на Завършилите и такива двойки посвещават себе си на висшето дело – единението на индивидуалността. Такива двойки серафими постигат двояко духовно обединение на Сферата на Серафимите преди да бъдат зачислени в корпуса на завършилите. В този опит двете ангелски същности, взаимодопълващи се във всички вселенски функции, постигат пределно духовно двуединство, вследствие на което в тях възниква нова способност да приемат различната от Настройчик частица на Всеобщия Баща и да се слоят с нея. По такъв начин някои от вашите предани серафически партньори във времето стават ваши

завършили партньори във вечността – деца на Висшето и съвършени синове на Райския Баща.

113:7.9 (1249.3) [Представено от главата на серафимите, настанени на Урантия.]

Документ 114. Серафическо планетарно управление

114:0.1 (1250.1) ВСЕВИШНИТЕ управляват над царствата на хората, опирайки се на много небесни сили и посредници, но главно – на серафимите.

114:0.2 (1250.2) Състоялото се днес по обед извикване по списък на планетарните ангели – хранители и други – обхвана 501 234 619 двойки серафими. Под мое ръководство се намират двеста серафически войнства – 597 196 800 двойки серафими или 1 194 393 600 ангели. Но се регистрираха 1 002 469 238 индивида, откъдето следва, че 191 924 362 ангела са отсъствали от този свят, изпълнявайки задачи, свързани с транспортиране, доставка на съобщения и смърт. (На Урантия има приблизително еднакво количество херувими и серафими, при което и едните, и другите имат сходна организация.)

114:0.3 (1250.3) Серафимите и обединените с тях херувими са тясно свързани с детайлното осъществяване на свръхчовешкото планетарно управление, особено в световите, изолирани вследствие на въстания. С помощта на умелите промеждутъчни създания ангелите действат на Урантия като непосредствени свръхматериални попечители, изпълняващи разпорежданията на местния

управляващ, а също така и на неговите помощници и подчинени. Освен функциите на групови и лични пазители серафимите – като клас, се занимават с изпълнението и на много други задачи.

114:0.4 (1250.4) Урантия не е оставена без надлежен и ефективен надзор от страна на управителите на системата, съзвездието и вселената. Но управлението на планетата носи изключителен характер в системата на Сатания и даже в цялата Небадон. В нашия случай уникалността на плана за надзор се дължи на ред необичайни обстоятелства:

114:0.5 (1250.5) 1. Статута на Урантия като планета за видоизменен живот.

114:0.6 (1250.6) 2. Трудностите, свързани с бунта на Луцифер.

114:0.7 (1250.7) 3. Скривовете, предизвикани от Адамическата простъпка.

114:0.8 (1250.8) 4. Отклоненията от нормата, произтичащи от това, че Урантия беше един от посвещенческите светове на Властелина на Вселената. Михаил Небадонски е Планетарният Принц на Урантия.

114:0.9 (1250.9) 5. Специалната функция на двадесет и четирите планетарни ръководители.

114:0.10 (1250.10) 6. Разполагането на планетата на контур на архангелите.

114:0.11 (1250.11) 7. Неотдавнашното назначение на Макивента Мелхиседек, някога инкарниран в плът като наместник на Планетарния Принц.

1. Върховната власт над Урантия

114:1.1 (1250.12) Изначално върховна власт над Урантия притежаваше властелинът на системата на Сатания, управляващ планетата с правата на опекун. За пръв път той предаде своите пълномощия на смесена комисия, състояла се от самите Мелхиседек и Носителите на Живота, и тази група действаше на Урантия чак до пристигането на назначения по установения ред Планетарен Принц. След падането на Принц Калигастия, по време на бунта на Луцифер, Урантия нямаше надеждни и устойчиви връзки със своите административни части, докато Михаил не завърши своето посвещение в плът и докато Извечно Единният не го провъзгласи за Планетарен Принц на Урантия. Това твърдо и принципно провъзгласяване навеки утвърди статута на вашия свят, но на практика Пълновластният Син-Създател не предприе никакви действия по отношение на личното управление на планетата, ако не се смятат създанията на йерусемската комисия от двадесет и четири бивши урантийци, дарени с пълномощията на негови лични представители в управлението на Урантия и всички останали изолирани планети в системата. Един от членовете на този съвет се намира постоянно на Урантия с правата на местен управляващ.

114:1.2 (1251.1) Неотдавна Макивента Мелхиседек прие пълномощията на представител на Михаил с правата на

наместник на Планетарния Принц, но този Син на локалната вселена не предприе абсолютно нищо за промяна на днешния планетарен режим – поредното управление на местните управляващи.

114:1.3 (1251.2) Малко вероятно е в течение на днешния съден период в управлението на Урантия да бъдат направени никакви съществени изменения, освен ако наместникът на Планетарния Принц не дойде тук, за да поеме отговорността, съответстваща на неговото звание. На някои от нашите партньори им се струва възможно в недалечно бъдеще вместо плановото изпращане на Урантия на един от двадесет и четирите съветника за изпълнение функцията на управляващ да се състои официалното пристигане на Макивента Мелхиседек с мандата на наместник на пълномощния управител на Урантия. Като изпълняващ задълженията на Планетарен Принц той несъмнено ще остане начело на планетата чак до завършването на съда над участниците в бунта на Луцифер и вероятно до утвърждаването на планетата в светлината и живота в далечното бъдеще.

114:1.4 (1251.3) Някои смятат, че Макивента ще пристигне за лично управление на урантийските дела едва при завършване на днешния съден период. По мнението на други наместникът на Принца като такъв ще може да пристигне едва след повторното пришествие на Михаил на Урантия, обещано от него при живота му в плът. Има и такива, които очакват пристигането на Мелхиседек във всеки момент – към тяхното число се отнася и авторът на настоящото повествование.

2. Съветът на планетарните наблюдатели

114:2.1 (1251.4) От времето на посвещението на Михаил във вашия свят общото управление на Урантия беше поръчано на специалната йерусемска група, състояща се от двадесет и четири бивши урантийци. На нас не са ни известни условията за приемане в тази комисия, но ние обърнахме внимание на това, че всички членове внесоха своя принос в разширяващото се пълновластие на Висшия в системата на Сатания. Всички те бяха по природа истински водачи в своето функциониране на Урантия и (с изключение на Макивента Мелхиседек) още повече развиха тези качества в обителските светове и укрепиха своята подготовка, получена от тях като жители на Йерусем. Членовете на съвета на двадесет и четиримата се номинират от кабинета на Ланафорг, утвърждават се от Всевишните на Едемия, одобряват се от Пълномощните Стражи на Йерусем и се назначават от Гавраил Салвингтонски в съответствие с разпореждането на Михаил. Тези, които получават временно назначение, притежават толкова широки пълномощия, колкото и постоянните членове на този комитет от специални наблюдатели.

114:2.2 (1251.5) Този съвет на планетарните ръководители е свързан на първо място с надзора над онези видове дейност в този свят, които са следствие от преживяното тук от Михаил завършващо посвещение. Те поддържат с Михаил активна непосредствена връзка, осъществявана чрез същата тази Ярка Вечерна Звезда, която съпровождаше Иисус в течение на неговото посвещение в облика на смъртен.

114:2.3 (1252.1)

Понастоящем Йоан, известен ви като “Кръстителят”, е председател на този съвет на неговите заседания в Йерусем. Но глава на съвета по длъжност е Пълномощният Страж на Сатания – непосредствен и личен представител на Спомагателния Инспектор на Салвингтон и Върховния Администратор на Орвонтон.

114:2.4 (1252.2)

Членовете на този комитет от бивши урантийци действат също така и като консултанти, под ръководството на които се намират тридесет и шестте останали свята на системата, изолирани вследствие бунта. Те оказват крайно ценна услуга на Ланафорг – Властелина на Системата, помагайки му да поддържа тесни и благожелателни отношения с тези планети, които и досега в по-голяма или по-малка степен се подчиняват на свръхуправлението на Бащите на Съзвездието Норлатиадек. Тези двадесет и четирима съветника, като индивиди, често посещават всеки от изолираните светове, особено Урантия.

114:2.5 (1252.3)

У всеки от останалите изолирани светове съществува свой и аналогичен съвещателен комитет с различен брой членове – бивши обитатели на съответния свят, но всички тези комитети се подчиняват на урантийската група на двадесет и четиримата. Макар че членовете на урантийския комитет проявяват жив интерес към всички аспекти от прогреса на хората във всеки от изолираните светове на Сатания, на първо място и главно те се занимават с благополучието и прогреса на смъртните раси на Урантия, тъй като от всички планети техният непосредствен и пряк надзор засяга само Урантия, но даже и тук техните пълномощия не са изчерпващи, ако не

смятаме някои области, свързани с продължаването на живота на смъртните създания.

114:2.6 (1252.4) Никой не знае колко дълго тези двадесет и четирима урантийски съветника ще пребивават в днешното състояние, откъснато от обичайната програма на дейност във вселената. Несъмнено те ще останат в своето настоящо качество чак до някакво изменение в планетарния статут, например, до края на съдния период, до приемането на всички пълномощия от Макивента Мелхиседек, до завършването на съда над участниците в бунта на Луцифер или до повторната поява на Михаил в света на своето заключително посвещение. Явно днешният местен управляващ на Урантия е склонен да предполага, че всички освен Макивента ще могат да продължат възхода към Рая, веднага след като системата Сатания бъде възстановена в контурите на съзвездието. Но съществуват и други мнения.

3. Местният управляващ

114:3.1 (1252.5) На всеки сто години урантийско време йерусемският корпус на двадесет и четиримата планетарни инспектори изпраща един от своите членове за пребиваване във вашия свят като свой представител – като местен управляващ. В периода на подготовка на настоящите документи беше извършена смяна на изпълнителното длъжностно лице – вместо деветнадесетия управляващ дойде двадесетият. Името на този днешен планетарен инспектор не ви се съобщава само затова, защото на човека е толкова свойствено да се прекланя,

дори да обожествява, своите необикновени съотечественици и висшестоящи човешки същества.

114:3.2 (1252.6) Личната власт на местния управляващ в управлението на дадения свят се ограничава с функциите на представител на двадесет и четиримата йерусемски съветника. Той действа като координатор на свръхчовешката администрация и е уважаем глава и общопризнат лидер на небесните същества, функциониращи на Урантия. Всички категории ангелски войнства се отнасят към него както към свой координиращ ръководител, а в очите на обединените промеждутъчни създания – след като 1-2-3 първи напусна планетата, за да стане един от двадесет и четиримата съветника, сменящите се един друг управляващи се превърнаха за тях в истински планетарни отци.

114:3.3 (1253.1) Макар че управляващият не притежава на планетата фактическа лична власт, всеки ден той взема десетки решения и постановления, приемани като окончателни за всички личности, до които се отнасят. Той е много повече бащински съветник, отколкото администратор. В някои отношения той действа така, както и Планетарният Принц, но неговото управление е значително по-близо до управлението на материалните Синове.

114:3.4 (1253.2) Правителството на Урантия е представено в съветите на Йерусем в съответствие с решение, съгласно което завръщащият се управляващ става временен член на кабинета на Планетарните Принцове при Властелина на Системата. Очакваше се, че след назначението на

Макивента за наместник на Принца той веднага ще заеме своето място в съвета на Планетарните Принцове на Сатания, но засега той не е предприел никакви действия в тази посока.

114:3.5 (1253.3) Свръхматериалното правителство на Урантия не поддържа особено тесни системни отношения с административните единици на локалната вселена от повисоко ниво. В известен смисъл местният управляващ представлява Салвингтон, както и Йерусем, тъй като той действа по поръчение на двадесет и четиримата съветника, които са непосредствени представители на Михаил и Гавраил. Освен това, като жител на Йерусем, управляващият планетата може да действа като представител на Властелина на Системата. Правителството на съзвездието е представено непосредствено от Сина-Ворондадек – наблюдателят на Едемия.

4. Всевишният наблюдател

114:4.1 (1253.4) Върховната власт над Урантия се усложнява още и от това, че скоро след станалото тук въстание правителството на Норлатиадек едностранно си присвои властта над планетата. На Урантия, както и преди, се намира Син-Ворондадек – наблюдател, представляващ Всевишните на Едемия, който предвид отсъствието на непосредствени действия от страна на Михаил се явява опекун, дарен с висша планетарна власт. Настоящият Всевишен наблюдател (понякога изпълняващ и задълженията на регент) е двадесет и третото лице, което служи в това качество на Урантия.

Съществува определен кръг планетарни проблеми, досега намиращи се под контрола на Всевишните на Едемия, присвоили си съответните пълномощия по време на бунта на Луцифер. По тези въпроси властта принадлежи на Сина-Ворондадек – наблюдателя на Норлатиадек, който поддържа много тесни отношения от консултативен характер с планетарните инспектори. Представителите на расите проявяват на Урантия голяма активност и главите на техните различни групи са неофициално прикрепени към местния наблюдател – Ворондадек, действащ като техен консултиращ ръководител.

В случай на криза действителен и пълноправен глава на правителството във всички отношения, с изключение на някои чисто духовни въпроси, става този Син-Ворондадек на Едемия, който понастоящем изпълнява задълженията на наблюдател. (По отношение на изключително духовните проблеми, а също и по някои въпроси от изключително личен характер с висша власт явно е надарен главният архангел, прикрепен към създадения неотдавна на Урантия регионален център за дадената категория.)

Всевишният наблюдател има право по собствено усмотрение да взема в свои ръце управлението на планетата по време на остра планетарна криза и е известно, че в историята на Урантия такова нещо се е случвало тридесет и три пъти. В такива случаи Всевишният наблюдател изпълнява задълженията на Всевишен регент и осъществява върховното ръководство над всички

попечители и управляващи, присъстващи на планетата, с изключение на регионалната организация на архангелите.

114:4.5 (1253.8) Регентското управление на Ворондадек не е специфична особеност на планетите, изолирани в резултат на въстание, тъй като Всевишните имат право по всяко време да се намесват в делата на обитаемите светове, предлагайки висшата мъдрост на управителите на съзвездия при решаването на проблемите, възникващи в царствата на хората.

5. Планетарното правителство

114:5.1 (1254.1) Наистина не е лесно да се опише днешната система на управление на Урантия. Тук няма каквото и да е управление с оглед принципите на организация на вселената – например, законодателна, изпълнителна и съдебна власт. Съветът на двадесет и четиримата наподобява най-вече законодателен клон на планетарното управление. Управляващият изпълнява функцията на временен консултативен президент, а право на вето притежава Всевишният наблюдател. С изключение на помирителните комисии, на планетата няма абсолютно никаква действаща съдебна власт.

114:5.2 (1254.2) По-голямата част от проблемите, отнасящи се към серафимите и промеждутъчните създания, по взаимно съгласие се разрешава с управляващия. Но с изключение на тези случаи, когато той огласява разпореждания на двадесет и четиримата съветника, всяко негово решение може да бъде обжалвано в помирителните комисии, в местните администрации, учредени за изпълнението на

планетарни функции, или даже пред Властелина на Системата на Сатания.

114:5.3 (1254.3) Отсъствието на телесния персонал на един Планетарен Принц и материалния режим на Адамически Син и Дъщеря частично се компенсира от специалното служене на серафимите и специалното служене на промеждутъчните създания. Отсъствието на Планетарен Принц успешно се компенсира от триединното присъствие на архангелите, Всевишния наблюдател и управляващия.

114:5.4 (1254.4) Това доста свободно организирано и отчасти персонално осъществявано управление е по-ефективно, отколкото можеше да се очаква, благодарение на икономисващото време съдействие на архангелите и постоянната готовност на техния контур, който толкова често се използва в изключителни планетарни ситуации и за решаване на административни проблеми. Технически планетата продължава да остава изолирана от духовните контури на Норлатиадек, но в изключителни ситуации сега това ограничение може да се заобиколи, използвайки контура на архангелите. Разбира се, планетарната изолация практически никак не влияе на индивидуалните смъртни от времето на изливане на Духа на Истината над цялата плът преди деветнадесет столетия.

114:5.5 (1254.5) Всеки административен ден на Урантия започва със съвещание, на което присъстват управляващият, планетарният глава на архангелите, Всевишният наблюдател, надзираващият свръхнафим, главата на местните Носители на Живота и поканените гости

измежду висшите Синове на вселената или някои стажанти, които могат да се окажат на планетата.

114:5.6 (1254.6) Самият административен кабинет на управляващия се състои от дванадесет серафима, които изпълняват задълженията на главите на дванадесетте групи особени ангели, действащи като непосредствени свръхчовешки ръководители на планетарния прогрес и стабилност.

6. Главните Серафими за планетарен надзор

114:6.1 (1254.7) Когато първият управляващ пристигна на Урантия, което стана едновременно с изливането на Духа на Истината, го съпровождаха дванадесет корпуса специални серафими – випускници от училищата на Сферата на Серафимите, веднага получили назначения в някои специални планетарни служби. Тези възвишени ангели са известни като главни серафими за планетарен надзор, които, подчинявайки се на свръхуправлението на планетарния Всевишен наблюдател, се намират под непосредственото ръководство на местния управляващ.

114:6.2 (1255.1) Макар че тези дванадесет групи ангели функционират под общия надзор на местния управляващ, техен непосредствен ръководен орган е серафическият съвет, в който влизат дванадесет глави на съответстващи групи. Този съвет служи също така и като създаден на доброволни начала кабинет на местния управляващ.

114:6.3 (1255.2) Като планетарен глава на серафимите аз възглавявам този съвет на главите на серафическите

корпуси и съм свръхнафим от първичната категория, изявил желание да служи на Урантия като приемник на бившия глава на ангелските войнства на планетата, нарушили своите задължения по време на отцепването, причинено от Калигастия.

114:6.4 (1255.3) Дванадесетте корпуса на главните серафими за планетарен надзор изпълняват на Урантия няколко функции:

114:6.5 (1255.4) 1. *Ангели на епохата.* Това са ангелите на днешната епоха – групата от дадения съден период. На тези небесни попечители е поверено общото наблюдение и ръководство на делата на всяко поколение, тъй като те трябва да се вписват в общата картина на тази епоха, в която се появяват. Този корпус от ангели на епохата, който служи на Урантия понастоящем, е третата група, насочена към планетата в течение на текущия период.

114:6.6 (1255.5) 2. *Ангели на прогреса.* На тези серафими е поверена инициацията на еволюционния прогрес на последователните социални периоди. Те спомагат за развитието на вродените прогресивни тенденции на еволюционните създания; те постоянно се трудят над това, да приведат всичко в необходимия вид. Сегашната група е втората по ред, назначена на планетата.

114:6.7 (1255.6) 3. *Пазители на религията.* Това са “ангелите на църквите” – искрени борци за това, което е и което е било. Те се опитват да съхранят оцелелите идеали, за да може надеждно да предадат нравствените ценности от една епоха на друга. Те са съперници на ангелите на прогреса,

които при предаването на безсмъртните ценности от поколение на поколение постоянно се стремят да ги доведат от древните и отиващи си форми към нови и затова по-малко устойчиви типове мислене и поведение. Тези ангели действително се съревновават за духовни форми, но те не са източникът на ултрасектантството и безцелните разногласия между професионалните религиозни деятели. Сега функциониращият корпус е петият по ред, изпълняващ дадената функция.

^{114:6.8 (1255.7)} 4. *Ангели на държавата.* Това са “ангелите с тръбите”, ръководители на политическите процеси в държавите на Урантия. Действащата понастоящем група, осъществяваща свръхуправлението на международните отношения, е четвъртият корпус, служещ на планетата. Именно благодарение на служенето на тази серафическа група “Всевишните управляват в царствата на хората”.

^{114:6.9 (1255.8)} 5. *Ангели на расите.* Това са тези, които се трудят за опазването на еволюционните раси на времето независимо от техните политически и религиозни пристрастия. На Урантия съществуват останки от девет човешки раси, смесването и обединяването на които доведе до появата на съвременните хора. В своето служене тези серафими са тясно свързани с упълномощените раси и намиращата се понастоящем на Урантия група е изначалният корпус, изпратен на планетата скоро след Петдесетница [онзи ден след Възнесението на Иисус Христос, в който Светият Дух се явил във вид на огнени езици на апостолите; смята се за рожден на християнската Църква – ср. Деян. 2 гл.; б.р.].

114:6.10 (1255.9) *6. Ангели на бъдещето.* Това са ангелите-проектанти, които съставят прогнозите за бъдещите векове и разработват планове за реализация на всичко най-добро, което носи със себе си всеки нов и прогресиращ период; те са архитектите на последващите епохи. Групата, присъстваща понастоящем на планетата, действа като такава от началото на текущия съден период.

114:6.11 (1256.1) *7. Ангели на просвещението.* Понастоящем Урантия получава помощ от третия корпус серафими, посветени на развитието на планетарното образование. Тези ангели са занимават с умственото и нравствено възпитание на индивидите, семействата, групите, училищата, общините, нациите и на цели раси.

114:6.12 (1256.2) *8. Ангели на здравето.* Тези серафически попечители са назначени за съдействие на такава дейност на хората, която е насочена към укрепване здравето за предотвратяване на заболявания. Днешният корпус е шестата група, служеща в течение на този период.

114:6.13 (1256.3) *9. Серафими на семейството.* Понастоящем Урантия използва услугите на петата група ангелски попечители, посветени на запазването и развитието на семейството — основната институция на човешката цивилизация.

114:6.14 (1256.4) *10. Ангели на промишлеността.* Тази серафическа група съдейства за развитието на промишленото производство и подобряването на икономическите условия за живот на народите от Урантия.

От времето на посвещението на Михаил този корпус се е сменял седем пъти.

^{114:6.15 (1256.5)} 11. *Ангели на развлечението.* Тези серафими спомагат за развитието на стойностите на развлеченията, хумора и отдиха. Те неизменно се стремят да разнообразяват отдиха, възстановяващ човешките сили, и с това помагат за по-плодотворен отдих. Настоящият корпус е третият от дадената категория, опекунстващ Урантия.

^{114:6.16 (1256.6)} 12. *Ангели на свръхчовешкото служене.* Това са ангелите на ангелите, тези серафими, които опекунстват целия останал свръхчовешки живот на планетата – както временен, така и постоянен. Този корпус служи от началото на текущия съден период.

^{114:6.17 (1256.7)} Когато тези групи главни серафими се разминават в мненията си по процедурни или принципни въпроси на планетарната политика, техните разногласия обикновено се разрешават от управляващия, но всички негови решения могат да се обжалват в съответствие с характера и сериозността на спорните въпроси.

^{114:6.18 (1256.8)} Нито една от тези ангелски групи не осъществява пряк или произволен контрол в сферите, към които са прикрепени. Те не могат напълно да контролират съответните области от дейността, но са способни да въздействат и действително въздействат върху планетарните условия и съчетават обстоятелствата така, че да въздействат благоприятно в поверените им сфери на човешката дейност.

114:6.19 (1256.9) Главните серафими за планетарен надзор използват много фактори за изпълнение на своите мисии. Те акумулират идеи, фиксират интелекта и покровителстват проекти. Макар че са неспособни да внедрят в човешкия разум нови и по-висши представи, нерядко те усилват някой висш идеал, който вече е възникнал в интелекта на даден човек.

114:6.20 (1256.10) Но освен тези многобройни средства за позитивно действие главните серафими осигуряват защитата на планетарния прогрес от съдбоносна опасност посредством мобилизацията, подготовката и поддръжката на резервен корпус на съдбата. Основната функция на тези резервисти е да предотвратят краха на еволюционното развитие; това са тези мерки за предпазване, които се вземат от небесните сили за в случай на неочакваност: те служат като гаранция от катастрофа.

7. Резервният корпус на съдбата

114:7.1 (1257.1) Резервният корпус на съдбата се състои от живеещи на планетата мъже и жени, допуснати до специално служене в рамките на свръхчовешкото управление на планетарните дела. В този корпус влизат мъже и жени от всяко поколение, избирани от духовните ръководители на дадената сфера, за да помогнат да бъдат донесени милосърдието и мъдростта до децата на времето в еволюционните светове. Като правило използването на смъртни като връзка при провеждането в живота на плановете за възход започва веднага, след като те станат достатъчно компетентни и надеждни за поемане на такава отговорност. Съответно, щом на сцената на земните

действия се появят мъже и жени с достатъчни умствени способности, адекватни на нравствения статут и с необходимата духовност, те веднага биват причислявани към съответната небесна група от планетарни личности като човешки посредници, смъртни помощници.

114:7.2 (1257.2) Когато като защитници на планетарната съдба биват избирани хора, когато те стават ключови фигури в плановете, осъществявани от световните управляващи, то планетарният глава на серафимите утвърждава тяхното временно прикрепване към корпуса на серафимите и назначава лични хранители на съдбата за служене с тези смъртни резервисти. Всички резервисти притежават самоосъзнаващи се Настройчици и повечето от тях действат във висшите космически кръгове за интелектуални постижения и духовни придобивки.

114:7.3 (1257.3) Смъртни от дадения свят се избират за служене в резервния корпус на съдбата на обитаемите светове при наличие в тях на определени качества:

114:7.4 (1257.4) 1. Особена способност да бъдат тайно подготвени за възможно изпълнение на многобройни изключителни поръчения, отнасящи се към различни области на световната дейност.

114:7.5 (1257.5) 2. Беззаветна преданост към някакво особено социално, икономическо, политическо, духовно или друго дело, в съчетание с готовност да го изпълняват, без да очакват признание или награди от хората.

^{114:7.6 (1257.6)} 3. Притежаване на необикновено разностранен Настройчик на Съзнанието, имащ евентуално доурантийски опит в решаването на планетарни проблеми и борба със заплашващи света изключителни ситуации.

^{114:7.7 (1257.7)} Всяка област на планетарното небесно служене има право да разполага с един корпус свързващи смъртни резервисти. В един средно голям обитаем свят се използват седемдесет отделни корпуса на съдбата, които са непосредствено свързани с текущото свръхчовешко управление на делата на света. На Урантия съществуват дванадесет резервни корпуса на съдбата – по един на всяка планетарна група за серафически надзор.

^{114:7.8 (1257.8)} Дванадесетте групи урантийски резервисти се състоят от смъртни обитатели на сферата, преминали обучението, необходимо за заемане на ключови позиции на Земята, и поддържани в състояние на готовност за в случай на изключителна планетарна ситуация. Понастоящем този корпус наброява 962 индивида. Най-малкият корпус включва 41 човека, най-големият – 172. С изключение на неколцина – по-малко от две десетки контактни личности, членовете на тази уникална група изобщо не осъзнават, че тях ги подготвят за възможни действия за в случай на определени планетарни кризи. Тези смъртни резервисти се избират от корпуса, към който се прикрепват, получавайки еднакво обучение и тренировка на дълбочинните нива на разума с използване на съвместната методика на Настройчика на Съзнанието и серафическия хранител. Често в такова неосъзнавано обучение участват много други небесни личности и в

цялата тази специална подготовка важна и неоценима помощ оказват промеждутъчните създания.

114:7.9 (1258.1) В много светове специално приспособените вторични промеждутъчни създания са способни да постигат различна степен на контакт с Настройчиците на Съзнанието на определени благоприятно устроени смъртни, което се осъществява за сметка на умелото проникване в техния разум, служещ като място на пребиваване на Настройчика. (Именно благодарение на такова удачно съчетание на космическите адаптации тези откровения се въплътиха в англезична форма на Урантия.) Такива потенциални контактни смъртни от еволюционните светове влизат в състава на многобройните резервни корпуси и в определена степен именно благодарение на тези неголеми групи далновидни личности се развива духовната цивилизация и Всевишните могат да управляват в царствата на хората. Така мъжете и жените от тези резервни корпуси на съдбата в различна степен могат да общуват с Настройчиците благодарение на посредническата помощ на промеждутъчните създания; но тези смъртни почти не са известни на своите събратя, ако не се смятат техните изключителни социални ситуации и духовни кризи, когато действията на резервистите помагат да се предотврати крахът на еволюционните култури или унищожаването на светлината на живата истина. На Урантия тези резервисти на съдбата рядко са били прославяни върху страниците на човешката история.

114:7.10 (1258.2) Резервистите неосъзнато действат като хранители на най-съществената планетарна информация.

Често след кончината на един от членовете на резервния корпус някоя важна информация, заключена в разума на умирация резервист, се предава на неговия по-млад приемник, което се осъществява посредством връзката между двата Настройчика на Съзнанието. По отношение на тези резервни корпуси Настройчиците несъмнено действат също така и по много други, неизвестни за нас начини.

114:7.11 (1258.3) Макар че резервният корпус на съдбата няма на Урантия постоянен глава, в него са образувани постоянни съвети, съставляващи неговата административна структура: съвет по съдопроизводство, съвет по проблемите на историческата достоверност, съвет по въпросите на политическия суверенитет и много други. От време на време, в съответствие с организацията на корпуса, номиналните (смъртни) глави на целия резервен корпус биват насочвани към тези постоянни съвети за изпълнение на специфичните функции. Срокът на пълномощията на такъв глава на резервисти обикновено не превишава няколко часа и се определя от времето, необходимо за изпълнението на поредната специфична задача.

114:7.12 (1258.4) Съставът на резервния корпус на Урантия, наброяващ рекорден брой членове в дните на адамитите и андитите, неотклонно намаляваше с разтварянето на виолетовата кръв и достигна своето най-ниско ниво в дните на Петдесетница. Оттогава числеността на корпуса постепенно нараства.

114:7.13 (1258.5) (Космическият резервен корпус на жителите на Урантия, притежаващи вселенско съзнание, понастоящем

наброява над хиляда смъртни, чието разбиране за космическото гражданство излиза далеч извън пределите на тяхната земна обител, но на мен ми е забранено да разкривам истинския характер и функцията на тази уникална група хора.)

114:7.14 (1258.6) Смъртните на Урантия не трябва да допускат относителната духовна изолация на света от някои контури на локалната вселена да предизвиква усещане за космическа изоставеност или планетарно сиротство. На планетата действа напълно определен и ефективен свръхчовешки надзор за състоянието на световните дела и човешките съдби.

114:7.15 (1258.7) Но в името на справедливостта е необходимо да кажем, че в най-добрия случай у вас може да се създаде само далечна представа за идеално планетарно управление. Започвайки с най-ранните етапи от епохата на Планетарния Принц, Урантия страдаше от грешки в претворяването на божествения план за световен прогрес и расово развитие. Управлението на лоялните обитаеми светове на Сатания се различава от управлението на Урантия. При все това в сравнение с други изолирани светове вашето планетарно управление се прояви не чак толкова зле; може да се каже, че в един или два свята нещата вървят по-зле, а в няколко – по-добре, но повечето се намират на еднакво с вашето ниво.

114:7.16 (1259.1) Изглежда, че никой в локалната вселена не знае кога ще завърши неопределеното състояние на планетарната администрация. Мелхиседек от Небадон клонят към мнението, че в планетарното управление няма

да станат съществени изменения чак до второто лично пришествие на Михаил на Урантия. Несъмнено е, че тогава, ако не и по-рано, в управлението на световите ще се извършат радикални изменения. Но явно никой не е способен даже да предположи какъв може да бъде характерът на такива промени в планетарната администрация. В цялата история на обитаваните светове на вселената Небадон не е имало нито един аналогичен случай. Сред многото трудно обясними неща, засягащи бъдещото управление на Урантия, едно от най-забележителните е разполагането на планетата на културен и регионален център на архангелите.

114:7.17 (1259.2) Вашият изолиран свят не е забравен в съветите на вселената. Не си мислете, че вследствие бунта Урантия е изоставена на произвола на съдбата, заклеена с греха и лишена от божествени грижи. Навсякъде – от Уверса до Салвингтон и Йерусем и даже в Хавона и в Рая – всички знаят за нашето съществуване; и вас – смъртните, живеещи на Урантия, ви обичат така нежно и ви опекунстват с такава преданост, както ако неверният Планетарен Принц никога не беше предавал вашата сфера – и дори повече от това. Извечна истина е: “Самият Отец ви обича.”

114:7.18 (1259.3) [Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

Документ 115. Висшето Същество

115:0.1 (1260.1) КОГАТО става дума за Бога-Баща, великото отношение е отношението на синовството. Когато става дума за Бога-Висшия, условие за придобиване на статут е

постижението – необходимо е да направиш нещо, точно както и да бъдеш нещо.

1. Относителност на понятийните структури

115:1.1 (1260.2) Частичните, несъвършени и еволюиращи интелекти биха били безпомощни в мирозданието, не биха били способни да формират нито един рационален мисловен образ, ако не беше вътрешната способност на всеки разум – висш или низш, да създава *вселенска рамка*, в която протича процесът на мисленето. Ако на разума не е по силите да обхване следствията, ако той не може да проникне в истинските първопричини, то такъв разум неизменно постулира следствия и измисля първопричини, за да има в свое разпореждане средства за логическо мислене в пределите на тези създадени от разума постулати. И макар че съществуващите в създанията вселенски мисловни структури са необходими за рационалните интелектуални операции, всички те в по-голяма или по-малка степен са погрешни.

115:1.2 (1260.3) Концептуалните рамки на вселената са само относително верни; това са полезни опори, необходимостта от които с времето отпада във връзка с разпространението на по-широкото разбиране за космоса. Постигането на истината, красотата и добродетелта, нравствеността, етиката, дългът, любовта, божествеността, произходът, битието, целите, предназначенията, времето, пространството и даже Божеството са само относително верни. Понятието „Бог” е неизмеримо по-широко от понятието за Баща, но концепцията за Баща е висшата човешка представа за Бога; при все това изобразяването на

отношенията между Създателя и създанието чрез взаимоотношенията между Бащата и Сина ще бъде разширено с тези свръхсмъртни концепции за Божеството, до които вие ще се издигнете в Орвонтон, в Хавона и в Рая. Човекът трябва да мисли в рамките на смъртната вселена, но това не означава, че той е неспособен да си представи други, по-висши рамки, в пределите на които може да протича мисловният процес.

115:1.3 (1260.4) За да се помогне на смъртните създания в разбирането на вселената на вселените, различните нива на космическата реалност получиха названията крайно, абсонитно и абсолютно. От тези нива само абсолютното е безусловно вечно, истински екзистенциално. Абсонитното и крайното са производни, модификации, ограничения и отслабване на изначалната и изконна абсолютна реалност на безкрайността.

115:1.4 (1260.5) Областта на крайното съществува благодарение на вечния замисъл на Бога. Крайните създания, висши и низши, могат да предлагат и предлагат теории, обясняващи необходимостта от крайното в системата на космоса, но по принцип крайното съществува затова, защото такава е била волята на Бога. Вселената не може да бъде разбрана, точно както не може крайното създание рационално да обясни своето собствено индивидуално съществуване, без да се обръща към предшестващите актове и предсъществуващото волеизявление на изходните същества, Създатели или родители.

2. Абсолютната основа на върховността

115:2.1 (1261.1) От екзистенциална гледна точка в галактиките не може да стане нищо ново, тъй като присъщата за АЗ СЪМ пълнота на безкрайността извечно се съдържа в седемте Абсолюта – функционално асоциирана в триединствата и опосредствано асоциирана в тройствените съюзи. Но фактът на такова екзистенциално присъствие на безкрайността в тези абсолютни обединения по никакъв начин не прави невъзможна реализацията на новите космически емпирични същности. От гледна точка на крайното създание безкрайността включва в себе си много от това, което е потенциално, много от това, което се отнася към бъдеща възможност, а не към настоящата действителност.

115:2.2 (1261.2) Ценността е уникален елемент на вселенската реалност. Ние не разбираме как може да се повиши ценността на което и да е безкрайно и божествено. Но ние забелязваме, че даже в отношенията на безкрайното Божество е възможна модификация, ако не прибавяне, на *значения*. За емпиричните вселени даже божествените ценности нарастват като актуалности за сметка на разширеното разбиране на значенията на реалността.

115:2.3 (1261.3) Цялата програма за всеобщо съзидание и еволюция на всички опитни нива се свежда очевидно към превръщането на потенциалното в актуално; и това преобразуване в равна степен се отнася към сферите на пространствена, интелектуална и духовна потенция.

115:2.4 (1261.4) Външно методът, с помощта на който възможностите на космоса преминават в плана на действителното битие, варира от ниво на ниво: на крайно

ниво – това е емпирична еволюция, а на абсонитно – емпирично възникване. Екзистенциалната безкрайност действително е безусловна в своята всеобхватност и самата тази всеобхватност трябва по необходимост да включва даже възможността за еволюционно крайно постижение в опита. Възможността за такъв емпиричен растеж се превръща във вселенска актуалност благодарение на отношенията, присъщи на тройствените съюзи и въздействащи на Висшето и във Висшето.

3. Изначалното, актуалното и потенциалното

115:3.1 (1261.5) Концептуално абсолютният космос е безпределен; да се определят величината и характерът на тази основна реалност значи да се обуслови безкрайността и да се наруши чистотата на концепцията за вечността. Идеята за безкрайното-вечното, вечното-безкрайното е безусловна по величина и абсолютна по факт. В миналото, настоящето или бъдещето на Урантия няма език, който би могъл адекватно да изрази реалността на безкрайността или безкрайността на реалността. Човекът – крайно създание в безкрайния космос – е принуден да се задоволява с изкривени отражения и приблизителни представи за това безгранично, безпределно, нямащо начало и край битие, да разбере което на него наистина не му е по силите.

115:3.2 (1261.6) Човекът никога няма да може да се надява на постижение в концепциите на абсолюта, без да се опита отначало да наруши единството на такава реалност. Разумът е обединение на всички различия, но в отсъствието на такива различия разумът губи фундамент,

на който би могъл да се опита да формулира представите, необходими в процеса на разбирането.

115:3.3 (1261.7) Изисква се предварителна сегментация на безкрайността, пребиваваща в състояние на изначална неподвижност, за да може човекът да се опита да я разбере. В безкрайността съществува единство, което е изразено в настоящите документи като АЗ СЪМ – първата същност, която разумът на създанието постулира. Но създанието е неспособно да разбере как това единство става двуединство, триединство и множественост, оставайки в същото време безусловно единство. Човекът се сблъсква със същия проблем, когато се замисля над неделимото Божество на Троицата, съществуващо наред с въплъщението на Бога в множество личности.

115:3.4 (1262.1) Само отдалечеността на човека от безкрайността е причина за това, че това понятие се изразява с една дума. Макар че, от една страна, безкрайността е ЕДИНСТВО, а, от друга – РАЗНООБРАЗИЕ без край или граница. От гледна точка на крайните разумни същества безкрайността е максимален парадокс на философията и метафизиката на крайните създания. Макар че в опита за поклонение духовната природа на човека го тегли нагоре, към безкрайния Баща, интелектуалната способност на човека за разбиране се изчерпва с максималната концепция за Висшето Същество. Отвъд пределите на Висшето представите все повече се свеждат до названия; те във все по-малка степен са истински обозначения на реалността; те все повече се превръщат в проекция на крайното разбиране на свръхкрайното от създанията.

115:3.5 (1262.2) Единната основна концепция за абсолютното ниво подразбира постулирането на три аспекта:

115:3.6 (1262.3) 1. *Изначално*. Безусловната концепция за Първия Източник и Център – това изначално изражение на АЗ СЪМ, от което води началото си цялата реалност.

115:3.7 (1262.4) 2. *Актуално*. Съюзът на трите Абсолюта на актуалността – Втория, Третия и Райския Източници и Центрове. Този тройствен съюз на Вечния Син, Безкрайния Дух и Райския Остров представлява актуалното разкриване на изначалността на Първия Източник и Център.

115:3.8 (1262.5) 3. *Потенциално*. Съюзът на трите Абсолюта на потенциалността – Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют. Този тройствен съюз на екзистенциалната потенциалност представлява потенциалното разкриване на изначалността на Първия Източник и Център.

115:3.9 (1262.6) Взаимовръзката на Изначалното, Актуалното и Потенциалното поражда напрежение в пределите на безкрайността, резултат от което е възможността за всеки извършващ се във вселената растеж, а растежът е същност на Седмokratното, Висшето и Пределното.

115:3.10 (1262.7) В обединението на Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют потенциалността е абсолютна, докато актуалността е възникваща; в обединението на Втория, Третия и Райския Източници и Центрове актуалността е абсолютна, докато

потенциалността е възникваща; по отношение на изначалността на Първия Източник и Център ние не можем да кажем явяват ли се актуалността и потенциалността съществуващи или възникващи – *Отецът е* всичко.

^{115:3.11 (1262.8)} От гледна точка на времето Актуалното е това, което е било и което е, Потенциалното е това, което възниква и ще бъде, а Изначалното е това, което е. От гледна точка на вечността различията между Изначалното, Актуалното и Потенциалното не са толкова очевидни. Тези качества нямат такива различия на нивата на Рая и вечността. Във вечността всичко съществува – но само все още не е разкрито във времето и пространството.

^{115:3.12 (1262.9)} От гледна точка на създаването актуалността е субстанция, потенциалността – способност. Актуалността съществува в самия център, откъдето тя се разпространява по направление на периферийната безкрайност; потенциалността се приближава към центъра от периферията на безкрайността и се събира във всеобщия център на всички неща. Изначалността е това, което отначало извиква, а след това уравновесява двойното движение – цикличното превръщане на реалността от потенциални същности в актуални и появата на потенциални възможности в съществуващите актуални същности.

^{115:3.13 (1262.10)} Трите Абсолюта на потенциалността действат само на вечното ниво на космоса; затова те никога не функционират като такива на субабсолютни нива. На низходящите нива на реалността тройственият съюз на

потенциалността се проявява в Пределното и се отразява във Висшето. По отношение на някои части на едното от субабсолютните нива актуализацията на потенциалното във времето може да не се състои, но като цяло това е възможно. В крайна сметка Волята на Бога винаги тържествува – не винаги по отношение на индивидуалната част, но неизменно по отношение на единното цяло.

115:3.14 (1263.1) Именно в тройствения съюз на актуалността се намира центърът на всичко съществуващо в космоса; било то дух, разум или енергия – всичко е съсредоточено в това обединение на Сина, Духа и Рая. Личността на духа-Син е еталон за всяка личност във всички вселени. Субстанцията на Райския Остров е еталонът, съвършено разкритие на който е Хавона, а усъвършенстващо се – свръхвселените. Съвместният Извършител е едновременно разумната активация на космическата енергия, концептуализацията на духовната цел и обединяването на математическите причини и следствия на материалните нива с волевите цели и мотиви на духовното ниво. В крайната вселена и по отношение на нея Синът, Духът и Раят действат в Пределното и въздействат на него в тази степен, в която той е ограничен и обусловен във Висшето.

115:3.15 (1263.2) Актуалността (на Божеството) е това, към което човек се стреми във възхода си към Рая. Потенциалността (на човешката божественост) е това, което се развива в човека при това търсене. Изначалното е това, което прави възможно съществуването и интеграцията на човека актуален, човека потенциален и човека вечен.

115:3.16 (1263.3) В крайна сметка динамиката на космоса се заключава в непрекъснатия преход на реалността от потенциалност в актуалност. На теория може да съществува предел на това превръщане, но на практика това е невъзможно, тъй като както Потенциалното, така и Актуалното се обхващат от Изначалното (АЗ СЪМ) и това отъждествяване завинаги изключва вероятността от ограничаване на еволюционното развитие на вселената. Всичко, което се отъждествява с АЗ СЪМ, съдържа неизчерпаеми възможности за развитие, тъй като актуалността на заключените в АЗ СЪМ потенциални същности също е абсолютна. Актуалното винаги ще разкрива нови пътища за реализация на невъзможните порано потенциални същности – всяко взето от човека решение не само актуализира новата реалност в неговия опит, но и разкрива в него нова способност за растеж. Във всяко дете живее възрастен човек, а във всеки зрял богопознаващ човек живее моронтиен напредващ.

115:3.17 (1263.4) В мащаба на целия космос прекратяване на растежа е невъзможно, тъй като основанието за растеж – абсолютните актуални същности, е безусловно, а неговите прерогативи – абсолютните потенциални същности, са неограничени. От практическа гледна точка философите на вселената стигнаха до извода, че такова нещо като *край* не съществува.

115:3.18 (1263.5) От ограничена гледна точка действително съществуват много завършвания, много прекратявания на дейността, но в разширен аспект на по-високо вселенско ниво съществуват не завършвания, а само преходи от една

фаза към друга. Съществуването на мирозданието е свързано с няколко основни вселенски епохи – епохата на Хавона, епохата на свръхвселените и епохата на външната вселена. Но даже тези следващи един след друг основни периоди не са повече от условни етапи на нескончаемия път на вечността.

^{115:3,19 (1263.6)} Само окончателното проникване в истината, красотата и добродетелта на Висшето Същество би могло да разкрие на прогресиращото създание тези абсонитни качества на пределна божественост, които лежат отвъд рамките на концептуалните нива на истината, красотата и добродетелта.

4. Източници на висша реалност

^{115:4.1 (1263.7)} Всяко разглеждане на *произхода* на Бога-Висшия трябва да започва от Райската Троица, тъй като Троицата е изначално Божество, докато Висшият е производно Божество. Всяко разглеждане на *растежа* на Бога-Висшия трябва да включва екзистенциални тройствени съюзи, тъй като те обхващат цялата абсолютна актуалност и цялата безкрайна потенциалност (в съвкупност с Първия Източник и Център). Еволюционният Висш е кулминационният и, в личностен аспект, волевото средоточие на превращението – преобразуването на потенциалните същности в актуални в пределите на крайното ниво на битието. Двата тройствени съюза – актуален и потенциален – включват цялата съвкупност от взаимовръзките на растежа във вселените.

115:4.2 (1264.1) Източникът на Висшия е Райската Троица – вечното, актуално и неделимо Божество. Бог-Висшият е, на първо място, духовно лице; и това духовно лице произхожда от Троицата. Но Висшето е освен това Божество на растежа – еволюционния растеж – и този растеж води своето начало от двата тройствени съюза: актуалния и потенциалния.

115:4.3 (1264.2) Ако ви е трудно да разберете как безкрайните тройствени съюзи могат да функционират на крайно ниво, замислете се за това, че самата безкрайност трябва да включва в себе си потенциалността на крайното; безкрайността обхваща всичко – от низшето и пределно обусловеното крайно съществуване до висшите и безусловно абсолютни реалности.

115:4.4 (1264.3) Сложно е не толкова да осмислиш, че безкрайното действително включва в себе си крайното, колкото да разбереш как точно това безкрайно фактически се проявява в крайното. Но Настройчиците на Съзнанието, пребиваващи в смъртния човек, служат като едно от вечните доказателства за това, че даже абсолютният Бог (като Абсолют) е способен да установи и действително установява пряка връзка с най-низшите и най-незначителните от всички волеви създания на вселената.

115:4.5 (1264.4) Тройствените съюзи, в своята съвкупност обхващащи актуалното и потенциалното, се проявяват на крайно ниво във взаимодействието с Висшето Същество. Начинът за такова проявление е и пряк, и косвен: пряк в такава степен, в каквата тройствените отношения се отразяват непосредствено във Висшия; косвен в такава

степен, в каквато произтичат посредством възникналото ниво на абсонитните същности.

115:4.6 (1264.5) Висшата реалност, която е всецялата крайна реалност, се намира в процес на динамичен растеж между безусловните потенциални същности на външното пространство и безусловните актуални същности във всеобщия център на всички неща. Така в сътрудничеството на абсонитните посредници на Рая с Висшите Съзидателни Личности на времето се извършва реализация на областта на крайното. Актът на узряване на условните възможности на трите велики потенциални Абсолюта е абсонитната функция на Архитектите на Мирозданието и техните трансцендентални партньори. И след като тези възможности достигнат някакво ниво на зрелост, Висшите Съзидателни Личности пристигат от Рая, за да пристъпят към вековната задача за превръщане на формиращите се вселени във фактическо битие.

115:4.7 (1264.6) Растежът на Върховността произтича от тройствените съюзи; духовното лице на Висшия произхожда от Троицата; но енергийните прерогативи на Всемогъщия са основани върху успеха на божествеността на Бог-Седмократния тогава, когато съвместяването на енергийните прерогативи на Всемогъщия-Висшия с духовното лице на Бога-Висшия се осъществява благодарение на служенето на Съвместния Извършител, посветил разума на Висшия като обединяващ фактор в това еволюционно Божество.

5. Връзката на Висшия с Райската Троица

^{115:5.1 (1264.7)} Реалността на личностната и духовна същност на Висшето Същество се намира в абсолютна зависимост от съществуването и действията на Райската Троица. Докато растежът на Висшия се определя от отношенията, съществуващи в тройствените съюзи, духовната личност на Бога-Висшия зависи от Райската Троица и се образува от нея; Райската Троица извечно остава абсолютен централен източник на съвършена и безкрайна устойчивост, около който постепенно се осъществява еволюционният растеж на Висшия.

^{115:5.2 (1265.1)} Функцията на Троицата се съотнася с функцията на Висшия, тъй като Троицата действа на всички (съвкупни) нива, включително нивото на действие на Върховността. Но подобно на това, както епохата на Хавона се сменя с епохата на свръхвселените, така и видимото действие на Троицата като непосредствен създател се сменя със съзидателните актове на децата на Райските Божества.

6. Връзката на Висшия с тройствените съюзи

^{115:6.1 (1265.2)} Тройственият съюз на актуалността продължава да функционира непосредствено в постхавонските епохи: гравитацията на Рая обхваща основните единици на материалното битие, гравитацията на духа на Вечния Син въздейства непосредствено на основополагащите ценности на духовното битие, а гравитацията на разума на Съвместния Извършител неизменно удържа всички най-важни значения на разумното битие.

115:6.2 (1265.3) Но предвид на това, че всеки етап на творческа активност се разпространява навън, през непознатия космос, този тройствен съюз функционира и съществува при все по-голямо отдалечаване от непосредственото действие на съзидателните сили и божествените личности на централното местоположение – абсолютния Райски Остров и намиращите се на него абсолютни Божества. Затова последващите нива на космическото съществуване стават все по-зависими от процесите, ставащи в пределите на трите Абсолютни потенциалности на безкрайността.

115:6.3 (1265.4) Висшето Същество обхваща възможностите за космическо служене, неизразени в явна форма във Вечния Син, Безкрайния Дух или неличностните реалности на Райския Остров. С това твърдение ние отдаваме дължимото на абсолютността на тези три основни актуалности, но растежът на Висшия е основан не само на дадените актуалности на Божеството и Рая, но е свързан също така и с процесите, ставащи в Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют.

115:6.4 (1265.5) Висшето Същество расте не само според постигането на богоподобие на Създателите и създанията на еволюиращите вселени; това крайно Божество претърпява растеж също така и в резултат на това, че създанията и Създателите овладяват крайните възможности на голямата вселена. Движението на Висшия е двойно: центростремително – към Рая и Божеството, и центробежно – към безграничността на Абсолюта на потенциалностите.

^{115:6.5 (1265.6)} В течение на днешната вселенска епоха това двойно движение се разкрива във възходящите и низходящи личности от голямата вселена. Висшите Съзидателни Личности и всички техни божествени партньори отразяват центробежното, отклоняващо се движение на Висшия, докато възходящите странстващи на седемте свръхвселени свидетелстват за центростремителна, приближаваща се тенденция на Върховността.

^{115:6.6 (1265.7)} Крайното Божество винаги се стреми към двойна корелация – вътрешна насоченост към Рая и неговите Божества и външна насоченост към безкрайността и нейните Абсолюти. Мощното изригване на носещата съзидателното начало на Рая божественост, намираща личностно изражение в Синовете-Създатели и силово изражение в регулаторите на енергии, свидетелства за съществуването на обширен поток на Върховност, изтичащ навън, в областта на потенциалността, докато безкрайната процесия на възходящите създания от голямата вселена свидетелства за мощен поток на Върховността, устремен към центъра, към единение с Райското Божество.

^{115:6.7 (1265.8)} Хората знаят, че движението на невидимия може понякога да се види, наблюдавайки въздействието на такова движение върху видимото. Ние, обитателите на вселената, отдавна се научихме да откриваме движенията и тенденциите на върховността, наблюдавайки резултатите от такива процеси в личности и форми на голямата вселена.

^{115:6.8 (1266.1)} Макар и да не сме уверени, ние все пак предполагаме, че Висшият, като крайно отражение на Райското Божество, се намира в процес на вечно придвижване във външното пространство; но като ограничено изражение на трите Абсолютни потенциала на външното пространство това Висше Същество вечно се стреми към връзка с Рая. И тези двойствени движения явно обясняват голямата част от основната дейност в организираният понастоящем вселени.

7. Същността на Висшия

^{115:7.1 (1266.2)} В Бога-Висшия Бащата-АЗ СЪМ е постигнал относително пълно освобождаване от ограниченията, присъщи на безкрайността на статута, вечността на битието и абсолютността на Своята природа. Но Бог-Висшият беше освободен от всички екзистенциални ограничения само за сметка на това, което се подлага на емпирична обусловеност, присъща на всеобщия характер на неговата дейност. Постигайки способността за придобиване на опит, крайното Божество става също така зависимо от него; постигайки освобождаване от вечността, Всемогъщият се сблъсква с преградите на времето; що се отнася до опита, свързан с растежа и развитието, то той може да се появи при Висшия едва вследствие частичността на съществуването и непълнотата на неговата същност, неабсолютността на битието.

^{115:7.2 (1266.3)} Всичко това вероятно става според плана на Отеца, Който е поставил: крайния прогрес в зависимост от усилията, постиженията на създанията – в зависимост от настойчивостта, развитието на личността – в зависимост от

вярата. Предопределяйки с това емпиричната еволюция на Висшия, Отецът е направил възможно съществуването във вселените на крайните създания и бъдещото постигане от тях — по пътя на емпиричното развитие — на божествеността на Върховността.

115:7.3 (1266.4) С изключение на безусловните ценности на седемте Абсолюта, цялата реалност — включително Висшето и даже Пределният — е относителна. Фактът на Върховността е основан върху енергията на Рая, личността на Сина и действието на Съвместния Извършител, но растежът на Висшия е скрит в Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют. И това синтезиращо и обединяващо Божество — Бог-Висшият, е персонификация на крайната сянка, хвърляна през цялата голяма вселена на безкрайното единство от непостижимата същност на Райския Баща, Първия Източник и Център.

115:7.4 (1266.5) В степента, в която тайнствените съюзи действат непосредствено на крайно ниво, те влизат в съприкосновение с Висшия — това Божество, което е средоточие и космическа съвкупност на крайните ограничения, налагани върху същността на Абсолюта на Актуалното и Абсолюта на Потенциалното.

115:7.5 (1266.6) Райската Троица се смята за абсолютна неизбежност; Седемте Главни Духа са очевидно Троични неизбежности; актуализацията на Висшия в енергия-разум-дух-личност вероятно е еволюционна неизбежност.

115:7.6 (1266.7) По всяка вероятност Бог-Висшият не е бил неизбежен в безусловната безкрайност, но той изглежда такъв на всички нива на относителност. Той е неотменим фокусиращ, сумиращ и обхващащ началото на еволюционния опит, ефективно обединяващ резултатите от дадения метод за възприемане на реалността в същността на своята Божественост. И всичко това той очевидно извършва, за да допринесе за появата на *неизбежното възникване* — свръхопита и свръхкрайното проявление на Бог-Пределния.

115:7.7 (1267.1) Висшето Същество е невъзможно да бъде осъзнато напълно, без да се вземат под внимание източникът, функцията и предназначението: връзката с пораждащата Троица, вселената на своята дейност и Троицата-Пределната на непосредственото му предназначение.

115:7.8 (1267.2) В процеса на сумиране на еволюционния опит Висшият съединява крайното с абсонитното – така, както разумът на Съвместния Извършител интегрира божествената духовност на личностния Син с неизменните енергии на райския еталон и както присъствието на Всеобщия Абсолют обединява активацията на Божеството с реактивността на Безусловния. И даденото единство очевидно е разкриване на неоткритото влияние на изначалното единство на Първия Баща-Причина, Източник-Еталон на всички неща и всички същества.

115:7.9 (1267.3) [Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

Документ 116. Всемогъщият-Висшият

116:0.1 (1268.1) АКО човекът осъзнаеше, че на неговите Създатели – на неговите непосредствени ръководители – е присъща не само божественост, но и крайност и че Бог на времето и пространството е еволюиращо и неабсолютно Божество, то противоречията на временните неравенства биха престанали да бъдат непонятни религиозни парадокси. Би било прекратено проституирането на религиозната вяра в угода на социалното самодоволство на щастливците и тя не би служила само за едното поощрение на стоическото смирение на нещастните жертви на социалната бедност.

116:0.2 (1268.2) Наблюдавайки възвишено-съвършените сфери на Хавона, би било толкова обосновано, колкото и логично да се предположи, че те са създадени от съвършен, безкраен и абсолютен Създател. Но всяко обективно същество, изхождащо от тези основания и логика и наблюдаващо объркването, несъвършенствата и несправедливостите на Урантия, не може да не стигне до заключението, че вашият свят е сътворен и се управлява от Създатели, които са субабсолютни, предбезкрайни и далеч не съвършени.

116:0.3 (1268.3) Емпиричният растеж подразбира партньорство между съданията и Създателя – съюз на Бога и човека. Растежът е отличителният признак на емпиричното Божество: Хавона не претърпя растеж; Хавона е и винаги е била; тя е екзистенциална, както и вечните Богове, които са неин източник. Но голямата вселена се характеризира с растеж.

116:0.4 (1268.4) Всемогъщият-Висшият е живо и еволюиращо Божество на енергия и личност. Неговите настоящи владения – голямата вселена, също са растяща сфера на енергия и личност. Неговото предназначение е съвършенството, но неговият днешен опит включва елементи на растежа и незавършения статут.

116:0.5 (1268.5) Висшето Същество функционира: на първо място в централната вселена – като духовна личност, на второ място в голямата вселена – като Бог-Всемогъщия, енергийна личност. Третата функция на Висшия в мирозданието понастоящем е скрита, съществуваща само като неизвестен потенциал на разума. Никой не знае какво именно ще разкрие този трети стадий от развитието на Висшето Същество. Някои предполагат, че след утвърждаването на свръхвселените в светлината и живота Висшият ще управлява от Уверса като всемогъщ емпиричен властелин на голямата вселена и едновременно ще разширява сферата на своето владичество като свръхмогъщ властелин на вселените на външното пространство. Други смятат, че третият стадий на Върховността ще бъде свързан с третото ниво на проявление на Божеството. Но никой не знае това със сигурност.

1. Висшият Разум

116:1.1 (1268.6) Опитът на развиващата се личност на всяко създание е едно от стъпалата на опита на Всемогъщия-Висшия. Разумното подчиняване на всеки физически сегмент от свръхвселените е част от растящото управление на Всемогъщия-Висшия. Творческият синтез на енергията

и личността е част от съзидателната подбуда, присъща на Висшия Разум, и е самата същност на еволюционния растеж на единството във Висшето Същество.

116:1.2 (1269.1) Съюзът на енергийните и личностни атрибути на Върховността е функция на Висшия Разум; и следствието на завършената еволюция на Всемогъщия-Висшия ще бъде единното и личностно Божество, а не просто слабо съгласувана асоциация на божествените атрибути. В по-широка перспектива няма да има Всемогъщ отделно от Висшия, Висш отделно от Всемогъщия.

116:1.3 (1269.2) В течение на еволюционните епохи потенциалът на физическата енергия на Висшия е заключен в Седем Висши Управляващи Енергии, а неговият интелектуален потенциал почива в Седемте Главни Духа. Безкрайният Разум е функция на Безкрайния Дух, космическият разум – служенето на Седемте Главни Духа; Висшият Разум претърпява процес на актуализация в координацията на голямата вселена и функционална асоциация с разкриването и постигането на Бог-Седмократния.

116:1.4 (1269.3) Пространствено-времевият разум – космическият разум, действа различно в седемте свръхвселени, но с помощта на неизвестен на нас асоциативен метод той се координира във Висшето Същество. Върховното управление на голямата вселена, осъществявано от Всемогъщия, не се отнася изключително към физическия и духовния планове. В седемте свръхвселени то е главно материално и духовно, но съществуват и такива феномени на Висшето, които са едновременно и интелектуални, и духовни.

116:1.5 (1269.4) Ние действително знаем за разума на Върховността по-малко, отколкото за всеки друг аспект на това развиващо се Божество. Този разум е безспорно активен в цялата голяма вселена и се смята, че той притежава потенциално предназначение, свързано с изпълнението на необичайно широката си функция в мирозданието. Но едно знаем със сигурност: докато физическото начало е способно да достигне предела на своя растеж и духът може да се сдобие със съвършенството на своето развитие, разумът никога няма да престане да прогресира – той е емпиричен метод за нескончаем прогрес. Висшият е емпирично Божество и затова той никога няма да постигне окончателност на развитие на разума.

2. Всемогъщият и Бог-Седмократният

116:2.1 (1269.5) Управлението на вселенското енергийно присъствие на Всемогъщия произхожда едновременно с появата върху арената на космическото действие на висшите създатели и управители на еволюционните свръхвселени.

116:2.2 (1269.6) Бог-Висшият придобива своите духовни и личностни атрибути от Райската Троица, но актуализацията на неговата енергия се осъществява в действията на Синовеите-Създатели, Извечно Древните и Главните Духове, чиито съвместни актове са източникът на неговото нарастващо могъщество като всемогъщ властелин в седемте свръхвселени и по отношение на тях.

116:2.3 (1269.7) Безусловното Райско Божество е непостижимо за еволюиращите създания на времето и пространството. Вечността и безкрайността ознаменуват себе си с такова ниво на божествена реалност, което е недостъпно за разбирането на пространствено-времените създания. Безкрайността на Божеството и абсолютността на владичеството са неотменими качества на Райската Троица, а Троицата представлява реалност, която в определен смисъл излиза извън пределите на разбиране на смъртния човек. На пространствено-времените създания са нужни първопричини, съотношения и предназначения, за да осмислят съществуващите във вселената връзки и да разберат значението на заключенията в божествеността ценности. Затова Райското Божество смекчава и по друг начин обуславя извънрайските олицетворения на божествеността, с това пораждайки Висшите Създатели и техните партньори, които извечно носят светлината на живота във все нови и нови предели, все по-далеч от нейния Райски източник, докато не намери своето най-отдалечено и прекрасно изражение в земните животи, преживявани от посвещенческите Синове в еволюционните светове.

116:2.4 (1270.1) Такъв е произходът на Бог-Седмократния, последователните нива на когото се срещат със смъртния човек в следния порядък:

116:2.5 (1270.2) 1. Синовете-Създатели (и Съзидателните Духове).

116:2.6 (1270.3) 2. Извечно Древните.

116:2.7 (1270.4) 3. Седемте Главни Духа.

116:2.8 (1270.5) 4. Висшето Същество.

116:2.9 (1270.6) 5. Съвместният Извършител.

116:2.10 (1270.7) 6. Вечният Син.

116:2.11 (1270.8) 7. Всеобщият Баща.

116:2.12 (1270.9) Първите три нива са Висшите Създатели; трите последни нива са Райските Божества. Висшето извечно заема промеждутъчно положение като емпирично духовно олицетворение на Райската Троица и емпирично средоточие на всемогъщата еволюционна енергия на породените от Райските Божества създания. Висшето Същество е максимално разкриване на Божеството за седемте свръхвселени и за настоящата вселенска епоха.

116:2.13 (1270.10) Изхождайки от логиката на смъртните, би могло да се направи изводът, че емпиричното възсъединяване на съвкупните действия на първите три нива на Бог-Седмokratия би било равностойно на нивото на Райското Божество, но това не е така. Райското Божество е *екзистенциално* Божество. Висшите Създатели в своето божествено единство на енергия и личност представляват себе си и изразяват нов силов потенциал на *емпиричното* Божество. И този имащ емпиричен произход силов потенциал влиза в неизбежен съюз с емпиричното Божество с троичен произход – Висшето Същество.

116:2.14 (1270.11) Бог-Висшият не е Райската Троица, както не е той и нито един от тези свръхвселенски Създатели, чиито

функции действително синтезира в своето еволюиращо всемогъщество, нито всички тях в съвкупност. Макар че източникът на произхода на Бог-Висшия да е Троицата, за еволюционните създания той става енергийна личност едва чрез координиращите функции на трите първи нива на Бог-Седмократния. Понастоящем Всемогъщият-Висшият се реализира във времето и пространството чрез дейността на Висшите Съзидателни Личности така, както във вечността Съвместният Извършител мигновено възниква по волята на Всеобщия Баща и Вечния Син. Тези същества, принадлежащи към първите три нива на Бог-Седмократния, са самата същност и източник на енергии на Всемогъщия-Висшия. Затова те трябва извечно да го съпровождат и да поддържат неговите административни действия.

3. Всемогъщият и Райското Божество

^{116:3.1 (1270.12)} Дейността на Райските Божества е не само непосредствена, чрез обхващащите цялата вселена гравитационни контури, но и опосредствана, осъществявана чрез различни посредници и други проявления, като например:

^{116:3.2 (1270.13)} 1. *Средоточията на разума на Третия Източник и Център*. Крайните области на енергията и духа буквално се скрепват от присъствията на разума на Съвместния Извършител. Това е вярно за широкия спектър на духовните същества, започвайки със Съзидателния Дух на локалната вселена, Отражателните Духове на свръхвселената и завършвайки с Главните Духове на голямата вселена. Контурите на разума, изхождащи от тези

разнообразни разумни същества, представляват космическата арена, на която създанията правят своя избор. Разумът е еластичната реалност, с която с такава лекота могат да се разпореждат и създания, и Създатели; това е най-важното звено, съединяващо материята и духа. Посвещаването на разума на Третия Източник и Център обединява духовното лице на Бог-Висшия с емпиричната енергия на еволюционния Всемогъщ.

^{116:3.3 (1271.1)} *2. Разкриване личността на Втория Източник и Център.* Присъствието на разума на Съвместния Извършител обединява божествения дух с конфигурацията на енергия. Посвещенческите инкарнации на Вечния Син и неговите Райски Синове обединяват, а фактически сливат в едно цяло божествената същност на Създателя с еволюиращата същност на създанието. Висшият е и създание, и създател; възможността за неговото съществуване в такова качество се разкрива в посвещенческите деяния на Вечния Син и неговите неподчинени и подчинени Синове. Синовете от посвещенческата категория – Михаил и Авоналовците, действително прибавят към своята божествена същност и неподправената същност на създанията, която стана тяхна собствена за сметка на преживяването на настоящия живот на създанията в еволюционните светове. Когато божественото става подобно на човешкото, такова отношение носи в себе си възможността за превръщането на човешкото в божествено.

^{116:3.4 (1271.2)} *3. Присъствието на Първия Източник и Център, пребиваващ в създанията.* Разумът обединява духовните

причинности с енергийните реакции; посвещенческото служене обединява низхождането на божествеността с възхода на създанията; и пребиваващите в създанията частици на Всеобщия Баща действително обединяват еволюиращите създания с Бога в Рая. Съществуват много подобни разновидности на духовното присъствие на Отеца, които се вселяват в многобройните категории личности, а в смъртния човек такива божествени частици на Бога са Настройчиците на Съзнанието. Тайнствените Наставници стават за човека това, което Райската Троица е за Висшето Същество. Настройчиците са абсолютни основи, а на абсолютните основи, в резултат от свободния избор, може да се развие божествената реалност на вечностната същност: за човека – това е завършилият, за Божеството – Бог-Висшият.

^{116:3.5 (1271.3)} Посвещаването на създанията, осъществявано от Райските категории Синове, позволява на тези божествени Синове да обогатят своите личности за сметка на придобиването на действителна същност на вселенските създания, докато за самите създания такива посвещения неизменно разкриват Райския път за постигане на божествеността. Посвещенията на Настройчиците на Всеобщия Баща му позволяват да привлече към себе си личностите на притежаващите свободен избор волеви създания. И във всички такива отношения, съществуващи в крайните вселени, Съвместният Извършител е неизменен източник на служене на разума, благодарение на който се осъществяват тези действия.

^{116:3.6 (1271.4)} С помощта на тези и много други методи Райските Божества участват в еволюционните процеси на времето, разкриващи се на въртящите се планети на пространството и достигащи своята кулминация във Висшето – личностно следствие от цялата еволюция.

4. Всемогъщият и Висшите Създатели

^{116:4.1 (1271.5)} Единството на Висшето Цяло зависи от постепенното обединяване на крайните части; актуализацията на Висшето е следствие и производно именно от тези обединения на факторите на върховността – създатели, създания, интелекти и енергии на вселените.

^{116:4.2 (1272.1)} В продължение на тези епохи, когато суверенността на Върховността претърпява развитие във времето, всемогъщата енергия на Висшето зависи от Божествените действия на Бог-Седмократния, при което явно съществуват особено тесни отношения между Висшето Същество и Съвместния Извършител заедно с неговите първични личности – Седемте Главни Духа. Както Съвместният Извършител, така и Безкрайният Дух действат по много начини, компенсиращи несъвършенството на еволюционното Божество, и поддържат много тесни отношения с Висшия. В определена степен толкова тесни отношения с Висшето съществуват и в Главните Духове, особено в Седмия Главен Дух, който говори от името на Висшия. Този Главен Дух познава Висшия – той поддържа с него лична връзка.

^{116:4.3 (1272.2)} На ранния стадий от съставянето на плана за сътворението на свръхвселените Главните Духове се обединиха с породилата ги Троица в съвместно създаване на четиридесет и деветте Отражателни Духа, а Висшето Същество от своя страна осъществи творчески акт, станал кулминацията на съвместните актове на Райската Троица и съзидателните деца на Райското Божество. Появи се Маджестон, явяващ се оттогава средоточие на космическото присъствие на Висшия Разум, докато Главните Духове остават източници-центрове на обширното служене на космическия разум.

^{116:4.4 (1272.3)} Но Главните Духове продължават да контролират Отражателните Духове. Седмият Главен Дух (осъществяващ общо наблюдение над Орвонтон от централната вселена) поддържа лична връзка с намиращите се на Уверса седем Отражателни Духа (и осъществява общо наблюдение над тях). При изпълнение на контролно-административни функции между свръхвселените или в пределите на свръхвселената той използва отражателна връзка с Отражателните Духове от своя собствен тип, които се намират в столицата на всяка свръхвселена.

^{116:4.5 (1272.4)} Тези Главни Духове не само поддържат и разширяват владичеството на Върховността, но на свой ред изпитват въздействието на съзидателните замисли на Висшия. Обикновено съвместните творения на Главните Духове се отнасят към полуматериалния тип (управляващите енергии и т.н.), докато индивидуалните творения принадлежат към духовния тип (свръхнафими и

т.н.). Но когато Главните Духове *съвместно* създали Седемте Духа на Кръговете в отговор на волята и замисъла на Висшето Същество, то следва да се отбележи, че те са произвели духовно, а не материално или полуматериално потомство.

^{116:4.6 (1272.5)} Това, което се отнася към Главните Духове на свръхвселените, се отнася и до триединните управители на тези свръхтворения – Извечно Древните. Тези олицетворения на справедливостта и правосъдието на Троицата във времето и пространството са практически лостове за мобилизация на всемогъществото на Висшия, изпълняващи функцията на седмokratни средоточия на еволюцията на тринитарното владичество в регионите на времето и пространството. Намирайки се на половината път между Рая и еволюционните светове, тези властелини на троичния произход виждат и двете страни, познават и двете страни и съгласуват и двете страни.

^{116:4.7 (1272.6)} Но истинските лаборатории, в които се разработват експериментите с разума, изследванията на галактиките, методите за разкриването на божествеността и развитието на личността, са локалните вселени, в своята космическа съвкупност образуващи действителния фундамент, на който Висшият достига еволюцията на своето божествено начало в опита и посредством опита.

^{116:4.8 (1272.7)} В локалните вселени даже Създателите еволюират: духовното присъствие на Съвместния Извършител преминава развитие от средоточието на живата енергия до божествената личност на Вселенския Майчински Дух; Синът-Създател преминава пътя от

екзистенциалната Райска Божественост до емпиричната същност на висшето владичество. Локалните вселени са отправни точки на истинската еволюция – местата на поява на действително несъвършени личности, дарени със способността по собствена воля да участват в създаването на самите себе си такива, каквито им е съдено да станат.

116:4.9 (1273.1) В своите посвещения на еволюционните светове Синове-Арбитри с времето придобиват същност, изразяваща божествеността на Рая в емпиричното обединение с висшите духовни ценности на материалната човешка природа. В тези и други посвещения Създателите Михайловци също придобиват същността на своите деца в локалните вселени и способността да виждат космоса с техните очи. Такива Синове-Властелини се приближават към съвършенството на овладяването на субвърховния опит; а когато тяхното пълновластие в локалните вселени се разширява и включва в себе си свързаните с тях Съзидателни Духове, то може да се каже, че то се приближава към пределите на върховността по отношение на днешните потенциали на еволюционната голяма вселена.

116:4.10 (1273.2) Когато посвещенческите Синове откриват за човека нови пътища за търсене на Бога, те не творят тези пътища за постигане на божествеността, а освещават вечните стълбове по пътя на прогреса, водещи чрез присъствието на Висшия към Райския Баща.

116:4.11 (1273.3) Локалната вселена е отправният пункт за личностите, които са най-отдалечени от Бога и които затова са способни да изпитат най-голяма степен на

духовен възход във вселената, да постигнат максимално емпирично участие в сътворяването на самите себе си. Същите тези локални вселени подобно на това представляват опит с максимално възможна дълбочина за низходящите личности и значението на този опит за такива личности е също толкова смислено, колкото значението на опита от възхода към Рая за еволюиращите създания.

^{116:4.12 (1273.4)} Очевидно смъртният човек е необходим за пълнотата на функцията на Бог- Седмократния в процеса на постигането от тази група божествени същества на своя апогей – актуализацията на Висшия. Съществуват много други вселенски личности, които са също толкова необходими за установяването на всемогъщата енергия на Висшия, но настоящото описание се дава за наставление на хората и затова то в значителна степен е ограничено от тези фактори, които влияят на еволюцията на Бог- Седмократния, които имат отношение към смъртния човек.

5. Всемогъщият и Седмократните Управляващи

^{116:5.1 (1273.5)} Вие вече знаете за връзката на Бог-Седмократния с Висшето Същество и сега трябва да разбирате, че Седмократният включва и управляващите, и създателите на голямата вселена. Към седмократните управляващи на голямата вселена се отнасят следните същества:

^{116:5.2 (1273.6)} 1. Главните Физически Регулатори.

^{116:5.3 (1273.7)} 2. Висшите Енергийни Центрове.

^{116:5.4 (1273.8)} 3. Висшите Управляващи Енергията.

116:5.5 (1273.9) 4. Всемогъщият-Висшият.

116:5.6 (1273.10) 5. Богът на Действието – Безкрайният Дух.

116:5.7 (1273.11) 6. Райският Остров.

116:5.8 (1273.12) 7. Източникът на Рая — Всеобщият Баща.

116:5.9 (1273.13) Тези седем групи са функционално неотделими от Бог-Седмократния и образуват нивото на физическо управление, осъществявано от това обединение на Божествата.

116:5.10 (1273.14) В свръхвселенски смисъл разделянето на енергиите и духа (произхождащо от съвместното присъствие на Вечния Син и Райския Остров) получи символичен израз, когато Седемте Главни Духа се обединиха за извършването на своя първи съвместен творчески акт. Това събитие ознаменува появата на Седемте Висши Управляващи Енергията. Едновременно с това стана отделянето на духовните контури на Главните Духове, рязко отличаващи се от физическата дейност, оставаща във владение на управляващите енергията, и веднага се появи космическият разум – новият фактор, координиращ материята и духа.

116:5.11 (1274.1) Всемогъщият-Висшият еволюира като върховен управляващ на физическото могъщество на голямата вселена. В настоящата вселенска епоха този потенциал на физическо могъщество изглежда съсредоточен в Седемте Висши Управляващи Енергията, действащи чрез

стационарните местоположения на енергийните центрове и подвижните присъствия на физическите регулатори.

116:5.12 (1274.2) Времевите вселени са несъвършени; съвършенството е тяхното предназначение. Борбата за съвършенство засяга не само интелектуалното и духовното нива, но и физическото ниво на енергията и масата. Утвърждаването на седемте свръхвселени в светлината и живота предполага постигането от тях на физическа устойчивост. Смята се, че окончателното постигане на материално равновесие ще ознаменува завършването на еволюцията на физическото управление на Всемогъщия.

116:5.13 (1274.3) На ранния етап от изграждането на вселената даже Райските Създатели отделят основно внимание на материалното равновесие. Структурата на локалната вселена придобива определени контури не само в резултат от дейността на енергийните центрове, но и благодарение на пространственото присъствие на Съзидателния Дух. В тези ранни епохи на изграждане на локалната вселена Синът-Създател демонстрира слабо понятното свойство на управление на материята и напуска своята столична планета, едва след като локалната вселена е станала като цяло устойчива.

116:5.14 (1274.4) В крайна сметка всяка енергия реагира на разума и физическите регулатори са деца на Бога на разума, активиращ еталона на Рая. Интелектуалните способности на управляващите енергията неизменно са посветени на осъществяването на физическата регулация. Тяхната борба за физическо господство над отношенията на енергията и движенията на масата се прекратява едва след постигането

на крайната победа над енергията и движенията на масата, които образуват постоянната област на тяхната дейност.

^{116:5.15 (1274.5)} Борбата на духа във времето и пространството се заключава в еволюцията на духовното господство над материята посредством (личностния) разум; физическата (неличностна) еволюция на вселените се заключава в съгласуването на космическата енергия и представите за устойчивостта, които се съдържат в разума, подчинен на свръхуправлението на духа. Цялостната еволюция на съвкупната голяма вселена се заключава в личностното обединяване на контролиращия енергията разум и координирания с духа интелект и тя ще се разкрие в пълното проявление на всемогъщата енергия на Висшия.

^{116:5.16 (1274.6)} Трудността в постигането на състояние на динамично равновесие се обяснява с факта на растеж на космоса. Появата на новата енергия и новата маса постоянно поставя под заплаха контурите, установени във физическото творение. Растящата вселена е неустойчива вселена. Поради това нито една част от космическото цяло не може да придобие истинска устойчивост, докато в надлежното време не бъде постигната материална завършеност на седемте свръхвселени.

^{116:5.17 (1274.7)} В устойчивите вселени на светлината и живота не стават неочаквани физически явления, имащи принципно значение. Тук е постигнат относително пълен контрол над материалното творение; при все това проблемите по взаимоотношенията на устойчивите и еволюиращи вселени продължават да се намират в центъра на вниманието на Управляващите Вселенската Енергия.

Но тези проблеми постепенно ще изчезнат с намаляването на творческата активност при приближаването на голямата вселена към апогея на еволюционното изразяване.

6. Господството на Духа

^{116:6.1 (1275.1)} В еволюционните свръхвселени енергията-материя преобладава във всичко освен в личността, където духът чрез посредничеството на разума се стреми да придобие господстващо положение. Целта на еволюционните вселени е подчиняване на енергията-материя чрез разума, съгласуването на разума с духа и всичко това се постига благодарение на съзидателното и обединяващо присъствие на личността. По такъв начин по отношение на личността физическите системи действително стават подчинени, интелектуалните системи – съгласувани, а духовните системи – ръководни.

^{116:6.2 (1275.2)} Този съюз на енергия и личност се изразява на нивата на божеството във Висшия и като Висшия. Но действителната еволюция на духовното господство е такъв растеж, който е основан на свободните волеви актове на Създателите и създанията на голямата вселена.

^{116:6.3 (1275.3)} На абсолютните нива енергията и духът съставляват единно цяло. Но при прехода на други нива веднага възниква разлика и според движението на енергията и духа навън от Рая пропастта между тях се увеличава дотогава, докато в локалните вселени те не станат напълно различни. Те вече не са нито идентични, нито приличащи си едно на друго и е необходимо

посредничеството на разума, за да осигури тяхната
взаимовръзка.

116:6.4 (1275.4) Фактът, че енергията може да се насочва от
действията на регулиращите личности, демонстрира
чувствителността на енергиите към въздействието на
разума. Фактът, че масата може да се стабилизира от
действията на същите тези регулатори, показва
чувствителността на масата към поддържащото
присъствие на разума. И фактът, че самият дух,
присъстващ във волевата личност, може с помощта на
разума да се стреми към подчиняване на енергията-
материя, говори за потенциалното единство на цялото
крайно творение.

116:6.5 (1275.5) По цялата вселена на вселените съществува
взаимосвързаност на всички сили и личности. Синовете-
Създатели и Съзидателните Духове зависят от
сътрудничеството на енергийните центрове и физическите
регулатори в организацията на вселените; дейността на
Висшите Управляващи Енергията би била непълна без
свърхуправлението на Главните Духове. Устройството на
физическия живот на човека го прави отчасти
невъзприемчив към повелите на (личностния) разум. На
свой ред същият този разум се подчинява на
целенасоченото водителство на духа и резултат от такова
еволюционно развитие става появата на новото дете на
Висшия – новото личностно обединяване на няколко вида
космическа реалност.

116:6.6 (1275.6) С цялото нещата стоят така, както и с частите: на
духовното лице на Висшия е необходима еволюционната

енергия на Всемогъщия, за да постигне пълнотата на Божеството и да достигне своята цел – обединение в Троицата. Това се осъществява от личностите на пространството и времето, но кулминацията и завършването на дадената дейност е акт на Всемогъщия-Висшия. И макар че растежът на цялото е по такъв начин съединяване в едно на съвкупността от растежа на частите, оттук следва и това, че еволюцията на частите е непълно отражение на целенасочения растеж на цялото.

^{116:6.7 (1275.7)} В Рая монота и дух съществуват като единно цяло и се отличават само по названието. В Хавона, макар че притежават явни различия, материята и духът по самата си природа са хармонични. Що се отнася до седемте свръхвселени обаче, тук отклонението е огромно: дълбока пропаст лежи между космическата енергия и божествения дух; с това се обяснява наличието на по-голяма емпирична възможност за действието на разума, призван да хармонизира и съответно да обедини физическата форма с духовните цели. В еволюиращите във времето вселени на пространството се извършва по-голямо отслабване на божествеността, тук се налага да се решават и по-трудни задачи и тук се предоставят големи възможности за придобиване на опит при решаването на тези задачи. И цялото това съществуващо в свръхвселената положение разширява арената на еволюционното битие, където са осигурени равни възможности за придобиване на космически опит – както за създанията, така и за Създателите, даже за Висшето Божество.

^{116:6.8 (1276.1)} Господството на духа, което е екзистенциално на абсолютните нива, става еволюционен опит на крайните нива и в седемте свръхвселени. И този опит принадлежи по равно на всички – от смъртния човек до Висшето Същество. Всички се борят, борят се лично за постигане на целта; всички участват, участват лично в осъществяването на своята участ.

7. Живият организъм на Голямата Вселена

^{116:7.1 (1276.2)} Голямата вселена е не само грандиозно материално творение, което се отличава с физическо великолепие, духовно величие и интелектуален размах. Това също така е и изумителен и чувствителен жив организъм. В обширното творение – в животрептящия космос – пулсира истински живот. Физическата реалност на вселените символизира постигаемата реалност на Всемогъщия-Висшия; и този материален жив организъм е пронизан от контурите на разума, подобно на човешко тяло, покрито от мрежа чувствителни нервни влакна. Физическата вселена е наситена с енергийни контури, ефективно активиращи материалното творение, подобно на човешкото тяло, получаващо храна и енергия благодарение на кръвообращението, разпределящо усвояваните енергийни продукти на храненето. Обширната вселена не е лишена и от тези координиращи центрове на величествено свръхуправление, които можем да сравним с деликатната система на химическата регулация на човешкия организъм. Но ако вие бяхте запознати със строежа на енергийния център, бихме могли, по аналогия, да ви разкажем доста повече за физическата вселена.

^{116:7.2 (1276.3)} Както смъртните зависят от слънчевата енергия за продължаването на живота, така и голямата вселена зависи от неизчерпаемите енергии, излъчвани от долния Рай за поддържане на физическата активност и космическите движения в пространството.

^{116:7.3 (1276.4)} Разумът е даден на смъртните затова, за да може с негова помощ те да могат да осъзнаят своята индивидуалност и личност; и разумът – даже такъв като Разума на Висшия – е посветен на тоталността на крайното и духът на тази еволюираща личност на космоса извечно се стреми към господство над енергията-материя.

^{116:7.4 (1276.5)} Смъртният човек реагира на духовното ръководство подобно на това, както голямата вселена реагира спрямо необятния обхват на духовната гравитация на Вечния Син – всеобщата свръхматериална връзка на вечните духовни ценности във всички творения на крайния космос на времето и пространството.

^{116:7.5 (1276.6)} Хората са способни на вечно самоотъждествяване с цялата и нерушима вселенска реалност – сливане с вътрешния Настройчик на Съзнанието. Така и Висшият се намира във вечна зависимост от абсолютната устойчивост на Изначалното Божество, Райската Троица.

^{116:7.6 (1276.7)} Стремeжът на човека към Райското съвършенство, неговата борба за придобиване на Бога създава истинско напрежение на божествеността в живия космос, което може да се разреши само за сметка на еволюцията на безсмъртната душа; именно такава еволюция произхожда от опита на отделното смъртно

създание. Но когато всички създания и всички Създатели в голямата вселена еднакво се борят за постигане на Бога и божествено съвършенство, се създава огромно космическо напрежение, което се разрешава само чрез величествения синтез на всемогъщата енергия с духовното лице на еволюиращия Бог на всички създания – Висшето Същество.

^{116:7.7 (1277.1)} [Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

Документ 117. Бог-Висшият

^{117:0.1 (1278.1)} КАКВОТО и да е нашето място във вселената, в степента, в която изпълняваме волята на Бога, ние спомагаме за актуализацията на всемогъщия потенциал на Висшия. Волята на Бога е целта на Първия Източник и Център, потенциално изразена в трите Абсолюта, олицетворена във Вечния Син, свързана за вселенско действие в Безкрайния Дух и увековечена във вечните еталони на Рая. И Бог-Висшият се превръща в най-висшето крайно изражение на всеобхватната воля на Бога.

^{117:0.2 (1278.2)} Ако някога всички обитатели на голямата вселена относително изцяло подчинят своя живот на волята на Бога, то пространствено-временните творения ще се утвърдят в светлината и живота и Всемогъщият – потенциалното божество на Върховността, ще придобие фактическо съществуване в божествената личност на Бога-Висшия.

^{117:0.3 (1278.3)} Когато еволюиращият разум става възприемчив към контурите на космическия разум, когато еволюиращата вселена придобива устойчивост по образа на централната вселена, когато развиващият се дух влиза в съприкосновение с обединеното служене на Главните Духове, когато възходящата смъртна личност става чувствителна към божественото ръководство на вътрешния Настройчик, тогава с още една степен нараства реалността на Висшия във вселените и божествеността на Висшия се приближава с още една крачка към своята реализация в космоса.

^{117:0.4 (1278.4)} Еволюцията на частите и индивидите на голямата вселена е отражение на всеобхватната еволюция на Висшия, докато Висшият, на свой ред, е синтез на съвкупната всеобхватност на цялата еволюция на голямата вселена. От гледна точка на смъртния и едното, и другото – както в еволюционен, така и в емпиричен аспект – са взаимнообусловени.

1. Природата на Висшето Същество

^{117:1.1 (1278.5)} Висшето Същество е изпълнената с физическа хармония красота, надарената с интелектуално значение истина и породената от духовната ценност добродетел. То е наслаждението от истинския успех и радостта от вечното придобиване. То е свръхдушата на голямата вселена, съзнанието на крайния космос, съвършенството на крайната реалност и персонификацията на опита на Създатели и създания. В продължение на цялата бъдеща вечност Бог-Висшият ще бъде изразител на реалността на волевия опит в троичните отношения на Божеството.

^{117:1.2 (1278.6)} В лицето на висшите Създатели Боговете се спуснаха от Рая във владение на времето и пространството, за да сътворят и развият създания, способни да достигнат Рая – създания, които могат да извършат възхода към Рая в търсене на Отеца. Тези вселенска процесия на низходящи, разкриващи Бога Създатели и възходящи, търсещи Бога създания разкрива характера на еволюцията на Висшето като Божество, в което както низходящите, така и възходящите същества достигат до взаиморазбиране, откриват вечното и всеобщото братство. Така Висшето Същество става крайният синтез на опита на причината – съвършени Създатели, и следствието – усъвършенствани създания.

^{117:1.3 (1279.1)} Голямата вселена заключава в себе си възможността за пълно обединяване и неизменно се стреми към него, което произтича от това, че днешното космическо битие е следствие от съзидателните актове и силовите мандати на Райската Троица, представляваща безусловно единство. Именно това тринитарно единство се изразява в крайния космос във Висшия, чиято реалност става все по-явна според достигането от вселените на максимално ниво на отъждествяване с Троицата.

^{117:1.4 (1279.2)} Волята на Създателя и волята на създанието са качествено различни, но те са и емпирично сходни, тъй като създанието и Създателят са способни да си сътрудничат за постигане на вселенско съвършенство. Човекът е способен да се труди съвместно с Бога и с това да участва в създаването на вечен завършил. Бог е способен да действа даже в облика на човек при

инкарнациите на Неговите Синове, които с това придобиват висшия достъпен за създанията опит.

117:1.5 (1279.3) Във Висшето Същество Създателят и създанието са обединени в едно Божество, чиято воля е изразение на една божествена личност. И тази воля на Висшия е нещо повече, отколкото волята на Създателя или създанията, подобно на това, както суверенната воля на Сина-Владетел на Небадон е понастоящем нещо по-голямо, отколкото съчетанието на божествената и човешката воля. Съюзът, обединяващ Райското съвършенство и пространствено-времения опит, поражда нова значима ценност на нивата на реалността на божеството.

117:1.6 (1279.4) Еволюиращата божествена природа на Висшия става точно изображение на уникалния опит на всички създания и всички Създатели в голямата вселена. Във Висшия създател и създание са слети заедно; те са завинаги съединени с този опит, който се роди в превратностите, свързани с решенията на многобройните проблеми – проблема, с който се сблъсква цялото крайно творение, следвайки вечния път в търсене на съвършенство и освобождаване от оковите на непълноценността.

117:1.7 (1279.5) Истината, красотата и добродетелта са взаимосвързани в служенето на Духа, величието на Рая, милосърдието на Сина и опита на Висшето. Бог-Висшият е истина, красота и добродетел, тъй като тези присъщи на божествеността понятия представляват крайните максимуми на опита по формирането и възприемането на идеи. Вечните източници на тези триединни свойства на

божествеността се намират на свръхкрайно ниво, но създанието е способно да възприема такива източници като свръхистина, свръхкрасота и свръхдобродетел.

^{117:1.8 (1279.6)} Михаил – създателят, разкри божествената любов на Създателя-Баща към своите земни деца.Откривайки и приемайки тази божествена любов, хората могат да се стремят да я разкрият на своите братя в плът. Такава любов на създанията е истинско отражение на любовта на Висшия.

^{117:1.9 (1279.7)} Съдържанието на Висшия се отличава със симетричност. Първият Източник и Център е потенциален в трите велики Абсолюта, актуален в Рая, в Сина и в Духа; но Висшият е и актуален, и потенциален – това същество, притежаващо върховна личност и всемогъща енергия, реагира както на усилията на създанията, така и на замисъла на Създателя; то лично въздейства върху вселената и лично реагира спрямо въздействието на целокупната вселена; то е едновременно висш създател и висше създание. Божеството на Върховността изразява по такъв начин съвкупността на всичко крайно.

2. Източникът на еволюционния растеж

^{117:2.1 (1280.1)} Висшият е Божество-във-времето; в него се заключава тайната на времевия растеж на създанията; то също така е и победа над несъвършеното настояще и постигането на усъвършенстващото се бъдеще. И окончателните плодове на целия краен растеж се заключават в енергия, управлявана от духа посредством разума и благодарение на съзидателното присъствие на

личността. Кулминационно следствие от целия този растеж е Висшето Същество.

117:2.2 (1280.2) За смъртния човек съществуването е еквивалентно на растеж. Наистина, то може да изглежда такова даже в по-широк вселенски смисъл, тъй като управляваното от духа битие действително изглежда, че има за свое следствие емпиричен растеж – повишаване на статута. Но ние отдавна предполагахме, че настоящият растеж, с който се характеризира съществуването на създанията в течение на настоящата вселенска епоха, е функция на Висшия. Ние смятаме и че такъв тип растеж е свойствен на епохата на растеж на Висшия и че той ще завърши със завършването на тази епоха.

117:2.3 (1280.3) Погледнете статута на синовете, тринитизирани от създания. Те се раждат и живеят в настоящата вселенска епоха; те имат личност, те са надарени с разум и дух. Те притежават опит и помнят своя опит, но те не *растат* така, както възходящите същества. Съгласно нашето разбиране ние предполагахме, че тези синове, тринитизирани от създания, съществувайки *в* днешната вселенска епоха, принадлежат *на* следващата вселенска епоха, която ще започне след завършването на растежа на Висшия. Затова те не влизат *в* състава на Висшия в неговия настоящ статут, за който са характерни незавършеност и растеж, който е резултат от тази незавършеност. Следователно те не вземат участие в емпиричния растеж в течение на настоящата вселенска епоха и се намират в резерв за използване в следващата вселенска епоха.

117:2.4 (1280.4) Членовете на моята собствена категория – Могъщите Посланици, бидейки обхванати от Троицата, не участват в растежа на настоящата вселенска епоха. В определен смисъл по своя статут ние се отнасяме към предишната вселенска епоха – както фактически и Неизменните Синове на Троицата. Ясно е едно: нашият статут е фиксиран от обятията на Троицата, вследствие на което опитът не довежда до по-нататъшен растеж.

117:2.5 (1280.5) Това не се отнася до завършилите или до които и да са други еволюционни или емпирични категории, участващи в процеса на растеж на Висшия. Вие, смъртните, живеещи понастоящем на Урантия, притежаващи възможност да се стремите към достигането на Рая и статута на завършили, трябва да разберете, че такова предназначение е реализируемо, само защото вие сте от Висшия и му принадлежите и с това участвате в цикъла на растеж на Висшия.

117:2.6 (1280.6) Някога растежът на Висшия ще се прекрати; неговият статут ще бъде завършен (в енергийно-духовен смисъл). Това завършване на еволюцията на Висшия означава завършването на еволюцията на създанията като части на Върховността. Ние не знаем какъв тип растеж може да бъде характерен за вселените на външното пространство. Но сме напълно уверени, че той напълно ще се различава от всичко, което е известно в настоящата епоха на еволюция на седемте свръхвселени. Функцията на еволюционните обитатели на голямата вселена несъмнено ще се заключава в компенсираща дейност по отношение на

обитателите на външното пространство, лишени от растежа на Върховността.

^{117:2.7 (1280.7)} При завършването на настоящата вселенска епоха Висшето Същество ще действа като емпиричен властелин на голямата вселена. Обитателите на външното пространство – същества от следващата вселенска епоха, ще притежават постсвръхвселенски потенциал за растеж, способност за еволюционни постижения, предполагащи владичество на Всемогъщия-Висшия, което означава, че такива създания ще бъдат лишени от възможността да участват в синтеза на енергии и личности, извършващ се в настоящата вселенска епоха.

^{117:2.8 (1281.1)} Затова незавършеността на Висшия може да се разглежда като благо, защото то прави възможен еволюционния растеж на сътворените създания от днешните вселени. Празнотата също има свое достойнство, защото тя може да бъде емпирично запълнена.

^{117:2.9 (1281.2)} Един от най-интересните въпроси на крайната философия е следният: извършва ли се актуализация на Висшето Същество в отговор на еволюцията на голямата вселена или крайният космос постепенно еволюира в отговор на постепенната актуализация на Висшия? Или може би в своето развитие те са взаимозависими и взаимообусловени от еволюционните същности, всяка от които предизвиква растежа на другата? В едно сме сигурни: създанията и вселените, висши и низши, се развиват във Висшето и според тяхното развитие възниква обединена съвкупност на цялата крайна активност в

настоящата вселенска епоха. Такава е появата на Висшето Същество, че за всички личности всемогъщата енергия на Бога-Висшия е еволюция.

3. Значението на Висшия за вселенските създания

^{117:3.1 (1281.3)} Космическата реалност, определяна ту като Висшето Същество, ту като Бога-Висшия, ту като Всемогъщия-Висшия, е комплексен и всеобщ синтез от възникващите фази на всички крайни реалности. Обширната диверсификация на вечната енергия, божествения дух и всеобщия разум достига крайна кулминация в еволюцията на Висшия, който е съвкупно изражение на целия краен растеж, самопретворяем на божествените нива на максималното крайно завършване.

^{117:3.2 (1281.4)} Висшето Същество е това русло, по което тече съзидателната безкрайност на тройствените съюзи, кристализиращо в галактическата панорама на пространството, на фона на която се разгръща величествената личностна драма на времето – покоряване на енергията-вещество от духа чрез посредничеството на разума.

^{117:3.3 (1281.5)} Иисус каза: “Аз съм живият път” – той е живият път от материалното ниво на самосъзнание до духовното ниво на богосъзнанието. И така, както той представлява живия път на възхода от “аз”-а до Бога, така и Висшият е живият път от крайното съзнание до трансценденалността на съзнанието чак до проникването в абсонитността.

^{117:3.4 (1281.6)} Вашият Син-Създател действително е способен да бъде такъв жив канал, водещ от човечността към божествеността, тъй като той лично, от собствен опит, е преминал този вселенски път на развитие – от истинската човечност на Йешуа бен Йосиф, Сина Човешки, до Райската божественост на Михаил Небадонски – Сина на безкрайния Бог. Подобно на това и Висшето Същество може да функционира като вселенски път за преодоляване на ограниченията на крайния статут, тъй като то е действително въплъщение и личностно олицетворение на еволюцията, прогреса и одухотворяването на всички създания. Така и опитът на низхождащите от Рая личности в голямата вселена е част от неговия опит, допълващ неговия съвкупен възходящ опит с този на странстващите на времето.

^{117:3.5 (1281.7)} Това, че смъртният човек е сътворен по образ Божий, не е само метафора. От физическа гледна точка това твърдение едва ли е вярно, но по отношение на някои вселенски потенциалности то е действителен факт. В човешкия род се разгръща нещо, подобно

^{117:3.6 (1282.1)} на тази драма на еволюционното постижение, която в неизмеримо по-голям мащаб се извършва във вселената на вселените. В присъствието на крайните потенциалности на Висшия човекът – една волева личност, придобива съзидателни черти в съюз с Настройчика – безличностното същество, в резултат на което разцъфва безсмъртната душа. Във вселените на пространствено-времевите личности Създателите действат съвместно с безличностния дух на Райската Троица, благодарение на

което те стават създатели на новия енергиен потенциал, присъщ на реалността на Божеството.

117:3.7 (1282.2) Бидейки създание, смъртният човек не е точно подобие на Висшето Същество, което е Божество, но в известен смисъл еволюцията на човека действително напомня растежа на Висшия. Човекът осъзнато преминава пътя на развитие от материалното към духовното за сметка на твърдостта, силата и настойчивостта на своите собствени решения; той расте също така и според начина, по който Настройчикът на Съзнанието създава нови методи, позволяващи му да се спусне от духовното ниво на нивото на моронтийната душа; и веднъж появила се, душата започва да расте самостоятелно.

117:3.8 (1282.3) Това отчасти напомня метода за разширяване на Висшето Същество. Неговото пълновластие расте чрез деянията и постиженията на Висшите Съзидателни Личности; такава е еволюцията на величието на неговото могъщество като управител на голямата вселена. Неговата божествена същност зависи също така и от предсъществуващото единство на Райската Троица. Но има още един аспект на еволюцията на Бога-Висшия: той не само възниква от деянията на Създателите и произхожда от Троицата; той също така формира само себе си и произхожда от самия себе си. Самото Божество – Бог-Висшият – е волеви, съзидателен участник в своята собствена актуализация като божество. Така и моронтийната човешка душа е волеви партньор в творческото постигане на своето собствено безсмъртие.

^{117:3.9 (1282.4)} В сътрудничество със Съвместния Извършител Отецът манипулира енергиите на Рая, осигурявайки тяхната възприемчивост към действията на Висшето. Заедно с Вечния Син Отецът сътворява личностите на Създателите, чиито деяния с времето ще доведат до владичество на Висшия. Заедно със Сина и Духа Отецът създава троични личности, призвани да действат като управители в голямата вселена чак до настъпването на такова време, когато завършването на еволюцията на Висшето ще му позволи да приеме това пълновластие. По този и много други начини Отецът сътрудничи с другите равноправни същества – Божества и не-Божества, помагайки на еволюцията на Върховността, но Той също така действа в тези области самостоятелно. Тази самостоятелна функция на Отеца вероятно най-добре се разкрива в служенето на Настройчиците и свързаните с тях същества.

^{117:3.10 (1282.5)} Божеството е единство – екзистенциално в Троицата, емпирично във висшето, реализирано на нивото на смъртните създания в сливането с Настройчиците. Присъствието на Настройчик на Съзнанието в смъртния човек разкрива принципното единство на вселената, тъй като човекът – най-низшият възможен тип вселенска личност – съдържа в себе си действителна частица от висшата и вечна реалност, частица от самия Баща на всички личности.

^{117:3.11 (1282.6)} Висшето Същество еволюира благодарение на своята връзка с Райската Троица и вследствие успеха на божествеността на съзидателните и управляващи деца на

тази Троица. Безсмъртната душа на човека разкрива своето собствено безсмъртно предназначение благодарение на връзката с божественото присъствие на Райския Баща и в съгласие с личностните решения на човешкия разум. Троицата е за Бога-Висшия това, което е Настройчикът за еволюиращия човек.

^{117:3.12 (1283.1)} В течение на сегашната вселенска епоха Висшето Същество очевидно е неспособно да функционира непосредствено като създател, с изключение на тези случаи, когато творческите сили на времето и пространството са изчерпали крайните възможности за действие. Досега в историята на вселените такова нещо се е случвало само веднъж – когато бяха изчерпани възможностите на крайното действие в областите на вселенското отражение и функционирането на Висшия се яви кулминацията на всички предшестващи творчески актове. Ние предполагаме, че и в бъдеще то ще действа така всеки път, когато предшестващата съзидателност е завършила съответния цикъл на творческа активност.

^{117:3.13 (1283.2)} Висшето Същество не е създавало човек, но човекът е бил в буквалния смисъл на думата създаден от една от потенциалностите на Висшия; самият негов живот произхожда от тази потенциалност. Не се занимава Висшето Същество и с развитието на човека; при все това само Висшият е същността на развитието. От крайна гледна точка ние действително живеем, движим се и съществуваме в иманентността на Висшия. Очевидно Висшият е неспособен да инициира изначалната причинност, но тя изглежда като катализатор на

вселенския растеж и явно му е съдено да осигури всеобхватната кулминация на предназначението на всички емпирични еволюционни същества. Отецът поражда концепцията за вечния космос; Синове-Създатели претворяват тази идея във времето и пространството в съгласие и в сътрудничество със Съзидателните Духове; Висшият довежда до кулминация съвкупното развитие на крайното и установява неговата връзка с предназначението на абсонитното.

4. Крайният Бог

^{117:4.1 (1283.3)} Наблюдавайки постоянната борба на сътворените създания за съвършенство на статута и божественост на битието, ние неизбежно стигаме до мисълта, че тези нескончаеми усилия свидетелстват за непрекъснатата борба на Висшия за божествено самопретворяване. Бог-Висшият е крайното Божество и то трябва да се справя с проблемите на крайното във всеобхватния смисъл на тази дума. Нашите усилия в борбата с превратностите на времето в еволюционните процеси на пространството са отражения на неговите усилия, насочени към постигане на реалността на “аз”-а и завършване на пълновластието в пределите на сферата на действие, която се разширява от неговата еволюционна същност до крайните възможни предели.

^{117:4.2 (1283.4)} В цялата голяма вселена Висшият се бори за самоизразяване. Неговата божествена еволюция в определена степен зависи от мъдростта на постъпките, извършвани от всяка съществуваща личност. Когато едно човешко същество избира вечен живот, то става сътворец

на съдбата; и в живота на такъв възходящ смъртен крайният Бог придобива още по-голяма степен на личностно самопретворяване и разширява своето емпирично владичество. Но ако създанието отхвърли вечния път, то еволюцията на тази част от Висшия, която е зависела от избора на това създание, претърпява неизбежна задръжка; такава загуба може да се компенсира с аналогичен или съпоставим опит; що се отнася до личността на непридобилото вечен живот същество, то тя се поглъща от свръхдушата на творението, ставайки част от Бога-Висшия.

117:4.3 (1283.5) Бог се отличава с такова доверие и любов, че даже на хората Той поверява частица от Своята божествена същност за съхраняване и самопретворяване. Същността на Отеца, духовното присъствие на Настройчика, е неразрушима независимо от избора на смъртното същество. Детето на Висшия – развиващото се “аз”, може да бъде разрушено независимо от това, че потенциално обединяващата личност на такова заблудило се “аз” ще се съхрани като фактор на Божеството на Върховността.

117:4.4 (1283.6) Човешката личност действително е способна да разруши индивидуалността на създанието и макар че всичко това, което е било ценно в живота на такъв космически самоубиец, ще се съхрани, *тези качества няма да се съхранят като индивидуално създание*. Висшият отново ще се проявява в създания на вселените, но никога повече като същото това лице; уникалната личност, отклонилото възхода същество ще се върне към Висшия, както капката вода се връща в морето.

117:4.5 (1284.1) Всяко изолирано действие на личностните части на крайното е относително несъществено по отношение на бъдещата поява на Висшето Цяло, но при все това цялото зависи от съвкупните действия на многобройните части. Личността на индивидуалния смъртен е незначителна върху фона на всеобхватната Върховност, но личността на всеки човек представя незаменимо значение-ценност в състава на крайното: веднъж изразена, личността никога никъде не намира идентично изражение освен в продължаващото съществуване на тази жива личност.

117:4.6 (1284.2) И така, едновременно с нашия стремеж да изразим себе си Висшият – в нас и заедно с нас – се стреми да изрази своята божествена същност. Всеки път, когато ние намираме Отеца, Висшият отново намира Райския Създател на всичко съществуващо. Според това, как решаваме проблемите по самопретворяването, Бог на опита постига всемогъща върховност във вселените на времето и пространството.

117:4.7 (1284.3) Възходът на човечеството във вселената изисква усилия; еволюцията на Висшия също така е невъзможна без целенасочени и разумни действия. Само с пасивност създанията не могат да постигнат съвършенство; само в непрестанната опека на крайното творение духът на Върховността е способен да реализира енергията на Всемогъщия.

117:4.8 (1284.4) Временната връзка на човека с Висшия служи като основа за космическия морал – всеобщата чувствителност към *дълга* и неговото приемане. Този морал превъзхожда времевото чувство за добро и зло; той

е непосредствено основан на личното, осъзнато разбиране на емпиричните задължения по отношение на емпиричното Божество. Смъртният човек и всички останали крайни създания са сътворени от живия потенциал на енергията, разума и духа, съществуващ във Висшия. Именно на Висшия се опира възходящият съюз на Настройчика и смъртното същество при създаването на безсмъртния и божествен характер на завършилия. Именно от самата реалност Висшият Настройчик със съгласието на човешката воля тъче структурите на вечната същност на възходящия Божий Син.

117:4.9 (1284.5) Развитието на прогреса на Настройчика в одухотворяването и увековечаването на човешката личност пряко спомага за разширяването на суверенността на Висшия. Такива постижения в човешката еволюция едновременно са и постижения в еволюционната актуализация на Висшия. Макар това, че създанията не еволюират без Висшия, да е истина, възможно е и пълната еволюция на Висшия да е точно така непостижима без завършване на еволюцията на всички създания. В това се състои огромната космическа отговорност на самосъзнаващите се личности: Висшето Божество в определен смисъл зависи от избора на смъртните създания. И с помощта на непостижимите средства за вселенско отражение Извечно Древните получават точна и пълна представа за взаимния прогрес на еволюцията на създанията и еволюцията на Висшия.

117:4.10 (1284.6) Огромното предизвикателство, хвърлено на смъртният човек, се заключава в следното: ще решите ли

вие да въплътите познаваемите в опита ценностни значения на космоса в своята формираща се индивидуалност или, отхвърляйки предложението за живот, ще допуснете тези тайни на Върховността да останат неразкрити, очакващи действията на друго създание в друго време, което по *своему* ще се постарее да внесе собствен принос в еволюцията на крайния Бог? Но това ще бъде вече неговият принос във Висшия, а не вашият.

117:4.11 (1284.7) Огромната борба в тази вселенска епоха е борбата между потенциалното и актуалното, стремежът към актуализация на всичко това, което още не е намерило своето изражение. Ако смъртният човек застане на епохалния път за възход към Рая, то с това той следва движенията на времето, които подобно на струи текат в потока на вечността; ако смъртният човек отхвърли продължаването на живота, то той се движи против течението на събитията в крайните вселени. Механичното творение неумолимо се движи в съгласие с разкриващото се предназначение на Райския Баща, но волевото творение притежава избора да приеме или отхвърли ролята на участието на личността в делата на вечността. Смъртният човек е неспособен да унищожи висшите ценности на човешкото съществуване, но той съвсем определено е способен да предотврати еволюцията на тези ценности в своя собствен личен опит. В степента, в която по такъв начин човешкото “аз” отказва да вземе участие във възхода към Рая, в същата степен се извършва забавяне на Висшето в постигането от него на изражение на своята божественост в голямата вселена.

117:4.12 (1285.1) На смъртния човек беше доверено не само духовното присъствие на Райския Баща – неговия Настройчик, но и разпореждането със съдбата на безкрайно малка частица от бъдещия Висш. Защото както човекът достига предназначения за човека, така и Висшето постига своето предназначение на нивото на Божеството.

117:4.13 (1285.2) Затова всеки от вас стои пред решението, което е стояло пред всеки от нас: ще подведете ли вие Бога на времето, който е толкова зависим от решенията на крайния разум? Ще подведете ли вие Висшата личност на вселените поради леността – признака на животинския регрес? Ще подведете ли вие възвишения брат на всички създания, който така зависи от всяко от създанията? Ще можете ли вие да си позволите да преминете в света на нереализираното, когато пред вас лежи очарователна перспектива – вселенският път, божественото откриване на Райския Баща и божественото участие в търсенията и еволюцията на Бога на Върховността?

117:4.14 (1285.3) Даровете на Бога – неговото посвещаване на реалността – не са отчуждаване от Себе Си; той не отделя от Себе Си творението, но Той е създал напрежения в творенията, въртящи се около Рая. Бог преди всичко обича човека и му дарява потенциално безсмъртие – вечна реалност. И любящият Бога човек действително става вечен. И ето в какво е тайната – колкото повече се приближава човек до Бога чрез любовта, толкова по-голяма става реалността, актуалността на такъв човек. Колкото повече човек се отделя от Бога, толкова повече

той се приближава към нереалността – прекратяването на съществуването. Когато човекът посвещава своята воля на изпълнението на волята на Отеца, когато човек отдава на Бога всичко, което *има*, тогава Бог прави този човек повече, отколкото той е.

5. Свръхдушата на творението

^{117:5.1 (1285.4)} Великият Висш – това е космическата свръхдуша на голямата вселена. В него качествата и количествата на космоса действително намират подобаващо за божество отражение; неговата присъща за божество природа представлява пъстра картина на съвкупната грамадност на цялата същност на създания и Създатели във всички еволюиращи вселени. И Висшият е също така актуализиращо се Божество, vyplъщаващо съзидателна воля, което обхваща проявяващия се замисъл на вселената.

^{117:5.2 (1285.5)} Интелектуалните, потенциално личностни “аз” на крайното възникват от Третия Източник и Център и постигат краен пространствено-времеви синтез в Бога-Висшия. Когато създанието се подчинява на волята на Създателя, то не подтиска своята личност и не се отказва от нея; действайки по такъв начин, индивидуалните личностни участници в актуализацията на крайния Бог не губят индивидуалността на своята воля. Обратно – такива личности все повече растат за сметка на участието в този велик подвиг на Божеството; в този съюз с божествеността човек се възвисява, обогатява, одухотворява и обединява своето еволюиращо “аз”, еволюирайки до самото преддверие на висшия статут.

117:5.3 (1286.1) Еволюиращата безсмъртна душа на човека – съвместното творение на материалния разум и Настройчика – възхожда като такава към Рая и впоследствие, след зачисляването в Корпуса на Завършилите, придобива нова връзка с контура на духовната гравитация на Вечния Син, което се постига с помощта на емпиричния метод, известен като *трансценденцията на завършилия*. В резултат такива завършили стават приемливи кандидати за емпирично признаване като личности на Бога-Висшия. И когато тези смъртни разумни същества, изпълнявайки неизвестни бъдещи задачи на Корпуса на Завършилите, постигнат седмия стадий на духовното битие, техният двуединен интелект ще стане триединен. Двата съзвучни разума – човешкият и божественият, ще се възвисят в съюз с емпиричния разум на Висшето Същество, който тогава вече ще е завършил своята актуализация.

117:5.4 (1286.2) Във вечното бъдеще актуализацията на Бога-Висшия – неговото съзидателно изражение и духовно изображение, ще се осъществи в одухотворения разум, безсмъртната душа на възходящия човек така, както разкриването на Всеобщия Баща е станало в земния живот на Иисус.

117:5.5 (1286.3) Човек не се обединява с Висшия и не се разтваря в него като индивидуалност, но вселенските последствия от опита на всички хора наистина образуват част от божествено емпиричното познаване на Висшето. “Делата са наши, последствията – Божии.”

117:5.6 (1286.4) Препминавайки през нарастващите нива на вселените, прогресиращата личност оставя зад себе си следа от актуализирана реалност. Растящите творения на времето и пространството, било то разум, дух или енергия, се видоизменят при препминаване на личностите през техните сфери. Когато човекът действа, Висшият реагира и това явление представлява факта на прогреса.

117:5.7 (1286.5) Огромните контури на енергията, разума и духа никога не се намират в постоянно владение на възходящата личност; тези видове служене извечно се явяват част от Върховността. В смъртния опит човешкият интелект принадлежи на ритмичните пулсации на спомагателните духове на разума и осъществява своите решения в тази област, която се образува за сметка на въвличеността в това служене. След естествената смърт човешкото “аз” завинаги се отделя от контура на спомагателните духове. Макар че тези духове явно никога не предават на една личност опита на другата, те са способни да предават и предават безличностните последствия от решенията и действията чрез Бог-Седмократния на Бог-Висшия. (Това се отнася поне за спомагателните духове на поклонението и мъдростта.)

117:5.8 (1286.6) Така стои въпросът и с духовните контури – човекът ги използва по време на своя възход във вселените, но те никога не му принадлежат като част от неговата вечна личност. Но тези контури на духовна опека, било то Духът на Истината, Светият Дух или духовното присъствие на свръхвселената, са възприемчиви и чувствителни към проявяващите се ценности на

възходящата личност и тези ценности с точност се предават чрез Седмokratния Висшия.

^{117:5.9 (1286.7)} Макар че такива духовни влияния като Светия Дух и Духа на Истината се отнасят към опеката, осъществявана в локалната вселена, тяхното ръководство не се ограничава само с географските предели на даденото локално творение. Напускайки границите на своята родна локална вселена, възходящият смъртен не се лишава от цялата опека на Духа на Истината, който с такова постоянство го е наставлявал и извеждал от философските лабиринти на материалните и моронтийните светове при всяка криза на възхода, неизменно помагайки на Райския странстващ и всеки път казвайки му: “Това е пътят.” Когато с помощта на духа, на проявяващото се Висше Същество и на службата за свръхвселенско отражение вие напуснете владенията на локалната вселена, то вас и по-нататък ще ви води към Рая утешаващият и направляващ дух на посвещенческите Райски Божии Синове.

^{117:5.10 (1287.1)} Как тези многобройни контури на космическото служене регистрират значенията, ценностите и фактите на еволюционния опит на Висшия? Ние не знаем това със сигурност, но предполагаме, че такава регистрация се извършва чрез Висшите Създатели с Райски произход, непосредствено посвещаващи се на тези пространствено-времеви контури. Интелектуално-емпиричните акумулации на спомагателните духове на разума, опекунастващи физическото ниво на интелекта, са част от опита на Божествената Попечителка на локалната вселена и чрез този Съзидателен Дух те вероятно се регистрират в

разума на Върховността. Вероятно по такъв начин, с помощта на аналогични методи, в лицето на Върховността се регистрира и опитът на смъртните, получен в общуването с Духа на Истината и Светия Дух.

^{117:5.11 (1287.2)} Даже опитът на човека и Настройчика трябва да се отразява в божествеността на Божеството-Висшето, тъй като когато Настройчиците придобиват опит, те стават сродни на Висшето, а еволюиращата душа на смъртния човек се създава от предсъществуващата възможност за такъв опит в пределите на Висшия.

^{117:5.12 (1287.3)} Така разнообразният опит на цялото творение действително става част от еволюцията на Висшия. Създанията само използват качествата и количествата на крайното в своя възход към Отеца; безличностните последиствия от такова използване остават вечно част от живия космос – Висшата личност.

^{117:5.13 (1287.4)} Това, което самият човек взема със себе си като притежание на своята личност, е запечатаният в неговия характер опит от използването на интелектуалните и духовни контури на голямата вселена при своя възход към Рая. Когато човек взема решение и когато претворява това решение в действие, той придобива опит и значенията и ценностите на този опит завинаги остават част от неговия вечен характер на всички нива – от крайното до окончателното. Притежаващият космическа нравственост и божествена духовност характер представлява главната маса лични решения на създанията, озарени от искреното поклонение, прославени от разумната любов и претворени в братското служене.

^{117:5.14 (1287.5)} С времето еволюиращият Висш рано или късно ще компенсира неспособността на крайните създания да постигнат повече от ограничена емпирична връзка с вселената на вселените. Създанията са способни да постигнат Райския Баща, но техният еволюционен разум, явявайки се краен, е неспособен действително да разбере безкрайния и абсолютен Отец. При все това, тъй като целият опит на създанията се регистрира във Висшия и става негова част, след като всички създания постигнат последното ниво на крайното съществуване и след като съвкупното развитие на вселената направи възможно постигането от тях на Бога-Висшия като действително духовно присъствие на божествеността, тогава – по силата на самия факт на такава връзка – се установява връзка с всеобхватния опит. Крайните същности на времето таят в себе си семената на вечността; нас ни учат, че след като целостността на еволюцията стане свидетел на изтощаването на способността за космически растеж, всеобхватното крайно ще премине към абсонитните стадии на вечния път в търсене на Отеца като Пределен.

6. Търсенето на Висшия

^{117:6.1 (1287.6)} Ние търсим Висшия във вселените, но не го намираме. “Той е вътрешното и външното на всички неща и същества, движещи се и неподвижни. Оставайки далечен, той е близък, неузнаваем в своята тайна.” Всемогъщият-Висшият е формата на онова, което още не е оформено, еталонът на това, което още не е създадено. Бог-Висшият е вашият вселенски дом и когато вие го намерите, това ще бъде подобно на завръщане в къщи. Той е вашият емпиричен родител; той също е израснал в опита на

божествения родител точно така, както и в опита на хората. Той ви познава, защото прилича и на създател, и на създание.

117:6.2 (1288.1) Ако вие действително желаете да намерите Бога, то във вашия разум не може да не се появи осъзнаване на Висшия. Така, както Бог е ваш божествен Баща, така Висшият е ваша божествена Майка, която ви отглежда в течение на целия ви живот във вселената. “Колко всеобхватен е Висшият – той е навсякъде! От неговото присъствие зависи животът на безбройните сътворени същества и нито едно не бива отхвърлено.”

117:6.3 (1288.2) Това, което Михаил е за Небадон, Висшият е за крайния космос; неговото Божество е великият път, по който любовта на Отеца тече навън към цялото творение, и то е великият път, по който крайните създания вървят към центъра в търсене на Отеца, Който е любов. Даже Настройчиците на Съзнанието са свързани с него: по своята изначална божествена същност те са подобни на Отеца, но придобивайки опит от събитията на времето, ставащи във вселените на пространството, те стават подобни на Висшия.

117:6.4 (1288.3) Актът на вземане от създанията на решение да изпълняват волята на Създателя представлява космическа ценност от вселенско значение, което веднага предизвиква реакцията на някаква неразкрита, но повсеместна координационна сила, може би проявление на все по-широкото действие на Висшето Същество.

117:6.5 (1288.4) Моронтийната душа на еволюиращия смъртен наистина е син на действащия чрез Настройчика Всеобщ Баща и дете на ответното космическо действие на Висшето Същество, Всеобщата Майка. Майчинското влияние преобладава в човешката личност в течение на цялото детство на растящата душа в локалната вселена. Влиянието на родителите-Божество става по-балансирано след сливането с Настройчика и в течение на пребиваването в свръхвселената, но когато създанието на времето започва да пресича вечната централна вселена, същността на Отеца става все по-очевидна, постигайки върховете на крайното изражение, след като създанието познае Всеобщия Баща и бъде прието в Корпуса на Завършилите.

117:6.6 (1288.5) В опита и чрез опита от постигането от възходящия "аз" на статута на завършил колосално действие върху неговите емпирични майчински качества оказват присъствието на духа на Вечния Син и присъствието на разума на Безкрайния Дух, които влизат в съприкосновение с такова "аз" и го изпълват. По-късно, в сферите на активност на завършилите в голямата вселена, се извършва ново пробуждане на скрития майчински потенциал на Висшия – нова реализация на емпиричните значения, нов синтез на емпиричните ценности на целия възходящ път. Изглежда това самопретворяване ще продължава в живота на завършилите от шеста степен дотогава, докато майчинското наследство на Висшия не достигне крайна синхронност с наследството на Отеца, заключено в Настройчика. Този загадъчен период на функциониране в голямата вселена е продължение на

зрелия етап от живота на възвисяващия се и усъвършенстван смъртен.

^{117:6.7 (1288.6)} Възможно е след завършването на шестата степен на съществуването и навлизането в седмата, завършваща степен на духовния статут да настъпи време на прогресивни епохи на обогатяване на опита, задълбочаване на мъдростта и въплъщаване на божествеността. В същността на завършилият това явно ще е аналогично на успешното завършване на борбата на разума за самопретворяване на духа, завършването на съгласуването на възходящата същност на човека с божествената същност на Насройчика в пределите на крайните възможности. Така това величествено вселенско “аз” става вечен син-завършил на Райския Баща, както и вечно вселенско дете на Висшата Майка – едно вселенско “аз”, способно да представлява както Бащата, така и Майката на вселените и личностите във всяка дейност или начинание, които се отнасят към крайното управление на създанията, на създадените или на еволюиращите неща и същества.

^{117:6.8 (1289.1)} Всички развиващи своята душа хора са в буквалния смисъл еволюционни синове на Бога-Баща и Бога-Майка – Висшето Същество. Но дотогава, докато смъртният човек не осъзнае това божествено наследство в своята душа, неговата увереност в родството с Божеството трябва да се въплъщава във вярата. Опитът от човешкия живот е космическият пашкул, в който неличностните вселенски способности на Висшето Същество и неличностното вселенско присъствие на Всеобщия Баща

(които не са личности) формират моронтийната душа на времето и характера на завършилия, съединяващ в себе си човешкото и божествено начало – същество, за което са подготвени вселенско предназначение и вечно служене.

117:6.9 (1289.2) Хората твърде често забравят за това, че Бог е най-големият опит в човешкото съществуване. Другите видове опит са ограничени по своя характер и съдържание, но опитът на Бога е ограничен само от способността за постигането му, която създанието притежава, и такъв опит сам по себе си разширява тази способност. Когато хората търсят Бога, те търсят всичко. Когато намират Бога, те са намерили всичко. Търсенето на Бога е безмерно посвещаване на любовта, което влече след себе си поразително откриване на нова, още по-голяма любов, жадуваща да бъде посветена.

117:6.10 (1289.3) Всяка истинска любов е от Бога и човекът получава божествената любов, посвещавайки я на своите близни. Любовта е динамична. Невъзможно е да я удържиш, тя е изпълнена с живот, тя е свободна, тя вълнува и винаги се намира в движение. На човека никога не се отдава да вземе любовта на Отеца и да я заключи в своето сърце. Любовта на Отеца може да стане истинска за смъртния човек, само когато премине през неговата личност и той на свой ред посвети тази любов на своите близни. Великият кръговрат на любовта изтича от Отеца чрез неговите синове към братята и оттам – до Висшия. Любовта на Отеца се проявява в смъртната личност благодарение на служенето на вътрешния Настройчик. Богопозналият син разкрива тази любов на своите

вселенски братя и това братско чувство е основата на любовта на Висшия.

^{117:6.11 (1289.4)} Пътят към Висшия преминава само през опита и в сегашните епохи на творението са известни само три начина, с помощта на които създанията могат да постигнат Върховността:

^{117:6.12 (1289.5)} 1. Жителите на Рая низхождат от вечния Остров през Хавона, където придобиват способност за разбиране на Върховността чрез наблюдаване на различията между реалностите на Рая и Хавона посредством изследване на многобройните видове дейности на Висшите Съзидателни Личности – от Главните Духове до Синове-Създатели.

^{117:6.13 (1289.6)} 2. Пространствено-времените възходящи създания от еволюционните вселени на Висшите Създатели се приближават плътно до Висшия при пресичането на Хавона като първа крачка към по-доброто осъзнаване на единството на Райската Троица.

^{117:6.14 (1289.7)} 3. Местните на Хавона придобиват разбиране на Висшия чрез общуването с низходящите странстващи на Рая и възходящите странстващи на седемте свръхвселени. Местните на Хавона по своята природа са способни да хармонизират принципно различните възгледи на жителите на вечния Остров и обитателите на еволюционните вселени.

^{117:6.15 (1290.1)} За еволюционните създания съществуват седем велики начина за приближаване към Всеобщия Баща. Пътят на всяко от тези възнесения към Рая преминава през

божествеността на един от Седемте Главни Духа; и всеки начин става възможен благодарение разширената възприемчивост към опита, появяваща се в създанията в резултат на служенето в тази свръхвселена, която отразява същността на съответния Главен Дух. Съвкупността от тези седем опита очертава известните понастоящем предели на осмислянето от създанието на реалността и актуалността на Бог-Висшия.

^{117:6.16 (1290.2)} Не само собствената ограниченост на човека му пречи да намери крайния Бог; причината е и в незавършеността на вселената; именно незавършеността на всички създания – минали, настоящи, бъдещи – прави Висшето непостижимо. Всеки индивид, постигнал божествените нива на богоподобие, е способен да намери Бога-Баща, но личното постигане на Бога-Висшия ще стане възможно за *отделното* създание чак тогава, когато в далечно бъдеще, чрез всеобщо постигане на съвършенство, ще го намерят *всички* създания едновременно.

^{117:6.17 (1290.3)} Независимо от това, че в настоящата вселенска епоха вие сте неспособни да го намерите лично така, както сте способни да намерите и както ще намерите Бащата, Сина и Духа, възходът към Рая и последващата дейност във вселената постепенно ще създадат във вашето съзнание представа за вселенското присъствие и космическите действия на Бога на целия опит. Плодовете на духа са същността на Висшето и то подлежи на реализиране в човешкия опит.

^{117:6.18 (1290.4)} Предстоящото за човека в бъдеще постигане на Висшия ще стане в резултат от сливането му с духа на Райското Божество. За урантийците този дух е присъствието на Райския Баща в Настройчика; и макар че Тайнственият Наставник произхожда от Отеца и е подобен на Отеца, ние се съмняваме, че даже такъв божествен дар е способен да изпълни неизпълнимото – да разкрие същността на безкрайния Бог пред крайното създание. Както предполагаме ние, това, което Настройчикът ще разкрие на бъдещите завършили от седма степен, ще бъде божествеността и същността на Бога-Висшия. И това разкриване ще означава за крайното същество това, което разкриването на Безкрайното би означавало за абсолютното същество.

^{117:6.19 (1290.5)} Висшият не е безкраен, но той вероятно обхваща цялата безкрайност, която безкрайното създание ще може някога да осъзнае. За да разбереш нещо повече, отколкото Висшият, е нужно да бъдеш повече от краен!

^{117:6.20 (1290.6)} Всички емпирични творения са взаимосвързани в реализацията на своето предназначение. Само екзистенциалната реалност е самодостатъчна и самосъществуваща. Хавона и седемте свръхвселени са необходими една за друга за постигане на максималната степен на постигане на крайното; точно така някога те ще зависят и от бъдещите вселени на външното пространство за преодоляването на крайния статут.

^{117:6.21 (1290.7)} Възходящият човек е способен да намери Отеца; Бог е екзистенциален и затова реален независимо от статута на опита, постигнат от цялата вселена. Но нито

едно отделно взето възходящо създание няма да може някога да намери Висшия, докато всички възходящи същества не достигнат максимална вселенска зрелост, която да им позволи едновременно да вземат участие в това откритие.

^{117:6.22 (1290.8)} Отецът не отдава значение на обществените различия; Той се отнася към всеки от Своите възходящи синове както към космически индивиди. Висшият също не отдава значение на обществените различия; той се отнася към своите емпирични деца както към единно космическо цяло.

^{117:6.23 (1290.9)} Човекът може да намери Отеца в своето сърце, но той е длъжен да търси Висшия в сърцата на всички други хора; и когато всички създания в съвършенство разкрият любовта на Висшия, тогава той ще стане вселенска действителност за всички съзнания. И това е само друг начини да се изрази мисълта, че вселените ще преминат в устойчивото състояние на светлината и живота.

^{117:6.24 (1291.1)} Постигането на съвършено самовъплъщаване от всички личности и постигането на съвършена устойчивост от всички вселени е равносилно на постигането на Висшия и свидетелства за освобождаването на цялата крайна реалност от ограниченията, свойствени на несъвършенството на битието. Такова изтощаване на всички крайни потенциали води до завършване на постигането на Висшия и, от друга страна, може да се определи като завършена еволюционна актуализация на самото Висше Същество.

^{117:6.25 (1291.2)} Хората намират Висшия не внезапно и зрелищно, подобно на земетресение, което разтрошава скали и образува пропасти, а бавно и търпеливо, подобно на река, която спокойно отмива почвата от своето русло.

^{117:6.26 (1291.3)} Когато намерите Отеца, вие ще откриете великата причина за вашия духовен възход във вселените; когато намерите Висшия, вие ще откриете великото следствие от вашето придвижване към Рая.

^{117:6.27 (1291.4)} Но никой от богопозналите смъртни никога няма да бъде самотен в своето пътешествие през космоса, тъй като той знае, че всяка своя крачка извършва заедно с Отеца, докато самият път, по който върви, е присъствието на Висшия.

7. Бъдещето на Висшия

^{117:7.1 (1291.5)} Завършването на реализацията на всички крайни потенциали е равносилно на завършването на реализацията на целия еволюционен опит. Това предполага окончателното проявяване на Висшия като всемогъщото присъствие на Божеството във вселените. Ние смятаме, че на този стадий на развитие Висшето ще бъде толкова явно личностно същество, колкото и Вечният Син, ще бъде толкова реално надарено със сила, колкото и Райският Остров, ще бъде толкова всецяло обединено, колкото и Съвместният Извършител, и всичко това ще стане в пределите, ограничени от крайните възможности на Върховността в кулминационното развитие на настоящата вселенска епоха.

^{117:7.2 (1291.6)} Макар че такава концепция за бъдещото Висше Божество е абсолютно правилна, ние бихме искали да обърнем внимание на някои проблеми, свързани с тази представа:

^{117:7.3 (1291.7)} 1. Безусловните Наблюдатели на Висшия едва ли могат да се изпълнят с божественост на някакъв стадий преди завършването на неговата еволюция и при все това същите тези наблюдатели вече условно се ползват от присъщото за върховността пълновластие по отношение на вселените, утвърдили се в светлината и живота.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. Висшето едва ли би могло да функционира в Пределната Троица, без да достигне пълна актуалност на вселенския статут, и при все това Пределната Троица още сега е условна реалност и вие вече знаете за съществуването на Условните Наместници на Пределния.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. Висшият не е напълно реално същество за вселенските създания, но съществуват много основания, позволяващи да се направи изводът, че той е напълно реален за Седмokratното Божество, простиращо се от Всеобщия Баща в Рая до Синове-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени.

^{117:7.6 (1291.10)} Възможно е в горните предели на крайното ниво – там, където времето се съединява с областта на преодоляното време – последователността да става неясна и изтрита. Възможно е Висшият да е способен да предвиди своето вселенско присъствие на свръхвремевите нива и след това, в ограничени предели, да прогнозира бъдещата еволюция, отразявайки това прогнозирано бъдеще назад

към създадените нива на Иманентността на Проектираната Незавършеност. Такива явления могат да се наблюдават всеки път, когато крайното влиза в контакт със свръхкрайното, както това става в опита на хората, обитавани от Настройчици на Съзнанието – истински залог за бъдещите вселенски постижения на човека в течение на цялата вечност.

117:7.7 (1292.1) Когато възходящите смъртни бъдат приети в корпуса на завършилите на Рая, те полагат клетва за вярност пред Бога-Висшия, което е Троицата в разбирането на всички крайни създадени личности, и впоследствие, в процеса на функционирането на завършилите в еволюиращите вселени, те се подчиняват на изключителното разпореждане на Рая чак до епохалното утвърждаване на локалните вселени в светлината и живота. Според това как новите организации за управление на тези усъвършенствани творения започват да отразяват проявяващото се пълновластие на Висшия, ние забелязваме, че далечните отряди на завършилите признават юрисдикцията на тези нови правителства. Изглежда, че Бог-Висшият се развива като обединител на еволюционните Корпуси на Завършилите, но е много вероятно Висшият, като член на Пределната Троица, да ръководи вечната съдба на тези седем корпуса.

117:7.8 (1292.2) Висшето Същество съдържа в себе си три свръхчовешки възможности за проявление във вселената:

117:7.9 (1292.3) 1. Абсолютно участие в първата емпирична Троица.

117:7.10 (1292.4) 2. Взаимно-абсолютно участие във втората емпирична Троица.

117:7.11 (1292.5) 3. Взаимно-безкрайно участие в Троицата на Троиците; но ние нямаме удовлетворителна представа какво действително означава това.

117:7.12 (1292.6) Това е една от общоприетите хипотези относно бъдещето, което очаква Бог-Висшия, но съществуват също така и много хипотези за неговите връзки с днешната голяма вселена след постигането от нея на статута на светлината и живота.

117:7.13 (1292.7) Настоящата цел на свръхвселените се заключава в това, изхождайки от своето състояние и в пределите на своите възможности, да станат така съвършени, както Хавона. Това съвършенство се отнася до физическите и духовни постижения и включва в себе си също така и развитието на администрация, на система за управление и на братски взаимоотношения. Смята се, че в бъдещите епохи в свръхвселените постепенно ще бъдат изживени възможностите за дисхармония, несъгласуваност и неправилни решения. Енергийните контури ще бъдат напълно балансирани и изцяло подчинени на разума, докато духът в присъствието на личност ще е постигнал господство над разума.

117:7.14 (1292.8) Предполага се, че в това намиращо се в далечното бъдеще време духовното лице на Висшия и придобитата енергия на Всемогъщия ще постигнат съгласуваност на развитието и че те, обединени във Висшия Разум и с негова помощ, ще се реализират като

Висше Същество, като завършена актуалност във вселените – актуалност, достъпна за наблюдение от всички създадени разумни същества, предизвикваща реакцията на всички създадени енергии, съгласувана във всички духовни същности и познаваема в опита на всички вселенски личности.

117:7.15 (1292.9) Тази концепция предполага истинско пълновластие на Висшия в голямата вселена. Напълно е възможно днешните троични управляващи да продължат да действат като негови наместници, но ние предполагаме, че съществуващите днес граници между седемте свръхвселени постепенно ще изчезнат и цялата голяма вселена ще функционира като усъвършенствано цяло.

117:7.16 (1292.10) Възможно е Висшият да се намира лично в Уверса – столицата на Орвонтон, откъдето да ръководи управлението на временните творения, но това е само предположение. Но несъмнено е това, че личността на Висшето Същество определено ще бъде достъпна на някакво конкретно място, макар че неговото въздействие Божество вероятно както преди ще продължи да насища със себе си вселената на вселените. Каква ще бъде връзката на обитателите на свръхвселената с Висшия от тази епоха – ние не знаем, но тя може да напомня днешното взаимоотношение между местните на Хавона и Райската Троица.

117:7.17 (1293.1) Усъвършенстваната голяма вселена на тези бъдещи дни ще се отличава значително от това, което е тя днес. Ще отидат в миналото увлекателните дела – организирането на галактиките на пространството,

имплантирането на живот в изменчивите светове на времето и развитието на хармония от хаоса, на красотата от потенциалите, на истина – от значенията, на добродетели – от ценностите. Ще завърши крайното предназначение на времевите вселени! Възможно е да настъпи време на покой, на отдых от вековната борба за еволюционно съвършенство. Но не задълго! Несъмнено, уверено и необратимо загадката на възникващото Божество на Бог-Пределния ще отправи предизвикателство към тези усъвършенствани граждани на неизменните вселени точно така, както някога търсенето на Бога-Висшия се превърна в изпитание за техните бореци се еволюционни предци. Завесата на космическата съдба ще се вдигне, за да открие трансценденталното величие на пленителните абсонитни търсения на Всеобщия Баща на тези нови, по-високи нива, които се разкриват в пределния опит на създанията.

117:7.18 (1293.2) [Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

Документ 118. Висшият и Пределният – време и пространство

118:0.1 (1294.1) ПО ОТНОШЕНИЕ на няколко същности за Божеството може да се каже следното:

118:0.2 (1294.2) 1. Отецът е самосъществуващо “аз”.

118:0.3 (1294.3) 2. Синът е съ-съществуващото “аз”.

118:0.4 (1294.4) 3. Духът е съвместно-съществуващо “аз”.

118:0.5 (1294.5) 4. Висшият е еволюционно-емпирично “аз”.

118:0.6 (1294.6) 5. Седмократният е божественост, разпространяваща “аз”.

118:0.7 (1294.7) 6. Пределният е трансцендентално-емпирично “аз”.

118:0.8 (1294.8) 7. Абсолютният е екзистенциално-емпирично “аз”.

118:0.9 (1294.9) Макар че Бог-Седмократният е необходим за еволюционното постигане на Висшия, Висшият също е необходим за евентуалната поява на Пределния. Двойното присъствие на Висшия и Пределния представлява основно обединяване на субабсолютното и производно Божество, тъй като те взаимозависимо се допълват в постигането на своето предназначение. Заедно те образуват емпиричния мост, съединяващ началото и завършването на целия съзидателен растеж в мирозданието на голямата вселена.

118:0.10 (1294.10) Съзидателното развитие никога не свършва, но винаги носи удовлетворение; то е безкрайно в своето протежение, но то винаги е пронизано от моментите на личностно удовлетворение от постигането на предходната цел, която служи като толкова ефективно и мобилизиращо начало за новите дела в космическото развитие, изследването на вселената и постигането на Божеството.

118:0.11 (1294.11) Макар че областта на математиката е свързана с качествени ограничения, тя все пак осигурява за крайния разум концептуална основа за размишление за безкрайността. Количествено ограничение на числата не съществува даже в разбирането на крайния разум. Колкото

и голямо да е числото, към него винаги може да се прибави още едно число. Освен това вие сте способни да разберете, че колкото и пъти да прибавите нова величина, резултатът ще бъде безкрайно далеч от безкрайността, тъй като всеки път ще може да се прибавя още по едно число.

^{118:0.12 (1294.12)} В същото време безкрайните редове могат да се сумират във всеки момент и такова цяло (по-точно субцяло) донася на даденото същество в даденото време цялата пълнота на радостта от постигането на целите. Но рано или късно същото това същество започва да жадува за нови и по-високи цели, започва да се стреми към тях и такива присъщи на растежа дерзания винаги ще се очакват в циклите на вечността, всяко в своето време.

^{118:0.13 (1294.13)} Всяка последваща вселенска епоха е преддверие на новата ера на космически растеж и всяка космическа ера става непосредствена съдба на предшестващите стадии. Хавона сама по себе си е съвършено, но ограничено по своето съвършенство творение; разпространявайки се в еволюционните вселени, съвършенството на Хавона придобива не само космическо предназначение, но и освобождаване от ограниченията на доеволюционното битие.

1. Времето и вечността

^{118:1.1 (1295.1)} За да може по-уверено да се ориентира в космоса, човек трябва колкото може по-добре да разбира връзката на Божеството с космоса. Макар че абсолютното Божество е по своята природа вечно, Боговете са свързани с времето като придобиван във вечността опит. В еволюционните

вселени вечността има временна непрекъснатост — непрекъснатото *сега*.

118:1.2 (1295.2) Решавайки да изпълни волята на Отеца, личността на смъртното създание е способна да се увековечи благодарение на отъждествяването си с пребиваващия в нея дух. Такова посвещаване на волята е равностойно на осъществяване във вечността на реалността на целта. Това значи, че целта на създанието е станала неизменна относно непрекъснатата последователност от моменти — иначе казано, течението на времето няма да се съпровожда с изменение на целите на създанието. Дали такива моменти ще бъдат милион или милиард, няма значение. По отношение на целта на създанието броят е изгубил смисъл. Така решението на създанието и решението на Бога довеждат до вечните реалности на нескончаемия съюз, в който духът на Бога и същността на човека се обединяват за извечно служене на децата на Бога и техния Райски Баща.

118:1.3 (1295.3) Съществува пряка връзка между зрелостта и единицата за възприемане на времето за всеки даден интелект. Единицата за време може да бъде ден, година или по-дълъг период, но тя неизменно е критерий, с помощта на който съзнаващото “аз” оценява обстоятелствата на живота и посредством който постигащият интелект определя и оценява фактите на временното съществуване.

118:1.4 (1295.4) Опитът, мъдростта и разсъдителността са следствие от удължаването на единицата за време в смъртното съществуване. Когато човешкият разум се

завръща към миналото, той оценява миналия опит, за да го използва в настоящата ситуация. Когато човек се обръща към бъдещето, той се опитва да оцени бъдещото значение на възможното действие. Възползвайки се по такъв начин и от опита, и от мъдростта, човешката воля предлага съждение и взема решение в настоящето, в резултат на което се появява план за действие, породен както от миналото, така и от бъдещето.

118:1.5 (1295.5) В процеса на съзряване на развиващото се “аз” миналото и бъдещето се съединяват, за да хвърлят светлина върху истинското значение на настоящето. Ставайки все по-зряло, това “аз” черпи опит от все по-дълбокото минало, докато проникателността на неговата мъдрост се стреми да проникне във все по-далечното бъдеще. И според това, как постигащото “аз” разширява своето проникване както в миналото, така и в бъдещето, неговите съждения все по-малко и по-малко зависят от преминаващото настояще. По такъв начин решението-действие започва да се освобождава от оковите на изменчивото настояще и едновременно с това започва да приема вид, имащ значение за миналото-бъдещето.

118:1.6 (1295.6) Търпението е нужно на тези смъртни, които използват кратки времеви единици; настоящата зрелост превъзхожда търпението със своята сдържаност, която се ражда в истинското разбиране.

118:1.7 (1295.7) Да станеш зрял, това значи да живееш по-интензивно в настоящето, едновременно освобождавайки се от ограниченията на настоящето. Зрелите планове,

основани на миналия опит, се претворяват в настоящето така, че да подобрят ценностите на бъдещето.

118:1.8 (1295.8) Единицата време, съответстваща на незрелостта, концентрира значението-ценност в настоящия момент по такъв начин, че го лишава от истинска връзка с не-настоящото – минало-бъдеще. С достигането на зрелостта единицата-време достига величината, при която става разкриването на еднородната връзка между минало-настояще-бъдеще, в резултат на което “аз”-ът започва да постига цялостност на събитията, започва да вижда пейзажа на времето в панорамната перспектива на разширените хоризонти, започва може би да предполага съществуване, нямащо начало и край, на вечния континуум, фрагментите на който се наричат време.

118:1.9 (1296.1) На нивата на абсолютното и безкрайното моментът на настоящето съдържа в себе си цялото минало и цялото бъдеще. АЗ СЪМ означава също така и АЗ БЯХ, и АЗ ЩЕ БЪДА. И това представя нашата най-добра концепция за вечността и вечното.

118:1.10 (1296.2) На абсолютното и вечно ниво потенциалната реалност е също толкова значима, колкото и актуалната реалност. Само на крайното ниво и само от гледна точка на свързаните от времето създания между тях се вижда толкова огромно различие. За Бога – като Абсолют – взелият вечното решение възходящ смъртен вече е Райски завършил. Но благодарение на пребиваващия в човека Настройчик на Съзнанието Вечният Баща не е ограничен само от осъзнаването на този факт, но е способен също така и да знае за всеки епизод от временната борба с

проблемите, възникващи по пътя на възхода на създанието от животното до богоподобните нива на битието, както и да взема участие в тази борба.

2. Вездесъщността и повсеместността

^{118:2.1 (1296.3)} Повсеместността на Божеството не следва да се бърка с пределността на божествената вездесъщност. По волята на Всеобщия Баща Висшият, Пределният и Абсолютът компенсират, координират и обединяват Неговата пространствено-времева повсеместност и преодолялата пространството и времето вездесъщност с Неговото извънвремево и извънпространствено всеобщо и абсолютно присъствие. И вие следва да помните, че повсеместността на Божеството, толкова често асоциируема с пространството, не е задължително обусловена от времето.

^{118:2.2 (1296.4)} Като смъртни и моронтийни възходящи създания вие все по-добре постигате Бога благодарение на служенето на Бог-Седмократния. Чрез Хавона вие откривате Бог-Висшия. В Рая вие Го намирате като личност, а скоро след като станете завършил, вие ще се опитате да Го познаете като Пределен. Изглежда, че след постигането на Пределния завършилите имат само един път – да пристъпят към търсене на Абсолюта. Нито един от завършилите няма да се терзае от неведение на пътя към Божеството-Абсолют, тъй като възхождайки на нивото на висшето и пределното, той е намерил Бога-Баща. Такива завършили несъмнено ще вярват в това, че ако техните търсения на Бога-Абсолют се увенчават с успех, те ще открият същия Бог – Райския Баща, проявяващ Себе Си на

още по-безкрайни и универсални нива. Несъмнено е, че постигането на Бога в Абсолюта ще разкрие Първичния Прародител на вселените, точно както и Окончателния Баща на личностите.

118:2.3 (1296.5) Възможно е Бог-Висшият да не е демонстрация на пространствено-времевата вездесъщност на Божеството, но той е буквално проявление на божествената повсеместност. Между духовното присъствие на Твореца и материалните проявления на творението съществува обширна област на повсеместно *ставане* — вселенската поява на еволюционното Божество.

118:2.4 (1296.6) Ние сме уверени, че ако Бог-Висшият някога подчини вселените на времето и пространството на своето непосредствено управление, то такова управление на Божеството ще се осъществява под свръх-управлението на Пределния. В такъв случай Бог-Пределният ще започне да се проявява във вселените на времето като трансценденталния Всемогъщ (Всесилния), под свръх-управлението на когото в аспекта на административните функции на Всемогъщия-Висшия ще се намират свръх-времето и преодоляното пространство.

118:2.5 (1297.1) След нас и смъртните могат да си зададат въпроса: ако развитието на Бога-Висшия до положение на глава на административната власт в голямата вселена се съпровожда с разширено проявление на Бога-Пределния, то ще се съпровожда ли съответстващото проявление на Бога-Пределния в постулираните вселени на външното

пространство с аналогични и нарастващи разкрития на Бога-Абсолют? Но ние не знаем със сигурност това.

3. Пространствено-времевите отношения

118:3.1 (1297.2) Само благодарение на своята повсеместност Божеството можа да обедини пространствено-времевите проявления в крайната концепция, тъй като времето е последователност от моменти, докато пространството е система от свързани точки. В крайна сметка вие постигате времето чрез анализ, а пространството – чрез синтез. Вие координирате и асоциирате тези две неприличащи си понятия благодарение на интегриращата интуиция на личността. От всички представители на животинския свят само човекът притежава тази способност за пространствено-времево възприятие. За животното движението притежава значение, но само за личностното създание движението представлява ценност.

118:3.2 (1297.3) Нещата са обусловени от времето, но истината е извън времето. Колкото повече истина сте познали, толкова повече истина *сте*, толкова повече сте способни да познаете миналото и да постигнете бъдещето.

118:3.3 (1297.4) Истината е невъзмутима – завинаги свободна от всякакви мимолетни превратности, но никога неувяхваща, нелишена от жизненост, оставаща неизменно трепетна и гъвкава. – лъчезарно жива. Но когато истината се съединява с факта, то както времето, така и пространството обуславят нейното значение и корелират нейната ценност. Такива реалности на истината, съединени с факта, се

превръщат в представи и съответно преминават в областта на относителните космически реалности.

118:3.4 (1297.5) Съединяването на абсолютната и вечна истина на Създателя с фактическия опит на крайното и времево създание довеждат до възникването на нова и проявяваща се ценност на Висшия. Концепцията за Висшия е задължителна за координацията на божествения и неизменен небесен свят с крайния и постоянно изменящ се земен свят.

118:3.5 (1297.6) От цялото неабсолютно пространството очевидно е най-близко от всичко до абсолютното. Явно пространството е абсолютно пределно. Действителната трудност в разбирането на пространството на материално ниво се обяснява с това, че докато материалните тела съществуват в пространството, пространството също съществува в същите тези материални тела. Макар че към пространството се отнася много от това, което е абсолютно, това не означава, че пространството е абсолютно.

118:3.6 (1297.7) По-добре могат да бъдат разбрани пространствените отношения, ако си представим, че, относително казано, пространството в крайна сметка е свойство на всички материални тела. Затова, когато тяло се премества в пространството, то носи в себе си и свойствата на пространството – именно това пространство, което е заключено в такова движещо се тяло, е негова част.

118:3.7 (1297.8) Всички конфигурации на реалността заемат пространство на материалните нива, но духовните

конфигурации съществуват само относително в пространството; те не заемат и не изместват пространство, нито го съдържат в себе си. За нас основната загадка на пространството се явява конфигурацията на идея. Влизайки в областта на разума, ние се сблъскваме с много проблеми. Заема ли пространство конфигурацията, реалността на една идея? Ние не знаем отговора, макар да сме уверени в това, че конфигурацията на една идея не съдържа в себе си пространство. Но едва ли би било вярно да твърдим, че нематериалното винаги е извънпространствено.

4. Първичната и вторичната причинност

^{118:4.1 (1298.1)} Много от теологическите трудности и метафизическите дилеми на смъртния човек се обясняват с неправилното определяне на положението на личността на Божеството, в резултат на което безкрайните и абсолютни атрибути се приписват на подчинената Божественост и еволюционното Божество. Вие не трябва да забравяте, че освен действителната Първопричина съществуват също така и множество неподчинени и подчинени причини — както съпътстващи, така и второстепенни.

^{118:4.2 (1298.2)} Най-същественото различие между първичните и вторични причини се заключава в това, че първопричините пораждат изначалните следствия, които не наследяват никакви фактори, явяващи се производни на предшестващата причинност. Вторичните причини предизвикват следствия, които неизменно показват черти, наследени от друга предшестваща причинност.

118:4.3 (1298.3) Чисто статичните потенциали, заключени в Безусловния Абсолют, реагират на тази причинност на Божеството-Абсолют, която е следствие от действията на Райската Троица. В присъствието на Всеобщия Абсолют тези изпълнени с причинност статични потенциали веднага стават активни и чувствителни към въздействието на някои трансцендентални сили, чието влияние преобразува статута на тези активирани потенциали, като ги превръща в истински вселенски възможности за развитие – актуализирани способности за растеж. Именно с помощта на тези съзрели потенциали създателите и управляващите на голямата вселена разиграват нескончаемата драма на космическата еволюция.

118:4.4 (1298.4) Ако не се отчитат екзистенциалните същности, причинността по принцип има тройствен характер. В това, което засяга нейните действия в днешната вселенска епоха и е приложимо към крайното ниво на седемте свръхвселени, можем да я представим по следния начин:

118:4.5 (1298.5) 1. *Активация на статистически потенциали.* Създаване на предназначение във Всеобщия Абсолют от актовете на Божеството-Абсолют, въздействащи в Безусловния Абсолют и на Безусловния Абсолют, както и вследствие волевите разпореждания на Райската Троица.

118:4.6 (1298.6) 2. *Възникване на вселенски възможности.* Това подразбира трансформацията на неидентифицираните потенциали в точно очертани и ясни планове. Това е действието на пределността на Божеството и на многобройните сили на трансцендентално ниво. Такива актове в съвършенство предвиждат бъдещите потребности

на цялото мироздание. Именно обособяването на потенциалите определя съществуването на Архитектите на Мирозданието като истинско въплъщение на заключената в Божеството концепция за вселените. В пространствено отношение мащабите на техните планове изглеждат в крайна сметка ограничени от концептуалната периферия на мирозданието, но като *планове* те по принцип не са ограничени от времето или пространството.

118:4.7 (1298.7) 3. *Сътворяване и еволюция на вселенските актуални същности.* Именно в своето въздействие върху космоса, наситен със създаващи възможности за присъствие на Пределността на Божеството, Висшите Създатели преобразуват съзрялата потенциалност в емпирична актуалност. В мащаба на мирозданието всяка актуализация на потенциалната реалност е ограничена от пределната способност за развитие и е обусловена от времето и пространството на завършващите стадии на проявление. В космически смисъл излизащите от Рая Синове-Създатели са в действителност *трансформирани* създатели. Но това в никаква степен не означава, че човешката представа за тях като за създатели е невярна: от крайна гледна точка те безусловно могат да бъдат създатели и действително създават.

5. Всемогъществото и взаимоприемливостта

118:5.1 (1299.1) Всемогъществото на Божеството не означава способността да се изпълни неизпълнимото. В пределите на пространство-времето и изхождайки от представите на смъртния човек, даже безкрайният Бог е неспособен да създава квадратни кръгове или да твори зло, явяващо се в

своята същност добро. Бог е неспособен да извърши несвойствени на Бога неща. Такова противоречие във философските термини е еквивалентно на несъществуващото и означава, че по такъв начин не се създава нищо. Присъщото на личността качество не може да бъде едновременно богоподобно и небогоподобно. На божествената възможност е присъща взаимно-приемливост. И всичко това произтича от факта, че всемогъществото не само създава неща, притежаващи същност, но и поражда същността на всички неща и същества.

118:5.2 (1299.2) В началото на битието Отецът извършва всичко, но според разкриването на панорамата на вечността в отговор на волята и повелите на Безкрайното става все по-очевидно, че създанията, в това число и хората, са призвани да станат партньори на Бога в окончателната реализация на своето предназначение. Това важи даже за живота в плът; когато Бог и човекът станат партньори, е невъзможно да бъдат ограничени бъдещите възможности на такъв съюз. Когато човек осъзнае, че Всеобщият Баща е негов партньор във вечното развитие, когато той се слива с пребиваващото в него присъствие на Отеца, то в своя дух той вече е разбил оковите на времето и е стъпил на пътя на вечния прогрес в търсенето на Всеобщия Баща.

118:5.3 (1299.3) Съзнанието на смъртния преминава от факта към значението и от значението към ценностите. Съзнанието на Създателя преминава от заключенията в мислите ценности, през заключеното в думата значение, към факта на действието. Всеки път Бог трябва да действа, за да излезе от задънената улица на безусловното единство,

присъщо на екзистенциалната безкрайност. Всеки път Божеството трябва да поражда образцова вселена, съвършени личности, изначална истина, красота и добродетел, към които да се стремят всички творения, съществуващи под нивото на Божеството. Всеки път Бог трябва отначало да намери човека, за да може човекът да намери впоследствие Бога. Всеки път отначало трябва да има Всеобщ Баща, преди да може да възникне всеобщо синовство и произтичащото от него всеобщо братство.

6. Всемогъществото и всетворението

^{118:6.1 (1299.4)} Бог е истински всемогъщ, но не всетворящ – той не прави лично всичко онова, което се прави. Всемогъществото обхваща енергийния потенциал на Всемогъщия-Висшия и Висшето Същество, но волевите актове на Бога-Висшия не са лични дела на Бог-Безкрайния.

^{118:6.2 (1299.5)} Да се отстоява всетворението на първичното Божество би означавало да се лишат от права почти един милион Райски Синове-Създатели, а да не говорим за безкрайното войнство от разнообразни други категории сътрудничещи с тях съзидателни помощници. Има само една безпричинна Причина в цялата вселена. Всички останали причини са производни на този един Пръв Велик Източник и Център. И нищо в тази философия не посяга върху свободната воля на милиардите деца на Божеството, разпръснати по необятната вселена.

^{118:6.3 (1299.6)} В локалните предели волеизявлението може да изглежда безпричинна причина, но то винаги проявява

наследствени черти, свързващи го с уникалните, изначални и абсолютни Първопричини.

118:6.4 (1299.7) Всяко волеизявление е относително. В изначален смисъл само на Бащата-АЗ СЪМ е свойствена окончателност на волеизявлението, в абсолютен смисъл само Отецът, Синът и Духът притежават прерогативи на волеизявление, необусловено от времето и неограничено от пространството. Смъртният човек е надарен със свободна воля, способност за избор и макар че такъв избор не е абсолютен, той при все това е относително окончателен на даденото ниво и в това, което се отнася до участието на правещата избора личност.

118:6.5 (1300.1) На всяко ниво освен абсолютното волеизявление се сблъсква с ограничеността на самата личност, притежаваща способност за избор. Човекът не може да избира отвъд пределите на това, което е достъпно за избор. Например, той не може да реши да стане не човек, а нещо друго – с изключение на това, че може да реши да стане нещо повече, отколкото просто човек: той може да вземе решение да застане на пътя на възхода във вселената, но това е възможно само благодарение на съвпадането на човешкото решение с божествената воля. А това, за което жадува синът и което желае Отецът, задължително ще се извърши.

118:6.6 (1300.2) В живота на смъртното създание постоянно се появяват и изчезват възможности за различно поведение и в течение на тези периоди от време, когато съществуват възможности за избор, човешката личност всеки път избира един от тези многобройни начини за действие.

Преходното волеизявление е свързано с времето и на него му се налага да дочака своя час, за да намери възможност за своето изражение. Духовното волеизявление, постигайки частично избавление от временната последователност, вече вкухва освобождаването от оковите на времето и това е възможно поради това, че духовното волеизявление се самоотъждествява с Божията воля.

118:6.7 (1300.3) Волеизявлението – актът на избор – трябва да действа в рамките на вселената, която се е актуализирала в резултат на по-висш предшестваш избор. Целият диапазон на човешката воля е строго ограничен от областта на крайното, с изключение на едно: когато човек реши да намери Бога и да стане подобен на Него, такъв избор е свръхкраен; само вечността може да покаже дали той е също така и свръхабсонитен.

118:6.8 (1300.4) Да осъзнаеш всемогъществото на Божеството значи да изпиташ чувство на увереност в придобиването на опит от космическото гражданство, да бъдеш уверен в безопасността на дългото пътешествие към Рая. Но да се съгласиш със софизма на всетворението значи да попаднеш в колосалното заблуждение на пантеизма.

7. Всеведението и предназначението

118:7.1 (1300.5) В голямата вселена волята на Създателя и волята на създанието действа в тези предели и в съответствие с тези възможности, които са установени от Архитектите на Мирозданието. При все това такова предопределяне на максималните предели в никаква степен не лишава

създанията от пълноправност на волята в тези граници. Не е ограничаване на крайното волеизявление и пределното априорно знание – пълното вземане под внимание на всички възможности за краен избор. Зрелият и далновиден човек може да бъде в състояние с голяма точност да предвиди решението на някой от по-младите си близки, но неговото предвиждане в никаква степен не намалява свободата и неподправеността на самото решение. Боговете мъдро са ограничили сферата на действие на незрялата воля, но при все това в тези установени предели тя е истинска воля.

118:7.2 (1300.6) Даже висшата корелация на целият минал, настоящ и бъдещ избор не зачертава неподправеността на такива решения. Тя по-скоро говори за предопределената тенденция на космоса и предполага наличието на априорно знание за тези волеви същества, които могат да вземат или да не вземат решение да внесат своя принос в емпиричната актуализация на цялата реалност.

118:7.3 (1300.7) На крайно ниво грешката в избора е свързана с времето и ограничена от времето. Тя може да съществува само във времето и в пределите на еволюиращото присъствие на Висшето Същество. Възможността за такъв погрешен избор се обяснява със съществуването на време и показва (освен незавършеността на Висшия) този определен диапазон на избора, с който незрелите създания трябва да бъдат дарявани за извършване на прогрес във вселената посредством осъществяване на свободно-волева връзка с реалността.

118:7.4 (1301.1) В обусловеното от времето пространство грехът явно потвърждава временния характер на свободата, даже всепозволеността на крайната воля. Грехът отразява незрелостта, опиянена от свободата на относително суверенната воля на личността, едновременно с това неспособността ѝ да постигне висшите ангажменти и задължения на космическото гражданство.

118:7.5 (1301.2) В крайните сфери порокът разкрива преходния характер на реалността на всяка нетъждествена с Бога индивидуалност. Едва след като създанието се отъждестви с Бога, то става истински реално във вселените. Крайната личност не е самосъздадена, но на свръхвселенската арена на избора тя действително сама определя своята участ.

118:7.6 (1301.3) Посвещаването на живота на материално-енергийните системи ги дарява със способността за самосъхранение, възпроизводство и самоадаптация. Посвещаването на личността дарява живите същества с нови прерогативи за самоопределяне, саморазвитие и самоотъждествяване с духа на Божеството при сливането си с него.

118:7.7 (1301.4) Съществуването на живота на субличностно ниво е свидетелство за това, че енергията-материя се активира от разума: отначало като физически регулатори, след това като спомагателни духове на разума. Дарът на личността произхожда от Отеца и придава на живата система уникални прерогативи за избор. Но ако личността е надарена с прерогативите на волевия избор – отъждествяването с реалността, и ако този избор е истински и свободен, то еволюиращата личност трябва да

има възможност и за друг избор, водещ я към задънена улица, дезинтеграция и унищожаване. Невъзможно е да се изключи вероятността за космическо самоунищожаване, ако развиващата се личност е призвана да бъде истински свободна в използването на крайната воля.

^{118:7.8 (1301.5)} Затова ограничаването на пределите на избор на личността върху по-ниските нива на съществуването повишава нейната безопасност. Според възхода във вселените изборът става все по-свободен; изборът се приближава към божествената свобода, когато възходящата личност постигне божественост на своя статут, върховност на посвещаването на целите на вселената, завършеност на придобиването на космическа мъдрост и окончателност на отъждествяването на създанието с волята и пътищата Божи.

8. Управлението и свръхуправлението

^{118:8.1 (1301.6)} В пространствено-времените творения свободната воля е скована от принуди и ограничения. Еволюцията на материалния живот отначало е механична, след това се активира от разума и (след посвещаването на личността) може да стане направлявана духом. Органичната еволюция в обитаемите светове е физически ограничена от потенциалите, заложиени от Носителите на Живота при изначалното имплантиране на физическия живот.

^{118:8.2 (1301.7)} Смъртният човек е машина, жив механизъм; неговите корени действително са във физическия свят на енергията. Много човешки реакции по своята природа са

механични; много в живота е механистично. Но по своето устройство човекът е значително повече, отколкото просто машина: той е дарен с разум и притежава дух; и макар че в течение на своя материален живот на него не му е по силите да се освободи от химическата и електрическа механика на своето битие, той е способен да се учи все по-добре да подчинява този механизъм на физическия живот, направляващ мъдростта на опита посредством посвещаването на човешкия разум на изпълнението на духовните подбуди на пребиваващия в него Настройчик на Съзнанието.

118:8.3 (1301.8) Духът освобождава волята; механизмът я ограничава. Несъвършеният избор, неконтролиран от механизма и нетъждествен с духа, е опасен и неустойчив. Преобладаването на механично начало осигурява устойчивостта в ущърб на прогреса; съюзът с духа освобождава избора от връзката с физическото ниво и едновременно с това осигурява божествена устойчивост благодарение на задълбоченото постигане на вселената и разширеното разбиране на космоса.

118:8.4 (1302.1) Създанието го заплашва огромна опасност – ако, освобождавайки се от оковите на жизнения механизъм, то не компенсира тази загуба на устойчивост за сметка на хармонична и устойчива връзка с духа. Когато волята на създанието стане относително свободна от механична устойчивост, неговото вътрешно “аз” може да се опита да придобие още по-голяма свобода без укрепване на връзката с духа.

Целият принцип на биологичната еволюция изключва възможността за поява в обитаемите светове на примитивни хора, надарени с някаква значителна способност за самоограничаване. Затова този творчески замисъл, целта на който е била еволюцията, осигурява и външните ограничения на времето и пространството, глада и страха, съществено стеснявайки субдуховния избор на такива неразвити създания. Според това, доколко разумът на човека успешно преодолява все по-трудни прегради, същият този творчески замисъл осигурява продължителното натрупване, предавано на расите по наследство, и мъчително, на трохички събираната емпирична мъдрост, с други думи, осигурява поддържането на равновесие между отслабващата външна и нарастващата вътрешна сдържаност.

Бавното протичане на еволюцията, на културния прогрес на човечеството свидетелства за ефективността на това задържане – материалната инерция, което толкова успешно гаси опасната скорост на прогреса. Така самото време смекчава и частично неутрализира резултатите от преждевременното и потенциално погубващо освобождаване на човешката дейност от най-близките прегради. Защото когато прогресът на културата става твърде бърз, когато материалните постижения изпреварват еволюцията на поклонението и мъдростта, то това означава, че цивилизацията носи в себе си семената на регреса; и ако такива човешки общества не получават поддръжка за сметка на бързия растеж на емпиричната мъдрост, те не се удържат на високите, но преждевременни нива на постижение и “средновековните” бездействия на

разума стават свидетел на неизбежното възстановяване на дисбаланса между личната свобода и самоконтрола.

118:8.7 (1302.4) Злото на Калигастия се заключаваше в това, че той заобиколи времевия регулатор на постепенното освобождаване на човека – необосновано унищожи съдържащите бариери, емпирично непреодолени от разума на смъртните от онова време.

118:8.8 (1302.5) Този разум, който е способен на частично съкращаване от времето и пространството, със самото това действие доказва, че е надарен със семената на мъдростта, способни да служат като ефективна замяна на преодоляната бариера на съдържаността.

118:8.9 (1302.6) Луцифер също се опита да наруши действието на времевия регулатор, блокиращ преждевременното придобиване на някои свободи в локалната система. Утвърждавайки се в светлината и живота, една локална система емпирично ще постигне тези възгледи и тази дълбочина на постижението, когато се появи възможност да се използват много методи, които биха се оказали вредни и разрушителни за тази система в епохата на нейното неустойчиво съществуване.

118:8.10 (1302.7) Когато човек отхвърля от себе си оковите на страха, когато с помощта на своите машини той съединява континенти и океани, а с помощта на своята писменост – поколения и векове, то всяко преодоляно ограничение той трябва доброволно да замени с ново ограничение, съответстващо на нравствените повели на разширяващата се човешка мъдрост. Това доброволно самоналожено

ограничение е едновременно и най-силният, и най-слабият от всички фактори на човешката цивилизация – това са идеите за справедливост и идеалите на братството. Човекът придобива даже способността да се облича в съдържащото одеяние на милосърдието, когато се реши да заобича своите другари и постигне началото на духовното братство, когато вземе решението да се отнася към тях така, както би искал те да се отнасят към самия него, тоест така, както по негово мнение към тях би се отнесъл Бог.

^{118:8.11 (1303.1)} Автоматическата вселенска реакция е устойчиво и по някакъв начин продължаващо в космоса явление. Личността, познала Бога, желаеща да изпълни Неговата воля и отличаваща се с духовна проникателност, притежава божествена устойчивост и вечно съществуване. Великото дело на човека във вселената се заключава в прехода на неговия смъртен разум от състоянието на механична статичност до божествеността на духовната динамичност и той постига тази трансформация за сметка на силите и постоянството на своите личностни решения във всяка от жизнените ситуации, провъзгласявайки: “Моята воля е в това, да се изпълни Твоята воля.”

9. Механизмите на вселената

^{118:9.1 (1303.2)} Времето и пространството образуват единния механизъм на мирозданието. Те са устройствата, благодарение на които крайните създания получават възможност да съ-съществуват в космоса с Безкрайното. Крайните създания са действено изолирани от абсолютните нива от времето и пространството. Но тази изолираща среда, без която съществуването на смъртните

би било невъзможно, непосредствено стеснява радиуса на крайното действие. Без нейното присъствие нито едно създание не би могло да действа, но тя определено ограничава действията на всяко създание.

118:9.2 (1303.3) Механизмите, създадени от по-висши типове разум, функционират затова, за да освободят техните съзидателни източници, но в определена степен те неизменно ограничават дейността на всички подчинени разумни същества. За вселенските създания това ограничение става очевидно както устройството на вселените. Човекът не притежава от нищо нескована свободна воля; сферата на неговия избор е ограничена, но в пределите на тази сфера неговата воля е относително суверенна.

118:9.3 (1303.4) Жизненият механизъм на смъртната личност — човешкото тяло, е продукт на свръхсмъртния замисъл; затова такъв механизъм никога няма да може да се управлява в съвършенство от самия човек. Едва когато възходящият човек, сливайки се с Настройчика, вече сам създава механизма за изразяване на своята личност, той ще постигне усъвършенствания контрол над него.

118:9.4 (1303.5) Голямата вселена е и механизъм, и организъм, механичен и жив — жив механизъм, привеждан в движение от Висшия Разум, съгласуващ се с Висшия Дух и придобиващ изражение на максималните нива на обединяване на енергията и личността в образа на Висшето Същество. Но да се отрича механизмът на крайното творение значи да се отрича фактът и да се пренебрегва реалността.

^{118:9.5 (1303.6)} Механизмите са продукти на разума – творческия разум, опериращ с космическите потенциали и въздействащ им. Механизмите са фиксирани кристализации на мислите на Създателя и те извечно действат в съгласие с породилия ги волеви замисъл. Но целенасочеността на всеки механизъм се определя от неговия произход, а не от функцията му.

^{118:9.6 (1303.7)} Не следва да се смята, че тези механизми ограничават действието на Божеството. По-скоро истината се заключава в това, че именно в тези механични форми Божеството е достигнало един от аспектите на вечното изражение. Основните вселенски механизми се появиха в отговор на абсолютната воля на Първия Източник и Център и затова те ще продължават вечно да действат в съвършена хармония с плана на Безкрайното; те действително са неволните еталони на този план.

^{118:9.7 (1303.8)} В известна степен ние разбираме по какъв начин механизмът на Рая се съотнася с личността на Вечния Син – това е функцията на Съвместния Извършител. Ние имаме свои предположения относно въздействията на Всеобщия Абсолют върху теоретичните механизми на Безусловния и потенциалното лице на Божеството-Абсолют. Но в еволюиращите Божества Висшия и Пределния ние забелязваме, че някои безличностни аспекти действително се обединяват с техните волеви противоположности; така възниква ново отношение между еталона и индивида.

^{118:9.8 (1304.1)} Във вечността на миналото Баща и Син придобиха съюз в това единство на изражението, каквото е Безкрайният Дух. Ако във вечността на бъдещето

Синове-Създатели и Съзидателните Духове на пространствено-времените локални вселени постигнат творчески съюз в сферите на външното пространство, какъв ще бъде резултатът от техния съюз като съвместно изражение на тяхната божествена същност? Напълно е възможно да станем свидетели на неразкрито по-рано проявление на Пределното Божество – нов тип свръхуправляващ. Такива същества биха притежавали уникални личностни прерогативи, възплъщавайки съюза на личностния Създател, безличностния Съзидателен Дух, опита на смъртните създания и постепенното възплъщение на Божествената Попечителка. Такива същества биха били пределни в този смисъл, че биха обединявали в себе си личностната и безличностна реалност, едновременно с това съчетавайки опита на Създателя и създанията. Каквито и да са атрибутите на такива трети лица на тези постулирани функционални троици в творенията на външното пространство, тяхната връзка с техните Бащи-Създатели и Съзидателните Майки с нещо ще напомня връзката на Безкрайния Дух с Всеобщия Баща и Вечния Син.

118:9.9 (1304.2) Бог-Висшият е възплъщението на целия вселенски опит, средоточието на цялата крайна еволюция, максималното изражение на цялата реалност на създанията, претворението на космическата мъдрост, възплъщението на хармоничната красота на времените галактики, истината, заключена в значенията на космическия разум, и добродетелта на висшите духовни ценности. И във вечното бъдеще Бог-Висшият ще синтезира тези многобройни и разнообразни крайни

същности в едно емпирично значимо цяло така, както понастоящем те са екзистенциално обединени на абсолютните нива в Райската Троица.

10. Функцията на провидението

^{118:10.1 (1304.3)} Провидение не означава, че Бог предварително е решил всичко за нас. Бог твърде много ни обича, за да постъпи така, тъй като това би било не друго, а космическа тирания. Човекът действително притежава относителни възможности за избор. Не е божествена любов и това късогледо чувство, което би могло да разглези и развали децата човешки.

^{118:10.2 (1304.4)} Бащата, Синът и Духът – като Троицата – не са Всемогъщият-Висшият, но без тях е невъзможно проявлението на върховността на Всемогъщия. *Растежът* на Всемогъщия е съсредоточен в Абсолютите на актуалността и е основан върху Абсолютите на потенциалността. Но *функциите* на Всемогъщия-Висшия са свързани с функциите на Райската Троица.

^{118:10.3 (1304.5)} Явно всички аспекти на вселенска активност частично се възсъединяват във Висшето Същество от личността на това емпирично Божество. Затова, когато искаме да представим Троицата като единен Бог и ограничаваме тази концепция с известната понастоящем и организирана голяма вселена, ние откриваме, че еволюиращото Висше Същество е частично изображение на Райската Троица. Освен това ние виждаме, че в голямата вселена това Висше Божество се развива чрез личностен синтез на крайната материя, разума и духа.

118:10.4 (1304.6) Боговете имат атрибути, но Троицата има функции и подобно на Троицата провидението е функция, заключаваща в себе си неличностното свръхуправление на вселената на вселените, което се простира от еволюционните нива на Седмократния, синтезиращи се в енергиите на Всемогъщия, пресича трансценденталните сфери на Пределността на Божеството и обхваща още по-високи нива.

118:10.5 (1304.7) Бог обича всяко създание като Свое дете и тази любов защитава всяко създание в течение на цялото време и вечност. Провидението функционира по отношение на цялото и засяга функцията на всяко създание в степента, в която тази функция е свързана с цялото. Провиденциалното вмешателство по отношение на всяко същество свидетелства за важността на *функцията* на това същество за еволюционния растеж на някакво цяло; такова цяло може да бъде цялата раса, цялата нация, цялата планета и даже цяло от още по-високо ниво. Именно важността на функцията на създанието води до вмешателство на провидението, а не важността на създанието като личност.

118:10.6 (1305.1) При все това Отецът като личност, със Своята бащина ръка, може във всеки момент да измени течението на космическите събития в пълно съответствие с волята на Бога, в съзвучие с мъдростта на Бога и дотолкова, доколкото това се мотивира от любовта на Бога.

118:10.7 (1305.2) Но това, което човек нарича провидение, по-често от всичко е продукт на неговото собствено въображение – случайно съвпадение на обстоятелствата,

игра на случая. Заедно с това в крайната сфера на вселенското битие съществува реално и проявяващо се провидение – истинска и претворяваща корелация на енергията на пространството, движенията на времето, мислите на интелекта, идеалите на характера, желанията на духовното свойство и целенасочените волеви актове на еволюиращите личности. Обстоятелствата на материалните сфери придобиват последна крайна интеграция в съединяващите се присъствия на Висшия и Пределния.

118:10.8 (1305.3) Според това как механизмите на голямата вселена се усъвършенстват и постигат окончателна точност благодарение на свръхуправлението на разума и според това как разумът на създанията възхожда към съвършенството на постигането на божествеността благодарение на усъвършенстваната интеграция с духа, а също и според това как в резултат на това Висшият се проявява като *действителен* обединител на всички тези вселенски явления – все по-забележимо става провидението.

118:10.9 (1305.4) Някои от поразително благоприятните условия, преобладаващи понякога в еволюционните светове, могат да бъдат следствие от постепенно проявяващото се присъствие на Висшия, предвиждането на неговата бъдеща дейност във вселената. Голяма част от това, което смъртният би нарекъл провиденциално, не е такова. Неговите съждения за подобни неща са изключително ограничени от неспособността да проникне в истинския смисъл на жизнените обстоятелства. Много от това, което

смъртният би нарекъл успех, в действителност може да е неуспех; усмивката на Фортуна – незаслуженият отдих и незаработеното богатство, може да бъде най-голямото от човешките бедствия; очевидната жестокост на злата съдба, която стоварва беди над нещастния смъртен, може в действителност да бъде закаляващият огън, превръщащ мекото желязо в незрялата личност в закалената стомана на истинския характер.

118:10.10 (1305.5) Провидението действа в еволюционните вселени, откривайки се на създанията точно в тази степен, в която те са получили способност да разбират предназначението на еволюиращите вселени. Способността за пълно постигане на вселенските цели е равностойна на завършването на еволюционното развитие на създанията и може да бъде иначе изразена като постигане на Висшия в пределите на днешната незавършеност на вселените.

118:10.11 (1305.6) Любавта на Отеца въздейства непосредствено върху сърцето на индивида независимо от действието или реакциите на другите индивиди; тази връзка е лична – човек и Бог. Безличностното присъствие на Божеството (Всемогъщия-Висшия и Райската Троица) изразява отношението към цялото, а не към частите. Провидението, заключено в свръхуправлението на Върховността, става все по-очевидно според прогреса на всички основни части на вселената в постигането на крайните цели. Постепенното утвърждаване на системите, съзвездията, вселените и свръхвселените в светлината и живота води към все по-голямо проявяване на Висшия като изпълнен

със смисъл съгласувател на всичко преходно при едновременно и постепенно проявяване на Пределния като трансцендентален обединител на всички неща.

118:10.12 (1306.1) На началните стадии от съществуването на даден еволюционен свят естествените явления в материалното обкръжение на хората и личните желания на човека често изглеждат антагонистични. На смъртния често му е доста трудно да разбере много от това, което става в еволюционния свят – естественият закон нерядко изглежда жесток, безсърдечен и безразличен към всичко това, което в разбиранията на човека е истинско, прекрасно и благо. Но при прогресирането на човечеството в своето планетарно развитие ние забелязваме, че неговите възгледи се изменят под въздействието на следните фактори:

118:10.13 (1306.2) 1. *Разширяване на проникателността на човека* – по-доброто му разбиране на света, в който живее; повишаването на неговите способности да постига фактите на времето, изпълнените със смисъл рационални идеи, породени от духовна проникателност. Дотогава, докато хората използват само едно мерило за физическите неща, те никога няма да имат надежда за придобиване на единство във времето и пространството.

118:10.14 (1306.3) 2. *Усилване на контрола на човека* – постепенното натрупване на знания за законите на материалния свят, целите на духовното битие и възможностите на философската координация на тези две реалности. Човекът-варварин беше безпомощен пред натиска на природните сили, той беше роб, подчинен на

жестокото господство на своите собствени страхове. Полуцивилизованият човек започва да отключва килера на тайните на естествените сфери и неговата наука бавно, но успешно разрушава предразсъдъците му, едновременно с това предоставяйки ново и разширено опитно основание за разбирането на философските значения и ценности на истинския духовен опит. Цивилизованият човек някога ще постигне относително господство над физическите сили на своята планета; любовта на Бога плодотворно ще се излее в неговото сърце в любов към събратята му, а ценностите на човешкото съществуване ще се приближат към пределите на възможностите на смъртния.

118:10.15 (1306.4) 3. *Вселенска интеграция на човека* — задълбочаването на човешката проникателност заедно с повишаването на емпиричните постижения на човека го приближават към хармонията с обединяващите присъствия на Върховността – Райската Троица и Висшето Същество. Именно това създава пълновластието на Висшия в световете, отдавна утвърдили се в светлината и живота. Такива прогресивни планети действително са хармонични поеми, прекрасни платна на въплътената добродетел, постигната в търсенето на космическата истина. И ако това може да стане с една планета, то още по-велики неща могат да се случат на една система и на по-големите части от голямата вселена при постигане на устойчивото състояние, свидетелстващо за изчерпване на потенциалите на крайния растеж.

118:10.16 (1306.5) На такава прогресивна планета провидението става действителност, обстоятелствата на живота

придобиват взаимосвързаност, но това става не само поради това, че човекът е постигнал господство над материалните проблеми на своя свят; то става възможно също така и затова, защото той е започнал да живее в съгласие с насоката в развитието на вселените; той върви по пътя на Върховността към постигането на Всеобщия Баща.

118:10.17 (1306.6) Царството Божие е в сърцата на хората и когато това царство стане реалност в сърцето на всеки обитател на света, тогава управлението на Бога става реалност на такава планета; и в това е придобитото съвършенство на владичеството на Висшето Същество.

118:10.18 (1306.7) За да реализира провидението във времето, човекът е длъжен да изпълни задачата на постигането на съвършенство. Но човекът е способен още сега да вкуси вечностните значения на това провидение, като се замисля над вселенския факт, че всички неща, било то добри или зли, съдействат за развитието на богопозналите смъртни в техния стремеж към Отеца на всичко съществуващо.

118:10.19 (1306.8) Providението става все по-забележимо в зависимост от това, как хората се стремят към върха от материалното към духовното. Постигайки пълна духовна проникателност, възходящата личност е способна да открие хармония в това, което преди това е било хаос. Даже моронтийните мота представляват истински прогрес в тази посока.

118:10.20 (1307.1) Providението е част от свръхуправлението на незавършения Висшия, проявено в незавършените

вселени, по силата на което то винаги ще се характеризира със следните качества:

118:10.21 (1307.2) 1. *Частичност* — поради незавършеността на актуализацията на Висшето Същество, и

118:10.22 (1307.3) 2. *Непредсказуемост* — поради променливостта в отношението на създанието, която винаги варира от ниво на ниво, като по този начин предизвиква колебания в ответните реакции във Висшето.

118:10.23 (1307.4) Когато хората се молят за вмешателство на провидението в обстоятелствата на живота, то често отговор на техните молитви става изменение на собственото им отношение към живота. Но провидението не е капризно, както няма отношение то и към измислиците или магиите. То представлява бавното и уверено проявление на могъщия владетел на крайните вселени, чието величествено присъствие понякога се забелязва от еволюиращите създания, прогресиращи във вселената. Провидението е уверено и неизменно придвижване на галактиките на пространството и личностите на времето към целите на вечността: отначало във Висшето, после – в Пределното и може би в Абсолюта. И ние предполагаме, че във вечността съществува същото това провидение и то е волята, действията, замисълът на Райската Троица, по този начин мотивиращи космическата панорама на неизброимите вселени.

118:10.24 (1307.5) [Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

Документ 119. Посвещенията на Христос Михаил

119:0.1 (1308.1) ЯВЯВАЙКИ се главата на Вечерните Звезди на Небадон, аз съм изпратен на Урантия от Гавраил, за да разкажа за седемте посвещения на Властелина на Вселената – Михаил Небадонски, а името ми е Гавалия. В своето изложение аз ще се придържам стриктно към ограниченията, наложени ми от моите пълномощия.

119:0.2 (1308.2) Посвещението е неотменим атрибут на Райските Синове на Всеобщия Баща. В своя стремеж да се приближат към жизнения опит на подчинените им живи създания различните категории Райски Синове отразяват божествената същност на техните Райски Родители. Начало на този обичай положи Вечният Син на Райската Троица, седемкратно посветил се на седемте кръга на Хавона в епохата на възхода на Грандфанда и първите странстващи, пристигащи от времето и пространството. И Вечният Син продължава да посвещава себе си на локалните вселени на пространството в лицето на своите представители – Синовете от категорията на Михаиловците и Авоналовците.

119:0.3 (1308.3) Когато Вечният Син посвещава на една запланувана локална вселена Син-Създател, този Син-Създател поема пълна отговорност за изпълнението, управлението и строежа на тази нова вселена, в частност, той дава на вечната Троица тържествена клетва да не става пълновластен управител на новото творение преди успешното завършване от него на седем посвещения като създания и утвърждаването му от Извечно Древните на

съответната свръхвселена. Такова задължение се поема от всеки Син-Михаил, изявяващ желание да напусне Рая, за да пристъпи към формиране и създаване на вселена.

119:0.4 (1308.4) СМисълът на тези възплъщения като създания се заключава в това, да позволи на такива Създатели да станат мъдри, благожелателни, справедливи и внимателни властелини. Справедливостта е присъща на тези божествени Синове, но опитът от сменящите се едно друго посвещения им придава милосърдна отзивчивост; милосърдието им е свойствено, но подобен опит им позволява да станат милосърдни в нови, допълнителни аспекти. Тези посвещения са последните степени на тяхното образование и подготовка за изпълнението на възвишените задачи, свързани с управлението на локалните вселени в духа на божествената праведност и справедливите решения.

119:0.5 (1308.5) Макар че многобройните блага се полагат на много светове, системи и съзвездия, точно както и различните категории вселенски разумни същества, засегнати от тези посвещения и изпитали на себе си тяхното благотворно въздействие, при все това първата по ред задача на такива деяния е завършването на личната подготовка и вселенско образование на самия Син-Създател. Тези посвещения нямат принципно значение за мъдрото, безпристрастно и ефективно управление на локалната вселена, но те са абсолютно необходими за справедливото, милосърдно и отзивчиво управление на такова творение, изобилстващо с различни форми на живот и милиарди разумни, но несъвършени създания.

Синове-Михайловци пристъпват към създаването на вселена с чувството на цялостна и справедлива доброжелателност към различните категории създадени от тях същества. Те притежават неизтощимо милосърдие към всички тези разнообразни създания, точно както и жалост към тези, които са се отклонили от пътя, потъвайки в тресавището на собствения си егоизъм. Но вродената справедливост и праведност са недостатъчни за Извечно Древните. Тези триединни управители на свръхвселените никога няма да утвърдят даден Син-Създател като Властелин на Вселена, докато той действително не познае възгледите на своите собствени създания благодарение на фактическия опит, получен в средата на тяхното съществуване в облика на самите тези създания. Така тези Синове стават разумни и внимателни управители; те *познават* различните групи, които управляват и над които се разпространява тяхната вселенска власт. Благодарение на живия опит те овладяват практическо милосърдие, способност за справедливо съждение и търпение, които се раждат в емпиричното съществуване в облика на създания.

Понастоящем локалната вселена Небадон се управлява от Син-Създател, завършил своя път на посвещения; милосърдно и справедливо господства този властелин в обширните владения на своята еволюираща и усъвършенстваща се вселена. Михаил Небадонски е 611 121-ото посвещение на Вечния Син на пространствено-времевите вселени и той пристъпи към създаването на вашата локална вселена преди около четиристотин милиарда години. Михаил се подготви за своето първо

неизпитано пътешествие – своето първо посвещение, приблизително по това време, когато Урантия започна да придобива своята настояща форма, тоест преди около един милиард години. Неговите посвещения се осъществяваха с интервал от приблизително сто и петдесет милиона години и последното от тях премина на Урантия преди деветнадесет столетия. Аз пристъпвам към излагането на същността и характера на тези посвещения в тази степен, в която ми позволяват моите пълномощия.

1. Първото посвещение

^{119:1.1 (1309.2)} Събитието, състояло се в Салвингтон преди около милиард години, носеше тържествен характер: събралите се тук ръководители и глави на вселената Небадон чуха обявяването на Михаил за това, че скоро властта в Небадон ще премине към неговия старши брат Емануил за времето, през което той, Михаил, ще отсъства, изпълнявайки неразкрита мисия. Това беше единственото съобщение по отношение на ставащото, ако не се смята предаденото по системата за далечна връзка прощално обръщение към Бащите на Съзвездията, в което, сред други инструкции, се казваше: “И за този срок аз ви оставям под опеката на Емануил, докато аз отсъствам, изпълнявайки призива на моя Райски Баща.”

^{119:1.2 (1309.3)} Отправил своето прощално послание, Михаил се появи на стартовото поле на Салвингтон, както това вече беше ставало неведнъж, когато се готвеше да отиде в Уверса или Рая, но този път той се появи сам. Своето прощално обръщение той завърши с думите: “Аз ви напускам не задълго. Зная, че много от вас биха искали да

ме съпровождат, но не можете да отидете там, закъдето съм тръгнал. На вас не ви е дадено да направите това, което се готвя да направя аз. На мен ми предстои да изпълня волята на Райските Божества и когато завърша своята мисия и придобия този опит, отново ще заема своето място сред вас.” Произнасяйки тези думи, Михаил Небадонски изчезна от полезрението на събралите се и се появи едва след двадесет години стандартно време. В целия Салвингтон само Божествената Попечителка и Емануил знаеха за ставащото, а Извечно Единният сподели своята тайна само с главния администратор на вселената, Гавраил, Ясната Утринна Звезда.

119:1.3 (1309.4) Всички обитатели на Салвингтон, столичните светове на съзвездията и системите се събраха в своите приемни станции за вселенска връзка, надявайки се да узнаят нещо за мисията и местонахождението на Сина-Създател. Едва на третия ден след заминаването на Михаил се появи съобщение, което можеше да внесе някаква яснота. В този ден в Салвингтон беше прието послание, предадено от сферата на Мелхиседек – централния свят от тази категория в Небадон, което само констатира необичайното и нечувано явление: “Днес на обед в приемното поле на този свят се появи необичаен Син-Мелхиседек – не от нашето число, но напълно приличащ на нас. Той пристигна в съпровод само на един омниафим, с мандат на Уверса с разпореждане на Извечно Древния, утвърдено от Емануил Салвингтонски, насочен към името на нашия глава и предписващ да бъде приет този нов Мелхиседек в нашата категория и да бъде прикрепен към извънредната служба на Мелхиседек в Небадон. Бяха

дадени съответните указания; разпореждането е изпълнено.”

119:1.4 (1310.1) Това е практически всичко, което може да се намери в архивите на Салвингтон относно първото посвещение на Михаил. Нова информация се появи едва след сто години урантийско време, когато беше регистриран фактът на завръщането на Михаил и неговото необявено възобновяване на функциите на ръководител на вселената. Но в света на Мелхиседек може да се види необичаен документ – разказът за служенето на този уникален Син-Мелхиседек, член на извънредния корпус на дадената епоха. Това свидетелство се пази в скромен храм, който понастоящем стои пред дома на Бащата-Мелхиседек и представлява разказ за служенето на този временен Син-Мелхиседек във връзка с изпълнението от него на двадесет и четири извънредни вселенски мисии. Едва неотдавна отново прочетено от мен, това повествование завършва със следните думи:

119:1.5 (1310.2) “И в този ден, на обед, без предварително обявяване и в присъствието на само трима члена от нашето братство, този временен Син на нашата категория изчезна от нашия свят така, както се появи, съпровождан от само един омниафим; завършвайки това свидетелство, ние потвърждаваме, че този посетител живя като Мелхиседек в образа на Мелхиседек; той се трудеше като Мелхиседек, предано изпълнявайки всички свои задачи като извънреден Син от нашата категория. С общо съгласие той стана глава на Мелхиседек, заслужавайки нашата любов и поклонение със своята несравнена мъдрост, възвишена

любов и висша преданост към своето дело. Той ни обичаше, разбираше ни и служеше заедно с нас и ние завинаги ще останем негови верни и предани събратя-Мелхиседек, тъй като този, който дойде в нашия свят като непознат, навеки стана вселенски попечител, носещ в себе си същността на Мелхиседек.”

119:1.6 (1310.3) Ето всичко, което ми е позволено да ви разкажа за първото посвещение на Михаил. Разбира се, ние добре разбираме, че този удивителен Мелхиседек, толкова тайнствено служил заедно с Мелхиседек преди един милиард години, беше не друг, а въплътилият се Михаил, изпълняващ своето първо посвещение. В архивите няма определени свидетелства, че този уникален и деен Мелхиседек е бил Михаил. Но съгласно всеобщото мнение е било точно така. Възможно е действителното изложение на този факт да може да се намери само в архивите на Сферата на Сина, но архивите на този таен свят са закрити за нас. Само в този свещен свят на божествените Синове са докрай известни тайните на въплъщението и посвещението. Всички ние знаем фактите, свързани с посвещенията на Михаил, но не разбираме как са се осъществявали те. Ние не знаем как управителят на вселената, създателят на Мелхиседек, е способен по толкова внезапен и тайнствен начин да стане един от тях и като член от тяхната категория да живее сред тях и да се труди сред тях като Син-Мелхиседек в течение на сто години. Но това беше така.

2. Второто посвещение

^{119:2.1 (1310.4)} В продължение на почти сто и петдесет милиона години от посвещаването на Михаил в образа на Мелхиседек във вселената Небадон всичко беше благополучно. Но ето че след изминаването на това време в 11 -та система на 37 -то съзвездие започна да се създава тревожна ситуация. Тя беше свързана със заблуждение на Сина-Ланонандек, Властелина на Системата, по отношение на което Бащите на Съзвездията произнесоха решение, утвърдено от Райския съветник – Извечно Верния, но протестиращият Властелин на Система не искаше да се примири с такова решение. След повече от сто години недоволният Син вдигна своите партньори на едно от най-широко разпространените и разрушителни въстания против пълновластието на Сина-Създател, избухнали някога във вселената Небадон – въстание, отдавна разгледано в съдилищата и прекратено от действието на Извечно Древните на Уверса.

^{119:2.2 (1311.1)} В течение на повече от двадесет години стандартно време на Небадон този метежен Властелин на Система, Лутентия, господстваше на своята столична планета, след което Всевишните, с одобрението на Уверса, се разпоредиха за неговата изолация и се обърнаха към управителите на Салвингтон с молба да изпратят нов Властелин на Система, който да поеме управлението на тази раздирана от противоречия, попаднала в задънена улица система от обитаеми светове.

^{119:2.3 (1311.2)} Едновременно с получаването в Салвингтон на тази молба Михаил се обърна с второто от своите удивителни изявления, в което изрази намерението да

напусне столицата на вселената, за да “изпълня призива на моя Райски Баща”, обещавайки “да се върна в необходимото време” и съсредоточавайки цялата власт в ръцете на своя Райски брат Емануил – Извечно Единния.

^{119:2.4 (1311.3)} След това използвайки същия метод, както и при заминаването за посвещаване в образа на Мелхиседек, Михаил отново се прости със своята столична сфера. Три дни след това необяснено прощаване в резервния корпус на първичните Синове-Ланонандек на Небадон се появи нов и непознат Син. Този нов Син се яви по обед без обявяване, съпровождан само от един тертиафим, представяйки мандат от Извечно Древния на Уверса, който беше утвърден от Емануил Салвингтонски и предписваше да се назначи този нов Син в 11-та система на 37-то съзвездие като приемник на преместения Лутентия, а също така го снабди с всички пълномощия, необходими за изпълняване на задълженията на Властелин на Системата чак до назначаването на нов властелин.

^{119:2.5 (1311.4)} В течение на повече от седемнадесет години по вселенското времеизчисление този удивителен и неизвестен временен управител водеше делата и мъдро разрешаваше трудностите, с които се сблъска тази попаднала в задънена улица и деморализирана система. Нито един Властелин на Система не се е ползвал с такава гореща любов или такова масово почитане и уважение. Справедливо и милосърдно новият управител въвеждаше ред в тази неспокойна система и едновременно с това търпеливо помагаше на всички свои подопечни; той даже оказа чест на своя метежен предшественик, предлагайки

му съвместно управление, в случай че той поднесе извиненията си на Емануил за своето неблагоприятие. Но Лутентия отхвърли предложеното му милосърдие, знаейки добре, че този необичаен Властелин на Система беше не друг, а Михаил – същият този вселенски управител, към когото той толкова скоро бе отправил предизвикателство. Но милиони объркани и заблудени последователи на Лутентия получиха прошка от този нов управител, известен по това време като Властелина-Спасител на Системата Палония.

^{119:2.6 (1311.5)} Но ето че настана този паметен ден, когато пристигна новият Властелин на Система, назначен от властите на вселената като постоянен приемник на преместения Лутентия, и цялата Палония скърбеше, разделяйки се с най-благородния и най-милосърден управител на система, известен някога в Небадон. Обичаше го цялата система, пред него се прекланяха неговите събратя от всички групи Синове-Ланонандек. Неговото отпътуване не беше незабележимо: в деня, когато той напускаше столицата на системата, беше устроено пищно празненство. Даже неговият заблудил се предшественик отправи следното послание: “Справедлив и праведен си ти във всички свои дела. Макар че аз както и преди отхвърлям управлението на Рая, съм принуден да призная, че ти си справедлив и милосърден управляващ.”

^{119:2.7 (1312.1)} И след това временният глава на метежната система напусна планетата, която управляваше в течение на кратък срок, и след три дни Михаил се появи в Салвингтон и възобнови ръководството си над вселената

Небадон. Скоро последва третата уверска декларация за повишаване пълномощията на Михаил и неговата власт. Първата декларация се появи във връзка с неговото пристигане в Небадон, втората беше обнародвана скоро след неговото посвещение в образа на Мелхиседек; и ето сега, след завършването на втората мисия – посвещението в облика на Ланонандек, се появи третата.

3. Третото посвещение

^{119:3.1 (1312.2)} Висшият съвет на Салвингтон тъкмо успя да завърши обсъждането на обръщението на Носителите на Живота на планета 217 в система 87 от съзвездие 61, в което те молеха да им изпратят на помощ Материален Син. В онези времена тази планета влизаше в състава на система от обитаеми светове, където още един Властелин на Система се беше отклонил от пътя; по онова време това беше второто въстание от този род в цялата Небадон.

^{119:3.2 (1312.3)} По молба на Михаил действията по отношение на петицията, отправена от Носителите на Живота на тази планета, бяха преустановени в очакване на разглеждането ѝ от Емануил и получаването на неговия отзив. Това не беше обичайната процедура. Аз добре помня, че всички ние очаквахме нещо необикновено и не ни се наложи да чакаме дълго. Със своето следващо решение Михаил предаде управлението на вселената на Емануил, а командването на небесните сили повери на Гавраил и снемайки по такъв начин от себе си административните пълномощия, той се прости с Вселенския Майчински Дух и изчезна от стартовото поле на Салвингтон точно така, както това вече беше ставало в двата предидущи случая.

119:3.3 (1312.4) Както можеше да се очаква, на третия ден в столичния свят на 87-та система, влизаща в 61-то съзвездие, се появи необичаен Материален Син, съпровождан само от един секонафим, и представи мандата на Извечно Древния на Уверса, утвърден от Емануил Салвингтонски. Временният Властелин на Системата веднага назначи този нов и тайнствен Материален Син, изпълняващ задълженията на Планетарен Принц от свят 217, и това назначение беше веднага утвърдено от Всевишните от съзвездие 61.

119:3.4 (1312.5) Така започна нелекият живот на този уникален Материален Син в изолирания свят в условията на разкол и въстание; в свят, намиращ се в блокирана система, лишена от каквато и да било пряка връзка с външния свят; в свят, където му се наложи да се труди в самота в продължение на живота на цяло планетарно поколение. Този извънреден Материален Син се сдоби с покаяние и поправяне на падналия Планетарен Принц и целия му персонал и стана свидетел на връщането на планетата към вярно служене под управлението на Рая – в този вид, в който то е установено в локалните вселени. В надлежното време на тази възродена и спасена планета пристигнаха Материален Син и Материална Дъщеря и веднъж по обед, след като те бяха по подобаващ начин въведени в длъжност като зрими планетарни управители, този временен или извънреден Планетарен Принц официално се прости с планетата и изчезна. След това на третия ден Михаил се появи на своето привично място в Салвингтон и скоро по свръхвселенската система за далечна връзка беше предадена декларация на Извечно Древния,

обявяваща за поредния напредък във владичеството на Михаил Небадонски.

119:3.5 (1312.6) За съжаление аз нямам право да разкажа за търпението, силата на духа и умението, с които този Материален Син посрещаше трудностите на попадналата в задънена улица планета. Възстановяването на този изолиран свят е една от най-вълнуващите страници в небадонските хроники на спасението. Към края на тази мисия за цялата Небадон стана понятно защо техният любим управител реши да измине пътя на повтарящите се посвещения в образа на представител на една от по-долу стоящите категории разумни същества.

119:3.6 (1313.1) Посвещенията на Михаил като Син-Мелхиседек, после като Син-Ланонандек, а след това като Материален Син са еднакво тайнствени и не се поддават на обяснение. Във всеки отделен случай той се появяваше *внезапно* като напълно развит индивид от съответната категория. Тайната на такива въплъщения е известна само на тези, които са допуснати до вътрешния кръг от архивите на свещената Сфера на Сина.

119:3.7 (1313.2) От времето на удивителното посвещаване като Планетарен Принц в един от изолираните и обхванати от въстание светове нито един Материален Син и нито една Материална Дъщеря на Небадон даже не са си помисляли да се оплачат от своето назначение или да се позоват на трудностите на своите планетарни мисии. Защото Материалните Синове винаги знаят, че в лицето на Сина-Създател на вселената те ще срещнат разбиращ властелин и отзивчив приятел – този, който е “изпитан и изкушен във

всичко” така, както са длъжни да преминат изкушенията и самите те.

119:3.8 (1313.3) След всяка от тези мисии настъпваше период на още по-предано служене, на укрепване на лоялността сред всички небесни разумни същества от вселенски произход, докато всяка нова посвещенческа епоха се характеризираше с прогрес и усъвършенстване на всички видове вселенска администрация и всички методи на управление. От времето на това посвещение нито един Материален Син или Дъщеря не се присъединиха осъзнато към въстание против Михаил; те твърде силно го обичат и почитат, за да бъдат способни някога съзнателно да го отхвърлят. В последно време Адамовците биваха отклонявани от истинския път само вследствие предателството и софистиката на метежни личности от повисш тип.

4. Четвъртото посвещение

119:4.1 (1313.4) Приближаваше се краят на едно от периодическите хилядолетни огласявания на Уверса, когато Михаил пристъпи към предаване на управлението на Небадон в ръцете на Емануил и Гавраил; и, разбира се, помнейки какво се беше случвало в миналото, всички ние се приготвихме да станем свидетели на отпътуването на Михаил за осъществяването на четвъртата посвещенческа мисия и не се наложи да чакаме дълго, тъй като скоро той се появи на стартовото поле на Салвингтон и изчезна от погледа ни.

119:4.2 (1313.5) На третия ден след това изчезване сред предадената в Уверса по системата за далечна връзка информация ние отбелязахме важно съобщение, изпратено от центъра на небадонските серафими. “Съобщаваме за неочакваното пристигане на неизвестен серафим, съпровождан от единичен свръхнафим и Гавраил Салвингтонски. По резултатите от проверката този свръхнафим съответства на висшата категория ангели и той вече е зачислен в корпуса на обучаващите съветници.”

119:4.3 (1313.6) По време на това серафическо посвещение Михаил отсъстваше от Салвингтон в течение на четиридесет години стандартно вселенско време. През това време той служеше като обучаващ съветник – вие бихте казали, като личен секретар – при двадесет и шест различни изтъкнати учители, действащи в двадесет и два различни свята. По време на своето последно или завършващо назначение той изпълняваше задълженията на съветник и помощник, прикрепен към посвещенческата мисия на Троицен Син-Учител в свят 462 от система 84, влизаща в съзвездие 3 на вселената Небадон.

119:4.4 (1314.1) За всичките седем години от това назначение Троичният Син-Учител нито веднъж не беше напълно уверен в личността на своя серафически партньор. Разбира се, в този период към всеки серафим се отнасяха с повишен интерес и внимание. Всички ние прекрасно знаехме, че нашият любим Властелин се намира някъде във вселената в облика на серафим, но никога не ни се отдаваше да установим неговата самоличност; той беше идентифициран едва след прикрепването му към

посвещенческата мисия на този Троичен Син-Учител. Но в течение на цялата ера към висшите серафими се отнасяха с особена грижовност – та нали всеки от нас, нищо не подозирайки, можеше да приема при себе си Властелина на вселената, изпълняващ мисията си на посвещение в облика на създание. Така по отношение на ангелите стана извечна истина, че техният Създател и Управител е бил “във всичко изпитан и изкушен в образа на серафим”.

^{119:4.5 (1314.2)} Според това как всяко поредно посвещение все повече засягаше същността на низшите форми на живот Гавраил ставаше все по-тясно свързан с тези инкарнантни приключения, действайки като вселенски посредник между посветения Михаил и временния вселенски управител Емануил.

^{119:4.6 (1314.3)} Михаил премина през посвещенческия път вече на три категории от своите създадени вселенски Синове: Мелхиседек, Ланонандек и Материалните Синове. На следващия етап той низхожда до въплъщение в образа на ангел – висш серафим, преди да се обърне към различните степени на възходящия път на най-низшата форма от своите волеви създания, еволюиращите смъртни на времето и пространството.

5. Петото посвещение

^{119:5.1 (1314.4)} Преди малко повече от триста милиона години по урантийско времеизчисление ние станахме свидетели на още едно предаване на вселенските пълномощия на Емануил и на подготовката на Михаил за заминаване. Това събитие се отличаваше от предишните: този път той обяви,

че мястото на неговото назначение е Уверса, столицата на свръхвселената Орвонтон. В необходимото време нашият Властелин замина, но по системата за далечна връзка не бяха предадени каквито и да са съобщения за пристигането на Михаил в резиденцията на Извечно Древния. Скоро след като той напусна Салвингтон, сред уверските съобщения действително се появи следното показателно изявление: “Днес, съпровождан от Гавраил Небадонски, тук неочаквано пристигна нямащ номер възходящ странстващ със смъртен произход от вселената Небадон с удостоверение от Емануил Салвингтонски. По своя статут това неидентифицирано същество е истински дух и то е прието в нашето братство.”

^{119:5.2 (1314.5)} Ако ви се наложеше да посетите днес Уверса, вие бихте могли да чуете подробните разкази за онези дни, когато тук пребиваваше Евентод – този особен и непознат странстващ на времето и пространството, известен на Уверса под това име. И този възходящ смъртен, най-малкото великолепа личност, съществуваща точно по подобие на възходящ смъртен, живял и достигнал духовния стадий на своето развитие, живееше и действаше в Уверса в течение на единадесет години от стандартното време на Орвонтон. Както и неговите близки от различните локални вселени на Орвонтон, това същество получаваше задачи и изпълняваше задълженията на духовен смъртен. “Той беше изпитан и изкушен във всичко, подобно на неговите събратя”, и във всеки отделен случай той оправда доверието на своите ръководители, едновременно с това неизменно внушавайки уважението

на своите духовни събратя и предизвиквайки в тях преданост и възхищение

119:5.3 (1315.1) В Салвингтон ние с най-голям интерес следяхме успехите на този духовен странстващ, прекрасно разбирайки – благодарение на присъствието на Гавраил, че този непретенциозен и нямащ номер духовен странстващ е не някой друг, а посветеният управител на нашата локална вселена. Тази първа поява на превъплъщения Михаил в ролята на представител на една от степените на еволюцията на смъртните се превърна в събитие, което вълнуваше и очароваше цялата Небадон. Ние бяхме чували за такива неща, но сега сами ставахме свидетели на това. Той се появи в Уверса като напълно развит и в съвършенство подготвен духовен смъртен и остана като такъв чак до заминаването на поредната група възходящи смъртни в Хавона; после той проведе беседа с Извечно Древния, след което веднага и незабавно напусна Уверса, съпровождан от Гавраил, и скоро се появи на своето обичайно място в Салвингтон.

119:5.4 (1315.2) Едва след завършването на това посвещение ние най-после се досетихме, че Михаил вероятно възнамерява да се въплъти в образите на различни категории от неговите вселенски личности – от висшите Мелхиседек до смъртните от плът и кръв в еволюционните светове на времето и пространството. Приблизително по това време в училищата на Мелхиседек започнаха да говорят за предполагаемото въплъщение на Михаил в облика на смъртен в плът и се появиха много разсъждения за възможния метод на такова непостижимо въплъщение.

Това, което Михаил лично извърши, пребивавайки в ролята на възходящ смъртен, предизвика прилив на нов, допълнителен интерес към целия план от еволюцията на създанията – към техния възход както през локалната вселена, така и през свръхвселената.

^{119:5.5 (1315.3)} При все това начинът за осъществяване на тези последователни посвещения си оставаше загадка. Даже Гавраил признава, че не разбира метода, с помощта на който този Райски Син и вселенски Създател можеше, по своя воля, да приема личността и да преживява живота на едно от своите подчинени създания.

6. Шестото посвещение

^{119:6.1 (1315.4)} Сега, когато целият Салвингтон беше запознат с процедурата, предшестваща поредното посвещение, Михаил събра обитателите на столичната планета и за пръв път разкри оставащата част от плана за въплъщение, обявявайки, че скоро му предстои да напусне Салвингтон, за да премине пътя на моронтиен смъртен в резиденциите на Всевишните Бащи на централната планета от петото съзвездие. И след това ние за пръв път чухме обявление за това, че неговото седмо и завършващо посвещение ще бъде в плът, в облика на смъртен от един от еволюционните светове.

^{119:6.2 (1315.5)} Преди да напусне Салвингтон и да пристъпи към своето шесто посвещение, Михаил се обърна към събралите се обитатели на сферата и замина пред погледите на всички, съпровождан от единичен серафим и от Ясната Утринна Звезда на Небадон. Макар че

ръководството на вселената за пореден път беше поверено на Емануил, бе извършено по-широко разпределяне на административните задължения.

^{119:6.3 (1315.6)} Михаил се появи в столицата на петото съзвездие като напълно развит моронтиен смъртен с възходящ статут. Аз съжалявам, че не ми е позволено да засегна подробности от живота на този нямащ номер моронтиен смъртен, тъй като това беше една от най-поразителните епохи в опита от посвещенията на Михаил даже с оглед на неговото драматично и трагично пребиваване на Урантия. Но едно от ограниченията, с които бях свързан, приемайки тази задача, ми забранява да разкривам детайли от възхитителния живот на Михаил като моронтиен смъртен на сферата Ендант.

^{119:6.4 (1316.1)} Когато, завършвайки своето моронтийно посвещение, Михаил се върна, ние видяхме, че нашият Създател е станал такова като нас създание, че Властелинът на Вселената се оказа също така приятел и отзивчив помощник на даже най-низшия тип разумни създания, обитаващи в неговите владения. Ние и преди това отбелязвахме все по-голямо усиление на гледната точка на създанието в управлението на вселената, тъй като този процес беше постепенен, но това стана по-очевидно след завършването на посвещението в облика на моронтиен смъртен и още по-забележително — след завръщането на Михаил от Урантия, където той живя като син на дърводелец.

^{119:6.5 (1316.2)} Гавраил ни съобщи предварително за освобождаването на Михаил от моронтийно посвещение,

във връзка с което ние устройхме в Салвингтон подобаваща среща. Много милиони същества пристигнаха тук от столичните светове на небадонските съзвездия и повечето от обитателите на съседните на Салвингтон светове се събраха тук, за да го поздравят със завръщането към управлението на неговата вселена. В отговор на нашите многобройни приветствени обръщения и изразяване на признателност за това, че един Властелин е проявил толкова жив интерес към своите създания, той само отговори: “Аз само изпълнявах поръченията на Своя Отец. Аз правя само това, което радва Райските Синове, които обичат своите създания и всячески се стремят да ги разберат.”

^{119:6.6 (1316.3)} Но оттогава и чак до онзи час, когато Михаил пристъпи към осъществяването на своя урантийски подвиг в образа на Сина Човешки, цялата Небадон продължаваше да обсъжда многобройните дела на Пълновластния Управител на Ендант при осъществяването на своето посвещенческо въплъщение в облика на моронтиен смъртен, вървящ по пътя на еволюционния възход и изкушен във всичко, както и неговите събратя, събрани от материалните светове на цялото съзвездие, в което премина неговото служене.

7. Седмото, последно посвещение

^{119:7.1 (1316.4)} В течение на десет хиляди години ние очаквахме последното, седмо посвещение на Михаил. Гавраил ни учеше, че завършващото посвещение ще стане в плът – в облика на смъртен, но ние нищо не знаехме за времето,

мястото и начина на извършване на този кулминационен подвиг.

^{119:7.2 (1316.5)} Обявлението, че Михаил е избрал Урантия като място за своето последно посвещение, беше направено скоро, след като узнахме за простъпката на Адам и Ева. Така, в продължение на повече от тридесет и пет хиляди години, вашата планета заемаше видно положение в съветите на цялата вселена. Всички етапи на урантийското посвещение (с изключение на тайната на инкарнацията) се осъществяваха открито. От първата до последната крачка – чак до триумфалното завръщане на Михаил в Салвингтон като върховен Властелин на Вселената – се даваше най-широка вселенска гласност на всичко, което ставаше във вашия неголям, но дълбоко почитан свят.

^{119:7.3 (1316.6)} Макар че се досещахме какъв ще бъде методът на посвещение, чак до самата инкарнация ние не знаехме, че Михаил ще се появи на Земята като безпомощно дете. Дотогава той винаги се беше появявал като напълно развит индивид, принадлежащ към тази група личности, която беше избрана преди посвещението, затова всички ние бяхме развълнувани от предаденото от Салвингтон съобщение за младенеца, родил се във Витлеем на Урантия.

^{119:7.4 (1316.7)} И тогава ние не само осъзнахме, че нашият Създател и приятел извършва най-опасната крачка по своя път, явно рискувайки своето положение и власт по време на това посвещение в образа на безпомощно дете, но също така разбрахме, че неговият опит, получен в това завършващо смъртно посвещение, завинаги ще го

въздигне на трона като неоспорим върховен властелин на вселената Небадон. В течение на една трета столетие по урантийското времеизчисление всички погледи във всички части на локалната вселена бяха приковани към Урантия. Всички разумни същества съзнаваха, че се извършва последното посвещение, и тъй като вече отдавна знаехме за бунта на Луцифер, то ние прекрасно разбирахме колко напрегната ще бъде борбата, на която беше съдено да се разгърне, след като нашият управител слезе до въплъщение на Урантия в скромния образ и подобие на смъртна плът.

119:7.5 (1317.1) Йешуа бен Йосиф, еврейското бебе, беше заченато и родено в този свят така, както и всички останали младенци преди и след него, *с изключение* на това, че това конкретно дете беше въплъщението на Михаил Небадонски, божествен Син на Рая и създател на цялата тази локална вселена от неща и същества. И тази тайна на посвещаването на Божеството в човешката форма на Иисус, раждането на когото в този свят във всички останали аспекти беше естествено, няма да бъде разкрита никога. Даже във вечността вие няма да узнаете начина и метода на въплъщаване на Създателя в образа и подобие на своите създания. Това е тайната на Сферата на Сина, а подобни тайни се намират в изключително владение на тези божествени Синове, които са преминали през опита на посвещението.

119:7.6 (1317.2) Някои земни мъдреци знаеха за предстоящото пристигане на Михаил на Урантия. Благодарение на контактите между световите тези притежаващи духовна

интуиция хора узнаха за предстоящото посвещение на Михаил на Урантия. И серафимът, чрез промеждутъчните създания, действително извести за тази група халдейски свещеници, главата на които беше Арднон. Тези Божии хора посетиха новороденото дете. Единственото свръхестествено събитие, свързано с раждането на Иисус, беше оповестяването на Арднон и неговите другари от страна на серафима, по-рано прикрепен към Адам и Ева в първата Градина.

^{119:7.7 (1317.3)} Човешките родители на Иисус бяха обикновени хора от своето време и поколение и този въплътен Божий Син беше роден от жена и възпитан като обикновено дете на своя народ и век.

^{119:7.8 (1317.4)} Разказът за пребиваването на Михаил на Урантия, изложението за смъртното посвещение на Сина-Създател във вашия свят излиза извън рамките и целта на настоящото повествование.

8. Следпосвещенческият статут на Михаил

^{119:8.1 (1317.5)} След успешното завършващо посвещение на Урантия Михаил беше не само утвърден от Извечно Древните като Пълновластен управител на Небадон, но също така и одобрен от Всеобщия Баща като признат ръководител на създадената от самия Михаил локална вселена. След завръщането в Салвингтон на този Михаил Синът Човешки и Синът Божий беше провъзгласен за постоянен управител на Небадон. От Уверса постъпи осмата декларация за владичеството на Михаил, а от Рая – съвместно изявление на Всеобщия Баща и Вечния Син,

което назначаваше този Богочовек за едноличен глава на вселената и предписваше на намиращия се в Салвингтон Извечно Единен да изрази своето решение да се върне в Рая. На намиращия се в столиците на съзвездието Извечно Верен също беше предложено да излезе от състава на съветите на Всевишните. Но Михаил не се съгласи със заминаването на Троичните Синове – съветници и помощници. Събирайки ги в Салвингтон, той лично ги помоли да продължат да изпълняват своите задължения в Небадон. Те съобщиха на своите Райски ръководители за своето желание да удовлетворят тази молба и скоро след това постъпиха мандати за отчисляване от Рая, завинаги свързващи тези Синове на централната вселена с резиденцията на Михаил Небадонски.

^{119:8.2 (1318.1)} Необходими бяха почти един милиард години по урантийското времеизчисление за завършване на посвещенческия път на Михаил и за утвърждаване на неговата върховна власт в създадената от него самия вселена. Михаил беше роден създател – той получи образование на управляващ и подготовка на администратор, но условието за установяване на пълновластие беше придобиване на опит. Така вашият неголям свят стана известен в цялата Небадон, тъй като именно тук Михаил завърши придобиването на опита, явяващ се за всеки Син-Създател необходимо условие за получаването на неограничено управление и ръководство на създадената от самия него вселена. Според своя възход в локалната вселена вие ще узнаете много ново за идеалите на личностите, с които са били свързани предишните посвещения на Михаил.

119:8.3 (1318.2) Завършвайки своите посвещения в образа на създания, Михаил не само утвърди своето собствено владичество, но също така разшири и еволюиращото владичество на Бог-Висшия. В течение на тези посвещения Синът-Създател не само осъществи низходящо изследване на различните типове личности на създадените същества, но също така постигна и разкриване на разнообразно проявяващите се волеизявления на Райските Божества, чието съвкупно единство, разкрито от Висшите Създатели, разкрива също така и волята на Висшето Същество.

119:8.4 (1318.3) Тези различни аспекти на волята на Божествата намериха своето вечно vyplъщение в различните същности на Седемте Главни Духа и всяко от посвещенията на Михаил по особен начин разкри едно от тези проявления на божествеността. При посвещението в образа на Мелхиседек той демонстрира обединената воля на Отеца, Сина и Духа; при посвещението в образа на Ланонандек – волята на Отеца и Сина; при посвещението в образа на Адам той разкри волята на Отеца и Духа; при серафическото посвещение – волята на Сина и Духа; при уверското посвещение в облика на смъртен той отрази волята на Съвместния Извършител; при моронтийното смъртно посвещение – волята на Вечния Син, а по време на материалното посвещение на Урантия той стана vyplътената воля на Всеобщия Баща и направи това даже в облика на смъртен от плът и кръв.

119:8.5 (1318.4) Резултат от завършването на тези седем посвещения стана придобиването от Михаил на висше пълновластие и създаването на условия за владичество на

Висшия в Небадон. В нито едно от своите посвещения Михаил не разкри Бог-Висшия, но съвкупността от всичките седем е ново разкриване на Висшето Същество в Небадон.

^{119:8.6 (1318.5)} Придобивайки опит от низхождането от Бог към човек, Михаил едновременно придобиваше опит от възхода от частичността на възможното проявление към върховността на крайното действие и завършеността на освобождаването на своята потенциална способност за абсонитна функция. Като Син-Създател Михаил е пространствено-времеви създател, но като седмоединен Син-Владетел той е член на един от божествените корпуси, влизащи в състава на Пределната Троица.

^{119:8.7 (1318.6)} Преминавайки през опита на разкриването на повелите на Троицата, проявявани посредством Седемте Главни Духа, Синът-Създател премина през опита на разкриването на волята на Висшия. Разкривайки волята на Висшия, Михаил, заедно с всички останали Синове-Владетели, навеки отъждестви себе си с Висшия. В тази вселенска епоха той разкрива Висшия и участва в претворяването на владичеството на Върховността. Но ние предполагахме, че в следващата вселенска епоха той ще сътрудничи с Висшето Същество в първата емпирична Троица във вселените на външното пространство, трудейки се за благо на тези вселени.

^{119:8.8 (1319.1)} Урантия е светиня, предизвикваща чувства в цялата Небадон, главният от десет милиона обитаеми свята, смъртният дом на Христос Михаил – властелина на цялата Небадон, планетарния попечител – Мелхиседек,

спасителя на системата, адамическия изкупител, серафическия другар, съратника на възходящи духове, моронтийния прогресор, Сина Човешки в облика на смъртна плът и Планетарния Принц на Урантия. И вярно е написаното във вашето свидетелство, утвърждаващо, че същият този Иисус обеща някога да се върне в света на своето завършващо посвещение – Света с Кръста.

^{119:8.9 (1319.2)} [Настоящият документ, описващ седемте посвещения на Христос Михаил, е шестдесет и третото от поредицата повествувания, подготвени със съдействието на многобройни личности и разказващи за историята на Урантия до появата на Михаил на Земята в облика на смъртна плът. Настоящите документи бяха одобрени от небадонската комисия, състояща се от дванадесет члена и действаща под ръководството на Мантутия Мелхиседек. Съставихме тези повествувания и ги изложихме на английски език с помощта на метода, утвърден от нашите ръководители, през 1935 година от н. е. по урантийското времеизчисление.]

Книгата Урантия

Част IV. Животът и ученията на Иисус

Документ 120. Посвещаването на Михаил на Урантия

^{120:0.1 (1323.1)} НАЗНАЧЕН от Гавраил за наблюдение над изпълнението на новото изложение за живота на Михаил на Урантия в образа на смъртна плът, аз, Мелхиседек, ръководител на комисията по богооткровенията, на която

беше поръчано изпълнението на дадената задача, съм упълномощен да разкажа за някои събития, непосредствено предшестващи пристигането на Сина-Създател на Урантия, за да пристъпи към завършващия стадий от своите вселенски посвещения. Да преживее такъв живот, който е подготвен за разумните същества на неговото собствено творение, и по такъв начин да се посвети в образа на своите различни категории създадени същества е част от тази жертва, която се налага да прави всеки Син-Създател за придобиването на пълна и върховна власт в създадената от него самия вселена от неща и същества.

^{120:0.2 (1323.2)} Преди началото на събитията, към описанието на които се готвя да пристъпя, Михаил Небадонски шест пъти беше посвещавал себе си в облика на създания, принадлежащи към шест различни категории от неговото разнообразно творение от разумни същества. След това той се подготви за низхождане на Урантия в образа на смъртна плът — най-низшата категория от неговите разумни волеви създания, за да може в облика на човек, обитател на материалния свят, да изпълни последния акт от драмата по придобиването на вселенско владичество съгласно повелите на божествените Райски Управители на вселената на вселените.

^{120:0.3 (1323.3)} В хода на всяко от тези предшестващи посвещения Михаил придоби не само краен опит от една група от своите създадени същества, но и важен опит от сътрудничество с Рая, който сам по себе си беше далечен принос към неговото превръщане във властелин на

създадената от самия него вселена. В течение на цялото предшествашо време в локалната вселена Михаил – бидейки Син-Създател, можеше във всеки момент да заяви за своето лично владичество и като Син-Създател имаше правото да управлява своята вселена по собствено усмотрение. В такъв случай Емануил и взаимодействащите Райски Синове биха напуснали вселената. Но Михаил не искаше да управлява Небадон само по своето изключително лично право на Син-Създател. В сътрудничество с Райската Троица и в подчинение на нея той желаше да се издигне по пътя на реалния опит, да се изкачи на високо стъпало във вселената, да достигне положение, което би му позволило да управлява своята вселена и да управлява нейните дела с това съвършенство на разбирането и с тази мъдрост на изпълнението, които някога ще характеризират величественото управление на Висшето Същество. Той се стремеше не към съвършенство на властта като Син-Създател, а към върховността на управлението, което би станало въплъщение на вселенската мъдрост и божествения опит на Висшето Същество.

120:0.4 (1324.1) Затова седемкратно посвещавайки себе си на различните категории вселенски създания в своята вселена, Михаил преследваше двояка цел. Първо, той завършваше придобиването на необходимия опит в разбирането на създанията, който се изисква от всеки Син-Създател, за да стане пълновластен владетел. Във всеки момент съответният Син-Създател има право да управлява своята вселена по свое собствено право, но да управлява като висш представител на Райската Троица той може само

след завършването на седемте посвещения като вселенски създания. Второ, той се стремеше да бъде удостоен с правото да представлява максималната власт на Райската Троица, което е възможно само в условията на непосредствено и лично управление на локална вселена. В съответствие с това в опита на всяко от своите вселенски посвещения Михаил успешно, благосклонно и доброволно подчиняваше себе си на различно изразената воля на различните обединени лица на Райската Троица. Тоест по време на първото посвещение той се подчиняваше на обединената воля на Отеца, Сина и Духа; по време на второто посвещение – на волята на Отеца и Сина; по време на третото посвещение – на волята на Отеца и Духа; по време на четвъртото посвещение – на волята на Сина и Духа; по време на петото посвещение – на волята на Безкрайния Дух; по време на шестото посвещение – на волята на Вечния Син, а в течение на последното, седмото посвещение на Урантия – на волята на Всеобщия Баща.

120:0.5 (1324.2) Затова в своето лично пълновластие Михаил обединява божествената воля на седемкратните аспекти на вселенските Творци с опита от разбирането на създанията в своята локална вселена. Така неговото управление стана израз на най-великото възможно могъщество и власт при пълно отсъствие на деспотичните проявления на тази власт. Неговата власт е неограничена, тъй като тя е основана на емпиричното сътрудничество с Райските Божества; неговите пълномощия се безспорни, доколкото те бяха придобити в непосредствен опит в образа на вселенски създания; неговата власт е върховна, тъй като тя едновременно въплъщава в себе си седмаспектната

гледна точка на Райско Божество и гледната точка на създанията за времето и пространството.

120:0.6 (1324.3) Взел решение за сроковете на своето завършващо посвещение и избрал планетата, на която да се осъществи това изключително събитие, Михаил проведе обичайната подготвителна среща с Гавраил, след което се представи пред своя по-голям брат и Райски Съветник Емануил. Всички пълномощия, отнасящи се към управлението на вселената и още непреходени на Гавраил, Михаил остави на грижите на Емануил. И непосредствено преди заминаването на Михаил за инкарнация на Урантия Емануил – поемайки управлението на вселената по време на урантийското посвещение – се обърна със своя посвещенчески съвет, призван да стане ръководно начало за инкарнацията на Михаил, на когото скоро предстоеше да израсне на Урантия като смъртен от този свят.

120:0.7 (1324.4) Във връзка с това следва да се има предвид, че Михаил взе решение да изпълни това посвещение в образа на смъртен, подчинявайки се на волята на Райския Баща. На Сина-Създател нямаше да са му нужни съвети за това посвещение, ако неговата единствена цел беше да постигне власт във вселената, но той вече започна да изпълнява програмата по разкриване на Висшия, която включваше сътрудничество с разнообразните волеизявления на Райските Божества. Затова неговата власт – придобита окончателно и лично, действително би включила в себе си седемкратната воля на Божеството в нейното кулминационно изражение във Висшия. По тази причина в миналите шест случая него го наставляваха

личните представители на различните Райски Божества и техните обединения, а този път той получи указания от Извечно Единния – посланика на Райската Троица в локалната вселена Небадон, действащ от името на Всеобщия Баща.

^{120:0.8 (1325.1)} Желанието на този могъщ Син-Създател още веднъж доброволно да се подчини на волята на Райските Божества – този път на волята на Всеобщия Баща, даваше пряка полза и обещавахе колосална награда. Вземайки решение да предприеме такова подчинение, Михаил беше длъжен в течение на това посвещение да познае не само природата на смъртния човек, но и волята на Райския Баща на всичко съществуващо. Нещо повече, той можеше да пристъпи към това уникално посвещение, бидейки не само абсолютно уверен в това, че Емануил ще се възползва от своята власт, дадена от Всеобщия Баща за управлението на вселената по време на неговото отсъствие във връзка с посвещението на Урантия, но и успокоен от знанието за това, че Извечно Древните на свръхвселената са осигурили безопасността на неговото владение за целия период на посвещението.

^{120:0.9 (1325.2)} Такова беше положението на нещата в този знаменателен час, когато Емануил представи своето седмо посвещенческо поръчение. От това предварително наставление на Емануил към вселенския управител, станал впоследствие на Урантия Иисус Назарянин (Христос Михаил), на мен ми е позволено да приведа следните извадки:

1. Седмото посвещенческо поръчение

120:1.1 (1325.3) “Мой братко-Създателю, скоро ще стана свидетел на твоето седмо и последно посвещение във вселената. Наистина предано и съвършено ти изпълни шестте предшестващи поръчения и в мен няма и сянка от съмнение, че също толкова триумфално ще премине и това последно твое посвещение, необходимо за придобиването на пълновластие. Досега ти се появяваше в сферите, където преминаваха твоите посвещения, като напълно развито същество от избраната от теб категория. Сега на теб ти предстои да се появиш на Урантия – лишената от ред и покой планета, която ти избра, но не като възрастен смъртен, а като безпомощен младенец. Това ще стане за теб, приятелю мой, ново и непознато изпитание. Скоро на теб ти предстои да заплатиш пълната цена на посвещението и до края да познаеш какво представлява въплъщаването на Създател в образа на създание.

120:1.2 (1325.4) Във всяко от своите предишни посвещения ти вземаше доброволно решение да подчиниш себе си на волята на трите Райски Божества и на техните взаимни божествени обединения. От седемте аспекта на волята на Висшия в своите минали посвещения ти се подчини на всички освен на личната воля на твоя Райски Баща. Сега, когато ти реши изцяло да се подчиниш на волята на Отеца в течение на своето седмо посвещение, аз, бидейки личен представител на нашия Отец, поемам неограничените пълномощия по отношение на твоята вселена за времето на твоята инкарнация.

120:1.3 (1325.5) Предприемайки посвещението на Урантия, ти по собствена воля лиши себе си от всякаква планетарна

поддръжка и от особената помощ, която би могла да ти бъде предложена от всяко от създанията на твоето собствено творение. Както благополучното придвижване по вселенския път на създадените от теб синове на Небадон изцяло зависи от теб, така и благополучното преодоляване от теб на неразкритите превратности на твоя бъдещ смъртен живот трябва сега изцяло и напълно да зависи от Райския Баща. И след като завършиш това посвещение, ти наистина ще познаеш цялото значение и дълбочинен смисъл на това вероизповедно доверие, овладяването на което ти неизменно изискваш от всички свои създания като част от съкровената връзка с теб – Създателя и Отеца на локалната вселена.

^{120:1.4 (1326.1)} В течение на цялото свое посвещение на Урантия твоята грижа трябва да бъде само една – непрекъснатото общуване със своя Райски Баща, и именно в съвършенството на такава връзка светът на твоето посвещение, както и цялата сътворена от теб вселена, ще видят новото и по-достъпно разбиране на разкриването на твоя и моя Баща – Всеобщия Отец на всичко съществуващо. Затова ти трябва да се съсредоточиш само върху своя живот на Урантия. Аз ще нося пълната отговорност за безопасността, непрекъснатостта и ефективността на управлението на твоята вселена от този момент, когато ти доброволно снемеш от себе си пълномощията, и чак до този момент, когато, утвърден от Рая, се върнеш при нас като Властелин на Вселената и получиш обратно от моите ръце не властта на наместник, която сега ми предаваш, а върховната власт и пълномощия в своята вселена.

120:1.5 (1326.2) И за да си напълно уверен, че имам силата да изпълня своето обещание (прекрасно разбирайки, че съм гарант на целия Рай по отношение на дадената от мен дума), аз ти съобщавам, че току-що получих разпореждане от Извечно Древните на Уверса, което ще позволи да се предотврати всяка опасност за духовното състояние на Небадон за целия период на твоето доброволно посвещение. Започвайки от този миг, когато се прекъсне твоето съзнание и ти пристъпиш към инкарнация в образа на смъртен, и чак до момента, когато ти се върнеш при нас като върховен и безусловен владетел на сътворената и организирана от теб вселена, в цялата Небадон няма да може да се случи нищо опасно. Съгласно разпореждането на Извечно Древните за срока на твоята инкарнация на мен ми се дават неограничени пълномощия незабавно и автоматически да унищожавам всяко същество, виновно за въстание или имащо намерение да провокира бунт във вселената Небадон, докато ти отсъстваш, осъществявайки своето посвещение. Братко мой, предвид дадената ми от Рая власт, неотменима от моето присъствие и разширена от съдебния мандат на Уверса, в течение на твоето посвещение твоята вселена и всички верни създания ще бъдат в безопасност. Ти можеш да пристъпиш към своята мисия само с една мисъл – за новото разкриване на нашия Отец пред разумните същества на твоята вселена.

120:1.6 (1326.3) Както и във всяко от твоите предишни посвещения, бих искал да ти напомня, че приемам твоите вселенски пълномощия като брат и доверено лице. Ще се разпореждам с властта и ще се възползвам от могъществото от твое име. Постъпвам така, както би

постъпил нашият Райски Баща, и в съответствие с твоята искрена молба да действам именно по такъв начин вместо теб. Изхождайки от това, във всеки момент ти ще можеш да се възползваш от цялата предадена на мен власт, ако сметнеш за нужно да си я върнеш. Твоето посвещение е изцяло и във всички отношения доброволно. Като въплътен в света смъртен ти няма да притежаваш небесни способности, но даже отказвайки се от цялото свое могъщество, ти ще можеш да го възстановиш по всяко време, ако решиш да си върнеш вселенските пълномощия. Помни, че ако вземеш решение да възстановиш своето могъщество и власт, това ще стане само по силата на *лични* причини, тъй като аз съм жив и висш залог, чието присъствие и слово гарантира безопасност на управлението на твоята вселена по волята на твоя Отец. Въстание, подобно на тези, които на три пъти се случваха в Небадон, не може да стане по време на твоето отсъствие в Салвингтон при изпълнението на даденото посвещение. За срока на продължителност на урантийското посвещение Извечно Древните се разпоредиха всяко въстание в Небадон автоматически да включва в себе си сета на собственото си унищожение.

120:1.7 (1326.4) Докато ти отсъстваш, изпълнявайки това завършващо и изключително посвещение, аз се задължавам (в сътрудничество с Гавраил) добросъвестно да управлявам твоята вселена; и поръчвайки ти да пристъпиш към това служене – осъществяването на божественото откровение – и да придобиеш този опит във връзка с усъвършенстваното разбиране на хората, аз действам от името на моя и твоя Отец и ти давам съвет,

призван да те направлява в твоя земен живот към все по-добро осъзнаване на божествената мисия, с изпълнението на която ще бъде свързано твоето продължително пребиваване в плът.

2. Ограниченията, свързани с посвещението

120:2.1 (1327.1) 1. Съблюдавайки обичаите и следвайки метода на Сферата на Сина, в съответствие с разпорежданията на Вечния Син на Рая, аз взех всички необходими мерки, за да можеш да пристъпиш незабавно към посвещаване в образа на смъртен съгласно плановете, формулирани от теб и предадени ми за съхранение от Гавраил. Ти ще израснеш на Урантия като обикновено дете от този свят и ще завършиш своето човешко образование, предоставен на волята на своя Райски Баща, ще преживееш своя живот на Урантия съгласно взетото от теб решение, ще завършиш своето пребиваване на планетата и ще се приготвиш за възход към Отеца, от Когото ще получиш висшите пълномощия на властелин на своята вселена.

120:2.2 (1327.2) 2. Моят следващ съвет не засяга твоята земна мисия и вселенско откровение, макар че е тясно свързан и с едното, и с другото. Аз ти препоръчвам – след като ти достатъчно осъзнаеш своята божествена индивидуалност, да поемеш следната допълнителна задача: формално да сложиш край на бунта на Луцифер в системата Сатания и да направиш това като *Син Човешки*; предлагам ти, оставайки си смъртно създание от дадения свят, в своята слабост придобил могъщество благодарение на вероизповедното подчинение на волята на своя Отец, с кротост да постигнеш всичко това, с което ти

нееднократно се отказваше да се сдобиеш чрез силата и могъществото, които притежаваше в момента, когато избухна този греховен и неправомерен бунт. Аз бих смятал това за достойна кулминация на твоето смъртно посвещение: ти би се върнал при нас като Син Човешки, като Планетарен Принц на Урантия, както и като Син Божий – върховен властелин на своята вселена. Като смъртен човек – низш тип разумно създание в Небадон, срещни се с Калигастия и Луцифер и осъди техните богохулни претенции и в приетия от теб скромнен статут завинаги сложи край на позорната и умишлена лъжа на тези паднали деца на светлината. След като ти упорито се отказваше да разобличиш тези метежници, използвайки своите прерогативи на създател, би било уместно да лишиш тези паднали Синове от власт сега, в облика на низше създание от твоето творение; така цялата твоя локална вселена с пълно право би могла ясно и завинаги да осъзнае правомерността на твоето деяние, извършено в образа на смъртен – това деяние, което твоето милосърдие не позволяваше да прекратиш чрез силата на деспотична власт. И след като със своето посвещение създадеш условия за властване на Висшия в Небадон, ти по същество ще закриеш всички неразгледани в съда дела за всички предшествващи метежи независимо от по-голямото или по-малко забавяне във времето за реализирането на това постижение. С това всъщност ще бъдат ликвидирани всички нерешени разногласия в твоята вселена. И когато ти бъдеш снабден с правата на върховен властелин на своята вселена, твоята власт вече никога няма да може да бъде оспорена в нито една част от твоето огромно лично творение.

120:2.3 (1327.3) 3. След като прекратиш успешно урантийския метеж, в което не се съмнявам, аз те съветвам да приемеш от Гавраил титлата “Планетарен Принц на Урантия” в знак на вечно признаване от твоята вселена на това завършващо посвещенческо изпитание; и освен това да направиш всичко, което, без да противоречи на духа на твоето посвещение, би помогнало за компенсирането на страданията и объркването, постигнали Урантия поради предателството на Калигастия и последващата простъпка на Адам.

120:2.4 (1328.1) 4. В съответствие с твоята молба Гавраил и всички заинтересувани лица ще си сътрудничат с теб в искрения стремеж твоето посвещение да завърши с провъзгласяването на епохалния съд над дадения свят, съпровождан от завършване на епохата, възкресение на спасилите се спящи смъртни и учредяването на периода за посвещаването на Духа на Истината.

120:2.5 (1328.2) 5. Що се отнася до планетата на твоето посвещение и поколението хора, живеещо на нея по времето на твоето пребиваване в образа на смъртен, аз те съветвам да действаш основно като учител. Преди всичко отделяй внимание на освобождаването и укрепването на духовната природа на човека. След това – на просвещаването на неразвития човешки интелект, на изцелението на човешките души и на освобождаването на човешкия разум от многовековните страхове; и след това, съобразно своята човешка мъдрост – на физическото здраве и материалното благополучие на твоите събратя в

плът. Живей образцов религиозен живот, с това въодушевявайки и наставлявайки цялата човешка вселена.

120:2.6 (1328.3) 6. На планетата на твоето посвещение освободи духа на изолираните от бунта хора. Внеси нов принос във върховната власт на Висшия на Урантия, което ще разшири границите на тази власт по обширните владения на твоето лично творение. Скоро, благодарение на твоето материално посвещение в плът, ще завърши просвещението на пространствено-времеви Създател – ти ще придобиеш двойствения опит на същество, притежаващо природата на човек и подчиняващо се на волята на Райския Баща. По време на твоя тленен живот волята на крайното същество и волята на безкрайния Създател трябва да се слейт в едно – така, както се обединяват те в еволюиращото Божество на Висшето Същество. Излей над планетата на своето посвещение Духа на Истината и с това направи всички нормални смъртни от тази изолирана сфера непосредствено и напълно достъпни за служенето на частиците на нашия Райски Баща – действието в световите на Настройчиците на Съзнанието.

120:2.7 (1328.4) 7. Във всички свои дела в света на твоето посвещение постоянно помни, че живееш в името на просвещаването и за назидание на цялата твоя вселена. Въплъщавайки се в образа на смъртен, ти *посвещавай* своя живот на Урантия, но си длъжен да *преживееш* този живот за въодушевяване на всяко минало, настоящо или бъдещо човешко или свръхчовешко същество във всеки обитаем свят, който е станал, става или ще става съставна част от

обширната галактика, образуваща твоята административна сфера. Твоят земен живот в образа на смъртна плът не трябва да се превърне в *пример* за смъртните от Урантия, живеещи в периода на твоео пребиваване на Земята, или за което и да е от последващите поколения хора – били те обитатели на Урантия или на който и да е друг свят. По-скоро твоят живот, преживян в плът на Урантия, трябва да стане *вдъхновение* за всички поколения живи същества във всички светове на Небадон във всички бъдещи епохи.

120:2.8 (1328.5) 8. Великата мисия, която ти предстои да осъществиш и изпиташ при въплъщаването в образа на смъртен, се заключава в твоео решение да преживееш живот, изцяло насочен към изпълнението на волята на твоя Райски Баща, и с това да *разкриеш Бога* — твоя Баща, по времето на своето пребиваване в плът и на първо място – на създанията в плът. В същото време ти също така ще повдигнеш на ново ниво *тълкуването* на нашия Баща, предназначено за свръхсмъртните същества на цялата Небадон. В степената, в която ти ще изпълняваш даденото служене, заключаващо се в разкриване и разширено тълкуване на Райския Баща пред човешките и свръхчовешки типове разум, твоята функция ще се заключава в осъществяването на новото разкриване на човека пред Бога. В течение на един кратък живот в плът прояви – както никога преди в цялата Небадон – трансценденталните възможности, които могат да бъдат постигнати от богопозналия човек в течение на краткото смъртно съществуване, и направи ново, просвещаващо *тълкуване* на човека и превратностите на неговия планетарен живот за всички свръхчовешки разумни

същества в цялата Небадон за всички времена. На теб ти предстои да се появиш на Урантия в образа на смъртна плът и, пребивавайки в облика на човек от своето време и поколение, да живееш така, че да демонстрираш целия свой вселенски идеал за усъвършенстван метод за висше участие в събитията на твоето обширно творение – постигането на това положение, когато Бог търси и намира човека, а човекът търси и намира Бога, при това за взаимно удовлетворение и в течение на един кратък живот в плът

^{120:2.9 (1329.1)} 9. Аз те призовавам винаги да помниш, че макар фактически да ти предстои да станеш обикновен човек от дадения свят, потенциално ти ще си останеш Син-Създател на Райския Баща. В течение на цялото това посвещение, независимо че ще живееш и постъпваш като Син Човешки, съзидателните личностни атрибути на твоята божественост ще се преместят заедно с теб от Салвингтон на Урантия. В рамките на твоята воля винаги ще бъде да завършиш тази инкарнация във всеки момент след пристигането на твоя Настройчик на Съзнанието. До пристигането и приемането от теб на Настройчик аз ще оставам гарант за целостността на твоята личност. Но след пристигането на Настройчика и в хода на постепенното осъзнаване на характера и значенията на своята посвещенческа мисия ти следва да се въздържаш от формулирането на каквито и да е желания, водещи до свръхчовешки дела, постижения или могъщество, имайки предвид, че твоите прерогативи на създател ще бъдат част от твоята смъртна личност вследствие неразделимостта на тези атрибути и твоето лично присъствие. Нищо свръхчовешко няма да съпътства твоя земен живот

отделно от волята на Райския Баща, освен ако твоето осъзнато и преднамерено волеизявление не се прояви в безусловно решение, прието от цялата твоя личност.

3. По-нататъшните съвети и препоръки

^{120:3.1 (1329.2)} А сега, братко мой, преди да те оставя да се приготиш за заминаване на Урантия и след като изказах съветите от общ характер, засягащи принципното изпълнение на твоето посвещение, позволи ми да допълня дадените ти пожелания с някои препоръки, появили се в резултат на консултация с Гавраил и имащи отношение към второстепенните аспекти на твоя смъртен живот. Ето какво предлагаме ние в допълнение към казаното по-горе:

^{120:3.2 (1329.3)} 1. Следвайки идеала за смъртен земен живот, посвети също така част от своето внимание на реализацията и демонстрацията на собствения си пример за някои неща, които ще могат да окажат практическа и непосредствена помощ на твоите човешки събратя.

^{120:3.3 (1329.4)} 2. Що се отнася до семейните отношения, придържай се към приетите обичаи за семеен живот, установени в това време и в това поколение, към което се отнася твоето посвещение. Нека твоят живот в семейството и обществото премине в съгласие с обичаите на народа, в средата на който ти реши да се появиш.

^{120:3.4 (1329.5)} 3. Ние ти препоръчваме в своите отношения към обществения строй да насочиш своите усилия основно към възраждане на духа и освобождаване на разума. Избягвай всяко участие в икономическите и политически отношения

на своето време. На първо място, посвети себе си на това, твоят живот да стане идеал за религиозен живот на Урантия.

120:3.5 (1329.6) 4. При никакви обстоятелства и в ни най-малка степен ти не следва да се намесваш в естествената, планомерна и постепенна еволюция на урантийските раси. Но тази забрана не следва да се разбира като ограничаване на твоите усилия да оставиш след себе си на Урантия трайна и усъвършенствана система от *позитивна религиозна етика*. Като на Син, завършващ съдния период, на теб са ти предоставени някои предимства, отнасящи се към повишаването на *духовния* и *религиозен* статут на народите, населяващи дадения свят.

120:3.6 (1330.1) 5. По свое усмотрение ти следва да се солидаризираш със съществуващите на Урантия религиозни и духовни движения, но се старай всячески да избягваш официалното учредяване на организиран култ, завършена религия или създаване на групи от смъртни, обособени по етически признак. Твоят живот и твоите ученици трябва да станат общо наследство за всички религии и всички народи.

120:3.7 (1330.2) 6. За да не вземаш нежелателно участие в създаването на стереотипни системи от урантийски вярвания или други видове непрогресивни религиозни течения, ние също така ти препоръчваме да не оставяш след себе си на планетата писмени документи. Старай се нищо да не записваш на трайни материали, забранявай на своите другари да създават скулптурни или други изображения, отразяващи твоя образ в плът. Погрижи се да

не оставиш след напускането си нищо от това, което би могло да стане почва за идолопоклонство.

120:3.8 (1330.3) 7. Независимо от това, че ще живееш нормален и обичаен за дадената планета социален живот като нормален индивид от мъжки пол, ти вероятно няма да встъпиш в съпружески отношения – отношения, които биха били напълно достойни и логични за твоето посвещение; но аз съм длъжен да ти напомня, че едно от инкарнационните разпореждания на Сферата на Сина забранява на посвещенческия Син с Райски произход да оставя след себе си човешко потомство на която и да е планета.

120:3.9 (1330.4) 8. По отношение на всички останали детайли от твоето предстоящо посвещение ние те поверяваме на ръководството на вътрешния Настройчик – на внушенията на човешкия проводник, вездесъщия божествен дух, и на разумните съждения на унаследения и развиващ се човешки разум. Подобно съединяване на атрибутите на създание и Създател ще ти позволи да преживееш за нас съвършения живот на човек от планетарните сфери – живот, който не задължително е съвършен за всеки човек от всяко поколение във всеки от светове (още повече на Урантия), но е всецяло и във висш смисъл пълноценен в представянето на по-съвършени и усъвършенстващи се светове от твоята обширна вселена.

120:3.10 (1330.5) И така, нека твоят и моят Отец, Който винаги ни е поддържал във всички наши минали дела, да стане твой ръководител и опора, оставайки с теб от този момент, когато ти ни напуснеш, загубвайки съзнание за своята

личност, в течение на целия период на постепенното осъзнаване на своята естествена индивидуалност, въплътена в човешка форма, и по-нататък, в течение на целия твой посвещенчески опит на Урантия до твоето избавяне от плът и възнасяне от дясната страна на Отеца – до придобиването на пълновластие. Когато отново те видя в Салвингтон, ние ще те поздравим със завръщането ти като върховен и безусловен властелин на тази вселена, която ти създаде, на която служеше и която в съвършенство опозна.

120:3.11 (1330.6) Вместо теб сега управлявам аз. Поемам пълномощията в цялата Небадон като временен владетел за срока на твоето седмо посвещение в образа на смъртен на Урантия. А на теб, Гавраил, аз поверявам да пазиш този, който скоро ще стане Син Човешки, дотогава, докато в недалечно бъдеще той се върне при мен в могъщество и слава като Син Човешки и Син Божий. И, Гавраил, аз ще бъда твой властелин чак до завръщането на Михаил.”

120:3.12 (1330.7) Веднага след това, в присъствието на всички обитатели на Салвингтон, Михаил ни напусна и повече не се показваше на своето обичайно място, докато не се върна като върховен и личен управител на вселената, което стана след края на преживения от него в посвещение живот на Урантия.

4. Инкарнацията – превръщането на двама в един

120:4.1 (1331.1) И така, някои недостойни деца на Михаил, обвиняващи своя баща-Създател в егоистичен стремеж към владетелство и в своите инсинуации спуснали се до

твърдения за това, че Синът-Създател произволно и деспотично се е държал за властта за сметка на сляпата преданост на въведени в заблуждение подчинени създания на вселената, бяха принудени да млъкнат завинаги, поразени и прозрели благодарение на живота, преживян в самоотвержено служене, който Синът Божий започна като Син Човешки и в течение на който се подчиняваше на “волята на Райския Баща”.

120:4.2 (1331.2) Но би било грешка да се смята, че Христос Михаил, бидейки истинско същество с двойствен произход, не беше двойствена личност. Той не беше Бог, свързал се с човек – той беше Бог, *въплътил* се в човек. И той винаги беше именно такава обединено същество. Единственият прогресиращ фактор в тази недостъпна за разбиране връзка беше все по-голямото вътрешно осъзнаване и признаване (от човешкия разум) на факта – осъзнаването на себе си като човек и Бог.

120:4.3 (1331.3) Христос Михаил не се превърна в Бог постепенно. Бог не стана човек в някакъв решаващ момент от земния живот на Иисус. Иисус беше Бог *и* човек – така е било и така ще бъде винаги. Този Бог и този човек бяха и си остават *единни* така, както Райската Троица на три Същества в действителност е *единно* Божество.

120:4.4 (1331.4) Никога не изпускайте от вниманието си факта, че висшата духовна цел на посвещението на Михаил беше да задълбочи *разкриването на Бога*.

120:4.5 (1331.5) Смъртните на Урантия притежават различни представи за чудодейното, но ние – създанията,

притежаващи статута на граждани на локалната вселена — рядко се сблъскваме с чудеса и най-загадъчни от тях са инкарнационните посвещения на Райските Синове. Появяването на Божия Син на и във вашия свят в хода на естествен по своите външни признаци процес ние смятаме за чудо, за непонятно за нас проявление на всеобщите закони. Иисус Назарянин беше чудодейна личност.

^{120:4.6 (1331.6)} За и в течение на цялото продължение на това изключително преживяване Бог-Баща избра да проявява Себе Си така, както прави винаги, *по обичайния начин* — по нормалния, естествен и надежден начин на божествено действие.

Документ 121. Епохата на посвещаването на Михаил

^{121:0.1 (1332.1)} **ДЕЙСТВАЙКИ** под наблюдението на комисия от дванадесет члена на Обединеното Братство на Промеждутъчните Създания на Урантия, създадено със съдействието на днешния глава на нашата категория и Мелхиседек, отговорен за съставянето на настоящите документи, аз съм вторичното промеждутъчно създание, в миналото прикрепено към апостол Андрей, упълномощено да изложи събитията от живота на Иисус от Назарет такива, каквито ги наблюдаваха урантийските създания от моята категория, и такива, каквито впоследствие те бяха частично записани от човека, временно намиращ се под моя опека. Знаейки колко щателно неговият Учител следеше за това, да не оставя след себе си записи, Андрей упорито се отказваше от разпространяването на своето повествование. Подобно отношение от страна и на другите

апостоли на Иисус значително забави написването на Евангелията.

1. Западът в първи век след Христа

^{121:1.1 (1332.2)} Иисус не се яви в този свят в епоха на духовен упадък; при неговото раждане Урантия преживяваше такъв разцвет на мисълта и религиозния живот, какъвто не познаваше за цялата постадамическа история и какъвто оттогава никога не изпита. Когато Михаил се въплъти на Урантия, този свят се отличаваше с най-благоприятните условия за посвещаването на Сина-Създател, съществували някога на планетата преди посвещението или след него. В течение на няколко столетия, непосредствено предшестващи тези времена, гръцката култура и гръцкият език се бяха разпространили на Запад и в Близкия изток и евреите, като левантийски народ, съвместяващ в себе си западни и източни черти, бяха прекрасно приспособени към това, да използват такова културно и езиково обкръжение за успешното разпространяване на новата религия както на Изток, така и на Запад. Тези крайно благоприятни обстоятелства още повече усиливаха търпимостта, с която се отличаваше римската политическа власт в Средиземноморието.

^{121:1.2 (1332.3)} Добра илюстрация на цялото това съчетаване на световните влияния е дейността на Павел, който, бидейки по своята религиозна култура юдеин, на юдеите провъзгласи Евангелието на еврейския Месия на гръцки език, докато самият той беше гражданин на Рим.

^{121:1.3 (1332.4)} Нито преди Иисус, нито след него на Запад не възникна даже далечно подобие на цивилизацията, съществувала тук в тези времена. Европейската цивилизация постигна единство и съгласуваност благодарение на необикновеното триединно въздействие на следните фактори:

^{121:1.4 (1332.5)} 1. Римската обществено-политическа система.

^{121:1.5 (1332.6)} 2. Гръцкият език и култура, а в известна степен и философията.

^{121:1.6 (1332.7)} 3. Бързо разпространилото се влияние на еврейските религиозни и нравствени учения.

^{121:1.7 (1332.8)} При раждането на Иисус цялото Средиземноморие представляваше единна империя. Добрите пътища, прокарани за пръв път в световната история, съединяваха много големи центрове. Моретата бяха очистени от пирати; стремително се развиваше великата ера на търговията и пътешествията. Новият разцвет на пътешествията и търговията настъпи в Европа едва през деветнадесетото столетие след Христа.

^{121:1.8 (1333.1)} Независимо от вътрешния мир и привидното процъфтяване голяма част от гръко-римското население на империята водеше жалко и потънало в нищета съществуване. Наред с малобройната богата висша класа съществуваше нещастна и разорена низша класа – обикновени хора. В онези дни все още я нямаше щастливата и заможна средна класа, която едва започваше да се образува в римското общество.

121:1.9 (1333.2) След станалите наскоро първи сблъсъци в разширяващата се римска и партиянска държава Сирия се оказа в ръцете на римляните. Във времената на Иисус Палестина и Сирия преживяваха период на процъфтяване и относителен мир, оживено търгувайки със земите, лежащи както на изток, така и на запад.

2. Еврейският народ

121:2.1 (1333.3) Евреите принадлежаха към древната семитска раса, към която се отнасяха също така и вавилонците, финикийците и новите врагове на Рим – картагенците. В течение на първата половина от първото столетие след Христа евреите бяха най-влиятелният семитски народ, който по волята на съдбата заемаше особено географско положение с всемирно стратегическо значение в света, който по това време беше управляван и организиран за търговия.

121:2.2 (1333.4) Много от великите търговски пътища, съединяващи античните държави, преминаваха през Палестина, благодарение на което тя стана място на съединяване – кръстопът на три континента. Сменяйки се един друг, пътешествениците, търговците и армиите на Вавилония, Асирия, Египет, Сирия и Гърция, Партия и Рим наводняваха Палестина. От незапомнени времена много керванни пътища от Изтока преминаваха през една от частите на този регион, водейки към няколко удобни морски пристанища в източния край на Средиземно море, откъдето корабите возеха товари във всички крайморски страни на Запада. И повече от половината от тези кервани

преминаваха през неголемия галилейски град Назарет или неговите покрайнини.

121:2.3 (1333.5) Макар че Палестина беше родината на религиозната култура на евреите и мястото на раждане на християнството, евреите бяха разпръснати по света, като живеяха сред много народи и водеха търговия във всички краища на римската и партянската държави.

121:2.4 (1333.6) Гърция даде езика и културата, Рим построи пътищата и обедини империя, но обхваналата целия римски свят еврейска диаспора, с нейните повече от двеста синагоги и добре организирани религиозни общини, даде културните центрове, в които новото Евангелие на небесното царство намери своето първо признание и откъдето то впоследствие проникна в най-отдалечените части на света.

121:2.5 (1333.7) Всяка еврейска синагога допускаше съществуването на неголяма група вярващи езичници – “благочестиви” и “боящи се от Бога” хора – и именно тези прозелити съставиха основната маса от ранните християни, които бяха обърнати в новата вяра на Павел. Даже в йерусалимския храм другояверците имаха свой богато украсен двор. Съществуваха крайно тесни културни, търговски и религиозни връзки между Йерусалим и Антиохия. В Антиохия учениците на Павел за пръв път започнаха да ги наричат “християни”.

121:2.6 (1333.8) В това, че храмовото поклонение на евреите беше съсредоточено в Йерусалим, се заключаваше едновременно и тайната на съхраняването на техния

монотеизъм, и залогът за развитие и разпространяване в света на новата и разширена представа за този един Бог на всички народи и Баща на всички смъртни. Храмовата служба в Йерусалим олицетворяваше съхраняването на религиозно-културната концепция въпреки падането на цяла поредица държавни управители езичници и гонители на нацията.

^{121:2.7 (1334.1)} Макар че в тези времена еврейският народ се намираше под владичеството на Рим, той се ползваше от достатъчно широко самоуправление; народът, в чиято памет беше жива неотдавнашната героична освободителна борба на Юда Макавей и неговите последователи, с нетърпение очакваше скорошното идване на още по-великия освободител – дългоочаквания Месия.

^{121:2.8 (1334.2)} Причината за съхраняването на Палестина, царството на евреите, като полунезависима държава се заключаваше във външната политика на Рим, който се стремеше да удържи в свои ръце контрола над Палестинската магистрала, съединяваща Египет със Сирия, и крайните западни пунктове на керванните пътища, съединяващи Изтока със Запада. Рим не желаше в Левант да се появи някаква сила, способна да подкопае неговата по-нататъшна експанзия в тези региони. За провеждането на политиката на интриги, целта на които беше взаимното насъскване на Сирия и Египет, Селевкиди и Птолемеи, беше необходимо Палестина да се укрепва като отделна и независима държава. Политиката на Рим, упадъкът на Египет и все по-голямото отслабване на Селевкидите, станало пред нарастващата сила на Партия,

обясняваха защо в продължение на няколко поколения на малобройни и непритежаващи власт евреи се отдаваше да запазят независимостта си както от Селевкидите на север, така и от Птолемеите на юг. Тази случайна свобода и независимост от политическата власт на по-могъщите обкръжаващи народи евреите отдаваха на факта, че са “богоизбрани” в резултат от прякото застъпничество на Яхве. При такова отношение на расово превъзходство на тях им беше по-трудно да се примирят с господството на Рим, след като тяхната страна в края на краищата попадна под негова власт. Но даже в този тъжен час евреите не можаха да разберат истината – че тяхната всемирна мисия имаше духовен, а не политически характер.

121:2.9 (1334.3) Във времената на Иисус на евреите беше свойствена необичайна предпазливост и подозрителност поради това, че ги управляваше другоzemец – Ирод Идумеянин, със своята хитрост и интриги с римските управители завзел властта в Юдея. И макар че Ирод заявяваше за своята вярност към ритуалните обреди на юдаизма, той продължи да строи храмове на много чуждестранни богове.

121:2.10 (1334.4) Благодарение на приятелските отношения на Ирод с римските управители евреите можеха безпрепятствено да пътешестват по целия свят, което им позволяваше все по-широко да разпространят новото Евангелие за небесното царство даже в далечни части на Римската империя и чуждестранните държави, с които съществуваша договорни отношения. Освен това

управлението на Ирод също спомагаше за по-нататъшното сливане на юдейската и елинистичната философия.

^{121:2.11 (1334.5)} Ирод построи пристанище в Кесария, което още повече помогна за превръщането на Палестина в кръстопът на цивилизования свят. Той умря в 4 година до н.е. и неговият син – Ирод Антипа, управляваше Галилея и Перее в младостта на Иисус и в годините на неговото служене. Подобно на своя баща, Антипа, чието управление завърши през 39 година от н.е., беше велик строител. Той преустрои много градове на Галилея, включително важния център на търговията Сефорис.

^{121:2.12 (1334.6)} Галилейците не се ползваха с особено уважение сред йерусалимските религиозни вождове и учители-равини. Когато се роди Иисус, Галилея беше повече езическа, отколкото юдейска.

3. Езическият свят

^{121:3.1 (1334.7)} Макар че социално-икономическото положение на римската държава беше от не най-висш порядък, устойчивият вътрешен мир и процъфтяване бяха благоприятни за посвещението на Михаил. В първи век след Христа в средиземноморския свят отчетливо се отделиха пет социални слоя:

^{121:3.2 (1335.1)} 1. *Аристокрация*. Висшите класи, притежаващи пари и официална власт, привилегированите и управляващи групи.

121:3.3 (1335.2) *2. Деловите групи.* Едри търговци и банкери, търговци – големи вносители и износители, международни търговци.

121:3.4 (1335.3) *3. Неголяма средна класа.* Макар че тази група действително беше малобройна, тя беше много влиятелна и стана нравствената опора на ранната християнска църква, която препоръчваше на такива хора да продължават да се занимават със своите разнообразни занаяти и търговия. Сред евреите много фарисеи принадлежаха към тази класа на занаятчии.

121:3.5 (1335.4) *4. Свободен пролетариат.* Тази група имаше слабо или никакво обществено положение. Макар че тези хора се гордееха със своята свобода, те бяха поставени в изключително неизгодно положение, тъй като бяха принудени да се конкурират с труда на робите. Висшите класи гледаха на тях отвисоко, смятайки ги годни само за “размножаване”.

121:3.6 (1335.5) *5. Роби.* Половината население на римската държава бяха роби; мнозина бяха необикновени индивиди и бързо се издигаха сред свободния пролетариат и даже сред занаятчиите. Нивото на по-голямата част от робите, обаче, беше или посредствено, или много ниско.

121:3.7 (1335.6) Превръщането в роби даже на представителите на високоразвити народи беше особеност на военните завоевания на Рим. Робът се намираше в пълна зависимост от своя господар. Ранната християнска църква се състоеше основно от представители на по-низшите класи и от тези роби.

^{121:3.8 (1335.7)} Най-добрите от робите често получаваха заплата за своя труд и, натрупвайки пари, можеха да откупят свободата си. Много от освободените роби заеха високо положение в държавата, църквата и деловия свят. Именно такива възможности направиха ранната християнска църква толкова търпелива към тази видоизменена форма на робство.

^{121:3.9 (1335.8)} В Римската империя от първи век след Христа нямаше големи социални конфликти. Най-често хората смятаха себе си за принадлежащи към тази група, в средата на която се раждаха. Талантливите и свободни индивиди винаги имаха възможност да се издигнат от низшите във висшите слоеве римско общество, но като цяло хората бяха доволни от своя обществен статут. Те нямаша класово съзнание и не виждаха в класовите различия несправедливост или зло. Християнството по никакъв начин не беше икономическо движение, което би си поставило за своя цел да облекчи страданията на угнетените класи.

^{121:3.10 (1335.9)} Макар че жената се ползваше с по-голяма свобода в Римската империя, отколкото в Палестина, където нейните права бяха ограничени, по своята преданост към семейството и вродената си привързаност еврейките значително превъзхождаха жените от езическия свят.

4. Езическата философия

^{121:4.1 (1335.10)} От морална гледна точка езичниците донякъде отстъпваха на евреите, но сърцата на най-благородните

друговерци представляваха благодатна почва за природната добродетел и потенциалната човешка любов, в която можеха да прораснат семената на християнството, давайки обилна реколта от нравствена устойчивост и духовни придобивки. В това време в езическия свят господстваха четири велики философии, всяка от които в по-голяма или по-малка степен възхождаше към платонизма на гърците. Ето тези философски школи:

^{121:4.2 (1335.11)} 1. *Епикурейска*. Тази школа на мисълта беше посветена на стремежа към щастие. Най-добрите от епикурейците не се предаваха на плътски излишества. В крайна сметка тази доктрина помогна на римляните да се освободят от една от пагубните форми на фатализма; епикурейството учеше, че хората могат да направят нещо за подобряването на своето земно положение. То успешно се бореше с невежеството и суеверията.

^{121:4.3 (1336.1)} 2. *Стоическа*. Стоицизмът беше високоразвитата философия на висшите обществени класи. Стоиците вярваха в това, че над цялата природа господства Разумът-Съдба. Те учеха, че божествената човешка душа е божествена и че е заключена в порочно физическо тяло. Човешката душа според тях постига свобода, като живее в хармония с природата, с Бога; така добродетелта се оказва своя собствена награда. Стоицизмът се издигна до висок морал и оттогава неговите идеали не бяха надминати от нито една чисто човешка философска система. Макар че стоиците заявяваха, че са “Божие потомство”, те не можаха да познаят Бога и вследствие на това не можаха да Го намерят. Стоицизмът си остана философия; той така и не

се превърна в религия. Неговите последователи се стремяха да приведат своя разум в хармония с Всеобщия Разум, но те не можаха да видят себе си като деца на любящ Баща. Павел в значителна степен клонеше към стоицизма, когато писа: “Аз се научих да бъда доволен от това, което имам.”

121:4.4 (1336.2) 3. *Циници*. Макар че циниците смятаха за родоначалник на своето учение Диоген от Атина, тяхната доктрина в значителна степен се опираше на останките от ученията на Макивента Мелхиседек. Отначало цинизмът беше повече религия, отколкото философия. В крайна сметка циниците придадоха на своята религиозно-философска система демократически характер. В полетата и на пазарските площади те постоянно проповядваха своята доктрина за това, че „човек може да спаси себе си, ако пожелае това”. Те проповядваха простота и добродетел и призоваваха хората безстрашно да посрещат смъртта. Тези бродещи проповедници-циници направиха много, за да подготвят огладнелите за духовна храна хора за последващата поява на християнските мисионери. Формата и стилът, към които се придържаше Павел в своите послания, напомняха народните проповеди на циниците.

121:4.5 (1336.3) 4. *Скептици*. Скептицизмът твърдеше, че знанието е илюзорно, че убедеността и увереността са невъзможни. Това беше чисто негативно отношение, така и не получило широко разпространение.

121:4.6 (1336.4) Тези философии носеха полурелигиозен характер; нерядко те укрепваха духа, възпитаваха

нравствеността и облагородяваха, но обикновено оставаха непонятни за простите хора. С изключение вероятно само на цинизма, това бяха философии за силните и мъдрите, а не религии на спасението за всички, включително за слабите и бедните.

5. Езическите религии

^{121:5.1 (1336.5)} В течение на всички предшестващи векове религията беше предимно племенно или национално дело, рядко интересуващо индивида. Боговете бяха племенни или национални, а не лични. Такива религиозни системи зле удовлетворяваха индивидуалните духовни стремежи на обикновения човек.

^{121:5.2 (1336.6)} Във времената на Иисус на Запад съществуваха следните религии:

^{121:5.3 (1336.7)} 1. *Езически култове*. Тези култове представляваха съчетание на елинската и латинска морфология, патриотизма и традициите.

^{121:5.4 (1336.8)} 2. *Поклонение на императора*. Това обожествяване на човека като символ на държавата предизвикваше рязко възмущение в юдеите и ранните християни и това стана непосредствената причина за жестоките преследвания, на които биваха подлагани техните църкви от страна на римските власти.

^{121:5.5 (1337.1)} 3. *Астрология*. Тази псевдонаука на Вавилон се превърна в религия по целия гръко-римски свят. Даже в двадесети век човекът още не се е освободил напълно от това суеверие.

121:5.6 (1337.2) 4. *Мистерийни религии*. Потокът от мистерийни култове се стовари над свят, жадуващ за духовна храна; нови и необичайни религии от Левант увеличаха простите хора и им обещаваха *лично* спасение. Тези религии бързо се приемаха на вяра от низшите класи от гръко-римския свят. И те направиха много за бързото разпространение на неизмеримо по-високите християнски учения, предлагащи величествена представа за Божеството, съчетана с увлекателна теология за хората от интелектуален тип и проникновение с предложение за спасение на всички, включително невежото, но духовно гладно простолюдие от тези дни.

121:5.7 (1337.3) Мистерийните религии сложиха край на националните вярвания и доведоха до раждането на многобройни лични култове. Независимо от своята многобройност всички мистерии имаха общи черти.

121:5.8 (1337.4) 1. Митическа легенда, мистерия – откъдето и произлязоха тези названия. Като правило такава мистерия беше свързана с разказа за живота и смъртта на някакъв бог и неговото завръщане към живота, което е илюстрирано от учението на митраизма, което в течение на известно време съществуваше наред с основания от Павел християнски култ и си съперничеше с него.

121:5.9 (1337.5) 2. Мистерииите носеха извъннационален и междурасов характер. Те се основаваха на идеите на личности и братства и пораждаха религиозни братства и многобройни секти.

121:5.10 (1337.6) 3. Техните служби се съпровождаха от инициации със сложни обреди и впечатляващи със символите си поклонения. Техните тайни обичаи и ритуали бяха ужасни и отблъскващи.

121:5.11 (1337.7) 4. Но какъвто и да беше характерът на тези обреди или степента на техните излишества, тези мистерии неизменно обещаваха на своите привърженици *спасение*, “освобождаване от злото, продължаване на живота след смъртта и вечен живот в блажените сфери, далеч от този свят на страдания и робство”.

121:5.12 (1337.8) Но би било заблуждение да се смесват ученията на Христос с мистериите. Популярността на мистериите говори за стремежа на човека към спасение и с това показва действителната жажда за лична религия и индивидуална праведност. Макар че мистериите не можаха адекватно да утолят тази жажда, те действително разчистиха пътя за последващата поява на Иисус, който наистина донесе в този свят хляба и водата на живота.

121:5.13 (1337.9) В своя стремеж да използва широко разпространената привързаност към по-добрите типове мистерийни религии Павел малко видоизмени ученията на Иисус, за да могат те да станат по-приемливи за широките слоеве потенциални новообърнати. Но даже предложеният от Павел компромисен вариант на ученията на Иисус (християнството) превъзхождаше най-добрите от мистериите. Причините за това са няколко.

121:5.14 (1337.10) 1. Павел учеше на нравствено изкупление, на етническо спасение. Християнството посочи нов живот и

провъзгласи нов идеал. Павел се отказа от магическите ритуали и обредното магьосничество.

121:5.15 (1337.11) 2. Християнството представляваше религия, стремяща се към окончателно решаване на проблемите на човека, тъй като то не само предлагаше спасение от мъките и даже от смъртта, но обеща и освобождаване от греха с последващо придобиване на праведния характер и качествата, необходими за вечен живот.

121:5.16 (1338.1) 3. Мистериите се градяха на митове. Християнството, проповядвано от Павел, беше основано на исторически факт: посвещаването на Михаил – Божия Син, на човечеството.

121:5.17 (1138.2) Сред езичниците моралът не задължително биваше свързан с философията или религията. Отвъд пределите на Палестина хората рядко се замисляха за това, че свещеникът трябва да води нравствен живот. Еврейската религия, последващите учения на Иисус и появилото се по-късно християнство на Павел бяха първите европейски религии, които положиха в своята основа и морала, и етиката, изисквайки от вярващите да отделят нужното внимание и на едното, и на другото.

121:5.18 (1338.3) Именно в такова поколение, изпитващо преобладаващото влияние на толкова несъвършени философски системи и объркани от толкова заплетени религиозни култове, в Палестина се роди Иисус. И на същото това поколение той впоследствие даде своето Евангелие на личната религия – благата вест за това, че човекът е син Божий.

6. Юдейската религия

^{121:6.1 (1338.4)} Към края на първото столетие до Христа системата на религиозна мисъл на Йерусалим претърпя известно изменение вследствие мощното влияние на културните учения на гърците и даже на гръцката философия. В резултат от продължителното противоборство на източната и западната школи на юдаизма Йерусалим и останалата част на Запада, а също и Левант като цяло приеха западноевропейския или видоизменения елинистичен възглед.

^{121:6.2 (1338.5)} В дните на Иисус в Палестина преобладаваха три езика: простите хора говореха на един от арамейските диалекти; свещениците и равините ползваха иврит; образованите класи и по-осигурените слоеве евреи говореха основно на гръцки. Направените в Александрия ранни преводи от древноеврейските свещени писания на гръцки в значителна степен станаха причина за последващото господстващо положение на гръцкото направление в еврейската култура и теология. И скоро на същия този език предстоеше да се появи писанието на християнските учители. Възраждането на юдаизма започна от гръцките преводи на свещените книги на древните евреи. Това стана най-важният фактор, определил ориентацията на християнския култ на Павел на Запад вместо на Изток.

^{121:6.3 (1338.6)} Макар че ученията на епикурейците почти не повлияха на елинизираният еврейски жаргон, огромно въздействие оказа на тях философията на Платон и доктрината за самоотречение на стоиците. Свидетелство за

мащабното нахлуване на стоицизма е четвъртата Книга Макавейска; проникването както на философията на Платон, така и на доктрината на стоиците е видно от примера с Премъдростите на Соломон. Елинизираните евреи привнесоха в древноеврейските писания такова алегорично тълкуване, че им беше лесно да съвместят юдейската теология с почитаната от тях философия на Аристотел. Но всичко това доведе до катастрофална бъркотия, докато с тези проблеми не се захвана Филон Александрийски, пристъпил към съгласуване и систематизация на гръцката философия и юдейска теология и към свеждането им до компактна и напълно логична система от религиозна вяра и практика. Именно това последно учение, основано върху обединяването на гръцката философия и юдейска теология, стана господстващо в Палестина в периода на живот и служене на Иисус и именно него използва Павел като фундамент, на който той построи по-прогресивния и просвещаващ култ на християнството.

121:6.4 (1338.7) Филон беше велик учител. От времената на Мойсей не се беше появявал човек, който да окаже толкова дълбоко влияние върху етическата и религиозна мисъл на западния свят. Човешкият род даде седем изтъкнати учители, усвоили всички най-добри елементи в съвременните етически и религиозни системи: Сифард, Мойсей, Заратустра, Лао Цзъ, Буда, Филон и Павел.

121:6.5 (1339.1) Павел осъзна и благоразумно изключи от своята основна предхристиянска теология много, макар и не всички, противоречия на Филон – следствие на неговите

опити да обедини мистичната философия на гърците и доктрината на римските стоици със законопослушната теология на юдеите. Филон продължи пътя на Павел, позволявайки му по-пълно да възстанови концепцията за Райската Троица, която отдавна вече съществуваше в юдейската теология. Само по един въпрос Павел не можеше да се сравнява с Филон или да надмине ученията на този богат и образован александрийски евреин – и този въпрос беше доктрината на изкуплението; Филон призоваваше да се откажат от ученията за прошката, придобивана само чрез проливане на кръв. Възможно е той също по-ясно, отколкото Павел, да осъзнаваше реалността и духовното присъствие на Настройчиците на Съзнанието. Но по своя произход теорията на Павел за първородния грях – доктрината за наследствения грях и вроденото зло и избавлението от него, беше частично митраистична и имаше малко общо с юдейската теология, философията на Филон или ученията на Иисус. Някои аспекти на ученията на Павел, засягащи първородния грях и изкуплението, отразяваха неговите собствени идеи.

^{121:6.6 (1339.2)} Евангелието от Йоан – последното от повестуванията за земния живот на Иисус, беше адресирано към народите на Запада и излаганите в него събития в много отношения са основани на възгледите на късните александрийски християни, които също така бяха ученици на Филон.

^{121:6.7 (1339.3)} Приблизително по времето, когато живееше Христос, в Александрия стана странна промяна в отношението към евреите и тази бивша крепост на

еврейството породя яростна вълна от преследвания, обхванала даже Рим, откъдето бяха изгонени много хиляди. Но кампанията на клеветата беше краткотрайна и много скоро римските власти изцяло възстановиха орязаните свободи на евреите по цялата империя.

^{121:6.8 (1339.4)} Където и да бягаха евреите от преследванията, където и да ги водеше търговията, в целия необятен свят централно място в сърцето на всеки еврейин заемаше светият храм в Йерусалим. Юдейската теология се съхрани именно в йерусалимския вариант на тълкуването и изпълняването на обредите независимо от това, че няколко пъти я спасяваха от забвение своенравните вмешателства на някои вавилонски учители.

^{121:6.9 (1339.5)} До два и половина милиона от еврейската диаспора пристигаха обикновено в Йерусалим на свои национални религиозни празненства. И независимо от теологичните или философски различия, съществуващи между източните (вавилонски) и западните (елински) евреи, всички те бяха единодушни в своето отношение към Йерусалим като център на тяхната религия и в постоянното очакване на идването на Месията.

7. Юдеите и езичниците

^{121:7.1 (1339.6)} Към времето на Иисус сред евреите се установи твърдата представа за своя произход, история и предназначение. Отделяйки се от езическия свят с устойчивата стена на изолацията, те се отнасяха с дълбоко презрение към всичко нееврейско. Покланяха се на буквата на закона и се предаваха на самодоволство, основано на

лъжливата гордост от своя произход. Те формираха предубедени представи за обещания Месия и голямата част от тези очаквания беше свързана с един Месия, който беше част от тяхната национална и расова история. За евреите от тези дни юдейската теология имаше неизменен и завинаги решен характер.

121:7.2 (1339.7) Ученията и поведението на Иисус, призоваващ към търпимост и доброта, противоречаха на традиционното отношение на евреите към другите народи, които те смятаха за варвари. Отношението, което евреите отдавна изпитваха към обкръжаващия свят, направи за тях невъзможно да приемат учението на Иисус за духовното братство на хората. Те не желяеха да делят своя Яхве на равни начала с друговерците и не искаха да приемат като Божий Син този, който проповядваше толкова нови и странни доктрини.

121:7.3 (1340.1) Книжниците, фарисеите и духовенството държаха евреите в ужасната кабала на обрядността и законничеството — кабала много по-реална, отколкото политическата власт в Рим. Евреите от времената на Иисус не само биваха удържани в подчинение на *закона*; те бяха също така свързани и с поробващите изисквания на *обичаите*, обхващали всяка сфера на личния и обществен живот. Детайлните предписания по отношение на поведението преследваха и държаха в своя власт всеки благоверен евреин и затова не е чудно, че те веднага отхвърлиха своя съплеменник, който си позволи да пренебрегне техните свети традиции и който се осмели да се надсмива над техните отдавна почитани правила за

обществено поведение. Те едва ли биха могли благосклонно да се отнесат към ученията на човека, непоколебал се да застане против догмите, които по тяхно убеждение бяха предписани от самия Баща Авраам. Мойсей им беше дал техния закон и те не желаеха да правят никакви отстъпки.

^{121:7.4 (1340.2)} Към първи век след Христа устните тълкувания на закона от признатите учители – книжниците, станаха по-голям авторитет, отколкото самият писан закон. И всичко това помогна на някои религиозни вождове на евреите да настроят хората против приемането на новото Евангелие.

^{121:7.5 (1340.3)} Тези обстоятелства попречиха на евреите да изпълнят своето божествено предназначение – да станат посланици на новото Евангелие за религиозна независимост и духовна свобода. Те не можаха да счупят оковите на традициите. Йеремиа говореше за “закона, който трябва да бъде записан в сърцата на хората”. Йезекиил писа за “новия дух, който ще живее в душата на човека”, а Псалмопевецът се молеше за това, Бог да “вложи в сърцето чистота и да направи отново един прав дух”. Но когато еврейската религия на благите дела и робското послушание пред закона доведе до застой по силата на присъщата на традиционализма бездейност, развитието на религиозната мисъл се премести на Запад – към народите на Европа.

^{121:7.6 (1340.4)} И затова друг народ беше призван да носи мир в прогресивната теология на света – система учения, включваща гръцката философия, римския закон,

древноеврейския морал и евангелието на личностната святост и духовната свобода, формулирани от Павел и основани на ученията на Иисус.

^{121:7.7 (1340.5)} Родилното петно на юдаизма в християнския култ на Павел беше моралът. Евреите гледаха на историята като на провидение на Бога – като на действие на Яхве. Гърците дадоха на новото учение по-ясна представа за вечния живот. Във философски и теологичен аспект върху доктрината на Павел оказаха влияние не само ученията на Иисус, но също така и трудовете на Платон и Филон. В областта на етиката вдъхновител на Павел беше не само Христос, но и стоиците.

^{121:7.8 (1340.6)} Евангелието на Иисус – в този вид, в който то влезе в култа на антиохийското християнство на Павел, се смеси със следните учения:

^{121:7.9 (1340.7)} 1. С философските разсъждения на гръцките прозелити на юдаизма, включващи някои от техните представи за вечен живот.

^{121:7.10 (1340.8)} 2. С привлекателните учения на основните мистерийни култове, особено с доктрините на митраизма за избавлението, изкуплението и спасението за сметка на жертвата, принесена на един от Боговете.

^{121:7.11 (1340.9)} 3. Със суровия морал на традиционната еврейска религия.

^{121:7.12 (1341.1)} Населението на средиземноморската Римска империя, Партянското царство, а също така и всички

съседни народи, съществуващи във времената на Иисус, притежаваха примитивни представи за географията на света, астрономията, здравето и болестите; естествено, тях ги изумяваха нечуваните и поразителни изявления на дърводелеца от Назарет. Идеите за обладаност от духове, добри и зли, се разпространяваха не само сред хората – мнозина виждаха вселили се духове във всеки камък или дърво. Това беше век на вълшебства и всички вярваха в разпространените като нещо обичайно чудеса.

8. Предшестващите писмени свидетелства

^{121:8.1 (1341.2)} Дотолкова, доколкото позволяваха условията на нашия мандат, ние се стремяхме към използването и в известна степен към съгласуването на съществуващите писмени източници, отнасящи се до живота на Иисус на Урантия. Макар че имахме достъп до изгубените свидетелства на апостол Андрей и извлякохме полза от сътрудничеството си с множество небесни същества, намиращи се на Земята в течение на посвещението на Михаил (особено с неговия сега вече Личностен Настройчик), нашата цел беше да използваме и така наречените Евангелия на Матей, Марк, Лука и Йоан.

^{121:8.2 (1341.3)} Тези новозаветни източници се появиха при следните обстоятелства.

^{121:8.3 (1341.4)} 1. *Евангелието от Марк*. Йоан Марк написа първия (ако не смятаме записите на Андрей), най-кратък и най-прост разказ за живота на Иисус. Той показва Учителя в неговото служене като човек сред хората. Макар че юношата Марк беше бил на много от описаните от него

места, в действителност неговият разказ е Евангелието според Симон Петър. Отначало той се сближи със Симон Петър, а по-късно – с Павел. Марк написа своя разказ под влиянието на Петър и в отговор на настоятелната молба на църквата в Рим. Знаейки с какво постоянство Учителят отказваше да записва своите учения по време на пребиваването си на Земята в плът, Марк, подобно на останалите апостоли и други най-близки ученици, се съмняваше следва ли да ги излага в писмен вид. Но Петър чувстваше, че римската църква се нуждае от такъв писмен източник и Марк се съгласи да се заеме с неговата подготовка. Той направи много записи до гибелта на Петър през 67 г. от н.е. и скоро след неговата смърт, съгласно одобрения от Петър план и очакванията на църквата в Рим, пристъпи към своето съчинение. Евангелието беше завършено към края на 68 година от н.е. Марк пишеше, опирайки се само на своята собствена памет и на спомените на Петър. Оттогава свидетелството претърпя съществени изменения: много пасажи бяха извадени, а в края беше добавен по-късен материал, заменил последната една пета част от първоначалното Евангелие, която изчезна още преди да бъдат направени копия от оригинала. Разказът на Марк, в съвкупност със записите на Андрей и Матей, послужи като писмена основа за всички последващи Евангелия, стремящи се да опишат живота и ученията на Иисус.

121:8.4 (1341:5) 2. *Евангелието от Матей*. Така нареченото Евангелие от Матей представлява разказ за живота на Учителя, написан за назидание на християните-евреи. Авторът на това свидетелство постоянно се стреми да

покаже, че много от извършеното от Иисус в неговия живот е било направено, за да “се сбъдне казаното от устата на пророка”. Евангелието от Матей изобразява Иисус като син на Давид, който се отнася с огромно почитание към законите и пророците.

^{121:8.5 (1341.6)} Апостол Матей не е автор на това Евангелие. То беше написано от Исадор – един от неговите ученици, който в работата си се опираше не само на личните спомени на Матей за тези събития, но и на изреченията на Иисус, записани от Матей веднага след разпятието. Записите на Матей бяха направени на арамейски; Исадор пишеше на гръцки. Авторството на Евангелието беше приписано на Матей не с цел заблуда. В онези дни беше прието по такъв начин учениците да отдават дан на своите учители.

^{121:8.6 (1342.1)} В 40-та година от н.е., преди Матей да напусне Йерусалим, за да пристъпи към проповядване на Евангелието, неговото първоначално повествование беше преработено и към него беше добавен нов материал. Това бяха лични записи, последният екземпляр от които беше унищожен при пожар в един от сирийските манастири през 416 година от н.е.

^{121:8.7 (1342.2)} Исадор избяга от Йерусалим през 70 година от н.е., след като градът беше обсаден от армиите на Тит, вземайки със себе си в Пела екземпляр от записите на Матей. През 71 година, живеейки в Пела, Исадор написа Евангелието от Матей. В негово разпореждане се намираха също така и първите четири пети от повествованието, написано от Марк.

3. *Евангелието от Лука*. Лука – лекар от Антиохия Писидийска, беше друговец, обвърнат в християнството от Павел, и написаният от него разказ за живота на Учителя се отличава от другите. Присъединявайки се към Павел през 47 година от н.е., той започна да се запознава с живота и ученията на Исус. В своето повествование Лука съхрани много факти, почерпени от Павел и от други, запазвайки “благодатта на Господа Исуса Христа”. Лука рисува Учителя като “приятеля на митари и грешници”. Неговите многобройни записи бяха изложени от него под формата на Евангелие едва след смъртта на Павел. Евангелието от Лука беше написано през 82 година в Ахая. Той се канеше да напише три книги за историята на Христа и християнството, но почина през 90 г. от н.е., не успявайки да завърши втората от тях – “Деяния на апостолите”.

Първоначално като материал за съставяне на своето Евангелие Лука използва историята на живота на Исус, разказана му от Павел. Затова Евангелието от Лука е в известен смисъл Евангелието според Павел. Но Лука имаше и други източници на информация. Той не само разпита десетки свидетели на включените в неговото повествование многобройни епизоди от живота на Исус, но имаше на свое разположение и екземпляр от Евангелието от Марк (тоест неговите първи четири пети), повествованието на Исадор и кратко свидетелство, записано през 78 година от н.е. в Антиохия от един вярващ на име Седес. Лука имаше също така и един изопачен и многократно редактиран екземпляр записи, авторството на които се приписваше на апостол Андрей.

4. *Евангелието от Йоан*. Евангелието от Йоан разказва много за служенето на Иисус в Юдея и околностите на Йерусалим, за което не се говори в другите свидетелства. Това е така наричаното Евангелие според Йоан, син на Зеведей, и макар че Йоан не беше негов автор, той беше негов вдъхновител. Първият вариант на Евангелието няколко пъти беше поправян с цел да се създаде впечатление, че то е написано от самия Йоан. Когато се пишеше това повествование, на разположение на Йоан бяха останалите Евангелия и той виждаше, че много е пропуснато; съответно, през 101 година от н.е., той вдъхнови своя другар Натан – гръцки евреин от Кесария, да състави Евангелие. Йоан възстановяваше събитията по памет, а също така правеше справки и с трите вече съществуващи по това време разкази. Самият той не си водеше никакви записки. Така нареченото “Първо послание на Йоан” беше написано от самия Йоан като съпроводително писмо към работата, която Натан изпълни под неговото ръководство.

Всички тези автори искрено изобразяваха Иисус такъв, какъвто го виждаха, помнеха или познаваха по разказите на другите. Необходимо е също така да се отчита и въздействието, което последващото приемане от тях на християнската теология на Павел оказва върху представите им за тези отдавнашни събития. При цялото си несъвършенство тези свидетелства се оказаха достатъчни за това, за период от почти две хиляди години да се измени историческото развитие на Урантия.

[Забележка: Изпълнявайки получената задача по новому да изложа ученията и делата на Иисус от Назарет, аз свободно използвах всички източници, включително писмени свидетелства и планетарна информация. Ръководеше ме стремежът да подготвя разказ, способен да просвети не само днешното поколение хора, но да донесе полза и на всички бъдещи поколения. От огромните запаси от намиращата се на мое разположение информация аз избирах тази, която най-добре съответстваше на осъществяването на този замисъл. Доколкото това беше възможно, черпех своята информация само от хора. Само в случаите, когато такива източници се оказваха недостатъчни, аз прибях към свръхчовешки свидетелства. Ако идеите и представите, възплътени в живота на Иисус, се изразяваха от човешкия разум в приемлива форма, неизменно отдавах предпочитание на такъв типично човешки начин на мислене. Макар че се стремях да коригирам словесния израз за по-доброто му съответствие на нашите представи за действителния смисъл и истинското значение на живота и ученията на Христос, във всички свои повествования, доколкото това беше възможно, аз се придържах към неподправените човешки представи и начин на мислене. Прекрасно разбирам, че тези представи, които бяха възникнали в човешкия разум, ще бъдат по-приемливи и полезни за всички останали хора. В тези случаи, когато не ми се отдаваше да намеря необходимите представи в писмени свидетелства или изрази на хора, аз прибях към източниците на памет в съществата от моята собствена категория – промеждутъчните създания. А когато и този вторичен източник на информация се оказваше

неадекватен, без колебание се обръщах към свръхпланетарни източници.

121:8.13 (1343.2) Освен спомените, съдържащи се в повесткуванията на апостол Андрей, събраните от мен записи, въз основа на които аз подготвих този разказ за живота и ученията на Иисус, съдържат скъпоценни мисли и висши представи за ученията на Иисус, събрани от повече от две хиляди души, живели на Земята в периода между Иисус и съставянето на тези откровения – по-точно, нови изложения. Разрешението, позволяващо да се прибегва към откровение, беше използвано само тогава, когато в човешките източници и човешките представи отсъстваше адекватна идея. В съответствие с полученото поръчение имах правото да използвам извънчовешки източници на информация или изрази само в тези случаи, когато можех да потвърдя, че всички мои опити да намеря търсения концептуален израз сред чисто човешките източници са били напразни.

121:8.14 (1343.3) В сътрудничество със своите единадесет другари – промеждутъчни създания, и под ръководството на Мелхиседек, отговорен за съставянето на настоящите документи, аз изложих настоящото повесткувание в съответствие с моята собствена представа за ефективността на подреждането и съгласно избраната от мен форма за непосредствено изразяване. При все това повечето идеи и даже някои от използваните от мен сполучливи изрази се родиха в съзнанието на хора от много раси, живеещи на Земята и принадлежащи на сменилите се оттогава поколения, чак до тези хора, които

живеят сега – по времето на подготовката на даденото повествуване. В много отношения аз не толкова сам излагах събитията, колкото влизах в ролята на съставител и редактор. Без колебание използвах тези идеи и представи – за предпочитане човешки, които ми позволиха най-плодотворно да изобразя живота на Иисус и по новому да изложа неговите несравними учения в най-точни и забележителни, в най-широкия смисъл, възвишени изрази. От името на Братството на Обединените Промеждутъчни Създания на Урантия аз, с чувство на дълбока благодарност, изразявам своята признателност към всички писмени и концептуални източници, използвани от нас в следващото по-долу преработено изложение за живота на Иисус на Земята.]

Документ 122. Раждане и младенчество на Иисус

122:0.1 (1344.1) Е ДВА ли ще бъде възможно да обясним изчерпателно всички многобройни причини, които доведоха до избирането на Палестина като място на посвещение на Михаил, и в частност да отговорим на въпроса защо изборът на непосредствено обкръжение за появата на този Божий Син на Урантия падна именно върху семейството на Мария и Йосиф.

122:0.2 (1344.2) Изучавайки специалния доклад на Мелхиседек за статута на изолираните светове, Михаил, след като се посъветва с Гавраил, спря своя избор на Урантия като на планетата, на която му предстоеше да извърши своето заключително посвещение. След вземането на това решение Гавраил лично посети Урантия и на основание

изучаването на човешките групи и изследванията на духовните, интелектуални, расови и географски особености на света и неговите народи стигна до извода, че евреите притежаваха тези относителни предимства, които позволяваха да бъдат избрани като народ за посвещение. След одобряването на това решение от Михаил Гавраил назначи и изпрати на Урантия Семейната Комисия на Дванадесетте, в състава на която влизаха висши категории вселенски личности със задача да изучат семейния живот на евреите. Завършвайки своята работа, комисията представи на Гавраил, намиращ се по това време на Урантия, доклад, където се посочваха три съпругески двойки, които по мнението на комисията бяха еднакво приемливи като посвещенчески семейства за бъдещата инкарнация на Михаил.

^{122:0.3 (1344.3)} От тези три двойки Гавраил лично избра Йосиф и Мария и впоследствие се яви лично на Мария, съобщавайки ѝ благата вест за това, че е избрана като земна майка на посвещенческото дете.

1. Йосиф и Мария

^{122:1.1 (1344.4)} Йосиф – земният баща на Иисус (Йешуа бен Йосиф) – беше юдеин от юдеите, макар че в него имаше много нееврейска кръв, вливала се от време на време в неговото генеалогическо дърво от прародителите му по женска линия. Корените на предците на бащата на Иисус водеха до времената на Авраам и чрез този достопочтен патриарх – към още по-древни наследствени линии, водещи към шумерите и нодитите, а чрез южните племена на древния син човек – към Андон и Фонта. Нито Давид,

нито Соломон бяха преки предци на Йосиф, нито пък неговото родословие водеше пряко до Адам. Непосредствените предшественици на Йосиф бяха занаятчии – строители, дърводелци, каменоделци и ковачи. Самият Йосиф беше дърводелец, впоследствие – предприемач. Неговото семейство принадлежеше към древен и известен род благородни обикновени хора, в който от време на време се появяваха необикновени индивиди, отличили се във връзка с развитието на религията на Урантия.

122:1.2 (1345.1) Мария – земната майка на Иисус – беше потомка на древен род и сред нейните уникални предшественици бяха много от най-прославените жени в историята на урантийските раси. Макар че Мария беше обикновена жена на своето време и поколение и притежаваше напълно нормален темперамент, сред нейните предци бяха такива знаменити жени като Анон, Тамар, Рут, Вирсавия, Ансие, Клоя, Ева, Ента и Рата. Нито една еврейска жена от това време нямаше родословие, в което да влизат по-знаменити прародители или която да произхожда от по-благоприятни източници. Родът на Мария, както и родът на Йосиф, се отличаваше с преобладаването на силни, но обикновени индивиди, сред които периодически се появяваха много личности, внесли голям принос в развитието на цивилизацията и прогресивната еволюция на религията. От расова гледна точка Мария едва ли можеше да се нарече еврейка. По своята култура и вявания тя беше еврейка, но по своята наследственост тя по-скоро беше смес от сирийска, хетейска, финикийска, гръцка и египетска кръв,

притежавайки по-широки наследствени фактори, отколкото Йосиф.

^{122:1.3 (1345.2)} От всички двойки, живеещи в Палестина във времената на предполагаемото посвещение на Михаил, Йосиф и Мария притежаваха най-идеалното съчетание на богато расово наследство и превъзходен набор от обикновени лични качества. Според плана на Михаил той трябваше да се появи на Земята като *обикновен* човек – такъв, когото можеха да разберат и приемат простите хора; затова като негови бъдещи посвещенчески родители Гавраил избра именно такива хора като Йосиф и Мария.

2. Гавраил се явява на Елисавета

^{122:2.1 (1345.3)} Делото на живота на Иисус на Урантия в действителност беше започнато от Йоан Кръстител. Захария – бащата на Йоан, принадлежеше към еврейското духовенство, а неговата майка Елисавета се отнасяше към по-процъфтяващото разклонение на същия този крупен клан, към който принадлежеше и Мария, майката на Иисус. Макар че Захария и Елисавета бяха женени от много години, те нямаха деца.

^{122:2.2 (1345.4)} Наближаваше краят на юни в 8 година до н.е., когато веднъж по обед, приблизително три месеца след женитбата на Йосиф и Мария, Гавраил се яви на Елисавета – така, както по-късно той застана пред Мария. Гавраил каза:

^{122:2.3 (1345.5)} “Докато твоят мъж Захария стои пред олтара в Йерусалим и събралите се там хора се молят за идването

на спасител, аз, Гавраил, дойдох да ти обявя, че скоро ще родиш син, който ще стане предвестник на този божествен учител, и ти ще наречеш своя син Йоан. Той ще израсне в преданост към Господа Бога и когато възмъжее, ще зарадва твоето сърце, тъй като ще обърне към Бога мнозина и ще провъзгласи идването на целителя на душата на твоя народ и духовния освободител на цялото човечество. Твоята роднина Мария ще стане майка на това заветно дете и аз ще се явя и на нея.”

^{122:2.4 (1345.6)} Това видение изключително изплаши Елисавета. След заминаването на Гавраил тя през цялото време мислено се връщаше към този случай, дълго размишлявайки над думите на величествения посетител, но без да разказва за откровението на никого освен на своя мъж, до следващото си посещение на Мария в началото на февруари следващата година.

^{122:2.5 (1345.7)} При все това в течение на пет месеца Елисавета пазеше тази тайна даже от своя мъж. Узнавайки от нея за визитата на Гавраил, Захария се отнесе към чутото с голямо съмнение и дълго време въобще не вярваше в истинността на този случай, съгласявайки се неохотно да ѝ повярва чак по времето, когато той вече не можеше да се съмнява в нейната бременност. Бъдещото майчинство на Елисавета напълно обърка Захария, но той не се съмняваше в честността на своята жена независимо от своята преклонна възраст. Само приблизително шест седмици преди раждането на Йоан, под въздействието на поразителен сън, Захария напълно се увери в това, че Елисавета ще стане майка на сина с предначертана съдба,

на когото е съдено да подготви пътя за идването на Месията.

^{122:2.6 (1346.1)} Гавраил се яви на Мария приблизително в средата на ноември през 8 година до н.е. в момент, когато тя се занимаваше със стопанството в своя дом в Назарет. По-късно, когато Мария вече не се съмняваше в това, че ще стане майка, тя убеди Йосиф да ѝ разреши да отиде в град Юда, намиращ се в планините на около шест километра на запад от Йерусалим, за да посети Елисавета. Гавраил обяви на всяка от тези бъдещи майки за своето явяване на другата. Естествено, те искаха по-скоро да се видят, да сравнят преживяванията си и да обсъдят възможното бъдеще на своите синове. В течение на три седмици, оставайки на гости в своята далечна братовчедка, Елисавета направи много, за да укрепи вярата на Мария в явяването на Гавраил, благодарение на което Мария се върна в къщи по-готова за своето призвание – да роди дете, предначертано от съдбата, което скоро ѝ беше съдено да подари на света под формата на безпомощен младенец, обикновено и нормално дете от обитаемия свят.

^{122:2.7 (1346.2)} Йоан се роди в град Юда на 25 март през 7 -ма година преди н.е. Захария и Елисавета изключително се зарадваха, осъзнавайки, че са получили син в съответствие с обещанието на Гавраил, и когато на осмия ден донесоха детето за извършване на обрязването, те, както беше повелено, го кръстиха Йоан. Племенникът на Захария вече беше заминал за Назарет, носейки със себе си посланието на Елисавета към Мария, където тя съобщаваше, че ѝ се е родил син, който ще бъде наречен Йоан.

^{122:2.8 (1346.3)} От най-ранното си детство родителите на Йоан целенасочено му внушаваха мисълта, че когато възмъжее, му предстои да стане духовен вожд и религиозен учител. И тези навеждащи на размишления думи винаги намираха отклик в сърцето на Йоан. Още като дете той можеше често да бъде видян в храма на богослуженията, които извършваше неговият баща, и значителността на това, което той виждаше, му правеше огромно впечатление.

3. Гавраил се явява на Мария

^{122:3.1 (1346.4)} Веднъж вечерта на залез слънце, преди Йосиф да се върне в къщи, Гавраил се появи пред Мария край ниската каменна масичка и когато самообладанието ѝ се върна, каза: “Аз дойдох по повеля на този, който е мой Владетел и когото ти ще обичаш и възпитаваш. На теб, Мария, донесох аз благата вест, възвестявайки, че това, което е заченато в утробата ти, е предопределено от небесата и че в нужното време ти ще станеш майка на син; ще го наречеш Иисус Навин и с него ще пребъде царството небесно на Земята и сред хората. Не казвай за това на никого освен на Йосиф и Елисавета – твоята роднина, на която аз също се явих и която скоро също ще роди син; ще го нарекат Йоан и той ще подготви пътя за спасителната проповед, която твоят син ще възвести на хората с огромна мощ и дълбоко убеждение. Не се съмнявай в моите слова, Мария, защото този дом е избран като смъртна обител за детето с предначертана съдба. Моето благословение ще остане с теб, могъществото на Всевишните ще те укрепи и Господ на цялата Земя ще те защити.”

^{122:3,2 (1346,5)} В продължение на много седмици Мария тайно размишляваше над този небесен пришълец и едва когато вече не се съмняваше в своята бременност, тя реши да разкаже за тези необичайни събития на своя мъж. Макар че Йосиф напълно се доверяваше на своята жена, чувайки за това, той много се разстрои и задълго се лиши от сън. Отначало Йосиф се усъмни в явяването на Гавраил. След това, вече почти повярвал в това, че Мария действително е чула глас и е видяла облика на божествения посланик, той започна да се терзае от съмнения, размишлявайки как е възможно такова нещо. По какъв начин човешко дете можеше да бъде дете с божествена съдба? В една от няколкото седмици, преминали в размисли, на Йосиф се отдаде да примири своите противоречиви мисли и когато и той, и Мария стигнаха до извода, че са избрани като родители на Месията, независимо от това, че божествената същност на очаквания освободител едва ли съответстваше на еврейската представа за него. След като стигнаха до това знаменателно решение, Мария побърза да навести Елисавета.

^{122:3,3 (1347,1)} След завръщането си Мария отиде при своите родители Йоаким и Анна. Двамата ѝ братя и двете ѝ сестри, както и нейните родители, винаги се отнасяха с голямо съмнение към божествената мисия на Иисус, макар че в това време те, разбира се, нищо не знаеха за явяването на Гавраил. Но Мария все пак довери на своята сестра Саломия, че както тя предполага, на нейния син е съдено да стане велик учител.

^{122:3.4 (1347.2)} Явяването на Гавраил пред Мария стана на следващия ден след зачеването на Иисус и беше единственото събитие от свръхестествен характер, свързано с целия ѝ опит от износването и раждането на заветното дете.

4. Сънят на Йосиф

^{122:4.1 (1347.3)} Йосиф се примири с мисълта, че Мария ще стане майка на необикновено дете, едва след като му се присъни дълбоко поразил го сън. В този сън пред него се яви ослепителен небесен посланик и, между другото, каза следното: “Йосиф, аз дойдох по заповед на Този, Който властва на небесата, и съм длъжен да ти съобща за сина, който ще роди Мария и който ще стане велика светлина в света. В него ще има живот и неговият живот ще стане светлина за човечеството. Отначало той ще дойде при своя собствен народ, но те идва ли ще го приемат, но на всички тези, които го приемат, той ще разкрие, че те са деца Божии.” След този случай Йосиф по принцип не се съмняваше в разказа на Мария за явяването на Гавраил и обещанието за това, че на бъдещото дете е съдено да стане божествен посланик в този свят.

^{122:4.2 (1347.4)} Във всички тези посещения нищо не се говореше за дома на Давид. Не бяха направени никакви намеци за това, че Иисус ще стане “спасител на евреите”, или за това, че на него е съдено да стане дългоочаквания Месия. Иисус не беше този Месия, когото очакваха евреите, но той беше *спасител на света*. Неговата мисия се предназначаваше за всички раси и народи, а не за една единствена група хора.

^{122:4.3 (1347.5)} Йосиф не принадлежеше към родословието на цар Давид. В Мария имаше повече Давидова кръв, отколкото в Йосиф. И макар че Йосиф действително отиде в града на Давид Витлеем за регистрация в римската служба за преброяване на населението, това се обясняваше с факта, че шест поколения преди него прародителят на Йосиф от бащина страна, бидейки сирак, беше осиновен от някой си Цадок, пряк потомък на Давид; затова Йосиф също го причисляваха към “Давидовия дом”.

^{122:4.4 (1347.6)} По-голямата част от така наречените месиански пророчества на Стария Завет беше изтълкувана като отнасяща се за Иисус много години след неговия живот на земята. От векове юдейските пророци провъзгласяваха идването на спасител и в тълкуванията на последващите поколения започнаха да свързват тези обещания с новия еврейски управител, който ще седне на трона на Давид и с помощта на предполагаемите чудодейни методи на Мойсей ще направи от палестинските евреи могъща нация, свободна от чуждо господство. Освен това много образни изрази, повсеместно срещани в свещените книги на юдеите, бяха впоследствие необосновано използвани по отношение на жизнената мисия на Иисус. Много изказвания на Стария Завет бяха изкривени по такъв начин, че да съответстват на някой от епизодите от земния живот на Учителя. Веднъж Иисус сам публично заяви, че няма отношение към царския род на Давид. Даже думите “неомъжена жена ще роди син” се превърнаха в “девица ще роди син”. Същото се отнася и за много генеалогии както на Йосиф, така и на Мария, съставени след живота на Михаил на Земята. Много от тези родословия съдържат

значителна част от прародителите на Учителя, но като цяло те не са истински и на тяхната достоверност не трябва да се разчита. Ранните последователи на Иисус твърде често се поддаваха на съблазънта да покажат, че в живота на техния Господ и Учител са се сбъднали всички изказвания на древните пророци.

5. Земните родители на Иисус

^{122:5.1 (1348.1)} Йосиф беше мек и необичайно добросъвестен човек, във всички отношения предан на религиозните обичаи и традиции на своя народ. Той малко говореше, но много мислеше. Нещастната участ на еврейския народ беше за Йосиф източник на огромна печал. В младостта си, в обкръжението на осем братя и сестри, той беше по-весел, но в първите години семеен живот (в детските години на Иисус) той периодически се потопяваше в униние. Малко преди преждевременната му смърт характерът на Йосиф значително се подобри благодарение на растежа на благосъстоянието на семейството, след като бившият дърводелец стана процъфтяващ предприемач.

^{122:5.2 (1348.2)} Характерът на Мария беше пълна противоположност на характера на нейния мъж. Тя се отличаваха с весел нрав, почти никога не се опечаляваше и постоянно пребиваваха в радостно настроение. Мария свободно и често изразяваше своите емоции и за пръв път започна да тъгува едва след внезапната смърт на Йосиф. Още не беше се оправила от този удар, когато върху нея се стовариха тревогите и съмненията, предизвикани от необичайния живот на големия ѝ син, който така стремително се разгръщаше пред нейния потресен взор. Но

в продължение на цялото това изключително изпитание Мария се отличаваше със самообладание, мъжество и достатъчно мъдрост в отношенията със своя необичаен и малко понятен първороден, а също така и с преживелите го братя и сестри.

^{122:5.3} ^(1348.3) Необичайната мекост на Иисус, неговата удивителна благожелателност и разбиране на човешката природа в значителна степен преминаха към него от баща му; своя дар на велик учител и огромната способност за справедливо негодувание той наследи от майка си. По емоционалните реакции спрямо окръжаващия го свят в един от периодите на своя зрял живот Иисус напомняше своя баща, ставайки замислен и съзерцателен, понякога явно потапяйки се в печал; но по-често той се устремяваше напред, както и неговата майка, изпълнен с оптимизъм и решителност. Като цяло темпераментът на Мария постепенно ставаше преобладаващ при възмъжаването на божествения Син и обръщането към най-важните дела от зрелия период на живота му. В някои свои особености Иисус съчетаваше в себе си чертите на своите родители; в други отношения в него се проявяваха чертите на единия от тях в контраст с чертите на другия.

^{122:5.4} ^(1348.4) От Йосиф Иисус получи строго възпитание в традициите на еврейската обредност и придоби необикновеното познание на свещените книги на юдеите; от Мария той наследи по-широки възгледи за религиозния живот и по-либерална представа за личната духовна свобода.

122:5.5 (1349.1) За онова време семействата на Йосиф и Мария получиха добро образование. За своето време и обществено положение Йосиф и Мария бяха образовани много над средното ниво. Той беше мислител, тя беше стратег, способен майсторски да коригира своите планове и практично да ги осъществява. Йосиф беше черноок брънет, Мария беше кафявоока и светлокоса.

122:5.6 (1349.2) Ако животът на Йосиф не беше прекъснат, той със сигурност щеше твърдо да повярва в божествената мисия на своя старши син. Мария на смени вярваше и се съмняваше, изключително подложена на влиянието на позицията, която заемаха останалите деца, а също така и от приятелите и роднините им. Но споменът за явяването пред нея на Гавраил веднага след зачеването на детето винаги крепеше вярата ѝ.

122:5.7 (1349.3) Мария беше изкусна тъкачка и притежаваше над средните способности по отношение на повечето домашни занаяти от това време; тя беше добра стопанка и превъзходна майка на семейството. Както Йосиф, така и Мария бяха нелоши учители и следяха техните деца да получат добро за своето време образование.

122:5.8 (1349.4) В младостта си Йосиф беше нает от бащата на Мария за построяване на пристройка към неговия дом и веднъж, по време на обяд, Мария подаде на Йосиф чаша вода – така започна познанството на тези двама души, на които беше съдено да станат родители на Иисус.

122:5.9 (1349.5) В съответствие с еврейските обичаи Йосиф и Мария направиха сватбата в дома на Мария в околностите

на Назарет, когато Йосиф навърши двадесет и една години. С този брак завърши обичайният период на ухажването, продължило почти две години. Скоро те се преместиха в своя нов дом в Назарет, построен от Йосиф с помощта на двама от неговите братя. Домът стоеше в подножието на близкия хълм, от който се откриваше чудесна гледка над околната селска местност. В този специално подготвен дом младите и пълни с надежди родители се готвеха да посрещнат заветното дете, без да се досещат, че това знаменателно събитие, имащо значение за цялата вселена, ще стане по време, когато те ще се намират далеч от дома, в юдейския град Витлеем.

^{122:5.10 (1349.6)} По-голямата част от семейството на Йосиф вярваше в ученията на Иисус, но малцина от членовете на семейството на Мария вярваха в него, докато той не си отиде от този свят. Йосиф беше по-склонен да се придържа към духовната представа за очаквания Месия, но Мария и нейното семейство, особено нейният баща, се придържаха към идеята за това, че Месията трябва да бъде световен спасител и политически управител. Предците на Мария бяха видни участници в движението на Макавеите, което в това време беше все още недалечно минало.

^{122:5.11 (1349.7)} Йосиф твърдо се придържаше към източните или вавилонски възгледи за юдаизма; Мария явно клонеше към по-либерални и широки западни или елинистични тълкувания на закона и пророците.

6. Домът в Назарет

122:6.1 (1349.8)

Домът на Иисус беше недалеч от хълма, извисяващ се в северната част на Назарет на известно разстояние от извора, който се намираше в източната част на града. Семейството на Иисус се засели в покрайнините на града, което впоследствие му даваше прекрасна възможност често да ходи на разходки в околностите и да се изкачва до върха на съседното възвишение – най-високия от всички хълмове на южна Галилея, ако не се смята планинската верига Тавор на изток и приблизително също толкова високият хълм Наин. Техният дом се намираше малко на юг и източно от южната издатина на този хълм и приблизително по средата между основата на това възвишение и пътя, водещ от Назарет за Кана. Освен походите до върха на хълма Иисус обичаше да ходи на разходка по една тясна пътечка около основата на хълма в североизточна посока до място, където той се съединяваше с пътя към Сефорис.

122:6.2 (1350.1)

Домът на Йосиф и Мария представляваше едностайна каменна постройка с плосък покрив и пристройка за животните. Домашната мебелировка се състоеше от ниска каменна маса, глинени и каменни съдове и делви, тъкачен стан, светилник, няколко малки столчета и спални дюшеци на каменния под. В задния двор редом с пристройката за животни имаше навес, намиращ се над огнище и мелница за смилане на зърно. За управление на мелницата се изискваха двама души – единият мелеше, а другия сипваше зърното. Като малко момче Иисус често сипваше зърно в мелницата, а майка му въртеше воденичния камък.

^{122:6.3 (1350.2)} По-късно, когато семейството нарасна, всички членове обикновено се събираха да се хранят около разширената каменна маса – клекнали, те си вземаха храна от общото блюдо или гърне. През зимата по време на вечеря масата се осветяваше от малка широка глинена лампа, напълнена със зехтин. След раждането на Марта Йосиф направи към дома пристройка – голяма стая, която през деня се използваше като дърводелска работилница, а вечерта – като спалня.

7. Пътуването до Витлеем

^{122:7.1 (1350.3)} През март 8 година преди н. е. (в същия месец, когато Йосиф и Мария се ожениха) Цезар Август се разпореди да се извърши преброяване на цялото население на Римската империя – да се проведе преброяване за по-успешно събиране на налози. Евреите винаги се отнасяха с огромно предубеждение към опитите да бъде “преброен народът” и това, заедно със сериозните вътрешнополитически проблеми на Ирод, царя Юдейски, доведе до това, че преброяването в еврейското царство беше отложено за една година. В цялата Римска империя преброяването се състоя през 8 година преди н.е., с изключение на палестинското царство на Ирод, където то беше проведено една година по-късно, през 7 година до н.е.

^{122:7.2 (1350.4)} Мария можеше да не ходи във Витлеем за регистрация – Йосиф имаше право да внесе в списъците цялото свое семейство, но Мария, храбра и решителна жена, настоя да го придружи. Тя не искаше да остава сама, за да не би детето да се роди в отсъствието на Йосиф. При

това Витлеем се намираше недалеч от града Юда и Мария предвкушаваше приятната възможност да навести своята роднина Елисавета.

^{122:7.3 (1350.5)} Йосиф всъщност забрани на Мария да го съпровожда, но от това нямаше полза; когато храната беше опакована, разчетена за три или четири дни път, Мария подготви двойни порции и се готвеше за път. Но преди наистина да тръгне на път, Йосиф се примири с това, че Мария ще дойде заедно с него, и рано сутринта те радостно напуснаха Назарет.

^{122:7.4 (1350.6)} Йосиф и Мария бяха бедни и тъй като имаха едно товарно животно, Мария, която беше в края на бременността си, яздеше заедно със запаса от храна, а Йосиф вървеше редом, водейки магарето. Строителството на дома и обзавеждането му го вкараха в огромен разход. Освен това на Йосиф му се налагаше да помага на родителите си, тъй като недълго преди това баща му загуби трудоспособност. И така, в ранното утро на 18 август 7 година до н.е. тази еврейска двойка напусна своя скромен дом и тръгна за Витлеем.

^{122:7.5 (1351.1)} В първия ден от пътя те задминаха предпланината Гелвие, където се спряха за нощувка край река Йордан и дълго размишляваха за това, какъв предстои да бъде техният син, при което Йосиф се придържаше към своята представа за духовен учител, а Мария – към идеята за юдейски Месия, спасител на еврейската нация.

^{122:7.6 (1351.2)} В ранното утро на 19 август Йосиф и Мария отново бяха на път. Обядвайки в подножието на Сартаба,

откъдето се откриваше поглед към Йорданската долина, те продължиха пътя и към нощта стигнаха до Йерихон и спряха да пренощуват в една крайпътна странноприемница в покрайнините на града. След вечерята и продължително обсъждане на тиранията на римската власт, Ирод, регистрацията за участие в преброяването на населението и сравнителното влияние на Йерусалим и Александрия като центрове на еврейското знание и култура пътниците от Назарет отидоха да почиват. В ранното утро на 20 август те продължиха своя път и към обед стигнаха Йерусалим. Посещавайки храма, те се отправиха към мястото, за което бяха тръгнали – Витлеем, където пристигнаха в средата на втората половина от деня.

^{122:7.7 (1351.3)} Странноприемницата беше препълнена; Йосиф се опита да намери приют сред далечните роднини, но всички помещения във Витлеем бяха запълнени до краен предел. Връщайки се в странноприемницата, той чу, че керванните конюшни, изсечени в склона в скалите и намиращи се точно под странноприемницата, са освободени от животни и изчистени за приемане на наематели. Оставяйки магарето в двора, Йосиф натовари на рамо кошниците с провизии и дрехи и заедно с Мария се спусна по каменните стъпала до тяхната обител по-долу. Те се оказаха в бивше хранилище за зърно, намиращо се пред конюшния и ясли. Тук беше окачена завеса и те бяха щастливи, че са се сдобили с толкова удобно помещение.

^{122:7.8 (1351.4)} Йосиф искаше веднага да тръгне за регистрацията, но Мария беше изморена; тя чувстваше

силно изтощение и го помоли да остане с нея, което той направи.

8. Раждането на Иисус

^{122:8.1 (1351.5)} Цялата нощ Мария прекара в безпокойство и затова и тя, и Йосиф почти не спаха. Към разсъмване започнаха силни болки и по обед на 21 август 7 година до н.е., с участието и любезната помощ на отседналите в странноприемницата жени, Мария роди младенец от мъжки пол. Иисус Назарянин се появи на света, беше увит в пелени, които Мария беше взела със себе си за подобен случай, и положен в съседна ясла.

^{122:8.2 (1351.6)} Заветното дете се роди точно така, както се появяваха на този свят всички предшестваци и предстоящи младенци. А на осмия ден, съгласно еврейския обичай, той премина обряда на обрязването и получи име Йешуа (Иисус).

^{122:8.3 (1351.7)} На следващия ден след раждането на Иисус Йосиф направи своята регистрация. Той срещна човека, с когото преди два дни беше разговарял в Йерихон, и той заведе Йосиф при свой състоятелен приятел, който бе наел в странноприемницата стая, съобщавайки му, че той охотно ще размени мястото си с двойката от Назарет. В този ден след обяд те се преместиха горе, в странноприемницата, където живяха почти три седмици, докато не намериха временен приют в дома на един далечен роднина на Йосиф.

^{122:8.4 (1351.8)} На втория ден след раждането на Иисус Мария изпрати на Елисавета вест, с която съобщаваше за раждането на детето, и в ответно писмо Йосиф получи покана да посети Йерусалим и да обсъди всичките им дела със Захария. През следващата седмица Йосиф отиде в Йерусалим, за да се срещне със Захария. Както Захария, така и Елисавета напълно се увериха, че на Иисус действително беше съдено да стане еврейският спасител, Месията, и че на техния син Йоан предстоеше да стане главата на неговите помощници, дясната ръка на Месията, човекът с предначертана съдба. И тъй като Мария се придържаше към същите представи, на Йосиф беше лесно да я уговори да останат във Витлеем, града на Давид, където Иисус, възмъжавайки, би могъл да стане приемник на трона на целия Израил. Затова те останаха във Витлеем повече от година, в течение на която Йосиф периодически се заемаше със своя дърводелски занаят.

^{122:8.5 (1352.1)} По обед при раждането на Иисус урантийските серафими под управлението на своите ръководители изпълниха над витлеемските ясли прославящи химни, но тези възхвалявания не можеха да се чуят с човешко ухо. Нито пастири, нито каквито и да било други смъртни отдадоха дължимата на витлеемския младенец почит чак до деня, когато пристигнаха урските свещеници, изпратени тук от Йерусалим от Захария.

^{122:8.6 (1352.2)} Малко преди това някакъв чуждоземен учител разказа на тези месопотамски свещеници за своя сън, в който му съобщиха, че “светлината на живота” ще се появи скоро на Земята във вид на младенец сред евреите. Към

него тръгнаха тези трима учители в търсене на “светлината на живота”. След много седмици безплодни усилия в Йерусалим те вече се канеха да се върнат назад, в Ур, когато срещнаха Захария, който ги убеди, че предметът на техните търсения е бил Иисус, и ги изпрати във Витлеем, където те намериха младенца и оставиха своите дарове на Мария, неговата земна майка. По време на тяхното посещение младенецът беше на почти три седмици.

^{122:8,7 (1352.3)} Тези мъдреци дойдоха тук не затова, защото видяха звезда, довела ги до Витлеем. Красивата легенда за витлеемската звезда се появи по следния начин: Иисус се роди на 21 август 7 година преди новата ера по обед. На 29 май 7 година преди н.е. стана необичайно сближаване на Юпитер и Сатурн в съзвездие Риби. Изумителен исторически факт е това, че аналогично сближаване стана и на 29 септември, и на 5 декември същата година. Въз основа на тези необичайни, но напълно естествени явления благонамерените последователи (на християнството – б.р.) от последващите поколения съчиниха трогателната легенда за витлеемската звезда и покланящите се влъхви, които тази звезда завела до яслите, където те видели новородения младенец и му се поклонили. Източните и близки им по дух народи обожават приказните истории и постоянно съчиняват красиви небивалици за живота на своите религиозни вождове и политически герои. В отсъствието на книгопечатане, когато знанията се предават от едно поколение на друго предимно от уста на уста, митовете лесно се превръщат в предания, а преданията с времето започват да се приемат за факти.

9. Представянето в храма

^{122:9.1 (1352.4)} Мойсей учеше евреите, че всеки първороден принадлежи на Господа и че вместо да бъде принасян в жертва, както правеха по своя обичай езичниците, такъв син може да живее, ако го откупят родителите му, заплащайки пет сикли на когото и да е упълномощен свещеник. Освен това съществуваше и Мойсеев закон, изискващ майката, след изминаване на определено време, да се яви в храма за извършване на обряда очистване (или за да може някой да принесе от нейно име съответната жертва). Обикновено тези два обряда се изпълняваха едновременно. Затова Йосиф и Мария сами дойдоха в йерусалимския храм, за да представят Иисус на свещениците и да го откупят, а също така и за да принесат своята жертва и да осигурят ритуалното очистване на Мария от мнимото оскверняване от раждането на детето.

^{122:9.2 (1353.1)} Из двора на храма постоянно се разхождаха две забележителни личности – певецът Симеон и поетесата Анна. Симеон беше родом от Юдея, а Анна – от Галилея. Тези хора често можеха да бъдат срещнати заедно и двамата бяха близки приятели на свещеника Захария, който ги посвети в тайната на Йоан и Иисус. Както Симеон, така и Анна жадуваха идването на Месията и доверието им към Захария им помогна да повярват в това, че Иисус е дългоочакваният спасител на еврейския народ.

^{122:9.3 (1353.2)} Захария знаеше в кой ден Йосиф и Мария трябва да се появят в храма заедно с Иисус и той предварително се услови със Симеон и Анна, че ще им покаже кой от

редицата първородни е Иисус, като вдигне ръката си в знак на приветствие.

122:9.4 (1353.3) За този случай Анна написа поема, изпълнена от Симеон, която поразил Йосиф, Мария и всички събрали се в двора на храма. Техният химн в чест на откупването звучеше така:

122:9.5 (1353.4) Да бъде благословен Господ, Бог на Израил,

122:9.6 (1352.5) защото Той дойде при нас и освободи Своя народ;

122:9.7 (1353.6) Той въздигна рога на спасението за всички нас

122:9.8 (1353.7) в дома на Своя слуга Давид.

122:9.9 (1353.8) Както и възвести Той с устата на Своите свети пророци —

122:9.10 (1353.9) спасение от враговете ни и от ръцете на всички, които ни мразят;

122:9.11 (1353.10) да дари милостта Своя на нашите бащи и да помнят своя свещен завет —

122:9.12 (1353.11) клетвата, която Той даде на Авраам, нашия праотец,

122:9.13 (1353.12) че ще ни избави от враговете,

122:9.14 (1353.13) за да можем да Му служим без страх,

122:9.15 (1353.14) свято и праведно през целия си живот.

122:9.16 (1353.15) А ти, заветно дете, ще се наричаш пророк на Всевишния;

122:9.17 (1353.16) защото ти ще вървиш пред Господа, за да създадеш Неговото царство;

122:9.18 (1353.17) ти ще възвестиш на хората за спасението,

122:9.19 (1353.18) защото ще бъдат опростени техните грехове.

122:9.20 (1353.19) Възрадвайте се от ласкавата милост на нашия Бог, защото засия над нас новата заря от небесата,

122:9.21 (1353.20) за да свети на тези, които живеят в тъма и в страх от смъртта,

122:9.22 (1353.21) за да ни показва пътя към мира.

122:9.23 (1353.22) Пусни Твоя раб да си върви в мир, Господи, както обеща,

122:9.24 (1353.23) тъй като очите ми видяха спасението,

122:9.25 (1353.24) което Ти приготви пред лицето на всички народи:

122:9.26 (1353.25) Светлината, която ще просвети даже езичниците

122:9.27 (1353.26) и ще принесе слава на народа Твой, на Израил.

122:9.28 (1353.27) Връщайки се във Витлеем, Йосиф и Мария мълчаха смутени и обгърнати от благоговееен страх. Мария беше дълбоко развълнувана от прощалното приветствие на Анна, възрастната поетеса, а Йосиф беше обезпокоен от

преждевременния опит Иисус да бъде представен като дългоочаквания Месия на еврейския народ.

10. Ирод действа

^{122:10.1 (1353.28)} В това време доносниците на Ирод не бездействаха. Когато те му доложиха за посещение във Витлеем на свещеници от Ур, Ирод извика тези халдеи при себе си. Той педантично разпита мъдреците за новия “цар на юдеите”, но те не удовлетвори неговото любопитство, обяснявайки само, че младенецът е бил роден от жена, пристигнала във Витлеем със своя мъж, за да премине регистрацията за участие в преброяването на населението. Не оставайки удовлетворен от този отговор, Ирод им даде пари и ги изпрати да търсят детето, за да можел самият той да му се поклони, тъй като те заявиха, че царството му ще бъде духовно, а не светско. Но когато мъдреците не се върнаха, Ирод беше обзет от подозрения. Докато той размишляваше над случилото се, неговите информатори се върнаха и доложиха за всички последни произшествия в храма, и донесоха част от текста от химна на Симеон, прозвучал по време на откупването на Иисус. Но на тях не им се отдаде да проследят Йосиф и Мария и Ирод се ядоса, когато не можаха да му съобщят къде тази двойка е отнесла младенца. След това той изпрати хора да издирят Йосиф и Мария. Знаейки, че Ирод преследва семейството на назаряните, Захария и Елисавета не се появяваха във Витлеем. Малкият беше скрит при роднини на Йосиф.

^{122:10.2 (1354.1)} Йосиф се боеше да търси работа, а скромните им спестявания бързо се топяха. Даже при извършването на очистителните обреди в храма Йосиф смяташе, че той не

може да си позволи да пожертва за Мария две гургулици, както Мойсей предписваше да постъпват бедняците за очистване на майката.

122:10.3 (1354.2) Цяла година продължиха търсенията, но шпионите на Ирод не можаха да намерят Иисус и подозирайки, че младенецът все още се намира във Витлеем, Ирод се разпореда за щателна проверка на всеки дом във Витлеем и умъртвяване на всеки младенец от мъжки пол на възраст до две годинки. По такъв начин Ирод се надяваше да се убеди, че детето, на което е съдено да стане “цар на юдеите”, ще бъде унищожено. И така, шестнадесет момченца загинаха за един ден във Витлеем юдейски. Но козните и убийствата бяха нещо обичайно за двора на Ирод даже в собственото му семейство.

122:10.4 (1354.3) Избиването на младенците стана приблизително през октомври 6 година преди н.е., когато Иисус беше на малко повече от година. Но вярващи в идването на Месията имаше и сред приближените на Ирод и един от тях, чувайки за заповедта да бъдат умъртвени всички младенци от мъжки пол, се свърза със Захария, който на свой ред изпрати куриер до Йосиф. И в нощта преди клането Йосиф и Мария напуснаха Витлеем и тръгнаха към Александрия в Египет. За да не привлекат към себе си вниманието, те тръгнаха на път, вземайки само Иисус. Добраха се до Александрия със средства, предоставени им от Захария, и там Йосиф се зае със своя занаят, докато Мария и Иисус намериха приют в състоятелни роднини на семейството на Йосиф. Те прекараха в Александрия цели

две години и се върнаха във Витлеем едва след смъртта на Ирод.

Документ 123. Ранното детство на Иисус

^{123:0.1 (1355.1)} ПОРАДИ неопределеността и вълненията, с които беше свързано пребиваването във Витлеем, Мария престана да кърми детето, докато не стигнаха благополучно до Александрия, където животът на семейството влезе в нормалното си русло. Те живееха при роднини и Йосиф беше напълно способен да изхрани своето семейство, тъй като скоро след тяхното пристигане получи работа. В течение на няколко месеца той работеше като дърводелец, след което се издигна до положението на майстор на голяма група работници, заети със строителството на една от обществените сгради. Тази работа го наведе на мисълта след завръщането си в Назарет да стане предприемач и строител.

^{123:0.2 (1355.2)} За Мария целият период на безпомощно младенчество на Иисус беше една непрестанна тревога да не се случи нещо, което да постави под заплаха неговото благополучие или което да попречи на неговата бъдеща мисия на Земята; нито една майка не беше по-предана на своето дете. В дома, където израсна Иисус, имаше двама негови връстници, а в най-близките съседи – още шест деца на приблизително същата възраст, които биха могли да станат подходящи другари за игри. Отначало Мария не искаше да пуска Иисус далеч от себе си. Тя се боеше, че ако му позволят да играе в градината заедно с останалите деца, с него може да се случи нещо, но Йосиф с помощта на своите роднини успя да я убеди, че такова възпитание

би лишило Иисус от полезен опит – умението да живее в съгласие с деца на неговата възраст. И Мария, осъзнавайки, че прекомерната защита и покровителство могат да направят Иисус свенлив и донякъде егоцентричен, накрая се съгласи заветното дете да расте както всяко друго дете; но даже подчинявайки се на това решение, тя прие като правило винаги да наглежда малчуганите, играещи край къщата или в градината. Само любящата майка знае какъв товар лежеше на сърцето на Мария, преживяваща заради безопасността на своя син в годините на неговото младенчество и ранно детство.

^{123:0.3 (1355.3)} В течение на двете години, преминали в Александрия, Иисус растеше като здраво и нормално дете. Освен няколко приятели и роднини никой не знаеше, че Иисус е “заветно дете”. Един от роднините на Йосиф разкри тази тайна на своите другари в Мемфис, потомци на древния Ехнатон, и те, заедно с неголяма група александрийски вярващи, се събраха в разкошния дом на роднината и благотворителя на Йосиф малко преди завръщането на семейството на назаряните в Палестина, за да им пожелаят успех и да засвидетелстват на детето своето почитание. Събрали се по този повод другари подариха на Иисус пълен гръцки превод на свещените юдейски книги. Но този екземпляр свещени книги беше връчен на Йосиф, едва след като и той, и Мария окончателно отклониха поканата на своите другари от Мемфис и Александрия да останат в Египет. Тези вярващи настояваха, че детето с предначертана съдба ще може да оказва много по-голямо влияние върху света, намирайки се в Александрия, отколкото в някакво място в Палестина.

Тези уговорки забавиха за известно време тяхното заминаване в Палестина след получаването на известието за смъртта на Ирод.

^{123:0.4 (1356.1)} Накрая Йосиф и Мария напуснаха Александрия на кораба, принадлежащ на техния другар Ездрион и отправил се към Йопия. Те пристигнаха в това пристанище в края на август 4 година до н.е. и веднага тръгнаха за Витлеем, където целия септември обсъждаха със своите другари и родственици дали следва да останат там, или да се върнат в Назарет.

^{123:0.5 (1356.2)} Мария така и не се отказа напълно от мисълта за това, че Иисус трябва да израсне във Витлеем – града на Давид. Йосиф не вярваше истински, че на техния син предстои да стане царствен спасител на Израил. Освен това той знаеше, че в действителност не е потомък на Давид и се причислява към потомците му само затова, защото един от неговите предци беше осиновен от човек, принадлежал към родословието на Давид. Мария, разбира се, смяташе, че градът на Давид би бил най-подходящото място за възпитание на новия претендент за трона на Давид, но Йосиф смяташе за по-малко опасно да има работа с Ирод Антипа, отколкото с неговия брат Архелай. Той изключително се боеше за безопасността на детето във Витлеем или в който и да е друг град на Юдея и подозираше, че е по-вероятно именно Архелай да продължи коварната политика на своя баща Ирод, отколкото Антипа в Галилея. И освен всички тези причини Йосиф изразяваше открито своето предпочитание към Галилея, която смяташе като най-добро място за

възпитаване и образование на детето, но бяха необходими още три седмици, преди той да успее да преодолее възраженията на Мария.

^{123:0.6 (1356.3)} Към първи октомври на Йосиф се отдаде да убеди Мария и всичките им приятели, че най-добре за тях ще бъде да се върнат в Назарет. Затова в началото на октомври 4 година до н.е. те се отправиха от Витлеем в Назарет през Лида и Скитопол. Те тръгнаха на път в ранната неделна утрин, като Мария и детето пътуваха, яздейки на своето ново товарно животно, а Йосиф и петима съпровождащи ги роднини вървяха пеша; роднините на Йосиф не им разрешиха да се върнат сами в Назарет. Те се опасяваха да отидат в Галилея през Йерусалим и долината на Йордан, пък и западните пътища не бяха напълно безопасни за двама самотни пътешественици с малолетно дете.

1. Завръщането в Назарет

^{123:1.1 (1356.4)} На четвъртия ден пътниците благополучно се добраха до местоназначението си. Без да съобщят на никого, те пристигнаха в своя дом в Назарет; тук в течение на повече от три години живееше един от женените братя на Йосиф, за когото тяхната поява беше пълна изненада: всичко се правеше толкова скришно, че нито семейството на Йосиф, нито семейството на Мария знаеха, че те са напуснали Александрия. На следващия ден братът на Йосиф премести своето семейство и Мария за пръв път след раждането на Иисус спокойно и радостно заживя със своето малко семейство в собствения им дом. За по-малко от седмица Йосиф си осигури работа като дърводелец и те бяха изключително щастливи.

^{123:1.2 (1356.5)} Когато се върнаха в Назарет, Иисус беше на около три години и два месеца. Той понесе добре всички тези пътувания, притежаваше великолепно здраве и беше изпълнен с детско ликуване и възбуда от това, че имаше собствен двор, където можеше да тича и да играе. Но на него много му липсваше обществото на неговите александрийски другари по игри.

^{123:1.3 (1356.6)} По пътя към Назарет Йосиф успя да убеди Мария, че е неразумно да се разказва на техните галилейски приятели и родственици, че Иисус е заветно дете. Те се уговориха да се въздържат от споменаване на подобни неща. И те и двамата твърдо спазваха това обещание.

^{123:1.4 (1357.1)} Цялата четвърта година животът на Иисус беше период на нормално физическо развитие и необичайна умствена активност. За това време той много се сдружи със съседското момченце, своя връстник Яков. Иисус и Яков винаги весело играеха един с друг, а когато пораснаха, станаха големи приятели и верни другари.

^{123:1.5 (1357.2)} Следващото важно събитие в живота на назаретското семейство беше раждането на второто им дете Яков в ранното утро на 2 април 3 година преди н.е. Иисус беше във възторг от мисълта, че ще има по-малък брат, и можеше с часове да стои, наблюдавайки първите движения на малкото.

^{123:1.6 (1357.3)} Именно в разгара на лятото на същата година Йосиф построи неголяма работилница близо до селския извор недалеч от стоянката на керваните. Оттогава той почти не се занимаваше с надничарски дърводелски труд.

Помагаха му неговите братя и няколко други занаятчии, които изпращаше на работа, а самият той оставаше в работилницата, правейки хамути, плугове и други дървени изделия. Понякога той изготвяше изделия от кожа, а също така и от въже и ленено платно. И докато Иисус растеше, свободното от училище време той делеше по равно, помагайки на майка си в домашните ѝ задължения и наблюдавайки работата на баща си в работилницата, където слушаше разказите и историите на керванните водачи и пътешественици, пристигащи от всички краища на света.

^{123:1.7 (1357.4)} През юли същата година, един месец преди Иисус да навърши четири годинки, целият Назарет беше поразен от избухването на злокачествена чревна инфекция, разнасяна от керванните пътници. Мария дотолкова се изплаши, че Иисус може да стане жертва на тази епидемия, че взе двете деца и избяга с тях в извънградския дом на своя брат, намиращ се на няколко километра на юг от Назарет по пътя към Мегидон, недалеч от Сарид. Те се върнаха в Назарет след повече от два месеца; Иисус изключително се радваше на своето първо посещение във фермата.

2. Петата година (2 година преди н.е.)

^{123:2.1 (1357.5)} Измина малко повече от година след тяхното завръщане в Назарет, когато момчето Иисус достигна възрастта на своето първо лично и изцяло нравствено решение и при него пристигна Настройчик на Съзнанието – божествен дар от Райския Баща, служил преди с Макивента Мелхиседек и така получил практически опит

от въплъщаването на свръхсмъртно същество в образа на смъртен. Това стана на 11 февруари през 2 година преди н.е. Иисус осъзна пристигането на божествения Наставник не повече, отколкото милионите и милиони други деца, които – и до този ден, и оттогава – по същия начин получаваха тези Настройчици на Съзнанието, внедряващи се в разума и действащи в него за максимално одухотворяване на този разум и за вечното спасение на тяхната развиваща се безсмъртна душа.

^{123:2.2} ^(1357.6) В този ден през февруари завърши непосредственият личен надзор на Управителя на Вселената, който осигуряваше безопасността на въплъщението на Михаил в образа на дете. По-нататък, в течение на целия човешки етап в развитието на тази инкарнация, опеката на Иисус се осъществяваше от неговия вътрешен Настройчик и от взаимодействащите серафически хранители, към които от време на време се присъединяваха промеждутъчни създания, назначавани за изпълнението на някои конкретни задачи в съответствие с разпорежданията на техните планетарни ръководители.

^{123:2.3} ^(1357.7) През август тази година Иисус навърши пет годинки и затова ще говорим за петата (календарна) година от неговия живот. В тази година – 2 година преди н.е., когато оставаше малко повече от месец до неговата петгодишнина, Иисус изпита огромно щастие: през нощта на 11 юли се роди неговата сестра Мириам. Вечерта на следващия ден се състоя продължителен разговор на Иисус с неговия баща за това, как различни групи живи същества се раждат в този свят под формата на отделни

индивиди. Най-ценната част от своето ранно образование Иисус получи от родителите си, отговарящи на неговите дълбоки и изпитателни въпроси. Йосиф никога не се отклоняваше от задълженията си, прилагайки всички свои сили и не жалейки време за отговори на многобройните въпроси на момчето. От петгодишна възраст и докато не навърши десет години, Иисус беше като една непрекъсната въпросителна. Макар да се случваше Йосиф и Мария да не могат да отговорят на неговите въпроси, те винаги подробно обсъждаха интересуващите го неща и се опитваха със всички възможни средства да му помогнат в стремежа да достигне удовлетворително решаване на проблемите, възникнали в неговия буден ум.

^{123:2.4 (1358.1)} След завръщането в Назарет животът в дома закипя; Йосиф работеше, без да скръства ръце, изграждайки своята нова работилница и отново започвайки работа. Той беше толкова претоварен с работа, че нямаше време да направи люлка за Яков, но това беше поправено дълго преди раждането на Мириам, така, че на нейно разположение беше много удобна и уютна люлка, в която тя лежеше пред своето възхитено семейство. И детето Иисус с удоволствие участваше в тези естествени и нормални домашни грижи. Той много обичаше своя малък брат и своята мъничка сестра и много помагаше на Мария в грижите за тях.

^{123:2.5 (1358.2)} В езическия свят по онова време беше трудно да се намери семейство, способно да даде на детето по-добро умствено, нравствено и религиозно възпитание, отколкото еврейското семейство на Галилея. Тукашните евреи се

придържаха към систематичната програма за възпитание и образование на своите деца. Те деляха живота на детето на седем етапа:

123:2.6 (1358.3) 1. Новородено – от първия до осмия ден.

123:2.7 (1358.4) 2. Кърмаче.

123:2.8 (1358.5) 3. Дете, което е отбито от гърдата.

123:2.9 (1358.6) 4. Период на зависимост от майката, продължаващ до края на петата година.

123:2.10 (1358.7) 5. Начало на независимостта на детето – ако е момче, поемане от бащата на отговорността за неговото образование.

123:2.11 (1358.8) 6. Момчета и момичета в подрастваща възраст.

123:2.12 (1358.9) 7. Юноши и девойки.

123:2.13 (1358.10) Сред евреите съществуваше обичай, съгласно който майката отговаряше за възпитанието на детето, докато то не навърши пет години, след което ако то беше момче, отговорността за него падаше върху бащата. Затова в тази година от живота на Иисус, син на галилейски еврей, започна петият етап, в съответствие с който на 21 август 2 година до н.е. Мария официално предаде Иисус на Йосиф за по-нататъшно възпитание.

123:2.14 (1358.11) Макар че от този момент Йосиф поемаше пряка отговорност за умственото и религиозно възпитание на Иисус, неговата майка както преди вземаше участие в

неговото домашно възпитание. Тя го учеше да разбира от лозите и цветята, растящи покрай окръжаващата целия участък градинска ограда, и да се грижи за тях. Освен това тя приспособи на покрива (служещ за лятна спалня) малки сандъчета с пясък, в които Иисус чертаеше карти и които често използваше за своите ранни упражнения по писане на арамейски, гръцки и по-късно на иврит, тъй като с времето той се научи свободно да чете, пише и говори и на трите езика.

^{123:2.15} ^(1358.12) Физически Иисус се оказа практически съвършено дете и продължаваше да се развива нормално в умствено и емоционално отношение. През втората половина на тази година – петата (календарна) година от своя живот, той прекара леко храносмилателно разстройство – неговото първо незначително заболяване.

^{123:2.16} ^(1359.1) Макар че Йосиф и Мария често говореха за бъдещето на своя по-голям син, ако се бяхте оказали там, единственото, което щяхте да забележите, щеше да бъде това, че в едно обикновено за своето време еврейско семейство расте нормално, здраво, безгрижно, макар и изключително любознателно, дете.

3. Събитията през шестата година (1 година до н.е.)

^{123:3.1} ^(1359.2) С помощта на своята майка Иисус вече усвои галилейския диалект на арамейския език и сега баща му започна да го учи на гръцки. Мария говореше гръцкия слабо, но Йосиф свободно владееше и арамейски, и гръцки. Учебник за изучаване на гръцкия език стана екземплярът от древноеврейските свещени книги –

пълният текст на закона и пророците, включително Псалмите, подарен им, когато напускаха Египет. В целия Назарет имаше два екземпляра Писания на гръцки и това, че единият от тях беше притежание на семейството на дърводелеца, направи дома на Йосиф крайно търсено място, позволяващо на израстващия Иисус да се запознава с все нови и нови любители на знанието и истински търсачи на истината. Преди края на годината Иисус получи този безценен ръкопис в лично владение, а в деня на навършване на шестата му година му обясниха, че свещената книга му е била подарена от приятели и роднини от Александрия. Скоро той вече я четеше без затруднения.

^{123:3.2 (1359.3)} Първият силен стрес в живота на Иисус стана, когато той беше на почти шест години. Момчето смяташе, че неговият баща, в краен случай баща му заедно с майка му, знае всичко. Затова представете си удивлението на това любознателно дете, когато на въпроса за причината на току-що станалото неголямо земетресение Йосиф отвърна: “Синко, наистина не зная.” Така започна продължителният и обезкуражаващ процес на загуба на илюзиите, в хода на който Иисус откри, че неговите земни родители не бяха премъдри и всезнаещи хора.

^{123:3.3 (1359.4)} На Йосиф като че ли му се искаше да отговори, че земетресението е предизвикано от Бога, но след миг разбра, че подобен отговор ще повлече след себе си нови и още по-деликатни въпроси. Още в ранна възраст беше изключително трудно да се отговаря на въпросите на Иисус за физическите или социалните явления,

непредпазливо заявявайки, че зад тях стои Бог или дяволът. В съгласие с господстващите вярвания на еврейския народ Иисус в течение на дълго време приемаше на вяра ученията за добрите или зли духове като възможни обяснения на психическите или духовни явления, но още в ранно детство започна да се съмнява в това, че зад събитията в естествения свят могат да стоят такива невидими сили.

^{123:3.4 (1359.5)} Иисус още нямаше навършени шест години, когато в началото на година 1 до н.е. назаретското семейство беше посетено от Захария и Елисавета и техния син Йоан. Иисус и Йоан прекрасно прекарваха времето си в течение на първата осъзната среща. Макар че гостите можаха да останат само няколко дни, родителите успяха да поговорят за много неща, включително за планове за бъдещето на своите синове. Докато те бяха заети, момчетата играеха на кубчета в пясъка на покрива на къщата и се отдаваха на всевъзможни момчешки забавления.

^{123:3.5 (1359.6)} Запознавайки се с Йоан, който живееше близо до Йерусалим, Иисус започна да проявява необичаен интерес към историята на Израил и да разпитва подробно за смисъла на съботните ритуали, провеждани в синагогата, и периодичните празници поменуване. Неговият баща му обясни значението на всички тези празници. Първо беше тържественото запалване на свещи по средата на зимата, продължаващо осем дни и започващо с една свещ в първата вечер и прибавяне всяка следваща вечер на по още една; така се отбелязваше освещаването на храма след

възстановяването на богослужението по Мойсеевия закон от Юда Макавей. Следващ беше отбелязваният в ранна пролет Пурим – празнуването на Естир и спасението, което тя донесе на Израил. След това настъпваше тържествената Пасха, която възрастните се стараеха да посрещат в Йерусалим винаги, когато това биваше възможно, а оставащите в дома деца следваше да помнят, че в течение на цялата седмица не трябваше да ядат заквасен с мая хляб. По-късно настъпваше празникът на първите плодове, събирането на реколтата; последно и най-тържествено беше отпразнуването на новата година, денят на изкуплението. Макар че на младия Иисус му беше трудно да разбере някои от тези празници и ритуали, след сериозно размишление над тях той изцяло се отдаде на радостния празник Шатри – ежегодния период на отдых за целия еврейски народ, когато хората живееха колиби от листа и се отдаваха на веселие и радости.

^{123:3.6 (1360.1)} В тази година причина за безпокойството на Йосиф и Мария станаха молитвите на Иисус. Той на всяка цена искаше да разговаря със своя небесен Баща така, както с Йосиф – своя земен баща. Отклонението от тържествения и благоговееен тон на общуване с Божеството донякъде смущаваше неговите родители, особено Мария, но Иисус не можеше да бъде разубеден; той произнасяше своите молитви точно така, както го учеха, след което непременно искаше “малко да си поговоря с моя небесен Баща”.

^{123:3.7 (1360.2)} През юни същата година Йосиф предаде работилницата в Назарет на своите братя и официално

постъпи на работа като строител. Към края на годината доходът на семейството нарасна повече от три пъти. Чак до самата смърт на Йосиф назаретското семейство не знаеше какво е нужда. Семейството продължаваше да расте; много пари отиваха за допълнително образование и пътешествия, но растящите доходи на Йосиф винаги покриваха постоянно увеличаващите се разходи.

^{123:3.8 (1360.3)} В течение на следващите няколко години Йосиф много работеше в Кана, Витлеем (галилейския), Магдала, Наин, Сефорис, Капернаум и Ен-Дор, а също така построи много сгради в Назарет и околностите му. Докато Яков растеше и ставаше достатъчно голям, за да помага на своята майка и домакинството и в грижите за малките деца, Иисус все по-често пътуваше със своя баща по тези намиращи се наблизо градове и села. Иисус се отличаваше с наблюдателност и придоби в тези пътешествия много практически знания; той усърдно натрупваше знания за човека и неговия живот на Земята.

^{123:3.9 (1360.4)} В тази година Иисус се сдоби с големи успехи в съгласуването на своите силни чувства и необуздани пориви с изискванията на вътрешносемейното сътрудничество и домашна дисциплина. Мария беше любяща, но доста строга майка. Но в много отношения Йосиф оказваше значително по-голямо въздействие на Иисус, тъй като обикновено той сядаше заедно с момчето и подробно му обясняваше в какво се заключава действителната и главна необходимост от дисциплинарно ограничаване на личните желания в името на запазването на благополучието и мира в семейството. Когато на Иисус

му обясняваха положението на нещата, той винаги съзнателно и охотно посрещаше родителските желания и се подчиняваше на семейните правила.

^{123:3.10 (1360.5)} Значителна част от свободното време, когато на майка му не беше нужна помощ в домакинството, той прекарваше изучавайки денем цветята и растенията, а нощем звездите. В него се появи тревожещ родителите му навик да ляга по гръб и да гледа възхитено звездното небе тогава, когато в добре уредения назаретски дом отдавна беше време за сън.

4. Седмата година (1 година след н.е.)

^{123:4.1 (1361.1)} Тази година животът на Иисус беше наистина богат на събития. В началото на януари над Галилея се изви снежна буря. Дебелината на снежната покривка беше половин метър и това беше най-големият снеговалеж за целия живот на Иисус и един от най-обилните в Назарет за последните сто години.

^{123:4.2 (1361.2)} Игровата страна в живота на еврейските деца във времената на Иисус беше доста ограничена; обикновено децата играеха на достатъчно сериозни неща, подражавайки на заниманията на възрастните. Често те си играеха на сватби и погребения – обреди, които толкова често наблюдаваха и които се отличаваха с такава зрелищност. Те пееха и танцуваха, но почти нямаха групови игри, подобни на тези, които така обичаха децата от по-късните времена.

^{123:4.3 (1361.3)} Заедно с едно съседско момче, а по-късно със своя брат Яков, Иисус много обичаше да играе в далечния ъгъл на дърводелската работилница, където те с огромно удоволствие се забавляваха със стружки и дървени кубчета. На Иисус винаги му беше трудно да разбере какво лошо има в тези игри, които бяха забранени в съботните дни, но той винаги се подчиняваше на желанията на своите родители. Неговото чувство за хумор и любов към игрите не намираха достатъчен израз в това време и поколение, но до четиринадесетгодишна възраст той се отличаваше с весел и безгрижен нрав през по-голямата част от времето.

^{123:4.4 (1361.4)} На покрива на пристройката за животните Мария държеше гълъбарник и доходите от продажбата на гълъбите се използваше за благотворителен фонд, с който се разпореждаше Иисус, след като задържаше предварително една десета и я предаваше на служителя на синагогата.

^{123:4.5 (1361.5)} Единственото сериозно произшествие, станало с Иисус до това време, беше неговото падане от каменната стълба на задния двор, която водеше към спалнята с платнен навес. Това се случи през юли в началото на пясъчна буря, връхлетяла неочаквано от изток. Горещите ветрове, носещи потоци ситен пясък, обикновено духаха в сезона на дъждовете, особено през март и април. Такава буря през юли беше голяма рядкост. Когато се изви бурята, Иисус, както обикновено, се намирал на покрива, служещ му като място за игра през голямата част от сухия сезон. Спускайки се по стълбата, той беше заслепен от

пясъка и падна. След този случай Йосиф направи от двете страни на стълбата перила.

^{123:4.6 (1361.6)} Това произшествие не можеше да се предотврати. То се случи не по вина на временните хранители измежду промеждутъчните създания – едно първично и едно вторично, на които беше предписано да пазят момчето, както не беше виновен и серафимът-хранител. То просто не беше възможно да се избегне. Но това незначително произшествие, случило се по времето, когато Йосиф се намираше в Ен-Дор, дотолкова изплаши Мария, че в течение на няколко месеца тя се държеше неразумно, опитвайки се да не пуска Иисус далеч от себе си.

^{123:4.7 (1361.7)} Небесните личности не могат произволно да се намесват в материалните произшествия – обикновените явления от физически характер. В обичайни обстоятелства само промеждутъчните създания са способни да се намесват в материалните обстоятелства за защита на мъж или жена с предначертана съдба, но и в такива случаи те могат да правят това само по специално разпореждане на своите ръководители.

^{123:4.8 (1361.8)} И това беше само едно от незначителните произшествия, които впоследствие сполетяха този любознателен и смел юноша. Ако си представите обичайното детство и младост на активно момче, ще получите достатъчно добра представа за младите години на Иисус и ще разберете колко много вълнения той доставяше на своите родители, особено на майка си.

^{123:4.9 (1362.1)} Четвъртият член на назаретското семейство — Йосиф, се роди в сряда сутринта на 16 март 1 година след н.е.

5. Училищните години в Назарет

^{123:5.1 (1362.2)} Иисус навърши седем години и беше в тази възраст, когато на еврейските деца се полагаше да започнат своето формално образование в синагогалните училища. Затова през август същата година започна неговият богат на събития училищен живот в Назарет. Това момче вече умееше свободно да чете, пише и говори на два езика — арамейски и гръцки. Сега му предстоеше да се научи да чете, пише и говори на иврит. И той с голямо нетърпение очакваше началото на новия училищен живот, откриващ се пред него.

^{123:5.2 (1362.3)} В течение на три години, докато не навърши десет години, той посещаваше началното училище в назаретската синагога. В продължение на тези три години той изучаваше основите на Книгите на Закона, написани на иврит. Следващите три години той учеше в средното училище и заучи наизуст, повтаряйки на глас, по-сложните положения от свещения закон. Когато започна тринадесетата си година, той завърши синагогалното училище и управителите на синагогата го предадоха на неговите родители като образован “син на закона”, а значи — самостоятелен гражданин на обществото в Израил, което му даваше право да посещава на Пасха Йерусалим и затова в тази година той за пръв път присъства на празнуването на Пасхата заедно със своите родители.

^{123:5.3 (1362.4)} В Назарет учениците седяха на пода в полукръг, а техният учител – хазанът, служител на синагогата, седеше с лице към тях. Те започваха с Левит [третата книга от Стария Завет – б.р.], след което преминаваха към изучаването на останалите книги на закона, след които следваха книгите на пророците и Псалтирът. Назаретската синагога разполагаше с пълния текст на Писанията на иврит. До дванадесетгодишна възраст учениците изучаваха само Писанията. В летните месеци учебният ден беше значително по-кратък.

^{123:5.4 (1362.5)} Иисус бързо стана познавач на иврит и като юноша, когато в Назарет нямаше виден гост, него често го караха да чете откъси от еврейските Писания за благоверните, събрали се в синагогата на редовните съботни богослужения.

^{123:5.5 (1362.6)} В синагогалните училища, разбира се, нямаше учебници. В часовете хазанът произнасяше изречението на глас, а учениците в хор го повтаряха след него. Ако ученикът имаше достъп до книгите на закона, той научаваше урока с четене на глас и постоянно повторение.

^{123:5.6 (1362.7)} Освен това, в допълнение към по-формалното си обучение, Иисус започна да се запознава с хора от всички страни на света, тъй като ремонтната работилница на неговия баща я посещаваха хора от различни страни на света. Когато стана по-голям, той свободно общуваше с караванните пътници, които спираха за отдых и възстановяване на силите недалеч от извора. Свободно говорейки гръцки, той без затруднения беседваше с повечето пътешественици и водачи.

^{123:5.7 (1362.8)} Назарет беше едно от местата за спиране на керваните и лежеше на пресечката на търговските пътища, а неговото население беше основно нееврейско; заедно с това той беше широко известен като център на либерално тълкуване на традиционния еврейски закон. Галилейските евреи общуваха с другOVERците по-свободно, отколкото това беше прието в Юдея. От всички градове в Галилея евреите в Назарет бяха най-либерални в своята интерпретация на социалните ограничения, основани на страха да осквернят себе си чрез общуване с езичниците. Именно това положение породило популярната в Йерусалим поговорка “Нима може да дойде нещо хубаво от Назарет?”

^{123:5.8 (1363.1)} Иисус получи нравствено възпитание и духовна култура главно в семейството си. Той придобил значителна част от своето интелектуално и теологическо образование от хазана. Но своето истинско образование – подготовката на ума и сърцето за действителните изпитания чрез преодоляване на различни жизнени трудности, той получи чрез общуването с хората. Именно това общуване със събратята му – възрастни и деца, юдеи и езичници, му позволило да опознае човешкия род. Иисус получи прекрасно образование и затова той дълбоко разбираше хората и искрено ги обичаше.

^{123:5.9 (1363.2)} В течение на всички години обучение в синагогата той беше блестящ ученик и неговото огромно предимство беше знаенето на три езика. Както отбелязва пред Йосиф назаретският хазан при завършването на училищния курс, той се боеше, че е “научил повече

благодарение на любознателните въпроси на Иисус”, отколкото е “бил способен да научи това момче”.

^{123:5.10 (1363.3)} Иисус усвои много от програмата за обучение и черпеше вдъхновение от извършваните в синагогата редовни съботни богослужения. Обикновено към събралите се в синагогата се обръщаше някой виден посетител, отседнал за съботата в Назарет, за да се обърне към синагогата. Растящият Иисус слушаше как своите възгледи излагат много изтъкнати мислители от целия еврейски свят, които често съвсем не бяха ортодоксални юдеи, тъй като назаретската синагога беше прогресивен и либерален център на еврейската мисъл и култура.

^{123:5.11 (1363.4)} При постъпването в училище на седемгодишна възраст (а малко преди това евреите въведоха задължителното образование) учениците обикновено си избираха “откъс за рождения ден” – нещо като златно правило, което трябваше да следват в течение на учението и което те често разтълкуваха при завършването на училището на тринадесетгодишна възраст. Текстът, избран от Иисус, беше взет от пророк Исаия: “Духът на Господа Бога е на мен, защото Господ ме е помазал; Той ме изпрати да благовествам на смирените, да изцелявам съкрушените сърца, да проглася свободата на пленниците и да освобождавам духовните затворници.”

^{123:5.12 (1363.5)} Назарет беше един от двадесет и четирите центъра на юдейското духовенство. Но галилейското духовенство тълкуваше традиционните закони по-широко, отколкото книжниците и равините на Юдея. С голяма либералност се отличаваха в Назарет и съблюдаването на

съботата. Така в съботите Йосиф обикновено водеше Иисус на разходка и едно от техните любими занимания беше да се изкачат на високия хълм недалеч от дома им, откъдето пред техните очи се откриваше панорамен поглед над цялата Галилея. В ясен ден на северозапад можеше да се види дългият, спускащ се към морето хребет на планината Кармил и Иисус неведнъж слушаше от своя баща разказа за Илия – един от първите от дълъг ред древноеврейски пророци, който порицавал цар Ахав и разобличавал жреците на Ваал. На север, в ослепително великолепие извисявайки се над хоризонта, се издигаше снежният връх на планината Ермон, горните склонове на която се издигаха на почти хиляда метра, проблясвайки с белотата на вечните снегове. Далеч на изток се виждаше Йорданската долина, а още по-далеч лежах скалистите хребети на Моав. На изток лежах градовете Декаполис (Десетоградие) и когато слънцето осветяваше техните мраморни стени, Йосиф и Иисус виждаха гръко-римските амфитеатри и претенциозни храмове. А когато дочакваха залеза, на запад можеха да видят платната на корабите в далечното Средиземно море.

123:5.13 (1364.1) Оттук Иисус можеше да види как от четири страни в Назарет пристигаха и заминаваха на път редиците на керваните, а на юг пред тях се откриваше широката и плодородна долина Ездрелон, простираща се далеч към планината Хеврон и Самария.

123:5.14 (1364.2) Когато не се качваха на хълмовете, за да се полюбуват на пейзажите, те отиваха на разходка по селската местност и наблюдаваха как се изменя ликът на

природата в зависимост от сезона на годината. Ако не се смята обучението, получено в семейството му, своето първо образование Иисус получи благодарение на почтителното си и благожелателно отношение към природата.

^{123:5.15 (1364.3)} Иисус още не беше навършил осем години, а вече го познаваха всички майки и млади жени, които го срещаха и разговаряха с него при извора, намиращ се недалеч от неговия дом и който беше едно от тези места, където се срещаха, за да поклокарстват, хората от целия град. През тази година Иисус се научи да дои домашната крава и да се грижи за останалите животни. В течение на тази и следващата година той се научи също така и да прави сирене и да тъче. Когато навърши десет години, той до съвършенство управляваше тъкачния стан. Приблизително по това време Иисус и съседското момче Яков станаха големи приятели на грънчаря, работещ близо до ручея; и неведнъж, наблюдавайки как ловките пръсти на Натан оформят глината на грънчарския кръг, двете момчета решаваха, че когато пораснат, ще станат грънчари. Натан много обичаше децата и често им даваше да си поиграят с глината, стремейки се да развие творческото им въображение и предлагайки им да се съревновават в моделирането на различни предмети и животни.

6. Неговата осма година (2 година след н.е.)

^{123:6.1 (1364.4)} Тази година беше годината на интересните занятия в училище. Макар че Иисус не беше обикновен ученик, той прилежно се учеше и влизаше в по-силната трета на класа. Освен това толкова успешно се справяше

със задачите, че получи право веднъж в месеца в течение на една седмица да не ходи на училище. Тази седмица той обикновено прекарваше или със своя чичо-рибар на крайбрежието на Галилейското езеро около Магдала, или във фермата на другия си чичо (брата на неговата майка) на около осем километра на юг от Назарет.

123:6.2 (1364.5) Макар че майка му проявяваше излишно безпокойство по повод неговото здраве и безопасност, тя постепенно се примири с това, че той се отделяше от дома. Всички чичовци и лели много обичаха Иисус и между тях се установи остро съперничество за правото да го приемат по време на ежемесечните посещения в течение на тази и следващите години. През януари той за пръв път (от времето на своето младенчество) прекара свободното си време във фермата на своя чичо, а през май се състоя първият му риболов в Галилейското езеро.

123:6.3 (1364.6) Приблизително по това време Иисус се запозна и с един учител по математика от Дамаск и, овладявайки някои основни методи за смятане, в течение на няколко години отделяше много време за математиката. Той започна добре да чувства числата, разстоянията и пропорциите.

123:6.4 (1364.7) Иисус много обикна своя брат Яков и към края на годината започна да го учи на азбуката.

123:6.5 (1364.8) В тази година Иисус се уговори, че ще взема уроци по свирене на арфа в замяна на млечни продукти. Той притежаваше удивителен стремеж към всичко музикално. По-късно направи много за развитието на

интереса към вокалната музика у своите млади другари. На единадесет години той вече беше изкусен арфист и му доставяше огромно удоволствие да развлича своето семейство и приятели с необикновени интерпретации и талантливи импровизации.

^{123:6.6 (1365.1)} Макар че Иисус продължаваше да постига завидни успехи в училище, и на родителите, и на учителите му не им беше лесно. Той както и преди ги поставяше в задънена улица с много въпроси от областта на науката и религията – на първо място в областта на географията и астрономията. С особена упоритост се опитваше да си изясни с какво се обяснява редуването на сухи и влажни сезони в Палестина. Той непрекъснато търсеше обяснение за огромната разлика в температурите между Назарет и долината на река Йордан. Той просто никога не преставаше да задава своите разумни, но озадачаващи въпроси.

^{123:6.7 (1365.2)} Неговият трети брат Симон се роди вечерта в петък, на 14 април същата година – 2 година след н.е.

^{123:6.8 (1365.3)} През февруари Нахор, един от преподавателите в йерусалимската академия на равините, пристигна в Назарет, за да види Иисус, посещавайки преди това с такава цел дома на Захария близо до Йерусалим. Той пристигна в Назарет по съвет от бащата на Йоан. Макар че отначало беше шокиран от откровеността на Иисус и неговото нетрадиционно отношение към въпросите на религията, той отнесе това за сметка на отдалечеността на Галилея от центровете на юдейската наука и култура и посъветва Йосиф и Мария да му разрешат да вземе Иисус

със себе си в Йерусалим, където можеше да се възползва от предимствата на образованието и възпитанието, получено в център на еврейската култура. Мария беше готова да се съгласи, уверена, че на нейния най-голям син му предстои да стане Месия, спасител на евреите; Йосиф се колебаеше – както и Мария, той беше убеден, че Иисус го чака велико бъдеще, но нямаше никаква представа какво именно ще бъде то. Но Йосиф никога не се е съмнявал истински в това, че на неговия син му е съдено да осъществи велика мисия на Земята. Колкото повече мислеше за предложението на Нахор, толкова повече той се съмняваше в целесъобразността на предлаганото пребиваване в Йерусалим.

^{123:6.9 (1365.4)} Поради различията в мненията между Йосиф и Мария Нахор помоли за разрешение да изложи всичко пред Иисус. Иисус внимателно го изслуша, поговори с Йосиф, Мария и съседа – каменаря Яков, чийто син беше негов най-добър другар по игри, а след това, два дни по-късно, съобщи, че предвид толкова същественото разминаване във възгледите на неговите родители и съветниците, както и предвид това, че той не се чувства в правото си да поема отговорността за такова решение, понеже не клони определено към нито един от вариантите, накрая той е решил “да поговоря с моя Баща, Който е на небето”. И тъй като не е докрай уверен в отговора, то той предполага, че по-скоро трябва да си остане в къщи с “майка и татко”, добавяйки, че “те, които толкова ме обичат, сигурно ще успеят да направят за мен повече и да ме водят по-успешно в живота, отколкото външни хора, които могат само да видят моето тяло и да наблюдават моя

разум, но едва ли ме познават истински”. Всички бяха поразени и Нахор се отправи обратно в Йерусалим. Изминаха много години преди отново да бъде поставен въпросът за заминаването на Иисус от къщи.

Документ 124. Късното детство на Иисус

^{124:0.1 (1366.1)} М АКАР че Александрия можеше да предостави на Иисус по-добри възможности за получаване на образование, отколкото Галилея, там той щеше да бъде лишен от толкова забележително обкръжение, позволяващо му да се справя с жизнените трудности при минимална помощ от образованието и заедно с това даващо огромни предимства, които се заключаваха във възможността постоянно да общува с множеството мъже и жени от всички слоеве на обществото и от всички краища на цивилизования свят. Ако беше останал в Александрия, той щеше да получи образование под ръководството на евреи и изключително в еврейски дух. Образованието и възпитанието, получени от него в Назарет, го подготвяха в по-голяма степен за разбирането на друговерците и му даваха по-добра и по-възвишена представа за относителните достойнства на източната, или вавилонска, и западната, или елинска, школа на юдейската теология.

1. Деветата година НА Иисус (3 година след н.е.)

^{124:1.1 (1366.2)} Макар че едва ли би било вярно да се каже, че Иисус някога е боледувал сериозно, през тази година той заедно със своите братя и малката си сестра прекара някои леки детски заболявания.

124:1.2 (1366.3) Ученето в училището вървеше по своя ред и той както преди беше привилегирован ученик и всеки месец получаваше една свободна седмица. Иисус продължаваше почти по равно да дели това време между пътуванията в съседните градове с баща си, посещенията на фермата на своя чичо на юг от Назарет и ходенето за риба извън Магдала.

124:1.3 (1366.4) Най-сериозната неприятност от случилите се досега в училище стана в края на зимата, когато Иисус се осмели да възрази на хазана по повод ученията за това, че всички изваяния, изображения и рисунки в своята същност са идолопоклонство. Иисус много обичаше да рисува пейзажи и да моделира от глина най-разнообразни предмети. Еврейският закон строго забраняваше всякакви подобни неща, но до това време на него му се отдаваше толкова обезоръжаващо да отговаря на възраженията на родителите си, че те му позволяваха да продължава да се занимава с това.

124:1.4 (1366.5) Но поредният скандал стана в училище, след като един от останалите ученици видя, че Иисус рисува с въглен портрета на учителя върху пода на класната стая. Този портрет си оставаше там, в което можеше да се убеди всеки желаещ, и много от старейшините разгледаха рисунката преди училищният комитет да извика Йосиф и да поиска той да вземе мерки за пресичане на беззаконието на своя най-голям син. И макар че на Йосиф и Мария вече им се беше налагало да изслушват оплаквания от своя разностранен и активен син, това обвинение беше най-сериозното от всички, отправени против него досега. В

течение на известно време Иисус слушаше обвинението по повод своите художествени занаяти, седейки на големия камък, който стоеше при задната врата. Него го възмути това, че в неговите мними простъпки обвиняваха баща му. Затова той влезе в помещението и безстрашно застана пред своите обвинители. Старейшините се оказаха в неловко положение. Някои бяха склонни да се отнесат към произшествието с хумор, докато един или двама смятаха, че поведението на момчето е светотатство, ако не и богохулство. Йосиф се разстрои, Мария негодуваше, но Иисус настояваше да го изслушат. Той получи думата, мъжествено се изправи в защита на своите възгледи и с пределно самообладание заяви, че ще се подчинява на решенията на небесния Баща по този и всички други спорни въпроси. И комитетът на старейшините се разотиде в мълчание.

124:1.5 (1367.1) Мария убеждаваше Йосиф да позволи на Иисус да се занимава с моделиране на глина в дома, при условие че той обещае да не продължава да се занимава с каквито и да било съмнителни занимания в училище. Но Йосиф чувстваше, че е принуден да вземе решение за признаване на равинското тълкуване на втората заповед. Затова, започвайки от този ден и дотогава, докато не напусна дома на своя баща, Иисус не рисуваше и не моделираше никакви фигурки. Но така и не им се отдаде да го убедят, че не е прав, и отказът от любимото му занимание беше едно от най-сериозните изпитания в неговия млад живот.

124:1.6 (1367.2) През втората половина на юни Иисус заедно със своя баща за пръв път се изкачи на върха на планината

Тавор. Беше ясен ден и гледката беше великолепна. На деветгодишното момче действително му се струваше, че вижда целия свят освен Индия, Африка и Рим.

^{124:1.7 (1367.3)} Втората сестра на Иисус Марта се роди вечерта в четвъртък, 13 септември. Три седмици след появяването на Марта Йосиф, който в това време си беше в къщи, започна да издига постройка, явяваща се едновременно работилница и спалня. Неголям тезгях беше направен и за Иисус, за пръв път получил собствени инструменти. В течение на много години в свободното си време той работеше на тезгяха и се научи майсторски да прави хамути.

^{124:1.8 (1367.4)} Тази и следващата зима бяха най-студените в Назарет за много десетилетия. Преди Иисус беше виждал сняг в планината; няколко пъти сняг валя в Назарет, където бързо се топеше, но едва през тази зима Иисус за пръв път видя лед. Това, че водата може да съществува в твърдо, течно и газообразно състояние — а той отдавна размишляваше за парата, излизаща от кипящите котли, — караше момчето задълго да се замисля за физическия свят и неговия строеж; и при все това заключената в този растящ юноша личност през цялото това време оставаше действителният създател и организатор на всички тези неща в цялата обширна вселена.

^{124:1.9 (1367.5)} Климатът в Назарет не беше суров. Най-студеният месец беше януари, когато средната температура беше 10°C. През юли и август, най-горещите месеци, температурата варираше между 23, 8 и 32°C. От планината до Йордан и долината на Мъртво море климатът

на Палестина се изменяше от студен до зноен. Затова евреите в известна степен бяха подготвени за живот практически във всички без изключение климатични условия, които се срещат по света.

^{124:1.10 (1367.6)} Даже в най-топлите летни месеци от 10 часа сутринта приблизително до 10 часа вечерта обикновено духаше прохладен вятър от запад. Но периодически над цяла Палестина връхлитаха силните горещи ветрове на източната пустиня. Обикновено това ставаше през февруари и март, близо до края на сезона на дъждовете. В тези времена освежаващи проливни дъждове валиха от ноември до април, но дъждовете не бяха постоянни. В Палестина имаше само два годишни сезона – лято и зима, сух и влажен сезон. Цветята започваха да цъфтят през януари и към края на април цялата земя се превръщаше в една обширна цветна градина.

^{124:1.11 (1367.7)} През май тази година Иисус за пръв път взе участие в прибирането на зърното във фермата на своя чичо. Към тринадесет години той успя да се запознае практически с всичко, с което се занимаваха мъжете и жените край Назарет, освен работа с метал, и прекара няколко месеца в ковачницата, когато беше по-голям, след смъртта на своя баща.

^{124:1.12 (1368.1)} Докато в работата и движението на керваните настъпваше мъртъв сезон, Иисус извърши многобройни пътувания със своя баща – по работа или за развлечение, в съседните Кана, Ен-Дор и Наин. Още като дете той често посещаваше Сефорис, намиращ се на разстояние около пет километра на северозапад от Назарет, а от 4 година преди

н.е. до 25 година след н.е. – столицата на Галилея и една от резиденциите на Ирод Антипа.

^{124:1.13 (1368.2)} Иисус продължи да расте във физическо, интелектуално и духовно отношение. Неговите пътувания до други места спомагаха за по-добро разбиране и по-великодушно отношение към своето собствено семейство и към това време даже неговите родители не само го учеха, но и сами започнаха да се учат от него. Още като юноша Иисус беше самобитен мислител и талантлив учител. Той постоянно се сблъскваше с така наречения “неписан закон”, но винаги се опитваше да се приспособи към практиките, приети в тяхното семейство. Той поддържаше добри отношения с децата на своята възраст, но често го обезкуражаваше тяхната бавност. Още преди да навърши десет години, той стана водач на група от седем подрастващи, обединили се в общество за развитието на достоинства – физически, интелектуални и религиозни, необходими на възрастните мъже. В кръга на тези момчета Иисус успяваше да въведе много нови игри и различни усъвършенствани методи за активен отдих.

2. Десетата година (4 година след н.е.)

^{124:2.1 (1368.3)} Това се случи на пети юли, в първата събота от месеца, когато Иисус, разхождайки се в околностите с баща си, за пръв път изказа чувства и идеи, които свидетелстваха за това, че той започваше да осъзнава необичайния характер на своята мисия. Йосиф внимателно изслуша знаменателните думи на своя син, но почти никак не реагира на тях и не разкри това, което му беше известно. На следващия ден Иисус проведе аналогичен, но по-

продължителен разговор с майка си. Мария също изслуша изказванията на своя син, но и тя нищо не му разказа. Изминаха почти две години преди Иисус отново да заговори със своите родители за все по-голямото разкриване в неговото съзнание на същността на неговата личност и характера на неговата мисия на Земята.

124:2.2 (1368.4) През август той премина в училището за по-големи при синагогата, където постоянно досаждаше със своите настойчиви въпроси и все по-често привеждаше целия Назарет в повече или по-малко възбудено състояние. Неговите родители не искаха да му забраняват да задава тези смущаващи спокойствието въпроси и неговият главен учител беше изключително озадачен от любознателността на момчето и от неговата проникателност и жажда за знания.

124:2.3 (1368.5) Другарите на Иисус по игри не виждаха в неговото поведение нищо свръхестествено – като цяло той беше точно такъв, каквито бяха и те. Неговият интерес към учението беше малко над средния, но не беше нещо напълно необичайно. Той наистина задаваше в училище повече въпроси, отколкото другите ученици от неговия клас.

124:2.4 (1368.6) Навярно най-необичайната и забележителна особеност на неговия характер беше нежеланието да отстоява своите права със сила. Тъй като за своите години той беше добре развит подрастващ, на неговите другари им изглеждаше странно, че той не беше склонен да се защитава даже при несправедливости или при лични оскърбления. Наистина това не му създаваше особени

неприятности благодарение на дружбата му с Яков – съседско момче, което беше с една година по-голямо от него. Той беше син на зидаря, съдружник на Йосиф. Яков се отнасяше с огромно възхищение към Иисус и следеше да не би на някого да му хрумне да се възползва от отвращението на Иисус към физическото противоборство. На няколко пъти по-големи и груби подрастващи нападаха Иисус, разчитайки на неговата покорност, но винаги получаваха бърз и решителен отпор от ръцете на неговия доброволен страж и верен защитник – Яков, сина на зидаря.

124:2.5 (1369.1) Иисус беше общопризнатият вожд на назаретските подрастващи, изповядващи висшите идеали на своето време и поколение. Неговите млади другари се отнасяха към него с истинска любов – не само затова, защото той беше справедлив, а също така и благодарение на неговата рядка отзивчивост, основана на любов и съдържано състрадание.

124:2.6 (1369.2) През тази година него започна явно да го тегли към обществото на по-големите. Той обичаше да обсъжда културни, педагогически, обществени, икономически, политически и религиозни проблеми с по-възрастни хора, при което дълбочината на неговите разсъждения и остротата на наблюденията му дотолкова покоряваха неговите старши другари, че те винаги и с удоволствие се срещаха с него. Дотогава, докато той не пое върху себе си отговорността за осигуряването на семейството си, родителите му постоянно се опитваха да го привлекат към обществото на връстниците му или на тези, които бяха на

по-близка до неговата възраст, вместо към по-големите и знаещи хора, на които той отдаваше своето предпочитание.

124:2.7 (1369.3) По-късно през тази година в течение на два месеца той ловеше риба със своя чичо в Галилейското езеро и постигна още по-големи успехи. Той стана опитен рибар още преди да достигне зряла възраст.

124:2.8 (1369.4) Иисус продължаваше да се развива физически; той беше един от най-добрите и привилегировани ученици в училище; беше в добри отношения с по-младите си братя и сестри, притежавайки предимство по отношение на възрастта – Иисус беше с три и половина години по-голям от най-голямото от другите деца. Той имаше добра репутация в Назарет, ако не се смятат родителите на някои крайно немарливи деца, които често говореха, че Иисус е твърде дързък и че не му достигат нужната скромност и юношеска сдържаност. Той проявяваше нарастваща склонност да направлява игрите на своите другари в по-сериозно и разумно русло. Беше роден учител и просто не можеше да не се държи като учител, даже ако само участваше в игрите.

124:2.9 (1369.5) Още в ранна възраст Йосиф започна да учи Иисус на различни видове изкарване на прехрана, обяснявайки предимствата на земеделието пред занаятите и търговията. Галилея беше по-красив и заможен район, отколкото Юдея, и издръжката на живота представляваше тук само около четвърт от издръжката на живота в Йерусалим и Юдея. Това беше провинция от селскостопански села и процъфтяващи занаятчийски градове; тук имаше повече от

двеста града с население над пет хиляди души и тридесет града с повече от петнадесет хилядно население.

^{124:2.10 (1369.6)} По времето, когато Иисус за пръв път отиде със своя баща на Галилейското езеро, за да се запознае с рибния улов, той почти вече реши да стане рибар. Но опознавайки по-добре занаята на баща си, впоследствие започна да клони към професията на дърводелец, а още по-късно съчетанието от няколко фактора му позволи да направи окончателен избор и да стане религиозен учител от нов тип.

3. Единадесетата година (5 година след н.е.)

^{124:3.1 (1369.7)} През цялата година момчето продължаваше да прави пътувания заедно със своя баща, но често посещаваше също така и фермата на своя чичо и понякога отиваше в Магдала, за да лови риба с този си чичо, който се установи недалеч от града.

^{124:3.2 (1369.8)} Йосиф и Мария често изпитваха изкушението да покажат специална благосклонност към Иисус, да разкрият по някакъв друг начин своето знание за това, че той е заветно дете, син с предначертана съдба. Но по тези въпроси неговите родители се отличаваха с изключителна мъдрост и прозорливост. В редките случаи, когато те все пак му оказваха някакво, макар и най-незначително, предпочитание, юношата бързо отхвърляше всякакви знаци на особено внимание.

^{124:3.3 (1370.1)} Иисус прекарваше много време в работилницата, която обслужваше кервани; тук, общувайки с

пътешественици от всички краища на света, той придоби огромна и поразителна за своята възраст информация за международните събития. Това беше последната година, когато той можеше свободно да се отдава на игри и юношески забавления. Започвайки от това време, трудностите и отговорността в живота на този юноша стремително нарастваха.

124:3.4 (1370.2) Вечерта в сряда, 24 юни 5 година след н.е., се роди Юда. Раждането на седмото дете мина с усложнения. В течение на няколко седмици Мария беше в такова тежко състояние, че Йосиф си оставаше в къщи. Иисус беше затрупан с поръченията на баща си и с многобройните задължения, предизвикани от сериозната болест на майката. Оттогава той вече не сметна за възможно да се върне към безгрижието, присъщо на ранната възраст. От времето на болестта на майката – малко преди да навърши единадесет години, той беше принуден да поеме върху себе си отговорността на първороден син, и то да направи това с една или две пълни години по-рано, отколкото това бреме трябваше да легне върху неговите плещи.

124:3.5 (1370.3) Всяка седмица хазанът прекарваше една от вечерите с Иисус, помагайки му да усвоява свещените книги на евреите. Той беше изключително заинтересуван от успехите на своя многообещаващ ученик и затова беше готов всячески да му помага. Еврейският педагог оказваше огромно влияние върху този най-голям ум, но за него си оставаше пълна загадка защо Иисус беше толкова равнодушен към всичките му предложения относно възможността за преместване в Йерусалим за

продължаване на образованието под ръководството на учените равини.

^{124:3.6 (1370.4)} Приблизително в средата на май Йосиф замина заедно с Иисус по работа в Скитопол – главния гръцки град Декаполис, древноеврейския град Бет-Сан. По пътя Йосиф му разказваше за много събития в древната история на цар Самуил, филистимците и последващите събития от бурната история на Израил. Чистотата и стройната планировка на този така наречен езически град направиха на Иисус огромно впечатление. Порази го откритият театър и го възхити прекрасният мраморен храм за поклонение пред “езическите” богове. Йосиф беше дълбоко разтревожен от възторга на юношата и се опитваше да сведе до минимум тези благоприятни впечатления, превъзнасяйки красотата и величието на юдейския храм в Йерусалим. Иисус често гледаше с любопитство към Скитопол от хълма в Назарет и неведнъж разпитваше за неговите огромни обществени съоръжения и богато украсени здания, но бащата винаги се стремеше да се отклони от отговорите на тези въпроси. Сега те се оказаха лице в лице с красотата на градовете на друговерците и Йосиф не можеше, без да урони собственото си достойнство, да остави разпитванията на Иисус без внимание.

^{124:3.7 (1370.5)} Случи се така, че по това време в амфитеатъра на Скитопол се провеждаха ежегодните съревнования и публични демонстрации на майсторите на физическата култура от гръцките градове Декаполис, и Иисус започна да моли баща си да му позволи да погледа игрите –

неговата молба беше толкова настойчива, че Йосиф не се реши да му откаже. Момчето изпадна във възторг от игрите и се проникна от духа на атлетизъм и спортни умения. Йосиф беше потресен от дъното на душата си, като видя как неговият син гледа възхитено демонстрацията на гръцкото тщеславие. Когато игрите завършиха, Йосиф беше поразен както никога в живота си, след като Иисус му заяви за своето одобрително отношение към игрите и предположи, че ако юношите от Назарет можеха да се отдават на физически упражнения изцяло на чист въздух, това би им било от полза. Йосиф дълго и откровено говори с Иисус за порочността на такива действия, но той прекрасно разбираше, че момчето си остана неубедено.

124:3.8 (1371.1) Единствено тази вечер в стаята на странноприемницата Иисус видя своя баща разсърден: в хода на техния разговор момчето дотолкова забрави за някои особености на еврейските представи, че предложи те да си отидат в къщи и да организират строителството на амфитеатър в Назарет. Когато Йосиф чу от устата на своя първороден толкова нееврейски мисли, той изгуби своята обичайна сдържаност и, хващайки Иисус за рамото, гневно възкликна: “Синко, никога вече да не чувам от теб толкова греховни изказвания!” Иисус беше поразен от този взрив на емоции от страна на своя родител; никога по-рано на него не му се налагаше да изпитва тази пареща болка, която предизвика негодуванието на баща му, и той беше искрено изумен и потресен. В отговор каза само: “Добре, татко, така ще бъде.” И никога занапред момчето, докато баща му беше жив, не спомена нито дума за игрите и другите спортни занятия на гърците.

^{124:3.9 (1371.2)} По-късно Иисус видя гръцкия амфитеатър в Йерусалим и узна колко ненавистни бяха такива неща от еврейска гледна точка. При все това в продължение на целия си живот той се стремеше да включи идеята за цялостен отдик в своите лични планове и доколкото позволяваше еврейският обичай, в програмата за редовни занятия на неговите дванадесет апостоли.

^{124:3.10 (1371.3)} Към края на единадесетата си година Иисус представляваше силен, добре развит и доста весел подрастващ. Но започвайки с тази година, все по-често го посещаваха характерни периоди на дълбока замисленост и сериозни размишления. Той много размишляваше над това, как да изпълни задълженията си по отношение на семейството и едновременно с това да следва зова на своята мисия в света; той вече разбра, че неговата мисия няма да се ограничи с възпитанието на еврейския народ.

4. Дванадесетата година (6 година след н.е.)

^{124:4.1 (1371.4)} Тази година от живота на Иисус беше изпълнена със събития. Той продължи да постига успехи в училище и неуморимо изследваше природата. Едновременно с това отделяше голямо внимание на изучаването на методите, с помощта на които хората си заработваха препитание. Той започна да работи редовно в дърводелската работилница и получи разрешение да се разпорежда със спечелените си пари, което беше голяма рядкост в еврейското семейство. През тази година също така се научи да пази подобни неща в пределите на семейството си. Той започна да разбира с какво именно е предизвикал неприятности и занаяпред

ставаше все по-дискретен, скривайки всичко, заради което можеха да го смятат за различен от останалите му другари.

124:4.2 (1371.5) В течение на тази година той неведнъж преживяваше неувереност, ако не и истински съмнения, относно характера на своята мисия. Естествено развиващият се човешки разум все още не можеше да осъзнае цялата реалност на двойната му същност. Фактът, че притежаваше единна личност, пречеше на неговия разум да осъзнае двойния произход на тези фактори, които съставляваха същността, свързана със същата тази личност.

124:4.3 (1371.6) От това време започна по-добре да се разбира с братята и сестрите си. Той ставаше все по-тактичен, състрадателен и внимателен към тяхното благополучие и щастие, същевременно запазвайки добри отношения с тях чак до началото на своето обществено служене. По-точно, най-добри отношения го свързваха с Яков, Мириам и двете по-малки (все още неродени) деца – Амос и Рут. Той винаги се разбираше много добре и с Марта. Източник на домашни неприятности за него бяха търканията в отношенията му с Йосиф и Юда, особено с последния.

124:4.4 (1372.1) Да се захване с възпитанието на това безпрецедентно съчетание на божественото и човешкото начала беше нелеко изпитание за Йосиф и Мария; те заслужават голяма похвала за толкова преданото и успешно изпълнение на своите родителски задължения. Родителите на Иисус все повече осъзнаваха, че в техния по-голям син присъства нещо свръхчовешко, но те даже не можеха да си представят, че заветното дете действително

и наистина е непосредственият създател на тази локална вселена с неща и същества. Йосиф и Мария живяха и умряха, така и не узнавайки, че техният син Иисус всъщност е Създателят на Вселената, воплътيل се в смъртна плът.

^{124:4.5 (1372.2)} През тази година Иисус повече от когато и да било отделяше внимание на музиката и продължи да обучава в къщи своите братя и сестри. Приблизително по това време юношата започна остро да осъзнава различието във възгледите на Йосиф и Мария относно характера на неговата мисия. Той много размишляваше за разликата във възгледите на своите родители и често слушаше техните беседи, когато те мислеха, че той отдавна вече спи. Той все повече клонеше към мнението на баща си, затова неговата майка не можеше да не се чувства уязвена, виждайки как нейният син постепенно отхвърля нейното ръководство по въпроси, имащи отношение към неговия жизнен път. И с течение на годините пропастта на неразбирането се увеличаваше. Все по-малко Мария беше способна да разбере значението на мисията на Иисус и все по-силно тази добра майка преживяваше поради това, че нейният любим син не оправдава нейните съкровени надежди.

^{124:4.6 (1372.3)} Йосиф все повече вярваше в духовния характер на мисията на Иисус. И затова, а да не говорим за други и по-важни причини, наистина е тъжно, че той не доживя дотогава, когато се сбъдна неговата представа за посвещаването на Иисус на Земята.

^{124:4.7 (1372.4)} В течение на своята последна година в училище Иисус, който навърши дванадесет години, баща си да се

откаже от еврейския обичай при всяко влизане и излизане от дома да докосва парчето пергамент, заковано на касата на вратата, и да целува пръста, докоснал се до пергаментата. Този обичай се съпровождаше с думите: “Господ ще ни пази в походи и завръщания, отсега и вовеки.” Йосиф и Мария неведнъж молиха Иисус да не прави изваяния и рисунки, обяснявайки, че те могат да бъдат използвани за целите на идолопоклонството. Макар че Иисус така и не можеше да разбере техните забрани за изваяния и рисунки, той имаше много добра представа за логиката, вследствие на което посочи на своя баща принципно идолопоклонническият характер на ритуалното поклонение пред пергамент, закован на касата на вратата. След това възразение на Иисус Йосиф снем пергаментата.

^{124:4.8 (1372.5)} С времето Иисус направи много, за да измени формите на изразяване на техните религиозни чувства – семейни молитви и други обичаи. Много подобни неща бяха възможни в Назарет, тъй като назаретската синагога се намираше под влиянието на либералното училище на равините, пример за което служеше известният назаретски учител Йосиф.

^{124:4.9 (1372.6)} В продължение на тази и двете последвали я години Иисус изпитваше силни душевни страдания поради постоянните опити да съвмести собствените си възгледи за религиозните обичаи и норми на обществено поведение с вкоренилите се вярвания на своите родители. Него го смущаваше противоречието между стремежа да бъде верен на своите собствени убеждения и осъзнатата необходимост покорно да се подчинява на родителите си;

и най-голямото противоречие се заключавахе в сблъсъка между двете заповеди, имащи преобладаващо значение за неговия юношески разум. Първата гласеше: “Следвай повелите на твоите висши представи за истината и праведността.” В другата се казваше: “Почитай майка си и баща си, защото те са ти дали живот и са те възпитали.” При все това Иисус никога не се отклоняваше от ежедневните задължения с необходимото съгласуване между верността към собствените си убеждения и задълженията по отношение на своето семейство и той получаваше удовлетворение от все по-хармоничното обединяване на личните убеждения и семейния дълг в изкусното претворяване на идеите за групова солидарност, основана на вяност, справедливост, търпимост и любов.

5. Неговата тринадесета година (7 година след н.е.)

^{124:5.1 (1373.1)} В тази година завърши детството на назаретския подрастващ и започна периодът на възмъжаването; промяната на гласа, както и други особености на неговия разум и тяло свидетелстваха за приближаването на периода на възмъжаване.

^{124:5.2 (1373.2)} В неделя вечерта, на 9 януари 7 година след н.е., се роди най-младият от неговите братя, Амос. Юда нямаше и две години, а малката Рут още не се беше родила; затова година по-късно, след трагичната смърт на неговия баща, на грижите на Иисус остана доста голямото семейство от малки деца.

^{124:5.3 (1373.3)} Приблизително в средата на февруари Иисус-човекът придоби увереност в това, че му е съдено да

изпълни на Земята мисия, свързана с просвещаването на човека и разкриването на Бога. Съдбоносните решения, заедно с далеч отиващите планове, съзряваха в съзнанието на този юноша, който външно беше обикновен подрастващ от Назарет. Очарован и изумен, разумният живот в Небадон следеше как всичко това започва да се разкрива в мислите и действията на сина на дърводелеца, превърнал се вече в юноша.

124:5.4 (1373.4) В първия ден от седмицата, на 20 март 7 година след н.е., Иисус завърши курса по обучение в местното училище при назаретската синагога. Това беше знаменателен ден в живота на всяко честолюбиво еврейско семейство — денят, когато първородният биваше провъзгласяван за “син на закона” и изкупен първороден син на Господ, Бог на Израил, “дете на Всевишния” и слуга на Господа на цялата Земя.

124:5.5 (1373.5) В предишната седмица, в петък, Йосиф се върна от Сефорис, където ръководеше строителството на ново обществено здание, за да присъства на радостното събитие. Учителят на Иисус твърдо вярваше, че този буден и прилежен ученик го очакват велики дела, важна мисия. Независимо от всички неприятности, предизвикани от бунтарските наклонности на Иисус, старейшините изключително много се гордееха с юношата и вече започнаха да съставят планове, които биха му позволили да отиде в Йерусалим за продължаване на образованието си в знаменитите юдейски академии.

124:5.6 (1373.6) Слушайки периодичните обсъждания на тези планове, Иисус все повече се уверяваше в това, че никога

няма да отиде в Йерусалим, за да получи образование под ръководството на равините. Но той и не подозираше за надвисналата над него трагедия, сложила край на всички подобни планове и принуди го да поеме върху себе си отговорността за осигуряването и ръководството на голямото семейство, което вече се състоеше от петима братя и три сестри, майка му и него самия. Иисус имаше по-обширен и продължителен опит по издържането на семейството, отколкото Йосиф, неговият баща; и на него действително му беше по силите задачата, която впоследствие си постави: да стане мъдър, търпелив, отзивчив и опитен учител и по-голям брат за това семейство – неговото семейство, толкова внезапно потресено от мъка и така неочаквано осиротяло.

6. Пътуването до Йерусалим

^{124:6.1 (1374.1)} Достигайки прага на зрелостта и завършвайки образованието си в синагогалните училища, Иисус получи правото да отиде в Йерусалим заедно със своите родители за празнуване на своята първа Пасха. През тази година празникът Пасха се падна в събота, 9 април 7 година след н.е. Рано сутринта в понеделник, 4 април, голяма група жители от Назарет (103 -ма човека) се приготвиха да тръгнат за Йерусалим. Те поеха на юг по посока на Самария, но достигайки до Изреелската долина, завиха на изток и заобикаляйки планината Хеврон, излязока при долината на Йордан, за да избегнат преминаването през Самария. Йосиф и неговото семейство с удоволствие биха минали през Самария, край кладенеца на Яков и Ветил, но тъй като евреите предпочитаха да си нямат работа със

самаряните, те решиха да поемат заедно със своите съседи през Йорданската долина.

124:6.2 (1374.2) Внушаващият страх Архелай беше вече детрониран и те можеха без страх да вземат Иисус със себе си в Йерусалим. Изминали бяха дванадесет години, след като първият Ирод се опитваше да унищожи витлеемския младенец, и сега вече никой не би и помислил да свърже този случай с неизвестния юноша от Назарет.

124:6.3 (1374.3) Много скоро, още преди да достигнат Изреелския кръстопът, от лявата им страна остана древното селище Сунам и Иисус за пореден път чу разказа за най-прекрасната от девойките на Израил, която някога е живяла тук – Елиша. Преминавайки през Изреелската долина, родителите на Иисус си спомняха за делата на Ахав и Йезавел и за подвизите на Ииуй. Преминавайки край планината Хеврон, те говориха много за Саул, който свърши със себе си на склоновете на тази планина, за цар Давид и за събитията, които бяха свързани с това историческо място.

124:6.4 (1374.4) Заобикаляйки основата на Хеврон, отдясно пътниците можеха да видят гръцкия град Скитопол. Те гледаха мраморните постройки, държейки се на разстояние и без да се приближават към езическия град – в противен случай биха осквернили себе си дотолкова, че да не могат да вземат участие в свещените ритуали на Пасхата в Йерусалим. Мария не можеше да разбере защо нито Йосиф, нито Иисус говорят за Скитопол. Тя не знаеше за миналогодишния спор, тъй като те никога не ѝ разказаха за този случай.

124:6.5 (1374.5) Започна спускането в тропическата Йорданска долина и скоро пред възторжения поглед на Иисус се появи лъкатушешката, криволичеца Йордан, носеща своите искрящи и развълнувани води към Мъртво море. Те свалиха връхните си дрехи и продължиха пътя си на юг по тази тропическа долина, любувайки се на разкошните житни поля и прекрасните олеандри с техните розови цветове, а далеч на север се извисяваше покритият със снежна шапка Ермон, величествено вирайки се в тази историческа долина. Те отминаха Скитопол и след малко повече от три часа път стигнаха до пенещ се ручей, където се разположиха за през нощта под звездното небе.

124:6.6 (1374.6) На втория ден те минаха край мястото, където река Явок се влива от изток в Йордан, и гледайки на изток, към долината на тази река, те си спомняха времената на Гедеон, когато мадиамците наводниха тази местност, за да я завладеят. Към края на втория ден те се установиха в основата на най-високия връх, извисил се над Йорданската долина – планината Сартаба; на нейния връх се намираше Александрийската крепост, в която Ирод заточи една от своите жени и където погребва двамата си удушени синове.

124:6.7 (1375.1) На третия ден те минаха край две селища, построени неотдавна от Ирод, отбелязвайки тяхната архитектура и прекрасни палмови градини. Привечер стигнаха до Йерихон, където останаха до сутринта. Тази вечер Йосиф, Мария и Иисус преминаха два и половина километра до мястото, където някога се намираше древният Йерихон и където, съгласно еврейското предание

Иисус Навин, в чест на когото беше наречен Иисус, извърши своите знаменити подвизи.

124:6.8 (1375.2) Към четвъртия, последен ден от пътуването им пътят се превърна в непрекъсната процесия от поклонници. Започнаха да изкачват хълмовете, водещи към Йерусалим. С приближаването към върха пред техните погледи се откриваха далечните планини, издигащи се далеч отвъд Йордан, а на юг се простираше земя, лежаща зад ленивите води на Мъртво море. На половината път към Йерусалим Иисус за пръв път видя Елеонската планина (на която предстоеше да изиграе толкова значителна роля в неговия последващ живот) и Йосиф му каза, че Свещеният град лежи непосредствено след този гребен, а сърцето на подрастващия силно заби в радостно очакване на скорошната среща с града и дома на неговия небесен Баща.

124:6.9 (1375.3) Те спряха за почивка на източния склон на Елеонската планина, край неголямо селце на име Витания. Гостоприемните жители на селото се изсипаха насреща, за да услужат на поклонниците, и се случи така, че Йосиф и Мария се установиха до дома на някой си Симон, който имаше три деца на възрастта на Иисус – Мария, Марта и Лазар. Те поканиха назаретското семейство да си отдъхне в техния дом и с това започна продължилата цял живот дружба между двете семейства. Впоследствие Иисус неведнъж спираше в този дом в течение на своя богат със събития живот.

124:6.10 (1375.4) Те се устремиха напред, скоро вече стояха на гребена на Елеонската планина и Иисус за пръв път

(доколкото си спомняше), видя Свещения град, пищните дворци и вдъхновяващия храм на своя Отец. За целия си живот Иисус никога не изпита такъв чисто човешки възторг, както този, който го обхвана в този априлски ден на Елеонската планина, когато за пръв път се наслаждаваше на панорамата на Йерусалим. Щеше да мине време и той щеше да стои на същото място и да плаче за града, на който предстоеше да отхвърли още един пророк – последния и най-велик от небесните учители.

124:6.11 (1375.5) Но те забързаха напред, към Йерусалим. Това беше в четвъртък по обед. Влизайки в града, те преминаха през храма и Иисус все още никога не беше виждал такова струпване на хора. Той съсредоточено мислеше за това, как тези евреи са могли да дойдат тук от най-отдалечените ъгълчета на известния свят.

124:6.12 (1375.6) Скоро те стигнаха мястото, предварително подготвено като тяхно убежище за времето на Пасхалната седмица; това беше голям дом на самостоятелния роднина на Мария – този, който от самото начало знаеше от Захария както за Йоан, така и за Иисус. На следващия ден, деня на приготовленията, те се подготвиха за нужното празнуване на Пасхалната събота.

124:6.13 (1375.7) Докато целият Йерусалим възбудено се готвеше за Пасхата, Йосиф намери време да разведе своя син из града, за да посети академията, в която той трябваше да продължи своето образование две години по-късно, веднага след достигането на необходимата петнадесетгодишна възраст. Йосиф беше не на шега

разтревожен, забелязвайки колко малко интересуваха Иисус всички тези внимателно премислени планове.

^{124:6.14 (1375.8)} Храмът, а също и всички свързани с него служби и други дейности, направиха на Иисус дълбоко впечатление. За пръв път, откакто навърши четири години, той беше твърде потънал в собствените си мисли, за да засипва другите с въпроси. И все пак (както и в предишните случаи) зададе на баща си няколко трудни въпроса за това, защо небесният Отец изисква убийството на толкова много невинни и беззащитни животни. И виждайки изражението на лицето на момчето, Йосиф прекрасно разбираше, че неговите отговори и опити да даде някакво обяснение не удовлетвори неговия дълбокомислен и съобразителен син.

^{124:6.15 (1376.1)} В навечерието на Пасхалната събота вълни от духовно озарение преминаха през смъртния разум на Иисус и до край изпълниха неговото човешко сърце с жалост към духовно слепите и морално невежи тълпи, събрали се за празнуването на древната Пасха. Това беше един от най-удивителните дни, прекарани от Божия Син в плът; и в течение на тази нощ, за пръв път от целия смъртен живот на Иисус, при него се яви изпратен от Емануил пълномощен посланик от Салвингтон, който каза: “Удари часът. Време е да се заемеш с делото на своя Отец.”

^{124:6.16 (1376.2)} И така, още преди на тези млади плещи да падне тежкия товар на отговорността за назаретското семейство, пристигна небесният посланик, за да напомни на този юноша, който още не беше навършил тринадесет години, че е дошло времето да възобнови своите

задължения пред вселената. Това беше първото действие от дълъг ред събития, кулминация на които стана завършването на посвещението на Сина на Урантия и повторното възлагане на “управлението на вселената на неговите бого-човешки плещи”.

^{124:6.17 (1376.3)} С времето тайната на инкарнацията ставаше за всички нас все по-непостижима. В нашето съзнание не се вписваше фактът, че този назаретски юноша беше създателят на цялата Небадон. Така дори и днес ние не разбираме по какъв начин Духът на самия Син-Създател и Духът на неговия Райски Баща се съединяват с душите на хората. Постепенно ние видяхме как неговият човешки разум все по-добре осъзнава, че докато той живее в плът, в духа на неговите плещи лежи отговорността за една вселена.

^{124:6.18 (1376.4)} Така завършва пътят на назаретския подрастващ и започва разказът за този юноша, който все по-дълбоко се осъзнаваше като богочовек, който вече започва да обмисля своя път в света и се опитва да съвмести разкриващата се цел на своя живот с желанията на родителите си и със задълженията към своето семейство и към своите съвременници.

Документ 125. Иисус в Йерусалим

^{125:0.1 (1377.1)} ПРЕЗ целия наситен със събития земен живот на Иисус нямаше нито един по-увлекателен и по човешки повълнуващ случай, отколкото първото в неговата памет посещение на Йерусалим. Особено въодушевяващо стана за Иисус самостоятелното участие в храмовите диспути,

което задълго се съхрани в неговите спомени като важно събитие от късното детство и ранното юношество. Той за пръв път можа да прекара няколко дни, предоставен на самия себе си, да изпита възторг от възможността да идва и да си отива, когато му хрумне. В този кратък период на волно съществуване в течение на седмицата след Пасха той за пръв път в живота си беше напълно свободен от каквито и да е задължения. И едва след много години на него му се предостави такъв период на свобода от всякакво чувство за отговорност – макар и за кратко време.

^{125:0.2 (1377.2)} Жените рядко ходеха да празнуват Пасха в Йерусалим; тяхното присъствие не беше задължително. Иисус обаче отказа да отиде без майка си. И когато майка му реши да се присъедини към него, много други назаретски жени също стигнаха до такова решение, вследствие на което пасхалната група се оказа с най-голям брой жени, тръгвали някога за Пасха от Назарет. По пътя към Йерусалим те от време на време пееха сто и тридесети псалом.

^{125:0.3 (1377.3)} По целия път от Назарет до Елеонската планина радостното предчувствие не напускаше Иисус. В щастливото си детство той често и с почтение слушаше разказите за Йерусалим и неговия храм; сега му предстоеше да ги види в действителност. Външният вид на храма – от Елеонската планина и отблизо – отговаряше на неговите очаквания и даже ги надминаваше, но когато за пръв път влезе през неговите свещени врати, започна голямото разочарование.

125:0.4 (1377.4) Заедно със своите родители Иисус премина през територията на храма, за да се присъедини към групата нови синове на закона, на които скоро предстоеше да преминат обряда посвещение като граждани на Израил. Той беше в известна степен разочарован от поведението на намиращата се в храма тълпа, но първият силен стрес през този ден се случи, когато майката се отдели от тях и се отправи към галерията за жените. На Иисус никога не му беше минавало през ум, че неговата майка няма право да го съпровожда на церемонията на посвещението, и той искрено негодуваше че тя е станала жертва на толкова несправедлива дискриминация. Макар че това дълбоко го възмути, той не каза нищо, ако не се смятат няколкото думи на протест, споделени с баща му. Но той се замисли и се замисли дълбоко – както показаха неговите въпроси, зададени на книжниците и учителите седмица по-късно.

125:0.5 (1377.5) Иисус премина ритуала на посвещението, но беше разочарован от неговия повърхностен и рутинен характер. На него не му достигаше атмосферата на лична заинтересуваност, толкова характерна за обредите в назаретската синагога. След това той се върна, за да поздрави своята майка и да се приготови заедно с баща си да извърши първия оглед на храма и неговите различни дворове, галерии и коридори. Територията на храма можеше едновременно да побере над двеста хиляди богомолци и въпреки че огромността на това здание в сравнение с всичко видяно преди порази неговото въображение, той беше още повече озадачен от размишленията за духовното значение на храмовите ритуали и свързаното с тях богослужение.

125:0.6 (1378.1) **Макар** че много от храмовите церемонии дълбоко впечатлиха Иисус, чувствителен към красотата и символиката, обясненията на действителния смисъл на тези обреди, предлагани от родителите му в отговор на неговите многобройни и изпитателни запитвания, му носеха само разочарования. Иисус просто не искаше да приеме обясненията за поклонението и религиозната преданост, подразбиращи вяра в гнева на Бога или в яростта на Всемогъщия. В хода на по-нататъшното обсъждане на тези въпроси след края на посещението на храма, когато бащата започна да настоява за това, Иисус да признае ортодоксалните еврейски догми, той внезапно се обърна към своите родители и, гледайки с молба баща си в очите, каза: “Татко, това не може да бъде истина – Бащата небесен не може така да се отнася към Своите заблудили се земни деца. Небесният Баща не може да обича Своите деца по-малко, отколкото ти ме обичаш. И аз добре зная, че колкото и неблагоприятни да са моите постъпки, ти никога не би излял върху мен своя гняв и не би дал израз на своето раздразнение. Ако ти, мой земни татко, по човешки толкова напомняш Божественото, то колко трябва да е изпълнен с добродетели и преизпълнен с милосърдие небесният Баща. Аз отказвам да повярвам, че моят небесен Баща ме обича по-малко, отколкото моят земен баща.”

125:0.7 (1378.2) **Чувайки** тези думи на своя първороден син, Йосиф и Мария замлъкнаха. И никога занапред те не се опитаха да изменят неговата представа за любовта на Бога и милосърдието на небесния Баща.

1. Иисус разглежда храма

125:1.1 (1378.3) Където и да попадаше Иисус, преминавайки през дворовете на храма, навсякъде чувстваше поразилия го и предизвикващ отвращение дух на непочтителност. Той смяташе, че поведението на намиращите се в храма тълпи е несъвместимо с присъствието в “дома на неговия Баща”. Но най-голямо сътресение в неговия млад живот стана посещението на двора на езичниците, където той попадна съпровождан от баща си и където кресливият говор, шум и ругатни се сливаха с блеенето на овцете и непонятния шум, издаващ присъствието на сарафите, а също и на търговците на жертвени животни и на всевъзможни други стоки.

125:1.2 (1378.4) Но най-много от всичко неговото чувство за приличие беше възмутено от вида на фриволните куртизанки, разхождащи се по територията на храма – такива гримирани жени, каквито той съвсем неотдавна беше виждал при посещението в Сефорис. Тази профанация на храма предизвика цялото му юношеско негодувание и той веднага изля своето възмущение пред Йосиф.

125:1.3 (1378.5) Иисус се възхищаваше на настроението и богослужението в храма, но беше потресен от духовната ограниченост, изписана върху лицата на толкова много лекомислени вярващи.

125:1.4 (1378.6) Те преминаха в двора на свещениците, който беше разположен под скалната издатина пред храма при олтара, за да наблюдават как свещениците-колячи избиват цели стада, измивайки кръвта от ръцете си в бронзовия

фонтан. Зацапаният от кръв под, окървавените ръце на свещениците и воплите на умиращите животни – всичко това беше повече от онова, което можеше да понесе обичайният природата юноша. Виждайки това ужасно и отвратително зрелище, назаретското момче хвана баща си за ръка и помоли да го отведат оттам. Те преминаха през двора на езичниците, където даже грубият смях и богохулните шеги бяха облекчение след току-що видяното.

^{125:1.5 (1379.1)} Йосиф забеляза какво отвращение предизвика в неговия син зрелището на храмовите ритуали и благоразумно реши да му покаже “красивите врати” – майсторски направените врати от коринтски бронз. Но на Иисус вече му стигаха впечатления като за първо посещение в храма. Те се върнаха на горния двор, за да вземат Мария, и в течение на един час се разхождаха на чист въздух далеч от тълпата, разглеждайки двореца на Хасмонеите, величествения дворец на Ирод и кулата на римските стражи. По време на тази разходка Йосиф обясни на Иисус, че само жители на Йерусалим имат право да присъстват на ежедневните жертвоприношения в храма и че галилейците идват тук за участие в храмовото богослужение само три пъти в годината: на Пасха, на празника Петдесетница (седем седмици след Пасхата) и на Помирение през октомври. Тези празници бяха въведени от Мойсей. След това те обсъдиха два празника, учредени в по-късно време – празника на обновлението и Пурим. След това си тръгнаха и се приготвиха за празнуването на Пасхата.

2. Иисус и Пасхата

^{125:2.1 (1379.2)} Пет назаретски семейства получиха покана да отпразнуват Пасхата заедно със семейството на Симон от Витания, който купи за цялата компания пасхално агне. Именно масовото заклание на тези агънца оказа толкова силно въздействие на Иисус по време на посещението в храма. Първоначално те се канеха да разделят пасхалната трапеза с роднините на Мария, но Иисус уговори своите родители да приемат поканата да посетят Витания.

^{125:2.2 (1379.3)} В тази вечер, събрали се за изпълнение на пасхалните ритуали, те ядоха печено месо с пресен хляб и горчиви подправки. Тъй като Иисус беше нов син на завета, го помолиха да разкаже за произхода на Пасхата, с което той се справи добре. Но той донякъде смути своите родители, доколкото вмъкна в разказа си някои забележки, които в мека форма отразяваха впечатленията му от неотдавна видяното и чутото, останало в съзнанието на този млад, но дълбокомислен галилеец. Това беше началото на седемдневните церемонии по празнуването на Пасхата.

^{125:2.3 (1379.4)} Още тогава Иисус започна да се замисля над възможността за празнуване на Пасхата без заклано агне, макар че той не каза нищо на своите родители за това. В дълбините на своята душа той беше уверен, че зрелището на жертвоприношенията е негодно на небесния Отец, и с течение на годините все повече се изпълваше с решителност някога да въведе безкръвна Пасха.

125:2.4 (1379.5) Тази нощ Иисус почти не спа, измъчен от кошмарни сънища за убийства и страдания. Противоречията и нелепостите на теологията, присъщи на цялата система от еврейски ритуали, довеждаха до объркване неговото съзнание и късаха сърцето му. На неговите родители също не им се спеше. Събитията от изминалия ден изключително много ги смутиха. Техните души бяха дълбоко опечалени от отношението на момчето, изглеждащо странно и непреклонно. В началото на нощта Мария изпадна в състояние на нервна възбуда, но Йосиф запазваше спокойствие, макар че той беше не по-малко озадачен. Те и двамата се бояха откровенно да говорят за тези проблеми с момчето, макар че Иисус с радост щеше да поговори със своите родители, ако те се бяха решили да му помогнат да започне такъв разговор.

125:2.5 (1379.6) Богослуженията, извършвани в храма на следващия ден, бяха по-приемливи за Иисус и до голяма степен смекчиха неприятните впечатления от първия ден. На другата сутрин Иисус премина под опеката на младия Лазар, заедно с когото той пристъпи към планомерно изучаване на Йерусалим и неговите околности. До края на деня Иисус посети различни места на територията на храма, където заставаха учители и отговаряха на въпросите на събралите се; и с изключение на няколко посещения на Светая Светих, за да се почуди на това, което в действителност се криеше зад завесата, по-голямата част от своето време той прекара на тези диспути.

125:2.6 (1380.1) В течение на цялата пасхална седмица Иисус оставаше сред новите синове на закона, а това означаваше,

че неговото място беше зад оградата, отделяща всички онези, които не бяха пълноправни граждани на Израил. Това го караше да помни за своята младост и да не задава всички тези въпроси, докато не завърши празнуването на Пасхата и не бъдат снети ограниченията от юношите, преминали обряда на посвещението.

125:2.7 (1380.2) В срядата от пасхалната седмица на Иисус му позволиха да отиде заедно с Лазар да пренощува във Витания. В тази вечер Лазар и Марта слушаха как Иисус говореше за неща тленни и вечни, човешки и божествени и оттогава и тримата го обикнаха като роден брат.

125:2.8 (1380.3) Към края на седмицата Иисус по-рядко се срещаше с Лазар, който не притежаваше право на допуск даже във външния кръг на храмовите диспути, макар че присъства на някои публични беседи, проведени във външните дворове. Лазар беше връстник на Иисус, но в Йерусалим юношите рядко ги допускаха до посвещаване като синове на закона преди да навършат тринадесет години.

125:2.9 (1380.4) Отново и отново, в течение на пасхалната седмица, родителите на Иисус го намираха седнал сам, обхванал младата си глава с ръце и потънал в дълбоко размишление. Те никога не го бяха виждали такъв и без да знаят колко смутено беше неговото съзнание и колко е разтревожен неговият дух от това, което преживяваше, бяха в крайно недоумение и не знаеха какво да правят. Те се радваха на близкия завършек на пасхалната седмица и мечтаеха да се върнат благополучно в Назарет със своя странен син.

125:2.10 (1380.5) Ден след ден Иисус мислеше над своите проблеми. Към края на седмицата много неща му станаха по-ясни; но когато дойде време да се връщат в Назарет, неговото юношеско съзнание все още се безпокоеше от многобройните дилеми, терзаеха го много въпроси и проблеми, ненамиращи отговори и решения.

125:2.11 (1380.6) Преди да напуснат Йерусалим, Йосиф и Мария, заедно с назаретския учител на техния син, окончателно се уговориха за това, при навършване от Иисус на петнадесет години той да може да се върне тук и да пристъпи към продължителен курс на обучение в една от най-известните академии на равините. Иисус съпровождаше своите родители и учителя при посещението на това учебно заведение, но всички те бяха обезкуражени от неговото, както изглеждаше, пълно безразличие към това, което те говореха и правеха. Реакциите на Иисус при посещението на Йерусалим причиниха на Мария остра болка, а Йосиф беше крайно смутен от странните забележки на юношата и от неговото необичайно поведение.

125:2.12 (1380.7) Така или иначе, пасхалната седмица стана знаменателно събитие в живота на Иисус. Той получи възможността да се запознае с десетки момчета на своята възраст, такива като него кандидати за посвещение, и той се възползва от това общуване, за да узнае за живота на хората в Месопотамия, Туркестан и Партия, точно както и в западните римски провинции. Той вече твърде добре познаваше условията, в които растяха младите хора в Египет и съседните на Палестина райони. В това време в Йерусалим се намираха хиляди юноши и назаретският

подрастващ лично се среща и повече или по-малко основателно разпита над сто и петдесет от тях. Особено го интересуваха тези, които пристигаха от далечните източни и западни страни. В резултат на това общуване в момчето се появи желанието да тръгне на пътешествие по света, за да узнае с какъв труд изкарват своето препитание различните групи от неговите човешки събратя.

3. Йосиф и Мария напускат Йерусалим

^{125:3.1 (1381.1)} Назаретските поклонници се уговориха да се съберат в храма към средата на първата половина от деня в първия ден на седмицата след празнуването на Пасхата. Така и направиха и в уговореното време излязоха на обратния път за Назарет. Докато родителите чакаха пристигането на останалите пътуващи, Иисус отиде в храма, за да послуша дебатите. Скоро вече бяха готови да тръгнат, при което мъжете и жените вървяха на отделни групи, както беше прието при посещенията на Йерусалим за участие в празненствата. Иисус пристигна в Йерусалим в компанията на своята майка и другите жени. Сега, бидейки вече юноша, преминал обряда на посвещението, той трябваше да се върне в Назарет в обществото на баща си и другите мъже. Но когато назаретската група тръгна за Витания, Иисус беше дотолкова увлечен от обсъжданията за ангелите в храма, че изобщо не забеляза как пропусна времето, когато трябваше да тръгне към къщи с родителите си. И едва по време на обедното прекъсване в храмовите събрания той разбра, че е изостанал от другите.

^{125:3.2 (1381.2)} На назаретските пътешественици Иисус не им липсваше, тъй като Мария смяташе, че той е заедно с

мъжете, а Йосиф предполагаше, че е в групата на жените, водейки магарето, на което пътуваше Мария. Те откриха неговото отсъствие, едва когато стигнаха до Йерихон, и научавайки, че никой не е виждал техния син, прекараха безсънна нощ, спомняйки си много от неговите необичайни реакции спрямо събитията в пасхалната седмица, тъй като в догадки какво би могло да се случи с него и меко укорявайки се взаимно за това, че не са се убедили в неговото присъствие в своята група преди да напуснат Йерусалим.

4. Първите два дни в храма

^{125:4.1 (1381.3)} Междувременно Иисус остана в храма в течение на цялата втора половина от деня, слушайки диспутите и радвайки се на по-спокойната и благопристойна атмосфера, която се възцари, след като изчезнаха огромните тълпи от пасхални поклонници. При завършването на следобедните диспути, в нито един от които Иисус не взе участие, той отиде във Витания и пристигна там, точно когато семейството на Симон се канеше да седне на вечерната трапеза. Тримата подрастващи бяха щастливи да видят Иисус и той остана при Симон за през нощта. Тази вечер той почти не общува с другите и прекара по-голямата част от времето в градината, размишлявайки в самота.

^{125:4.2 (1381.4)} В ранни зори на следващия ден Иисус вече се беше запътил към храма. Той спря на билото на Елеонската планина и заплака над това, което виждаха очите му — духовно осакатен народ, скован от традициите и живеещ под надзора на римските легиони. От сутринта той вече

беше в храма, готов да вземе участие в диспутите. Междувременно Мария и Йосиф също станаха по тъмно с намерението да се върнат в Йерусалим. Първо те побързаха да отидат в дома на своите роднини, където се беше установило цялото семейство в течение на пасхалната седмица, но в резултат от техните запитвания се изясни, че никой не е виждал Иисус. Напразно търсейки го целия ден, те се върнаха при роднините си за през нощта.

^{125:4.3 (1382.1)} На втория диспут Иисус, събирайки кураж, започна да задава въпроси и това, по какъв начин той вземаше участие в храмовите дискусии, запазвайки тона, подобаващ на неговата млада възраст, поразя присъстващите. Острите въпроси на Иисус смущаваха образованите учители на еврейския закон, но неговата учтивост беше толкова искрена, а жаждата му за знания толкова явна, че повечето от храмовите учители се отнесоха към него с цялото си уважение. Но когато той си позволи да се усъмни в справедливостта на наказанието на пияните езичници, които бродеха зад пределите на отредения за езичниците двор и неволно попадаха в забранената и, както се смяташе, свещена територия на храма, един от най-нетърпеливите учители, почувствал в думите на Иисус скрита критика, не издържа и с недоволен вид попита юношата на колко години е. Иисус отговори “Тринадесет години без четири месеца и няколко дни.” “В такъв случай, възрази вече раздразненият учител, как можеш да се намираш тук, недостигнал възрастта на син на закона?” И когато Иисус обясни, че е преминал обряда на посвещението по време на Пасхата и е випускник на

назаретското училище, то учителите в един глас насмешливо възкликнаха: “Как не се досетихме, че е от Назарет!” Но водещият диспута учител настояваше, че Иисус не е виновен за това, че началниците на назаретската синагога са му позволили да завърши курса, макар че формално той беше само на дванадесет години, а не на тринадесет; и независимо че някои от неговите хулители станаха и си тръгнаха, беше решено, че юношата трябва да бъде оставен на мира и че той може и по-нататък да присъства като ученик в храмовите диспути.

^{125:4.4 (1382.2)} Когато завърши този ден – неговият втори ден в храма, той отново отиде да пренощува във Витания. И отново излезе в градината, за да се отдаде на размишления и молитви. Беше очевидно, че той се е замислил над трудно разрешими проблеми.

5. Третият ден в храма

^{125:5.1 (1382.3)} Третият ден, прекаран от Иисус с книжниците и учителите в храма, събра тълпа от хора, чули за галилейския юноша и дошли да зърнат момчето, което поставя в задънена улица мъдрите познавачи на закона. Симон също дойде от Витания, за да си изясни какво е намислил Иисус. В течение на целия този ден Йосиф и Мария продължаваха в тревога да търсят своя син и няколко пъти даже идваха в храма, но нито веднъж не се сетиха да проверят дали той не е сред участниците в дискусийните групи, макар че в един случай, ако бяха малко по-близо, щяха да могат да чуят неговия очарователен глас.

^{125:5.2 (1382.4)} Към края на деня цялото внимание на основната дискуссионна група в храма беше приковано към въпросите на Иисус. Сред многото зададени им въпроси бяха следните:

^{125:5.3 (1382.5)} 1. Какво в действителност се намира в Светая Светих зад завесата?

^{125:5.4 (1382.6)} 2. Защо майките на Израил трябва да се намират отделно от молещите се в храма мъже?

^{125:5.5 (1382.7)} 3. Ако Бог е баща, обичащ Своите деца, защо е цялото това заклание на животни за спечелването на Божията милост – може би учението на Мойсей е разбрано неправилно?

^{125:5.6 (1382.8)} 4. Ако храмът е посветен на поклонението пред небесния Баща, то може ли да се позволява да присъстват тук мирските сарафи и търговци?

^{125:5.7 (1382.9)} 5. Трябва ли очакваният Месия да стане временен принц на трона на Давид, или трябва да стане светлина на живота при установяването на духовното царство?

^{125:5.8 (1383.1)} В продължение на целия ден слушащите се удивляваха на тези въпроси и нито един човек не беше поразен повече от Симон. Повече от четири часа този назаретски юноша засипваше еврейските учители със своите въпроси – въпроси, които караха слушащите да се замислят, да се вслушат в гласа на своето сърце. Той почти не коментира забележките на по-възрастните. Иисус излагаше своето учение под формата на въпроси. Изкусно

и умело формулирайки въпросите си, той едновременно спореше с тяхното учение и предлагаше свое. В това как ги задаваше имаше привлекателно съчетание на мъдрост и хумор, подкупващо даже за тези, които в по-голяма или по-малка степен се възмущаваха от неговата младост. Задавайки своите остри въпроси, той прояви същото отвращение към неоправданото използване на своето предимство пред опонентите, което отличаващо цялото му последващо обществено служене. В юношеска, а по-късно и в зряла възраст той изглеждаше напълно лишен от всякакво егоистично желание да спечели спора, само за да изпита триумф от своята логика над логиката на другарите си, тъй като най-важно за него беше само едно – провъзгласяването на вечната истина и по този начин осъществяване на по-пълно разкриване на вечния Бог.

^{125:5.9 (1383.2)} Когато денят се приближи към края си, Иисус и Симон тръгнаха за Витания. През по-голямата част от пътя и мъжът, и момчето мълчаха. Иисус отново се задържа на билото на Елеонската планина, но този път, гледайки към града и неговия храм, той не заплака, а само склони глава в безмълвна молитва.

^{125:5.10 (1383.3)} След вечерната трапеза във Витания той отново отказа да се присъедини към общото веселие. Вместо това излезе в градината, където броди до късно вечерта, напразно опитвайки се да си състави някакъв определен план, който би му позволил да пристъпи към делото на своя живот и да реши какво следва да предприеме, за да може по-добре да разкрие на своите духовно слепи съотечественици по-съвършена представа за небесния

Баща и да ги освободи от ужасната кабала на закона, ритуалите, обредите и остарелите традиции. Но озарението не идваше при този търсещ истината подрастващ.

6. Четвъртият ден в храма

^{125:6.1 (1383.4)} Беше странно, че Иисус не мислеше за своите земни родители; даже на закуска, когато майката на Лазар отбеляза, че неговите родители вероятно вече са си в къщи, Иисус като че ли не разбра, че те могат да се вълнуват поради това, че той е изостанал от останалите.

^{125:6.2 (1383.5)} Той отново тръгна към храма, но този път не се спря, за да се отдаде на размишления на билото на Елеонската планина. В течение на сутрешните диспути много внимание беше отделено на закона и пророците и учителите бяха потресени от това, че Иисус така добре знае Писанието както на иврит, так и на гръцки. Но тях ги изуми не толкова знаенето на истината от него, колкото младостта му.

^{125:6.3 (1383.6)} На следобедния диспут те едва бяха пристъпили към отговора на неговия въпрос за смисъла на молитвата, когато ръководителят покани юношата да излезе напред и сядайки до Иисус, го помоли да изложи собствените си възгледи за молитвата и поклонението.

^{125:6.4 (1383.7)} Предишната вечер родителите на Иисус чува за необичайния юноша, който толкова изкусно спорил с тълкувателите на закона, но не им мина през ум, че този юноша е бил техният син. Те вече почти бяха решили да

напуснат града и да отидат при Захария, тъй като предположиха, че Иисус може да е отишъл там, за да се види с Елисавета и Йоан. Предполагайки, че Захария може да е в храма, те спряха тук на път към град Юда. Представете си тяхното удивление, когато, преминавайки през двора на храма, те познаха гласа на изгубилото се момче и го видяха да седи сред учителите на храма.

^{125:6.5 (1384.1)} Йосиф мълчеше, но Мария даде воля на отдавна съдържаните страх и вълнение и, изтичвайки към момчето, станало, за да поздрави своите изумени родители, каза: “Дете мое, защо постъпваш така с нас? Вече повече от три дни баща ти и аз те търсим, тъгувайки. Какво те накара да ни напуснеш?” Във въздуха увисна напрежение. Всички гледаха Иисус, очаквайки неговия отговор. Баща му го погледна осъдително, но нищо не каза.

^{125:6.6 (1384.2)} Не бива да се забравя, че Иисус се смяташе за млад човек. Той завърши обичайния за дете курс на обучение, беше признат за син на закона и премина обряда на посвещението като гражданин на Израил. И при все това неговата майка в изключително мека форма го упрекна пред всички събрали се хора в самия разгар на най-сериозната и възвишена постъпка в неговия млад живот, безславно прекъсвайки една от най-големите предоставяни му някога възможности да се прояви като учител на истината, проповедник на добродетелта, разкриващ любвеобилния характер на своя небесен Отец.

^{125:6.7 (1384.3)} Но момчето се оказа на висотата на положението си. Ако вие оцените по справедливост всички обстоятелства, от които се получи тази ситуация, ще

можете по-добре да разберете казаното от него в отговор на неумишленото порицание на майка му. Замисляйки се за миг, Иисус отговори: “Защо толкова дълго сте ме търсили? Нима не очаквахте да ме намерите тук, в дома на моя Отец, тъй като настана времето, когато ще трябва да се заема с делото на моя Отец?”

125:6.8 (1384.4) Неговият маниер на говорене поразил всички присъстващи. Те мълчаливо се разотидоха, оставяйки го насаме с родителите му. Скоро юношата преодолела смущението, обхванала и тримата, и спокойно каза: “Да тръгваме, родители мои, всеки направи това, което смяташе за най-добро. Нашият небесен Баща предопредели всичко това; да си отиваме в къщи.”

125:6.9 (1384.5) В мълчание те тръгнаха на път и за през нощта пристигнаха в Йерихон. Само веднъж спряха и това стана на билото на Елеонската планина, когато юношата вдигна своята тояга и, треперейки от глава до пети от нахлулото чувство, произнесе: “О, Йерусалим, Йерусалим, о, жители твои! Какви роби сте вие, носещите римски ярем и явяващи се жертва на собствените си традиции! Но аз ще се върна, за да очистя този храм и да освободя моя народ от робството!”

125:6.10 (1384.6) В течение на трите дни от пътя до Назарет Иисус не говореше много; в негово присъствие родителите му също предимно мълчаха. Те действително никак не можеха да разберат поведението на своя първороден, но, от друга страна, в дълбините на душата си те високо ценяха неговите изказвания, макар че не можеха да постигнат целия им смисъл.

^{125:6.11 (1384.7)} Пристигайки си в къщи, Иисус се обърна към родителите си с кратко изявление, уверявайки ги в своята любов и давайки им да разберат, че няма да им се наложи отново да преживяват смут поради неговото поведение. Той завърши своето тържествено обръщение с думите: “Макар че аз трябва да изпълнявам волята на моя небесен Баща, ще бъда също така послушен и пред моя земен баща. Аз ще чакам своя час.”

^{125:6.12 (1384.8)} Независимо от това, че в дълбините на душата си Иисус нееднократно отказваше да се *съгласи* с благонамерените, но погрешни опити на своите родители да го накарат да мисли по определен начин или да решават вместо него в какво трябва да се състои неговата бъдеща дейност на Земята, въпреки това във всичко, което не противоречеше на неговото предано изпълнение на волята на Отеца, той с пределно смирение се *подчиняваше* на желанията на своя земен баща и на обичаите на своето семейство от плът. Даже тогава, когато не можеше да се съгласи, той правеше всичко възможно да се подчини. Той умееше майсторски да съгласува предаността на своя дълг, от една страна, и необходимостта да изпълнява своите задължения пред семейството и общественото служение – от друга.

^{125:6.13 (1385.1)} Йосиф беше озадачен, но Мария, размишлявайки за неотдавнашните събития, се утеши и в края на краищата съзря в неговите думи, произнесени на Елеонската планина, предсказанието за месианския подвиг на своя син като освободител на Израил. С удвоена енергия тя се зае да формира неговото съзнание в патриотичен и

националистически дух и си осигури поддръжката на своя брат, любимия чичо на Иисус; всички свои сили майката на Иисус насочи към подготовката на своя първороден за ролята на вожд на тези, на които ще бъде съдено да възстановят трона на Давид и завинаги да отхвърлят ярема на политическото иго на езичниците.

Документ 126. Двете решаващи години

^{126:0.1 (1386.1)} В ЦЕЛИЯ земен живот на Иисус най-критични бяха четиринадесетата и петнадесетата му година. Тези две години – след като започна да осъзнава своята божественост и своето предназначение и преди да достигне висока степен на общуване с вътрешния Настройчик – бяха най-трудните за целия му богат със събития живот на Урантия. Именно този двегодишен етап следва да бъде наричан великото изпитание, действителното изкушение. Нито един млад човек, встъпващ в периода на първите противоречия и адаптационни трудности на възмъжаването, никога не се е подлагал на по-решаващо изпитание, отколкото това, което премина Иисус при прехода от детството към началото на зрелостта.

^{126:0.2 (1386.2)} Този важен период в юношеското развитие на Иисус започна след посещението на Йерусалим и връщането в Назарет. Отначало Мария беше щастлива, мислейки, че нейното момче отново е редом с нея, че Иисус се е върнал в къщи, за да бъде послушен син, а друг той никога не е бил – и че оттогава той ще стане по-възприемчив към планове за бъдещето, които тя строеше за него. Но къпането в лъчите на майчинските илюзии и

неосъзнатата семейна гордост не беше задълго; много скоро я очакваше още по-голямо разочарование. Момчето все по-често прекарваше времето си в компанията на баща си; то все по-рядко и по-рядко споделяше с нея своите проблеми и двамата родители все по-малко бяха способни да разберат неговото често редуване на земни дела и размишления за своята връзка с делото на своя Отец. Откровено казано, те не го разбираха, макар че истински го обичаха.

^{126:0.3 (1386.3)} С възрастта съчувствието и любовта на Иисус към еврейския народ се усилваха, но постепенно в неговото съзнание започна да расте основателно негодувание поради присъствие в храма на Отеца на назначени по политически мотиви свещеници. Той се отнасяше с огромно уважение към искрените фарисеи и честните книжници, но дълбоко презираше лицемерните фарисеи и нечестните теолози; неискрените религиозни вождове предизвикваха в него само чувство на дълбоко презрение. Гледайки вождовете на Израил, той изпитваше изкушението да се съгласи с ролята на този Месия, когото чакаха евреите, но той нито веднъж не се поддаде на тази съблазън.

^{126:0.4 (1386.4)} Разказът за неговите подвизи сред мъдреците на храма зарадва целия Назарет, особено неговите бивши учители в синагогалното училище. В течение на известно време всички те в един глас го хвалеха. Цялото село си спомняше за това, че още като дете той се отличаваше с мъдрост и похвално поведение, и му предсказваше бъдеще на велик израилски вожд; накрая от галилейския Назарет

щеше излезе наистина велик учител. И всички те с нетърпение очакваха времето, когато той щеше да навърши петнадесет години и да получи разрешение в съботите да чете в синагогата Писанието.

1. Неговата четиринадесета година (8 година след н.е.)

126:1.1 (1387.1) Настъпи календарната година на неговото четиринадесетилетие. Иисус стана добър производител на хамути и успешно работеше както с платно, така и с кожа. Той също така бързо се превръщаше в опитен дърводелец и мебелист. През това лято той често се качваше на върха на хълма, намиращ се на северозапад от Назарет, за да се отдаде на молитви и размишления. Постепенно започваше все по-добре да осъзнава характера на своето посвещение на Земята.

126:1.2 (1387.2) Бяха изминали малко повече от сто години от времето, когато този хълм беше “капище на Ваал”, а сега тук се намираще гробницата на Симеон, известен израилски светия. От върха на този хълм Иисус гледаше Назарет и обкръжаващите го земи. Гледайки Мегидон, той си спомняше преданието за египетската армия, спечелила тук своята първа в Азия голяма победа, и как по-късно друга такава армия разби царя на Юдея – Йосия. Недалеч се виждаше Таанак, където Девора и Варак разгромиха Сисара. В далечината се виждаха и хълмовете на Дотан, където, както го учеха, Йосиф беше продаден от своите братя в египетско робство. Той насочваше своя поглед към Евал и Гаризим, повтаряйки си преданията за Авраам, Яков и Авимелех. Така си спомняше и обмисляше

историческите събития и предания на народа, към който принадлежеше неговият баща Йосиф.

126:1.3 (1387.3) Той, както преди, задълбочено се занимаваше с четене под ръководството на учителя на синагогата, а също така продължаваше да се занимава и с домашното образование на своите братя и сестри според достигането от тях на съответната възраст.

126:1.4 (1387.4) В началото на тази година Йосиф уреди своите дела така, че да заделя дохода, който носеше собствеността им в Назарет и Капернаум, за изплащане на продължителния курс на обучение на Иисус в Йерусалим, тъй като се предполагаше, че през август следващата година, след като навърши петнадесет години, той ще отиде в Йерусалим.

126:1.5 (1387.5) В началото на тази година както Йосиф, така и Мария започнаха да ги обхващат чести съмнения относно съдбата на своя първороден. Той действително беше прекрасно и мило дете, но беше така трудно да го разбереш, така сложно да го постигнеш; при това с него не ставаше нещо изключително или свръхестествено. Десетки пъти неговата горда майка стоеше затаила дъх и чакаше нейният син да извърши нещо свръхчовешко или чудотворно действие, но всеки път я очакваше горчиво разочарование. Всичко това я обезкуражаваше и довеждаше до униние. В тези времена набожните хора искрено вярваха, че пророците и Божиите хора винаги откриват своето призвание и провъзгласяват своята божествена власт, творейки вълшебства и извършвайки чудеса. Но Иисус не правеше нищо такова; затова

недоумението на неговите родители, размишляващи над бъдещето му, постоянно се усилваше.

^{126:1.6 (1387.6)} Много признаци свидетелстваха за подобряване на икономическото положение на назаретското семейство. Особено ярко свидетелство за това беше увеличаването на количеството на гладките бели дъсчици, които се използваха като калеми за писане с въглен. Освен това на Иисус беше позволено отново да се заеме с уроци по музика; той много обичаше да свири на арфа.

^{126:1.7 (1387.7)} По отношение на цялата тази година може да се каже, че Иисус наистина “преуспяваше в любовта към хората и Бога”. Перспективите пред семейството бяха добри; бъдещето изглеждаше безоблачно.

2. Смъртта на Йосиф

^{126:2.1 (1388.1)} Всичко наистина вървеше добре чак до този съдбовен ден – вторник, 25 септември, когато пратеник от Сефорис донесе в назаретското семейство трагичната вест, че по време на строителството на резиденцията за управителя Йосиф е бил тежко ранен от паднал подежник. На път към дома на Йосиф пратеникът се отби в работилницата, за да съобщи на Иисус за нещастieto, случило се с неговия баща, и те заедно отидоха към дома, за да съобщят на Мария за трагичното събитие. Иисус искаше веднага да отиде при баща си, но Мария не искаше да чуе нищо – тя трябваше сама да побърза да отиде при мъжа си. Тя нареди на Яков, който по това време беше на десет години, да я съпроводи до Сефорис, а Иисус да остане с по-малките деца до нейното завръщане, тъй като

тя не знаеше доколко сериозно е ранен Йосиф. Но още преди пристигането на Мария Йосиф почина от получените рани. Той беше преместен в Назарет и на следващия ден погребан редом със своите предци.

^{126:2.2 (1388.2)} Изглеждаше, че в този момент, когато се появиха добри перспективи и бъдещето изглеждаше светло, злата съдба порази главата на това назаретско семейство. Делата на семейството се разстроиха и всички планове по отношение на Иисус и неговото бъдещо образование бяха разрушени. Този юноша-дърводелец, който неотдавна навърши четиринадесет години, осъзна, че му предстои не само да изпълни поръчението на своя небесен Баща и да разкрие божествената същност на Земята и в плът, но че на неговата млада човешка същност ще се наложи да поеме върху себе си и грижата за овдовялата си майка и седемте си братя и сестри, както и за това дете, на което тъкмо му предстоеше да се роди. Този назаретски подрастващ стана единствената опора и утешение на така внезапно осиротялото си семейство. Така беше позволено да станат тези естествени за Урантия събития, които не можеха да не накарат насила този юноша с предначертана съдба толкова рано да поеме върху себе си тежката, но имаща огромно възпитателно и дисциплиниращо значение отговорност, появила се, след като той стана глава на земното семейство – баща за своите собствени братя и сестри, опора и защита за майка си, пазител на семейството на своя баща – единственото семейство, което му беше съдено да познае в този свят.

^{126:2.3 (1388.3)} Иисус с готовност прие задълженията, които така внезапно се стовариха върху него, и добросъвестно ги изпълняваше до края. Във всеки случай един огромен проблем, заплашващ да усложни неговия живот, получи трагично решение – сега на него не му беше нужно да отива в Йерусалим, за да се учи при равините. Иисус наистина никога не “се е подчинявал на нито един човек”. Той винаги беше готов да се учи даже от последното дете, но неговите пълномощия на проповедник на истината никога не произхождаха от хората.

^{126:2.4 (1388.4)} Той, както и преди, не знаеше нищо за явяването на Гавраил на неговата майка преди своето раждане; той узна за това едва от Йоан в деня на своето кръщение в началото на общественото служение.

^{126:2.5 (1388.5)} С течение на времето този млад назаретски дърводелец все по-често оценяваше всяка обществена институция и всеки религиозен обичай с едно и също мерило: каква полза носят те на човешката душа? Приближават ли те Бога към човека? Приближават ли те човека към Бога? Макар че този юноша не отхвърляше напълно такива страни на живота като развлечението и общуването, все по-голяма част от своето време и енергия той посвещаваше на две цели: грижата за семейството и подготовката за изпълнение на волята на своя небесен Баща на Земята.

^{126:2.6 (1389.1)} През тази година съседите започнаха редовно да наминават в зимните вечери, за да послушат свиренето на Иисус на арфа, да чуят неговите разкази (тъй като юношата

беше прекрасен разказвач) и да послушат как той чете свещените книги на гръцки.

^{126:2.7 (1389.2)} Материалното положение на семейството си оставаше крайно благополучно, тъй като в момента на смъртта на Йосиф те разполагаха с доста голяма сума пари. Още в младите си години Иисус показва остър делови ум и финансова прозорливост. Той беше великодушен – но пестелив, икономичен – но щедър; той се оказа мъдър и умел управляващ състоянието на своя баща.

^{126:2.8 (1389.3)} Но независимо от всички старания на Иисус и съседите в Назарет, опитващи се да утешат семейството, Мария и децата бяха обхванати от скръб. Йосиф го нямаше. Йосиф беше необикновен мъж и баща и той им липсваше. И всичко това изглеждаше още по-трагично при мисълта за това, че той умря, преди те да успеят да поговорят с него или да чуят прощалната му благословия.

3. Петнадесетата година (9 година след н.е.)

^{126:3.1 (1389.4)} Приблизително по средата на тази петнадесета година (ние водим отчет за времето по календара на двадесети век, а не в съответствие с еврейската година) Иисус се зае здраво с воденето на семейните дела. Към края на годината почти всичките им спестявания свършиха и те бяха принудени да се откажат от един от назаретските си домове, които Йосиф владееше съвместно със своя съсед Яков.

^{126:3.2 (1389.5)} В сряда вечерта, на 17 април 9 г. след н.е., се роди Рут – най-малкият член на семейството, и Иисус направи

всичко, което беше по силите му, за да замени баща си – да утеши своята майка и да ѝ помогне по време на това тежко и печално изпитание. В продължение на почти двадесет години (до началото на своето обществено служение) Иисус се грижеше за малката Рут с такава нежност и преданост, с каквато нито един баща не би могъл да обича и отглежда своята дъщеря. И той беше еднакво добър баща и за всички останали членове на семейството.

^{126:3.3 (1389.6)} В течение на тази година Иисус за пръв път съчини молитвата, на която по-късно научи своите апостоли и която на мнозина стана известна като “Господнята молитва”. В известен смисъл тя беше развитие на семейния олтар; те имаха много видове благодарности и няколко официални молитви. След смъртта на баща си Иисус се опитваше да научи големите деца да изразяват себе си в молитвата индивидуално – подобно на това, както самият той обичаше да прави, но те не го разбираха и неизменно се връщаха към заучените думи на молитвите. Стремейки се да подбуди своите по-големи братя и сестри да произнасят индивидуални молитви, Иисус им помагаше с насочващи фрази, но в резултат – без всякакъв умисъл от негова страна – се получаваше така, че всички те започнаха да използват молитва, съставена основно с помощта на тези насочващи думи, на които ги учеше Иисус.

^{126:3.4 (1389.7)} Накрая Иисус се отказа да мисли да научи всеки член на семейството да произнася спонтанни молитви и веднъж вечерта през октомври той седна край неголяма тумбеста лампа, поставена на каменната маса, и на парче

гладка кедрова дъска с площ около половин квадратен метър написа с въглен молитвата, която от това време стана неизменното семейно прошение.

^{126:3.5 (1389.8)} През тази година причина за сериозните преживявания на Иисус беше неговото смутено съзнание. Отговорността за семейството изключи всяка мисъл за незабавно претворяване на някакъв план в отговор на повелята да се “заеме с делото на своя Отец”, дадена му в Йерусалим. Иисус основателно прецени, че грижата за семейството на неговия земен баща трябва да бъде негов първостепенен дълг, че поддръжката на семейството трябва да стане негово главно задължение.

^{126:3.6 (1390.1)} В тази година, в така наречената „Книга на Енох”, Иисус намери откъс, под влиянието на който той по-късно започна да използва израза “Син Човешки” като определение на своята посвещенческа мисия на Урантия. Той сериозно обмисли идеята за юдейския Месия и окончателно се убеди в това, че няма да стане такъв Месия. Страстно желаше да помогне на народа на своя баща, но никога не смяташе да застава начело на еврейските армии за сваляне на чуждото господство в Палестина. Той знаеше, че никога няма да седи на трона на Давид в Йерусалим. Не вярваше и в това, че неговата мисия беше мисия на духовен спасител или нравствен учител само на еврейския народ. Затова в никакъв смисъл делото на неговия живот не можеше да бъде изпълнение на ревностните желания и смятаните за месиански пророчества в свещените книги на юдеите – поне не в този смисъл, в който разбираха тези предсказания пророците на

евреите. Също така той беше уверен, че никога няма да се появи като този Син Човешки, който е описан от пророк Даниил.

^{126:3.7 (1390.2)} Но как да назове себе си, когато дойде време да стане световен учител? Какво трябва да говори за своята мисия? С какво име ще го наричат онези, които повярват в неговото учение?

^{126:3.8 (1390.3)} Размишлявайки над тези проблеми, той намери в синагогалната библиотека на Назарет, сред изучаваните от него апокалиптични книги, ръкопис под названието „Книга на Енох”; и макар че беше уверен, че не принадлежи на перото на древния Енох, тя изключително го заинтересува и той я четеше и препрочиташе много пъти. Особено силно впечатление направи на Иисус един откъс, в който се срещаше определението “Син Човешки”. Авторът на така наричаната „Книга на Енох” разказваше за Сина Човешки, описвайки труда, който на него му предстоеше да извърши на Земята и обяснявайки, че Синът Човешки – преди да се спусне на Земята и да донесе спасение на цялото човечество – е преминал през чертозите на небесно блаженство със своя Отец – Бащата на всичко съществуващо; и че той се е отказал от цялото това величие и слава, за да се спусне на Земята и да провъзгласи спасение за страдащите смъртни. Четейки тези откъси, Иисус (прекрасно разбирайки, че привнесеният в тези учения източен мистицизъм беше в много аспекти погрешен) почувства със своето сърце и осъзна със своя разум, че от всички месиански предсказания в свещените книги на юдеите и всички

теории за еврейския спасител нищо не беше по-близо до истината, отколкото този разказ, скрит само в една, частично призната „Книга на Енох“. И той веднага реши, че ще започне своето служение под името “Синът Човешки”. Така и направи, когато впоследствие пристъпи към обществена дейност. Иисус притежаваше безупречна способност да види истината, а истината той приемаше без колебания, какъвто и да беше нейният източник.

126:3.9 (1390.4) Към това време той крайно изчерпателно реши много въпроси, засягащи неговия последващ труд, но нищо не говореше за това на майка си, която все още упорито се придържаше към представата за това, че той е юдейският Месия.

126:3.10 (1390.5) Настъпи времето на великото объркване на младия Иисус. Решавайки някои въпроси, засягащи характера на мисията му на Земята – да “служи на делото на своя Отец”, тоест да продемонстрира любвеобилната същност на неговия Баща на цялото човечество, – той отново започна да се замисля за много твърдения на Писанията относно идването на националния спасител, юдейския проповедник или цар. Какво събитие се имаше предвид в тези пророчества? Та нали той беше юдеин? Или все пак не? Принадлежеше ли той към Давидовия дом – или не? Майка му твърдеше, че принадлежи; баща му – че не принадлежи. На такова мнение беше и той самият. Може би пророците грешаха относно характера и предназначението на Месията?

126:3.11 (1391.1) В края на краищата, възможно ли беше майка му да е права? В миналото, когато възникваха разногласия, в

повечето въпроси тя се оказваше права. Ако той е новият учител, но *не* е Месията, то как той ще може да познае юдейския Месия, ако такъв се появи в Йерусалим по време на неговата мисия на Земята? Каква ще бъде неговата връзка с този Месия? И какво ще бъде неговото отношение към семейството, след като пристъпи към делото на своя живот? А неговото отношение към еврейското общество и религия? Към Римската империя? Към друговерците и техните религии? Отново и отново се връщаше този млад галилеец към всеки от тези важни проблеми, сериозно размишлявайки над тях и едновременно продължавайки да работи на дърводелския тезгях, зарабатвайки с тежък труд препитание за себе си, своята майка и другите осем гладни гърла.

126:3.12 (1391.2) Към края на годината Мария видя, че семейните спестявания се стопяват. Тя предаде продажбата на гълъби на Яков. Скоро той купи втора крава и с помощта на Мириам започнаха да продават мляко на своите назаретски съседи.

126:3.13 (1391.3) Периодите на дълбока замисленост на Иисус, неговите чести изкачвания на върха на хълма за молитва и много странни идеи, които той от време на време изказваше, предизвикваха дълбока тревога в неговата майка. Понякога на нея ѝ се струваше, че момчето не е на себе си, но тя прогонваше страха, спомняйки си, че в края на краищата той е заветно дете и в известен смисъл се отличава от другите подрастващи.

126:3.14 (1391.4) Но Иисус постепенно се учеше да оставя някои свои мисли за себе си, да не посвещава света, даже

собствената си майка, във всяка своя идея. Започвайки от тази година, Иисус все по-малко разкриваше това, което ставаше в неговото съзнание; тоест той говореше все по-малко за това, което беше недостъпно за обикновения човек и заради което той можеше да се стори някому странен или неприличащ на другите. Във всички външни проявления той стана обикновен и нормален човек, макар че му липсваше някой, който да може да разбере неговите трудности. Той мечтаеше за надежден и близък другар, но неговите проблеми бяха твърде сложни за неговите човешки другари. Уникалността на тази необичайна ситуация го принуждаваше да носи своето бреме в самота.

4. Първата проповед в синагогата

^{126:4.1 (1391.5)} Когато Иисус навърши петнадесет години, той получи официално право в съботния ден да заема катедрата на синагогата. Преди това, в отсъствието на четци, него неведнъж го молеха да чете Писанието. Сега настана денят, когато съгласно закона той имаше право на богослужение. Затова в първата събота след навършване на петнадесет години хазанът се уговори за това, че утринната служба в синагогата ще се проведе от Иисус. И когато всички благоверни от Назарет се събраха, юношата, избирайки откъс от Писанието, стана и започна да чете:

^{126:4.2 (1391.6)} “Духът на Господ Бог е в мен, защото Господ ме помаза; той ме изпрати да благовестя смирен, да изцелявам съкрушените сърца, да възвестявам свободата на пленените и да освобождавам духовните затворници; да възвестявам годината на Божията милост и деня на Божия съд; да утешавам всички печални, да им давам красота

вместо пепел, еля на радостта – вместо скръбта, хвалебствена песен – вместо унилия дух, за да могат тези хора да се наричат добри дървета, ластари Господни в Негова прослава.

126:4.3 (1392.1) Творете добро, а не зло и тогава ще живеете и Господ, Бог Саваот, ще бъде с вас. Ненавиждайте злото и възлюбете доброто, и възстановете на вратата правосъдие. Може би Господ Бог ще се съжали над това, което е останало от Йосиф.

126:4.4 (1392.2) Умийте се и очистете се; отдалечете злите дела свои от Моя взор; престанете да творите зло и се научете да творите добро; търсете справедливост, спасявайте угнетените. Защиатавайте сираците и се застъпвайте за вдовиците.

126:4.5 (1392.3) С какво ще дойда при Господа и ще се поклоня пред Всемогъщия? Да застана ли пред него с жертвоприношения, с едногодишни телци? Ще бъде ли доволен Господ, ако му занеса хиляда овена, десет хиляди овце или река с масло? Или да донеса моя първороден за изкупление на моите престъпления, плод на моята утроба за греха на моята душа? Не! Защото Господ показва нам, о, хора, какво е добро. Какво още иска от вас Господ, освен да постъпвате справедливо и да обичате милосърдието, и да живеете смирено пред Бога ваш?

126:4.6 (1392.4) Тогава с какво можете да сравните Бога, Който седи над кръга на Земята? Вдигнете очи и погледнете кой сътвори всички тези светове, кой изчислява небесните армии и назовава всички тях по име. Всичко това извършва

Той според величието на Своего могъщество и благодарение на Неговата огромна сила нито една звезда не се губи. Той дава на уморените сила и на изнемогващите дарява сила. Не се бойте, защото Аз съм с вас; не се смущавайте – защото Аз съм вашия Бог. Аз ще ви дам сили и ще ви укрепя; да, Аз ще подкрепя десницата ви с Моята правда, защото Аз съм вашият Господ Бог. И ще държа вашата дясна ръка, казвайки: не бойте се, защото Аз ще ви помогна.

^{126:4.7 (1392.5)} А вие сте Моите свидетели, казва Господ, и Мои слуги, които съм избрал, за да знаете и да Ми вярвате, и да разберете, че Аз съм Вечен. Аз, само Аз съм Господ и няма друг спасител освен Мен.”

^{126:4.8 (1392.6)} Завършвайки четенето, той си седна на мястото и хората се разотидоха по домовете си, размишлявайки над тези думи, които той с такова достойнство им прочете. За пръв път гражданите го видяха толкова величествено тържествен; за първи път те чуваха неговия глас да звучи толкова сериозно и искрено; за пръв път той застана пред тях толкова мъжествен и решителен, толкова властен.

^{126:4.9 (1392.7)} Този съботен следобед Иисус заедно с Яков се изкачиха на върха на назаретския хълм, а когато се върнаха в къщи, Иисус записа с въглен Десетте Заповеди на гръцки на две гладки дъсчици. Впоследствие Марта украси с рисунки и оцвети тези дъсчици и в течение на дълго време те висяха на стената над неголемия тезгях на Яков.

5. Финансовите трудности

126:5.1 (1392.8) Постепенно Иисус и неговото семейство се върнаха към по-простия живот, който водеха преди това. Тяхното облекло и даже храна станаха по-прости. Те имаха в излишък мляко, масло и сирене. В зависимост от времето на годината използваха даровете на своята градина, но с всеки изминат месец им се налагаше да прибъгват до все по-голяма пестеливост. Те закусваха изключително скромно, а по-добрата храна оставяха за вечеря. При все това в тези времена сред евреите отсъствието на богатство не означаваше ниско социално положение.

126:5.2 (1392.9) Към това време юношата вече притежаваше достатъчно всестранно разбиране за живота на своите съвременници. И това, доколко добре разбираше той живота в семейството, в полето и работилницата, е видно по неговите последващи учения, които в цялата си пълнота разкриват неговата близка връзка с всички страни на човешкия опит.

126:5.3 (1392.10) Назаретският хазан продължаваше да смята, че на Иисус му е съдено да стане велик учител – вероятно приемник на знаменития Гамалиил в Йерусалим.

126:5.4 (1393.1) Беше ясно, че всички планове на Иисус, свързани с кариерата, са рухнали. Развитието на събитията не предвещаваше розово бъдеще. Но той не отстъпи, не изгуби присъствие на духа. Ден след ден живееше, добросъвестно и предано изпълнявайки *непосредствените* си задължения, свързани с неговото положение в живота. Животът на Иисус е вечното утешение за всички разочаровани идеалисти.

126:5.5 (1393.2) Доходите на обикновен дърводелец-надничар постепенно намаляваха. Към края на годината, трудейки се от сутрин до вечер, Иисус беше способен да заработи сума, еквивалентна на двадесет и пет цента на ден. Към началото на следващата година на него вече му беше трудно да плаща гражданските налози, да не говорим пък за вноските, които се вземаха от синагогата, и храмовия налог от половин шекел. През тази година събиращият налозите се опита да накара Иисус да заплати допълнителна сума и даже заплашваше да му вземе арфата.

126:5.6 (1393.3) Опасявайки се от това, че екземплярът от Писанията на гръцки ще бъде открит и конфискуван от събирачите на налози, в деня на своята петнадесетгодишнина Иисус го предаде в библиотеката на назаретската синагога като свой дар на Господа при влизане в периода на зрелостта.

126:5.7 (1393.4) Огромен стрес за петнадесетте години от неговия живот очакваше Иисус в Сефорис, където той отиде, за да получи решение по повод жалбата, подадена до Ирод във връзка със спора по отношение на парите, полагащи се на Йосиф към момента на неговата трагична смърт. Иисус и Мария се надяваха да получат значителна сума, но ковчежникът в Сефорис им предложи грошове. Братята на Йосиф се обърнаха с жалба до самия Ирод и сега Иисус стоеше в двореца и изслушваше решението на Ирод за това, че на неговия баща, в момента на смъртта му, не се полагат никакви пари. Заради това несправедливо решение Иисус завинаги се лиши от доверие към Ирод Антипа. Не е чудно, че веднъж той го нарече “тази лисица”.

^{126:5.8 (1393.5)} Уединената работа зад дърводелския тезгях в течение на тази и последващата година лиши Иисус от възможността да общува с керванните пътници. Семейното магазинче по обслужването на керваните вече беше преминало към неговия чичо и Иисус работеше само в домашната работилница, където той винаги беше наблизо, за да помага на Мария да се грижи за семейството. Приблизително по това време той започна да изпраща Яков на стоянката за камили, където той научаваше какво ново е станало в света; така се стремеше да остава в течение на последните събития.

^{126:5.9 (1393.6)} В периода на възмъжаването Иисус премина през всички тези противоречия и смущения, с които се сблъскваха обикновените млади хора от предшестващите и последващи епохи. И суровият опит на издържащ семейството беше надеждна гаранция срещу прекомерно увлечение в напразни размишления или срещу пристрастяване към мистиката.

^{126:5.10 (1393.7)} Именно през тази година Иисус взе под аренда голям участък на север от техния дом, който беше разделен като парцел за семейна градина. Всяко от по-големите деца се сдоби със своя собствена градина и те увлечено се съревноваваха един с друг за най-добри успехи в земеделието. В сезона на селскостопанските работи техният по-голям брат ежедневно прекарваше известно време с тях в градината. Работейки в градината със своите по-малки братя и сестри, Иисус неведнъж мечтаеше за възможността всички заедно да се повеселят на селската ферма, където можеха да се наслаждават на свободен и

волен живот. Но съдбата се разпореди другояче; и Иисус, бидейки не само идеалист, но и напълно практичен юноша, разумно и енергично решаваше именно тези проблеми, с които се сблъскваше, и правеше всичко възможно, за да могат и той, и неговото семейство да се приспособят към реалностите на тяхното положение и да изменят условията на живота си така, че да могат колкото е възможно по-добре да удовлетворят техните индивидуални и съвместни желания.

^{126:5.11 (1393.8)} По едно време Иисус имаше слаба надежда, че ще му се отдаде да събере достатъчно средства – в случая за получаването на голямата парична сума, която Ирод дължеше на неговия баща за работата му при строителството на двореца – за покупка на малка ферма. Той действително сериозно се замисляше да прехвърли своето семейство в селска местност. Но след като Ирод не се съгласи да заплати полагащите се на Йосиф пари, те се отказаха от стремежа да придобият селски дом. Всъщност те успяваха да се наслаждават на много от страните на селския живот, защото в добавка към гълъбите имаха три крави, четири овци, пиленца, магаре и куче. Даже малчуганите имаха свои постоянни задължения в добре организираната схема на управление, с която се отличаваше домашният живот на назаретското семейство.

^{126:5.12 (1394.1)} Със завършването на тази петнадесета година в живота на Иисус приключи опасният и труден за човека период – времето между относително безгрижната детска възраст и осъзнаването на приближаването към зрелостта с нейните нараснали задължения и нови възможности за

постигането на по-сложния опит, необходим за развитието на благороден характер. Завърши периодът на растеж на разум и тегло; този млад назарянин пристъпи към действителното дело на своя живот.

Документ 127. Юношеските години

^{127:0.1 (1395.1)} СТАВАЙКИ юноша, Иисус се оказа главна и единствена опора на голямо семейство. За няколкото години, изминали от смъртта на баща му, те се лишиха от цялата си собственост. Постепенно той все повече осъзнаваше своето пред-съществуване и едновременно с това все по-добре разбираше, че присъства на Земята в плът с определена цел: да разкрие Райския Баща на децата човешки.

^{127:0.2 (1395.2)} Нито един юноша, който някога е живял или ще живее в този или който и да е друг свят, никога не се е сблъсквал и никога няма да се сблъска с по-трудно разрешими проблеми или с по-сложни препятствия. Нито един юноша на Урантия никога няма да бъде призван да премине през по-сложни противоречия или по-тежки ситуации от преживените от Иисус в течение на този напрегнат период от време – от петнадесет до двадесет години.

^{127:0.3 (1395.3)} Така, познал действителния опит от юношеския живот в света, потънал в грях и обезумял от зло, Синът Човешки придоби изчерпателно знание за жизнения опит на юношата във всеки свят на Небадон и затова стана извечен и отзивчив утешител на бедстващите объркани

юноши във всички светове, за всички времена, из цялата локална вселена.

^{127:0.4 (1395.4)} Бавно, но сигурно и в непосредствен опит този божествен Син *придобива* правото да стане властелин в своята вселена, безспорен и върховен управител на всички създадени разумни същества във всички светове на локалната вселена, отзивчив утешител на всяко същество от всяка възраст и всякаква степен на лична надареност и опит.

1. Шестнадесетата година (10 година след н.е.)

^{127:1.1 (1395.5)} Въплътеният Син премина през младенчество и нормално детство. Назад останаха изпитанията и трудностите от преходния период между детството и ранната зрелост – той се превърна в младия Иисус.

^{127:1.2 (1395.6)} В тази година той достигна пълно физическо развитие. Това беше мъжествен и миловиден юноша. Той ставаше все по-спокоен и сериозен, оставайки си доброжелателен и отзивчив. Неговият поглед беше добър, но изпитателен; неговата усмивка – неизменно подкупваща и ободряваща. Неговият глас беше мелодичен, но властен; неговото приветствие – сърдечно, но естествено. Винаги, даже в най-обикновеното общуване, в него се чувстваше двойна същност – човешка и божествена. В него винаги беше налице съчетанието на отзивчив другар и авторитетен учител. И тези лични качества започнаха да се проявяват още на ранния стадий, в юношеските години.

127:1.3 (1395.7) Този физически силен и здрав юноша достигна пълното развитие на своя човешки интелект – не цялата пълнота на човешкото мислене, но пълната способност за такова интелектуално развитие. Той притежаваше и добре сложено тяло, остър аналитичен ум, добър и отзивчив характер и донякъде неуравновесен, но енергичен темперамент; и всичко това започваше да се обединява в силна, удивителна и привлекателна личност.

127:1.4 (1396.1) С течение на времето на майката, братята и сестрите му им ставаше все по-трудно да го разбират; озадачаваха ги неговите изказвания, те неправилно тълкуваха неговите постъпки. Никой от тях не беше способен да разбере живота на своя по-голям брат, тъй като тяхната майка им беше внушила, че на него му е съдено да стане спасител на еврейския народ. Представете си обезкуражеността на останалите деца, посветени от Мария в тази семейна тайна, когато Иисус решително отхвърляше всякакви подобни идеи и намерения.

127:1.5 (1396.2) Тази година Симон тръгна на училище и на тях им се наложи да продадат още една къща. Яков пое обучението на трите свои сестри, две от които бяха вече достатъчно големи, за да пристъпят към сериозно учение. Щом Рут порасна, тя премина на попечение при Мириам и Марта. Обикновено момичетата в еврейските семейства бяха зле образовани, но Иисус смяташе (и неговата майка беше съгласна с него), че момичетата трябва да ходят на училище наравно с момчетата, и тъй като синагогалното училище не ги приемаше, единственото, което можеха да

направят, беше да организират домашно обучение специално за тях.

^{127:1.6 (1396.3)} В течение на цялата тази година Иисус не се отделяше от тезгяха. За щастие той имаше много работа. Качеството на неговите изделия беше толкова високо, че той не седеше без работа даже тогава, когато търсенето в техния район спадаше. Потокът от поръчки беше такъв, че му помагаше даже Яков.

^{127:1.7 (1396.4)} Към края на тази година вече почти реши, че след като членовете на неговото семейство пораснат и създадат свои семейства, той открито ще пристъпи към своя труд, проповядвайки истината и разкривайки на света небесния Баща. Той знаеше, че на него не му е съдено да стане дългоочакваният юдейски Месия, и смяташе за практически безполезно да обсъжда тези въпроси с майка си; той реши, че ще ѝ позволи да храни всякакви илюзии, каквито пожелае, тъй като всичко, което той говореше в миналото, не ѝ оказа никакво или почти никакво въздействие. При това Иисус помнеше, че на баща му никога не му се беше отдавало да я разубеди. Започвайки от тази година, той все по-рядко и по-рядко говореше за тези проблеми с майка си или с някого друг. Неговата мисия беше толкова необичайна, че никой от живеещите на Земята не беше способен да го посъветва как да я изпълни.

^{127:1.8 (1396.5)} За своето семейство той беше истински млад баща. Всяка свободна минута прекарваше с младите членове на семейството и те истински го обичаха. Неговата майка се огорчаваше, виждайки колко му се налага да

работи; тя тъгуваше поради това, че ден след ден той стоеше зад дърводелския тезгях, зарабатвайки препитание за семейството, вместо да се учи при равините в Йерусалим, на което те толкова наивно се надяваха. Макар че в нейния син имаше много от това, което беше непонятно за Мария, тя действително го обичаше и му беше дълбоко признателна за готовността, с която той пое върху себе си отговорността за семейството.

2. Седемнадесетата година (11 година след н.е.)

^{127:2.1 (1396.6)} Приблизително по това време, първо в Йерусалим и Юдея, се надигнаха широки вълнения с призови за метеж против плащането на налози на Рим. Извършваше се раждането на силна националистическа партия, членовете на която скоро започнаха да се наричат зилоти. За разлика от фарисеите, зилотите не искаха да чакат идването на Месията. Те предлагаха делото да се доведе до край с помощта на политическо въстание.

^{127:2.2 (1396.7)} Група организатори пристигна от Йерусалим в Галилея, където отбелязваше големи успехи, докато не достигна Назарет. Когато те дойдоха при Иисус, той внимателно ги изслуша и зададе много въпроси, но се отказа да се присъедини към партията. Той напълно отказа да разкрие своите мотиви да не се запише и под влияние на неговия отказ много от младите му другари в Назарет постъпиха като него.

^{127:2.3 (1397.1)} Мария положи всички усилия, за да го уговори да стане член на партията, но не успя да промени мнението му. Тя даже намекна, че неговият отказ да поддържа

националното дело по нейна повеля е непослушание – нарушение на обещанието да се подчинява на своите родители, дадено при връщането му от Йерусалим. Но в отговор на тази измислица той само ласкаво положи ръка на нейното рамо и, гледайки я в очите, каза: “Мамо, как можа?” И Мария се отказа от своите думи.

127:2.4 (1397.2) Един от чичовците на Иисус (братът на Мария Симон) вече се беше присъединил към тази група и впоследствие влезе в ръководството на галилейската организация. И в течение на няколко години между Иисус и неговия чичо съществуваше известно отчуждение.

127:2.5 (1397.3) Но в Назарет назряваха неприятности. Позицията на Иисус по тези въпроси доведе до разкол сред градските еврейски юноши. Около половината от тях влязоха в националистическата организация, а другата половина започна да формира опозиционна група от по-умерени патриоти, надявайки се, че Иисус ще стане техен вожд. Те бяха поразени, когато той се отказа от предложената му чест, обяснявайки своя отказ с многобройните задължения по отношение на семейството си, с което всички те се съгласиха. Но скоро положението още повече се усложни, когато един богат евреин, Исак – лихвар, отдаващ пари на езичниците, обеща поддръжка на семейството на Иисус, ако той остави своя занаят и поеме ръководството на тези назаретски патриоти.

127:2.6 (1397.4) Иисус, който в това време още не беше навършил седемнадесет години, се сблъска с една от най-деликатните и сложни ситуации в своята младост. На духовните вождове винаги е трудно да определят своето отношение

към патриотичните въпроси, особено ако работата се усложнява от чуждестранни потисници, събиращи налози, а в дадения случай положението се усложняваше двойно, тъй като в пропагандата против Рим се използваше юдейската религия.

^{127:2.7 (1397.5)} Положението на Иисус стана още по-трудно, тъй като майка му, чичо му и даже по-малкият му брат Яков го уговаряха да се присъедини към националното движение, в което вече членуваха всички по-добри евреи на Назарет, а тези юноши, които не влизаха в движението, незабавно щяха да го направят, ако Иисус променеше своето решение. В целия Назарет той имаше само един мъдър съветник – неговия предишен учител, хазана, който го посъветва какво да отговори на гражданския комитет на Назарет, след като неговите членове дойдоха при Иисус и го помолиха да се отзове на обществения призив. За целия си млад живот той за пръв път съзнателно прибегна към уловка. Преди този случай, стремейки се да изясни ситуацията, винаги разчиташе на откровеното излагане на истината, но сега не можеше да разкаже цялата истина. Той не можеше да намекне, че е повече от човек; не можеше да разкрие собствената си представа за своята мисия, която го очакваше в по-зряла възраст. Освен това направо бяха поставени под съмнение неговата религиозна вяроност и национална преданост. Семейството му беше в смут, неговите млади другари в раздор, а цялото еврейско население на града – в състояние на брожение. И само като си помислиш, че за всичко това обвиняваха него – толкова невинен в някакво намерение да предизвика неприятности, а какво остава пък за такива вълнения!

Необходимо беше да се предприеме нещо. Той трябваше да обясни своята позиция и направи това смело и дипломатично, удовлетворявайки мнозина, но не всички. Иисус използва своите изначални доводи, позовавайки се на това, че неговото главно задължение е семейството, чиято овдовяла майка и осем братя и сестри им е нужно нещо повече от това, което може да се купи с пари – повече от предмети от първа необходимост, че те имат право на бащини грижи и ръководство и че той не може със спокойна съвест да се освободи от отговорността, възложена му от жестокостта на нещастния случай. Той отдаде дължимото на своята майка и по-големия от братята си за тяхната готовност да го пуснат, но повтори, че верността му към покойния му баща не му позволява да остави семейството, колкото и пари да му се предлагат за тяхната материална поддръжка, произнасяйки незабравимите думи за това, че “парите са неспособни да обичат”. В своето обръщение Иисус направи няколко завоалирани намека за “делото на своя живот”, но обясни, че независимо от това, доколко неговото дело се съгласува с планове за въоръжено въстание, той се отказва от него наред с всичко останало, за да има възможност предано да изпълни своите задължения по отношение на семейството. Всеки в Назарет прекрасно знаеше, че той е добър баща за своето семейство, и тази тема беше толкова близка за всеки достоен евреин, че неговото обяснение намери насрещен отклик в сърцата на много слушащи, а някои от тези, които се придържаха към други възгледи, бяха разоръжени от една незапланувана, но произнесена от Яков реч. В същия този ден хазанът беше репетираше с Яков неговата реч, но те държаха това в тайна.

^{127:2.9 (1398.1)} Яков заяви, че Иисус би помогнал да се освободи неговият народ, само ако той (Яков) беше достатъчно възрастен, за да поеме върху себе си отговорността за семейството, и че ако те се съгласят да оставят Иисус “с нас, за да бъде наш баща и учител, то скоро към вас ще се присъедини не един вожд от семейството на Йосиф, а петима борци за свободата на народа, тъй като нима ние не сме пет момчета, които ще пораснат и заедно с нашия брат-баща ще застанат на служба за своя народ?”. Така момчето помогна да се разреши крайно напрегнатата заплашителна ситуация.

^{127:2.10 (1398.2)} За известно време кризата отмина, но в Назарет този случай никога не се забрави. Агитацията продължаваше; Иисус вече не беше на почит за всички; разминаването във възгледите си остана непреодоляно. Това обстоятелство – усложнено впоследствие от други събития, послужи като една от главните причини за неговото преместване в Капернаум в следващите години. От това време в Назарет се запази разлика в мненията относно Сина Човешки.

^{127:2.11 (1398.3)} През тази година Яков завърши училище и стана пълноценен работник в домашната дърводелска работилница. Той имаше даровити ръце и сега пое изготвянето на хамути и плугове, а Иисус започна да отделя повече време за украса на домове и фина дърводелска работа.

^{127:2.12 (1398.4)} В тази година Иисус се сдоби с огромен прогрес в организацията на своя разум. Постепенно той сведе своята божествена и човешка същност в едно и извърши

цялата тази систематизация на интелекта със силата на своите собствени *решения* и с помощта само на вътрешния Наставник – такъв Наставник, какъвто присъства в разума на всеки нормален смъртен във всички светове, където вече е имало посвещенчески Син. Досега в живота на този юноша не стана нищо свръхестествено, ако не се смята пристигането на посланика, изпратен от неговия по-голям брат Емануил и явил му се една нощ в Йерусалим.

3. Осемнадесетата година (12 година след н.е.)

^{127/3.1 (1398.5)} В хода на тази година те се лишиха от своята собственост, с изключение на дома и градината. Последната част от имуществото в Капернаум (ако не се смята делът им в друга собственост), вече заложена, беше продадена. Получените средства отидоха за изплащане на налозите, за придобиване на нови инструменти за Яков и за изплащане на вноската за старата семейна ремонтна работилница до караванната стоянка, която Иисус предложи да изкупи, тъй като Яков беше достатъчно възрастен, за да работи в домашната работилница и да помага на Мария в домакинството. Доколкото финансовото им положение за известно време се подобри, Иисус реши да вземе Яков на празнуването на Пасхата. Те отидоха в Йерусалим един ден по-рано, за да бъдат заедно, и тръгнаха през Самария. Те вървяха пеша и по пътя Иисус разказваше на Яков за историческите места, за които преди пет години по време на това пътешествие той беше слушал от баща им.

^{127/3.2 (1399.1)} Много диви места се изпречваха пред техния поглед, докато минаваха през Самария. В течение на това

пътешествие те говориха за множество проблеми – лични, семейни и национални. Яков беше много религиозен юноша и макар че не във всичко се съгласяваше с майка си относно малкото, което му беше известно за плановете, засягащи живота на Иисус, той действително с нетърпение чакаше своя час, когато ще може да поеме отговорността за семейството и с това ще позволи на Иисус да пристъпи към своята мисия. Той беше много благодарен на Иисус за това, че го взе със себе си на Пасхата, и те говориха за бъдещето по-подробно, отколкото когато и да било преди.

127:3.3 (1399.2) Пресичайки Самария, Иисус размишляваше много, особено във Ветил и когато утоляваше жаждата си от кладенеца на Яков. Той направи много за подготовката на Яков за това, което го чакаше в Йерусалим, стремейки се да отслаби възмущението, което обхвана него самия при първото му посещение на храма. Но някои от тези места не направиха на Яков същото впечатление. Той беше недоволен от небрежния и бездушен характер на изпълнението на своите задължения от някои свещеници, но като цяло получи голямо удоволствие от своето пребиваване в Йерусалим.

127:3.4 (1399.3) Иисус доведе Яков във Витания на пасхална вечеря. Симон вече го бяха погребали заедно с предците му и Иисус беше стопанинът на дома – той донесе от храма пасхално агънце и седна начело на масата на пасхалното семейство.

127:3.5 (1399.4) След празничната вечеря Мария започна разговор с Яков, а Марта, Лазар и Иисус си говориха до късно след полунощ. На следващия ден те присъстваха на

богослужение в храма и Яков беше приет в гражданското общество на Израил. В тази сутрин, когато те се спряха на хребета на Елеонската планина, за да погледат храма, от Яков се изтръгна възглас на изумление, но Иисус гледаше Йерусалим мълчаливо. Яков не можеше да разбере поведението на своя брат. В тази нощ те отново се върнаха във Витания и на следващия ден трябваше да тръгнат за в къщи, но Яков настоя да посетят храма още веднъж, обяснявайки това с желанието да видят учителите. И макар че това беше наистина така, в душата си той искаше да чуе как Иисус участва в дискусиите, за което той знаеше от майка им. Затова те тръгнаха към храма, за да послушат дебатите, но Иисус не зададе нито един въпрос. За неговия пробуждащ се разум на човек и Бог всичко това изглеждаше толкова незряло и незначително, че той можеше само да съжaliaва тези хора. Яков беше разочарован от мълчанието на Иисус. На неговия въпрос Иисус отговаряше само едно: “Моето време още не е дошло.”

127:3.6 (1399.5) На следващия ден те си тръгнаха за в къщи през Йерихон и долината на Йордан и по пътя Иисус разказваше за много неща, в това число и за това, как той е вървял по този път, когато е бил тринадесетгодишен.

127:3.7 (1399.6) След връщането в Назарет Иисус започна да работи в старата семейна ремонтна работилница и беше изключително радостен, че всеки ден може да се среща с много хора от цялата страна и околните места. Иисус действително обичаше хората – най-обикновените хора. Всеки месец той внасяше пари за работилницата и с

помощта на Яков продължаваше да осигурява семейството.

^{127:3.8 (1399.7)} Няколко пъти в годината в съботните дни, ако в града нямаше подобаващи гости, Иисус продължаваше да чете Писанието в синагогата и неведнъж предлагаше своя коментар към прочетеното, но обикновено той избираше откъсите по такъв начин, че коментар не беше необходим. Той така умело избираше реда на различните пасажии, че един откъс поясняваше друг. В съботните дни, през втората половина на деня, стига само времето да позволяваше, той винаги ходеше на разходка със своите братя и сестри.

^{127:3.9 (1400.1)} Приблизително по това време хазанът организира юношески клуб за провеждане на философски диспути, като събранията се провеждаха в домовете на членовете на клуба, а често пъти – при самия хазан. Иисус стана виден член на тази група, благодарение на което можа в известна степен да си върне престижа сред местните жители, изгубен по време на неотдавнашните спорове по въпросите на националното движение.

^{127:3.10 (1400.2)} Макар че неговият социален живот беше ограничен, той не забравяше за него изцяло. Имаше много близки приятели и предани поклонници – както сред юношите, така и сред девойките на Назарет.

^{127:3.11 (1400.3)} През септември Елисавета и Йоан дойдоха на гости на назаретското семейство. Лишавайки се от баща, Йоан се готвеше да се върне в планините на Юдея и да се заеме със земеделие или развъждане на овце, освен ако

Иисус не го посъветва да остане в Назарет и да се заеме с дърводелство или с някакъв друг занаят. Те не знаеха, че назаретското семейство живее в крайна нужда. Колкото повече Елисавета и Мария говореха за своите синове, толкова повече те се убеждаваха, че съвместната им работа и честите срещи биха били от полза за двамата юноши.

^{127:3.12 (1400.4)} Иисус и Йоан много пъти беседваха един с друг и обсъдиха редица крайно съкровени лични въпроси. Разделяйки се, те се уговориха, че следващия път ще се срещнат едва при публичното служение, след като “небесният Баща ги призове” към техния труд. Видяното в Назарет направи на Йоан огромно впечатление. Затова той реши да се върне в къщи и със своя труд да поддържа майка си. Той се увери, че му е съдено да стане част от жизнената мисия на Иисус, но разбираше, че ще минат много години преди Иисус да вдигне на крака своето семейство; затова му беше много по-лесно да се върне в къщи, където се зае да се грижи за тяхната неголяма ферма и да помага на майка си. Йоан и Иисус не се видяха чак до деня на река Йордан, когато Синът Човешки се яви за кръщение.

^{127:3.13 (1400.5)} След обяд в събота, на 3 декември тази година, смъртта за втори път порази назаретското семейство. След едноседмична болест, съпровождана се със силна температура, умря техният малък брат Амос. Единствената опора на Мария в това скръбно време беше нейният първороден син. Преживявайки заедно с Иисус тази мъка, тя накрая в пълна степен го призна за глава на семейството — и то за наистина достоен глава.

^{127:3.14 (1400.6)} В течение на четири години нивото на техния живот неизменно падаше; година след година натискът на бедността се засилваше. Към края на тази година те се сблъскаха с едно от най-тежките изпитания в своята нелека борба. Заработките на Яков бяха още недостатъчни и разходите за погребението окончателно разклатиха положението им. Но на своята преживяваща и скърбяща майка Иисус повтаряше само едно: “Мамо Мария, скръбта няма да ни помогне; всички ние се трудим според силите си и може би усмивката на майката може да ни въодушеви за още повече. Ден след ден надеждата за по-добро бъдеще ни крепи за решаването на нашите проблеми.” Неговият здрав и практически оптимизъм беше наистина заразителен. Всички деца живееха в атмосфера на очакване на по-добри времена и по-добър живот. И независимо от гнета на нуждата им това оптимистично мъжество в огромна степен спомогна за формирането на силни и благородни характери.

^{127:3.15 (1400.7)} Иисус притежаваше способността да мобилизира своите умствени, душевни и физически сили за решаване на непосредствени задачи. Той умееше да съсредоточава своя дълбок ум над този проблем, който се стремеше да реши, и това, в съчетание с неговото неизтощимо *търпение*, му позволяваше да понася тежестта на трудното смъртно съществуване – да живее така, сякаш “вижда Невидимия”.

4. Деветнадесетата година (13 година след н.е.)

^{127:4.1 (1401.1)} Към това време Иисус и Мария вече се разбираха много по-добре. Тя вече по-малко гледаше на него като на

син; Иисус се превърна за нея по-скоро в баща на нейните деца. Всеки ден носеше маса неотложни практически проблеми. Те по-рядко говореха за делото на неговия живот, тъй като с времето всички свои мисли посветиха на издръжката и възпитанието на семейство от четири момчета и три момичета.

127:4.2 (1401.2) Към началото на тази година Иисус спечели от майка си пълно признание на своите методи за възпитанието на децата – позитивното предписание да се твори добро вместо стария еврейски метод, който се изразяваше в забрана да вършат зло. В своето семейство, точно както и по време на своя живот на обществен проповедник, Иисус винаги използваше *позитивна* форма на наставления. Винаги и навсякъде той казваше “Правете така”, или: “Вие би следвало да правите така”. Той никога не се ползваше от негативния метод на обучение, извлечен от древните табути. Иисус се стараяше да не акцентира вниманието върху злото, забранявайки го; вместо това той възвисяваше доброто, повелявайки им да го вършат. В този дом времето за молитви беше възможност да обсъдят най-различни въпроси, имащи отношение към благополучието на семейството.

127:4.3 (1401.3) Иисус започна мъдро да дисциплинира своите братя и сестри в толкова ранна възраст, че за осигуряването на тяхното бързо и доброволно послушание практически не бяха необходими наказания. Единственото изключение беше Юда. На Иисус се налагаше периодически да го наказва за неговото несъблюдаване на установените в дома правила. В три случая – когато беше

признато за необходимо да бъде наказан Юда за съзнателно и преднамерено нарушаване на правилата на поведение в семейството, мярката за наказание беше назначена с единодушно решение на по-големите деца, при което Юда сам се съгласи с наказанието още преди то да му бъде наложено.

^{127:4.4 (1401.4)} Макар че Иисус беше изключително методичен и организиран във всичко, което правеше, всяко произнасяно от него решение се отличаваше с живителна гъвкавост на тълкуването и индивидуалност на подхода, изключително поразявайки всички деца с духа на справедливост, от който се ръководеше техният брат-баща. Той никога не подлагаше своите братя и сестри на произволни дисциплинарни изисквания и тази неизменна честност и лично внимание предизвикваха в цялото му семейство огромна любов към Иисус.

^{127:4.5 (1401.5)} Яков и Симон израснаха, опитвайки се да следват плана на Иисус – да умиротворяват своите заядливи и понякога гневливи другарчета по игри с помощта на убеждение и несъпротива, и те постигаха добри резултати; но в противоположност на тях Йосиф и Юда, съгласявайки се с такива учения в къщи, бързаха да защитят себе си, когато ги нападаха другарчетата им; особено често тези учения нарушаваше Юда. Но несъпротивата не беше *правило* в семейството. Ако членовете на семейството не следваха даденото учение, това не водеше след себе си наказание.

^{127:4.6 (1401.6)} Като правило всички деца, особено момичетата, идваха при Иисус за съвет, споделяйки с него своите

детски тревоги и доверявайки му се така, както биха се доверявали на любящ баща.

127:4.7 (1401.7) Яков се превръщаше в здравомислещ и уравновесен юноша, но той нямаше такива духовни наклонности както Иисус. Той се учеше много по-добре, отколкото Йосиф, който като добър работник беше още по-малко духовно надарен човек. Упоритият и съвестен работник Йосиф изоставаше от интелектуалното ниво на другите деца. Симон беше благонамерено момче, но се отличаваше с излишна мечтателност. Той никак не можеше да намери своето място в живота и беше източник на големи вълнения за Иисус и Мария. Но той винаги си оставаше добронамерен момък и действаше от най-добри подбуди. Юда беше луда глава. При най-висши идеали той притежаваше неустойчив нрав. По своята решителност и настойчивост той превъзхождаше майка си, но на него не му достигаше много от нейното чувство за мярка и благоразумие.

127:4.8 (1402.1) Мириам беше уравновесена и спокойна девойка, дълбоко чувстваща всичко възвишено и духовно. Марта се отличаваше с бавност в мислите и действията, но беше изключително надеждно и изпълнително дете. Мъничката Рут беше радост за семейството; макар че нейната реч се отличаваше с нехайство, сърцето ѝ беше абсолютно чисто. Тя почти боготвореше своя по-голям брат и баща. Но те не я глезеха. Тя беше възхитително дете, макар и не така привлекателно, както Мириам, която беше първата красавица в семейството – ако не и в целия град.

127:4.9 (1402.2) С времето Иисус направи много, за да либерализира и видоизмени семейните учения и обреди, отнасящи се към съботните ритуали и много други аспекти на религията, и тези изменения срещнаха горещото одобрение на Мария. Към това време Иисус стана безспорен глава на дома.

127:4.10 (1402.3) Тази година Юда тръгна на училище и за да покрие тези разходи, на Иисус се наложи да продаде арфата си. Така той се раздели с последното от своите увлечения. Той много обичаше да свири на арфа, когато се изморяваха умът и тялото му, но се утешаваше с мисълта, че сега неговата арфа поне няма да я конфискуват събирачите на налози.

5. Ребека, дъщерята на Езра

127:5.1 (1402.4) Макар че Иисус беше беден, това в никаква степен не повлия на неговото поожение в Назарет. Той беше един от първите юноши на града и се ползваше с огромно внимание от страна на повечето девойки. Доколкото Иисус беше великолепен образец на силен и умен мъж, а също така вземайки под внимание неговата репутация на духовен вожд, не е удивително, че Ребека – по-голямата дъщеря на Езра, богатия назаретски ангросист и търговец – почувства, че постепенно се влюбва в сина на Йосиф. Тя откри своето чувство първо на Мириам, сестрата на Иисус, а Мириам на свой ред разказа за всичко на майка си. Мария силно се разтревожи. Нима ѝ предстои да загуби сина си, станал сега незаменим глава на семейството? Ще имат ли край нещастията? Какво ще стане по-нататък? След това тя се замисли за влиянието на

женитбата над бъдещия път на Иисус. Макар и не често, тя все пак си спомняше, че Иисус беше “заветно дете”. Обсъждайки дадения проблем, Мария и Мириам решиха да се опитат да прекъснат тази работа, докато не е разбрал Иисус. Те отидоха направо при Ребека, разказаха ѝ за всичко чистосърдечно и ѝ съобщиха за своята вяра в това, че Иисус е син с предначертана съдба и че му предстои да стане велик религиозен вожд – вероятно Месия.

^{127:5.2 (1402.5)} Ребека внимателно слушаше. Техният разказ силно я развълнува и тя се проникна с още по-голяма решимост да свърже своя живот с обичания от нея мъж и да сподели с него съдбата му на вожд. Тя убеждаваше (себе си), че такъв човек толкова повече ще се нуждае от предана и умела жена. Тя изтълкува опита на Мария да я разубеди като естествена реакция – страх да загуби главата и единствения изхранващ семейството. Но знаейки, че нейният баща одобрява влечението ѝ към сина на дърводелеца, тя основателно реши, че той с радост ще осигури семейството с доход, достатъчен за компенсиране на заработваното от Иисус. След като баща ѝ се съгласи с този план, Ребека още веднъж се срещна с Мария и Мириам, но след като не успя да се сдобие с тяхната поддръжка, тя реши да поговори със самия Иисус. Отдаде ѝ се да направи това с помощта на баща си, който покани Иисус в техния дом, за да отпразнуват седемнадесетгодишнината на Ребека.

^{127:5.3 (1403.1)} Иисус внимателно и с участие изслуша тяхното предложение – в началото от бащата на Ребека, а след това от самата нея. В своя мек отговор той каза, че никакви пари

няма да могат да изпълнят вместо него задължението му самият той да издигне семейството на своя баща, “да изпълни най-светия човешки дълг – да бъде верен на собствената кръв и плът.” Бащата на Ребека беше дълбоко трогнат от думите на Иисус за предаността към семейството и повече не взе участие в разговора, казвайки само на своята жена Мария: “Той няма да може да бъде наш син; той е твърде благороден за нас.”

127:5.4 (1403.2) След това се състоя паметният разговор с Ребека. Досега Иисус не правеше голяма разлика между момчетата и момичетата, юношите и девоичките, с които общуваше. Неговият разум беше твърде погълнат от неотложните проблеми, свързани с практическите земни дела и неизменни размишления за бъдещото “изпълнение на делото на Отеца”, за да успее поне веднъж сериозно да помисли за vyplъщението на лична любов в човешки брак. Сега той беше поставен пред още един проблем, с който се налагаше да се сблъска и който се налагаше да решава всеки обикновен човек. Той наистина беше “изкушен във всичко, подобно на вас”.

127:5.5 (1403.3) Внимателно изслушвайки Ребека, той искрено ѝ благодари за изразеното от нея възхищение, добавяйки, че „то ще ме въодушевява и утешава през всичките дни на моя живот”. Той обясни, че няма право да встъпва в други отношения с жена освен отношения на братско уважение и чиста дружба. Даде недвусмислено да се разбере, че неговото първо и главно задължение е възпитанието на своето семейство и че той не може да мисли за женитба дотогава, докато тази задача остава неизпълнена, а след

това добави: “Ако ми е съдено да стана син с предначертана съдба, то аз не трябва да поемам пожизнени задължения дотогава, докато моята съдба не стане явна.”

^{127:5.6 (1403.4)} Ребека беше убита от мъка. Тя беше безутешна и само уговаряше своя баща да заминат от Назарет, докато накрая той се съгласи и те се преместиха в Сефорис. В последващите години мнозина се домогваха до нейната ръка, но за всички тях тя имаше само един отговор. Тя живееше с една единствена цел: да дочака часа, когато този, който за нея беше най-великият от живелите някога хора, тръгне по своя път на проповедник на живата истина. И тя предано го следваше в течение на всичките изпълнени със събития години на обществен труд, присъствайки (незабелязано от Иисус) в деня на неговото триумфално встъпване в Йерусалим; и тя беше “сред другите жени” заедно с Мария в онзи съдбовен и трагичен ден, когато Синът Човешки висеше на кръста, оставайки си за нея – както и за безбройните небесни светове – “най-възлюбеният и най-великият измежду десет хиляди”.

6. Неговата двадесета година (14 година след н.е.)

^{127:6.1 (1403.5)} Историята за любовта на Ребека към Иисус се преразказваше тайно в назаретските домове, а по-късно – в Капернаум, затова, макар че в последващите години много жени обичаха Иисус така, както го обичаха и мъжете, на него вече никога не му се наложи да отхвърля личната преданост, предложена от която и да е друга добро-порядъчна жена. Започвайки от това време, чувствата, които изпитваха хората към Иисус, носеха повече характер на уважение, на пълно преклонение и

обожание. Както мъжете, така и жените искрено го обичаха за това, което беше той – без какъвто и да е примес на егоизъм или желание да го превърнат в обект само на своята любов. Но много години за предаността на Ребека си спомняха всеки път, когато ставаше въпрос за човешката личност на Иисус.

127:6.2 (1404.1) Добре знаейки подробностите за историята на Ребека, както и това, че Иисус се отказа даже от любовта на прекрасната девойка, Мириам (не осъзнавайки предначертаността на съдбата на своя брат) започна да го идеализира и се проникна от трогателната и дълбока любов към него като към баща и брат.

127:6.3 (1404.2) Макар че едва ли можеха да си позволят това, Иисус чувстваше странни подбуди да отиде в Йерусалим за Пасхата. Неговата майка, знаейки за неотдавнашното произшествие с Ребека, мъдро го убеждаваше да направи поклонението. В действителност той търсеше случай да поговори с Лазар и да навести Марта и Мария, макар че не си даваше сметка за това. Ако не се смята неговото собствено семейство, той обичаше тези трима души повече от всички на света.

127:6.4 (1404.3) Той тръгна за Йерусалим през Мегидон, Антипатрида и Лида, повтаряйки частично този маршрут, по който неговото семейство се връщаше от Египет в Назарет. За път отидоха четири дни и той много размишляваше за миналите събития, станали в Мегидон и в покрайнините на този град – международното бойно поле на Палестина.

127:6.5 (1404.4) Иисус премина през Йерусалим, като се задържа съвсем малко, за да погледне храма и събралата се тук тълпа посетители. Той чувстваше странна и растяща антипатия към този построен от Ирод храм и към неговото духовенство, което се назначаваше по политически мотиви. Повече от всичко той искаше да види Лазар, Марта и Мария. Лазар беше негов връстник и сега беше глава на семейство; към това време той успя да погребее своята майка. Марта беше с една година по-голяма от Иисус, а Мария – с две години по-малка. И за тримата Иисус беше кумир и образец на съвършенство.

127:6.6 (1404.5) По времето на неговата визита стана един от периодическите взривове на протест против традициите – израз на възмущение от тези ритуални обреди, които по мнението на Иисус изкривяваха образа на неговия небесен Отец. Без да знае, че Иисус се кани да отиде при тях, Лазар се уговори да посрещне Пасхата с приятели в съседното село по пътя за Йерихон. Сега Иисус предлагаше да прекарат празничния ден там, където бяха – в дома на Лазар. “Но ние нямаме пасхално агънце”, каза Лазар. И тогава Иисус започна своето обстоятелствено и убедително разсъждение за това, че небесният Отец наистина не се интересува от толкова наивни и безсмислени ритуали. След тържествена и проникновена молитва те станаха и Иисус каза: “Нека моите незрели и с помрачен разум съплеменници служат на своя Бог така, както учеше Мойсей; така ще бъде най-добре за тях, но аз призовавам ние, виделите светлината на живота, повече да не се обръщаме към нашия Отец през тъмната на смъртта.

Да бъдем свободни в своето знание на истината за вечната любов на нашия Отец.”

127:6.7 (1404.6) В тази вечер, когато започна да се мръква, четиримата седяха на масата и това беше първата пасхална трапеза на благочестиви евреи без пасхално агънце. За Пасхата бяха приготвени пресен хляб и вино и тези символи, наречени от Иисус “хлябът на живота” и “водата на живота”, той подаде на своите другари и те ядоха в тържествено съгласие с ученията, които той току-що беше споделил. Стана обичай да се изпълнява този ритуал всеки път, когато той посещаваше Витания в последващите години. Връщайки се в къщи, той разказа всичко на майка си. В началото тя беше шокирана, но постепенно разбра неговата гледна точка. И все пак тя почувства огромно облекчение, когато Иисус я увери, че няма намерение да изменя празнуването на Пасхата в тяхното семейство. В къщи, заедно с децата, той година след година продължаваше да яде Пасхата “по закона на Мойсей”.

127:6.8 (1404.7) Именно през тази година се състоя продължителният разговор на Мария с Иисус по повод женитбата. Тя откровено го попита дали той щеше да се ожени, ако беше свободен от задълженията пред семейството. Иисус ѝ обясни, че неговият непосредствен дълг не му позволява да се ожени и затова този въпрос слабо го безпокои. Той изрази съмнение, че някога ще стане женен човек. Каза, че всички подобни неща трябва да отидат на заден план, докато не “дойде неговото време” – времето, когато той ще бъде “длъжен да пристъпи към делото на своя Отец”. Решил вече за себе си, че няма да

стане баща на деца от плът, той практически не мислеше за проблема с брака.

^{127:6.9 (1405.1)} През тази година той отново пристъпи към задачата за по-нататъшното съединяване на смъртната и божествена същност в проста и действена *човешка индивидуалност*. И продължаваше да расте в нравствен ранг и духовно разбиране.

^{127:6.10 (1405.2)} Макар че те се лишиха от всички свои назаретски владения (освен от собствения си дом), в тази година тяхното материално положение донякъде се подобри след продажбата на своя дял недвижима собственост в Капернаум. Това беше последната част от цялото състояние на Йосиф. Сделката за продажбата на капернаумската собственост беше сключена с един строител на лодки на име Зеведей.

^{127:6.11 (1405.3)} През тази година Йосиф завърши синагогалното училище и започна да работи на малкия тезгях в домашната дърводелска работилница. Макар че състоянието на техния баща беше изчерпано, те разчитаха, че ще могат успешно да се борят с нуждата, тъй като сега трима от тях работеха редовно.

^{127:6.12 (1405.4)} Иисус бързо се превръщаше в мъж — не просто в юноша, а във възрастен човек. Той добре се е научил да носи бремето на отговорността. Умее да не пада духом при наличието на разочарования. Държи се храбро, когато плановите му се разстройват, а замислите временно се сричат. Той се научава да бъде честен и справедлив даже пред лицето на несправедливостта. Научава се да

приспособява своите идеали за духовен живот към практическите изисквания на земното битие. Учи се да планира постигането на по-висока и отдалечена идеалистична цел и едновременно с това упорито се труди за постигането на най-близката и непосредствена цел, определяна от необходимостта. Той планомерно усвоява изкуството на приспособяване на своите стремежи към обикновените потребности на човешкия живот. Вече почти в съвършенство е овладял метода за използване енергията на духовното пробуждане за привеждане в действие на механизма за материално постижение. Той постепенно се учи да живее небесен живот и да продължава своето земно съществуване. Все повече зависи от висшето ръководство на своя Отец и едновременно поема върху себе си бащинската роля на наставник на децата от земното си семейство. Натрупва все повече опит в изкуството да изтръгва победа, намирайки се на границата на поражението. Той се учи да превръща трудностите на времето в триумфи на вечността.

^{127:6.13 (1405.5)} Така с течение на времето този млад назарянин продължава да се запознава с живота в този му вид, в който той се преживява в плът в световите на времето и пространството. Той живее пълен, типичен и всеотдаен живот на Урантия. Иисус напусна този свят, изпълнен с опита, който придобиват живеещите тук създания в течение на кратките напрегнати години на своя първи живот – живота в плът. И целият този човешки опит завинаги стана достояние на Властелина на Вселената. Той е нашият отзивчив брат, съчувстващ другар, опитен властелин и милосърден баща.

^{127:6.14 (1405.6)} Като дете той придоби огромен запас знания. Като юноша разбра, класифицира и съпостави тази информация. И сега, ставайки възрастен човек на този свят, той пристъпва към организацията на това интелектуално достояние, преди да го използва в своето последващо учение, водителство и служене за благо на своите смъртни братя в този свят и във всички останали обитаеми сфери по цялата вселена Небадон.

^{127:6.15 (1405.7)} Роден като младенец в този свят, той остави назад детството и премина през последователните стадии на младост и възмъжалост; сега стои на прага на пълната зрелост, притежавайки богатия опит, изчерпателното разбиране на човешката природа и дълбокото съчувствие към нейните слабости. Той става майстор на божественото изкуство — разкриването на своя Райски Баща пред смъртните създания на всички векове и епохи.

^{127:6.16 (1406.1)} И сега, като възрастен човек — като зрял човек от този свят — той се готви да продължи своята висша мисия: да разкрие Бога пред хората и да доведе хората до Бога.

Документ 128. Иисус в периода на ранната зрелост

^{128:0.1 (1407.1)} ИИСУС Назарянин встъпи в първите години на своята зрелост, продължавайки да води нормалния земен живот на обикновен човек. Иисус се появи в този свят така, както и останалите деца; той не си е избирал родителите си. Действително избра дадения конкретен свят като планета на своето седмо и завършващо посвещение — въплъщение в образа на смъртна плът, — но в останалото

той се появи тук по естествен начин, израсна като обикновено дете на дадения свят и се бореше с превратностите на своето обкръжение, както и другите смъртни в този и сходни на него светове.

128:0.2 (1407.2) Винаги помнете двойната цел на посвещаването на Михаил на Урантия:

128:0.3 (1407.3) 1. Овладяване опыта на пълноценния живот на смъртния човек в плът – постигане на пълновластие в Небадон.

128:0.4 (1407.4) 2. Разкриване на Всеобщия Баща пред смъртните обитатели на пространствено-времените светове и указване пред същите тези смъртни на плодотворния път към по-доброто разбиране на Всеобщия Баща.

128:0.5 (1407.5) Всички останали блага за създаването или предимствата на вселената имаха второстепенен характер и станаха следствие от постигането на тези главни цели на неговото посвещаване в образа на смъртен.

1. Двадесет и първата година (15 година след н.е.)

128:1.1 (1407.4) С достигането на зрелост Иисус сериозно и с пълно самосъзнание пристъпи към завършването на своята задача – да овладее дълбоките знания за живота от низш тип на неговите разумни създания, и именно благодарение на този опит той придоби окончателно и пълно право за безусловно владичество в създадената от него вселена. Той пристъпи към тази исполинска задача, изцяло осъзнавайки своята двойна същност. Но той вече съумя успешно да

обедини тези две същности в една – същността на Иисус Назарянин.

^{128:1.2 (1407.5)} Йешуа бен Йосиф прекрасно знаеше, че той е човек, смъртен човек, роден от жена. Това се вижда по избраното от него за себе си първо име, *Синът Човешки*. Той беше истинска плът и кръв, затова и сега, явявайки се пълновластен извършител на съдбата на вселената, сред своите многобройни и заслужени титли той носи името “Син Човешки”. Буквално вярно е това, че съзидателното Слово на Всеобщия Баща – Синът Създател, “стана плът и пребиваваше като човек на Урантия”. Той се трудеше, изморяваше, почиваше си и спеше. Той изпитваше глад и го утоляваше с храна; той изпитваше жажда и я утоляваше с вода. Той позна цялата гама от човешки чувства и емоции. Той беше “изкушен във всичко, подобно на вас”, той страдаше и умря.

^{128:1.3 (1407.6)} Както и останалите смъртни от дадения свят, той получаваше знания, придобиваше опит и ги обединяваше в мъдрост. До своето кръщение не използваше. Свръхестествена сила. Той не използваше каквито и да било средства, които не бяха част от неговите човешки способности като син на Йосиф и Мария.

^{128:1.4 (1408.1)} Що се отнася до атрибутите на дочовешкото съществуване, то той се освободи от тях. До началото на обществения труд неговите знания за хората и събитията се придобиваха само от него самия. Той беше истински човек сред хората.

128:1.5 (1408.2) Извечна и благословена е истината: “Ние имаме висш управител, способен да е състрадателен към нас в нашите слабости. Ние имаме властелин, изкушен подобно на нас във всичко и все пак без грях.” И доколкото самият страдаше, преминавайки изпитания и изкушения, той е способен изчерпващо да разбере и помогне на тези, които са смутени и попаднали в беда.

128:1.6 (1408.3) Сега назаретският дърводелец вече добре разбираше подготвения му труд, но реши да живее човешкия си живот в неговото естествено течение. И в някои отношения той действително беше пример за своите смъртни създания, тъй както е казано: “Разсъждавайте така, както е разсъждавал Иисус Христос, който, бидейки Бог по своята природа, не смяташе за странно да бъде равен на Бога. Но прие образа на създание с малко значение – роди се като човек. И явявайки се в образ човешки, той смири себе си до такава степен, че прие смъртта – и не просто смъртта, а смъртта на кръста.”

128:1.7 (1408.4) Той изживя своя смъртен живот така, както могат да изживеят своя живот всички други хора – той, “който при живота в плът толкова често, със силни чувства и сълзи възнасяше молитви и възвания към Него, можещия да спаси от всяко зло, и молитвите му бяха ефективни, защото вярваше”. Затова той трябваше във всички отношения да бъде такъв, каквито бяха неговите братя, за да може да стане за тях милосърден и отзивчив властелин над тях.

128:1.8 (1408.5) Той никога не се съмняваше в човешката си природа; тя беше за него очевидна и той винаги я

осъзнаваше. Що се отнася до божествената природа, тук винаги оставаше място за съмнения и догадки; поне така продължи до неговото кръщение. Самоосъзнаването на божествеността беше бавно и от човешка гледна точка естествено еволюционно разкриване. Това разкриване и самоосъзнаване на божествеността му започна в Йерусалим, когато беше на непълни тринадесет години, с първото свръхестествено явление в неговия човешки живот; и този опит за придобиване на самосъзнание за своята божествена същност беше завършен по време на втория свръхестествен случай в плът – случая, станал при неговото кръщение от Йоан в Йордан и ознаменувал началото на неговото обществено служение като пастир и учител.

^{128:1.9 (1408.6)} Между тези две небесни посещения, едното от които стана на тринадесетата му година, а другото при кръщението, в живота на въплътения Син-Създател не стана нищо свръхестествено или свръхчовешко. Независимо от това витлеемският младенец, момчето, юношата и мъжът от Назарет в действителност беше въплътеният Създател на вселената; но чак до приемането на кръщение от Йоан през целия си човешки живот той нито веднъж и в ни най-малка степен не се възползва нито от своето могъщество, нито от помощта на небесните личности, ако не се смята неговият серафим-хранител. И ние, заявяващите това, знаем какво говорим.

^{128:1.10 (1408.7)} При все това в течение на всичките години, преживени в плът, той наистина беше божествено същество. Действително беше Син-Създател, Син на

Райския Баща. След като застана на пътя на общественото служение, което стана след официалното завършване на неговите чисто смъртни изпитания, необходими за придобиването на пълновластие – той, без да се колебае, публично признаваше, че е Синът Божий. Той направо заявяваше “Аз съм Алфата и Омегата, началото и краят, първият и последният.” Той не възразяваше, когато в последвалите години го наричаха Господ на Славата, Управител на Вселената, Господ Бог на цялото творение, Светият Израилев, Господ на всичко, Господ наш и Бог наш, Бог с нас, имащ име над всяко име във всички светове, Всемогъщество на вселената, Вселенски Разум на цялото творение, Този, в когото са скрити всички съкровища от премъдрост и знания, пълнота на Изпълващия всичко във всичко, вечното Слово на вечния Бог, Този, който е преди всичко и в когото са съчетани всички неща, Създател на небето и земята, Вседържител на вселената, Съдия на цялата земя, Дарител на вечен живот, Истински пастир, Спасител на световите и Вожд на нашето спасение.

^{128:1.11 (1409.1)} Той никога не възразяваше против която и да е от тези титли, които започнаха да му присвояват със завършването на неговия чисто човешки живот и началото на последващите години на самоосъзнаване на своето служене на божествеността в образа на човек, в името на човека и за човека в този и във всички други светове. По отношение на себе си Иисус възрази само против едно име: когато веднъж беше назован Емануил, той просто отвърна: “Не съм аз – това е моят по-голям брат.”

128:1.12 (1409.2) Винаги — даже след като неговият живот на Земята придоби по-широк смисъл, Иисус смирено се подчиняваше на волята на небесния Баща.

128:1.13 (1409.3) След кръщението той не придаваше никакво значение на поклонението на своите искрени вярващи и благодарни последователи. Даже тогава, когато се бореше с бедността и работеше, без да скръсти ръце, за да осигури своето семейство с най-необходимото, в него растеше съзнание за това, че е Син Божий; той знаеше, че е творец на небесата и на същата тази Земя, на която сега живееше живота на човек. И войнствата небесни същества по цялата огромна и гледаща към Урантия вселена също знаеха, че този назарянин е техният възлюбен Властелин и Създател-баща. В течение на тези години цялата вселена Небадон беше дълбоко обхваната от тревожно очакване; погледите на небесните същества бяха съсредоточени върху Урантия — върху Палестина.

128:1.14 (1409.4) През тази година Иисус отиде в Йерусалим заедно с Йосиф за празнуването на Пасхата. След като беше на посвещението в храма с Яков, той смяташе за свой дълг да доведе тук и Йосиф. Иисус никога не отдаваше каквото и да било предпочитание в своите отношения с членовете на семейството. Те тръгнаха към Йерусалим по обичайния маршрут през долината на Йордан, но се върнаха по източнойорданския път, който преминаваше през Абат. Вървейки по долината на Йордан, Иисус преразказваше на Йосиф цялата история на еврейския народ, а по обратния път му разказваше за изпитанията на славните племена на Рувим, Гад и Илиадуд, които, както

гласяха преданията, обитаваха в тези местности на изток от реката.

^{128:1.15 (1409.5)} Йосиф задаваше на Иисус много навеждащи въпроси за мисията на неговия живот, но на повечето от тях Иисус отговаряше само: “Моето време още не е дошло.” Но в тези задушежни беседи той отрони много слова, изплували в паметта на Йосиф в течение на вълнуващите събития от последващите години. Иисус и Йосиф срещнаха Пасхата заедно с трима другари във Витания, което стана вече традиция при посещението на Йерусалим за участие в тези празненства.

2. Двадесет и втората година (16 година след н.е.)

^{128:2.1 (1409.6)} Тази година беше едната от няколкото години, в течение на които братята и сестрите на Иисус се сблъскваха с изпитанията и злополуките, присъщи на преходната възраст с нейните проблеми и изменение на начина на живот. Към това време Иисус имаше братя и сестри на възраст от седем до осемнадесет години и му се налагаше да им отделя много време, помагайки им да свикнат с промените в техния интелектуален и емоционален живот. Така на него му се наложи да решава проблемите на младостта в този вид, в който те се проявяваха в живота на неговите по-малки братя и сестри.

^{128:2.2 (1410.1)} През тази година Симон завърши училище и започна да работи заедно със старите другари на Иисус по игри и неговия неизменен защитник – каменаря Яков. В резултат на няколко семейни съвета беше решено, че е неблагоприятно всички момчета да се занимават с

дърводелство. Предполагаше се, че като усвоят различни занаяти, те ще могат да вземат договори за строителството на цели сгради. При това на всички не достигаше работа, тъй като трима от тях работеха като дърводелци на пълен работен ден.

^{128:2.3 (1410.2)} През тази година Иисус продължаваше да се занимава с украса на домове и фина дърводелска работа, но по-голямата част от своето време той прекарваше в ремонтната работилница по обслужването на керваните, където започна да го замества Яков. През втората половина на тази година, когато търсенето на дърводелски труд в района на Назарет спадна, Иисус остави ремонтната работилница на Яков и домашната работилница на Йосиф, а сам отиде в Сефорис, където се нае на работа като ковач. В течение на шест месеца той работи с метал и придоби значителен опит в ковашкия занаят.

^{128:2.4 (1410.3)} Преди да пристъпи към новата работа в Сефорис, Иисус проведе един от своите редовни семейни съвети и тържествено утвърди като изпълняващ задълженията на глава на семейството Яков, който неотдавна навърши осемнадесет години. Той обеща на своя брат пълна поддръжка и всяческо участие и получи от всеки член на семейството официалното обещание да слуша Яков. От този ден Яков пое върху себе си материалната отговорност за семейството, а Иисус всяка седмица даваше заработеното от него на брат си. Впоследствие той вече никога не пое юздите на управлението от ръцете на Яков. Работейки в Сефорис, Иисус при желание можеше всяка вечер да се връща в къщи, но той преднамерено се

държеше настрана, позовавайки се на времето и други обстоятелства, макар че истинската причина беше желанието да приучи Яков и Йосиф да носят отговорност за семейството. Той започна постепенно да отучва своето семейство от себе си. Всяка събота, а понякога и в неделя, ако това беше необходимо, Иисус се връщаше в Назарет, за да види как се осъществява новият план и да дава съвети и полезни препоръки.

^{128:2.5 (1410.4)} В течение на шест месеца Иисус прекарваше по-голямата част от времето в Сефорис, което му даде нова възможност по-добре да се запознае с езическия възглед за живота. Той работеше с другояверци, живееше сред тях и използва всяка възможност, за да изучава подробно и внимателно особеностите на техния живот и мислене.

^{128:2.6 (1410.5)} По своите морални критерии този град – родината на Ирод Антипа, дотолкова отстъпваше даже на керванния Назарет, че след шестмесечно пребиваване в Сефорис Иисус с готовност намери предлог да се върне в Назарет. Бригадата, в която работеше той, трябваше да вземе участие в строителството на обществени съоръжения както в Сефорис, така и в новия град Тивериада и Иисус не желаше да взема някакво участие в работите под надзора на Ирод Антипа. Имаше и други причини, поради които по мнението на Иисус той трябваше да се върне в Назарет. Връщайки се в ремонтната работилница, той не пое управлението на семейните дела. Работейки заедно с Яков в работилницата, Иисус, доколкото това беше възможно, му позволяваше да остане стопанин в дома. Яков

продължаваше по собствено усмотрение да се разпорежда с разходите и бюджета на семейството.

^{128:2.7 (1410.6)} Именно благодарение на такова мъдро и обмислено планиране Иисус можа да осигури условията за постепенно самоотстраняване от активно участие в семейните дела. Когато Яков придоби двугодишен опит като изпълняващ задълженията на глава на семейството – и две години преди той (Яков) да се ожени, разпореждането със семейните пари и общото управление на делата на семейството беше възложено на Йосиф.

3. Двадесет и третата година (17 година след н.е.)

^{128:3.1 (1411.1)} В тази година финансовите трудности донякъде отслабнаха, тъй като работеха вече четирима члена от семейството. Мириам заработваше добре от продажбата на мляко и масло; Марта стана изкусна тъкачка. Беше изплатена вече една трета от сумата, дължима за ремонтната работилницата. Това позволи на Иисус да прекъсне работа за три седмици, за да отиде заедно със Симон в Йерусалим за празнуването на Пасхата, и от времето на смъртта на баща им това беше най-продължителният период, в течение на който той не се занимаваше с ежедневен труд.

^{128:3.2 (1411.2)} Те отиваха към Йерусалим през Декаполис, минавайки Пела, Гераса, Филадельфия, Есевон и Йерихон. Връщайки се в Назарет, те минаха по крайбрежието – през Лида, Йопия и Кесария, след което, обикаляйки планината Кармил, излязоха към Птолемида и Назарет. Това

пътешествие позволи на Иисус достатъчно добре да се запознае с цялата Палестина на север от Йерусалим.

^{128:3.3 (1411.3)} Във Филадельфия Иисус и Симон се запознаха с търговец от Дамаск, на когото назаретската двойка толкова се хареса, че той ги убеди да останат в неговата йерусалимска резиденция. Докато Симон се намираше в храма, Иисус прекарваше времето в продължителни беседи, обсъждайки световните проблеми с този образован и видял много човек. На този търговец принадлежаха повече от четири хиляди керванни камили; неговите търговски интереси обхващаха целия римски свят и понастоящем той се намираше на път за Рим. Той предложи Иисус да се премести в Дамаск и да навлезе в неговото дело – внос на източни стоки, но в този момент Иисус не смяташе, че има право да замине така далеч от семейството си. При все това по пътя за в къщи той много мисли за тези далечни градове и още по-далечните страни на Запада и Изтока – страните, за които той беше слушал толкова разкази от керванните пътешественици и придружители.

^{128:3.4 (1411.4)} На Симон изключително много му хареса тяхното посещение в Йерусалим. Той беше по подобаващ начин приет в гражданското общество на Израил при пасхалното посвещение на новите синове на завета. Докато Симон присъстваше на пасхалните церемонии, Иисус бродеше в тълпата посетители и проведе много интересни беседи с много обърнати в юдаизма езичници.

^{128:3.5 (1411.5)} Навярно най-забележителната от всички срещи беше запознанството с младия натурализиран грък на име

Стефан. Този юноша за пръв път посети Йерусалим и случайно се среща с Иисус след пладне в четвъртък от пасхалната седмица. Докато те двамата се разхождаха, разглеждайки двореца на Хасмонеите, Иисус започна непринудената беседа, в резултат на която те се заинтересуваха един от друг и в течение на четири часа говореха за това, как следва да живеят, какъв е истинският Бог и как трябва да Му се покланяш. Стефан беше потресен от думите на Иисус и никога не ги забрави.

128:3.6 (1411.6) И това беше същият този Стефан, който впоследствие повярва в ученията на Иисус и чиято смела проповед на ранното Евангелие доведе до това, че разгневените юдеи го пребиха до смърт с камъни. Отчасти храбростта на Стефан в провъзгласяването на своя възглед на новото Евангелие беше пряк резултат от неговата първа беседа с Иисус. Но в Стефан нито веднъж не възникна даже смътна догадка за това, че галилеецът, с когото е разговарял преди петнадесет години, е същият този човек, когото той впоследствие провъзгласи за Спасител на света и заради когото му беше съдено скоро да умре, ставайки първият мъченик на зараждащата се християнска вяра. Когато Стефан се прощаваше с живота, заплащайки за своите нападки в юдейския храм и неговите традиционни обреди, редом стоеше човек на име Савел, жител на Тарс. И когато Савел видя на каква смърт беше способен този грък за своята вяра, в неговото сърце се пробудиха чувствата, накарали го с времето да приеме това учение, за което умря Стефан; впоследствие той стана енергичният и неукротим Павел – философ на християнската религия, ако не и неин едноличен основател.

^{128:3.7 (1412.1)} В неделя след Пасхата Симон и Иисус тръгнаха към Назарет. Симон никога не забрави това, на което го научи Иисус по време на това пътешествие. Той винаги обичаше Иисус, но именно сега почувства, че започва да разбира своя баща-брат. По пътя те много говориха от сърце – и по пътя, и по време на почивките. Те пристигнаха в къщи в четвъртък следобед и тази вечер Симон до късно разказваше на домашните си своите впечатления.

^{128:3.8 (1412.2)} Мария беше много разстроена от думите на Симон, че по-голямата част от своето време в Йерусалим Иисус прекара “в среща с непознати, особено с тези, които пристигаха от далечни страни”. Семейството на Иисус никога не разбираше неговия огромен интерес към хората, неговото желание да се среща с тях, да се запознава с техния живот и да узнава от тях за какво мислят те.

^{128:3.9 (1412.3)} Все повече и повече се налагаше назаретското семейство да се занимава с решаване на непосредствени човешки проблеми; домашните често си спомняха за мисията на Иисус, а и самият той крайно рядко говореше за своя бъдещ труд. Неговата майка почти не споменаваха за това, че той е заветно дете. Постепенно тя се разделяше с мисълта за някаква божествена мисия, която на Иисус е съдено да осъществи на Земята. И все пак нейната вяра се възраждаше, когато се замислеше, спомняйки си за явяването на Гавраил преди раждането на детето.

4. Епизодът в Дамаск

^{128:4.1 (1412.4)} Последните четири месеца от тази година Иисус прекара в Дамаск на гости на търговеца, с когото се срещна

във Филаделфия на път за Йерусалим. Бидейки в Назарет, един представител на търговеца намери Иисус и като почетен гост го придружи в Дамаск. Този търговец, наполовина евреин, предложи да се отдели необичайно голяма сума пари за организирането в Дамаск на религиозно-философско училище. Той смяташе да създаде център на образованието, който би надминал Александрия. И той предложи на Иисус веднага да тръгне на дълго пътешествие по световните центрове за просвещение, за да може, получавайки необходимата подготовка, да възглави това начинание. Това беше една от най-големите съблазни, с които някога се е сблъсквал Иисус в течение на чисто човешката част от своя път.

^{128:4.2 (1412.5)} Скоро този търговец доведе при Иисус група от дванадесет търговци и банкери, готови да поддържат създаването на новото училище. Иисус прояви дълбок интерес към идеята за създаване на училище и помогна да се подготви план за нейната организация, но всеки път, когато ставаше въпрос за това, той изразяваше своето опасение, че някои неназовани, но поети от него по-ранни задължения няма да му позволят да се заеме с ръководството на толкова значително начинание. Търговецът, желаейки да стане негов благотворител, настояваше. Даде на Иисус няколко изгодни поръчки за преводи, които той правеше в неговия дом, а едновременно с това той самият, неговата жена, а също така и неговите синове и дъщери се опитваха да убедят Иисус да не се отказва от предлаганата му чест. Но Иисус не се съгласяваше. Той прекрасно знаеше, че в никаква степен

не трябва да се подчинява на “съветите на хора”, колкото и благи да са техните намерения.

128:4.3 (1412.6) Този, когото религиозните вождове на Йерусалим отхвърлиха, даже след като той демонстрира своите качества на вожд, беше признат за изтъкнат учител от деловите хора и банкери на Дамаск, и то по онова време, когато беше скромнен и никому неизвестен дърводелец от Назарет.

128:4.4 (1412.7) Той никога не разказа за това предложение на своето семейство и краят на тази година го завари в Назарет при изпълнение на своите ежедневни задължения така, сякаш никога не се е подлагал на съблазънта на ласкателните предложения на своите дамаски приятели. Точно на такива дамасци никога не им идваше на ум, че бъдещият гражданин на Капернаум, обезпокоил цялото еврейство, беше дърводелецът от Назарет, осмелил се да се откаже от тази чест, която би могла да осигури тяхното обединено братство.

128:4.5 (1413.1) Иисус с голямо изкуство и преднамерено съумяваше да обособява различни епизоди от своя живот така, че хората никога не ги възприемаха като постъпки на един и същи човек. Неведнъж в последните години той чуваше разказа за странния галилеец, отказал се от възможността да основе в Дамаск училище, което би съперничело с Александрия.

128:4.6 (1413.2) Една от целите, преследвани от Иисус в опита му да разграничи няколко епизода от своя земен опит, беше да предотврати създаването на толкова многостранна и

впечатляваща картина на жизнения път, че да бъдат подбудени последващите поколения да се покланят на учителя, вместо да се подчиняват на истината, която той въплъти в своя живот и която той учеше. Иисус не желаше свидетелства за неговите чисто човешки постижения да отвличат вниманието от учението му. Още на ранния етап той разбра, че неговите последователи ще изпитват изкушение да създадат религия за него и че такава религия може да стане съперник на Евангелието за царството, което той се канеше да провъзгласи на света. Съответно последователно се стремеше да пресече в своя богат на събития живот всичко, което можеше да послужи на тази естествена човешка тенденция да бъде възвеличаван учителят, вместо неговото учение.

^{128:4.7 (1413.3)} С това се обяснява защо той допускаше да го познават под различни имена в различните периоди от неговия разнообразен живот на Земята. От друга страна, не искаше да оказва неправомерно въздействие на своето семейство или на някакви други хора, като ги кара да повярват в него против собствените им убеждения. Той винаги се отказваше да се ползва от незаслужено или несправедливо предимство пред човешкия разум. Не искаше хората да вярват в него, ако техните сърца са глухи към духовните реалности, разкрити в неговите учения.

^{128:4.8 (1413.4)} Към края на тази година работите в назаретското семейство вървяха гладко. Децата растяха и Мария започна да свиква с отсъствието на Иисус. Той продължаваше да предава спечеленото от него на Яков за

нуждите на семейството, оставяйки само неголяма част за свои непосредствени лични нужди.

^{128:4.9 (1413.5)} С течение на годините беше все по-трудно да си представиш, че този човек е Синът Божий на Земята. Изглеждаше, че той е станал съвсем обикновен индивид на този свят – човек сред хората. И това, че неговото посвещение трябваше да протича именно по такъв начин, беше предопределено от неговия небесен Отец.

5. Двадесет и четвъртата година (18 година след н.е.)

^{128:5.1 (1413.6)} За Иисус това беше първата година на относителна свобода от семейни задължения, тъй като Яков крайно успешно водеше домакинството, а Иисус му помагаше със съвети и пари.

^{128:5.2 (1413.7)} През следващата седмица след Пасхата в Назарет пристигна млад човек от Александрия, за да организира среща на Иисус с група александрийски евреи – тази среща трябваше да се състои през същата година на палестинското крайбрежие. Съвещанието беше насрочено за средата на юни и Иисус отиде в Кесария, където петима видни александрийски евреи го уговаряха да се установи в техния град и да стане религиозен учител, предлагайки му за начало като стимул мястото на помощник-хазан в тяхната главна синагога.

^{128:5.3 (1414.1)} Представители на този комитет обясниха на Иисус, че на Александрия ѝ е съдено да стане всемирен център на еврейската култура, че елинистическите тенденции в юдаизма практически вече са изпреварили

вавилонското училище. Те напомниха на Иисус за разпространяваните в Йерусалим и по цялата Палестина зловещи слухове за въстание, уверявайки го, че всеки метеж на палестинските евреи ще бъде равносилен на национално самоубийство, че желязната ръка на Рим ще потуши бунта за три месеца, ще разруши Йерусалим, ще изравни със земята храма и няма да остави от него камък върху камък.

^{128:5.4 (1414.2)} Иисус изслуша всичко, което искаха да му кажат, като им благодари за доверието, отхвърляйки предложението да се премести в Александрия, и им каза по същество следното: “Моето време още не е дошло.” Те бяха озадачени от неговото явно равнодушие към честта, която се готвеха да му окажат. Преди да напуснат Иисус, неговите египетски другари му предадоха кесийка с пари в знак на своето уважение и за компенсиране на изразходваното време и разходи, свързани с пребиваването му в Кесария, за да се срещне с тях. Но той се отказа и от парите, казвайки: “Семейството на Йосиф никога не е приемало подаяния и ние не можем да ядем чуждия хляб, докато моите ръце са силни и моите братя са способни да се трудят.”

^{128:5.5 (1414.3)} Неговите приятели от Египет отплаваха за дома си и в последващите години, когато до тях достигаха слухове за лодкаря от Капернаум, предизвикал такова вълнение в Палестина, малцина от тях се досещаха, че това беше порасналият витлеемски младенец и същият този странен галилеец, който без много думи се отказа от поканата да стане велик учител в Александрия.

128:5.6 (1414.4) Иисус се върна в Назарет. Втората половина от тази година беше най-спокойното време за целия му земен живот. Той се наслаждаваше на тази временна почивка в своите обичайни дела – решаването на проблеми и преодоляването на трудности. Той много общуваше със своя небесен Отец и отбеляза колосален прогрес в овладяването на човешкия си разум.

128:5.7 (1414.5) Но спокойното преминаване на хорските дела в световите на времето и пространството не продължава дълго. През декември между Яков и Иисус се състоя поверителен разговор. Яков му разказа за своята силна любов към назаретската девойка Еста и за това, че биха искали да се оженят, ако това е възможно. Той напомни, че Йосиф скоро ще стане на осемнадесет години и че за него е полезно да получи възможност да изпълнява задълженията на глава на семейството. Иисус даде съгласието си Яков да се ожени след две години, при условие че за това време по подобаващ начин подготви Йосиф за приемане върху себе си на функцията глава на семейството.

128:5.8 (1414.6) Събитията следваха едно след друго – дойде времето на брачните настроения. Успехът на Яков, получил съгласието на Иисус за брак, придаде смелост на Мириам, която също реши да поговори със своя брат-баща за плановете си. Яков, младият каменоделец, някога доброволно поел върху себе си ролята на защитник на Иисус, а сега партньор на Яков и Йосиф, отдавна вече се беше сдобил със съгласието на Мириам да стане негова жена. След като Мириам разкри на Иисус своите планове,

той се разпореди Яков сам да се яви пред него и да поиска ръката ѝ, обещавайки да благослови техния брак, щом Мириам сметне, че Марта е готова да изпълни задълженията на най-голяма дъщеря.

^{128:5.9 (1414.7)} Когато Иисус си беше в къщи, три вечери в седмицата той продължаваше домашното обучение. В съботите често четеше Писанието в синагогата, прекарваше времето с майка си, учеше децата и като цяло се държеше като достоен и уважаван жител на Назарет в обществото на Израил.

6. Двадесет и петата година (19 година след н.е.)

^{128:6.1 (1415.1)} Тази година всички членове на назаретското семейство посрещнаха в добро здраве и в течение на годината всички деца завършиха образованието си, ако не се смята това, че на Марта ѝ се налагаше все още да се занимава с Рут.

^{128:6.2 (1415.2)} Иисус беше един от най-здравите, силни и благовъзпитани представители на мъжете, появявали се някога на Земята от времената на Адам. Неговото физическо развитие беше съвършено. Неговият разум, достигайки гигантски мащаби в сравнение с обикновеното умствено развитие на съвременниците му, беше активен, дълбок и проникателен и неговият дух беше действително по човешки божествен.

^{128:6.3 (1415.3)} В материално отношение семейството беше по-добре осигурено, отколкото от времената на загубата на състоянието на Йосиф. Те изцяло се разплатиха за

караванната ремонтна работилница; не дължаха пари никому и за пръв път от много години имаха никакви спестявания. Предвид това, а също така и затова, че той съпровождаше другите свои братя за участие в техните първи пасхални церемонии, Иисус реши да тръгне на път заедно с Юда (току-що завършил училище), на когото предстоеше за пръв път да посети храма.

^{128:6.4 (1415.4)} И в Йерусалим, и обратно те вървяха по един и същи път – през долината на Йордан, тъй като Иисус се опасяваше, че ако води по-младия си брат през Самария, ще има много неприятности. Още в Назарет несдържаността на Юда в съчетание със силните патриотични чувства на няколко пъти водеха до това, че той се оказваше в трудно положение.

^{128:6.5 (1415.5)} Те пристигнаха в Йерусалим навреме и за пръв път тръгнаха към храма, самият вид на който дори развълнува и потресе Юда до дълбините на неговата душа, когато срещнаха Лазар от Витания. Докато Иисус разговаряше с Лазар с цел да се уговорят за съвместното празнуване на Пасхата, Юда неочаквано налетя на големи неприятности, засегнали и тримата. Стоящият недалеч римски страж направи неприлична забележка по адрес на преминаващо край него еврейско момиче. Юда избухна от възмущение и веднага изрази по адрес на войника своето негодувание по повод такава непристойност, при това достатъчно силно, за да може той да го чуе. Що се отнася до римските legioneri, то те реагираха крайно чувствително и на най-малкото неуважение от страна на евреите; затова стражът веднага задържа Юда. За младия

патриот това вече беше прекалено и още преди Иисус да успее да го предупреди с поглед, той се впусна в пространна обвинителна реч, изливайки натрупалите се антиримски чувства, с което само задълбочи и без това неприятната ситуация. Юда веднага го отведоха във военния затвор. Заедно с тях за там тръгна и Иисус.

^{128:6.6 (1415.6)} Иисус се опита да се сдобие с незабавно слушане по делото на Юда и неговото освобождаване, за да може Юда да успее вечерта да вземе участие в празнуването на Пасхата, но всичките му опити се оказаха безуспешни. Предвид това, че на следващия ден беше денят на “свещеното събиране” в Йерусалим, даже римляните не се решаваха да повдигат обвинения против евреин. Затова Юда остана затворен до сутринта на втория ден след неговия арест и Иисус остана в затвора заедно с него. Те не присъстваха в храма на церемонията по приемане на нови синове на закона като пълноправни граждани на обществото на Израил. Юда премина тази официална церемония едва след няколко години, когато за пореден път се оказа в Йерусалим по време на Пасхата във връзка с агитационна дейност като представител на зилотите – патриотична организация, активен член на която беше той.

^{128:6.7 (1415.7)} След два дни, прекарани от тях в затвора, на сутринта на третия ден Иисус застана пред военния съдия в името на Юда. Извинявайки се за своя млад брат, Иисус изнесе оправдателна, макар и безпристрастна, реч, в която спомена за провокационния характер на епизода, довел до ареста на неговия брат. Благодарение на трактовката на Иисус съдията стигна до заключението, че младият евреин

може да е имал определено основание за своята рязка проява. Предупреждавайки Юда да не си позволява отново подобна прибързаност, той ги пусна, казвайки на Иисус: “Ти трябва да наглеждаш момчето; той е способен да ви създаде много неприятности.” И римският съдия беше прав. Юда действително беше източник на значителни неприятности за Иисус и винаги тези неприятности се състояха в едно и също – сблъсък с гражданските власти поради необмислени и неразумни патриотични пориви.

^{128:6.8 (1416.1)} Иисус и Юда дойдоха за през нощта във Витания, обясниха защо не са могли да вземат участие в пасхалната вечеря и на следващия ден тръгнаха за Назарет. Иисус не каза на домашните си нищо за ареста на своя по-млад брат в Йерусалим, но след около три седмици от завръщането се състоя продължителен разговор по този повод с Юда. След този разговор Юда сам разказа за всичко на семейството си. Той никога не забрави какво търпение и издръжливост показва неговият брат-баща в течение на цялото тежко изпитание.

^{128:6.9 (1416.2)} Това беше последната Пасха, на която Иисус присъства с някого от членовете на своето семейство. Приближаваше се времето на все по-голямо отслабване на връзките на Сина Човешки със своите роднини.

^{128:6.10 (1416.3)} През тази година периодите на неговия дълбок размисъл често се прекъсваха от Рут и нейните приятелки. И Иисус винаги беше готов да отложи размишленията за своя бъдещ труд за света и вселената, за да сподели детската радост и младежка веселост на тези дечица, които никога не се уморяваха да слушат за неговите различни

пътешествия в Йерусалим. Те също така изключително много обичаха неговите разкази за животните и природата.

^{128:6.11 (1416.4)} Децата винаги бяха желани гости в ремонтната работилница. Покрай стените Иисус оставяше пясък, тухли и камъни и тук винаги се събираха орляк деца. Изморявайки се от игрите, най-смелите от тях надникваха в работилницата и ако нейният собственик не беше зает, то те, събирайки смелост, влизаха вътре и казваха: “Чичо Йешуа, ела при нас и ни разкажи някоя дълга история.” След това го хващаха за ръцете и го теглеха след себе си, докато той не седнаше на любимия си камък в ъгъла на работилницата, а самите те се сядоха в полукръг пред него. И колко много обичаха малчуганите своя чичо Йешуа! Те се учеха да се смеят, и то да се смеят от сърце. Обикновено един или двама от малчуганите се сядоха на коленете му и седяха там, възторжено гледайки неговото изразително лице, докато той разказваше историите си. Децата обичаха Иисус и Иисус обичаше децата.

^{128:6.12 (1416.5)} На неговите приятели беше трудно да разберат размах на неговата интелектуална дейност – как успяваше толкова внезапно и напълно да превключва от обсъждането на политика, философия или религия към безгрижната и весела игривост на тези малчугани, които бяха на възраст от пет до десет години. Неговите собствени братя и сестри израснаха; сега той имаше повече свободно време и докато в семейството не се появиха внуци, отделяше внимание на тези малчугани. Но той живя на Земята твърде малко, за да успее истински да се наслади на внуци.

7. Двадесет и шестата година (20 година след н.е.)

^{128:7.1 (1416.6)} От началото на тази година Иисус Назарянин започна твърдо да осъзнава в себе си огромно потенциално могъщество. Но той беше в равна степен напълно уверен, че това могъщество не може да се използва от неговата личност на Сина Човешки – поне докато не удари неговият час.

^{128:7.2 (1417.1)} По това време той много мислеше, но малко говореше за своята връзка с небесния Отец. И резултат от всички тези размишления бяха думите, произнесени от него веднъж в молитвата му на върха на хълма: “Какъвто и да съм и каквото и могъщество да има в моите ръце, аз винаги съм се подчинявал и винаги ще се подчинявам на волята на моя Райски Баща.” И при все това, когато този човек преминаваше през Назарет на работа и от работа, “в него бяха скрити всички съкровища на мъдростта и познанието”, което – отнесено към огромната вселена – беше буквална истина.

^{128:7.3 (1417.2)} Цялата тази година семейните дела вървяха гладко за всички освен за Юда. В течение на много години най-малкият им брат създаваше на Яков неприятности, не желаейки да се занимава с никакъв занаят. Невъзможно беше да се разчита и на неговото участие в семейните разходи. Макар че живееше в къщи, той се отнасяше недоброръчително към задълженията да внесе своя принос в издръжката на семейството.

^{128:7.4 (1417.3)} Иисус беше мирен човек и се чувстваше неловко заради агресивните изблици на Юда и неговите

многобройни патриотични изблици. Яков и Йосиф предлагаха да го изгонят от къщи, но Иисус не се съгласяваше. Когато тяхното търпение беше готово да се изчерпи, Иисус само ги съветваше: “Бъдете търпеливи. Бъдете благоразумни в своите съвети и давайте пример със собствения си живот, за да може вашият брат от началото да познае добрия път, а след това да бъде принуден да ви следва по този път.” Мъдрият и добър съвет на Иисус предотврати разкол в семейството; те останаха заедно. Но Юда се вразуми едва след женитбата си.

128:7.5 (1417.4) Мария рядко говореше за бъдещата мисия на Иисус. Всеки път, когато ставаше дума за това, Иисус отговаряше само: “Моето време още не е дошло.” Иисус вече почти се справи с трудната задача, която се състоеше в това, да отучи своето семейство да бъде зависимо от неговото непосредствено присъствие. Той бързо се готвеше за деня, когато ще може уверено да напусне своя назаретски дом, за да започне по-активна подготовка за действително служене на хората.

128:7.6 (1417.5) Никога не изпускате от погледа си обстоятелството, че първата задача на Иисус в неговото седмо посвещение беше придобиването на опит на създание, постигането на пълновластие в Небадон. И при натрупването на именно този опит той осъществи висшето, предназначено за Урантия и цялата локална вселена разкриване на Райския Баща. Успоредно с постигането на тези главни цели той пое върху себе си и решаването на проблемите на този свят, свързани с бунта на Луцифер.

^{128:7.7 (1417.6)} Тази година Иисус имаше повече от обичайното свободно време и отделяше много време за подготовката на Яков за управлението на ремонтната работилница и на Йосиф – за разпореждане с домашните дела. Мария чувстваше, че той се готви да ги напусне. Къде възнамерява да отиде? С какво има намерение да се заеме? Тя почти престана да мисли за Иисус като за Месия. Не можеше да го разбере; тя просто не беше способна да проумее своя първороден син.

^{128:7.8 (1417.7)} През тази година Иисус отделяше твърде много време на всеки член от своето семейство. Той ходеше с тях на продължителни и чести разходки, изкачваше се на върха на хълма и се разхождаше из околностите. Преди жътва отведе Юда на фермата при неговия чичо, която се намираше на юг от Назарет, но Юда не остана там – скоро след жътвата той избяга и по-късно Симон го намери на езерото в компанията на рибарите. След като Симон го доведе в къщи, Иисус обстойно поговори с беглеца и тъй като искаше да бъде рибар, тръгна с него към Магдала и го остави на грижите на техния роднина, рибар; от това време до своята женитба Юда се труди успешно и редовно и продължаваше да лови риба и след като се ожени.

^{128:7.9 (1418.1)} Най-после дойде денят, когато всички братя на Иисус си намериха занимание в живота и овладяха своя занаят. Всичко беше готово за това, Иисус да може да напусне семейството си.

^{128:7.10 (1418.2)} През ноември се състоя двойна сватба. Яков, братът на Иисус, се ожени за Еста, а Мириам се омъжи за съседския Яков. Това беше наистина радостно събитие.

Даже Мария отново се чувстваше щастлива, ако не се смятат моментите, когато разбираше, че Иисус се готви да замине. Тя страдаше под тежкото бреме на неопределеността; ако само Иисус беше седнал да поговори с нея, както това се случваше, когато беше дете! Но той винаги беше затворен и пазеше пълно мълчание относно своето бъдеще.

^{128:7.11 (1418.3)} Яков и неговата невеста Еста се преместиха в скромн неголям дом в западната част на града, подарен от нейния баща. Макар че Яков продължаваше да поддържа семейството на майката, поради женитбата неговата квота беше отрязана наполовина и Иисус официално назначи Йосиф за глава на семейството. По това време Юда изрядно изпращаше в къщи своя ежемесечен дял от семейните разходи. Бракът на Яков и Мириам оказа върху него крайно благотворно въздействие и на следващия ден след сватбата, преди да тръгне на риболовство, той увери Йосиф, че може твърдо да разчита “на неговия дял, а ако се наложи – и на повече”. И той удържа на думата си.

^{128:7.12 (1418.4)} Мириам живееше в дома на Яков в съседство с Мария. По това време Яков старши вече лежеше в земята заедно със своите предци. Марта замени в дома Мириам и към края на годината реорганизацията на семейството беше благополучно завършена.

^{128:7.13 (1418.5)} На следващия ден след двойната сватба Иисус проведе важен разговор с Яков. Поверително съобщавайки на Яков, че се готви да напусне семейството, той му предаде всички права над ремонтната работилница, официално и тържествено сне от себе си задълженията на

глава на дома на Йосиф и изключително трогателно назначи своя брат Яков за “глава и защитник на дома на моя баща”. Той състави – и те и двамата подписаха, тайно съглашение, в което се уговаряха, че в замяна на подарената му ремонтна работилница Яков поема върху себе си пълната материална отговорност за семейството и с това освобождава Иисус от всякакви по-нататъшни задължения по тези въпроси. След като те подписаха договора и си разпределиха семейния бюджет по такъв начин, че реалните семейни разходи да могат да бъдат погасявани без участието на Иисус, Иисус каза на Яков: “Но, синко, докато не настъпи моето време, аз ще продължавам да ти изпращам някаква сума всеки месец, но това, което ти изпращам, трябва да се използва в зависимост от обстоятелствата. Изразходвай тези пари за предмети от първа необходимост за семейството или за развлечения – така, както смяташ за нужно. Харчи ги в случай на болест или за погасяване на непредвидените разходи, с които могат да се сблъскат отделните членове на семейството.”

128:7.14 (1418.6) Така Иисус действително се подготви за втория период на зрелия си живот, който прекара извън семейството, преди да пристъпи към публичната си дейност – делото на Отеца.

Документ 129. По-нататъшният живот на Иисус като възрастен

129:0.1 (1419.1) ИИСУС напълно и окончателно се отдръпна от управлението на домашните дела на назаретското семейство и от непосредственото ръководство на неговите

членове. Чак до своето кръщение той продължаваше да внася принос в семейния бюджет и живо се интересувахе от духовния живот на всичките си братя и сестри. И като човек той винаги беше готов да направи всичко възможно за благополучието и щастието на своята овдовяла майка.

129:0.2 (1419.2) Към това време Синът Човешки направи всичко необходимо, за да се приготи да напусне завинаги своето назаретско семейство; и тази крачка беше нелека. Естествено, Иисус обичаше своите роднини. Той обичаше своето семейство и това естествено чувство изключително много се усилваше от необикновената му преданост към него. Колкото по-пълно се посвещаваме на своите събратя, толкова повече започваме да ги обичаме; и тъй като Иисус толкова безрезервно отдаваше себе си на своето семейство, той го обичаше с огромна и пламенна любов.

129:0.3 (1419.3) Постепенно всички членове на семейството разбраха, че Иисус се кани да ги напусне. Тъгата от предчувствието за раздялата се смекчаваше само от постепеността, с която той ги подготвяше за обявяването на своето заминаване. В продължение на повече от четири години те осъзнаваха, че той се готви за тази окончателна раздяла.

1. Двадесет и седмата година (21 година след н.е.)

129:1.1 (1419.4) През януари тази година, 21 година след н. е., в едно дъждовно неделно утро без каквито и да било формалности Иисус напусна своето семейство, обяснявайки само, че тръгва за Тивериада, след което се кани да посети други градове в околностите на

Галилейското езеро. Така той ги напусна и вече никога не се завърна в лоното на семейството.

^{129:1.2 (1419.5)} Той прекара седмицата в Тивериада – новия град, на който скоро предстоеше да стане приемник на Сефорис като столица на Галилея; и не намирайки тук нищо интересно за себе си, продължи пътя си през Магдала и Витсаида и пристигна в Капернаум, където спря, за да посети приятеля на своя баща – Зеведей. Неговите синове бяха рибари; самият той строеше лодки. Иисус Назарянин беше специалист както в проектирането, така и в строителството; той майсторски обработваше дърво и Зеведей се беше наслушал на разкази за изкуството на назаретския майстор. Зеведей вече отдавна се замисляше за строителството на лодки с подобрена конструкция и сега той разказа за своите планове на Иисус, като предложи на спрелия при него дърводелец да участва в делото му – Иисус охотно се съгласи.

^{129:1.3 (1419.6)} Иисус работи със Зеведей малко повече от година, но за това време той създаде лодки с нова конструкция и внедрил принципно нови методи за тяхното приготвяне. Благодарение на по-съвършената технология и значително подобрените методи за попарване на дъските Иисус и Зеведей започнаха да строят лодки с изключително високо качество, които бяха много по-безопасни при плаването си по езерото, отколкото лодките от предишните типове. В течение на няколко години поръчките за тези лодки от нов тип превишаваха възможностите на малкото предприятие на Зеведей. След по-малко от пет години практически всички използвани на езерото лодки бяха построени в

работилницата на Зеведей в Капернаум. Иисус стана широко известен в кръга на галилейските рибари като създател на нови лодки.

129:1.4 (1420.1) Зеведей беше достатъчно осигурен човек. Неговите работилници за лодки се разполагаха на езерото на юг от Капернаум, а неговият дом стоеше на брега недалеч от риболовния център на Витсаида. Иисус прекара в Капернаум повече от година и през това време живееше в семейството на Зеведей. Той вече отдавна се трудеше в самота, тоест без баща, и затова се наслаждаваше на работата с баща-партньор.

129:1.5 (1420.2) Жената на Зеведей, Саломия, беше роднина на Ханан, който тогава беше първосвещеник в Йерусалим. Снет от длъжност само осем години по-рано, Ханан както преди оставаше най-влиятелен от садукееите. Саломия стана страстна поклонница на Иисус. Тя го обичаше както своите собствени синове Яков, Йоан и Давид, а четирите ѝ дъщери се отнасяха към него като към по-голям брат. Иисус често отиваше на риболов с Яков, Йоан и Давид и те установиха, че той е не само изкусен строител на лодки, но и опитен рибар.

129:1.6 (1420.3) В течение на цялата тази година Иисус всеки месец изпращаше пари на Яков. Той се върна в Назарет през октомври, за да присъства на сватбата на Марта, след което не се появи тук повече от две години, завръщайки се едва преди двойната сватба на Симон и Юда.

129:1.7 (1420.4) В течение на тази година Иисус продължаваше да строи лодки и да наблюдава живота на хората на Земята.

Той често посещаваше стоянката на керваните, тъй като пътят от Дамаск на юг преминаваше през Капернаум. В Капернаум се намираше голям римски гарнизон; възглавяващият го офицер беше езичник, обърнат във вярата в Яхве – “благочестив човек”, както наричаха такива прозелити евреите. Този офицер, произхождащ от богато римско семейство, реши да построи в Капернаум прекрасна синагога, която той предаде на евреите малко преди Иисус да се засели при Зеведей. В течение на по-голямата част от тази година Иисус прекара тук повече от половината от всички богослужения и някои от пребиваващите в синагогата керванни пътници познаха в него дърводелеца от Назарет.

^{129:1.8 (1420.5)} Когато дойде време да се плащат налозите, Иисус се регистрира като “квалифициран занаятчия от Капернаум”. От този ден и до края на своя земен живот го знаеха като жител на Капернаум. Той никога не заявяваше някакво друго официално местожителство, макар че по силата на разни причини позволяваше да го приемат за жител на Дамаск, Витания, Назарет и даже Александрия.

^{129:1.9 (1420.6)} В Капернаумската синагога той откри много нови книги, пазещи се в библиотечните сандъци, и минимум пет вечери в седмицата прекарваше в интензивни занимания. Една от свободните вечери той отделяше за общуване с големите, а другата прекарваше с младежите. В личността на Иисус имаше нещо благодатно и въодушевяващо, което неизменно притегляше към него младите хора. В неговото общество те винаги се чувстваха леко и непринудено. Вероятно главната тайна за неговия успех в общуването с

тях се заключавахе в това, че той постоянно се интересувахе от всичките им дела и в същото време рядко им давахе съвети, ако не го питаха.

129:1.10 (1420.7) Семейството на Зеведей почти боготвореше Иисус и вечер никога не пропускаше разискванията с въпроси и отговори, които Иисус провеждаше всяка вечер след вечеря до преди да тръгне да се занимава в синагогата. Младите съседи също посещаваха тези вечерни беседи. На тези неголеми събрания Иисус давахе различни прогресивни наставления – прогресивни точно дотолкова, доколкото бяха достъпни за разбирането на слушателите. Той беседваше с тях съвсем непринудено, изразяваше своите идеи и идеали относно политиката, социологията, науката и философията; но властна категоричност се появяваше в неговия тон, когато ставаше дума за религията – връзката на човека с Бога.

129:1.11 (1421.1) Веднъж в седмицата Иисус провеждаше събрания, на които присъстваше цялото семейство, а също така и калфите и помощните брегови работници, тъй като Зеведей имаше много наемни работници. Именно сред тези труженици Иисус за пръв път беше наречен “Учител”. Всички го обичаха. На Иисус му харесваше да работи със Зеведей в Капернаум, но той тъжеше за децата, играещи до стената на дърводелската работилница в Назарет.

129:1.12 (1421.2) От синовете на Зеведей Яков повече от другите се интересувахе от Иисус като от учител и философ. Йоан ценеше преди всичко неговите религиозни учения и възгледи. Давид уважаваше в него майстора, но малко се

замисляше за неговите религиозни възгледи и философски учения.

^{129:1.13 (1421.3)} Юда често идваше тук през съботите, за да слуша речите на Иисус в синагогата, и оставаше, за да го посети. И колкото повече време прекарваше Юда в компанията на своя по-голям брат, толкова повече той се убеждаваше, че Иисус наистина е велик човек.

^{129:1.14 (1421.4)} През тази година Иисус се издигна до ново ниво на овладяване на човешкия разум и достигна нови висоти в осъзнатото общуване с вътрешния Настройчик на Съзнанието.

^{129:1.15 (1421.5)} Това беше последната година от неговия спокоен живот. Занапред Иисус никога нямаше да прекара цяла година на едно място или с едно и също занимание. Бързо се приближаваха дните на неговите земни странствания. Периодите на напрегната дейност не бяха далеч в бъдещето, а сега – между простия, но необичайно енергичен живот в миналото и още по-наситеното и напрегнато обществено служене – на него му предстоеше да прекара няколко години в активни пътешествия и най-разнообразен личен труд. Той трябваше да завърши своята подготовка като човек от дадения свят преди да стане учител или проповедник – съвършен Богочовек от божествения и постчовешки стадий на своето Урантийско посвещение.

2. Двадесет и осмата година (22 година след н.е.)

^{129:2.1 (1421.6)} През март 22 година от н. е. Иисус напусна Зеведей и Капернаум. Той поиска малко пари за покриване

на разходите си в Йерусалим. Докато работеше със Зеведей, той вземаше само неголеми суми, които всеки месец изпращаше в Назарет. Всеки месец Йосиф и Юда поред идваха в Капернаум за пари и ги отнасяха в Назарет; риболовният център на Юда се намираше само на няколко километра на юг от Капернаум.

129:2.2 (1421.7) Когато Иисус напусна семейството на Зеведей, той се съгласи да остане в Йерусалим до Пасхата и всички те обещаха да дойдат на празника. Те даже се уговориха да направят съвместна пасхална трапеза. Всички бяха много опечалени от заминаването на Иисус – особено дъщерите на Зеведей.

129:2.3 (1421.8) Преди Иисус да напусне Капернаум, той проведе продължителен разговор със своя нов другар и близък приятел – Йоан Зеведеев. Той каза на Йоан, че се кани да пътешества, “докато дойде неговото време”, и помоли Йоан ежесечно да изпраща вместо него в Назарет определена сума пари дотогава, докато не бъдат изразходвани полагащите му се пари. И Йоан му обеща следното: “Мой Учителю, занимавай се със своите дела и върши своя труд на света; аз ще действам от твое име по този и всеки друг въпрос и ще помагам на твоето семейство така, както бих гледал своята собствена майка и както бих се грижил за своите родни братя и сестри. Аз ще изразходвам твоите средства, които се пазят при моя баща, така, както ти се разпореди, и в зависимост от необходимостта, а ако твоите пари свършат и аз не получа нищо от теб, а твоята майка се нуждае, ще дяля с нея своите

собствени средства. Върви с мир. Аз ще действам вместо теб по всички тези въпроси.”

^{129:2.4 (1422.1)} Затова след като Иисус тръгна за Йерусалим, Йоан провери при своя баща Зеведей полагащите се на Иисус средства и беше удивен от това, колко внушителна беше тази сума. Предвид това, че Иисус остави този въпрос изцяло в негови ръце, те решиха, че е най-добре да вложат парите в недвижимо имущество и да използват дохода в помощ на назаретското семейство; и тъй като Зеведей знаеше за една неголяма къща в Капернаум, която беше заложена и предназначена за продажба, той нареди на Йоан да купи тази къща с парите на Иисус и да се разпорежда със собствеността на своя другар с правата на опекун. И Йоан постъпи така, както му каза неговият баща. В течение на две години арендата за дома се използваше за погасяване на дълга, а скоро Йоан получи от Иисус голяма сума пари за нуждите на семейството на Учителя и събралите се средства почти изцяло стигнаха за изплащане на задължението; Зеведей предостави недостигащата част и Йоан в определеното време погаси дълга, придобивайки пълно право на собственост над тази двустайна къща. По такъв начин Иисус стана притежател на дом в Капернаум, но те не му съобщиха нищо за това.

^{129:2.5 (1422.2)} Когато назаретското семейство узна, че Иисус е напуснал Капернаум, те – не знаейки за неговото финансово съглашение с Йоан – решиха, че е настанало време да се справят без по-нататъшната помощ на Иисус. Яков помнеше за своя договор с Иисус и с помощта на

своите братя веднага пое върху себе си пълната отговорност за грижата за семейството.

^{129:2.6 (1422.3)} Но да се върнем към Иисус в Йерусалим. В течение на два месеца по-голямата част от времето си той прекарваше в храма, където слушаше диспути и от време на време посещаваше различни училища на равините. В съботите обикновено ходеше във Витания.

^{129:2.7 (1422.4)} Иисус донесе в Йерусалим писмо от Саломия, жената на Зеведей, представяща го на бившия първосвещеник Ханан като човек, към когото тя се отнасяше “като към роден син”. Ханан му отдели много време и лично беше с него във всички многобройни йерусалимски академии, подготвящи религиозни учители. Независимо от това, че Иисус всестранно се запозна с тези училища и внимателно изучи техните методи на преподаване, той не зададе публично нито един въпрос. Макар че Ханан се отнасяше към Иисус като към велик човек, той беше в недоумение и не знаеше какво да го посъветва. Той разбираше колко глупаво би било да му препоръча да постъпи в което и да е йерусалимско училище като ученик; от друга страна, той добре знаеше, че на Иисус никога няма да се предостави статут на официален учител, тъй като той не се е занимавал в тези училища.

^{129:2.8 (1422.5)} Скоро настъпи пасхалната седмица. Заедно с тълпите поклонници от всички краища на света от Капернаум в Йерусалим пристигна Зеведей с цялото си семейство. Всички те останаха в просторния дом на Ханан,

където отпразнуваха пасхата като едно щастливо семейство.

^{129:2.9 (1422.6)} Още преди завършването на тази пасхална седмица Иисус съвсем случайно се срещна с един богат пътешественик и неговия син – млад човек на около седемнадесет години. Бащата и синът бяха родом от Индия; канейки се да посетят Рим и други места по Средиземноморието, те решиха да тръгнат към Йерусалим за Пасхата с надеждата да намерят човек, който да стане преводач за двамата и учител за юношата. Бащата настояваше Иисус да се съгласи да тръгне заедно с тях. Иисус му разказа за своето семейство и за това, че от негова страна едва ли би било честно да се отдели за почти две години – та нали за това време неговото семейство може да се окаже в нужда. В отговор на това пътешественикът от изток предложи на Иисус заплата за една година предварително, за да може с тези пари неговите другари, разпореждащи се с тези пари от името на Иисус, да могат да издържат неговото семейство. И Иисус се съгласи да направи това пътуване.

^{129:2.10 (1423.1)} Иисус предаде тази голяма сума на Йоан, сина на Зеведей. И вие вече знаете, че Йоан използва тези пари за погасяване на дълга за къщата в Капернаум. Иисус изцяло посвети Зеведей в планове на своето пътешествие по Средиземноморието, но му каза да не разказва за това никому – даже на своите роднини, и за цялото това дълго време с продължителност почти две години Зеведей действително нито веднъж не разкри неговото местопребиваване. Когато Иисус се върна от

пътешествието, назаретското семейство вече почти не се надяваше да го види жив. Само благодарение на уверенията на Зеведей, който няколко пъти посети Назарет заедно със своя син Йоан, в сърцето на Мария още тлееше надежда.

^{129:2.11 (1423.2)} В течение на цялото това време положението на назаретското семейство оставаше крайно благополучно; Юда съществено увеличи своята квота и продължаваше да плаща увеличена вноска до своята женитба. Независимо от това, че те почти не се нуждаеха от помощ, Йоан Зеведеев всеки месец правеше подаръци на Мария и Рут, както му беше поръчал Иисус.

3. Двадесет и деветата година (23 година след н.е.)

^{129:3.1 (1423.3)} Цялата двадесет и девета година от живота на Иисус отиде за завършване на пътешествието по Средиземноморието. Основните събития – в тази степен, в която ни е позволено да разкрием този опит – се разглеждат в повесткуванията, следващи непосредствено след настоящия документ.

^{129:3.2 (1423.4)} По време на пътешествието по римския свят Иисус, по силата на много причини, беше известен като *дамаския книжник*. Но в Коринт и на други места, където той се спираше по обратния път, го знаеха като *еврейския учител*.

^{129:3.3 (1423.5)} Този период в живота на Иисус беше наситен със събития. По време на пътешествието той много общуваше с хората, но въпросният опит е този етап от неговия живот,

който той никога не разкри нито пред членовете на своето семейство, нито пред когото и да било от апостолите. Иисус преживя своя живот в плът и напусна този свят така, че никой (освен Зеведей от Витсаида) не узна за това дълго пътешествие. Някои от неговите другари смятаха, че се е върнал в Дамаск; други предполагаха, че е заминал за Индия. Неговото собствено семейство клонеше към мнението, че е бил в Александрия, тъй като знаеха, че някога го канеха там на длъжност помощник-хазан.

^{129:3.4 (1423.6)} Когато Иисус се върна в Палестина, той не направи нищо, за да измени мнението на своето семейство, което смяташе, че той е отишъл от Йерусалим в Александрия; той им позволи да продължават да вярват, че през цялото време, в течение на което го нямаше в Палестина, е прекарал в този град на знанията и културата. Само Зеведей, строителят на лодки от Витсаида, знаеше истината, но Зеведей не каза на никого.

^{129:3.5 (1423.7)} Във всички свои опити да разгадаете смисъла на живота на Иисус на Урантия вие следва да помните за мотивите за посвещаването на Михаил. Ако искате да постигнете значението на неговите много и на пръв поглед странни постъпки, трябва да разберете целта на неговото пребиваване във вашия свят. Той внимателно следеше да не направи собствения си живот предмет на прекомерно и всепоглъщащо внимание. Иисус не искаше да прибегва до необичайно и неотразимо въздействие над другите хора. Той беше изцяло предан на делото по разкриване на небесния Отец пред своите смъртни събратья и едновременно посветен на възвишената задача: да

преживее своя земен живот така, че в течение на целия си живот да се подчинява на волята на същия този Райски Баща.

^{129:3.6 (1424.1)} Освен това смъртните, изучаващи живота на Иисус на Земята, ще могат по-добре да разберат това божествено посвещение, ако винаги помнят следното: макар че Иисус преживя своя живот в инкарнация *на* Урантия, той преживя този живот *за* цялата своя вселена. В живота, преживян от него в плът, имаше нещо особено въодушевяващо за всяка обитавана сфера във вселената Небадон. Това е вярно и по отношение на тези светове, които станаха обитаеми след неговото незабравимо пребиваване на Урантия. И това ще бъде вярно по отношение на всички светове, на които ще могат да се появяват волеви създания в продължение на цялата бъдеща история на тази локална вселена.

^{129:3.7 (1424.2)} В течение на пътешествието по римския свят и благодарение на придобития за това време опит Синът Човешки практически завърши своята образователна подготовка чрез общуване с най-различни народи, населяващи света в това време и в това поколение. Благодарение на получената при пътешествията подготовка към времето на завръщането на Иисус в Назарет в него се оформи почти пълна представа за това, как на Урантия човекът живее и твори своята съдба.

^{129:3.8 (1424.3)} Истинската цел на неговото пътешествие по страните от басейна на Средиземно море беше *да опознае хората*. Той се сближи със стотици представители на човешкия род. Срещна и заобича най-различни хора –

богати и бедни, знатни и прости, черни и бели, образовани и необразовани, културни и некултурни, с животински и духовни наклонности, религиозни и нерелигиозни, нравствени и безнравствени.

^{129:3,9 (1424,4)} По време на пътешествието по Средиземно море Иисус постигна големи успехи в своята човешка задача – овладяване на материалния смъртен разум, а неговият вътрешен Настройчик извърши огромен прогрес във възвисяването и одухотворяването на същия този човешки интелект. Към края на това пътешествие Иисус от първа ръка, с цялата си човешка увереност знаеше, че той е Син Божий, Син-Създател, Син на Всеобщия Баща. Настройчикът все по-често успяваше да пробуди в съзнанието на Сина Човешки смътни спомени от общуването с неговия божествен Отец преди той да пристъпи към организацията и управлението на локалната вселена Небадон. Така Настройчикът постепенно пробуждаше в съзнанието на Иисус необходимите спомени за неговото предишно божествено битие в течение на различните епохи на неговото практически вечно минало. Последен от демонстрираните от Настройчика епизоди от предчовешкия му опит беше прощалната среща на Михаил с Емануил Салвингтонски непосредствено преди той да престане да осъзнава своята личност, за да пристъпи към инкарнация на Урантия. Този последно запечатан в паметта му образ на предчовешко съществуване ясно се прояви в съзнанието на Иисус в същия този ден, когато Йоан го кръсти в Йордан.

4. Иисус-човекът

^{129:4.1 (1424.5)} За наблюдаващите небесни разумни същества от локалната вселена пътешествието на Иисус по Средиземноморието беше най-завладяващото от всичките му земни изпитания – поне за целия му живот до разпъването и смъртта на кръста. Този етап беше възхитителният период от неговото *лично служение* в противоположност на приближаващата се епоха на общественото служение. Завладяващият характер на този уникален епизод се усилваше още и от това, че той продължаваше да остава дърводелецът от Назарет, строителят на лодки от Капернаум, книжникът от Дамаск; той все още беше Синът Човешки. Той все още не беше постигнал съвършено владееие на своя човешки разум; Настройчикът все още не беше овладял смъртната индивидуалност и не беше я направил своя неотменима част. Той все още беше човек сред хора.

^{129:4.2 (1425.1)} В течение на тази двадесет и девета година чисто човешкият му религиозен опит – личният му духовен растеж – практически достигна своя апогей. Опитът от духовното развитие представляваше последователен постепенен растеж от момента на пристигането на Настройчика на Съзнанието чак до този ден, когато стана окончателното установяване и потвърждение на неговото естествено и нормално отношение между материалния разум на човека и присъстващия в разума дух – феноменът на съединяването на тези два разума заедно, опитът, който Синът Човешки, като въплътен смъртен от обитаемия свят, напълно и окончателно постигна в деня на своето кръщение в река Йордан.

129:4.3 (1425.2) Макар че в течение на тези години да не изглеждаше, че Иисус се предава често на непосредствено общуване с небесния Отец, той все повече усъвършенстваше ефективните методи на лично общуване с пребиваващото в него духовно присъствие на Райския Баща. Той живееше истински и пълнокръвен живот в плът. Това, което той знае от свой собствен опит, е еквивалентно на реалността, обединяваща цялата същност на живота на хората в материалните светове на времето и пространството.

129:4.4 (1425.3) Синът Човешки преживя цялата широка гама на човешките чувства – от висша радост до най-дълбока печал. Той беше дете на радостта, рядко весело същество; и заедно с това той беше “мъж на скръбта, запознат с тъгата”. В духовен смисъл той преживя смъртен живот от долу до горе, от начало до край. От материална гледна точка той избягваше социалните крайности на човешкото съществуване, но в интелектуално отношение позна всестранный и изчерпващ опит на човешкия род.

129:4.5 (1425.4) Иисус знае мислите и чувствата, побудите и импулсите на еволюиращите и възходящи смъртни от обитаемите светове – от раждането до смъртта. Той преживя човешкия живот от изворите на физическата, интелектуална и духовна индивидуалност, преминавайки през младенчеството, детството, младостта и зрялата възраст – чак до човешкия опит на смъртта. Той не само преживя тези обичайни и привични човешки периоди на интелектуално и духовно развитие, но също така изпита изцяло и тези по-високи и прогресивни стадии на

съгласуваност на човека и Настройчика, които са достъпни за малцина от смъртните на Урантия. Затова той изпита целия живот на смъртен човек, не само свойствен на вашия свят, но и присъщ на висшите и най-развити светове, утвърдили се в светлината и живота.

^{129:4.6 (1425.5)} Макар че този съвършен живот, преживян в образа на смъртна плът, не получи безусловно и всеобщо одобрение от страна на неговите смъртни събратя – от тези, които се оказаха негови съвременници на Земята, при все това животът, който Иисус Назарянин преживя в плът на Урантия, действително получи пълното и безусловно признание на Всеобщия Баща, тъй като една и съща личност, за един и същи живот стана едновременно най-пълното разкритие на вечния Бог пред смъртния човек и пример на усъвършенствана човешка личност, удовлетворяваща Безкрайния Създател.

^{129:4.7 (1425.6)} Именно в това се състоеше неговата истинска и висша цел. Той слезе на Урантия, не за да стане съвършен и изчерпващ пример за всяко дете или възрастен от една или друга епоха. Наистина в неговия плен, богат, прекрасен и благороден живот ние можем да намерим много от това, което е възвишено образцово, божествено въодушевяващо, но то се обяснява с това, че той преживя истински и неподправен човешки живот. Иисус живя на Земята, не за да даде на останалите пример за подражание. Неговият живот в плът беше изпълнен с тази милосърдна загриженост, с която може да бъде отбелязан и вашият живот на Земята; и преживявайки смъртния си живот в своята епоха такъв, какъвто той беше, той стана пример за

всички нас, подбуждайки и нас така да преживеем своя живот – в своята епоха и такива, каквито сме ние. Вие може да не се издигнете до неговия живот, но сте способни да вземете решение да преживеете своя живот така, както той преживя своя. Иисус може да не бъде буквален и изчерпващ пример за всички смъртни от всички векове във всички светове на тази локална вселена, но той е вечен източник на вдъхновение и пътеводна звезда за всички странстващи, отправящи се към Рая от световите за начален възход в течение на цялото им придвижване през вселената на вселените и през Хавона към Рая. Иисус е новият жив път от човека към Бога, от частичното до съвършеното, от земното до небесното, от времето до вечността.

129:4.8 (1426.1) Към края на двадесет и деветата си година Иисус Назарянин фактически завърши живота, изискван от смъртните създания, съществуващи в плът. И сега той стана практически съвършен човек, очакващ часа за своето явяване пред Бога. И постигна всичко това за по-малко от тридесет години.

Документ 130. На път за Рим

130:0.1 (1427.1) **З А ПЪТЕШЕСТВИЕТО** по римския свят отиде голяма част от двадесет и осмата и цялата двадесет и девета година от живота на Иисус на Земята. Иисус и двамата жители на Индия – Гонод и неговият син Ганид – излязоха от Йерусалим сутринта в неделя на 26 април 22 година след н.е. Те завършиха своето пътешествие в запланувания срок и през следващата година Иисус се прости с бащата и сина в град Харакс на брега на

Персийския залив, в десетия ден на декември 23 година след н.е.

^{130:0.2 (1427.2)} От Йерусалим те отидоха в Кесария през Йопия. В Кесария се качиха на кораб, тръгващ за Александрия. От Александрия отплаваха за Крит в Ласея. От Крит отплаваха за Картаген, спирайки в Кирения. В Картаген се качиха на кораб, отплаващ за Неапол, спирайки в Малта, Сиракуза и Месина. От Неапол тръгнаха за Капуа, а оттам по Апиевия път – за Рим.

^{130:0.3 (1427.3)} След престоя си в Рим те отидоха в Тарент, откъдето отплаваха за Гърция, в Атина, спирайки в Никопол и Коринт. От Атина тръгнаха за Ефес през Троя. От Ефес отплаваха към Кипър, спирайки по пътя в Родос. Те изгубиха много време за посещение на Кипър и почивка, след което отплаваха за Антиохия в Сирия. От Антиохия завиха на юг към Сидон, след което пристигнаха в Дамаск. Оттам с кервани се добраха до Месопотамия, като преминаха през Тапсак и Лариса. Те прекараха известно време във Вавилон, посетиха Ур и други места, след което тръгнаха за Суза. От Суза отидоха в Харакс, откъдето Гонод и Ганид тръгнаха за Индия.

^{130:0.4 (1427.4)} Именно за тези четири месеца, които Иисус прекара в Дамаск, той усвои из основи езика, на който говореха Гонод и Ганид. Тук той много се труди над преводите от гръцки на един от езиците на Индия, при което му помагаше жител на същата област, където живееше Гонод.

130:0.5 (1427.5)

По време на това пътешествие по Средиземноморието Иисус около половината ден прекарваше в ежедневни занятия с Ганид, изпълнявайки функциите на преводач по време на деловите и приятелски срещи на Гонод. Останалата част от деня беше на негово разположение и той я посвещаваше на това близко запознанство със своите събратя, на това съкровено общуване със смъртните на този свят, което беше толкова характерно за неговата дейност в течение на годините, непосредствено предшестваци общественото му служение.

130:0.6 (1427.6)

Чрез лично наблюдение и непосредствено общуване Иисус се запозна с по-високото ниво на материално и интелектуално развитие на цивилизацията на Запада и Левант; от Гонод и неговия блестящ син той узна много за цивилизацията и културата на Индия и Китай, тъй като Гонод, сам гражданин на Индия, беше извършил три продължителни пътешествия из империята на жълтата раса.

130:0.7 (1427.7)

Юношата Ганид научи много от Иисус за времето на това дълго и тясно общуване. Те много се привързаха един към друг и бащата на юношата неведнъж се опитваше да уговори Иисус да отиде заедно с тях в Индия, но Иисус неизменно отклоняваше това предложение, позовавайки се на необходимостта да се върне при своето семейство в Палестина.

1. В Йопия – беседата за Йон

^{130:1.1 (1428.1)} По време на тяхното пребиваване в Йопия Иисус се запозна с Гадиях — филистимски преводач, който работеше при някой си Симон, щавач. Търговските представители на Гонод в Месопотамия провеждаха много делови операции с този Симон; затова Гонод и неговият син искаха да го навестят по пътя в Кесария. За времето, прекарано в Йопия, между Иисус и Гадиях се установиха сърдечни отношения. Този млад филистимец беше търсач на истината. Иисус беше носител на истината; той *беше* истината за това поколение урантийци. Когато се срещнат велик търсач и велик носител на истината, то резултатът от такава среща е велико и освобождаващо озарение, породено от опита за познаване на новата истина.

^{130:1.2 (1428.2)} Веднъж след вечеря Иисус и младият филистимец отидоха на разходка по брега на морето и Гадиях, не подозирайки, че този “дамаски книжник” толкова добре знае юдейските предания, показа на Иисус кораба, с който, както се смяташе, Йона беше тръгнал на злополучно плаване за Тарсис. Изказвайки своите забележки, той попита Иисус: “Как смяташ, действително ли голяма риба е глътнала Йона?” Иисус разбра, че това предание е направило на юношата огромно впечатление и че размишленията за него са го убедили в греховността на опитите да се отклониш от своя дълг. Затова Иисус не каза нищо, което може да разруши внезапно принципите, от които Гадиях се ръководеше в своя практически живот. Отговаряйки на този въпрос, Иисус каза: “Приятелю мой, всички ние сме йоновци, които следва да живеят в съгласие с волята на Бога, и всеки път, когато се опитваме да се отклоним от насъщните изисквания на живота и тичаме

към далечни съблазни, ние подлагаме себе си на непосредственото въздействие на тези влияния, които не се управляват от силите на истината и праведността. Да бягаш от този дълг, значи да жертваш истината. Бягството от служенето на светлината и истината може да доведе само до мъчителен сблъсък с упоритите китове на егоизма, които неизбежно водят до тъмнина и смърт, ако такива богоотстъпнически йоновци не обръщат своето сърце – дори в самите дълбини на отчаянието, към търсене на Бога и неговите добродетели. И когато такива отчаяли се души искрено търсят Бога, жадуват за истината и праведността, то нищо вече не е способно да ги задържи в плен. На каквото и дъно да са се оказали, ако с цялото си сърце се устремят към светлината, Духът на Господ Бог небесен ще ги освободи от техния плен; неблагоприятните обстоятелства на живота ще ги изведат на твърдата почва на нови възможности за обновено служене и по-мъдър живот.”

130:1.3 (1428.3) Гадиях беше изключително развълнуван от учението на Иисус. Те поговориха край морето до късно след полунощ и преди да се разотидат по своите стаи, се помолиха заедно и един за друг. Именно този Гадиях, чувайки впоследствие проповедта на ап. Петър, дълбоко повярва в Иисус Назарянин и проведе паметна беседа с Петър през една от вечерите в дома на Дорки. И Гадиях изигра огромна роля за това, Симон – богат търговец на кожи, окончателно да реши да приеме християнството.

130:1.4 (1428.4) (Разказвайки за индивидуалния труд на Иисус със своите смъртни събратя по време на пътешествието по

Средиземноморието, ние, съгласно полученото разрешение, ще излагаме неговите думи на съвременния език, употребяван на Урантия по време на съставянето на настоящия документ.)

130:1.5 (1429.1) Последната среща на Иисус с Гадиях беше свързана с обсъждането на доброто и злото. Усещането за несправедливост поради присъствието в света на злото наред с доброто силно безпокоеше този млад филистимец. Той каза: “Как може Бог, ако е безкрайно добър, да ни позволява да страдаме от нещастията, които носи злото; в края на краищата кой твори зло?” В тези дни все още мнозина вярваха, че Бог твори и доброто, и злото, но Иисус никога не учеше на такава лъжлива представа. Отговаряйки на този въпрос, той каза: “Братко мой, Бог е любов; затова Той не може да не бъде добродетел и Неговата добродетел е толкова голяма и реална, че е неспособна да съдържа в себе си малкото и нереално зло. Бог е толкова недвусмислено добър, че в Него няма абсолютно никакво място за пагубно зло. Злото представлява незрелите решения и лекомислените постъпки на онези, които се съпротивляват на добротата, отхвърлят красотата и предават истината. Злото е само заблуждението на незрелостта или разрушителното и изкривяващо въздействие на невежеството. Злото е неизбежната тъмнина, неотстъпно следваща неразумното отразяване на светлината. Злото е това, което е мрачно и неистинно и което, при съзнателно приемане, става грях.

130:1.6 (1429.2) Давайки ти способност да избираш между истината и заблуждението, твоят небесен Баща е създал

възможност за отричане на положителния път на светлината и живота. Но такива заблуждения, свидетелстващи за злото, в действителност са несъществуващи дотогава, докато разумното създание не ги пробуди към живот чрез своята воля, избирайки пътя на греха. И тогава това зло прераства по-късно в грях вследствие умишления и преднамерен избор, извършван от такова своеволно и метежно създание. Именно затова нашият небесен Баща допуска временното съществуване на добро и зло до завършването на живота – така, както природата позволява на пшеницата и плевелите да растат заедно до жътвата.” Гадиях беше напълно удовлетворен от отговора на Иисус на своя въпрос, след като тяхната следваща беседа му проясни истинското значение на тези незабравими изказвания.

2. В Кесария

^{130:2.1 (1429.3)} Иисус и неговите приятели прекараха в Кесария по-дълго, отколкото предполагаха, тъй като се оказа, че една от огромните рулеви перки на кораба, на който той се канеше да се качи, може да се разцепи. Капитанът реши да остане в пристанището, докато стане готова новата перка. Квалифицираните дърводелци, способни да се справят с тази задача, не стигаха и Иисус предложи своите услуги. Вечерите Иисус и неговите другари се разхождаха по великолепната стена, служеща за разходки около пристанището. Ганид с огромен интерес слушаше Иисус, когато той обясняваше устройството на системата за водоснабдяване на града и метода за използване на приливите за измиване на градските улици и водосточни канавки. Голямо впечатление на този индийски юноша

направи стоящият на възвишението храм на Август, който се увенчаваше от огромна статуя на римския император. На втория ден следобед и тримата присъстваха на представлението в огромния амфитеатър, побиращ двадесет хиляди души, а вечерта гледаха в театъра гръцка пиеса. Ганид не беше виждал нищо подобно преди това и зададе на Иисус много въпроси. На сутринта на третия ден те направиха официално посещение в двореца на управителя, тъй като Кесария беше столица на Палестина и резиденция на римския прокуратор.

^{130:2.2 (1429.4)} В техния хотел се настани и някакъв търговец от Монголия и тъй като този търговец от далечния Изток много добре говореше гръцки, Иисус проведе с него няколко продължителни беседи. Търговецът беше крайно поразен от предложената от Иисус философия на живота и той никога не забрави мъдрите думи: “Живей небесен живот на земята, ежедневно подчинявайки се на волята на небесния Баща!” Този човек беше даоист и благодарение на Иисус повярва твърдо в доктрината за всеобщото Божество. Връщайки се в Монголия, той започна да проповядва тези прогресивни истини на своите съседни и бизнес-сътрудници, в резултат на което по-големият му син стана даоистки духовник. В течение на целия си живот този млад човек оказваше огромно влияние в името на новата истина. Неговият син и внук също така бяха изцяло предани на учението за Единия Бог – Върховния Управител на Небесата.

^{130:2.3 (1430.1)} Макар че източният клон на раннохристиянската църква с център във Филаделфия оставаше по-верен на

ученията на Иисус, отколкото техните йерусалимски братя, налага се със съжаление да констатираме, че не се намери втори Петър, способен да отиде в Китай, или втори Павел, за да проникне в Индия, където духовната почва беше толкова благодатна за семената на новото Евангелие на царството. Самите учения на Иисус – в този вид, в който към тях се придържаха във Филаделфия, биха оказали толкова непосредствено и ефективно въздействие върху умовете на духовно страдащите азиатски народи, каквото и проповедите на Петър и Павел на Запад.

130:2.4 (1430.2) Един от младите хора, който работеше в един от дните заедно с Иисус над изготвянето на рулевата перка, много се интересува от думите, които от време на време се промъкваха в речта на Иисус, докато те работеха в корабостроителницата. Когато Иисус спомена, че небесният Баща се грижи за благополучието на Своите земни деца, този млад грък на име Анаксанд каза: “Ако Бог се грижи за мен, защо Той не ме избави от жестокия и несправедлив началник на тази работилница?” Отговорът на Иисус го поразил: “Така, както ти знаеш пътя на доброто и ценността на справедливостта, може би Боговете са направили така, че този заблудил се човек се е оказал край теб, за да можеш да го вкараш в правия път. Може би ти си тази сол, която може да направи този брат по-приемлив за всички останали хора, ако, разбира се, не си загубил своята сила. Днес този човек властва над теб в този смисъл, че неговите порочни постъпки оказват върху теб неблагоприятно въздействие. Защо не докажеш своето превъзходство над злото, опирайки се на силата на добродетелите, и по такъв начин да станеш господар във

всички ваши отношения? Аз предвиждам, че живеещото в теб добро е способно да вземе връх над съществуващото в него зло, ако ти дадеш на това добро истинска и жива възможност да се прояви. Смъртното съществуване не знае нищо по-увлекателно от това, да изпита опияняващата радост на човека, в своя материален живот станал партньор на духовна енергия и божествена истина в едно от техните триумфални сражения със заблудата и злото. Възхитителен е този преобразуващ човека опит – да станеш жив канал за духовна светлина за смъртния, пребиваващ в духовна тъмнина. Ако ти си по-надарен с истина, отколкото този човек, то неговата беда трябва да стане за теб призив. Ти не си страхливец, способен да стои на брега на морето и да гледа как загива твоя неумеещ да плува другар! Колко по-ценна е блуждаещата в мрак душа на този човек в сравнение с неговото потъващо във водата тяло!”

^{130:2.5 (1430.3)} Анаксанд беше изключително развълнуван от думите на Иисус. Скоро той ги преразказа на своя началник и в тази вечер те и двамата дойдоха при него за съвет как да постигнат благополучие на душата. И по-късно, когато християнската идея беше провъзгласена в Кесария, тези двама души – грък и римлянин, повярваха в проповедта на Филип и станаха видни членове на основаната от тях църква. Впоследствие този млад грък беше назначен за куриер при римския центурион Корнелий, който стана вярващ благодарение на служенето на Петър. Анаксанд продължаваше да носи светлина на седящите в мрак до заточението на Павел в Кесария, когато

по трагична случайност загина от побоя над двадесетте хиляди евреи, оказвайки помощ на умиращите в мъки хора.

^{130:2.6 (1431.1)} Към това време Ганид вече знаеше за това необичайно лично служене на хората, в което прекарваше своето свободно време неговият учител, и младият индиец реши да изясни мотива за такава неуморима дейност. Той запита: “Защо ти с такова постоянство губиш своето време за срещи с чужди хора?” Иисус отговори: “Ганид, за позналия Бога няма чужди. Когато намираш небесния Отец, ти откриваш, че всички хора са братя, а нима е удивително, че човекът изпитва радост, срещайки новия си брат? Да се запознаеш със своите собствени братя и сестри, да опознаеш техните проблеми и да се научиш да ги обичаш – ето висшия опит от живота.”

^{130:2.7 (1431.2)} В хода на тази беседа, продължила далеч след полунощ, юношата помоли Иисус да му разкаже за разликите на Божията воля от този акт на човешкия разум, който също се нарича воля. Същността на отговора на Иисус се заключаваше в следното: Божията воля е Божий път, съучастие в избора на Бога в условията на всяка потенциална алтернатива. Затова изпълнението на Божията воля е опит на постепенно придобиване на все по-голямо богоподобие, а Бог е източник и цел на всичко добродетелно, прекрасно и истинско. Човешката воля е човешки път – съвкупност от това, което смъртният решава да бъде и каквото реши да прави. Волята е преднамерен избор на самоосъзнаващо същество, водещ към решение-действие, основано на разумна рефлексия.

130:2.8 (1431.3) През втората половина на този ден Иисус и Ганид с удоволствие си играеха с една много умна овчарка и Ганид поиска да узнае имат ли кучетата душа и воля. В отговор на неговите въпроси Иисус каза: “Кучето има разум, способен да опознае материалния човек, своя стопанин, но е неспособно да познае Бога, Който е Дух, затова кучето не притежава духовна природа и не може да придобие духовен опит. Кучето може да има воля, дадена му от природата и усилена от тренировки, но такава способност на разума не е духовна сила, както не можеш да я сравниш и с човешка воля, доколкото тя не е основана на рефлексията – тя не е следствие от разпознаването на по-високи нравствени значения или избор на духовни и вечни ценности. Именно притежаването на такива способности за духовна проникателност и избор на истината прави смъртния човек нравствено същество – създание, дарено с атрибутите на духовната отговорност и възможност за вечен живот.” По-нататък Иисус обясни, че именно отсъствието в животното на такива умствени способности прави принципно невъзможна появата в животинския свят на език във времето или изпитание на някакво равностойно личностно съхранение във вечността. В резултат на получения в този ден урок Ганид престана да вярва в преселението на душите на хората в тела на животни.

130:2.9 (1431.4) На следващия ден Ганид обсъди всичко това със своя баща и именно в отговор на въпроса на Гонод Иисус обясни, че на “човешките желания, свързани изключително с вземането на мирски решения, които имат отношение към материалните проблеми на животинското

съществуване, е съдено да загинат във времето. Тези, които вземат чистосърдечни нравствени решения и правят безусловен духовен избор, постепенно се отъждествяват с пребиваващия в тях божествен дух и с това все повече се преобразуват в ценност на вечното съществуване – нескончаемо развитие в божественото служене”.

130:2.10 (1431.5) В същия този ден ние за пръв път чухме епохалната истина, която, изразена на съвременен език, би звучала така: “Волята е това проявление на човешкия разум, което позволява на субективното съзнание да изрази обективно себе си и да изпита феномена на стремежите към богоподобие.” Именно в такъв смисъл всяко разумно и имащо духовни наклонности същество може да стане съзидателно.

3. В Александрия

130:3.1 (1432.1) Пребиваването в Кесария беше богато на събития. Настъпи денят, когато ремонтът на кораба завърши, и следобед Иисус и двама негови другари тръгнаха за Александрия в Египет.

130:3.2 (1432.2) Пътят към Александрия достави на тримата пътешественика огромно удоволствие. Ганид се наслаждаваше на пътешествието и засипа Иисус с въпроси. Когато започнаха да се приближават към градското пристанище, юношата бе обхванат от трепет при вида на огромния Фароски фар, разположен на острова, който Александър съедини с помощта на мол с континента, създавайки с това две величествени пристанища и превръщайки Александрия в морски кръстопът на Африка,

Азия и Европа. Този огромен фар беше едно от седемте чудеса на света и послужи като първообраз на всички последващи фарове. Те станаха рано сутринта, за да погледат това великолепно изобретение на човека, предназначено за спасяване на живота, и сред възторжените възгласи на Ганид Иисус каза: “И ти, синко, ще станеш подобен на този фар, когато се върнеш в Индия, щом твоят баща придобие вечен покой; ти ще станеш подобен на светлината на живота за пребиваващите редом с теб в мрак, показвайки на всички желаещи пътя към пристанището на спасението и благополучието.” И стискайки ръка на Иисус, Ганид каза: “Ще бъда.”

^{130:3.3 (1432.3)} И отново отбелязваме, че ранните учители на християнската религия извършиха голяма грешка, обръщайки внимание изключително на западната цивилизация на римския свят. Ученията на Иисус – в този вид, в който те бяха изповядвани от месопотамските християни на първи век, бяха приети с готовност от различните групи азиатски вярващи.

^{130:3.4 (1432.4)} Три часа след пристигането в пристанището те се установиха недалеч от източния край на дълъг и широк булевард, широк тридесет метра и дълъг осем километра и простиращ се до западните предели на милионния град. След първия оглед на основните градски забележителности – университета (музея), библиотеката, императорския мавзолей на Александър, двореца, храма на Нептун, театъра и гимназията, Гонод се зае с дела, а Иисус и Ганид се отправиха към библиотеката, която беше най-голямата в света. Тук бяха събрани около един милион

ръкописи от целия цивилизован свят: Гърция, Рим, Палестина, Партия, Индия, Китай и даже Япония. В тази библиотека Ганид видя най-голямата в света сбирка на индийска литература; и в течение на цялото пребиваване в Александрия те всеки ден идваха тук. Иисус разказа на Ганид за направения тук превод на свещените книги на юдеите на гръцки. Отново и отново предмет на тяхното обсъждане ставаха всички световни религии, при което Иисус се стремеше да покаже на този млад разум истината, която се съдържа във всяка от тях, неизменно прибавяйки: “Но Яхве е Бог, представата за Когото се е сформирала от откровенията на Мелхиседек и завета на Авраам. Евреите бяха потомци на Авраам и впоследствие заемаха същата тази земя, където живееше и учеше Мелхиседек и откъдето той изпращаше учители по всички краища на света; и тяхната религия в крайна сметка стана изображение на по-ясното осъзнаване на Господа, Бога на Израил, като Всеобщ Баща небесен, отколкото която и да е друга световна религия.”

^{130:3.5 (1432.5)} Под ръководството на Иисус Ганид събра всички религиозни доктрини, признаващи съществуването на Всеобщото Божество, даже ако те оставяха по-голямо или по-малко място за второстепенни божества. След многобройни дискусии Иисус и Ганид стигнаха до убеждението, че в религията на римляните няма истински Бог и че тяхната религия практически е не нещо друго, а поклонение на императора. Те стигнаха до извода, че гърците имат философия, но едва ли – религия, признаваща личен Бог. Мистерийните култове бяха отхвърлени от тях поради бърканицата, към която водеше

тяхната многобройност, както и затова, защото техните разнообразни концепции за Божеството изглеждаха заимствани от други, по-древни религии.

^{130:3.6 (1433.1)} Макар че Ганид направи своите преводи в Александрия, той окончателно приведе в ред избраните от него учения и ги придружи със своите лични изводи едва към края на пребиваването им в Рим. За свое огромно удивление той откри, че всички най-добри автори на световна духовна литература повече или по-малко ясно осъзнаваха съществуването на вечния Бог и по принцип се придържаха към сходно мнение относно Неговия характер и връзка със смъртния човек.

^{130:3.7 (1433.2)} В Александрия Иисус и Ганид прекарваха много време в музея. Този музей представляваше не сбирка на редки експонати, а по-скоро университет за изящни изкуства, наука и литература. Учените преподаватели ежедневно четяха тук лекции и в онези времена този университет беше интелектуален център на Запада. Ден след ден Иисус превеждаше на Ганид тези лекции и един ден, на втората седмица от занятията, юношата възкликна: “Учителю Йешуа, ти знаеш повече, отколкото тези преподаватели; нужно е да станеш и да им разкажеш за тези велики неща, за които разказа на мен. Техният разум е замъглен – те твърде много мислят. Аз ще поговоря с баща ми и той всичко ще уреди.” Иисус се усмихна и отговори: “В теб говори възхищението на ученика, но тези учители не чакат от нас с теб наставления. Гордостта от неодоухотворената ученост е едно от коварните явления в

човешкия опит. Истинският учител запазва своята интелектуална честност, като винаги си остава ученик.”

130:3.8 (1433.3) Александрия беше град на смесена западна култура и по своя размах и величие от всички градове на света отстъпваше само на Рим. Тук се намираше най-голямата еврейска синагога – мястото на управление на александрийския синедрион, седемдесетте управляващи старейшини.

130:3.9 (1433.4) Сред многото хора, с които Гонод поддържаше делови отношения, беше еврейският банкер на име Александър, чийто брат Филон беше знаменит религиозен философ от това време. Филон се занимаваше с достойна, но изключително сложна задача по съгласуването на гръцката философия и юдейската теология. Ганид и Иисус много говореха за ученията на Филон и се канеха да отидат на някои от неговите лекции, но в течение на цялото им пребиваване в Александрия този неизвестен еврейнинист беше прикован към леглото.

130:3.10 (1433.5) Иисус препоръча на вниманието на Ганид много от гръцката философия и доктрините на стоиците, но той внушаваше на юношата истината за това, че тези системи на вярване, както и неопределените учения на някои от неговите съплеменници, са религиозни само дотолкова, доколкото водят човека към търсене на Бога и към живия опит за познаване на Вечния.

4. Беседата за реалността

^{130:4.1 (1433.6)} Вечерта преди тръгването от Александрия Ганид и Иисус проведоха продължителна беседа с един от преподавателите на университета, специалист в областта на държавното устройство, който четеше лекции за ученията на Платон. Иисус изпълни задълженията на преводач за учения гръцкия преподавател, но не предложи своите учения, опровергаващи гръцката философия. Гонод се занимаваше през тази вечер със своите дела. Затова след като професорът си тръгна, между учителя и ученика се състоя дълъг и откровен разговор за доктрините на Платон. Макар че Иисус с ред уговорки одобри някои гръцки учения, отнасящи се към теорията за това, че присъстващите в света материални неща са призрочни отражения на невидимите, но по-съществени духовни реалности, той реши да постави разсъжденията на юношата върху по-здрава основа, затова пристъпи към дълъг трактат за природата на реалността във вселената. Изложена на съвременен език, същността на казаното от Иисус на Ганид се заключава в следното:

^{130:4.2 (1434.1)} Източникът на вселенска реалност е Безкрайният. Материалните неща на крайното творение са пространствено-времевите следствия на Райския Еталон и Всеобщия Разум на вечния Бог. Причинността във физическия свят, самосъзнанието в интелектуалния свят и еволюиращата индивидуалност в духовния свят – тези реалности, проектирани във всеобщ мащаб, съединени във вечна взаимосвързаност и изпитвани като съвършени по своето качество и божествени по своята ценност, образуват реалността на Висшия. Но в една вечно изменяща се вселена Изначалната Личност на причинност,

разумност и духовен опит остава неизменна, абсолютна. Всички неща, даже във вечната вселена на безпределните ценности и божествени качества, могат да се изменят и често се изменят, с изключение на Абсолютите и на това, което е достигнало абсолютен физически статут, абсолютен интелектуален обхват или абсолютно отъждествяване с духа.

130:4.3 (1434.2) Най-висшето ниво, на което е способно да се издигне крайното създание, е признаване на Всеобщия Баща и познание за Висшия. Но дори тогава такива същества, достигнали своята цел, продължават да изпитват изменения в движенията на физическия свят и неговите материални явления. Освен това те продължават да осъзнават еволюцията на собствената си индивидуалност в процеса на своя постоянен възход във вселената на духа, а също така и все по-дълбоко разбиране на разумния космос и своята реакция към него. Само за сметка на съвършенството, хармонията и единството на волята създанието е способно да се обедини със Създателя. И такова състояние на божественост се постига и поддържа от създанието само тогава, когато то продължава да живее във времето и вечността, неизменно подчинявайки своята лична воля на божествената воля на Създателя. Желанието да изпълняваш волята на Отеца винаги трябва да е висше в душата и господстващо в разума на възходящия Божий син.

130:4.4 (1434.3) Така, както едноокият човек няма надежда да види дълбочината на перспективата, така и еднооките учени-материалисти или еднооките духовни мистици и

алегористи са неспособни правилно да видят и адекватно да разбират истинските дълбини на вселенската реалност. Всички истински ценности от опита на създанията са скрити в дълбините на възприятието.

130:4.5 (1434.4) Безсмислената причинност е неспособна да развие изисканото и сложното от грубото и простото, както бездуховният опит не може да развие необходимия за вечния живот божествен характер от материалния разум на смъртните на времето. Този атрибут на вселената, който толкова изключително характеризира безкрайното Божество, е нескончаемо творческо посвещаване на личността, способна да постигне вечен живот в процеса на постепенното придобиване на Божеството.

130:4.6 (1434.5) Личността е този космически дар, този аспект на вселенската реалност, който е способен да съ-съществува в условията на неограничени изменения и едновременно да запазва своята индивидуалност в самото присъствие на всички такива изменения във вечността.

130:4.7 (1434.6) Животът е приспособяването на изначалната космическа причинност към изискванията и възможностите на вселенската ситуация и възниква под действието на Вселенския Разум и при активация на духовната искра на Бога, Който е Дух. Смисълът на живота е в неговите способности за приспособяване. Ценността на живота е в неговата способност за развитие чак до висотите на богосъзнанието.

130:4.8 (1434.7) Ако самоосъзнаващият се живот не се приспособява към вселената, възниква космическа

дисхармония. Окончателното отклоняване на личностната воля от общото направление на развитието на вселените довежда до интелектуална изолация, до обособяване на личността. Загубата на вътрешния направляващ дух влече след себе си прекратяване на духовното съществуване. По такъв начин интелектуалният и прогресиращ живот сам по себе си става неоспоримо доказателство за съществуването на целеустремената вселена, изразяваща волята на божествения Създател. И този живот, в своята съвкупност, представлява борба за постигането на висшите ценности в стремежа към вечната цел – Всеобщия Баща.

130:4.9 (1435.1) Разликата между разума на човека и животните се състои само в степента на развитие, ако не се смятат висшите полу-духовни функции на интелекта. Затова животните (не знаейки да се покланят и не притежавайки мъдрост) са неспособни да изпитат свръхсъзнание – съзнание за съзнанието. Разумът на животното съзнава само обективната вселена.

130:4.10 (1435.2) Знанието е сфера на материалния разум – разума, постигащ факти. Истината е област на духовно озарения интелект, съзнаващ факта, че той познава Бога. Знанието е доказуемо; истината се постига в опит. Знанието е прерогатив на разума; истината е опит на душата – прогресирация “аз”. Знанието е функция на недуховното ниво, истината е степен на интелектуално-духовното ниво на вселените. Материалният разум вижда света на фактическото знание, одухотвореният интелект постига света на истинските ценности. Два такива възгледа – във взаимна координация и хармония, разкриват света на

реалността, в който мъдростта интерпретира явленията на вселената от гледна точка на прогресиращия личен опит.

130:4.11 (1435.3) **Заблуждението (злото) е разплата за несъвършенството.** Признаците за несъвършенство или фактите на неправилна адаптация се разкриват на материално ниво с помощта на критично наблюдение и научен анализ, на нравствено ниво – с помощта на човешкия опит. Присъствието на злото представлява доказателство за грешките на разума и незрелостта на еволюиращата индивидуалност. Затова злото също не е мярка за несъвършенство в интерпретацията на вселената. Възможността за допускане на грешки е присъща на придобиването на мъдрост – пътят на развитие от частичното и временното към цялостното и вечното, от относителното и несъвършеното към окончателното и станалото съвършено. Заблуждението е сянката, която относителната незавършеност неизбежно хвърля върху възходящия вселенски път на човека към съвършенството на Рая. Заблуждението (злото) не е действително вселенско свойство; то е само констатация на относителността на връзката между несъвършеното крайно ниво и възходящите нива на Висшия и Пределния.

130:4.12 (1435.4) **Макар че всичко това Иисус изказа на юношата на най-понятния за него език, към края на беседата очите на Ганид започнаха да се слепват и скоро той потъна в сън.** На следващата сутрин те станаха рано, за да се качат на кораба, тръгващ за Ласея, на остров Крит. Но още преди качването на кораба юношата зададе нови въпроси за злото, на които Иисус отговори така:

130:4.13 (1435.5) Злото е относително понятие. То възниква от наблюдението на несъвършенствата, които се появяват в сянката, хвърляна от крайната вселена върху неща и същества, тъй като такъв космос засенчва живата светлина – всеобщото изразяване на вечните реалности на Безкрайното.

130:4.14 (1435.6) Потенциалното зло е присъщо на неизбежната незавършеност на разкриването на Бога като изразение на безкрайността и вечността, доколкото такова разкритие е ограничено от пространството и времето. Фактът на присъствие на частичното наред със завършеното образува относителността на реалността, създава необходимостта от интелектуален избор и установява ценностните нива на духовно възприятие и реакции. Незавършената и крайна представа за Безкрайното, съществуваща в тленния и ограничен разум на създанието, само по себе си е *потенциално зло*. Но задълбочаването на злото – неоправданата непълноценност на разумното духовно отстраняване на тези изначално присъщи на интелектуалните дисонанси и духовни недостатъчности – е равностойно на извършване на *действително зло*.

130:4.15 (1436.1) Всички статични, мъртви понятия са потенциално зло. Крайната сянка на относителната и жива истина се намира в постоянно движение. Статичните концепции неизменно спират науката, политиката, обществото и религията. Статичните понятия могат да изразяват определено знание, но в тях не достига мъдростта и отсъства истината. Но не позволявайте на понятието за относителност да ви въведе в заблуждение

дотолюва, че да загубите способността да виждате координацията на вселената под ръководството на космическия разум и нейното устойчиво управление от енергията и Духа на Висшия.

5. На остров Крит

130:5.1 (1436.2) Тръгвайки за Крит, пътешествениците преследваха само една цел: да си починат, да разгледат острова и да поскитат по планините. В тези времена критяните се ползваха с лоша слава сред съседните народи. Независимо от това Иисус и Ганид обърнаха много души към по-високи помисли и по-възвишен живот и с това заложиха основата за бързото приемане на последващите евангелски учения след пристигането на първите проповедници от Йерусалим. Иисус обичаше критяните независимо от резките думи, казани по-късно за тях от Павел, отправил впоследствие Тит на острова за реорганизация на местните църкви.

130:5.2 (1436.3) Тук, в планинската част на Крит, се състоя първият продължителен разговор между Иисус и Гонод за религията. Бащата беше дълбоко поразен, казвайки: “Не е чудно, че момчето вярва на всяка твоя дума, но аз никога не съм чувал да съществува такава религия даже в Йерусалим, а да не говорим пък за Дамаск.” Именно по време на пребиваването на острова Гонод за пръв път предложи на Иисус да се върне заедно с тях в Индия и Ганид с радост мислеше, че Иисус вероятно ще се съгласи с това предложение.

130:5.3 (1436.4) Веднъж, отговаряйки на въпроса на Ганид защо не е станал проповедник, Иисус каза: “Синко, всяко нещо с времето си. Ти се раждаш на този свят, но никакви прояви на нетърпение няма да ти помогнат да пораснеш. Във всички подобни неща ти трябва да чакаш своя час. Само времето ще направи зрял висящия на дървото зелен плод. Само след изминаване на времето зимата се сменя с лятото, изгревът на слънцето – с неговия залез. Сега аз, заедно с теб и твоя баща, се намирам на път за Рим и това е достатъчно за днес. Моят утрешен ден се намира в ръцете на моя небесен Отец.” И след това той разказа на Ганид за Мойсей и четиридесетте години очакване и непрекъснатата подготовка.

130:5.4 (1436.5) При посещението на Тихото пристанище възникна епизод, който завинаги остана в паметта на Ганид. Споменът за този случай винаги пробуждаше в него желание да направи нещо за промяна на кастовата система в своята родна Индия. На големия път пиян изрод се натрапваше на млада робиня. Когато Иисус видя положението, в което се оказа девойката, той побърза да ѝ се притече на помощ и я отведе встрани от нападащия я луд. Докато изплашеното момиче се прилепи към него, той, протягайки силната си дясна ръка, държа разярения човек на безопасно разстояние дотогава, докато бедният, бясно размахващ пред себе си ръце във въздуха, не се изтощи. Ганид понечи да помогне на Иисус, но баща му го спря. Макар че не владееха езика на девойката, тя оцени проявеното от тях милосърдие и със знаци изразяваше своята искрена признателност, докато я изпратиха до дома ѝ. За целия живот на Иисус в плът това беше навярно

единственият случай, когато той беше действително близо до сблъсък с други хора. Но тази вечер на него му беше трудно да обясни на Ганид защо той не наби пияния. Ганид смяташе, че този човек трябваше да бъде ударен поне толкова пъти, колкото пъти той беше ударил девойката.

6. Юношата, който се боеше

130:6.1 (1437.1) Когато се намираха в планините, Иисус проведе продължителен разговор с боязлив и подтиснат млад човек. Неспособен да получи утешение и мъжество в общуването си със своите другари, този юноша се стремеше към уединение в планините; той израсна с усещането за безпомощност и непълноценност. Тези природни наклонности бяха усилены от многобройни трудни обстоятелства, с които юношата се сблъска в своя живот — на първо място, със загубата на баща си на дванадесетгодишна възраст. Когато се срещнаха, Иисус каза: “Приветствам те, приятелю мой! Защо си толкова унил в такъв прекрасен ден? Ако се е случило нещо, което да те разстрои, може би ще мога да ти помогна? Каквото и да е, с удоволствие ти предлагам своите услуги.”

130:6.2 (1437.2) Младият човек не искаше да отговори и Иисус повторно се обърна към неговата душа с думите: “Доколкото разбирам, ти избяга тук, за да се отдалечиш от хората; затова ти, разбира се, не желаеш да разговаряш с мен, но аз бих искал да зная познати ли са ти тези хълмове; знаеш ли къде минават горните пътеки? И може би ти ще можеш да ми кажеш как най-добре да стигна до Феникс?” Трябва да кажем, че юношата добре познаваше тези планини и действително му се прииска да разкаже на

Иисус как да попадне във Феникс – прииска му се дотолкова, че той начерта на земята всички пътечки и изчерпателно обясни всяка подробност. Но той беше поразен и заинтригуван, когато Иисус – сбогувайки се и давайки си вид, че си тръгва, внезапно се обърна и каза: “Не се съмнявам в това, че искаш да останеш насаме със своята безутешност; но от моя страна би било толкова недобро, колкото и несправедливо само да се добера до Феникс и след това лекомислено да те напусна, без да се опитам да отговоря на твоя призив – без да ти помогна и да те изпратя по най-добрия път към съдбоносната ти цел, която ти търсиш в своето сърце, стоейки тук, на склона на планината. Така, както ти прекрасно познаваш пътеките, водещи към Феникс, тъй като неведнъж си ходил по тях, така и аз добре зная пътя към града на твоите съкрушени надежди и несбъднати мечти. И доколкото ти ме помоли за помощ, аз няма да те разочаровам.” Юношата беше готов да се съгласи, но му се отдаде да промърмори: “Но аз не съм те молил за нищо.” Ласкаво поставяйки ръка на рамото му, Иисус каза: “Не, синко, с думи не, а с тъжния си поглед ти се обърна към моето сърце. Мое момче, унинието и отчаянието, изписани на твоето лице, са красноречив зов за помощ за тези, които обичат своите ближни. Да седнем и аз ще ти разкажа за пътеките на служенето и пътищата на щастието, водещи от собствената ти тъга към радостите на любвеобилните дейности в братството на хората и служенето на небесния Бог.”

130:6.3 (1437.3) Към това време юношата вече жадуваше да поговори с Иисус и той падна на колене, умолявайки Иисус да му помогне – да му покаже пътя към спасението

на своя свят, в който той познаваше само тъга и неуспехи. Иисус каза: “Стани, приятелю мой! Стани, както подобава на мъж! Теб може да те заобикалят малки врагове, могат да ти пречат много препятствия, но значителните и реални неща в този свят и вселена са на твоя страна. Слънцето изгрява всяка сутрин, за да те приветства точно така, както приветства и най-могъщите и процъфтяващи хора на Земята. Виж: ти имаш силно тяло и мощни мускули – твоите физически възможности са над средните. Разбира се, те са практически безполезни, докато ти седиш тук на склона на планината и тъжиш поради своите нещастия – реални и измислени. Но с помощта на своето тяло ти би могъл да вършиш велики дела, ако би побързал там, където те зоват велики дела. Ти се опитваш да избягаш от своето нещастно “аз”, но това е невъзможно. Ти и твоите жизнени проблеми са реални; докато си жив, ти не можеш да се отклониш от тях. Но погледни: ти притежаваш ясен и способен ум, за управление на твоето силно тяло на теб ти е дадена хубава глава. Накарай този разум да решава своите проблеми; научи интелекта си да работи за теб, не си позволявай да оставаш във властта на страха, подобно на лекомислено животно. Ти трябва да направиш своя разум мъжествен съюзник в решаването на жизнените проблеми, вместо да бъдеш роб на страха и покорен слуга на потиснатостта и поражението, какъвто си досега. Но най-ценният твой дар, потенциал на настоящото постижение, е духът, който живее в теб и който ще подбужда и въодушевява твоя разум така, че той да контролира себе си и да стимулира тялото, ако само ти го освободиш от бремето на страха и с това позволиш на своята духовна същност да започне избавлението от злото

на бездействието благодарение на могъщото присъствие на живата вяра. И тогава тази вяра веднага ще преодолее страха пред хората за сметка на неотразимото присъствие на тази нова и всепоглъщаща любов към своите събратя, която скоро ще започне да препълва твоята душа благодарение на роденото в твоето сърце съзнание за това, че ти си Божие дете.

130:6.4 (1438.1) Днес, синко, на теб ти предстои да се родиш отново, отново да се утвърдиш като човек на вярата, мъжеството и преданото служене в името на Бога. И когато ти по новому възприемаш в себе си живота, ти по новому възприемаш вселената. Ти си се родил отново – родил си се в духа и от днес твоят живот ще стане един победоносен завършек. Неприятностите ще те закаляват, разочарованията ще те прищипват, трудностите ще ти отправят предизвикателство, а препятствията ще ти придават сили. Стани, млади човече! Прости се с живота, прекаран в раболепен страх и малодушно бягство. Побързай назад към изпълнението на своя дълг и преживей своя живот в плът като син Божий – смъртен, който е посветен на облагородяващото служене на човека на Земята в предверието на възвишеното и безкрайно служене на Бога във вечността.”

130:6.5 (1438.2) И този юноша Фортун впоследствие стана водач на християните на Крит и близък сътрудник на Тит в неговите усилия по възпитанието на критските вярващи.

130:6.6 (1438.3) Прекрасно отдъхвайки си и събирайки сили, пътешествениците се приготвиха за път и един ден по обед отплаваха за Картаген в Северна Африка, спирайки за два

дни в Кирина. Именно тук Иисус и Ганид оказаха първа медицинска помощ на момче на име Руф което беше ранено при повредата на впрегната с волове натоварена талига. Те го отнесоха в дома му при майка му, а неговият баща Симон не можеше и да предположи, че човекът, чийто кръст той после носí по заповед на един римски войник, е на същия този непознат, който някога е помогнал на неговия син.

7. В Картаген – беседата за времето и пространството

^{130:7.1 (1438.4)} По-голямата част от времето на път за Картаген Иисус прекара в беседи със своите спътници на темите социология, политика и търговия; те практически нито дума не размениха за религията. Гонод и Ганид за пръв път откриха, че Иисус е добър разказвач, и постоянно го молеха да разкаже за своя предишен живот в Галилея. Те също така узнаха, че той е бил възпитаван в Галилея, а не в Йерусалим или Дамаск.

^{130:7.2 (1438.5)} Когато Ганид попита какво трябва да направи, за да се сдобие с приятел, забелязвайки, че повечето хора, с които се срещаха, ги теглеше към Иисус, неговият учител отговори: “Проявявай интерес към своите събратя; учи се да ги обичаш и не пропускай възможността да направиш за тях нещо такова, което те със сигурност желаят”, и след това той цитира старата еврейска пословица: “Който иска да има другари, той самият трябва да бъде дружелюбен.”

^{130:7.3 (1439.1)} В Картаген Иисус проведе продължителен и незабравим разговор с митраисткия духовник за

безсмъртието, времето и вечността. Този персиец получи образование в Александрия и действително желаше да почерпи знания от Иисус. Изложени на съвременен език, същината на отговорите на Иисус на неговите многобройни въпроси се заключава в следното:

130:7.4 (1439.2) Времето е поток от ограничени от времето събития, възприемани от съзнанието на сътвореното същество. Времето е название на последователното разположение на събитията, с помощта на което те се възприемат и отделят. Вселената на пространството е свързан с времето феномен при разглеждане от всяка вътрешна точка, намираща се извън неподвижната обител — Рая. Движението на времето се разкрива само по отношение на това, че не се движи в пространството като времево явление. Във вселената на вселените Раят и неговите Божества излизат извън пределите както на пространството, така и на времето. В обитаемите светове човешката личност (в която се заселва и която ориентира духът на Райския Баща) е единствената свързана с физическия свят реалност, способна да излезе извън пределите на материалната последователност на ограничените във времето събития.

130:7.5 (1439.3) Животните нямат чувство за време, каквото има човекът, но даже на човека — поради неговия тесен и ограничен възглед, времето изглежда като последователност от събития; но с възхода на човека, с неговото приближаване към центъра разширяващият се възглед за тази поредица от събития позволява все повече да се осъзнава нейният цялостен характер. Това, което

преди е изглеждало като последователност от събития, започва да се вижда като цялостен и свършено свързан цикъл; така съзнанието за кръговете на едновременността все повече ще изтласква предишното съзнание за линейната последователност от събития.

130:7.6 (1439.4) Съществуват седем различни концепции за пространството според неговата обусловеност от времето. Пространството се измерва с времето, а не времето с пространството. Бъркотията в съзнанието на учения възниква поради неспособността му да признае реалността на пространството. Пространството не е само абстрактна представа за изменението на взаимното положение на вселенски обекти. Пространството не е празно и единствената известна на човека същност, способна поне частично да преодолее пространството, е разумът. Разумът е способен да действа независимо от концепцията за пространствена организация на материалните обекти. Пространството е относително и сравнително крайно за всички същества със статут на създания. Колкото повече съзнанието се приближава към осъзнаването на седемте космически измерения, толкова повече понятието за потенциално пространство се приближава към пределността. Но пространственият потенциал е истински определен само на абсолютно ниво.

130:7.7 (1439.5) Трябва да бъде очевидно, че вселенската реалност притежава разширяващо се и относително значение в зависимост от прехода на по-високи и свършени нива на космоса. В определен смисъл придобиващите вечен живот

смъртни придобиват индивидуалност в седем-измерната вселена.

130:7.8

(1439.6)

Пространствено-времевата представа, съществуваща в разума с материален произход, с времето предстои постепенно да се разширява с възхода на съзнаващата я личност, постигаща нови нива на вселените. С придобиването на разум, заемащ промеждутъчно положение между материалната и духовните плоскости на битието, представите на човека за време и пространство ще бъдат неимоверно разширени както по отношение качеството на постигане, така и по отношение на количеството опит. Задълбочаващите се космически представи на прогресиращата духовна личност предстои да се разширят както по отношение дълбочината на постижението, така и по отношение на мащабите на осъзнаване. И с по-нататъшното развитие на личността нагоре и навътре до трансценденталните нива на наподобяване на Божеството представата за време-пространство ще се доближава все повече до извънвремевите и извънпространствените концепции за Абсолютите. В относителен смисъл – и с постигането на трансцендентално ниво – тези представи за абсолютните нива трябва да възникнат в тези същества, чиято съдба е свързана с областта на пределното.

8. По пътя към Неапол и Рим

130:8.1 (1440.1)

Първата спирка по пътя в Италия беше остров Малта. Тук Иисус дълго беседва с подтиснат и разочарован юноша на име Клавд. Този нещастник мислеше за самоубийство, но след разговора с дамаския книжник каза:

„Аз ще гледам живота в лицето, както подобава на мъж, и повече нямам намерение да играя ролята на страхливеца. Ще се върна при своя народ и ще започна всичко отново.” Скоро той стана вдъхновен проповедник и циник, а още по-късно – обединявайки се с Петър, отиде да възвестява Евангелието в Испания. Но той така и никога не разбра, че човекът, вдъхновил го на Малта, беше същия този Иисус, когото той впоследствие провъзгласи за Спасител на света.

130:8.2 (1440.2) В Сиракуза те прекараха цяла седмица. Забележително събитие по време на това спиране беше придобиването на вяра от Езра; този отдал се на порока евреин държеше таверната, където спряха Иисус и неговите другари. Възгледите на Иисус покориха Езра и той помоли да му помогнат да се върне към вярата на Израил. Своето безнадеждно състояние той изрази с думите: “Аз искам да бъда истински син на Авраам, но не мога да намеря Бога.” Иисус отговори: “Ако ти наистина желаш да намериш Бога, то самото това желание свидетелства, че вече си го намерил. Твоята беда не е в това, че не можеш да намериш Бога – тъй като Отецът вече те е намерил, – а само в това, че не познаваш Бога. Нима ти не помниш думите на пророк Йеремиа: “И ще Ме търсите и ще Ме намерите, ако Ме търсите с цялото си сърце”? И нима този пророк не каза: “И Аз ще ви дам сърце, за да Ме знаете, че съм Господ, и вие ще бъдете мой народ, а аз ще бъда вашият Бог”? И нима не помниш това място от Писанията, където е казано:”Той гледа хората и ако някой каже: аз грехих и правдата изменях, и това не ми донесе полза, Той ще освободи душата на този човек от мрака и той ще види светлината”? И Езра намери Бога и душата му

се утеши. Впоследствие този еврейин, заедно с богат и новообърнат грък, построи първата християнска църква в Сиракуза.

^{130:8.3 (1440.3)} В Месина те спряха само за един ден, но това се оказа достатъчно, за да измени живота на момчето – уличен търговец на плодове, от което Иисус купи плодове и което на свой ред насити с хляба на живота. Подрастващият никога не забрави думите на Иисус и неговия добър поглед, когато, хващайки го за рамото, Иисус каза: “Прощавай, момче мое; пораствайки и ставайки мъж, бъди храбър; насищайки тялото, учи се да насищаш и душата си. Моят небесен Отец ще бъде с теб и ще ти показва пътя.” Момчето стана привърженик на митраизма, а по-късно се обърна в християнската вяра.

^{130:8.4 (1440.4)} Накрая те стигнаха до Неапол и почувстваха близостта на своята цел – Рим. Гонод имаше много работа в Неапол и ако не се брои времето, в течение на което Иисус изпълняваше своите задължения на преводач, цялата си почивка той и Ганид прекарваха в запознаване с града. Постепенно Ганид добре се научи да забелязва кой от хората изпитва нужда. В този град те често се сблъскваха с просяци и раздадоха много подаяния. Но Ганид така и не разбра значението на произнесените от Иисус думи, когато, давайки монета на уличния просяк, той не пожела да се спре и утеши този човек със своите думи. Иисус каза: “Защо да си хабя думите за този, който е неспособен да разбере какво му говорят? Духът на Отеца не може да научи и да спаси този, който е лишен от способността да стане син.” Иисус имаше предвид това, че

този човек не притежаваше нормален разум и беше лишен от способността да реагира на духовното водачество.

^{130:8.5 (1441.1)} В Неапол не стана нищо забележително; Иисус и юношата пребродиха целия град и със своите усмивки повишиха настроението на стотици мъже, жени и деца.

^{130:8.6 (1441.2)} Оттам те се отправиха към Рим през Капуа, където спряха за три дни. Водейки след себе си товарни животни, те излязоха на Апиевия път и продължиха своя път към Рим – и тримата нямаха търпение по-скоро да видят столицата на империята и най-големия град в целия свят.

Документ 131. Световните религии

^{131:0.1 (1442.1)} ПО време на пребиваването на Иисус, Гонод и Ганид в Александрия юношата изгуби значителна част от своето време и немалко пари на своя баща, събирайки ученията на световните религии за Бога и Неговите взаимоотношения със смъртния човек. Повече от шестдесет учени преводачи бяха наети от Ганид за съставяне на новия обзор на съществуващите в света религиозни доктрини, засягащи Божествата. И тук следва да подчертаем, че всички тези учения, описващи монотеизма, бяха в голямата си част – пряко или косвено, взети от проповедите на мисионерите на Макивента Мелхиседек, тръгнали по всички краища на Земята от своя салимски център за разпространение на доктрините за единия Бог – Всевишния.

^{131:0.2 (1442.2)} Предлаганият по-нататък текст представлява конспект на ръкописа на Ганид, подготвен от него в Александрия и Рим и пазещ се в Индия в течение на стотици години след неговата смърт. Този материал се състоеше от следните десет раздела:

1. Цинизъм

^{131:1.1 (1442.3)} Остатъчните учения на последователите на Мелхиседек, без да се смятат тези, които се запазиха в еврейската религия, най-добре бяха представени в доктрините на циниците. В подборката на Ганид влизаше следното:

^{131:1.2 (1442.4)} “Бог е най-високо от всички; Той е Всевишният на небесата и земята. Бог е съвършен кръг на вечността и Той управлява вселената на вселените. Той е единствен творец на небесата и земята. Както реши, така и става. Нашият Бог е единен Бог, състрадателен и милосърден. Всичко, което е възвишено, свято, истинско и прекрасно, е подобно на нашия Бог. Всевишният е светлината на небето и земята; Той е Бог на изтока, запада, севера и юга.

^{131:1.3 (1442.5)} Даже ако Земята изчезне, ослепителният лик на Висшия ще пребъде във величие и слава. Всевишният е първият и последният, началото и краят на всичко. Има само един Бог и Неговото име е Истина. Бог е самосъществуващ, Той е лишен от всякакъв гняв и враждебност; Той е безсмъртен и безкраен. Нашият Бог е всемогъщ и щедър. Макар и многолик, ние се покланяме само на самия Бог. Бог знае всичко – нашите тайни и

нашите възвания; Той също така знае какво заслужава всеки от нас. Неговото могъщество е равно за всички.

131:1.4 (1442.6) Бог дава примирие и предано защитава всички, които се боят от Него и Му се доверяват. Той дава спасение на всички, които Му служат. Цялото творение се намира във властта на Всемогъщия. Неговата божествена любов произтича от светостта на Неговата власт и обич се ражда в могъществото на Неговото величие. Всемогъщият предопредели съюза на тялото и душата и дари човека със Своя собствен дух. Това, което прави човекът – трябва да завърши, но това, което прави Създателят – продължава вечно. Ние придобиваме знания от човешкия опит, но извличаме мъдрост от съзерцанието на Всевишния.

131:1.5 (1443.1) Бог пролива дъжд на земята, той кара слънцето да свети над прорастващото зърно и ни дава обилна реколта от благи неща в този живот и вечно спасение в бъдещия свят. Нашият Бог притежава огромна власт; Неговото име е „Превъзходен” и Неговата същност е непостижима. Когато заболееш, именно Всевишният те изцелява. Бог е изпълнен с добродетели, обърнат към всички хора; ние нямаме друг такъв другар като Всевишния. Неговото милосърдие изпълва всичко и Неговата добродетел обхваща всички души. Всевишният е неизменен; Той е наш помощник във всяка нужда. Където и да се обърнеш с молитва, пред теб ще бъде ликът на Всевишния и разкритото ухо на нашия Бог. Ти можеш да се скриеш от хората, но не и от Бога. Бог е редом с нас; Той е вездесъщ. Бог изпълва всичко и живее в сърцето на този човек, който се бои от Неговото свято име. Творението пребивава в

Твореца и Творецът пребивава в творението. Ние търсим Всевишния, а след това Го намираме в своите сърца. Ти тръгваш да търсиш скъпия Другар, след което Го намиращ в своята душа.

131:1.6 (1443.2) Човекът, знаещ Бога, гледа на всички хора като на равни на себе си; всички те са негови братя. Този, който е егоист, който забравя за своите братя в плът, получава за награда само умора. Този, който обича своите събратя и чието сърце е чисто, ще види Бога. Бог никога не забравя чистосърдечността. Той ще насочи искрените сърца към истината, защото Бог е истина.

131:1.7 (1443.3) В живота свой унищожавайте заблудата и преодолявайте злото с любов към живата истина. Във всички свои отношения с хората правете добро в отговор на злото. Господ Бог е милосърден и любвеобилен; той е великодушен. Да възлюбим Бога, тъй като Той пръв ни е възлюбил. С любовта на Бога и Неговата милост ще получим спасение. Бедните и богатите са братя. Бог е техният баща. Не прави на другите злото, което не би причинил на себе си.

131:1.8 (1443.4) Винаги призовавай името Му и доколкото ти вярваш в Неговото име, дотолкова твоята молитва ще бъде чута. Каква велика чест – да се покланяш на Всевишния! Всички светове и вселени се покланят на Всевишния. И във всичките свои молитви носí благодарност – издигни се към поклонение. Молитвеното поклонение пази от зло и препятства греха. Винаги да възхваляваме името на Всевишния. Този, който се крие от Всевишния, скрива своите пороци от вселената. Когато стоиш пред Бога с

чисто сърце, ти си неustraшим пред цялото творение. Всевишният е подобен на любящи баща и майка; Той действително ни обича – нас, Своите земни деца. Нашият Бог ще ни прости и ще насочи нашите стъпки по пътя на спасението. Той ще ни хване за ръка и ще ни доведе при Себе Си. Бог спасява тези, които Му се доверяват; Той не принуждава човека да служи в Негово име.

131:1.9 (1443.5) Ако вярата във Всевишния е влязла в твоето сърце, то във всички дни на своя живот ти ще бъдеш свободен от страха. Не се тревожи поради благоденствието на нечестивите; не се бой от тези, които замислят зло; нека душата се отвърне от греха, всецяло се довери на Бога на спасението. Във властта на Всевишния уморената душа на блуждаещия смъртен придобива вечен покой; мъдрецът жадува божествените обятия; земното дете се стреми към защита във властта на Всеобщия Баща. Благородният човек жадува за това високо положение, в което душата на смъртния се слива с духа на Висшия. Бог е справедлив: плодовете, несъбрани в този свят от посетите от нас семена, ще получим в следващия.”

2. Юдаизъм

131:2.1 (1444.1) Палестинските кенеи спасиха от забвение много от ученията на Мелхиседек и от тези документи – запазени и видоизменени от евреите – Иисус и Ганид избраха следното:

131:2.2 (1444.2) “В началото Бог сътвори небето и земята и всичко, което е на тях. И виж – всичко, което Той сътвори, е много добро. Господ е Бог; няма друг освен Него горе в

небесата и долу на земята. Затова обичай Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила. Земята ще бъде изпълнена със знанията за Господа, както водите изпълват морето. Небесата възвестяват за славата Божия и сводът небесен показва Неговите творения. Всеки ден говори за повече; във всяка нощ има ново знание. Няма нито език, нито наречие, където да не се чува техният глас. Велик е трудът на Господа и с мъдрост са белязани всички Негови творения, величието на Господа е огромно. Той изчислява броя на звездите и нарича всички тях по имена.

131:2.3 (1444.3) Велико е могъществото на Господа и няма предел Неговата мъдрост. Казва Господ: “Както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли са по-висши от вашите мисли.” Господ открива дълбокото и съкровено, тъй като светлината обитава с Него. Господ е милосърден и милостив; Той е търпелив и пълен с добродетели и истини. Благ и праведен е Господ; Той насочва кротките към правдата. Вкусете и ще видите, че Господ е благ! Благословен е този, който се уповава на Бога. Бог е спасение и сила наша, вечна помощ в нещастията.

131:2.4 (1444.4) Милостта Господня е от века до века над онези, които се страхуват от Него, и правдата Негова е даже за децата на нашите деца. Господ е милостив и изпълнен със състрадание. Господ е добър към всеки и милосърден към цялото творение; Той изцелява съкрушените сърца и изцелява техните рани. Къде да отида от Божия Дух? Къде да избягам от божественото присъствие? Така говори Висшият и Превъзнесеният, обитаващ във вечността,

чието име е Светият: “Аз живея на висота в светилище, а също така и с този, чието сърце е съкрушено и чийто дух е смирен.” Никой не може да се скрие от нашия Бог, тъй като Той изпълва небето и земята. Нека се веселят небесата, нека тържествува земята. Нека кажат всички народи: Господ царува! Благодарете на Бога, тъй като Неговата милост ще пребъде във вековете.

131:2.5 (1444.5) Небесата възвестяват Неговата правда и всички народи виждат Неговата слава. Този Бог ни сътвори, а не ние себе си, ние сме Неговият народ и овцете на Неговото пасбище Милостта Му е вечна и истината Му се пази за всички поколения. Нашият Бог е владетел над народите. Нека се изпълни с Неговата слава земята! Нека хората благодарят на Господа за Неговата добродетел и за Неговите чудесни дарове за децата човешки!

131:2.6 (1444.6) Бог е сътворил човека почти божествен и увенчал неговата любов и милосърдие. Господ знае пътя на праведните, а пътят на нечестивите ще загине. Източникът на мъдростта е в страха пред Господа; разбирането е познание на Висшия. Казва Всемогъщият Бог: “Върви пред Мен и бъди съвършен.” Не забравяй, че гибелта предшества гордостта, падението — надменността. Владеещият себе си е по-силен от завоевателя на града. Така казва Господ Бог, Светият: “Връщайки се към своя духовен покой, ще бъдете спасени; в тишина и упование ще бъде силата ваша.” Надяващите се на Господа отново ще придобият своята сила; те ще издигнат крила като орли. Те бягат и не слабеят; вървят и умора не знаят. Господ ще те избави от твой страх. Казва Господ: “Не бой се, защото

Аз съм с теб. Не се смущавай, защото Аз съм твоят Бог. Аз ще ти дам сили; Аз ще ти помогна; да, Аз ще те поддържам с дясната ръка на Моята праведност.”

131:2.7 (1445.1) Бог е нашият баща; Господ е нашият изкупител. Бог е създал вселенските войнства и Той ги пази всичките. Праведността Му е като планина, а справедливостта – като бездънен океан. Той ни пои от реката на Своето блаженство и в Неговата светлина ние ще видим светлината. Какво щастие е да благодарим на Господа и да пеем възхвали на Всевишния, да показваме милост сутрин и божествена преданост всяка нощ. Царството Божие ще пребъде вовеки и ще управлява Той всички поколения. Господ е мой пастир; няма да се нужда от нищо. Той ме полага на зелена поляна, Той ме води до тихи води. Той придава сили на моята душа. Той ме води по пътеката на праведността. Не се страхувам от злото, даже когато преминавам през тъмната долина на смъртта, защото Бог е с мен. До края на моите дни благостта и милосърдието ще бъдат с мен и аз ще се заселя в дома Господен навеки.

131:2.8 (1445.2) Яхве е Богът на моето спасение; затова ще се уповавам на божественото име. Ще се уповавам на Господа с цялото си сърце; няма да разчитам на своето собствено разбиране. Във всички мои пътища ще Го признавам и той ще ме води. Господ е верен; той е верен на своето Слово, дадено на този, който Му служи; праведният ще бъде жив чрез своята вяра. Ако не правиш добро, то това е, защото пред вратата лежи грях; хората жънат разораното от тях зло и посетия от тях грях. Не завиждай на творящите зло. Ако таиш беззаконие в своето

сърце, Господ няма да те чуе; ако грешиш против Бога, ти вредиш на своята собствена душа. Бог ще съди всички хорски дела, добри или зли. Какъвто са твоите мисли, такъв си и ти.

131:2.9 (1445.3) Господ е близък до всички, които Го зоват искрено и истински. Сълзите могат да се леят цяла нощ, но на сутринта идва радост. Веселото сърце е благотворно като целебно лекарство. Бог нищо няма да отнеме от тези, които през живота вървят непорочно. Почитай Бога и се подчинявай на Неговите повели, защото в това е цялото задължение на човека. Така казва Господ, създал небето и сътворил земята: “Няма друг Бог освен Мен – Бога праведен и спасяващ. Обърнете се към Мен и ще бъдете спасени, хора от далечни страни. Вие ще Ме търсите и когато правите всичко от все сърце, ще Ме намерите.” И цялата земя ще бъде за кротките и ще се насладят те с мир. Сеещият зло ще пожъне беда; сеещите вятър ще пожънат буря.

131:2.10 (1445.4) “Елате и ще разсъдим”, казва Господ. “Ако вашите грехове са като пурпур, то ще побелеят те като сняг. Ако те са пурпурно-червени, ще ги избеля като вълна.” За нечестивите няма мир; греховете ваши ви удържат от цялото добро. Бог е здравето на моя дух и радостта на моята душа. Вечният Бог е моята сила; Той е нашето убежище, нас ни охранява вечното могъщество. Господ е близък към тези, които са със съкрушено сърце; Той спасява всички, които по дух са подобни на деца. Много са скърбите на праведния и от всички ще ги избави Бог. Довери се на Господа – уповавай се на Него и Той ще

стори. Живеещият в тайната обител на Всевишния ще се засели в сянката на Всемогъщия.

131:2.11 (1445.5) Обичай ближния си като самия себе си; не таи зло против другите хора. Не прави на друг това, което е ненавистно на самия теб. Обичай своя брат, защото Господ е казал: “Аз ще обичам щедро Своите деца.” Пътят на справедливите е като светило лъчезарно, което се разгаря да светлината на деня. Мъдрите ще сияят като ясно небе и обърналите мнозина към правдата – като звезди вовеки, завинаги. Да остави нечестивият своя път, а несправедният – своите метежни помисли. Казва Господ: “Нека се обърнат към Мен и Аз ще ги помилвам; Аз съм многомилостив”.

131:2.12 (1446.1) Казва Господ, Създателят на небето и земята: “Голям е покаят на обичащите Моя закон. Ето Моите заповеди: възлюби Ме с цялото си сърце; не се покланяй на други богове освен Мен; не произнасяй напразно името Ми; почитай светия съботен ден; почитай своя баща и своята майка; не убивай; не прелюбодействай; не кради; не клевети другите; не пожелавай чуждото.”

131:2.13 (1446.1) И на всички тези, които обичат Господа най-много от всичко и своите близни като самия себе си, Бог в небесата казва: “Аз ще ви избавя от гроба; ще ви предпазя от смъртта. Ще бъда милосърден към вашите деца и ще бъда справедлив. Нима не казах Аз за Своите създания земни: вие сте синове на живия Бог? И нима не ви възлюбих с вечна любов? И нима не ви призовах да станете като Мен и вечно да пребивавате с Мен в Рая?”

3. Будизъм

131:3.1 (1446.3) Ганид беше потресен, когато видя колко близък беше будизмът до това, да стане велика и прекрасна религия без Бог; без личностно и всеобщо Божество. При все това той действително оказа някакво влияние върху учението на мисионерите, изпратени от Мелхиседек и продължаващи своя труд в Индия чак до появата на Буда. Иисус и Ганид намериха в будистката литература следните изказвания:

131:3.2 (1446.4) “От чистото сърце ще струи радост към Безкрайното; цялото мое същество ще бъде в мир с тази неземна радост. Моята душа е изпълнена с доволство и сърцето ми е изпълнено с блаженството на безметежното упование. Аз не познавам страха; аз съм свободен от тревоги. Пребивавам в увереност и моите врагове са неспособни да ме изплашат. Аз съм доволен от плодовете на моята увереност. Придобих пътя към Безсмъртието, на който е лесно да стъпиш. Аз се моля за вярата, която ме поддържа в дългия път; знаей, че отвъдната вяра няма да ме остави. Аз знаей, че моите братя ще преуспеят, ако се проникнат от вяра в Безсмъртния – тази вяра, която създава умереност, честност, мъдрост, мъжество, знание и устойчивост. Да оставим тъгата и да се откажем от страха. В своята вяра ще се придържаме към истината и праведността, и неподправената мъжественост. Да се научим да размишляваме за справедливостта и милосърдието. Вярата е истинското богатство на човека, дар на добродетелта и славата.

Презряна е нечестивостта; жалък е грехът. Унизително е злото — независимо дали то остава в помислите или се претворява в дела. Както вятърът вдига прах, така и злото извиква страдания и печал. Както сянката върви зад субстанцията на материалното тяло, така и щастието и душевният покой следват зад чистите помисли и добродетелния живот. Злото е плод на помислите, насочени по лъжлив път. Да виждаш грях в безгрешното, да не виждаш греха в грешното е зло. Злото е пътят на лъжливите учения. Тези, които избягват злото, виждайки нещата такива, каквито са, придобиват радост, защото се приобщават към истината. Сложете край на своите нещастия, като възненавидите греха. Вдигайки поглед към Великодушния, с цялото свое сърце се отвърнете от греха. Не защитавайте злото; не оправдавайте греха. Трудейки се над изкуплението на миналите грехове, вие придобивате силата, необходима за съпротивляване на греха в бъдещето. Сдържаността се ражда от разкаянието. За всяка своя постъпка се изповядвайте на Великодушния.

Бодростта и радостта са награда за дела, достойно изпълнени в слава на Безсмъртния. Никой не може да ви лиши от свободата на вашия собствен разум. Когато вярата на вашата религия освободи сърцето, когато твърд и непоколебим като планина стане разумът, тогава душевният покой ще потече спокойно като течението на река. Тези, които са уверени в спасението, завинаги ще се избавят от възжелението, от завистта, ненавистта и илюзията за богатство. Макар че вярата е енергия за подобря живот, вие сами трябва настойчиво да претворявате своето собствено спасение. Ако желаете да

придобийте увереност в своето окончателно спасение, трябва да се погрижите искрено да следвате всичко праведно. Развивайте в своето сърце увереността, която израства отвътре – така вие ще се насладите на възторга на вечното спасение.

^{131:3.5 (1447.2)} Нито един вярващ не може да се надява на постигане на просветлението, което дава безсмъртната мъдрост, оставайки ленив, вял, слаб, празен, безсрамен и егоистичен. Този, който е дълбокомислен, благоразумен, разсъдителен, пламенен и честен, още по време на живота си на Земята може да достигне висшето просветление, идващо с покоя и свободата на божествената мъдрост. Помнете: всяко действие има свое възмездие. Злото води към печал, грехът води към мъки. Радостта и щастието са последствия на добродетелния живот. Даже злодеят използва милосърдие, докато не са съзрели неговите злодеяния, но необратим е срокът за жътва на всички плодове на злото. Нека никой не мисли за греха лекомислено, казвайки си: “Наказанието за прегрешението ще ме заобиколи.” За вашите деяния ще ви платят със същата монета – според съда на мъдростта. Несправедливостта, допусната по отношение на вашите ближни, ще се върне обратно при вас. Създанията са неспособни да избегнат тази участ, която подготвят за себе си със своите деяния.

^{131:3.6 (1447.3)} Глупакът си казал: “Злото няма да ме завладее”, но безопасност се придобива едва тогава, когато душата жадува за упрек, а разумът се стреми към мъдрост. Мъдра е тази благородна душа, която е дружелюбна сред

враговете, спокойна сред безпокойствата, щедра сред алчността. Любовта към себе си е като плевелите на плодородното поле. Егоизмът води към печал; постоянната загриженост убива. Укротеният разум носи щастие. Този от воините е най-велик, който покорява и подчинява самия себе си. Сдържаността е добра във всичко. Превъзходен е само този човек, който цени добродетелта и изпълнява дълга. Не позволявайте на гнева и ненавистта да ви завладеят. Не говорете за никого рязко. Доволството е най-голямото богатство. Кое е дадено с мъдрост, се съхранява добре. Не правете на другите това, което не бихте искали за себе си. Плащайте с добро за злото; преодолявайте злото с добро.

^{131:3,7 (1447,4)} Праведната душа е по-желана от върховната власт над целия свят. Целта на чистосърдечието е безсмъртието; делът на безразсъдния живот – смъртта. Който е честен, той не умира; нехайният е вече мъртъв. Благословен е този, който е постигнал безсмъртие. Който мъчи живите, едва ли още придобие щастие след смъртта. Безкористните се възнасят на небето, където се радват на блаженството на безкрайната щедрост и продължават да се изпълват с благородно великодушие. Всеки смъртен, чиито помисли са праведни, изказванията му – благородни, и действията му – безкористни, не само придобива добродетел тук, в течение на този кратък живот, но също така и след разрушаването на тялото продължава да вкухва наслаждения на небето.”

4. Индуизъм

131:4.1 (1447.5) Където и да се появяха мисионерите на Мелхиседек, те навсякъде разпространяваха учението за единия Бог. Много положения в тази монотеистична доктрина – заедно с други съществуващи понятия, влязоха в последващите учения на индуизма. Иисус и Ганид избраха следните откъси:

131:4.2 (1448.1) “Той е велик Бог, най-висш във всичко. Той е Господ, в Когото е всичко. Той е създател и управляващ вселената на вселените. Бог е един; Той пребивава насаме със самия Себе Си; Той е единственият. И този един Бог е наш Творец и последно предназначение на душата. Висшият е неописуемо ослепителен; Той е Светлината на Светлините. Всяко сърце и всяко слово се освещават от тази божествена светлина. Бог е наш защитник: Той поддържа Своите създания и позналите Го познават безсмъртието. Бог е велик източник на енергия; Той е Великата Душа. Той извършва всеобщо господство над всичко. Този един Бог е любвеобилен, великолепен и възхитителен. Нашият Бог е висш в могъществото Си, Той пребивава във върховната обител. Това истинско Лице е вечно и божествено; Той е главният Господ в небесата. Всички пророци са Го възпявали и Той ни е разкрил Себе Си. Ние Му се покланяме. О, Висше Лице, източнико на същества, Господи на творението и управителю на вселената! Разкрий на нас, твоите създания, могъществото, правещо те неизменен! Бог е създал слънцето и звездите; Той е ярък, чист и самосъществуващ. Неговото вечно знание се отличава с божествена мъдрост. Вечният е недостъпен за зло. Доколкото вселената е произлязла от

Бога, Той действително я управлява. Той е източник на творението и затова всички неща са утвърдени в Него.

131:4.3 (1448.2) Бог е надеждното убежище за всеки добродетелен човек, попаднал в беда; Безсмъртният се грижи за цялото човечество. Божието спасение е трайно, а Неговата доброта – щедра. Той е любящ покровител, благословен защитник. Казва Господ: “Аз пребивавам в техните собствени души като светилник на мъдростта. Аз съм великолепието на великолепните, добродетелта на добродетелните. Където двама или трима се събират заедно, там съм и Аз.” Създанието е неспособно да избегне присъствието на Създателя. Господ държи сметка даже за непрестанните мигания на всеки смъртен; и ние се покланяме на това божествено Същество като на наш неразделен спътник. Той е всемоушен, щедър, вездесъщ и безкрайно добър. Господ е наш владетел, наше убежище, наш висш управляващ и Неговият вековен Дух обитава в смъртната душа. Вечният Свидетел на порока и добродетелта пребивава в човешкото сърце. Да се замислим дълбоко над обожавания божествен Животворец; нека Неговият Дух изцяло направлява нашите мисли. От този нереален свят доведи ни в света реален! От тъмнина ни отведи до светлината! От смъртта ни отведи до безсмъртието!

131:4.4 (1448.3) Със своите сърца, очистени от всякаква ненавист, да се поклоним на Вечния. Нашият Бог е Господ на молитвата; Той чува молбите на Своите деца. Нека всички хора подчинят своята воля на Него – Непоколебимия. Да се зарадваме на великодушието на Господа на молитвата.

Направете от молитвата свой съкровен другар и от поклонението – опора на своята душа. “Ако само Ми се покланяте в любов, казва Вечният, Аз ще ви дам мъдрост, за да Ме достигнете, защото поклонението пред Мен е добродетел, присъща на всички създания.” Бог просветлява печалните и дава сила на слабите. Доколкото Бог е наш силен другар, в нас няма вече страх. Ние славим името на непобедимия Победител. Ние се покланяме на Него, защото Той е предан и вечен помощник на човека. Бог е наш верен вожд и надежден съветник. Той е великият източник на небето и земята, притежаващ безгранична енергия и безкрайна мъдрост. Неговото великолепие е възвишено, неговата красота е божествена. Той е висшето убежище на вселената и неизменен пазител на вечния закон. Нашият Бог е Господ на живота и Утешител на всички хора; Той обича човечеството и помага на тези, които са в беда. Той е източник на нашия живот и Добър Пастир на хорските паства. Бог е наш баща, брат и другар. И в своето вътрешно същество ние жадуваме да познаем Бога.

131:4.5 (1448.4) Ние сме се научили да придобиваме вяра благодарение на копнежа на нашите сърца. Ние сме постигнали мъдрост благодарение на сдържаността на нашите чувства и благодарение на своята мъдрост сме изпитали мир във Висшия. Този, който е изпълнен с вяра, истински се покланя, когато неговото вътрешно “аз” е устремено към Бога. За нашия Бог небесата са като мантия; Той обитава и в шест други обширни вселени. Той е висшият над всичко и във всичко. Ние жадуваме нашият Господ да ни освободи от всички пороци на греха. Ние се

молим на Бога като на утешител, защитник и спасител – на Този, Който ни обича.

131:4.6 (1449.1) Духът на Пазителя на Вселената прониква в душата на простото създание. Този човек е мъдър, който се покланя на Единия Бог. Тези, които се стремят към съвършенство, трябва действително да познават Господ Висшия. Този никога не се бои, който познава блажената защита на Висшия, защото Висшият казва на тези, които Му служат: “Не бойте се, защото Аз съм с вас.” Богът на съдбата е нашият Баща. Бог е истина. И Бог желае Неговите създания да го разберат – всецяло да познаят истината. Истината е вечна; тя поддържа вселената. Нашето висше желание трябва да бъде единение с Висшия. Великият Управляващ е източник на всички неща – всичко произхожда от Него. И ето в какво е висшият дълг: нека никой не прави на другите това, което би било неприятно на самия него; не тае зло, не удряйте този, който ви удря, покорявайте гнева с милосърдие и побеждавайте ненавистта с доброжелателност. И всичко това ние трябва да правим затова, защото Бог е добър приятел и великодушен Баща, Който прощава всички наши земни простъпки.

131:4.7 (1449.2) Бог е нашият Баща, земята е наша майка, вселената е наша родина. Без Бога душата е пленница; знанието за Бога освобождава душата. При съзерцание на Бога, в единение с Него, идва избавление от илюзията на злото и окончателно освобождаване от всички материални връзки. Когато човек свие пространството като късче кожа, тогава ще дойде край на злото, защото човекът ще

намери Бога. О, Боже, спаси ни от тройната гибел в ада – похотта, гнева и алчността! О, душа, пригответи се за духовна борба за безсмъртие! Когато дойде краят на смъртния живот, остави, без да се колебаеш, това тяло, за да се облечеш в по-достойна и прекрасна форма и да се пробудиш в световите на Висшия и Безсмъртния, където няма страх, печал, глад, жажда или смърт. Да познаеш Бога, значи да разбиеш веригата на смъртта. Позналата Бога душа ще се издигне във вселената, както сметаната се появява в млякото. Ние се покланяме на Бога – на вездесъщото въздействие, Великата Душа, вечно пребиваваща в сърцата на своите създания. И на тези, които знаят, че Бог царства в човешкото сърце, е съдено да станат такива, какъвто е Той – безсмъртни. Злото трябва да остане назад, в този свят, но добродетелта следва душата в небето.

131:4.8 (1449.3) Само нечестивецът казва: „Във вселената няма нито истина, нито управител; тя е предназначена само за нашите възжеления.” Такива души са въведени в заблуждение от оскъдността на своя интелект. Така те се отказват от себе си, предавайки се на своите страсти, и лишават своята душа от радостите на добродетелите и удоволствието на праведността. Какво може да бъде повече, отколкото да изпиташ спасение от греха? Човек, видял Висшия, е безсмъртен. Събратята на човека в плът са неспособни да преживеят смъртта; само добродетелта съпровожда човека в неговото вечно пътешествие напред, към радостните светли поля на Рая.”

5. Зороастризм

131:5.1 (1449.4) Самият Зороастър поддържаше непосредствена връзка с потомците на мисионерите на Мелхиседек и тяхната доктрина за единия Бог стана централен постулат на религията, основана от тях в Персия. Не смятайки юдаизма, в тази религия бяха широко използвани ученията на Салим. Ганид избра следните откъси от писмените източници на тази религия:

131:5.2 (1450.1) “Всичко произхожда от Единия Бог и всичко принадлежи на Него – премъдрия, добродетелния, праведния, светия, сияещия и величествения. Този Бог е нашият Бог – източник на нашето сияние. Той е Създател, Бог на всички благи намерения и покровител на справедливостта във вселената. Мъдростта на живота се заключава в това, да постъпваш в съгласие с духовната истина. Бог е всевиждащ, Той вижда както злите дела на нечестивците, така и добрите дела на праведниците; нашият Бог забелязва всичко за едно мигване на окото. Неговото докосване изцелява. Господ е всемогъщ благодетел. Бог протяга Своята благодетелна ръка и на праведниците, и на нечестивците. Бог е създал света и е определил награда за доброто и злото. Премъдрият Бог е обещал безсмъртие на благочестивите души, помислите на които са чисти, а делата – праведни. Каквито желаете да станете най-много от всичко, такива и ще бъдете. Светлината на слънцето е подобна на мъдростта за тези, които виждат Бога във вселената.

131:5.3 (1449.6) Славете Бога, стремейки се към това, което е угодно на Мъдрия. Покланяйте се на Бога на светлината, радостно следвайки пътищата, определени от Него с

религията на откровението. Има само един Висш Бог – Господ на Небесните Светила. Ние се покланяме на Него, сътворилия океаните, растенията, животните, земята и небето. Нашият Бог е Господ, най-благодарният. Ние се покланяме на най-прекрасния, щедър Безсмъртен, излъчващ вечна светлина. Бог е по-далеч от всички нас и едновременно най-близо до всички нас, защото Той пребивава в нашите души. Нашият Бог е божествен и най-свят Дух на Рая и при все това Той се отнася към човека по-дружелюбно и от най-дружелюбното създание. Бог повече от всичко ни помага в най-великото от всички дела – нашата мъдрост, живот, сила на душата и тялото. Чрез нашите добродетелни мисли мъдрият Създател ще ни позволи да изпълним Неговата воля и с това да се сдобием с претворяване на всичко това, което е божествено съвършено.

^{131:5.4 (1449.7)} Господи, научи ни как да преживеем този живот в плът и едновременно да се подготвим за следващия живот – живота на духа. Кажи ни, Господи, и ние ще изпълним Твоята повеля. Научи ни на благите пътища и ние ще тръгнем по верен път. Позволи ни да се съединим с Теб. Ние знаем, че тази религия е истинска, която води до съюз с праведността. Бог е нашата мъдра същност, най-добрият помисъл и праведно деяние. Нека ни позволи Бог да се съединим с божествения дух и с безсмъртието в себе си!

^{131:5.5 (1449.8)} Тази религия на Мъдрия очиства вярващия от всяка порочна мисъл и греховно деяние. Аз се покланям пред Бога на небесата в разкаяние, ако съм Го оскърбил с

мисъл, слово или действие волно или неволно, и в своите молитви моля за милосърдие и славя за прошка. Аз зная, че ако осъзная своята вина и възнамерявам да не върша повече зло, грехът ще бъде снет от моята душа. Аз зная, че прощаването освобождава от оковите на греха. Тези, които грешат, ще получат наказание, но тези, които следват истината, ще придобият блаженството на вечното спасение. Удържай ни в Своята благодат и помагай на нашите души със спасително могъщество. Ние молим за милосърдие, защото се стремим да постигнем съвършенство; ние бихме искали да станем подобни на Бога.”

6. Судуанизъм (Джайнизм)

^{131:6.1 (1450.5)} Третата група вярващи, запазила ученията за единия Бог в Индия – това, което остана от ученията на Мелхиседек, се наричаха в онези дни судуанисти. По-късно тези вярващи станаха известни като последователи на джайнизма. Техните учения гласяха:

^{131:6.2 (1450.6)} “Господ на Небесата е всевишен. Тези, които грешат, няма да възлязат на небесата; тези, които вървят по пътищата на праведността, ще намерят място на небето. Ние придобиваме увереност в съществуването на отвъдния живот, ако знаем истината. Душата на човека е способна да възлезе на най-високото небе, за да разкрие там своята истинска духовна същност, да постигне съвършенство. Небесното състояние освобождава човека от кабалата на греха и го посвещава в крайните заповеди на блаженството; праведният човек вече е изпитал края на греха и на всички свързани с него нещастия. Собственото

“аз” е непреодолимият враг на човека и това “аз” се проявява в четирите най-големи страсти: гняв, гордост, коварство и алчност. Най-голямата победа на човека е победата му над себе си. Когато човекът чака от Бога прошка и когато той се решава да се възползва от такава привилегия, с това той вече се освобождава от страха. Човекът трябва да преминава през живота, отнасяйки се към създания, такива като него, така, както би желал да се отнасят със самия него.”

7. Индуизъм

^{131:7.1 (1451.1)} Едва напоследък ръкописи, разказващи за тази древна източна религия, се бяха появили в александрийската библиотека. Това беше единствената световна религия, за която Ганид никога не беше чувал. В тази вяра се чуваха останки от ранните учения на Мелхиседек, което се вижда от примера със следните откъси:

^{131:7.2 (1451.2)} “Казва Господ: “Всички вие приемате Моята божествена сила, всички вие използвате Моята милосърдна помощ. Аз получавам огромна наслада, умножавайки праведниците по цялата земя. И в красотите на природата, и в добродетелите на човека се стреми Небесният Принц да разкрие Себе Си и да покаже Своята същност. Тъй като древните не знаеха Моето име, Аз се появих, раждайки се в света на зримото битие и преминавайки през това унижение, именно за това, човекът да не забравя Моето име. Аз съм творец на небето и земята; слънцето, луната и всички звезди се подчиняват на Моята воля. Аз съм управител на всички създания на

земята в четирите морета. Аз съм велик и върховен, но няма да оставя без внимание молитвата дори на последния бедняк. И което и създание да Ми се покланя, Аз ще чуя неговите молитви и ще удовлетвори желанието на неговото сърце.”

131:7.3 (1451.3) “Всеки път, когато човек се поддава на вълненията, той отстъпва с една крачка от водителството на духа на своето сърце. Гордостта засенчва Бога. Ако вие се надявате на небесна помощ, откажете се от своята гордост; всяка частица гордост засенчва спасителната светлина като огромен облак. Ако във вашата душа няма праведност, безполезно е да се молите за това, което е отвъд пределите на вашата душа. Ако слушам вашите молитви, то е поради това, че вие заставате пред Мен с чисто сърце, свободно от лъжи и лицемерие, с душа, отразяваща истината като огледало. Ако искате да постигнете безсмъртие, оставете света и елате при Мен.”

8. Даоизъм

131:8.1 (1451.4) Посланиците на Мелхиседек проникнаха в дълбините на Китай и доктрината за единия Бог стана част от ранните учения в няколко китайски религии; тази от тях, която се запази по-дълго от всички и която по-добре от другите отразяваше истината на монотеизма, беше даоизмът и Ганид събра следните откъси от ученията на неговите основатели:

131:8.2 (1451.5) “Колко чист и спокоен е Висшият — и заедно с това колко силен и могъщ, колко дълбок и непостижим е Той! Този Бог от небесата е почтен прародител на всичко

съществуващо. Ако познавате Вечното, вие сте просветени и мъдри. Ако не познавате Вечното, това невежество се проявява като зло, пробуждайки порочни страсти. Това дивно Същество съществуваше преди небесата и земята. Вечният наистина е духовен; Той е един, Той не се изменя. Той е истинската майка на света и цялото творение се движи около Него. Великият дарява със Себе Си хората и с това им позволява да преуспеят и да се запазят. Ако в човека има поне мъничко знания, той все едно може да върви по пътищата на Висшето; той може да се подчини на волята на небесата.

131:8.3 (1452.1) Всички благи трудове на истинското служение произхождат от Висшето. Всичко зависи от Великия Източник на Живота. Висшият не очаква похвала за Своите дарове. Той е върховен в могъществото, но остава скрит от нашия взор. Той непрестанно предава Своите атрибути, усъвършенствайки Своите създания. Небесният Разум не бърза и е търпелив в плановете Си, но е твърд в Своите дела. Висшият се простира над вселената и я поддържа цялата. Колко велико и могъщо е Неговото преизпълващо влияние, Неговата притегателна сила! Истинската добродетел е подобна на водата, тъй като всичко благославя и на нищо не вреди. И както водата, истинската добродетел търси най-ниските места – даже такива дълбини, от които останалите странят, и това е, защото тя е подобна на Висшия. Висшият създава всичко и всичко създадено Той поддържа и усъвършенства в духа. Как Висшият поощрява, защитава и усъвършенства създанието, без да го принуждава, си остава загадка. Той

води и направлява, но не изтъква Себе Си. Той помага на развитието, но не подчинява.

131:8.4 (1452.2) Мъдрецът прегръща със своето сърце вселената. Малкото знание е опасно. Тези, които се стремят към величие, трябва да се учат на смирение. При сътворяването на света Висшият стана негова майка. Да познаваш своята майка, значи да признаваш своето синовство. Мъдър е този, който се отнася към всички части от гледна точка на цялото. Отнасяйте се към всеки човек така, сякаш сте на негово място. Въздавайте доброта за обидата. Ако обичате хората, те ще се стремят към вас – ще ви бъде лесно да завоювате тяхното разположение.

131:8.5 (1452.3) Великият Висш е вездесъщ; Той е отляво и отдясно; Той поддържа цялото творение и пребивава във всички истински същества. Вие сте неспособни да намерите Висшия, точно както сте неспособни и да намерите място, в което да Го няма. Ако човек осъзнава злото на своите деяния и чистосърдечно се разкайва в греха, тогава може да очаква прошка; може да избягва наказанието; може да превръща бедствието в благословение. Висшият е надеждно убежище на цялото творение; Той е пазител и спасител на човечеството. Ако Го търсите всеки ден, ще Го намерите. Доколкото е способен да прощава греховете, Той действително е по-скъп на всички хора. Винаги помнете: Бог награжда човека не за това, което той прави, а за това, което е, затова вие трябва да оказвате помощ на своите другари, без да мислите за награда. Правете добро, без да мислите за ползата за себе си.

^{131:8.6 (1452.4)} Мъдри са тези, които знаят законите на Висшия. Да не знаеш божествения закон, значи да страдаш и бедстваш. Тези, които познават законите на Бога, са великодушни. Ако познавате Вечния, вашата душа ще продължи духовното служене, даже ако тялото ви загине. Вие сте истински мъдри, ако осъзнаете собствената си незначителност. Ако пребивавате в света на Вечния, Висшият ще ви просвети. Тези, които посвещават себе си на служенето на Висшия, с радост се стремят към Вечното. Когато човек умира, духът се издига на крила и се отправя на дълго пътешествие към дома.”

9. Конфуцианство

^{131:9.1 (1452.5)} Даже тази от великите мирови религии, която в най-малка степен признаваше Бога, възприе монотеизма на мисионерите на Мелхиседек и техните упорити последователи. В подготвеното от Ганид кратко изложение за конфуцианството се казваше:

^{131:9.2 (1452.6)} “Каквото повелява небето, е без грях. Истината е реална и божествена. Всичко изхожда от Небето и Великото Небе не греши. Небето назначи много подчинени да помагат във възпитанието и възвисяването на по-малко развитите създания. Велик, много велик е Единият Бог, Който управлява човека от небесата. Бог е величествен в могъществото Си и страшен в съда. Но този Велик Бог дари с нравствени чувства даже много малко развити хора. Щедростта на Небето е непрестанна. Благосклонността е най-добрият дар на хората от Небето. Небето посвети своето благородство на човешката душа; достойнството на човека са плодове на това подарено от

Небето благородство. Великото Небе всичко вижда и следва човека и неговите дела. И ние правилно постъпваме, когато наричаме Великото Небе наш Баща и наша Майка. Затова, ако ние сме слуги на нашите божествени прародители, можем уверено да се молим на Небето. Нека винаги и във всичко да изпитваме благоговееен страх пред величието на Небето. О, Боже, Всевишен и пълноправен Властелин, ние виждаме, че в Твоята власт е съдът и че милосърдието произтича от божественото сърце.

131:9.3 (1453.1) Бог е с нас, затова в нашите сърца няма страх. Ако на мен ми е чужда добродетелта, то това е проявление на Небето, което пребивава в мен. Но това живеещо в мен Небе често предявява сурови изисквания към моята вяра. Доколкото Бог е в мен, аз реших да не оставям в своето сърце място за съмнение. Вярата трябва да бъде изключително близка на истинската природа на нещата и аз не разбирам как човек може да живее без тази благотворна вяра. Доброто и злото не постигат човека без причина. Небето се обръща към душата на човека в съответствие с намерението на душата. Когато се заблуждавате, признавайте своята грешка без колебание и се поправяйте без забавяне.

131:9.4 (1453.2) Мъдрецът търси истината, а не само препитание. Целта на човека е да постигне съвършенството на Небето. Високо развитият човек се стреми да измени себе си и той е свободен от тревоги и страх. Бог е с вас; нека във вашето сърце не остане съмнение. Всяко благодееяние се възнагражда. Високо развитият човек не роптае към

Небето и не таи зло към хората. Не правете на другите това, което не бихте харесали, ако се направи срещу вас. Нека във всяко наказание има място за съчувствие; всячески се стремете да превърнете наказанието в благословение. Такъв е пътът на Великото Небе. Макар че всички създания са длъжни да умрат и да се върнат на земята, духът на благородния човек се устремява напред, за да се прояви в небесата и да се възнесе към блажената светлина на висшата яркост.“

10. „Нашата религия“

^{131:10.1 (1453.3)} Завършвайки своя напрегнат труд – събирането на ученията на мировите религии, имащи отношение към Райския Баща, Ганид се зае с изложението на това, което смяташе за основно съдържание на вярата в Бога, към която той стигна в резултат от ученията на Иисус. Такива вероучения юношата обикновено наричаше “нашата религия”. Ганид записа следното:

^{131:10.2 (1453.4)} “Господ, нашият Бог, е един Господ и следва да Го обичаме с целия си ум и сърце и едновременно да правим всичко, за да обичаме всичките Му деца като самите себе си. Това е Единият Бог, нашият небесен Баща, в Когото е заключено всичко и Който чрез Своя Дух пребивава в душата на всеки човек. И ние – Божиите деца, сме длъжни да се учим да се доверяваме на Него, предания Създател, опеката на нашите души. Всичко е възможно за нашия небесен Баща. Иначе не може и да бъде, доколкото Той е Създател, сътворил всички неща и всички същества. Макар че не можем да видим Бога, ние можем да Го

познаем. И ежедневно изпълнявайки волята на небесния Баща, можем да Го разкрием на нашите събратя.

131:10.3 (1453.5) Божественото съкровище на Божия характер трябва да се отличава с безкрайна дълбочина и вечна мъдрост. Ние няма да намерим Бога с помощта на знания, но можем да Го познаем в своите сърца чрез личен опит. Макар че Неговото правосъдие може да е непостижимо, най-смирено същество на земята може да се удостои с милосърдието Му. Изпълвайки със Себе Си вселената, Той също така живее и в нашите сърца. Нашият човешки разум е смъртен, но нашият божествен дух е безсмъртен. Бог не само е всемоуш, но и премъдър. Ако нашите далеч не идеални земни родители знаят как да обичат своите деца и да им посвещават благи дарове, то колко неизмеримо по-добре трябва благият небесен Баща да знае как следва мъдро да люби Своите земни деца и да им посвещава съответните благословии.

131:10.4 (1454.1) Нашият небесен Баща няма да позволи да загине нито едно земно дете, ако това дете желае да намери Отеца и истински се стреми да стане като Него. Нашият Отец обича даже нечестивите и винаги е добър към неблагодарните. Ако само повече хора биха могли да познаят добродетелта на Бога, със сигурност бихме могли да ги накараме да се разкаят за своите порочни деяния и да се откажат от всички земни грехове. Всички добродетелни неща произхождат от Бащата на светлината, в Когото няма нито изменчивост, нито сянка на промяна. Духът на истинския Бог пребивава в сърцето на човека. Той иска всички хора да бъдат братя. Когато хората започнат да се

стремят към Бога, това значи, че Бог ги е намерил и че те се стремят да Го познаят. Ние живеем в Бога, както и Бог живее в нас.

131:10.5 (1454.2) Аз повече няма да се удовлетворявам от вярата в това, че Бог е Баща на моя народ; от днес аз ще вярвам, че Той е и *мой* Баща. Аз винаги ще се стремя да се покланям на Бога с помощта на Духа на Истината, Който ще стане мой помощник, след като действително позная Бога. Но на първо място ще се покланям на Бога, учейки се да изпълнявам Божиата воля на земята; това значи, че ще прилагам всички свои сили да се отнасям към своите смъртни събратя съгласно моята представа за това, което е угодно на Бога. Само живеейки такъв живот в плът, ние можем много да молим от Бога и Той ще удовлетвори нашето съкровено желание, за да бъдем по-добре подготвени за служене на своите събратя. И цялото това предано служене на Божиите деца подобрява нашата способност да приемаме и изпитваме божествена радост – висшето наслаждение, което носи водителството на небесния Дух.

131:10.6 (1454.3) Всеки ден аз ще благодаря на Бога за Неговите неизказани дарове; ще Го прославям за чудесните неща, които Той извършва за децата човешки. За мен Той е Всемогъщ, Създател, Сила, Милосърдие, но на първо място Той е мой духовен Баща и като Негово земно дете в нужното време аз ще тръгна на път, за да Го видя. Моят учител каза, че в стремежа си към Него аз ще стана подобен на Него. Вярвайки в Бога, аз придобих покой в Бога. Нашата нова религия е преизпълнена с радост и тя поражда

трайно щастие. Аз съм уверен, че ще запазя своята вяра до смъртта си и със сигурност ще получа за награда короната на вечния живот.

^{131:10.7 (1454.4)} Аз се уча да изпитвам всичко и да се придържам към това, което е благотворно. Във всичко ще постъпвам със своите събратя така, както бих искал те да постъпват с мен. Благодарение на тази нова вяра аз зная, че човек може да стане син Божий, но понякога изпадам в ужас, мислейки за това, че всички хора са мои братя, макар че това със сигурност е така. Аз не виждам как мога да се радвам на бащинството на Бога, докато се отказвам да приема братството на хората. Който и да призове името на Господа, ще се спаси. Ако това е вярно, то всички хора трябва да са мои братя.

^{131:10.8 (1454.5)} От днес аз ще правя добро скришно; ще приема правилото да се моля в усамотение; няма да съдя, за да не бъда несправедлив към моите ближни. Аз се каня да се науча да обичам своите врагове; още не съм се научил истински да се стремя към богоподобие. Макар че виждам Бога в другите религии, аз намирам, че в “нашата религия” той застава по-прекрасен, любящ, милосърден, личностен и положителен. Но на първо място, това възхитително и велико Същество е мой духовен Баща; аз съм Негово дете. И с помощта на само едното искрено желание да стана такъв, какъвто е Той, аз с времето ще Го намеря и вечно ще Му служа. Накрая придобих религия, в която има Бог, чудесен Бог – Богът на вечното спасение.”

Документ 132. В Рим

132:0.1 (1455.1) ПРЕДВИД това, че Гонод донесе със себе си писмата от индийските князе до Тиберий, Владетел на Рим, на третия ден след своето пристигане в Рим двамата индийци и Иисус се представиха пред императора. В този ден унилият Тиберий беше необичайно весел и дълго разговаря с тях. И когато те си отидоха, императорът, имайки предвид Иисус, забеляза пред стоящия от дясната му страна помощник: “Ако имах царствената осанка и изящните маниери на този приятел, щях да съм истински император, а?”

132:0.2 (1455.2) В Рим Ганид имаше редовни часове за учение и посещения на градските забележителности. Неговият баща беше много зает с работа, а тъй като искаше в бъдеще синът му да може да стане негов достоен приемник и да продължава да води неговите обширни търговски операции, той реши, че е дошло време да запознае юношата с деловия свят. В Рим се намираха много граждани на Индия и често един от служещите на Гонод го съпровождаше като преводач, така че в разпореждане на Иисус се оказваше целият ден; това му позволи основно да се запознае с този двумилионен град. Често можеше да го видиш във форума – центърът на политическия, правов и делови живот. Той нерядко ходеше в Капитолия и, гледайки този величествен храм, посветен на Юпитер, Юнона, и Минерва, размишляваше за мрака на невежеството, в което пребиваваха римляните. Той също така прекарваше много време в Палестина, където се намираха резиденцията на императора, храмът на Аполон, а също така и гръцката и латинската библиотеки.

132:0.3 (1455.3) В онези времена Римската империя включваше цяла Южна Европа, Мала Азия, Сирия, Египет и Северозападна Африка; сред нейните обитатели бяха граждани от всички страни на източното полукълбо. Желанието на Иисус да изучи и да се запознае с това разнообразно струпване на урантийски смъртни беше главната причина, накарала го да се съгласи на това пътешествие.

132:0.4 (1455.4) В Рим Иисус узна много за хората, но най-ценни от всички негови разнообразни дела за шест месеца пребиваване в този град бяха отношенията с религиозните водачи на имперската столица и това влияние, което той оказва върху тях. Към края на първата седмица Иисус намери и се запозна с достойни за внимание вождове на циници, стоици и мистерийни култове – в частност, с група митраисти. Беше ли за Иисус очевидно, че юдеите ще отхвърлят неговата мисия или не, но той със сигурност предвиждаше, че неговите посланици скоро ще пристигнат в Рим за провъзгласяване на небесното царство; и затова по крайно удивителен начин започна да подготвя почвата за по-успешното приемане на техните проповеди. Той избра петима водещи стоици, единадесет циници и шестнадесет вожди на мистерийни култове и в продължение на шест месеца прекарваше много от свободното си време в съкровени беседи с тези религиозни учители. Неговият метод за посвещение се заключаваше в следното. Той никога не критикуваше техните заблуждения и с нито един намек не засягаше слабите места в техните учения. Във всеки случай той отделяше истината, която те учеха, и започваше да осветлява и

озарява тази истина в тяхното съзнание по такъв начин, че скоро тази усъвършенствана истина успешно изтласкваше съпътстващото заблуждение; така тези обучени мъже и жени бяха подготвени за последващото осъзнаване на нови, сходни истини, съдържащи се в ученията на раннохристиянските мисионери. Именно това ранно приемане на ученията на евангелските проповедници даде мощен импулс за бързо разпространение на християнството в Рим и оттук – по цялата империя.

132:0.5 (1456.1) Значението на тази забележителна постъпка може да бъде разбрано по-добре, ако се отчете фактът, че само по отношение на двама – от общо тридесет и двама – обучени от Иисус римски религиозни водачи неговите усилия се оказаха напразни. Тридесет души станаха централни фигури при установяване християнството в Рим, а някои от тях спомагаха също така за превръщането на главния митраистки храм в първата християнска църква на този град. Ние, гледащите човешката дейност зад кулисите и оценяващите я в светлината на изминалите оттогава деветнадесет столетия, признаваме само три фактора, имащи първостепенно значение за създаването на ранните предпоставки за бързо разпространение на християнството по цяла Европа, а именно:

132:0.6 (1456.2) 1. Избирането и задържането на апостол Симон Петър като апостол.

132:0.7 (1456.3) 2. Разговора в Йерусалим със Стефан, смъртта на когото доведе до обръщането в християнството на Савел от Тарс.

^{132:0.8 (1456.4)} 3. Предварителната подготовка на тези тридесет римляни, застанали впоследствие начело на новата религия в Рим и по цялата империя.

^{132:0.9 (1456.5)} В течение на целия си живот нито Стефан, нито тридесетте избрани индивиди се досещаха за това, че някога са говорили с човека, чието име стана предмет на тяхното религиозно учение. Работата на Иисус с първите тридесет и двама избраници носеше изключително личен характер. Занимавайки се с тези хора, дамаският книжник никога не беседваше едновременно с повече от трима, рядко с повече от двама. Най-често той ги обучаваше поединично. И той беше способен да осъществи тази велика задача за религиозно възпитание благодарение на това, че тези мъже и жени не бяха сковани от традиции; те не бяха жертви на вкоренените предубеждения по отношение на цялото бъдещо религиозно развитие.

^{132:0.10 (1456.6)} Вече не зад планините бяха тези години, в течение на които на Петър, Павел и другите християнски учители се налагаше много пъти да слушат за този дамаски книжник, изпреварил ги толкова явно (и, както те предполагаша, неосъзнато), разчиствайки пътя за тяхното идване с новото Евангелие. Макар че Павел така и не се досети кой беше този дамаски книжник, малко преди своята смърт той – поради сходството в описанието на външността, действително стигна до извода, че “антиохийският майстор на палатки” и “дамаският книжник” бяха едно и също лице. Веднъж на Симон Петър, който проповядваше в Рим и чу описанието на дамаския книжник, му хрумна догадката, че този човек би могъл да

бъде Иисус, но той бързо отхвърли това предположение, добре знаейки (както той смяташе), че Учителят никога не е бил в Рим.

1. Истинските ценности

^{132:1.1 (1456.7)} Ангамон, вождът на стоиците, беше човекът, с когото Иисус поговори до късно скоро след своето пристигане в Рим. Впоследствие този човек стана голям приятел на Павел и се оказа един от убедените последователи на християнската църква в Рим. Всъщност, казано на съвременен език, Иисус учеше Ангамон на следното:

^{132:1.2 (1457.1)} Критериите за истинските ценности следва да се търсят в духовния свят и на божествените нива на вечната реалност. Възходящият смъртен трябва да разглежда всички критерии на по-ниските и материални нива като преходни, частични и вредни. Ученият, като такъв, е ограничен от откриването на взаимовръзките на материалните факти. Строго казано, той няма права да нарича себе си нито материалист, нито идеалист, иначе той се отказва от подхода на истински учен, тъй като всякакви подобни определения на отношенията са самата същност на философията.

^{132:1.3 (1457.2)} В отсъствие на съразмерни успехи и духовни постижения на човечеството неограниченото развитие на изключително материалистичната култура може с времето да се превърне в заплаха за цивилизацията. Чисто материалистичната култура таи в самата себе си потенциалното зърно на унищожението на всички научни

стремежи, тъй като самото ѝ отношение предвещава окончателния крах на цивилизацията, отказала се от своето чувство за нравствени ценности и отрекла се от постигането на духовни цели.

132:1.4 (1457.3) Ученият-материалист и крайният идеалист винаги ще се карат един с друг. Това не се отнася до тези учени и идеалисти, които притежават общ критерий за високи нравствени ценности и нива на духовност. Във всяка епоха материалистите и идеалистите трябва да осъзнават, че те са подсъдими в съдебна зала, където мерило са потребностите на човека. Те трябва да се въздържат от всякакви вражди помежду си, доблестно стремейки се да оправдаят продължението на своето съществуване на голяма преданост към делото на човешкия прогрес. Ако в който и да е век така наричаната наука или религия е лъжлива, то тя трябва или да се очисти, или да освободи пътя към материална наука или духовна религия от по-истински и по-достоеен тип.

2. Добро и зло

132:2.1 (1457.4) Мард беше признат вожд на римските циници и той стана голям приятел на дамаския книжник. Ден след ден той беседваше с Иисус и нощ след нощ слушаше неговото възвишено учение. Един от най-важните разговори с Мард стана беседата, призвана да даде отговор на въпроса на този искрен книжник за доброто и злото. Всъщност, изразено на езика на двадесети век, Иисус каза следното:

^{132:2.2 (1457.5)} „Братко, добро и зло са само думи означаващи относителни нива на човешкото разбиране на достъпната за наблюдение вселена. Ако ти си етически ленив и социално равнодушен, твой критерий за добро могат да станат днешните социални обичаи. Ако си духовно непълноценен и морално неразвит, твои критерии за добро могат да станат религиозните обичаи и традиции на съвременниците ти. Но душата, преживяваща времето и преминаваща във вечността, трябва да направи жив и личен избор между доброто и злото – избор, определян от истинските ценности на духовните критерии, които са установени от божествения дух, изпратен от Отеца за пребиваване в сърцето на човека. Този вътрешен дух е критерий за запазване на личността.

^{132:2.3 (1457.6)} Добродетелта, както и истината, винаги е относителна и неизбежно противопоставена на злото. Именно възприемането на тези качества на добродетелта и истината позволяват на еволюиращите души на хората да приемат личните, основани на избор решения, задължителни за придобиването на вечен живот.

^{132:2.4 (1458.1)} Духовно слепият индивид, последователно подчиняващ се на научния диктат, социалния обичай и религиозната догма, се излага на голяма опасност, тъй като рискува да принесе в жертва своята нравствена независимост и да загуби своята духовна свобода. За такава душа е подготвена съдбата на интелектуален папагал, социален автомат и роб на религията.

^{132:2.5 (1458.2)} Добродетелта винаги расте, стремейки се към нови нива на все по-голяма свобода на нравствено

самопознание и придобиване на духовна личност – към откриване на вътрешния Настройчик и отъждествяване с него. Опитът е благо, когато повишава възприемането на красотата, укрепва нравствената воля, задълбочава разбирането на истината, разширява способността да обичаш и служиш на своите събратя, възвисява духовните идеали и обединява висшите временни човешки подбуди с вечните планове на вътрешния Настройчик; и всичко това води непосредствено към повишаване на желанието да изпълниш волята на Отеца и с това усилва божествената страст – да намериш Бога и да станеш подобен на Него.

132:2.6 (1458.3) С възхода по вселенската стълба за развитие на създадените същества вие ще откриете, че ръстът на добродетелта и намаляването на злото напълно съответства на вашата способност да възприемате добродетелта и да разбирате истината. Способността да се придържаш към погрешна представа или да изпитваш злото се изгубва окончателно само при постигането от възходящата човешка душа на висшите духовни нива.

132:2.7 (1458.4) Добродетелта е жив, относителен, винаги прогресиращ и неизменно личен опит, който е извечно взаимосвързан с разбирането на истината и красотата. Добродетелта се открива в признаването на позитивните истински ценности на духовното ниво, които в човешкия опит трябва да се противопоставят на своята негативна противоположност – на сенките на потенциалното зло. Добродетелта се открива в признаването на истинските ценности на духовното ниво, които в човешкия опит

трябва да се противопоставят на своята активна противоположност – сенките на потенциалното зло.

132:2.8 (1458.5) Докато вие не достигнете нивата на Рая, добродетелта винаги ще остава повече стремеж, отколкото постижение, повече цел, отколкото опит от придобиване. Но едновременно с жаждата за праведност вие изпитвате растящо удовлетворение от частичното постигане на добродетелта. Присъствието в света на добродетели и злото само по себе си е положително доказателство за съществуването на реалността на нравствената воля на човека, личността, която по такъв начин разпознава тези ценности и е способна също така да избира между тях.

132:2.9 (1458.6) Към времето на достигане на Рая способността на възходящия смъртен да се приобщава към истинските и духовни ценности се увеличава дотолкова, че неин резултат се оказва постигането на съвършенство на притежанието на светлината на живота. Такава усъвършенствана духовна личност толкова изцяло, толкова божествено и духовно се обединява с позитивните и висши качества на добродетелта, красотата и истината, че става напълно невероятно подобен праведен дух да може да хвърли някаква негативна сянка върху потенциалното зло, попадайки под търсеция просветващ поток от божествено сияние на безкрайните Управители на Рая. Във всички такива духовни личности добродетелта повече не е частична, сравнителна и относителна; тя става божествено пълна и духовно изчерпваща; тя достига чистотата и съвършенството на Висшия.

За нравствения избор е необходима *възможността* за зло, но не неговата действителност. Сянката е само относително реална. Действителното зло не е необходим личен опит. Потенциалното зло е еднакво добър стимул за вземането на решения в световите на нравствен прогрес на низшите нива на духовно развитие. Злото става реалност на личния опит едва тогава, когато нравственият разум прави злото свой избор.”

3. Истината и вярата

Сред вождовете на основния мистериен култ на Рим – митраизма, изпъкваше гръцкият евреин Навон. Макар че този върховен жрец на митраизма проведе много беседи с дамаския книжник, най-устойчиво влияние му оказа състоялото се в една от вечерите обсъждане на истината и вярата. Навон се надяваше да обърне Иисус в митраизма и даже му предложи да се върне в Палестина като проповедник на митраизма. Той едва ли се досещаше, че Иисус го подготвяше за ролята на един от първите новообърнати в Евангелието на царството. Изложена на съвременен език, същността на ученията на Иисус се свеждаше до следното:

Истината е невъзможно да се определи с думи – тя се определя само от живота. Истината винаги е повече от знанието. Знанието има отношение към наблюдаваните неща, но истината излиза извън пределите на чисто материалните нива, тъй като тя е съзвучна с мъдростта и обхваща такива неуловими категории като човешкия опит и даже духовните и живи реалности. Знанието води началото си от науката, мъдростта – от истинската

философия, истината – от религиозния опит на духовния живот. Знанието има работа с фактите, мъдростта – с отношенията, истината – с реалностните ценности.

132:3.3 (1459.3) Човекът е склонен да кристализира науката, да формализира философията и да догматизира истината, тъй като той се отличава с интелектуална леност в приспособяването към постъпателния стремеж към живота и едновременно панически се бои от неизвестното. На човека, по силата на неговата природа, му е трудно да измени начина си на живот и своите стереотипи на мислене.

132:3.4 (1459.4) Разкритата истина – индивидуално откритата истина, е висша наслада за човешката душа; такава истина е съвместно творение на материалния разум и пребиваващия в човека дух. Вечното спасение на тази разбираща истината и любяща красотата душа се гарантира от жаждата за добродетели, която води този смъртен към единството на целта – да изпълни волята на Отеца, да намери Бога и да стане такъв, какъвто е Той. Между истинското знание и истината никога няма противоречия. Противоречието е възможно между знанието и човешките вярвания – вярванията, които са украсени с предразсъдъци, изкривени от страх и подчинени на смъртната боязън от сблъсъка с новите факти на материалните открития или духовния прогрес.

132:3.5 (1459.5) Но истината никога не става човешко достойние без упражняването на вяра. Това е вярно затова, защото мислите, мъдростта, етиката и идеалите на човека никога няма да се издигнат по-високо, отколкото неговата вяра,

неговата възвишена надежда. И всяка такава истинска вяра е основана на дълбоки размишления, искрена самокритика и безкомпромисно нравствено съзнание. Вярата е въодушевление на одухотвореното творческо въображение.

132:3.6 (1459.6) Със своето действие вярата освобождава свръхчовешката дейност на божествената искра — безсмъртния зародиш, живеещ в разума на човека и явяващ се потенциал за вечно спасение. Растенията и животните продължават съществуването си във времето за сметка на предаването на тъждествени частици от едно поколение към друго. Душата (личността) на човека се съхранява благодарение на съединяване с тази вътрешна божествена и безсмъртна искра, чиято функция се заключава в увековечаване на човешката личност на следващо, по-високо ниво на прогресиращо съществуване във вселената. Безсмъртният дух е скритото зърно на човешката душа. Второто поколение на душата е първото от последователните личностни проявления на духовните и еволюиращи съществувания, завършващи едва тогава, когато тази божествена същност постигне източника на своето съществуване, личностния източник на цялото битие — Бога, Всеобщия Баща.

132:3.7 (1459.7) Човешкият живот продължава — съхранява се, тъй като изпълнява вселенска функция — задачата за придобиване на Бога. Пробудена от вярата, човешката душа не може да се спре, докато не постигне тази подготвена ѝ цел; и когато някога действително постигне

тази божествена цел, тя придобива безсмъртие, тъй като става подобна на Бога – вечна.

132:3.8 (1460.1) Духовната еволюция е опит на все по-голямото и доброволно избиране на добродетели, съпровождано от съответно и последователно намаляване на възможностите на злото. С постигането на окончателност на избора на добродетели и с придобиването на максимална способност за възприемане на истината възниква съвършенство на красотата и светостта, праведността на които навечно изключва възможността за поява даже на идеята за потенциално зло. Действайки на толкова високи нива на божествена добродетел, такава богопознала душа не хвърля сянката на злото, присъщо на съмнението.

132:3.9 (1460.2) Присъствието на Райския дух в разума на човека е обещание за откровение и залог за преданост в течение на вечното съществуване и в продължение на божественото развитие на всяка душа, стремяща се към единение с тази вътрешна и безсмъртна духовна частица на Всеобщия Баща.

132:3.10 (1460.3) Прогресът във вселената се характеризира с разширяване на свободата на личността, тъй като той е свързан с постепенното постигане на все по-високи нива на самопознание и появяващото се вследствие на това доброволно самоограничение. Постигането на съвършена духовна сдържаност е равно на пълнотата на придобиване на свобода във вселената и свобода на личността. Вярата укрепва и поддържа душата на човека в условията на объркване, докато молитвата става голям обединител на различните въодушевяващи стимули на творческото

въображение и на тези подбудителни мотиви, които вярата пробужда в душата, опитваща се да се приобщи към духовните идеали на пребиваващия в нея и съединен с нея божествен дух.

^{132:3,11 (1460,4)} Навон беше потресен от тези думи, точно както и от всеки от разговорите с Иисус. Тези истини продължаваха да пламтят в неговото сърце и той оказа огромна помощ на пристигналите впоследствие проповедници на Евангелието на Иисус.

4. Лично служене

^{132:4,1 (1460,5)} Намирайки се в Рим, Иисус посвещаваше своето свободно време не само на подготовката на мъже и жени за ролята на бъдещи последователи на приближаващото се царство. Много време той отделяше за близко познанство с всички раси и класи хора, живеещи в този най-голям и най-многолик град в света. Във всяка от своите многобройни срещи с хора Иисус преследваше двойка цел: да се запознае с тяхното отношение към живота в плът, а също така и да се постарее със слово или с дело да обогати техния живот и да повиши неговата ценност. Неговите религиозни учения в течение на тези седмици не се отличаваха от тези, които характеризираха неговия последващ живот като учител на дванадесетте апостоли и обществен проповедник.

^{132:4,2 (1460,6)} Основната мисъл на неговата проповед оставаше неизменна: фактът на любовта на небесния Баща и истината за Неговото милосърдие, а също и богатата вест за това, че чрез своята вяра човекът става син на същия този

Бог на любовта. Обикновено, за да установи контакт с хората, Иисус започваше разговор, задавайки им въпроси. Беседата обикновено започваше с въпроси на Иисус и завършваше с техни въпроси към Иисус. Той еднакво майсторски се учеше както да задава, така и да отговаря на въпроси. Като правило той даваше повече от всичко на тези, с които говореше най-малко. Най-голяма полза от неговото лично служене извличаха претоварените, угрижени и подтиснати смъртни, които изпитваха голямо облекчение, изливайки своята душа пред съчувстващ и разбиращ слушател, а той притежаваше всички тези и много други качества. И когато тези объркани хора разказваха на Иисус за своите беди, той винаги можеше да им предложи практически и конкретни съвети, насочени към решаването на действителни проблеми, не забравяйки да произнесе и думи на утешение, които веднага успокояваха. Той винаги говореше на тези бедстващи смъртни за Божията любов и по различни начини им съобщаваше, че те са деца на обичащия ги небесен Баща.

^{132:4.3 (1461.1)} Така за времето на своето пребиваване в Рим Иисус лично се запозна с повече от петстотин смъртни на този свят, изпитали неговото благоразположено отношение и въодушевяващия характер на общуването с него. Това му позволи да придобие знания за различните човешки раси, което би било невъзможно да се осъществи в Йерусалим или даже в Александрия. Той винаги смяташе тези шест месеца за най-богатите и поучителните от всички сходни периоди в своя живот.

^{132:4.4 (1461.2)} Напълно естествено е, че толкова разностранен и енергичен човек, действайки в течение на шест месеца в световната метрополия, стана обект на внимание на много хора: предлагаха му да участва в бизнес дела или, най-често, в някакъв проект, отнасящ се до преподаването, обществената реформа или религиозното движение. Постъпиха повече от дузина подобни предложения и той се възползва от всяко от тях като от възможност да сподели някаква духовно облагородяваща мисъл с помощта на подходящо избрани думи или любезни услуги. Иисус много обичаше да носи, макар и неголяма, полза на най-различни хора.

^{132:4.5 (1461.3)} Той поговори с римския сенатор за политиката и държавната мъдрост и тази единствена среща с Иисус направи на римския законодател такова впечатление, че остатъка от своя живот той прекара в напразни опити да убеди своите колеги да изменят господстващия политически курс – да се откажат от идеите за правителство, което поддържа и храни народа, и да приемат идеята за народ, поддържащ правителството. Иисус прекара една вечер с богат робовладелец в беседа за човека като син Божий и на следващия ден този човек – Клавдий, освободи сто и седемнадесет роба. Той се срещна за обяд с гръцки лекар и му разказа за това, че неговите пациенти освен тяло имат също така и разум и душа, с което помогна на този талантлив лекар да се опита да окаже по-широка помощ на своите събратя. Той говори с най-различни хора от всички слоеве на обществото. Единственото място в Рим, което той не посещаваше, бяха обществените бани. Той се отказваше да съпровожда

своите другари в банята заради разпространения там промискуитет.

132:4.6 (1461.4) На римския войник, който ги съпровождаше по крайбрежието на река Тибър, Иисус каза: “Бъди храбър и в мислите, и в делата си. Смело върши справедливост и бъди достатъчно великодушен за милосърдие. Накарай своята низша природа да се подчинява на по-висшата така, както ти се подчиняваш на своите командири. Почитай добродетелта и превъзнесай истината. Избирай прекрасното, а не уродливото. Обичай своите събратя и с цялото си сърце търси Бога, защото Бог е твоят небесен Баща.”

132:4.7 (1461.5) На оратора във форума той каза: “Твоето красноречие е приятно, твоята логика е възхитителна, твоят глас е благозвучен, но твоето учение едва ли е истинско. Ако само можеше да почувстваш вдъхновяващото удовлетворение, което изпитва човека, познал Бога като свой духовен Баща, ти щеше да можеш да се възползваш от своето ораторско изкуство за освобождаването на твоите събратя от ограничението на тъмнината и робството на невежеството.” Това беше същият този Марк, който стана последовател на Петър, след като чу неговата проповед в Рим. След екзекуцията на Симон Петър именно този човек отправи предизвикателство към римските преследващи и смело продължи да възвестява новото Евангелие.

132:4.8 (1462.1) Срещайки бедняк, станал жертва на погрешно обвинение, Иисус се отправи с него към мировия съдия и, получавайки специално разрешение да говори от негово

име, произнесе блестяща реч, в която в частност каза: “Правосъдието прави нацията велика и колкото по-голямо е величието на нацията, с толкова по-голямо внимание тя трябва да следи за това, правосъдието да не заобикаля даже най-скромните от нейните граждани. Тежко на тази нация, където справедлив съд е осигурен само за тези, които имат пари и влияние! Свято задължение на съдиите е да оправдаят невинния, точно както и да накажат виновния. Трайността на нацията зависи от безпристрастността, справедливостта и неподкупността на нейните съдилища. Гражданското управление е основано на правосъдието така, както истинската религия – на милосърдието.” Съдията се върна към това дело и след внимателно проучване на свидетелските показания освободи затворения. От всички постъпки на Иисус в периода на личното му служене този случай беше по-близо от всичко до публична изява.

5. Съветите към богатия човек

^{132:5.1 (1462.2)} Един богат човек – римски гражданин, стоик – изключително много се интересува от учението на Иисус, с което го запозна Ангамон. След много съкровени беседи този богат гражданин попита Иисус как той би се разпоредил със своето богатство, ако го имаше. Иисус отговори: “Аз бих посветил материалното богатство на подобряване живота точно така, както бих използвал знанията, мъдростта и духовното служене за обогатяване на интелектуалния живот, за облагородяване на обществения живот и за развитие на духовен живот. Аз бих се разпореждал с материалното богатство като мъдър и

ефективен опекун със средствата на едно поколение в полза и облагородяване на последващите поколения.”

132:5.2 (1462.3) Но отговорът на Иисус не удовлетвори напълно богатия човек и той се реши отново да го попита: “Но как смяташ ти, какво трябва да направи със своето богатство човек в моето положение – да го задържи или да го раздаде?” И когато Иисус видя, че този човек наистина желае да узнае истината за предаността на Бога и дълга пред хората, той каза: “Добри ми приятелю, виждам, че ти искрено жадуваш мъдрост и си изцяло предан на истината; затова съм готов да ти предложа своя възглед за решаването на твоите проблеми, произтичащи от задълженията, които налага богатството. Правя го затова, защото ти ми *поиска* съвет и предлагайки го, аз не засягам състоянието на когото и да е друг богат човек; давам съвет само на теб като твое лично ръководство. Ако искрено желаеш да се отнасяш към своето богатство както към поверена собственост, ако действително искаш да станеш ведър и ефективен разпоредител на натрупаните богатства, то аз бих те посъветвал да направиш следния анализ на източника на твоео състояние: запитай се – и направи всичко възможно да намериш честен отговор – откъде е това богатство? И аз бих ти предложил при изучаване източниците на твоео огромно състояние да имаш предвид десет различни метода на натрупване на материалните богатства:

132:5.3 (1462.4) 1. Наследено състояние – богатство, получено по наследство от родители и други предци.

^{132:5.4 (1462.5)} 2. Открито състояние – богатство, получено от неразработени източници на майката-земя.

^{132:5.5 (1462.6)} 3. Търговско състояние – богатство, придобито в резултат на справедлив доход от обмен или търговия с материални стоки.

^{132:5.6 (1462.7)} 4. Нечестно състояние – богатство, получено в резултат на нечестна експлоатация или заробване на свои събратя.

^{132:5.7 (1463.1)} 5. Доходно състояние – приход под формата на честна и справедлива рента от вложен капитал.

^{132:5.8 (1463.2)} 6. Интелектуално състояние – богатството, произхождащо от възнаграждаване на творческите способности и изобретателността на човешкия разум.

^{132:5.9 (1463.3)} 7. Случайно състояние – богатството, източник на което е щедростта на събратята или обстоятелствата на живота.

^{132:5.10 (1463.4)} 8. Крадено състояние – богатството, получено по нечестен, мошенически начин, чрез кражба или измама.

^{132:5.11 (1463.5)} 9. Поверено състояние – състояние, поверено ви от събратята ви за специално използване – сега или в бъдеще.

^{132:5.12 (1463.6)} 10. Заработено състояние – богатство, придобито непосредствено от вашия личен труд, от честното и справедливо възнаграждение на ежедневните усилия на вашия собствен разум и тяло.

132:5.13 (1463.7) И така, приятелю мой, ако искаш да бъдеш добросъвестен и справедлив разпоредител на своето голямо състояние – пред Бога и в служене на хората, ти трябва приблизително да го разпределиш по тези десет общи категории, след което да постъпиш с всяка част съгласно мъдрото и чистосърдечно тълкуване на законите на правосъдието, справедливостта, честността и истинската ефективност. Разбира се, Богът небесен няма да те осъди, ако в спорни случаи ти понякога сгрешиш в полза на милосърдното и безкористно отношение към бедствията на нещастните жертви на злополучни обстоятелства от смъртния живот. Когато изпитваш чистосърдечни съмнения относно справедливостта и правосъдието в материални ситуации, нека твоето решение бъде благосклонно към тези, които се нуждаят, да благоприятства тези, които са попаднали в беда и изпитват незаслужени лишения.”

132:5.14 (1463.8) След многочасово обсъждане на тези въпроси Иисус – в отговор на молбата на богатия човек да разшири и уточни своите наставления – започна да развива своя съвет, същината на който се заключваше в средното: “Предлагайки ти своите препоръки относно твоето отношение към богатството, аз те призовавам да приемеш моя съвет като даден само на теб и предназначен за твое лично ползване. Изразявам само своето лично мнение и се обръщам само към теб като към любознателен другар. Заклевам те да не натрапваш на другите богати хора своите възгледи по отношение на богатството. Ето какво мога да те посъветвам:

132:5.15 (1463.9)

1. Като разпоредител на наследено състояние ти трябва да вземеш под внимание неговите източници. На теб ти е възложено моралното задължение да представяш миналите поколения в честното предаване на законното богатство на следващите поколения след задържане на справедлива такса за благо на днешното поколение. Но не си длъжен да увековечаваш недобросъвестността или несправедливостта, с които е свързано нечестното натрупване на състояние от твоите предшественици. Ти можеш да изразходваш всяка част от наследеното от теб състояние, която се оказва получена по мошенически или по нечестен начин, съгласно собствената си представа за справедливост, щедрост или обезщетяване за щети. Останалата част от наследеното от теб състояние можеш справедливо да използваш и надеждно да предадеш на следващото поколение като попечител на едно поколение, действащ за благо на друго. Твоите решения при завещаването на богатство на своя приемник трябва да бъдат продиктувани от мъдър избор и здрави съждения.

132:5.16 (1463.10)

2. Всеки, който се ползва от богатство, получено в резултат на откритие, трябва да помни, че животът на човека на земята е бързо преходен. Затова следва да вземе необходимите мерки, за да може от тези открития да се възползват колкото може по-голям брой от неговите събратя. Макар че намерилият богатство не трябва напълно да се лишава от възнаграждението за своите усилия, той не може да изхожда от егоистичното предположение за това, че само на него принадлежат всички ползи и блага, които са следствие от откриването на скрити природни ресурси.

3. Докато мировата търговска дейност се осъществява с помощта на търговия и стокообмен, хората ще имат правото да получават честен и законен приход. Всеки търговец заслужава отплата за своите услуги, търговецът има право на свой дял. Честната търговия и честното отношение към своите другари в системата на мировата търговия създава много форми на приход и всички подобни източници трябва да се оценяват в съответствие с най-висшите принципи за законност, честност и справедливост. Честният търговец трябва без колебание да иска такъв приход, какъвто той самият охотно би предложил на свой колега при аналогична сделка. Макар че при широкомащабно водене на делата такъв вид състояние не е идентичен на индивидуалната заработка, все пак честно придобитото състояние предоставя на неговия притежател значително право на глас в последващото разпределение на средствата.

4. Нито един богопознал смъртен, стремящ се да изпълни божествената воля, не бива да се принизява до това, да върви към богатството чрез угнетяване. Нито един благороден човек няма да се опита да натрупа богатство и да съсредоточи в своите ръце властта, която то дава, за сметка на поробване или нечестна експлоатация на своите братя в плът. Богатството става нравствено проклятие и духовна язва, когато се придобива чрез угнетяване на смъртни. Всякакви подобни средства трябва да се връщат или на тези, които са по подобен начин ограбени, или на техните деца и внуци. Трайна цивилизация е невъзможно да се построи върху основата на измамното лишаване на работника от неговата заработка.

132:5.19 (1464.3) 5. Човек има правото да получава приход от честно придобито състояние. Дотогава, докато хората вземат и дават назаем, те могат да вземат справедлив приход, ако предоставеният назаем капитал е законен. Преди да искаш приход, очисти своя капитал. Не ставай толкова низък и алчен, че да стигаш до лихварство. Никога не си позволявай да бъдеш толкова егоистичен, че да ползваш властта на парите за постигане на несправедливо предимство пред изпитващите трудности твои събратя. Не се поддавай на съблазънта да изискваш проценти от притеснения от гледна точка на средствата свой събрат.

132:5.20 (1464.4) 6. Ако полетът на твоя гений ти е донесъл състояние, ако твоите богатства са награда за изобретателност, не претендирай за незаслужената част от такива награди. Геният е задължен с нещо както на своите предшественици, така и на своите потомци; той има и задължения пред своя народ, страна и обстоятелствата, които са го довели до творческите открития. Той трябва също така и да помни за това, че се е трудил над своите изобретения като човек сред хората. Би било еднакво несправедливо изцяло да се лишава геният от прираст на състоянието. И човек никога няма да може да изработи правила и норми, еднакво приложими към всички проблеми на справедливото разпределение на богатствата. Отначало ти трябва да видиш в човека брат и ако искрено желаш да постъпиш с него така, както би ти се искало той да постъпи с теб, то обичайните изисквания за справедливост, честност и законност ще те доведат до вярно и обективно решение на всеки пореден проблем,

свързан с икономическо възнаграждение и социална справедливост.

^{132:5.21 (1464.5)} 7. Никой не трябва да претендира за това състояние, което може да попадне в ръцете му поради повелите на времето и по волята на случая – не смятайки разумното и законно възнаграждение, получено за управляването на такова състояние. Случайните богатства следва да се разглеждат като някаква поверена собственост. Те трябва да се изразходват за благото на социалната или икономическата група, член на която е даденият човек. Тези, които притежават такива богатства, трябва да притежават решаващ глас при решаването на въпросите на мъдрото и ефективно разпределяне на такива незаработени средства. Цивилизованият човек не трябва винаги да се отнася към всичко, което контролира, като към своя лична и частна собственост.

^{132:5.22 (1465.1)} 8. Ако знаеш, че някаква част от твоите владения е резултат от мошеничество, ако нещо в твоето състояние е получено по нечестен и недобросъвестен начин, ако твоите богатства са резултат от несправедливи отношения с твоите събратя – побързай да върнеш тези злополучни средства на законните им притежатели. Разплати се напълно и така очисти своето състояние от нечестни богатства.

^{132:5.23 (1465.2)} 9. Опеката на собствеността на един човек в полза на другите е свещено и свято задължение. Не рискувай това състояние, не го поставяй под заплаха. Оставай за себе си само тази част от поверената собственост, която може да си позволи всеки честен човек.

132:5.24 (1465.3) 10. Тази част от твоето състояние, която си заработил със своя собствен умствен и физически труд, ако твоят труд е бил честен и справедлив, действително е твоя. Никой не може да отрича твоето право да запазиш това богатство и да го използваш така, както смяташ за нужно, стига използването на това право да не е във вреда на твоите събратя.”

132:5.25 (1465.4) Когато Иисус изложи своя съвет, богатият римлянин се вдигна от ложето си и, прощавайки се с Иисус преди да отиде да си легне, даде следното обещание: “Мой добри приятелю, виждам, че ти си човек с огромна мъдрост и добродетели, и от утрешния ден ще започна да се разпореждам със своето състояние в съответствие с твоя съвет.”

6. Социална опека

132:6.1 (1465.5) Тук, в Рим, стана този трогателен случай, когато Създателят на вселената загуби няколко часа, за да върне загубило се дете на неговата развълнувана майка. Този малчуган се беше заблудил и горчиво плачеше, когато го намери Иисус. Макар че Иисус и Ганид отиваха към библиотеката, те се заеха да върнат детето в къщи. Ганид завинаги запомни думите на Иисус: “Знаеш ли, Ганид, много хора приличат на изгубили се деца. Те прекарват значителна част от своето време, ридаейки от страх и страдайки от мъка, макар в действителност безопасността и защитата да са редом с тях – така, както това дете, което беше съвсем недалеч от дома си. И всички тези, които знаят истинския път и чувстват увереността, която дава знанието за Бога, трябва да смятат за привилегия – а не за

задължение, възможността да предложат помощ на своите близки и в своите опити да открият удовлетворение в живота. Нима ние не изпитвахме висша радост, връщайки детето на майка му? Така и тези, които водят хората към Бога, изпитват висше удовлетворение от служенето на хората.” И от този ден до края на своя естествен живот Ганид винаги търсеше изгубени деца, които могат да бъдат върнати на техните родители.

^{132:6.2 (1465.6)} Те се срещнаха и с вдовица с пет деца, чийто мъж беше загинал в резултат от нещастен случай. Иисус разказа на Ганид за трагичната гибел на своя собствен баща и те нееднократно навестяваха и утешаваха тази жена и нейните деца; освен това Ганид вземаше за тях от баща си пари за храна и дрехи. Те не прекратиха своите усилия дотогава, докато не намериха работа за най-голямото момче, благодарение на което той можеше да поддържа своето семейство.

^{132:6.3 (1465.7)} В тази вечер, слушайки техния разказ, Гонод отбеляза добродушно на Иисус: “Аз се готвя да направя от своя син учен или търговец, а ти започваш да го превръщаш във философ или филантроп.” Иисус отговори с усмивка: “Може би ще направим от него и четирите; тогава той ще може да изпитва четирикратно удовлетворение от живота, тъй като неговото ухо, възприемащо мелодията на човека, ще бъде способно да разпознава четири тона, вместо един.” Тогава Гонод каза: “Аз виждам, че си истински философ. Ти трябва да напишеш книга за бъдещите поколения.” Иисус отвърна: “Не книга – моята мисия се заключава в това, да бъде

преживян животът в това поколение и за всички поколения. Аз ...” – но той прекъсна на половин дума и, обръщайки се към Ганид, каза: “Синко, време е да се оттегля.”

7. Пътувания в околностите на Рим

^{132:7.1 (1466.1)} Пет пъти Иисус, Гонод и Ганид излизаха от Рим, за да се запознаят със забележителностите на най-близо разположените райони. При посещение на езерата в Северна Италия Иисус дълго говори с Ганид за невъзможността да разкаже на човека за Бога, ако даден човек не желае да знае за Бога. Тръгвайки към езерата, те срещнаха глупав езичник и Ганид беше удивен от това, че Иисус не последва своя навик и не започна да включва човека в разговор, който естествено би довел до обсъждането на духовни въпроси. Когато Ганид попита своя учител защо той прояви толкова слаб интерес към този друговец, Иисус отговори:

^{132:7.2 (1466.2)} “Ганид, този човек не жадуваше за истината. Той не беше недоволен от себе си. Той не беше готов да моли за помощ и очите на разума му не бяха открити за приемане на необходимата на душата светлина. Този човек не е узрял за реколтата на спасението; на него трябваше да му се предостави повече време, за да може жизнените изпитания и трудности да могат да го подготвят за усвояването на мъдростта и висшето знание. Или, ако той живееше с нас, ние бихме могли със своя живот да му покажем небесния Баща и нашият живот на Божии синове толкова би го привлякъл, че той нямаше да може да не се заинтересува от нашия Отец. Невъзможно е да се разкрие

Бог на тези, които не Го търсят; не можеш да водиш към радостта от спасението душа, която не се стреми към това. Човек трябва да почувства жажда за истината в резултат от опита на своя живот или стремежът да познае Бога трябва да се прояви в него от съприкосновението към живота на тези, които са запознати с божествения Баща, преди друг човек да може да доведе такъв смъртен събрат към небесния Отец. Ако познаваме Бога, нашата истинска цел на земята е да живеем така, че да позволим на Ощеца да разкрие Себе Си в нашия живот; така всички търсещи Бога хора ще видят Ощеца и ще се обърнат към Него за помощ, за да узнаят повече за Бога, Който по този начин намира израз в нашия живот.”

^{132:7.3 (1466.3)} Именно при посещението в планините на днешна Швейцария се състоя продължил цял ден разговор на Иисус с бащата и сина за будизма. Много пъти Ганид недвусмислено питаше Иисус за Буда, но всеки път получаваше повече или по-малко уклончиви отговори. Сега, в присъствието на сина, бащата зададе на Иисус пряк въпрос за Буда и получи пряк отговор. Гонод каза: “Аз действително бих искал да знам какво мислиш ти за Буда.” И Иисус отговори:

^{132:7.4 (1466.4)} “Вашият Буда е бил значително по-добър от будизма. Буда е бил велик човек, даже пророк за своя народ, но той е бил пророк-сирак; с това искам да кажа, че той бързо е изгубил от погледа си своя духовен Баща – Бащата небесен. Неговият опит беше трагичен. Той се опитваше да живее и учи като посланик на Бога, но без Бога. Буда доведе своя кораб на спасението направо в

тихото пристанище, при самия вход на спасителния пристан за смъртни, където поради погрешни навигационни карти добрият съд заседна. Там ще си и остане той в продължение на много поколения, неподвижно и почти безнадеждно заседнал. И на този съд много ваши хора пребивават в течение на всичките тези години. Те живеят на разстояние една протегната ръка от спасителните води на покоя, но се отказват да влязат в тях, защото се случило нещастieto благородният екипаж на добрия Буда да вкара кораба в плитчина до самото пристанище. И будистките народи няма да влязат в това пристанище дотогава, докато не се откажат от философското наследство на своя пророк и не се захванат за неговия благороден дух. Ако вашият народ беше останал верен на духа на Буда, вие вече отдавна щяхте да сте влезли в своя рай на спокойствие на духа, успокоение на душата и увереност в спасението.

^{132:7.5 (1467.1)} Виждаш ли, Гонод, Буда познаваше Бога в духа, но не можа с пълна яснота да Го познае в разума; евреите откриха Бога в разума, но като цяло не можаха да Го познаят в духа. Днес будистите се заплитат във философия без Бог, докато моят народ е нещастен роб на страха пред Бога, лишен от спасителната философия на живота и свободата. При вас има философия без Бог; при евреите има Бог, но в значителна степен няма свързана с Бога философия за живота. Не съумявайки да види Бога като Дух и като Баща, Буда не съумя да вдъхне в своето учение нравствена енергия и движещата сила на духа, която трябва да притежава религията, ако се стреми да измени расата и да възвиси народа.”

^{132:7.6 (1467.2)} Тогава Ганид възкликна: “Учителю, хайде заедно да създадем нова религия – такава, която би била достатъчно добра за Индия и достатъчно значителна за Рим, и може би ще ни се отдаде да я предложим на евреите вместо Яхве.” А Иисус отговори: „Ганид, религиите не се създават. Човешките религии се развиват в продължение на дълги периоди от време, докато богооткровенията внезапно осветяват земята в живота на тези хора, които разкриват Бога на своите събратя.” Но те не разбраха смисъла на тези пророчески думи.

^{132:7.7 (1467.3)} В тази нощ, когато си легнаха, Ганид не можа да заспи. Той дълго разговаря със своя баща и накрая каза: “Знаеш ли, татко, понякога ми се струва, че Йешуа е пророк.” Но баща му само сънено измърмори: “Синко, има и други ...”

^{132:7.8 (1467.4)} От този ден в течение на целия си смъртен живот Ганид продължаваше да развива своя собствена религия. Неговият разум беше потресен от широтата, справедливостта и търпимостта на Иисус. Във всичките им беседи за философията и религията този юноша никога не почувства негодувание или враждебност.

^{132:7.9 (1467.5)} Каква гледка за взора на небесните разумни същества – да виждат как индийският юноша предлага на Създателя на вселената да измисли нова религия! И макар че този млад човек не се досещаше за нищо, в същия този момент те вече създаваха нова и вечна религия, нов път на спасение – разкриването на Бога пред човека в Иисус и чрез него. Този юноша несъзнателно вършеше именно това, което повече от всичко желаше. Винаги е било така

и винаги ще бъде. Това, към което беззаветно и безкористно се стреми просветеното и мислещо човешко въображение, опиращо се на духовното учение и водено от духа, става съзидателно в тази степен, в която смъртното създание посвещава себе си на божественото извършване на волята на Отеца. Когато човек се обединява с Бога, великите неща стават възможни и реални.

Документ 133. Завръщане от Рим

^{133:0.1 (1468.1)} НАПУСКАЙКИ Рим, Иисус не се сбогува с никого от своите приятели. Дамаският книжник се появи в Рим без предварително обявяване и точно по същия начин изчезна. Измина цяла година преди тези, които го познаваха и обичаха, да оставят всяка надежда да го видят отново. Към края на втората година неголеми групи от познаващи го хора се сближиха благодарение на общия интерес към неговите учения и спомените за прекрасното време, прекарано заедно с него. И тези неголеми групи стоици, циници и последователи на мистерийните култове продължаваха да се срещат нередовно и неофициално чак до появата в Рим на първите проповедници на християнството.

^{133:0.2 (1468.2)} Гонод и Ганид придобиха в Александрия и Рим толкова вещи, че изпратиха своя багаж с товарен обоз в Тарент и тримата пътешественици, без да бързат, се отправиха пеша през Италия по големия Апиев път. По своя път те срещаха най-различни хора. Покрай този път се заселваха много благородни римски граждани и гръцки колонисти, но в това време вече започна да се появява многобройно потомство низшестоящи роби.

^{133:0.3 (1468.3)} Веднъж, почивайки по време на обедната трапеза на приблизително половината път до Тарент, Ганид зададе на Иисус пряк въпрос за това, какво мисли той за кастовата система на Индия. Иисус отговори: “Независимо от това, че хората се отличават един от друг в много отношения, пред Бога и в духовния свят всички смъртни са равни. В очите на Бога има само две групи смъртни: тези, които желаят да изпълнят Неговата воля, и тези, които не желаят това. От гледна точка на вселената в обитаемия свят също се различават два класа: тези, които познават Бога, и тези, които не Го познават. Тези, които са неспособни да познават Бога, се причисляват към животните на който и да е даден свят. Делението на човечеството на много класи в съответствие с различни качества – физически, умствени, социални, професионални и нравствени, е уместно, но пред съда Божий всички хора се намират в равни условия; Бог наистина не придава значение на различията на хората. Макар че е невъзможно да не признавате различните човешки способности и дарования в интелектуалната, социална и нравствена сфера, вие не трябва да правите такива разлики в духовното братство на хората, събрали се за поклонение в присъствието на Бога.”

1. Милосърдие и правосъдие

^{133:1.1 (1468.4)} Веднъж по обед, когато се приближиха до Тарент, възникна крайно интересен епизод. Те видяха, че силен и агресивен юноша жестоко бие по-слабо момче. Иисус побърза да помогне на пострадалия и, освобождавайки го, здраво задържа нападателя, докато по-малкото момче избяга. Щом Иисус пусна хулигана, Ганид се нахвърли върху него и започна силно да го удря; и за изумление на

Ганид Иисус веднага се намеси, като го спря и позволи на изплашеното момче да се скрие. Осъзнавайки се от удивлението, Ганид възбудено възкликна: “Не те разбирам, Учителю. Ако милосърдието изисква да спасиш по-слабия, то нима правосъдието не изисква наказание за нападналия по-силен юноша?” В отговор Иисус каза:

133:1.2 (1469.1) “Ганид, ти действително не разбираш. Проявата на милосърдие винаги е действие на индивида, но определянето на справедливо наказание е функция на социалните, правителствени или вселенски административни групи. Като индивид аз съм задължен да проявявам милосърдие; длъжен съм да се притека на помощ на атакуваното момче и в пълно съответствие с това мога да използвам сила, достатъчна за обуздаване на нападащия. Именно така и постъпих. Аз се сдобих с освобождаването на атакуваното момче; с това завърши проявата на милосърдие. След това, в течение на достатъчно дълго време, насилствено удържах нападащия, за да позволя на по-слабата страна да се спаси, след което се отдалечих. Не започнах да съдя агресора – да изяснявам неговите мотиви, да определям всички обстоятелства при нападението на неговия събрат и след това да предприема наказание, което би могло да бъде продиктувано от моя разум като справедливо възмездие за простъпката. Ганид, милосърдието може да бъде прекомерно, но правосъдието се характеризира с точност. Нима не разбираш, че няма двама души, които биха били на едно и също мнение относно това, какво наказание удовлетворява изискванията на правосъдието? Един би наложил четиридесет удара, друг – двадесет, а трети би посъветвал

като справедливо наказание затваряне в единична килия. Нима не виждаш, че в този свят такива задължения трябва да лежат върху плещите на групата или да се изпълняват от избирани представители на групата? Във вселената правосъдието е възложено на тези, които знаят изцяло както всички предшестващи правонарушението обстоятелства, така и неговите мотиви. В цивилизованото общество и в организираната вселена раздаването на правосъдие предполага произнасяне на справедливи присъди въз основа на честен съд и такива прерогативи притежават юридическите групи на световите и всезнаещите администратори на висшите вселени на цялото творение.”

^{133:1.3 (1469.2)} В течение на няколко дни те говориха за проблемите на проявяването на милосърдие и за раздаването на правосъдие. Накрая Ганид, поне частично, разбра защо Иисус не желаше лично да встъпва в противоборство. Но на своя последен въпрос Ганид така и не получи напълно удовлетворителен отговор и този въпрос звучеше така: “И все пак, Учителю, ако по-силно и злонамерено създание те нападне и заплашва да те унищожи, ти как ще постъпиш? Нима няма да направиш нищо за собствената си защита?” Макар че Иисус не можеше напълно удовлетворително да отговори на въпроса на юношата – доколкото не искаше да му разкрива това, че неговият (на Иисус) живот на Земята е пример за любовта на Райския Баща към една наблюдаваща този живот вселена, той все пак каза:

133:1.4 (1469.3) “Ганид, добре разбирам, че някои от тези проблеми те озадачават и аз ще се опитам да отговоря на твоя въпрос. При всяко възможно нападение на първо място бих определил явява ли се нападащият Божий син – мой брат в плът, и ако предположа, че такова създание не притежава способност за нравствено мнение и духовни съждения, аз, без да се колебая, бих се заел да се защитавам, използвайки всички свои способности да се съпротивлявам независимо от последствията за нападащия. Но даже за целите на самозащитата аз не бих прибегнал до такова насилие по отношение на своя събрат, Божия син. Това значи, че не бих започнал да го наказвам предварително и без съд за това, че ме е нападнал. Аз бих се опитал с помощта на всяка възможна уловка да му попреча и да предотвратя нападението му, а ако не ми се отдаде да предотвратя атаката, то бих се постарал да я смекча. Ганид, аз съм напълно уверен в грижите на моя небесен Баща; посветен съм на изпълнението на Неговата воля. Аз не вярвам, че с мен може да се случи действителна беда; не вярвам, че делото на моя живот може действително да бъде поставено под заплаха от нещо, което биха могли да искат да ми стоварят моите врагове, и, разбира се, ние можем да не се опасяваме от насилие от страна на своите приятели. Аз съм абсолютно уверен в дружеското разположение към мен на цялата вселена – с цялото си сърце настойчиво утвърждавам вярата в тази всесилна истина независимо от изгледите за противоположното.”

133:1.5 (1470.1) Но Ганид не беше напълно удовлетворен. Неведнъж те се връщаха на тези теми и Иисус му разказа

за някои епизоди от своето юношество, а също и за Яков, сина на каменаря. Узнавайки, че Яков си е предложил услугите да защитава Иисус, Ганид каза: “О, сега започвам да разбирам! Първо, трудно е да се намери нормален смъртен, който би поискал да нападне такъв добър човек като теб, а дори да се намери решил се на такова нещо безумец, то със сигурност наблизко би се оказал друг смъртен, който би побързал да ти се притече на помощ – точно така, както ти винаги измъкваш всеки попаднал в беда. Със своето сърце, Учителю, съм съгласен с теб, но със своя ум, както и преди смятам, че ако аз бях Яков, с радост бих наказал тези груби момчета, които биха си позволявали да те нападнат само поради увереността си в това, че ти няма да започнеш да се защитаваш. Аз предполагам, че на твоя жизнен път едва ли те заплашва някаква опасност, защото ти отделяш толкова много от своето време, за да помагаш на другите и да помагаш на своите бедстващи събратя – най-вероятно редом с теб винаги ще се оказва някой, който да те защити.” А Иисус отговори: “Времето на това изпитание още не е дошло, Ганид, а когато то настане, ще ни се наложи да се подчиним на волята на Отеца.” И това беше всичко, с което юношата можа да се сдобие от своя учител по отношение на трудния въпрос за самоотбраната и несъпротивляването. В друг случай на него му се отдаде да измъкне от Иисус мнението му за това, че организираното общество има пълното право да използва сила за претворяване в живота на своите справедливи решения.

2. Акостиране на кораба в Тарент

Намирайки се на мястото за акостиране в очакване разтоварването на кораба, пътешествениците станаха свидетели на грубо отношение на мъж към своята жена. Както обикновено, Иисус започна да защитава този, който беше подложен на нападение. Той се приближи иззад мъжа и, меко потупвайки го по рамото, каза: “Приятелю, мога ли да разменя с теб няколко думи насаме?” Сърдитият човек се притесни от такова обръщение и след няколко мига на смутено колебание промърмори: “Ъ-ъ, защо ... ами, можеш ... какво ти трябва от мен?” Отвеждайки го настрани, Иисус каза: “Приятелю, виждам, че е станало нещо ужасно; много бих искал да чуя от теб какво произшествие е могло да накара толкова силен човек пред очите на всички да вдигне ръка над жена, над майката на неговите деца? Аз съм уверен, че ти чувстваш, че имаш сериозни основания за такова поведение. Какво е направила тази жена, за да заслужи такова отношение от страна на своя мъж? Гледайки те, на мен ми се струва, че на твоето лице мога да прочета любов към справедливостта – ако не желание да проявиш милосърдие. Ще се осмеля да предположа, че ако на пътя ме нападнат разбойници, ти, без да се колебаеш, би се хвърлил да ми помогнеш. Предполагам, че в своя живот ти неведнъж си извършвал такива храбри постъпки. Кажи ми, приятелю мой, какво се е случило? Допуснала ли е тази жена нещо нередно или ти поради глупост си изгубил ума си и без да мислиш, си се нахвърлил на нея?” Този човек беше трогнат не толкова от това, което каза Иисус, колкото от добрия му поглед и благожелателна усмивка, с която Иисус го дари в заключение. Той отговори: “Виждам, че си духовник от циниците и съм ти благодарен за това, че ме възпря. Моята

жена не е направила нищо ужасно; тя е добра жена, но ме нервира нейният маниер да ме дразни пред хората и се ядосвам; съжалявам, че не ми стигна самообладание, и обещавам, че ще се постарая да сдържа своята предишна клетва, дадена на един от твоите братя, който преди много години ме учеше на ум и разум. Обещавам ти.”

133:2.2 (1471.1) И след това, прощавайки се с него, Иисус каза: “Братко мой, винаги помни това, че мъжът няма законна власт над жената, освен ако самата тази жена сама и без принуда му даде такава власт. Твоята жена е поела задължението да върви заедно с теб през живота, да ти помага да се бориш с жизнените трудности и да носи значително по-голям товар, свързан с раждането и възпитаването на твоите деца; и би било само справедливо, ако за това особено служене тя получаваше от теб особената защита, която мъжът може да предостави на жената като партньор, чието задължение е да износва, ражда и възпитава деца. Нежните грижи и участието, което мъжът е готов да посвети на своята жена и деца, е мярката за постигане на по-високи равнища на творческо и духовно самосъзнание. Нима не знаеш, че мъжете и жените са партньори на Бога, тъй като те се обединяват в създаването на същества, в които, когато пораснат, се появява потенциална възможност за придобиване на безсмъртна душа? Небесният Баща се отнася към Духовната Майка на вселенските деца като към равностойно на него същество. Когато при равни условия делиш своя живот и всичко, което се отнася към него, с партньора-майка, всецяло споделящ с тебе този божествен опит – възпроизвеждане на себе си в децата, ти се уподобяваш на Бога. Ако си

способен да обичаш своите деца така, както Бог обича теб, ти ще обичаш и цениш своята жена така, както небесният Баща почита и прославя Безкрайния Дух – майката на всички духовни деца в необятната вселена.”

^{133:2.3 (1471.2)} Качвайки се на борда на кораба, те се огледаха и видяха съпрузите, стоящи в мълчалива прегръдка със сълзи на очи. Чувайки втората половина на това, което Иисус каза на този човек, Гонод целия ден размишляваше за чутото и взе решение след завръщането в Индия да реорганизира живота на своето семейство.

^{133:2.4 (1471.3)} Пътешествието до Никопол беше приятно, но бавно, тъй като вятърът не беше благоприятен. Тримата прекараха много часове, спомняйки си своите впечатления от Рим и размишлявайки за това, което стана с тях от този ден, когато за пръв път се срещнаха в Йерусалим. Ганид започна да се прониква от духа на личното служене. Той се зае със прислужника на кораба, но на втория ден, добирайки се до дълбините на религията, призова Йешуа на помощ.

^{133:2.5 (1471.4)} Няколко дни те прекараха в Никопол – град, основан от Август преди приблизително петдесет години като “град на победата” в памет за битката при Акциум, тъй като именно тук императорът бил разположил своята войска преди сражението. Те се заселиха в дома на някой си Еримей – гръцки прозелит, с когото се запознаха на кораба. В този дом апостол Павел заедно със сина на Еримей прекара цялата зима по време на своето трето мисионерско пътешествие. От Никопол те тръгнаха със

същия кораб към Коринт – столицата на римската провинция Ахая.

3. В Коринт

^{133:3.1 (1471.5)} Още преди пристигането си в Коринт Ганид много се интересува от еврейската религия, затова не беше чудно, че веднъж, преминавайки край синагогата и виждайки влизащите в нея хора, той помоли Иисус да го вземе със себе си на богослужение. В този ден те чуха беседата на учения равин за “Участта на Израил”, а след службата се запознаха с някой си Крисп – управляващ тази синагога. Те много пъти бяха посещавали богослужения в синагогата, но преди идваха предимно, за да се видят с Крисп. Постепенно Ганид се проникна от уважение към Крисп, неговата жена и петте им деца. На него му харесваше да наблюдава как евреинът ръководи живота на своето семейство.

^{133:3.2 (1472.1)} Докато Ганид изучаваше семейния живот, Иисус учеше Крисп на по-съвършени методи за религиозен живот. Иисус проведе с този далновиден евреин повече от двадесет беседи; и не е чудно, че след много години – когато в същата тази синагога проповядваше Павел и когато евреите бяха отхвърлили неговото послание и бяха гласували да се забранят неговите по-нататъшни проповеди в синагогата, и той се обърна към другояверците – Крисп с цялото си семейство прие новата религия и стана един от главните последователи на християнската църква, организирана впоследствие от Павел в Коринт.

133:3.3 (1472.2) В течение на тези осемнадесет месеца, когато Павел – към когото впоследствие се присъединиха Сила и Тимотей – проповядваше в Коринт, той се срещаше с много от тези, които бяха обучавани от “еврейския възпитател на сина на един индийски търговец”.

133:3.4 (1472.3) В Коринт те се срещнаха с представители на всички раси от трите континента. След Александрия и Рим това беше най-многоликият град на средиземноморската империя. Тук имаше много забележителности и на Ганид не му омръзваше да посещава крепостта, стояща на височина почти шестстотин метра над нивото на морето. Той прекарваше много време в района на синагогата и в дома на Крисп. Отначало беше шокиран, а впоследствие възхитен от положението на жената в еврейското семейство, което беше откровение за този млад индиец.

133:3.5 (1472.4) Иисус и Ганид бяха чести гости в още един еврейски дом – семейството на Юст, набожен търговец, живеещ до синагогата. Впоследствие, когато апостол Павел спираше в този дом, той слушаше многобройни разкази за посещенията на индийския юноша и неговия еврейски възпитател и както Павел, така и Иисус се замисляха за по-нататъшната съдба на мъдрия и блестящ еврейски учител.

133:3.6 (1472.5) По време на тяхното пребиваване в Рим Ганид забеляза, че Иисус отказва да ги съпровожда в обществените бани. Впоследствие юношата няколко пъти се опита да склони Иисус той да разкрие по-подробно възгледите си относно половете. Макар че Иисус отговаряше на неговите въпроси, всеки път се създаваше

впечатлението, че не му се иска да се спира на тази тема. Веднъж вечерта, когато те се разхождаха из Коринт недалеч от мястото, където крепостната стена се спускаше в морето, на тях им се предложиха две жени с леко поведение. Към това време Ганид съвсем основателно усвои това, че Иисус е човек с високи идеали, изпитващ отвращение към всичко нечисто или греховно. Затова той отговори на тези жени рязко и в груба форма започна да ги гони. Виждайки това, Иисус каза на Ганид: “Твоите намерения са благи, но ти не трябва да си позволяваш да говориш така с децата на Бога, даже ако те се окажат заблудени деца. Кои сме ние, че да съдим тези жени? Знаеш ли всички обстоятелства, накарали ги да се обърнат към такъв вид изкарване на прехраната? Да спрем тук и да поговорим за тези неща.” Куртизанките бяха изумени дори повече от Ганид от това, което каза Иисус.

133:3,7 (1472.6) Те стояха в лунната светлина и Иисус продължи да говори: “Във всеки човешки разум живее божествен дух, дар от небесния Отец. Този благотворен дух неизменно се стреми да ни доведе до Бога, да ни помогне да намерим Бога и да познаем Бога; но в смъртните има толкова много естествени физически наклонности, предвидени от Създателя за благополучие на индивида и расата. Мъжете и жените често се объркват в своите опити да познаят себе си и да се справят с многобройните трудности, свързани с изкарването на хляба в свят, в който господството на егоизма и греха е толкова голямо. Аз чувствам, Ганид, че нито една от тези жени не е душевно нечестива. Гледайки техните лица, виждам, че те много са тъгували; очевидно жестоката съдба им е донесла

множество страдания. Те са избрали такъв живот не преднамерено: в минути на разочарование, граничещо с отчаяние, не издържайки на тежестта на момента, те са се обърнали към този отблъскващ начин на прехранване, който им е изглеждал най-добрия изход от струващата им се безнадеждна ситуация. Ганид, някои хора са действително нечестиви в сърцето си; те преднамерено вършат подлости; но кажи ми, гледайки разплаканите лица на тези жени, виждаш ли в тях нещо лошо или нечестиво?” Иисус замълча в очакване на отговор и Ганид със сподавен глас отговори: “Не, Учителю, не виждам. И те моля да ме извиниш за грубостта към тях – моля ги за прошка.” Тогава Иисус каза: “А аз се обзалагам, че те вече са ти простили – както и аз казвам от името на своя небесен Отец, че Той вече им е простил. Да отидем всички заедно в дома на моя приятел, където ще можем да си починем и да съставим планове за бъдещето с мисли за нов и по-добър живот.” През всичкото това време изумените жени не пророниха нито дума; те се спогледаха и мълчаливо тръгнаха след мъжете.

^{133:3.8 (1473.1)} Представете си удивлението на жената на Юст, когато в този късен час Иисус се появи с Ганид и две непознати с думите: “Прости ни, че дойдохме по това време, но Ганид и аз малко поогладняхме и искахме да споделим трапезата с две наши нови познати, които също се нуждаят от храна; при това дойдохме тук с надеждата, че на теб ще ти бъде интересно да поразмислиш с нас как по най-добър начин може да се помогне на тези жени да започнат нов живот. Те могат да ти разкажат своята история, но аз предполагам, че са имали много

неприятности и самото им присъствие тук, в твоя дом, е свидетелство за това, колко искрено биха искали да се възползват от възможността да покажат на целия свят – точно както и на ангелите в небесата, какви доблестни и благородни жени могат да станат.”

133:3.9 (1473.2) Когато Марта, жената на Юст, сложи храната на масата, Иисус неочаквано стана, за да се сбогува, и каза: “Тъй като е вече късно, а също и предвид на това, че бащата на този юноша ще ни чака, ние ви молим да ни простите и ви оставяме сами – три жени – любимите деца на Всевишния. И аз ще се моля за духовно водачество за вас, докато вие строите планове за нов, по-добър живот на земята и вечен живот в задгробния свят.”

133:3.10 (1473.3) Така Иисус и Ганид оставиха жените; куртизанките така и не пророниха нито дума; безмълвен беше и Ганид. В първите мигове мълчеше и Марта, но тя бързо се оказа на висотата на положението и направи за тези жени всичко, за което я помоли Иисус. По-възрастната от тях скоро умря със светли надежди за вечен живот; по-младата работеше в дома на Юст, а по-късно до края на живота си остана член на първата християнска църква в Коринт.

133:3.11 (1473.4) В дома на Крисп Иисус и Ганид няколко пъти се срещнаха с някой си Гай, станал по-късно верен поддръжник на Павел. В течение на двата месеца, прекарани в Коринт, те беседваха с десетки достойни хора и впоследствие, в резултат от тези съкровени и изглеждащи случайни беседи, повече от половината

срещали се с тях индивиди станаха членове на християнската община.

^{133:3.12 (1473.5)} Когато Павел за пръв път пристигна в Коринт, не смяташе да остава тук задълго. Но той не знаеше колко добре еврейският възпитател е подготвил почвата за неговите трудове. Освен това откри, че Акила и Прискила вече се ползват с огромно влияние, като Акила е един от тези циници, с които Иисус се запозна в Рим. Тази еврейска двойка избяга от Рим и те много скоро приеха ученията на Павел. Той живя при тях и работеше заедно с тях, тъй като те се занимаваха и с правенето на палатки. Именно по силата на тези обстоятелства Павел остана дълго в Коринт.

4. Индивидуални наставления в Коринт

^{133:4.1 (1474.1)} С това далеч не се ограничава интересният опит, натрупан от Иисус и Ганид в Коринт. Те се запознаха отблизо с множество хора, които извлякоха огромна полза от дадените от Иисус наставления.

^{133:4.2 (1474.2)} Той научи мелничаря да мели зърното на истината в мелницата на живия опит, за да може трудните въпроси на божествения живот да могат да се възприемат с лекота даже от слабите и немощни смъртни събратя. Иисус каза: “Давай млякото на истината на този, който в духовното възприятие си остава младенец. В живота си и изпълнено с любов служене предлагай духовната храна в привлекателен вид, съобразен със способностите и възприемчивостта на всеки от просещите.”

133:4.3 (1474.3) На римския центурион той каза: “Отдавай кесаревото кесарю, Божието - Богу. Искреното служене на Бога и преданото служене на кесаря не си противоречат едно на друго дотогава, докато кесарят не дръзне да припише на себе си това поклонение, за което е достойно само Божеството. Предаността към Бога – ако ти се случи да Го познаеш, би те направила още по-лоялен и верен в твоята преданост към достойния император.”

133:4.4 (1474.4) На убедения водач на митраисткия култ той каза: “Ти си прав в своите търсения на религията на вечното спасение, но грешиш, когато търсиш толкова възхитителна истина сред измислени от човека мистерии и философии. Нима не знаеш, че тайната на вечното спасение се намира в твоята собствена душа? Нима не знаеш, че Богът небесен е изпратил Своя Дух, за да може той да живее в теб, и че този Дух ще изведе всички обичащи истината и служещи на Бога смъртни от този живот през вратата на смъртта и ще ги доведе до вечни висоти на светлината, на които Бог очаква Своите деца? И никога не забравяй: вие, позналите Бога, сте Божии синове, ако действително жадувате да станете такива като Него.”

133:4.5 (1474.5) На учител-эпикуреец той каза: “Ти си прав, избирайки най-доброто и ценейки доброто, но говори ли за мъдрост твоята неспособност да видиш по-велики неща от смъртния живот, заключени в тези духовни сфери, които са следствие от осъзнаването на присъствието на Бога в човешкото сърце? Най-великото явление на целия човешки опит – осъзнаването на това, че човек познава Бога, Чийто Дух живее в него и се стреми да го води напред

по дългия, почти безкраен път към постигането на личностно присъствие на нашия общ Отец – Бога на цялото творение, Господ на вселените.”

^{133:4.6 (1474.6)} На гръцки предприемач и строител той каза: “Приятелю мой, издигайки материални постройки за хората, възпитавай в себе си духовен характер, подобен на божествения дух, пребиваващ в твоята душа. Не позволявай на своите постижения като преходен строител да надминат постиженията на духовния син на небесното царство. Строейки обители на времето за други, не забравяй да осигуриш достъп до обителите на вечността за самия себе си. Винаги помни, че съществува град, стоящ върху праведността и истината, строител и творец на който е Бог.”

^{133:4.7 (1474.7)} На римски съдия той каза: “Когато съдиш хората, помни, че някога ти самият ще застанеш пред съда на Управителите на вселената. Съди не само справедливо, но и милосърдно, защото някога ти самият ще жадуваш за милосърдно отношение от страна на Висшия Съдия. Съди така, както би желал да съдят теб при сходни обстоятелства, с това подчинявайки се на духа на закона, както и на неговата буква. И така, както ти раздаваш правосъдие, подчинено на справедливо отношение към подсъдимия, оказал се в трудно положение, така и ти ще имаш право да очакваш правосъдие, смекчено от милосърдие, когато някога застанеш пред Съдията на цялата Земя.”

^{133:4.8 (1475.1)} На владетелката на гръцка странноприемница той каза: “Оказвай гостоприемство като човек, приемащ

децата на Всевишния. Възвиси своя тежък ежедневен труд до нивото на голямо изкуство благодарение на все по-голямото осъзнаване на това, че обслужваш Бога в тези, в които Той се вселява посредством Своя Дух; този Дух слиза, за да живее в сърцата на хората и с това да се опита да преобразува техния разум и да доведе техните души до познаването на Райския Баща на всички дарове на божествения Дух, посветени на хората.”

^{133:4.9 (1475.2)} Иисус имаше много срещи с един китайски търговец. Прощавайки се с него, той му даде следното наставление: “Покланяй се само на Бога, Който е твой истински духовен прародител. Помни, че Духът на Отеца винаги живее в теб и винаги обръща твоята душа към небесата. Ако следваш подсъзнателното ръководство на този безсмъртен дух, ти със сигурност ще продължиш своето възвишено търсене на Бога. И когато действително постигнеш небесния Отец, то ще стане затова, защото в търсенето на Бога ти ставаш все повече и повече подобен Нему. И така, сбогом, Чанг – но не задълго, защото отново ще се срещнем в световите на светлината, където Бащата на всяка духовна душа е приготвил много възхитителни спирки за тези, които отиват към Рая.”

^{133:4.10 (1475.3)} На пътешественик от Британия той каза: “Братко мой, виждам, че търсиш истината, и предполагам, че в теб обитава Духът на Бащата на всяка истина. Опитвал ли си се ти някога чистосърдечно да поговориш с духа на собствената си душа? Това е действително трудно занятие, рядко даващо осезаеми резултати, но всеки честен опит на материалния разум за общуване с пребиваващия в него дух

е в известна степен успешен независимо от това, че в течение на дълго време голяма част от този величествен човешки опит трябва да съществува като свръхсъзнателни впечатления в душите на такива богопознали смъртни.”

^{133:4.11 (1475.4)} На момче-беглец Иисус каза: “Помни, че има две неща, от които не можеш да избягаш – това са Бог и самият ти. Накъдето и да тръгнеш, ти носиш със самия себе си и Духа на небесния Отец, който живее в твоето сърце. Синко, престани да се опитваш да излъжеш себе си, започни като правило мъжествено да гледаш живота в лицето; изпълни се с твърда увереност в своето богосиновство и в несъмнеността на вечния живот, както те учих. Започвайки от този ден, стреми се да станеш истински човек – човек, решил смело и разумно да гледа живота в очите.”

^{133:4.12 (1475.5)} На един осъден престъпник в неговия последен час той каза: “Братко мой, за теб настанаха недобри времена. Ти си се отклонил от пътя, забъркал си се в своите престъпления. От разговора с теб аз ясно виждам, че ти не си смятал да направиш това, заради което скоро ще ти се наложи да платиш със своя временен живот. Но ти действително си сторил зло и твоите събратя са те признали за виновен; те са постановили, че трябва да умреш. Нито ти, нито аз можем да отричаме, че държавата притежава правото да се защитава така, както смята за нужно. Като човек ти не можеш да избегнеш наказанието за своето престъпление. Твоите събратя трябва да те съдят за това, което си направил, но има Съдия, към Когото можеш да се обърнеш за прошка и Който ще те съди в

съответствие с твоите действителни мотиви и най-добри намерения. Ти не следва да се боиш от Божия съд, ако твоето разкаяние е истинско, а вярата ти – искрена. Фактът, че твоят грях влече след себе си смъртно наказание, произнесено над човека, няма да намали вероятността за това, че твоята душа ще получи правосъдие и милосърдие пред небесния съд.”

^{133:4.13 (1476.1)} Иисус проведе много съкровени беседи с множество копнеещи души – те бяха толкова много, че е невъзможно да изброим всичките в настоящото повествуване. Тримата пътешественици останаха доволни от своето пребиваване в Коринт. Без да броим Атина, която беше по-известна като център на образование, Коринт беше най-важният град на Гърция в онази римска епоха и двата месеца, прекарани в такъв процъфтяващ център на търговията, предоставиха и на тримата възможност да придобият много полезен опит. Пребиваването в Коринт беше едно от най-интересните от всички техни спирки по обратния път от Рим.

^{133:4.14 (1476.2)} С Коринт Гонод го свързваха много търговски интереси, но накрая той завърши своите дела и пътешествениците се приготвиха да отплават за Атина. Те се качиха на неголям морски съд, който можеше да бъде пренесен на суша по земна пътека от едно коринтско пристанище до друго на разстояние шестнадесет километра.

5. В Атина – беседа за науката

133:5.1 (1476.3) Скоро те пристигнаха в древния център на гръцката наука и образование и Ганид беше във възторг от съзнанието за това, че се намира в Атина, в Гърция – културния център на бившата империя на Александър, простираща се до неговата, на Ганид, родна земя Индия. Гонод почти нямаше делови срещи, затова голяма част от своето време той прекарваше заедно с Иисус и Ганид, посещавайки с тях многобройни забележителности и слушайки увлекателните беседи на юношата със своя всестранен учител.

133:5.2 (1476.4) В Атина все още процъфтяваше прекрасен университет и тримата пътешественика често ходеха в неговите учебни зали. Посещавайки лекции в музея в Александрия, Иисус и Ганид подробно обсъждаха ученията на Платон. На всички тях им харесваше изкуството на Гърция, образци от което можеха да се срещнат на различни места в града.

133:5.3 (1476.5) Както бащата, така и синът получиха огромно удоволствие от дискусията за науката, която в една от вечерите Иисус проведе в тяхната странноприемница с един гръцки философ. Този педант говори в течение на почти три часа и когато завърши своите разсъждения, Иисус, изложено на съвременен език, каза следното:

133:5.4 (1476.6) Възможно е с времето учените да се научат да измерват енергията или силовите проявления на гравитацията, светлината и електричеството, но същите тези учени никога няма да могат (в научен смисъл) да кажат какво представляват тези вселенски феномени. Науката се занимава с физико-енергийните активности,

религията се занимава с вечните ценности. Истинската философия произлиза от мъдростта, която според своите възможности установява съотношението между тези количествени и качествени наблюдения. За учения, стоящ на позициите на чистата физика, съществува постоянна опасност да се окаже жертва на свойствената на математиката гордост и присъщото на статистиката самомнение, а да не говорим за духовната слепота.

133:5.5 (1476.7) Логиката е ефективна в материалния свят и математиката е достоверна, когато областта на приложение е ограничена във физическия свят; но нито едната, нито другата, могат да се смятат за изцяло надеждни и непогрешими, ако се приложат към проблемите на живота. Животът включва феномени, които не са чисто материални. Аритметиката твърди, че ако един човек може да подстриже една овца за десет минути, то десет човека ще я подстрижат за една минута. Такова съждение е убедително в математиката, но то не съответства на истината, защото десет човека изобщо не биха се справили с тази задача: те толкова много биха си пречили, че за тази работа би отишло много повече време.

133:5.6 (1477.1) Математиката твърди, че ако един човек съответства на някаква единица интелектуална и морална величина, то десет човека биха съответствали на десет пъти по тази величина. Но приложено към човешката личност, би било по-правилно да се каже, че такава асоциация на личности като сума е по-близо до квадрата на участващите в уравнението личности, отколкото до техния прост аритметичен сбор. Социална група, състояща

се от съгласувано действащи хора, съответства на сила, значително превъзхождаща простата сума от нейните части.

133:5.7 (1477.2) Количеството може да се идентифицира като *факт* и с това да стане научна еднородност. Качеството, отнасящо се към областта на умствената интерпретация, представлява определение на ценностите и затова трябва да остане опит на индивида. Когато и науката, и религията станат по-малко догматични и по-търпими към критика, тогава философията ще започне да постига *единство* в разумното разбиране на вселената.

133:5.8 (1477.3) В космическата вселена има единство, което би било очевидно за вас, ако само можехте да видите неговото проявление в актуалността. Реалната вселена благоприятства всяко дете на вечния Бог. Истинският проблем се заключава в следното: как крайният разум може да постигне логическо, истинско и адекватно единство на мислите? Състоянието на разума, постигащ вселената, се достига само чрез разбирането, че количественият факт и качествената ценност имат обща причина – Райския Баща. Подобна представа за реалността дава по-широка перспектива за целенасоченото единство на вселенските явления; тя даже разкрива духовна цел за постепенното постигане на личността. И такава концепция за единството позволява да се види неизменно живата вселена, на фона на която постоянно се изменят безличните отношения и еволюират личните взаимоотношения.

133:5.9 (1477.4) Материята и духът, както и разделящото ги състояние, са три взаимодействащи и взаимосвързани нива на истинското единство на реалната вселена. Колкото и различни да ни изглеждат вселенските явления на факти и ценности, в крайна сметка те се обединяват във Висшия.

133:5.10 (1477.5) Реалността на материалното битие е свързана както с невидима енергия, така и с видимата материя. Когато енергиите на вселената се забавят до необходимото ниво на движение, то при благоприятни условия същите тези енергии стават маса. И не забравяйте, че единствено разумът е способен да осъзнава присъствието на очевидните реалности – сам по себе си той също е реален. И основополагащата причина за тази вселенска енергия-маса, разум и дух е вечна – тя съществува и се заключава в природата и реакциите на Всеобщия Баща и Неговите абсолютни равноправни Божества.

133:5.11 (1477.6) Всички те бяха потресени до дълбините на своята душа от думите на Иисус и, напускайки ги, гъркът каза: “Най-после видях евреин, който да мисли не само за националното си превъзходство и да говори не само за религия.” И те отидоха да си легнат.

133:5.12 (1477.7) Пребиваването в Атина беше приятно и благотворно, но общуването с нейните жители не беше особено успешно. Твърде много атиняни по онова време или се отличаваха с интелектуална надменност поради репутацията си, придобита от техните предшественици, или бяха глупави и невежи, бидейки потомци на посредствените роби от онези по-ранни периоди, когато Гърция се славеше с величие, а нейният народ – с мъдрост.

Но и в тази епоха сред жителите на Атина се срещаха много мислещи хора.

6. В Ефес – беседата за душата

^{133:6.1 (1477.8)} Напускайки Атина, пътешествениците тръгнаха през Троя за Ефес – столицата на римската провинция Азия. Те неведнъж посещаваха знаменития храм на Артемида Ефеска, намиращ се на разстояние от около три километра от града. Артемида беше най-знаменитата богиня в цяла Мала Азия, увековечаване на още по-ранната богиня-майка от древните анатолийски времена. Според преданието грубо изпълненият идол, изложен в исполинския храм, посветен на поклонението на Артемида, беше паднал от небесата. Ганид, който в това време още не се беше освободил напълно от своето предишно възпитание в дух на уважение към идолите като символи на божествеността, реши, че непременно трябва да купи малък сребърен олтар в чест на богинята на плодородието на Мала Азия. В тази нощ те дълго говориха за поклонението към вещи, направени от човешка ръка.

^{133:6.2 (1478.1)} На третия ден се спуснаха по течението на реката, за да погледат как изгребват терена при входа на пристанището. По обед говориха с млад финикиец, който много тъгуваше за дома си и пребиваваше в дълбоко униние; но най-много от всичко той завиждаше на един млад човек, който получи повишение по служба през неговата глава. Иисус произнесе думи на утешение и цитира старата еврейска пословица: “Талантът дава на човека простор и го води към велики хора.”

133:6.3 (1478.2) От всички големи градове, които те посетиха за времето на това пътешествие по Средиземноморието, това, което постигнах в Ефес, се оказа най-малко ценно за последващите християнски мисионери. Християнството се появи тук основно благодарение на усилията на Павел, който живя в този град повече от две години, правейки палатки за продажба и изнасяйки всяка вечер лекции за религията и философията в главната зала на училището в Тиранна.

133:6.4 (1478.3) С това местно училище по философия беше свързан някакъв прогресивен мислител, с когото Иисус проведе няколко плодотворни срещи. В хода на беседите Иисус нееднократно използваше думата “душа”. Накрая този образован грък го попита какво има предвид, като говори за “душа”, и Иисус отговори:

133:6.5 (1478.4) “Душата е тази част от човека, която съзерцава вътрешния “аз”, вижда истината и възприема духа и която навечно възвисява човека над нивото на животните. Самосъзнанието, като такова, не е душата. Нравственото самосъзнание е истинското самоосъзнаване на човека — образува основата за човешката душа, а душата е тази част от човека, която представлява потенциално непреходна ценност на човешкия опит. Характеристики на душата са нравственият избор и духовното постижение, способността да познаваш Бога и стремежът да станеш подобен на Него. Душата на човека не може да съществува отделно от нравственото мислене и духовната активност. Бездейната душа е умираща душа. Но душата на човека се отличава от божествения дух, намиращ се в разума.

Божественият дух пристига едновременно с първото нравствено действие на човешкия разум, което ознаменува раждането на душата.

133:6.6 (1478.5) Спасението или гибелта на душата се определят от способността на нравственото съзнание да постигне необходимия за душата статут – вечния съюз на нравственото съзнание и свързания с него безсмъртен духовен дар. Спасението е одухотворяване на процеса на самосъзнанието, осъществявано от нравственото съзнание, което в хода на този процес придобива необходимата за съхранение за вечността ценност. Всички видове душевни конфликти се заключават в отсъствието на хармония между нравственото или духовно самосъзнание и чисто интелектуалното самосъзнание.

133:6.7 (1478.6) Когато човешката душа стане зряла, облагородена и одухотворена, тя се приближава към небесния статут; това значи, че тя се приближава към положението на същност, заемаща промеждутъчно положение между материалното и духовното – материалния “аз” и божествения дух. Еволюиращата душа на човека е трудно да се опише и още по-трудно да се демонстрира, тъй като е невъзможно да бъде намерена нито с помощта на материалното изследване, нито с чисто духовна проба. Материалната наука, точно както и духовната проверка, не може да демонстрира съществуването на душата. Независимо от неспособността както на материалната наука, така и на духовните критерии да открият съществуването на човешката душа всеки

нравствено съзнателен смъртен знае за съществуването на своята душа от реален и истински личен опит.”

7. Пребиваването в Кипър – беседата за разума

^{133:7.1 (1479.1)} Скоро пътешествениците отплаваха за Кипър, спирайки в Родос. Те се насладиха на дългото пътешествие по море и пристигнаха на острова, целта на своето пътуване, отдъхнали и бодри.

^{133:7.2 (1479.2)} Посещението на Кипър се планираше като период за истински отдих и развлечения, тъй като тяхното пътешествие по Средиземноморието беше към края си. Те слязоха в Пафос и веднага започнаха да подготвят припасите, необходими им за няколко седмици, които се канеха да прекарат в най-близките планини. На третия ден след пристигането си те тръгнаха към планината заедно с натоварени догоре товарни животни.

^{133:7.3 (1479.3)} В течение на две седмици и тримата си прекарваха времето прекрасно, но след това младият Ганид внезапно и тежко заболя. Две седмици го мъчеше треска, заради която той започна да бълнува; както Иисус, така и Гонод посветиха цялото си време на лекуване на болното момче. Иисус умело и загрижено се грижеше за момчето и бащата беше изумен от неговата доброта и сръчността, които прояви, помагайки на страдащия юноша. Те се намираха далеч от населени места, а момчето беше в такова състояние, че не можеше да бъде превозено; затова се приготвиха да се грижат за него колкото може по-добре тук, в планината.

133:7.4 (1479.4) Ганид се поправяше в течение на три седмици и за това време Иисус му разказа много интересни неща за природата и за нейния променлив нрав. И с какво удоволствие те се разхождаха по планината – юношата задаваше въпроси, Иисус им отговаряше, а бащата се възхищаваше от цялата тази сцена.

133:7.5 (1479.5) В последната седмица от своето пребиваване в планината Иисус и Ганид дълго говориха за функциите на човешкия разум. След многочасово обсъждане на този въпрос Ганид попита: “Но, Учителю, какво имаш предвид, когато казваш, че човек притежава по-висока форма на самосъзнание, отколкото висшите животни?” Изложен на съвременен език, отговорът на Иисус би звучал така:

133:7.6 (1479.6) „Сине мой, аз вече неведнъж ти разказвах за човешкия разум и за живеещия в него божествен дух, но сега ми позволи да наблегна на това, че самосъзнанието е *реалност*. Придобивайки самосъзнание, животното се превръща в примитивен човек. Такова движение е следствие от координирането на функциите на безличностната енергия и постигания духа разум и именно това явление прави възможно предоставянето на човешката личност на нейния абсолютен център – духа на небесния Отец.

133:7.7 (1479.7) Идеите са не само регистрация на усещанията; идеите са усещания плюс основани на рефлексията интерпретации на своето “аз”, което е повече от простата сума на усещанията. В еволюционната индивидуалност се появяват признаци за приближаването към единство и това единство произтича от вътрешното присъствие на

частиците на абсолютното единство, което активира духовно такъв самоосъзнаващ се разум с животинския произход.

133:7.8 (1479.8) Нито едно животно не е способно да осъзнава себе си във времето. Животните притежават физиологическа координация между асоциираното осъзнато усещане и паметта си за него, но никое от животните не осмисля своите усещания и не проявява това целенасочено взаимодействие на тези обединени физически впечатления, които се проявяват в изводите, възникващи от разумни и основани на рефлексия човешки интерпретации. И този факт на съществуването на човешко самосъзнание, в съвкупност с реалността на неговия последващ духовен опит, прави човека потенциален син на вселената и предвещава окончателното постигане от него на Висшето Единство на вселената.

133:7.9 (1480.1) Човешкият разум не е и проста сума от последователните състояния на съзнанието. Без ефективното функциониране на разпределителя и обединителя на съзнанието не би имало това необходимо единство, което съответства на понятието за индивидуалност. Такъв необединен разум едва ли би могъл да постигне присъщите за човека нива на съзнание. Ако асоциациите на съзнанието бяха чиста случайност, разумът на всеки човек би проявявал неконтролираните и произволни асоциации, присъщи на някои фази на умопомрачение.

133:7.10 (1480.2) Човешкият разум, построен изключително на съзнанието за физическите усещания, никога не би могъл да постигне духовни нива; такъв тип разум би бил напълно лишен от чувство за морална ценност и от пътеводното чувство за духовно влияние, което е толкова необходимо за постигането на хармонично единство на личността във времето и е неотменимо от спасението на личността във вечността.

133:7.11 (1480.3) Още на ранния етап човешкият разум започва да проявява свойства, които са свръхматериални; способен на истинска рефлексия, човешкият интелект не е изцяло ограничен от пределите на времето. Това, че индивидите толкова съществено се отличават един от друг по отношение на извършваните в живота постъпки, свидетелства не само за различни наследствени способности и различни влияния върху окръжаващата среда, но и за постигнатата от субекта степен на обединение с вътрешния дух на Отеца – мярката за отъждествяването на единия с другия.

133:7.12 (1480.4) Човешкият разум издържа зле раздвояването на личността. Душата изпитва огромно напрежение, опитвайки се да служи и на доброто, и на злото. Във висша степен щастлив и целесъобразно обединен е този разум, който е изцяло посветен на претворяването на волята на небесния Отец. Неразрешените конфликти унищожават единството и могат да доведат до разрушаване на разума. Но опитите да се сдобиеш със спокойствие на духа на всяка цена, за сметка на отказ от благородните стремежи и компромис с духовните идеали, не благоприятстват

необходимите за вечния живот качества на душата; по-скоро такова спокойствие се придобива за сметка на решителната борба за тържеството на истината и тази победа се постига чрез преодоляване на злото с помощта на могъщата сила на доброто.”

^{133:7.13 (1480.5)} На следващия ден те тръгнаха за Саламин, където се качиха на кораб, потеглящ за Антиохия на бреговете на Сирия.

8. В Антиохия

^{133:8.1 (1480.6)} Антиохия беше столицата на римската провинция Сирия и тук се намираше резиденцията на римския управител. Населението на Антиохия беше половин милион души; този град беше трети в империята по величина и първи по нечестивост и крещяща безнравственост. Тук Гонод имаше много работа, затова Иисус и Ганид бяха предоставени главно сами на себе си. Те разглеждаха всички забележителности на този многоезичен град освен горичката на Дафни. Гонод и Ганид посетиха тази прословута позорна светиня, но Иисус отказа да ги съпровожда. Ставащото там не беше толкова шокиращо за индийците, но внушаваше отвращение на идеалистичния юдеин.

^{133:8.2 (1480.7)} С приближаването до Палестина и завършването на тяхното пътешествие Иисус ставаше все по-сериозен и замислен. В Антиохия той почти с никого не се срещна и рядко се разхождаше из града. Накрая след многобройни въпроси защо проявява толкова малък интерес към Антиохия Ганид получи отговор от Иисус: “Този град се

намира недалеч от Палестина; може би някога ще се върна тук.”

^{133:8.3 (1481.1)} Антиохия Ганид придоби крайно интересен опит. Този юноша се оказа способен ученик и вече започна да използва на практика някои от ученията на Иисус. Някакъв индиец, причастен към търговските дела на неговия баща в Антиохия, беше станал толкова неприятен и зъл човек, че беше повдигнат въпросът за неговото уволнение. Чувайки за това, Ганид отиде там, където баща му водеше своите дела, и дълго беседва със своя земляк. Този човек почувства, че се е оказал не на своето място. Ганид му разказа за небесния Отец и всестранно изложи своите възгледи за религията. Но от всичко, което каза Ганид, най-голяма полза донесе еврейската пословица и тази мъдрост гласеше: “Каквото и да правиш, прави го колкото може по-добре.”

^{133:8.4 (1481.2)} Събирайки багажа си, за да тръгнат с кервана, те отидоха в Сидон, а оттам – в Дамаск, и след три дни се подготвиха за продължителен преход през пустинята.

9. В Месопотамия

^{133:9.1 (1481.3)} Преходът с кервана през пустинята не беше нещо ново за тези опитни пътешественици. Виждайки как неговият учител помага да натоварят техните двадесет камили и виждайки, че той си предлага услугите да води тяхното собствено животно, Ганид възкликна: “Учителю, има ли нещо, което да не можеш да правиш?” Иисус само се усмихна: “Учителят, изглежда, се ползва с уважение от

страна на усърдния ученик.” И те се отправиха към древния град Ур.

^{133:9.2 (1481.4)} Иисус много се интересувахе от ранната история на Ур, родината на Авраам, и беше не по-малко очарован от руините и преданията на Суза. Неговата увлеченост беше толкова силна, че Гонод и Ганид продължиха своето пребиваване по тези места три седмици, за да дадат на Иисус повече време за провеждане на своите изследвания. Освен това на тях им се предостави прекрасната възможност да се опитат да го уговорят да се върне в Индия заедно с тях.

^{133:9.3 (1481.5)} Именно в Ур Ганид и Иисус дълго говориха за различията между знание, мъдрост и истина и Ганид беше напълно запленил от цитираните от Иисус думи на юдейския мъдрец: “Главното е мъдростта; затова придобивай мъдрост. Заедно с всички свои стремежи към знания придобивай разбиране. Обичай мъдростта и тя ще те прослави. Тя ще ти донесе чест, само ако я избереш.”

^{133:9.4 (1481.6)} Накрая настана ден за сбогуване. Всички се държаха мъжествено, особено юношата, но това беше тежко изпитание. Очите им бяха пълни със сълзи, но техните сърца бяха изпълнени с мъжество. Прощавайки се със своя учител, Ганид каза: “Прощавай, учителю, но не завинаги. Когато отново бъда в Дамаск, ще те намеря. Аз те обичам, защото мисля, че небесният Отец сигурно прилича на теб. Във всеки случай знам – ти много приличаш на този Отец, за Когото ми разказа. Аз ще помня твоите учения, но преди всичко ще помня теб.” Неговият баща каза: “Аз се прощавам с великия учител, който ни

направи по-добри и ни помогна да познаем Бога.” В отговор Иисус произнесе: “Мир вам и да пребъде във вас благословията на небесния Отец.” Стойки на брега, Иисус гледаше как неголямата лодка ги отвежда към стоящия на котва кораб. Така Учителят се раздели със своите приятели в Харакс, за да не ги види никога вече в този свят; така и на тях – в този свят – не им беше съдено да узнаят, че човекът, известен впоследствие като Иисус Назарянин, беше същият този другар, с когото те току-що се бяха разделили – техният учител Йешуа.

^{133:9.5 (1481.7)} Връщайки се в Индия, с времето Ганид се превърна във влиятелен човек, достоен приемник на своя виден баща, и той разпространи много благородни истини, усвоени от него от неговия любим учител Иисус. Впоследствие до Ганид стигаха слухове за странен учител в Палестина, завършил своя живот на кръста, и макар че забеляза сходството между Евангелието на този Син Човешки и ученията на своя еврейски възпитател, той никога не се досети, че в действителност тези двама души бяха един и същи човек.

^{133:9.6 (1482.1)} Така завършва тази глава от живота на Сина Човешки, която може да бъде наречена *Мисията на учителя Йешуа*.

Документ 134. Преходните години

^{134:0.1 (1483.1)} ПЪТЕШЕСТВАЙКИ по Средиземноморието, Иисус внимателно изучаваше хората, с които се срещаше, и страните, през които преминаваше, и приблизително по това време стигна до окончателно решение относно

остатъка на своя живот на Земята. Преди това той всестранны обмисли – и сега напълно одобри плана, съгласно който му предстоеше да се роди от еврейски родители в Палестина. И затова преднамерено се върна в Галилея, за да дочака началото на главното дело на своя живот – да стане публичен проповедник на истината; той започна да се готви за обществено служене на земята, населена с народа на неговия баща Йосиф, и направи това по своя собствена свободна воля.

134:0.2 (1483.2) От своя личностен човешки опит Иисус беше разбрал, че в целия римски свят Палестина беше най-доброто място, за да разгърне последните страници и да разиграе заключителните сцени от своя земен живот. За пръв път той беше напълно удовлетворен от плана за откритото проявление на своята истинска същност и за разкриването на своята божествена личност сред евреите и друговерците в родната Палестина. Той определено реши да довърши своя земен живот и да приключи своето земно съществуване на същата тази земя, където влезе в света на човешкия опит като безпомощен младенец. Неговият урантийски път започна сред евреите на Палестина и той реши да завърши своя живот в Палестина и сред евреите.

1. Тридесетата година (24 година след н.е.)

134:1.1 (1483.3) Разделяйки се с Гонод и Ганид в Харакс (през декември 23 година след н.е.), Иисус се върна във Вавилон през Ур, където се присъедини към керван, тръгващ през пустинята към Дамаск. От Дамаск той отиде в Назарет, правейки кратка спирка в Капернаум, за да се види със семейството на Зеведей. Тук срещна своя брат Яков, който

по-рано се беше преселил в Капернаум, за да работи на неговото място в работилницата за лодки на Зеведей. След като поговори с Яков и Юда (също оказал се в Капернаум) и предавайки на своя брат неголямата къща, която Йоан Зеведеев беше успял да купи, Иисус продължи пътя си за Назарет.

134:1.2 (1483.4) При завършване на пътешествието по Средиземноморието Иисус беше получил пари, които му стигаха за покриване на разходите почти до началото на неговото обществено служене. Но освен Зеведей от Капернаум, а също и тези хора, които той среща по време на това необичайно пътуване, светът така и никога не узна за неговото пътешествие. Неговото семейство винаги смяташе, че той е изгубил това време в учене в Александрия. Иисус никога не потвърди тези предположения, но и не опроверга открито подобни заблуждения.

134:1.3 (1483.5) За тези няколко седмици, които Иисус прекара в Назарет, той навести своето семейство и приятели и прекара известно време в ремонтната работилница със своя брат Йосиф, но повече внимание отдели на Мария и Рут. По това време Рут вече беше почти на петнадесет години и за Иисус това беше първата възможност да побеседва обстоятелствено с нея, откакто тя се беше превърнала в млада жена.

134:1.4 (1484.1) Както Симон, така и Юда вече мислеха за женитба, но не искаха да правят това без съгласието на Иисус; затова те отложиха своите планове до завръщането на най-големия си брат. По повечето въпроси за глава на

семейството единодушно се смяташе Яков, но когато ставаше въпрос да се оженят, им се искаше да получат благословията на Иисус. Затова Симон и Юда вдигнаха двойна сватба в началото на март същата година – 24 година след н.е. Сега вече всички по-големи деца бяха женени или омъжени; само най-младата – Рут – остана в къщи с Мария.

134:1.5 (1484.2) Иисус общуваше съвсем нормално и естествено с отделни членове от своето семейство, но когато се съберяха всички заедно, той ставаше толкова неразговорчив, че те говореха за това помежду си. Повече от другите това необичайно поведение на нейния първороден син смущаваше Мария.

134:1.6 (1484.3) Приблизително по времето, когато Иисус се готвеше да напусне Назарет, водачът на големия керван, преминаващ през града, тежко заболя и Иисус – като човек, знаещ чужди езици, предложи своите услуги. Предвид това, че за пътешествието щеше да бъде необходима цяла година и понеже всичките му братя бяха женени и неговата майка живееше с Рут, Иисус събра семеен съвет, на който предложи неговата майка и Рут да отидат в Капернаум и да се заселят в дома, неотдавна предаден на Яков. В съответствие с това няколко дни след заминаването на Иисус с кервана Мария и Рут се преместиха в Капернаум, където до самата смърт на Мария живяха в предоставения от Иисус дом. Йосиф със своето семейство се премести в стария назаретски дом.

134:1.7 (1484.4) Тази година беше една от най-необичайните за вътрешния опит на Сина Човешки; той постигна огромни

успехи в постигането на хармонични взаимоотношения между човешкия разум и вътрешния Настройчик. Настройчикът вземаше активно участие в реорганизацията на мисленето и подготовката на разума за великите събития от близкото бъдеще. Личността на Иисус се готвеше за огромната промяна на неговото отношение към света. Това беше промеждутъчен период, преходен етап за това същество, което започна своя живот като Бог, появил се в образа на човек, което сега се готвеше за завършването на своя земен път като човек, представящ се в образа на Бог.

2. Пътешествието с кервана към Каспийско море

^{134:2.1 (1484.5)} На първи април 24 година след н.е. Иисус напусна Назарет и потегли с кервана към района на Каспийско море. Керванът, водач на който стана Иисус, отиваше от Йерусалим през Дамаск и езерото Урмия и по-нататък – през Асирия, Мидия и Партия, в района на югоизточно Каспийско море. Измина цяла година преди той да се върне от това пътешествие.

^{134:2.2 (1484.6)} За Иисус това пътешествие стана поредната изследователска експедиция и опит за лично служене. На него му беше интересно да общува със своето керванно семейство – пътници, охранители и камилиари. Множество мъже, жени и деца, срещнали го по пътя, следван от кервана, започнаха да живеят по-богат живот в резултат от общуването с Иисус, който за тях беше необикновен водач на обикновен керван. Не за всички, на които се случи да изпитат върху себе си неговата лична опека, това беше от полза, но абсолютното мнозинство от тези, с които се

срещаше и беседваше, се измениха към по-добро и останаха такива до края на своя живот в плът.

134:2.3 (1484.7) От всичките му странствания по света пътешествието към Каспийско море повече от другите приближи Иисус към Изтока и му позволи по-добре да разбере народите от Далечния Изток. Той отблизко и лично се запозна с всички съхранили се урантийски раси, с изключение на червената. Получи еднакво удовлетворение от личната опека на всяка от тези раси и смесени народи и всички те бяха възприемчиви към живата истина, която той им донесе. Както европейците далеч на запад, така и азиатците на Далечния Изток обръщаха внимание на неговите думи за надежда и вечен живот; както едните, така и другите изпитаха върху себе си влиянието на неговия живот, толкова благотворно преживян сред тях в любвеобилно служене и духовна опека.

134:2.4 (1485.1) Пътешествието с кервана беше успешно във всички отношения. Това беше най-интересният епизод в човешкия живот на Иисус, тъй като в течение на тази година той действаше като ръководител, отговаряйки за поверените му товари и за благополучието на пътешествениците, съставляващи керванната група. И той се справи с всички многобройни задължения пределно добросъвестно, умело и мъдро.

134:2.5 (1485.2) Иисус свали от себе си пълномощията на водач на керван при завръщането от района на Каспия при езерото Урмия, където прекара малко повече от две седмици. Той се върна като пътник с един от следващите кервани в Дамаск, където собствениците на камили го

молеха да остане при тях на служба. Отклонявайки това предложение, той стигна с кервана до Капернаум, където пристигна на първи април 25 година след н.е. Той вече не смяташе за свое местожителство Назарет. Капернаум стана мястото на пребиваване на Иисус, Яков, Мария и Рут. Но Иисус завинаги се отдели от своето семейство. Намирайки се в Капернаум, той живееше у Зеведееви.

3. Урмските лекции

^{134:3.1 (1485.3)} На път към Каспийско море Иисус за няколко дни се спря за отдых и възстановяване на силите в древния персийски град Урмия, разположен на западния бряг на езерото Урмия. На това място, на неголямо разстояние от брега, се намираше група острови, на най-големия от които имаше голяма сграда – лекционен амфитеатър, посветен на “духа на религията”. В действителност тази постройка беше храм на философската религия.

^{134:3.2 (1485.4)} Този храм на религията беше построен от някакъв търговец, богат гражданин на Урмия, и неговите трима синове. Този човек се наричаше Кимбойтон и сред неговите предци бяха представителите на много народи.

^{134:3.3 (1485.5)} Лекциите и беседите в това училище на религията започваха ежедневно в десет часа сутринта. Следобедните занятия започваха в три часа, а вечерните дебати започваха в осем часа. Кимбойтон, или един от неговите трима синове, винаги председателстваха тези занятия, преминаващи под формата на обучение, беседи или диспут. Основателят на тази уникална школа на религията

живя и умря, така и не разкривайки своите собствени религиозни възгледи.

134:3.4 (1485.6) Иисус взе няколко пъти участие в тези дискусии и преди да напусне Урмия, Кимбойтон се уговори с него, че на обратния път той ще остане две седмици, за да прочете цикъл от двадесет и четири лекции за “Братството на хората”, както и за да проведе и дванадесет вечерни занятия под формата на отговори на въпроси, беседи и диспути по съдържанието на неговите лекции, в частност, и по темата за братството на хората въобще.

134:3.5 (1485.7) В съответствие с уговорката на обратния път Иисус спря и прочете курс от тези лекции. От всички учения на Иисус на Урантия този курс се отличава с най-голяма систематичност и стройност. Никога – нито до, нито след това – той не отдели такова внимание на една тема, както в лекциите и беседите за братството на хората. В действителност темите на тези лекции бяха “Царството Божие” и “Царствата на хората”.

134:3.6 (1486.1) Сред преподавателите на този храм за религиозна философия имаше представители на повече от тридесет религии и религиозни култове. Съответните религиозни групи избираха и издържаха свои учители, предоставяйки им всички необходими пълномощия. По това време в щата на преподавателите влизаха около седемдесет и пет учители. Те живееха в къщички, всяка от които побираше приблизително по дванадесет души. Всяко новолуние тези групи се сменяха по жребий. Проявата на нетърпимост, дух на съперничество или нещо друго, пречещо на спокойното управление на общината, водеше до

решително и незабавно уволняване на виновния учител. Той биваше безцеремонно освобождаван от работа, а неговото място веднага се заемаше от чакащия своя ред преподавател.

134:3.7 (1486.2) Тези учители от различни религии полагаха огромни усилия, за да покажат колко сходни бяха техните религии по отношение на принципните понятия за този и следващия живот. За да станеш преподавател, се изискваше признаване само на една доктрина: всеки учител трябваше да представя религия, признаваща Бога – някакъв тип висше Божество. Сред преподавателите имаше пет независими учители, непредставляващи някоя от организирани религии, и именно като такъв независим учител застана пред тях Иисус.

134:3.8 (1486.3) [Когато ние, промеждутъчните създания, за пръв път подготвихме кратко изложение на ученията на Иисус в Урмия, между серафимите на църквите и серафимите на прогреса възникна разногласие относно целесъобразността от включването на тези учения в Урантийското Откровение. Условието, господстващо в двадесети век както в религията, така и сред формите на проявление на хората, дотолкова се отличават от тези, които преобладаваха в епохата на Иисус, че се оказва действително трудно доктрините на Учителя в Урмия да се адаптират към проблемите на Царството Божие и царството на хората в тази тяхна форма, в която тези общомирови функции съществуват в двадесети век. Ние така и не можахме да формулираме нито едно положение от доктрините на Учителя, което би удовлетворило и двете

групи серафими на планетарното правителство. Накрая Мелхиседек – председателят на комисията по богооткровенията, назначи комисия от трима члена от нашата категория за излагане на нашия възглед за урмските учения на Христос, видоизменени според религиозните и политически условия на Урантия през двадесети век. В съответствие с това ние – три вторични промеждутъчни създания – подготвихме адаптиран вариант на ученията на Иисус, перифразирайки неговите изказвания така, както по наше мнение те можеха да изглеждат с оглед съвременните условия. И сега ние предлагаме тези положения след редакцията на Мелхиседек – председателя на комисията по богооткровенията.]

4. Суверенността – божествена и човешка

134:4.1 (1486.4) Братството на хората е основано върху Бащинството на Бога. Божието семейство се образува от Божията любов – Бог е любов. Бог-баща обича божествено своите деца, всички тях.

134:4.2 (1486.5) Царството небесно, божествената форма на управление, е основано върху факта на божествената суверенност – Бог е Дух. Доколкото Бог е Дух, Неговото царство е духовно. Царството небесно не е нито материално, нито чисто интелектуално; то е духовна взаимосвързаност между Бога и човека.

134:4.3 (1486.6) Ако различните религии признаят духовната суверенност на Бога-Баща, то всички тези религии пребивават в мир. Само тогава, когато една религия

заявява, че тя по някакъв начин превъзхожда всички останали и притежава изключителна власт над тях, такава религия става нетърпима по отношение на другите религии или смее да преследва другOVERците.

134:4.4 (1487.1) Религиозният мир – братството, е невъзможен дотогава, докато всички религии не поискат да свалят от себе си църковната власт и напълно да се откажат от всякаква идея за духовна суверенност. Само Бог е духовен суверен.

134:4.5 (1487.2) Вие няма да имате равенство на религиите (религиозна свобода) и религиозните войни ще продължават дотогава, докато всички религии не се съгласят да предадат своята религиозна суверенност на някакво свръхчовешко ниво – на самия Бог.

134:4.6 (1487.3) Царството небесно в сърцата на хората ще създаде религиозно единство (не непременно еднообразие), тъй като всяка и всички религиозни групи, състоящи се от такива вярващи, ще бъдат свободни от каквито и да било атрибути на църковната власт – религиозната суверенност.

134:4.7 (1487.4) Бог е Дух и Бог дава частица от Своя Дух за вселяване в сърцето на човека. В духовно отношение всички хора са равни. Царството небесно не знае касти, класи, социални нива и икономически групи. Всички вие сте братя.

134:4.8 (1487.5) Но щом забравите за духовната суверенност на Бога-Баща, една от религиите ще заяви за своето

превъзходство над другите; и тогава вместо мир на Земята и добра воля сред хората, ще започнат раздори, взаимни обвинения и даже религиозни войни – най-малкото, войни сред религиозните хора.

134:4.9 (1487.6) Ако притежаващите свободна воля и смятащи себе си за равни същества не стигнат до взаимно признаване на това, че се подчиняват на някакво свръхвладичество – на някаква власт, която е над тях и повисша от тях, то рано или късно те ще се поддадат на съблазънта да изпитат своята собствена способност да придобият могъщество и власт над другите хора и групи хора. Принципът на равенство осигурява мир само в този случай, когато съществува взаимно признаване на някакво свръхуправляващо влияние или свръхвладичество.

134:4.10 (1487.7) Религиозните дейци на Урмия живееха в относителен мир и спокойствие благодарение на пълния отказ от всички свои представи за религиозната суверенност. В духовно отношение всички те вярваха в пълновластния Бог. В социално отношение висшата и неоспорима власт се намираше в ръцете на техния глава – Кимбойтон. Те добре знаеха какво ще стане с всеки учител, който си позволи да важничи пред своите колеги. Устойчив религиозен свят ще настъпи на Урантия едва тогава, когато всички религиозни групи доброволно се откажат от своите представи за божествено покровителство, богоизбраност и религиозна суверенност. Едва тогава, когато висш стане Богът-Баща, хората ще станат религиозни братя и ще живеят в религиозен свят на Земята.

5. Политическа суверенност

134:5.1 (1487.8) [Докато доктрината на Учителя относно суверенността на Бога е истина, макар и усложнена от последващата поява на религията за него сред мировите религии, разказващи за него – то неговите концепции за политическа суверенност са изключително усложнени от политическата еволюция на държавата за последните двадесет и повече столетия. Във времената на Иисус в света съществуваша само две велики световни сили – Римската империя на Запад и империята на династията Хан на Изток, отделени с обширни пространства: от Партиянското царство и от други държави в каспийския и туркестански региони. Затова в следващото повествование ние в голяма степен се отдалечихме от съдържанието на доктрините на учителя в Урмия, засягащи политическата суверенност, едновременно опитвайки се да покажем значението на такива учения в тази степен, в която те са приложими към специфичния критичен етап в еволюцията на политическата суверенност в двадесети век след Христа.]

134:5.2 (1487.9) Войните на Урантия няма да се прекратят дотогава, докато нациите се хващат за призрачните представи за неограничената национална сигурност. В обитаемия свят съществуват само две нива на относителна суверенност: свободната духовна воля на смъртния индивид и съвкупната суверенност на човечеството като цяло. Между нивото на смъртния индивид и нивото на цялото човечество всякакви обединения и асоциации са относителни, преходни, имащи ценност само в тази степен, в която спомагат за благополучието, процъфтяването и

прогреса на индивида и планетарното цяло – човека и човечеството.

134:5.3 (1488.1) Религиозните учители трябва винаги да помнят, че духовната суверенност на Бога надвишава всички промеждутъчни и преходни нива на лоялност. Някога гражданските управители ще разберат, че Всевишните управляват над царствата на хората.

134:5.4 (1488.2) Това управление на Всевишните над царствата на хората се осъществява, не за да се облагодетелства някаква предпочитана група смъртни. Не съществува такова понятие като “избран народ”. Управлението на Всевишните – върховни управляващи на политическата еволюция, е управление, разчетено за принасянето на най-голяма полза на най-голям брой от *всички* хора и в течение на най-дълго време.

134:5.5 (1488.3) Суверенността е власт и тя расте за сметка на организацията. Този ръст на организираност на политическата власт е благо и необходимо явление, тъй като в своята тенденция тя се стреми да обхване все по-широки части от цялото човечество. Но на всеки промеждутъчен стадий същото това развитие на политическите организации създава проблеми между изначалната и естествена организация на политическата власт – семейството, и окончателното завършване на политическото развитие – управлението над цялото човечество, с участието на цялото човечество и за цялото човечество.

134:5.6 (1488.4) Започвайки с властта на родителите в семейната група, политическата суверенност се формира за сметка на организацията според това, как семействата се сливат в еднокръвни кланове, които по силата на различни причини се обединяват в племена – нареднокръвни политически групи. А след това, за сметка на търговията, общуването и завоеванията, племената се обединяват в нация, докато самите нации понякога се обединяват в империя.

134:5.7 (1488.5) Според това, как суверенността преминава от по-малки групи към по-големи, войните стават по-редки, тоест намаляват военните конфликти между малките народи, но опасността от възникването на големи войни нараства в процеса на разрастването на суверенните държави. Скоро, когато целият свят бъде изследван и заселен, когато в него останат няколко силни и могъщи нации, когато в тези велики и привидно суверенни държави се появят общи граници, когато тях ги разделя само океанът, тогава ще възникнат всички условия за големи войни, за всемирни конфликти. Съ-съществуването на такива суверенни държави не може да не поражда конфликти и да не води към войни.

134:5.8 (1488.6) Трудността на еволюцията на политическата суверенност от нивото на семейството до нивото на цялото човечество се заключава в съпротивлението, което оказва инерцията, проявяваща се на всички промеждутъчни нива. Понякога семействата са отправяли предизвикателство към своите кланове, а действията на кланове и племената често са били губелни за териториалната държава. Това, което е опора на предишни етапи от развитието на

политическата организация, винаги служи (и винаги е служило) като пречка и препятствие за всяко ново постъпателно развитие на политическата суверенност. И така става затова, защото, веднъж мобилизирана, човешката привързаност слабо се поддава на изменение. Тази лоялност, която прави възможна еволюцията на племето, затруднява еволюцията на свръхплемето – териториалната държава. И същата тази лоялност (патриотизъм), благодарение на която е възможна еволюцията на териториалната държава, изключително много усложнява еволюционното развитие на правителството на цялото човечество.

134:5.9 (1488.7) Политическата суверенност се създава от отказа от самоопределение – отначало на индивида в пределите на семейството, след това – на семействата и клановите по отношение на племето и към по-големи групи. Като цяло това постепенно предаване на самоуправлението от по-малките групи към все по-големи политически организации протече на Изток с неотслабваща сила от времето на появата на династиите Мин и Могол. На Запад този процес продължаваше повече от хилядолетие, чак до края на световната война, когато злополучното ретроградно движение за известно време наруши тази нормална тенденция, възраждайки изчезналата политическа суверенност на многобройните малки групи в Европа.

134:5.10 (1489.1) Стабилен мир ще се възцари на Урантия едва тогава, когато така наречените суверенни държави осъзнато предадат своята суверенна власт на братството на

хората — на всемирното правителство. Интернационализмът — лигите на нациите, никога няма да може да даде на човечеството устойчив мир. Всемирните съюзи на нациите ще могат успешно да предотвратяват локални войни и удовлетворително да контролират малките държави, но те няма да предотвратят световните войни, както няма да могат да контролират и три, четири или пет от най-силните правителства. В случай на истински конфликт една от световните държави ще излезе от Лигата на нациите и ще обяви война. Невъзможно е да се избегнат войните дотогава, докато нациите са заразени с лъжливия вирус на държавната суверенност. Интернационализмът е крачка в правилната посока. Международните полицейски сили ще могат да предотвратят множество малки войни, но те ще бъдат неефективни за предотвратяване на големите войни — конфликтите между големите военни държави на Земята.

134:5.11 (1489.2) С намаляването на броя на действително суверенните нации (големите държави) се увеличава както възможността, така и потребността от всемирно правителство. Когато в света останат само няколко действително суверенни (големи) държави, то те трябва или да встъпят в смъртна борба за държавно (имперско) превъзходство, или — за сметка на доброволно предаване на някои прерогативи на суверенността, да създадат принципно ядро от свръхдържавна сила, която ще послужи за начало на реалната суверенност на цялото човечество.

134:5.12 (1489.3) Мирът ще дойде на Урантия едва тогава, когато така наречените суверенни държави предадат правото за

водене на военни действия на представително правителство на цялото човечество. Политическата суверенност е присъща на народите на света. Когато всички народи на Урантия създадат световно правителство, те ще имат правото и възможността да направят такова правителство СУВЕРЕННО; и само тогава, когато такава представителна или демократична световна държава контролира всички сухопътни, въздушни и морски сили, ще могат да преобладават мир на Земята и добра воля сред хората – но не преди това.

134:5.13 (1489.4) Ще се възползваме от важния пример от деветнадесети и двадесети векове: четиридесет и осем щата на Американската федерация вече отдавна живеят в мир. Те вече не водят междуособни войни. Те предадоха своята суверенност на федералното правителство и използвайки за решаване на конфликтите арбитражен съд, се отказаха от всякакви претенции за илюзорно самоопределение. Макар че всеки щат решава своите вътрешни дела, той не е свързан с външни отношения, тарифи, имиграция, военни дела или търговия между щатите. Не се занимават отделните щати и с въпросите на гражданството. Четиридесет и осемте щата страдат от разрушителните последствия от войните едва тогава, когато възникне някаква заплаха за суверенността на федералното правителство.

134:5.14 (1489.5) Оказвайки се от еднотипни заблуждения – суверенност и самоопределение, тези четиридесет и осем щата запазват мир между щатите и покой в отношенията между тях. Така и нациите на Урантия ще започнат да

придобиват мир, когато доброволно предадат своя суверенитет на едно всемирно правителство – суверенността на братството между хората. В този свят малките нации ще бъдат толкова могъщи, колкото и големите – също както малкият щат Род Айлънд е представен от двама сенатори в американския конгрес, подобно на гъсто населения щат Ню-Йорк или на големия щат Тексас.

134:5.15 (1490.1) Ограничената (местна) суверенност на тези четиридесет и осем щата беше създадена от хората и за хората. Свръхдържавната (национална) суверенност на Американската федерация беше създадена от първите тринадесет щата в тяхна собствена полза и в полза на хората. Някога свръхдържавната суверенност на планетарното правителство на цялото човечество ще бъде също така създадена от нациите в тяхна собствена полза и в полза на всички хора.

134:5.16 (1490.2) Гражданите не се раждат, за да носят полза на правителствата – правителствата са организации, които се създават и предназначават в полза на хората. Еволюцията на политическата суверенност завършва едва с появата на управление, осигуряващо суверенност на всички хора. Всички останали видове суверенност са относителни по своята ценност, промеждутъчни по своето значение и подчинени по своя статут.

134:5.17 (1490.3) С развитието на научния прогрес войните стават все повече и повече разрушителни, докато не е поставено под заплаха самото съществуване на човешкия род. Колко световни войни трябва да избухнат, колко лиги на нации

трябва да паднат, преди хората да станат готови да създадат правителство за цялото човечество, преди да вкусят благото на трайния мир и да стигнат до процъфтяване, основано върху добрата воля на хората от целия свят?

6. Законът, свободата и суверенността

134:6.1 (1490.4) Ако един човек се стреми към независимост — свобода, то той е длъжен да помни, че към тази свобода се стремят и *всички* останали хора. Групи от такива свободолюбиви смъртни не могат да живеят заедно в света, без да се подчиняват на такива закони, правила и предписания, които предоставят на всеки човек еднаква степен на свобода, едновременно с това гарантирайки равна степен на свобода за всички свои смъртни събратя. Ако един човек стане абсолютно свободен, то това значи, че друг трябва да стане абсолютен роб. Относителността на свободата е действителна в социално, икономическо и политическо отношения. Свободата е дар на цивилизацията, възможен благодарение на действието на ЗАКОНА.

134:6.2 (1490.5) Религията създава духовни условия за претворяване на братството на хората, но за разрешаването на социалните, икономически и политически проблеми, свързани с постигането на такава цел — човешкото щастие и ефективност, ще е необходимо общо световно правителство.

134:6.3 (1490.6) Дотогава, докато политическата суверенност в този свят е разделена между нации-държави и

несправедливо се задържа от тях, войните и слуховете за войни ще се запазят – една нация ще води войни с друга. Англия, Шотландия и Уелс винаги са враждували, докато не се отказаха от суверенността си, предавайки я на Обединеното кралство.

134:6.4 (1490.7) Поредната световна война ще принуди така наречените суверенни държави да сформират федерация, която ще стане механизъм за предотвратяване на малките войни – войните между по-малките нации. Но глобалните войни ще продължават дотогава, докато не бъде създадено световно правителство. Само глобалната суверенност ще може да предотврати глобалните войни – нищо друго не може да ги предотврати.

134:6.5 (1490.8) Четиридесет и осемте американски свободни щата живеят заедно в мир. Сред гражданите на тези четиридесет и осем щата има представители на всички националности и раси, които живеят във вечно воюващите държави на Европа. Тези американци представляват почти всички съществуващи в света религии, религиозни секти и култове и независимо от това тук, в Северна Америка, те живеят в мир помежду си. И всичко това стана възможно благодарение на това, че тези четиридесет и осем щата се отказаха от своята суверенност и от каквито и да било претенции за мнимо право на самоопределяне.

134:6.6 (1490.9) Работата не е във въоръжаването или в разоръжаването. Не са свързани с проблема за запазването на мира в целия свят и въпросите за задължителното призоваване или доброволното наемане на военна служба. Ако от силните нации бъдат отнети всички съвременни

военни техники и всички видове взривни вещества, те ще се бият с юмруци, камъни и тояги и така ще продължава дотогава, докато те продължават да се вкопчват в своите заблуждения – в представата за това, че националната суверенност е тяхно божествено право.

134:6.7 (1491.1) Войната не е тежко и страшно заболяване на човека; войната е симптом, следствие. Истинското заболяване е вирусът на националната суверенност.

134:6.8 (1491.2) Урантийските нации никога не са притежавали истинска суверенност – такава, която би могла да стане защита от разрушителното, опустошаващо действие на световните войни. Създавайки глобално общочовешко правителство, държавите не толкова се отказват от своята суверенност, колкото създават реална, истинска и трайна общомирова суверенност, която ще може да стане тяхна всестранна защита от всякакви войни. Местните въпроси ще се решават от местните правителства; националните дела – от национални правителства; международните отношения ще се намират във владение на глобално правителство.

134:6.9 (1491.3) Мирът в целия свят не може да се поддържа с помощта на договори, дипломация, международна политика, съюзи, баланс на силите или каквито и да са други палиативни прехвърляния на националната суверенност. Световният закон трябва да се създава и осъществява от световно правителство, изразяващо суверенността на цялото човечество.

134:6.10 (1491.4) При всемирното правителство индивидът ще притежава значително по-голяма свобода. Налоогооблагането, предписанията и контролът, на който се подлагат днес гражданите на големите държави, се отличават едва ли не с деспотичност и много от днешните посегателства на индивидуалните свободи ще изчезнат, когато националните правителства са готови да поверят своята суверенност в областта на международните отношения на едно общо световно правителство.

134:6.11 (1491.5) При глобалното правителство националните групи действително ще получат възможност да претворяват в живота и да се ползват от личните свободи, присъщи на истинската демокрация. Ще настъпи край на софизма на самоопределението. С глобалното регулиране на финансите и търговията ще настане нова ера на всеобщ мир. Скоро ще може да се появи глобален език и ще има поне някаква надежда за поява на глобална религия – или на религии с глобален подход.

134:6.12 (1491.6) Колективната безопасност ще донесе мир едва тогава, когато под колектив ще се разбира цялото човечество.

134:6.13 (1491.7) Политическата власт на представителното правителство на цялото човечество ще осигури траен мир на Земята, а духовното братство завинаги ще стане гаранция за добра воля между хората. Друг път за постигане на мир на Земята и добра воля между хората не съществува.

^{134:6.14 (1491.8)} След смъртта на Кимбойтон неговите синове се сблъскаха с огромни трудности в опитите си да запазят мира сред учителите. Последствията от ученията на Иисус биха били много по-значителни, ако християнските учители, появили се по-късно сред лекторите на Урмия, бяха проявили по-голяма мъдрост и търпимост.

^{134:6.15 (1491.9)} Големият син на Кимбойтон се обърна за помощ към Филадельфия, към Абнер, но неговият избор на учители беше крайно несполучлив в това, че тези хора се оказаха непреклонни, неспособни да правят компромиси и се стремяха да направят своята религия господстваща над другите учения. Те така и не се досетиха, че често споменаваните лекции на водача на кервана бяха прочетени от самия Иисус.

^{134:6.16 (1491.10)} Тъй като бъркотията сред преподавателите само се усилваше, тримата братя прекратиха своята финансова поддръжка и след пет години школата беше закрыта. По-късно тя беше открита като митраистки храм и накрая изгоря при изпълнението на един от техните разюздани ритуали.

7. Тридесет и първата година (25 година от н.е.)

^{134:7.1 (1492.1)} Когато Иисус се върна от пътешествие по Каспийско море, той знаеше, че неговите странствания наближават своя край. Той предприе последното пътешествие извън пределите на Палестина – в Сирия. След кратко спиране в Капернаум отиде за няколко дни в Назарет. В средата на април напусна Назарет и отиде в

Тир. Оттук продължи пътя си на север, като остана няколко дни в Сидон, но неговата цел беше Антиохия.

134:7.2 (1492.2) Тази година настана време за странстване на Иисус из Палестина и Сирия. През времето, прекарано в пътешествия в различни части на страната, го знаеха под различни имена: назаретският дърводелец, капернаумският строител на лодки, дамаският книжник и александрийският учител.

134:7.3 (1492.3) В Антиохия Синът Човешки прекара повече от два месеца, в течение на които той работеше, наблюдаваше, изследваше, беседваше, помагаше и едновременно с това изучаваше как човекът живее, мисли, чувства и реагира на окръжаващата среда. В течение на три седмици се занимаваше с направа на палатки. Той остана в Антиохия по-дълго, отколкото на други места, където се спираше по време на своето пътешествие. Десет години по-късно, когато апостол Павел изнасяше проповеди в Антиохия, той чуваше как неговите последователи говореха за ученията на *дамаския книжник*, но дори не подозираше, че неговите ученици са чували гласа и са слушали наставленията на самия Учител.

134:7.4 (1492.4) От Антиохия Иисус тръгна на юг по брега на морето до Кесария, където остана няколко седмици, след което продължи пътя си към Йопия. От Йопия той тръгна към вътрешността на страната през Ямния, Азот и Газа. От Газа се придвижи още по-нататък, към Вирсавее, където прекара една седмица.

134:7.5 (1492.5) След това тръгна на своето последно пътешествие, предприето като частно лице – премина през сърцето на района на Палестина – от Вирсавее на юг до Дан на север. По време на това пътешествие на север той спираше в Хеврон, Витлеем (където видя мястото на своето раждане), Йерусалим (без да се отбие във Витания), Вирот, Левон, Сихар, Сихем, Самария, Гава, Ен Ганим, Ендор и Мадон; минавайки през Магдала и Капернаум, той пое на север; и преминавайки на изток от Меромските води, тръгна през Карахта към Дан, или Кесария Филипова.

134:7.6 (1492.6) Вътрешният Настройчик на Съзнанието сега водеше Иисус далеч от човешките селища към планината Ермон, където му предстоеше окончателно да овладее своя човешки разум и да се справи със задачата, която би му позволила изцяло да се посвети на предстоящите дела в течение на живота му на Земята.

134:7.7 (1492.7) Това беше един от необичайните и удивителни повратни моменти в земния живот на Учителя на Урантия. Друг и много подобен етап стана изпитанието, през което той премина, намирайки се в самота в планините недалеч от Пела веднага след своето кръщение. С този период на уединение на планината Ермон бе ознаменувано завършването на чисто човешкия му живот – тоест формалното завършване на посвещението в образа на смъртен, докато второто уединение стана начало на по-божествения етап от това посвещение. И в течение на шест седмици Иисус живя насаме с Бога на склоновете на планината Ермон.

8. Пребиваването на планината Ермон

^{134:8.1 (1492.8)} Прекарвайки известно време близо до Кесария Филипова, Иисус пригответи всичко необходимо и, вземайки товарно животно, съпровождан от юноша на име Теглат, той тръгна по дамаския път към селото, известно в своето време под названието Бейт Йен и разположено в подножието на планината Ермон. Тук към в средата на август 25 година след н.е. той направи своя лагер и оставяйки провизиите си на грижите на Теглат, се изкачи по усамотените склонове на планината. През първия ден Теглат съпроводи Иисус до определено място, разположено на височина около хиляда и осемстотин метра над нивото на морето, където те направиха укритие от камъни, в което два пъти в седмицата Теглат трябваше да оставя храна.

^{134:8.2 (1493.1)} През първия ден, напускайки Теглат, Иисус, съвсем малко изкачил се по склона на планината, спря за молитва. Освен другото той помоли Отеца да изпрати серафима-хранител назад, за да “бъде с Теглат”. Той помоли да му бъде позволено да пристъпи към своята последна битка с реалностите на смъртното съществуване без странична помощ. И неговата молба беше удовлетворена. Той пристъпи към огромното изпитание, опирайки се само на ръководството и поддръжката на своя вътрешен Настройчик.

^{134:8.3 (1493.2)} По време на своето пребиваване в планината Иисус се хранеше умерено; всеки път, когато се въздържаше от храна, това продължаваше не повече от един-два дни. Свръхчовешките същества, противостоящи

му на тази планина – същества, с които той се бореше в духа и на които нанесе поражение в могъщество, бяха *реални*; те бяха неговите най-зли врагове в системата на Сатания; те не бяха илюзии на въображението, възникнали поради неустойчивостта на интелекта на отслабнал и гладуващ смъртен, неспособен да различи реалността от виденията на разстроено съзнание.

134:8.4 (1493.3) Иисус прекара в планината Ермон трите последни седмици на август и трите първи седмици на септември, в течение на които той изпълни смъртната задача, свързана с постигането на кръговете на разбирането на разума и контрола над личността. В този период на общуване с небесния Отец вътрешният Настройчик също завърши необходимото служене. Така беше постигната смъртната цел на това земно създание. Незавършен остана само окончателният стадий от хармонизацията на разума и Настройчика.

134:8.5 (1493.4) Прекарвайки повече от пет седмици в непрекъснато общуване със своя Райски Баща, Иисус придоби абсолютна увереност в своята същност и не се съмняваше в своята победа над материалните нива на пространствено-времето проявление на личността. Той вярваше всецяло в господството на своята божествена природа над своята човешка природа и без да се колебае, заявяваше това.

134:8.6 (1493.5) Към края на пребиваването си в планината Иисус помоли своя Отец да му позволи да се срещне със своите врагове от системата Сатания като Сина Човешки – като Йешуа бен Йосиф. Неговата молба беше удовлетворена.

Последната седмица, прекарана в планината Ермон, стана време на огромна съблазън, на вселенско изпитание. Сатана (представляващ Луцифер) и метежният Планетарен Принц Калигастия застанаха пред Иисус, правейки се изцяло видими. И това “изкушение”, това последно изпитание на човешка преданост, противостояща на измислиците на метежните личности, нямаше отношение към храната, кулите на храма или самонадеяните действия. Ставаше дума не за царствата на този свят, а за владичеството над една могъща и величествена вселена. Символичният характер на вашите писмени свидетелства беше предназначен за изостаналите епохи, когато в света битуваха наивни представи. Последващите поколения трябва да разберат какво огромно напрежение струваше на Сина Човешки този знаменателен ден в планината Ермон.

134:8.7 (1493.6) На многобройните предложения и контрапредложения на емисарите на Луцифер Иисус отговаряше само едно: “Нека се изпълни волята на моя Отец, а теб, мой метежни сине, нека те съдят Извечно Древните. Аз съм твоят Баща-Създател; аз едва ли съм способен да те съдя обективно, а моето милосърдие ти вече с презрение отхвърли. Предавам те на съда, който осъществяват Съдиите на голямата вселена.”

134:8.8 (1494.1) На всички предложени от Луцифер компромиси и палиативи, на всички лицемерни предложения, засягащи посвещението в плът, Иисус отговаряше само едно: “Нека се изпълни волята на моя Райски Баща.” И когато тежкото изпитание остана назад, освобожденият серафим-хранител се върна при Иисус и възобнови своята опека.

134:8.9 (1494.2) В един от дните на късното лято, по обед, в тишината на околните дървета Михаил Небадонски завоюва статута на пълновластен владетел на своята вселена. В този ден той изпълни задължението на Синове-Създатели – преживя пълноценен живот в образа на смъртен в еволюционния пространствено-времеви свят. Вселенското оповестяване на това важно постижение се състоя едва след няколко месеца, в деня на неговото кръщение, но в действителност всичко това стана още в онзи ден в планината. И когато Иисус завърши своето пребиваване в планината Ермон, бунтът на Луцифер в Сатания и метежът на Калигастия на Урантия бяха практически ликвидирани. Иисус беше изпълнил и последното условие за придобиване на пълновластие в своята вселена, което само по себе си определя статута на всички метежници и постановява, че в бъдеще всички аналогични бунтове (ако, разбира се, възникнат) ще могат да се прекратяват бързо и ефективно. Оттук е видно, че така нареченото “велико изкушение” на Иисус е станало известно време преди кръщението му, а не веднага след него.

134:8.10 (1494.3) В края на своето пребиваване в планината Иисус, спускайки се долу, срещна Теглат, който му носеше храна на уговореното място. Изпращайки го назад, той му каза само: “Времето на почивката свърши; трябва да се върна към делото на моя Отец.” Това беше мълчалив и силно изменил се човек – те се върнаха в Дан, където Иисус остави юношата, давайки му магарето. След това той тръгна на юг, към Капернаум, по същия път, по който дойде тук.

9. Времето на очакване

134:9.1 (1494.4) Лятото беше към края си. Приближаваше се денят на изкуплението и празника Господен. В събота Иисус проведе в Капернаум семеен съвет и на следващия ден тръгна за Йерусалим заедно с Йоан, сина на Зеведей, като заобиколи езерото от изток през Гераса и продължи пътя си през долината на Йордан. Макар че по пътя Иисус разговаряше с някои от своите спътници, Йоан забеляза в него огромна промяна.

134:9.2 (1494.5) Иисус и Йоан пренощуваха във Витания при Лазар и неговите сестри, а на следващия ден рано сутринта тръгнаха към Йерусалим. Те прекараха в града и неговите околности почти три седмици – поне Йоан. Много пъти Йоан отиваше в града сам, а Иисус бродеше по съседните хълмове и често се предаваше на духовно общуване със своя небесен Отец.

134:9.3 (1494.6) Те и двамата присъстваха на тържественото богослужение в деня на изкуплението. От всички дни в еврейския религиозен календар този ден направи на Йоан най-силно впечатление, но Иисус оставаше замислен и мълчалив зрител. За Сина Човешки това беше жалко зрелище. Той гледаше на всичко като на извращаване на характера и атрибутите на своя Небесен Баща. За него събитията от този ден бяха пародиране на фактите на божествената справедливост и истината за безкрайното милосърдие. Той гореше от желание да провъзгласи неподправената истина за любвеобилния характер на Оцеца, за Неговото милосърдно ръководство на вселената, но верният Наставник предупреди, че неговият час още не

е ударил. Но тази вечер във Витания Иисус все пак отрони няколко забележки, изключително успокояващи Йоан, така и не разбрал смисъла на думите, които чу тази вечер.

^{134:9.4 (1495.1)} Иисус се канеше да прекара цялата седмица, в която се падна празникът Господен, заедно с Йоан. Този празник се празнуваше ежегодно в цяла Палестина; в това време евреите почиваха. Макар че Иисус не вземаше участие във веселията, устройвани по този повод, той явно получаваше удоволствие и изпитваше удовлетворение, наблюдавайки безгрижието и веселието, които се предаваха на всички хора – и стари, и млади.

^{134:9.5 (1495.2)} В средата на празничната седмица преди завършването на празненствата Иисус напусна Йоан, като му каза, че желае да се отдели в планината, където можеше с по-голям успех да общува със своя Райски Баща. Йоан искаше да отиде заедно с него, но Иисус настоя той да прекара тук цялата празнична седмица, казвайки: “От теб не се иска да носиш бремето на Сина Човешки; само стражата трябва да бодърства, когато градът мирно спи.” Иисус не се върна в Йерусалим. Пребивайки в самота почти седмица по хълмовете недалеч от Витания, той тръгна към Капернаум. По пътя за в къщи той прекара деня и нощта в самота по склоновете на Хеврон близо до мястото, където свърши със себе си цар Саул; и когато пристигна в Капернаум, той изглеждаше по-весел, отколкото при раздялата си с Йоан в Йерусалим.

^{134:9.6 (1495.3)} На следващата сутрин Иисус се приближи до сандъка, който остана в работилницата на Зеведей и в който се пазеше неговото лично имущество, сложи своята

престилка и се зае за работа, казвайки: “Аз трябва да се заема с работа в очакване на своя час.” И той поработи в течение на няколко месеца – до януари следващата година, в лодкарската работилница заедно със своя брат Яков. Каквито и съмнения да го обхващаха в бъдеще, когато се опитваше да осмисли делото на живота на Сина Човешки, след този период на работа с Иисус той напълно повярва в неговата мисия.

^{134:9.7 (1495.4)} В завършващия период на работата в лодкарската работилница по-голямата част от времето си Иисус прекарваше във вътрешното довършване на някои големи лодки. Той с огромно внимание изпълняваше цялата ръчна работа и, трудейки се славно, получаваше явно удовлетворение от това, което постигаше като човек. Макар че почти не хабеше време за дреболии, той беше старателен работник, когато работата се отнасяше до същността на което и да е начинание.

^{134:9.8 (1495.5)} С времето до Капернаум стигнаха слухове за някакъв Йоан, който кръщавал каещите се грешници в Йордан, проповядвайки: “Приближава Царството небесно; покайте се и се кръстете!” Иисус слушаше тези съобщения за Йоан, който бавно се придвижваше на север по долината на Йордан от най-близкия до Йерусалим речен брод. Но Иисус продължаваше да работи, да строи лодки дотогава, докато през януари 26 година след н.е. Йоан не стигна до това място на реката, което се намирало недалеч от Палестина. Тогава Иисус остави своите инструменти и каза: “Моето време дойде.” Скоро след това той застана пред Йоан за кръщение.

^{134:9.9 (1495.6)} Но с Иисус ставаха огромни промени. Малко от тези, на които се налагаше да общуват с него и да се възползват от неговата помощ в периода на пътешествията му из страната, можаха по-късно да познаят в публичния учител човека, когото познаваха като частно лице и обичаха в миналите години. И неспособността на предишните подопечни на Иисус да го познаят в последващия облик на влиятелен проповедник имаше свое обяснение: трансформацията на неговия разум и дух продължаваше в течение на много години и беше завършила по време на незабравимото му пребиваване в планината Ермон.

Документ 135. Йоан Кръстител

^{135:0.1 (1496.1)} Й ОАН Кръстител се роди на 25 март 7 година преди н.е. в съответствие с обещанието, дадено от Гавраил на Елисавета през юни предходната година. В течение на пет месеца Елисавета пазеше посещението на Гавраил в тайна; когато разказа за него на своя мъж Захария, беше изключително обезпокоен и изцяло ѝ повярва, едва след като приблизително шест седмици преди раждането на Йоан той видя необичаен сън. Ако не се смятат посещението на Гавраил и сънят на Захария, с раждането на Йоан Кръстител не беше свързано нищо свръхестествено.

^{135:0.2 (1496.2)} На осмия ден, съгласно еврейския обичай, на Йоан му беше направено обрязване. Той растеше като обикновено дете ден след ден, година след година в неголямо селище, известно в онези времена като град Юда

и разположено на около шест километра на запад от Йерусалим.

^{135:0.3 (1496.3)} Най-забележителното събитие от ранното детство на Йоан беше посещението заедно със своите родители на Назарет и срещата му с Иисус и неговото семейство. Това посещение се състоя през юни 1 година преди н.е., когато Йоан беше малко над шест години.

^{135:0.4 (1496.4)} След завръщането от Назарет родителите на Йоан се заеха с планомерно образование на момчето. В това малко селище нямаше синагогално училище. Но бидейки свещеник, Захария беше много добре образован, а Елисавета беше значително по-добре образована, отколкото средното ниво на жените в Юдея; тя също така имаше отношение към духовенството, тъй като произхождаше от рода “дъщери на Аарон”. Предвид това, че Йоан беше единствено дете, те отделяха много време за неговата умствена подготовка. Периодите на богослужението на Захария в йерусалимския храм бяха кратки, затова голяма част от времето той посвещаваше на своя син.

^{135:0.5 (1496.5)} Захария и Елисавета притежаваха неголяма ферма, на която развъждаха овце. Тази ферма едва ли можеше да ги изхрани, но Захария получаваше редовна издръжка от паричните средства на храма, предназначени за духовенството.

1. Йоан става назорей

^{135:1.1 (1496.6)} Йоан беше лишен от възможността да учи в училище и да го завърши на четиринадесет години, но неговите родители решиха, че именно на тази възраст той следва да даде официален обет за назорей [старозаветен израилски монах – б.р.]. Съответно Захария и Елисавета отидоха със своя син в Енгеди, при брега на Мъртво море. Тук се намираше южният център на братството на назореите и тук юношата премина истинско тържествено и пожизнено посвещение на това братство. Преминавайки този ритуал и заклевайки се да се въздържа от опияняващи напитки, да не си стриже косата и да не се докосва до покойник [до нищо мъртво – б.р.], Йоан заедно с родителите си тръгна за Йерусалим, където пред храма извърши жертвоприношенията, които се изискваха от тези, които полагаха клетва за назорей.

^{135:1.2 (1496.7)} Йоан даде такъв пожизнен обет, който приеха неговите прославени предшественици – Самсон и пророк Самуил. Пожизненият назорей се смяташе за свят човек. Евреите се отнасяха към назорея почти с такова уважение и почтение, каквото оказваха на първосвещеника, което не беше странно, тъй като назореите от пожизненото посвещение бяха единствените, с изключение на първосвещениците, хора, които се допускаха в Светая Светих на храма.

^{135:1.3 (1497.1)} Йоан се върна от Йерусалим, за да пасе овцете на своя баща, и с времето се превърна в силен и благороден човек.

^{135:1.4 (1497.2)} Когато като шестнадесетгодишен юноша Йоан прочете за Илия, пророка от планината Кармил, това му

направи толкова силно впечатление, че той реши да приеме от него начина му на обличане. Занапред Йоан винаги носеше власеница и се запасваше с кожен пояс. Към шестнадесетата си година физическото му развитие почти завърши, а ръстът му надвишаваше метър и осемдесет. Със своите красиво падащи коси и причудливия си начин да се облича той действително беше самобитен юноша. И неговите родители очакваха велики дела от своя единствен син – заветно дете и пожизнен назорей.

2. Смъртта на Захария

^{135:2.1 (1497.3)} Захария умря през юли 12 година след н.е., скоро след като Йоан навърши осемнадесет години, след продължила няколко месеца болест. Това събитие предизвика в Йоан силно объркване, тъй като обетът му забраняваше да се докосва до покойник даже от своето собствено семейство. Макар че Йоан реши да се подчини на ограниченията на дадения обет и да не оскверни себе си с покойник, той не беше уверен, че е изпълнил всички изисквания на назореите; затова след погребението на своя баща отиде в Йерусалим, където в отделения за назореи тъгъл на женския двор принесе жертвите, изисквани за очистване.

^{135:2.2 (1497.4)} През септември същата година Елисавета и Йоан направиха пътуване до Назарет, за да навестят Мария и Иисус. Йоан вече почти беше решил да пристъпи към делото на своя живот, но не само думите на Иисус, а и неговият пример го убедиха да се върне в къщи, за да се грижи за майка си и да “дочака часа на делото на Отеца”. Йоан, изпитал голямо удоволствие от това посещение, се

сбогува с Иисус и Мария и следващ път той се среща с Иисус чак при неговото кръщение в Йордан.

^{135:2.3 (1497.5)} Йоан и Елисавета се върнаха в къщи и започнаха да съставят планове за бъдещето. Предвид това, че Йоан се отказа от пособията за свещенослужители, които му се полагаха от средствата на храма, към края на втората година, фактически изгубвайки своя дом, те решиха да се отправят на юг заедно със стадо овце. Затова през лятото на тази година, когато Йоан стана на двадесет години, те се прехвърлиха в Хеврон. В така наричаната „юдейска пустиня” Йоан пасеше своите овце при ручей, вливащ се в по-голям воден поток, който влизаше в Мъртво море при Енгеди. Местната колония обединяваше не само назореите с пожизнено и временно посвещение, но и много други пастири-аскети, които се събираха на тези места със своите стада и общуваха с назорейското братство. Те се препитаваха с отглеждане на овце и от подаръци от богатите евреи.

^{135:2.4 (1497.6)} С времето Йоан започна по-рядко да се връща в Хеврон и още по-често посещаваше Енгеди. Той дотолкова се отличаваха от повечето назореи, че му беше трудно истински да се сдружи с членовете на братството. Но той много заобича Абнер – признат вожд и глава на колонията в Енгеди.

3. Животът на един пастир

^{135:3.1 (1497.7)} В долината, през която протичаше неголям ручей, Йоан построи не по-малко от дузина каменни укрития и нощни кошари , издигнати от положени един върху друг

камъни, в които той можеше да наблюдава и охранява своите стада овце и кози. Животът на пастир оставяше на Йоан много свободно време за размишления. Той дълго разговаряше с Ездà – осиротялото момче от Вет-Сур, което той в известен смисъл осинови и който се грижеше за стадата, когато Йоан отиваше в Хеврон, за да навести майка си и да продаде овце, или посещаваше Енгеди за участие в съботните богослужения. Йоан и момчето живееха много прост живот, хранейки се с овнешко, козе мляко, див мед и местни охлюви. Този обичаен порцион допълваха продукти, които от време на време се доставяха от Хеврон и Енгеди.

^{135:3.2 (1498.1)} Елисавета държеше Йоан в течение на делата в Палестина и в света и в него все повече укрепваше убеждението в бързото приближаване на края на стария свят, а също и в това, че му предстоеше да стане глашатай на приближаването на новата ера – “Царството небесно”. Този суров пастир беше особено неравнодушен към писанията на пророк Даниил, които, както му казваше Захария, отразяваха историята на великите царства в света – Вавилон, Персия, Гърция и чак до Рим. Йоан виждаше, че езиковото и расовото многообразие на Рим вече никога не би му позволило да се превърне в действително силна и нерушима империя. Той предполагаше, че Рим вече се е разделил на Сирия, Египет, Палестина и други провинции; по-нататък той четеше, че “в управлението на тези царе Богът небесен ще установи царство, което никога няма да бъде разрушено. Това царство няма да бъде предадено на друг народ, а ще разедини всички тези царства и ще предизвика техния край, а самото то ще стои вечно”. „И

беше Му дадена власт и слава, и царство, за да могат всички народи, племена и езици да Му служат. Владичеството Му е вечно, то няма да премине и царството Му ще бъде нерушимо.” “Царството и властта, и величието на царството под цялото небе ще бъде дадено на народа на светите на Всевишния, Чийто царство е вечно и всички властващи ще Му служат и ще Му се подчиняват.”

^{135:3.3 (1498.2)} Йоан така и не успя да се справи в пълна степен с объркването, предизвикано от това, което узна от своите родители за Иисус, и от тези пасажки, които прочете от Писанията. При Даниил той четеше: “Видях аз в нощните видения някого, който изглеждаше като Син Човешки и който идваше от облаците на небесата, и дадена му беше власт и слава, и царство.” Но тези думи на пророка противоречаха на това, на което го учеха родителите му. Не съответстваше на тези думи от Писанията и неговият разговор с Иисус по време на тяхната среща, когато Йоан беше на осемнадесет години. Независимо от тази обърканост неговата майка винаги се опитваше да разсее съмненията на сина си, убеждавайки Йоан, че неговият далечен роднина Иисус Назарянин е истинският Месия, че той се е явил, за да седне на трона на Давид, и че на него (Йоан) му предстои да стане негов предтеча и главна опора.

^{135:3.4 (1498.3)} Въз основа на всичко онова, което Йоан слушаше за порочността и нечестивостта на Рим, за развратността и моралната опустошеност на империята, както и на това, което му беше известно за злодеите на Ирод Антипа и управителите на Юдея, той беше склонен да вярва в

скорошния край на епохата. На това сурово и благородно дете на природата му се струваше, че епохата на човека вече се приближава към своя край и настъпва зората на нова и божествена епоха – Царството небесно. В своята душа Йоан все повече чувстваше себе си последен от старите пророци и пръв от новите. И той буквално трепереше от желание да излезе и да провъзгласи на всички хора: “Покайте се! Оправдайте се пред Бога! Гответе се за края; бъдете готови за установяването на новия и вечен миров ред – Царството небесно.”

4. Смъртта на Елисавета

^{135:4.1 (1499.1)} На 17 август 22 година след н. е., когато Йоан беше на двадесет и осем години, майка му внезапно почина. Приятелите на Елисавета, знаейки за назорейските забрани за съприкосновение с покойник даже от собственото семейство, направиха всички приготовления за нейното погребение още преди да изпратят за Йоан. Когато Йоан получи известието за смъртта на майка си, той се разпореди Ездà да закара неговите стада в Енгеди и тръгна за Хеврон.

^{135:4.2 (1499.2)} Връщайки се в Енгеди от погребението на майка си, той предаде своите стада на братството и за известно време се уедини за пост и молитва. Йоан познаваше само старите методи за приближаване към божествеността; той знаеше само онова, което пишеха за това такива личности като пророците Илия, Самуил и Даниил. Идеал за пророк за него беше Илия. Илия беше първият от учителите на Израил, когото започнаха да смятат за пророк, и Йоан

искрено вярваше, че му е съдено да стане последният от този дълъг и прославен ред небесни посланици.

^{135:4.3 (1499.3)} Йоан живееше в Енгеди в течение на две и половина години и убеди голяма част от братството, че “приблужи края на епохата”, че “приближава Царството небесно”. Цялото му по-ранно учение беше основано на съвременната му юдейска представа за Месията като обещан избавител на еврейския народ от господството на неговите управители друговеци.

^{135:4.4 (1499.4)} В течение на целия този период Йоан прекарваше много време в четене на свещени книги, намерени от него в обиталището на назореите в Енгеди. Особено силно впечатление му направиха Исая и Малахия – за онова време последните от пророците. Той четеше и препрочиташе петте заключителни глави от Исая и вярваше на тези пророчества. След това четеше при Малахия: “Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия до настъпването на великия и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към техните бащи, за да не дойда и порази земята с проклятие.” Единствено обещанието на Малахия за това, че Илия ще се върне, не даваше на Йоан да пристъпи към проповеди за бъдещото царство и да призове своите събратя-евреи да бягат от бъдещия гняв. Йоан беше готов да възвести приближаването на Царството, но в течение на повече от две години го задържаше очакването на идването на Илия. Той знаеше, че не е Илия. Какво имаше предвид Малахия? Буквално или образно беше неговото пророчество? Как можеше да узнае истината? Накрая реши

да повярва, че доколкото първият от пророците го наричаха Илия, последният вероятно ще е известен със същото име. При все това не го изоставяха съмненията – съмнения, достатъчни за да не му позволят когато и да било да нарече себе си Илия.

^{135:4.5 (1499.5)} Именно под влиянието на Илия Йоан се въоръжи с неговия метод на пряко и рязко разобличаване на греховете и пороците на своите съвременници. Той се опитваше да се облича като Илия, стараяше се да говори като Илия; по всички външни признаци напомняше древния пророк. Той беше такова могъщо и самобитно дете на природата, такъв безстрашен и храбър проповедник на праведността. Йоан не беше неграмотен, добре познаваше свещените книги на евреите, но едва ли беше културен човек. Той притежаваше ясен ум, беше прекрасен оратор и пламенен изобличител. Той едва ли беше пример за своето време, но беше негов красноречив упрек.

^{135:4.6 (1499.6)} Накрая той измисли начин за провъзгласяване на новата ера – Царството Божие; реши, че му е съдено да стане вестител на Месията; отхвърляйки всички съмнения, през март 25 година след н.е. Йоан напусна Енгеди, за да застане на своя кратък, но блестящ път на публичен проповедник.

5. Царството Божие

^{135:5.1 (1500.1)} За да се разбере смисълът на проповедите на Йоан, е необходимо да се вземе под внимание положението на еврейския народ при появата на

Кръстителя. Вече почти сто години целият Израил пребиваваше в объркване; те никак не можеха да разберат защо продължаваха да се намират в подчинение на другоплеменници. Нима Мойсей не учеше, че праведността винаги се възнаграждава с процъфтяване и могъщество? Нима те не бяха богоизбран народ? Защо тронът на Давид оставаше захвърлен и пустеещ? В светлината на ученията на Мойсей и наставленията на пророците на евреите им беше трудно да обяснят продължителния упадък на своята нация.

135:5.2 (1500.2) Приблизително сто години преди Иисус и Йоан в Палестина се появи нова школа религиозни учители – апокалипсисти. Тези нови проповедници създадоха вероучение, обясняващо страданията и униженията на евреите като разплата за греховете на нацията. Те се опираха на добре известни причини, използвани по такъв начин, че да обяснят вавилонския и другите пленничества от предишните времена. Но, учеха апокалипсистите, Израил не следва да пада духом; краят на техните страдания не е далеч; търпението на Бога по отношение на друговерците управители е на свършване. Краят на римското управление означаваше същото, което и краят на епохата и, в известен смисъл, краят на света. Тези нови учители широко се опираха на предсказанията на Даниил; те постоянно учеха, че творението се приближава към своя завършващ стадий: царствата на този свят трябваше скоро да станат царства Божии. За еврейското съзнание от онова време именно в това се заключаваше смисълът на израза “Царството небесно”, който е лайтмотив както в учението на Йоан, така и в учението на Иисус. За палестинските

евреи “Царството небесно” означаваше само едно: абсолютно праведно господство, в което притежаващият съвършена власт Бог (Месията) управлява народите на Земята така, както управлява в небесата – “Да бъде волята Ти на земята, както на небето”.

^{135:5.3 (1500.3)} Във времената на Йоан всички евреи с надежда питаха: “Скоро ли ще дойде Небесното царство?” Усещането на близостта за края на управлението на езичниците беше повсеместно. В цялото еврейство живееше надежда, остро предчувствие, че тази вековна мечта ще се сбъдне по време на тяхното поколение.

^{135:5.4 (1500.4)} Макар че евреите съществено се отличаваха един от друг в своите оценки за характера на бъдещото царство, всички те се свеждаха до това, че то е в недалечното, близко и даже най-близко бъдеще. Много от тези, които буквално разбираха Стария Завет, с надежда очакваха нов цар на Палестина, чакаха възраждане на еврейската нация освободена от своите врагове и възглавявана от наследника на царя Давид – Месията, когото бързо признават като законен и праведен управител на целия свят. Другата, макар и по-малка, група благочестиви евреи се придържаше към съвършено други възгледи за това Царство Божие. Те учеха, че бъдещото царство не е от този свят, че светът се приближава към своя неизбежен край и че “новото небе и новата земя” трябва да възвестят установяването на Царството Божие; че на това Царство му предстои да стане вечна власт, че на греха ще бъде сложен край и че гражданите на това царство трябва да станат

безсмъртни в своето наслаждение от това безкрайно блаженство.

^{135:5.5 (1500.5)} Всички бяха съгласни, че установяването на новото Царство на Земята трябва неизбежно да се предхожда от някакво сурово пречистване или очистващо наказание. Привържениците на буквалното тълкуване предвещаваха световна война, която ще унищожи всички невярващи, докато правоверните величаво шестват към всеобща и вечна победа. Последователите на духовното тълкуване учеха, че възвестяването на Царството ще бъде великият Божий съд, който ще въздаде на нечестивите по заслуги, осъждайки ги на окончателно унищожение, и едновременно ще възнесе вярващите светци на богоизбрания народ към слава и власт заедно със Сина Човешки, който ще управлява над спасените народи от името на Бога. Тази втора група даже вярваше, че в братството на новото Царство ще бъдат допуснати и благочестиви другоплеменници.

^{135:5.6 (1501.1)} Някои от евреите смятаха, че Бог вероятно ще установи Своето ново Царство чрез пряко божествено вмешателство, но огромното мнозинство вярваше, че Той използва за тази цел Свой представител, посредник – Месията. Само така разбираха думата “Месия” евреите от онова поколение, към което принадлежаха Йоан и Иисус. Никак не можеха да нарекат Месия онзи, който само учеше на Божията воля или провъзгласяваше необходимост от праведен живот. Всички такива светци евреите наричаха пророци. Месията трябваше да бъде повече от пророк; Месията трябваше да установи ново царство – Царството

Божие. Ако човек не съответстваше на тази представа, той не можеше да се нарече Месия в традиционния еврейски смисъл.

^{135:5.7 (1500.7)} Кой щеше да бъде този Месия? И по този въпрос еврейските учители се различаваха в мненията си. Старите проповедници се придържаха към доктрината за сина на Давид. Новите учеха, че доколкото новото царство беше Царство небесно, новият управител можеше да бъде също така само божествена личност – този, който отдавна седеше отдясно на Бога в небесата. И колкото и странно да изглежда, тези, които се придържаха към такъв възглед за управителя на новото царство, гледаха на него не като на човешки Месия, не просто като на човек, а като на “Сина Човешки” – Син Божий, небесния Княз, отдавна вече принуден да дочака часа, когато ще поеме владичеството над новата земя. Такава беше религиозната ситуация в еврейския свят, когато Йоан излезе със своя призив: “Покайте се, защото Царството небесно се приближи!”.

^{135:5.8 (1500.8)} Затова е очевидно, че съобщението на Йоан за бъдещото Царство имаше не по-малко от половин дузина различни тълкувания в съзнанието на тези, които слушаха неговата страстна проповед. Но какъвто и смисъл да се влагаше в използваните от Йоан изрази от различните групи уповаващи се на еврейското царство, всяка от тях се заинтересува от вярванията на този искрен, енергичен, груб, но пряк проповедник на праведността и покаянието, който с такава тържественост призоваваше своите слушатели да “бягат от бъдещия гняв”.

6. Йоан започва да проповядва

^{135:6.1 (1501.4)} В началото на март 25 година след н. е. Йоан премина западния бряг на Мъртво море и се изкачи нагоре по течението на Йордан към намиращото се на нивото на Йерихон място на древен брод, през който Иисус Навин и децата на Израил за пръв път стъпиха на Обетованата земя. Преминавайки на противоположния бряг на реката, той се установи близо до брода и започна да проповядва на хората, преминаващи реката в двете посоки. Това беше най-оживеното място за преминаване през Йордан.

^{135:6.2 (1501.5)} На тези, които слушаха Йоан, им беше ясно, че той е повече от проповедник. Огромното мнозинство от онези, които слушаха този странен човек, който дойде тук от пустинята Юдейска, си отиваха уверени, че са чули гласа на пророк. Не е чудно, че това явление дълбоко вълнуваше душите на измъчените и изпълнени с надежда евреи. Никога в историята на еврейския народ благочестивите деца на Авраам не бяха желали толкова силно “утешението на Израил”, не бяха очаквали толкова страстно “възстановяването на царството”. Никога за цялата история на еврейския народ проповедта на Йоан – “приближи се Царството небесно”, не можа да окаже толкова дълбоко и всеобщо въздействие, както в онова време, когато той по толкова тайнствен начин се появи на брега на този южен брод през Йордан.

^{135:6.3 (1502.1)} Той беше от пастирите, както и Амос. Той се обличаше като древния Илия, излизаше с гръмогласни предупреждения и наставления в “духа и могъществото на Илия”. Не е чудно, че този странен проповедник предизвикваше огромно вълнение в цяла Палестина, тъй

като пътешествениците разпространяваха съобщенията за неговите проповеди при река Йордан.

^{135:6.4 (1502.2)} Имаше и още една, нова черта в действията на назорейския проповедник – той кръсти в Йордан всеки от идващите при него хора “за опрощаване на греховете”. Макар че кръщението не беше нов обред сред евреите, те никога не бяха виждали то да се използва така, както правеше това Йоан. Отдавна вече съществуваше обичай да се кръщават прозелитите измежду езичниците за приемане в братството на външния двор на храма, но никога на самите евреи не се предлагаше да се кръстят за покаяние. От първите проповеди на Йоан до неговия арест и вкарване в затвора по заповед на Ирод Антипа изминаха общо петнадесет месеца, но за това кратко време броят на кръстените от него хора надмина с много цифрата сто хиляди души.

^{135:6.5 (1502.3)} В течение на четири месеца Йоан проповядва при брода край Витания, след което тръгна на север нагоре по течението на Йордан. Десетки хиляди слушатели – някои от любопитство, но мнозина с дълбоки и със сериозни намерения, идваха да го слушат от всички краища на Юдея, Перея и Самария. Някои идваха даже от Галилея.

^{135:6.6 (1502.4)} През май същата година, когато Йоан още се намираше при брода край Витания, свещеници и левити изпратиха при него делегация, за да узнаят твърди ли той, че е Месия, и с какво право води своите проповеди. Йоан отговори на тези въпроси с думите: “Идете и кажете на своите господари, че сте чули – както е казано от пророка – ,гласа на викация в пустинята“, казващ: ,Гответе път за

Господа, направете прав път за нашия Бог. Нека се запълнят долините, да се изравнят хълмовете и планините; да се изправят всички кривини на пътищата, а трудно проходимите места да се превърнат в равни долини; и всички ще видят спасението Божие‘.”

135:6.7 (1502.5) Йоан беше героичен, но праволинеен проповедник. Веднъж, докато той проповядваше и кръщаваше на западния бряг на Йордан, тук пристигнаха група фарисеи и няколко садукее, дошли за кръщение. Преди да слезе заедно с тях във водата, Йоан, обръщайки се към цялата група, каза: “Кой ви предупреди да бягате като змии от огъня, от бъдещия гняв? Аз ще ви кръстя, но ви предупреждавам: сътворете плодове, достойни за човешко разкаяние, ако искате да получите опрощение на своите грехове. И не ми говорете, че Авраам е ваш баща. Казвам ви, че Бог може да сътвори достойни синове на Авраам от тези дванадесет камъка. Брадвата вече лежи до корените на дървото. Всяко дърво, което не носи добри плодове, ще бъде отсечено и хвърлено в огъня.” (Според преданието дванадесетте камъка, за които говореше Йоан, бяха мемориалните камъни, положени от Иисус Навин в памет на прекосяването от “дванадесетте племена” на мястото, където те за пръв път стъпиха на Обетованата земя.)

135:6.8 (1502.6) Йоан провеждаше със своите ученици занятия, на които подробно ги наставляваше относно техния нов живот и се стремеше да отговори на многобройните им въпроси. Той съветваше учителите да следват както духа, така и буквата на закона. Той наставляваше богатите да

хранят бедните, а на събиращите налозите казваше: “Не вземайте повече, отколкото ви се полага.” Той казваше на войниците: “Никого не обиждайте и не изисквайте пари – задоволявайте се със своята заплата.” И на всички той повтаряше: “Пригответе се за края на епохата, тъй като се приближи Царството небесно.”

7. Йоан отива на север

135:7.1 (1503.1) Йоан все още се придържаше към противоречивите представи за приближаващото се царство и неговия цар. Колкото по-дълго той проповядваше, толкова по-голямо смущение го обхващаше, но неопределеността на неговите представи за характера на бъдещото царство никога и в никаква степен не намаляваше увереността му в скорошното идване на това царство. В разума той можеше да бъде смутен, но в духа – никога. Той не се съмняваше в близкото установяване на царството, но в него нямаше никаква увереност, че на Иисус предстоеше да стане управител на това царство. Дотогава, докато Йоан се придържаше към идеята за възстановяване на трона на Давид, ученията на неговите родители за това, че Иисус, родил се в града на Давид, е дългоочакваният спасител, изглеждаха логични; когато той започваше повече да клони към доктрината на духовното царство и края на временния земен век, него го обхващаха дълбоки съмнения относно ролята, която можеше да играе в такива събития Иисус. Понякога се съмняваше във всичко, но не за дълго. Той дълбоко съжаляваше, че не може да поговори за всичко това със своите роднини, но това би противоречало на техния недвусмислен договор.

^{135:7.2 (1503.2)} Отивайки все по-далеч на север, Йоан често мислеше за Иисус. Придвижвайки се нагоре по течението на Йордан, той се спря на повече от дузина места. На едно от тях, в Адам, в отговор на пряк въпрос на своите ученици дали е Месия той за пръв път спомена “друг, който ще дойде след мен”. И продължи с думите: “След мен идва този, който е по-голям от мен, на когото аз не съм достоен даже да развържа каишките на сандалите. Аз ви кръщавам с вода, но той ще ви кръсти със Светия Дух. Той държи в ръка лопата, за да очисти своето гумно; той ще събере добро зърно в своите хамбари, а мекината ще изгори на съдния огън.”

^{135:7.3 (1503.3)} Отговаряйки на въпросите на учениците си, Йоан продължи да развива своите учения и в сравнение със своята изначална и загадъчна проповед. – “Покайте се и се кръщавайте”, ден след ден прибавяше към нея все повече полезни и утешителни думи. Към това време хората вече на тълпи пристигаха от Галилея и Декаполис. Всеки ден много искрени вярващи оставаха със своя обожаван учител.

8. Срещата на Иисус и Йоан

^{135:8.1 (1503.4)} Към декември 25 година след н. е. Йоан, движейки се покрай Йордан, стигна до покрайнините на Пела – славата му се беше разпространила вече по цяла Палестина и неговата дейност стана главна тема за разговори във всички градове около Галилейското езеро. Иисус се беше отзовал благожелателно за проповедта на Йоан и това подтикна много жители на Капернаум да изпълнят обряда на Йоан – покаяние и кръщение. Синовете

на Зеведей – рибарите Яков и Йоан, отидоха при него за кръщение през декември, скоро след като Йоан спря за проповеди в Пела. Веднъж в седмицата те се връщаха на това място, за да видят Йоан, съобщавайки на Иисус последните достоверни новини за дейността на странстващия проповедник.

^{135:8.2 (1503.5)} Братята на Иисус Яков и Юда вече бяха говорили да отидат при Йоан за кръщение, а доколкото Юда също дойде в Капернаум за съботните богослужения, както той, така и Яков, изслушвайки изказването на Иисус в синагогата, решиха да се посъветват с него относно своите планове. Това беше вечерта в събота, 12 януари 26 година след н.е. Иисус ги помоли да отложат обсъждането до следващия ден, когато той обеща да даде своя отговор. През тази нощ той почти не спа, пребивавайки в тясно общуване с небесния Отец. Той се уговори да се срещне със своите братя на обедната трапеза и да изкаже мнението си относно кръщаването от Йоан. В това неделно утро Иисус работеше, както винаги, в лодкарската работилница. Яков и Юда донесоха храна и го чакаха в помощното помещение, той като времето за обедна почивка още не беше настъпило, а те знаеха, че Иисус е много точен за такива неща.

^{135:8.3 (1504.1)} Преди самото начало на почивката Иисус положи своя инструмент, сне от себе си работната престилка и каза на тримата работника, намиращи се в това помещение, само едно: “Моето време дойде.” Той излезе при своите братя Яков и Юда и повтори: “Моето време дойде – да отидем при Йоан.” Те веднага тръгнаха за Пела, изяждайки

обяда си, докато крачеха. Това беше в неделя, 13 януари. Те нощуваха в долината на Йордан и на следващия ден около обед пристигнаха на мястото на кръщението.

^{135:8.4 (1504.2)} Йоан тъкмо беше пристъпил към кръщение на дошлите в този ден хора. Множество каещи се стояха един след друг в очакване на своя ред, когато Иисус и двамата му братя заеха място сред мъжете и жените, дълбоко вярващи в проповедта на Йоан за приближаването на Царството. Йоан вече разпитваше синовете на Зеведей за Иисус. Той знаеше за изказванията на Иисус относно неговите проповеди и ден след ден очакваше да го види тук, но не предполагаше, че ще го срещне сред кандидатите за кръщение.

^{135:8.5 (1504.3)} Потънал в процеса на бързото кръщаване на толкова голям брой новообърнати, Йоан не вдигаше глава и видя Иисус, едва когато спря по обед, за да поздрави своя роднина в плът, и попита: “Но защо, приветствайки ме, слезе във водата?” Иисус отговори: “За да приема от теб кръщение.” Йоан възрази: “Аз трябва да бъда кръстен от теб. Защо ти дойде при мен?” А Иисус му прошепна: “Нека засега бъде така, защото ние трябва да дадем пример на моите братя, стоящи тук заедно с мен, и за да узнаят хората, че моето време е дошло.”

^{135:8.6 (1504.4)} Категорично и властно звучеше гласът на Иисус. Йоан затрепери от вълнение, приготвяйки се да кръсти Иисус Назарянин в Йордан по обед в понеделник, 14 януари 26 година след н.е. Така Йоан кръсти Иисус и двамата му братя Яков и Юда. След това Йоан пусна останалите, обявявайки, че ще възобнови кръщаването по

обед на следващия ден. Когато хората се разотиваха, четирима души, все още стоящи във водата, чуха странен звук и скоро над главата на Иисус се появи видение, и те чуха глас, който каза: “Ето Моя възлюбен Син, в когото е Моето благоволение.” Поразителна промяна стана в целия облик на Иисус и мълчаливо излизайки от водата, той ги напусна и тръгна към източните хълмове. И нито един човек не видя Иисус в течение на четиридесет дни.

^{135:8,7 (1504.5)} Йоан изпрати Иисус на достатъчно разстояние, за да успее да му разкаже за посещението на Гавраил при Елисавета още преди те да се родят – история, която той неведнъж беше слушал от майка си. Той остави Иисус да продължи своя път, след като каза: “Сега със сигурност знам, че ти си Спасителят.” Но Иисус не отговори нищо.

9. Четиридесетте дни проповеди

^{135:9,1 (1505.1)} Когато Йоан се върна при своите ученици (по това време редом с него постоянно имаше около двадесет и пет или тридесет човека), те увлечено обсъждаха токущо станалото събитие, свързано с кръщението на Иисус. Те изпаднаха в още по-голямо изумление, след като Йоан им разказа за явяването на Гавраил при Мария малко преди раждането на Иисус, а също и за това, че Иисус не произнесе нито една дума, когато той му разказа за това. В тази вечер не валише дъжд и тези тридесет или повече човека си говореха под звездното небе до късно след полунощ. Те искаха да знаят къде е отишъл Иисус и кога ще го видят отново.

^{135:9.2 (1505.2)} След случилото се в този ден проповедта на Йоан звучеше по новому, провъзгласявайки бъдещото Царство и дългоочаквания Месия. Тези четиридесет дни, прекарани в очакване – в очакване на връщането на Иисус, бяха напрегнато време. Но проповедта на Йоан продължаваше да звучи с огромна сила и приблизително по това време неговите ученици започнаха да проповядват пред тълпите народ, събиращи се около Йоан при Йордан.

^{135:9.3 (1505.3)} В течение на тези четиридесет дни очакване се появиха множество слухове, които се разпространяваха в окръга и стигнаха даже до Тивериада и Йерусалим. Желанието да видят този, когото смятаха за Месия, привличаше към лагера на Йоан хиляди хора – но Иисус изчезна. А когато учениците на Йоан заявиха, че странният Божий човек е отишъл в планината, мнозина се усъмниха в цялата тази история.

^{135:9.4 (1505.4)} Приблизително три седмици след като Иисус ги напусна, на мястото на събитията в Пела пристигна нова делегация, изпратена от йерусалимски свещеници и фарисеи. Те пряко попитаха Йоан дали той е Илия или този пророк, с когото е говорил Мойсей. И когато Йоан отговори “не”, те се решиха да попитат: “Месия ли си ти?” – и Йоан отговори: “Не.” Тогава дошлите от Йерусалим казаха: “Ако ти не си Илия, не си пророк и не си Месия, то защо кръщаваш хора и вдигаш целия този шум?” И Йоан отговори: “Нека онези, които са ме чули и са получили кръщение от мен, да кажат кой съм аз, но ви казвам: аз кръщавам с вода, но сред нас беше този, който ще се върне, за да кръщава със Светия Дух.”

^{135:9.5 (1505.5)} Тези четиридесет дни бяха трудно време за Йоан и неговите ученици. Какви ще бъдат взаимоотношенията между Йоан и Иисус? Хората искаха отговор на много въпроси. Започна да се проявява политиканство и егоистично желание да изпъкнеш. Избухваха ожесточени спорове около различни идеи и представи за Месията. Ще бъде ли той военен ръководител и цар като Давид? Ще разбие ли римските армии, подобно на Иисус Навин, разгромил ханаанците? Или ще дойде за установяването на духовното царство? Йоан и по-малката част от спорещите клоняха към мнението, че Иисус е дошъл за установяване на Царството небесно, макар че не му беше съвсем ясно в какво именно се заключаваеше мисията по създаването на това царство.

^{135:9.6 (1505.6)} Това бяха напрегнати дни в живота на Йоан и той се молеше за завръщането на Иисус. Някои от учениците на Йоан организираха издирвателни групи, готови тръгнат да търсят Иисус, но Йоан им забрани да правят това, казвайки: “Нашите дни са в ръцете на Бога небесен; той ще изпрати Своя избран Син.”

^{135:9.7 (1505.7)} Настъпи ранното утро на съботата, 23 февруари, когато по време на сутрешната закуска Йоан и неговите ученици обърнаха своя взор на север и видяха приближаващия се към тях Иисус. Когато той се приближи, Йоан застана на един голям камък и със своя звучен глас извика: “Ето Сина Божий, избавителя на света! Той е този, за когото казах: ‘След мен идва човек, който ме превъзхожда, защото е съществувал преди мен.’ Затова дойдох аз от пустинята да проповядвам покаяние и да

кръстя с вода, възвестявайки приближаването на Небесното царство. И, ето, иде този, който ще ви кръсти със Светия Дух. И видях аз как Божественият Дух слезе над този човек и чух глас Божий: “Ето Моя възлюбен Син, от когото Аз съм много доволен, в когото е Моето благоволение.”

^{135:9.8 (1506.1)} Иисус ги помоли да продължат да се хранят и седна заедно с Йоан, за да сподели с тях трапезата. Към това време неговите братя Яков и Юда вече се бяха върнали в Капернаум.

^{135:9.9 (1506.2)} На следващия ден рано сутринта той напусна Йоан и неговите ученици и се отправи назад към Галилея. Той не каза нищо за това, кога ще го видят отново. На въпросите на Йоан за неговите собствени проповеди и мисии Иисус отговори само: “Моят Отец ще те насочва днес и занаяпред така, както и в миналото.” И двамата велики човека се разделиха в това утро на брега на Йордан, за да не се срещнат никога вече в плът.

10. Йоан отива на юг

^{135:10.1 (1506.3)} Тъй като Иисус се отправи в Галилея, Йоан почувства подтик да се върне назад, на юг. Затова в неделното утро на 3 март Йоан и останалите ученици отидоха на юг. В това време около четвърт от най-близките последователи на Йоан тръгнаха за Галилея в търсене на Иисус. Тъга и смущение обхванаха Йоан. Той вече никога не проповядваше така, както до кръщаването на Иисус. Някакво чувство му подсказваше, че отговорността за бъдещото Царство вече не лежи на неговите плещи. Той

чувстваше, че неговият труд се приближава към края си. Беше безутешен и самотен. Но той проповядваше, кръщаваше и продължаваше да върви на юг.

^{135:10.2 (1506.4)} Йоан спря за няколко седмици недалеч от древното селце Адам и именно тук той излезе с паметната критика на Ирод Антипа за незаконното присвояване на чужда жена. Към юни същата година (26 година след н. е.) Йоан се върна при брода край Витания. Повече от година измина оттогава, откакто тук, при този брод през Йордан, той за пръв път започна да проповядва за бъдещото Царство. В течение на няколко седмици след кръщаването на Иисус характерът на проповедите на Йоан постепенно се измени – неговите призиви се превърнаха в проповед на милосърдие към простите хора, докато той с нова сила изобличаваше продажните политически и религиозни управители.

^{135:10.3 (1506.5)} Ирод Антипа, на чиято територия Йоан водеше своите проповеди, започна да се опасява, че Йоан и неговите ученици ще вдигнат въстание. При това Ирод се възмущаваше от това, че Йоан критикува на всеослушание неговите семейни дела. Отчитайки всичко това, Ирод реши да хвърли Йоан зад решетките. Така в ранното утро на 12 юни, преди тълпите хора да се съберат, за да чуят проповедите и да бъдат кръстени, Йоан беше арестуван от хората на Ирод. Минаваха седмици, но Йоан оставаше в затвора. Неговите ученици се разбягаха по цяла Палестина и много от тях отидоха в Галилея, за да се присъединят към последователите на Иисус.

11. Йоан в затвора

^{135:11.1 (1506.6)} В тъмницата на Йоан му беше самотно и даже тъжно. На малцина от неговите привърженици беше позволено да се видят с него. Той страстно желаше да види Иисус, но му се налагаше да се задоволи с разказите на тези свои последователи, които вярваха в Сина Човешки. Често го обхващаха съмнения в Иисус и неговата божествена мисия. Ако Иисус е Месия, то защо не прави нищо за освобождаването му от непоносимото заточение? Повече от година и половина този суров човек – дете на Божия простор, крееше в презрения затвор. И това преживяване беше огромно изпитание на неговата вяра в Иисус и предаността му към него. В действителност целият този опит беше огромно изпитание на вярата на Йоан и в самия Бог. Много пъти го сполитаха неволни съмнения в истинността даже на неговата собствена мисия и дейност.

^{135:11.2 (1507.1)} Когато изминаха няколко месеца от времето на неговото заточение, Йоан беше навестен от група от неговите ученици. Съобщавайки му за публичната дейност на Иисус, те казаха: “Ето, виждаш ли, Учителю, този, който беше с теб по горното течение на Йордан, процъфтява и приема всички, които идват при него. Той даже пирува с митари и грешници. Ти му даде геройски пример, но той нищо не прави за твоето освобождаване.” Но Йоан отговори на своите приятели: “Този човек може да направи само това, което му е дадено от Отеца небесен. Вие добре помнете моите думи: ‘Аз не съм Месия, но съм изпратен преди него, за да подготвя неговия път.’ Това и направих. Невестата може да принадлежи само на своя жених, а приятелят на жениха, който стои редом и го

слуша, премного се радва, слушайки гласа на жениха. Ето че се изпълни тази моя радост. Той трябва да израства, а аз – да ставам все по-малък. Аз съм от този свят и произнесох своята проповед. Иисус Назарянин дойде на земята от небесата и той е по-висш от всички нас. Синът Човешки слезе от Бога и той ще възвести вам словата Божии. Защото Бащата небесен напълно надари Своя Син духом. Отецът обича Своя Син и скоро ще го надари с власт над всички. Вярващият в Сина има вечен живот. И тези думи мои са верни и неизменни.”

135:11.3 (1507.2) Думите на Йоан дотолкова поразиха неговите ученици, че те се отдалечиха в мълчание. Йоан също беше дълбоко развълнуван, защото разбра, че е произнесъл пророчество. След това той вече никога не се съмняваше изцяло в мисията и божествеността на Иисус. Но него много го разочарова това, че Иисус не му изпрати вест, не дойде да го навести и не се възползва макар и с мъничко от своето велико могъщество, за да го освободи от заточение. Но Иисус знаеше всичко за това. Той обичаше Йоан с огромна любов, но знаейки сега за своята божествена същност и знаейки напълно всички велики неща, подготвени за Йоан след опътуването му от този свят, а също знаейки, че делото на Йоан на Земята беше завършено, той накара себе си да не се намесва в естественото течение на живота на великия проповедник и пророк.

135:11.4 (1507.3) Дългото и мъчително очакване в затвора беше по човешки непоносимо. Няколко дни преди смъртта си Йоан отново изпрати доверени посланици при Иисус, питайки:

“Завършен ли е моят труд? Защо гина в тъмница? Ти ли си Месията или да очакваме друг?” И когато тези двама ученика предадоха посланието на Иисус, Синът Човешки отговори: “Идете при Йоан и му кажете, че не защото съм го забравил се случи всичко това, а защото ние трябва да изпълним цялата праведност. Разкажете на Йоан какво видяхте и чухте, разкажете, че на бедните благовестяват, и накрая разкажете на възлюбения глашатай на моята земна мисия и му кажете, че той ще бъде премного благословен в бъдещия век, ако не се поколебае и не се усъмни в мен.” Това известие стана последното, което Йоан получи от Иисус. То изключително много го утеши и имаше голямо значение в укрепването на неговата вяра и в подготовката му за трагичния край на живота му в плът, така бързо постигнал го след това незабравимо събитие.

12. Смъртта на Йоан Кръстител

^{135:12.1 (1508.1)} Тъй като в момента на своя арест Йоан се трудеше в Южна Перея, той беше незабавно доставен в крепостта Махерон, където беше хвърлен в затвора до своята екзекуция. Ирод управляваше Перея, както и Галилея, и в тези времена неговите персийски резиденции се намираха както в Юлия, така и в Махерон. В Галилея официалната резиденция се премести от Сефорис в новата столица – Тивериада.

^{135:12.2 (1508.2)} Ирод не освобождаваше Йоан, защото се боеше, че той ще вдигне въстание. Не го предаваше на смърт, защото се опасяваше от масови вълнения в столицата – хиляди переяни смятаха Йоан за свят човек, за пророк. Затова Ирод държеше назорейския проповедник в

тъмница, не знаейки какво да прави с него. Йоан на няколко пъти заставаше пред Ирод, но решително отказа да напусне владенията му или да се въздържа от всякаква публична дейност, в случай че бъде освободен. А новото, постоянно нарастващо безпокойство поради Иисус Назарянин подсказваше на Ирод, че не е време да пуска Йоан на свобода. Освен това Йоан предизвика дълбока ненавист в Иродиада – незаконната жена на Ирод.

135:12.3 (1508.3) Ирод нееднократно говори с Йоан за Царството небесно и макар че понякога съдържанието на тези разговори му правеше силно впечатление, той се боеше да освободи Йоан от затвора.

135:12.4 (1508.4) Предвид това, че в Тивериада все още се извършваше широко строителство, Ирод прекарваше много време в своята перейска резиденция, изпитвайки особена слабост към крепостта Махерон. Изминаха няколко години преди да бъдат напълно готови всички обществени сгради и официалната резиденция в Тивериада.

135:12.5 (1508.5) Отбелязвайки деня на своето раждане, Ирод устрои огромно пиршество в махеронския дворец за своите старши офицери и други чиновници, заемащи високи постове в съветите за управление на Галилея и Перей. Доколкото преките обръщения на Иродиада към Ирод с искане да екзекутира Йоан не доведоха до нищо, тя реши да се сдобие със смъртта на пророка с коварство.

135:12.6 (1508.6) В разгара на вечерните празненства и развлечения Иродиада изведе своята дъщеря при гостите и

я помоли да изпълни за тях танц. Ирод, на когото изключително много се хареса изпълнението на девицата, я повика при себе си и каза: “Ти си очарователна. Аз съм много доволен от теб. Днес, в деня на моето раждане, поискай ми каквото желаеш – то ще бъде твое, даже да е половината царство.” Ирод говореше всичко това, намирайки се под силното въздействие на порядъчно количество вино. Девојката се отдръпна встрани и попита майка си какво да поиска от Ирод. Иродиада каза: “Иди при Ирод и поискай главата на Йоан Кръстител.” И младата особа, връщайки се на празничната маса, каза на Ирод: “Аз те моля да ми донесеш на поднос главата на Йоан Кръстител.”

^{135:12.7 (1508.7)} Страх и скръб обхванаха Ирод, но поради клетвата, дадена от него в присъствието на всички седящи с него на масата, той не можа да откаже на молбата. И Ирод Антипа изпрати един войник, заповядвайки му да донесе главата на Йоан. Така в онази нощ Йоан беше обезглавен в тъмницата и войникът донесе главата на пророка на поднос и го подаде на девојката в далечния ъгъл на парадната зала. И девицата предаде подноса на майка си. Когато учениците на Йоан узнаха за това, те дойдоха за неговото тяло и след като го положиха го в гробницата, отидоха при Иисус и му разказаха за случилото се.

Документ 136. Кръщението и четиридесетте дни

^{136:0.1 (1509.1)} ИИСУС пристъпи към своя обществен труд в разгара на всенародния интерес към проповедта на Йоан и по това време, когато еврейския народ с нетърпение

очакваше появата на Месията. Йоан и Иисус поразително се отличаваха един от друг. Йоан беше енергичен и усърден работник, Иисус – спокоен и щастлив труженик; за целия свой живот той само няколко пъти бързаше. Иисус беше утешение и успокоение за света, а също така, в известен смисъл, пример; Йоан едва ли беше утешение или пример. Той проповядваше Царството небесно, но практически не позна щастието, което дава това Царство. Макар че Иисус говореше за Йоан като за най-великия между пророците от предишния тип, той каза също така и това, че и последният от тези, които са видели великата светлина на новия път и са дошли по този път в Царството небесно, е в действителност по-велик от Йоан.

136:0.2 (1509.2) Когато Йоан проповядваше бъдещото Царство, неговата основна мисъл беше: “Покайте се, бягайте от бъдещия гняв!” Когато Иисус започна да проповядва, призивът към покаяние се запази, но след него винаги следваше Евангелието – благата вест за радостта и свободата на новото Царство.

1. Представите за очаквания Месия

136:1.1 (1509.3) Евреите имаха много представи за очаквания спасител и в потвърждение на своята гледна точка всяка от тези различни месиански школи можеше да се позове на съответните места в свещените книги на юдеите. Като цяло юдеите смятаха, че началото на тяхната нация е положил Авраам, а нейна кулминация ще станат Месията и новият век на Царството Божие. В по-древни времена те представяха този спасител като “слуга Господен”, след това – като “Сина Човешки”, а още по-късно – както и да

се наричаше той – “семето на Авраам” или “сина на Давид” – всичко се свеждаше до това, че той трябваше да бъде Месия, “помазаникът”. Така еволюира концепцията от “слугата Господен” към “сина Давидов”, “Сина Човешки” и “Сина Божий”.

^{136:1.2 (1509.4)} Във времената на Йоан и Иисус по-образованите евреи създадоха нова представа за бъдещия Месия като съвършен и типичен израилтянин, съчетаващ в себе си, както “слугата Господен”, тройствените функции на пророк, свещеник и цар.

^{136:1.3 (1509.5)} Евреите свято вярваха, че, подобно на Мойсей, освободил техните прародители от египетско робство с помощта на вълшебства и чудеса, бъдещият Месия ще освободи еврейския народ от римско господство с помощта на още по-чудотворно могъщество и ще го доведе до необикновен национален триумф. Равините бяха събрали около петстотин откъса от Писанията, явната противоречивост на които не им попречи да твърдят, че в тях се предсказва идването на Месията. Потопени в тези подробности на времето, метода и функциите, те почти напълно изпуснаха от поглед *личността* на обещания Месия. Те търсеха възстановяването на еврейската национална слава – мирското възвеличаване на Израил, а не спасението на света. Затова става очевидно, че Иисус Назарянин никога не би могъл да съответства на тази материалистическа представа за Месия, която съществуваше в еврейското съзнание. Ако евреите погледнеха на много от своите привидно месиански пророчества в друга светлина, то това щеше напълно

естествено да подготви тяхното съзнание за приемането на Иисус като завършител на една епоха и основоположник на нов, по-добър период на милосърдие и спасение за всички народи.

136:1.4 (1510.1) Евреите бяха възпитавани с вяра в доктрината на *Шекина*. Но този, както се смяташе, символ на Божественото Присъствие, не беше видян в храма. Евреите вярваха, че идването на Месията ще доведе до възстановяването му. Те имаха противоречиви представи за националния грях и привидно порочната природа на човека. Някои от тях учеха, че грехът на Адам е станал проклятие за целия човешки род и че Месията ще снесе това проклятие и ще върне на човека божественото благоволение. Други учеха, че Бог, създавайки човека, е вложил в него както добра, така и зла същност; че виждайки резултатите от такова решение, Той бил изключително разочарован и че “Той се разкая, че е сътворил човека такъв”. И тези, които учеха на това, предполагаха, че Месията ще дойде, за да спаси човека от неговата вродена порочна същност.

136:1.5 (1510.2) Повечето евреи вярваха, че продължават да се измъчват под римска власт поради своите национални грехове и поради неискреността на езичниците, станали прозелити. Еврейският народ не беше направил чистосърдечно *покаяние*; затова идването на Месията се забавяше. Имаше много разговори за покаяние; с това се обяснява мощната и непосредствена притегателна сила на проповедта на Йоан – “Покайте се и се кръстете, защото се приближи Царството небесно!” А за всеки благоверен

евреин Царството небесно можеше да означава само едно: идването на Месията.

^{136:1.6 (1510.3)} Посвещението на Михаил имаше една особеност, напълно чужда на еврейската концепция за Месия, и тази особеност беше *съюзът* на двете същности – човешката и божествената. Евреите си представяха Месията различно – като съвършен човек, свръхчовек и даже божествено същество, но те никога не се придържаха към идеята за *съюза* на човешкото и божественото. И това се превърна в трудност за първите последователи на Иисус. Те разбираха Месията като човек – като сина на Давид в представите на ранните пророци; те го разбираха като Сина Човешки – свръхчовека в представите на Даниил и някои по-късни пророци; те виждаха в него даже Сина Божий – какъвто го показва авторът на „Книгата на Енох” и някои от неговите съвременници; но никога даже за миг в тях не възникна истинска представа за съюза на две същности – човешка и божествена – в една земна личност. Въплъщението на Създателя в образа на създание не беше разкривано по-рано. То беше разкрито само в Иисус; светът не знаеше нищо за такива неща, докато Синът-Създател не стана плът и не се яви при смъртните от този свят.

2. Кръщаването на Иисус

^{136:2.1 (1510.4)} Иисус беше кръстен в самия разгар на проповедничеството на Йоан, когато цяла Палестина живееше с надеждата, звучаща в неговото откровение – “приближи се царството Божие”, – и когато цялото еврейство се предаваше на сериозен и дълбок самоанализ. Еврейското чувство за национална солидарност беше

изключително дълбоко. Евреите не само вярваха, че греховете на бащата могат да повлияят на децата, но бяха напълно уверени и в това, че грехът на индивида може да стане проклетие за цялата нация. Затова не всички, които се явяваха при Йоан за кръщение, смятаха себе си за виновни именно в тези грехове, които разобличаваше Йоан. Много набожни души се кръстиха при Йоан за благо на Израил. Те се опасяваха, че неведомият им грях може да отсрочи идването на Месията. Те чувстваха, че са част от виновната и потънала в греха нация, и идваха, за да демонстрират със своето кръщение плодовете на националното покаяние. Затова е очевидно, че кръщението на Иисус в никаква степен не беше ритуал за разкаяние или изкупване на греховете. Приемайки кръщение от Йоан, Иисус само следваше примера на много благочестиви израилтяни.

^{136:2.2 (1511.1)} Когато Иисус Назарянин влезе в Йордан за кръщение, той беше смъртен от дадения свят, постигнал върховете на човешкия възход във всички сфери, имащи отношение към овладяването на разума и самоотъждествяването с духа. В този ден във водата на Йордан стоеше станалият свършен смъртен на еволюционните пространствено-времеви светове. Абсолютна синхронност и пълноценна връзка се бяха установили между смъртния разум на Иисус и пребиваващия в него духовен Настройчик – божествения дар на неговия Райски Баща. Именно такива Настройчици се заселват във всички нормални същества на Урантия от времето на възнесението на Михаил към владичество в своята вселена, ако не се смята това, че Настройчикът на

Иисус беше предварително подготвен за тази мисия в течение на аналогично пребиваване в друг свръхчовек, въплътил се в образа на смъртен в плът – Макивента Мелхиседек.

^{136:2.3 (1511.2)} Обикновено когато смъртен от обитаемия свят постигне толкова високи нива на личностно съвършенство, се извършват тези предварителни явления на духовно възвисяване, които с времето завършват със сливането на зрялата душа на смъртния и свързания с нея Божествен Настройчик. Такова изменение очевидно трябваше да стане в личностния опит на Иисус Назарянин в същия този ден, когато той влезе в Йордан с двамата си братя, за да приемат кръщение от Йоан. Този обред беше последният акт от чисто човешкия живот на Иисус на Урантия и много свръхчовешки наблюдатели очакваха да видят сливането на разума с пребиваващия в него Настройчик. Но тях ги чакаше разочарование. Стана нещо ново и още по-велико. Когато Йоан положи своите ръце на Иисус, за да го кръсти, неговият вътрешен Настройчик окончателно напусна усъвършенстваната човешка душа на Йешуа бен Йосиф. След няколко мига тази божествена същност се върна от Сферата на Божеството като Личностен Настройчик и глава на тази категория в цялата локална вселена Небадон. Така Иисус видя как неговият предишен божествен дух низхожда към него при своето връщане в личностна форма. И той чу гласа на същия този Райски дух, който каза: “Ето Моя възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.” И Йоан, заедно с двамата братя на Иисус, също чуха тези думи. Стоящите във водата ученици на Йоан не чуха тези думи, както не видяха и появата на

Личностния Настройчик. Само очите на Иисус видяха
Личностния Настройчик.

136:2.4 (1511.3) Когато върналият се и сега вече възвисен
Личностен Настройчик произнесе тези думи, се възцари
тишина. И докато четворката стоеше във водата, Иисус,
вдигайки очи към намиращия се до него Настройчик,
произнесе молитва: “Татко мой, Владетелю небесен, да
бъде свято името Ти. Да дойде царството Ти! Да бъде
волята Ти на земята, както и на небето.” След като се
помоли, “се разтвориха небесата” и на Сина Човешки се
откри видение, представено от неговия – сега вече
Личностен – Настройчик, където той беше Син Божий,
каквто беше до своето идване на Земята в образа на
смъртна плът и каквто му предстоеше да стане след
завършването на живота в плът. Това небесно видение
беше видяно само от Иисус.

136:2.5 (1512.1) Йоан и Иисус чуха гласа на Личностния
Настройчик, говорещ от името на Всеобщия Баща, тъй
като Настройчикът е породен от Райския Баща и е Негово
подобие. В течение на целия останал земен живот на Иисус
Личностният Настройчик беше свързан с него във
всичките му усилия; Иисус пребиваваше в постоянно
общуване с този възвишен Настройчик.

136:2.6 (1512.2) Когато Иисус беше кръстен, той не се каеше за
злодеяния; не изповядваше грехове. С това кръщение той
посвети себе си на изпълнението на волята на своя Отец.
По време на своето кръщение той чу ясния призив на своя
Отец, окончателната повеля да изпълни делото на Ощеца и
се уедини за срок от четиридесет дни, за да може в

уединение да обмисли многобройните проблеми. С това временно прекратяване на активното си личностно общуване със своите земни приятели Иисус – такъв, какъвто пребиваваше на Урантия, следваше именно процедурата, използвана в моронтийните светове всеки път, когато възходящ смъртен се слива с вътрешното духовно присъствие на Всеобщия Баща.

^{136:2.7 (1512.3)} Този ден на кръщение тегли черта под чисто човешкия живот на Иисус. Божественият Син беше намерил своя Баща, Всеобщият Баща беше намерил Своя въплътен Син и те си говореха помежду си.

^{136:2.8 (1512.4)} (В момента на кръщението Иисус беше на тридесет и една и половина години. Макар че евангелист Лука казва, че Иисус е бил кръстен в петнадесетата година от управлението на Кесар Тиберий – което трябва да означава през 29 година след н.е., тъй като Август умря в 14 година след н.е., – следва да се има предвид, че в течение на две и половина години до смъртта на Август Тиберий беше съуправител, а сеченето на монети в негова чест се състоя през октомври 11 година след н.е. Затова петнадесетата година от неговото фактическо управление беше именно тази – 26 година след н.е. – годината на кръщаването на Иисус. В тази година управител на Юдея стана Понтий Пилат.)

3. Четиридесетте дни

^{136:3.1 (1512.5)} Иисус преодоля огромното изкушение на своето смъртно посвещение, когато, мокър от роса, в течение на шест седмици се намираще в планината Ермон. Тук, в

планината Ермон, като смъртен от дадения свят и без чужда помощ, той среща и удържа победа над Калигастия – княза на този свят, претендента за урантийския трон. Както е записано в анализите на вселената, в този паметен ден Иисус Назарянин стана Планетарният Принц на Урантия. И този Принц на Урантия, толкова скоро след това обявен за върховен Властелин на Небадон, се уедини за срок от четиридесет дни, за да подготви плановете и да избере метода за възвестяването на новото Царство на Бога в сърцата на хората.

^{136:3.2 (1512.6)} В течение на четиридесет дни след своето кръщение той се приспособяваше към изменилите се отношения в света и вселената, предизвикани от появата на личностно качество в неговия Настройчик. По време на уединението в планините на Перея той избра линията на поведение и методите за новия, изменил се етап на своя земен живот, към който смяташе да пристъпи.

^{136:3.3 (1512.7)} Иисус не се уедини заради пост и утешение на своята душа. Той не беше аскет; той се яви, за да сложи край на всички подобни представи за приближаване до Бога. Причините, поради които искаше уединение, принципно се различаваха от тези, които движеха Мойсей и Илия и даже Йоан Кръстител. В това време Иисус изцяло осъзна своята връзка със сътворената от самия него вселена, а също и с вселената на вселените, намираща се във владение на Райския Баща – неговия небесен Баща. Той изцяло възстанови в своята памет посвещенческия мандат и отнасящите се към него наставления, дадени му от неговия по-голям брат Емануил преди инкарнацията на

Урантия. Сега той ясно и напълно разбираше всички тези обширни взаимоотношения и желаше да се уедини за ясни и спокойни размишления, да премисли плановете и да определи методите за своя обществен труд за благо на дадения свят и всички останали светове на своята локална вселена.

136:3.4 (1513.1) Скитайки се по хълмовете в търсене на подходящо укритие, Иисус срещна главата на изпълнителната власт на своята вселена – Гавраил, Ярката Утринна Звезда на Небадон. Гавраил възстанови личната връзка със Сина-Създател на вселената; това беше тяхната първа лична среща, след като Михаил напусна своите салвингтонски другари и отиде в Едемия за подготовка и посвещение на Урантия. По указание на Емануил и на основание пълномощията, предоставени от Извечно Древните на Уверса, Гавраил веднага предаде на Иисус съобщение, означаващо, че неговият посвещенчески опит на Урантия практически е към края си по отношение на това, което се отнасяше до завоюване на безусловно владичество в своята вселена и прекратяване на бунта на Луцифер. Първата цел беше постигната в деня на кръщението на Иисус, когато придобиването от неговия Настройчик на личностен статут демонстрира съвършенството и пълнотата на посвещението на Иисус в образа на смъртен, а постигането на втората цел стана история още в този ден, когато той слезе от планината Ермон и се върна при очакващия го юноша Тиглаф. И сега, от името на висшата власт на локалната вселена и свръхвселена, Иисус беше известен за завършването на своя посвещенчески труд в тази степен, в която това

засягаше неговия личен статут във връзка с придобиването на владичество и прекратяване на бунта. Той вече беше получил съответното уверение непосредствено от Рая под формата на видение, което му беше изпратено при кръщението, а също и във факта на придобиването от неговия вътрешен Настройчик на личностен статут.

136:3.5 (1513.2) Докато Иисус пребиваваше в планината, беседвайки с Гавраил, Бащата на Съзвездието от Едемия лично застана пред него и Гавраил с думите: “Свидетелствата са готови. Владетелството на Михаил № 611 121 над неговата вселена Небадон го очаква отдысно на Всеобщия Баща. Аз ти предавам освобождаването от посвещенческите задължения, изпратено от Емануил – твой брат и наблюдател на хода на посвещението на Урантия. Ти вече си свободен незабавно или по всяко време, по всякакъв удобен за теб начин да завършиш своето инкарнационно посвещение, да се възнесеш отдысно на твой Отец, да получиш статута на пълноправен владетел и да приемеш заслужената от тебе безусловна върховна власт над цялата Небадон. Освен това, на основание пълномощията, предоставени ми от Извечно Древните, аз тържествено заявявам за готовността на свидетелствата на свръхвселената, засягащи прекратяването на всички предизвикани от грях въстания в твоята вселена и удостояването ти с пълна и неограничена власт при възникване на други подобни обрати в бъдеще. От формална гледна точка твой труд на Урантия и в плът на смъртно създание е завършен. От днес нататък ти вече сам избираш пътя, който да следваш.”

136:3.6 (1513.3) След като Всевишният Баща на Едемия ги напусна, Иисус дълго беседва с Гавраил за благополучието на вселената и в приветствието, изпратено до Емануил, Иисус го увери, че в своя труд на Урантия, към който смяташе да пристъпи, той винаги ще помни съвета, получен от него в Салвингтон във връзка с посвещенческия мандат.

136:3.7 (1514.1) В течение на всички тези четиридесет дни от уединението Яков и Йоан Зеведееви продължаваха да търсят Иисус. Неведнъж те бяха недалеч от мястото на неговото обитаване, но така и не го намериха.

4. Плановете за обществен труд

136:4.1 (1514.2) Пребивайки в планината, Иисус ден след ден обмисляше останалата част от своето посвещение на Урантия. Първото му решение беше да не поучава едновременно с Йоан. Той смяташе да остане в относително уединение дотогава, докато трудът на Йоан не достигне своята цел или докато Йоан не го принудят да замълчи с внезапно хвърляне в затвора. Иисус добре знаеше, че скоро безстрашните и дръзки проповеди ще пробудят в гражданските управители страх и враждебност. Предвид рискованото положение, в което се намираше Йоан, Иисус пристъпи към съставянето на конкретен план за публична дейност в името на своя народ и света, в името на всеки обитаем свят в своята обширна вселена. Посвещението на Михаил преминаваше *на* Урантия, но *за* всички светове на Небадон.

136:4.2 (1514.3) Обмисляйки общия план за съгласуване на своята програма с движението на Йоан, Иисус на първо място анализира наставленията на Емануил. Той внимателно обмисли съветите, дадени му по отношение на методите на неговия труд, а също така и условието, съгласно което той беше длъжен да не оставя след себе си на планетата никакви писмени документи. Занапред Иисус пишеше само на пясъка. При своето поредно посещение на Назарет Иисус унищожи всички свои записки, запазили се на дъсчици в дърводелската работилница и висящи по стените на старата къща, с което крайно разстрои своя брат Йосиф. И той сериозно обмисли съвета на Емануил, засягащ неговото отношение към икономическите, социални и политически въпроси в този свят, в който му беше съдено да живее.

136:4.3 (1514.4) По време на това четиридесетдневно уединение Иисус не постеше. Максималният срок без храна бяха първите два дни, прекарани в планината, когато той беше толкова потънал в мисли, че напълно забрави да яде. Но на третия ден тръгна да търси храна. През това време той не беше подлаган на *изкушения* от страна на които и да било зли духове или метежни личности, обитаващи в този или някой друг свят.

136:4.4 (1514.5) Тези четиридесет дни бяха ознаменувани с последен обмен на мнения между човешкия и божествените интелекти, а по-точно — с началото на тяхното истинско функциониране като единна същност. Резултатът от този най-важен период на размишления убедително показва, че божественият разум триумфално

подчини на себе си човешкия интелект. Започвайки от това време, разумът на човека стана разум на Бога и независимо от непоколебимостта на индивидуалния човешки разум този одухотворен човешки разум неизменно заявява: “Да бъде Твоята воля, не моята.”

^{136:4.5 (1514.6)} Събитията от този знаменателен период не бяха причудливи видения на лишен от храна и отслабен разум, както не бяха и объркани и наивни символи, впоследствие станали известни като “изкушението на Иисус в пустинята”. Напротив, това беше време за размишления за целия наситен с разнообразни събития път, преминат в течение на посвещението на Урантия, и за внимателно съставяне на планове за по-нататъшно служене, които можеха да окажат най-голяма полза на този свят и едновременно да спомогнат за подобряването на всички сфери, изолирани поради бунта. Мисълта на Иисус обхваща цялата епоха на съществуването на човека на Урантия – от дните на Андон и Фонта до простъпката на Адам и по-нататък, до служенето на Мелхиседек Салимски.

^{136:4.6 (1514.7)} Гавраил беше напомнил на Иисус за двата пътя за разкриване на себе си на света, в случай че реши да остане на Урантия за известно време. И с цялата яснота на Иисус беше казано, че неговият избор няма да има никакво отношение към владетелството във вселената, нито към прекратяването на бунта на Луцифер. Имаше два пътя за мирово служене:

^{136:4.7 (1515.1)} 1. Неговият собствен път – този път, който би изглеждал най-приятен и благотворен от гледна точка на

непосредствените потребности на този свят и настоящото наставление на своята вселена.

^{136:4.8 (1515.2)} 2. Пътят на Отеца – пример за бъдещия идеал за живота на създанията от гледна точка на висшите личности, отнасящи се към Райското управление на вселената на вселените.

^{136:4.9 (1515.3)} Така на Иисус ясно бяха показани две възможности за организация на остатъка от своя земен живот. Синът Човешки добре разбираше, че неговият избор между тези два начина на поведение няма никакво отношение към приемането от него на пълновластие във вселената и че в анализите на вселената това беше веднъж и завинаги решен въпрос и очакваше само неговото лично поискване. Но на Иисус беше дадено да разбере, че неговият Райски брат Емануил би бил много радостен, ако той, Иисус, сметне за възможно да завърши своя инкарниран живот на Земята така, както възвишено го започна – неизменно подчинявайки се на волята на Отеца. На третия ден от уединението Иисус си даде дума, че ще се върне в света, за да завърши своя път на Земята, и че във всички ситуации, допускащи двата начина на поведение, той винаги ще избира волята на Отеца. И той преживя остатъка от своя земен живот, оставайки верен на това решение. Чак до своя печален край той винаги подчиняваше своята суверенна воля на волята на своя небесен Отец.

^{136:4.10 (1515.4)} Четиридесетте дни, които той прекара в планинската пустош, не бяха период на велико изкушение – това беше време на *велики решения* на Учителя. За тези

дни, прекарани в уединено общуване с непосредственото присъствие на своя Отец, Личностния Настройчик (той вече нямаше личен серафически хранител), той последователно взе тези велики решения, на които беше съдено да определят неговото поведение и постъпки до края на земния му живот. Впоследствие преданието за великото изкушение започнаха да свързват именно с този период на изолация поради объркване с откъслечните разкази за борбата в планината Ермон, а също така и доколкото се смяташе, че всички велики пророци и вождове са започвали своето служене с пост и молитви. Преди да вземе ново или съзнателно решение, Иисус обикновено се отделяше за общуване със своя собствен дух, стремейки се да узнае волята на Бога.

^{136:4.11 (1515.5)} В течение на целия процес на планиране на остатъка от своя земен живот човешката душа на Иисус се разкъсваше между две противоположни линии на поведение:

^{136:4.12 (1515.6)} 1. Той изпитваше силно желание да убеди своя народ и целия свят да повярват в него и да приемат неговото ново духовно Царство. А той добре познаваше техните представи за бъдещия Месия.

^{136:4.13 (1515.7)} 2. Да живее и да се труди с увереност в това, че избраният път е угоден на неговия Отец, да се труди за благо на другите бедстващи светове и да продължава чрез установяване на Царството да разкрива Отеца и да провъзгласява Неговия божествен и любвеобилен характер.

136:4.14 (1515.8) В течение на всички тези богати на събития дни Иисус живя в древна скална пещера – укритие, намиращо се на склона на планината недалеч от селото, наричано някога Бейт Адис. Той пиеше вода от малкия ручей, течащ по склона на планината близо до това укритие в скалата.

5. Първото велико решение

136:5.1 (1516.1) На третия ден след като Иисус пристъпи към това съвещание със самия себе си и със своя Личностен Настройчик, му беше изпратено видение на небесното войнство на Небадон, свикано и насочено от неговите командващи за изпълняване волята на техния възлюбен Властелин. Това могъщо войнство включваше дванадесет легиона серафими и пропорционален брой представители от всички други категории разумни същества на вселената. И първото велико решение, взето от Иисус в уединение, засягаше използването на тези могъщи личности във връзка с последващата програма на неговия обществен труд на Урантия.

136:5.2 (1516.2) Иисус взе решение да *не* използва нито една личност от тази обширна група, освен ако стане очевидно, че такава е *волята на Отеца*. Независимо от това принципно решение цялото огромно войнство се намираще заедно с него в течение на целия остатък от неговия земен живот, винаги готово да се подчини на най-малкия израз на волята на своя Властелин. Макар че Иисус не виждаше тези съпровождащи личности със своето човешко зрение, свързаният с него Личностен Настройчик виждаше цялото това войнство през цялото време и можеше да общува с него.

Преди да слезе след изминаването на четиридесетте дни, прекарани в планината, Иисус назначи своя Настройчик, станал неотдавна личностен, за непосредствен глава на съпровождащото войнство от вселенски личности и в течение на четирите години урантийско време тези личности, набрани от всички категории разумни същества във вселената, послушно и почтително изпълняваха своите задължения под мъдрото ръководство на този високопоставен и опитен Тайнствен Наставник. Поемайки под свое ръководство това могъщо събрание, Настройчикът, някога частица и същина на Райския Баща, увери Иисус, че на тези свръхчовешки сили в никакъв случай няма да бъде позволено да му служат или да се проявяват във връзка с неговия земен живот, или да го защитават, освен ако не се окаже, че подобно вмешателство става по воля на Отеца. Така с едно велико решение Иисус доброволно лиши себе си от всякаква свръхчовешка помощ по всички въпроси, имащи отношение към остатъка от неговия смъртен път, с изключение на случаите, когато Отецът реши да вземе участие в някакъв определен епизод или епизод от земните усилия на Сина.

Поемайки ръководството на вселенското войнство, съпровождащо Христос Михаил, Личностният Настройчик положи всички усилия, за да привлече вниманието на Иисус върху следното обстоятелство: макар че Създателят на това събрание на вселенски създания може със своята власт, предадена на друго лице, да ограничи тяхната дейност в *пространството*, такива ограничения не се разпространяват над действията на

дадените същества във *времето*. Това ограничение се обясняваше с факта, че придобивайки личностен статут, Настройчиците стават извънвремевы същества. Затова Иисус беше предупреден, че макар че Настройчикът ще контролира напълно и в съвършенство предадените под негово ръководство живи разумни същества по всички въпроси, имащи отношение към *пространството*, толкова съвършени ограничения са невъзможни по отношение на *времето*. Настройчикът каза: “В съответствие с твоите разпореждания аз ще забранявам да се използва това съпровождащо войнство от разумни същества от вселената в каквато и да е връзка с твоя земен живот, с изключение на случаите, когато получа разпореждане от Райския Баща за освобождаването на тези сили за изпълнение на Неговата божествена воля въз основа на взето от теб решение, както и освен тези епизоди, когато по своя собствена божествено-човешка воля ти вземеш решение или извършиш действие, предполагащо отклонение само от естественото земно течение на *времето*. Във всички такива случаи аз съм безпомощен и твоите създания, събрали се тук в съвършенство и единство на своето могъщество, също са безпомощни. Щом твоята обединена същност изрази такова желание, тези разпореждания, направени по твое решение, ще бъдат незабавно изпълнени. Във всички подобни случаи твоето желание ще се заключава в съкращаване на времето, за което появилият се в твоето въображение образ *става* реалност. Такова е максималното ограничение на твоето владичество, което може да бъде наложено под мое ръководство. В моето самосъзнание времето не съществува и затова аз не мога да огранича твоите

създания в каквото и да било, имащо отношение само към времето.”

^{136:5.5 (1517.1)} Така Иисус узна как взетото от него решение – да продължи да живее като човек сред хората – ще се осъществи на практика. С едно единствено решение той отстрани цялото съпровождащо го войнство от разнообразни разумни същества от участие в неговото предстоящо обществено служене във всички ситуации освен в тези, които имаха отношение само към *времето*. Затова става очевидно, че всякакви свръхестествени или привидно човешки действия, станали по време на служенето на Иисус, се обясняваха само с елиминиране на времето, освен тези случаи, когато небесният Отец специално вземаше друго решение. Никакво чудо, милосърдно деяние или някакво друго събитие, станало през оставащия период от усилията на Иисус на Земята, по своята същност или характер никак не можеше да съответства на действие, излизащо извън пределите на природните закони, предопределени и нормално действащи в живота на урантийския човек, *освен* в този специално уговорен аспект на *времето*. Разбира се, никакви ограничения не можеха да се разпространяват върху “волята на Ощеца”. Изключването на времето във връзка със специалното желание на този потенциален Властелин на вселена можеше да се избегне само чрез пряк и явен *волеви* акт на този Богочовек, насочен към това, времето – по отношение на конкретно действие или събитие – *да не се съкращава и да не се изключва*. За да предотврати появата на видими *времеви чудеса*, Иисус трябваше постоянно да осъзнава течението на времето.

Всеки негов пропуск да осъзнае времето в момент на поява в него на определено желание щеше да бъде еквивалентен на реализация на образа, възникнал в съзнанието на този Син-Създател, при това без участие на времевия фактор.

^{136:5.6 (1517.2)} Благодарение на надзора на свързания с него Личностен Настройчик Михаил можеше в съвършенство да ограничи своята земна дейност в това, което се отнасяше до пространството, но Синът Човешки не можеше да ограничи по такъв начин своя нов земен статут на потенциален Владетел на Небадон по отношение на *времето*. Такъв беше действителният статут на Иисус Назарянин, когато той пристъпи към своето обществено служене на Урантия.

6. Второто решение

^{136:6.1 (1517.3)} Определяйки линията си на поведение по отношение на всички личности и класове създадени от него разумни същества – дотолкова, доколкото тя можеше да се определи предвид тези потенциални възможности, които бяха присъщи на нейния нов божествен статут, Иисус се замисли за себе си. Как следва той, вече напълно осъзнаващ себе си като създател на всички неща и същества в своята вселена, да постъпва със своите прерогативи на създател в обичайни жизнени ситуации, на които той веднага ще се натъкне след завръщането си в Галилея и възобновяването на своя труд сред хората? Фактически този проблем вече възникна там, в тези самотни планини, тъй като на него му трябваше храна. На третия ден от уединените размисли човешкото тяло огладня. Следваше ли да тръгне да търси храна, както би

постъпил обикновеният човек, или трябваше да се възползва от своите нормални възможности на творец и веднага да осигури нужната храна за своето тяло? И това велико решение на Учителя ви беше представено като изкушение – като изискване от неговите предполагаеми врагове да каже “на тези камъни да се превърнат в хлябове”.

^{136:6.2 (1518.1)} Така Иисус взе още едно решение относно линията на поведение за оставащата част от своите земни усилия. В това, което се отнасяше до неговите лични потребности, а също така, като цяло, до неговото отношение с други личности, той преднамерено реши да продължи своето нормално земно съществуване. Той определено се отказа от поведение, което би превъзхождало, престъпило или нарушило установените от самия него закони на природата. Но той не можеше да обещае на себе си, вече предупреден за това от своя Личностен Настройчик, че тези закони на природата няма да бъдат, в някои вероятни ситуации, съществено *ускорени*. По принцип Иисус реши, че делото на неговия живот трябва да бъде организирано и изпълнено в съгласие със законите на природата и съществуващата социална организация. Така Учителят избра програма за живот, която съответстваше на решението да не прибегва към чудеса и вълшебство. За пореден път той избра “волята на Отеца”; за пореден път той напълно се довери на промисъла на Райския Баща.

^{136:6.3 (1518.2)} Човешката същност на Иисус изискваше първата му грижа да бъде самосъхранението; такова е нормалното

отношение на природния човек в пространствено-времевите светове и следователно обоснована реакция на смъртен от Урантия. Но Иисус не мислеше само за този свят и неговите създания; той живееше живот, призван да просвети и въодушеви многобройните създания в обширната вселена.

136:6.4 (1518.3) Преди своето кръщенческо озарение той живя в съвършено подчинение на волята и ръководството на своя небесен Отец. Иисус безусловно реши, че като смъртен той и по-нататък ще остава в пълна зависимост от волята на Отеца. Той избра неестествения път – реши да не се стреми към самосъхранение. Взе решение да продължи да се отказва да се защитава. Той формулира своя извод в думите от Писанията, познати на човешкия разум: “Не само с хляб да живее човек, а с всяка дума, излизаща от устата Божии.” Стигайки до това заключение относно своите физически потребности, проявяващи се в чувство на глад, Синът Човешки провъзгласи своето окончателно отношение към всички други стремежи на плътта и естествени импулси на човека.

136:6.5 (1518.4) Той можеше да се възползва от своите свръхчовешки способности за другите, но за себе си – никога. И строго следваше тази линия на поведение до самия край, когато по негов адрес беше хвърлена насмешката: “Другите спасяваше, а себе си да спаси не може!” – защото той не искаше.

136:6.6 (1518.5) Евреите очакваха, че Месията ще прави още по-големи чудеса от Мойсей, който получил вода от пустинна скала и нахранил техните праотци с манна в пустинята.

Иисус знаеше какъв Месия очакваха неговите сънародници и притежаваше цялото могъщество и всички прерогативи, за да оправдае техните най-оптимистични надежди. Но той се отказа от такъв величествен план, обещаващ могъщество и слава. Подобен път на сътворяване на очакваните от него чудеса беше за него връщане към предишните времена, към невежата магия и изостаналите ритуали на дивите шамани. Възможно беше той да може да подложи на ускорение законите на природата за спасяване на своите създания, но не се съгласяваше да престъпи своите собствени закони било за лична полза, или за внушаване на благоговееен страх сред своите човешки събратя. И решението на Учителя беше окончателно.

136:6.7 (1518.6) Иисус жалеше своя народ; той прекрасно разбираше какво ги е довело до очакване на идването на Месия – времето, когато “земята ще носи десет хиляди пъти повече плодове и една лоза ще се разрасне в хиляда клонки, и всяка клонка ще роди хиляда грозда, и на всеки грозд ще израснат хиляда зърна, и всяко зърно ще даде хин вино”. Евреите вярваха, че Месията ще възвести ерата на вълшебното изобилие. Юдеите отдавна вече се възпитаваха на чудодейни предания и вълшебни легенди.

136:6.8 (1519.1) Той не беше Месия, явил се за умножаване на хляба и виното. Той дойде, не за да удовлетвори само мирските потребности; той дойде, за да разкрие своя небесен Отец на земните си деца, опитвайки се да подтикне своите земни деца да го следват в искрен

стремеж да живеят така, че със своя живот да изпълняват волята на небесния Отец.

^{136:6.9 (1519.2)} С това решение Иисус Назарянин показва на гледащата го вселена безумството и греховността на превратното използване на божествените таланти и на дадените от Бога способности за лично възвеличаване за чисто егоистична изгода и прославяне. Такъв беше грехът на Луцифер и Калигастия.

^{136:6.10 (1519.3)} Това велико решение на Иисус е ярка илюстрация на истината, че егоистичното удовлетворение и чувственото наслаждение само по себе си е неспособно да донесе щастие на еволюиращите хора. В смъртното съществуване има и по-високи ценности – свършеното владееене на интелекта и духовните постижения, които значително превъзхождат необходимото удовлетворяване на чисто физическите потребности и подбуди на човека. Природните таланти и способности на човека трябва да се посвещават на развитието и облагородяването на неговите висши интелектуални и духовни способности.

^{136:6.11 (1519.4)} Така Иисус разкри на създанията от своята вселена метод за нов, по-добър път, по-високи нравствени ценности и по-дълбоко духовно удовлетворение в живота на еволюционните хора от пространствено-времевите светове.

7. Третото решение

^{136:7.1 (1519.5)} Вземайки решение относно такива неща като храната и удовлетворяването на физическите потребности

на тялото, грижата за собственото здраве и здравето на своите приятели, Иисус се замисли над следните проблеми. Как ще се държи при сблъсък с непосредствена опасност? Той реши да използва обичайните средства за грижа за своята човешка безопасност и разумните мерки за предпазливост за предотвратяване на преждевременното прекратяване на своя земен живот, но да се въздържа от всяко свръхчовешко вмешателство, в случай че в неговия живот в плът възникне критична ситуация. Вземайки това решение, Иисус седеше в сянката на самия край на скала, надвиснала над пропаст. Той прекрасно разбираше, че може да се хвърли от издатината долу и да не си причини никаква вреда, ако анулира своето второ решение, засягащо отношението му към самосъхранението.

^{136:7.2 (1519.6)} Иисус знаеше, че неговите сънародници очакват Месия, който да бъде над законите на природата. Той добре помнеше това място от Писанието, където се казваше: “Няма да те докосне никаква вреда, нещастията няма даже да се доближат до теб. Той повелява на ангелите свои да те гледат и защитават по всички твои пътища. Те ще те възнесат, за да не се спънеш в камък.” Би ли било оправдано такова високомерие, такова потъпкване на установените от Отеца закони на притегляне за защита от възможни вреди или за завоюване доверието на своя народ, объркан и усвоил лъжливи истини? Но колкото и да е съблазнителен такъв път за търсещите знамения евреи, той би се превърнал не в разкриване на Отеца, а в съмнителна игра със съществуващите закони на вселената на вселените.

136:7.3 (1519.7) Разбирайки всичко това и знаейки, че в своето собствено поведение Учителят се отказваше да действа, без да зачита установените от него закони на природата, вие сами можете да бъдете уверени в това, че той никога не ходеше по вода и с нищо не нарушаваше собствения материален ред на управление на света. При това, разбира се, е нужно винаги да помним, че по това време все още не беше намерено решение, което би го избавило от отсъствието на контрол над елемента на времето във връзка с тези неща, които бяха предадени във владение на Личностния Настройчик.

136:7.4 (1520.1) В продължение на целия си земен живот Иисус неизменно оставаше верен на това решение. Дали фарисеите му се надсмиваха, предлагайки му да направи знамение, дали зяпачите на Голгота издевателстваха, искайки от него да слезе от кръста, той непоколебимо държеше на своето решение, взето в този час в планината.

8. Четвъртото решение

136:8.1 (1520.2) Следващият огромен проблем, с който предстоеше да се справи този Богочовек и който той сега реши съгласно волята на небесния Отец, беше: следва ли да използва някои от свръхчовешките си възможности за привличане на вниманието и за завоюване на предаността на своите сънародници? Да насочва ли своето вселенско могъщество за удовлетворяване жаждата на евреите към зрелищност и чудеса? Той реши, че не следва да прави това. Взе решение да се придържа към такава линия на поведение, която би изключвала използването на всички подобни средства като метод за привличане на вниманието

на хората към неговата мисия. И той никога не измени на своето велико решение. Даже тогава, когато допусна проявлението на многобройните милосърдни деяния, съкращаващи времето, той почти винаги призоваваше тези, които са получили от него целителна помощ, да не разказват никому за тези благодеяния. И винаги отхвърляше насмешките на своите врагове, изискващи “да покаже знамение” като доказателство за своята божественост.

^{136:8.2 (1520.3)} Иисус наистина мъдро предвиждаше, че чудесата и вълшебствата, внушавайки на материалния разум благоговееен страх, могат да доведат само до външна покорност; такива действия не можеха да разкрият Бога, както не биха спасили и човека. Той се отказа да стане само чудотворец. Реши да посвети себе си на една единствена задача - установяване на Царството небесно.

^{136:8.3 (1520.4)} В течение на целия този най-важен разговор на Иисус със самия себе си присъстваше човешкият фактор на неувереност, почти съмнение, тъй като Иисус беше човек, както и Бог. Беше очевидно, че евреите никога няма да го приемат като Месия, ако не прави чудеса. Освен това ако той се съгласеше да извърши дори само едно неестествено деяние, то човешкият разум щеше да знае със сигурност, че това е станало в подчинение на истински божествения разум. Щеше ли такава отстъпка пред съмняващия се човешки разум да бъде съвместима с “волята на Отеца”? Иисус стигна до извода, че няма да бъде, и се позова на присъствието на Личностния

Настройчик като убедително доказателство за партньорство на божественото и човешкото начала.

^{136:8.4 (1520.5)} Иисус беше пътешествал много. Той си спомняше Рим, Александрия и Дамаск. Знаеше какви методи се използват в този свят, как хората постигат своите цели в политиката и търговията за сметка на компромиси и дипломация. Ще се възползва ли той от тези знания за съдействие при своята мисия на Земята? Не! Така Иисус реши, че установявайки Царство, той ще отхвърля всякакви отстъпки пред мирския опит и пред властта на богатството. За пореден път той реши да разчита изключително на волята на Отеца.

^{136:8.5 (1520.6)} Иисус добре знаеше кратките пътища към една от проявите на своето могъщество. Той знаеше, че в негово разпореждане има много начини да привлече към себе си вниманието на целия народ и даже на целия свят. Скоро в Йерусалим трябваше да се празнува Пасхата; градът щеше да е препълнен с посетители. Той би могъл да се възнесе на върха на храма и да премине по въздуха пред потресената тълпа; такъв беше Месията, който те очакваха. Но впоследствие на него щеше да му се наложи да ги разочарова, защото той се яви, не за да възстанови трона на Давид. И той знаеше безполезността на метода на Калигастия, опитващ се да заобиколи естествения, постепен и надежден път за постигане на божествената цел. За пореден път Синът Човешки смирено се подчини на пътя на Отеца – на волята на Отеца.

^{136:8.6 (1521.1)} Иисус реши да създаде Царството небесно в сърцата на хората с помощта на естествените, обикновени,

трудни и мъчителни методи – същите тези методи, към които впоследствие трябваше да се придържат неговите земни деца, разпространявайки и разширявайки Небесното царство. Тъй като Синът Човешки добре знаеше, че “чрез множество страдания в Царството ще влязат много деца от всички епохи”. За Иисус това беше време на огромно изпитание на цивилизования човек – да придобие власт и неотклонно да се отказва да я използва за чисто егоистични или лични цели.

^{136:8.7 (1521.2)} Изучавайки живота и опита на Сина Човешки, вие следва да помните, че Синът Божий се въплъти в разума на човека от първи, а не от двадесети или от някой друг век. С това искаме да изразим мисълта, че човешките способности на Иисус бяха придобити по естествен път. Той беше продукт на наследствени фактори и на съвременното му обкръжение, а също така на неговото възпитание и образование. Неговото човешко начало беше неподправено, естествено, то произтичаше изцяло от предпоставките на фактическия интелектуален статут и от съществуващите в това време и в това поколение социално-икономически условия, благоприятстващи неговото развитие. Макар че в опита на този Богочовек божественият разум винаги притежаваше възможността да надмине човешкия интелект, още повече, когато функционираше неговият човешки разум, той действаше така, както би действал един истински смъртен разум в условията на човешкото обкръжение от онова време.

^{136:8.8 (1521.3)} Иисус показва на всички светове от своята обширна вселена колко безразсъдно е създаването на

изкуствени ситуации за демонстрация на произволна власт или използването на изключително могъщество за укрепване на нравствени ценности или за ускоряване на духовния прогрес. Иисус реши да не допуска неговата мисия на Земята да се превръща в такова разочарование като управлението на Макавеите. Той се отказа да спекулира със своите божествени атрибути за придобиване на незаслужена известност или за получаване на политическо влияние. Не желаше да се отнася снизходително към преобразуването на божествената и съзидателна енергия в държавна власт или в международен авторитет. Иисус Назарянин се отказа да прави отстъпки на *злото*, още по-малко – да има работа с греха. Учителят триумфално постави верността към волята на своя Отец над всички други земни и тленни съображения.

9. Петото решение

^{136:9.1 (1521.4)} Вземайки решения по тези аспекти на линията на поведение, които засягаха неговото индивидуално отношение към законите на природата и духовното могъщество, той посвети своето внимание на избора на методите, които му предстоеше да използва при провъзгласяването и установяването на Царството Божие. Йоан вече пристъпи към своя труд; как можеше той да развие идеите на Йоан? Как следваше да продължи мисията на Йоан? Как да организира своите последователи за полезен труд и разумно сътрудничество? Иисус беше близко до вземането на последното решение, след което той вече не можеше да гледа на себе си като на юдейски Месия – най-малкото като на този Месия, който съществуваше в съзнанието на съвременниците му.

^{136:9.2 (1522.1)} Евреите си представяха освободител, който би се явил за това, със своята чудодейна власт да повали враговете на Израил и да направи евреите мирови управители, незнаещи нужда и гнет. Иисус знаеше, че на тази мечта не беше съдено някога да се сбъдне. Той знаеше, че пътят към Царството небесно минава през повалянето на злото в сърцата на хората и е чисто духовно дело. Той смяташе за нецелесъобразно да открива духовното Царство с ярка и ослепителна демонстрация на могъщество – което, разбира се, би било допустимо и би било изцяло в пределите на компетенцията на Михаил, но той решително отхвърли такъв план. Не желаше да прави отстъпки пред революционните методи на Калигастия. Потенциално той беше спечелил света чрез подчинение на волята на Отеца и си постави за цел да завърши своя труд така, както го започна – и като Сина Човешки.

^{136:9.3 (1522.2)} Вие едва ли сте способни да си представите какво би станало на Урантия, ако този Богочовек – по онова време потенциално притежаващ цялата власт на небето и на земята – беше решил да разгърне знамената на пълновластие, беше строил своите чудотворни батальони в боеви порядък! Но той не желаше да прави никакви компромиси. Не желаше да служи на злото, за да извлече евентуално от това зло поклонение пред Бога. Той реши да се подчинява на волята на Отеца. Той се канеше да провъзгласи пред вглеждащата се в него вселена: “Почитайте Господа, Бога ваш, и само на Него служете!”

^{136:9.4 (1522.3)} Дните минаваха и Иисус все по-ясно виждаше какъв проповедник на истината му предстоеше да стане.

Той виждаше, че Божият път няма да е лесен. Започваше да разбира, че тази чаша – остатъкът от своя човешки живот, можеше да се окаже горчива, но реши да я изпие.

^{136:9.5 (1522.4)} Сега даже неговият човешки разум се прощава с трона на Давид. Крачка след крачка той следва по пътя божествения разум. Човешкият разум все още задава въпроси, но неизменно се съгласява с божествените отговори като окончателни решения в този обединен живот на човека, живеещ в този свят и едновременно безусловно подчиняващ се на изпълнението на вечната и божествена воля на Отеца.

^{136:9.6 (1522.5)} Рим владееше западния свят. Пребивавайки в уединение и вземайки своите важни решения, Синът Човешки – заедно с намиращото се в негово разпореждане божествено войнство – беше последната възможност на евреите да постигнат световно господство; но този земен евреин, притежаващ толкова колосална мъдрост и могъщество, се отказа да се възползва от своите вселенски способности за собствено възвеличаване или за заемане на престола на своя народ. Той сякаш виждаше “всички царства от този свят” и в неговите ръце беше властта, позволяваща му да ги завладее. Всевишните на Едемия предадоха цялото това могъщество в негови ръце, но той не се нуждаеше от него. Царствата на света бяха твърде нищожни, за да заинтересуват Създателя и Управителя на вселената. Той имаше само една цел – по-нататъшното разкриване на Бога пред човека, създаването на Царството, на управлението на небесния Отец в сърцата на всички хора.

^{136:9.7 (1522.6)} Мисълта за сражения, раздори и убийства предизвикваше в Иисус отвращение; той не желаше да взема участие в тях. На него му беше съдено да се яви на Земята като Принц на Света, за да разкрие Бога на любовта. Преди своето кръщение той за пореден път отхвърли предложението на зилотите да възглави тяхното въстание против римските потисници. И сега взе своето окончателно решение по отношение на тези библейски текстове, на които го учеше майка му – такива като: “Господ ми каза: ,Ти си Моят син; днес Аз станах за теб баща. Ако ти помолиш, всички езичници ще бъдат твои и всичко ще ти стане подвластно на земята. Ти ще ги разбиеш с жезъл железен; ще ги разбиеш на парчета като глинено гърне.”

^{136:9.8 (1522.7)} Иисус Назарянин стигна до заключението, че такива изказвания не се отнасят за него. Накрая човешкият разум на Сина Човешки се избави окончателно и напълно от всички тези месиански сложности и противоречия – юдейските писания, родителското възпитание, полученото от хазана образование, еврейските очаквания и честолюбивите хорски стремежи; той веднъж и завинаги реши какъв ще бъде неговият път. Той щеше се върне в Галилея и спокойно да пристъпи към провъзгласяване на Царството, поверявайки на своя Отец (на Личностния Настройчик) разработването на ежедневните детайли.

^{136:9.9 (1523.1)} Със своите решения Иисус даде достоен пример на всяко същество във всички светове на своята обширна вселена, тъй като отказвайки се да нарушава високомерно законите на природата, той се отказа да измерва с

материално мерило духовните проблеми. И демонстрира въодушевяващ пример на вселенска преданост и нравствено съвършенство, когато се отказва да използва мирската власт като пролог към духовната слава.

^{136:9.10 (1523.2)} Даже ако в Сина Човешки имаше някакви съмнения относно своята мисия и нейния характер, когато след кръщението си се качи в планината, те не останаха в него, когато той се върна при своите близки след четиридесет дни уединение и вземане на решения.

^{136:9.11 (1523.3)} Иисус формулира програма за установяването на Царството на Отеца. Той няма да насърчава физическото удовлетворение на хората. Няма да раздава хляб на хорските тълпи, свидетел на което стана неотдавна в Рим. Няма да привлича вниманието към себе си с чудеса, макар че евреите очакват именно такъв спасител. Той няма да се сдобива и с признание на духовното откровение за сметка на демонстрация на политическа власт или мирско могъщество.

^{136:9.12 (1523.4)} Отхвърляйки тези методи за възвисяване на бъдещото Царство в очите на очакващите Месията евреи, Иисус предопредели това, че самите тези евреи, извън всяко съмнение, безусловно ще отхвърлят цялото това заявяване на власт и божественост. Знаейки всичко това, Иисус в течение на дълго време се опитваше да възпрепятства неговите първи последователи да го наричат Месия.

^{136:9.13 (1523.5)} В течение на цялото свое обществено служене на него му се налагаше да се сблъсква с три постоянно

повтарящи се ситуации: изискването да нахрани, изискванията за чудеса и накрая – молбата да разреши на своите последователи да го направят цар. Но Иисус никога не отстъпваше от решенията, взети в дните на своето уединение сред ридовете на Перея.

10. Шестото решение

^{136:10.1 (1523.6)} В последния ден от своето паметно уединение, преди да слезе от планината и да се присъедини към Йоан и неговите ученици, Синът Човешки взе своето последно решение. Това решение той предаде на Личностния Настройчик със следните думи: “И по всички останали въпроси – както и по тези, за които вече е взето решение – аз тържествено ти обещавам, че ще се подчинявам на волята на моя Отец.” Произнасяйки тези думи, той започна да слиза от планината. И неговото лице се озаряваше от славата на духовна победа и нравствено постижение.

Документ 137. Очакване в Галилея

^{137:0.1 (1524.1)} В РАННОТО утро в събота, 23 февруари 26 година, Иисус слезе от планината и отново се присъедини към привържениците на Йоан, установили се недалеч от Пела. Целия този ден Иисус прекара сред множеството. Той се грижеше за момчето, което се нарани при падане, и отиде в съседното село, където го предаде на неговите родители.

1. Избирането на първите четирима апостоли

^{137:1.1 (1524.2)} В течение на тази събота двамата най-добри ученика на Йоан прекараха много време с Иисус. От

всички последователи на Йоан в човек на име Андрей остана най-голямо впечатление от Иисус; той придружи Иисус до Пела, където отведе раненото момче. Връщайки се в лагера на Йоан, той зададе на Иисус много въпроси и пред самия лагер те се спряха за малко, за да поговорят, като по време на този разговор Андрей каза: “Аз те наблюдавам от деня, откакто се появи в Капернаум, и вярвам, че ти си нов Учител; и макар че не разбирам всички твои учения, аз твърдо реших да те следвам; бих искал да седна в твоите крака и да узная цялата истина за новото Царство.” И Иисус радушно и убедено покани Андрей като първи от своите апостоли – тази група от дванадесет човека, на която предстоеше да се труди заедно с него над съзнанието за новото Царство на Бога в сърцата на хората.

^{137:1.2 (1524.3)} Андрей наблюдаваше мълчаливо труда на Йоан и беше негов искрен привърженик, а неговият крайно способен и пълен с ентузиазъм брат Симон беше един от най-добрите ученици на Кръстителя. Трябва да се каже, че Симон беше един от главните привърженици на Йоан.

^{137:1.3 (1524.4)} Скоро след завръщането на Иисус и Андрей в лагера Андрей откри своя брат Симон и като го отведе встрани, му съобщи, че е стигнал до извода, че Иисус е велик Учител, и тържествено се е заклел да стане негов ученик. Той каза и това, че Иисус е приел предложената от него служба, и посъветва той (Симон) също да отиде при Иисус и да предложи себе си за член на братството – служители на новото Царство. Симон отговори: “Откакто този човек се появи в работилницата на Зеведей, аз се уверявах, че е изпратен от Бога – а какво ще стане с Йоан?

Ще ни се наложи ли да го напуснем? Така ли е правилно да се постъпи?” След това те решиха веднага да отидат при Йоан и да се посъветват с него. Йоан беше опечален от съзнанието за това, че губи двама от своите най-способни помощници и най-обещаващи ученици, но той мъжествено отговори на техните въпроси: “Това е само началото; скоро моят труд ще стигне до края си и всички ние ще станем негови ученици.” След това Андрей със знак помоли Иисус да се отмести встрани и му обяви, че неговият брат също иска да се присъедини към него в служенето на новото Царство. И приемайки Симон като свой втори апостол, Иисус каза: “Симон, твоят ентусиазъм е достоен за похвала, но той е опасен за провъзгласяване на Царството. Аз те призовавам да бъдеш по-внимателен в своите речи. Бих искал да те наричам Петър.”

^{137:1.4 (1525.1)} Родителите на раненото момче, живеещо в Пела, поканиха Иисус да прекара при тях нощта и да смята техния дом за свой; и той им обеща това. Преди да си тръгнат Андрей и неговият брат, Иисус им каза: “Рано сутринта ние ще потеглим за Галилея.”

^{137:1.5 (1525.2)} След като Иисус се върна за през нощта в Пела и докато Андрей и Симон обсъждаха характера на своето служене в установяването на бъдещото Царство, Яков и Йоан, синовете на Зеведей, се върнаха в лагера след дълго и старателно търсене на Иисус в планината. Чувайки как Симон Петър разказва, че той и неговият брат Андрей са станали първите съветници на новото Царство и че сутринта им предстои да отидат заедно със своя нов учител в Галилея, Яков и Йоан се натъжиха. Те отдавна познаваха

Иисус и го обичаха. Бяха го търсили много дни в планината, а сега, връщайки се, бяха узнали, че предпочитание е оказано другиму. Те попитаха къде е отишъл Иисус и побързаха да отидат при него.

^{137:1.6 (1525.3)} Когато стигнаха до жилището на Иисус, той спеше, но те го събудиха с думите: “Как така ние, които толкова дълго живяхме с теб, те търсим в планината, а ти предпочиташ другите и избираш Андрей и Симон за свои първи другари в новото царство?” Иисус отговори: “Успокойте своите сърца и запитайте себе си кой ви изпрати да търсите Сина Човешки, докато той се занимаваше с делата на своя Отец?” След като те подробно разказаха за своите дълги търсения в планината, Иисус им даде още едно наставление: “Вие сте длъжни да се учите да търсите тайната на новото Царство в своето сърце, а не в планината. Това, което сте търсили, вече го е имало във вашите души. Вие действително сте моите братя: нямате нужда от разрешение от мен – вие вече принадлежите на Царството и следва да се зарадвате и да бъдете готови да тръгнете утре заедно с нас за Галилея.” След това Йоан се реши да попита: “Но, Учителю, ще бъдем ли ние с Яков твои съратници в новото Царство така, както Андрей и Симон?” И поставяйки ръка на рамото на всеки от тях, Иисус каза: “Братя мои, в своя дух вие пребивавахте с мен в Царството още преди останалите да помолят да ги приема. На вас, моите братя, не ви е нужно да молите за влизане в Царството. На хората може да им се стори, че други са ви изпреварили, но в моето сърце вие бяхте в светлината на Царството още преди те да дойдат при мен с тази молба. По същия начин бихте могли да бъдете първи

и в очите на хората, ако не отсъствахте, тръгвайки по собствена воля да търсите този, който не се е губил. В бъдещото Царство не мислете за нещата, които усилват вашата тревога – безпокойте се само за изпълнението на волята на небесния Отец.”

^{137:1.7 (1525.4)} Яков и Йоан възприеха упрека по подобаващ начин; занапред те никога не завиждаха на Андрей и Симон. И заедно с двамата свои другари-апостоли те се приготвиха да тръгнат на следващата сутрин за Галилея. От този ден “апостоли” започнаха да се наричат избраното семейство помощници, за разлика от огромните тълпи повярвали ученици, които впоследствие го съпровождаха.

^{137:1.8 (1525.5)} Късно вечерта на този ден Яков, Йоан, Андрей и Симон се срещнаха с Йоан Кръстител и със сълзи на очи, но с твърд глас този мъжествен пророк от Юдея пусна двамата свои ученици, за да станат апостоли на галилейския Принц на бъдещото царство.

2. Избирането на Филип и Натанаил

^{137:2.1 (1526.1)} В неделното утро на 24 февруари 26 година след н. е. Иисус напусна Йоан Кръстител при реката близо до Пела и вече никога не се срещна с него в плът.

^{137:2.2 (1526.2)} В този ден, когато Иисус, със своите четирима ученици апостоли тръгна за Галилея, в лагера на последователите на Йоан се надигна силно вълнение. Назряваше първият голям разкол. Ден по-рано Йоан изрази пред Андрей и Езра своята увереност, че Иисус е Спасител. Андрей реши да следва Иисус, но Езра отхвърли този

кротък назаретски дърводелец, заявявайки на своите приятели: “Пророк Даниил провъзгласи, че Синът Човешки ще се яви с облаци небесни, в могъщество и слава. Този галилейски дърводелец, този капернаумски строител на лодки не може да бъде Спасител. Може ли такъв дар Божий да излезе от Назарет? Този Иисус е роднина на Йоан и поради огромната си доброта нашият учител позволи да го заблудят. Да се държим по-далеч от този лъжлив Месия.” Когато Йоан упрекна Езра за тези думи, той се оттегли с много ученици и побърза на юг. Продължавайки да кръсти в името Йоан тази група с времето основа секта, членовете на която вярваха в Йоан, но отказваха да приемат Иисус. Остатъкът от тази група се запази в Месопотамия до ден днешен.

^{137:2.3 (1526.3)} Докато в лагера на последователите на Йоан назряваха неприятности, Иисус със своите четирима апостоли се приближаваше към Галилея. Те се канеха да пресекат река Йордан и да отидат през Наин в Назарет, когато Иисус видя, че насреща му идва Филип от Витсаида заедно със свой приятел. Иисус познаваше Филип, който беше също толкова добре запознат с всеки от четиримата нови апостоли. Филип се отправи към Пела със своя приятел Натанаил за среща с Йоан: той чу за приближаването на Царството Божие и искаше да узнае подробности. Филип изключително се зарадва при срещата с Иисус, бидейки негов привърженик, откакто той се появи в Капернаум. Но Натанаил, живеещ в Кана Галилейска, не познаваше Иисус. Филип се приближи, за да поздрави своите приятели, а Натанаил остана в сянката на дървото край пътя.

^{137:2.4 (1526.4)} Петър отведе Филип настрани и му обясни, че всички те – имайки предвид себе си, Андрей, Яков и Йоан – са станали съратници на Иисус в новото Царство и настоятелно съветваше Филип да се присъедини към служенето. Филип се оказа в трудно положение. Как да постъпи? Тук, на пътя при река Йордан, без всякакво предупреждение беше нужно веднага да реши най-важния въпрос в своя живот. Докато той, Петър, Андрей и Йоан водеха сериозен разговор, Иисус обясни на Яков маршрута през Галилея към Капернаум. Накрая Андрей предложи на Филип: “Защо не попитаме Учителя?”

^{137:2.5 (1526.5)} Внезапно Филип го осени, че Иисус е наистина велик човек, вероятно Месията, и той реши да се подчини по този въпрос на решението на Иисус; отиде направо до него и попита: “Учителю, да отида ли при Йоан, или да се присъединя към моите приятели, които вървят след теб?” И Иисус отговори: “Следвай ме.” Филип затрептя от увереност в това, че е намерил Избавителя.

^{137:2.6 (1526.6)} Филип показва с жест на останалите да почакаат, а сам побърза да разкаже за случилото се на своя приятел Натанаил, който все още седеше под черницата, обмисляйки това, което беше чул от Йоан Кръстител, бъдещото Царство и очаквания Месия. Филип наруши неговите размишления с възгласа: “Аз намерих Спасителя – този, за когото писаха Мойсей и пророците и когото провъзгласи Йоан!” Вдигайки глава, Натанаил се поинтересува: “Откъде се появи този учител?” И Филип отговори: “Това е Иисус от Назарет, син на Йосиф – дърводелец, от неотдавна живеещ в Капернаум.” И тогава,

донякъде поразен от неговия отговор, Натанаил попита: “Нима може нещо добро да дойде от Назарет?” Но Филип, хващайки го за ръка, каза: “Ела и ще видиш.”

^{137:2.7 (1527.1)} Филип поведе Натанаил към Иисус, който ласкаво погледна в очите честния скептик и каза: “Ето един истински израилтянин, в когото няма лукавство. Следвай ме.” И Натанаил, обръщайки се към Филип, каза: “Ти си прав. Той действително е познавач на хората. Аз ще тръгна след него, ако съм достоен.” И Иисус отново кимна на Натанаил, казвайки: “Следвай ме.”

^{137:2.8 (1527.2)} Сега Иисус вече беше събрал половината от своята бъдеща група от най-близки приятели, петима от които го познаваха в течение на известно време, а един – Натанаил, беше непознат. Те веднага пресякоха река Йордан и, минавайки селото Наин, късно през нощта стигнаха до Назарет.

^{137:2.9 (1527.3)} Всички те нощуваха при Йосиф – в дома, където Иисус прекара своето детство. Приятелите на Иисус слабо разбираха защо техният нов учител унищожава така старателно всички свои оцелели записи, останали в дома под формата на Десетте Заповеди, а също така и на другите послания и изречения. Но тези действия – точно както и фактът, че впоследствие те никога не видяха той да пише на нещо друго освен на пясък, им направиха дълбоко впечатление.

3. Посещението в Капернаум

^{137:3.1 (1527.4)} На следващия ден Иисус изпрати своите апостоли в Кана, където всички те бяха поканени на сватба от една видна млада гражданка, докато самият той побърза да навести майка си в Капернаум, спирайки по пътя в Магдала, за да се види с брат си Юда.

^{137:3.2 (1527.5)} Преди да напуснат Назарет, новите съратници на Иисус разказаха на Йосиф и на другите членове от семейството на Учителя за чудесните събития от неотдавнашното минало и дадоха воля на своите чувства, изразявайки увереността си в това, че Иисус е дългоочакваният Спасител. След като членовете на семейството обсъдиха този въпрос, Йосиф каза: “Възможно е майка ни все пак да беше права – може би нашият странен брат е бъдещият цар.”

^{137:3.3 (1527.6)} Юда присъстваше при кръщаването на Иисус и заедно със своя брат Яков твърдо вярваше в мисията на Иисус на Земята. Макар че както Яков, така и Юда пребиваваха в дълбоко недоумение относно същността на мисията на техния брат, тяхната майка възроди всички свои предишни надежди, че Иисус е Месия, син на Давид, и призоваваше синовете си да вярват в своя брат като спасител на Израил.

^{137:3.4 (1527.7)} Иисус пристигна в Капернаум в понеделник вечерта, но не отиде в собствения си дом, където живееше Яков с майка им, а тръгна направо към Зеведей. Всички негови капернаумски приятели забелязаха в него огромна и приятна промяна. Той отново изглеждаше сравнително весел и повече напомняше предишния назаретски Иисус. В течение на няколко години, предшествали неговото

кръщение и периодите на уединение непосредствено преди и след кръщението, той ставаше все по-сериозен и затворен. Сега той изглеждаше на всички предишния Иисус. В неговия облик се чувстваше някаква величавост и възвишеност, но отново беше непринуден и весел.

137:3.5 (1528.1) Мария тръпнеше в очакване. На нея ѝ се струваше, че се е приближило изпълнението на обещанието, дадено ѝ от Гавраил. Тя очакваше, че скоро цяла Палестина ще бъде потресена и поразена от чудотворното разкриване на нейния син като свръхестествения цар на всички евреи. Но на всички въпроси на майка си, Яков, Юда и Зеведей Иисус отговаряше само с усмивка: “Аз трябва да остана тук за известно време; длъжен съм да изпълня волята на моя небесен Отец.”

137:3.6 (1527.9) На следващия ден, във вторник, всички те отидоха в Кана на сватбата на Наоми, която трябваше да се състои ден по-късно. И независимо от многобройните предупреждения на Иисус да не говорят за него на никого, “докато не удари часът и не се изпълни делото на моя Отец”, те постъпиха по своему и тайничко разпространяваха вестта за това, че са намерили Избавителя. Всеки от тях се надяваше за себе си, че по времето на предстоящата сватба в Кана Иисус ще приеме пълномощията на Месия и ще направи това с велико могъщество и грандиозно великолепие. Те помнеха разговора за явленията, станали след неговото кръщение, и вярваха, че неговият бъдещ земен път ще бъде отбелязан с все по-чести демонстрации на свръхестествени

способности и чудеса. Затова цялата област се готвеше да пристигне в Кана на сватбен пир на Наоми и Йоав, син на Натан.

^{137:3.7 (1527.10)} Мария не беше била толкова весела от години. Тя отиде в Кана, чувствайки се като царица-майка, канеща се да ходи на коронацията на своя син. За пръв път след като Иисус навърши тринадесет години, семейството и приятелите му го виждаха толкова безгрижен, толкова щастлив, толкова внимателен и отзивчив към молбите и желанията на своите приятели, толкова трогателно състрадателен. И затова те се разделяха на групички и си шепнеха, гадаейки какво ще стане. Какво ще предприеме сега този странен човек? Как ще възвести славата на бъдещото Царство? И всички те бяха във възторг при мисълта, че им предстои да присъстват при откровението за могъществото и силите на Бога на Израил.

4. Сватбата в Кана

^{137:4.1 (1528.4)} Към обед в сряда в Кана пристигнаха около хиляда човека, което надвишаваше повече от четири пъти броя на поканените на сватбения пир. По еврейски обичай сватбата отбелязваха в сряда, а поканите бяха разпратени месец преди събитието. До обед и в началото на тази втора половина от деня всичко станало напомняше повече на устроен в чест на Иисус обществен прием, отколкото на сватба. Всеки искаше да приветства този вече почти знаменит галилеец и той беше изключително сърдечен с всички – млади и стари, юдеи и друговерци. И всички те се зарадваха, когато Иисус се съгласи да тръгне начело на сватбеното шествие.

137:4.2 (1528.5) Сега Иисус вече напълно осъзнаваше своето човешко съществуване, своето божествено предсъществуване и статута на своите обединени или слели се божествена и човешка същности. За него беше напълно естествено да играе човешка роля, а в следващия момент да приеме личните прерогативи на Божество.

137:4.3 (1528.6) В течение на деня Иисус все по-отчетливо започна да осъзнава, че от него очакват чудеса; особено ясно виждаше, че неговото семейство и шестима ученици-апостоли се надяват, че той ще провъзгласи своето бъдещо Царство с някакво поразително и свръхестествено действие.

137:4.4 (1529.1) В началото на втората половина от деня Мария повика Яков; заедно те събраха кураж, приближиха се до Иисус и го попитаха няма ли да може той да им довери своята тайна дотолкова, че да им съобщи кога и в какъв момент от сватбената церемония планира да прояви себе си като “свръхестествен”. Още не бяха успели да завършат и видяха, че са пробудили в Иисус неговото характерно негодувание. Той каза само: “Ако ме обичате, трябва да останете с мен, докато изпълнявам волята на моя небесен Отец.” Но изражението на лицето му беше красноречиво свидетелство за упрек.

137:4.5 (1529.2) Тази постъпка на майка му изключително много разочарова Иисус-човека и той беше съществено отрезвен от своята реакция на нейния намек – да си позволи външна демонстрация на своята божественост. Това беше едно от нещата, които той така неотдавна – по време на неговото уединение в планината – беше решил да не прави. В

течение на няколко часа Мария беше в подтиснато състояние. Тя каза на Яков: “Аз не го разбирам; какво означава всичко това? Ще има ли край това странно поведение?” Яков и Юда се опитваха да утешават майка си, докато Иисус се уедини за един час. Но връщайки се при гостите, той отново беше безгрижен и весел.

137:4.6 (1529.3) Сватбената церемония преминаваше в мълчаливо очакване, но завърши без нито една дума или действие от страна на почетния гост. След това тръгна слух, че дърводелецът и строител на лодки, когото Йоан провъзгласи за “Избавител”, ще демонстрира своето могъщество по време на вечерното празненство – вероятно след сватбената вечеря. Но за неговите шестима ученици-апостоли всякакво очакване на такава демонстрация се прекрати, след като той ги събра преди празничната вечеря и с най-голяма сериозност им каза: “Не си мислете, че съм дошъл тук, за да правя чудеса за удовлетворяване на любопитните или за да убедя съмняващите се. Не. Ние се намираме тук, за да изпълним волята на нашия небесен Отец.” Но когато Мария и останалите видяха, че той се съвещава със своите приятели, те за себе си се увериха напълно в това, че се готви нещо необикновено. И всички седнаха, за да се насладят на сватбената трапеза и празничната вечеря в приятното общество на своите приятели.

137:4.7 (1529.4) Бащата на жениха приготви запас от вино, който спокойно би стигнал за всички поканени на сватбата гости, но можеше ли той да знае, че женитбата на неговия син ще стане събитие, толкова тясно свързано с очакваното

явяване на Иисус като Месия-Избавител? Той се радваше на падналата му се чест да види знаменития галилеец сред своите гости, но още преди завършването на вечерята слугите го обезкуражиха, като му съобщиха, че виното свършва. Към края на сватбената вечеря, когато гостите започнаха да се разхождат из градината, майката на жениха събщи под секрет на Мария, че запасите от вино са свършили, на което Мария доверително ѝ каза: “Не се тревожи, аз ще поговоря със сина ми. Той ще ни помогне.” Така тя намери смелост да поговори с него независимо от порицанието, отправено само няколко часа по-рано.

^{137:4.8 (1529.5)} В течение на много години при всяка криза, случила се в техния семеен живот в Назарет, Мария се обръщаше за помощ към Иисус, затова беше напълно естествено в такава ситуация да помисли за него. Но имаше и други причини, които караха тази честолюбива майка да се обърне в този случай към своя най-голям син. Мария отиде при Иисус, който стоеше сам в ъгъла на градината, и каза: “Синко, те нямат вино.” Иисус отговори: “Добра ми жено, какво общо има това с мен?” Мария каза: “Но аз смятам, че е настанал твойт час; нима ти не можеш да ни помогнеш?” Иисус отвърна: “Аз заявявам отново: дойдох, не за да се занимавам с подобни дела. Защо отново ме безпокоиш с такива неща?” И тук, разплаквайки се, Мария помоли: “Но, сине, аз им обещах, че ти ще ни помогнеш; нима не можеш да се съжалиш над мен и да изпълниш моята молба?” И тогава Иисус каза: “Жено, с какво право раздаваш такива обещания? Погрижи се занапред да не правиш това. Ние трябва във всичко да следваме волята на небесния Отец.”

^{137:4.9 (1530.1)} Мария, майката на Иисус, беше сломена; тя беше изумена! И докато стоеше пред него, без да мръдне, със сълзи, стичащи се по лицето ѝ, човешкото сърце на Иисус се изпълни със състрадание към жената, родила го в плът; и накланяйки се към нея, той ласкаво положи ръка на главата ѝ и каза: “Хайде-хайде, мамо Мария, не се опечалявай от моите думи; те ти се сториха резки, но нима не съм ти казвал много пъти, че съм дошъл само за това – да изпълня волята на моя небесен Отец? Аз с най-голямо удоволствие бих направил това, за което ме молиш, ако такава беше волята на моя Отец...” И Иисус внезапно замлъкна, той се поколеба. Мария сякаш почувства, че става нещо. Скачайки, тя обгърна с ръце шията му, целуна го и побърза да се върне в помещението за слугите, на които каза само: “Каквото синът ми каже, това направете.” Но Иисус не каза нищо. Той разбра, че вече е казал – а по-точно, по собствено желание помислил – твърде много.

^{137:4.10 (1530.2)} От ликуване на Мария ѝ се искаше да затанцува. Тя не знаеше дали ще се появи вино, но не се съмняваше, че окончателно е убедила своя първороден син да утвърди своята власт – да разкрие себе си, да заяви за своето високо положение и да прояви Месианско могъщество. И благодарение на присъствието и взаимодействието между някои вселенски сили и личности, за които присъстващите изобщо не се досещаха, на нея не ѝ беше съдено да се разочарова. Виното, за което молеше Мария и което Богочовекът Иисус по човешки, от съчувствие пожела, скоро трябваше да се появи.

Недалеч стояха шест каменни водоноса, напълнени с вода и събиращи около седемдесет литра всеки. Тази вода беше предназначена за последващо използване по време на завършващите сватбата очистителни обреди. Вниманието на Иисус беше привлечено от движението на слугите, грижещи се за тези огромни каменни съдове под оживеното ръководство на майка му; идвайки по-близо, той видя как от тях вадят вино с глинени гърнета.

Постепенно Иисус започна да разбира какво е станало. От всички присъстващи на сватбеното празненство в Кана най-много от всички беше удивен самият той. Хората очакваха от него чудо, но именно това той беше решил да не прави. И тук Синът Човешки си спомни какво го предупреждаваше Личностният Настройчик на Съзнанието в планината. Той се спомни предупреждението на Настройчика за неспособността на която и да е сила или личност да го лиши от този прерогатив на Създател, който се заключаваше в независимост от времето. В този случай преобразувателите на енергии, промеждутъчните създания и всички други необходими личности бяха събрани редом с водата и другите необходими елементи и предвид явното желание на Създателя и Властелина на Вселената резултатът – мигновената поява на *виното* – беше неизбежен. И това явление беше още по-неизбежно, доколкото Личностният Настройчик даде да се разбере, че изпълнението на желанията на Сина никак не противоречи на волята на Отеца.

^{137:4.13 (1530.5)} Но това в никаква степен не беше чудо. Нито един закон на природата не беше преобразуван, отменен или нарушен. Единственото, което стана, е анулирането на *времето* при подбора от небесните същества на химичните елементи, необходими за образуването на вино. В този случай в Кана посредниците на Създателя подготвиха вино точно така, както правят това чрез обичайния естествен процес, *с изключение* на това, че го направиха независимо от времето и при вмешателството на свръхчовешки сили в процеса на пространствения подбор на необходимите химически съставки.

^{137:4.14 (1531.1)} Освен това беше очевидно, че извършването на така нареченото чудо не противоречеше на волята на Райския Баща – в противен случай то не би се случило, тъй като Иисус вече подчини себе си във всичко на волята на Отеца.

^{137:4.15 (1531.2)} Когато слугите наляха новото вино и го донесоха на шафера, изпълняващ ролята на “разпоредител на гощавката”, и след като го опита, той повика жениха и му каза: “Обикновено първо нагостяват с хубаво вино, а когато гостите се напият, дават по-лошо; ти си запазил по-доброто вино за края на пира.”

^{137:4.16 (1531.3)} Мария и учениците на Иисус изключително се зарадваха на мнимите чудеса, които, както предполагаша те, той преднамерено сътвори, но Иисус се уедини в едно закътано тъгълче на градината, за да помисли сериозно. Той окончателно стигна до извода, че в дадените обстоятелства беше неспособен да повлияе на станалото – тъй като, не противоречейки на волята на Отеца, то беше неизбежно.

Когато се върна при гостите, те гледаха към него с благоговение; всички те виждаха в него Месията. Но Иисус беше дълбоко озадачен, разбирайки, че те са повярвали в него само заради необикновеното произшествие, свидетели на което случайно станаха. И отново Иисус се отдалечи за известно време, качвайки се на покрива на дома, за да обмисли всичко случило се.

^{137:4.17 (1531.4)} Сега вече Иисус добре разбираше, че трябва през цялото време да следи себе си, за да избегне постоянно повторение на подобни епизоди поради съчувствие или жалост. При все това станаха множество сходни събития преди Синът Човешки завинаги да излезе от своя смъртен живот, преживян в плът.

5. Завръщането в Капернаум

^{137:5.1 (1531.5)} Макар че много от гостите останаха цялата седмица, в течение на която се празнуваше сватбата, Иисус със своите нови ученици-апостоли Яков, Йоан, Андрей, Петър, Филип и Натанаил рано сутринта на следващия ден отидоха в Капернаум, без да се сбогуват с никого. Семейството на Иисус и неговите другари в Кана бяха изключително разстроени от това, че той ги напусна толкова внезапно, а Юда – по-малкият брат на Иисус, тръгна да го търси. Иисус и неговите апостоли тръгнаха направо към Зеvedей във Витсаида. По пътя Иисус обсъди със своите нови съратници много важни неща, засягащи бъдещото Царство, и изрично ги предупреди да не споменават за превръщането на водата във вино. Той също така ги посъветва в бъдещата си дейност да заобикалят Сефорис и Тивериада.

^{137:5.2 (1531.6)} В тази вечер след вечеря в дома на Зеведей и Саломия се състоя едно от най-важните съвещания за целия ранен период на служене на Иисус. Присъстваха само шестимата апостоли; Юда пристигна, когато вече се канеха да се разотидат. Когато тези шест избрани човека вървяха с Иисус от Кана към Витсаида, на тях им се струваше, че летят по въздуха. Те бяха изпълнени с очакване и тръпнеха от съзнанието за това, че са избрани за близки другари на Сина Човешки. Но когато Иисус подробно им разказа кой е той, каква ще бъде неговата мисия на Земята и как вероятно ще завърши тя, те бяха потресени. Не можеха да проумеят смисъла на неговите думи. Те се лишиха от дар слово; даже Петър беше неизразимо подтиснат. Само дълбокомисленият Андрей се реши да отговори на дадения от Иисус съвет. Когато Иисус разбра, че те не разбират неговото послание, когато видя доколко заостенели бяха техните представи за юдейския Месия, той ги изпрати да спят, а сам отиде на разходка, по време на която поговори със своя брат Юда. Преди да се раздели с Иисус, Юда прочувствено каза: “Мой баща-братко, аз никога не съм те разбирал. Не съм уверен дали си този, за когото ни говореше нашата майка, и не до край разбирам бъдещото Царство, но със сигурност знам, че ти си могъщ Божий човек. Аз чух гласа при Йордан и вярвам в теб, който и да си.” И произнасяйки тези думи, той тръгна към своя дом в Магдала.

^{137:5.3 (1532.1)} През тази нощ Иисус не спа. След като сложи своята вечерна наметка, той седя на брега на езерото и мисли чак до сутринта на следващия ден. През дългите часове на тази нощ, прекарани в размисъл, Иисус ясно

разбра, че никога няма да успее да накара своите последователи да видят в него някой друг освен дългоочаквания Месия. Накрая осъзна, че неговата проповед за Царството не може да започне, освен като изпълнение на предсказанието на Йоан, и че той може да пристъпи към нея само като този, когото очакваха евреите. В края на краищата, макар че не беше Месия, приличащ на Давид, той беше истинско дело на пророческите изказвания на тези древни ясновидци, които бяха по-склонни към духовност. Оттогава никога напълно не отричаше, че е Месия. Той реши да повери окончателното разрешаване на тази сложна ситуация на волята на Отеца.

137:5.4 (1532.2) На следващата сутрин Иисус се присъедини за закуска към своите съратници, представляващи невесела гледка. Той поговори с тях, а след това ги събра край себе си и каза: “Волята на моя Отец се състои в това, да останем тук известно време. Вие чухте как Йоан казваше, че е дошъл да подготви пътя за Царството; затова ние трябва да дочакаме завършването на проповедите на Йоан. Когато предтечата на Сина Човешки завърши своя труд, ние ще започнем да провъзгласяваме благата вест за Царството.” Иисус изпрати своите апостоли по домовете им, а самият той се приготви да отиде заедно със Зеvedей в лодкарската работилница; той се уговори да се види с тях на следващия ден в синагогата, където трябваше да произнесе реч, и си уреди среща с тях в събота по обед.

6. Събитията от съботния ден

137:6.1 (1532.3) Първата публична изява на Иисус след кръщението се състоя в синагогата на Капернаум в събота,

2 март 26 година от н.е. Синагогата беше препълнена. Разказът за кръщението в Йордан сега се подсили с допълнителните новости от Кана за водата и виното. Иисус постави на почетните места шестима от своите апостоли, редом с които седяха неговите братя в плът Яков и Юда. Майка му, върнала се от Капернаум предишния ден вечерта, също присъстваше и седеше сред жените в синагогата. Цялата публика беше в състояние на нетърпеливо очакване; те разчитаха да видят някаква необичайна демонстрация на свръхестествена сила, която би била подобаващо свидетелство за същността и властта на този, който трябваше да се обърне към тях в този ден. Но ги очакваше разочарование.

^{137:6.2 (1532.4)} Когато Иисус стана, управляващият синагогата му подаде свитък с Писанието и той прочете от пророк Исаия: “Така казва Господ: ,Моят трон са небесата, земята – подножие за Моите нозе. Къде е домът, построен от вас за мМн? Къде е Моята обител? Всичко това съм го създал Аз сам“, - казва Господ. – Но за този човек Аз ще се погрижа, за бедния и смирен, съкрушен духом, за този, който трепери пред думите Мои. ,Слушайте словото на Господа, треперете пред него: ,Вашите братя ви ненавиждаха и гонеха в Мое име“. Но нека да се прослави Господ. Той ще се яви във веселие и всички останали ще бъдат посрамени. Гласът от града, гласът от храма, гласът на Господа казва: “Още не се е мъчила в родилни мъки, а роди; преди да настъпят болките, роди син.” Кой е чувал за нещо подобно? Може ли да бъде накарана земята да ражда в един ден? Може ли народ да се роди изведнъж? Но така казва Господ: ,Ето, Аз ще дам мир, той ще се излее като

река и даже славата на езичниците ще потече като поток. Както майката успокоява своето дете, така и Аз ще ви утеша. И вие ще бъдете утешени в Йерусалим. И когато видите това, ще се възрадва вашето сърце.”

137:6.3 (1533.1) Завършвайки четенето, Иисус върна свитъка на пазителя. Преди да си седне на мястото, той просто каза: “Бъдете търпеливи и ще видите славата Божия; така ще бъде с всички, които останат с мен и се научат да изпълняват волята на моя небесен Отец.” И хората се разотидоха по домовете си, размишлявайки какво означава всичко това.

137:6.4 (1533.2) В този ден Иисус и неговите апостоли заедно с Яков и Юда седнаха в лодката и отплаваха на известно разстояние от брега; там те останаха на котва и Иисус заговори за бъдещото Царство. И те разбраха повече от онова, което успяха да разберат в четвъртък вечерта.

137:6.5 (1533.3) Иисус ги посъветва да се върнат към изпълнението на своите обичайни задължения, докато не “удари часът на Царството”. И за да ги въодушеви с пример, той започна да работи редовно в лодкарската работилница. Обяснявайки, че те следва всяка вечер да посвещават по три часа за подготовка за своята бъдеща работа, Иисус добави: “Всички ние ще останем тук дотогава, докато Отецът не ми повели да ви призова. Сега всеки от вас трябва да се върне към своята привична работа така, сякаш нищо не е станало. На никого не говорете за мен и помнете, че Царството мое ще дойде не чрез шум и вълшебство, а чрез огромната промяна, която моят Отец ще предизвика във вашите сърца и в сърцата на тези, които

бъдат призовани да се присъединят към вас в съветите на Царството. Сега вие сте мои приятели; аз ви вярвам и ви обичам; скоро ви предстои да станете мои лични съратници. Бъдете търпеливи, бъдете кротки. Винаги се подчинявайте на волята на Отеца. Пригответе се да откликнете на призива на Царството. Макар че ще изпитате огромна радост при служенето на моя Отец, вие трябва също така да бъдете готови и за неприятности, тъй като ви предупреждавам, че за множество хора пътят към Царството ще мине през много беди. Но тези, които намерят Царството, ще се изпълнят с радост и ще бъдат наречени най-добрите на цялата Земя. Но не се надявайте напразно; светът ще се спъне в моите думи. Даже вие, приятели мои, не съвсем разбирате какво разкривам пред вашите смутени умове. Не се заблуждавайте, предстои ни да се трудим за поколенията, очакващи знамения. Те ще изискват чудеса като доказателство за това, че съм изпратен от моя Отец, и не веднага ще видят потвърждение на моята мисия в разкритата от мен *любов* към моя Отец.”

^{137:6.6 (1533.4)} В тази вечер след завръщането си на брега и преди да се разотидат Иисус, застанал на края на водата, произнесе молитва: “Татко мой, благодаря ти за тези малки деца, които независимо от всички свои съмнения вече вярват. И заради тях аз забравих за себе си, за да изпълня твоята воля. Нека те се научат да бъдат единни, както сме ние с теб.”

7. Четирите месеца подготовка

^{137:7.1 (1533.5)} Периодът на очакване продължи четири дълги месеца — март, април, май и юни. Това време Иисус

прекара със своите съратници и своя роден брат Яков в повече от сто продължителни и сериозни беседи, преминали обаче в приповдигнато и радостно настроение. Предвид болестта в своето семейство Юда посещаваше рядко тези занятия. Яков, братът на Иисус, не губеше вяра в него; що се отнася до Мария, то в течение на тези месеци на задръжка и бездействие тя почти се разубеди в своя син. Нейната вяра, така високо литнала в Кана, падна до рекордно ниско ниво. Тя само често възклицаваше: “Аз не мога да го разбера. Не разбирам какво означава всичко това.” Но жената на Яков правеше много, за да всели в нея мъжество.

137:7.2 (1534.1) В течение на тези четири месеца седемте повярвали в Иисус човека, един от които беше неговият роден брат по плът, продължаваха да го опознават; те свикваха с мисълта, че живеят редом с този Богочовек. Макар че го наричаха „Рави” [Учителю – евр.; б.р.], те се учеха да не се боят от него. Благодарение на несравнимия си личностен такт Иисус се държеше така, че не ги плашеше със своята божественост. На тях им беше наистина леко да бъдат “приятели на Бога” – на Бога, въплътен в образа на смъртен. Периодът на очакване се оказа сурово изпитание за цялата група вярващи. За това време не стана нищо, абсолютно нищо свръхестествено. Всеки ден те се занимаваха със своите обичайни дела и всяка вечер сядаха в краката на Иисус. Тях ги свързваше неговата ненадмината личност и благотворните думи, които той им говореше от вечер на вечер.

^{137:7.3 (1534.2)} Особено труден беше този период на очакване и учене за Симон Петър. Той постоянно се опитваше да убеди Иисус да пристъпи към проповед за Царството в Галилея едновременно с Йоан, който продължаваше да проповядва в Юдея. Но Иисус неизменно отговаряше на Петър: “Събери търпение, Симон. Усъвършенствай се. Ние едва ли ще бъдем истински готови, когато Отецът ни призове.” И по-опитният, здравомислещ Андрей периодически успокояваше Петър със своите съвети. Човешката естественост на Иисус правеше на Андрей колосално впечатление. Той неуморно мислеше над това, как този, който е способен да живее така близо до Бога, може да бъде толкова разположен и състрадателен към хората.

^{137:7.4 (1534.3)} В течение на целия този период Иисус говори в синагогата само два пъти. Една седмица сменяше друга и към края на периода на очакване хората започнаха по-рядко да си спомнят за неговото кръщение и за случая с виното в Кана. Освен това Иисус се погрижи за това време да не се случи нищо, което да изглежда като чудо. Но независимо от техния едва забележим живот във Витсаида слуховете за необикновените деяния на Иисус стигнаха до Ирод Антипа, който изпрати шпиони с цел да изясни намеренията на Иисус. Но Ирод повече го тревожеха проповедите на Йоан. Той реши да не безпокои Иисус, който съвсем мирно продължаваше своята дейност в Капернаум.

^{137:7.5 (1534.4)} В този период на очакване Иисус се стремеше да обясни на своите съратници какво трябва да бъде тяхното

отношение към различните религиозни групи и политически партии на Палестина. Иисус винаги повтаряше: „Ние се стремим да склоним на своя страна всички тях, но не принадлежим към някоя от тях.”

^{137:7.6 (1534.5)} В съвкупност книжниците и равините се наричаха фарисеи. Те наричаха себе си “съратниците”. В много отношения представляваха прогресивна, в сравнение с останалите евреи, група и приемаха много учения, които нямаха еднозначно потвърждение в свещените книги на юдеите, като например доктрината за възкресяването на мъртвите, която се споменава само от един от пророците от късния период, Даниил.

^{137:7.7 (1534.6)} Садукееите се състояха от духовенството и някои богати евреи. Те не бяха толкова ревностни блюстители на буквата на закона. Фарисеите и садукееите в действителност бяха религиозни партньори, а не секти.

^{137:7.8 (1534.7)} Есеите бяха истинска религиозна секта, появила се по време на бунта на Макавеите, чиито изисквания бяха в известни отношения по-строги, отколкото при фарисеите. Те бяха приели от персите много вярвания и обреди, живееха в манастирски братства и се отказваха от брака, а цялото тяхно имущество беше общо. Есеите отделяха особено внимание на ученията за ангелите.

^{137:7.9 (1535.1)} Зилотите бяха група ревностни еврейски патриоти. Те твърдяха, че в борбата за освобождение от ярема на римското робство всякакви методи са добри.

137:7.10 (1535.2) Иродианите бяха чисто политическа партия, действаща за освобождението от римско господство чрез възстановяване династията на Ирод.

137:7.11 (1535.3) В самия център на Палестина живеяха самаряните, с които “юдеите не общуваха” независимо от това, че самаряните се придържаха към възгледи, в които нямаше много общо с юдейските учения.

137:7.12 (1535.4) Всички тези партии и секти, включително многобройното братство на назореите, вярваха в идването на Месията. Всички те чакаха освободителя на своя народ. Но Иисус съвсем недвусмислено обясни, че той и неговите учения няма да бъдат причастни към възгледите или методите на една от тези школи. Синът Човешки не трябваше да стане нито назорей, нито есей.

137:7.13 (1535.5) Макар че Иисус, както и Йоан, призоваваше своите апостоли да проповядват Евангелието и да наставляват вярващите, той поставяше акцент върху “възвестяването на благата вест за Царството небесно”. Той неизменно внушаваше на своите съратници, че те трябва да изказват любов, състрадание и “съчувствие”. От самото начало учеше своите последователи, че Царството небесно е духовен опит, свързан с възцаряването на Бога в сърцата на хората.

137:7.14 (1535.6) В този период, в очакване на прехода към активна обществена проповед, две вечери в седмицата Иисус и неговите седем съратника прекарваха в синагогата, изучавайки свещените книги на юдеите. В последващите години, след периодите на интензивна

обществена дейност, апостолите си спомняха тези четири месеца като най-ценния и плодотворен период от общуването си с Учителя. Иисус научи тези хора на всичко, което можеха да усвоят. Би било грешка да се опита да ги научи на прекалено много и той не задълбочаваше тяхното смущение чрез запознаване с истини, значително превъзхождащи това, което те можеха да разберат.

8. Проповедта за царството

^{137:8.1 (1535.7)} В събота, 22 юни, малко преди да отидат на първото проповедническо пътешествие и приблизително десет дни след хвърлянето на Йоан в затвора, Иисус – за втори път откакто доведе своите апостоли в Капернаум – се качи на катедрата в синагогата.

^{137:8.2 (1535.8)} Няколко дни преди тази “Проповед за царството”, когато Иисус работеше в лодкарската работилница, Петър му донесе известието за ареста на Йоан. Иисус отново положи своите инструменти, сне работната престилка и каза на Петър: “Настана часът на Отеца. Да се приготвим да възвестим Евангелието за Царството.”

^{137:8.3 (1535.9)} В този вторник, 18 юни 26 година от н.е., Иисус работеше зад тезгях за последен път. Петър избяга от работилницата и до вечерта събра своите събратя. Оставяйки ги в горичката до брега, той тръгна да търси Иисус, но не успя да го намери, тъй като Учителят се отдели в друга горичка за молитва. Те го видяха едва вечерта, когато той се върна в дома на Зеведей и помоли да го нахранят. На следващия ден Иисус изпрати своя брат

Яков да измоли за него разрешение да говори в синагогата в най-близката събота. И управляващият синагогата беше много радостен заради това, че Иисус изрази желание да проведе богослужението.

^{137:8.4 (1536.1)} Преди да излезе с тази незабравима проповед за Царството Божие – първото значително изказване по пътя на своето обществено служене, той прочете следните откъси от Писанието: “Вие ще бъдете за мен царството на свещениците, светият народ. Яхве е нашият съдия, Яхве е нашият законодател, Яхве е нашият цар; Той ще ни спаси. Яхве е моят цар и моят Бог. Той е великият цар на цялата земя. Милостта твоя е над Израил в това царство. Благословена да е славата на Господа, защото Той е нашият Цар.”

^{137:8.5 (1536.2)} Завършвайки четенето, Иисус каза:

^{137:8.6 (1536.3)} “Аз дойдох, за да провъзглася установяването на Царството на Отеца. И това Царство ще обединява покланящите му се души на юдеи и езичници, богати и бедни, свободни и подвластни, защото моят Отец е справедлив; Неговата любов и милосърдие са за всички.

^{137:8.7 (1536.4)} Отецът небесен изпраща Своя Дух, вселяващ се в съзнанието на хората, и когато завърша своя труд на Земята, Духът на Истината също ще се излее над всяка плът. И Духът на моя Отец, заедно с Духа на Истината, ще ви утвърдят в бъдещото Царство на духовно разбиране и божествена праведност. Царството мое не е от този свят. Синът Човешки няма да поведе армии на битка за утвърждаване на престола на властта или царството на

мирската слава. Когато дойде моето Царство, вие ще познаете Сина Човешки като Принц на Мира, разкриването на вечния Отец. Децата на този свят се сражават за установяване и разширяване царството на този свят; моите ученици ще влязат в Царството небесно чрез своите нравствени решения и духовни победи; влизайки в него, те ще придобият радост, праведност и вечен живот.

^{137:8.8 (1536.5)} Този, който преди всичко жадува да влезе в Царството и поради това започне да се стреми към величие на характера, сродно с величието на моя Отец, ще има и всичко останало, от което се нуждае. Но истината ви казвам: ако не търсите пътя към Царството с вярата и доверието на малкото дете, нищо не може да ви помогне да влезете в него.

^{137:8.9 (1536.6)} Не се лъжете по този, който ще дойде и ще каже: “тук е царството” или “царството е там”, защото Царството на моя Отец не е в това, което е зримо и материално. Това царство дори сега е сред вас, защото където Духът Божий учи и води душата човешка, там наистина е Царството небесно. И това Царство Божие е праведност, мир и радост в Светия Дух.

^{137:8.10 (1536.7)} Йоан действително ви кръсти в знак на покаяние и опростяване на вашите грехове, но влизайки в Царството небесно, вие ще бъдете кръстени в Светия Дух.

^{137:8.11 (1536.8)} В Царството на моя Отец няма нито юдеи, нито езичници, а има само такива, които търсят съвършенство чрез служенето, защото аз заявявам: този, който иска да бъде велик в царството на моя Отец, трябва да стане слуга

на всички. Ако желаете да служите на своите ближни, вие ще седнете заедно с мен в моето Царство – така както аз, служейки като създание, скоро ще седна заедно с моя Отец в Неговото Царство.

^{137:8.12 (1536.9)} Това ново Царство е подобно на семе, което прораства в благодатната земя. То не веднага донася зрял плод. Ще мине време преди вкоренилото се в душата на човека Царство да донесе зрелия плод на неувяхващата праведност и вечното спасение.

^{137:8.13 (1536.10)} И това Царство, което ви възвестявам, не е господство на могъщество и изобилие. Царството небесно не е храна и питие, а живот в растяща праведност и усиливаща се радост във възвишено служене на моя небесен Отец. Защото нима не каза Отецът за децата Свой, живеещи в този свят: „Моята воля е те да станат съвършени, както съм съвършен Аз?”

^{137:8.14 (1537.1)} Аз дойдох с проповед за благата вест за Царството. Аз дойдох, не за да стоваря нов товар на тези, които желаят да влязат в това Царство. Провъзгласявам нов и по-добър път и тези, които могат да влязат в бъдещото Царство, ще придобият божествен покой. И каквото и да ви струва този свят, каквато и цена да ви се наложи да заплатите за влизане в Царството небесно, вие ще получите многократно повече радост и духовни постижения в този свят и в бъдещата епоха на вечен живот.

^{137:8.15 (1537.2)} Влизането в царството на Отеца не се означава с настъпление на армии, събаряне на царства от този свят или трошене на окови. Царството небесно е редом с вас и

всички влезли в него ще придобият в пълна степен свобода и радостно спасение.

137:8.16 (1537.3) Това царство е вечно владение. Тези, които влязат в него, ще се възнесат до моя Отец; те непременно ще го постигнат и ще седнат отдясно на неговата Райска слава. И всеки влязъл в Царството небесно ще стане син Божий, за да може в бъдещата епоха да се възнесе при Отеца. И не лицемерните праведници дойдох да призова аз, а грешниците и всички, които жадуват за божествено-съвършена праведност.

137:8.17 (1537.4) Йоан се яви с проповед за покаяние, за да ви подготви за Царството; сега дойдох аз, за да провъзглася вярата — дара Божий, като отплата за встъпване в Царството небесно. Само едната вяра в това, че моят Отец ви обича с безкрайна любов, е достатъчна, за да влезете в Царството Божие.”

137:8.18 (1537.5) Завършвайки своята реч, той седна. Неговите думи потресоха всички слушатели и възхитиха учениците. Но хората не бяха готови за възприемане на благата вест от устата на този Богочовек. Приблизително една трета част от слушащите повярва в неговата проповед, макар че не всичко им беше понятно; около една трета в дълбините на душата си не бяха готови да приемат такава чисто духовна представа за очакваното Царство, докато останалата една трета не можа да разбере неговото учение и мнозина бяха действително убедени в това, че той “не е с всичкиа си”.

Документ 138. Подготовка на посланиците на Царството

138:0.1 (1538.1) П РЕЗ втората половина на деня след изнасянето на проповедта “За Царството” Иисус събра шестимата апостоли и започна да разкрива плановете си за посещаването на градовете в околностите на Галилейското езеро. Неговите братя Яков и Юда бяха изключително оскърбени от това, че не ги поканиха на този съвет. Досега те се смятаха за членове на вътрешния кръг от съратници на Иисус. Но Иисус не смяташе да включи близки роднини в числото на апостолите – духовните бащи на Царството. Неприемането на Яков и Юда в числото на избраните, както и явното отчуждение на Иисус от своята майка от времето на сватбата в Кана, положиха началото на все по-голямо отдалечаване на Иисус от неговото семейство. Това положение се запази в течение на цялото му обществено служение – те почти се отказаха от него и тези разногласия бяха напълно изчерпани едва след неговата смърт и възкресение. Майка му постоянно се мятеше между неустойчивата вяра и надежда, от една страна, и усиливащото се чувство на разочарование, унижение и отчаяние – от друга. Само Рут, най-младият член на семейството, хранеше непоколебима преданост към своя баща-брат.

138:0.2 (1538.2) Чак до възкресението на Иисус никой от членовете на семейството му не вземаше активно участие в неговото служене. Както не почитат пророка в неговата родина, така и в неговото собствено семейство му отказват разбиране и съчувствие.

1. Последни наставления

^{138:1.1 (1538.3)} На следващия ден – в неделя, 23 юни 26 година от н.е., Иисус даде на шестимата апостоли последни наставления и по двойки ги изпрати на път да учат на Евангелието на Царството. Той им забрани да кръщават и ги посъветва да се въздържат от публични проповеди. Обясни, че впоследствие ще им позволи да излязат с такива проповеди, но засега, по силата на много причини, той би искал те да придобият практически опит от личното общуване със своите събратя. Иисус възнамеряваше да направи първото си пътешествие изцяло с *личен труд*. Макар че неговото съобщение донякъде разочарова апостолите, те разбраха поне отчасти защо той не искаше да започне провъзгласяване на Царството именно по такъв начин и тръгнаха на път в приповдигнато настроение, уверени и въодушевени. Той ги изпрати на път по двама: Яков и Йоан тръгнаха към Херес, Андрей и Петър – в Капернаум, а Филип и Натанаил – към Тарихея.

^{138:1.2 (1538.4)} До началото на този първи двуседмичен период на служене Иисус им събщи, че иска да избере дванадесет апостоли, които биха продължили делото на Царството, след като той напусне този свят, и упълномощи всеки от шестимата да избере от броя на първите новообърнати по един човек в предполагаемата група апостоли. Йоан попита: “Но, Учителю, ще станат ли тези шест души членове на нашия кръг, ще участват ли във всичко наравно с нас – тези, които станахме твои последователи още на Йордан и слушахме всичко, което ти говореше при подготовката за тази първа задача в името на Царството?” Иисус отговори: “Да, Йоан, тези избрани от вас хора ще

станат наши неразделни другари и вие ще ги научите на всичко, което има отношение към Царството, както аз учих вас.” Казвайки това, Иисус ги напусна.

^{138:1.3 (1539.1)} Шестимата апостоли се разделиха и тръгнаха на път едва след дълго обсъждане на дадените от Иисус наставления, съгласно които всеки от тях трябваше да избере нов апостол. В резултат се наложи мнението на Андрей, след което те пристъпиха към своя труд. Същността на казаното от Андрей се заключаваше в следното: “Учителят е прав; ние сме твърде малко, за да се справим с тази работа. Необходими са ни нови проповедници и Учителят ни оказа огромно доверие, поръчвайки ни да изберем шестима нови апостоли.” В тази сутрин, когато те се разделяха преди да се заемат за делото, сърцето на всеки от тях се свиваше от затаена мъка. Те знаеха, че ще им липсва Иисус, и освен това изпитваха страх и нерешителност – преди това провъзгласяването на Царството им изглеждаше в друга светлина.

^{138:1.4 (1539.2)} Беше решено, че шестимата апостоли ще се трудят в течение на две седмици, след което ще се съберат на съвет в дома на Зеведей. В това време Иисус се отправи към Назарет, за да се види с Йосиф, Симон и други членове на своето семейство, живеещи в този район. Иисус правеше всичко по човешки възможно, за да запази доверието и любовта на своето семейство, ако това не противоречеше на неговото решение да изпълнява волята на Отеца. В това отношение той с лихва изпълни своя дълг.

^{138:1.5 (1539.3)} Докато апостолите отсъстваха, Иисус много мисли за Йоан Кръстител, вече намиращ се в затвора. Той

изпитваше огромна съблазън да използва своето потенциално могъщество и да го освободи, но за пореден път се подчини на решението да “изпълни волята на Отеца”.

2. Избирането на шестимата

^{138:2.1 (1539.4)} Първото мисионерско пътешествие на шестимата апостоли беше във висша степен успешно. Всеки от тях откри за себе си огромната ценност на непосредственото, лично общуване с хората. Те се върнаха при Иисус, добре разбирайки, че в крайна сметка религията е изцяло и напълно въпрос на *личен опит*. Те започнаха да чувстват колко силно простите хора жадуват да чуят думи на нова религиозна поддръжка и духовно утешение. И когато апостолите се събраха около Иисус, на всички им се искаше да се изкажат едновременно, но Андрей пое върху себе си задълженията на водещ и, получавайки от него право на глас, те надлежно се отчетоха пред Учителя и представиха шестимата кандидати за нови апостоли.

^{138:2.2 (1539.5)} Всеки от апостолите представяше своя избраник за апостолство, след което Иисус помолваше останалите да гласуват за кандидата; така и шестимата нови апостоли бяха официално приети от шестимата по-старши ученици. След това Иисус съобщи, че всички заедно ще посетят тези кандидати и ще ги призоват към служение.

^{138:2.3 (1539.6)} Новоизбраните апостоли бяха:

^{138:2.4 (1539.7)} 1. *Матей Левий*, събирач на налози от Капернаум, чието седалище се намираше малко на изток от града, на границата с Витания. Той беше избран от Андрей.

^{138:2.5 (1539.8)} 2. *Тома Дидим*, рибар от Тарихея, преди работещ като дърводелец и каменар в Гадара. Той беше избран от Филип.

^{138:2.6 (1539.9)} 3. *Яков Алфеев*, рибар и фермер от Хереса, избран от Яков Зеведеев.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. *Юда Алфеев*, брат-близнак на Яков Алфеев, рибар и фермер от Хереса, избран от Йоан Зеведеев.

^{138:2.8 (1540.1)} 5. *Симон Зилот*, заемащ висок пост в патриотическата организация на зилотите, отказал се от него, за да се присъедини към апостолите на Иисус. Преди да стане зилот, Симон беше търговец. Той беше избран от Петър.

^{138:2.9 (1540.2)} 6. *Юда Искарот* беше единственият син на богати еврейски родители от Йерихон. След като стана последовател на Йоан Кръстител, неговите родители-садукеи се бяха отрекли от него. Тъй търсеше работа по тези места, когато го намериха апостолите на Иисус и Натанаил покани Юда да се присъедини към тях главно заради неговия опит по финансовите въпроси. Юда Искарот беше единственият юдеин сред дванадесетте апостоли.

^{138:2.10 (1540.3)} Иисус прекара с шестимата апостоли цял ден, отговаряйки на техните въпроси и слушайки подробните

им отчети, защото те имаха какво да разкажат – натрупаха немалко интересни и полезни впечатления. Сега те виждаха цялата мъдрост на плана на Учителя, изпратил ги в света да придобият опит от спокоен личен труд, преди да пристъпят към по-сериозна обществена дейност.

3. Призоваването на Матей и Симон

^{138:3.1 (1540.4)} На следващия ден Иисус и шестимата апостоли тръгнаха към Матей, събирача на налози. Матей ги очакваше и при тяхното пристигане успя да приключи книгите, приготвяйки се да предаде делата по служба на своя брат. Когато се приближиха до кантона, където се събираше таксата, Андрей излезе напред заедно с Иисус, който, гледайки Матей в очите, произнесе: “Последвай ме.” И той стана и влезе в дома заедно с Иисус и апостолите.

^{138:3.2 (1540.5)} Матей каза на Иисус, че вечерта се кани да уреди прием – той искаше поне да даде обяд за своето семейство и приятели, ако Иисус се съгласи да присъства като почетен гост. Иисус кимна в знак на съгласие. След това Петър отведе Матей встрани и обяснявайки, че той е поканил някой си Симон да се присъедини към апостолите, получи съгласие Симон също да бъде поканен на празненството.

^{138:3.3 (1540.6)} След обяда в дома на Матей Петър поведе всички към Симон Зилот. Те го намериха на предишното място, където сега делата водеше неговият племенник. Когато Петър поведе Иисус към Симон, Учителят поздрави енергичния патриот, казвайки му само: “Последвай ме.”

138:3.4 (1540.7) Те се върнаха всички заедно в дома на Матей, където говориха за политика и религия, докато не стана време да вечерят. Семейството на Левий вече отдавна се занимаваше с търговия и събиране на налози; затова много от гостите, поканени от Матей, фарисеите наричаха не иначе, а “митари и грешници”.

138:3.5 (1540.8) В онези дни, когато в чест на важния гост се уреждаха такива тържествени обеди с покани, съществуваше обичай, съгласно който всеки желаещ можеше да отиде в трапезарията, за да погледа обядващите и да послуша речите и изказванията на знатните гости. Затова много фарисеи в Капернаум се явиха тук, за да наблюдават поведението на Иисус в това необичайно общество.

138:3.6 (1540.9) В хода на празничния обяд гостите изпаднаха в изключително весело разположение на духа; всеобщото веселие беше такова, че наблюдаващите фарисеи в душата си започнаха да порицават Иисус, заедно участва в толкова безгрижно и безотговорно занятие. По-късно, когато събралите се започнаха да произнасят речи, един от най-злобните фарисеи си позволи, обръщайки се към Петър, да осъди поведението на Иисус: “Как можеш ти да учиш, че този човек е праведник, когато той е с митарите и грешниците, позволявайки си да се отдава на толкова безгрижно прекарване на времето?” Петър шепнешком предаде забележката на Иисус преди той да започне прощалната благословия на присъстващите. Иисус започна своята реч с думите: “Днес ние сме се събрали тук, за да приемем Матей и Симон в нашето братство. На мен

ми е приятно да видя вашето веселие и радост, но вие трябва да се възрадвате още повече, тъй като много от вас ще влязат в Царството небесно, където по-изобилно ще вкусят благодатните му дарове. На вас, стоящите тук и порицаващи ме в душата си затова, че се веселя със своите приятели, позволете да отбележа, че аз дойдох да провъзглася радостта на тези, които отхвърлят обществото, и духовната свобода на тези, които са в плен на морала. Аз ли да ви напомням, че лекар е нужен не на здравите, а на болните? Аз дойдох да призова не благочестивите, а грешниците.”

^{138:3.7 (1541.1)} Това беше наистина необичайна сцена за цялото еврейство: да види как човек, отличаващ се с праведен характер и благородни чувства, свободно и весело общува с простите хора и даже с тълпа събирачи на налози и с така наречените грешници – даже с нерелигиозни и любители на развлеченията. Симон Зилот пожела да произнесе реч на това събрание в дома на Матей, но Андрей – знаейки, че Иисус не искаше бъдещото Царство да бъде смесвано с движението на зилотите, го убеди да се въздържи от публични изказвания.

^{138:3.8 (1541.2)} Иисус и апостолите ношуваха в дома на Матей и когато хората се разотиваха по домовете си, всички говореха само за едно – за добротата и дружелюбието на Иисус.

4. Призоваването на близнаците

^{138:4.1 (1541.3)} Сутринта и деветимата отплаваха към Херес, за да могат по подобаващ начин да призовават поредните

апостоли – Яков и Юда, братята-близнаци, синове на Алфей, избрани от Яков и Йоан Зеведеevi. Близнаците-рибари знаеха за посещението на Иисус и неговите апостоли и ги очакваха на брега. Яков Зеведеев представи Учителя на хереските рибари и Иисус, внимателно гледайки ги, кимна с глава и каза: “Последвайте ме.”

138:4.2 (1541.4) През втората половина на деня, която те прекараха заедно, Иисус им даде подробни наставления относно празничните събирания, завършвайки своите забележки със следните думи: “Всички хора са мои братя. Моят небесен Отец не презира никое сътворено от нас създание. Царството небесно е отворено за всички мъже и жени. Никой няма правото да затваря вратата на милосърдието пред жадуващата душа, стремяща се да влезе в Царството. Ние ще споделим трапезата с всички, които пожелаят да чуят за Царството. Когато нашият небесен Отец гледа от небесата към хората, те всичките са еднакви за Него. Затова не се отказвайте да споделите хляба с фарисеи или грешници, със садукееи или митаря, с римляни или юдеи, богати или бедни, свободни или обвързани. Вратите на Царството са широко отворени за всички, които желаят да познаят истината и да намерят Бога.”

138:4.3 (1541.5) Тази вечер по време на скромната вечеря в дома на Алфей братята-близнаци бяха приети в апостолското семейство. По-късно вечерта Иисус даде на своите апостоли първия урок, темата на който беше произходът, природата и участието на нечистите духове. Но те не можаха да разберат смисъла на това, за което той говореше. На тях

им беше твърде лесно да обичат Иисус и да му се възхищават, но им беше много трудно да разбират редица от неговите учения.

^{138:4.4 (1542.1)} След нощния отдых цялата компания, наброяваща вече единадесет човека, тръгна с лодка към Тарихея.

5. Призоваването на Тома и Юда

^{138:5.1 (1542.2)} Рибарят Тома и скиталецът Юда се срещнаха с Иисус и апостолите при рибарския пристан в Тарихея и Тома ги поведе към своя дом, който се намираше наблизко. Тук Филип представи Тома като свой кандидат за апостол, а Натанаил представи Юда Искарот, юдеина, като човек, достоен за такава чест. Иисус погледна Тома и каза: “Тома, на теб не ти достига вяра; при все това аз ще те приема. Последвай ме.” На Юда Искарот Учителят каза: “Юда, всички ние сме една плът и аз те приемам в нашия кръг, но те заклевам да останеш верен на своите галилейски братя. Последвай ме.”

^{138:5.2 (1542.3)} След като се подкрепиха, Иисус се уедини със своите дванадесет апостоли, за да се отдаде на съвместни молитви и да им разкаже за същността и действието на Светия Дух, но и този път те в по-голямата си част не успяха да разберат смисъла на тези изумителни истини, които той се опита да им разкрие. Един разбираше едно, друг – друго, но на никого от тях не се отдаде да обхване цялото му учение. Всеки път те правеха една и съща грешка, опитвайки се да приспособят новото Евангелие на Иисус към своите предишни форми на религиозна вяра. Те не можеха да разберат, че Иисус е дошъл за

провъзгласяване на новото Евангелие на спасението и утвърждаването на новия път за придобиване на Бога; те не разбираха, че той е ново разкриване на небесния Отец.

^{138:5.3 (1542.4)} На следващия ден Иисус остави дванадесетте апостоли сами; той искаше те да се запознаят един с друг и да обсъдят помежду си това, на което ги е научил. Учителят се върна за вечеря и по време на вечерната беседа им разказа за служенето на серафимите и някои от апостолите разбраха неговото учение. Те отидоха да си легнат и на другия ден отплаваха за Капернаум.

^{138:5.4 (1542.5)} Зеведей и Саломия отидоха да живеят със своя син Давид, което им позволи да предложат своя голям дом на Иисус и неговите дванадесет апостоли. Тук Иисус спокойно прекара съботата със своите избрани посланици; той изложи подробно планове за провъзгласяване на Царството и обясни изчерпателно цялата важност от отклоняването от сблъсък с гражданските власти, като каза: “Ако е необходимо да отправите порицание към гражданските управители, оставете това на мен. Следете за това, да не допускате осъждане от кесаря или неговите слуги.” Тази вечер Юда Искарот повика Иисус настрани, за да се осведоми защо не се прави нищо за освобождаването на Йоан от затвора. И Юда не беше напълно удовлетворен от отговора на Иисус.

6. Седмицата на интензивна подготовка

^{138:6.1 (1542.6)} Следващата седмица беше посветена за интензивна подготовка. Ежедневно всеки от шестимата нови апостоли ставаше подопечен на препоръчалия го

негов другар и заедно с него той внимателно повтаряше всичко усвоено и преживяно при подготовката за служенето на Царството. Първите апостоли подробно повтаряха с шестимата апостоли учението на Иисус, с което вече се бяха запознали. Вечерите те се събираха в дома на Зеведей, където Иисус продължаваше тяхното обучение.

^{138:6.2 (1542.7)} Именно по това време Иисус отдели в средата на седмицата свободен ден за отдих и развлечения. В течение на целия му останал материален живот те се придържаха към този план, посвещавайки един ден в седмицата на почивка. Като правило те прекратяваха своите привични занятия в сряда. В такъв ден Иисус обикновено ги напускаше с думите: “Деца мои, организирайте си ден за развлечения. Оставете напрегнатия труд за Царството и се насладете на почивката, която помага да се върнете към предишните занятия или открива нови начини за възстановяване.” Макар че в този период на своя живот Иисус не се нуждаеше от такъв ден за отдих, той съблюдаваше този план, защото знаеше, че това ще е от полза за неговите човешки съратници. Иисус беше наставник – Учител; съратниците му бяха негови възпитаници – ученици.

^{138:6.3 (1543.1)} Иисус се стремеше да обясни на своите апостоли разликата между неговите учения и *неговия живот сред тях*, от една страна, и ученията, които впоследствие можеха да се появят за него – от друга. Той каза: “Моето Царство и Евангелието за това Царство трябва да станат основна тема на вашите проповеди. Не се отклонявайте с

проповеди *за мен и за моите учения*. Провъзгласявайте Евангелието на Царството и се придържайте към моето разкриване на небесния Отец, но не криввайте по пътя на създаването на легенди и култ, свързани с вярвания и учения *за моите възгледи и учения*.” Но те за пореден път не разбраха защо той говори така и нито един не се реши да го попита защо ги учеше на това.

138:6.4 (1543.2) В тези ранни учения Иисус се стремеше, доколкото това беше възможно, да избягва противоречия със своите апостоли, ако те не се отнасяха до лъжливите представи за неговия небесен Отец. Във всички такива случаи той без колебание поправяше погрешните възгледи. В следкръщенческия живот Иисус на Урантия имаше само *един* мотив – по-съвършено и истинско разкриване на неговия Райски Баща; той беше инициаторът на новия и по-добър път към Бога, пътя на вярата и любовта. Той винаги призоваваше апостолите: “Търсете грешниците и падналите духом, утешавайте страдащите.”

138:6.5 (1543.3) Иисус в съвършенство владееше положението. Той притежаваше неограничена власт, от която можеше да се възползва в помощ на своята мисия, но напълно се задоволяваше със средства и личности, които в представите на повечето хора биха изглеждали неадекватни и незначителни. Осъществяваше мисия, в която се таяха колосални възможности за външна ефективност, но настояваше на служенето на делото на своя Отец по напълно незабележим и неефектен начин; упорито избягваше всяка демонстрация на могъщество. Той се

канеше да се труди незабележимо поне няколко месеца със своите дванадесет апостоли в покрайнините на Галилейското езеро.

7. Новото разочарование

^{138:7.1 (1543.4)} Според плана на Иисус в течение на пет месеца те трябваше да се занимават спокойно с индивидуално мисионерство. Той не разкри пред своите апостоли този срок; те работеха по седмичен план. И в първата седмица, когато се канеше да обяви за това на дванадесетте апостоли, Симон Петър, Яков Зеведей и Юда Искарот дойдоха при него за лична беседа. Отвеждайки Иисус настрани, Петър събра кураж и каза: “Учителю, ние дойдохме по настояване на нашите другари, за да попитаме дойде ли времето за встъпване в Царството. Ще провъзгласиш ли ти царство в Капернаум, или следва да се преместим в Йерусалим? И още: кога всеки от нас ще узнае какво място му предстои да заеме край теб при установяването на царството...” Петър щеше да продължи да задава своите въпроси, но Иисус го спря с предупредителен жест на ръката си. Поканвайки и останалите апостоли, които стояха наблизо да се присъединят към него, Иисус каза: “Малки мои деца, докога ще ми се налага да ви търпя? Нима не ви обяснявах, че моето Царство не е от този свят? Неведнъж ви говорих, че не съм дошъл за това, да седна на трона на Давид – защо ме питате какво ще бъде вашето място в Царството на Ощеца? Нима не можете да разберете, че ви поканих като посланици на духовно Царство? Нима не разбирате, че скоро – много скоро – ще ви се наложи да станете мои представители в света и в провъзгласяването на Царството

така, както аз сега представлявам моя небесен Отец? Възможно ли е да съм ви избрал и подготвил за посланици на Царството, а вие да не разбирате същността и значението на бъдещото Царство на Божието превъзходство в сърцата на хората? Приятели мои, изслушайте ме още веднъж. Избавете се от мисълта за това, че моето Царство е господство на силата или властта на славата. Наистина, цялото могъщество на небето и земята скоро ще бъде предадено в моите ръце, но Отецът не желае ние да използваме този божествен дар за прославяне на себе си в течение на тази епоха. В друга епоха вие наистина ще седите край мен в могъщество и слава, но сега трябва да се подчините на волята на Ощеца и да продължавате своя труд, смилено покорявайки се на изпълнението на Неговата воля на Земята.”

138:7.2 (1544.1) За пореден път неговите съратници бяха потресени, поразени. Иисус ги изпрати да се молят по двойки, като ги помоли да се върнат при него на обед. В тази решаваща сутрин всеки от тях се опитваше да намери Бога и всеки се стремеше да ободри и укрепи духом другия, и те се върнаха при Иисус, както ги беше помолил.

138:7.3 (1544.2) След това Иисус им разказа за идването на Йоан, кръщението при река Йордан, празнуването на сватбата в Кана, неотдавнашното избиране на шестимата апостоли и отзоваването от техните редове на неговите братя по плът, като ги предупреди, че враговете на Царството ще се опитат да ги отклонят от правия път. След този кратък, но сериозен разговор апостолите, следвайки Петър, станаха, за да заявят своята вечна преданост към своя Учител и да

се закълнат в своята нерушила вяроност към Царството – както каза Тома, “на това бъдещо Царство, каквото и да е то, макар че аз не го разбирам до край”. Всички те наистина *вярваха в Иисус*, макар че не всичко в неговите учения им беше понятно.

^{138:7.4 (1544.3)} След това Иисус ги попита с какви средства разполагат. Той също така се поинтересува какви мерки са били взети за издържането на семействата им. Когато се изясни, че парите едва ли ще им стигнат, за да се изхранят две седмици, Иисус каза: “Моят Отец не желае нашият труд да започне така. За две седмици ние ще останем тук, при морето, ще ловим риба и ще се занимаваме с нещо друго и за това време вие – под ръководството на Андрей, първозвания, ще направите така, че да осигурите всичко необходимо за своята бъдеща работа – както за сегашното си лично служене, така и за времето, когато ще ви изпратя да проповядвате Евангелието и да наставлявате вярващите.” Всички те изключително много се зарадваха на тези думи – първият недвусмислен намек за това, че впоследствие Иисус смята да премине към по-активна и решителна обществена дейност.

^{138:7.5 (1544.4)} През остатъка от деня апостолите усъвършенстваха своята организация и се занимаваха с приготвянето на лодки и мрежи, за да могат на следващия ден да отидат на риболов, тъй като всички те се посветиха на риболовство – повечето от тях бяха рибари и даже Иисус беше опитен строител на лодки и рибар. Много от лодките, които те използваха през следващите години,

бяха построени от неговите собствени ръце. И това бяха добри и устойчиви лодки.

^{138:7.6 (1544.5)} Иисус им каза да посветят две седмици на риболов, добавяйки: “И след това ще тръгнете на път, за да станете ловци на души.” Те ловяха риба на три групи и всяка вечер Иисус излизаше в морето с нова група. И колко се наслаждаваха те на общуването с Иисус! Той беше добър рибар, весел придружител и въодушевяващ приятел. Колкото повече те работеха заедно с него, толкова повече го заобичаха. Веднъж Матей каза: “Колкото повече разбираш някои хора, толкова по-малко им се възхищаваш; що се отнася до този човек, то колкото по-малко го разбирам, толкова повече го заобичвам.”

^{138:7.7 (1545.1)} Така продължи пет месеца: две седмици ловяха риба, а следващите две посвещаваха на личен труд в името на Царството – те се придържаха към този план до края на тази, 26 -а година от н.е., докато не се прекратиха особените преследвания, на които бяха подложени учениците на Йоан след неговото заточение.

8. Началото на дейността на дванадесетте апостоли

^{138:8.1 (1545.2)} След продажбата на двуседмичния улов Юда Искарот, избран за апостолски ковчезник, раздели средствата на апостолите на шест равни части, доколкото към това време вече бяха събрани средства за издържането на семействата на апостолите. И след това, към средата на август 26 година след н.е., те отидоха по двойки в определените от Андрей райони. Първите две седмици Иисус прекара с Андрей и Петър, следващите две седмици

– с Яков и Йоан, и така нататък с другите двойки апостоли по реда на тяхното избиране. Така той можа като минимум по веднъж да бъде с всяка двойка, преди да ги извика за началото на тяхното обществено служение.

138:8.2 (1545.3) Иисус ги учеше да проповядват опрощаване на греховете чрез *вяра в Бога* – без изкупление или жертвоприношения, да проповядват това, че небесният Отец обича всички Свои деца еднакво с вечна любов. Той призоваваше своите апостоли да се въздържат от обсъждане на някои въпроси:

138:8.3 (1545.4) 1. Труда и заточението на Йоан Кръстител.

138:8.4 (1545.5) 2. Гласа при кръщението. Иисус каза: “Само тези, които са чули гласа, могат да споменават за това. Говорете само за това, за което сте чували от мен; не говорете с чужди думи.”

138:8.5 (1545.6) 3. Превръщането на водата във вино в Кана. Иисус строго ги предупреди: “Не разказвайте никому за водата и виното.”

138:8.6 (1545.7) Те прекараха прекрасно тези пет или шест месеца. В течение на това време по две седмици ловяха риба, зарабатвайки достатъчно пари, за да се осигурят за следващите две седмици, които се посвещаваха на мисионерска дейност в името на Царството.

138:8.7 (1545.8) Простите хора се възхищаваха на учението и служенето на Иисус и неговите апостоли. Равините отдавна внушаваха на евреите, че невежият човек не може

да бъде благочестив или праведен. Но апостолите на Иисус бяха и благочестиви, и праведни; и при все това те, в по-голямата си част, пребиваваха в щастливо неведение относно учеността на равините и натрупването на мъдрост в света.

^{138:8.8 (1545.9)} Иисус разясняваше на апостолите разликата между покаянието чрез така наречените благи дела, на което учеха евреите, и изменението на съзнанието чрез вяра – новото раждане, което той изискваше като отплата за приемане в Царството. Той учеше своите апостоли, че *вярата* е единственото условие за влизане в Царството на Отеца. Йоан ги учеше на “покаяние – бягство от бъдещия гняв”. Иисус учеше: “Вярата е отворена врата за встъпване в днешната свършена и вечна любов към Бога.” Иисус говореше не като пророк, който идва да възвести за словото Божие. Чувстваше се, че той говори от себе си, като имащ такава власт. Иисус се стремеше да отклони техния разум от жадуването на чудеса и да го обърне към търсенето на истински и личен опит в удовлетворяването и увереността, пораждани от пребиваващия в човека Божий дух на любовта и спасителната благодат.

^{138:8.9 (1545.10)} Още от самото начало учениците виждаха, че Учителят се отнася с огромно уважение и съчувствие към *всеки* човек, с когото се среща, и това еднакво неизменно съпричастие, което той с такова постоянство проявяваше към различните мъже, жени и деца, им правеше огромно впечатление. Разсъждавайки над важна тема, той можеше да се спре посред дума, за да излезе на пътя и да каже няколко сърдечни думи на минаваща наблизо жена,

натоварена с материален и морален товар. Можеше да прекъсне сериозна беседа със своите апостоли, за да си поиграе с дотичало дете. Нищо и никога не беше за Иисус по-важно, отколкото *отделният човек*, който се оказваше редом с него. Той беше владетел и учител, но беше и повече от това – той беше и другар, и ближен, отзивчив другар.

138:8.10 (1546.1) Макар че публичните учения на Иисус се състояха основно от притчи и кратки беседи, той винаги учеше своите апостоли с помощта на въпроси и отговори. Задължително намираше време за отговори на искрените въпроси по време на своите последващи публични изяви.

138:8.11 (1546.2) Отначало апостолите бяха изумени от отношението на Иисус към жените, но бързо привикнаха към това; Иисус пределно ясно им обясни, че в Царството на жените се предоставят равни права с мъжете.

9. Петте месеца изпитания

138:9.1 (1546.3) Този малко еднообразен период, в течение на който риболовът се редуваше с индивидуален труд, се превърна в сурово изпитание за дванадесетте апостоли, но те го издържаха с чест. Независимо от всичките им оплаквания, съмнения и мимолетни недоволства те съдържаха своята клетва за вярност и преданост към Учителя. Именно благодарение на личното си общуване с Иисус в течение на тези месеци на изпитание те го заобичаха дотолкова, че всички (освен Юда) запазиха своята вярност и преданост към него даже в тежките часове на съда и разпятието. Истинските хора просто не

можеха да изоставят почитаем учител, толкова близък и толкова предан им, какъвто беше Иисус. В мрачните часове на смъртта на Учителя в сърцата на тези апостоли всички доводи, аргументи и логика бяха изтласкани само от едно висше човешко чувство – чувството на преданост към своя приятел. Тези пет месеца, в течение на които те се трудеха заедно с Иисус, доведоха всеки от апостолите до това, че Иисус стана за тях най-добрия *приятел* в света. Именно това човешко чувство, а не неговите възвишени учения или възхитителни деяния, ги удържа на място чак до възкръсването на Иисус и новото възвестяване на Евангелието на Царството.

138:9.2 (1546.4) Тези пет месеца незабележим труд бяха не само велик изпит за апостолите – изпит, който те издържаха, но този период на отсъствие на обществена дейност стана огромно изпитание и за семейството на Иисус. Към това време, когато Иисус се приготви да пристъпи към обществено служене, цялото му семейство (с изключение на Рут) на практика го изостави. По-нататък те само в няколко случая се опитваха да установят връзка с него, но и тогава то беше, само за да го убедят да се върне заедно с тях в къщи, тъй като бяха близо до това, да го смятат за луд. Те просто не можеха да проумеят неговата философия или да разберат учението му. Всичко това беше извън разбирането на неговите роднини.

138:9.3 (1546.5) Апостолите продължаваха своя личен труд в Капернаум, Витсаида-Юлия, Хоразин, Гераса, Хипос, Магдала, Кана, Витлеем Галилейски, Йотапата, Рама, Сафед, Гишала, Гадара и Абила. Освен това те се трудеха

в много села и махали. Към края на този период дванадесетте апостоли си изготвиха напълно удовлетворителни планове за опека на своите семейства. Повечето от апостолите бяха женени хора, някои от тях имаха по няколко деца, но взетите от него мерки по осигуряването на техните близки – в допълнение към неголемите постъпления от апостолския фонд, им позволяваха да посвещават цялата си енергия на делото на Учителя, без да се безпокоят за финансовото благополучие на своите семейства.

10. Организацията на дванадесетте апостоли

138:10.1 (1547.1) Още на ранния етап сред апостолите съществуваше следната организация:

138:10.2 (1547.2) 1. Андрей, първият избран апостол, беше назначен за водач и управляващ на дванадесетте.

138:10.3 (1547.3) 2. Петър, Яков и Йоан бяха назначени за лични спътници на Иисус. Те трябваше да му служат денем и нощем, грижейки се за неговите физически и други потребности, и да го съпровождат по време на нощните бдения, прекарвани в молитви и тайнствено общуване с небесния Отец.

138:10.4 (1547.4) 3. Филип стана иконом на групата. Той трябваше да осигурява храната и да следи за това посетителите, а често пъти и цели тълпи слушащи, да има какво да хапнат.

138:10.5 (1547.5) 4. Натанаил следеше за положението в апостолските семейства. Той получаваше редовни отчети за нуждите на всяко семейство и, правейки необходимата

заявка пред ковчежника Юда, ежеседмично изпращаше пари на тези, които се нуждаеха от тях.

138:10.6 (1547.6) 5. Матей беше финансов агент на апостолския корпус. Той трябваше да следи за балансирането на бюджета и попълването на хазната. Ако групата нямаше средства за съществуване, ако пожертвувания за нейната издръжка не постъпваха, Матей притежаваше правото за известно време да отзове апостолите и да ги изпрати с мрежите. Но след началото на техния обществен труд на него не му се налагаше да прибегва към това; в разпореждане на ковчежника имаше достатъчно средства за финансирането на тяхната дейност.

138:10.7 (1547.7) 6. Тома беше администратор. На него легна задължението да търси квартири и да набелязва места за обучение и проповеди, с това осигурявайки плавния и динамичен график на пътуванията.

138:10.8 (1547.8) 7. Яков и Юда – синовете-близнаци Алфееви, трябваше да следят за реда. В техните задължения влизаше да назначават достатъчно количество дежурни за поддържане на реда в тълпата по време на проповедите.

138:10.9 (1547.9) 8. Симон Зилот отговаряше за възстановяването на силите и провеждането на почивките. Той организираше почивните дни в сряда и се стремеше всеки ден да намери няколко часа за отдых и развлечения.

138:10.10 (1547.10) 9. Юда Искарот беше назначен за ковчежник. Той носеше хазната. Юда заплащаше всички разходи и водеше счетоводните книги. Той правеше ежедневните

сметки за доходите и разходите за Матей и всяка неделя се отчиташе пред Андрей. Юда изплащаше пари с разрешение на Андрей.

138:10.11 (1547.11) Такива бяха функциите на дванадесетте апостоли от момента на появата на тази организация и чак до времето, когато предателството на Юда ги накара да направят реорганизация. Учителят и неговите ученици-апостоли продължаваха своята незабележима работа чак до неделя, 12 януари 27 година от н.е., когато Иисус свика апостолите и официално ги посвети като посланици на Царството и като проповедници на неговата блага вест. И скоро те бяха готови да тръгнат за Йерусалим и Юдея – на своето първо пътешествие с публична проповед за Царството.

Документ 139. Дванадесетте апостоли

139:0.1 (1548.1) Ф АКТЪТ, че само един от апостолите изостави Иисус, е красноречиво свидетелство за обаянието и праведността на неговия земен живот независимо от това, че от време на време той разбиваше на парчета надеждите на своите апостоли и не оставяше камък върху камък от всеки техен стремеж към лично възвеличаване.

139:0.2 (1548.2) Апостолите узнаха от Иисус за Царството небесно, а Иисус узна от тях за царството човешко – за човешката природа в този вид, в който тя съществува на Урантия и другите еволюционни светове на времето и пространството. Тези дванадесет мъже представляваха различни типове на човешкия темперамент и образованието им не ги направи *еднакви*. В жилите на

много от тези галилейски рибари течеше немалко езическа кръв в резултат от принудителното обръщане на езическото население на Галилея сто години преди това.

139:0.3 (1548.3) Би било грешка от ваша страна да смятате апостолите за абсолютно невежи и необразовани хора. Всички те, с изключение на близнаците Алфееви, бяха випускници на синагогалните училища, добре знаеха писанията на юдеите и притежаваха много от съвременните познания в онази епоха. Седем от тях завършиха синагогалните училища на Капернаум, а в цяла Галилея нямаше по-добри еврейски училища.

139:0.4 (1548.4) Когато вашите писмени свидетелства ги наричат “невежи и необразовани”, това означава само, че те бяха прости хора, необучени на доктрините на равините и невладеещи методите на равинското тълкуване на Писанията. Те нямаха така нареченото висше образование. Днес със сигурност биха ги смятали за необразовани, а в някои слоеве на обществото даже некултурни. Ясно е едно: не всички те преминаха строга, стандартна програма на образование. От юношески години всеки от тях се учеше да живее самостоятелно.

1. Андрей Първозваният

139:1.1 (1548.5) Андрей, предводител на апостолския корпус на Царството, беше роден в Капернаум. Той беше най-голямото дете в семейство с пет деца – освен брат си Симон той имаше и три сестри. Баща му, който по това време вече беше починал, беше бил партньор на Зеведей при сушенето на риба във Витсаида – риболовното

пристанище на Капернаум. Когато Андрей стана апостол, той не беше женен и живееше със семейството на своя женен брат Симон Петър. Те и двамата бяха рибари и придружители на Яков и Йоан – синовете на Зеведей.

^{139:1.2 (1548.6)} През 26 година от н.е., когато Андрей беше избран за апостол, той беше на 33 години – с цяла година повече от Иисус; той беше най-големият сред апостолите. Андрей имаше прекрасно родословие и беше най-способният от дванадесетте апостоли. С изключение на ораторското изкуство, той по нищо не отстъпваше на своите другари. Иисус не даде на Андрей прякор, братски епитет. Но както апостолите скоро започнаха да наричат Иисус Учител, така по отношение на Андрей те започнаха да използват прякор, съответстващ на думата “Глава”.

^{139:1.3 (1549.1)} Андрей беше добър организатор, но още по-добър администратор. Той влизаше във вътрешния кръг от четирима апостоли, но предвид това, че Иисус го назначи за ръководител на апостолската група, на него му се налагаше да изпълнява своите задължения сред събратята си, докато останалите трима се ползваха от възможността за тясно общуване с Учителя. До самия край Андрей остана глава на апостолския корпус.

^{139:1.4 (1549.2)} Макар че Андрей никога не беше блестящ проповедник, той успешно се занимаваше с личен труд, явявайки се пионерът на мисионерската дейност в името на Царството в този смисъл, че като пръв избран за апостол той веднага доведе при Иисус своя брат Симон, който впоследствие стана един от най-великите проповедници на Царството. Андрей беше главен последовател на

политиката на Иисус за използването на личния труд като метод за подготовка на дванадесетте посланици на Царството.

139:1.5 (1549.3) Независимо от това дали Иисус учеше своите апостоли в тесен кръг или проповядваше в тълпа, Андрей винаги беше в течение на нещата; той беше досетлив изпълнител и умел администратор. Вземаше бързо решение по всеки въпрос, с изключение на тези, които, както той предполагаше, излизаха извън рамките на неговите компетенции и които той без отлагане обсъждаше с Иисус.

139:1.6 (1549.4) Андрей и Петър изобщо не си приличаха по характер и темперамент, но следва да им се отдаде във вечна заслуга това, че те прекрасно се разбираха помежду си. Андрей никога не завиждаше на ораторския талант на Петър. Не може често да се срещне по-възрастен човек от типа на Андрей, който да оказва такова огромно влияние на своя талантлив по-малък брат. Изглеждаше, че Андрей и Петър никога в ни най-малка степен не завиждаха на способностите и на взаимните си постижения. Късно вечерта в деня на Петдесетница, когато до голяма степен поради страстната и въодушевяваща проповед на Петър Царството се увеличи с две хиляди нови души, Андрей каза на своя брат: “Аз бих бил неспособен на това, но се радвам, че имам брат, на когото това се отдаде.” На което Петър отговори: “Но ако ти не ме беше довел при Учителя и не ме *удържаше* редом с него, аз нямаше да мога да се окажа тук и да направя това.” Отношенията между Андрей и Петър бяха изключение от правилото, доказващо, че

даже братята могат да живеят в мир и успешно да си сътрудничат един с друг.

^{139:1.7 (1549.5)} След Петдесетница Петър стана известен човек, но Андрей, който беше по-голям, никога не се дразнеше, че до края на живота му винаги го представяха като “брата на Симон Петър”.

^{139:1.8 (1549.6)} От всички апостоли Андрей най-добре от другите се справяше с хората. Той знаеше, че Юда Искарот замисля нещо недобро, още когато никой от апостолите не се досещаше за това какво става с техния ковчезник. Но той никому не разкри своите опасения. Огромната заслуга на Андрей пред Царството бяха неговите съвети, дадени на Петър, Яков и Йоан относно първите мисионери, които тръгнаха по света, за да възвестяват Евангелието, както и препоръките по организацията на административните дела на Царството, дадени на тези ранни ръководители. Андрей притежаваше огромен талант да вижда скритите възможности и потенциални способности на младите хора.

^{139:1.9 (1549.7)} Почти веднага след възнасянето на Иисус Андрей започна да пише лични спомени за многото изказвания и деяния на своя покоен Учител. След смъртта на Андрей преписи от това частно свидетелство свободно се разпространяваха на ръка сред ранните учители на християнската Църква. Впоследствие в тези чернови записи на Андрей биваха внасяни поправки, изменения и допълнения, докато те не се превърнаха в достатъчно последователен разказ за живота на Учителя на Земята. Последният от тези видоизменени и поправени екземпляри изгоря при пожара в Александрия приблизително сто

години след написването на оригинала от първия от дванадесетте апостоли.

139:1.10 (1550.1) Андрей беше човек с ясно разбиране, логическо мислене и твърди решения, чиято огромна сила на характера се заключаваше в несравнимо постоянство. Недостатък на неговия темперамент беше отсъствието на ентузиазъм; много пъти той се оказваше неспособен да въодушеви своите другари с думи на благоразумна похвала. Това сдържано отношение към похвалата произлизаше от неговата неприязън към ласкателството и лицемерието. Андрей беше един от тези всестранни, уравновесени, успяващи и скромни хора, които постигат всичко със собствения си труд.

139:1.11 (1550.2) Всички апостоли обичаха Иисус, но също толкова вярно е и това, че всеки от дванадесетте апостоли биваше привличан към него от определена черта на неговата личност, особено импонираща на един или друг апостол. Андрей се възхищаваше от Иисус заради неговата неизменна искреност, неговото естествено достойнство. Когато хората опознаваха Иисус, ги овладяваше желанието да запознаят с него и своите приятели; те действително искаха да го познава целият свят.

139:1.12 (1550.3) Когато последващите гонения накараха апостолите окончателно да напуснат Йерусалим, Андрей премина през Армения, Мала Азия и Македония, довеждайки в царството много хиляди хора. Той беше заловен и разпънат в Патра, в Ахая. Изминаха повече от два дни преди този могъщ човек да свърши на кръста и в

тези трагични часове той продължаваше убедително да възвестява благата вест за спасителното небесно Царство.

2. Симон Петър

^{139:2.1 (1550.4)} Когато Симон се присъедини към апостолите, той беше на тридесет години. Беше женен, имаше три деца и живееше във Витсаида, недалеч от Капернаум. Той живееше с брат си Андрей и майката на своята жена. Както Петър, така и Андрей са занимаваха с риболовство заедно със синовете на Зеведей.

^{139:2.2 (1550.5)} Учителят познаваше Симон в течение на известно време преди Андрей да го представи като втория от апостолите. Когато Иисус нарече Симон с името Петър, той направи това с усмивка; това име трябваше да стане нещо като прякор. Всички приятели на Симон прекрасно знаеха доколко неравно и импулсивно беше неговото поведение. Наистина впоследствие Иисус действително вложи в този даден на шега прякор нов и важен смисъл.

^{139:2.3 (1550.6)} Симон Петър беше импулсивен човек, оптимист. Той израсна, разрешавайки си свободно да се предава на силни емоции; той постоянно попадаше в трудни ситуации, защото упорито продължаваше да говори, без да помисли. Такава разновидност на безгрижието носеше постоянни неприятности на всички негови другари и приятели и беше причина за много меки порицания от страна на Иисус. Единственото, което спасяваше Петър от още по-големи неприятности поради неговите невнимателни речи, беше това, че той отрано се научи да обсъжда много от своите планове и замисли с брат си

Андрей преди да се реши да изкаже публично своите предложения.

139:2.4 (1550.7) Петър беше добър оратор, красноречив и изразителен. Освен това той беше и роден вдъхновен лидер, съобразителен, макар и не дълбокомислен човек. Задаваше много въпроси – повече, отколкото всички останали апостоли взети заедно – и макар повечето от неговите въпроси да бяха удачни и уместни, много от тях бяха празни и глупави. Петър не притежаваше дълбок ум, но той добре знаеше какво иска; затова на него му бяха свойствени бързите решения и внезапните постъпки. Докато останалите, виждайки Иисус на брега, с изумление говореха за това, Петър скочи във водата и доплува до брега, за да поздрави Учителя.

139:2.5 (1551.1) Тази черта на Иисус, която повече от останалите възхищаваше Петър, беше неговата божествена мекота. Петър никога не се уморяваше да подражава на снизходителността на Иисус. Той не забравяше урока за прощаването на грешника – не до седем, а до седемдесет пъти по седем. В мрачните и безрадостни дни, настъпили след неговото необмислено и неумишлено отречение от Иисус в двореца при първосвещеника, той много мисли за впечатлението, което му направи великодушният характер на Учителя.

139:2.6 (1551.2) Симон Петър страдаше от мъчителна нерешителност. Той се хвърляше от едната крайност в другата. Отначало отказа Иисус да му измие краката, а след това, изслушвайки отговора на Учителя, започна да го моли той да го измие целия от главата до краката. И все

пак Иисус знаеше, че недостатъците на Петър идват от ума, а не от сърцето. Той представляваше едно от най-непостижимите съчетания на храброст и страхливост, които някога са се срещали на Земята. Най-силната черта на неговия характер беше предаността, дружелюбието. Петър действително и искрено обичаше Иисус. И при все това, независимо от могъщата сила на неговото ревностно служене, той беше толкова неустойчив и непостоянен, че позволи насмешките на слугинята да го доведат до отречение от своя Господ и Учител. Петър можеше да понесе преследванията и всяка друга форма на пряко оскърбление, но клюмваше и се предаваше пред насмешките. Той беше храбър воин при всяка атака, но се превръщаше в треперещ от страх страхливец при нападение в гръб.

^{139:2.7 (1551.3)} Петър беше първият от апостолите на Иисус, застъпил се за дейността на Филип сред самаряните и на Павел – сред друговерците. Но по-късно, в Антиохия, сблъсквайки се с издевателствата на ортодоксалните иудеи, той измени изцяло своето отношение към езичниците и за известно време ги напусна, с което само си навлече безстрашното осъждане на Павел.

^{139:2.8 (1551.4)} Пръв сред апостолите той от все сърце призна в Иисус съединението на човешкото и божественото начала и първи, ако не се смята Юда, се отрече от него. Петър беше не толкова мечтател, колкото човек, който не желаше да слиза от облаците на самозабравата, да се разделя с възторженото увлечение от външната ефектност и да се връща в делничния и прозаичен свят на реалността.

139:2.9 (1551.5) Следвайки Иисус, Петър буквално и символично или възглавяваше процесията, или се моташе на опашката, “следвайки ги от разстояние”. Но от всичките дванадесет апостоли той беше най-изтъкнатият проповедник; ако не смятаме Павел, той направи повече от всеки друг за установяване на Царството небесно и за времето на едно поколение изпрати посланици на Царството във всички краища на света.

139:2.10 (1551.6) След своите необмислени отречения от Учителя той дойде на себе си и под благоразположеното и внимателно ръководство на Андрей първи се върна към риболовните мрежи, докато останалите апостоли се бавеха, опитвайки се да си изяснят какво ще стане след разпятието. Когато окончателно се убеди, че Иисус му е простил, и узна, че Учителят отново го е приел в своите редове, огънят на Царството избухна в неговата душа с такава сила, че той се превърна във велика и спасителна светлина за хиляди пребиваващи в тъма хора.

139:2.11 (1551.7) Напускайки Йерусалим, Петър много пътуваше. Преди Павел да стане водеща духовна сила сред християнските църкви на езическия свят, Петър посети всички църкви от Вавилон до Коринт, пребивавайки с проповеди и в много църкви, основани от Павел. Макар че Петър и Павел съществено се отличаваха по своя темперамент и образование и даже по религиозните си възгледи, в следващите години те хармонично работеха над укрепването на Църквата.

139:2.12 (1552.1) Някои елементи на стила и ученията на Петър, отразени в проповедите му, са частично записани от Лука,

а също и в Евангелието от Марк. По-вярно отражение на неговия енергичен стил е писмото, известно като Първото послание на Петър; това беше така, поне докато то не беше изменено от един от учениците на Павел.

139:2.13 (1552.2) Но Петър упорстваше в своята грешка, опитвайки се да убеди евреите, че Иисус е действителният и истински еврейски Месия. До самата си смърт Симон Петър страдаше от превратни представи за Иисус – като еврейския Месия, за Христос – като всемирния Изкупител, и за Сина Човешки – като откровение на Бога, обичащия Отец на цялото човечество.

139:2.14 (1552.3) Съпругата на Петър беше много способна жена. Много години тя успешно се трудеше като член на женския корпус, а когато Петър беше изгонен от Йерусалим, тя го съпровождаше във всичките му пътешествия към църквите, точно както и по времето на неговите мисионерски пътувания. И в деня, когато нейният прославен мъж се раздели с живота, тя беше хвърлена на дивите зверове на арената в Рим.

139:2.15 (1552.4) Така този човек, близък съратник на Иисус и един от членовете на неговия вътрешен кръг, тръгна по света от Йерусалим и докато не удари смъртния му час, с цялата мощ и величие продължи своето служене, възвестявайки благата вест на Царството. И той сметна за висока чест, когато тези, които го бяха пленили, му съобщиха, че трябва да умре с такава смърт, с каквата и неговият Учител – на кръста. Така Симон Петър беше разпънат в Рим.

3. Яков Зеведеев

^{139:3.1 (1552.5)} Яков беше по-големият от двамата синове на Зеведей, които Иисус кръсти “синовете на гръмотевицата”. Когато стана апостол, той беше на тридесет години. Беше женен, имаше четири деца и живееше редом със своите родители в предградията на Капернаум – Витсаида. Той беше рибар и заедно с по-младия си брат Йоан се занимаваше със своя занаят в партньорство с Андрей и Симон. Предимството на Яков и Йоан беше това, че те познаваха Иисус по-дълго от останалите апостоли.

^{139:3.2 (1552.6)} В характера на Яков се съчетаваха противоречиви черти; изглеждаше, че той притежава две природи, всяка от които се управляваше от силни чувства. С особена разгорещеност се отличаваеше тогава, когато в пълна мяра се пробуждаше неговото негодувание. Достатъчно раздразнен от нещо, той демонстрираше избухлив нрав, но когато страстите утихваха, винаги се стремеше да намери предлог, опитвайки се да оправдае и извини своя гняв с това, че той е само проява на праведно негодувание. С изключение на тези периодически избухвания на гняв, личността на Яков в много отношения напомняше личността на Андрей. На него не му беше свойствено благоразумието на Андрей или разбирането на човешката природа, но той притежаваше доста голямо красноречие. След Петър, освен Матей, Яков беше най-добрият оратор сред апостолите.

^{139:3.3 (1552.7)} Макар че Яков в никакъв случай не се отличаваеше с капризност, той можеше в един ден да бъде сдържан и неразговорлив, а на другия ден се превръщаше в прекрасен

събеседник и разказвач. Обикновено непринудено говореше с Иисус, но в обществото на дванадесетте апостола можеше по цял ден да мълчи. Тези периоди на безпричинно мълчание бяха негова огромна слабост.

^{139:3,4 (1552,8)} Забележителна черта на личността на Яков беше неговата способност да вижда проблема от всички страни. От всичките дванадесет той се приближи най-много от всичките към постигането на действителната важност и смисъл на учението на Иисус. Отначало на него му беше трудно да разбере думите на Учителя, но още преди апостолите да завършат своята подготовка, той придоби прекрасна представа за учението на Иисус. Яков беше способен да разбере хора от най-различен тип; той имаше добри взаимоотношения и с разностранния Андрей, и с пламенния Петър, и със своя затворен брат Йоан.

^{139:3,5 (1553,1)} Макар че Яков и Йоан се сблъскваха с някои трудности, опитвайки се да работят заедно, техните прекрасни взаимоотношения действаха въодушевяващо на окръжаващите. Техните отношения отстъпваха на отношенията между Андрей и Петър, но бяха значително по-добри от това, което можеше да се очаква от двама братя – особено от братя, отличаващи се с такова своеволие и решителност. Но колкото и странно да изглеждаше, синовете на Зеведей бяха доста по-търпими един към друг, отколкото към странични хора; те много се обичаха и винаги с удоволствие играеха заедно. Именно тези “синове на гръмотевицата” искаха огънят да слезе от небесата и да изтреби самаряните, проявяващи неуважение към техния Учител. Но безвременната смърт на Яков

съществено смекчи бурния темперамент на неговия помлад брат Йоан.

139:3.6 (1553.2) Тази черта на Иисус, от която Яков се възхищаваше повече от всичко, беше благожелателността. Него го очароваше отзивчивостта на Иисус, неговият интерес към простите и велики, богати и бедни хора.

139:3.7 (1553.3) Мислите и планове на Яков Зеведей се отличаваха с възвишеност. Заедно с Андрей той беше един от най-разумните членове на апостолската група. Беше енергичен човек, но никога не бързаше. Той беше прекрасен противовес на Петър.

139:3.8 (1553.4) Това беше скромнен и спокоен човек — непретенциозен труженик, ежедневно вършещ своята работа, без да се стреми към някакво особено възнаграждение, след като осъзна действителния смисъл на Царството. Що се отнася до разказа за майката на Яков и Йоан, помолила Иисус да им предостави местата от дясната и от лявата си страна, то не трябва да се забравя, че с тази молба се обърна именно майката. И следва да се признае, че изразявайки готовност да поеме върху себе си такава отговорност, те съзнаваха цялата опасност от участие в предполагаемото въстание на Учителя против римската власт и бяха готови да отговарят за това. Когато Иисус ги попита готови ли са да изпият чашата, те дадоха утвърдителен отговор. Що се отнася до Яков, буквално така и стана — той изпи чашата заедно с Учителя, или по-скоро — като първия от апостолите, приел мъченическа смърт от меч на Агрипа. Така Яков стана първият от дванадесетте апостола, пожертвал своя живот на новата

бойна линия в борбата за Царството. Ирод Агрипа се боеше от Яков повече, отколкото от всички други апостоли. Той действително нерядко биваше спокоен и мълчалив, но ставаше храбър и решителен, когато биваха засягани и оспорвани неговите убеждения.

^{139:3.9 (1553.5)} Яков преживя богат живот и когато достигна края му, даже неговият обвинител и доносчик, присъстващ на съда и екзекутирането му, беше потресен до дълбините на душата си от неговата добродетелност и сила на духа, хвърли се от мястото на неговата кончина и се присъедини към учениците на Иисус.

4. Йоан Зеведеев

^{139:4.1 (1553.6)} Когато Йоан стана апостол, той беше на двадесет и четири години и беше най-младият от дванадесетте апостола. Не беше женен и живееше с родителите си във Витсаида; занимаваше се с риболовство и със своя брат Яков се трудеха заедно с Андрей и Петър. И преди, и след това, когато Йоан стана апостол, той действаше като доверено лице на Иисус по отношение на неговото семейство и продължи да изпълнява тези задължения, докато беше жива Мария, майката на Иисус.

^{139:4.2 (1553.7)} Доколкото Йоан беше най-младият от апостолите и беше тясно свързан с Иисус и неговото семейство, той беше много скъп на Учителя. Но би било неправилно да се твърди, че той е бил “любимият ученик на Иисус”. Едва ли бихте могли да заподозрете толкова великодушна личност като Иисус в пристрастие – в това, че е обичал един от апостолите повече, отколкото другите. Фактът, че Йоан

беше един от тримата лични помощника на Иисус, също спомагаше за формирането на тази погрешна представа, а да не говорим за това, че Йоан, както и неговият брат Яков, познаваше Иисус по-дълго от другите.

139:4.3 (1554.1) Петър, Яков и Йоан бяха назначени за лични помощници на Иисус, скоро след като станаха апостоли. Назначавайки Андрей за ръководител на групата след избирането на дванадесетте апостоли, Иисус му каза: “А сега аз бих искал ти да поръчаш на двама или трима свои приятели да бъдат с мен и да останат при мен, да ме утешават и да удовлетворяват моите ежедневни нужди.” И Андрей реши, че най-доброто решение ще бъде да предложи за тази особена роля тримата следващи първозвани апостоли. Той искаше да предложи за изпълнението на такава благословена служба себе си, но вече беше получил задача от Учителя, затова Андрей веднага се разпорежи за прикрепването към Иисус на Петър, Яков и Йоан.

139:4.4 (1554.2) В Йоан Зеведеев имаше много привлекателни черти, но към най-непривлекателните се отнасяше неговото прекомерно, макар и добре скрито, самомнение. По-продължителното общуване с Иисус доведе до много дълбоки промени в характера му. Неговото самомнение съществено намаля, но когато Йоан остаря и в него се проявиха признаци на известен инфантилизъм, то в определена степен отново се прояви. Затова, наставлявайки Натан при написването на Евангелието, което носи сега неговото име, престарелият апостол без колебание периодически наричаше себе си

“любимият ученик на Иисус”. Доколкото Йоан по-близо от смъртните се приближи до това, да се смята за приятел на Иисус, и като се има предвид, че той беше негов избран личен представител в толкова много дела, не е чудно, че започна да възприема себе си като “любим ученик на Иисус”, тъй като съвсем определено знаеше, че беше този ученик, на когото Иисус толкова често се доверяваше.

139:4.5 (1554.3) Най-силната черта от характера на Йоан беше неговата надеждност. Той беше изпълнителен и храбър, верен и предан. Неговата най-голяма слабост беше това свойствено му самомнение. Той беше най-младият в своето семейство и сред апостолите. Възможно е да беше малко разглезен; може би с него се отнасяха твърде снизходително. Но в последните години от своя живот Йоан съвсем не приличаше на онзи самовлюбен и капризен млад човек, който стана апостол на Иисус на двадесет и четири години.

139:4.6 (1554.4) Тези особености на Иисус, които Йоан ценеше в него повече от всичко, бяха любовта на Учителя и неговата безкористност; тези черти му направиха такова впечатление, че целият му последващ живот мина под знака на чувствата на любов и братска преданост. Той говореше за любов и пишеше за любов. “Синът на гръмотевицата” се превърна в “апостолът на любовта”; и в Ефес, когато престарелият епископ вече не можеше да стои зад катедрата и да излиза с проповед и трябваше да го внасят в църквата на стол, и когато при завършване на церемонията го помолеха да каже няколко думи на

вярващите, в течение на много години неговите единствени думи бяха: “Мили мои деца, обичайте се.”

^{139:4.7 (1554.5)} Йоан беше немногословен, ако не се смятат случаите, когато го ядосваха. Той много мислеше, но малко говореше. С възрастта неговият характер стана по-мек и сдържан, но така и не преодоля своето нежелание да говори, не се избави от своята мълчаливост. Но той беше надарен със забележително творческо въображение.

^{139:4.8 (1555.1)} В Йоан имаше още една черта, неочаквана за такъв спокоен и самовглъбен човек: отличаваше се със своего рода фанатичност и крайна нетърпимост. В това отношение той и Яков си приличаха много – и двамата искаха огънят да слезе от небесата върху главите на непочтителните самаряни. Когато Йоан се натъкна на непознати, които учеха от името на Иисус, веднага им забрани да се занимават с това. Но той не беше единственият от дванадесетте апостоли, страдащ от такова самомнение и осъзнаване на собственото си превъзходство.

^{139:4.9 (1555.2)} Огромно влияние върху живота на Йоан оказа обстоятелството, че Иисус нямаше свой дом, тъй като знаеше колко предано Иисус се грижеше за своята майка и за роднините си. Йоан също така дълбоко съчувстваше на Иисус заради неспособността на неговите роднини да го разберат и виждаше тяхното постепенно отчуждение. Цялата тази ситуация и това, че Иисус се подчиняваше и в най-малкото свое желание на волята на небесния Отец и строеше своя ежедневен живот върху безусловно доверие, оказаха на Йоан толкова огромно въздействие, че неговият

характер претърпя явни и дълбоки изменения, запазили се през останалата част от живота му.

139:4.10 (1555.3) Малцина от апостолите притежаваха такава хладна или дръзка храброст както Йоан. Той беше единственият от апостолите, който съпроводи Иисус в нощта на ареста и не се побоя да отиде след своя Учител в самата паст на смъртта. Той беше редом с Иисус до последния му земен час и предано изпълни своя дълг по отношение на неговата майка, готов за получаването на допълнителни инструкции, които Учителят можеше да даде в последните минути на своето смъртно съществуване. Несъмнено е едно – на Йоан можеше напълно да се разчита. Когато дванадесетте апостола се хранеха, той обикновено седеше отдясно на Иисус. Първи от дванадесетте той действително и изцяло вярваше във възкресението и беше първият, който позна Учителя, явил му се на брега на морето след своето възкресение.

139:4.11 (1555.4) В първите години на християнското движение този син на Зеведей беше по най-тесен начин свързан с Петър и стана един от стълбовете на йерусалимската църква. Той беше дясната ръка на Петър в деня Петдесетница.

139:4.12 (1555.5) Няколко години след мъченическата смърт на Яков Йоан се ожени за вдовицата на своя брат. Последните двадесет години от живота му за него се грижеше любящата му внучка.

139:4.13 (1555.6) Няколко пъти Йоан попадеше в затвора и беше изпратен на остров Патмос, където остана четири години,

докато в Рим не дойде на власт новият император. Ако не бяха тактичността и благоразумието на Йоан, той със сигурност би бил екзекутиран, както и неговият по-откровен брат Яков. Заставайки пред мировите съдии, Йоан заедно с Яков, брата на Господа, с годините се научиха на мъдър и примирителен тон. Те откриха, че “кроткият отговор смирива гнева”. Те също така се научиха да представят Църквата като “духовно братство, посветено на социалното служене на човечеството”, а не като “Царство небесно”. Те проповядваха по-скоро предано служене, а не сила на властта – царство и цар.

^{139:4.14 (1555.7)} Намирайки се във временно изгнание на Патмос, Йоан написа „Книгата на Откровенията”, стигнала до вас в изключително съкратен и изкривен вид. В тази „Книга на Откровенията” се запазиха някои фрагменти от великото откровение. След като тя беше написана от Йоан, големи части бяха изгубени, а други – иззети. Тя се съхрани само в своя откъслечен и фалшифициран вид.

^{139:4.15 (1555.8)} Йоан пътуваше много и работеше, без да скръства ръце. Ставайки епископ на азиатските църкви, той се засели в Ефес. Тук на възраст деветдесет и девет години той ръководеше своя помощник Натанаил при написването на така нареченото “Евангелие от Йоан”. От всичките дванадесет апостоли само Йоан Зеведеев стана изтъкнат богослов. Той умря от естествена смърт в Ефес в 103 година от н.е. на възраст сто и една години.

5. Филип Любопитният

139:5.1 (1556.1) Филип, петият избран апостол, беше призван, когато Иисус с първите си четирима апостоли бяха тръгнали от сборния пункт на Йоан Кръстител на река Йордан към Кана Галилейска. Живеейки във Витсаида, той вече в течение на известно време знаеше за Иисус, но на Филип изобщо не му мина през ум, че Иисус действително е велик човек, докато в онзи ден, в долината на Йордан, Учителят не му каза: “Следвай ме.” В определена степен на Филип подейства и това, че Андрей, Петър, Яков и Йоан бяха признали Иисус за Избавителя.

139:5.2 (1556.2) Когато Филип се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и седем години, наскоро преди това се беше оженил, но по онова време нямаше деца. Прозвището, дадено му от апостолите, означаваше “любопитство”. На Филип трябваше да му бъде показано всичко. Изглеждаше, че той е напълно лишен от способността да вниква в същината на нещата. Това съвсем не означава, че беше тъп, но не му достигаше въображение. Отсъствието на въображение беше огромна слабост на неговия характер. Това беше делничен и прозаичен човек.

139:5.3 (1556.3) При организирането на апостолите за служене Филип стана иконом; в неговите задължения влизаше да следи те винаги да бъдат осигурени с всичко необходимо. И той беше добър иконом. Неговото най-силно качество беше методичната акуратност; той се отличаваше както с точност, така и със систематичност.

139:5.4 (1556.4) Филип израсна в семейство със седем деца – три момчета и четири момичета. Той беше второто дете и след възкръсването на Иисус кръсти цялото си семейство,

приемайки го в Царството. Неговите родители се занимаваха с риболов. Баща му се отличаваше с големи способности и дълбокомислие, но майка му произхождаше от крайно посредствено семейство. Филип не беше човек, от когото могат да се очакват велики дела, но беше способен до самозабрава да изпълнява дребни дела по велик начин. За всичките четири години само няколко пъти той не можа да осигури храна за всички присъстващи. Даже многото изключителни изисквания, произтичащи от техния начин на живот, рядко го сварваха неподготвен. Филип беше знаещ и умел управляващ на домакинската служба на апостолското семейство.

139:5.5 (1556.5) Силната страна на Филип беше неговата неизменна надеждност; слабата черта на неговия характер беше пълната липса на въображение, неспособността да събере две и две, за да получи четири. Той притежаваше математически способности в абстрактен смисъл, но въображението му не беше конструктивно. Някои видове въображение липсваха в него практически изцяло. Той беше типичен редови и обикновен, среден човек. Сред тълпите, които идваха, за да чуят ученията и проповедите на Иисус, имаше много подобни мъже и жени и те получаваха огромно удовлетворение, виждайки, че такъв като самите тях човек е удостоен с толкова почетно положение в съветите на Учителя; те се въодушевяваха от факта, че подобен на тях човек вече е заел високо положение в делата на царството. И Иисус узна много нови неща за това, как функционира разумът на някои хора, когато той търпеливо изслушваше нелепите въпроси на

Филип, и толкова често удовлетворяваше молбите на своя иконом, когато той молеше да му “покажат”.

139:5.6 (1556.6) Тази черта на Иисус, от която неуморно се възхищаваше Филип, беше неизчерпаемата щедрост на Учителя. Филип нито веднъж не забеляза в Иисус някаква дребнавост, скъперничество или стиснатост и той се прекланяше преди това неизменно и безкрайно великодушие.

139:5.7 (1557.1) В личността на Филип имаше малко впечатляващо. За него често говореха като за „Филип от Витсаида, града, където живеят Андрей и Петър”. Той беше почти напълно лишен от проникателност и способност да види ефектните възможности, съдържащи се в конкретната ситуация. Не беше песимист; той просто беше прозаичен човек. Освен това у него в значителна степен отсъстваше духовна интуиция; той можеше, без да се колебае, да прекъсне Иисус в разгара на най-сложните разсъждения на Учителя, за да зададе някакъв нелеп въпрос. Но Иисус никога не го кореше за такава необмисленост; той беше търпелив към Филип и тактично се отнасяше към неговата неспособност да проникне в дълбините на смисъла на учението. Иисус добре знаеше, че ако той поне веднъж беше изказал над Филип порицание за неговите досадни въпроси, с това би ранил не само искрената душа на Филип, но и би го засегнал дотолкова, че той вече никога не би се решил да зададе нито един въпрос. Иисус знаеше, че неговите пространствени светове са населени с неизброими милиарди такива несъобразителни смъртни, и той искаше всички те винаги

да се обръщат така лесно към него, идвайки със своите въпроси и проблеми. В края на краищата Иисус действително повече го интересуваха глупавите въпроси на Филип, отколкото собствената му проповед. Иисус във висша степен се интересуваше от *хората*, от най-различни хора.

139:5.8 (1557.2) Апостолският иконом не беше добър оратор, но той притежаваше голяма способност да убеждава и постигаше успех в индивидуалното общуване. Трудно беше да го разочароваш; отличаваеше се с упорство и настойчивост във всичко, за което се бореше. Той притежаваше огромен и рядък дар – умението да каже “Ела”. Когато неговият пръв новообърнат Натанаил поиска да поспори за достойнствата и недостатъците на Иисус от Назарет, убедителният отговор на Филип беше: “Ела да отидем и ще видиш.” Той не беше догматичен проповедник, увещаващ своите слушатели: “Вървете” – правете това, правете онова. Всяка ситуация, възникваща в неговата работа, той посрещаше с думите “Ела” – “Ела с мен, аз ще ти покажа пътя.” И такъв метод е ефективен винаги, при всички форми и на всички стадии на обучение. Родителите също биха могли да се научат от Филип на това, че най-добре е да се казва на детето *не* “иди и направи това и това”, а “ела с нас и ние ще ти покажем и ще направим заедно с теб така, както е най-добре”.

139:5.9 (1557.3) Неспособността на Филип да се приспособява към нови ситуации се прояви в пълна мяра, когато група гърци дойде при него в Йерусалим с думите: “Господине, искаме да видим Иисус.” На всеки евреин, обърнал се към

него с такъв въпрос, Филип би отвърнал “Ела”. Но тези хора бяха чужденци, а Филип не помнеше никаква инструкция от висшестоящите лица в това отношение. Затова всичко, което можа да измисли, беше да се посъветва с главата на апостолите Андрей, след което те заедно заведоха молещите за среща гърци при Иисус. Подобно на това, когато по заръка на своя Учител тръгна към Самария да проповядва и кръщава вярващите, той се въздържа да полага ръце на своите новообърнати в знак на получаването от тях на Духа на Истината. Това беше направено от Петър и Йоан, пристигнали скоро от Йерусалим, за да наблюдават неговата работа от страна на майката-църква.

^{139:5.10 (1557.4)} Филип премина през мъчителен период след смъртта на Учителя, взе участие в реорганизацията на групата на апостолите и стана първият, който тръгна да покорява нови души с проповед за Царството отвъд пределите на непосредствено обитание на евреите. Той постигна огромни успехи в своята работа сред самаряните и в последвалия труд по разпространението на Евангелието.

^{139:5.11 (1557.5)} Съпругата на Филип, която беше активен член на женския корпус, стана дейна съратница на своя мъж в неговия проповеднически труд след тяхното бягство от Йерусалим от преследвания. Неговата жена беше безстрашна. Тя стоеше до самия кръст, на който беше разпънат Филип, въодушевявайки го да провъзгласява благата вест даже пред неговите убийци, а когато силите го оставиха, тя започна да разказва за спасението чрез

вярата в Иисус; принудиха я да замълчи, едва след като озлобени юдеи се нахвърлиха върху нея и я пребиха до смърт с камъни. Тяхната по-голяма дъщеря Лия продължи труда им и впоследствие стана известна като Йераполската пророчица.

139:5.12 (1558.1) Филип, някога иконом на апостолите, беше могъщ човек в Царството; където и да отидеше, той завоюваше нови души. По-късно беше разпънат за своята вяра и погребан в Йерапол.

6. Честният Натанаил

139:6.1 (1558.2) Натанаил – шестият и последният от апостолите, избрани от Учителя лично, беше доведен при Иисус от неговия приятел Филип. Той беше бил придружител на Филип в няколко търговски предприятия и беше тръгнал заедно с него при Йоан Кръстител, когато срещнаха Иисус.

139:6.2 (1558.3) Натанаил стана апостол на възраст двадесет и пет години и след Йоан беше най-младият член на групата. Най-малкият от седем деца, той не беше женен и беше единствената опора на престарелите си и немощни родители, с които живееше в Кана; някои от неговите братя и сестри лежаха в гроба. Другите имаха свои семейства, но нито един от тях не живееше в родното си селище. Натанаил и Юда Искарот бяха най-образованите от дванадесетте апостола. Преди това Натанаил се беше канил да стане търговец.

139:6.3 (1558.4) Самият Иисус не даде на Натанаил прякор, но дванадесетте апостоли скоро започнаха да го наричат с

думи, означаващи честност, чистосърдечие. Той беше “без лукавство”. И това беше негово огромно достойнство; беше и честен, и чистосърдечен. Недостатъкът на неговия характер беше гордостта: той много се гордееше със своето семейство, своя град, своята репутация и своя народ и всичко това е похвално, когато не стига прекалено далеч. Но Натанаил беше склонен да довежда своите лични пристрастия до крайности. Той имаше навика да съди предубедено другите хора съгласно своите лични представи. Още преди да види Иисус, той първо попита: “Може ли да има нещо добро от Назарет?” Но независимо от своята гордост Натанаил не беше твърдоглав. Той веднага измени своето отношение към Иисус – още щом го погледна в очите.

^{139:6.4 (1558.5)} В много отношения Натанаил беше странният гений на апостолското семейство. Той се отличаваше с философска нагласа на ума и мечтателност, но това беше крайно практичен тип мечтател. Дълбоките философски размишления при него се сменяха с периоди на рядък и причудлив хумор; когато беше в подходящо настроение, беше може би най-добрият разказвач сред апостолите. Иисус много обичаше да слуша и сериозните, и шеговити разсъждения на Натанаил. Постепенно Натанаил започна по-сериозно да възприема Иисус и Царството, но той никога не се отнасяше сериозно към себе си.

^{139:6.5 (1558.6)} Всички апостоли обичаха и уважаваха Натанаил и той беше в превъзходни отношения с всички освен с Юда Искарот. Юда смяташе, че Натанаил недостатъчно сериозно се отнася към своите задължения на апостол, и

веднъж се осмели тайно от другите да отиде при Иисус и да се оплаче от Натанаил. Иисус каза: “Юда, не отстъпвай, не се кичи със своето положение. Кой от нас има правото да съди своя брат? Волята на Отеца не е Неговите деца да се занимават в живота си само със сериозни дела. Позволи ми да повторя: аз дойдох за това, моите братя в плът да могат да получат повече радост, веселие и да живеят по-пълнокръвен живот. Затова върви, Юда, и изпълнявай добросъвестно това, което ти е поръчано, а на Натанаил, своя брат, позволи сам да се отчита пред Бога.” И паметта за това и за много други сходни случаи живя дълго в сърцето на Юда Искарот, заблуждаващ самия себе си.

139:6.6 (1559.1) Много пъти, когато Иисус се намирал в планината с Петър, Яков и Йоан и отношенията между апостолите ставаха напрегнати и сложни, когато даже Андрей не знаеше какво да каже на своите помрачнели събратя, Натанаил разведряваше обстановката с философски забележки или със своята припламваща и добра шега.

139:6.7 (1559.2) В задълженията на Натанаил влизаше да се грижи за семействата на дванадесетте апостола. Той често отсъстваше от апостолските събрания, защото когато узнаваше, че болест или нещо изключително се е случило с някого от неговите подопечни, той отиваше там. Имайки такъв човек като Натанаил, апостолите можеха да бъдат уверени, че техните семейства са в надеждни ръце.

139:6.8 (1559.3) Натанаил все повече уважаваше Иисус за неговата търпимост. Той неуморно размишляваше за

широтата и великодушната благожелателност на Сина Човешки.

^{139:6.9 (1559.4)} Бащата на Натанаил (Вартоломей) умря скоро след Петдесетница, след което този апостол отиде в Месопотамия и Индия, където възвестяваше благата вест за Царството и кръщаваеше вярващите. Неговите събратя така и не узнаха какво стана с техния предишен другар – философ, поет и хуморист. Но той също така беше велик човек в Царството и направи много за разпространение на учението на Иисус, макар че не взе участие в последващата организация на християнската Църква. Натанаил умря в Индия.

7. Матей Левий

^{139:7.1 (1559.5)} Матей, седмият апостол, беше избран от Андрей. Матей принадлежеше към семейство на събирачи на задължения или митари; самият той беше събирач на налози в своя роден град Капернаум. Беше на тридесет и една години, женен и с четири деца. Матей притежаваше неголямо състояние и беше единственият донякъде осигурен човек от целия апостолски корпус. Това беше предприемчив и контактен човек, надарен със способност да дружи и поддържа добри отношения с най-различни хора.

^{139:7.2 (1559.6)} Андрей назначи Матей за финансов представител на апостолите. В известен смисъл той беше финансов упълномощен и агент на апостолската организация. Добре се справяше с хората и беше прекрасен пропагандатор. Неговата личност зле се поддава на описание, но той беше

крайно добросъвестен ученик и все повече вярваше в мисията на Иисус и в несъмнеността на Царството. Иисус не даде на Левий прякор, но приятелите му обикновено го наричаха “получаващият пари”.

139:7.3 (1559.7) Силна черта на неговия характер беше безрезервната му преданост към общото дело. Това, че той, митарят, беше приет от Иисус и апостолите, служеше като причина за благодарност, изпълваща бившия събирач на налози. Но беше необходимо известно време преди останалите апостоли – особено Симон Зилот и Юда Искарот, да се примирят с присъствието на митар в своята среда. Слабост на Матей беше неговият късоглед и материалистичен възглед за живота. Но с времето той постигна огромен прогрес във всички тези отношения. Разбира с, на него му се налагаше да пропуска много от най-ценните периоди на обучението, защото задължението му беше да следи за попълването на хазната.

139:7.4 (1559.8) Повече от всичко Матей ценеше в Учителя неговата снисходителност. Той непрекъснато си спомняше това, че за откриване на Бога е достатъчна само едната вяра. Обичаше да говори за Царството като за “работата по откриването на Бога”.

139:7.5 (1560.1) Макар че върху Матей лежеше бремето на миналото, той препоръча себе си откъм най-добрата страна и постепенно неговите приятели започнаха да се гордеят с постъпките на митаря. Той беше един от апостолите, които записваха много изказвания на Иисус, и тези записи залегнаха в основата на последващия разказ на Исадор за

изказванията и делата на Иисус, известен като Евангелието от Матей.

139:7.6 (1560.2) Благодарение на великия и полезен живот на Матей – делови човек и събирач на налогови мита, много хиляди делови хора, държавни служители и политически дейци от последващите векове застанаха на пътя, позволяващ им да чуят подкупващите слова на Учителя: “Следвай ме.” Матей действително беше проникателен политик, но той оставаше изключително верен на Иисус и беше във висша степен предан на своя дълг – грижата посланиците на бъдещото Царство да имат достатъчно средства.

139:7.7 (1560.3) Присъствието на Матей сред дванадесетте апостоли позволи широко да се разтворят вратите на Царството за множеството паднали духом и отхвърлени души, отдавна смятащи себе си за лишени от утешението, което дава религията. Цели тълпи отхвърлени и отчаяли се мъже и жени се стремяха да чуят Иисус и той не се отвърна от никого от тях.

139:7.8 (1560.4) Матей приемаше пожертвувания от всички желаещи измежду вярващите ученици и слушатели, присъстващи на проповедите на Учителя, но никога не провеждаше масово събиране на средства. Цялата му дейност, свързана с финансирането, се осъществяваше от него тайно и лично; по-голямата част от парите се събираха сред представителите на най-състоятелния клас заинтересувани вярващи. Практически цялото си скромно състояние той изхарчи за нуждите на Учителя и неговите апостоли, но те така и не узнаха за неговата щедрост – с

изключение на Иисус, който знаеше всичко за това. Матей не се реши открито да внася своите пари в апостолската хазна поради това, че Иисус и неговите другари ще ги сметнат за мръсни; затова той често даваше пари от името на други вярващи. В първите месеци, когато Матей знаеше, че неговото присъствие сред апостолите беше повече или по-малко изпитание, той чувстваше силно изкушение да им намекне, че нерядко те се хранят от неговите средства, но не се поддаде на тази съблазън. Когато се проявяваше презрително отношение към митаря, Левий изгаряше от желание да им разкрие своята щедрост, но винаги му се отдаваше да запази мълчание.

139:7.9 (1560.5) Ако се оказваше, че наличните средства са недостатъчни за покриването на седмичните разходи, Левий често вземаше големи суми от личните си спестявания. Така понякога, когато в него се появяваше огромен интерес към учението на Иисус, той предпочиташе да остане с останалите и да послуша Учителя, макар да знаеше, че заради това ще трябва лично да компенсира своя пропуск, като внесе нужната сума. Но как му се искаше Иисус да узнае, че значителна част от парите той взема от собствения си джоб! Не се досещаше, че Учителят знае всичко за това. Нито един от апостолите така и не узна, че Матей беше техният благотворител, и то в такава степен, че когато след началото на преследванията тръгна да проповядва Евангелието на Царството, той беше останал практически без грош.

139:7.10 (1560.6) Когато тези преследвания накараха апостолите да напуснат Йерусалим, Матей отиде на север,

проповядвайки Евангелието на Царството и кръщавайки вярващите. Неговите предишни приятели-апостоли изгубиха връзка с него, но той продължи да върви напред, проповядвайки и кръщавайки през Сирия, Кападокия, Галатия, Витания и Тракия. Именно тук, в тракийския град Лизимахия, в резултат от заговора на група скептично настроени юдеи с римските войници, той срещна своята смърт. Така този възроден митар загина триумфиращ – с вяра в спасението, толкова трайно усвоена от него от ученията на Иисус за времето на неотдавнашния живот на Учителя на Земята.

8. Тома Дидим

^{139:8.1 (1561.1)} Тома беше осмият апостол и беше избран от Филип. В последващите времена той стана известен като “Тома неверни”, но неговите приятели-апостоли едва ли го смятаха за непоправим скептик. Действително той притежаваше логичен и скептичен тип ум, но неговата храбра преданост не позволяваше на познаващите го отблизо хора да смятат Тома за банален скептик.

^{139:8.2 (1561.2)} Когато Тома се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и девет години. Беше женен и имаше четири деца. Отначало работеше като дърводелец и каменар, но впоследствие стана рибар и се засели в Тарихея, разположена на западния бряг на река Йордан на това място, където тя изтича от Галилейското езеро. Тома беше известен човек в своето малко село. Той беше слабо образован, но притежаваше остър и логически ум и беше син на прекрасни родители, живеещи в Тивериада. От всички апостоли само Тома притежаваше действително

аналитичен тип ум; той беше истинският учен на апостолската група.

^{139:8.3 (1561.3)} Детството на Тома не беше щастливо; бракът на неговите родители не може да се нарече сполучлив, което се отрази на него в зряла възраст. Тома придоби много тежък и свадлив характер. Даже неговата жена беше доволна, когато той стана един от апостолите: тя се радваше, че голяма част от времето ще може да не вижда своя песимистично настроен мъж. Освен това на него му беше присъща някаква подозрителност, затова с него беше трудно да се живее в мир. Отначало Петър беше крайно разочарован от Тома и се оплака от него на своя брат Андрей, наричайки го “подъл, противен и вечно подозрителен”. Но колкото по-добре приятелите му го опознаваха, толкова повече той им харесваше. Те се убедиха в неговата абсолютна честност и непоколебима преданост. Тома беше в най-висша степен искрен и правдив човек, но беше по природа придиричлив и израсна като истински песимист. Проклятието на неговия аналитичен ум беше подозрителността. Той вече губеше вяра в хората, когато се запозна с апостолите и така влезе в съприкосновение с благородната личност на Иисус. Тази връзка с Учителя веднага започна да преобразува целия характер на Тома, което доведе до огромна промяна в неговите отношения с другите хора.

^{139:8.4 (1561.4)} Огромната сила на Тома беше неговият прекрасен аналитичен ум в съчетание с непреклонното му мъжество — след като стигнеше до някакво решение. Неговата огромна слабост беше подозрителността му в съчетание с

нерешителността му, която той така и не преодоля за целия си живот в плът.

^{139:8.5 (1561.5)} В организацията на дванадесетте апостола в задълженията на Тома влизаше съставянето на маршрути и ръководството на пътешественици и той беше умел управляващ работата и придвижванията на апостолския корпус. Той беше добър изпълнител, великолепен предприемач, но на него му пречеше променливото му настроение; днес той беше един човек, утре – друг. Когато Тома се присъедини към апостолите, беше склонен към меланхолия, но общуването с Иисус и другите апостоли в значителна степен го излекува от това болезнено потопяване в себе си.

^{139:8.6 (1561.6)} Иисус много харесваше Тома, с когото проведе редица продължителни беседи на четири очи. Неговото присъствие сред апостолите беше огромно утешение за всички честни скептици и помогна на много смутени умове да влязат в Царството, даже ако те не можеха напълно да разберат всички духовни и философски аспекти на учението на Иисус. Апостолството на Тома беше неизменно свидетелство за това, че Иисус обича и честните скептици.

^{139:8.7 (1562.1)} Ако другите апостоли почитаха Иисус поради някаква особена и отличителна черта от неговата многоаспектна личност, то Тома почиташе своя Учител поради неговия във висша степен хармоничен характер. Тома все повече се възхищаваше и уважаваше този, който беше толкова ласкав и милосърден – и толкова непреклонно справедлив и безпристрастен, толкова твърд,

но лишен от твърдоглавие или безапелационност; толкова силен – и едновременно толкова добър; толкова уверен, но лишен от грубост или рязкост; толкова мек, но толкова чужд на нерешителността; толкова чист и невинен – и в същото време толкова жив, енергичен и волеви; толкова истински мъжествен, но лишен от прибързаност или безразсъдство; толкова обичащ природата, но толкова лишен от преклонение пред нея; толкова весел и шегуващ се, но толкова лишен от лекомисленост и лекомислие. Именно тази несравнена хармоничност на личността покори Тома. От всички апостоли той може би притежаваше най-добро интелектуално разбиране на Иисус и способност по достойнство да оцени неговата личност.

^{139:8.8 (1562.2)} В съветите на дванадесетте апостоли Тома винаги беше предпазлив и настояваше за съблюдаване на безопасността, но ако неговата консервативна линия не срещаше достатъчно поддръжка или биваше отхвърляна, той винаги беше първият, който безстрашно тръгваше да изпълнява приетия план. Отново и отново заставаше против някаква идея, смятайки я за проява на безразсъдство и излишна самоувереност; той спореше до самия край, но когато Андрей изнасяше въпроса на гласуване и апостолите решаваха да направят това, против което той така упорито възразяваше, Тома беше първият, който казваше: “Да вървим!” Той умееше да губи. Не беше злопаметен и не таеше оскърбени чувства. Отново и отново възразяваше против това, Иисус да се излага на опасност, но ако Учителят решише да поеме такъв риск, Тома неизменно сплотяваше апостолите със своя храбър

призив: “Напред, приятели, да идем на смърт заедно с него!”

139:8.9 (1562.3) В някои отношения Тома приличаше на Филип; той също искаше да му “покажат”, но неговото външно проявление на съмнения се основаваше на съвършено други мисловни процеси. Тома беше аналитик, а не просто скептик. Що се отнасяше до личната физическа храброст, той беше един от най-храбрите сред дванадесетте апостоли.

139:8.10 (1562.4) Тома имаше много тежки дни; от време на време той ставаше мрачен и унил. Загубата на неговите сестриблизначки на възраст девет години в много отношения стана причина за юношеската му печал и задълбочи проблемите на неговия характер в по-късен период от живота му. Когато Тома го посещаваше мрачно настроение, то понякога да дойде на себе си му помагаше Натанаил, друг път – Петър, а нерядко – един от близнаците Алфееви. За съжаление в периодите на най-голяма подтиснатост той винаги избягваше пряк контакт с Иисус. Но Учителят знаеше всичко за това и се отнасяше с разбиращо съчувствие към страдащия от меланхолия и обхващан от съмнения апостол.

139:8.11 (1562.5) Понякога Тома получаваше от Андрей разрешение да напусне останалите и да се уедини за ден-два. Но скоро разбра неразумността на такъв път. Той бързо се убеди, че най-доброто средство в периода на подтиснатостта е да продължава да работи и да се държи за своите приятели. Но каквито и чувства да го владееха, той си оставаше истински апостол. Когато идваше време

да се действа, именно Тома винаги казваше: “Да тръгваме!”

139:8.12 (1562.6) Тома служи като прекрасен пример за човек, който изпитва съмнения, встъпва в борба с тях и побеждава. Той притежаваше великолепен ум; не беше язвителен критикар. Това беше човек с логически тип ум, мислител; той беше пробният камък за Иисус и своите приятели-апостоли. Ако Иисус и неговият труд не бяха истински, човек като Тома щеше да е невъзможно да бъде удържан от начало до край. Той притежаваше остро и безпогрешно чувство за *истината*. При първия признак на мошеничество или лъжа Тома щеше да ги напусне. Учените могат да не разбират до край Иисус и неговия труд на Земята, но с Учителя и неговите човешки съратници живееше и се трудеше човек, притежаващ ум на истински учен – Тома Дидим, и той вярваше в Иисус Назарянин.

139:8.13 (1563.1) Дните на съда и разпятieto станаха тежко изпитание за Тома. За известно време той изпадна в дълбоко отчаяние, но събра сили, остана с апостолите и заедно с тях приветства Иисус на Галилейско море. За известно време се поддаваше на съмненията и депресията, но в края на краищата отново придоби вяра и мъжество. След Петдесетница той помагаше на апостолите с мъдър съвет и когато преследванията разпръснаха вярващите, отиде в Кипър, Крит, крайбрежието на Северна Африка и в Сицилия, проповядвайки благата вест за Царството и кръщавайки вярващите. Тома продължаваше да проповядва и кръщава, докато по заповед на Рим не беше

заловен и екзекутиран в Малта. Едва няколко седмици преди смъртта си той пристъпи към описание на живота и ученията на Иисус.

9 и 10. ЯКОВ И ЮДА АЛФЕЕВИ

^{139:9.1 (1563.2)} Близнаците Яков и Юда, синовете на Алфей, бяха рибари и живеяха недалеч от Херес; Яков и Йоан Зеведееви ги избраха за девети и десети апостоли. Те бяха на по двадесет и шест години и бяха женени; Яков имаше три деца, а Юда – две.

^{139:9.2 (1563.3)} Малко може да се каже за тези обикновени рибари. Те обичаха своя Учител и Иисус ги обичаше, но те никога не прекъсваха неговите разсъждения с въпроси. Зле разбираха философските беседи и теологическите дебати на другите апостоли, но се радваха на това, че се оказаха сред могъщи хора. Те и двамата бяха практически идентични по своя външен облик, умствени способности и духовно възприятие. Това, което може да се каже за единия, е вярно и за другия.

^{139:9.3 (1563.4)} Андрей им поръча да следят за реда. Те бяха главните блюстители на реда по време на проповедите и фактически широко използвани от апостолите като слуги и куриери. Те помагаша на Филип в снабдяването, отнасяха парите на семействата вместо Натанаил и винаги бяха готови да помогнат на всеки от апостолите.

^{139:9.4 (1563.5)} Тълпите прости хора изпитваха огромно въодушевление, когато виждаха сред апостолите такива обикновени хора като тях, удостоени с толкова висока

чест. Самият факт на приемането за апостоли на тези посредствени близнаци беше средство за привличане в Царството на множество нерешителни вярващи. И освен това простите хора се отнасяха по-благосклонно към това, че ги ръководеха и управляваха официални блюстители на реда, приличащи в много отношения на самите тях.

139:9.5 (1563.6) Яков и Юда, които наричаха също Тадей и Левей, нямаха нито силни, нито слаби страни. Прозвищата, дадени им от учените, бяха добродушно обозначение на посредствеността. Те бяха “най-малките от всички апостоли”. Знаеха това и не се разстройваха.

139:9.6 (1563.7) Яков Алфеев особено обичаше Иисус заради неговата простота. Тези близнаци не можеха да постигнат разума на Иисус, но действително чувстваха, че са свързани със сърцето на Учителя с връзките на благожелателността. Те не притежаваха голям ум; при цялото уважение към тях можеха да бъдат наречени даже глупави, но в своята духовна същност притежаваха истински опит. Те вярваха в Иисус, бяха синове Божии и събратя в Царството.

139:9.7 (1564.1) Юда Алфеев го привличаше към Иисус непоказната скромност на Учителя. Такава скромност в съчетание с такова лично достойнство импонираше на Юда изключително много. Това, че Иисус винаги премълчаваше за своите необичайни деяния, правеше огромно впечатление на това простодушно дете на природата.

139:9.8 (1564.2)

Близнаците бяха добродушни и наивни помощници и всички ги обичаха. Иисус покани тези млади хора с талант да заемат почетно място в Царството – да влязат в неговото лично обкръжение затова, защото в пространствените светове съществуват безброй милиони също такива простодушни и обхванати от страх души, на които той също така предлага активно вероизповедни дружески отношения с него и неговия излят Дух на Истината. Иисус презира не незначителността, а злото и греха. Яков и Юда бяха *незначителни*, но те бяха *верни*. Бяха прости и невежи хора, но притежаваха голямо сърце, доброта и великодушие.

139:9.9 (1564.3)

И колко преизпълнени с благодарна гордост бяха тези скромни хора в деня, когато Учителят отказа да приеме един богат човек като проповедник на Евангелието, докато той не продаде своето имение и не помогне на бедните! Когато бедняците слушаха и виждаха близнаците сред неговите съветници, те знаеха със сигурност, че Иисус беше човек, който не отдава значение на обществените различия. Само божествена институция – Царството небесно, можеше да бъде построена върху толкова посредствен човешки фундамент!

139:9.10 (1564.4)

Само един или два пъти за цялото им общуване с Иисус близнаците се решиха да се обърнат с въпрос към него в присъствието на други. Събудилият се в Юда интерес го подтикна да зададе въпрос, след като Учителят каза за гласното разкриване на себе си пред света. Юда беше и малко разочарован от това, че между дванадесетте апостоли няма да има тайни, и се реши да попита: “Но,

Учителю, когато ти по такъв начин разкриеш себе си пред света, как ще ни предпочетеш с особено проявление на своята добродетел?”

139:9.11 (1564.5) Близнаците служиха добросъвестно до самия край – до черните дни на съда, разпятието и отчаянието. В своите сърца те никога не губеха вяра в Иисус и (ако не се смята Йоан) първи повярваха във възкресението. Но те не можаха да разберат установяването на Царството. Скоро след като Учителят беше разпънат, те се върнаха към своите семейства и рибарски мрежи; техният труд беше завършен. Те не притежаваха способностите, необходими за по-сложни сражения в името на Царството. Но живееха и умряха със съзнанието за това, че бяха удостоени и благословени четири години с тясна и лична връзка със Сина Божий – пълновластния творец на Вселената.

11. Симон Зелот

139:11.1 (1564.6) Симон Зелот, единадесетият апостол, беше избран от Симон Петър. Това беше способен човек с добро родословие, който живееше заедно със своето семейство в Капернаум. Когато се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и осем години. Беше пламенен агитатор. Покрай това беше и човек, който много говореше, без да помисли. До преди да посвети себе си изцяло на патриотичната организация на зилотите той беше търговец в Капернаум.

139:11.2 (1564.7) Симон Зилот отговаряше за развлеченията и отдиha на апостолската група и беше прекрасен

организатор на свободното време и отдиха на дванадесетте апостола.

139:11.3 (1564.8) Силната страна в характера на Симон беше неговата въодушевяваща преданост. Ако апостолите намираха мъж или жена, които се терзаеха от съмнения относно встъпването в Царството, те изпращаха Симон. Обикновено на този ентусиазиран защитник на спасението чрез вяра в Бога му трябваша не повече от петнадесет минути, за да разсее всички съмнения, да види раждането на новата душа в “сво бодата на вярата и радостта в спасението”.

139:11.4 (1565.1) Огромна слабост на Симон беше неговата материалистична умствена нагласа. Той не можеше бързо да се превърне от еврейски националист в духовен интернационалист. Четири години бяха твърде кратък срок за такава интелектуална и емоционална трансформация, но Иисус винаги търпеливо се отнасяше към него.

139:11.5 (1565.2) Най-много Симон се възхищаваше в Иисус на спокойствието на Учителя, на неговата увереност, издръжливост и непостижимо самообладание.

139:11.6 (1565.3) Макар че Симон беше пламенен революционер, безстрашен подстрекател на вълнения, той постепенно укротяваше своята пламенна натура, докато не се превърна в ярък и убедителен проповедник на “мира на земята и добрата воля сред хората”. Симон беше изкусен спорещ; той действително обичаше да поспори. И когато им се налагаше да имат работа с буквоедството на образованите

евреи или с интелектуалните софизми на гърците, това винаги биваше възлагано на Симон.

^{139:11.7 (1565.4)} Той беше метежник по своята природа и борец с традиционни вярвания по възпитание, но Иисус го привлече на своя страна за проповядване на висшите идеи на небесното Царство. Винаги отъждествяваше себе си с партията на протеста, сега се присъедини към партията на прогреса – към неограничения и вечен прогрес в духа и истината. Симон беше човек с огромна вяроност и гореща лична преданост и той действително дълбоко обичаше Иисус.

^{139:11.8 (1565.5)} Иисус не се боеше да общува с търговци, трудови хора, оптимисти, песимисти, философи, скептици, митари, политици и патриоти.

^{139:11.9 (1565.6)} Учителят често беседваше със Симон, но така и не му се отдаде да превърне този ревностен еврейски националист в интернационалист. Иисус често говореше на Симон, че на човека е свойствено да желае подобряване на своето социално, икономическо и политическо положение, но неизменно добавяше: “Това няма отношение към небесното Царство. Ние трябва да посветим себе си на изпълнението на волята на небесния Отец. Нашето дело е да бъдем посланици на небесното духовно правителство и ние не трябва непосредствено да се занимаваме с друго освен изразяване на волята и характера на божествения Отец, възглавяващ правителството, което ние представяме.” На Симон му беше трудно да разбере всичко това, но той постепенно започна да постига някакъв смисъл в учението на Иисус.

Когато йерусалимските преследвания разпръснаха учениците, Симон временно прекрати своята дейност. Беше буквално сломен. Като патриот-националист той се отказа от всичко заради ученията на Иисус; и, ето – всичко беше пропаднало. Той изпадна в отчаяние, но след няколко години отново се изпълни с надежда и се отправи на път, възвестявайки Евангелието на Царството.

Той пристигна в Александрия и след като работи по горния край на Нил, проникна в сърцето на Африка, навсякъде проповядвайки Евангелието на Иисус и кръщавайки вярващите. Така се трудеше той, докато не се превърна в немощен старец. Умря и беше погребан в сърцето на Африка.

12. Юда Искарот

Юда Искарот, дванадесетият апостол, беше избран от Натанаил. Той се роди в Кериот – неголямо градче в Южна Юдея. Когато беше подрастващ, родителите му се преместиха в Йерихон, където той живееше и служеше в различни търговски предприятия на своя баща, докато не се заинтересува от проповедите и дейността на Йоан Кръстител. Родителите на Юда бяха садукее и когато техният син се присъедини към учениците на Йоан, те се отрекоха от него.

Натанаил срещна Юда в Тарихея, където той търсеше работа в предприятието за сушене на риба в южните краища на Галилейското езеро. Когато се присъедини към апостолите, беше на тридесет години и не

беше женен. Той беше може би най-образованият от дванадесетте апостоли и беше единственият юдеин в апостолското семейство на Учителя. Личността на Юда не се отличаваше с никакви ярки черти, макар че той притежаваше много външни признаци на културен и възпитан човек. Обладаваше добър ум, но този ум не винаги беше истински *искрен*. Юда всъщност не разбираше себе си; той не беше откровен в отношенията със самия себе си.

139:12.3 (1566.2) Андрей назначи Юда за апостолски ковчежник; той напълно съответстваше на своята длъжност и чак до онзи ден, когато предаде своя Учител, изпълняваше задълженията си честно, предано и изключително успешно.

139:12.4 (1566.3) В Иисус нямаше никаква особена черта, която би възхищавала Юда и която той да отделя от всестранно привлекателната и изключително обаятелна личност на Учителя. Юда така и не можа да се възвиси над своите предубедени мнения на юдеин за своите приятели-галилейци; в ума си той критикуваше много даже Иисус. Неведнъж този самодоволен юдеин се осмеляваше в дълбините на душата си да подлага на критика даже този, когото единадесетте апостоли възприемаха като съвършен човек, който “е най-прекрасният и се отделя от десет хиляди”. Той действително смяташе, че Иисус проявява срамежливост и в известен смисъл се бои да утвърди собственото си могъщество и власт.

139:12.5 (1566.4) Юда беше добър бизнесмен. Изискваше се такт, способност, търпение, както и ревностна привързаност

към своето дело, за да водиш финансовите дела на такъв идеалист като Иисус, а да не говорим пък за борбата с безхаберието на някои апостоли по деловите въпроси. Юда беше действително добър изпълнител, далновиден и способен финансист. И той беше активен поддръжник на организацията. Никой от дванадесетте никога не критикуваше Юда. Доколкото можеха да разберат, Юда Искарот беше ненадминат ковчежник, образован и лоялен (макар и понякога критически настроен) апостол и във всички отношения преуспяващ човек. Апостолите обичаха Юда. Той действително беше един от тях. Изглежда, той *вярваше* в Иисус, но ние се съмняваме, че действително *обичаше* Учителя с цялото си сърце. Съдбата на Юда илюстрира верността на израза: “Има път, който се струва на човека правилен, но в края на този път има смърт.” За човека е лесно да стане жертва на мирната заблуда на приятното приспособяване към пътищата на греха и смъртта. Не се съмнявайте, че във финансово отношение Юда винаги беше лоялен по отношение на Учителя и своите приятели-апостоли. Парите никога не можеха да станат мотив за неговото предателство.

139:12.6 (1566.5) Юда беше единственият син на недалновидни родители. В много млада възраст него го глезеха и ласкаеха; той беше разглезено дете. Когато порасна, си създаде преувеличена представа за собствената си значимост. Той не умееше да губи. Неговите представи за справедливостта бяха неясни и превратни. Той лелееше в себе си чувства на ненавист и подозрителност. Беше майстор на превратното тълкуване на думите и постъпките на своите другари. И през целия си живот Юда култивира

в себе си навика да си разчиства сметките с тези, които, както на него му се струваше, се отнасяха зле с него. Той притежаваше изкривена представа за ценностите и предаността.

139:12.7 (1566.6) Юда беше за Иисус подвиг на вярата. От самото начало Учителят прекрасно разбираше слабостите на този апостол и добре виждаше каква опасност е приемането му в братството. Но в природата на Синовеите Божии е да дават на всяко създадено същество пълна и равна възможност за спасяване и продължаване на живота. Иисус искаше не само смъртните от дадения свят, но и наблюдаващите същества в безкрайните други светове да знаят, че когато възникне съмнение в искрената и беззаветна преданост към създаването на Царството, неизменната практика на стоящите над хората Съдии е пълното приемане на съмнителния кандидат. Вратата към вечния живот е широко отворена за всички; “всеки, който иска, може дойде”; няма никакви ограничения или условия освен *вярата* на влизания.

139:12.8 (1567.1) Именно затова Иисус позволи на Юда да продължи своята дейност до самия край, винаги правейки всичко възможно за него, за да измени и спаси този слаб и объркан апостол. Но ако човек е неспособен честно да признае светлината и да я оправдае със своя живот, то в душата на такъв човек светлината се превръща в тъмнина. Юда започна по-добре да разбира Царството на интелектуално ниво, но за разлика от останалите апостоли той не постигна напредък в придобиването на духовен

характер. Не успя да постигне удовлетворителен личен прогрес в своя духовен опит.

139:12.9 (1567.2) Юда все по-дълбоко се потопяваше в мрачни размишления за собствените си разочарования и в резултат стана жертва на затаена злоба. Той често се чувстваше обиден и започна да се отнася с патологична подозрителност към своите най-добри приятели и даже към Учителя. Скоро го погълна идеята за разчистване на сметки; беше готов на всичко, за да отмъсти за себе си – да, даже до предателство на своите приятели и Учителя.

139:12.10 (1567.3) Но тези порочни и опасни мисли приеха окончателна форма едва в деня, когато една благодарна жена изля съд с благовония върху краката на Иисус. Юда сметна това за разточителство и когато неговият открит протест беше веднага и на всеослушание отблъснат от Иисус, чашата на търпението на Юда се препълни. Това събитие пробуди в него натрупалата се за целия му живот ненавист, обида, злоба, мнителност, ревност и жажда за мъст и той реши да си разчисти сметките, дори още не знаейки с кого; но той съсредоточи цялото свое зло спрямо *единствения* невинен човек в цялата презряна драма на неговия нещастен живот само затова, защото Иисус се оказа главното действащо лице в този епизод, който се ознаменува с прехода на Юда от еволюиращото царство на светлината към избраните от самия него владения на тъмнината.

139:12.11 (1567.4) Много пъти Учителят както насаме, така и публично предупреждаваше Юда, че е застанал на хлъзгав път, но обикновено божествените предупреждения са

безполезни, ако се натъкват на озлобението на човешката природа. Иисус направи всичко възможно, непротиворечащо на нравствената свобода на човека, за да удържи Юда от заблуда. Накрая настана часът на великото изпитание. Синът на злобата падна; той отстъпи на отвратителните и презрени повели на надмения, мнителен, притежаващ хипертрофирано съмнение разум и стремително се потопи в смущение, отчаяние и порок.

139:12.12 (1567.5) И тогава Юда влезе в подъл и позорен сговор с цел предателство на своя Господ и Учител и бързо приведе в изпълнение този гнусен заговор. При осъществяването на своите породени от злоба планове на коварно предателство изпитваше мигове на съжаление и срам, но в такива периоди на ясно съзнание той, за собствено оправдание, малодушно си въобразяваше, че може би Иисус ще се възползва от своето могъщество и в последния миг ще освободи себе си.

139:12.13 (1567.6) Когато всичко беше останало назад, когато презряната и греховна постъпка беше извършена, този станал предател смъртен, на когото нищо не струваше да продаде своя другар за тридесет сребърника за удовлетворяване на отдавнашната си жажда за мъст, се хвърли навън и изпълни последния акт в драмата на бягството от реалността на смъртното съществуване, като се самоуби.

139:12.14 (1567.7) Единадесетте апостоли се ужасиха, те бяха потресени. Иисус изпитваше към предателя само жалост. Световите не можаха да простят на Юда и оттогава неговото име стана табу в цялата обширна вселена.

Документ 140. Посвещаването на дванадесетте за апостоли

^{140:0.1 (1568.1)} О КОЛО обед в неделя, 12 януари 27 година от н.е., Иисус събра апостолите за посвещаване като обществени проповедници на Евангелието на Царството. Апостолите бяха готови за това, че могат да ги повикат всеки ден; затова в тази сутрин те ловяха риба недалеч от брега. Някои от тях останаха на брега да поправят своите мрежи и да привеждат в ред риболовните принадлежности.

^{140:0.2 (1568.2)} Вървейки по брега на езерото, Иисус започна да вика апостолите – отначало той повика риболовците недалеч от Андрей и Петър; след това повика Яков и Йоан – те бяха в лодка наблизо и поправяха своите мрежи, беседвайки с баща си Зеведей. Така, по двойки, Иисус събра останалите апостоли и когато всичките дванадесет се събраха, тръгна с тях към планината на север от Капернаум, където пристъпи към наставленията, предшествващи официалното посвещение.

^{140:0.3 (1568.3)} За пръв път всички апостоли мълчаха; даже Петър изпадна в замисленост. Най-последно беше настанал дългоочакваният час! На тях им предстоеше да тръгнат на път със своя Учител, за да вземат участие в някакъв тържествен ритуал на лично освещаване и колективно посвещаване във възвишения труд като представители на своя Учител при провъзгласяването на бъдещото Царство на неговия Отец.

1. Предварителните наставления

^{140:1.1 (1568.4)} Преди да пристъпят към официалната церемония, Иисус се обърна към седящите пред него апостоли: “Братя мои, часът на Царството удари. Доведох ви тук, за да ви представя на моя Отец като посланици на Царството. Някои от вас, призвани първи, слушаха как говорих за това Царство в синагогата. Откакто започнахте да се трудите заедно с мен в градовете в околностите на Галилейското езеро, всеки от вас се запозна по-добре с Царството на моя Отец. Но сега искам да ви разкажа нещо повече за това Царство.

^{140:1.2 (1568.5)} Новото Царство, което моят Отец смята да въздигне в сърцата на Своите земни деца, ще бъде Царство вечно. Безкрайно ще бъде това господство на моя Отец в сърцата на тези, които пожелаят да изпълнят Неговата божествена воля. Аз ви заявявам, че моят Отец не е Бог на юдеите или езичниците. Мнозина ще дойдат от изтока и запада, за да влязат заедно с нас в Царството на моя Отец и много от децата на Авраам ще откажат да встъпят в това ново Братство – владичеството на Духа на Оцеца в сърцата на децата човешки.

^{140:1.3 (1568.6)} Не числеността на армията и не властта на богатствата определят могъществото на това Царство, а славата на Божествения Дух, Който ще се яви, за да учи умовете и да господства в сърцата на възродените граждани на това небесно Царство – Божиите синове. Това братство на любовта, където господства праведността и където боен вик ще станат думите: “Мир на земята и добра воля за всички хора.” Това Царство, към провъзгласяването на което ви предстои така скоро да

пристъпите, е мечтата на праведните хора във всички векове по цялата Земя и изпълнението на мъдрите обещания на всички пророци.

^{140:1.4 (1569.1)} Но на вас, деца мои, и на всички други, които пожелаят да влязат в това Царство, ви предстои сурово изпитание. Само вярата ще ви преведе през вратата на Царството, но вие сте длъжни да пренесете плодовете на Духа на моя Отец преди да продължите възхода в живота на божественото братство. Истина, истина ви казвам: не всеки, който казва “Господи, Господи”, ще влезе в Царството небесно, а този, който изпълнява волята на моя небесен Отец.

^{140:1.5 (1569.2)} И вашата проповед пред света ще бъде: “Търсете преди всичко Царството Божие и неговата праведност и всичко останало, което ви е нужно за вечно спасение, ще ви бъде осигурено.” А сега бих искал да разберете: Царството на моя Отец няма да дойде чрез зримо могъщество или неподходящо знамение. Не за това ще тръгнете оттук да възвестявате Царството, казвайки: „то е тук» или „то е там», защото това Царство, което ще проповядвате, е във вас самите.

^{140:1.6 (1569.3)} Този, който иска да бъде велик в Царството на моя Отец, трябва да стане велик слуга; и този, който иска да бъде пръв сред вас, нека служи на своите братя. Когато ви приемат като истински граждани в небесното Царство, вие ще бъдете вече не слуги, а синове – синове на живия Бог. Така това Царство ще крепне в света, докато не разруши всички прегради и не позволи на всички хора да познаят моя Отец и да повярват в спасителната истина,

която дойдох да възвестя. Приблѳжи се Царството и някои от вас приживе ще видят великото могъщество на Божията власт.

140:1.7 (1569.4) И това, което виждате с очите си, това скромно начало – дванадесет обикновени мъже, ще се умножава и расте, докато целият свят не се изпълни с възхвала на моя Отец. И не толкова според вашите думи, колкото според вашия живот хората ще знаят, че сте били с мен и сте познали истинността на Царството. Аз не бих утежнявал с печално бреме вашия разум, но смятам да възложа сериозна отговорност на вашите души: скоро ще ви напусна, оставяйки ви да ме представлявате в този свят, както самият аз представлявам моя Отец в този живот, който преживявам в плът.” И казвайки това, той стана.

2. Посвещаването в сан

140:2.1 (1569.5) Иисус каза на дванадесетте смъртни, които току-що изслушаха неговите наставления, да преклонят колене около него. След това Учителят положи ръка на главата на всеки от апостолите, започвайки с Юда Искарѳот и завършвайки с Андрей. Благославяйки ги, той простря своите ръце и произнесе молитва:

140:2.2 (1569.6) “Татко мой, доведох при теб тези хора, моите посланици. Избрах тези дванадесет човека сред нашите земни деца, за да тръгнат те по света и да ме представляват така, както аз дойдох тук, за да представлявам Теб. Обичай ги и бъди с тях така, както винаги си обичал мен и си пребивавал в мен. А сега, Татко мой, дай на тези хора мъдрост, защото аз им поверявам всички дела на бъдещото

Царство. И ако такава е Твоята воля, бих искал да остана на Земята за срока, необходим да им помогна в труда им за благо на Царството. И отново Ти благодаря, Татко мой, за тези хора и ги предавам на Твоята опека, докато аз завърша възложения от Тебе труд.”

^{140:2.3 (1570.1)} Когато Иисус свърши да се моли, всеки от апостолите остана на своето място с преклонена глава. И измина не една минута, преди даже Петър да се осмели да вдигне очи и да погледне Учителя. Един след друг те прегърнаха Иисус, но никой не пророни нито дума. Възцари се огромна тишина и небесното войнство гледаше отгоре към тази тържествена и свещена сцена – Създателят на вселената, предаващ делото на божественото братство на хората за ръководство от човешкия разум.

3. Проповедта на посвещението

^{140:3.1 (1570.2)} След това Иисус се обърна към тях с думите: “Сега, ставайки посланици на Царството на моя Отец, вие се превърнахте в особен клас хора, отличаващи се от всички други хора на Земята. Сега вие не сте просто хора сред хората, а просветени граждани на друга небесна страна сред невежите създания на този невеж свят. Не е достатъчно да живеете така, както сте живели преди; от днес вие трябва да живеете като вкусили блаженството на по-добър живот и изпратени назад на Земята като посланици на Владиката на този нов и по-добър свят. Към учителя са по-взискателни, отколкото към ученика; към господаря има повече изисквания, отколкото към слугите. От гражданите на небесното Царство се очаква повече, отколкото от гражданите на земната власт. Нещичко от

това, което се каня да кажа, може да ви се стори сурово, но вие взехте решение да ме представлявате в света така, както аз сега представлявам Отеца; и като мои земни посредници вие ще бъдете задължени да се придържате към тези учения и обичаи, които отразяват моите идеали за смъртен живот в световите на пространството и които аз изразявам със своя земен живот, посветен на разкриването на небесния Отец.

140:3.2 (1570.3) Аз ви изпращам в света да възвестявате свобода на духовните пленници, радост – на затворниците на страха, и да изцелявате болните по волята на моя небесен Отец. Когато видите моите деца обзети от тъга, ободрявайте ги с думите:

140:3.3 (1570.4) “Щастливи са бедните духом, смирените, защото богатствата на Царството небесно им принадлежат.

140:3.4 (1570.5) Щастливи са гладуващите и жадуващите за праведност, защото те ще се наситят.

140:3.5 (1570.6) Щастливи са кротките, защото те ще наследят Земята.

140:3.6 (1570.7) Щастливи са чистите по сърце, защото те ще видят Бога.”

140:3.7 (1570.8) И обръщайки се с думи на духовно утешение и надежда, казвайте на моите деца така:

140:3.8 (1570.9) “Щастливи са скърбящите, защото те ще бъдат утешени. Щастливи са плачещите, защото те ще придобият дух на радост.

140:3.9 (1570.10) Щастливи са милосърдните, защото ще им бъде оказана милост.

140:3.10 (1570.11) Щастливи са миротворците, защото те ще бъдат наречени синове Божии.

140:3.11 (1570.12) Щастливи са преследваните за праведност, защото Царството небесно им принадлежи. Щастливи сте вие, когато ви оскърбяват и преследват и всячески ви клеветят. Радвайте се и ликувайте, защото велика е вашата награда в небесата.”

140:3.12 (1570.13) Братя мои, които изпращам в света, вие сте солта на земята, сол със спасителна сила. Но ако солта стане безвкусна, то как може да стане отново солена? Тя вече ще е негодна за нищо, освен да бъде изхвърлена, за да я стъпчат с краката си.

140:3.13 (1570.14) Вие сте светлината на света. Не може да се скрие град, построен на върха на хълма. И никой не крие запален светилник под обърнат с дъното нагоре съд, а го поставя на свещник; и той свети на всички в дома. Нека вашата светлина сияе пред хората така, че те да виждат вашите добри дела и да прославят вашия небесен Отец.

140:3.14 (1571.1) Изпращам ви в света, за да бъдете мои представители и да действате като представители на Царството на моя Отец; тръгвайки да проповядвате благата вест – доверете се на Отеца, Чиито посланици сте. Не се противете на несправедливостта с насилие; не оставяйте доверието си в ръцете на плътта. Ако вашият ближен ви удари по дясната страна, обърнете му и другата.

Бъдете готови по-скоро да търпите несправедливости, отколкото да се съдите един другото. С доброта и милосърдие помагайте на всички, които са в мъка и нужда.

140:3.15 (1571.2) Казвам ви: обичайте своите врагове, правете добро на тези, които ви ненавиждат, благославяйте онези, които ви проклинат, и се молете за тези, които безжалостно ви използват. И във всичко постъпвайте с хората така, както по ваше мнение бих постъпил с тях аз.

140:3.16 (1571.3) Вашият небесен Отец е причината слънцето да сияе и над злите, и над добрите хора; той изпраща дъжд и на справедливите, и на несправедливите. Вие сте синовете Божии, нещо повече: сега вие сте посланици на Царството на моя Отец. Бъдете милосърдни, както е милосърден Бог, и във вечното бъдещо Царство вие ще бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.

140:3.17 (1571.4) Вие сте изпратени, за да спасявате хората, а не да ги съдите. В края на своя земен живот всички вие очаквате милосърдие, затова изисквам от вас в течение на своя смъртен живот да бъдете милосърдни към своите братя в плът. Не се опитвайте да извадите сламката от очите на своя брат, когато в собствените ви очи има греда. Преди това извадете гредата от собственото си око и тогава ще можете по-добре да видите как да извадите сламката от окото на своя брат.

140:3.18 (1571.5) Ясно разпознавайте истината, безстрашно живеете праведен живот; така вие ще бъдете мои апостоли и посланици на моя Отец. Чували сте да казват: 'Ако слепец поведе слепия, и двамата ще паднат в ямата.' Ако

искате да водите другите към Царството, то вие самите трябва да живеете в ясната светлина на живата истина. Във всяко дело на Царството ви призовавам да изказвате справедливо съждение и дълбока мъдрост. Не предлагайте на кучетата нищо свято и не хвърляйте бисери на свинете, защото ще стъпчат бисерите с краката си и ще се нахвърлят върху вас.

140:3.19 (1571.6) Пазете се от лъжепророци, които ще идват при вас в овчи кожи, а отвътре са свирепи вълци. По плодовете им ще ги познаете. Берат ли от тръните грозде или от магарешките бодили смокини? Даже и така да е, всяко добро дърво донася добри плодове, а лошото дърво донася лоши плодове. Не може доброто дърво да донесе лоши плодове, както не може лошото дърво да донесе добри плодове. Всяко дърво, което не носи добри плодове, го отсичат и хвърлят в огъня. Достъпът до Царството небесно се определя от подбудите. Моят Отец изследва сърцата на хората и съди по техните вътрешни стремежи и искрени намерения.

140:3.20 (1571.7) Във великия съден ден на Царството мнозина ще ми кажат: ‘Нима ние не пророчествахме от твое име и не извършихме много прекрасни неща от твое име?’ Но аз ще трябва да им кажа: ‘Аз никога не съм ви познавал; отдалечете се от мен, лъжеучители.’ Но пред всеки, който чуе тази повеля и искрено изпълнява своето поръчение, представяйки ме пред хората така, както аз представям моя Отец пред вас – широко ще се разтворят вратите към моето служене и към Царството на небесния Отец.”

140:3.21 (1571.8) Никога преди апостолите не бяха чували от Иисус подобни речи, тъй като сега той говореше с тях като облечен с върховна власт. Те се спуснаха от планината преди залез слънце, но никой не зададе на Иисус нито един въпрос.

4. Вие сте солта на Земята

140:4.1 (1572.1) Така наречената “Проповед на планината” не е Евангелието на Иисус. Тя действително съдържа много полезни наставления, но това беше наставление, дадено от Иисус при посвещаването на дванадесетте апостола в сан, лично поръчение на Учителя към тези, на които им предстоеше да тръгнат да проповядват Евангелието, като се стремят да го представляват в света на хората така, както той толкова красноречиво и съвършено представляваше своя Отец.

140:4.2 (1572.2) *“Вие сте солта на земята, сол със спасителна сила. Но ако солта стане безвкусна, то как тя отново може да стане солена? Тя вече ще е негодна за нищо, освен да бъде изхвърлена, за да я стъпчат с крака.”*

140:4.3 (1572.3) Във времената на Иисус солта беше ценен продукт. Използваше се даже вместо пари. Съвременната дума salary (заплата) произхожда от думата salt (сол). Солта не само подправя храната, но е и консервант. Тя придава вкус на другите продукти; така тя осъществява своето служене с това, че я изразходват.

140:4.4 (1572.4) *“Вие сте светлината на света. Не може да се скрие град, който е построен на върха на хълма. И никой*

не крие запален светилник под обърнат с дъното нагоре съд, а го поставят на свещник и той свети на всички в дома. Нека вашата светлина сияе пред хората така, че те да видят вашите добри деяния и започнат да прославят вашия небесен Отец. ”

^{140:4.5 (1572.5)} Макар че светлината разсейва тъмнината, тя може да бъде и дотолкова “ослепяваща”, че да доведе до смущение и да потопи в униние. Нас ни призовават да светим така, че да направляваме своите другари към нови и благочестиви пътища към по-добър живот. Нашата светлина трябва да свети така, че да не привлича вниманието към самите нас. Даже собствената ни професия може да се използва като ефективен “отражател”, разпространяващ тази светлина на живота.

^{140:4.6 (1572.6)} Силният характер възниква не от това, че човек *не* прави зло, а от това, че реално прави добро. Самопожертвувателността е признак на човешкото величие. Висшите нива на саморазкриване се постигат чрез поклонението и служенето. Щастливият и активен човек се движи не от това, че се бои да направи лоша постъпка, а от това, че обича да прави добри дела.

^{140:4.7 (1572.7)} *“По плодовете им ще ги познаете.”* Личността в основното си остава неизменна; изменя се и расте нравственият характер. Основна заблуда на съвременната религия е негативизмът. Дървото, което не носи плодове, се “отсича и хвърля в огъня”. Нравствените ценности не могат да бъдат извлечени само от едното възпиране – подчинявайки се пред изискването “не смей”. Страхът и срамът са мотивация, недостойна за религиозен живот.

Религията е убедителна само тогава, когато разкрива Бащинството на Бога и укрепва братството на хората.

140:4.8 (1572.8) Действена философия на живота се формира от комбинация между постиженията на космоса и цялата съвкупност от емоционалните реакции на човека спрямо неговото социално и икономическо обкръжение. Помнете: макар че наследяването на подбудите е невъзможно да се измени коренно, емоционалните реакции на такива подбуди могат да бъдат изменени; затова нравствената природа може да бъде изменяна, характерът може да бъде подобрен. В силния характер емоционалните реакции са взаимосвързани и съгласувани; така се формира пълноценна личност. Недостатъчната цялостност отслабва нравствената природа и поражда нещастие.

140:4.9 (1572.9) Без достойна цел животът става безсмислен и безполезен. В това се крие причината за много беди. Речта на Иисус при ръкополагането на дванадесетте апостоли представя образцовата философия на живота. Иисус призова своите последователи да развиват в себе си емпирична вяра. Той ги предупреди, че само едното интелектуално съгласие е недостатъчно, че не бива да бъдат излишно доверчиви и да се облягат на признати авторитети.

140:4.10 (1573.1) Образованието трябва да бъде метод за постигане (откриване) на по-съвършени методи за удовлетворяване на нашите естествени и наследени подбуди и щастието е произтичаща оттук съвкупност от тези подобрени методи за постигане на емоционално удовлетворение. Щастието

малко зависи от средата, макар че приятното обкръжение може значително да допринесе за щастието.

140:4.11 (1573.2) Всеки смъртен действително се стреми да стане пълноценно същество, да бъде съвършен, както е съвършен небесният Отец, и такова движение е възможно затова, защото в крайна сметка “на вселената наистина е присъщ бащински характер”.

5. Бащинската и братската любов

140:5.1 (1573.3) От Проповедта на планината до речта по време на Тайната вечеря Иисус учеше своите последователи да проявяват *бащинска*, а не *братска* любов. Да обичаш своя ближен с братска любов значи да го обичаш както самия себе си, което би било адекватно изпълнение на “златното правило”. Бащинското чувство предполага, че вие обичате своите смъртни събратя така, както Иисус обича вас.

140:5.2 (1573.4) Иисус обича човечеството с двояка любов. Той живя на Земята като двуединна личност – човешка и божествена. Като Син Божий той обича човека с бащинска любов – той е Създател на човека, негов вселенски Отец. Като Син Човешки Иисус обича смъртните като брат – той наистина беше човек сред хората.

140:5.3 (1573.5) Иисус не изискваше от своите последователи да постигат едно невъзможно проявление на братска любов, но той действително изискваше от тях да се стремят да станат подобни на Бога – да бъдат съвършени, както е съвършен небесният Отец. Той действително се надяваше, че те ще могат да започнат да гледат на човека така, както

Бог гледа на Своите създания, и затова ще могат да започнат да обичат хората така, както Бог обича тях – да проявяват зачатъците на бащинско чувство. В хода на тези наставления Иисус се опита да разкрие на апостолите си своето ново понятие за *бащинската* любов в тази степен, в която то има отношение към някои емоционални състояния, свързани с осъществяването на многобройните социални приспособявания към средата.

140:5.4 (1573.6) Учителят започна своето знаменателно разсъждение с това, че обърна вниманието на апостолите на четири състояния на *вярата*, което стана встъпление към последващото изобразяване на неговите четири трансцендентални и висши реакции на бащинска любов в противовес на ограниченията на чисто братската любов.

140:5.5 (1573.7) Отначало той говореше за този, който е низш духом, жадува за правдата и е с безропотно кротко и чисто сърце. От такива смъртни, разбиращи духовността, може да се очаква постигането на тези нива божествено безкористие, на които те стават способни за поразително проявяване на *бащински* чувства; може да се очаква, че даже в скръбта те ще намерят в себе си възможност за проява на милосърдие, да укрепват мира и твърдо да понасят преследванията, продължавайки във всички тези трудни положения да обичат с бащинска любов даже непривлекателното човечество. Бащинското чувство е способно да достигне нива на преданост, неизмеримо превишаващи братското чувство.

140:5.6 (1573.8) Вярата и любовта, съдържащи се в тези заповеди за блаженство, укрепват нравствения характер и създават

щастие. Страхът и гневът отслабват характера и разрушават щастieto. Тази знаменателна проповед започна с темата за щастieto.

140:5.7 (1573.9) 1. *“Щастливи са бедните духом – смирените.”*

За детето щастieto е незабавното удовлетворяване на жаждата за удоволствия. Възрастният човек е готов да посее семената на самоотречението, за да може впоследствие да събере реколтата на нарасналото щастие. Във времената на Иисус и в последващите епохи щастieto твърде често се отъждествяваше с идеята за притежаване на богатство. В разказа за фарисея и митаря, молеци се в храма, единият се чувстваше богат духом – егоистичен; другият се чувстваше “беден духом” – смирен. Единият беше самодоволен, другият беше годен за учение и търсеше истината. Бедният духом търси цели, представляващи духовно богатство – търси Бога. И такива търсачи на истината не е нужно да очакват награда в далечното бъдеще – те я получават *сега*. Те намират Царството небесно в своите собствени сърца и чувстват това щастие *сега*.

140:5.8 (1574.1) 2. *“Щастливи са гладните и жадуващите праведност, защото те ще се наситят.”* Само тези, които чувстват себе си бедни духом, ще могат някога да жадуват за праведност. Само кротките търсят божествена сила и се стремят да придобият духовна мощ. Но би било изключително опасно съзнателно да се заемеш с духовен пост, за да усилиш стремежа си към духовните дарове. След четири или пет дни физическият пост става опасен – човек може напълно да загуби вкус към храната.

Продължителният пост – бил той физически или духовен, е способен да унищожи чувството на глад.

140:5.9 (1574.2) Емпиричната праведност е наслада, а не задължение. Праведността на Христос е в неговата динамична любов, в любовта на баща и брат. Такъв тип праведност не е негативен или забранителен. Как изобщо може да се жадува нещо негативно – да жадуваш да “не правиш”?

140:5.10 (1574.3) Не е така лесно да научиш детския разум на тези първи две заповеди за блаженство, но зрелият разум трябва да е способен да разбере техния смисъл.

140:5.11 (1574.4) 3. *“Щастливи са кротките, защото те ще наследят земята.”* Неподправената кротост няма нищо общо със страха. Обратното, тя е отношението на човека, сътрудничейки с Бога – “да бъде волята Ти”. Тя включва търпението и издръжливостта и се подбужда от непоклатима вяра в правовата и дружелюбна вселена. Тя укротява всяка съблазън да въстанеш против божественото ръководство. Иисус беше идеалът за кротък урантиец и той наследи една обширна вселена.

140:5.12 (1574.5) 4. *“Щастливи са чистите по сърце, защото те ще видят Бога.”* Духовната чистота не е отрицателна категория, ако не се смята това, че в нея действително отсъстват подозрителността и отмъстителността. Говорейки за чистотата, Иисус нямаше предвид само половите отношения на хората. На първо място той подразбираше необходимата на човека вяра в своя ближен – тази вяра в своето дете, която я има в родителя и която

му позволява да обича своите събратя така, както би ги обичал баща. На любовта на бащата е чуждо глезенето; тя не се отнася снизходително към злото и винаги е нетърпима към цинизма. Бащинската любов се отличава с целеустременост и винаги търси в човека по-доброто; такова е отношението на истинския родител.

140:5.13 (1574.6) Да виждаш с помощта на вярата Бога, значи да придобиеш истинска духовна проникателност. Духовната проникателност на свой ред помага на ръководството на Настройчика и заедно с него води към усиляване на богосъзнанието. А когато познавате Отеца, вие придобивате солидна увереност в божественото синовство и започвате все повече да обичате всеки от своите братя в плът не само като брат – с братска любов, но и както баща – с бащинско чувство.

140:5.14 (1574.7) Този съвет се усвоява лесно даже от дете. Децата са по природа доверчиви и родителите трябва да следят децата им да не изгубят тази проста вяра. Общувайки с децата, избягвайте лъжата и се старайте да не давате повод за подозрения. Мъдро им помагайте да избират своите герои и да определят делото на своя живот.

140:5.15 (1574.8) След това Иисус продължи да учи своите последователи на реализацията на главната цел на човешките стремежи – съвършенството, и даже на постигането на божествеността. Той винаги ги призоваваше: “Бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.” Той не наставляваше апостолите да обичат своите ближни като самите себе си. Това би било достойно постижение и би означавало постижение на

братска любов. По-скоро Иисус призоваваше своите апостоли да обичат хората така, както ги обичаше той – да ги обичат с *бащинска*, както и с братска любов. И като илюстрация на това той посочи четирите висши свойства на бащинската любов:

140:5.16 (1575.1) *1. “Щастливи са скърбящите, защото те ще бъдат утешени.”* Изхождайки от така наречения здрав смисъл или безупречна логика, щастието никога не може да бъде следствие на скръбта. Но Иисус нямаше предвид външната или показна скръб. Той говореше за емоционалното отношение на състрадателността. Голяма грешка е да се внушава на момчетата и юношите, че проявата на ласки и изобщо емоционалните чувства или физическото страдание са нещо недостойно за мъжете. Съчувствието краси и мъжа, и жената. За да станеш мъжествен, съвсем не е необходимо да бъдеш безсърдечен. Това е порочен път за възпитаване на храбри мъже. Най-великите хора от този свят не се бояха да скърбят. Скърбящият Мойсей беше по-велик човек, отколкото Самсон или Голиат. Мойсей беше изтъкнат вожд, но оставаше кротък човек. Чувствителността и отзивчивостта към човешката беда създава неподправено и устойчиво щастие и в същото време тези добри отношения защитават душата от пагубните въздействия на гнева, ненавистта и подозрителността.

140:5.17 (1575.2) *2. “Щастливи са милостивите, защото ще им бъде оказана милост.”* Тук милост означава висотата, ширината и дълбочината на истинската дружба – милосърдието. Милостта понякога бива пасивна, но в

дадения случай тя е активна и динамична – висша проява на бащинско чувство. На любящия родител е лесно да прости на своето дете даже многократно. А в неразглезеното дете живее естественият стремеж да облекчи страданието. Децата обикновено са добри и отзивчиви, когато станат достатъчно възрастни, за да бъдат способни по достойнство да оценяват реалните обстоятелства.

^{140:5.18 (1575.3)} 3. *“Щастливи са миротворците, защото те ще бъдат наречени Синове Божии.”* Слушателите на Иисус жадуваха призив към война, а не към мир. Но мирът на Иисус не беше пацифистки и негативен. Пред лицето на съдебните процеси и преследванията той казваше: “Своя мир оставям на вас.” “Не позволявайте на своите сърца да се смутят и да се уплашат.” Такъв мир предотвратява разрушителните конфликти. Вътрешният мир обединява личността. Социалният мир предотвратява страха, алчността и гнева. Политическият мир предотвратява расовите антагонизми, националната подозрителност и войните. Миротворчеството избавя от недоверието и подозрителността.

^{140:5.19 (1575.4)} Лесно е да се научат децата да бъдат миротворци. На тях им харесва да действат в екип; те обичат да играят заедно. В друг случай Учителят каза: “Този, който съхрани своя живот, ще го загуби, а този, който го загуби, ще го придобие.”

^{140:5.20 (1575.5)} 4. *“Щастливи са преследваните за праведност, защото Царството небесно принадлежи на тях. Щастливи сте вие, когато ви оскърбяват и преследват и*

всячески ви клеветят. Радвайте се и ликувайте, защото огромна е вашата награда на небесата.”

140:5.21 (1575.6) Колко често след мира настъпват преследвания. Но младите хора и храбрите възрастни никога не се плашат от трудности или опасности. “За човека няма по-голяма любов от тази, да отдаде живота си за своите приятели.” На бащинската любов всичко това се отдава лесно – това, което едва ли е достъпно за братската любов. И крайният резултат от преследванията винаги е прогресът.

140:5.22 (1575.7) Децата неизменно откликват, когато се изисква проявата на мъжество. Младостта никога не се отказва да “рисува”. И всяко дете трябва още от ранно детство да се учи да жертва.

140:5.23 (1575.8) Тук е видно, че заповедите за блаженство в Проповедта на планината са основани на вярата и любовта, а не на закона – етиката и дълга.

140:5.24 (1575.9) Бащинската любов се радва, когато заплаща за злото с добро – като твори добро в отговор на несправедливостта.

6. Вечерта в деня на посвещението

140:6.1 (1576.1) В неделя вечерта Иисус и дванадесетте апостоли се спуснаха от планината на север от Капернаум и се върнаха в дома на Зеведей, където споделиха скромната вечеря. По-късно, когато Иисус отиде да се разходи по брега, между апостолите се завърза разговор. Близнаците разпалиха неголям огън, даващ топлина и светлина, и след кратко съвещание Андрей отиде да търси Иисус и,

догонвайки го, каза: “Учителю, моите братя не могат да разберат това, което ти каза за Царството. Ние чувстваме, че не можем да пристъпим към този труд, докато не получим от теб допълнителни разяснения. Аз дойдох, за да те помоля да се присъединиш към нас в градината и да ни помогнеш да разберем смисъла на твоите думи.” И Иисус отиде заедно с Андрей при апостолите.

140:6.2 (1576.2) Влизайки в градината, той събра около себе си апостолите и продължи своите наставления с думите: “На вас ви е трудно да разберете моята проповед, защото се опитвате да построите новото учение направо върху старото, но аз ви заявявам, че вие трябва да се родите отново. Трябва да започнете отначало като малки деца и да бъдете готови да се доверите на моето учение и да вярвате в Бога. Новото Евангелие на Царството е невъзможно да се приспособи към вече съществуващото. Вие се придържате към неверни представи за Сина Човешки и неговата мисия на Земята. Но не допускайте грешката да мислите, че съм дошъл да отстраня закона и пророците; аз дойдох, не за да унищожавам, а за да разширявам и просвещавам. Дойдох, не за да нарушавам закона, а за да изсека тези нови заповеди върху скрижалите на вашите сърца.

140:6.3 (1576.3) Аз изисквам вашата праведност да надмине праведността на тези, които се стремят да завоюват благосклонността на Отеца с подаяния, молитви и пост. Ако искате да влезете в Царството, във вас трябва да има праведност, която се заключава в любов, милосърдие и истина – искреното желание да изпълнявате волята на моя небесен Отец.”

140:6.4 (1576.4) Тогава Симон Петър каза: “Учителю, ако имаш нова заповед, бихме искали да я чуем. Открий ни новия път.” Иисус отвърна на Петър: “Вие сте чували как говорят тези, които учат на закона: ‘Не убивай; който убие, подлежи на съд.’ Но аз гледам по-дълбоко на своите действия, за да разкрия мотива. Заявявам ви, че всеки, който се гневи на своя брат, го грози проклятие. Този, който таи в своето сърце ненавист и крои в своя ум планове за отмъщение, го заплашва съд. Вие сте принудени да съдите своите другари по техните постъпки; небесният Отец съди по намеренията.

140:6.5 (1576.5) Вие сте чували как говорят учителите на закона: ‘Не прелюбодействай.’ Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена с възжелание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си. Вие можете да съдите хората само по техните действия, но моят Отец гледа в сърцата на Своите деца и милосърдно ги съди в съответствие с техните намерения и истински желания.”

140:6.6 (1576.6) Иисус се канеше да премине към другите заповеди, когато Яков Зеведеев го прекъсна с въпрос: “Учителю, на какво следва да учим хората относно развода? Да позволяваме ли на мъжа да се развежда със своята жена, както учеше Мойсей?” И когато Иисус чу този въпрос, той каза: “Не за да законодателствам дойдох аз, а за да просвещавам. Не за да реформирам царството на този свят дойдох аз, а за да установя Царството небесно. Не е по волята на моя Отец да се поддавам на изкушението да ви уча на принципите на управлението, търговията или общественото поведение: макар и добро днес, такава

знание би било свършено непригодно за обществото в друга епоха. Само за това пребивавам аз на Земята, за да утеша разума на човека, да освободя неговия дух и да спася душата му. Но ще отговоря на този въпрос за развода: макар че Мойсей одобряваше такива неща, в дните на Адам в Градината всичко беше другояче.”

^{140:6.7 (1577.1)} След като апостолите поговориха помежду си, Иисус каза: “Вие трябва винаги да различавате двата възгледа за всяко смъртно поведение — човешки и божествен; пътищата на плътта и пътищата на духа; съжденията на времето и възгледа на вечността.” И макар че апостолите не можаха да разберат всичко, на което ги учеше той, те почувстваха истинско облекчение след това наставление.

^{140:6.8 (1577.2)} И след това Иисус каза: “Но вие ще се спъвате в моето учение, защото обикновено разбирате думите ми буквално; на вас ви е трудно да постигнете духа на моето учение. Освен това трябва да помните, че явявайки се мои посланици, вие трябва да преживеете своя живот така, както аз преживях моя в духа. Вие сте моите лични представители; но би било грешка от ваша страна да очаквате, че всички хора ще живеят във всяко отношение така, както живеете вие. Помнете, че аз имам и други овци, които не принадлежат към това стадо, и че имам задължения и към тях — аз трябва да стана за тях пример за изпълнение на Божията воля в течение на смъртния живот.”

^{140:6.9 (1577.3)} След това Натанаил попита: “Учителю, следва ли да се откажем от правосъдие? Законът на Мойсей гласи:

‘Око за око и зъб за зъб.’ Какво да казваме ние?” Иисус отговори: “Вие ще плащате за злото с добро.” Моите посланици не трябва да противостоят на хората, а да бъдат добри към всички. Въздаването в същата степен не трябва да бъде ваше правило. Такива закони са възможни сред хорските управители, но не в Царството; нека вашите съждения винаги се определят от милосърдието, а вашите постъпки – от любов. И ако тези слова са тежки, то за вас и сега не е късно да се обърнете назад. Ако изискванията към апостолството са твърде трудни за вас, можете да се върнете на по-малко трънливата пътека на ученичеството.”

140:6.10 (1577.4) Чувайки тези поразителни слова, апостолите се отделиха за известно време, но скоро се върнаха и Петър каза: ”Учителю, ние искаме да останем с тебе, никой от нас не иска да се върне назад. Ние изцяло сме готови да заплатим високата цена; ще изпием тази чаша. Ние искаме да станем апостоли, а не просто ученици.”

140:6.11 (1577.5) Като чу това, Иисус каза: “Тогава бъдете готови да поемете отговорността и ме следвайте. Вършете благи дела тайно; когато подавате милостиня, нека лявата ръка не знае какво прави дясната. И когато се молите, уединявайте се и не използвайте празни повторения и нищо незначещи фрази. Винаги помнете, че Отецът знае от какво се нуждаете, още преди да сте Му го поискали. И не бъдете подчертано унили, когато постите. Като избрани мои апостоли, отделили се от останалите, за да служат на Царството, не трупайте съкровища на земята, но със своя безкористен труд събирайте съкровища на небето, защото където е вашето съкровище, там ще е и сърцето ви.

140:6.12 (1577.6) Очите са източник на светлината за тялото; затова ако твоите очи са щедри, то и цялото ти тяло ще е пълно със светлина. Но ако твоите очи са егоистични, то и цялото ти тяло ще е пълно с тъмнина. И ако светлината, която е в теб, се превърне в тъмнина, то колко ужасна ще е тази тъмнина!”

140:6.13 (1577.7) След това Тома попита Иисус следва ли те да “продължават да делят помежду си”. Учителят отговори: “Да, мои братя, бих искал да живеем заедно като едно семейство единомишленици. На вас ви е поверено велико дело и аз изисквам от вас безпределна преданост. Вие знаете, че вярно е казано: “Никой не може да служи на двама господари.” Вие не можете искрено да се покланяте на Бога и в същото време с цялата си душа да служите на мамона. Изцяло се посветете на делото на Царството, не се безпокойте за своя живот; още по-малко се грижете за ядене и пиене; не мислете и за това, с какво ще покриете своите тела. Вие вече разбрахте, че работещите ръце и честните сърца няма да гладуват. И сега, когато се готвите да посветите всички свои сили на делото на Царството, бъдете уверени, че вашият Отец няма да забрави за потребностите ви. Търсете преди всичко Царството Божие и когато намерите входа към него, всичко останало ще се прибави. Затова не се грижете напразно за утрешния ден. Всеки ден е пълен със свои грижи.”

140:6.14 (1578.1) Виждайки, че те се канят да бодърстват и да задават въпроси цяла нощ, Иисус им каза: “Братя мои, вие сте материални съдини; по-добре да отидете да си починете, за да сте готови за утрешния труд.” Но на тях

вече не им беше до сън. Петър събра смелост да се обърне към своя Учител с молба “малко да си поговорят насаме. Не затова, защото имам тайни от събратята си, а защото моят дух е смутен и ако заслужа упрек от моя Учител, за мен би било по-лесно да го понеса насаме с теб”. Иисус каза: “Ела с мен, Петре” – и пръв влезе в къщата. Когато Петър се върна от Учителя развеселен и изключително въодушевен, Яков реши да влезе в къщата и да поговори с Иисус. Така в ранните утринни часове останалите апостоли поред влизаха в дома за разговор с Учителя. След като всички освен заспалите близнаци поговориха с Иисус насаме, Андрей влезе и каза: “Учителю, близнаците заспаха в градината около огъня; да ги вдигна ли, за да ги попитам дали искат да поговорят с теб?” Усмихвайки се, Иисус отговори: “На тях им е добре – не ги безпокой.” Нощта отиваше към края си; зазоряваше новият ден.

7. Седмичната след посвещаването като апостоли

140:7.1 (1578.2) След няколко часа сън, когато апостолите се събраха за късна закуска с Иисус, той каза: “Сега вие трябва да пристъпите към своя труд – проповядване на благата вест и наставляване на вярващите. Пригответе се да тръгнете за Йерусалим.” Когато Иисус свърши да говори, Тома събра кураж и каза: “Аз знам, Учителю, че ние сега трябва да сме готови да пристъпим към своя труд, но се боя, че още не сме способни да изпълним това велико дело. Няма ли да ни позволиш да останем тук още няколко дни преди да пристъпим към труда в името на Царството?” И когато Иисус видя, че всичките му апостоли са обхванати от такъв страх, той каза: “Да бъде така, както искате; ще останем тук до неделя.”

^{140:7.2 (1578.3)} В течение на много седмици неголеми групи искрени търсачи на правдата наред с любопитстващите зяпачи посещаваха Витсаида, за да видят Иисус. Мълвата за него се разнесе по цялата област. Групите от интересувачи се от тях хора пристигаха даже от такива далечни места като Тир, Сидон, Дамаск, Кесария и Йерусалим. До това време Иисус сам посрещаше такива посетители и им разказваше за Царството, но сега Учителят предаде тази работа на дванадесетте апостола. Андрей избираше един от апостолите и му поверяваше група посетители, а понякога и дванадесетте бяха заети с това дело.

^{140:7.3 (1578.4)} Така работиха те два дни – денем учеха, а вечерта се събираха за беседи в своя кръг. На третия ден Иисус отиде да навести Зеведей и Саломия, изпращайки апостолите да “половите риба, да смените обстановката или да навестите своите семейства”. В четвъртък те се върнаха и продължиха да учат още три дни.

^{140:7.4 (1578.5)} По време на тази седмица от подготовката Иисус нееднократно напомняше на своите апостоли за двете най-важни задачи от неговата следкръщенческа мисия на Земята:

^{140:7.5 (1578.6)} 1. Да разкрият на човека Отеца.

^{140:7.6 (1578.7)} 2. Да доведат хората до осъзнаване на своето синовство – да им помогнат чрез вяра да осъзнаят, че те са деца на Всевишния.

140:7.7 (1579.1) Тази една седмица от времето, прекарано в разнообразни занятия, донесе на апостолите голяма полза; някои от тях даже станаха излишно самоуверени. На последното съвещание, състояло се вечерта преди празнуването на съботата, Петър и Яков дойдоха при Иисус и казаха: “Ние сме готови – да тръгнем на път, за да завладеем Царството.” На което Иисус отговори: “Нека вашата мъдрост се сравни с вашия устрем и нека вашето неведение се компенсира от вашето мъжество.”

140:7.8 (1579.2) Макар че много от неговите учения останаха за апостолите непонятни, на тях им се отдаде да разберат смисъла на неговия възхитителен живот, преживян заедно с тях.

8. В четвъртък на обед на езерото

140:8.1 (1579.3) Иисус добре знаеше, че апостолите не усвояват неговото учение в пълна степен. Той реши да даде някои специални разяснения на Петър, Яков и Йоан с надеждата, че те ще могат да внесат ясност в представата на своите другари. Той виждаше, че макар апостолите да осъзнаваха някои идеи на духовното Царство, те упорито се опитваха да свържат тези нови духовни учения със своите стари и вкоренили се буквални представи за Царството небесно като възстановяване на трона на Давид и възсъздаване на Израил като мирска държава на Земята. Затова в четвъртък по обед Иисус тръгна с лодка заедно с Петър, Яков и Йоан, за да обсъдят въпросите на Царството. Този разговор продължи четири часа и включваше десетки въпроси и отговори и в рамките на даденото повествование най-целесъобразно ще бъде да го приведем, вземайки за основа

краткия разказ за този знаменателен ден, предаден на следващата сутрин от Симон Петър на своя брат Андрей:

140:8.2 (1579.4) 1. *Изпълняване на волята на Отеца.* Учението на Иисус, призоваващо да се разчита на висшата опека на небесния Баща, не беше сляп и пасивен фатализъм. В този следобед той с одобрение цитира стария еврейски израз: “Който не работи – не трябва да яде.” Той посочи, че неговият собствен опит е достатъчен коментар към това учение. Неговата заповед за доверие към Отеца не трябва да се разглежда през призмата на социалните или икономически условия на тогавашната или на някоя друга епоха. Неговите наставления обхващат идеалните принципи на живота редом с Бога във всички епохи и всички светове.

140:8.3 (1579.5) Иисус обясни на тримата апостоли с какво се различават изискванията, предявявани към апостолите и учениците. И той в никакъв случай не забраняваше на апостолите да се ползват от благоразумие и предвидливост. Той осъждаше не предвидливостта, а тревогата, безпокойството. Учеше на активно и живо подчинение на волята на Отеца. В отговор на многобройните въпроси за умереността и пестеливостта той само им обърна внимание на своя живот на дърводелец, лодкостроител, рибар и на неговата внимателна организация на дванадесетте апостоли. Той се опита да обясни, че към света не следва да се отнасяш като към враг; че обстоятелствата на живота представляват божествен промисъл, действащ заедно с децата Божии.

140:8.4 (1579.6) На Иисус му беше изключително трудно да се сдобие от тях с разбиране на неговия личен принцип на непротивене. Той решително се отказваше да се защитава и на апостолите им се струваше, че би му било приятно, ако и те се придържаха към тази линия на поведение. Той ги учеше да не се съпротивляват на злото, да не се борят с несправедливостта или оскърбленията, но не учеше на пасивна търпимост по отношение на злодеянията. И в този ден той ясно даде да се разбере, че се застъпва за общественото наказание на злодеите и престъпниците и че гражданската власт понякога трябва да използва сила за поддържане на обществения порядък и за раздаване на правосъдие.

140:8.5 (1579.7) Той непрестанно предпазваше своите ученици от порочната практика на *отмъщението*; не признаваше мъстта или идеята за уреждане на сметките. Той не одобряваше таенето на злоба към другите хора. Отхвърляше принципа “око за око и зъб за зъб”. Изцяло отричаше понятието за частна и лична мъст и прехвърляше тези функции, от една страна – към гражданската власт, а, от друга – към Божия съд. Разясни на тримата апостоли, че неговите учения се отнасят до *индивида*, а не до държавата. Той резюмира дадените към това време наставления по тези въпроси в следните положения:

140:8.6 (1580.1) Обичайте своите врагове – помнете за нравствените изисквания на братството между хората.

140:8.7 (1580.2) Безполезността на злото: злото не се поправя с възмездие. Не се борете напразно със злото с неговите собствени средства.

140:8.8 (1580.3) Имайте вяра – увереност в окончателното тържество на божествената справедливост и вечната добродетел.

140:8.9 (1580.4) *2. Отношение към политическите въпроси.* Той призоваваше апостолите към дискретност в своите забележки относно напрегнатите отношения, съществуващи по това време между еврейския народ и римската власт; забрани им да се намесват в тези сложни проблеми. Той винаги заобикаляше внимателно поставените от неговите врагове политически капани и неизменно отговаряше: “Отдавайте кесаревото кесарю, а Богу – Божието.” Не си позволяваше да се отвлича от своята мисия – установяването на нов път на спасението; не си позволяваше да се съсредоточи над нещо друго. В своя личен живот той винаги съблюдаваше всички граждански закони и правила; в своите публични учения никога не засягаше граждански и икономически въпроси. Той каза на тримата апостоли, че се занимава само с принципите на вътрешния и личен духовен живот на човека.

140:8.10 (1580.5) Следователно Иисус не беше политически реформатор. Той дойде, не за да преустройва света; но даже ако беше направил това, такова преустройство би било приложимо само за онова време и епоха. При все това той действително показва на човека път към по-добър живот и нито едно поколение не е освободено от търсенето на възможности за най-добро използване на живота на Иисус за решаване на своите собствени проблеми. Но никога не се опитвайте да отъждествите учението на Иисус

с някаква политическа или икономическа теория, с някоя социална или индустриална система.

140:8.11 (1580.6) *3. Отношение към социалните въпроси.*

Еврейските равини отдавна спореха за това, кого да смятат за ближен. Иисус дойде с идеята за активна и спонтанна доброта, с толкова великодушна любов към събратята си, че тя разширяваше понятието за ближен до целия свят, превръщайки всички хора в близни. Но при все това Иисус се интересувахе само от индивида, а не от масата. Той не беше социолог, но действително се трудеше над разрушаването на всички форми на егоистична изолация. Той учеше на чисто съчувствие, на състрадание. Михаил Небадонски е Син, преобладаващото качество на когото е милосърдието; състраданието е самата му същност.

140:8.12 (1580.7) Учителят не казваше, че хората никога не трябва да канят на обяд своите приятели, но той действително казваше, че неговите последователи трябва да организират празници за бедните и нещастните. Иисус притежаваше непоколебимо чувство за справедливост, но то винаги се смекчаваше с милосърдие. Той не казваше на своите апостоли, че те трябва да се оставят да бъдат използвани от обществени паразити и професионални просяци. До изявление по социологически въпроси той се приближи най-много с изявлението: “Не съдете, за да не бъдете съдени.”

140:8.13 (1580.8) Той разясни, че сляпата доброта може да бъде причина за много социални пороци. На следващия ден Иисус уведоми Юда за това, че милостиня от апостолските средства може да се раздава само по негова молба или по

съвместна молба на които и да са двама от апостолите. По отношение на такива неща Иисус обикновено казваше: “Бъдете мъдри като змии и безобидни като гълъби.” Изглеждаше, че във всички останали ситуации той се стреми да учи на сдържаност, търпимост и на умението да се прощава.

140:8,14 (1581.1) Семейството заемаше централно място в предложената от Иисус философия на живота – този живот и следващия. Той основаваше своите учения за Бога на семейството, едновременно стремейки се да поправи склонността на евреите към прекомерно почитане на предците. Възвисяваше семейния живот като висше задължение на човека, но разясняваше, че семейните отношения не трябва да пречат на изпълнението на религиозните задължения. Той обръщаше внимание на факта, че семейството е временна институция, че то не се запазва след смъртта. Иисус без колебание остави своето семейство, когато неговите действия се оказаха в разрез с волята на Отеца. Той учеше на ново, по-широко братство между хората – синовете Божии. В епохата на Иисус в Палестина и по цялата Римска империя съществуваше либерално отношение към развода. Той упорито отказваше да формулира закони, регулиращи брака и развода, но много от ранните последователи на Иисус се придържаха към строги възгледи за развода и без колебание ги приписваха на Иисус. Всички автори на Новия Завет се придържаха към тези по-строги и прогресивни възгледи за развода, с изключение на Йоан Марк.

140:8.15 (1581.2) 4. *Отношение към икономическите въпроси.*

Иисус се трудеше, живееше и търгуваше в света такъв, какъвто го завари. Той не беше икономически реформатор, макар че често обръщаше внимание на несправедливостта на неравномерното разпределяне на богатствата. Но той не предложи никакво решение на този проблем. Разясни на Петър, Яков и Йоан, че макар че апостолите не трябва да имат собственост, неговата проповед е насочена не против богатствата и собствеността, а само против тяхното неравномерно и несправедливо разпределение. Той признаваше потребността от обществена справедливост и производствена честност, но не предлагаше никакви принципи за тяхното постигане.

140:8.16 (1581.3)

Иисус никога не призоваваше своите последователи да се откажат от земните владения – той изискваше това само от дванадесетте апостоли. Лука, лекарят, беше убеден вярващ в социалното равенство и направи много за това, да приведе изказванията на Иисус в съответствие със своите собствени възгледи. Иисус никога не призоваваше лично своите апостоли да преминат към колективен начин на живот; той не говореше абсолютно нищо по такива въпроси.

140:8.17 (1581.4)

Иисус често предупреждаваше своите последователи за алчността, заявявайки, че “щастieto на човека не се състои от изобилието на неговите материални притежания”. Той винаги повтаряше: “Каква полза би имал човек, ако, придобивайки целия свят, погуби душата си?” Макар че не нападаше пряко притежаването на собственост, той действително настояваше, че в аспекта на

вечността непременно условие е поставянето на първо място на духовните ценности. В своите по-късни учения се стремеше да поправи много погрешни урантийски възгледи за живота, използвайки в своето обществено служене многобройни притчи. Иисус никога не е смятал да формулира икономически теории; той прекрасно знаеше, че всяка епоха трябва да намери със свои собствени средства решение на съществуващите проблеми. И ако Иисус се беше оказал на Земята в плът днес, повечето добродетелни мъже и жени биха били разочаровани по тази проста причина, че той не би се присъединил към нито една от страните в днешните политически, социални или икономически спорове. Оставайки си величествено отчужден, той би ви учил да усъвършенствате своя вътрешен духовен живот така, че многократно да подобрите своите възможности за решаване на чисто човешките проблеми.

^{140:8.18 (1581.5)} Иисус би искал да направи всички хора подобни на Бога и след това да се отмести встрани, благожелателно наблюдавайки как тези синове Божии решават своите политически, социални и икономически проблеми. И той осъждаше не богатството, а онова, което то прави с повечето от своите поклонници. В този четвъртък Иисус за пръв път каза на своите другари, че е “по-блажено да даваш, отколкото да вземаш”.

^{140:8.19 (1581.6)} *5. Лична религия.* Както и апостолите, вие по-добре ще разберете ученията на Иисус, гледайки на тях през призмата на неговия живот. Той преживя на Урантия съвършен живот и неговите уникални учения могат да

бъдат разбрани само в случай, че си представите този живот в непосредствения му контекст. Именно неговият живот, а не наставленията, които той даваше на дванадесетте апостоли, или проповедите, с които излизаше пред народа, най-добре от всичко ще помогне да се разкрият божественият характер и любвеобилната личност на Отеца.

^{140:8.20 (1582.1)} Иисус не критикуваше ученията на юдейските пророци или гръцките моралисти. Той съзнаваше, че тези велики учители отстояваха много добри неща, но той беше дошъл на Земята, за да научи и на *още* нещо – “доброволно подчиняване волята на човека на волята на Бога”. Иисус не искаше да създава само *религиозен човек* — смъртен, изпълнен с религиозни чувства и движим от изключително духовни импулси. Ако бихте могли поне веднъж да го погледнете, вие бихте разбрали, че Иисус беше реален човек, прекрасно познаващ този свят. Ученията на Иисус в това отношение бяха изключително извратени и претърпяха многобройни изкривявания в течение на всички векове от християнската ера; освен това вие се придържате към изкривени представи за кротостта на Учителя и неговата покорност. По наше мнение в своя живот той се стремеше към *възвишеното чувство за собствено достойнство*. Той съветваше човека да се смири, само за да стане истински възвишен; неговата действителна цел беше смирението пред Бога. Ценеше високо искреността – чистосърдечието. Предаността беше основно достойнство в неговата оценка на характера, а *мъжеството* — самата душа на неговото учение. “Не се страхувайте” беше неговият девиз, търпението – идеалът

му за силен характер. Ученията на Иисус образуват религия на доблест, мъжество и героизъм. Именно затова той избра като свои лични представители дванадесет обикновени мъже, повечето от които бяха закалени, енергични и мъжествени рибари.

^{140:8.21 (1582.2)} Иисус почти нищо не говореше за социалните пороци на своето време. Той рядко споменаваше за морални постъпки. Беше позитивен учител на истинската добродетел. Той старателно избягваше негативния метод на обучение: отказваше се да афишира злото. Иисус не беше и реформатор на нравите. Той добре знаеше и внушаваше на своите апостоли, че чувствените подтици на човека не се поддават нито на религиозно порицание, нито на правови забрани. Неговите редки осъждания бяха насочени основно против гордостта, тиранията, угнетението и лицемерието.

^{140:8.22 (1582.3)} За разлика от Йоан, Иисус не осъждаше рязко даже фарисеите. Той знаеше, че мнозина книжници и фарисеи са чистосърдечни хора. Разбираше, че те се намират в робски плен на религиозните обичаи. Иисус придаваше особено значение на това, “отначало да се излекува самото дърво”. Той внушаваше на тримата апостоли, че ценя целия живот, а не отделни добродетели.

^{140:8.23 (1582.4)} Главният извод, направен от Йоан след този урок, се състоеше в това, че същността на религията на Иисус се заключава в придобиване на състрадателен характер и формиране на личност, стремяща се да изпълни волята на небесния Отец.

140:8.24 (1582.5) Петър схвана идеята, че Евангелието, което му предстои да провъзгласи, е действително ново начало за цялото човечество. Впоследствие той предаде това впечатление на Павел, който изведе оттук своята доктрина за Христос като за “втория Адам”.

140:8.25 (1582.6) Яков постигна вълнуващата истина, че Иисус желае неговите земни деца да живеят така, като че ли вече са граждани на съвършеното небесно Царство.

140:8.26 (1582.7) Иисус знаеше, че хората не са еднакви, и учеше на това своите апостоли. Той постоянно ги призоваваше да се въздържат от опити да формират възгледите на учениците и вярващите по един шаблон. Стремеше се да даде на всяка душа възможността да се развива по своему, превръщайки се в усъвършенстващ се и самостоятелен индивид пред Бога. В отговор на един от многото въпроси на Петър Учителят каза: “Аз искам да освободя хората, за да могат те, подобно на малки деца, да започнат нов, подобър живот.” Иисус винаги твърдеше, че истинското великодушие трябва да бъде неосъзнато – когато човек подава милостиня, лявата му ръка не трябва да знае какво прави дясната.

140:8.27 (1583.1) В този ден тримата апостоли бяха потресени, осъзнавайки, че религията на техния Учител не предвижда духовен самоанализ. Всички религии до и след Иисус, включително християнството, отделят особено внимание на добросъвестния самоанализ. Но не и религията на Иисус Назарянин. Философията на Иисус за живота е лишена от религиозно самонаблюдение. Синът на дърводелеца никога не учеше на *формиране* на характер; той учеше на

израстване на характера, заявявайки, че Царството небесно е подобно на синапено зърно. Но Иисус не казваше нищо, което да забранява самоанализа като средство за предотвратяване на високомерен егоизъм.

140:8.28 (1583.2) Правото да влезеш в Царството се определя от вяра, от лично убеждение. Продължителността на постепенния възход към Царството е като скъпоценен бисер, за притежаването на който човек продава всичко, което има.

140:8.29 (1583.3) Учението на Иисус е религия за всички, а не само за слабите хора и робите. Тази религия никога (по време на неговия живот) не прие завършена форма, не се превърна в символи на вярата и теологически закони; той не остави след себе си нито ред. Неговият живот и учения бяха завещани на вселената като въодушевяващо и идеалистическо наследство, от което можеш да се възползваш като от духовен принцип и нравствено ръководство във всички епохи във всички светове. Даже и днес ученията на Иисус се отличават от всички религии като такива, при все това явявайки се жива надежда за всяка от тях.

140:8.30 (1583.4) Иисус не учеше своите апостоли, че религията е единственото занятие на човека на Земята; такава беше юдейската представа за служене на Бога. Но той действително настояваше на това, религията да стане изключително дело на дванадесетте апостоли. Иисус не учеше на нищо, което би попречило на вярващите в него хора да се стремят към преследването на автентична култура; той само беше на невисоко мнение за скованите

от традициите религиозни училища в Йерусалим. Той се отличава с широта на възгледите, с великодушие, образованост и търпимост. В неговата философия за праведния живот нямаше място за показно благочестие.

140:8.31 (1583.5) Учителят не предлагаше решения за нерелигиозните проблеми на своето време или за някоя следваща епоха. Иисус искаше да развие духовно разбиране за вечните реалности и да пробуди интерес към самобитния живот; той обръщаше внимание само на основополагащите и неизменни духовни потребности на човешкия род. Разкри добродетел, равна на Бога. Той възвиси любовта – истината, красотата и добродетелта като божествен идеал и вечна реалност.

140:8.32 (1583.6) Учителят дойде, за да създаде в човека нов дух, ново желание – да го дари с нова способност да постига истината, да изпитва състрадание и да избира добротата – желанието да бъде в хармония с желанието на Бога, заедно с вечния стремеж да стане съвършен, както е съвършен небесният Отец.

9. Денят на духовното посвещение

140:9.1 (1583.7) Следващата събота Иисус прекара със своите апостоли, отново отивайки с тях в планината, където преди това ги беше посветил в сан; и там, след продължителна и възхитително трогателна въодушевяваща проповед, той пристъпи към тържественото действие – духовното посвещаване на дванадесетте апостоли. В тази събота следобед Иисус събра своите апостоли край себе си на склона на планината и ги предаде в ръцете на небесния

Отец, готвейки се за този ден, когато ще бъде принуден да ги остави сами в света. Този път апостолите не чува нови учения; времето премина в дружеско общуване.

140:9.2 (1584.1) Иисус напомни за положения от проповедта, произнесена на същото това място при посвещаването им в сан, а след това, извиквайки ги при себе си един по един, им поръча да вървят в мир като негови представители. Заповедта на Учителя, произнесена при духовното посвещение, гласеше: “Вървете по целия свят и проповядвайте благата вест за Царството. Освобождавайте духовните пленници, утешавайте угнетените и помагайте на страдащите. Даром получихте, даром давайте.”

140:9.3 (1584.2) Иисус ги съветваше да не вземат пари, нито запаси от дрехи, казвайки: “Този, който се труди, е заслужил своето препитание.” В заключение той каза: “Вижте, аз ви изпращам като овце при вълци, затова бъдете мъдри като змията и невинни като гълъба. Но бъдете предпазливи, защото вашите врагове ще ви водят в своите съдилища и ще ви осъждат сурово в синагогите. И ще ви поведат към управители и царе, защото вярвате в това Евангелие и самите ви речи ще свидетелстват за мен пред тях. И когато ви поведат на съд, не се безпокойте за това, какво да кажете, защото Духът на моя Отец пребивава във вас и ще говори през вашите уста. Някои от вас ще ги екзекутират и преди да се установи Царството на Земята ще бъдете ненавиждани от много хора за това Евангелие, но не се бойте: аз ще бъда с вас и моят дух ще обиколи преди вас целия свят. И частица от моя Отец ще пребивава

във вас, когато отначало отидете при юдеите, а след това — при друговерците.”

140:9.4 (1584.3) Спускайки се от планината, те се върнаха към своето пристанище, в дома на Зеведей.

10. Вечерта след духовното посвещение

140:10.1 (1584.4) През тази вечер Иисус обучаваше в къщата, защото навън заваля дъжд; той дълго говори, опитвайки се да обясни на апостолите какво трябва да *бъдат*, а не какво трябва да *правят*. Те познаваха само такава религия, която предписваше да *направят* определени неща, за да придобият праведност — спасение. Иисус повтаряше: “В Царството вие трябва да *бъдете* праведни, за да свършите своята работа.” Много пъти той им казваше: “*Бъдете* съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.” Учителят постоянно обясняваше на своите объркани апостоли, че спасението, което той беше дошъл да даде на света, е постижимо само за *вярващия* човек — само чрез проста и искрена вяра. Иисус каза: “Йоан проповядваше кръщение на покаянието, тъгата за предишния живот. На вас ви предстои да провъзгласявате кръщение на приятелството с Бога. Проповядвайте покаяние на тези, които се нуждаят от такова учение, но за тези, който искрено търсят влизане в Царството, широко разтворете врати и ги поканете в радостното братство на синовете Божии.” Но това беше сложна задача — да убеди галилейските рибари в това, че в Царството трябва предварително да *бъдат* правдиви чрез вярата, за да *вършат* праведност в ежедневния си живот на земни смъртни.

140:10.2 (1584.5) Друга огромна пречка при обучаването на апостолите беше тяхната склонност да превръщат високо идеалистичните и духовни принципи на религиозната истина в конкретни правила на лично поведение. Иисус им дари този прекрасен дух, с който е изпълнено отношението на душата, но те упорито се опитваха да превърнат такива учения в правила на личното поведение. Неведнъж, когато със сигурност помнеха това, което Учителят е казал, те почти напълно забравяха онова, което той *не е* казал. Но те бавно усвояваха неговото учение, защото Иисус *беше* всичко, на което учеше. Онова, което не можеха да почерпят от неговите словесни наставления, те постепенно придобиваха благодарение на това, че живееха редом с него.

140:10.3 (1585.1) Апостолите не виждаха, че животът на техния Учител беше призван да въодушевява духовно всяко създание във всяка епоха във всеки свят на обширната вселена. Макар че Иисус периодически им говореше за това, апостолите не разбираха идеята, че той вършеше работа *на* този свят, но *за* всички останали светове от своето огромно творение. Иисус преживя своя земен живот на Урантия, не за да покаже със своя личен пример какъв трябва да бъде смъртният живот на мъжете и жените от този свят, а за да създаде *висок духовен и вдъхновяващ идеал* за всички смъртни същества във всички светове.

140:10.4 (1585.2) Същата вечер Тома попита Иисус: “Учителю, ти казваш, че ние трябва да станем като малките деца, преди да можем да влезем в Царството на Отеца – и в същото време ни предупреждаваш да се пазим от лъжепророци и

да не хвърляме бисери на свинете. Честно казано, аз съм озадачен. Не разбирам твоето учение.” Иисус отговори на Тома: “Колко още да ви търпя! Вечно се опитвате да разберете буквално това, на което уча. Когато като отплата за влизане в Царството ви помолих да станете като малки деца, аз имах предвид не способността лесно да ви заблуждават – обикновената доверчивост, и не готовността да се доверявате на приятни непознати. В действителност аз исках в този пример да видите взаимоотношенията на детето и бащата. Вие сте децата и търсите влизане именно в Царството на *вашия* Баща. Между всяко нормално дете и баща съществува това естествено чувство, което осигурява отзивчивост и взаимна любов и което извечно предотвратява всяка склонност да се търгува в замяна на любовта и милосърдието на Отеца. И Евангелието, с проповядването на което тръгвате на път, е свързано със спасение, израстващо именно от това постигнато във вярата вечно взаимоотношение между дете и баща.”

^{140:10.5 (1185.3)} Характерна черта на учението на Иисус беше, че *моралът* на неговата философия беше породен от личните взаимоотношения на индивида с Бога – всички тези взаимоотношения между дете и баща. Иисус придаваше особено значение на *индивида*, а не на расата или нацията. След вечерята в разговор с Матей Иисус обясни, че моралът на всяка постъпка се определя от мотивите на индивида. Моралът на Иисус винаги е бил позитивен. В новата формулировка на Иисус златното правило изисква активен социален контакт; предишното негативно правило можеше да се съблюдава в изолация. Иисус освободи морала от всякакви норми и обреди, възвисявайки го до

величествените нива на духовното мислене и истински праведния живот.

140:10.6 (1585.4) Тази нова религия на Иисус не е лишена от практически смисъл, но всяка извлечена от неговите учения практическа ценност в политическата, социална или икономическа сфера е естествено претворяване на вътрешния опит на душата, който се проявява в духовните плодове на доброволното ежедневно служене, свидетелстващо за истински личен и религиозен опит.

140:10.7 (1585.5) След като Иисус и Матей завършиха своя разговор, Симон Зилот попита: “Но, Учителю, *всички* хора ли са синове Божии?” И Иисус отговори: “Да, Симон, всички хора са синове Божии и това е тази блага вест, която ви предстои да възвестите.” Но апостолите бяха неспособни да постигнат такова учение; това съобщение беше ново, странно и поразително. Именно поради своето желание да внуши тази истина на апостолите Иисус учеше своите последователи да се отнасят към всички хора като към свои братя.

140:10.8 (1585.6) В отговор на въпрос, зададен от Андрей, Учителят разясни, че моралът на неговото учение е неотделим от религията на неговия живот. Той учеше на морал, изхождайки не от *природата* на човека, а от неговото *отношение* към Бога.

140:10.9 (1585.7) Йоан попита Иисус: “Учителю, какво е Царство небесно?” Иисус отговори: “Царството небесно се състои от три основни неща: първо, признаване на факта на пълновластието на Бога; второ, вяра в истината на

синовството по отношение към Бога; и трето – вяра в плодотворността на висшето човешко желание да изпълниш Божията воля – да станеш подобен на Бога. И благата вест на Евангелието се заключава в това, че благодарение на своята вяра всеки смъртен може да придобие всички тези необходими за спасението неща.”

140:10.10 (1586.1) Седмицата на очакването беше към края си и те се приготвиха да тръгнат за Йерусалим на следващия ден.

Документ 141. Начало на общественения труд

141:0.1 (1587.1) В ПЪРВИЯ ден от седмицата, 19 януари 27 година от н.е., Иисус и дванадесетте апостоли се приготвиха да напуснат своя витсайдски център. Апостолите нищо не знаеха за плановете на своя Учител освен това, че те трябва да тръгнат за Йерусалим, за да присъстват през април на празнуването на Пасхата, и че им предстоеше да вървят по долината на Йордан. Едва по обед те можаха да напуснат дома на Зеведей, тъй като семейството на апостолите и другите ученици дойдоха да се простят с тях и да им пожелаят успехи в новото дело, към което те се канеха да пристъпят.

141:0.2 (1587.2) Време беше да тръгнат на път, когато апостолите забелязаха отсъствието на Учителя и Андрей отиде да го търси. Скоро той намери Иисус на брега; той седеше в лодката и плачеше. Апостолите често виждаха Учителя в минути на печал и им се случваше да го видят в кратки периоди на дълбока замисленост, но никой от тях никога не го беше виждал да плаче. Такава развълнуваност на Учителя в навечерието на тяхното заминаване за

Йерусалим дотолкова изуми Андрей, че той се реши да се приближи до Иисус и да го попита: “Учителю, защо плачеш в този велик ден, когато ни предстои да тръгнем за Йерусалим и да възвестим Царството на Отеца? Кой от нас те е обидил?” Връщайки се заедно с Андрей обратно при апостолите, Иисус отговори: “Никой от вас не ме е огорчил. Аз съм опечален само от това, че нито един член от семейството на моя баща Йосиф не си спомни за този ден и не дойде тук, за да ни пожелае успех.” В това време Рут беше на гости при своя брат Йосиф в Назарет. Другите членове на семейството таяха гордост, разочарование, неразбиране и дребни обиди от оскърбено самолюбие.

1. Иисус и апостолите напускат Галилея

^{141:1.1 (1587.3)} Капернаум не беше далеч от Тивериада и славата на Иисус вече започваше да се разпространява по цялата Галилея и даже отвъд нейните предели. Иисус знаеше, че скоро Ирод ще започне да обръща внимание на неговата дейност; затова смяташе, че е най-добре да тръгне заедно със своите апостоли на юг, в Юдея. Група от над сто вярващи пожела да отиде заедно с тях, но Иисус поговори с тези хора и ги помоли да не следват апостолите на юг по пътя им край Йордан. Макар че тези вярващи приеха да останат в Галилея, след няколко дни много от тях тръгнаха след Учителя.

^{141:1.2 (1587.4)} В първия ден Иисус и апостолите стигнаха само до Тарихея, където спряха, за да пренощуват. На следващия ден те достигнаха това място на Йордан недалеч от Пела, където приблизително година по-рано проповядваше Йоан Кръстител и където беше приел

кръщението Иисус. Тук те учеха и проповядваха повече от две седмици. Към края на първата седмица редом с това място, където се разположиха Иисус и апостолите, се появи лагер от няколкостотин души, дошли тук от Галилея, Финикия, Сирия, Декаполис, Перея и Юдея.

141:1.3 (1588.1) Иисус не изнасяше публични проповеди. Андрей раздели народа на групи и назначаваше проповедници за утринните и следобедните събрания; след вечерята Иисус беседваше с апостолите. Той не ги учеше на нещо ново, но повтаряше своите предишни учения и отговаряше на многобройни въпроси. В една от тези вечери той им разказа нещо за четиридесетте дни, прекарани в планината недалеч от това място.

141:1.4 (1588.2) Много от тези, които дойдоха тук от Перея и Юдея, бяха кръстени от Йоан и искаха по-добре да се запознаят с ученията на Иисус. Апостолите постигнаха повече успехи в обучението на последователите на Йоан, доколкото те по никакъв начин не омаловажаваха неговата проповед, както и поради това, че в това време те даже не кръщаваха своите нови ученици. Но вечен препъни камък за привържениците на Йоан беше това, че Иисус – ако беше всичко това, за което обяви Йоан, не направи нищо за изваждането на Кръстителя от тъмницата. Последователите на Йоан така и не разбраха защо Иисус не предотврати жестоката смърт на техния любим вожд.

141:1.5 (1588.3) От вечер на вечер Иисус внимателно наставляваше своите другари-апостоли в тънкото и трудно дело за съхраняване на добри отношения с последователите на Йоан Кръстител. В течение на първата

година от общественото служене на Иисус повече от три четвърти от неговите привърженици спадаха към числото на тези, които преди това бяха следвали Йоан и приели от него кръщение. В течение на цялата 27 година от. н.е. те скромно поемаха работата на Йоан в Перея и Юдея.

2. Законът на Бога и волята на Отеца

141:2.1 (1588.4) Вечерта преди заминаването от Пела Иисус даде на своите апостоли допълнителни разяснения относно новото Царство. Учителят каза: “Учили са ви да чакате настъпването на Царството Божие; аз дойдох да възвестя, че това дългоочаквано Царство се е приближило, че то сега присъства тук, сред нас. Във всяко царство трябва да има цар, седящ на своя трон и творещ законите на царството. Затова във вас се е създала представата за Царството небесно като за възвеличена власт на еврейския народ над всички народи на Земята и за Месията, седящ на трона на Давид и оттук – от това място, надарен с вълшебна сила, провъзгласяващ законите за целия свят. Но, деца мои, вие не гледате с очите на вярата и не слушате в духа. Аз заявявам, че Царството небесно е претворяване и признаване на властта на Бога в сърцата на хората. Разбира се, в това Царство има Цар и този Цар е моят и вашият Баща. Ние действително сме Негови верни поданици, но неизмеримо по-високо от този факт е преобразяващата истина, че сме Негови *синове*. Моят живот е призван да направи тази истина очевидна за всички нас. Нашият Отец също седи на трон, но неръководен. Тронът на Безкрайното – това е вечната обител на Отеца в Рая; Отецът изпълва със Себе Си всичко и провъзгласява Своите закони през безкрайните вселени. И Отецът също

управлява в сърцата на Своите земни деца чрез този дух, който Той е изпратил да живее в душите на смъртни хора.

141:2.2 (1588.5) Когато ставате поданици на това Царство, вие действително придобивате способността да слушате законите на Управителя на Вселената; но когато, благодарение на Евангелието за Царството, което аз дойдох да възвестя, вие – с помощта на своята вяра – откриете, че сте синове, то от това време нататък вие ще гледате на себе си не като на законопослушни създания на всемогъщия цар, а като на избрани синове на любящ и божествен Баща. Истина, истина ви казвам, когато волята на Отеца е ваш *закон*, вие едва ли пребивавате в Царството. Но когато волята на Отеца наистина стане ваша *воля*, то вие в най-истинския смисъл придобивате Царството, защото това означава, че Царството се е превърнало във ваш установен опит. Когато волята Божия е ваш закон, вие сте благородни роби-поданици; но когато вярвате в това ново Евангелие на божествено синовство, волята на моя Отец става ваша воля и вие се възвисявате до високото положение на свободните деца на Бога, освободените синове на Царството.”

141:2.3 (1589.1) Част от апостолите усвои някои положения на това учение, но нито един от тях не разбра цялото значение на това потресаващо възвестяване, с изключение, може би, на Яков Зеведеев. Но тези думи се запечатваха в душите им и правеха радостен техния труд в последващите години на служене.

3. Пристигането в Аматус

141:3.1 (1589.2) Учителят и неговите апостоли останаха близо до Аматаус почти три седмици. Апостолите, както и преди, два пъти на ден излизаха с проповеди пред народа, а в съботите, през втората половина на деня, със своя проповед се обръщаше Иисус. Да продължават да почиват в средите стана невъзможно; затова Андрей уреди в течение на шестдневната седмица всеки ден двама от апостолите да почиват, а по време на съботните богослужения се трудеха всички.

141:3.2 (1589.3) По-често от другите с проповеди излизаха Петър, Яков и Йоан. Филип, Натанаил, Тома и Симон отделяха много внимание на индивидуалния труд и водеха занятия в специалните групи за посетители; близнаците продължаваха да следят за реда, докато Андрей, Матей и Юда осъществяваха общото ръководство, макар че всеки от тези трима апостоли водеше значителна религиозна работа.

141:3.3 (1589.4) На Андрей се налагаше постоянно да изглажда недоразуменията и разногласията между учениците на Йоан и новите ученици на Иисус. На всеки няколко дни възникваха сериозни проблеми, но с помощта на другите апостоли Андрей успяваше – поне от време на време – да довежда противостоящите страни до някакво съгласие. Иисус отказваше да участва в такива събрания; той не се съгласяваше и да дава съвети как да се решават тези проблеми. Той нито веднъж не подсказа на апостолите как да се справят с такива трудности. Когато Андрей идваше при него с подобни въпроси, Иисус само отговаряше: “Мъдрият домакин не се намесва в семейните свади на

своите гости; мъдрият родител не взема страна в дребните разпри на своите деца.”

141:3.4 (1589.5) Учителят показва огромна мъдрост и абсолютна безпристрастност във всички свои отношения с апостолите и с всички ученици. Иисус беше истински познавач на хората; той оказваше на своите събратя огромно влияние благодарение на съчетанието на обаяние и сила в своята личност. Неговият суров чергарски и бездомен живот оказваше тайнствено въздействие. Неговият властен маниер на обучение, ясна логика, сила на аргументацията, прозорлива интуиция, живост на ума, несравнима издръжливост и възвишена търпимост бяха привлекателни за разума и притегателни за духа. Той беше прост, мъжествен, искрен и безстрашен. При цялото физическо и интелектуално въздействие, което се чувстваше в присъствието на Учителя, в него също така бяха и всички черти на духовното очарование, станали част от неговата личност – търпение, доброта, кротост, мекота и скромност.

141:3.5 (1589.6) Иисус Назарянин действително беше силна и волева личност, възплъщение на интелектуално могъщество и духовна твърдост. Неговата личност привличаше не само жените с духовна настройка сред неговите последователи, но и образования, интелектуален Никодим, точно както и закаления в сражения римски воин – командир, поставен да пази кръста, който (като видя как умира Учителя) произнесе: “Наистина това беше Синът Божий.” И мъжествените, сурови галилейски рибари го наричаха Учителя.

141:3.6 (1590.1) Съществуващите изображения на Иисус са крайно неудачни. Тези запечатващи Христос картини оказват вредно въздействие на младежта; храмовите търговци едва ли биха се спуснали да бягат от Иисус, ако той беше такъв, какъвто обикновено го изобразяват вашите художници. Той беше възплъщение на величествената мъжественост; той беше благ, но естествен. Иисус не заемаше позата на мек, добър, кротък и добродушен мистик. Неговото учение завладяваше със своята динамичност. Той не само *имаше благи намерения*, но и *извършваше благи дела*.

141:3.7 (1590.2) Учителят никога не казваше: “Елате при мен, всички ленивци и мечтатели.” Но той действително неведнъж казваше: “Елате при мен, всички, които се *трудите*, и аз ще ви дам покой – духовна сила.” Яремът на Учителя действително е лек, но при все това той никога не го налага никому; всеки човек трябва да приеме този ярем по своя собствена и свободна воля.

141:3.8 (1590.3) Иисус показва, че победата се постига чрез жертвоприношение – чрез принасяне в жертва на гордостта и егоизма. Под проявяване на милосърдие той имаше предвид духовно освобождаване от всички обиди, жалби, гняв, жажда за своевластие и мъст. И когато каза: “Не се противете на злото”, той по-късно обясни, че не е имал предвид да се опрощава злото и не е препоръчвал братство с беззаконието. Неговото намерение по-скоро беше да ви учи да прощавате, да „не се противите на злонамереното отношение към своята личност, на

злонамереното оскъряване на вашето чувство за лично достойнство”.

4. Учението за Отеца

^{141:4.1 (1590.4)} В Аматаус Иисус изгуби много време, за да разясни на апостолите новата представа за Бога; отново и отново той им внушаваше, че *Бог е Баща*, а не велик върховен счетоводител, зает основно с регистрация на постъпките, очернящи Неговите заблудили се земни деца, с отчет за греховете и злото, за да може впоследствие да ги използва за Своя съд, който извършва над тях като справедлив Съдия на цялото творение. Евреите отдавна си представяха Бога като всеобщ Цар и даже като Баща на нацията, но все още никога мнозинство смъртни не си представяше Бога като любящ Баща на *индивида*.

^{141:4.2 (1590.5)} В отговор на въпроса на Тома: “Кой е този Бог на царството?”, Иисус отговори: “Бог е *твой* Баща и религията – моето Евангелие, е не нещо друго, а вероизповедно признаване на истината, че ти си Негов син. Аз съм тук сред вас в плът, за да поясня тези две идеи със своя живот и учение.”

^{141:4.3 (1590.6)} Иисус се стремеше и да освободи съзнанието на своите апостоли от представите, съгласно които принасянето в жертва на животни е религиозен дълг. Но тези хора, възпитани в религията на ежедневните жертвоприношения, зле разбираха какво има предвид той. Ала Учителят не губеше търпение. Ако не успяваше да стигне до умовете на всички апостоли посредством един

пример, той отново формулираше своята идея, използвайки за разясняване на смисъла друга притча.

141:4.4 (1590.7) Едновременно с това Иисус започна по-подробно да разяснява на апостолите тяхната задача “да утешават страдащите и да изцеляват болните”. Учителят много им говореше за човека като за единно цяло – съюз на тялото, разума и духа, образуващи индивида, мъжа или жената. Иисус разказа на своите съратници за трите вида недъзи, с които им предстоеше да се сблъскат, и обясни как следва да помагат на всички, които страдат от мъките, причинявани от човешките заболявания. Той ги учеше да разпознават следните случаи:

141:4.5 (1591.1) 1. Болестите на плътта – тези недъзи, които обикновено се смятат за физически заболявания.

141:4.6 (1591.2) 2. Разстройствата на съзнанието – тези недъзи на физическия характер, които впоследствие започнаха да се смятат за емоционални и умствени отклонения и разстройства.

141:4.7 (1591.3) 3. Обладаността от зли духове.

141:4.8 (1591.4) В редица случаи Иисус обясняваше същността и засягаше произхода на тези зли духове, по онова време нерядко наричани също така и нечисти духове. Учителят добре знаеше разликата между обладаността от зли духове и безумието, но апостолите не знаеха това. Освен това предвид техните ограничени познания в областта на древната история на Урантия Иисус не можеше да се заеме с всестранно разясняване на този въпрос. Но той неведнъж

им казваше, имайки предвид злите духове: “Те ще престанат да досаждат на хората, след като аз се възнеса към своя небесен Отец и излея своя дух над цялата плът — тогава, когато Царството пребъде във велико могъщество и духовна слава.”

^{141:4.9 (1591.5)} В течение на цялата тази година седмица след седмица, месец след месец апостолите отделяха все повече внимание на грижи за болните.

5. Духовното единство

^{141:5.1 (1591.6)} Едно от най-значителните вечерни събрания в Аматус стана занятието, посветено на обсъждането на духовното единство. Яков Зеведеев попита: “Учителю, как да се научим да гледаме на нещата еднакво и с това да постигнем по-голямо съгласие помежду си?” Когато Иисус чу този въпрос, той почувства такова вълнение на духа, че отговори: “Яков, Яков, кога съм ви учил, че трябва да гледате на нещата еднакво? Аз дойдох в този свят, за да провъзглася духовната свобода, за да могат смъртните да получат възможността да живеят самостоятелен, самобитен и свободен живот пред Бога. Аз не желая съгласието в обществото и братският свят да се купуват с цената на отказ от свободата на личността и духовната самобитност. Това, което искам от вас, мои апостоли, е *духовно единство* — а вие сте способни да го изпитате в тази радост, която ще донесе вашата единоплеменна преданост към беззаветното изпълнение на волята на моя небесен Отец. На вас не ви е нужно еднакво да виждате, еднакво да чувствате или даже еднакво да мислите, за да бъдете *еднакви* духовно. Духовното единство се ражда от

съзнанието за това, че всеки от вас е надарен и все повече подчинен на духовния дар на небесния Отец. Вашето апостолско съгласие трябва да произлиза от факта, че духовната надежда на всеки от вас е тъждествена по своя произход, природа и предназначение.

141:5.2 (1591.7) Така вие ще можете да придобиете усъвършенствано единството на духовната цел и духовното разбиране, които произлизат от взаимното осъзнаване на идентичността на Райските духове, пребиваващи във всеки от вас; и ще можете да се наслаждавате на цялото това дълбоко духовно единство, съхранявайки пределно разнообразие на своите индивидуални особености в интелектуалното мислене, емоционалното усещане и социалното поведение. Вашите личности могат да се отличават с живително разнообразие и явно различие, докато вашите духовни същности и духовни плодове, придобити чрез божествено поклонение и братска любов, могат да бъдат толкова единни, че всички свидетели на вашия живот със сигурност ще забележат това духовно тъждество и душевно единство; те ще разберат, че вие сте били с мен, благодарение на което сте се научили – и то научили достойно, да изпълнявате волята на небесния Баща. Вие можете да постигнете единство в служене на Бога и при това характерът на вашето служене трябва да съответства на вашите индивидуални умствени, телесни и душевни способности.

141:5.3 (1592.1) Вашето духовно единство подразбира две неща, които винаги ще се съгласуват в живота на всеки вярващ: първо, вие притежавате обща подбуда – да преживеете

своя живот в служене; всички вие повече от всичко желаете да изпълните волята на небесния Отец. Второ, всички вие имате обща цел на битието – да намерите небесния Отец и с това да докажете на вселената, че сте станали такива като Него.”

^{141:5.4 (1592.2)} Много пъти за времето на подготовката на апостолите Иисус се връщаше към тази тема. Нееднократно им повтаряше: той не желае тези, които вярват в него, да станат привърженици на догми и норми в съответствие с религиозните тълкувания, даже ако към тези тълкувания се придържат благи хора. Отново и отново той предупреждаваше своите апостоли против формулирането на символи на вярванията и установяването на традиции като средство за ръководство и управление на тези, които вярват в Евангелието за Царството.

6. Последната седмица в Аматус

^{141:6.1 (1592.3)} Към края на последната седмица, прекарана в Аматус, Симон Зилот доведе при Иисус Техерма – персийски търговец, който имаше работа в Дамаск. Техерма беше чул за Иисус и пристигна в Капернаум, за да го види. Там той узна, че Иисус е тръгнал със своите апостоли по йорданския път към Йерусалим, и ги последва. Андрей представи Техерма на Симон за обучение. Симон го смяташе за “огнепоклонник” независимо от всички опити на Техерма да му обясни, че огънят е само зрим символ на Чистия и Светия. След разговора с Иисус персиецът заяви своето желание да

остане няколко дни, за да присъства на уроците и да слуша проповедите.

141:6.2 (1592.4) Когато Симон Зилот и Иисус останаха сами, Симон попита Учителя: “Защо не успях да го убедя? Защо той така упорито ми се противопоставяше, а с такава готовност започна да слуша теб?” Иисус отговори: “Симон, Симон, колко пъти съм ти говорил за необходимостта да се въздържаши от всякакви опити да *извадиш* нещо от сърцата на хората, които търсят спасение? Колко пъти съм ви призовавал да се трудите само над това, да *вложите* нещо в тези жадни души? Доведи хората в Царството и великите, живи истини на Царството скоро ще изтласкат всяко сериозно заблуждение. Когато вече си запознал смъртния човек с това, че Бог е негов Баща, ще ти бъде по-лесно да го убедиш, че той действително е Божий син. И правейки това, ще донесеш светлината на спасението на този, който пребивава в тъмнина. Симон, когато Синът Човешки за пръв път дойде при вас, яви ли се той с отричане на Мойсей и пророците и с възвестяване на новия и по-добър живот? Не. Аз дойдох, не за да взема това, което сте получили от предците, а за да ви покажа по-съвършена представа за онова, което вашите бащи са виждали само отчасти. Затова върви, Симон, учи за Царството и го проповядвай и когато някой човек надеждно и уверено се утвърди в Царството и се обърне към теб с въпроси, тогава ще настане време да му разказваш за възхода на душата в божественото Царство.”

141:6.3 (1592.5) Симон беше изумен от тези думи, но направи така, както му каза Иисус, и персиецът Техерма стана един от встъпилите в Царството.

141:6.4 (1592.6) През тази вечер Иисус беседваше с апостолите за новия живот в Царството. Между другото той каза: “Когато встъпвате в Царството, вие се раждате отново. Не можете да учите на сложни духовни неща тези, които са родени само в плът; преди да се опитате да научите човека на прогресивните пътища на духа, погрижете се той да се роди в духа. Не се опитвайте да покажете на хората красотата на храма, без преди това да сте ги въвели в този храм. Запознавайте хората с Бога *като* синове Божии, преди да разсъждавате за доктрините за бащинството на Бога и синовството на хората. Не се борете с хората – винаги бъдете търпеливи. Това не е ваше Царство; вие сте само посланици. Просто идете и възвестявайте: това е Царството небесно – Бог е ваш Баща, а вие сте Негови синове; и тази блага вест, ако вярвате в нея с цялото си сърце, е вашето вечно спасение.”

141:6.5 (1593.1) Апостолите постигнаха огромни успехи за времето на пребиваването в Аматус. Но бяха крайно разочаровани, че Иисус не им даде никакви препоръки относно това, как да се държат с учениците на Йоан Кръстител. Даже по такъв важен въпрос като кръщението Иисус каза само едно: “Йоан действително кръщаваше с вода, но когато вие влезете в Царството, ще бъдете кръстени с Духа.”

7. В Задйорданска Бетания

141:7.1 (1593.2) На 26 февруари Иисус, неговите апостоли и голяма група последователи тръгнаха покрай Йордан до мястото за преминаване близо до Бетания в Перея; това беше на мястото, където Йоан за пръв път възвести за бъдещото Царство. Иисус и апостолите останаха там в течение на четири седмици, като обучаваха и проповядваха, след което продължиха пътя към Йерусалим.

141:7.2 (1593.3) Седмица след пристигането в задйорданска Бетания Иисус, заедно с Петър, Яков и Йоан, тръгна към другия бряг на реката – в планината на юг от Йерихон, за тридневен отдых. Учителят разкри на тези трима апостоли много нови прогресивни истини за Царството небесно. В даденото повествуване излагаме тези учения в преобразуван и систематизиран вид.

141:7.3 (1593.4) Учителят се опита да разясни на апостолите следното: той желае неговите ученици, вкусвайки от благите духовни реалности на Царството, да живеят в този свят така, че хората, *виждайки* техния живот, да осъзнаят Царството и благодарение на това да почувстват необходимост да узнаят от вярващите пътя за Царството. Всички такива искрени търсачи на истината винаги се радват да *чуят* благата вест за този дар на вярата, който осигурява влизането в Царството с неговите вечни и божествени духовни реалности.

141:7.4 (1593.5) Иисус се стремеше да внуши на всички учители на Евангелието за Царството, че тяхната единствена задача е да разкрият на всеки човек Бога като негов Баща: да доведат този индивид към осъзнаване на своето синовство,

а след това да представят този човек на Бога като Негов син във вярата. Тези две принципни истини се разкриват в Иисус. Той наистина стана “пътят, истината и животът”. Религията на Иисус беше изцяло основана върху неговия посвещенчески живот на Земята. Когато Иисус напусна този свят, той не остави след себе си никакви книги, закони или други форми на систематизиран човешки опит, които да оказват влияние върху религиозния живот на индивида.

^{141:7.5 (1593.6)} Иисус разясняваше, че е дошъл за установяване на такива лични и вечни отношения с хората, които завинаги биха станали първостепенни в сравнение с всички останали човешки отношения. И той подчертаваше, че това съкровено духовно братство трябва да се разпространява над всички хора, във всички епохи, за всички социални условия, сред всички народи. Единствената награда, която той предлагаше на своите деца в този свят, беше духовната радост и приобщаването към божественото в следващия свят — вечния живот в постепенно усвояване на божествените духовни реалности на Райския Отец.

^{141:7.6 (1593.7)} Иисус придаваше особено значение на това, което наричаше двете най-важни истини за Царството, а именно: постигане на спасение само и единствено чрез вярата, в съчетание с революционното учение за постигането на човешката свобода посредством искрено осъзнаване на истината: “Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.” Иисус беше Истината, проявена в плът, и той обеща да изпрати Духа на Истината в сърцата

на всички свои деца след своето завръщане при небесния Отец.

141:7.7 (1594.1) Иисус учеше тези апостоли на основите на Истината, разчетени за цяла земна епоха. Често апостолите слушаха негови учения, предназначени в действителност за въодушевяване и просвещаване на други светове. Той даде със себе си пример за нов и самобитен план за живот. От човешка гледна точка действително беше евреин, но преживя своя земен живот в облика на смъртен човек за целия свят.

141:7.8 (1594.2) За да осигури признаването на Отеца в претворяването на плана за Царството, Иисус, както той обясняваше на апостолите, съзнателно не обръщаше внимание на „великите земни мъже”. От самото начало той се обръщаше със своята проповед към бедняците – същата тази прослойка, която в значителна степен беше пренебрегвана от мнозинството предшестваци еволюционни религии. Той никого не презираше; неговият план беше всемирен и даже вселенски. Поради необикновената смелост и изразителност на неговите изявления Петър, Яков и Йоан се изкушаваха да мислят, че Иисус може и да не е с всички си.

141:7.9 (1594.3) Той се опитваше внимателно да внуши на апостолите истината, че се е явил с посвещенческа мисия, не за да даде пример на шепа земни създания, а за да създаде и демонстрира идеала за човешки живот за всички народи във всички светове в цялата своя вселена. И този идеал се приближаваше към висшето съвършенство, точно както и към висшата добродетел на Всеобщия Баща. Но

апостолите не можаха да разберат значението на неговите думи.

^{141:7.10 (1594.4)} Иисус заяви, че е дошъл, за да бъде учител – учител, изпратен от небето за разкриване на духовната истина пред материалния разум. И той направи именно това – беше учител, а не проповедник. От човешка гледна точка Петър беше значително по-успешен проповедник, отколкото Иисус. Проповедта на Иисус беше толкова ефективна преди всичко поради неговата уникална личност, а не поради неговото неотразимо красноречие или емоционалност. Иисус се обръщаше непосредствено към душите на хората. Той учеше човешкия дух, но действаше чрез разума. Той живееше с хората.

^{141:7.11 (1594.5)} Именно тогава Иисус даде на Петър, Яков и Йоан да разберат, че неговият труд на Земята в някои отношения е ограничен от поръчението, дадено от неговия “небесен съратник”, имайки предвид предпосвещенческите наставления на неговия Райски брат Емануил. Той им каза, че се е явил, за да изпълни волята на Отеца – и само нея. Съществуващото в света зло не го тревожеше толкова, защото той без остатък отдаваше себе си на служенето на една единствена цел.

^{141:7.12 (1594.6)} Постепенно апостолите започнаха да отбелязват неподправеното дружелюбие на Иисус. Независимо от своята откритост Учителят винаги е живял независимо от всички хора и над тях. Той никога, нито за миг, не беше подвластен на някакво смъртно влияние или променливи човешки съждения. Не обръщаше внимание на общественото мнение и оставаше безучастен към

похвалата. Рядко губеше време да поправи недоразумение или да се възмути от неправилно тълкуване. Той никога не искаше ничий съвет; никога не ги молеше да се молят.

^{141:7.13 (1594.7)} Яков беше потресен от способността на Иисус да вижда всичко – да вижда края още от началото. Учителят рядко изглеждаше удивен. Той никога не биваше превъзбуден, ядосан или смутен. Той никога и пред никого не се извиняваше. От време не време беше опечален, но никога не биваше обезкуражен.

^{141:7.14 (1594.8)} Йоан с още по-голяма яснота видя, че Иисус – независимо от всичките му божествени способности, в крайна сметка беше човек. Иисус живя като човек сред хората; разбираше и обичаше хората и знаеше как да се отнася към тях. В своя личен живот беше истински човек и при това истински безупречен. И винаги беше безкористен.

^{141:7.15 (1595.1)} Макар че Петър, Яков и Йоан не разбраха много от това, което им каза Иисус в този ден, неговите благодатни слова останаха задълго в сърцата им. След разпятието и възкресението тези слова се пробудиха в тяхната памет, ставайки огромно богатство и радост в тяхното последно служене. Не е чудно, че тези апостоли не докрай разбраха думите на Учителя – та нали той разгръщаше пред тях плана на новата епоха.

8. Работа в Йерихон

^{141:8.1 (1595.2)} В продължение на четирите седмици, прекарани в задйорданска Бетания, няколко пъти в седмицата Андрей

изпращаше апостолите по двойки в Йерихон за един или два дни. В Йерихон Йоан Кръстител имаше много последователи и повечето от тях приветстваха по-прогресивните учения на Иисус и неговите апостоли. По време на тези посещения на Йерихон апостолите започнаха да обръщат по-голямо внимание на повелята на Иисус да се грижат за болните; те посетиха всеки дом в Йерихон и се опитаха да утешат всеки поразен от недъг човек.

141:8.2 (1595.3) В Йерихон апостолите понякога изнасяха проповеди, но техният труд имаше предимно по-незабележим и индивидуален характер. Те откриха, че добрата вест за Царството изключително много утешава болните, че тяхната проповед носи в себе си изцеляване на недъзи. Именно в Йерихон те за пръв път в пълна степен изпълниха поръчението на Иисус – да проповядват благата вест за Царството и да помагат на болните.

141:8.3 (1595.4) По пътя за Йерусалим те се спряха в Йерихон, където ги догони делегация от Месопотамия, членовете на която пристигнаха да побеседват с Иисус. Апостолите смятаха да останат тук само един ден, но след пристигането на тези търсачи на истината от Изток Иисус прекара с тях три дни и те се върнаха в родните си места от бреговете на Ефрат, зарадвани със знания за новите истини за Царството небесно.

9. Заминаването за Йерусалим

141:9.1 (1595.5) В понеделник, последния ден на март, Иисус и апостолите започнаха да се изкачват на хълмовете, лежащи

на пътя към Йерусалим. По-рано Лазар вече няколко пъти беше идвал при Исус на Йордан и беше подготвено всичко необходимо Учителят и неговите апостоли да могат да се разположат при Лазар и неговите сестри и да живеят там по време на своето пребиваване в Йерусалим.

^{141:9.2 (1595.6)} Учениците на Йоан останаха в задйорданска Бетания, където учеха и кръщаваха народа. Затова, когато Исус се появи в дома на Лазар, го съпровождаха само дванадесетте. Тук Исус и апостолите останаха в течение на пет дни, отпочивайки и възстановявайки силите си, преди да отидат за Пасхата в Йерусалим. За Марта и Мария това стана огромно събитие в живота им – да приемат Учителя и неговите апостоли в дома на техния брат, където можеха да се грижат за тях.

^{141:9.3 (1595.7)} На сутринта в неделя на 6 април Исус и апостолите тръгнаха за Йерусалим. За пръв път Учителят и дванадесетте бяха там всички заедно.

Документ 142. Пасхата в Йерусалим

^{142:0.1 (1596.1)} ПРЕЗ април Исус и апостолите се трудеха в Йерусалим., а вечерите напускаха града и ношуваха във Витания. Самият Исус една или две нощи в седмицата прекарваше в Йерусалим в дома на Флавий – гръцки евреин, където тайно идваха много видни юдеи, желаещи да побеседват с Исус.

^{142:0.2 (1596.2)} В първия ден Исус посети своя приятел от миналите години, бившия първосвещеник Ханан – роднина на жената на Зеведей, Саломия. Ханан беше чувал

за Иисус и неговите учения и когато Иисус се появи в дома на първосвещеника, му беше оказан крайно хладен прием. Когато Иисус почувства студенината на Ханан, той веднага си тръгна, казвайки преди това: “Страхът е главният поробител на човека, а гордостта – неговата огромна слабост; ще се предадеш ли на робството на тези два разрушителя на радостта и свободата?” Но Ханан не отговори нищо. Повече Учителят не се срещна с Ханан чак дотогава, докато той, заедно със своя зет, съдеше Сина Човешки.

1. Обучението в храма

^{142:1.1 (1596.3)} В течение на целия този месец Иисус или един от неговите апостоли ежедневно учеха в храма. Когато пасхалните тълпи ставаха така плътни, че беше невъзможно да се попадне в храма, апостолите учеха много групи извън пределите на свещената територия. Основното съдържание на техните проповеди се заключаваше в следното:

^{142:1.2 (1596.4)} 1. Приближи се Царството небесно.

^{142:1.3 (1596.5)} 2. Чрез вяра в бащинството на Бога вие можете да попаднете в Царството небесно и с това да станете синове Божии.

^{142:1.4 (1596.6)} 3. Любовта – ето правилото за живот в Царството: висшата преданост към Бога и любовта към ближния като към самия себе си.

^{142:1.5 (1596.7)} 4. Подчинението на волята на Отеца, носещо духовните плодове в личния живот на човека, е законът на Царството.

^{142:1.6 (1596.8)} Пристигналият за празнуването на Пасхата народ чу това учение и стотици хора се зарадваха от благата вест. Иисус и неговите апостоли започнаха силно да безпокоят първосвещениците и управителите евреи, които спореха помежду си какво да правят с тях.

^{142:1.7 (1596.9)} Освен обучението в храма и близо до него апостолите и другите вярващи провеждаха голяма индивидуална работа сред пасхалните тълпи. Заинтересували се от идеите на Иисус по време на празнуването на Пасхата, тези мъже и жени ги разнесоха в най-отдалечените ъгълчета на Римската империя и Изтока. Това беше началото на разпространението на Евангелието за Царството по света. Оттогава Иисус вече не се ограничаваше с Палестина.

2. Божият гняв

^{142:2.1 (1597.1)} Сред пристигналите в Йерусалим за празнуването на Пасхата беше някой си Яков – богат еврейски търговец от Крит, който дойде при Андрей с молба да види Иисус на четири очи. Андрей уговори тайната среща с Иисус, която се състоя в дома на Флавий вечерта на следващия ден. Този човек не разбираше идеите на Учителя и дойде, за да го разпита по-подробно за неговото Царство Божие. Яков каза на Иисус: “Но, Рави, Мойсей и древните пророци ни казват, че Яхве е Бог ревнив, Бог на огромен и страшен гняв. Пророците казват, че той ненавижда злодеите и

отмъщава на всички, които не се подчиняват на закона. Ти и твоите ученици ни учите, че Бог е добър и състрадателен Баща, Който обича всички хора толкова много, че би искал да ги приветства в това ново Царство, което, както ти твърдиш, е съвсем близко.”

142:2.2 (1597.2) Когато Яков завърши да говори, Иисус отвърна: “Яков, ти добре изложи доктрините на древните пророци, учещи децата на своето поколение в духа на това време. Нашият Райски Баща е неизменен, но представата за Неговата същност се разшири и израсна от времената на Мойсей до епохата на Амос и по-нататък, чак до това поколение, към което принадлежеше и пророк Исаия. Аз дойдох в плът, за да разкрия Отеца в нова слава и да покажа Неговата любов и милосърдие към всички хора във всички светове. С разпространението в света на Евангелието на това Царство, носещо на всички хора идеята за сърдечна топлина и благоволение, отношенията между семействата на всички народи ще се подобряват. С времето бащите и децата ще се обичат повече и с това човек ще достигне по-добро разбиране на любовта на небесния Баща към Неговите земни деца. Помни, Яков, че добрият, истински баща не само обича своето семейство като цяло – като семейство, но искрено обича и се грижи всеки негов *отделен* член.”

142:2.3 (1597.3) След обстойно обсъждане на характера на небесния Баща Иисус замлъкна, а след това каза: “Като многодетен баща ти, Яков, прекрасно знаеш истинността на моите думи.” Яков се удиви: “Учителю, кой ти каза, че имам шест деца? Откъде разбра това?” И Учителят

отговори: “Достатъчно е да се каже, че Бащата и Синът знаят всичко, защото те наистина виждат всичко. Обичайки своите деца като земен баща, ти трябва да признаеш сега реалността на любовта на небесния Баща към *теб* — не просто към всички деца на Авраам, а към теб и твоята индивидуална душа.”

142:2.4 (1597.4) След това Иисус продължи своята реч с думите: “Когато твоите деца са много млади и незрели и когато ти трябва да ги накажеш, те могат да помислят, че техният баща е разсърден и изпълнен с възмущение и гняв. Поради своята незрелост те възприемат само наказанието и не виждат прозорливата и корективна любов на баща си. Но когато същите тези деца стават възрастни мъже и жени, нима не би било глупаво от тяхна страна да се придържат към предишните, неверни представи за своя баща? Ставайки възрастни, във всички тези наказания могат да видят бащината любов. И със смяната на вековете нима не трябва човечеството да придобие по-добро разбиране на истинската същност и любещия характер на небесния Баща? Каква полза от редуването на духовно просветени поколения, ако вие продължавате да виждате Бога такъв, какъвто Го виждаха Мойсей и пророците? Аз ти казвам, Яков, че в ясната светлина на този час ти трябва да видиш Ощеца такъв, какъвто не Го е виждал никой друг преди теб. И виждайки Го такъв, ти трябва да се зарадваш и да влезеш в Царството, където управлява милосърдният Отец, а ти трябва да се стремиш от днес твоят живот да се подчинява на Неговата изпълнена с любов воля.”

142:2.5 (1598.1) И Яков отговори: “Рави, аз вярвам; искам да ме въведеш в Царството на Отеца.”

3. Представата за Бога

142:3.1 (1598.2) В тази вечер дванадесетте апостоли, мнозинството от които слушаха това разсъждение за характера на Бога, зададоха на Иисус много въпроси за небесния Баща. На съвременен език отговорите на Учителя на тези въпроси може най-добре да се предадат под формата на следното обобщение.

142:3.2 (1598.3) Иисус изказа мек упрек към апостолите, като по същество каза: “Нима не знаете преданията на Израил, отнасящи се за еволюцията на представите за Яхве? Нима не сте слушали на какво учат Писанията относно учението за Бога?” И след това Учителят започна да разказва на апостолите за еволюцията на концепцията за Божеството в течение на целия процес на развитие на еврейския народ. Той привлече вниманието върху следните стадии в растежа на идеите за Бога:

142:3.3 (1598.4) 1. *Яхве* е бог на синайските кланове. Тази примитивна представа за Божеството беше издигната от Мойсей на по-високото ниво на Господа, Бога на Израил. Небесният Баща никога не отхвърля искреното поклонение на Своите земни деца, колкото и незряла да е тяхната представа за Божеството и с каквото и име да назовават те Неговата божествена същност.

142:3.4 (1598.5) 2. *Всевишният*. Тази концепция за небесния Баща беше провъзгласена на Авраам от Мелхиседек.

Впоследствие тези, които повярваха в тази увеличена и разширена представа за Божеството, я отнесоха от Салим в далечни страни с проповедта на новото учение. Авраам и неговият брат напуснаха Ур поради възникването на култа към слънцето и повярваха в учението на Мелхиседек за Ел Елион – Всевишния Бог. Те се придържаха към смесена концепция за Бога, в която се сляха техните предишни месопотамски идеи и учения за Всевишния.

^{142:3.5 (1598.6)} 3. *Ел-Шаддай*. В тези древни времена много юдеи се покланяха на Ел-Шаддай – египетската представа за небесния Бог, за Когото бяха узнали, докато бяха в плен на земята, където тече Нил. Много години след Мелхиседек всичките три представи за Бога се съединиха в учението за Божеството-Създател, Господа-Бога на Израил.

^{142:3.6 (1598.7)} 4. *Елохим*. Учението за Райската Троица съществува от времената на Адам. Нима не помните, че Писанията започват с твърдението: “В началото Боговете сътвориха небето и земята”? Това значи, че още тогава представите за Троицата – за три Бога в едно, заемаше здрава позиция в религиите на нашите предци.

^{142:3.7 (1598.8)} 5. *Върховният Яхве*. Във времената на Исая тези вероучения за Бога се разшириха до концепцията за Всеобщия Създател, Който едновременно беше всемогъщ и всемилостив. И тази еволюираща и растяща представа за Бога изтласка практически всички предшествващи концепции за Божеството в религията на нашите бащи.

^{142:3.8 (1598.9)} 6. *Небесният Баща*. И сега ние знаем Бога като наш небесен Баща. Нашето учение предлага религия, в

която вярващият е син Божий. Именно това е благата вест на Евангелието на небесното Царство. Синът и Духът съществуват с Отеца и откровението за същността и служенето на тези Райски Божества ще продължи да расте и да се проявява в течение на безкрайните векове на вечното духовно развитие на възходящите Божии синове. Във всички времена и във всички епохи истинското поклонение на всеки човек – в това, което се отнася до индивидуалния духовен прогрес – се възприема от неговия вътрешен дух като преклонение пред небесния Отец.

142:3.9 (1599.1) Никога преди апостолите не бяха изпитвали такъв шок, както след този разказ за еволюцията на концепцията за Бога в съзнанието на юдеите от предишните поколения; те бяха твърде озадачени, за да задават въпроси. Те седяха мълчаливо пред Иисус и Учителят продължи: „Щяхте да знаете тези истини, ако бяхте чели Писанието. Нима не помните това място от Книгите на Царството, където се казва: “И гневът Господен дотолкова се разпали срещу Израил, че той подтикна против тях Давид, казвайки: идете, пребройте народа на Израил и Юдея”? И това не беше чудно, защото в дните на Самуил децата на Авраам действително вярваха, че Яхве е създал и доброто, и злото. Но когато след разширяването на юдейската представа за същността на Бога един по-късен автор преразказваше тези събития, той не се реши да припише зло на Яхве; затова той каза: “И вдигна се Сатана против израилтяните и подтикна Давид да преброи народа на Израил.” Нима не виждате, че такива места в Писанията ясно показват как представата за същността на Бога продължи да расте от едно поколение към друго?

142:3.10 (1599.2) При това вие трябваше да забележите, че в пълно съгласие с тези разширяващи се представи за божествеността протичаше еволюцията в разбирането на божествения закон. В епохата на изхода на децата на Израил от Египет преди появата на разширеното откровение за Яхве те имаха десет заповеди, които им служеха за закон, докато те не се разположиха на лагер пред Синай. Ето тези десет заповеди:

142:3.11 (1599.3) 1. Не се покланяй на друг бог, защото Господ е ревнив Бог.

142:3.12 (1599.4) 2. Не си прави отлети богове.

142:3.13 (1599.5) 3. Съблюдавай празника на безквасните хлябове.

142:3.14 (1599.6) 4. Всички първородни при хората или животните са Мои, казва Господ.

142:3.15 (1599.7) 5. Шест дни можеш да работиш, но на седмия ден трябва да почиваш.

142:3.16 (1599.8) 6. Съблюдавай празниците на първите плодове и празника на беритбата в края на годината.

142:3.17 (1599.9) 7. Не изливай кръвта от жертвоприношението на втасал хляб.

142:3.18 (1599.10) 8. Не оставяй месо от Пасха до следващата сутрин.

142:3.19 (1599.11) 9. Най-първите плодове от земята донасяй в дома на Господа, твоя Бог.

142:3.20 (1599.12) **10. Не вари козленцето в млякото на неговата майка.**

142:3.21 (1599.13) „И след това, сред гърма и мълниите на Синай, Мойсей им даде десетте нови заповеди, които – с което вие всички ще се съгласите – са по-достойни за разширяващата се представа за Божеството, въплътено в образа на Яхве. И нима никога не сте обръщали внимание на факта, че от два случая, в които се споменават тези заповеди, в първия съблюдаването на съботата се свързва с освобождението от Египет, докато във втория прогресът на религиозните вярвания на нашите праотци изискваше да се внесат изменения, признаващи факта на творението като причина за съблюдаването на съботата?

142:3.22 (1599.14) И си спомнете, че във времената на Исая, в епохата на великото духовно просвещение, тези десет негативни заповеди бяха превърнати във великия и позитивен закон на любовта – в предписанието да се обича Бога над всичко и да се обича ближният като самия себе си. И аз също ви провъзгласявам този висш закон на любовта към Бога и човека, защото в него е целият дълг на човека.”

142:3.23 (1600.1) И когато той свърши да говори, никой не зададе нито един въпрос. Всички отидоха да си легнат.

4. Флавий и гръцката култура

142:4.1 (1600.2) Гръцкият евреин Флавий беше пришълец, бидейки нито обрязан, нито кръстен; а тъй като беше голям ценител на красотата в изкуството и скулптурата, то по

време на своите посещения в Йерусалим той заемаше красив дом. Този дом беше изискано украсен с безценни съкровища, събрани при пътешествията му в различни страни. Отначало, замисляйки да покани в дома си Иисус, той се опасяваше, че видът на тези така наречени идоли ще оскърби Учителя. Но Флавий беше приятно удивен, когато, влизащ в неговия дом, Иисус – вместо да го укори за притежанието на тези по общо мнение идолопоклоннически предмети, намиращи се навсякъде в дома – прояви огромен интерес към тази колекция и докато Флавий го съпровождаше от стая в стая, показвайки всичките си любими статуи, много го разпитваше, по достойнство оценявайки всеки предмет.

142:4.2 (1600.3) Учителят забеляза, че стопанинът беше поразен от неговото положително отношение към изкуството; затова завършвайки огледа, Иисус каза: “Защо очакваш порицание за своята любов към красотата на вещите, създадени от моя Отец и възпроизведени от ръцете на майстора? Защо всички хора трябва да се отнасят неодобрително към възпроизвеждането на изяществото и красотата поради това, че Мойсей се опитваше да се бори с идолопоклонството и почитанието на лъжливите богове? Аз ти казвам, Флавий, че децата на Мойсей са го разбрали погрешно и сега те действително правят лъжебогове даже от неговите забрани над идоли и изображението на това, което е в небето и на земята. Но даже ако Мойсей внушаваше подобни забрани на тъмните и невежи хора от своето време, какво отношение има това към днешния ден, когато небесният Отец е разкрит като всеобщ Духовен Управител на всичко съществуващо? И аз заявявам,

Флавий, че в бъдещото Царство хората няма вече да учат: не се покланяй на това, не се покланяй на онова; всички ще се безпокоят вече не за заповедите – да се въздържат от това и в никакъв случай да не правят онова, а за изпълнението на единствения висш дълг. И този човешки дълг се изразява в две огромни привилегии: искрено поклонение на безкрайния Създател, Райския Баща, и любвеобилно служене на своите приятели. Ако обичаш своя ближен като самия себе си, ти действително знаеш, че си син Божий.

142:4.3 (1600.4) В епохата, когато отсъстваше правилно разбиране на моя Отец, опитите на Мойсей да противостои на идолопоклонството бяха оправдани, но в бъдещата епоха Отецът ще бъде разкрит в живота на Сина; и това ново разкриване на Бога навеки ще избави от необходимостта да смесваме Бащата-Създател с каменни или златни и сребърни идоли. Занапред разумните хора могат да се наслаждават на съкровищата на изкуството, без да бъркат такова материално възприемане на красотата с поклонението и служенето на Оцеца в Рая – Богат на всички неща и същества.”

142:4.4 (1600.5) Флавий повярва във всичко, което му разкри Иисус. На следващия ден той отиде в задйорданска Бетания и беше кръстен от учениците на Йоан Кръстител. Той постъпи така, защото апостолите на Иисус все още не кръщаваха вярващите. Когато Флавий се върна в Йерусалим, той даде голям прием в чест на Иисус, поканвайки шестдесет свои приятели. И много от тези гости също вярваха в проповедта за бъдещото Царство.

5. Беседата за увереността

^{142:5.1 (1601.1)} Една от прекрасните проповеди, произнесени от Иисус в храма през тази пасхална седмица, прозвуча в отговор на въпроса на слушател, пристигнал от Дамаск. Този човек попита Иисус: “Но, Рави, как можем да бъдем уверени в това, че ти си изпратен от Бога и че ние действително ще влезем в това Царство, което, както възвестявате ти и твоите ученици, се е приближило?” И Учителят отговори:

^{142:5.2 (1601.2)} “Що се отнася до моята проповед и ученията на моите последователи, то вие трябва да съдите по техните плодове. Ако ние провъзгласяваме пред вас истините на духа, духът ще потвърди във вашите сърца истинността на нашите проповеди. Що се отнася до Царството и увереността в това, че небесният Баща ще ви приеме, позволете ми да ви попитам: ще се намери ли сред вас баща – достоен и милосърден баща, който би държал своя син в тревога или неведение относно неговото положение в семейството или относно наличието в него на надеждно място в любещото сърце на бащата? Нима на земния баща се харесва да терзае своето дете със съмнения има ли за него в бащиното сърце свое ъгълче – ъгълче на неизменна любов? Така и вашият небесен Отец не оставя Своите вярващи деца на духа в неизвестност и неувереност относно тяхното положение в Царството. Ако приемате Бога като свой Баща, вие действително и истински сте негови синове Божии. А ако вие сте синове, то вие заемате сигурно положение във всичко, което се отнася до статута на вечното и божествено синовство. Ако вие вярвате в моите думи, то с това вие вярвате в Този, Който ме е

изпратил, и чрез тази вяра в Отеца вие сте се утвърдили в своето небесно гражданство. Ако изпълнявате волята на небесния Баща, вие никога няма да отстъпите, стремейки се към вечен живот и прогрес в божественото Царство.

142:5.3 (1601.3) Заедно с живеещия във всеки от вас дух Висшият Дух засвидетелства, че вие сте наистина деца Божии. А ако вие сте синовете Божии, вие сте родени от духа Божий; и всеки, който се е родил от духа, притежава способността да преодолее всяко съмнение и именно това е победата, която преодолява всяка несигурност, даже вашата вяра.

142:5.4 (1601.4) За тези времена при пророк Исая е казано: “Когато духът се излее над нас свише, тогава делото на праведността ще стане мир, спокойствие и увереност вовеки.” И за всички, които искрено вярват в това Евангелие, аз ще стана залог, че те ще бъдат приети във вечно щастие и безсмъртен живот в Царството на моя Баща. Затова вие, слушащите тази проповед и вярващи в Евангелието за Царството, сте синове Божии и имате вечен живот; и за целия свят свидетелството за вашето раждане в духа е вашата искрена любов един към друг.”

142:5.5 (1601.5) В течение на много часове Иисус беше обкръжен от тълпа слушатели, които му задаваха въпроси и слушаха внимателно неговите утешителни отговори. Думите на Иисус придадоха сила даже на апостолите, издигайки ги към по-енергична и уверена проповед на Евангелието за Царството. Този йерусалимски опит стана източник на огромно вдъхновение за дванадесетте. Те за пръв път влязоха в съприкосновение с толкова огромни тълпи и

извлякоха много ценни уроци, донесли огромна полза в тяхната по-нататъшна работа.

6. Срещата с Никодим

^{142:6.1 (1601.6)} Една вечер домът на Флавий беше посетен от Никодим – богат член на еврейския Синедрион. Той беше чувал много за ученията на галилееца и затова един ден по обед отиде да послуша как Иисус учи в двора на храма. Никодим би посещавал проповедите на Иисус и по-често, но се боеше, че присъстващите ще го познаят, тъй като различията между еврейските управители и Иисус вече достигнаха такива дълбини, че нито един от членовете на Синедриона не искаше открито да се солидаризира с него. Затова Никодим се уговори чрез Андрей за тайна среща с Иисус тази вечер след залез слънце. В началото на разговора Петър, Яков и Йоан се намираха в градината на Флавий, но по-късно те преминаха в дома, където беседата продължи.

^{142:6.2 (1602.1)} Приемайки Никодим, Иисус не му оказваше никакво особено внимание; беседвайки с него, той не правеше компромиси или излишни уговорки. Учителят не се опитваше да отблъсне своя тайнствен гост или да прибегне до сарказъм. Във всички свои отношения с високопоставени посетители Иисус се държеше спокойно, сериозно и достойно. Никодим не беше официален представител на Синедриона; той дойде при Иисус поради своя личен искрен интерес към неговите учения.

^{142:6.3 (1602.2)} След като Флавий представи Никодим, той каза: “Рави, ние знаем, че ти си учител, изпратен от Бога, защото

никой не би могъл да учи така, ако Бог не беше с него. И аз бих искал да узная повече за твоите учения относно бъдещото Царство.”

142:6.4 (1602.3) Иисус отговори на Никодим: “Истина, истина ти казвам, Никодим, само този, който се е родил свише, може да види Царството Божие.” Тогава Никодим каза: “Но как може стар човек да се роди отново? Та нали не може да се върне в майчината утроба и да се роди втори път?”

142:6.5 (1602.4) Иисус каза: “И при все това ти казвам: този, който не се роди от духа, не може да влезе в Царството Божие. Роденото от плътта е плът, а роденото от духа е дух. Но не се удивлявай на моите думи за това, че трябва да се родиш свише. Когато духа вятър, ти слушаш шепота на листата, но не виждаш вятъра – откъде и накъде духа той; така е и с всеки роден от духа. С очите от плът ти можеш да видиш проявленията на духа, но не можеш да видиш самия дух.”

142:6.6 (1602.5) Никодим отговори: “Но аз не разбирам – как е възможно това?” Иисус казва: “Ти си наставник на израилтяните и не знаеш това? А затова тези, които знаят за реалностите на духа, трябва да ги разкриват на онези, които виждат само проявления на материалния свят. Но ще ни повярваш ли, ако ти разкажем за небесните истини? Стига ли ти мъжество, Никодим, за да повярваш в този, който слезе от небето – в Сина Човешки?”

142:6.7 (1602.6) И Никодим каза: “Но как мога да овладеем този дух, който трябва да ме прероди, за да мога да навляза в Царството?” Иисус отговори: “Духът на небесния Отец вече е в теб. Ако ти се подчиниш на ръководството на духа

свише, то скоро ще започнеш да виждаш с очите на духа и след това, благодарение на беззаветното избиране на духовно ръководство, ще бъдеш роден в духа, защото единствената ти цел в живота ще бъде изпълнението на волята на твоя небесен Отец. Така, роден в духа и щастлив в Царството Божие, ти ще започнеш да носиш в своя ежедневен живот обилните плодове на духа.”

^{142:6.8 (1602.7)} Никодим беше напълно искрен. Думите на Иисус дълбоко го впечатлиха, но той си отиде озадачен. Никодим постигна големи успехи в личното си развитие, съдържаност и даже високи нравствени качества. Той се отличаваше с изискани маниери, себелюбие и доброжелателност, но не знаеше как да подчини своята воля на волята на божествения Отец, подобно на малко дете, готово да се подчини на опеката и ръководството на мъдрия и любящ земен баща, за да стане действително Син Божий – еволюиращ наследник на вечното Царство.

^{142:6.9 (1603.1)} И все пак на Никодим му стигаше вяра, за да влезе в Царството. Той слабо протестираше, когато всичките му колеги по Синедрион се опитваха да осъдят Иисус без разпит; и по-късно, заедно с Йосиф Ариматейски, той смело призна своята вяра и измоли тялото на Иисус независимо от това, че мнозинството ученици в страха си избягаха от мястото на последните страдания и смъртта на Учителя.

7. Урокът за семейството

^{142:7.1 (1603.2)} След напрегнатата пасхална седмица в Йерусалим, преминала в обучение и индивидуален труд,

Иисус и неговите апостоли прекараха срядата във Витания, посвещавайки я на отдых. В този ден Тома зададе въпрос, който стана причина за продължителен и поучителен отговор. Тома каза: “Учителю, в този ден, когато ние бяхме избрани като посланици на Царството, ти ни разказа за много неща, даде ни наставления относно нашия личен начин на живот; но на какво трябва да учим народа? Как трябва да живеят тези хора след по-пълното установяване на Царството? Могат ли твоите ученици да притежават роби? Следва ли вярващите в теб хора да почитат бедността и да избягват богатството? Трябва ли да господства само милосърдието, така че у нас да не остане закон и правосъдие?” Цялото следобедно време и цялата вечер след вечеря Иисус и апостолите обсъждаха този въпрос с Тома. В даденото повествуване ние предлагаме кратко резюме на казаното от Учителя.

^{142:7.2 (1603.3)} Отначало Иисус се опита да разясни на своите апостоли, че самият той се намира на Земята, за да преживее уникален живот в плът, и че те, дванадесетте, са призвани да участват в този посвещенчески опит на Сина Човешки; и като негови съратници и те трябва да споделят много от тези ограничения и задължения, които са част от целия опит на посвещението. В неговите думи присъстваше скрит намек, че Синът Човешки е единственото същество, живяло някога на Земята, способно едновременно да проникне в самото сърце на Бога и в самите дълбини на човешката душа.

^{142:7.3 (1603.4)} Иисус напълно недвусмислено обясни, че това Царство небесно е еволюционен опит, който започва тук

на Земята и се развива на последващите етапи чак до Рая. В хода на вечерта той с цялата си определеност заяви, че на някакъв бъдещ стадий от развитието на Царството той отново ще посети този свят в духовно могъщество и божествена слава.

^{142:7.4 (1603.5)} След това разясни, че “идеята за Царството” не по най-добрия начин илюстрира отношението на човека към Бога; че той използва тази метафора затова, защото еврейският народ се надява на царство, както и затова, защото Йоан Кръстител е използвал в своята проповед образа на бъдещото Царство. Иисус каза: “В друга епоха хората по-добре ще разберат Евангелието за Царството, когато то бъде представено от гледна точка на семейните отношения – когато хората разберат религията като учение за бащинството на Бога и братството между хората, синовството на човека по отношение на Бога.” След това Учителят известно време говори за земното семейство като пример за небесното семейство и по новому формулира два основни закона на живота: първата заповед за любовта към бащата, главата на семейството, и втората заповед за взаимната любов между децата – да обичаш своя брат като самия себе си. И след това той обясни, че такава особеност на братското чувство неизбежно ще се прояви в безкористно и любвеобилно обществено служене.

^{142:7.5 (1603.6)} След това се състоя паметното обсъждане на характерните черти на семейния живот и на тяхното приложение към взаимоотношенията, съществуващи между Бога и човека. Иисус отбеляза, че в основата на настоящото семейство лежат седем факта:

142:7.6 (1604.1) *1. Фактът на съществуването.* Природните взаимоотношения и родството на смъртните са преплетени в семейството: децата наследяват определени родителски черти. Децата произхождат от родителите; съществуването на личността зависи от действието, предприето от родителите. Отношенията на бащата и детето са присъщи на цялата природа и се разпространяват над всички живи субстанции.

142:7.7 (1604.2) *2. Безопасност и удоволствие.* Истинските бащи с огромно удоволствие осигуряват своите деца с всичко необходимо. Много бащи не се ограничават само с едното удовлетворяване на потребностите на децата – на тях им харесва да се грижат и за това, техните деца да получават удоволствие.

142:7.8 (1604.3) *3. Образование и възпитание.* Мъдрите бащи внимателно планират образованието и адекватното възпитание на своите синове и дъщери, готвейки ги от млади за по-сериозни задължения в последващия живот.

142:7.9 (1604.4) *4. Дисциплина и принуда.* Предвидливите бащи се грижат и за необходимата дисциплина, ръководство, наказания и понякога принуждаване на своето младо и незряло потомство.

142:7.10 (1604.5) *5. Приятелство и преданост.* Любящият баща поддържа тесни и сърдечни взаимоотношения със своите деца. Той винаги е готов да изслуша техните молби, да сподели с тях страданията и да им помогне при преодоляването на трудностите. Бащата е във висша

степен заинтересуван от подобряване благополучието на своето потомство.

142:7.11 (1604.6) *6. Любов и милосърдие.* Съчувстващият баща лесно прощава; бащата свободно прощава на своите деца. Бащите не приличат на съдии, врагове или кредитори. Настоящите семейства са основани на търпимост, издръжливост и умение да прощаваш.

142:7.12 (1604.7) *7. Грижа за бъдещето.* Тленните бащи се стремят да оставят наследство на своите синове. Семейството продължава от едно поколение към друго. Смъртта слага край само на едно поколение, за да положи началото на следващото. Смъртта прекратява живота на индивида, но не задължително разрушава семейството.

142:7.13 (1604.8) С часове Учителят обсъждаше приложението на тези характеристики на семейния живот към взаимоотношенията между човека, земното дете, и Бога, Райския Баща. И неговият извод беше следният: “Аз в съвършенство познах всичко, което се отнася до отношенията на сина към Бащата, тъй като вече постигнах всичко, което вие трябва да постигнете в синовството на вечното бъдеще. Синът Човешки е готов да се възнесе и да заеме място отдясно на Отеца така, че в мен за всички вас още по-широко се открива пътят към Бога и заставайки на този път, вие ще станете съвършени, както е съвършен вашият небесен Баща, преди да завършите своя славен възход.”

142:7.14 (1604.9) Когато апостолите чуха тези поразителни думи, те си спомниха това, което казваше Йоан Кръстител по

време на кръщението на Иисус, и този епизод винаги живееше в тяхната памет в течение на цялата проповедническа и просветителска дейност след смъртта и възкресението на Учителя.

142:7.15 (1604.10) Иисус е божествен Син, който се ползва с абсолютното доверие на Всеобщия Баща. Той е бил с Отеца и изцяло Го разбира. Сега той в пълна мяра удовлетвори Отеца със своя преживян на Земята живот и тази инкарнация в плът му позволи изцяло да разбере човека. Иисус беше съвършенството на човека; той постигна именно такова съвършенство, което – в него и чрез него, е съдено да постигнат всички искрено вярващи. Иисус разкри на човека Бога на съвършенството и в собствено лице представи Бога на усъвършенствания син на световете.

142:7.16 (1605.1) Макар че Иисус говори в течение на няколко часа, Тома не беше удовлетворен, защото каза: “Но, Учителю, по наше мнение небесният Отец не винаги се отнася към нас благоприятно и милосърдно. Нерядко ние мъчително страдаме на Земята и нашите молитви не винаги биват чути. В какво не успяваме да разберем смисъла на твоето учение?”

142:7.17 (1605.2) Иисус отговори: “Тома, Тома, кога ще се научиш да слушаш със своя духовен слух? Колко време трябва да измине, преди да осъзнаеш, че това Царство е Царството духовно и че моят Отец също е духовно Същество? Нима не разбираш, че аз ви уча като духовни деца на небесното семейство на Духа и че главата на това семейство е безкрайният и вечен Дух? Нима не можеш да ми позволиш

да използвам земното семейство като пример за божествени отношения, без да прилагаш буквално моето учение към това, което е материално? Нима си неспособен да отделиш в своето съзнание духовните реалности на Царството от днешните материални, социални, икономически и политически проблеми? Когато говоря с езика на духа, защо ти упорито превеждаш влагания от мен смисъл на езика на плътта само затова, защото като пример аз предпочитам да използвам обикновените и буквални отношения? Мои деца, призовавам ви да престанете да прилагате учението за Царството на Духа към такива долни неща като робството, бедността, дома, земята, а също и към материалните проблеми на човешката справедливост и правосъдие. Тези тленни неща се отнасят към хората на този свят и макар че те в известен смисъл засягат всички хора, вие бяхте призвани да представяте в този свят мен така, както аз представлявам своя Отец. Вие сте духовни посланици на духовното Царство, особени представители на духовния Отец. Към това време аз вече трябваше да мога да ви уча като възрастни хора на духовното Царство. Нима винаги ще трябва да се обръщам към вас като към деца? Нима вие никога няма да пораснете в своето духовно възприятие? И все пак аз ви обичам и ще бъда търпелив към вас до самия край на вашата връзка с плътта. Но и след това моят дух ще върви пред вас по целия свят.”

8. В Южна Юдея

^{142:8.1 (1605.3)} Към края на април опозицията на Иисус сред фарисеите и садукееите стана толкова явна, че Учителят и неговите апостоли решиха за известно време да напуснат

Йерусалим и да продължат своята дейност на юг – във Витлеем и Хеврон. Целият месец май премина в индивидуален труд в тези градове и сред жителите на околните села. По време на това пътешествие Иисус и апостолите му не излизаха с публични проповеди, ограничавайки се с посещения по домовете. Част от времето, докато апостолите учеха Евангелието и помагаха на болните, Иисус и Абнер прекараха в колонията на назореите в Ен-Геди. Оттук излезе Йоан Кръстител и Абнер беше главата на тази група. Много членове на братството на назореите повярваха в Иисус, но в своето мнозинство тези аскетични и чудати мъже се отказваха да го приемат като учител, изпратен свише, защото той не призоваваше към пост и други видове самоотречение.

142:8.2 (1605.4) Хората, живеещи по тези места, не знаеха, че Иисус е роден във Витлеем. Както и огромното мнозинство ученици, те винаги смятаха, че Учителят се е родил в Назарет. Но апостолите знаеха истинското положение на нещата.

142:8.3 (1605.5) Времето, прекарано в Южна Юдея, беше период на спокоен и плодотворен труд; Царството се изпълни с много нови души. Към началото на юни нападките към Иисус в Йерусалим почти се прекратиха, което позволи на Учителя и апостолите да се върнат там за наставляване и утешаване на вярващите.

142:8.4 (1605.6) Макар че целия юни Иисус и апостолите прекараха в Йерусалим и неговите околности, в този период те не учеха публично. Голяма част от времето те живееха в палатки, поставени в сенчестия парк или в

градината, по това време известна като Гетсимания. Тази градина се намираше на западния склон на Елеонската планина недалеч от потока Кедрон. Съботните почивни дни обикновено прекарваха във Витания заедно с Лазар и неговите сестри. Само няколко пъти Иисус посети Йерусалим, но множество посетители идваха при него от града в Гетсимания. Една вечер в петък Никодим и Йосиф Ариматейски решиха да посетят Иисус, но се изплашиха и се върнаха назад, чак когато бяха стигнали до входа на палатката на Иисус. И, разбира се, те не се досещаха, че Иисус е знаел за всичките им действия.

^{142:8.5 (1605.7)} Когато управителите на евреите узнаха, че Иисус се е върнал в Йерусалим, те решиха да го арестуват; но виждайки, че той не излиза с публични проповеди, си направиха извода, че той е напласен от техните предишни заплахи, и решиха да прекратят по-нататъшните преследвания и да му позволят да продължи да учи по такъв непривличащ вниманието начин. Събитията се развиваха спокойно чак до последните дни на юни, когато някой си Соломон, член на Синедриона, публично започна да поддържа учението на Иисус, заявявайки за това на еврейските управители. Веднага се раздадоха нови призови за ареста на Иисус и събитията приеха толкова сериозен обрат, че Учителят реши да се оттегли в градовете на Самария и Декаполис.

Документ 143. Преминаване през Самария

^{143:0.1 (1607.1)} В КРАЯ на юни 27 година от н.е. поради усилилото се противодействие на еврейските религиозни управители Иисус и дванадесетте апостоли напуснаха

Йерусалим, изпращайки своите палатки и оскъдно лично имущество на съхранение в дома на Лазар във Витания. По пътя на север, в Самария, те останаха за съботата във Ветил. Тук в течение на няколко дни те проповядваха на хората, дошли от Гофна и Ефрем. Група жители на Ариматея и Тамна пристигна, за да покани Иисус да посети техните села. Повече от две седмици Учителят и неговите апостоли учеха евреите и самаряните от този район, много от които идваха от места като Антипатрида, за да чуят благата вест за Царството.

143:0.2 (1607.2) Жителите на Южна Самария, които с удоволствие слушаха Иисус и апостолите, с изключение на Юда Искарот, успяха в значителна степен да преодолеят своето предубеждение против самаряните. На Юда му беше много трудно да ги заобича. През последната седмица от юли Иисус и неговите другари бяха готови да тръгнат за Йордан в новите гръцки градове Фасел и Архелай.

1. Проповедта в Архелаида

143:1.1 (1607.3) В течение на първата половина на август центрове на дейността на апостолската група станаха гръцките градове Архелай и Фасел, където за пръв път им се наложи да излязат с проповед пред аудитория, състояща се практически само от друговеци – гърци, римляни, сирийци, тъй като в тези два гръцки града имаше много малко евреи. Общувайки с тези римски граждани, апостолите се натъкнаха на нови трудности при възвестяването на Царството и чуха нови възражения против ученията на Иисус. На една от многото вечерни

беседи със своите апостоли Иисус внимателно изслуша тези възражения против Евангелието за Царството от устата на дванадесетте, разказващи за впечатленията, натрупани за времето на индивидуалния труд.

143:1.2 (1607.4) Филип зададе характерен въпрос, свидетелстващ за трудностите, с които им се наложи да се сблъскат. Филип каза: “Учителю, тези гърци и римляни принизяват значението на нашата проповед, казвайки, че такива учения стават само за слабите и робите. Те твърдят, че езическата религия превишава нашето учение, тъй като насърчава придобиването на силен, здрав и енергичен характер. Те твърдят, че ние бихме искали да превърнем всички хора в лишени от сила, пасивни несъпротивляващи се, които скоро биха изчезнали от лицето на земята. Ти, Учителю, им харесваш и те открито признават, че твоето учение е небесно и идеално, но те не желаят да се отнесат към него сериозно. Те заявяват, че твоята религия не е за този свят и че хората не могат да живеят така, както ти учиш. Учителю, какво да отговорим на тези друговеци?”

143:1.3 (1607.5) Изслушвайки аналогични възражения против Евангелието за Царството от Тома, Натанаил, Симон Зилот и Матей, Иисус каза на апостолите:

143:1.4 (1608.1) “Аз дойдох в този свят, за да изпълня волята на моя Отец и да разкрия Неговия любвеобилен характер пред цялото човечество. В това, мои братя, се състои моята мисия. И аз ще изпълнявам само нея независимо от неразбирането, което моето учение може да срещне от страна на евреите или друговеците на това или друго поколение. Но вие не трябва да изпускате предвид това, че

даже божествената любов предполага сурова дисциплина. Любовта на бащата към своя син нерядко кара бащата да ограничава своето неразумно потомство от лекомислени постъпки. Детето не винаги разбира мъдрите и изпълнени с любов мотиви на ограничаващата го дисциплина на неговия баща. Но аз ви заявявам, че моят Баща в Рая наистина управлява вселената на вселените за сметка на пробуждащата сила на Своята любов. Любовта е най-великата от всички духовни реалности. Истината е освобождаващо откровение, но любовта е висше отношение. И каквито и пропуски в управлението на света да допускат вашите събратя днес, в бъдещата епоха този свят ще го управлява Евангелието, което аз ви провъзгласявам. Висшата цел на човешкия прогрес е благоговейно признание на бащинството на Бога и претворяване на изпълненото с любов братство между хората.

143:1.5 (1608.2) Но кой ви е казал, че моето Евангелие е предназначено само за робите и слабите? Нима вие, мои избрани апостоли, приличате на слаби хора? Нима Йоан Кръстител приличаше на слаб човек? Нима виждате аз да съм роб на страха? Действително, в това поколение Евангелието е обърнато към бедните и угнетените. Религиите на този свят са се отвърнали от бедните, но моят Отец не отдава значение на обществените различия. Освен това днешните бедняци ще бъдат първите, които откликнат на призива към разкаяние и приемането на синовство. Евангелието за Царството трябва да се проповядва на всички – юдеи и езичници, богати и бедни,

свободни и оковани, и в равна степен на млади и стари, на мъже и жени.

143:1.6 (1608.3) Не си мислете, че служенето на Царството се отличава с еднообразна безметежност, защото моят Отец е Бог на любовта и с удоволствие проявява Своего милосърдие. Възходът към Рая е най-висшият подвиг за цялото време, трудно постижение на вечността. Служенето на Царството на Земята ще изисква от вас цялата мъжествена зрелост, на която ще сте способни вие и вашите съратници. Мнозина от вас ще приемат смъртта заради своята вяроност към Евангелието на това Царство. Лесно е да се умре във физическо сражение, в строя, когато вашата храброст укрепва от присъствието на сражаващите се другари, но нужна е по-висока и дълбока форма на човешка храброст и преданост, за да можеш спокойно и в пълна самота да заложиш главата си за любовта към истината, живееща в твоето смъртно сърце.

143:1.7 (1608.4) Днес невярващите могат да се надсмиват над това, че вие проповядвате Евангелие на непротивенето и живеете живот, свободен от насилие, но вие сте първите доброволци в дългия ред искрени вярващи в Евангелието за това Царство, които ще потресат човечеството със своята героична преданост към тези учения. Никакви армии на света никога няма да демонстрират такава храброст и кураж, както вие и вашите верни последователи, провъзгласяващи по целия свят благата вест – бащинството на Бога и братството между хората. Храбростта на плътта е низшата форма на смелост. Безстрашието на ума е по-висока форма на човешката

храброст, но най-висша и духовна е безкомпромисната вярност на просветения човек към своите убеждения, почиващи върху дълбоките духовни реалности. И такава храброст е героизмът на богопозналия човек. Всички вие сте познали Бога; вие наистина сте лични съратници на Сина Човешки.”

^{143:1.8 (1608.5)} Това не е всичко, което беше казано от Иисус в дадения случай, но такова беше неговото встъпително слово, след което той говори още дълго, усиляйки и илюстрирайки своите изказвания. Това беше едно от най-прочувствените обръщения на Иисус към дванадесетте апостоли. Рядко думите на Учителя към апостолите биваха изпълнени с толкова силно чувство и това беше един от онези редки случаи, когато той говореше с очевидна сериозност, придружена от забележимо душевно вълнение.

^{143:1.9 (1609.1)} Това веднага се отрази на публичните проповеди и личното служене на апостолите; започвайки от този ден, новата тема за мъжеството стана преобладаваща в техните проповеди. Апостолите продължаваха да придобиват дух на позитивна напористост в новото Евангелие за Царството. От този ден те вече не отделяха толкова внимание на проповедите за пасивните добродетели и забранителни предписания, отнасящи се към многостранните учения на техния Учител.

2. Урокът по самообладание

^{143:2.1 (1609.2)} Учителят беше съвършен образец на човешко самообладание. Когато го оскърбяваха, той не

оскърбяваше в отговор; когато страдаше, той не произнасяше заплахи по адрес на своите мъчители; когато враговете го обвиняваха, той само предаваше себе си на праведния съд на своя небесен Отец.

143:2.2 (1609.3) На едно от вечерните събрания Андрей попита Иисус: “Учителю, следва ли да се придържаме към самоотречение, както на това учеше Йоан Кръстител, или да се стремим към самообладанието, към което призовава твоето учение? В какво твоето учение се различава от учението на Йоан?” Иисус отвърна: “Йоан действително ви учеше на праведен път съгласно просветеността и законите на неговите предци и такава беше религията на самоизучаването и самоотречението. Но аз дойдох с нова проповед за самозабрава и самообладание. Аз ви демонстрирам пътят на живота такъв, какъвто той ми беше разкрит от моя небесен Отец.

143:2.3 (1609.4) Истина, истина ви казвам: този, който владее себе си, е по-велик от този, който подчинява на себе си цял град. Самообладанието е мерило за нравствената природа на човека и показател за неговото духовно развитие. При стария ред вие постихте и се молехте; като нови създания, родили се в духа, вас ви учат да вярвате и да се радвате. В Царството на Отеца вие трябва да станете нови създания; старото трябва да си отиде; вижте — аз ви показвам как всичко трябва да стане ново. И чрез своята любов един към друг вие трябва да убедите света, че сте дошли от робството до свободата, от смъртта — до вечния живот.

143:2.4 (1609.5) Следвайки предишния път, вие се стремите да заглушавате, да се покорявате и да се подчинявате на

правилата на живота; следвайки новия път, вие трябва отначало да бъдете *преобразувани* от Духа на Истината, за да можете с това да укрепите своята вътрешна душа с постоянното духовно обновление на разума се и така вие придобивате способността уверено и радостно да изпълнявате благотворната, угодна и съвършена воля на Бога. Не забравяйте – именно вашата лична вяра и най-велики скъпоценни обещания на Бога ви осигуряват участие в божествената същност. Така чрез своята вяра и преобразуване на духа вие действително се превръщате в храмове Божии и Неговият Дух действително пребивава във вас. Ако, в такъв случай, във вас пребивава Духът, вие повече не сте роби на плътта, а ставате свободни, освободени синове на Духа. Новият закон на Духа ви дарява със свобода на самообладанието вместо предишния закон на страха и самозакрепостяването и робството на самоотречението.

143:2.5 (1609.6) Неведнъж, извършвайки зло, вие се опитвахте да възложите отговорността за своите постъпки на козните на дявола, макар че в действителност вас ви отклоняваха от истинския път вашите собствени наклонности. Нима отдавна пророк Йеремия не ви каза, че човешкото сърце е повече от всичко лъжовно, а понякога и крайно покварено? С каква лекота вие лъжете самите себе си, предавайки се на глупави страхове, всевъзможна похот, поробващи удоволствия, зли мисли, завист и даже отмъстителна ненавист!”

143:2.6 (1610.1) „Спасението се постига чрез прераждане на духа, а не с лицемерни деяния в плът. Вашето оправдание е

вярата, вашият път в братството – благоволението, а не в страха или самоотречението от плътта, макар че родените в духа деца на Отеца винаги и във всичко *владяят* себе си и всичко, което е свързано с желанията в плът. Когато знаете, че сте спасени от вярата, вие действително сте в мир с Бога. И на всички, които следват пътя на този небесен свят, е съдено да бъдат причислени към вечното служене на неизменно еволюиращите синове на вечния Бог. От днес не задължение, а ваша възвишена привилегия е да очистите своя разум и своето тяло от всяко зло, стремейки се да постигнете съвършенство в любовта към Бога.

143:2.7 (1610.2) Вашето синовство е основано на вярата и вие трябва да оставате безразлични към страха. Вашата радост произлиза от доверието към божествения свят и затова вие няма да се поддавате на съмнения в реалността на любовта и милосърдието на Отеца. Самата добродетел Божия довежда човека до истинско, неподправено разкаяние. Вашата тайна на владееенето на самия себе си е свързана с вашата вяра в духа, който пребивава във вас и винаги действа посредством любовта. Даже тази спасителна вяра не е ваше собствено достояние; тя също е дар Божий. И ако вие сте децата на тази жива вяра, то вече не сте роби на своята природа, а нейни победоносни властелини, освободените Божии синове.

143:2.8 (1610.3) И така, деца мои, ако се раждате в духа, то вие завинаги се освобождавате от съзнаваното от вас бреме на живота – живота на самоотречение и бдително отношение към желанията на плътта, и се премествате в радостното

царство на духа, където спонтанно внасяте плодовете на духа в своя ежедневен живот; а плодовете на духа са квинтесенцията на висшия тип чудесно и облагородяващо самообладание, върхът на земното постижение на смъртните – истинското владение на себе си.”

3. Развлечение и отдих

^{143:3.1 (1610.4)} Приблизително по това време в средата на апостолите и техните най-близки ученици възникна огромно нервно и емоционално напрежение. Апостолите още не бяха успели както следва да привикнат към съвместният живот и труд. На тях им беше все по-трудно да съхранят хармонични отношения с учениците на Йоан Кръстител. Общуването с друговерците и самаряните стана тежко изпитание за тези евреи. Освен това неотдавнашните изявления на Иисус още повече усилиха тяхната душевна обърканост. Андрей започна да губи самообладание; той не знаеше какво да прави и затова отиде при Учителя, за да му изложи своите проблеми и трудности. Изслушвайки главата на апостолите, разказващи за своите беди, Иисус каза: “Андрей, когато хората постигат такава степен на въвлеченост и когато това засяга толкова много хора, изпитващи силни чувства, техните проблеми вече не се разрешават с думи. Аз не мога да направя това, за което ме молиш – аз няма да участвам в решаването на вашите лични и социални проблеми, но ще прекарам заедно с вас три дни в почивка и развлечения. Върви при своите братя и им съобщи, че всички вие тръгвате с мен в планината Сартаба, където искам да отдъхна за ден-два.

143:3.2 (1610.5) Ти трябва да се приближиш до всеки от твоите единадесет братя и да му кажеш на четири очи: “Учителят желае ние да посветим заедно с него известно време на отдих и развлечения. Така и така, в последно време всички ние изпитахме мъчително състояние на духа и пренапрежение на разума, аз предлагам да не си спомняме по време на този отдих за нашите трудности и проблеми. Мога ли да разчитам на твоето сътрудничество в това дело?” Поговори така – лично, на четири очи – с всеки от своите събратя.” И Андрей последва съвета на Учителя.

143:3.3 (1611.1) Този поход стана чудесно събитие за всеки негов участник; те завинаги запомниха деня на изкачването в планината. За цялото време на пътешествието не беше изречена практически нито дума за проблемите. Достигайки върха на планината, Иисус ги разположи до себе си и каза: “Братя мои, всички вие трябва да усвоите ценността на отдиха и ефективността на развлечението. Трябва да разберете, че най-добрият метод за решаване на някои объркани въпроси е да ги оставите на времето. Връщайки се освежени благодарение на отдиха или поклонението, вие сте способни да се заемете с решаването на своите проблеми с по-ясна глава и по-уверена ръка, а да не говорим за по-решително сърце. Освен това нерядко откривате, че докато сте почивали с ума и тялото си, размерите и значимостта на вашите проблеми са се намалили.”

143:3.4 (1611.2) На следващия ден Иисус даде на всеки от дванадесетте тема за обсъждане. Целият ден беше посветен на спомени и беседи на теми, несвързани с техния

религиозен труд. За миг те бяха шокирани от това, че Иисус даже не произнесе – гласно – молитва, когато разчупи хляба за тяхната съвместна обедна трапеза. Това беше първият случай, в който го виждаха да пренебрегне такива формалности.

^{143:3.5 (1611.3)} Когато се качваха на планината, главата на Андрей беше изпълнена с проблеми. Йоан се намираше в състояние на изключително духовно объркване. Яков изпитваше силни душевни мъки. Матей изпитваше остър недостиг на пари във връзка с това, че живееха сред друговерци. Петър беше преуморен и в последно време беше по-несдържан, отколкото е обичайно. Юда страдаше от поредния пристъп на обидчивост и егоизъм. Симон беше необичайно разстроен от опитите да примири своя патриотизъм с любовта и братството към хората. Филип изпадаше във все по-голямо объркване поради развитието на събитията. Натанаил се шегуваше по-рядко, откакто те влязоха в контакт с езическото население, а Тома беше в дълбока депресия. Само близнаците съхраняваха нормално състояние на духа и невъзмутимост. Всички те се намираха в силно объркване поради това, че не знаеха как да поддържат мирни отношения с учениците на Йоан Кръстител.

^{143:3.6 (1611.4)} На третия ден, когато започнаха да се спускат от планината обратно към своя лагер, в тях се извърши огромна промяна. Те направиха велико откритие, виждайки, че много човешки трудности в действителност не съществуват, че много неотложни проблеми са породени от прекомерен страх и плод на преувеличени

опасения. Те узнаха, че най-добрият метод за решаване на всякакви подобни затруднения е да ги оставят за известно време; отдалечавайки се от своите проблеми, те им позволиха да се разрешат сами.

^{143:3.7 (1611.5)} Връщането след отдиха положи началото на същественото подобрене на отношенията с последователите на Йоан Кръстител. Много от дванадесетте действително се развеселиха, когато в резултат на тридневния отдих от рутинни задължения те забелязаха промяна в душевното състояние на всеки от тях и видяха, че са се избавили от раздразнителността. За хората еднообразното общуване винаги е изпълнено с възможности за съществено умножаване на трудностите и увеличаване на проблемите.

^{143:3.8 (1611.6)} Малцина от друговерците на двата гръцки града Архелай и Фасел повярваха в Евангелието, но дванадесетте апостоли придобиха ценен опит от своята първа продължителна работа с изключително езическо население. Една сутрин в понеделник, приблизително в средата на месеца, Иисус каза на Андрей: “Отиваме в Самария.” И те веднага тръгнаха за град Сихар, разположен недалеч от кладенеца на Яков.

4. Евреите и самаряните

^{143:4.1 (1612.1)} Повече от шестстотин години евреите на Юдея, а след това евреите на Галилея враждуваха със самаряните. Неприязънта между евреите и самаряните възникна по следния начин: приблизително седемстотин години до н.е. асирийският цар Саргон, потушавайки въстание в

Централна Палестина, отведе в плен повече от двадесет и пет хиляди евреи от северното Израилско царство и ги замени с почти същото число потомци на кутити, сипаряни и хаматити. По-късно Асенафар изпрати нови колонии за заселване в Самария.

^{143:4.2 (1612.2)} Началото на религиозната вражда между евреите и самаряните беше положено от завръщането на евреите от вавилонски плен, когато самаряните се опитаха да възпрепятстват възстановяването на Йерусалим. По-късно те оскърбиха евреите, оказвайки дружеска помощ на армиите на Александър Македонски. В отговор на тяхното приятелство Александър разреши на самаряните да построят храм на планината Гаризим, където те се покланяха на Яхве и на своите племенни богове и правеха жертвоприношения със съблюдаване на ритуали, в голяма степен напомнящи храмовите богослужения в Йерусалим. Това вероизповедание при тях се запази поне до епохата на Макавеите, когато Йоан Хиркан разруши техния храм на планината Гаризим. По време на своя труд сред самаряните след смъртта на Иисус апостол Филип проведе много срещи на мястото на този древен храм.

^{143:4.3 (1612.3)} Враждебните отношения между евреите и самаряните бяха осветени от времето и датираха от векове; от времената на Александър те все по-малко общуваха един с друг. Дванадесетте апостоли не се противиха да проповядват в гръцките и другите езически градове на Декаполис и Сирия, но тяхната преданост към Учителя беше подложена на сурово изпитание, когато той каза: “Да отидем в Самария.” Но за годината и нещо, прекарана с

Иисус, в тях се сформира такава лична преданост, която превъзхождаше даже вярата им в неговите учения и предубежденията им против самаряните.

5. Жената от Сихар

^{143:5.1 (1612.4)} Когато Учителят и дванадесетте пристигнаха при кладенеца на Яков, умореният от пътя Иисус остана при кладенеца, докато апостолите се отправиха заедно с Филип, за да му помогнат да донесе от Сихар палатки и храна, тъй като те се канеха известно време да останат в този район. Петър и синовете на Зеведей искаха да останат с Иисус, но той помоли те да отидат заедно със своите събратя, казвайки: “Не се тревожете за мен; тези самаряни ще бъдат дружелюбни; само нашите братя, евреите, се стремят да ни навредят.” Така в лятната вечер, около шест часа, Иисус остана при кладенеца да дочака връщането на апостолите.

^{143:5.2 (1612.5)} Водата в кладенеца на Яков беше по-малко наситена с минерални соли, отколкото водата в кладенеца в Сихар, и затова високо се ценеше като питейна вода. Иисус го мъчеше жажда, но нямаше с какво да извади вода. Затова, когато към кладенеца се приближи жена от Сихар със своята стомна за вода и се приготви да загребе вода, Иисус ѝ каза: “Дай ми да пия.” По външността на Иисус и по неговите дрехи самарянката разбра, че пред нея стои евреин, а по неговия акцент тя заключи, че той е галилейски евреин. Наричаха я Налда и тя представляваше миловидно създание. Беше премного удивена, че евреин се обръща към нея така при кладенеца и моли за вода, тъй като в онези времена се смяташе за неприлично за

уважаващ себе си мъж пред хората да говори с жена, още повече евреин да започне разговор със самарянка. Затова Налда попита Иисус: “Как така ти, евреинът, молиш мен, самарянката, да ти дам вода?” Иисус ѝ отговори: “Аз действително те помолих за вода, но ако ти само можеше да разбереш, то сама би поискала от мен глътка жива вода.” Тогава Налда каза: “Но, господине, ти дори няма с какво да загребеш, а кладенецът е дълбок; откъде ще вземеш жива вода? Нима ти превъзхождаш нашия праотец Яков, който ни даде този кладенец и сам пиеше от него със своите деца и добитък?”

^{143:5.3 (1613.1)} Иисус отговори: “Всеки, който пие от тази вода, скоро отново ще ожаднее, но този, който пие водата, изпълнена с живия дух, никога няма да изпитва жажда. И тази жива вода ще се превърне в него в животворен източник, течащ в живота вечен.” Тогава Налда каза: “Дай ми тази вода, за да не изпитвам повече жажда и да не ми се налага повече да идвам тук за вода. Освен това една самарянка с радост ще приеме всичко, което може да ѝ предложи толкова достоен евреин.”

^{143:5.4 (1613.2)} Налда не знаеше как да си обясни желанието на Иисус да поговори с нея. Тя виждаше на лицето на Учителя печата на справедливостта и светостта, но погрешно прие дружелюбието за обикновена фамилиарност и погрешно изтълкува неговата образна реч като форма на заиграване. И бидейки жена с леко поведение, тя вече беше готова за открито кокетство, когато Иисус, гледайки я право в очите, каза с тон, нетърпящ възражение: “Жено, иди повикай своя мъж и го доведи тук.” Тази заповед вразуми Налда. Тя

разбра, че невярно е оценила добротата на Учителя; видя, че неправилно е изтълкувала неговия маниер на говорене. Налда се изплаши; тя започна да осъзнава, че пред нея стои необикновен човек, и опитвайки се да намери подходящ отговор, страшно смущавайки се, промълви: “Но, господине, аз не мога да повикам своя мъж, защото нямам такъв.” Тогава Иисус рече: “Ти каза истината, защото макар че някога можеше да бъдеш омъжена, този, с когото сега живееш, не е твой мъж. Би било по-добре, ако беше престанала лекомислено да се отнасяш към моите думи и беше пожелала живата вода, която ти предложих днес.”

^{143:5.5 (1613.3)} Тези думи подејстваха на жената отрезвяващо и в нея се пробуди всичко най-добро. Налда стана разпътна жена не само по собствена воля. Жестоко и несправедливо отхвърлена от мъжете, отчаяла се, тя се съгласи да живее с някакъв грък, без да се омъжва за него. Сега самарянката чувстваше огромен срам от това, че така лекомислено разговаря с Иисус, и в дълбоко разкаяние се обърна към Учителя с думите: “Господине, съжалявам, че говорих с теб с такъв тон, защото виждам, че ти си свят и може би пророк.” И тя беше вече готова да помоли Учителя за непосредствена и лична помощ, когато направи това, което правеха толкова много преди и след нея, отклонявайки въпроса за личното спасение и обръщайки се за обсъждане на теологията и философията. Тя бързо прехвърли разговорите от своите собствени нужди към теологични спорове. Показвайки планината Гаризим, тя продължи: “Нашите бащи са се покланяли на тази планина и въпреки това *вие* твърдите, че именно Йерусалим е мястото, където

хората следва да се покланят; тогава къде е нужно да се покланяме на Бога?”

143:5.6 (1613.4) Иисус забеляза, че душата на тази жена се опитва да се отклони от прякото и изпитващо съприкосновение към своя Творец, но той видя в душата ѝ и желание да познае пътя към по-добър живот. В края на краищата сърцето на Налда действително жадуваше за жива вода; затова той прояви към нея търпение, казвайки: “Жено, позволи ми да ти кажа, че не е далеч този ден, когато не на тази планина и не в Йерусалим ще се покланят на Отеца. Но днес вие се покланят на този, когото не познавате – смес от религиите на много езически богове и философии. Евреите поне знаят на кого да се покланят; те се освободиха от всякакво объркване, съсредоточавайки вярата си върху един Бог – Яхве. Но ти трябва да ми повярваш, че ще настане време – и то вече е настанало, когато всички искрено вярващи ще се покланят на Отеца в духа и в истината, защото именно такива поклонници търси Отецът. Бог е Дух и покланящите Му се трябва да се покланят в духа и в истината. Твоето спасение не е в това, да знаеш как и къде трябва да се покланят другите, а в това, да приемеш в своето сърце тази жива вода, която аз сега ти предлагам.”

143:5.7 (1614.1) Но Налда направи още един опит да се отклони от обсъждане на деликатния въпрос за нейния личен живот на Земята и статута на нейната душа пред Бога. За пореден път тя прибегна към въпроси на общорелигиозни теми, казвайки: “Да, аз зная, господине, че Йоан проповядваше идването на Обръщания – този, когото ще назоват

Спасител, и че той, явявайки се при нас, ще ни възвести всичко.” И тук Иисус, прекъсвайки Налда, каза с поразяваща за нея увереност: “Аз, говорещият с теб, съм този Спасител.”

^{143:5.8 (1614.2)} Това беше първото пряко, уверено и открито обявяване на своята божествена същност и синовство, направени от Иисус на Земята; и то беше направено пред жена, самарянка, при това жена, до това време имаща съмнителна репутация в очите на хората. Но божественото око виждаше, че против тази жена бяха грешили повече, отколкото беше грешила тя по свое собствено желание, и *сега*, бидейки човешка душа, желаеща спасение, тя го желаше искрено и от все сърце – и това беше достатъчно.

^{143:5.9 (1614.3)} Когато Налда вече се канеше да изкаже своя истински, личен стремеж към по-добър, по-благороден начин на живот, точно тогава, когато беше готова да разкрие истинското желание на своето сърце, дванадесетте се върнаха от Сихар и се вкамениха, виждайки Иисус насаме с тази жена – тази самарянка, в дружеска беседа. Те бързо сложиха своите запаси и се отдалечиха и нито един от тях не се осмели да го укори. Иисус каза на Налда: “Жено, върви по своя път; Бог ти е простил. От днес ти ще живееш нов живот. Ти получи жива вода и в твоята душа се роди нова радост и ти ще станеш дъщеря на Всевишния.” И жената, виждайки неодобрителното отношение на апостолите, остави своята стомна и забърза към града.

^{143:5.10 (1614.4)} Когато се върна в града, Налда възвестяваше на всеки срещнат: “Идете при кладенеца на Яков, побързайте

– там ще видите човека, който ми разказа всичко, което някога съм правила. Може би това е Обръщаният?” И до залез слънце при кладенеца на Яков се събра огромна тълпа, дошла, за да чуе Иисус. И Учителят продължаваше да им говори за водата на живота – дара на пребиваващия в човека дух.

^{143:5.11 (1614.5)} Апостолите винаги се шокираха от готовността на Иисус да говори с жени, жени със съмнителна репутация и даже паднали жени. За Иисус беше много трудно да внуши на своите апостоли, че жените – даже така наречените паднали жени – имат душа, способна да избира Бога за свой Баща, и така да станат дъщери Божии и кандидати за вечен живот. Досега, вече деветнадесет века, много хора демонстрират това нежелание да постигнат ученията на Иисус. Даже християнската религия упорито се строеше около факта на смъртта на Христос, а не около истината за неговия живот. Светът трябва да се интересува повече от щастливия и разкриващ Бога живот на Иисус, отколкото от неговата трагична и печална смърт.

^{143:5.12 (1614.6)} На следващия ден Налда преразказа този случай на апостол Йоан, който никога не го разкри напълно пред другите апостоли, а Иисус, говорейки за него с апостолите, не спомена подробности.

^{143:5.13 (1615.1)} Налда каза на Йоан, че Иисус ѝ е разказал “всичко, което някога съм правила”. Йоан неведнъж искаше да попита Иисус за тази беседа с Налда, но така и не направи това. Иисус разказа на Налда само за един факт от нейния живот, но неговият внимателен поглед и маниери на общуване доведоха до това, че пред нея в един

миг се мярна пъстра панорама от нейния живот – именно затова тя свърза разкриващия се пред нея минал живот с погледа и словото на Учителя. Иисус никога не ѝ каза, че е имала петима мъже. След като я отхвърли мъжът ѝ, тя живя с четирима различни мъже и това, заедно с миналото, изключително ярко се прояви в нейното съзнание в момента, когато тя видя в лицето на Иисус Божий човек. Затова впоследствие тя повтори на Йоан, че Иисус действително ѝ е разказал всичко за нея.

6. Възраждането на вярата в Самария

^{143:6.1 (1615.2)} В тази вечер, когато Налда доведе от Сихар тълпа хора, желаещи да видят Иисус, апостолите току-що се върнаха с храна и те убеждаваха Иисус да яде заедно с тях, вместо да говори с хората, тъй като те са прекарвали целия ден без храна и са гладни. Но Иисус знаеше, че скоро ще се стъмни; затова настоя да поговори с хората преди да ги отпрати. Когато Андрей се опита да го уговори да хапне малко, Иисус каза: “В мен има храна, за която вие не знаете.” Когато апостолите чуха това, те започнаха да се питат: “Нима някой му е носил храна? Може би жената му е дала не само вода, но и храна?” Иисус чу за какво си говорят те помежду си и преди да се обърне към хората, каза на апостолите: “Моята храна е в това, да изпълня волята на Онзи, Който ме е изпратил, и да завърша Неговото дело. Не говорете повече: остана толкова и толкова време до жътвата. Вижте тези хора, дошли от самарянския град, за да ни чуят; аз ви казвам, че нивите са вече узрели за жътвата. Този, който жъне, получава награда и събира реколтата за вечен живот, така че и сеячът, и жътварят да могат да се радват. Защото в това е

вярна пословицата: един сее, друг жъне. Аз ви изпращам да жънете това, над което не сте се трудили; други са се трудили, а вие събирате плодовете на техния труд.” Той каза това, имайки предвид проповедта на Йоан Кръстител.

^{143:6.2 (1615.3)} Иисус и апостолите отидоха в Сихар и проповядваха там в течение на два дни, преди да установят лагера си на планината Гаризим. И много от обитателите на Сихар повярваха в Евангелието и помолиха да ги кръстят, но по това време апостолите на Иисус все още не кръщаваха.

^{143:6.3 (1615.4)} През първата вечер, прекарана в лагера на планината Гаризим, апостолите се опасяваха, че Иисус ще започне да ги упреква за тяхното отношение към жената при кладенеца на Яков, но той нито дума не промълви за това. Вместо това той излезе пред тях с незабравима реч за “реалностите, заемащи главно място в Царството Божие”. Във всяка религия може лесно да се стигне до несъразмерност на ценностите и да се позволи на фактите да заемат мястото на истината в човешката теология. Фактът на разпятието стана централен за последващото християнство; но той не е основната истина в религията, която може да се извлече от живота и ученията на Иисус Назарянин.

^{143:6.4 (1615.5)} Темата за ученията на Иисус в планината Гаризим беше: той желае всички хора да видят Бога като Баща-приятел точно така, както той (Иисус) е за тях брат-приятел. Отново и отново им внушаваше, че любовта е най-великото отношение в света — във вселената, така,

както истината е най-великото изражение на факта на тези божествени отношения.

143:6.5 (1616.1) Иисус толкова пълно разкри себе си на самаряните затова, защото можеше да направи това, без да излага себе си на риск, а също и защото знаеше, че не може втори път да посети дълбинните райони на Самария, за да проповядва Евангелието за Царството.

143:6.6 (1616.2) Иисус и дванадесетте апостоли живяха в лагера на планината Гаризим до края на август. Деня те прекарваха в градовете, проповядвайки на самаряните благата вест за Царството – бащинството на Бога, а през нощта се връщаха в лагера. Работата, проведена от Иисус и апостолите в самарянските градове, доведе в Царството много души и в значителна степен подготви почвата за забележителните трудове на Филип в тези места след смъртта и възкръсването на Иисус, когато жестоките гонения на вярващите в Йерусалим разпръснаха апостолите по целия свят.

7. Ученията за молитвата и поклонението

143:7.1 (1616.3) На вечерните събрания в планината Гаризим Иисус учеше на много велики истини, поставяйки особен акцент върху някои от тях:

143:7.2 (1616.4) Истинската религия е акт на индивидуалната душа, осъзнаваща своите отношения със Създателя; организираната религия е опит на човека да *социализира* поклонението на отделния вярващ.

143:7.3 (1616.5) Поклонението – съзерцанието на духовното, трябва да се редува със служене, с контакт с материалната реалност. Работата трябва да се редува с отдих; религията трябва да се уравновесява с хумор. Дълбоката философия трябва да се сменя с ритмична поезия. Напрегнатостта на живота – възникващото във времето напрежение на личността, трябва да се отслабва с успокоително поклонение. Чувството на неувереност, породено от страха пред изолираността на личността във вселената, трябва да се неутрализира с изпълнено с поклонение съзерцание на Отеца и стремеж да се осъзнае Висшият.

143:7.4 (1616.6) Молитвата е предназначена да направи човека по-малко мислещ, но по- *осъзнаващ*; тя трябва не да увеличава познанията, а по-скоро – да разширява проникателността.

143:7.5 (1616.7) Поклонението е призвано да изпревари бъдещия по-добър живот, за да могат тези нови духовни ценности след това да намерят отражение в днешния живот. Молитвата оказва духовна поддръжка, но поклонението се отличава с божествена съзидателност.

143:7.6 (1616.8) Поклонението е метод за съзерцание на *Един* заради въодушевлението от служене на *мнозина*. Поклонението е мерилото, което едновременно измерва степента на откъснатост на душата от материалната вселена и нейната твърда привързаност към духовните реалности на цялото творение.

143:7.7 (1616.9) Молитвата напомня за себе си – възвишено мислене; поклонението е забравяне на себе си — свръхмислене. Поклонението е не изискващо усилия

внимание, а истински и идеален душевен покой, форма на успокоителен и духовен стремеж.

^{143:7.8 (1616.10)} Поклонението е актът на отъждествяване на частта с Цялото, на крайното с Безкрайното, на сина с Отеца; това е време, правещо крачка към вечността. Поклонението е актът на личното приобщаване на сина към божествения Отец, усвояването от човешката душа-дух на живително, съзидателно, братско и романтично отношение.

^{143:7.9 (1616.11)} Макар че апостолите разбраха само някои от неговите учения в лагера, другите светове ги разбраха и други земни поколения предстои да ги разберат.

Документ 144. В Хеврон и в Декаполис

^{144:0.1 (1617.1)} СЕПТЕМВРИ и октомври преминаха в уединен лагер, разположен на склоновете на планината Хеврон. Целия септември Иисус се намираше тук насаме със своите апостоли, обучавайки и посвещавайки ги в истината за Царството.

^{144:0.2 (1617.2)} Съществуваха няколко причини за уединението на Иисус и апостолите в това време на границата на Самария и Декаполис. Религиозните управители на Йерусалим бяха настроени крайно враждебно; Ирод Антипа все още държеше Йоан Кръстител в заточение, без да се решава нито да го освободи, нито да го екзекутира, и продължаваше да подозира, че Йоан и Иисус са по някакъв начин свързани един с друг. В тези условия би било неразумно да се планира активна работа в Юдея или

Галилея. Имаше и трета причина: постепенно усилване на напрегнатостта между водещите ученици на Йоан и апостолите на Иисус, което се задълбочаваше с увеличаването на броя на вярващите.

144:0.3 (1617.3) Иисус знаеше, че предварителната работа – ученето и проповедите, е към края си, че следващата крачка е да се сложи началото на пълноценния и завършващ труд на неговия земен живот, и на него му се искаше да пристъпи към това дело така, че то по никакъв начин да не терзае и смущава Йоан Кръстител. Затова Иисус реши да проведе известно време в уединение и да провери подготвеността на своите апостоли, а след това спокойно да се труди в градовете на Декаполис дотогава, докато Йоан не бъде екзекутиран или освободен и може да се труди с тях.

1. Лагерът в Хеврон

144:1.1 (1617.4) С времето дванадесетте ставаха все по-предани на Иисус и все по-привързани към делото на Царството. Тази преданост в значителна степен се обясняваше с личната вяроност. Те не разбираха неговото многостранно учение; не разбираха цялата същност на Иисус и значението на неговото посвещение на Земята.

144:1.2 (1617.5) Иисус разясни на своите апостоли, че те се уединяват поради три причини:

144:1.3 (1617.6) 1. Да укрепят своето разбиране за Царството и вярата в Евангелието за Царството.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. Да дочакат отслабване на опозицията на техния труд в Юдея и Галилея.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. Да дочакат съдбата на Йоан Кръстител.

^{144:1.6 (1617.9)} За времето, прекарано в Хеврон, Иисус разказа на апостолите за своето минало и за пребиваването в планината Ермон. Той също така частично им разказа и за това, което е станало в планината в течение на четиридесетте дни веднага след неговото кръщаване. И им повели да не разказват за това на никого дотогава, докато той не се върне при Отеца.

^{144:1.7 (1618.1)} В тези септемврийски седмици те си почиваха, общуваха, споделяха своя опит, натрупан откакто Иисус за пръв път ги призова към служене, и сериозно се опитваха да свържат в едно всичко, което почерпиха от Учителя дотогава. В някаква степен чувстваха, че това ще стане техният последен продължителен отдых. Те разбираха, че поредният публичен труд в Юдея или Галилея ще положи началото на окончателното възвестяване на бъдещото Царство, но много смътно си представяха, ако изобщо си представяха, какво ще бъде то, когато дойде. Йоан и Андрей смятаха, че Царството вече е дошло; Петър и Яков предполагаха, че то тепърва ще дойде; Натанаил и Тома честно признаваха, че не знаят какво да мислят; Матей, Филип и Симон Зилот бяха неувверени и смутени; близнаците пребиваваха в състояние на блажено неведение за съществуващите разногласия, а Юда Искарот мълчеше, без да взема ничия страна.

144:1.8 (1618.2) Значителна част от това време Иисус прекара в самота в планината в близост до лагера. Понякога той вземаше със себе си Петър, Яков и Йоан, но най-често ходеше сам, за да се отдаде на молитви или на общуване с Отеца. След кръщаването на Иисус и четиридесетте дни, прекарани в планината на Перея, едва ли е правилно да се говори за тези периоди на общуване с Отеца като за молитва, както би било неправилно да се говори за тях и като за поклонение; но ще бъде напълно оправдано тези периоди да се нарекат личното общуване на Иисус със своя Отец.

144:1.9 (1618.3) В течение на целия септември централна тема на обсъждане бяха молитвата и поклонението. В заключение — след няколко дни, посветени на обсъждане на поклонението, Иисус излезе с паметно разсъждение за молитвата в отговор на молбата на Тома: “Учителю, научи ни как да се молим.”

144:1.10 (1618.4) Йоан учеше своите ученици на молитва — молитвата за спасение в бъдещото Царство. Макар че Иисус никога не забраняваше на своите последователи да използват молитвата на Йоан, апостолите бързо разбраха, че техният Учител не одобрява изцяло практиката на произнасяне на заучени и формални молитви. При все това вярващите постоянно го молеха да ги научи как да се молят. Апостолите много искаха да узнаят каква форма на молене одобрява Иисус. Именно поради това, че простите хора се нуждаеха от прости думи, Иисус — в отговор на молбата на Тома — този път се съгласи да им даде примерен образец за молитва. Този урок се състоя в един от дните на

третата седмица от тяхното пребиваване в планината Хеврон.

2. Беседата за молитвата

144:2.1 (1618.5) “Йоан действително ви научи на проста молитва: „О, Татко, очисти ни от греха, покажи ни Своята слава, разкрий Своята любов и позволи на Своя Дух да освети нашите сърца вовеки. Амин!” Той ви научи на тази молитва, за да имате на какво да учите народа. Той направи това, не за да се ползвате от такива застинали и формални молби за молитвено изразяване на своите собствени души в молитва.

144:2.2 (1618.6) Молитвата е изключително личен и спонтанен израз на отношението на душата към духа; молитвата трябва да бъде съкровено общуване на синовството и израз на разбирателство. Ако молитвата се диктува от духа, тя води до съвместно духовно израстване. Идеалната молитва е форма на духовно общуване, която води към разумно поклонение. Истинската молитва отразява вашия истински небесен стремеж към постигането на своите идеали.

144:2.3 (1619.1) Молитвата е дихание на душата; тя трябва да ви доведе до настойчивост във вашия стремеж да познаете волята на Отеца. Ако някой от вас има съсед и отидете при него посред нощ и кажете: “Приятелю, дай ми назаем три хляба, защото ми дойде на гости един приятел, а аз нямам с какво да го нагостя”; и ако вашият съсед отговори: “Не ме безпокой, вратата е вече затворена, децата ми и аз вече сме си легнали; затова не мога да стана и да ти дам хляб”, вие ще настоявате, обяснявайки, че вашият приятел е

гладен и вие нямате какво да му предложите. Аз ви казвам, че ако той не стане да ви даде хляб, защото ви е приятел, то благодарение на вашата настойчивост той ще стане и ще ви даде толкова хляб, колкото ви е нужно. Щом настойчивостта печели разположението даже на смъртния човек, то колко повече хляб на живота благодарение на своята настойчивост в духа вие можете да получите от благоразположените ръце на небесния Отец. И отново ви казвам: молете се и ще ви бъде дадено; търсете и ще намерите; чукайте на вратата и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска – получава, който търси – намира, и ако някой чука на вратата на спасението, тя ще се отвори пред него.

144:2.4 (1619.2) Кой от вас, бидейки баща, към когото синът се обръща с неразумна молба, ще се поколебае да му отговори, ръководейки се от родителска мъдрост, а не от погрешната молба на сина? Ако детето се нуждае от хляб, ще му дадете ли камък само поради това, че то го е поискало неразумно? Ако синът моли за риба, ще му дадете ли водна змия само затова, защото тя се е хванала в мрежите заедно с рибата и детето поради глупостта си иска змията? Ако вие, бидейки смъртни и крайни създания, знаете как да отговаряте на молбите и да давате благи и подобаващи дарове на своите деца, то колко повече духовни и много други благодеяния ще свърши вашият небесен Баща за тези, които Го помолят! Хората винаги следва да се молят и да не се обезкуражават.

144:2.5 (1619.3) Позволете ми да ви разкажа за един съдия, който живееше в нечестив град. Този съдия не се боеше от Бога

и не уважаваше хората. В същия град живееше бедна вдовица, която много пъти идваше при този несправедлив съдия, казвайки: “Защити ме от моя противник.” Известно време той не искаше и да чуе, но след това си каза: “Макар че не се боя от Бога и не уважавам хората, тази вдовица няма да ме остави на мира. Ще я защита, за да не идва повече и да не ми досажда.” Разказвам ви това, за да ви призова към настойчивост във вашите молитви. Моите думи не означават, че вашите молби ще изменят справедливия и праведен небесен Баща. Със своята настойчивост вие трябва да се сдобивате не с разположението на Бога, а с изменение на своето земно отношение и разширяване на способността на вашите души за духовно възприятие.

144:2.6 (1619.4) Но когато се молите, вие почти не се ползвате от своята вяра. Истинската вяра премества планини от материални трудности, които могат да се окажат на пътя на развитието на душата и духовния напредък.”

3. Молитвата на вярващия

144:3.1 (1619.5) Но и това не удовлетвори апостолите; те искаха Иисус да им даде образец за молитва, на която биха могли да учат новите ученици. Изслушвайки беседата за молитвата, Яков Зеведеев каза: “И така да е, Учителю, но на нас ни е нужен пример за молитва не толкова заради самите себе си, колкото за новите вярващи, които толкова често ни питат: “Научете ни как трябва да се молим на небесния Отец”.

144:3.2 (1619.6) Когато Яков замлъкна, Иисус каза: “Ако вие както преди желаете да чуете такава молитва, аз ще ви запозная с тази, на която учех моите братя и сестри в Назарет:

144:3.3 (1620.1) Татко наш небесен,

144:3.4 (1620.2) да бъде свято името Ти;

144:3.5 (1620.3) да настъпи Царството Ти; да се изпълни волята Ти

144:3.6 (1620.4) както на земята, тъй и на небето.

144:3.7 (1620.5) Дай ни хляба насъщен за утрешния ден;

144:3.8 (1620.6) освежи душите ни с водата на живота.

144:3.9 (1620.7) И прости на всеки от нас дълговете ни,

144:3.10 (1620.8) както сме простили на длъжниците наши.

144:3.11 (1620.9) Пази ни от изкушение, избави ни от злото

144:3.12 (1620.10) и прави ни, подобно на Себе Си, все посъвършени.”

144:3.13 (1620.11) Не е чудно, че апостолите искаха да чуят от Иисус образец на молитва за вярващите. Йоан Кръстител учеше своите последователи на няколко молитви; всички велики учители формулираха молитви за своите ученици. Еврейските религиозни учители имаха около двадесет и пет или тридесет стандартни молитви, които произнасяха в синагогите и даже на кръстопътищата. Иисус изпитваше

особена неприязън към публичните молитви. Досега апостолите само няколко пъти бяха чули как той се моли. Те виждаха, че той прекарва цели нощи в молитви или в поклонение, и бяха много любопитни да узнаят маниера или формата на неговите молби. На тях действително им беше необходимо да знаят какво да отговарят на народа, когато от тях искаха да ги научат как да се молят, както учеше своите последователи Йоан.

^{144:3.14 (1620.12)} Иисус учеше апостолите да се молят тайно; да излизат насаме в природата, в нейното спокойно обкръжение, или да отидат в своите стаи и да затварят вратите преди да пристъпят към молитва.

^{144:3.15 (1620.13)} След смъртта на Иисус и неговото възнесение към Отеца за много вярващи стана навик да завършат тази така наречена Господня молитва с добавянето на думите: “В името на Господа Иисуса Христа”. Още по-късно при преписването бяха изгубени два реда и към молитвата беше добавено ново изречение: “Защото Твои са и Царството, и силата, и славата во веки.”

^{144:3.16 (1620.14)} Иисус даде на апостолите колективната молитва, която използваша домашните му в Назарет. Той никога не учеше на формална индивидуална молитва – само на групови, семейни или социални молби. И той никога не правеше това по собствена инициатива.

^{144:3.17 (1620.15)} Иисус учеше, че действителната молитва трябва да бъде:

^{144:3.18 (1620.16)} 1. Безкористна – не само за самия себе си.

144:3.19 (1620.17) 2. Убедена – съответстваща на вярата.

144:3.20 (1620.18) 3. Искрена – идваща от сърцето.

144:3.21 (1620.19) 4. Разумна – съответстваща на разбирането.

144:3.22 (1620.20) 5. Доверчива – подчиняваща се на премъдрата воля на Отеца.

144:3.23 (1620.21) Когато Иисус прекарваше в планината цели нощи в молитви, то това основно беше заради неговите ученици и на първо място – заради дванадесетте апостоли. Учителят почти никога не се молеше за себе си, макар че често се предаваше на поклонение, което по своята природа беше разумно общуване с Райския Баща.

4. Още за молитвата

144:4.1 (1620.22) В течение на много дни след беседата за молитвата апостолите продължаваха да задават на Учителя въпроси за този първостепенен изповеден обичай. На съвременен език учението на Иисус за молитвата и поклонението, изложено от апостолите в тези дни, може накратко да се предаде по следния начин.

144:4.2 (1621.1) Убеденото и страстно повторение на всяка молитва, ако тя е искрен израз на Божия син и се произнася с вяра, неизменно разширява способността на душата за духовна възприемчивост, колкото и неразумна да е тази молба или колкото и да е невъзможен прекият отговор на нея.

144:4.3 (1620.10) Молейки се, винаги помнете, че синовството е *дар*. От никое дете не се изисква да *заслужи* своя статут на син или дъщеря. Земното дете се ражда по волята на своите родители. Точно така и Божието дете се ражда в благодат и нов живот на духа по волята на небесния Баща. Затова Царството небесно – божественото синовство, трябва да бъде *прието* така, както се приемат малки деца. За разлика от праведността – постепенното развиване на характера, която придобивате, вие приемате синовство посредством благодатта и чрез вярата.

144:4.4 (1620.11) Молитвата доведе Иисус до свръхобщуването на неговата душа с Висшите Управители на вселената на вселените. Молитвата ще доведе земните смъртни към общуването, което е присъщо на истинското поклонение. Способността на душата за духовно възприятие определя количеството небесни благодеяния, които могат да бъдат лично възприети и осъзнати като отговор на молитва.

144:4.5 (1620.12) Молитвата и свързаното с нея поклонение представляват метод за отстраняване от ежедневната рутина на живота, от еднообразния кръговрат на смъртното съществуване. Това е път за приближаване към одухотворено саморазкриване и индивидуалност на интелектуалното и религиозно постижение.

144:4.6 (1620.13) Молитвата е противоотрова за пагубния самоанализ. Във всеки случай тази молитва, на която учеше Иисус, е такава благоденствена опека за душата. Иисус постоянно използваше благотворителното въздействие на молитвата, молейки се за своите събратя. Учителят обикновено се молеше за мнозина, а не за един.

Само в периоди на големи кризи в своя земен живот Иисус се молеше за самия себе си.

144:4.7 (1620.14) Молитвата е дъхът на духовния живот сред материалната цивилизация на човешките раси. Поклонението е спасение за поколението смъртни, търсещи наслаждение.

144:4.8 (1620.15) Както може да се сравни молитвата със зареждане на духовните батерии на душата, така и поклонението може да се сравни с настройката на душата за приемане [в оригинала – хващане, улавяне] на вселенското предаване [в оригинала „радиопредаване”] на безкрайния Дух на Всеобщия Баща.

144:4.9 (1620.16) Молитвата е искреният и жадуващ поглед на детето, обърнат към духовния Баща; тя е психологически процес на замяна на човешката воля с божествената воля. Молитвата е част от божествения план за превръщане на това, което е, в това, което трябва да бъде.

144:4.10 (1620.17) Една от причините за това, че Петър, Яков и Йоан, толкова често съпровождат Иисус в неговите продължителни нощни бдения, никога не чуваха молитвите на Иисус, се заключаваше в това, че техният Учител изключително рядко обличаше своите молитви в думи. Практически всички свои молитви Иисус произнасяше в духа и в сърцето си – мълчаливо.

144:4.11 (1620.18) От всички апостоли Петър и Яков по-добре от другите разбраха учението на Иисус за молитвата и поклонението.

5. Други форми на молитвата

^{144:5.1 (1621.11)} От време на време, в течение на оставащия период от своето пребиваване на Земята, Иисус обръщаше внимание на апостолите върху някои допълнителни форми на молитвата, но той ги използваше само като илюстрация на други въпроси и забраняваше да учат народа на тези “иносказателни молитви”. Много от тях бяха от други обитаеми планети, но Иисус не разкри този факт на апостолите. Сред тях бяха следните молитви:

^{144:5.2 (1622.1)} Татко наш, в Когото са заключени вселенските светове,

^{144:5.3 (1622.2)} да се възвиси името Твое и да се прослави характерът Твой.

^{144:5.4 (1622.3)} Твоето присъствие ни обхваща и разкрива Твоята слава.

^{144:5.5 (1622.4)} Несъвършена в нас, съвършена е тя в небесата.

^{144:5.6 (1622.5)} Дай ни днес животворящите сили на светлината

^{144:5.7 (1622.6)} и не ни позволявай да се отклоним по порочните глухи пътеки на нашето въображение,

^{144:5.8 (1622.7)} защото Твой е славният обитател, вечната сила,

^{144:5.9 (1622.8)} а за нас той е вечният дар на безкрайната любов на твоя Син.

^{144:5.10 (1622.9)} Воистина и во веки веков.

144:5.11 (1622.10) Наш съзидателни Родителю, Който си център на вселената,

144:5.12 (1622.11) посвети ни Своята същност и ни дай Своя характер.

144:5.13 (1622.12) Със Своята благодат ни направи Свои синове и дъщери

144:5.14 (1622.13) и прослави Своего име чрез нашето вечно постижение.

144:5.15 (1622.14) Изпрати Своя направляващ и ръководещ Дух да живее и пребивава в нас,

144:5.16 (1622.15) за да изпълним Твоята воля в този свят, както ангелите изпълняват Твоите заповеди в светлината.

144:5.17 (1622.16) Дай ни сили днес в нашето движение по пътя на истината.

144:5.18 (1622.17) Освободи ни от инертността, злото и всяка греховна простъпка.

144:5.19 (1622.18) Бъди търпелив към нас; ние ще бъдем милостиви към нашите другари.

144:5.20 (1622.19) Щедро напълни с духа на Своего милосърдие нашите сърца на създания.

144:5.21 (1622.20) Крачка след крачка ни води със Своята ръка през объркания лабиринт на живота.

144:5.22 (1622.21) И когато дойде нашият край, приеми в Своето лоно нашия верен дух.

144:5.23 (1622.22) Воистина, да се изпълни Твоята воля, а не нашите желания.

144:5.24 (1622.23) Наш съвършен и праведен небесен Татко,

144:5.25 (1622.24) в този ден вдъхновявай и направлявай нашето пътуване.

144:5.26 (1622.25) Освети нашите постъпки и съгласувай нашите мисли.

144:5.27 (1622.26) Винаги ни води по пътищата на вечния прогрес.

144:5.28 (1622.27) Изпълни ни с цялото могъщество на мъдростта

144:5.29 (1622.28) и със Своята безкрайна енергия вдъхни в нас живот.

144:5.30 (1622.29) Въодушеви ни с божественото съзнание

144:5.31 (1622.30) на присъствието и водителството на серафическите войнства.

144:5.32 (1622.31) Вечно ни води нагоре по пътя на светлината;

144:5.33 (1622.32) напълно ни оправдай в деня на великия Съд.

144:5.34 (1622.33) Направи ни подобни на Себе Си във вечна слава

144:5.35 (1622.34) и приеми ни в Своето вечно небесно служене.

144:5.36 (1622.35) Татко наш, скрит в тайна,

144:5.37 (1622.36) разкрий ни Своя свят характер.

144:5.38 (1622.37) В този ден позволи на Своите земни деца

144:5.39 (1622.38) да видят пътя, светлината и истината.

144:5.40 (1622.39) Покажи ни пътя на вечния прогрес

144:5.41 (1622.40) и дай ни воля да вървим по този път.

144:5.42 (1622.41) Създай в нас Свое божествено царуване

144:5.43 (1622.42) и с това ни дари с пълното владееие на себе си.

144:5.44 (1622.43) Не ни оставяй да се отклоним по пътищата на
мрака и смъртта;

144:5.45 (1622.44) вечно ни води по водите на живота.

144:5.46 (1622.45) Чуй тези наши молитви в Своя прослава;

144:5.47 (1622.46) Зарадвай се, правейки нас, смъртните, все по-
подобни на Теб.

144:5.48 (1623.1) Когато дойде краят, в името на божествения Син,

144:5.49 (1623.2) приеми ни в Своята вечна власт.

144:5.50 (1623.3) Воистина Твоята, а не нашата воля да се изпълни.

144:5.51 (1623.4) Божествени Баща и Майка, в един Родител
съединени,

144:5.52 (1623.5) искаме да бъдем верни на твоята Божествена
същност.

144:5.53 (1623.6) Нека Твоето “Аз” отново живее в нас и чрез нас

144:5.54 (1623.7) благодарение на дара и посвещението на Твоя божествен Дух,

144:5.55 (1623.8) с това несъвършено възпроизвеждайки Те в този свят,

144:5.56 (1623.9) проявяващ се в съвършенство и величие на небето.

144:5.57 (1623.10) Ден след ден ни давай Своего благотворно служене в духа на братството

144:5.58 (1623.11) и миг след миг ни води по пътя на любвеобилното служене.

144:5.59 (1623.12) Бъди вечно и неизменно търпелив към нас,

144:5.60 (1623.13) така както ние показваме Твоето търпение на нашите деца.

144:5.61 (1623.14) Дари ни божествената мъдрост, благоприятна във всичко,

144:5.62 (1623.15) и безкрайната любов, благодатна за всяко създание.

144:5.63 (1623.16) Посвети ни Своего търпение и милосърдие,

144:5.64 (1623.17) за да може нашето състрадание да прегърне слабите на този свят.

144:5.65 (1623.18) И когато завърши нашият път, то нека той бъде достоен за Твоето име,

144:5.66 (1623.19) да зарадва Твоя добър Дух и удовлетвори помощниците на нашите души.

144:5.67 (1623.20) Не както желаем ние, наши любящи Татко, а както желаш Ти, вечно благо на Своите смъртни деца.

144:5.68 (1623.21) Воистина, нека бъде така.

144:5.69 (1623.22) Наш всепредан Източник и всемогъщ Център,

144:5.70 (1623.23) почитано и свято да е името на Твоя всемилостив Син.

144:5.71 (1623.24) Твоите щедрости и благословения слязоха над нас,

144:5.72 (1623.25) дарявайки ни със сила да изпълняваме Твоята воля и Твоите повели.

144:5.73 (1623.26) Миг след миг ни давай храната на дървото на живота;

144:5.74 (1623.27) ден след ден ни храни с живите води от реката на живота.

144:5.75 (1623.28) Крачка след крачка ни извеждай от мрака към божествената светлина.

144:5.76 (1623.29) Обнови нашия разум с преобразуващото действие на пребиваващия в нас дух;

144:5.77 (1623.30) и когато накрая дойде нашият смъртен край,

144:5.78 (1623.31) приеме ни при Себе Си и ни изпрати във вечността.

144:5.79 (1623.32) Увенчай ни с небесните корони на плодотворното служене

144:5.80 (1623.33) и ние ще прославим Отеца, Сина и Святото Въздействие.

144:5.81 (1623.34) Воистина, по цялата безкрайна вселена.

144:5.82 (1623.35) Наши Татко, обитаващ в тайниците на вселената,

144:5.83 (1623.36) да се тачи името Твое, да се почита милосърдието Твое и да се върши правосъдието Твое.

144:5.84 (1623.37) Нека слънцето на праведността ни свети в средата на деня;

144:5.85 (1623.38) в здрача ние Те молим да насочваш нашите нетвърди стъпки.

144:5.86 (1623.39) Води ни за ръка по пътищата, избрани от Теб,

144:5.87 (1623.40) и не ни оставяй, когато е труден пътят и когато ни обкръжава тъмнина.

144:5.88 (1623.41) Не ни забравяй, както ние толкова често забравяме и пренебрегваме Теб.

144:5.89 (1623.42) Бъди милосърден и ни обичай, както ние желаем да обичаме Теб.

144:5.90 (1623.43) Бъди милостив към нас и милосърдно ни прощавай,

144:5.91 (1623.44) както ние справедливо прощаваме на този, който ни терзае и наранява.

144:5.92 (1624.1) Нека любовта, предаността и посвещението на величествения Син

144:5.93 (1624.2) да ни даде вечен живот, изпълнен с Твоето безкрайно милосърдие и любов.

144:5.94 (1624.3) Нека Бог на вселените в пълна мяра ни посвети Своя Дух;

144:5.95 (1624.4) дай ни благодат, за да се подчиняваме на водителството на този Дух.

144:5.96 (1624.5) Чрез любвеобилното служене на преданото серафическо войнство

144:5.97 (1624.6) нека Синът ни води и насочва до края на века.

144:5.98 (1624.7) Извечно ни правí все повече приличащи на Тебе

144:5.99 (1624.8) и в края на нашия път ни приеме във вечните обятия на Рая.

144:5.100 (1624.9) Воистина, в името на посвещенческия Син,

144:5.101 (1624.10) в чест и слава на Висшия Баща.

144:5.102 (1624.11) Макар че апостолите нямаха право да използват тези посветени на молитвата уроци в публичните

проповеди, в своя личен и религиозен опит те извлякоха голяма полза от всички тези откровения. Иисус използваше дадените и други образци на молитвата като илюстрация при личното наставляване на дванадесетте; ние получихме специално разрешение да включим тези седем образци на молитвата в настоящото повествование.

6. Съвещанието с апостолите на Йоан Кръстител

^{144:6.1 (1624.12)} Около първи октомври Филип и част от неговите другари-апостоли се отправиха в едно от съседните села, за да купят храна, където срещнаха няколко от апостолите на Йоан Кръстител. В резултат от тази случайна среща на пазара в Хеврон се състоя триседмично съвещание между апостолите на Иисус и апостолите на Йоан, защото малко преди това Йоан, следвайки примера на Иисус, беше назначил дванадесет от своите вещи ученика за апостоли. Йоан беше направил това по призива на Абнер, главата на неговите верни последователи. Иисус присъстваше в лагера на Хеврон в течение на първата седмица от това съвещание, но отсъстваше в течение на втората и третата седмица.

^{144:6.2 (1624.13)} Към началото на втората седмица от този месец Абнер събра всички свои съратници в лагера на Хеврон и беше готов да пристъпи към съвещание с апостолите на Иисус. В течение на три седмици тези двадесет и четири души се срещаха по три пъти на ден всяка седмица. През първата седмица Иисус общуваше с тях в почивките между техните сутрешни, дневни и вечерни срещи. Те искаха Учителят да присъства на техните срещи и да възглавява техните съвместни диспути, но той упорито отказваше да

участва в техните дискусии, макар че се съгласи да излезе пред тях в три случая. Тези излизания на Иисус пред двадесет и четиримата бяха посветени на взаиморазбирането, сътрудничеството и търпимостта.

144:6.3 (1624.14) Андрей и Абнер поред председателстваха на съвещанията на двете апостолски групи. На тези хора им предстоеше да обсъдят и решат много трудности и проблеми. Отново и отново те идваха със своите затруднения при Иисус, но в отговор чуваха само едно: “Аз се занимавам само с вашите лични и чисто религиозни проблеми. Аз представлявам Отеца на *индивида*, а не на групата. Ако в своите отношения с Бога се натъкнете на лични трудности, идвайте при мен и аз ще ви изслушам и посъветвам как да решите своя проблем. Но когато пристъпвате към съгласуване на различните човешки тълкувания на религиозните въпроси и към социализация на религията, на вас ви е съдено сами да намирате решения на всички подобни проблеми. Но моето отношение ще бъде неизменно благожелателно и внимателно и аз предварително ви обещавам своята пълна поддръжка и дружеско участие, ако стигнете до единно решение по въпросите, нямащи духовно значение. Сега, за да не преча на вашите обсъждания, ви напускам за две седмици. Не се тревожете за мен, защото ще се върна при вас. Аз ще се занимавам с делата на моя Отец, защото освен този ние имаме и други светове.”

144:6.4 (1625.1) След като каза това, Иисус се спусна по склона на планината и те не го видяха в течение на цели две седмици. Те така и не разбраха къде е бил и какво е правил в тези

дни. Измина известно време преди двадесет и четиримата да могат да се заемат със сериозно обсъждане на своите проблеми, толкова бяха разстроени от отсъствието на Учителя. Но не измина и седмица и дискусиите се разгоряха с нова сила и те не можаха да се обърнат към Иисус за помощ.

^{144:6.5 (1625.2)} Първото, за което успяха да се уговорят, беше приемането на молитвата, на която Иисус неотдавна беше научил всички тях. Присъстващите единодушно постановиха, че именно на тази молитва ще учат вярващите двете групи апостоли.

^{144:6.6 (1625.3)} След това те решиха, че дотогава, докато Йоан Кръстител е жив, в затвора или на свобода, двете групи апостоли ще продължават своята дейност и че на всеки три месеца ще се провеждат едноседмични съвместни срещи на специално уговорени места.

^{144:6.7 (1625.4)} Но най-сериозният проблем беше въпросът с кръщаването. Техните трудности още повече се задълбочаваха от това, че Иисус се отказваше да изказва своето мнение по този въпрос. Накрая те се уговориха за следното: докато Йоан е жив или дотогава, докато те заедно не променят това решение, само апостолите на Йоан ще кръщават вярващите и само апостолите на Иисус ще дават последни наставления на новите ученици. Съответно, от това време и до смъртта на Йоан двама от апостолите на Йоан съпровождаха Иисус и неговите апостоли, за да кръщават вярващите, тъй като съвместният съвет единодушно постанови, че кръщаването трябва да

стане първата крачка във външното приобщаване към делата на Царството.

^{144:6.8 (1625.5)} След това беше решено, че в случай на смъртта на Йоан неговите апостоли ще се явят при Иисус и ще му се подчиняват, и че ще продължават да кръщават само с разрешение на Иисус и неговите апостоли.

^{144:6.9 (1625.6)} И след това беше взето решение, че в случай на смъртта на Йоан апостолите на Иисус ще започнат да кръщават с вода в знак на кръщението на божествения Дух. Що се отнася до това, следва ли в проповедта на кръщението да се споменава *покаянието*, беше оставено на усмотрението на апостолите; не беше взето никакво решение задължително за цялата група. Апостолите на Йоан проповядваха: “Покайте се и се кръстете!” Апостолите на Иисус възвестяваха: “Повярвайте и се кръстете!”

^{144:6.10 (1625.7)} Такъв беше първият опит на последователите на Иисус да съгласуват противоречивите стремежи, да уредят различията в мненията, да организират груповите начинания, да изработят правилата за външната обредност и да социализират индивидуалните религиозни ритуали.

^{144:6.11 (1625.8)} Бяха разгледани много второстепенни въпроси, по отношение на които апостолите стигнаха до единодушно мнение. В течение на двете седмици тези двадесет и четирима човека придобиха ценен опит, защото им се наложи да се сблъскват с трудности и да намират решения на проблемите без помощта на Иисус. Те се научиха да имат различни мнения, да спорят, да се молят и

да правят компромиси и във всичко да запазват благожелателно отношение към гледната точка на събеседника си и поне известна търпимост към неговите чистосърдечни възгледи.

^{144:6.12 (1625.9)} Иисус се върна в деня, когато апостолите проведоха завършващо обсъждане на финансовите проблеми; той изслуша техните решения и каза: “Такива, следователно, са вашите заключения и аз ще помогна на всеки от вас да претвори вашите съвместни решения.”

^{144:6.13 (1626.1)} След два и половина месеца Йоан Кръстител беше езекутиран и в течение на това време апостолите на Йоан останаха с Иисус и неговите апостоли. Всички те работеха съвместно и кръщаваха вярващите в този период на труд в градовете на Декаполис. Лагерът в Хеврон просъществува до 2 ноември 27 година от н.е.

7. В градовете на Декаполис

^{144:7.1 (1626.2)} През ноември и декември Иисус и двадесет и четиримата се трудеха незабележимо в гръцките градове на Декаполис – основно в Скитопол, Гераса, Абила и Гадара. Именно тук завърши предварителният етап на поемането на делото на Йоан и неговата организация. Социализираната религия на новото откровение винаги е принудена да прави компромис със съществуващите форми и обичаи на предшестващата религия, които се стреми да използва. Кръщението стана цената, която последователите на Иисус заплатиха, за да имат редом със себе си последователите на Йоан Кръстител като специализирана религиозна група. Последователите на

Йоан, присъединявайки се към последователите на Иисус, се отказаха практически от всичко освен от кръщаването с вода.

^{144:7.2 (1626.3)} По времето на мисията в градовете на Декаполис Иисус почти не учеше публично. Той много се занимаваше с двадесет и четиримата и проведе цяла поредица специални беседи с дванадесетте апостоли на Йоан. С времето те започнаха по-добре да разбират защо той не навестява Йоан в затвора и не се опитва да се сдобие с неговото освобождение. Но те така и не разбраха защо Иисус не върши чудеса, защо отказва да прави знамения за своята божествена власт. До идването им в лагера в Хеврон те вярваха в Иисус основно благодарение на свидетелството на Йоан, но скоро започнаха да вярват в него в резултат от своя личен контакт с Учителя и неговите учения.

^{144:7.3 (1626.4)} В течение на тези два месеца голяма част от времето групата работеше по двойки – един от апостолите на Иисус се трудеше заедно с един от апостолите на Йоан. Апостолите на Йоан кръщаваха, апостолите на Иисус учеха, при което и едните, и другите проповядваха Евангелието за Царството в съответствие със собственото си разбиране. И те спечелиха много души сред друговерците и отстъпилите от своята вяра евреи.

^{144:7.4 (1626.5)} Абнер, главата на апостолите на Йоан, стана убеден последовател на Иисус и впоследствие беше назначен за глава на групата от седемдесетте учителя, които Иисус изпрати да проповядват Евангелието.

8. В лагера в Пела

^{144:8.1 (1626.6)} През втората половина на декември всички те стигнаха до Йордан близо до Пела, където отново започнаха да учат и проповядват. Както юдеи, така и другOVERCI идваха в този лагер, за да чуят Евангелието. В един от дните по обяд, когато Иисус учеше народа, някои от най-близките приятели на Йоан доставиха на Учителя посланието, станало последното, което той получи от Кръстителя.

^{144:8.2 (1626.7)} Йоан се намираше в затвора вече половин година и в течение на голяма част от това време Иисус се трудеше, без да привлича вниманието върху себе си; затова не е чудно, че Йоан започна да се безпокои за съдбата на Царството. Другарите на Йоан прекъснаха Иисус, за да му съобщят: “Йоан Кръстител ни изпрати да попитаме – ти наистина ли си Освободителят или да търсим друг?”

^{144:8.3 (1626.8)} След като помълча, Иисус отговори на приятелите на Йоан: “Идете и кажете на Йоан, че той не е забравен. Кажете му, че вие сте чули и видели, че бедните получават благата вест.” Като поговори още с посланиците на Йоан, Иисус се обърна към народа и каза: “Не си мислете, че Йоан се е усъмнил в Евангелието за Царството. Той пита, само за да убеди своите ученици, които са и мои ученици. Йоан не е слаб човек. Позволете да попитам вас, слушалите проповедта на Йоан преди Ирод да го хвърли в тъмница: какво видяхте вие в Йоан – тръстика, развявана от вятъра ли? Капризен човек, облечен в меки одежди ли? Обикновено тези, които се обличат пищно и живеят разкошно, се намират в царските дворци и в жилищата на

богатите. Но кого виждахте вие в Йоан? Пророк? Да, казвам ви аз, и много повече от пророк. Именно за Йоан беше казано: “Ето, Аз изпращам преди теб Своя посланик; той ще приготви пътя пред теб.”

^{144:8.4 (1627.1)} „Истина, истина ви казвам: сред всички, родени от жена, нямаше никой по-велик от Йоан Кръстител; и все пак най-малкият в Царството небесно е по-голям от него, защото е роден в духа и знае, че е станал Син Божий.”

^{144:8.5 (1627.2)} Много от тези, които слушаха Иисус този ден, приеха кръщението, както го извършваше Йоан, и с това публично заявиха за встъпването на Царството. И от този ден апостолите на Йоан се свързаха здраво с Иисус. Това събитие означава действителното обединение на последователите на Йоан и Иисус.

^{144:8.6 (1627.3)} След беседата с Абнер посланиците тръгнаха за Махерус, за да разкажат за всичко това на Йоан. Той беше изключително утешен и думите на Иисус, заедно със съобщението на Абнер, укрепиха неговата вяра.

^{144:8.7 (1627.4)} В този ден Иисус продължи обучението с думите: “С кого да сравня това поколение? Много от вас няма да приемат нито проповедта на Йоан, нито моето учение. Вие сте подобни на децата, играещи на пазарния площад, които се обръщат към своите другари и казват: “Ние свирихме за вас, а вие не танцувахте; ние ви пяхме печални песни, а вие не се опечаляхте.” Така е и с някои от вас. Дойде Йоан, който не ядеше и не пиеше, и те казваха, че той е обладан от дявола. Дойде Синът Човешки, който яде и пие, а тези хора казват: “Ето един човек, който твърде много яде и

твърде много вино пие, приятел на митари и грешници!”
Наистина, за мъдростта съдят по нейните деца.

^{144:8.8 (1627.5)} Може да ви се стори, че небесният Отец е скрил някои от тези истини от мъдрите и разумните, откривайки ги на младенците. Но Отецът прави всички неща добре; Отецът разкрива Себе Си на вселените с методи, които Той избира сам. А затова елате при мен всички вие, които се трудите и сте обременени, и ще намерите покой за своите души. Приемете божествения ярем и ще изпитате Божий мир, който надминава всяко разбиране.”

9. Смъртта на Йоан Кръстител

^{144:9.1 (1627.6)} Йоан Кръстител беше екзекутиран по заповед на Ирод Антипа вечерта на 10 януари 28 година от н.е. На другия ден някои от неговите ученици, които дойдоха в Махерус, узнаха за екзекуцията и, обръщайки се към Ирод, помолиха за разрешение да вземат тялото, което положили в гробница, а след това погребали в Севастия, в родината на Абнер. На следващия ден, 12 януари, те тръгнаха на север към лагера на апостолите на Иисус и Йоан в Пела и разказаха на Иисус за смъртта на Йоан. Изслушвайки тяхното съобщение, Иисус пусна народа и каза на събралите се двадесет и четирима: “Йоан е мъртъв. Ирод го е обезглавил. Вечерта съберете съвета и решете по съответен начин своите дела. Забавянето е завършено. Дойде времето да възвестим за Царството открито и с пълна мощ. Утре ще отидем в Галилея.”

^{144:9.2 (1627.7)} Така в ранното утро на 13 януари 28 година от н.е. Иисус и апостолите, придружени от приблизително

двадесет и петима последователи, тръгнаха към Капернаум и ношуваха в дома на Зеведей.

Документ 145. Четири знаменателни дни в Капернаум

^{145:0.1 (1628.1)} ИИСУС и апостолите пристигнаха в Капернаум във вторник вечерта на 13 януари. Както обикновено, те се разположиха в дома на Зеведей във Витсаида. Сега, когато Йоан Кръстител беше екзекутиран, Иисус се приготви за пръв път открито да тръгне на пътешествие по Галилея с публични проповеди. Вестта за пристигането на Иисус бързо се разнесе из града и на следващия ден рано сутринта неговата майка Мария побърза да се махне, отивайки при своя син Йосиф.

^{145:0.2 (1628.2)} Сряда, четвъртък и петък Иисус прекара в дома на Зеведей, готвейки своите апостоли за тяхното първо голямо проповедническо пътешествие. Освен това той прие и учеше много проявяващи искрен интерес посетители – както по един, така и по групи. Чрез Андрей той се уговори за изказване в синагогата в най-близката събота.

^{145:0.3 (1628.3)} Късно вечерта в петък Иисус тайно беше навестен от неговата най-малка сестра Рут. Те прекараха заедно два часа в лодка, оставена на котва недалеч от брега. Нито един човек, с изключение на Йоан Зеведеев, не узна за тази среща и на него му беше наредено да не разказва на никого за нея. Рут беше единственият член на семейството на Иисус, последователно и непоколебимо вярващ в божествеността на неговата земна мисия – започвайки от

времето на пробуждането на нейната духовност и в продължение на цялото богато на събития служене, смърт, възкресение и възнесение на Иисус; в резултат тя премина в отвъдните светове, без нито веднъж да се усъмни в свръхестествения характер на мисията на своя баща-брат, изпълнена от него в плът. От всички членове на земното семейство на Иисус мъничката Рут беше неговото главно утешение в течение на тежкото изпитание – съда, отхвърлянето и разпятието.

1. Риболовът

^{145:1.1 (1628.4)} Същата седмица в петък сутринта, когато Иисус учеше на брега, тълпата се приближи до него дотолкова, че той се оказа до самата вода и даде знак на рибарите, намиращи се недалеч от лодката, да му дойдат на помощ. Преминавайки в лодката, той повече от два часа продължи да учи събралия се народ. Тази лодка се наричаше “Симон”; преди това тя принадлежеше на Симон Петър и Иисус я беше построил със собствените си ръце. Във въпросната сутрин лодката използва Давид Зеведеев с двама свои колеги; те тъкмо се бяха приближили до брега, след като бяха ловили безуспешно риба на езерото цялата нощ. Те чистеха и къпеха своите мрежи, когато Иисус ги повика на помощ.

^{145:1.2 (1628.5)} Завършвайки да учи хората, Иисус каза на Давид: “Тъй като се наложи да ви забавя, за да ми помогнете, позволете ми да поработя с вас. Да отидем да ловим риба; откарайте лодката там, на дълбокото, и хвърлете мрежата си.” Но един от помощниците на Давид, Симон, отговори: “Учителю, безполезно е. Ние се трудихме цялата нощ и

нищо не хванахме; при все това ще направим, както ти казваш – да излезем в морето и да хвърлим мрежата.” И Симон се съгласи да последва указанията на Иисус след знака на своя капитан, Давид. Когато те стигнаха посоченото място и хвърлиха мрежата, в нея се оказа толкова риба, че те се уплашиха да не се скъса мрежата; затова уведомиха своите другари, намиращи се на брега, че се нуждаят от помощ. Когато и трите лодки бяха напълнени догоре с риба така, че почти загребваха с бортовете си вода, Симон падна в краката на Иисус и каза: “Остави ме, Учителю, защото съм грешен.” Симон и всички останали свидетели на този случай бяха потресени от улова на риба. От този ден Давид Зеведеев, този Симон и техните колеги оставиха своите мрежи и последваха Иисус.

^{145:1.3 (1629.1)} Но в този улов на риба нямаше нищо чудодейно. Иисус внимателно изучаваше природата; той беше опитен риболовец и знаеше навичките на рибата в Галилейското езеро. В този случай той просто насочи лодката към мястото, където обикновено намираха риба по това време на денонощието. Но последователите на Иисус винаги смятаха това за чудо.

2. По обед в синагогата

^{145:2.1 (1629.2)} На следващия ден по време на дневната служба в синагогата Иисус изнесе проповед на тема “Волята на небесния Отец”. Сутринта Симон Петър беше прочел проповедта “За Царството”. Темата на Андрей, който беше проповядвал в четвъртък на вечерното събрание в синагогата, беше “Новият път”. По това време в Капернаум

в Иисус вярваха повече хора, отколкото в който и да е друг град на Земята.

^{145:2.2 (1629.3)} Докато проповядваше в синагогата в този съботен ден, Иисус, според обичая, отначало избра текст от Закона, прочитайки откъс от книгата „Изход”: “Служи на Господа, твоя Бог, и Той ще благослови твоя хляб и твоята вода и ще отклони от теб всички болести.” Втория текст той взе от пророците, прочитайки откъс от Исая: “Стани и свети, защото твоята светлина дойде и славата на Господа сияе над теб. Тъмнината може да покрива земята, а мракът – народа, но Духът на Господа сияе над теб и божествената слава ще бъде зрима в теб. Даже езичниците ще дойдат при тази светлина и много велики умове няма да устоят пред нейната яркост.”

^{145:2.3 (1629.4)} За Иисус тази проповед беше опит ясно да покаже, че религията е *личен опит*. В частност Учителят каза:

^{145:2.4 (1629.5)} “Вие добре знаете, че любовта на добросърдечния баща към своето семейство като към единно цяло се обяснява с неговото силно чувство към всеки отделен член на своето семейство. Занапред всеки от вас трябва да се отнася към небесния Баща не като дете на Израил, а като *дете Божие*. Всички заедно вие действително сте деца на Израил, но като индивид всеки от вас е дете Божие. Аз дойдох, не за да разкрия Отеца на децата на Израил, а за да донеса знанието за Бога и откровението за Неговата любов и милосърдие към всеки вярващ като неподправен личен опит. Всички пророци ви учеха, че Яхве се грижи за Своите деца, че Бог обича Израил. Но аз дойдох при вас, за

да провъзглася по-велика истина – тази, която разбраха и много от по-късните пророци: Бог обича *вас* — всекиго от вас, като индивид. В течение на всички тези поколения вашата религия е била национална или расова; аз съм дошъл, за да ви дам лична религия.

^{145:2.5 (1630.1)} Но даже това не е нова идея. Много от вас са хора духовно настроени – знаят тази истина дотолкова, доколкото някои пророци ви наставляваха за това. Нима не сте чели в Писанията при пророк Йеремия, където е казано: “В тези дни вече няма да казват, че бащите са яли зелено грозде и че децата имат скомина. Всеки ще умира заради собствения си грях; скомина ще има всеки, който яде зелено грозде. И, ето, ще настъпят дни, когато ще сключа със Своя народ нов завет – не такъв, какъвто сключих с техните предци, когато ги изведох от Египетската земя, а съгласно новия път. Ще запиша Своя закон даже в техните сърца. Аз ще бъда техният Бог, а те – Мой народ. В тези дни вече брат брата няма да пита: Познаваш ли Господа?” Не! Защото всички те ще Ме познават лично, от най-малкия до най-големия.”

^{145:2.6 (1630.2)} Нима не сте чели тези обещания? Нима не вярвате на Писанията? Нима не разбирате, че думите на пророка се изпълняват в това, което вие виждате днес? И нима Йеремия не ви призова да направите религията дело на сърцето си, да установите лична връзка с Бога? Нима пророкът не ви каза, че небесният Бог прониква във всяко сърце? И нима не ви предупреждавах, че човешкото сърце е твърде лъжливо, а и крайно измамно?

^{145:2.7 (1630.3)} Нима не сте чели това място, където Йезекиил учеше още вашите бащи, че религията трябва да стане реалност във вашия личен опит? Вие вече няма да използвате пословицата, гласяща: “Бащите ядоха зелено грозде, а децата имат скомина.” „Живея Аз! – казва Господ Бог. – Вижте, всички души Ми принадлежат – както душата на бащата, така и душата на сина. Само душата, която е грешила, ще умре.” Именно този ден предвиждаше Йезекиил, когато каза от името на Бога: “И ще ви дам сърце ново и нов дух ще вложи във вас.”

^{145:2.8 (1630.4)} Вие не трябва да се боите повече, че Бог ще накаже народа за греха на един човек; няма да накаже небесният Баща и едно от своите вярващи деца заради греховете на народа, макар че членовете на едно семейство често са длъжни да се сблъскват с материални последствия от семейни грешки и колективни постъпки. Нима вие не осъзнавате, че мечтата за по-добър народ – или за по-добър свят, е свързана с усъвършенстването и просвещаването на индивида?”

^{145:2.9 (1630.5)} След това Учителят разказа за желанието на небесния Баща Неговите земни деца, постигнали духовна свобода, да пристъпят към вечния възход към Рая, който се състои в осъзнат отговор на създанието спрямо божественото пробуждане на пребиваващия в него дух да намериш Създателя, да познаеш Бога и да се стремиш да станеш подобен на Него.

^{145:2.10 (1630.6)} Тази проповед оказа на апостолите огромна помощ. Всеки от тях по-пълно осъзна, че Евангелието за Царството е обърнато към индивида, а не към народа.

^{145:2.11 (1630.7)} Независимо от това, че жителите на Капернаум бяха запознати с учението на Иисус, те бяха потресени от неговата проповед, с която излезе тази събота. Той действително учеше като човек, който има власт, а не като книжник.

^{145:2.12 (1630.8)} Щом Иисус свърши да говори, един от слушащите – юноша, силно възбуден от неговите думи, беше обхванат от епилептичен припадък и силно закрещя. Когато пристъпът му премина и съзнанието му започна да се връща, той проговори в полузабрава: “Какво общо имаме ние с теб, Иисус Назарянин? Ти си светец Божий; защо си дошъл тук – за да ни погубиш ли?” Иисус заповяда на хората да се успокоят и, хващайки младия човек за ръка, каза: “Събуди се” – и юношата веднага дойде на себе си.

^{145:2.13 (1631.1)} Този юноша не беше обладан от нечист дух или демон. Той страдаше от обикновена епилепсия, но му внушаваха, че неговият недъг е следствие от обладаване от зъл дух. Той вярваше на тези учения и това слагаше отпечатък върху всичко, което той мислеше или говореше относно своето заболяване. Всички хора вярваха, че подобни явления са пряко следствие от присъствието на нечисти духове. Затова те смятаха, че Иисус е изгонил от този човек демон. Но по това време Иисус не го излекува от епилепсията. Този човек действително беше изцелен на този ден, но това стана едва по-късно, след залез слънце. Много години след Петдесетница апостол Йоан – последният, описал деянията на Иисус – избягваше каквото и да било споменаване на така нареченото “изгонване на бесовете” и той постъпваше така, защото

след Петдесетница случаите на обладаване напълно се прекратиха.

^{145:2.14 (1631.2)} В резултат на това обикновено събитие по целия Капернаум бързо се разнесе вестта, че Иисус е изгонил от човека демон и по чудодееен начин го е изцелил в синагогата при завършването на следобедната проповед. Съботата беше подходящото време за мълниеносното разпространяване на такива поразителни слухове. Съобщението за това произшествие се разнесе и по всички по-малки селища край Капернаум и много хора му повярваха.

^{145:2.15 (1631.3)} С приготвянето на храната и стопанството в големия дом на Зеведей, станал център на дейността на Иисус и дванадесетте апостоли, обикновено се занимаваха жената на Симон Петър и нейната майка. Домът на Петър се намираше редом с дома на Зеведей и Иисус и неговите приятели се спряха тук на връщане от синагогата, тъй като майката на жената на Петър вече от няколко дни страдаше от редуващи се температура и треска. И, ето, случи се така, че докато Иисус стоеше над болната жена, държейки я за ръка, галейки я по челото и говорейки ѝ думи на утешение и ободрение, треската я напусна. Иисус не беше успял да обясни на своите апостоли, че в синагогата не е станало никакво чудо; сега, намирайки се под свежото и ярко впечатление от този случай и спомняйки си водата и виното в Кана, те възприеха това съвпадение като поредното чудо и някои от тях избягаха от къщата, за да разнесат тази новина по целия град.

^{145:2.16 (1631.4)} Тъщата на Петър, Амата, страдаше от маларична треска. Тя не беше чудодейно изцелена от Иисус тогава. Едва няколко часа след залез слънце тя се излекува във връзка с изключителното събитие, станало в градинката пред дома на Зеведей.

^{145:2.17 (1631.5)} Всички тези случаи са типични за поведението на търсещото вълшебства поколение; тези вярващи в чудеса хора използваха като предлог всяко стечение на обстоятелствата, за да заявят, че Иисус е сътворил поредното чудо.

3. Изцелението по залез слънце

^{145:3.1 (1631.6)} Към края на този богат на събития съботен ден, когато Иисус и неговите апостоли се канеха да пристъпят към своята вечерна трапеза, целият Капернаум и неговите околности бяха в най-голямо възбуждение поради тези привидно чудодейни изцеления; всички, които страдаха от някакъв недъг, се приготвиха веднага след залез слънце да отидат при Иисус сами или с помощта на приятели. Съгласно юдейското учение в свещените часове на съботата човек нямаше право да отиде даже за лечение.

^{145:3.2 (1632.1)} Затова, щом слънцето се скри зад хоризонта, множество поразени от болести мъже, жени и деца започнаха да се стичат към дома на Зеведей във Витсаида. Един човек тръгна на път със своята парализирана дъщеря, още щом слънцето се скри зад съседската къща.

^{145:3.3 (1632.2)} Всичко в този ден водеше към необикновеното събитие, станало на залез слънце. Даже откъсът, използван

от Иисус в следобедната проповед, сочеше, че следва да се избавиш от болестите; и той беше говорил с такава невидима мощ и власт! Неговата проповед беше толкова убедителна! Без да се позовава на човешки авторитети, той говореше, обръщайки се непосредствено към съзнанието и душите на хората. Без да прибегва към логика, правни софизми или към дълбокомислени изрази, той действително се обръщаше със силно, прямо, ясно и лично възвание към сърцата на своите слушатели.

^{145:3.4 (1632.3)} Тази събота беше велик ден в земния живот на Иисус, а и в живота на вселената. Еврейското градче Капернаум фактически стана действителна столица на локалната вселена Небадон. Шепата евреи в капернаумската синагога не бяха единствените същества, които чуха заключителните думи от проповедта на Иисус: “Ненавистта е сянка на страха; отмъщението – белег на страхливостта.” Неговите слушатели не можеха да забравят и благословените му думи: “Човекът е син на Бога, а не дете на дявола.”

^{145:3.5 (1632.4)} Скоро след залез слънце, когато Иисус и апостолите, приключващи вечерята си, още седяха на масата, жената на Петър чу от градинката отпред гласове и, приближавайки се до вратата, видя, че пред дома се събира голяма тълпа от болни хора и че пътят от Капернаум е задръстен от тези, които са тръгнали към него с надеждата за изцеление от ръцете на Иисус. Виждайки това, тя веднага съобщи за него на своя мъж, а той – на Иисус.

^{145:3.6 (1632.5)} Когато Учителят излезе от парадния вход на дома на Зеведей, пред неговия поглед се откриха множество поразени от болести и страдащи хора. Той видя почти хиляда болни и сакати; най-малко такъв беше броят хора, събрани пред него. Не всички присъстващи страдаха от болести; някои бяха дошли, за да помогнат на своите любими хора в стремежа им да се излекуват.

^{145:3.7 (1632.6)} Видът на тези страдащи смъртни – мъже, жени и деца, мъченията на които в значителна степен бяха следствие от грешки и престъпления на неговите собствени доверени Синове от вселенската администрация, по особен начин трогна човешкото сърце на Иисус и пробуди в този великодушен Син-Създател божествено милосърдие. Но Иисус прекрасно разбираше, че никога няма да построи здраво духовно движение и фундамент само от материални чудеса. Той последователно се стремеше да се въздържа от демонстрации на своите прерогативи на Създател. От времето на Кана с неговото учение не беше свързано нищо свръхестествено или вълшебно; при все това тази тълпа страдащи трогна неговото благожелателно сърце и дълбоко го развълнува.

^{145:3.8 (1632.7)} Той чу как от градинката отпред някой викна: “Учителю, промълви думата, върни ни здравето, изцели нашите болести и спаси нашите души.” Тези думи още не се бяха разнесли във въздуха, когато войнството серафими, физически управляващи, Носителите на Живота и промеждутъчните създания, постоянно съпровождащи въплътения Създател на вселената, се приготвиха да

използват съзидателна сила в случай на получаване на сигнал от техния Владетел. Това беше един от тези моменти в земния живот на Иисус, когато божествената мъдрост и човешкото съчувствие се преплетоха дотолкова, че Синът Човешки се обърна за помощ към волята на своя Отец.

^{145:3.9 (1632.8)} Когато Петър започна да го моли да обърне внимание на техния вик за помощ, Иисус, гледайки тълпата страдащи, отвърна: “Аз дойдох в този свят да разкрия Отеца и да установя Неговото Царство. На тази цел беше посветен целият преживян от мен живот. Затова, ако такава е волята на Този, Който ме изпрати, и ако това не противоречи на провъзгласяването на моето Евангелие за небесното Царство, бих искал да видя своите деца изцелени и ...” – но по-нататъшните думи на Иисус потънаха в шума.

^{145:3.10 (1633.1)} Иисус предаде на Отеца отговорността за вземането на решение за изцеление. Очевидно волята на Отеца не противоречеше на това желание, защото Учителят не успя да произнесе своите думи, когато войнство от небесни личности, действащи под ръководството на Личностния Настройчик на Иисус, изпадна в състояние на изключителна активност. Обширната свита се спусна над разноликата тълпа страдащи смъртни и след миг 683 човека – мъже, жени и деца – бяха изцелени, напълно избавени от всички физически заболявания и други материални недъзи. Това беше първата и последна сцена от такъв род на Земята. И за тези от нас, които бяхме свидетели на тази съзидателна

вълна от изцеление, това стана действително завладяваща гледка.

145:3.11 (1633.2) Но от всички същества, потресени от мигновеното изливане на свръхестествено изцеление, най-много беше удивен Иисус. В този момент, когато неговото човешко участие и състрадание бяха съсредоточени върху откритата се пред тях сцена на състрадание и болка, той забрави предупрежденията на своя Личностен Настройчик, че при определени условия и определени обстоятелства става невъзможно да се ограничи временният аспект на присъщите на Сина-Създател прерогативи на творец. Иисус желаше изцелението на тези страдащи смъртни, ако това не противоречеше на волята на Бащата. Личностният Настройчик на Иисус веднага постанови, че в този момент подобен акт с използването на съзидателна енергия не нарушава волята на Райския Баща, и с това решение – предвид предшестващото желание на Иисус да излекува хората, съзидателният акт стана факт. Това, което желае *Синът-Създател* и което съответства на *волята* на неговия Баща, Е. Това стана най-масовото физическо изцеление на смъртни за целия живот на Иисус.

145:3.12 (1633.3) Както и можеше да се очаква, мълвата за това изцеление на залез слънце във Витсаида близо до Капернаум се разнесе по цяла Галилея и Юдея, както и отвъд техните предели. За пореден път в Ирод се пробуди страх и той изпрати наблюдатели, които трябваше да му съобщават за труда и ученията на Иисус и да изяснят кой е

той – бивш дърводелец от Назарет или възкръсналият от мъртвите Йоан Кръстител.

^{145:3.13 (1633.4)} Основно благодарение на тази преднамерена демонстрация на физическо изцеление занаят – в продължение на целия оставащ му земен живот – Иисус в равна степен беше както лекар, така и проповедник. Разбира се, той продължаваше да учи хората, но неговият непосредствен труд се заключаваше основно в помощ за болните и страдащите, докато неговите апостоли излизаха с публични проповеди и кръщаваха вярващите.

^{145:3.14 (1633.5)} Но мнозинството от тези, над които се прояви действието на божествената енергия, демонстрирана след залез слънце под формата на свръхестествено или съзидателно изцеление, не извличаше трайна духовна полза от това действително необичайно милосърдие. Едва малцина тази физическа помощ действително укрепи във вярата, но поразителният изблик на извънвремево изцеление не помогна сърцата на хората да се проникнат от духовното Царство.

^{145:3.15 (1633.6)} Чудесата на изцелението, с които от време на време беше свързана земната мисия на Иисус, не бяха част от неговия план за провъзгласяване на Царството. Те бяха странично следствие от присъствието на Земята на божественото Същество, притежаващо практически неограничени прерогативи на Създател в съчетание с безпрецедентното съединение на божественото милосърдие и човешкото съчувствие. Но тези така наречени чудеса доставяха на Иисус много грижи,

създавайки му ненужна слава, и бяха източник на известност, пораждаща предубеждения.

4. Вечерта на същия ден

^{145:4.1 (1634.1)} В течение на цялата вечер, настъпила след това огромно масово изцеление, тълпи ликуващо и щастливо множество изпълниха дома на Зеведей и апостолите на Иисус бяха на върха на емоционалния подем. От човешка гледна точка този ден стана вероятно най-великият от всички велики дни в техните отношения с Иисус. И никога – нито до, нито след това – техните надежди не излитаха до такива висоти на убедено очакване. Само преди няколко дни и докато те все още се намираха в Самария, Иисус им каза, че е настанал часът за провъзгласяване на Царството с пълна *мощ*, и сега техните очи бяха видели това, което, както те предполагаха, беше изпълнението на това обещание. Те затрепериха, предвиждайки какво ги очаква занапред, ако тази поразителна демонстрация на целителна сила е само началото. Изчезнаха и последните следи от съмнение в божествеността на Иисус. Замаяни и очаровани, те буквално се опияняваха от възторг.

^{145:4.2 (1634.2)} Но когато започнаха да търсят Иисус, не можаха да го намерят. Учителят беше крайно развълнуван от станалото. Тези мъже, жени и деца, изцелили се от различните болести, не се разотидоха до късно с надеждата да дочакат завръщането на Иисус, за да му благодарят. Апостолите не можаха да разберат поведението на Учителя: времето минаваше, а те оставаха в уединение; тяхната радост щеше да е пълна и съвършена, ако не беше неговото забавило се отсъствие. Когато Иисус накрая се

върна при тях, беше късно и практически всички благодетелствани от изцелението хора вече се бяха разотишли по домовете си. Иисус отхвърли поздравленията и възторзите на дванадесетте и другите хора, задържали се тук, за да го поздравят, и каза само: “Не се радвайте на това, че моят Отец може да изцели тялото; радвайте се на това, че Той е способен да спаси душата. Да отидем да си легнем, защото утре ни предстои да се заемем с делото на Ощеца.”

^{145:4.3 (1634.3)} И отново дванадесет разочаровани, смутени и опечалени мъже отидоха да си легнат; в тази нощ те, с изключение на близнаците, почти не затвориха очи. Учителят правеше нещо такова, което ободряваше душите и радваше сърцата на неговите апостоли, и като че ли веднага след това разбиваше техните надежди на пух и прах и унищожаваше напълно самата основа на тяхното мъжество и ентузиазъм. Объркани, тези рибари се гледаха един друг и в очите им се четеше само една мисъл: “Ние не можем да го разберем. Какво означава всичко това?”

5. В неделя, рано сутринта

^{145:5.1 (1634.4)} В тази съботна вечер Иисус също почти не затвори очи. Той съзнаваше, че светът е пълен с физически бедствия и изобилства с материални трудности, и се замисли за огромната опасност – да бъде принуден да посвещава толкова значителна част от своето време на грижи за болните и страдащите, че физическата опека да се превърне в препятствие за неговата мисия по установяването на духовното Царство в сърцата на хората или поне да я подчини на себе си. Поради тези и сходни с

тях мисли, обхванали през тази нощ смъртния разум на Иисус, в това неделно утро той стана дълго преди съмване и отиде сам на едно от неговите любими места за общуване с Отеца. В тази ранна сутрин Иисус се молеше за мъдрост и здрав смисъл, за да не позволи на своето човешко съчувствие, съединено с божественото милосърдие, да оказва върху него толкова силно влияние в присъствието на страдащите смъртни, за да може през цялото време да отива за физическа опека в ущърб на духовната. Макар че не искаше напълно да се отклонява от помощта на болните, той знаеше, че трябва да се занимава с нещо по-важно – с духовно обучение и религиозно възпитание.

145:5.2 (1635.1) Иисус толкова често отиваше да се моли в планината поради отсъствието на уединено помещение, подходящо за неговите молитви.

145:5.3 (1635.2) Петър не можа да спи в тази нощ; затова много рано, скоро след като Иисус беше отишъл да се моли, той събуди Яков и Йоан и тримата отидоха да търсят Учителя. След като бяха търсили Иисус повече от час, те го намериха и започнаха да го молят да им обясни причината за своето странно поведение. Те искаха да знаят защо той изглеждаше обезпокоен от могъщото излияние на целителен дух, привел всички хора в бурен възторг и толкова зарадвал неговите апостоли.

145:5.4 (1635.3) Повече от четири часа Иисус се опитваше да разясни на тези трима апостоли какво се е случило. Той им разкри станалото и обясни цялата опасност на такива проявления. Иисус им каза защо е дошъл тук за молитва. Той се стремеше да обясни на своите лични съратници

действителните причини за невъзможността да изгради Царството на Отеца върху чудеса и физически изцеления. Но те не можаха да разберат неговите учения.

^{145:5.5 (1635.4)} През това време, от рано сутринта в неделя, към дома на Зеведей започнаха да се стичат нови тълпи страдащи и любопитни, които искаха среща с Иисус. Андрей и апостолите се оказаха в толкова затруднително положение, че докато Симон Зилот говореше със събралата се тълпа, Андрей заедно с няколко свои приятели отиде да търси Иисус. Намирайки Иисус в обществото на тримата апостоли, той каза: “Учителю, защо ни остави сами с народа? Виж, всички търсят теб; никога досега толкова много хора не са се стремили към твоето учение. Ето, и сега дома го обкръжават хора, дошли от близки и далечни места след сътворените от теб чудеса. Нима няма да се върнеш с нас, за да им помогнеш?”

^{145:5.6 (1635.5)} Изслушвайки тези думи, Иисус отговори: “Андрей, нима не съм учил теб и останалите, че моята земна мисия е разкриването на Отеца, а моята проповед – възвестяване на Царството небесно? Тогава защо в този случай ти си готов да допуснеш да ме отвличат от моя труд за удовлетворяване на тези, които търсят знамения и чудеса? Нима не се намирахме сред тези хора през всичките тези месеци и нима те се стичаха на тълпи, за да чуят благата вест за Царството? Защо сега са дошли да ни обсаждат? Нима не затова, защото се изцелиха техните физически тела, а не вследствие възприемането на духовната истина за спасението на техните души? Когато хората се стремят към нас поради необичайни явления,

много от тях търсят не истината и спасението, а изцеление на своите физически болести и освобождение от своите материални трудности.

^{145:5.7 (1635.6)} Цялото това време аз прекарах в Капернаум; и както в синагогата, така и на морето провъзгласявах благата вест за Царството на всички, които имаха уши да чуят, и сърца, за да приемат истината. Волята на моя Отец не е в това, аз да се върна при вас, за да угаждам на любопитните и да се занимавам с физическа опека в ущърб на духовната опека. Казвах ви да проповядвате Евангелието и да помагате на болните, но аз не трябва да се увеличам в изцеление в ущърб на своето учение. Не, Андрей, аз няма да се върна с вас. Идете и кажете на хората да вярват в това, на което сме ги учили, и да се радват на свободата на синове Божии, а самите вие се стягайте за път – отиваме в други градове на Галилея, където вече е подготвен пътят за проповядване на благата вест за Царството. Именно за тази цел аз дойдох от Отеца. Вървете и бъдете готови веднага да тръгнете на път; ще очаквам вашето завръщане тук.”

^{145:5.8 (1636.1)} Когато Иисус замлъкна, Андрей и неговите натъжени другари-апостоли тръгнаха обратно към дома на Зеведей, разпуснаха събрания народ и бързо се приготвиха за път, както им поръча Иисус. Така по обед в неделя, на 18 януари 28 година от н.е., Иисус и апостолите тръгнаха на своето първо действително открито пътешествие с публично проповядване по градовете на Галилея. По време на това първо пътешествие те проповядваха Евангелието за Царството в много градове, но не посетиха Назарет.

^{145:5.9 (1636.2)} В този неделен следобед, малко след като Иисус и апостолите бяха тръгнали за Римон, неговите братя Яков и Юда дойдоха в дома на Зеведей, за да се видят с него. В този ден около обед Юда намери своя брат Яков и настоя те да отидат при Иисус. По времето, когато Яков се съгласи да отиде с Юда, Иисус вече беше напуснал Капернаум.

^{145:5.10 (1636.3)} На апостолите им беше жал да напускат Капернаум, където тяхната проповед беше посрещана с огромен интерес. По изчисления на Петър не по-малко от хиляда души можеха да се кръстят и да встъпят в Царството. Иисус търпеливо ги изслуша, но отказа да се върне. За известно време се възцари мълчание, а след това Тома се обърна към своите другари-апостоли с думите: “Да вървим! Учителят каза своето слово. Макар че не можем докрай да разберем тайните на небесното Царство, в едно сме уверени: ние следваме Учител, който не търси за себе си слава.” И напускайки с неохота Капернаум, те тръгнаха на път, за да възвестяват благата вест в градовете на Галилея.

Документ 146. Първото проповедническо пътешествие по Галилея

^{146:0.1 (1637.1)} ПЪРВОТО пътешествие по Галилея с публични проповеди започна в неделя, 18 януари 28 година от н.е., и продължи около два месеца, завършвайки на 17 март със завръщане в Капернаум. По време на това пътешествие Иисус и дванадесетте апостоли, на които помагаха бившите апостоли на Йоан Кръстител, проповядваха Евангелието и кръщаваха вярващите в Римон, Йотапата, Рама, Завулон, Ирон, Гишала, Хоразин, Мадон, Кана, Наин

и Ендор. В тези градове те спираха и учеха, докато в множество по-малки градове провъзгласяваха Евангелието за Царството, без да остават в тях.

^{146:0.2 (1637.2)} Иисус за пръв път разреши на своите съратници да проповядват без ограничения. По време на това пътешествие той ги предупреди само в три случая, като ги посъветва да се държат по-далеч от Назарет и да бъдат внимателни, преминавайки през Капернаум и Тивериада. Съзнанието за това, че те са свободни да проповядват и учат без забрани, беше източник на огромно удовлетворение за апостолите и те изцяло се посветиха на проповедта на Евангелието, на помощ на болните и на кръщаване на вярващите, правейки това с огромно усърдие и радост.

1. Проповедта в Римон

^{146:1.1 (1637.3)} Някога неголям град, Римон се покланяше на вавилонския бог на въздуха – Раман. Много от ранните вавилонски и последващите зороастрийски учения все още бяха част от вярванията на римоняните; затова Иисус и двадесет и четиримата апостоли посветиха много време за разясняването на разликите на тези древни вярвания от новото Евангелие за Царството. Тук Петър изнесе една от своите най-добри ранни проповеди – “Аарон и златният телец”.

^{146:1.2 (1637.4)} Макар че много жители на Римон повярваха в учението на Иисус, в последващите години те доставиха немалко неприятности на своите събратя. За краткия промеждутък от време, падащ се на едно поколение, е

трудно да се превърнат тези, които обожествяват силата на природата, в истински членове на братството — в поклонници на духовния идеал.

^{146:1.3 (1637.5)} Много от най-добрите идеи на Вавилон и Персия за светлината и мрака, доброто и злото, времето и вечността бяха впоследствие включени в така нареченото християнство, което направи християнските учения по-приемливи за народите на Близкия изток. По такъв начин включването на много теории на Платон за идеалния дух или за невидимите прототипи на всички видими и материални неща в този си вид, в който бяха по-късно приспособени към Филон и юдаизма, направи християнските учения на Павел по-приемливи за западните гърци.

^{146:1.4 (1637.6)} Тодан за пръв път чу Евангелието за Царството именно в Римон и впоследствие пренесе тази идея в Месопотамия и далеч отвъд нейните предели. Той беше сред първите проповедници на благата вест отвъд Ефрат.

2. В Йотапата

^{146:2.1 (1638.1)} Макар че простите хора на Йотапата охотно слушаха Иисус и неговите апостоли и много от тях приеха Евангелието за Царството, посещението на Йотапата беше отбелязано преди всичко с речта на Иисус пред двадесет и четиримата апостоли, която той произнесе във втората вечер на тяхното пребиваване в това градче. Натанаил се обърка в ученията на Иисус за молитвата, благодарността и поклонението и в отговор на неговия въпрос Иисус даде най-подробно тълкуване на своето учение. Резюмирайки

неговата реч на съвременен език, можем да отделим следните моменти:

^{146:2.2 (1638.2)} 1. Съзнателният и упорит стремеж към порока в сърцето на човека постепенно унищожава молитвената връзка на човешката душа с духовните контури, позволяващи на човека да общува със своя Творец. Разбира се, Бог чува молбата на Своето дете, но когато човешкото сърце преднамерено и упорито изповядва порочни представи, се извършва постепенна загуба на личното общуване на земното дете с неговия небесен Баща.

^{146:2.3 (1638.3)} 2. Молитвата, която е несъвместима с известните и утвърдени закони на Бога, е отвратителна за Райските Божества. Ако човек не желае да слуша Боговете, говорещи със Своето творение по законите на духа, разума и материята, то самият акт на подобно преднамерено и съзнателно презрение от страна на създанието прави духовните личности глухи за личните молби на такива неподчиняващи се на законите и непокорни смъртни. Иисус напомни на своите апостоли думите на пророк Захария: “Но те не желяеха да се вслушат, отвърнаха се от Мен и си запушиха ушите, за да не слушат. А и сърцата свои направиха твърди като камък, за да не чуват законите и думите, които изпратих чрез Своя Дух и възвестих чрез устата на пророците; затова резултат от тяхната зла умисъл стана огромен гняв, който се стовари върху техните престъпни глави. И беше така, че те плачеха, но нито едно ухо не беше открито за тях.” След това Иисус цитира изказване на мъдреца: “Ако човек се отказва да следва

наставленията на божествения закон, то даже неговата молитва ще бъде отвратителна.”

^{146:2.4 (1638.4)} 3. Отваряйки канала за общуване на човека с Бога от страна на човека, смъртните веднага придобиват достъп до неспирния поток от божествена помощ към създанията в световите. Когато човек чува как в неговото сърце говори гласът на Божия Дух, неотменима част от такъв опит е фактът, че Бог едновременно чува молитвата на човека. По такъв безпогрешен начин става и опрощаването на греха. Небесният Баща ви е простил още преди вие да си помислите за подобна прошка, но такава прошка възниква във вашия личен религиозен опит едва тогава, когато вие прощавате на вашите събратя. Прощката на Бога като *факт* не зависи от вашата прошка към своите близки, но в *опита* тя е свързана именно с такова условие. Така фактът на синхронността между човешката и божествената прошка намери отражение и връзка с молитвата, на която Иисус научи апостолите.

^{146:2.5 (1638.5)} 4. Във вселената действа основополагащият закон на правосъдието, който не може да бъде заобиколен с милосърдие. На изцяло егоистичното създание от пространствено-времените светове е недостъпно чуждото за користта великолепие на Рая. Даже безкрайната любов на Бога не може да го застави да приеме вечния живот, ако смъртното създание реши иначе. Посвещението на милосърдието е огромно по своя обхват, но в крайна сметка съществува правосъдие, което не може да отмени даже съединената с милосърдието любов. Иисус отново цитира свещените книги на юдеите: “Аз виках, но вие се

отказахте да чуете; Аз ви протегнах ръка, но вие отказахте помощта Ми. Вие отхвърлихте всички Мои съвети и не приехте Моите упреци, и вашето метежно отношение неизбежно ще доведе до това, да Ме викате, но да не чуете отговор. Отхвърляйки пътя на живота, усърдно ще Ме търсите в дните на вашите страдания, но няма да Ме намерите.”

^{146:2.6 (1639.1)} 5. Този, който желае милосърдие, трябва да бъде милосърден; не съдете, за да не бъдете съдени. С какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени. Милосърдието не отменя цялата справедливост във вселената. В крайна сметка се потвърди истината: “Който остане глух към воплите на бедните, той някога и сам ще моли за помощ — и няма да бъде чул от никого.” Искреността на всяка молитва е увереността в това, че тя е чута; духовната мъдрост и вселенската състоятелност на всяка молба определя времето, метода и мярката на отговора. Мъдрият баща не отговаря *буквално* на глупавите молитви на своите невежи и неопитни деца, макар че децата могат да получат голямо удоволствие и действително душевно удовлетворение, обръщайки се с такива абсурдни молби.

^{146:2.7 (1639.2)} 6. Изцяло посвещавайки себе си на изпълнението на волята на небесния Отец, вие ще получавате отговор на всички свои молби, защото вашите молитви ще съответстват изцяло на волята на Ощеца, а волята на Ощеца се проявява винаги, по цялата Му необятна вселена. Това, което съответства на желанието на истинския син и на волята на безкрайния Баща, Е. Такава молитва не може да

остане без отговор и никаква друга молба не може да бъде напълно удовлетворена.

146:2.8 (1639.3) 7. Въпълът на праведника е вероизповедното действие на Божието дете, което отваря вратите на съкровищницата на Отеца, съдържаща добродетел, истина и милосърдие, и тези благи дарове отдавна очакват синът да ги поиска и да ги използва лично. Молитвата не изменя божественото отношение към човека, но тя действително изменя отношението на човека към неизменния Отец. Проникването до божественото ухо се осигурява именно от *мотива* на молитвата, а не от социалния, икономически или външен религиозен статут на молящия се.

146:2.9 (1639.4) 8. С помощта на молитвата е невъзможно да се съкрати времето и да се преодолеят ограниченията на пространството. Молитвата не може да бъде метод на самовъзвеличаване или осигуряване на несправедливо преимущество през своите събратя. Изцяло егоистичната душа е неспособна да се моли в истинския смисъл на тази дума. Иисус каза: “Нека висше щастие стане за вас Бог, Който непременно ще изпълни искрените желания на вашите сърца.” “Довери се на Господ; вярвай в Него и Той ще направи.” “Защото Господ чува воплите на онеправданите и няма да остане глух към молитвата на бедстващите.”

146:2.10 (1639.5) 9. “Аз дойдох от Отеца; затова, ако някога изпитвате съмнения относно това, какво да искате от Отца, помолете мен и аз ще предам вашата молба съгласно вашите действителни потребности и желания и съгласно волята на моя Отец.” Пазете се от голямата опасност – да

съсредоточавате молитвите си към себе си. Не се молете много за себе си; молете се повече за духовния растеж на своите събратя. Избягвайте материалистичните молитви; молете се в духа и за богатство от духовни дарове.

^{146:2.11 (1639.6)} 10. Когато се молите за болните и страдащите, не очаквайте, че вашите молби ще заменят сърдечната и разумна помощ към тях. Молете се за благополучието на своите семейства, другари и приятели, но особено много се молете за онези, които ви проклинат, и възнасяйте изпълнени с любов молби за онези, които ви преследват. “Но аз няма да ви кажа кога е нужно да се молите. Само пребиваващият във вас дух може да ви подтикне да произнесете тези молби, които изразяват вашата вътрешна връзка с Бащата на духовете.”

^{146:2.12 (1640.1)} 11. Мнозина прибягват към молитвата, едва когато попаднат в беда. Такава практика е безсмислена и подвеждаща. Разбира се, вие постъпвате правилно, ако не намирайки покой, се обърнете към молитвата, но не трябва да забравяте да говорите като син с Баща си даже тогава, когато в душата ви цари покой. Нека вашите молби винаги бъдат тайни. Не позволявайте на хората да слушат вашите лични молитви. Благодарствените молебени са уместни за група вярващи, но молитвата на душата е лично дело. Съществува само една форма на молитвата, която е уместна за всички Божии деца: “Каквото и да стане, да бъде волята Ти.”

^{146:2.13 (1640.2)} 12. Всички, които са повярвали в това Евангелие, трябва искрено да се молят за разширяване на Царството небесно. От всички молитви, приведени в юдейските

Писания, Иисус най-одобрително се отзова за следната молба на Псалмопевеца: “Вложи в моето сърце чистота, о, Боже, и направи отново прав моя дух. Очисти ме от тайните ми грехове и опази своя слуга от високомерно беззаконие.” Иисус подробно се спря на отношението на молитвата към лекомислената и оскърбителна реч, цитирайки: “Стража постави, о, Господи, в моята уста, за да следи за дверите на моята уста.” “Човешкият език, каза Иисус, е орган, който малцина могат да укротят, но духът е способен да превърне този неверен орган в добър глас на търпимост и във въодушевяващ слуга на милосърдието.”

146:2.14 (1640.3) 13. Иисус учеше, че молитвата за божественото водачество по пътищата на земния живот е следваща по важност след молбата за узнаване волята на Отца. Фактически това означава молитва за божествена мъдрост. Иисус никога не е учил, че молитвата може да даде на човека знания и специални умения. Но той действително учеше, че молитвата е един от факторите за повишаване чувствителността на човека към присъствието на божествения дух. Когато Иисус учеше своите съратници да се молят в духа и в истината, той обясняваше, че има предвид да се молиш искрено и съгласно личната си просветеност, да се молиш от все сърце, разумно, сериозно и настойчиво.

146:2.15 (1640.4) 14. Иисус предупреди своите последователи да не мислят, че натруфените повторения, изисканите изрази, постът, самоналожените наказания или жертвоприношенията ще направят техните молитви по-ефективни. Но той действително подбуждаше своите

вярващи да използват молитвата като средство за възход чрез благодарност към истинското поклонение. Иисус съжаляваше, че в молитвите и в поклоненията на неговите последователи има толкова малко от духа на благодарността. По този повод той цитира от Писанията: „Добре е да благославям Господа и да пея хвалби за името на Всевишния, всяка сутрин да бъда благодарен за Неговото милосърдие и всяка вечер – за Неговата вярност, защото Бог ми доставя радост със Своя труд. Ще благодаря за всичко съгласно волята Божия.”

146:2.16 (1640.5) 15. И след това Иисус каза: “Не е нужно постоянно и прекомерно да се безпокоите за своите обичайни потребности. Не се тревожете за проблемите на своето земно съществуване, но във всички тези неща, в молитва и молби, в духа на искрена благодарност разкривайте своите нужди пред небесния Отец.” След това той цитира от Писанията: “Аз ще славя името Божие в песни и ще превъзносям Неговото име в благодарствен молебен. И това ще зарадва Господа много повече, отколкото принесеният в жертва вол с рогата и копитата си.”

146:2.17 (1641.1) 16. Иисус учеше своите последователи, че след възнасяне на молитва към Отеца следва да останете в състояние на мълчалива възприемчивост, за да предоставите на вътрешния дух по-добра възможност за разговор с неговата слушаща душа. Духът на Отеца по-успешно от всичко говори с човека тогава, когато човешкият разум е в състояние на истинско поклонение. Ние се покланяме на Бога с помощта на пребиваващия в

нас Дух на Отеца и посредством просветляването на човешкия разум, който се приобщава към истината. Поклонението, учеше Иисус, прави покланящия се все повече приличащ на съществото, което е обект на поклонението. Поклонението е преобразуващ опит, посредством който крайното постепенно се приближава и в резултат постига присъствието на Безкрайното.

^{146:2.18 (1641.2)} Иисус разкри на своите апостоли също така и много истини относно общуването на човека с Бога, но малцина от тях можаха напълно да осъзнаят неговото учение.

3. Спирането в Рама

^{146:3.1 (1641.3)} В Рама Иисус проведе паметна беседа с престарял гръцки философ, който учеше, че науката и философията са достатъчни за удовлетворяването на потребностите, възникващи в човешкия опит. Иисус търпеливо и благожелателно изслуша този гръцки учител и в много неща се съгласи с истинността на казаното от него, но когато гръкът завърши, Иисус посочи, че в своето обсъждане на човешкото съществуване той не е могъл да обясни “откъде, защо и накъде”, и добави: “Откъдето спирате вие, оттам започваме ние. Религията е предназначено за човешката душа откровение за духовните реалности, които никога не би се отдало да бъдат открити и изцяло обхванати само с единия разум. Интелектуалните стремежи могат да открият фактите на живота, но Евангелието за Царството разкрива *истините* на битието. Ти говореше за материалните сенки на истината; готов ли си да изслушаш моя разказ за вечните и

духовни реалности, които пораждаат тези преходни временни сенки на материалните факти на смъртното съществуване?” Повече от час Иисус учеше този грък на спасителните истини на Евангелието за Царството. Стариият философ се оказва възприемчив към подхода на Учителя и бидейки действително обективен в сърцето си човек, бързо повярва в това Евангелие на спасението.

146:3.2 (1641.4) Апостолите бяха донякъде обезкуражени от откритото съгласие на Иисус с много от твърденията на гръка, но по-късно, когато останаха сами, Иисус им каза: “Деца мои, не се удивлявайте на моето толерантно отношение към философията на гръка. Истинската и неподправена вътрешна увереност ни най-малко не се бои от вътрешен анализ, както не отхвърля и истината и честната критика. Винаги помнете, че нетърпимостта е маската, под която се скриват тайните съмнения в истинността на убежденията. Ако човек е абсолютно убеден в това, в което вярва от все сърце, то него никога няма да го вълнува отношението на неговия ближен. Мъжеството е безкомпромисно честна увереност на създаването в предмета на своята вяра. Искрените хора не се боят от критичното разглеждане на своите истински убеждения и благородни идеи.”

146:3.3 (1641.5) През втората вечер в Рама Тома зададе на Иисус следния въпрос: “Учителю, как новообърнатият в твоето учение може действително да знае истинността на това Евангелие за Царството и да бъде истински убеден в него?”

146:3.4 (1641.6) Иисус отговори на Тома: “Вашата увереност в това, че сте влезли в Царството – семейството на Ощеца, и

в това, че ще придобиете вечно спасение заедно с децата на Царството, изцяло се отнася към личния опит, към вярата в словото на истината. Духовната убеденост е равна на вашия личен религиозен опит в сферата на вечните реалности на божествената истина; иначе казано, тя съответства на вашето интелектуално разбиране на реалността на истината в съчетание с духовната вяра и за сметка на вашите искрени съмнения.

^{146:3.5 (1642.1)} Синът по природата е надарен с живота на Отеца. Надарени с живия дух на Отеца, вие сте синове Божии. След живота в плът в материалния свят вие продължавате да живеете, тъй като сте съединени с живия дух на Отеца, с дара на вечния живот. Действително, много притежаваха този живот преди да дойда от моя Отец и още много получиха този дух, защото повярваха на моето слово; но аз казвам: когато се върна при Отеца, той ще изпрати Своя дух в сърцата на всички хора.

^{146:3.6 (1642.2)} Макар че вие не виждате как божественият дух действа във вашия разум, съществува практически метод за определяне на тази степен, в която вие сте предали управлението на вашите душевни сили на наставлението и ръководството на пребиваващия във вас дух на небесния Отец, и това е степента на вашата любов към своите събратя. Духът на Отеца носи в себе си любовта на Отеца и когато доминира у човека, той неизменно води към поклонение на Божеството и любвеобилно отношение към своите ближни. Отначало вие вярвате, че сте синове Божии затова, защото моето учение ви е помогнало по-добре да осъзнаете вътрешните повели на пребиваващото във вас

духовно присъствие на нашия Отец; но скоро Духът на Истината ще бъде излят върху всяка плът и той ще живее сред хората, и ще учи всички хора така, както аз живея сега сред вас и ви говоря думите на истината. И този Дух на Истината, обръщайки се към духовните способности на вашите души, ще ви помогне да разберете, че вие сте синовете Божии. Той ще служи като вярно доказателство, че във вас пребивава духовното присъствие на Отеца – вашият дух, който към това време ще живее във всички хора, както днес живее в някои, и ви казва, че вие действително сте синовете Божии.

^{146:3.7 (1642.3)} Всяко земно дете, следващо повелите на този дух, в резултат ще узнае волята Божия, а този, който се подчини на волята на моя Отец, ще живее вечно. Пътят от земния живот към вечността не ви е разяснен, но го има и винаги го е имало, и аз съм дошъл, за да направя този път нов и жив. Този, който встъпи в Царството, веднага придобива вечен живот – той никога няма да загине. Но много от това вие ще разберете по-добре, след като се върна при Отеца и успеете да видите вашия днешен опит в ретроспекция.”

^{146:3.8 (1642.4)} И всички, които чува тези благословени слова, бяха премного утешени. Еврейските учения бяха объркани и неточни в това, което се отнасяше до спасяването на праведниците, и затова тези напълно определени и недвусмислени думи за вечно спасение на всички истински вярващи придадоха сила на последователите на Иисус и ги въодушевяха.

^{146:3.9 (1642.5)} Апостолите както преди проповядваха и кръщаваха вярващите и продължаваха практиката да ходят

по къщите, да утешават отхвърлените и да помагат на болните и страдащите. Апостолската организация беше разширена: с всеки от апостолите на Иисус се трудеше един от апостолите на Йоан; Абнер беше партньор на Андрей; и такава структура се запазваше дотогава, докато не се отправиха към Йерусалим за поредната Пасха.

^{146:3.10 (1642.6)} Специалните наставления, дадени от Иисус по време на тяхното пребиваване в Завулон, се отнасяха, на първо място, до по-нататъшното обсъждане на взаимните задължения, налагани от Царството, и включваха положения, призвани да прояснят различията между личния религиозен опит и духа на съгласието, присъщ на социалните религиозни задължения. Това беше един от тези редки случаи, когато Учителят обсъждаше социалните аспекти на религията. В продължение на целия си земен живот Иисус не даде на своите последователи почти никакви наставления относно социализацията на религията.

^{146:3.11 (1643.1)} Населението на Завулон беше смесено; то не можеше да се нарече нито юдейско, нито езическо. Малцина от тези хора действително вярваха в Иисус независимо от това, че бяха чували за изцелението на болните в Капернаум.

4. Евангелието в Ирон

^{146:4.1 (1643.2)} В Ирон, както и в много други градове и села в Галилея и Юдея, имаше синагога и в началото на своето служене Иисус обикновено се изказваше в тези синагоги в съботните дни. Понякога той говореше на сутрешното

богослужение, а Петър или един от другите апостоли проповядваха следобед. Освен това Иисус и апостолите често учеха и проповядваха на вечерните събрания в синагогите в празничните дни. Макар че религиозните вождове на Йерусалим ставаха все по-враждебни към Иисус, тяхното непосредствено влияние не се разпространяваше отвъд пределите на синагогите на Йерусалим. Едва по-късно им се отдаде толкова широко да настроят против Иисус народа, че почти всички синагоги затвориха своите врати пред неговото учение. Засега всички синагоги на Галилея и Юдея бяха отворени за него.

^{146:4.2 (1643.3)} В Ирон имаше големи за онова време мини и тъй като Иисус никога не беше живял живот на миньор, докато се намираха в Ирон, голяма част от своето време той прекарваше в мините. Докато апостолите посещаваха домове и проповядваха на обществени места, Иисус работеше в мините заедно с подземните работници. Славата на Иисус като изцелител достигна даже това глухо селище и много болни и страдащи очакваха от него помощ – и много получиха огромна полза от неговата изцеляваща опека. Но в нито един от тези случаи Учителят не извърши така нареченото чудо освен при излекуването на прокажения.

^{146:4.3 (1643.4)} В късния следобед, когато на третия ден от своето пребиваване в Ирон Иисус се връщаше от мините, на път към своето жилище той случайно мина по тясна странична уличка и се оказа редом с окаяната колиба на прокажен. Чул за славата на Иисус като целител, нещастният реши да се обърне към него, когато той преминаваше край неговата

врата. Падайки на колене пред него, той каза: “Господи, ако само поискаш, ти можеш да ме очистиш. Аз слушах проповедта на твоите учители и бих искал да вляза в Царството, ако мога да се очистя.” Прокаженият говореше така, защото сред евреите на прокажените се забраняваше даже да посещават синагогата и въобще да вземат участие в публични богослужения. Този човек действително вярваше, че не може да бъде приет в бъдещото Царство, докато не се излекува от проказата. И когато Иисус видя неговите страдания и чу думите му, в които звучеше твърда вяра, неговото човешко сърце беше трогнато и божественият разум се отзова на страданието. Когато Иисус го погледна, човекът падна ничком, превъзнасяйки Учителя. След това Иисус протегна своята ръка и докосвайки се до него, каза: “Искам – очисти се.” И той веднага стана чист; повече не страдаше от проказа.

^{146:4,4 (1643,5)} Когато Иисус вдигна човека на крака, той му заповяда: “Внимавай, не казвай никому за своето изцеление, а скромно се заеми със своето дело, покажи се на свещеника и принеси жертви, както повели Мойсей, като свидетелство за своето излекуване.” Но този човек не направи така, както му каза Иисус. Вместо това той започна да разказва на всички срещнати за това, че Иисус е излекувал неговата проказа, и тъй като всички в града го познаваха, хората можеха ясно да видят, че се е очистил от своята болест. Независимо от наставленията на Иисус той не отиде при свещениците. В резултат от разпространяването на вестта, че Иисус е изцелил този човек, Учителят беше обсаден от такава тълпа болни, че на следващия ден му се наложи да стане преди съмване и да

напусне селището. Макар че Иисус вече не влезе в града, в течение на два дни той остана в покрайнините редом с мините, продължавайки да учи повярвалите миньори на Евангелието за Царството.

^{146:4.5 (1644.1)} Очистването от проказата беше първото така наречено чудо, съзнателно и преднамерено сътворено от Иисус за цялото време до този момент. И това беше случай на истинска проказа.

^{146:4.6 (1644.2)} От Ирон те отидоха в Гишала, където прекараха два дни, провъзгласявайки Евангелието, след което излязоха в Хоразин, където останаха почти една седмица, проповядвайки благата вест; но в Хоразин успяха да попълнят Царството само с шепа вярващи. На никое друго място, където Иисус беше учил, той не се срещна с такова всеобщо неприемане на неговите проповеди. Пребиваването в Хоразин оказа угнетяващо въздействие върху мнозинството от апостолите и на Андрей и Абнер трудно се отдаваше да поддържат присъствието на духа у своите съратници. Без да привличат вниманието, те преминаха през Капернаум и продължиха към село Мадон, където постигнаха малко по-голям успех. В съзнанието на повечето апостоли преобладаваше мисълта, че тяхната неспособност да постигнат успех в градовете, които неотдавна посетиха, се обяснява с настойчивото изискване на Иисус да не споменават за него като за изцелител в изнасяните от тях проповеди. Как им се искаше той да очисти и друг прокажен или по някакъв друг начин да покаже своето могъщество, за да привлече вниманието на

хората! Но техните искрени уговорки не оказваха на Учителя никакво въздействие.

5. Отново в Кана

^{146:5.1 (1644.3)} За огромна радост на апостолската група Иисус обяви: “Утре отиваме в Кана.” Те знаеха, че в Кана ги чака благожелателен прием, защото Иисус беше добре известен там. Те успешно се трудеха, помагайки на хората да влязат в Царството, когато на третия ден в Кана пристигна виден жител на Капернаум на име Тит, който до известна степен вярваше в Царството и чийто син беше сериозно болен. Той узна, че Иисус се намира в Кан, и побърза натам, за да го види. Вярващите от Капернаум мислеха, че Иисус е способен да изцели всяка болест.

^{146:5.2 (1644.4)} Когато този знатен господин намери Иисус в Кана, той започна да го моли спешно да отиде в Капернаум и да изцели неговия болен син. Докато апостолите стояха редом затаили дъх, Иисус, гледайки бащата на заболялото момче, каза: “Дълго ли още трябва да ви търпя? Силата Божия е сред вас, но вие не вярвате, докато не видите знамения и чудеса.” Но велможата се замоли: “Господи, аз наистина вярвам, но ела преди да е умрял синът ми, защото когато го оставих, той вече беше на умиране.” За миг Иисус склони в размисъл глава и внезапно произнесе: “Връщай се в къщи; твоят син ще живее.” Тит повярва на думите на Иисус и побърза да се върне в Капернаум. По пътя го срещнаха слугите му с думите: “Радвай се – твоят син е по-добре, той е жив.” Тогава Тит попита в колко часа момчето е започнало да оздравява и когато слугите отвърнаха: “Вчера в седем часа треската го остави”, бащата

си спомни, че приблизително по това време Иисус каза: “Твоят син ще живее.” И оттогава Тит повярва с цялото си сърце и цялото му семейство също повярваха. Този син стана изтъкнат слуга на Царството и по-късно положи глава заедно с тези, които приеха страданията в Рим. Макар че всички домашни на Тит, техните приятели и даже апостолите смятаха този епизод за чудо, то не беше такова. Най-малкото то не беше чудодейно изцеление на физическа болест. Това беше само случай на използване на априорно знание за естественото развитие на събитията, към което Иисус често прибегваше след своето кръщение.

^{146:5.3 (1645.1)} И отново на Иисус му се наложи да побърза да се отдалечи от Кана поради нездравото внимание, привлечено от втория случай от подобен род за времето на неговото служене в това селище. Гражданите помнеха за водата и виното и сега, когато, както се предполагаше, той излекува сина на велможата на голямо разстояние, те не само започнаха да идват при него, водейки болни и страдащи, но изпращаха и пратеници с молба да изцелява страдащи на разстояние И когато Иисус видя, че цялата околност се раздвижи, той каза: “Да отидем в Наин.”

6. Наин и синът на вдовицата

^{146:6.1 (1645.2)} Тези хора вярваха в знамения; те принадлежаха към поколението хора, жадуващи за чудеса. Към това време в Централна и Южна Галилея името на Иисус и неговото лично служене се отъждествяваха с чудеса. Десетки, стотици честни хора, страдащи просто от нервни и емоционални разстройства, идваха при Иисус и след това се връщаха в къщи при своите приятели, обявявайки, че

Иисус ги е изцелил. И тези невежи и простодушни хора приемаха такива случаи на душевно изцеление за изцеление физическо, за чудодейно оздравяване.

^{146:6.2 (1645.3)} Когато Иисус се опита да напусне Кана и да отиде в Наин, последваха го огромни тълпи вярващи и множество любопитни. На тях непременно им бяха нужни чудеса и вълшебства и не им се наложи да се разочароват. Когато Иисус и апостолите се приближаваха към градските врати, срещнаха погребална процесия, която носеше на местното гробище единствения син на вдовица от Наин. Това беше уважавана в селото жена и половината съселяни следваха погребалната носилка, на която лежеше смятаното за мъртво момче. Когато погребалната процесия се изравни с Иисус и неговите спътници, вдовицата и неговите приятели познаха Учителя и започнаха да го умоляват да съживи момчето. Упованието на чудо достигна такава степен, че те смятаха Иисус за способен да излекува всяко човешко заболяване – тогава защо такъв изцелител да не може да възкреси мъртвия? Надвит от настойчивите молби, Иисус се приближи до носилката и, повдигайки покрива, огледа момчето. Откривайки, че в действителност юношата не е умрял, той разбра каква трагедия може да предотврати неговото присъствие; затова, обръщайки се към майката, той каза: “Не плачи. Твоят син не е умрял; той спи. Той ще се върне при теб.” След това, хващайки юношата за ръка, той каза: “Събуди се и стани.” И юношата, когото смятаха за мъртъв, веднага седна и заговори, а Иисус ги отпрати по домовете им.

^{146:6.3 (1645.4)} Иисус се опитваше да успокои народа, напразно опитвайки се да обясни, че момчето в действителност не е било умряло, че той не го е връщал от гроба, но всичко беше безполезно. Следващата го тълпа и цялото село Наин бяха в състояние на пълно емоционално изстъпление. Мнозина ги обхвана страх, други – паника, докато трети се заеха да се молят, като оплакваха своите грехове. Едва късно след полунощ успяха да разпръснат шумната тълпа. И, разбира се, независимо от твърдението на Иисус, че момчето не е било мъртво, никой не се съмняваше, че е извършено чудо, възкресяване от мъртвите. Макар че Иисус им каза, че юношата само е бил дълбоко заспал, те сметнаха това за образен израз, защото помнеха, че той винаги се е отличавал с огромната си скромност и че се опитва да скрие своите чудеса.

^{146:6.4 (1646.1)} Така по цялата Галилея и Юдея се разнесе вестта, че Иисус е възкресил сина на вдовицата, и мнозина от тези, които чува тази новина, повярваха в нея. На Иисус така и не се отдаде да обясни даже на някои от своите апостоли, че синът на вдовицата в действителност не е бил мъртъв в този момент, когато той му заповяда да се събуди и стане. Но неговите разяснения се оказаха достатъчни за в бъдеще този епизод да не се спомене от никого, с изключение на Лука, който го описа с чужди думи. И отново такова количество хора започнаха да обсаждат Иисус като лекар, че на следващия ден рано сутринта той тръгна за Ендор.

7. В Ендор

^{146:7.1 (1646.2)} В Ендор Иисус успя за няколко дни да се спаси от шумната тълпа, изискваща физическо изцеление. По време

на тяхното пребиваване на това място Учителят, наставлявайки апостолите, разказа историята на цар Саул и магьосницата от Ендор. Иисус недвусмислено обясни на своите апостоли, че заблудените и метежни промеждутъчни създания, които нерядко се представят за духове на мъртви хора, скоро ще бъдат обуздани и няма да могат да правят такива странни нища. Той каза на своите спътници, че след като се върне при Отеца и те излеят своя Дух над цялата плът, такива полудуховни същества – така наричаните нечисти духове, вече няма да могат да се вселяват в слабоумни и злонамерени смъртни.

^{146:7.2 (1646.3)} Иисус също така обясни на апостолите, че духът на умрелия човек не се връща в своя роден свят и не може да общува с живите си другари. Едва след завършването на съдния период прогресиращият дух на смъртен човек ще може да се върне на Земята, и то само в изключителни случаи и като част от духовното ръководство на планетата.

^{146:7.3 (1646.4)} След двудневен отдых Иисус каза на своите апостоли: “Утре се връщаме в Капернаум и ще останем там, докато не се успокои народът в селата. Към това време хората, разотивайки се по домовете си, ще са успели частично да дойдат на себе си от това вълнение.”

Документ 147. Кратко посещение на Йерусалим

^{147:0.1 (1647.1)} ИИСУС и апостолите пристигнаха в Капернаум в сряда, на 17 март, и преди да тръгнат към Йерусалим, прекараха две седмици в своята резиденция във Витсаида. През тези две седмици апостолите учеха хората на брега на

морето, а Иисус се уединяваше задълго в планината, занимавайки се с делото на Отеца. За това време Иисус заедно с Яков и Йоан Зеведееви на два пъти тайно ходиха в Тивериада, където се срещаха с вярващи и им разясняваха Евангелието за Царството.

^{147:0.2 (1647.2)} Мнозина от придворните на Ирод вярваха в Иисус и посещаваха тези срещи. Именно влиянието на вярващите сред приближените на Ирод помогна да се смекчи враждебното отношение на владетеля към Иисус. Тивериадските вярващи съумяха да убедят Ирод, че провъзгласяваното от Иисус “Царство” е духовна, а не политическа идея. Ирод беше склонен да вярва на своите собствени придворни и затова не се безпокоеше твърде много от разпространяващите се съобщения за обучението и целителството на Иисус. Той не възразяваше против дейността на Иисус като изцелител или религиозен учител. Независимо от благоприятното отношение на много съветници на Ирод и на самия владетел сред неговите подчинени съществуваше група хора, намиращи се под толкова силното влияние на религиозните водачи на Йерусалим, че те си оставаха жестоки и заплашителни врагове на Иисус и апостолите и впоследствие направиха много, за да попречат на тяхната публична дейност. Най-голямата опасност за Иисус беше не Ирод, а религиозните вождове на Йерусалим. Именно по тази причина Иисус и апостолите прекараха толкова много време в Галилея, а не в Йерусалим и Юдея, и произнесоха тук повечето от своите проповеди.

1. Слугата на центуриона

147:1.1 (1647.3) Ден преди да станат готови да отидат в Йерусалим за празнуването на Пасхата Мангус – центурион или капитан на римския гарнизон, намиращ се в Капернаум, дойде при старейшините на синагогата и каза: “Моят верен дневален е болен и е близо до смъртта. Не можете ли да отидете при Иисус от мое име и да го помолите да изцели моя слуга?” Римският капитан постъпи така, тъй като предполагаше, че Иисус по-скоро ще послуша еврейските водачи. Старейшините дойдоха при Иисус и техният представител каза: “Учителю, ние настоятелно те молим да отидеш в Капернаум и да спасиш любимия слуга на римския центурион, който е достоен за твоето внимание, защото обича нашия народ и даже ни построи същата тази синагога, в която ти толкова често изнасяш проповеди.”

147:1.2 (1647.4) Изслушвайки ги, Иисус каза: “Ще дойда с вас.” Те тръгнаха към дома на центуриона и вече се приближаваха към вратата, когато насреща им излязоха приятелите на римския воин, на които той беше поръчал да срещнат Иисус и да му кажат: “Не си прави труд, Господи, да влизаш в моя дом, защото аз не съм достоен ти да влезеш под моя покрив. Аз и сам не се сметнах за достоен да дойда при теб; затова изпратих старейшините от твоя народ. Но зная, че ти можеш да кажеш дума там, където стоиш, и моят слуга ще се изцели. Защото аз самият съм подвластен човек, но имам и в подчинение войни и аз казвам на един: “Върви”, и той си отива; на друг казвам: “Ела тук”, и той идва; казвам на слугите: “Направете това или онова”, и те го правят.”

^{147:1.3 (1648.1)} И когато Иисус чу тези думи, той се обърна и каза на своите апостоли и на останалите, които го съпровождаха: “Аз съм възхитен от вярата на този езичник. Истина, истина ви казвам: не съм срещал такава вяра даже в Израил.” Обръщайки се, Иисус каза: “Да си вървим.” А приятелите на центуриона влязоха в къщата и предадоха на Мангус думите на Иисус. И от този час слугата започна да се поправя и в края на краищата напълно си възвърна здравето и трудоспособността.

^{147:1.4 (1648.2)} Но ние и досега не знаем какво именно стана в този случай. Разполагаме само с описание на това събитие. На спътниците на Иисус не беше разкрито дали на слугата на центуриона са помагали невидими същества, или не. На нас ни е известен само фактът на пълното оздравяване на слугата.

2. Пътешествието до Йерусалим

^{147:2.1 (1648.3)} Рано сутринта във вторник, 30 март, Иисус и групата апостоли тръгна към Йерусалим за празнуване на Пасхата, избирайки пътя, минаващ през долината на Йордан. Те пристигнаха по обед в петък, 2 април, и както обикновено, спряха във Витания. Минавайки през Йерихон, те останаха тук, за да си починат, а Юда се възползва от обстановката, за да внесе част от техните общи средства в банката на приятел на неговото семейство. В Юда за пръв път остана излишък от пари и този принос остана недокоснат дотогава, докато те отново не се оказаха в Йерихон по време на последното и богато на събития пътешествие в Йерусалим малко преди съда и смъртта на Иисус.

147:2.2 (1648.4) Спътниците стигнаха до Йерусалим без приключения, но още не бяха успели да се настанят във Витания, когато от близки и далечни места започнаха да се стичат хора с надеждата да излекуват своята плът, да утешат неспокойния си ум и да спасят своите души. Те бяха толкова много, че на Иисус почти не му остана време за отдих. Затова те разпънаха своите палатки в Гетсимания и Учителят ходеше от Витания в Гетсимания и обратно, опитвайки се да избягва постоянно обсаждащите го тълпи. Апостолите прекараха в Йерусалим около три седмици, но Иисус им повели да не излизат с публични проповеди и да се ограничат само с индивидуално обучение и личен труд.

147:2.3 (1648.5) Във Витания те незабележимо отбелязаха Пасхата. И това беше първият случай, когато Иисус и всичките дванадесет апостоли споделиха безкръвна пасхална трапеза. Апостолите на Йоан Кръстител не участваха в пасхалната трапеза заедно с Иисус и неговите апостоли; те празнуваха Пасхата заедно с Абнер и с много от отдавнашните последователи на Йоан. Това беше втората Пасха, която Иисус посрещна заедно със своите апостоли в Йерусалим.

147:2.4 (1648.6) Когато Иисус и дванадесетте апостоли тръгнаха за Капернаум, апостолите на Йоан не се върнаха заедно с тях. Те останаха в Йерусалим и неговите околности и без да привличат към себе си вниманието, се трудиха над разпространението на Царството под ръководството на Абнер, докато Иисус и неговите апостоли се върнаха да работят в Галилея. Само веднъж двадесет и четиримата апостоли се оказаха заедно, събирайки се за кратко време

преди назначаването и изпращането на седемдесетте евангелисти. Но тези две групи си сътрудничеа и независимо от разликите в мненията в техните отношения преобладаваха най-топли чувства.

3. В Къпалнята на Витезда

^{147:3.1 (1649.1)} Във втората събота, прекарана в Йерусалим, по обед, когато Учителят и апостолите се канеха да вземат участие в храмовите богослужения, Йоан каза на Иисус: “Ела с мен да ти покажа нещо.” През една от градските врати Йоан изведе Иисус в къпалня, наричаща се Витезда. Тази къпалня я обкръжаваше постройка портик от пет притвора, където се събираха голям брой страдащи с надеждата да се изцелят. Тук се намираше горещ извор, където червеникавата вода изпускаше мехурчета през неравни интервали от време поради натрупването на газ в скалните каверни под къпалнята. Много хора вярваха, че периодическото разклащане на горещата вода се обяснява със свръхестествени сили и че първият човек, попаднал във водата след такова разклащане, ще се изцели от всякакъв недъг.

^{147:3.2 (1649.2)} Поради наложените от Иисус ограничения апостолите чувстваха известно нетърпение. Особено копнееше Йоан, най-младият от дванадесетте. Той доведе Иисус при къпалнята с надеждата, че събралите се тук нещастни ще пробудят в Учителя съчувствие и трогнат от това, той ще извърши чудодейно изцеление, в резултат на което целият Йерусалим ще се изуми и веднага ще повярва в Евангелието за Царството. Йоан каза на Иисус: “Учителю, виж всички тези страдащи хора; нима не можем

да направим нещо за тях?” А Иисус отговори: “Йоан, защо ме изкушаваш да кривна от избора от мен път? Защо продължаваш да желаеш вместо с провъзгласяването на Евангелието на вечната истина, да се заема със сътворение на чудеса и изцеление на болни? Синко, аз не мога да направя това, което желаеш, но събери тези болни и страдащи, за да мога да се обърна към тях с думи за топло и вечно утешение.”

147:3.3 (1649.3) Обръщайки се към събралите се, Иисус каза: “При много от вас, които сте дошли тук, болестите и недъзите са следствие от дълги години грешен живот. Някои страдат от случайностите във времето, други – в резултат от грешките на техните предшественици, докато някои от вас страдат от пречките на несъвършените условия на вашето временно съществуване. Но моят Отец се труди, както бих се трудил и аз, над подобряването на вашето земно състояние, но особено за осигуряване на вашето вечно състояние. Никой от нас не може кой знае колко съществено да повлияе върху трудностите на живота, ако не открием, че такава е волята на небесния Отец. В крайна сметка вие сте задължени да изпълнявате волята на Вечния. Ако можехте да се изцелите от своите физически недъзи, това действително щеше да ви възхити, но още по-велика задача е очистването от всички духовни болести и изцелението от всички нравствени пороци. Всички вие сте Божии деца, синовете на небесния Баща. На вас може да ви се струва, че оковите на времето ви карат да страдате, но Бог на вечността ви обича. И когато дойде време за съд, не се бойте, защото всеки от вас ще срещне не само справедливост, но и щедро милосърдие. Истина,

истина ви казвам: който чуе Евангелието за Царството и повярва в това учение за богосиновството, има живот вечен; такива вярващи вече преминават от съда и смъртта към светлината и живота. И близък е часът, когато даже лежащите в гробниците ще чуят гласа на възкресението.”

^{147:3.4 (1649.4)} И много от онези, които чува тези думи, повярваха в Евангелието за Царството. Някои страдащи почувстваха такова въодушевление и духовно възраждане, че започнаха навсякъде да заявяват, че са били изцелени физическите им недъзи.

^{147:3.5 (1649.5)} Един човек, от много години пребиваващ в подтиснато състояние и мъчително страдащ поради неустойчивостта на своето разстроено съзнание, се зарадва на думите на Иисус и вземайки своята постелка, си отиде в къщи, макар че това ставаше в събота. Дълги години този страдащ беше чакал *някой* да му помогне; чувството за собствена безпомощност го беше завладяло дотолкова, че никога не му беше минавало през ум сам да си помогне, а това се оказа именно онова, което му трябваше, за да оздравее – да си вземе постелката и да тръгне.

^{147:3.6 (1650.1)} След това Иисус каза на Йоан: “Да си вървим, докато не сме се натъкнали на първосвещеници и книжници, които ще се оскърбят поради това, че се обърнахме към тези страдащи с думите на живота.” И те се върнаха в храма, за да се присъединят към своите съратници, и скоро тръгнаха, за да прекарат нощта във Витания. Но Йоан никога не разказа на останалите апостоли, че в този съботен ден той и Иисус са посетили къпалнята във Витезда.

4. Правилото на живота

^{147:4.1 (1650.2)} Вечерта в съботния ден във Витания, когато Иисус, апостолите и групата вярващи се събра край огъня в градината на Лазар, Натанаил зададе на Иисус въпрос: “Учителю, макар че ти ни учеше на позитивно тълкуване на старото правило на живота – за това, че трябва да постъпваме с другите хора така, както ни се иска те да постъпват с нас, аз съвсем не разбирам как можем винаги да следваме това предписание. Позволи ми да илюстрирам своята гледна точка, привеждайки за пример похотливия мъж, нечестиво гледащ жената, с която иска да съгреша. Как можем да учим, че този злонамерен човек трябва да постъпва с другите така, както би искал те да постъпват с него?”

^{147:4.2 (1650.3)} Когато Иисус чу зададения от Натанаил въпрос, той веднага стана и сочейки с пръст апостола, каза: “Натанаил, Натанаил! Що за мисли се таят в твоята душа? Нима ти не приемаш моето учение като човек, роден в духа? Нима ти няма да приемеш истината като човек на мъдростта и духовното разбиране? Когато ви наставлявах да се отнасяте с другите така, както бихте искали те да се отнасят с вас, аз се обръщах към хората с високи идеали – не към тези, които, съблазнили се, ще изкривят моето учение, превръщайки го в право за насърчаване на злодеяния.”

^{147:4.3 (1650.4)} Когато Учителят замлъкна, Натанаил стана и каза: “Но, Учителю, ти не трябва да мислиш, че одобрявам такива тълкувания на твоето учение. Аз ти зададох този въпрос, тъй като предполагах, че мнозина подобни хора

могат да разберат неправилно твоя съвет, и се надявах, че ти ще ни дадеш нови наставления относно тези неща.” И когато Натанаил седна, Иисус продължи: “Аз прекрасно зная, Натанаил, че твоят разум не одобрява такива порочни идеи, но съм разочарован от това, че често пъти всички вие не успявате да извлечете истински духовния смисъл от моите прости учения – наставления, които аз трябва да давам на понятен за хората език и в достъпни изречения. Позволи ми да разкажа за различните нива на значенията, вложени в тълкуването на това правило на живота – на този съвет: “Постъпвайте с другите така, както бихте искали да постъпват с вас.”

147:4.4 (1650.5) *1. Ниво на плътта.* Такова чисто егоистично и сладострастно тълкуване се подразбира в твоя въпрос.

147:4.5 (1650.6) *2. Ниво на чувствата.* В сравнение с нивото на плътта това ниво е следващата степен; предполага се, че съчувствието и жалостта ще могат да подобрят тълкуването на това правило на живота.

147:4.6 (1650.7) *3. Ниво на разума.* На това ниво действащи фактори са благоразумието и жизненият опит. Добрата преценка подсказва, че подобно правило на живота трябва да се тълкува в съзвучие с най-висшите идеали, въплътени в благородството на дълбокото самоуважение.

147:4.7 (1651.1) *4. Ниво на братската любов.* Още по-високо е нивото на безкористната преданост към благополучието на твоите ближни. На това по-високо ниво на чистосърдечно социално служене, израстващо от осъзнаването на бащинството на Бога и произтичащото от него признаване

на братство между хората, се открива ново и много по-прекрасно тълкуване на този основен закон на живота.

147:4.8 (1651.2) *5. Нравствено ниво.* И след това, когато постигнете истински философски нива на тълкуване – когато започнете действително да разбирате доброто и злото, когато разберете уместността на човешките взаимоотношения от гледна точка на вечността, тогава ще започнете да разглеждате подобен проблем, свързан с тълкуването на правилото на живота, от позициите, от които подобно предписание, направено във връзка с ваши лични проблеми, възникнали в хода на приспособяването ви към жизнените ситуации, би било разглеждано и интерпретирано от някое въображаемо благородно, идеалистично, мъдро и безпристрастно трето лице.

147:4.9 (1651.3) *6. Духовно ниво.* Накрая стигаме до последното, но най-велико ниво – нивото на духовното постижение и духовното тълкуване, подбуждащо ни да признаем в това правило на живота божествената повеля да се отнасяме към всички хора така, както смятаме, че Бог би се отнесъл към тях. Такъв е вселенският идеал за човешките взаимоотношения. И такова трябва да бъде вашето отношение към всички подобни проблеми, когато вашето висше желание е извечното изпълнение на волята на Отеца. Затова бих искал вие да се отнасяте към всички хора така, както според вас при аналогични обстоятелства бих се отнесъл към тях самият аз.”

147:4.10 (1651.4) Нищо от казаното от Иисус преди това не потресе апостолите в по-голяма степен. Те още дълго продължиха да обсъждат думите на Учителя, след като той отиде да си

легне. И макар че Натанаил никак не можеше да се успокои, предполагайки, че Иисус е изтълкувал неправилно същността на неговия въпрос, останалите апостоли бяха много признателни на своя философстващ приятел за неговия смел и навеждащ на размишления въпрос.

5. На гости при фарисея Симон

^{147:5.1 (1651.5)} Макар че Симон не беше член на еврейския Синедрион, той беше влиятелен йерусалимски фарисей. Той отчасти вярваше в Евангелието и се реши да покани при себе си на обяд Иисус и неговите близки приятели – Петър, Яков и Йоан, макар че можеше да бъде подложен на строго осъждане заради това. Симон отдавна наблюдаваше Учителя и беше силно впечатлен от ученията на Иисус и още повече – от неговата личност.

^{147:5.2 (1651.6)} Богатите фарисеи усърдно раздаваха милостиня и не бягаха от публичност във връзка със своята филантропия. Понякога преди да подадат на просяк те даже тръбяха с тръба. Когато даваха тържествен обяд за видни гости, тези фарисеи обикновено оставяха вратата отворена, за да могат даже уличните просяци да влязат в къщата и, застанали до стените зад ложите на обядващите, да бъдат готови да хванат парчетата, които можеха да им хвърлят пируващите.

^{147:5.3 (1651.7)} В този случай сред влезлите в дома на Симон от улицата беше жена със съмнителна репутация, наскоро повярвала в благата вест на Евангелието за Царството. Тази жена беше добре известна на цял Йерусалим като

бивша съдържателка на един от така наречените първокласни публични домове, намиращ се редом с храмовия двор за езичници. Приемайки учението на Иисус, тя закри своето нечестиво заведение и уговори мнозинството работещи за нея жени да приемат Евангелието и да започнат нов живот; независимо от това фарисеите, както и преди, дълбоко я презираха, заставяйки я да ходи с разпуснати коси в знак на разпътство. Тази безименна жена донесе със себе си неголям съд с благовония и заставяйки зад Иисус, легнал по време на трапезата, започна да натрива неговите крака, мокрейки ги със сълзи на благодарност и изтривайки ги със своите коси. Завършвайки, тя продължи да плаче и да целува краката му.

147:5.4 (1652.1) Като видя всичко това, Симон си помисли: “Ако този човек беше пророк, той щеше да види що за жена се докосва до него; щеше да разбере, че тя е известна грешница.” Иисус, знаещ какви мисли занимават Симон, каза на всеослушание: “Симон, аз бих искал да ти кажа нещо.” Симон отвърна: “Кажи, Учителю.” Тогава Иисус каза: “Един богат лихвар имал двама длъжници. Единият му дължал петстотин динария, а другия – петдесет. Но тъй като те нямали с какво да заплатят, той им опростил дълга. Как мислиш, Симон, кой от двамата ще обича повече лихваря?” Симон отвърна: “Аз предполагам, че този, на когото той е опростил повече пари.” И Иисус каза: “Ти разсъди правилно”, и посочвайки жената, той продължи: “Симон, виж внимателно тази жена. Аз дойдох в твоя дом като поканен гост, но ти не ми даде вода да си измия краката. Тази благодарна жена ми изми краката със

сълзите си и ги изсуши със своите коси. Ти не ме целуна в знак на приятелско приветствие, а тази жена, откакто влезе в къщата, не престава да целува краката ми. Ти не помаза косите ми с елей, а тя помаза краката ми с благовония. Какво означава всичко това? Само това, че много нейни грехове са простени и това я доведе до голяма любов. А на този, комуто малко се прощава, понякога малко обича.” И обръщайки се към жената, той я хвана за ръка, изправи я на крака и каза: “Ти действително си се разкаяла за своите грехове и те са простени. Не се огорчавай заради неразумното и недобро отношение на хората; продължавай да живееш в радост и свобода в Царството небесно.”

147:5.5 (1651.9) Когато Симон и неговите приятели, седящи с него на масата, чуха тези думи, те още повече се изумиха и започнаха да си шепнат: “Що за човек е този, че даже грехове смее да опрощава?” Чувайки това, Иисус се обърна, за да пусне жената, и каза: “Жено, иди си с мир; вярата ти те спаси.”

147:5.6 (1651.10) Когато Иисус заедно със своите другари стана, канейки се да си отиде, той се обърна към Симон и каза: “Аз знам, Симон, как в своята душа се разкъсваш между вярата и съмненията, знам как те смущава страх и те мъчи гордост; но се моля за теб, за да успееш да отстъпиш на светлината и да изпиташ в своето положение в живота такива мощни преобразувания на разума и духа, които биха били сравними с огромните изменения, вече направени от Евангелието за Царството в сърцето на твоята неканена и неочаквана гостенка. И аз заявявам на всички ви, че Отецът отвори вратите на Небесното царство

за всеки, който има вяра, за да влезе; и нито един човек или група хора не могат да затворят тези врати даже пред най-скромната душа или пред този, който се смята за най-ужасния на земята грешник, ако той искрено се стреми да влезе.” И Исус заедно с Петър, Яков и Йоан напуснаха дома на Симон и тръгнаха към останалите апостоли в лагера, разположен в Гетсиманската градина.

147:5.7 (1653.1) Същата вечер Исус се обърна с незабравимо обръщение към апостолите, посветено на относителната ценност на статута по отношение на Бога и за прогреса на вечния възход към Рая. Исус каза: “Деца мои, ако съществува истинска, жива връзка между децата и Отеца, децата задължително ще се придвижват напред, към идеалите на Отеца. Разбира се, в началото успехите на децата ще бъдат скромни, но растежът е несъмнен. Важна е не скоростта на вашия прогрес, а неговата неизбежност. Важно е не толкова вашето конкретно постижение, колкото фактът, че вашето движение е *насочено* към Бога. Това, което вие ставате от ден на ден, е безкрайно по-важно от това, което сте днес.

147:5.8 (1653.2) Тази преобразила се жена, която някои от вас видяха днес в дома на Симон, понастоящем живее на ниво, неизмеримо по-ниско, отколкото Симон и неговите благонамерени другари, но докато тези фарисеи привидно се сдобиват с прогрес, основан върху илюзиите на пресичането на мними кръгове, състоящи се от безсмислени ритуални богослужения, тази жена сериозно пристъпи към богатото на събития търсене на Бога и нейният път към небето не е преграден от духовна гордост

и морално самодоволство. От гледна точка на хората тя е значително по-далеч от Бога, отколкото Симон, но душата ѝ се намира в постъпателно движение; тя е застанала на път, водещ към вечна цел. В тази жена присъстват огромни духовни възможности, които могат да се проявят в бъдеще. Някои от вас могат да не заемат високо положение, ако се има предвид действителното състояние на душите и духа, но вие постигате всекидневни успехи, стъпвайки по живия път, открит чрез вярата и водещ към Бога. Във всеки от вас се таят колосални възможности. Къде по-добре е да имаш неголяма, но жива и растяща вяра, отколкото да притежаваш огромен интелект с неговия мъртъв товар от житейска мъдрост и духовно неверие.”

^{147:5.9 (1653.3)} Но Иисус сериозно предпази своите апостоли от неразумността на Божието дете, злоупотребяващо с любовта на Отец. Той заяви, че небесният Баща не прилича на небрежен, немарлив или сляпо снизходителен родител, винаги готов да опрости греховете и да прости безразсъдството. Той предупреди своите слушатели против погрешното използване на неговия пример за бащата и сина – против уподобяването на Бога на прекомерно снизходителните и неразумни земни родители, чиито безразсъдни постъпки спомагат за моралната гибел на техните неразумни деца и с това явно и непосредствено допринасят за вината и преждевременната деморализация на собственото си потомство. Иисус каза: “Моят Отец не опрощава действията и обичаите на Своите деца, които са саморазрушителни и погубващи за нравствения растеж и

духовния прогрес. В очите на Бога такива греховни действия са отвратителни.”

^{147:5.10 (1653.4)} Иисус беше на много полуофициални срещи и обеди при знатни и прости, богати и бедни хора на Йерусалим, преди да тръгне със своите апостоли за Капернаум. И мнозина действително повярваха в Евангелието за Царството и бяха впоследствие кръстени от Абнер и неговите другари, които останаха да укрепват интересите на Царството в Йерусалим и неговите околности.

6. Завръщането в Капернаум

^{147:6.1 (1653.5)} В края на април Иисус и апостолите напуснаха своя център във Витания близо до Йерусалим и се върнаха обратно в Капернаум през Йерихон и долината на Йордан.

^{147:6.2 (1654.1)} Първосвещениците и религиозните вождове на евреите проведоха много тайни съвещания, опитвайки се да решат какво да правят с Иисус. Всички те бяха съгласни, че е необходимо да сложат край на неговото учение, но не можеха да решат как да направят това. Отначало те се надяваха, че гражданските власти ще се разправят с него така, както Ирод с Йоан, но откриха, че Иисус действа така, че да не безпокои особено със своите проповеди римските власти. Съответно на това на срещата, състояла се един ден преди завръщането на Иисус в Капернаум, беше решено да го задържат по религиозни мотиви и да го съдят в Синедриона. Затова беше назначена комисия от шестима шпиони, които трябваше да следват Иисус, да следят неговите думи и действия и събирайки достатъчно

свидетелства за нарушаването на закона и за богохулство, да се върнат със своя отчет в Йерусалим. Тези шестима евреи догониха апостолската група, състояща се приблизително от тридесет човека, в Йерихон и под предлог, че искат да станат ученици, се присъединиха към семейството на последователите на Иисус, оставайки с групата чак до началото на второто проповедническо пътешествие в Галилея; след това трима от тях се върнаха в Йерусалим, за да представят своя отчет пред първосвещениците и Синедриона.

^{147:6.3 (1654.2)} Петър излезе с проповед пред събралия се на мястото за преминаване през Йордан народ и на следващата сутрин те тръгнаха на север покрай реката към Амата. Те искаха веднага да продължат пътя към Капернаум, но се събраха толкова хора, че им се наложи да останат три дни, в течение на които те проповядваха, учеха и кръщаваха. Едва в ранната съботна сутрин, в първия ден на май, те си тръгнаха за в къщи. Йерусалимските шпиони бяха уверени, че ще могат да отправят първото обвинение против Иисус, а именно – в нарушаване на съботата, защото той си позволи да тръгне на път в съботен ден. Но тях ги очакваше разочарование, доколкото преди самото заминаване Иисус повика при себе си Андрей и на всеослушание му заповяда да премине разстояние само по-малко от хиляда метра [или „един съботен ден път”, т.е. разстоянието, което е позволено на евреите да изминават в събота; б.р.], което съответстваше на законната еврейска съботна разходка.

Но на шпионите не им се наложи да чакат дълго възможност да обвинят Иисус и неговите съратници в оскверняване на съботата. Компанията вървеше по тесен път, от двете страни на който се вълнуваха ниви със зрееща пшеница, и някои от апостолите, чувствайки глад, ронеха зрялото зърно и го ядяха. Това, че пътешествениците, преминавайки по пътя, се гощаваха със зърно, не беше нищо необичайно и затова такова поведение не се възприемаше като простъпка. Но шпионите се възползваха от това като предлог за нападки към Иисус. Когато видяха, че Андрей стрива зърно в своите длани, те се приближиха до него и го попитаха: “Нима не знаеш, че е противозаконно да рониш и стриваш зърно в събота?” А Андрей отговори: “Но ние сме гладни и берем само толкова, колкото ни е нужно; при това откога е греховно да се яде зърно в събота?” Но фарисеите отвърнаха: “Ти нарушаваш закона не с това, че ядеш, а с това, че рониш и разтриваш зърното между дланите си; вашият Учител със сигурност не би одобрил това.” Тогава Андрей каза: “Но ако не нарушавам закона, когато ям зърно, едва ли разтриването на зърно в ръцете е по-голяма работа, отколкото неговото дъвчене, което вие допускате; защо се заяждате за такива дреболии?” Когато Андрей намекна, че те са буквояди, фарисеите възнегодуваха и побързаха да изразят своя протест пред Иисус, който разговаряше в движение с Матей: “Ето, Учителю, твоите апостоли правят това, което не трябва да се прави в събота: те ронят, стриват и ядат зърното. Ние сме уверени, че ще им повелиш да престанат да правят това.” Тогава Иисус отговори на своите обвинители: “Вие действително ревностно съблюдавате закона и постъпвате правилно,

помнейки съботата и почитайки я като свят ден. Но нима не сте чели в Писанията, че веднъж, когато Давид огладнял, той заедно с тези, които били с него, влязъл в храма Божий и ял осветените хлябове на предложението, принесени в дар на Бога, макар че законът забранява това за всички освен за свещениците? И Давид дал този хляб и на онези, които били с него. И нима не сте чели, че в съботния ден е законно да се правят много неща? И нима до края на деня няма да видя как вие ядете това, което сте си взели със себе си за този ден? Добри хора, вие постъпвате правилно, но щяхте да постъпите още по-правилно, ако се грижехте за здравето и благополучието на своите ближни. Аз заявявам: съботата е за човека, а не човекът за съботата. И ако вие сте тук с нас, за да следите моите думи, то аз открито обявявам, че Синът Човешки е господар даже и на съботата.”

^{147:6.5 (1655.1)} Фарисеите бяха изумени и объркани от неговите проницателни и мъдри слова. Остатъка от деня те стояха настрана, без да се решат да задават нови въпроси.

^{147:6.6 (1655.2)} Антагонистичното отношение на Иисус към еврейските традиции и към робската зависимост от ритуалите винаги беше *позитивно*. То се заключаваше в това, какво правеше и какво твърдеше той. Учителят не губеше време за негативни опровержения. Той учеше, че позналите Бога могат да се наслаждават на свободата да живеят, без, заблуждавайки себе си, да си позволяват да грешат. Иисус каза на апостолите: „Хора, ако сте познали истината и действително знаете какво правите, вие сте

благословени; но ако не познавате божествения път, вие сте нещастни и вече сте нарушители на закона.”

7. Обратно на Капернаум

^{147:7.1 (1655.3)} В понеделник, 3 май, около обед, Иисус и апостолите пристигнаха във Витсаида с лодка от Тарихея. Те доплуваха на лодка, за да се избавят от тези, които пътешестваха заедно с тях. Но на следващия ден останалите, включително изпратените йерусалимски шпиони, отново намериха Иисус.

^{147:7.2 (1655.4)} Във вторник, когато Иисус прекарваше една от обичайните вечери на въпроси и отговори, водачът на шестимата шпиони му каза: “Днес говорих с един от учениците на Йоан Кръстител, който посещава тук твоите уроци, и никак не можем да разберем защо не караш твоите ученици да постят и да се молят, както постим ние, фарисеите, и както Йоан завеща на своите последователи.” Иисус, позовавайки се на едно от изявленията на Йоан, отговори на питането: “Постят ли синовете на брачния чертог, когато с тях е женихът? Докато женихът е сред тях, те едва ли могат да постят. Но ще дойдат дни, когато ще отведат от тях жениха, и тогава синовете на брачния чертог несъмнено ще постят и ще се молят. Молитвата е естествена за децата на светлината, но постът е част от Евангелието за Царството небесно. Напомням, че мъдрият шивач не зашива крѳпка от нова и несвила се тъкан върху старата дреха, защото щом се намокри крѳпката, ще се свие и ще свие дрехата, и дупката ще стане още по-голяма. И не наливат младо вино в стари мехове, защото старите мехове ще се спукат – и виното ще се излее, а и меховете

ще загният. Мъдрите хора наливат младо вино в нови мехове. Затова моите ученици постъпват мъдро, като не внасят твърде много от стария ред в новото учение на Евангелието за Царството. На вас, които сте загубили своя учител, е позволено да постите. Постът може да бъде уместен за закона на Мойсей, но в бъдещото Царство синовете Божии ще придобият свобода от страха и радост в божествения дух.” Изслушвайки тези думи, учениците на Йоан бяха утешени, а фарисеите – още по-объркани.

147:7.3 (1656.1) След това Учителят предупреди своите слушатели да не си представят, че предишното учение следва изцяло да се замени с нови доктрини. Иисус каза: “Това, което е старо и *истинско*, трябва да се съхрани. Също както това, което е ново, но лъжливо, трябва да бъде отхвърлено. Но имайте вяра и мъжество да приемете това, което е ново и истинско. Помнете, че е написано: “Не захвърляй стария другар, защото новия не можеш да сравниш с него. Каквото е новото вино, такъв е и новият другар; ако то остарее, ще го пиеш с радост.”

8. Празникът на духовната добродетел

147:8.1 (1656.2) Тази вечер, дълго след като останалите слушатели отидоха да си легнат, Иисус продължи да учи своите апостоли. Той започна този необичаен урок с цитат от пророк Исаия:

147:8.2 (1656.3) “Защо постихте? За какво копнеят вашите души, когато продължавате да намирате удоволствие в угнетението и се наслаждавате на несправедливостта? Ето, вие постите заради караници и разпри и за да може със

злобна ръка да биете другите. Но докато постите така, вашият глас няма да бъде чул на небето.

147:8.3 (1656.4) Мислите, че съм избрал такъв пост – ден, в който човекът да измъчва своята душа? Мислите ли, че искам той да скланя своята глава като тръстика, да раболепничи в дрипи и прах? Ще се осмелите ли да наречете това пост и ден, угоден Богу? Нима не трябва да избира такъв пост: да сменя оковите на злото, да отхвърля товара на тежкото бреме, да освободя угнетените и да разбия всеки ярем? Постът не е ли в това, да разделиш хляба си с гладните и да въведеш в моя дом бездомните и бедните? И когато виждам голи, аз им давам дрехи.

147:8.4 (1656.5) И тогава вашата светлина ще засияе и здравето ви бързо ще се укрепи. Вашата праведност ще върви пред вас, а славата Господня ще ви следва. Тогава вие ще призовете Господа и Той ще отговори; ще повикате и Той ще откликне: “Аз съм тук.” И всичко това Той ще извърши, ако се въздържате от тирания, осъждане и тщеславие. На Отеца е угодно да проявявате състрадание към гладните, да помагате на страдащите и тогава вашата светлина ще засияе в тъмнината и даже вашият мрак ще бъде като средата на деня. И тогава Господ ще ви води винаги, като насища душите ви и попълва силите ви. И вие ще бъдете като напоена с вода градина, като ручей, който никога не пресъхва. И тези, които постъпват така, ще върнат бившата слава; те ще въздигнат основите за много поколения; и ще ги наричат възстановители на разрушените стени, възстановители на безопасните пътища на живота.”

^{147:8.5 (1656.6)} И след това, дълго след полунощ, Иисус излагаше на апостолите истината за това, че в Царството на настоящето и бъдещето ги е утвърдила вярата, а не душевните страдания или телесният пост. Той призоваваше своите апостоли да живеят поне съгласно идеите на древния пророк и изрази надеждата, че в своето развитие те с много ще надминат представите на Исая и на пророците от древността. Неговите последни думи в тази нощ бяха: “Растете в благодат с помощта на тази жива вяра, която постига факта на вашето богосиновство и в същото време вижда във всеки човек брат.”

^{147:8.6 (1656.7)} Беше три часът през нощта, когато Иисус замлъкна и всички отидоха да си легнат.

Документ 148. Подготовка на евангелисти във Витсаида

^{148:0.1 (1657.1)} В ПЕРИОДА от 3 май до 3 октомври 28 година от н.е. мястото на пребиваване на Иисус и апостолската група беше домът на Зеведей във Витсаида. В течение на тези пет месеца от сухия сезон на брега на морето недалеч от дома на Зеведей имаше гигантски лагер, съществено увеличен, за да поеме растящото семейство на Иисус. Този постоянно обновяващ се крайбрежен лагер, населен с търсачи на истината, очакващи изцелението на болни и любопитни, наброяваше от петстотин до хиляда и петстотин човека. Палатковият лагер се намираше под общото наблюдение на Давид Зеведеев, на когото помагаха близнаците Алфееви. Лагерът беше образец на ред и санитария, както и на своето общо управление.

Различните типове болни бяха изолирани и се намираха под наблюдението на вярващ лекар, сириец на име Елман.

^{148:0.2 (1657.2)} През този период минимум веднъж в седмицата апостолите се занимаваха с риболов, при което целият улов се продаваше на Давид и се консумираше от крайбрежния лагер, а получените средства постъпваха в общата хазна. Веднъж в месеца на апостолите се разрешаваше да прекарат една седмица със своите семейства или приятели.

^{148:0.3 (1657.3)} Макар че Андрей продължаваше да осъществява общо ръководство на дейността на апостолите, школата на евангелистите се намираше изцяло под попечението на Петър. Всяка сутрин всички апостоли вземаха участие в обучението на евангелисти, а през втората половина на деня както Учителят, така и учениците учеха народа. Пет пъти в седмицата след вечеря апостолите провеждаха занятия, на които отговаряха на въпроси евангелистите. Веднъж в седмицата час на въпроси и отговори провеждаше Иисус, който отговаряше на въпросите, останали неизяснени на предишните занятия.

^{148:0.4 (1657.4)} За пет месеца през този лагер преминаха няколко хиляди човека. Тук често се появяваха интересуващи се от Евангелието хора от всички краища на Римската империя и от страните на изток от Ефрат. За Учителя това беше най-продължителния период на уредено и добре организирано обучение. Роднините на Иисус прекараха голяма част от това време или в Назарет, или в Кана.

^{148:0.5 (1657.5)} За разлика от апостолското семейство, този лагер не беше община, обединена единствено от интереси. Под управлението на Давид Зеведеев огромният палатков лагер се превърна в автономно предприятие и при това на нито един човек не беше отказан прием. Този постоянно обновяващ се лагер беше органична част от школата за подготовка на евангелисти, която ръководеше Петър.

1. Ново училище на пророците

^{148:1.1 (1657.6)} Петър, Яков и Андрей влизаха в състава на комитета, назначен от Иисус за групата кандидати в училището на евангелистите. Сред слушателите на това ново училище на пророците имаше представители от всички раси и националности на римския свят и Изтока чак до Индия. В плана на занятията влизаше както придобиването на знания, така и прилагането им на практика. През втората половина на деня студентите учеха събрания се на брега народ на това, което беше усвоено от тях на сутрешните занятия. След вечеря те неспонтанно обсъждаха както сутрешните занятия, така и следобедната практика.

^{148:1.2 (1658.1)} Всеки от преподавателите-апостоли учеше според своето собствено разбиране на Евангелието за Царството. Те не се опитваха да учат еднакво; не съществуваше стандартна или догматична формулировка на теологическите доктрини. Макар че всички те учеха на *една и съща истина*, всеки от апостолите предлагаше лично тълкуване на ученията на Иисус. И Учителят поощряваше тази практика на изложение на разнообразния личен опит по отношение на Царството, неизменно

съгласувайки многообразието на възгледите за Евангелието по време на своите ежеседмични вечери за въпроси и отговори. Независимо от голямата степен на лична свобода в това, което се отнасяше до обучението, Симон Петър постепенно ставаше водещ теолог на училището на евангелистите. След Петър най-голямо лично влияние оказваше Яков Зеведеев.

^{148:1.3 (1658.2)} Повече от сто евангелисти, подготвени за пет месеца на крайбрежието, бяха този материал, от който (ако не се смятат Абнер и апостолите на Йоан Кръстител) впоследствие бяха избрани седемдесет учители и проповедници на Евангелието. В училището на евангелистите нямаше в такава степен обобщаване на собствеността, както при дванадесетте апостоли.

^{148:1.4 (1658.3)} Макар че тези мисионери бяха учители и проповедници на Евангелието, те започнаха да кръщават вярващите, едва след като Иисус ги посвети в сан и ги назначи като седемдесет посланици на Царството. Сред бъдещите евангелисти имаше само седем човека от голямото множество хора, изцелени на това място при залез слънце. Синът на капернаумския велможа беше един от тези, които преминаха подготовка за евангелистко служене в училището на Петър.

2. Болницата във Витсаида

^{148:2.1 (1658.4)} В този крайбрежен лагер сирийският лекар Елман организира лечебно учреждение, което той ръководеше в течение на четири месеца с помощта на двадесет и пет млади жени и дванадесет мъже и което може да се смята за

първата болница на Царството. В този лазарет, намиращ се недалеч от основния палатков град, те лекуваха болните с всички материални начини, както и с помощта на духовните методи на молитвата и укрепването на вярата. Не по-рядко от три пъти в седмицата Иисус посещаваше болните от този лагер и лично се срещаше с всеки страдащ. Доколкото ни е известно, сред хилядите поразени от болести и страдащи хора, напуснали този лазарет в подобро състояние или оздравели, нямаше случаи на така нареченото чудодейно или свръхестествено изцеление. При все това огромното мнозинство получили помощ индивиди не преставаха да твърдят, че ги е излекувал Иисус.

^{148:2.2 (1658.5)} Много от случаите на изцеление, извършено от Иисус във връзка с неговата опека над пациентите на Елман, действително напомняха чудеса, но на нас ни обясниха, че те представляват само такива изменения в разума и духа, които са възможни в опита на изпълнени с надежда и вяра хора, намиращи се под непосредственото и въодушевяващо въздействие на силната, положителна и благотворна личност, чиято опека изгонва страха и унищожава тревогата.

^{148:2.3 (1658.6)} Елман и неговите помощници се опитваха да просветят тези болни хора относно “обладаността от зли духове”, но имаха слаб успех. Вярата в това, че физическите болести и психическите разстройства могат да се предизвикват от присъствието в разума или тялото на поразения човек на така наречените нечисти духове, беше практически повсеместна.

^{148:2.4 (1659.1)} Във всички свои контакти с болните и страдащите – когато ставаше въпрос за лечение или разкриване на неизвестните причини за болести – Иисус следваше наставленията на своя Райски брат Емануил, получени преди инкарнацията на Урантия. Независимо от това помагащите на болните хора извлякоха много полза, наблюдавайки как Иисус внушаваше вяра и увереност на болните и страдащите.

^{148:2.5 (1659.2)} Лагерът беше събран малко преди настъпването на периода на зачестяване на простудните заболявания и треската.

3. Делото на Отеца

^{148:3.1 (1659.3)} За цялото това време Иисус проведе в лагера само няколко публични богослужения и само веднъж излезе в синагогата на Капернаум – в предпоследната събота преди да тръгне заедно със завършилите подготовката си евангелисти на тяхното второ проповедническо пътешествие по Галилея.

^{148:3.2 (1659.4)} Никога от времето на своето кръщение Учителят не прекарваше толкова време в самота, както в този период на подготовка на евангелистите в лагера във Витсаида. Всеки път, когато някой от апостолите събираше кураж да попита Иисус с какво се обяснява неговото толкова често отсъствие, той неизменно отговаряше, че изпълнява “делото на Отеца”.

^{148:3.3 (1659.5)} В тези периоди на отсъствия Иисус го съпровождаха само двама от апостолите. Той временно

освободи Петър, Яков и Йоан от задълженията на негови лични спътници, за да могат те също да вземат участие в подготовката на повече от сто бъдещи евангелисти. Когато Учителят искаше да отиде в планината и да се заеме с делото на Отеца, той вземаше за придружители двама свободни апостоли. Така на всеки от дванадесетте се предоставяше възможност за тясно и съкровено общуване с Иисус.

^{148:3.4 (1659.6)} Макар че това не беше разкрито за настоящето повествуване, на нас ни беше дадено да разберем, че в течение на многобройните периоди уединение сред планината Учителят се намираше в непосредствена и изпълнителна връзка с много от своите главни управляващи делата във вселената. Приблизително от времето на своето кръщение този Властелин на нашата вселена вземаше все по-голямо и съзнателно участие в ръководството на някои фази от управлението на вселената. И ние винаги сме се придържали към мнението, че в тези седмици на по-малко активно участие в земните дела той – по някакъв неразкрит на неговите непосредствени съратници начин – ръководеше тези високо духовни разумни същества, които отговаряха за функционирането на обширната вселена, и че Иисус-човекът е решил да назовава своето участие в такава дейност изпълнение на “делото на Отеца”.

^{148:3.5 (1659.7)} Неведнъж, когато Иисус се уединяваше за дълги часове, но редом с него бяха двама от неговите апостоли, те наблюдаваха бързо и многообразно изменение в чертите на лицето му, макар че не чуваха никакви думи. Те не

виждаха и зримо проявление на небесните същества, които можеха да общуват с Учителя, подобни на тези, които някои от тях видяха в един от последвалите случаи.

4. Злото, грехът и пророкът

^{148:4.1 (1659.8)} Два пъти в седмицата Иисус имаше навика да провежда специални срещи в скромната беседка в градината на Зеведееви с тези, които искаха да поговорят с него. По време на една от тези частни вечерни беседи Тома зададе на Учителя въпрос: „Защо преди да влязат в Царството хората трябва да се родят в духа? Новото раждане в духа необходимо ли е, за да се избавят от властта на лукавия? Учителю, какво е зло?” Изслушвайки тези въпроси, Иисус отговори на Тома:

^{148:4.2 (1660.1)} “Би било заблуждение да се бърка *лукавството* с *лукавия*, а по-точно – с *престъпника*. Този, когото вие наричате лукавия, е синът на самолюбието, висшият управляващ, който съзнателно започна преднамерен бунт против управлението на моя Отец и неговите предани Синове. Но аз вече победих тези греховни метежници. Вие трябва да разберете различните становища към Отеца и неговата вселена. Никога не забравяйте тези закони, определящи връзката с волята на Отеца:

^{148:4.3 (1660.2)} Злото е неосъзнато или непреднамерено нарушаване на божествения закон – волята на Отеца. Злото е също така и мярката за несъвършенството на подчиняването на волята на Отеца.

^{148:4.4 (1660.3)} Грехът е осъзнатото, съзнателно и преднамерено нарушаване на божествения закон, волята на Отеца. Грехът е мярката за нежеланието да се подчиниш на божественото ръководство и духовното управление.

^{148:4.5 (1660.4)} Порокът е умишленото, настойчиво и упорито престъпване на божествения закон, волята на Отеца. Порокът е мярката за продължителното отхвърляне на любвеобилния план на Отеца, насочен към постигането на вечен живот от личността, и милосърдната опека на Сина, чиято цел е спасението.

^{148:4.6 (1660.5)} По своята природа смъртният човек — до възраждането на духа, е подложен на вродени злотворни тенденции, но такива природни несъвършенства на поведението не са нито грях, нито порок. Смъртният човек едва започва своя дълъг възход към съвършенството на Отеца в Рая. Да бъдеш несъвършен или да притежаваш недостатъчни природни способности, не значи да бъдеш греховен. Човекът действително е подложен на злото, но в никаква степен не е дете на лукавия, стига само да не е избрал преднамерено и съзнателно греховни пътища и порочен живот. Злото е присъщо на естествения ред на нещата в този свят, но грехът е съзнателното отношение на метежника — отношение, привнесено в този свят от тези, които са изпаднали от духовния свят в пълна тъмнина.

^{148:4.7 (1660.6)} Ти си смутен, Тома, от доктрините за греховете и лъжливите представи на персите. Ти не разбираш взаимоотношенията на злото и греха, тъй като в твоето разбиране човечеството започна на Земята от съвършения Адам и по силата на своята греховност бързо деградира до

днешното плачевно състояние. Но защо се отказваш да разбереш смисъла на повествуването, разказващо как Каин, син на Адам, отиде в земята Нод, където си намери жена? И защо се отказваш да изтълкуваш смисъла на това повествование, където се говори за синовете Божии, взели си за жени дъщерите човешки?

148:4.8 (1660.7) Действително хората по своята природа са предразположени към злото, но не са задължително греховни. Новото раждане – кръщаването в духа – е необходимо за освобождаване от злото и влизане в Царството небесно, но нито едно от тези условия не намалява факта, че човекът е син Божий. Не означава това вродено присъствие на потенциалното зло и това, че човекът по някакъв тайнствен начин е отчужден от небесния Баща така, че като чуждо, непознато или неродено дете трябва по някакъв начин да се сдобива със законно осиновяване от Отеца. Всички подобни представи се раждат първо от твоето неразбиране на Отеца и, второ, от твоето незнание на произхода, природата и предназначението на човека.

148:4.9 (1660.8) Гърците и другите учеха, че човекът се спуска от висотите на божественото съвършенство и неотклонно се движи към забвение или унищожение; аз дойдох, за да покажа, че човекът, чрез влизане в Царството, непременно и уверено се издига до божественото съвършенство. Всяко същество, което в някакво отношение не съответства на божествените и духовни идеали, заключени във волята на вечния Отец, носи потенциално зло, но такива същества в никакъв случай не са греховни, а още по-малко – порочни.

^{148:4.10 (1661.1)} Тома, нима не си чел в Писанията това място, където е казано: “Вие сте деца на Господа, вашия Бог.” “Аз ще му бъда Баща и той ще Ми бъде син.” “Аз го избрах за син – Аз ще му бъда Баща.” „Доведи синовете Мои отдалеч и дъщерите Мои от всички краища на земята; всички, които носят Моето име, защото Аз ги сътворих за Себе Си.” “Вие сте синовете на живия Бог.” “Тези, в които е Божият Дух, наистина са синове Божии.” Както в земното дете има материална част на човешкия баща, така и във всеки вярващ син на Царството присъства духовната част на небесния Баща.”

^{148:4.11 (1661.2)} Всичко това и много друго каза Иисус на Тома и много неща апостолът разбра, макар че Иисус го предупреди да “не говори за тези неща с останалите, докато аз не се върна при Отеца”. И Тома им разказа за техния разговор, едва след като Учителят напусна този свят.

5. Смисълът на страданието

^{148:5.1 (1661.3)} По време на друга такава частна беседа в градината Натанаил попита Иисус: “Учителю, макар че аз започвам да разбирам защо отказваш да изцеляваш всички наред, все още не мога да разбера защо любящият небесен Отец допуска толкова много от Неговите земни деца да страдат от толкова много недъзи.” В отговор Учителят каза на Натанаил:

^{148:5.2 (1661.4)} „Както и много други, ти, Натанаил, си смутен поради това, че не разбираш как естественото развитие на събитията в този свят нееднократно се нарушава от

греховни авантюри на някои метежни предатели, презиращи волята на Отеца. И аз дойдох, за да положа началото на възстановяването на реда в тези неща. Няма да са необходими много епохи преди тази част на вселената да бъде възстановена в своя предишен статут, което ще освободи децата човешки от излишния товар на греха и бунта. Присъствието на злото вече е достатъчно изпитание за възхода на човека – грехът не е задължителен за продължаването на живота.

^{148:5.3 (1661.5)} Но, сине мой, ти трябва да знаеш, че Отецът не причинява на Своите земни деца преднамерени страдания. Човекът си навлича ненужни нещастия поради своя упорит отказ да върви по по-добрите пътища в съгласие с божествената воля. Злото таи в себе си страдания, но много страдания са следствие на греха и порока. В този свят станаха много необичайни неща и не е чудно, че всички мислещи хора изпадат в недоумение, гледайки нещастията и страданията, на които стават свидетели. Но в едно можеш да бъдеш уверен: Отецът не изпраща страданието като своеволно наказание за злосторничество. Свързаните със злото несъвършенства и ограничения са вродени; разплатата за греха е неизбежна; пагубните последствия на порока са необратими. Човекът не бива да вини Бога за тези нещастия, които са естествен резултат от избора от него живот; човекът не трябва да се оплаква и от тези изпитания, които са присъщи за живота в този свят. Волята на Отеца е в това, смъртният човек упорито и последователно да се труди над подобряването на своето положение на Земята. Разумното усърдие трябва в много да помогне на човека да преодолее своите земни нещастия.

^{148:5.4 (1662.1)} Натанаил, нашата мисия се състои в това, да помагаме на хората да решават своите духовни проблеми и с това да стимулираме техния разум, което ще им позволи с голяма готовност и въодушевление да се справят със своите многобройни материални трудности. Аз зная, че четенето на Писанията те е озадачило. Твърде често на Бога се стремят да припишат отговорност за всичко, което е недостъпно за разбирането на невежия човек. Отецът не носи лична отговорност за всичко това, което може да ти бъде непонятно. Не се съмнявай в любовта на Отеца само поради това, че някои учредени от Него справедливи и мъдри закони ти носят страдания, ако поради незнание или неразбиране престъпваш тези божествени закони.

^{148:5.5 (1662.2)} Но, Натанаил, в Писанията има много неща, които биха те просветили, ако се беше замислил над прочетеното. Нима не помниш следните думи: “Сине мой, не презирай Божието наказание и не се отегчавай, когато Той ти посочва твоите грешки, тъй като Господ поправя тези, които обича, както бащата наказва любимия си син.” “Не по воля Своя наказва Господ.” “Преди да пострадам, аз се заблуждавах, а сега спазвам закона. Аз се радвам, че страдах, защото се научих на божествените устава.” “Аз зная твоите скърби. Вечният Бог е твое убежище, властта на Бога е непреходна.” “Господ е и приют за унижените, тихо кътче във времена на скърби.” “В болестта Господ ще му даде сили; Той няма да забрави болните.” “Както бащата съчувства на своите деца, така Господ съчувства на тези, които се боят от Него. Той познава вашето тяло; Той помни, че вие сте излезли от прахта.” “Той изцелява разбитите сърца, лекува раните.” “Той е надежда за

бедните, сила за тези, които бедстват, защита от бурите, сянка от опустошителен зной.” “Той дава на уморените сила и укрепява изнемогващите.” “Той няма да прекърши даже увредената тръстика, няма да угаси даже тлеещите въглени.” “Когато преминаваш през водите на страданията, Аз ще бъда с теб и когато реките на нещастията те залейт, Аз няма да те изоставя.” “Той изпрати мен да изцелявам съкрушените сърца, да възвестя свободата на пленените и да утешавам всички скърбящи.” “Наказанието вразумява; не от праха излиза страданието.”

6. Погрешното разбиране на страданието – беседата за Йов БЕСЕДАТА ЗА ЙОВ

^{148:6.1 (1662.3)} Същата вечер във Витсаида Йоан също така попита Иисус защо така много явно невинни хора се мъчат от такова множество болести и изпитват многобройни страдания. Отговаряйки на въпроса на Йоан, Иисус, покрай много други неща, каза:

^{148:6.2 (1662.4)} “Сине мой, ти не разбираш смисъла на несгодите или предназначението на страданията. Нима не си чел шедьовъра на семитската литература – библейската история за страданията на Йов? Нима не помниш как тази забележителна притча започва с разказ за материалното процъфтяване на слугата на Бога? Ти добре помниш, че Йов беше благословен с деца, богатство, сан, положение, здраве и всичко онова, което се цени от хората в този тленен живот. Съгласно осветените от вековете учения за децата на Авраам подобно материално благополучие беше достатъчно свидетелство за божествено благоволение. Но

такава материална собственост и преходно процъфтяване не са признаци на Божията милост. Моят небесен Отец обича бедните точно така, както обича и богатите; Той не отдава значение на обществените различия.

^{148:6.3 (1663.1)} Макар че престъпването на божествения закон рано или късно води след себе си наказание, макар че в края на краищата хората непременно жънат, каквото са посели, ти трябва все пак да знаеш, че човешките страдания не винаги са наказание за предшестващ грях. Нито Йов, нито неговите приятели можаха да изяснят истинската причина за своите несгоди. В светлината на тези знания, които сега притежаваш, ти едва ли ще припишеш на Сатаната или на Бога ролите, които те играят в тази уникална притча. Макар че страданията не помогнаха на Йов при разрешаването на неговите интелектуални трудности или при решаването на философските му проблеми, той действително постигна огромни победи; независимо от краха на своята теологична защита той се издигна на тези духовни висоти, от които можеше искрено да каже: “Аз съм отвратителен на самия себе си”, след което му беше дарено спасение чрез *видение на Бога*. Затова макар че Йов неправилно разбираше страданието, той се въздигна на свръхчовешко ниво на нравствено разбиране и духовна проникателност. Когато страдащият слуга придобива видение на Бога, настъпва душевен покой, превъзхождащ всяко човешко разбиране.

^{148:6.4 (1663.2)} Първият от другарите на Йов, Елифаз, посъветва страдалеца да прояви в скръбта тази твърдост, която той предписваше на другите във времената на своето

процъфтяване. Този лъжлив утешител каза: “Вярвай в своята религия, Йов; помни, че не праведниците страдат, а нечестивците. Сигурно си заслужил това наказание, иначе нямаше да страдаш. Ти добре знаеш, че никой не може да бъде праведен пред Бога. Знаеш, че нечестивците никога не постигат истинско процъфтяване. Както и да е, човекът явно е обречен на бедствия и Господ вероятно те наказва за твое благо.” Не е чудно, че подобно тълкуване на проблема за човешките страдания слабо утеши Йов.

^{148:6.5 (1663.3)} Но съветът на неговия втори приятел, Вилдад, беше още по-угнетяващ, независимо от неговата разумност от гледната точка на приетата по онова време теология. Вилдад каза: „Бог не може да бъде несправедлив. Щом твоите деца загинаха, трябва да са били грешници; ти сигурно си съгрешил, иначе нямаше така да страдаш. А ако ти наистина си праведен, Бог със сигурност ще те избави от всички твои страдания. От историята на отношенията на човека с Бога ти трябва да разбереш, че Всемогъщият унищожава само нечестивите.”

^{148:6.6 (1663.4)} След това, както си спомняш, Йов отговори на своите другари: “Аз прекрасно разбирам, че Бог слуша моите вопли за помощ. Как може Бог да е справедлив и в същото време напълно да пренебрегва моята невинност? Аз започвам да осъзнавам, че няма да изкупя греховете от обръщане към Всемогъщия. Нима не виждате, че Бог позволява на нечестивците да преследват праведниците? А доколкото човек е толкова слаб, как той може да се надява на внимание от страна на всемогъщия Бог? Аз заставам през Бога такъв, какъвто съм, и когато Той се обърне срещу

мен, аз съм безпомощен. Струваше ли си Бог да ме сътворява, за да ме обрича на тези ужасни страдания?”

^{148:6.7 (1663.5)} И кой може да оспори отношението на Йов, вземайки под внимание съвета на неговите другари и неговите собствени погрешни представи за Бога? Нима ти не виждаш, че Йов се стремеше към *човешки* Бог, че той жадуваше общуване с божествено Същество, знаещо смъртното положение на човека и разбиращо, че справедливите трябва нерядко да страдат без вина, защото така е устроен този първи по дългия път към възхода към Рая живот? Затова и дойде Синът Човешки от Отеца – да изживее живот в плът, за да утеши и дойде на помощ на всички тези, на които занапред ще се наложи да изпитат мъките на Йов.

^{148:6.8 (1663.6)} След това третият приятел на Йов, Софар, произнесе още по-малко утешителни думи, казвайки: “Нелепо е да ти заявявам своята праведност при такова нещастие. Но аз признавам, че пътищата Божии е невъзможно да бъдат разбрани. Може би съществува някаква скрита цел във всички твои беди.” И когато Йов изслуша и тримата си другари, той призова на помощ самия Бог, оправдавайки се с това, че “животът на човека, роден от жена, е кратък и пълен с трудности”.

^{148:6.9 (1664.1)} След това Йов започна втората беседа с другарите си. Елифаз стана по-жесток, обвиняващ и саркастичен. Вилдад изпадна в негодувание поради неуважителното отношение на Йов към своите приятели. Софар отново повтори своят неутешителен съвет. Към това време приятелите станаха противни на Йов и той призова

справедливия Бог в противоположност на бога на несправедливостта, въплътен във философията на неговите приятели и таящото се даже в неговите собствени религиозни възгледи. След това Йов започна да утешава себе си с бъдещия живот с неговото по-пълно отстраняване на несправедливостта на смъртното съществуване. Невъзможността да получи помощ от човека обръща Йов към Бога. Така в неговото сърце започва огромна борба между вярата и съмнението. Накрая страдалецът започва да вижда светлината на живота; неговата измъчена душа се издига към нови висоти на надеждата и храбростта; неговите страдания могат да продължат и даже да доведат до смърт, но сега неговата озарена душа издава победен вик: „Моят Защитник е жив!”

148:6.10 (1664.2) Йов беше абсолютно прав, усъмнявайки се в доктрината, че Бог наказва децата, за да накаже родителите. Йов винаги беше готов да признае, че Бог е праведен, но той жадуваше за радващото душата разкриване на личния характер на Вечния. И именно такава е нашата мисия на Земята. Занапред страдащите смъртни вече няма да бъдат лишавани от утешението, което носи знанието за Божиата любов и разбирането на милосърдието на небесния Баща. Макар че Божието слово, прозвучало от бурята, да беше величествена представа за своето време, ти вече знаеш, че Отецът не разкрива Себе Си по подобен начин, а говори в човешкото сърце със спокоен, тих глас: “Ето пътя, върви по него.” Нима не разбираш, че Бог пребивава в теб, че Той е станал това, което си ти, за да те направи това, което е Той?”

148:6.11 (1664.3) В заключение Иисус каза: “Не по Своя воля наказва небесният Баща децата човешки. Човекът страда, първо, поради случайностите на времето и несъвършенствата, причина за които е незрялото физическо битие. Второ, той страда поради необратимите последствия от греха – нарушаването на законите на светлината и живота. И накрая, човекът жъне плодовете на своето собствено порочно упорство, когато въстава против праведната проява на небето на земята. Но човешките беди не са *лично* наказание, изпратено от божественото правосъдие. Човекът е способен да направи – и ще направи – много за намаляване на своите временни страдания. Но веднъж и завинаги се избави от суеверната представа, че Бог наказва човека по повеля на лукавия. Изучавай книгата на Йов, именно за да видиш към колко много лъжливи представи за Бога могат искрено да се придържат даже добродетелните хора; и след това обърни внимание на това, че даже мъчително страдащият Йов намери утешение и спасение независимо от толкова погрешните учения. В резултат неговата вяра проби през облака на страданието, за да види светлината на живота, изливана от Отеца като целително милосърдие и непреходна праведност.”

148:6.12 (1664.4) В течение на много дни Йоан обмисляше за себе си тези изказвания. Разговорът с Учителя в градината съществено измени целия му останал живот и впоследствие той направи много, за да измени възгледите на останалите апостоли за източника, природата и предназначението на обикновените човешки страдания. Но Йоан не спомена за тази беседа, докато Учителят не ги напусна.

7. Човекът с изсъхналата ръка

^{148:7.1 (1664.5)} В предпоследната събота, преди апостолите и новият корпус евангелисти да тръгнат на второто проповедническо пътешествие по Галилея, Иисус произнесе в синагогата на Капернаум проповедта “Радостта на праведния живот”. Когато Иисус свърши да говори, го заобиколи голяма група сакати, куци, болни и страдалци, които се надяваха да се изцелят. В тази група бяха и апостолите, много от новите евангелисти и шпионите-фарисеи от Йерусалим. Където и да отидеше Иисус (с изключение на пребиваването в планината, където той се посвещаваше на делото на Отеца), шестимата йерусалимски шпиони неотстъпно го следваха.

^{148:7.2 (1665.1)} Докато Иисус говореше с хората, водачът на шпиониращите фарисеи уговори човек с изсъхнала ръка да се приближи до Иисус и да попита ще бъде ли законно да приеме изцеление в събота или следва да моли за помощ на другия ден. Когато Иисус видя този човек, чу думите му и разбра, че беше изпратен от фарисеите, той каза: “Ела при мен и отговори на моя въпрос. Ако в събота твоята овца падне в ямата, ти ще се протегнеш ли да я хванеш и извадиш на повърхността? Законно ли е да постъпваш така в събота?” И човекът отговори: “Да, Учителю, би било законно да се извърши такова благородно дело в събота.” Тогава Иисус каза, обръщайки се към всички: “Аз зная защо сте изпратили този човек. Вие искате да намерите повод за нападки над мен, уговаряйки ме да проявя милосърдие в събота. Всички вие мълчаливо се съгласихте, че даже в събота би било законно да се извади от ямата нещастната овца, и аз ви призовавам да станете

свидетели на това, че проявата на милосърдие в събота е законна не само по отношение на животните, но и към хората. Колко по-ценен от овцата е човекът! Аз заявявам, че да твориш добро в събота е законно дело.” И докато те стояха пред него в мълчание, Иисус се обърна към човека с изсърналата ръка: “Застани до мен, за да могат всички да те видят. А сега – за да знаеш, че моят Отец желае да правите добро в събота, ако вярваш в своето изцеление, аз те моля да протегнеш ръката си.”

^{148:7.3 (1665.2)} И този човек протегна своята суха ръка и тя стана здрава. Хората бяха готови да се нахвърлят на фарисеите, но Иисус ги призова да се успокоят, казвайки: “Току-що ви казах, че е законно да извършвате благи постъпки в събота, да спасявате живот, но не ви учех да причинявате вреда и да се поддавате на желанието да убивате.” Ядосаните фарисеи се отдалечиха и независимо от съботата побързаха да отидат в Тивериада за съвещание с Ирод. С всички сили те се опитаха да пробудят в него подозрителност, за да си осигурят поддръжката на иродианите в своята борба против Иисус. Но Ирод се отказа да вземе мерки против Иисус и ги посъветва да отправят своите жалби към Йерусалим.

^{148:7.4 (1665.3)} Това беше първият случай на чудо, сътворено от Иисус в отговор на призив, отправен от неговите врагове. И Учителят извърши това така наречено чудо не за демонстрация на своите целителни способности, а като действителен протест против превръщането на учредения от религията съботен отдых в истинско робство от безсмислени заповеди за всички хора. Изцеленият човек се

върна към своите занимания на каменоделец, оказвайки се един от тези, чието изцеление повлече след себе си живот, преживян в благодарствени молитви и праведност.

8. Последната седмица във Витсаида

^{148:8.1 (1665.4)} В последните дни от пребиваването във Витсаида сред йерусалимските шпиони възникна разкол в тяхното отношение към Иисус и неговото учение. Трима от тези фарисеи бяха до дълбините на душата си потресени от това, което бяха видели и чули. Междувременно в Йерусалим млад и влиятелен член на Синедриона на име Авраам публично прие ученията на Иисус и беше кръстен в къпалнята от Абнер Силоамски. Това събитие развълнува целия Йерусалим и във Витсаида незабавно бяха изпратени пратеници със заповед да бъдат отзовани шестимата шпиониращи фарисеи.

^{148:8.2 (1666.1)} Гръцкият философ, повярвал в Царството по време на предишното пътешествие по Галилея, се върна от Александрия с няколко богати евреи, които за пореден път поканиха Иисус да пристигне в техния град за създаване на обединено училище по философия и религия, както и на лазарет за болните. Но Иисус вежливо отклони това предложение.

^{148:8.3 (1666.2)} Приблизително по това време във витсаидския лагер пристигна от Багдад човек на име Кирмет, изричащ пророчества в състояние на транс. Когато този мним пророк изпадаше в транс, той имаше странни видения, а при нарушаване на съня му виждаше фантастични сънища. Той предизвика сериозен безпорядък в лагера и Симон

Зилот беше готов да се разправи доста жестоко с този заблуждаващ самия себе си лъжепророк, но Иисус се намеси и му позволи безпрепятствено да действа в течение на няколко дни. Всички, които слушаха неговите проповеди, веднага разбраха неразумността на неговото учение в светлината на Евангелието за Царството. Скоро той се върна в Багдад, отвеждайки със себе си само шепа неустойчиви и колебаещи се души. Но още преди Иисус да се застъпи за багдадския пророк, Давид Зеведеев, с помощта на стихийно възникналия комитет, изведе Кирмет в езерото и, потапяйки го няколко пъти във водата, го посъветва незабавно да ги напусне – да си организира и построи свой собствен лагер.

^{148:8.4 (1666.3)} В този ден финикийката Бет-Марион толкова се разпали, че се лиши от разсъдък и едва не се удави, опитвайки се да тръгне по водата, след което беше отпратена от лагера от нейни приятели.

^{148:8.5 (1666.4)} Новообърнатият от Йерусалим – фарисеят Авраам – предаде всички свои мирски владения в апостолската хазна и до голяма степен благодарение на този принос стана възможно да подготвят за път сто новообучени евангелисти. Към това време Андрей вече обяви закриването на лагера и всички се приготвиха или да се разотидат по домовете си, или да последват евангелистите в Галилея.

9. Изцеляването на парализирания

^{148:9.1 (1666.5)} По обед в петък, 1 октомври, когато Иисус проведе своята последна среща с апостолите,

евангелистите и другите лидери на прекратеното съществуване на лагера в присъствието на шестимата йерусалимски фарисеи, седнали на първия ред в разширената просторна гостна в дома на Зеведей, стана един от най-странните и уникални случаи за целия земен живот на Иисус. По това време Учителят стоеше, изнасяйки реч в това голямо помещение, което беше построено за такива събрания, провеждани в сезона на дъждовете. Домът беше обкръжен от плътна тълпа хора, които напругаха своя слух, опитвайки се да доловят поне нещо от това, за което говореше Иисус.

^{148:9.2 (1666.6)} В това време към дома, докрай претъпкан с хора и обкръжен от напрегнато слушаща тълпа, донесоха неголям одър, на който лежеше отдавна поразен от паралич човек, пренесен тук от Капернаум от своите приятели. Чувайки, че Иисус се кани да напусне Витсаида, и след като поговори с току-що изцеления каменоделец Аарон, този парализиран искаше да го отнесат при Иисус, когото да помоли за изцеление. Неговите приятели се опитваха да си пробият път до дома на Зеведей както от парадния, така и от черния вход, но тълпата беше твърде плътна. Но парализираният не искаше да се примири с поражение; той накара своите другари да намерят стълба, по която те се качиха на покрива на помещението, където говореше Иисус, и след като магнаха керемидите, започнаха смело да спускат одъра с болния с помощта на въже, докато страдащият не се окажа на пода непосредствено пред краката на Учителя. Когато Иисус видя какво са направили, той замлъкна. Всички присъстващи бяха възхитени от настойчивостта на болния

и неговите приятели. Парализираният каза: “Учителю, нямаше да прекъсна твоята реч, но твърдо съм решил да стана здрав. Аз не съм от тези, които, изцелявайки се, веднага забравят твоето учение. Бих искал да се излекувам, за да служа на Царството небесно.” И независимо от това, че парализираният сам си бе навлякъл страдания с неразумно преживения си живот, Иисус, виждайки неговата вяра, каза: “Не губи кураж, сине мой, твоите грехове са простени. Твоята вяра ще те спаси.”

148:9.3 (1667.1) Когато йерусалимските фарисеи, както и други книжници и законници, седящи заедно с тях, чуха това изявление на Иисус, те започнаха за себе си да си мислят: “Как смее този човек да говори така? Нима той не разбира, че това е богохулство? Кой освен Бога може да прощава грехове?” Иисус, почувствал със своя дух за какво си мислят и си говорят те, им каза: “Защо във вашите сърца има такива мисли? Кой сте вие, че да ме съдите? Какво значение има дали ще кажа на този парализиран: “Твоите грехове са простени”, или: “Стани, вземи своя одър и ходи”? Но за да можете вие, присъстващи при всичко това, накрая да разберете, че Синът Човешки има на Земята власт и могъщество да прощава грехове, аз ще кажа на този страдащ: “Стани, вземи своя одър и си върви в къщи!” И когато Иисус произнесе тези думи, парализираният стана, премина покрай отстъпилите пред него хора и излезе от дома. И тези, които видяха това, бяха изумени. Петър разпусна събранието и мнозина се молиха и прославяха Бога, признавайки, че никога преди не са виждали толкова необикновени неща.

148:9.4 (1667.2) Приблизително по това време пристигнаха пратеници на Синедриона със заповед шестимата шпиони да се върнат в Йерусалим. Когато те чуха това съобщение, между тях се разгоря горещ спор, след което лидерът на групата с двама единомишленици се върнаха с пратениците в Йерусалим, а трима от шпионите фарисеи признаха своята вяра в Иисус и като отидоха веднага на езерото, бяха кръстени от Петър и приети от апостолите в братството на децата на Царството.

Документ 149. Второто проповедническо пътешествие

149:0.1 (1668.1) ВТОРОТО проповедническо пътешествие по Галилея започна в неделя, 3 октомври 28 година от н.е., и продължи почти три месеца, завършвайки на 30 декември. В него участваха Иисус и неговите дванадесет апостола, на които помагаше новоизбраният корпус от 117 евангелисти и много други заинтересувани личности. По време на това пътешествие те посетиха Гадара, Птолемаида, Яфия, Дабаритта, Мегидо, Изреел, Скитопол, Тарихея, Хипос, Гамала, Витсаида-Юлия и много други градове и села.

149:0.2 (1668.2) В тази неделна сутрин, преди да тръгнат на път, Андрей и Петър помолиха Иисус да даде последни указания на новите евангелисти, но Учителят отклони тази молба, казвайки, че не е негова работа да се занимава с неща, които могат да бъдат с успех изпълнени от други. След съответното обсъждане беше решено, че за указанията ще се погрижи Йоан Зеведеев. Когато Йоан завърши кратката си реч, Иисус каза на евангелистите: “Вървете да изпълните тази заръка, а по-късно, когато

демонстрирате своите умения и преданост, аз ще ви посветя за проповедници на Евангелието за Царството.”

149:0.3 (1668.3) По време на това пътешествие Иисус го съпровождаха само Яков и Йоан. Петър и всеки от останалите апостоли взеха със себе си по около дванадесет евангелисти и поддържаха с тях тясна връзка, докато те проповядваха и учеха. Щом вярващите бяха готови да встъпят в Царството, апостолите ги кръщаваха. През тези три месеца Иисус и двама от неговите съпровождащи много пътешестваха и често посещаваха по два града за един ден, за да проследят работата на евангелистите и да поддържат техните усилия по установяването на Царството. Целият смисъл на второто проповедническо пътешествие се свеждаше към това, да предостави практически опит на членовете на този корпус от 117 нови евангелисти.

149:0.4 (1668.4) За целия този период и след това — чак до последното отпътуване на Иисус и дванадесетте апостоли до Йерусалим, Давид Зеведеев превърна бащиния си дом в постоянен щаб на дейност за благо на Царството. Този дом стана информационен център на земната работа на Иисус и пункт за предаване на куриерската служба, благодарение на която Давид свързваше един с друг тези, които се трудеха в различните части на Палестина и прилежащите райони. Всичко това той правеше по своя собствена инициатива, но с одобрението на Андрей. Давид използва четиридесет до петдесет пратеници в тази информационна служба, създадена в рамките на растящата и разширяваща се дейност по установяването на

Царството. Занимавайки се с това, той частично се осигуряваше, отделяйки известно време за своята предишна работа – риболовството.

1. Широкото разпространяване на славата на Иисус

149:1.1 (1668.5) Към времето, когато лагерът във Витсаида прекрати своето съществуване, славата на Иисус – на първо място като целител – се разпространи по всички райони на Палестина, цяла Сирия и околните страни. В продължение на още много седмици, след като Иисус напусна Витсаида, тук продължаваха да прииждат болни и не намирайки Учителя, те узнаваха за неговото местопребиваване от Давид и тръгваха да го търсят. По време на това пътешествие Иисус не извърши по своя инициатива нито едно от така наречените чудодейни изцеления. При все това десетки страдащи възстановиха своето здраве и придобиха щастие под действието на възраждащата сила, която дава дълбоката вяра, заставляща да се търси изцеление.

149:1.2 (1669.1) С времето на тази мисия съвпадат и първите случаи на необичайни и необясними изцеления, продължаващи в продължение на целия оставащ земен живот на Иисус. В течение на това тримесечно пътешествие повече от сто мъже, жени и деца от Юдея, Идумея, Галилея, Сирия, Тир, Сидон и Трансйордания бяха облагодетелствани от неосъзнатото целителство на Иисус и при тяхното връщане в родните места спомагаха за разпространяване славата на Иисус. И те правеха това, независимо че всеки път, когато Иисус ставаше свидетел

на спонтанно изцеление, той веднага поръчваше на благодетелствания човек “никому да не разказва”.

149:1.3 (1669.2) На нас никога не са ни разкривали какво именно е ставало в тези случаи на спонтанно или несъзнателно изцеление. Учителят никога не обясни на своите апостоли как биваха осъществявани тези изцеления, освен че в няколко случая каза само: “Чувствам, че от мен излезе сила.” В един от случаите, когато до него се докосна болно дете, той произнесе: “Чувствам, че от мен излезе живот.”

149:1.4 (1669.3) От наша страна би било самонадеяно да се опитваме да разкрием механизма на тези случаи на спонтанно изцеление в отсъствието на непосредствено обяснение на Учителя, но ще бъде позволено да изложим нашето мнение за всички подобни феномени на изцеление. Ние предполагаме, че много от тези привидно чудодейни случаи на изцеление, станали за времето на земното служене на Иисус, са били резултат от съвпадението на три могъщи, ефективни и взаимосвързани фактора:

149:1.5 (1669.4) 1. Присъствие в сърцето на човека, упорито стремящ се към изцеление, на силна, преобладаваща, жива вяра, както и на обстоятелството, че човекът е жадувал изцеление в името на духовните блага, а не само заради възстановяването на своето физическо здраве.

149:1.6 (1669.5) 2. Наличието едновременно с такава вяра на огромно съчувствие и състрадание от страна на въплътения и изпълнен с милосърдие Божий Син-Създател, фактически притежаващ в себе си почти

неограничени и извънвремеви прерогативи и способности за изцеление.

^{149:1.7 (1669.6)} 3. Наред с вярата на създанието и живота на Създателя следва също така да отбележим, че този Богочовек беше личностно изражение на волята на Отеца. Ако волята на Отеца не се разминаваше с волята на Сина, то при съприкосновение на човешките потребности със способна да ги удовлетвори Божия сила те се сливаха в едно и изцелението ставаше несъзнателно за Иисус-човека, но незабавно се осъзнаваше от неговата божествена природа. Следователно обяснението на много от тези случаи на изцеление трябва да се заключава в отдавна известния ни велик закон, а именно: това, което желае Синът-Създател и съответства на волята на вечния Отец, Е.

^{149:1.8 (1669.7)} По такъв начин, по наше мнение, в личното присъствие на Иисус някои типове дълбока човешка вяра в буквалния истински смисъл караха определени съзидателни сили и личности на вселената, толкова тясно свързани в това време със Сина Човешки, да осъществяват *неудържимо* изцелението. Затова установен факт е, че Иисус действително често позволяваше в негово присъствие хората да се изцеляват благодарение на своята могъща лична вяра.

^{149:1.9 (1670.1)} Много други се стремяха да се излекуват само от егоистични цели. Богата вдовица от Тир се яви заедно със своята свита в търсене на изцеление от своите многобройни недъзи; следвайки Иисус по цяла Галилея, тя продължаваше да му предлага все повече и повече пари –

като че ли силата Божия може да се придобие, предлагайки най-високата цена. Но нея изобщо не я интересуваше Евангелието на Царството; тя се стремеше само към излекуване на своите физически недъзи.

2. Отношението на хората

^{149:2.1 (1670.2)} Иисус разбираше човешкия разум. Той знаеше какво вълнува сърцата на хората и ако неговите учения се бяха запазили в този вид, в който той ги излагаше, и ако единственият коментар би бил това вдъхновено тълкуване, което е неговият земен живот, то всички народи и всички религии по света много скоро щяха да приемат Евангелието на Царството. Действайки от най-добронамерени подбуди, ранните последователи на Иисус формулираха неговите учения по такъв начин, че да ги направят по-приемливи за някои народи, раси и религии, но това доведе само до това, че ученията на Иисус станаха по-малко приемливи за всички останали народи, раси и религии.

^{149:2.2 (1670.3)} В своя стремеж да осигури ученията на Иисус с благоприятен прием от страна на някои групи от своите съвременници апостол Павел написа много послания с инструктивен и назидателен характер. Така постъпиха и други учители на Евангелието на Иисус, но никой от тях не предполагаше, че някои от тези писания могат да бъдат впоследствие обединени от тези, които ще ги представят като vyplъщение на учението на Иисус. Затова, макар че така нареченото християнство действително съдържа повече от Евангелието на Учителя, отколкото която и да е друга религия, в същото време в него има много неща,

нямащи отношение към учението на Иисус. Покрай включването в ранното християнство на цял ред доктрини, заимствани от персийските мистерии, както и в значителна част от гръцката философия, бяха допуснати две принципни грешки:

^{149:2.3 (1670.4)} 1. Опитът да бъде съединено евангелското учение непосредствено с еврейската теология, пример за което е християнската доктрина за изкуплението – учението за това, че Иисус е принесен в жертва Син, удовлетворяващ суровото правосъдие на Отеца и умиротворяващ божествения гняв. Тези учения бяха породени от похвалния стремеж да се направи Евангелието на Царството по-приемливо за невярващите юдеи. Макар че тези опити се оказаха неудачни в това, което се отнасяше до обръщането на евреите, те успяха да смутят и отвратят много искрени души във всички следващи поколения.

^{149:2.4 (1670.5)} 2. Вторият огромен пропуск сред ранните последователи на Учителя, упорито повтарян от всички последващи поколения, беше организирането на християнските учения изцяло около *личността* на Иисус. Такова прекомерно изтъкване на фигурата на Иисус в християнската теология доведе до изтласкване на неговата доктрина на заден план и всичко това направи приемането на учението на Иисус още по-трудно за евреите, мюсюлманите, индусите и представителите на други източни религии. Не бихме искали да намаляваме ролята на личността на Иисус в религията, която носи неговото име, но не можем да допуснем такъв довод да затъмнява неговия вдъхновен живот или да изтласка неговото

спасително послание: бащинството на Бога и братството между хората.

149:2.5 (1670.6) Обръщайки се към другите религии, учителите на религията на Иисус трябва да признават общите истини (много от които пряко или косвено водят своето начало от проповедите на Иисус) и в същото време да се въздържат от прекомерно изтъкване на различията.

149:2.6 (1671.1) Макар че в този конкретен период от време славата на Иисус се опираше основно върху неговата репутация на целител, това не означава, че положението оставаше неизменно. Постепенно все повече хора започнаха да се обръщат към него за духовна помощ. Но именно физическото изцеление правеше най-непосредствено и силно впечатление на обикновените хора. Все повече жертви на морално поробване и психическо угнетение се стремяха към Иисус и той неизменно ги учеше на пътя на избавлението. Бащите питаха как да постъпват със синовете си, а майките идваха за съвет във връзка с възпитанието на дъщерите си. Пребиваващите в тъмнина идваха при него и той им разкриваше светлината на живота. Той винаги беше готов да откликне на човешката мъка и винаги помагаше на тези, които търсеха неговата помощ.

149:2.7 (1671.2) Когато самият Създател присъстваше на Земята въплътен в образа на смъртна плът, просто не можеха да не станат някои необикновени неща. Но вие никога не следва да разглеждате Иисус през призмата на тези така наричани чудодейни явления. Учете се да гледате на чудото чрез Иисус, но не се заблуждавайте, гледайки на

Иисус през чудото. И това наставление е оправдано независимо от това, че Иисус Назарянин е единственият основател на религия, извършвал свръхматериални действия на Земята.

149:2.8 (1671.3) Най-поразителният и най-революционен аспект от мисията на Михаил на Земята беше неговото отношение към жените. В това време и в това поколение, когато на мъжа не се полагаше да приветства на обществено място даже своята жена, Иисус се осмели да вземе със себе си жени като учители на Евангелието по време на своето трето пътешествие по Галилея. И той притежаваше висше мъжество, за да постъпи така въпреки учението на равините, утвърждаващо, че “по-добре е да изгориш думите на Закона, отколкото да ги предадеш на жени”.

149:2.9 (1671.4) За едно поколение Иисус извади жените от непочтително забвение и многовековен тежък робски труд. И най-позорната черта на религията, позволила на себе си да вземе името на Иисус, е това, че на нея не ѝ стигаше нравствено мъжество да последва този благороден пример в своето последващо отношение към жените.

149:2.10 (1671.5) Когато хората общуваха с Иисус, те се убеждаваха в неговата пълна свобода от присъщите за това време суеверия. Иисус беше лишен от религиозни предразсъдъци; той никога не биваше нетолерантен. На неговото сърце беше чужда социалната вражда. Съгласявайки се с полезното, което беше в религиите на неговите предци, той, без да се колебае, отхвърляше суеверните и ограничаващи традиции, измислени от хората. Той имаше мъжеството да учи, че природните

катастрофи, временните произшествия и другите катаклизми не са дело на божествения съд или на тайнственото действие на Провидението. Отхвърляше робската привързаност към различните ритуали и разкриваше погрешността на материалистическия култ. Той открито провъзгласяваше духовната свобода на човека и не се боеше да учи, че смъртните в плът действително и наистина са синове на живия Бог.

149:2.11 (1671.6) Иисус надмина всички учения на своите предшественици, смело заменяйки чистите ръце с чисто сърце като признак за истинската религия. На мястото на традицията той постави реалността и помете всички тщеславни и лицемерни претенции. И при все това този безстрашен Божий човек не даваше воля на разрушителната критика и не проявяваше пълно презрение към религиозните, социални, икономически и политически обичаи на своето време. Той не беше войнстващ революционер; той беше прогресивен еволюционист. Залавяше се с разрушаване на онова, което е *било*, само тогава, когато едновременно предлагаше на своите събратя по-доброто, което *следва да бъде*.

149:2.12 (1672.1) Иисус приемаше подчинение от своите привърженици, без да го изисква. Само трима от тези, които получиха неговата лична покана, се отказаха от предложението да станат ученици. Той притежаваше необикновена притегателна сила спрямо хората, но беше лишен от диктаторски склонности. Внушаваше доверие и нито един човек нито веднъж не се възмути от полученото от Иисус указание. Притежаваше абсолютна власт над

своите ученици, но никой и никога не възразяваше против това. Той разрешаваше на своите последователи да го наричат Наставник.

^{149:2.13 (1672.2)} Учителят възхищаваше всички, които се срещаха с него, освен онези, които се придържаха към дълбоко вкоренилите се предразсъдъци, или тези, които смятаха неговите учения за политически опасни. Хората ги потрисаше самообитността и убедителността на неговите учения. Те се изумяваха от неговото търпение в отношението му към изостаналите и досадни посетители. Той внушаваше надежда и увереност в сърцата на всички, които неговото служене засягаше. От него се бояха само тези, които го смятаха за защитник на истината, призван да победи злото и заблужденията, които те решиха на всяка цена да запазят в своите души.

^{149:2.14 (1672.3)} Влиянието, което Иисус оказваше както на другарите си, така и на зложелателите си, се отличаваше със сила и особено обаяние. Тълпи от хора го съпровождаха със седмици, само за да чуят неговото милосърдно слово и да видят неговия скромнен живот. Преданите мъже и жени обичаха Иисус с почти свръхчовешко чувство. И колкото по-добре го опознаваха, толкова повече го обикваха. Всичко това остава истина и днес: колкото по-добре човек познава този Богочовек, толкова по-вярно той ще го обича и ще го следва – както днес, така и във всички бъдещи векове.

3. Враждебността на религиозните водачи

149:3.1 (1672.4) Независимо от благосклонния прием, който Иисус и неговите учения срещаха сред простите хора, отношението на религиозните водачи на Йерусалим ставаше все по-напрегнато и враждебно. Към това време фарисеите вече създадоха систематична догматична теология. Иисус беше Учител, който учеше при всеки удобен случай, без да се придържа към някаква система. Той учеше, опирайки се не толкова на закона, колкото на живота – с помощта на притчи. (И когато използваше притчи за илюстрация на своите мисли, неговата цел беше да използва за това само *един* аспект на своя разказ. Може да се стигне до много лъжливи представи за ученията на Иисус, ако човек се опита да превърне неговите притчи в алегии.)

149:3.2 (1672.5) Религиозните водачи на Йерусалим бяха извън себе си след неотдавнашното обръщение на младия Авраам и дезертърството на тримата шпиони, кръстени от Петър и участващи сега заедно с евангелистите във второто проповедническо пътешествие по Галилея. Страхът и предразсъдъците все повече ослепяваха еврейските вождове, а техните сърца закоравяваха поради упоритото отричане на притегателните истини на Евангелието за Царството. Когато човек отхвърля призива на пребиваващия в него дух, малко може да бъде направено за изменение на неговите възгледи.

149:3.3 (1672.6) Когато Иисус за пръв път се срещна с евангелистите в лагера във Витсаида, той завърши своето обръщение със следните думи: “Трябва да помните, че в тялото и разума – в това, което се отнася до емоциите,

хората реагират различно. Единственият *общ* за хората фактор е пребиваващият в тях дух. Макар че божествените духове могат в някаква степен да се отличават един от друг по своята природа и дълбочина на опита, те реагират еднородно на всички духовни обръщения. Едва чрез посредничеството на този дух и обръщението към него човечеството ще може някога да постигне единство и братство.” Но много от еврейските водачи оставаха глухи към духовния призив на Евангелието. От това време те неуморно планираха и готвеха гибелта на Учителя. Те бяха уверени, че Иисус трябва да бъде хванат, осъден и екзекутиран като еретик, като осквернител на самите основи на еврейския свещен закон.

4. Успехите на проповедническото пътешествие

^{149:4.1 (1673.1)} По време на това проповедническо пътешествие Иисус почти не излизаше пред народа, но Той проведе много вечерни беседи с вярващи в повечето градове и селища, които успя да посети с Яков и Йоан. На една от тези вечерни срещи млад евангелист зададе въпрос за гнева и в отговор Учителят, между другото, каза:

^{149:4.2 (1673.2)} “Гневът е материално явление, което – като цяло, е мярката за неспособността на духовната природа да постави под свой контрол обединената интелектуална и физическа природа. Гневът свидетелства за недостиг на търпима братска любов, както и за недостатъчно самоуважение и самообладание. Гневът подрива здравето, разваля разума и спъва духовния учител на човешката душа. Нима не сте чели в Писанията, че “гневът убива глупака” и че „човекът раздира себе си на части в своя

гняв”? Че “търпеливият човек е човек с голям ум”, а “раздражителният е неразумен”? Всички вие знаете, че “кроткият отговор смирива гнева” и че “оскърбителните думи възбуждат ярост”. “Благоразумието прави човека търпелив”, докато “човекът, неспособен да се владее, е подобен на незащитен град без стени”. „Жесток е гневът и свирепа – яростта.” “Сърдитите предизвикват кавга, а избухливите умножават своите грехове.” “Не бъди прибързан в духа, защото гневът живее в гърдите на глупците.” В тази реч Иисус каза още: “Нека вашите сърца се изпълнят с любов дотолкова, че на вашия духовен проводник да бъде лесно да ви освободи от склонността да давате израз на взривовите животински гняв, които са несъвместими с богосиновството.”

149:4.3 (1673.3) Тази вечер Учителят говори за желателността от придобиване на хармоничен характер. Той се съгласи, че повечето хора трябва да посветят себе си на овладяването на някакъв занаят, но отхвърли всяка тенденция към прекомерна специализация, към това, човек да стане тесногърд и ограничен в своя живот. Обърна внимание на факта, че всяка доведена до крайност добродетел може да стане порок. Иисус винаги проповядваше умереност и учеше на последователност – на съразмерно приспособяване към проблемите на живота. Той подчертаваше, че прекомерното съчувствие и жалост могат да доведат до силна емоционална неустойчивост, че ентусиазмът може да прерасне във фанатизъм. Той обсъди това, което стана с един от техните бивши съратници, чието въображение го доведе до фантастични и непрактични занятия. В същото време ги предупреди за

опасността от скука, към която води свръхконсервативната посредственост.

^{149:4.4 (1673.4)} След това Иисус разгледа опасностите, свързани с храбростта и вярата, които в резултат водят неразумните души към безразсъдство и високомерие. Той също така показва как благоразумието и предпазливостта, отишли твърде далеч, довеждат до страхливост и поражение. Призоваваше своите слушатели да се стремят към самобитност, избягвайки всяка тенденция към ексцентричност. Той призоваваше към съчувствие без сантименталност, към жалост без лицемерие. Учеше на почитание, свободно от страх и суеверие.

^{149:4.5 (1674.1)} Съратниците на Иисус ги поразяваше не толкова това, че той говори за хармоничен характер, колкото това, че неговият собствен живот служеше като красноречив пример за учението му. И макар че този живот беше съпроводен с напрежения и бури, той нито веднъж не трепна. Неговите врагове постоянно му поставяха капани, но нито веднъж не го хванаха. Мъдреците и учените се опитваха да го объркат, но той не се спъна. Те се стараеха да го забъркат в спор, но неговите отговори бяха неизменно просветляващи, достойни и изчерпателни. Когато го прекъсваха с многобройни въпроси, винаги даваше убедителни отговори, като говореше по същество. Той никога не прибегваше към недостойни методи, сблъсквайки се с постоянния натиск на своите врагове, които го нападаха, без да се колебаят да използват всякакви лъжливи, подли и нечестни методи.

^{149:4.6 (1674.2)} Макар да е вярно, че на много мъже и жени действително се налага усърдно да се занимават с някакво определено дело – професия, с която те заработват своята прехрана, при все това крайно желателно е хората да разширяват своето запознанство със съществуващия на Земята живот в широк културен диапазон. Истински образованите хора не могат да не се интересуват от живота и заниманията на своите събратя.

5. Урокът за доброволството

^{149:5.1 (1674.3)} Когато Иисус посещаваше групата евангелисти, работещи под ръководството на Симон Зилот, на вечерното събрание Симон го попита: “Учителю, защо едни хора са много по-щастливи и доволни от други? Има ли някаква връзка между доволството и религиозния опит?” Иисус отговори на Симон, в частност, следното:

^{149:5.2 (1674.4)} “Симон, някои хора са по природа по-щастливи от други. Много, твърде много зависи от желанието на човека да се подчинява на водителството на живеещия в него дух на Отеца. Нима не си чел в Писанията думите на мъдреца: “Духът на човека е светилник на Господа, изпитващ всички дълбини на сърцето”? А също така и това, че такива водени от духа смъртни казват: “Прекрасен късмет ми се падна; да, моето наследство е възхитително.” „Малкото, което го има в праведника, е по-добро от богатствата на много нечестиви”, защото “добрият човек ще се насити от недрата свои”. „Веселото сърце прави лицето весело и е вечен пир. По-добре да бъдеш беден и да почиташ Господа, отколкото да бъдеш богат, но да имаш нещастия. По-добре да ядеш блюдо от треви там, където

има любов, отколкото охранен бик там, където има ненавист. По-добре немного да придобиеш с истина, отколкото много – с измама.” “Веселото сърце е благотворно като лекарство.” “По-добре малко с доволство, отколкото изобилие с печал и раздразнение на духа.”

149:5.3 (1674.5) Причина за много преживявания на човека е крахът на неговите честолюбиви замисли и оскърбяването на неговата гордост. Разбира се, хората трябва сами да се стремят да направят своя живот на Земята колкото може по-добър, но ако усилията на човека са били искрени, то той е длъжен, без да унива, да приеме своята участ и да се възползва от своята изобретателност, за да може да извлече колкото може повече от това, което му се е паднало. Твърде много неприятности на човека израстват върху почвата на страха, таящ се в неговата собствена душа. “Нечестивият бяга, когато никой не го гони.” “Нечестивите са подобни на разгневен океан, който не може да се успокои, но чиито води вдигат мръсотия; няма мир за нечестивите, казва Бог.”

149:5.4 (1674.6) „Затова търсете не лъжливия мир и мимолетната радост, а твърдостта, която създава вяра, и увереността, която дава богосиновството, защото те носят спокойствие, доволство и висша радост в духа.”

149:5.5 (1675.1) Иисус едва ли смяташе този свят за “долината на сълзите”. Обратно, той гледаше на него като на сфера за раждане на възхождащи към Рая вечни и безсмъртни духове, “долината за създаване на души”.

6. “Страхът господен”

149:6.1 (1675.2) Когато те бяха в Гамала, Филип попита Иисус на вечерното събрание: „Учителю, защо Писанията ни учат “да се боим от Господа”, докато ти би искал да гледаме на небесния Баща без страх? Как да съгласуваме тези две учения?” И Иисус отговори на Филип:

149:6.2 (1675.3) “Деца мои, мен ме удивлява това, че задавате подобни въпроси. В началото само страхът можеше да научи човека на благоговение, но аз дойдох да разкрия любовта на Отеца, за да ви привлече към поклонение на Вечния чрез пробуждане на признателното насрещно чувство в сина като отговор на абсолютната и свършена любов на Отеца. Аз бих искал да ви избавя от ограниченията на робския страх, в обятията на който подлагате себе си на уморително служене на един ревнив и гневлив Бог-Цар. Аз бих искал да ви разкажа, че Бог и човекът са свързани с отношенията на Баща и син, за да може с радост да ви водят към това възвишено небесно поклонение – свободното поклонение на един любящ, справедлив и милосърден Бог-Баща.

149:6.3 (1675.4) Изразът “страх Господен” имаше различни значения в течение на последователните епохи: от страха – чрез мъчения и ужас, до трепета и благоговението. И сега бих искал да ви превода по възходящия път от благоговението, чрез признанието, осъзнаването и благодарността – към *любовта*. Когато човек признава само делата Божии, той е склонен към страх пред Висшия; но когато човек започва да разбира и чувства личността и характера на живия Бог, той започва все повече да обича

такъв добродетелен и съвършен, всеобщ и вечен Баща. Именно в това изменение на отношението на човека към Бога се заключава мисията на Сина Човешки на Земята.

^{149:6.4 (1675.5)} Разумните деца не се боят от своя баща, за да получат от неговите ръце щедри дарове; но след като са получили в изобилие това, което им е било посветено от бащината любов към своите синове и дъщери, тези горещо любими деца започват да обичат своя баща с ответна признателност и в благодарност за толкова щедро благодеяние. Добродетелта на Бога води до разкаяние; благодарността на Бога води към служене; милосърдието на Бога води към спасение; любовта към Бога води до разумно и чистосърдечно поклонение.

^{149:6.5 (1675.6)} Вашите предци се бояха от Бога, защото Той беше могъщ и тайнствен. Вие ще Му се покланяте, защото Той е величествен в любовта, великодушен в милосърдието и славен в истината. Могъществото на Бога пробужда в човешкото сърце страх, но благородството и праведността на Неговата личност поражда благоговение, любов и доброволно поклонение. Почтителният и любящ син не се бои и не трепери от страх даже пред могъщ и благороден баща. Аз дойдох в този свят да заменя страха с любов, мъката – с радост, ужаса – с увереност, робските ограничения и безсмислените обреди – с любвеобилно служене и благодарно поклонение. За тези, които все още седят в тъмнина, остава вярна една истина: “Източниците на мъдрост са в страха пред Господа.” Но след като светлината е станала по-ярка, Божиите синове са склонни

към прославяне на Безкрайния за това, което Той *е*, вместо за това да се бои за това, което той *прави*.

149:6.6 (1675.7) Когато децата са малки и неразумни, се налага да ги увещаваши да уважават своите родители; но когато те пораснат и станат малко по-признателни за благата, които им дава родителската опека и защита, те – чрез разумно уважение и растяща привързаност – се издигат на това ниво на опит, при което обичат своите родители за това, което са, а не заради това, което са направили за тях. Бащата по природа обича своето дете, но детето трябва да придобие любовта към своя баща, преминавайки пътя от страха пред това, което може да направи бащата – през трепета, ужаса, зависимостта и благоговението – към благодарната и нежна любов.

149:6.7 (1676.1) Вас са ви учили, че вие трябва да “се боите от Бога и да спазвате Неговите заповеди, защото в това е целият дълг на човека”. Но аз дойдох да ви дам нова и по-висша заповед. Аз бих искал да ви науча да “обичате Бога и да се научите да изпълнявате Неговата воля, защото такава е най-висшата привилегия на освободените Божии синове”. Вашите бащи бяха учени да се “боят от Бога – Всемогъщия цар”. Аз ви уча: “Обичайте Бога – всемилостивия Баща.”

149:6.8 (1676.2) В Царството небесно, което дойдох да провъзглася, няма висок и могъщ цар; това царство е божествено семейство. Всеобщо признатият и безусловно почитан център и глава на това обширно братство от разумни същества е моят и ваш Баща. Аз съм Негов Син, вие също сте негови синове. Затова извечна истина, че вие и аз сме братя на небесата, и тя още повече се усилюва от

това, че ние станаме братя в плът в земния живот. Затова престанете да се боите от Бога като от цар или да Му служите като на господар; учете се да Го уважавате като Създател; почитайте Го като Баща на вашата духовна младост; обичайте Го като милосърден защитник; и накрая, покланяйте Му се като на любящ и премъдър Баща на вашето по-зряло духовно осъзнаване и признателност.

149:6.9 (1676.3) От неверните представи за небесния Баща произлизат лъжливите идеи за смирение и в значителна степен – вашето лицемерие. По своята природа и произход човекът може да е тленен червей, но когато в него се всели духът на моя Отец, този човек става божествен в своето предназначение. Духът, посветен от моя Баща, непременно ще се върне към божествения източник и вселенското ниво на своя произход, а душата на смъртния човек, станала възроденото дете на този пребиваващ в него дух, задължително ще се възнесе до самото присъствие на вечния Баща.

149:6.10 (1676.4) Смирението действително подхожда на смъртния човек, получаващ всички дарове от небесния Баща, макар че на всички такива кандидати за вечен възход в Небесното царство е присъщо божествено достойнство. Безсмислените робски навици и показното фалшиво смирение са несъвместими с разбирането на източника на вашето спасение и осъзнаването на участието на вашата родена в духа душа. Смирението пред Бога е напълно уместно в дълбините на вашето сърце; скромността в отношенията с хората е похвална; но лицемерието на

неловката и показна покорност е инфантилно и недостойно за просветените синове на Царството.

^{149:6.11 (1676.5)} Вие постъпвате правилно, като се смирявате пред Бога и се владеете пред хората, но нека вашата скромност носи в себе си духовното начало, а не да бъде лъжлива и егоистична демонстрация на собственото ви превъзходство. Думите на пророка не са случайни: “Живей смирено пред Бога”, защото макар че небесният Баща е Безкраен и Вечен, той също така пребивава “с тези, които са угнетени от разума и смирени духом”. Моят Отец презира гордостта, ненавижда лицемерието и изпитва отвращение към порока. Именно за да подчертая значението на искреното и съвършено доверие към неизменната поддръжка и преданото водителство на небесния Баща, аз толкова често се позовавам на малкото дете като пример за отношението на разума и реакцията на духа, които са толкова важни за навлизането на човека в духовните реалности на Небесното царство.

^{149:6.12 (1677.1)} „Пророк Йеремия добре описа много смъртни, казвайки: “На думи вие сте близки до Бога, но в сърцето си сте далеч от Него.” И нима не сте чели суровото предупреждение на пророка, казващ: “Свещениците Му учат срещу заплащане, а Неговите пророци гадаят за пари. А между това те проповядват благочестие и заявяват, че с тях е Господ.” Нима не ви предупреждаваха нееднократно против тези, които “приветстват ближния с думи на мир, а в сърцата им има зло”, тези, чиито “речи са ласкателни, а сърцето им е лъжливо”? От всички мъчения на доверчивия

човек най-страшното е да бъдеш “ранен в дома на доверен приятел”.

7. Завръщането във Витсаида

149:7.1 (1677.2) Като се посъветва със Симон Петър и получи одобрението на Иисус, Андрей поръча на Давид да изпрати от Витсаида пратеници при различните проповеднически групи с инструкции да завършат пътешествието си и да се върнат във Витсаида в четвъртък, 30 декември. В този дъждовен ден всички членове на апостолското семейство и проповедниците на Евангелието се събраха на вечеря в дома на Зеведей.

149:7.2 (1677.3) Всички те прекараха съботата заедно, настанявайки се в домовете във Витсаида и съседния Капернаум, след което бяха разпуснати за две седмици, получавайки възможност да отидат при своите семейства, да навестят своите приятели или да отидат за риба. Няколкото дни, прекарани от тях заедно във Витсаида, действително преминаха в атмосфера на приповдигнатост и въодушевление; даже по-опитните учители извлякоха полза от разказите на младите проповедници, споделящи своите впечатления.

149:7.3 (1677.4) От 117 евангелисти, участващи в това второ проповедническо пътешествие по Галилея, само около седемдесет и пет издържаха практическото изпитание и след двуседмичен отдых бяха готови за служене. Иисус, заедно с Андрей, Петър, Яков и Йоан, остана в дома на Зеведей, отделяйки много време за беседи, посветени на благополучието и разширяването на Царството.

Документ 150. Третото проповедническо пътешествие

^{150:0.1 (1678.1)} ВЕЧЕРТА в неделя, 16 януари 29 година от н.е., Абнер и апостолите на Йоан Кръстител пристигнаха във Витсаида и на следващия ден се срещнаха с Андрей и апостолите на Иисус. Абнер и неговите другари останаха в Хеврон и от време на време посещаваха Витсаида за тези срещи.

^{150:0.2 (1678.2)} Сред многото въпроси, разгледани на тази среща, беше практикувано натриване на болните със специално масло при възнасяне на молитва за изцеление. Иисус за пореден път отказа да вземе участие в техните дебати или да изкаже своето мнение относно техните изводи. Апостолите на Йоан винаги се ползваха от такова масло, помагайки на болните и страдащите, и те се опитваха да направят това единно правило и за двете групи, но апостолите на Иисус не искаха да се свързват с подобни правила.

^{150:0.3 (1678.3)} Във вторник, 18 януари, в дома на Зеведей във Витсаида към двадесет и четирите апостола се присъединиха около седемдесет и пет изпитани евангелисти за подготовка за началото на третото проповедническо пътешествие по Галилея. Тази трета мисия продължи седем седмици.

^{150:0.4 (1678.4)} Евангелистите бяха изпратени на групи по пет човека, докато голяма част от времето Иисус и дванадесетте пътешестваха заедно, а когато това изискваха обстоятелствата, апостолите отиваха по двама да кръщават

вярващите. В течение на почти три седмици Абнер и неговите съратници също се трудеха заедно с групата евангелисти, помагайки им със съвети и кръщавайки вярващите. Те посетиха Магдала, Тивериада, Назарет и всички основни градове и селища в Централна и Южна Галилея – всички места, където те бяха преди, както и много други. Това беше последната им мисия в Галилея, ако не се смятат нейните северни райони.

1. Женският евангелски корпус

^{150:1.1 (1678.5)} От всички дръзновени постъпки, извършени от Иисус в течение на неговия земен живот, най-поразително беше неговото внезапно обявление, направено вечерта на 16 януари: “Утре ще изберем десет жени за служене на делото на Царството.” В началото на двуседмичния период, в течение на който апостолите и евангелистите, получавайки отпуск, щяха да отсъстват от Витсаида, Иисус помоли Давид да покани своите родители обратно в техния дом и да изпрати пратеници, за да призове във Витсаида десет благочестиви жени, служили в бившия лагер и палатковия лазарет. Всички тези жени бяха слушали наставленията за младите евангелисти, но нито самите те, нито техните учители се досещаха, че Иисус е решил да им поръча да проповядват Евангелието на Царството и да се грижат за болните. Тези десет жени, избрани и упълномощени от Иисус, бяха: Сусана – дъщеря на бившия хазан на назаретската синагога; Йоанна – жената на Хуза, иконом на Ирод Антипа; Елисавета – дъщеря на богат евреин от Тивериада и Сефорис; Марта, по-голямата сестра на Андрей и Петър; Рахил – балдъзата на Юда, смъртния брат на Учителя; Насанта – дъщерята на Елман,

сирийския лекар; Милка – братовчедка на апостол Тома; Рут – по-голямата дъщеря на Матей Левий; Селта – дъщерята на римски центурион, и Агаман – вдовица от Дамаск. Впоследствие Иисус добави към тази група още две жени – Мария Магдалена и Ребека, дъщерята на Йосиф Ариматейски.

^{150:1.2 (1679.1)} Иисус поръча на тези жени да създадат своя собствена организация и да се разпоредят Юда да ги осигури със средства за придобиване на снаряжение и товарни животни. Десетте жени избраха за свой ръководител Сусана, а за ковчезник – Йоанна. От това време нататък те сами попълваха своята хазна; никога повече те не се обърнаха за помощ към Юда.

^{150:1.3 (1679.2)} Това беше наистина поразителна гледка – жените, които в тези времена не бяха допускани даже в основното помещение на синагогата (ограничавайки ги в женската галерия), признати като пълномощни учители на новото Евангелие на Царството. Поръчението, дадено от Иисус на тези десет жени, които той избра за служене и обучение в Евангелието, започна да провъзгласява еманципация, освобождавайки всички жени за всички времена. Занапред мъжът не трябваше да гледа на жената като на по-ниско в духовно отношение същество. Макар че те много пъти бяха слушали думите на Учителя за това, че “в Царството небесно няма богати или бедни, свободни или роби, мъже или жени – всички в равна степен са Божии синове и дъщери”, те бяха буквално зашеметени, когато той предложи официално да изпрати тези десет жени като религиозни учители и даже им позволи да пътешестват

заедно с тях. Тази крачка развълнува цялата страна и враговете на Иисус натрупаха за нейна сметка огромен капитал, но навсякъде жените, повярвали в благата вест, решително поддържаха своите избрани сестри и горещо одобряваха това закъсняло признание на положението на жената в религиозната дейност. И това освобождаване на жените, отдаващо им дължимото признание, се практикуваше от апостолите веднага, след като Учителят напусна този свят, макар че последващите поколения се върнаха към предишните си обичаи. В зората на християнската Църква жените, явили се учители и свещеници, се наричаха *дяконеси* и се ползваха с всеобщо признание. Но Павел, съгласявайки се с всичко на теория, така и не направи тази част свое собствено отношение и лично той намираще за трудно осъществяването на тези изисквания на практика.

2. Обстановката в Магдала

^{150:2.1 (1679.3)} Когато апостолската общност излезе от Витсаида, жените вървяха последни. По време на събранията те винаги седяха в единна група отпред и отдясно на говорещия. Все повече жени започваха да вярват в Евангелието на Царството и отначало, когато в тях възникваше желание да поговорят с Иисус или с някой от апостолите, това беше източник на големи усложнения и безкрайно смущение. Сега всичко това се промени. Когато някоя от жените искаше да види Учителя или да поговори с апостолите, тя отиваше при Сусана и, придружавана от една от дванадесетте жени-евангелистки, веднага биваше приета от Иисус или от един от неговите апостоли.

Именно в Магдала жените за пръв път демонстрираха своята полезност и доказаха, че тяхното избиране е било мъдра крачка. Андрей свърза своите другари с крайно строги правила относно индивидуалната работа с жените, особено с жените със съмнителен характер. Когато групата влезе в Магдала, тези десет жени-евангелисти свободно посещаваха вертепите и проповядваха благата вест непосредствено на всички техни обитатели. Помагайки на болните, тези жени можеха да установяват близки отношения със страдащите сестри, на които помагаша. В резултат от служенето в Магдала от страна на десетте жени (впоследствие станали известни като дванадесетте жени) на това място Мария Магдалена беше спечелена за Царството. В резултат от поредица от нещастия, както и вследствие отношението към жени като нея от страна на благопристойното общество, се стигна дотам, че тя се оказа в един от гнусните вертепи на Магдала. Именно Марта и Рахил обясниха на Мария, че вратите на Царството се отворени даже за такива като нея. Мария повярва в благата вест и на следващия ден беше кръстена от Петър.

Мария Магдалена се превърна в най-ефективния проповедник на Евангелието в тази група от дванадесет жени-евангелисти. Както и Ребека, тя беше избрана за служене в Йотапата приблизително четири седмици след своето обръщане. Мария и Ребека, заедно с другите жени от тази група, бяха с Иисус в продължение на целия оставащ му живот на Земята, предано и успешно трудейки се в името на просвещението и възвисяването на своите потиснати сестри; и независимо от това, че в течение на

последния трагичен епизод от земната драма на Иисус всички апостоли освен един избягаха, всички тези жени останаха на мястото си и нито една не го отхвърли и не го предаде.

3. Събота в Тивериада

^{150:3.1 (1680.3)} По указание на Иисус Андрей предаде на жените организацията на съботните богослужения на апостолската група. Това, разбира се, означаваше, че те не можаха да се провеждат в новата синагога. Жените избраха да се занимава с това Йоанна и срещата се състоя в парадната зала на новия дворец на Ирод, доколкото самият Ирод по това време се намираше в перейския град Юлия. Йоанна прочете откъси от Писанията, където се говореше за труда на жените в религиозния живот на Израил, споменавайки Мириам, Девора, Естир и други.

^{150:3.2 (1680.4)} Късно вечерта Иисус излезе пред обединената група с паметна реч: “За вълшебствата и суеверията”. В тези дни появата на ярка и нова звезда се смяташе за знак за раждането на Земята на велик човек. Доколкото скоро преди това беше забелязана такава звезда, Андрей попита Иисус има ли основания за подобни вярвания. Давайки разгърнат отговор на въпроса на Андрей, Учителят пристъпи към внимателно обсъждане на всички проблеми на хорските суеверия. Казаното от Иисус може да се резюмира на съвременен език по следния начин:

^{150:3.3 (1680.5)} 1. Пътищата на звездите на небесата по никакъв начин не са свързани със събитията от човешкия живот на Земята. Астрономията е достойно научно занимание, но

астрологията е купчина суеверни заблуди, за които няма място в Евангелието на Царството.

150:3.4 (1680.6) 2. Изследването на вътрешните органи на неотдавна убито животно не може да даде каквото и да било за времето, бъдещите събития или изхода на човешките дела.

150:3.5 (1680.7) 3. Духовете на мъртвите не се връщат за общуване с живите – със своите бивши семейства или приятели.

150:3.6 (1681.1) 4. Амулетите и реликвите са неспособни да лекуват заболявания, да предпазват от нещастия или да въздействат на зли духове. Вярата в такива материални средства за въздействие над духовния свят не е нищо друго освен крещящо суеверие.

150:3.7 (1681.2) 5. Макар че хвърлянето на жребий може да служи като удобен начин за решаване на множество дребни трудности, то не е метод за определяне на божествената воля. Такива резултати са само материална игра на случая. Единственият начин за общуване с духовния свят се заключава в духовния дар на човека – пребиваващия в него дух на Отеца, както и излетия дух на Сина и вездесъщото влияние на Безкрайния Дух.

150:3.8 (1681.3) 6. Гадаенето, вълшебството и магьосничеството са предразсъдъци на невежите умове, също както и заблудите на магията. Вярата в магически числа, щастливите предзнаменования и предвестяването на лош късмет е чисто и необосновано суеверие.

150:3.9 (1681.4) 7. Тълкуването на сънища в значителна степен е суеверие и безпочвена система за невежи и фантастични спекулации. Евангелието на Царството не трябва да има нищо общо с жреците-прорицатели на примитивната религия.

150:3.10 (1681.5) 8. Добрите или злите духове не могат да се намират в материални символи от глина, дърво или метал; идолите са само материалът, от който са изготвени.

150:3.11 (1681.6) 9. Ритуалите на заклинатели, чародеи, вълшебници и магьосници водят своето начало от суеверията на египтяните, асирийците, вавилонците и древните ханаанци. Амулетите и всевъзможните магически формули са неспособни да завоюват благоразположението на добрите духове или да предпазят от мними зли духове.

150:3.12 (1681.7) 10. Иисус разобличи и осъди тяхната вяра в заклинания, Божий съд, омайване, проклетия, знамения, корени от мандрагора, завързано на възел въже и всички други видове невежи и поробващи суеверия.

4. Изпращането на апостолите по двойки

150:4.1 (1681.8) На следващата вечер, събирайки дванадесетте апостоли, апостолите на Йоан Кръстител и новоназначената група жени, Иисус каза: “Сами виждате, жътва предстои богата, но малко са работниците. Затова молете Господа на тази жътва да изпрати повече работници на полето. Докато аз утешавам и наставлявам новите учители, бих искал да изпратя опитните учители по

двама, за да могат бързо да обиколят цялата Галилея, проповядвайки Евангелието на Царството, докато все още можем да се занимаваме с това в мир.” След това той назова двойките апостоли, които смята да изпрати на път, и това бяха: Андрей и Петър, Яков и Йоан Зеведеevi, Филип и Натанаил, Тома и Матей, Яков и Юда Алфееви, Симон Зилот и Юда Искарот.

^{150:4.2 (1681.9)} Иисус уговори деня на срещата в Назарет и на прощаване каза: “По време на това пътешествие не влизайте в езическите градове и в Самария, а вървете при заблудените овце от дома на Израил. Проповядвайте Евангелието на Царството и възвестявайте спасителната истина, че човекът е син Божий. Помнете, че ученикът не е по-високо от своя учител, а слугата не е по-високо от своя господар. Ученикът трябва да бъде доволен, ако заприлича на своя учител, а слугата трябва да бъде доволен, ако заприлича на своя господар. Ако някои хора са посмели да нарекат главата на дома съдружник на Веелзевул, то колко повече ще нарекат неговите домашни! Но вие не трябва да се боите от тези невярващи врагове. Аз ви заявявам, че всичко скрито ще излезе наяве и всичко тайно ще стане явно. Това, което ви разкрих във вътрешните покои, в нужното време ви предстои да възвестите от покривите на къщите. Казвам ви, мои приятели и ученици, не се боите от тези, които могат да убият вашето тяло, но които нямат власт над душата; вместо това се доверете на Него, способния да поддържа тялото и да спаси душата.

^{150:4.3 (1682.1)} Нима не можем да купим две врабчета за меден грош? Но аз заявявам, че нито едно от тях не е забравено в

очите на Бога. Нима не знаете, че даже космите на вашите глави са преброени? Затова не се бойте: вие струвате повече, отколкото множество врабчета. Не се срамувайте от моето учение; вървете по пътя, възвестявайте мир и добра воля, но не се залъгвайте: не винаги вашата проповед ще носи мир. Аз дойдох, за да донеса на Земята мир, но когато хората отхвърлят моя дар, получават несъгласия и смут. Когато цялото семейство приема Евангелието на Царството, в такъв дом наистина ще се възцари мир; когато едни членове на семейството влязат в Царството, а други отхвърлят Евангелието, то такова разделение води само до тъга и печал. Ревностно се трудете над спасението на цялото семейство, за да може врагове на човека да не станат неговите домашни. Но ако вие сте направили всичко, което сте могли, за всеки във всяко семейство, то аз ви заявявам, че този, който обича бащата или майката повече от това Евангелие, е недостоеен за Царството.”

150:4.4 (1682.2) Изслушвайки тези думи, дванадесетте се приготвиха за път. И за пореден път се видяха отново едва в Назарет, когато съгласно решението на Иисус те дойдоха да се срещнат с Учителя и другите ученици.

5. Какво да направя, за да се спася?

150:5.1 (1682.3) Една вечер в Сунем, след като апостолите на Йоан Кръстител се върнаха в Хеврон, а апостолите на Иисус бяха изпратени на път по двойки, Иисус учеше групата, състояща се от дванадесетте нови евангелисти, трудещи се под ръководството на Яков, и дванадесетте жени. Рахил зададе на Иисус въпрос: “Учителю, какво да отговаряме,

когато жените ни питат: “Какво да направя, за да се спася?”
В отговор Иисус каза:

150:5.2 (1682.4) „Когато мъжете и жените питат какво следва да правят за спасение, вие трябва да отговаряте: вярвайте в това Евангелие на Царството; приемерте божествената прошка. Чрез вярата осъзнайте пребиваващия във вас дух Божий, приемането на когото ще ви направи синове Божии. Нима не сте чели в Писанията това място, на което е казано: “В Господа е моята праведност и сила”? А също и това място, на което Отецът казва: “Моята праведност е близка; скоро ще ви спася и властта Ми ще обхване Моя народ.” “Ще се радва моята душа в любовта Божия, защото Той ми е дал одеждите на спасението и ме е облякъл в ризата на праведността.” Нима не сте чели за Оцеа, че Неговото име ще бъде “Господ – праведността наша”. “Снемете мръсните дрипи на самодоволството и облечете Моя син в одеждата на божествената праведност и вечното спасение.” Извечна е истината, че “справедливите ще бъдат живи във вярата”. Входът в Царството на Отца е свободен, но за продължаване пребиваването в Царството е напълно необходим прогрес – растеж в благодатта.

150:5.3 (1682.5) Спасението е дар на Оцеа и се разкрива от Неговите Синове. От ваша страна приемането на спасение чрез вярата ви приобщава към божествената същност, прави ви син или дъщеря на Бога. Вярата ви оправдава; вярата ви спасява; и същата тази вяра вечно ви движи по пътя на постепенното придобиване на божествено съвършенство. Вярата оправда Авраам и му позволи да осъзнае спасението благодарение на учението на

Мелхиседек. С векове същата тази вяра спасяваше синовете човешки, но днес Синът дойде от Отеца, за да направи спасението по-реално и приемливо.”

150:5.4 (1683.1) Когато Иисус замлъкна, всички, които чуха неговите благодатни думи, изключително се зарадваха и в последващите дни те с нова сила, с удвоена енергия и ентузиазъм продължаваха да възвестяват Евангелието на Царството. И жените се възрадваха двойно, защото узнаха, че и те участват в планове за установяване на Царството на Земята.

150:5.5 (1683.2) При обобщаването на своето последно изявление Иисус каза: “Вие не можете да си купите спасение; вие не можете да заработите праведност. Спасението е дар Божий, а праведността – естествен резултат от родения в духа и встъпващия в Царството Божие син. Не затова ще се спасите вие, защото живеете праведен живот; обратното: вие живеете праведен живот затова, защото сте вече спасени, признали синовството като дар Божий и служенето в Царството като висше наслаждение в живота на Земята. Когато хората повярват в това Евангелие, което е откровение на Божията добродетел, това ще ги накара да се покаят доброволно за всички известни грехове. Осъзнаването на синовството е несъвместимо с желанието да се греши. Вярващите в Царството са гладни за праведност и жадуват за божествено съвършенство.”

6. Вечерните уроци

150:6.1 (1683.3) На вечерните беседи Иисус говореше на много теми. За останалото време, докато се приготвиха за

отиване в Назарет, той обсъди такива теми като “Божията любов”, “Сънищата и виденията”, “Злобата”, “Смирението и кротостта”, „Мъжеството и верността”, “Музиката и поклонението”, “Служенето и послушанието”, “Гордостта и високомерието”, “Прошката по отношение на покаянието”, “Мир и съвършенство”, “Злословие и завист”, “Зло, грях и изкушение”, “Съмнение и неверие”, “Мъдрост и поклонение”. Предвид отсъствието на старшите апостоли младшите групи мъже и жени по-активно участваха в тези беседи с Учителя.

150:6.2 (1683.4) Прекарвайки два-три дни с една група от дванадесет евангелисти, Иисус отиваше по-нататък, за да се присъедини към друга група, узнавайки за местонахождението и преместването на всички тези труженици от куриерите на Давид. Доколкото за жените това пътешествие беше първото, те прекарваха голяма част от времето с Иисус. Благодарение на куриерите всяка от групите притежаваше изчерпателна информация за хода на пътешествията и известията за другите групи винаги служеха като източник на въодушевление за тези отдалечени един от друг разделени труженици.

150:6.3 (1683.5) Преди да се разделят, беше уговорено, че дванадесетте апостоли заедно с евангелистите и женския корпус ще се съберат в Назарет за среща с Учителя в петък, 4 март. Съответно към това време различните групи апостоли и евангелисти започнаха да се стичат от всички райони на Централна и Южна Галилея в Назарет. Привечер Андрей и Петър, пристигнали последни, достигнаха лагера, разположен на хълмовете на север от града и

установен от тези, които пристъпиха към своето обществено служене.

7. Пребиваването в Назарет

^{150:7.1 (1683.6)} В този петък по обед Иисус вървеше из Назарет; никой не му обръщаше внимание, никой не го познаваше. Той отмина дома, където премина неговото детство, и дърводелската работилница и прекара половин час на хълма, където така обичаше да се изкачва като младеж. От деня на своето кръщение Синът Човешки не беше изпитвал такъв наплив на човешки емоции, които да развълнуват душата му. Докато се спускаше от хълма, той чу познати звуци на тръба, оповестяващи залеза на слънцето — тръбите, които толкова пъти беше слушал като момче, израствайки в Назарет. Преди да се върне в лагера, той мина покрай синагогата, където учеше в училище, и в неговата памет изплуваха многобройните спомени от детството. Преди това в този ден Иисус изпрати Тома да се уговорят с началника на синагогата за изнасянето на проповед на утринното богослужение в събота.

^{150:7.2 (1684.1)} Назаряните никога не се бяха славели с благочестие и праведност. С годините това село все повече се замърсяваше от низшите морални устои на съседния Сефорис. В течение на цялата младост и юношество на Иисус назаряните се разминаваха в мнението си за него; мнозина бяха възмутени от неговото преминаване в Капернаум. Макар че жителите на Назарет бяха слушали много за деянията на своя бивш дърводелец, тях ги оскърби това, че той не включи родното си селище в нито едно от своите предишни проповеднически пътешествия.

Разбира се, те знаеха за славата на Иисус, но повечето граждани бяха недоволни от това, че той не извърши нито едно от своите чудеса в града на своята младост. Вече много месеци назаряните обсъждаха Иисус, но като цяло техните мнения за него бяха неблагоприятни.

150:7.3 (1684.2) Затова, завръщайки се в къщи, Учителят не намери топъл прием, а атмосфера на откровена вражда и ожесточена критика. Но това не беше всичко. Знаейки, че той се кани да прекара съботата в Назарет, и очаквайки, че ще излезе в синагогата, неговите врагове наеха много груби и недодялани мъже, които трябваше да му досаждат и да създават всякакви неприятности.

150:7.4 (1684.3) Повечето от по-възрастните приятели на Иисус, включително обичащият го хазан – неговият учител от младежките години, бяха умрели или бяха напуснали Назарет, а младото поколение, разяждано от дълбока завист, беше склонно да се възмущава от неговата слава. Те вече не помнеха неговата бивша преданост към семейството на баща му и жестоко го критикуваха за това, че той не навестяваше своя брат и омъжените си сестри, живеещи в Назарет. Отношението към Иисус от страна на неговото семейство също усилваше тези недобри чувства сред гражданите. Ортодоксалните евреи си позволиха да критикуват Иисус даже за това, че в тази съботна сутрин той отиваше към синагогата с твърде бързи стъпки.

8. Съботно богослужение

150:8.1 (1684.4) В тази събота денят беше прекрасен и целият Назарет – както приятелите, така и враговете, тръгнаха към

синагогата, за да послушат своя бивш земляк. На много от апостолското обкръжение се наложи да останат извън стените на синагогата, които не можеха да вместят всички желаещи да го чуят. Като юноша Иисус често излизаше в този храм и в тази сутрин, когато началникът на синагогата му предаде свитък със свещени писмена за прочитане на откъс от Писанията, никой от присъстващите като че ли не си спомни, че това беше същият този ръкопис, който Иисус беше подарил на тази синагога.

^{150:8.2 (1684.5)} В този ден богослужението се провеждаше точно така, както и в онези времена, когато Иисус идваше тук като момче. Заедно с началника на синагогата той се качи на катедрата и службата започна с произнасянето на две молитви: “Благословен е Господ, Цар на света, образуващ светлината и творящ тъмнината, създаващ мир и сътворяващ всичко, което, в своето милосърдие, дава светлина на земята и на тези, които пребивават на нея в добродетел ден след ден, и всеки ден възражда чудесата на творението. Благословен е Господ, нашият Бог, за славата на Неговото творение и за светилата, леещи светлина и сътворени от Него за Своя възхвала. Селах. Благословен е Господ, нашият Бог, образуващ светилата.”

^{150:8.3 (1685.1)} След кратка пауза те произнесоха втората молитва: “Огромна е любовта, която Господ, нашият Бог, неизменно ни дава; огромно е състраданието, преизпълващо сърцето на нашия Баща и Цар, жалец ни в името на нашите бащи, които Му вярваха. Ти ги наұчи на уставите на живота; бъди милостив към нас и ни научи. Просвети очите наши със Закона; подбуди сърцата наши

да пазят вярност към Твоите заповеди; съедини сърцата наши в любов и страх пред Твоето име и да не се срамуваме до свършването на века. Защото ти си Бог, даващ спасение, и Ти ни избра от всички народи и езици и в истината ни доведе при Своего велико име – слава на Теб, нека с любов възнасяме възхвала за Твоето единство. Благословен е Господ, в любов избрал Своя народ на Израил.”

150:8.4 (1685.2) След това богомолците рецитираха Шема – еврейския символ на вярата. Този ритуал се състоеше в повтаряне на многобройни откъси от Закона и означаваше, че молещите се приемат и бремето на Небесното царство, както и бремето на заповедите за деня и нощта.

150:8.5 (1685.3) След това беше прочетена третата молитва: “Наистина ти – Яхве, си нашият Бог и Богът на нашите бащи; нашият Спасител и Спасителят на нашите бащи; нашият Създател и скалата на нашето спасение; наша помощ и наш избавител. Името Твое е предвечно и няма друг Бог освен теб. С нови песни възпявах на брега Твоето име тези, на които Ти дари избавление; в един глас те прославяха Теб и Те наричаха свой Цар, казвайки: „Яхве Владика ще бъде в света безкраен. Благословен да е Господ, спасяващ Израил.”

150:8.6 (1685.4) След това началникът на синагогата зае своето място пред ковчега – тоест шкафа, където се пазеха свещените писмена – и пристъпи към четенето на деветнадесет благодарствени молитви или благословии. Но в дадения случай беше желателно да се съкрати службата, за да може високият гост да има повече време за своята проповед; затова бяха прочетени само първата и

последната благословии. Първата звучеше така: “Благословен е Господ, нашият Бог на нашите бащи – Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков; великият, могъщ и страховит Бог, Който проявява милосърдие и доброта, Който всичко сътворява, Който помни благодатните обещания, дадени на нашите бащи, и спасява техните деца заради Своето име, в любов. О, Цар, Помощник, Спасител и Защитник! Благословен да си Ти, о, Яхве, Защитник на Авраам!”

150:8.7 (1685.5) След това прозвуча последната благословия: „Дари Своя народ на Израил с велик и вечен мир, защото ти си Цар и Господ на всеки свят. Угодно е за Теб да благославяш Израил с мир във всички времена и във всеки час. Благословен си Ти, Яхве, благославящ с мир Своя народ на Израил.” Докато началникът на синагогата четеше благословии, богомолците не гледаха него. След благословиите той произнесе подобаваща за дадения случай молитва в свободна форма и когато я завърши, всички богомолци се отзоваха с дружно “амин”.

150:8.8 (1685.6) След това хазанът се приближи към ковчега и извади свитъка, който предаде на Иисус, за да може той да прочете откъс от Писанията. Обикновено бяха приканвани седем човека, четящи не по-малко от три стиха от Закона, но в дадения случай този обичай беше нарушен, за да се позволи на госта да прочете избрания от него самия откъс. Вземайки свитъка, Иисус стана и започна да чете от „Второзаконие”: “Защото заповедта, която Аз ви давам днес, не е скрита от теб и не е далеч. Тази заповед не е на небето и вие не можете да кажете: “Кой ще се издигне в

небето и ще ни я донесе, за да я чуем и изпълняваме?” Тази заповед не е на другия край на света и вие не можете да кажете: “Кой за нас ще прекоси морето и ще ни я донесе, за да я слушаме и изпълняваме?” Не, това слово за живота е много близко до вас – направо пред вас и във вашите сърца, за да можете вие да го познавате и да му се подчинявате.”

150:8.9 (1686.1) След като свърши да чете от Закона, той премина към Исая и продължи: “Господ е вложил в мен Своя Дух, защото е избрал мен да благовестя на бедните. Той ме изпрати да възвестявам свободата на пленените и проглеждане на слепите, да освобождавам мъченици и да проповядвам благоприятната Господня година.”

150:8.10 (1686.2) Иисус затвори книгата и, връщайки я на началника на синагогата, седна и се обърна към хората с реч. Той я започна с думите: “Днес този цитат се изпълни.” И след това в течение на почти петнадесет минути Иисус говори за “синовете и дъщерите Божии”. На мнозина се понрави неговата реч и те се възхищаваха на неговите благодатни думи и мъдрост.

150:8.11 (1686.3) Обикновено след официалната част на богослужението ораторът оставаше в синагогата, за да могат тези, които искат, да зададат своите въпроси. Така и в тази съботна сутрин Иисус слезе от катедрата в тълпата и хората се устремиха към него с въпроси. Сред тях имаше много необуздани личности, чиито умове клоняха към недобро, а по краищата на тълпата сновяха долни хора, наети да създадат на Иисус неприятности. Много ученици и евангелисти, непопаднали в синагогата, се устремиха

сега навътре и бързо разбраха, че назряват неприятности. Те се опитаха да отведат Учителя, но той отказа да си тръгне с тях.

9. Назарет отхвърля Иисус

^{150:9.1 (1686.4)} В синагогата Иисус се оказа обкръжен от огромна тълпа врагове и група от своите последователи и в отговор на техните груби въпроси и зловещи насмешки той, полушеговито, отговори: “Да, аз съм син на Йосиф; аз съм същият този дърводелец и мен не ме учудва, че ми напомняте пословицата “Лекарю, излекувай самия себе си” и искате от мен да извърша в Назарет това, за което сте чували, че извърших в Капернаум; но аз ви призовавам като свидетели на това, че даже в Писанията е казано: “Пророкът не е без чест, освен в своята родна страна и сред своя народ.”

^{150:9.2 (1686.5)} Но те напиреха към него, обвиняващо тикайки пръсти в него и казвайки: “Ти смяташ себе си за по-добър от жителите на Назарет; ти замина оттук, макар че твойт брат е прост труженик, а сестра ти както и преди живее сред нас. Ние познаваме твоята майка, Мария. Къде са те днес? За теб чуваме големи неща, но виждаме, че завръщайки се в родните места, ти не правиш чудеса.” Иисус им отговори: “Аз обичам хората, живеещи в града, където израснах, и бих се радвал, ако можехте да влезете в Царството небесно, но не аз решавам вместо Бога как да действа Той. Благодатта преобразува в отговор на живата вяра на тези, които я получават.”

150:9.3 (1686.6) Иисус щеше да може добродушно да овладее тълпата и успешно да умиротвори даже най-агресивните свои врагове, ако не беше тактическият пропуск на един от апостолите – Симон Зилот, който, заедно с младия евангелист Нагор, събра в тълпата група приятели на Иисус и войнствено поиска от враговете на Учителя да се махат. Иисус отдавна внушаваше на апостолите, че кроткият отговор смирява гнева, но неговите последователи не привикнаха с това, че към техния любим наставник, когото те толкова охотно наричаха „Учител”, се обръщат с такава грубост и пренебрежение. Това беше вече прекалено; те не можаха да сдържат своето страстно и бурно негодувание, с което само пробудиха инстинкта на тълпата в това сборище на диваци и безбожници. Възглавявани от наемните хулигани, тези негодяи хванаха Иисус, извлякоха го от синагогата и го повлякоха към ръба на намиращия се наблизко стръмен хълм с намерението да го хвърлят долу, където той би намерил смъртта си. Но когато те вече бяха готови да го блъснат от стръмната скала, Иисус внезапно се обърна към своите врагове и, гледайки ги спокойно, сложи ръцете си на гърдите. Той не произнесе нито дума, но неговите другари онемяха от изумление, когато той се придвижи напред и тълпата се раздели пред него, позволявайки му да премине невредим.

150:9.4 (1687.1) Съпровождан от своите ученици, Иисус продължи към лагера, където те обсъдиха цялото произшествие. Тази вечер, изпълнявайки разпореждането на Иисус, те се приготвиха рано сутринта на следващия ден да се върнат в Капернаум. Този бурен завършек на третото проповедническо пътешествие отрезви всички

последователи на Иисус. Те започнаха да разбират смисъла на някои от неговите учения; започнаха да осъзнават, че Царството ще дойде само чрез много страдания и горчиви разочарования.

150:9.5 (1687.2) Те напуснаха Назарет в неделя сутринта и, следвайки различни пътища, се събраха във Витсаида по обед в четвъртък, 10 март. И те представляваха не отряд победоносни, изпълнени с ентусиазъм и преодоляващи всякакви прегради проповедници, а група трезви, сериозни и лишени от илюзии учители на Евангелието на истината.

Документ 151. Време за очакване и обучение край морето

151:0.1 (1688.1) К ЪМ 10 март всички групи учители и проповедници отново се събраха във Витсаида. В четвъртък вечерта и в петък много от тях излязоха в морето на риболов, а в събота през деня посетиха синагогата, за да послушат проповедта на възрастния дамаски евреин за славата на бащата на евреите, Авраам. Голяма част от този съботен ден Иисус прекара в самота в планината. Същия този ден вечерта Учителят повече от час говорѝ на събралите се групи за “смисъла на превратностите на съдбата и духовната ценност на разочарованието”. Това стана паметно събитие и неговите слушатели никога не забравиха получените от него наставления.

151:0.2 (1688.2) Иисус все още преживяваше тъга от неотдавнашното отхвърляне в Назарет; апостолите забелязаха в неговото неизменно бодро разположение на духа примес от своеобразна тъга. Голяма част от времето с

него бяха Яков и Йоан, тъй като Петър беше претоварен от многобройни задължения, свързани с грижите за новия корпус евангелисти и управлението на неговата дейност. В очакване на отиването в Йерусалим за Пасхата жените посещаваха дома, учеха Евангелието и помагаха на болните в Капернаум, а също и в околните градове и села.

1. Притчата за сеяча

^{151:1.1 (1688.3)} Приблизително по това време Иисус започна да използва притчите като метод за обучение на множеството, толкова често събиращо се около него. Поради това, че той говори с апостолите и другите хора далеч след полунощ, малцина станаха в неделната сутрин за закуска; затова Иисус сам отиде на брега и седна в лодката. Тук, в старата рибарска лодка на Андрей и Петър, винаги намираща се на негово разположение, той обмисляше по-нататъшните крачки по разширяването на Царството. Но уединението на Учителя беше не за дълго. Скоро тук започнаха да пристигат хора от Капернаум и околните села и към десет часа сутринта на брега пред лодката на Иисус се събраха около хиляда човека, шумно изискващи внимание. Към това време Петър вече беше на крака. Пробивайки си път до лодката, той попита Иисус: “Учителю, да поговоря ли с тях?” Но Иисус отговори: “Не трябва, Петър, аз ще ви разкажа една история.” И той започна да разказва притчата за сеяча – една от първите в дългата поредица такива притчи, разказвани на следващите го тълпи. В тази лодка имаше висока седалка, на която той седеше (защото обикновено учителите говореха седнали), обръщайки се към събралата се на брега

тълпа. След краткото встъпително слово на Петър Иисус каза:

151:1.2 (1688.4) “Излезе сеячът да сее и когато разхвърля семената, някои паднаха край пътя и бяха стъпкани в земята и изкълвани от птиците. Други семена попаднаха на камениста почва, където нямаше достатъчно пръст, и скоро пораснаха, защото слоят земя там не беше дълбок. Но когато изгря слънце, то изгори кълновете, тъй като те няхаха корени, които да ги хранят с влага. Други семена паднаха сред тръните и когато тръните пораснаха, те задушиха кълновете така, че те не дадоха зърно. Останалите семена попаднаха на благодатна почва – те пуснаха филизи и започнаха да носят плодове, и донесоха реколта, давайки тридесет, шестдесет и сто пъти повече зърна, отколкото бяха посети.” И разказвайки тази притча, той каза на народа: “Който има уши, нека чуе.”

151:1.3 (1689.1) Апостолите и техните спътници бяха крайно озадачени от начина, по който Иисус учеше хората. Те дълго обсъждаха помежду си това, а вечерта, в градината в дома на Зеведей, Матей попита Иисус: “Учителю, в какъв е смисълът на загадъчните изказвания, с които ти се обръщаш към своя народ? Защо предлагаш притчи на тези, които търсят истината?” И Иисус отговори:

151:1.4 (1689.2) “През цялото това време аз търпеливо ви наставлявах. На вас ви е дадено да знаете тайните на Царството небесно, но от днес за непрозорливите тълпи и за тези, които се стремят да ни погубят, тайните на Царството ще бъдат изразявани като притчи. И ние ще постъпваме така, за да могат тези, които действително

желаят да влязат в Царството, да постигнат смисъла на ученията и да придобият спасение, докато тези, които слушат, само за да ни примамят в капан, биха били още по-объркани – те ще гледат, но няма да видят, ще слушат, но няма да чуят. Деца мои, нима вие не разбирате закона на духа, който гласи: този, на когото е дадено, ще получи още повече и ще има предостатъчно; този, на когото не му е дадено, ще му се отнеме и това, което има? Затова от днес аз ще говоря основно с притчи, за да могат нашите приятели и тези, които желаят да знаят истината, да могат да придобият това, което търсят, докато нашите врагове и тези, които не обичат истината, да слушат, без да разбират това, което чуват. Много от тези хора не вървят по пътя на истината. Именно такива прозорливи души имаше предвид пророкът, когато каза: “Защото закоравя сърцето на този народ; техните уши не чуват и очите им са затворени, за да не виждат истината и да не я разбират със своето сърце.”

^{151:1.5 (1689.3)} Апостолите не разбраха целия смисъл на думите на Учителя. Докато Андрей и Тома продължаваха да говорят с Иисус, Петър и останалите апостоли преминаха в другата част на градината, където пристъпиха към откровена и продължителна дискусия.

2. Тълкуването на притчите

^{151:2.1 (1689.4)} Петър и събралата се около него група апостоли стигнаха до заключението, че притчата за сеяча е алегория, всеки елемент на която заключава в себе си скрит смисъл, и решиха да отидат при Иисус за обяснение. Затова Петър се приближи до Учителя и каза: “Ние не сме способни да проникнем в смисъла на тази притча и искаме ти да ни я

обясниш, защото ти ни каза, че на нас е дадено да знаем тайните на Царството.” Чувайки тези думи, Иисус каза: “Сине мой, аз нищо не искам да скриям от вас, но какво ще кажеш първо вие да ми разкажете какво е вашето тълкуване на тази притча?”

^{151:2.2 (1689.5)} За миг настъпи тишина, а след това Петър каза: “Учителю, ние много говорихме за тази притча и ето тълкуването, до което стигнах. Сеячът е проповедникът на Царството, семената – словото Божие. Семената, паднали край пътя, означават тези, които не разбират евангелското учение. Птиците, които похитиха семената, паднали на твърдата земя, означават Сатана или лукавия, който похищава посятото в сърцата на невежите. Семената, паднали на каменистата почва и толкова бързо поникнали, означават тези повърхностни и лекомислени хора, които, чувайки благата вест, я приемат с радост; но поради това, че истината не се вкоренява в по-дълбокото им разбиране, тяхната преданост се оказва краткотрайна пред лицето на изпитанията и гоненията. Когато настъпи беда, тези вярващи се спъват; съблазнени, те отстъпват. Семената, паднали сред плевели, означават тези, които с готовност слушат проповедта, но позволяват на мирската суета и съблазънта на богатството да заглушат словото на истината, което става безплодно. Семената, попаднали в благодатна почва, поникнали и донесли реколта – едни тридесет, други шестдесет пъти, а някои – сто пъти, означават тези, които, изслушвайки истината, я приемат с различна мярка на разбиране поради различните си интелектуални способности, което се проявява в различната степен на религиозен опит.”

Като изслуша тълкуването на притчата, предложено от Петър, Иисус попита другите апостоли нямат ли те свои предложения. Само Натанаил откликна на тази покана. Той каза: “Учителю, макар да разбирам, че в това тълкуване на притчата, което предложи Симон Петър, има много добро, аз не съм изцяло съгласен с него. Ето как аз разбирам притчата. Семената означават Евангелието на Царството, сеячът – посланиците на Царството. Семената, паднали край пътя на твърдата земя, означават тези, които малко са слушали Евангелието, както и тези, които са равнодушни към тази проповед и са ожесточили своето сърце. Птиците, които са изкълвали падналите край пътя семена, означават начина на живот на хората, съблазните на злото и желанията на плътта. Семената, паднали между камъните – това се тези емоционални души, които бързо приемат новото учение и също толкова бързо се отказват от истината, натъквайки се на трудностите и реалностите на живота, съответстващ на тази истина; не тях не им стигат духовни постижения. Семената, паднали сред плевелите, означават тези, които ги влекат истините на Евангелието: те са склонни да следват неговите учения, но им пречат надменността от собствения им живот, ревността, завистта и перипетиите на човешкото съществуване. Тези семена, които са паднали на добра почва и носят плодове – едни тридесет, други шестдесет пъти, а някои – сто пъти, означават различна природна способност на мъжете и жените, в различна степен надарени с духовно озарение да разберат истината и да се отзоват на духовните учения.”

151:2.4 (1690.2) Когато Натанаил замлъкна, сред апостолите и техните съратници се разгоря сериозен спор. Избухнаха разгорещени дебати: някои отстояваха правилността на тълкуването, предложено от Петър, докато почти толкова спорещи защитаваха обяснението на Натанаил. В това време Петър и Натанаил се оттеглиха в къщата, където продължиха настойчивите и решителни опити да се убедят един другия.

151:2.5 (1690.3) Учителят позволи на тези разногласия да достигнат апогея си; след това плясна с ръце и ги извика при себе си. Когато отново се събраха около него, той каза: „Преди да ви разкажа за тази притча, иска ли някой от вас да добави нещо?” За миг настъпи тишина, след което Тома произнесе: “Да, учителю, аз бих искал да кажа няколко думи. Помня, че някога ти ни предупреждаваше да се пазим именно от това. Ти ни казваше, че примерите, които използваме в своите проповеди, трябва да бъдат истински истории, а не измислици и че трябва да избираме тази история, която по най-добър начин илюстрира една централна и най-важна истина, която ние бихме искали да разкрием на хората, и че използвайки така своя разказ, ние не трябва да се опитваме да извлечем духовния смисъл от всичките му второстепенни детайли. Аз смятам, че и Петър, и Натанаил грешат в своите тълкувания на дадената притча. Аз се възхищавам от тяхната способност да предлагат свои тълкувания, но твърдо съм уверен, че всякакви опити да се извлекат духовни аналогии от всички елементи на притчата, заимствана от природата, могат само да доведат до объркване и до сериозно изкривяване на разбирането на истинската цел на такава притча. Моята

правота напълно се потвърждава от това, че ако преди един час всички ние бяхме единомислещи, то сега се разделихме на две групи, придържащи се към различни мнения по повод на тази притча, при което толкова ревностно отстояваме своите възгледи, че това, по моему, не ни дава възможност до край да осъзнаем великата истина, която си имал предвид, когато разказваше на народа тази притча, за която впоследствие ни помоли да изкажем своето мнение.”

^{151:2.6 (1691.1)} След думите на Тома всички притихнаха. Той ги накара да си спомнят на какво ги учеше Иисус в предишните случаи и преди Иисус да продължи да говори, Андрей стана и каза: “Аз съм уверен, че Тома е прав, и бих искал да ни разкаже какъв смисъл придава той на притчата за сеяча.” Иисус с кимване даде на Тома знак да продължи и той каза: “Братя мои, аз не исках да удължавам това обсъждане, но ако вие искате, ще кажа следното: предполагам, че тази притча прозвуча, за да ни научи на една велика истина. И тази истина се състои в това, че колкото и предано и действено да изпълняваме нашето божествено поръчение, нашето обучение на Евангелието за Царството ще се съпровожда от променлив успех и че всички подобни различия в резултатите се обясняват непосредствено с условията, които са заключени в обстоятелствата на нашето служене – обстоятелства, които са ни почти напълно неподвластни.”

^{151:2.7 (1691.2)} Когато Тома замлъкна, повечето от неговите другари-проповедници бяха вече почти готови да се съгласят – даже Петър и Натанаил се устремиха към него, за да поговорят с него, когато Иисус стана и каза: “Браво,

Тома, ти проникна в истинския смисъл на притчата, но и Петър и Натанаил донесоха не по-малка полза, защото показаха цялата опасност от опитите да превръщат моите притчи в алегии. В своята душа вие можете с полза за себе си да давате воля на умозрителни фантазии, но правите грешка, когато се стремите да използвате такива изводи в своите публични уроци.”

^{151:2.8 (1691.3)} Сега, когато напрежението спадна, Петър и Натанаил се поздравиха взаимно за своите тълкувания и, с изключение на близнаците Алфееви, всеки от апостолите се опита да предложи собствено обяснение на притчата за сеяча, преди да отиде да си легне. Даже Юда Искарот предложи крайно правдоподобно тълкуване. Дванадесетте често се опитваха да изтълкуват помежду си притчата на Учителя като алегория, но те никога не възприемаха такива разсъждения сериозно. Тази вечер донесе на апостолите и техните другари огромна полза, още повече че от това време нататък Иисус все по-често използваше притчи в своите публични проповеди.

3. Още за притчите

^{151:3.1 (1691.4)} На апостолите дотолкова им харесаха притчите, че цялата следваща вечер беше посветена на по-нататъшно обсъждане на притчите. Иисус откри вечерната беседа с думите: “Мои възлюбени, когато учите, винаги вземайте под внимание конкретни хора, за да приспособите излаганата истина към тези умове и сърца, които ви чуват. Когато стоите пред тълпа хора с различни интелектуални способности и темперамент, не можете да се обръщате с отделна реч към всеки от слушащите, но можете да

разкажете история, предаваща смисъла на вашето учение. И всяка група, даже всеки индивид, ще бъдат способни по своему да изтълкуват вашата притча в съответствие със своите интелектуални и духовни способности. Нека свети вашият огън, но това трябва да се прави мъдро и внимателно. Никой, който запалва лампа, не я покрива със съд и не я крие под леглото; напротив, слагат я на поставка, за да могат всички да видят светлината. Позволете ми да ви кажа: няма нищо тайно в Царството небесно, което да не стане явно; и няма нищо скривано, което някога да не стане известно. С времето над всичко това ще бъде хвърлена светлина. Мислете не само за народа – как той чува истината; бъдете внимателни и към себе си – към това, как чувате вие. Помнете това, за което много пъти съм ви говорил: този, който има, ще получи още повече; на този, който няма, ще се отнеме и това, което има.”

^{151:3.2 (1692.1)} На съвременен език по-нататъшното обсъждане на притчите и новите наставления относно техните тълкувания може накратко да се изрази по следния начин:

^{151:3.3 (1692.2)} 1. Иисус не съветваше да се използват басни и алегии при обучението на евангелските истини. Но той препоръчваше широко използване на притчи, особено на притчи, заимствани от природата. Той отбелязва ценността на използването на аналогията, съществуваща между природния и духовния светове, като средство за обучение на истината. Той често наричаше света на природата “нереална и изплъзваща се сянка на духовните реалности”.

^{151:3.4 (1692.3)} 2. Иисус разказа три-четири притчи от свещените книги на юдеите, като обърна внимание на това, че този

начин на обучение не е нещо ново. При все това то стана практически нов метод на обучение в този вид, в който Иисус го използваше от това време нататък.

151:3.5 (1692.4) 3. Обяснявайки на апостолите ценностите на притчите, Иисус обърна внимание на няколко аспекта.

151:3.6 (1692.5) Притчата позволява едновременно да се обръщате към свършено различни нива на разума и духа. Притчата стимулира въображението, изисква проникателност и подбужда към критичен размисъл; тя поощрява отзивчивостта, без да предизвиква антагонизъм.

151:3.7 (1692.6) Притчата започва с известни неща и води към постигането на неизвестното. Притчата използва материалното и природното като средства за запознанство с духовното и свръхматериалното.

151:3.8 (1692.7) Притчите помагат за приемането на непредубедени нравствени решения. Притчата заобикаля много предразсъдъци и милосърдно внедрява в съзнанието нова истина, при което всичко това се съпровожда с минимална самозащита на възмутеното съзнание.

151:3.9 (1692.8) За да бъде отхвърлена истината, заключена в метафоричната аналогия, се изисква съзнателно интелектуално действие, осъществявано въпреки чистосърдечното съждение и честното решение на човека. Притчата кара слушащия да се замисли.

151:3.10 (1692.9) Използването на иносказателна форма на обучение позволява на учителя да запознава с нови и даже

поразителни истини и в същото време в значителна степен да избегне полемиката и външните сблъсъци с традицията и признатите авторитети.

^{151:3.11 (1693.1)} Предимството на притчата се заключава също и в това, че тя укрепва в паметта истината при последващ сблъсък с вече познати епизоди.

^{151:3.12 (1693.2)} По такъв начин Иисус се стремеше да запознае своите последователи с много от причините, лежащи в основата на неговата практика на все по-широко използване на иносказания в своето публично обучение.

^{151:3.13 (1693.3)} Към края на вечерния урок Иисус за пръв път коментира притчата за сеяча. Той каза, че в притчата се говори за две неща. Първо, тя представлява анализ на неговото собствено служене до това време и прогнозата какво може да го очаква в бъдеще в оставащия период от неговия земен живот. Второ, тя е и намек за това, какво могат да очакват от своето служене апостолите и другите посланици на Царството с течение на времето според това, как едно поколение ще смени друго.

^{151:3.14 (1693.4)} Иисус се обръщаше към притчите и като към най-доброто възможно опровержение на преднамерените опити на религиозните власти от Йерусалим да внушат на народа, че целият му труд се осъществява с помощта на демони и княза на дяволите. Обръщението към природата разрушаваше такива твърдения, тъй като по онова време хората разглеждаха всички естествени явления като резултат от прякото въздействие на духовни същества и свръхестествени сили. Освен това той реши да се

възползва от този метод на обучение затова, защото това му позволяваше да провъзгласява най-важните истини на тези, които искат да познаят по-добрия път, и заедно с това даваше на неговите врагове по-малко поводи за нападки и обвинения.

^{151:3.15 (1693.5)} Преди да пусне апостолите да си легнат, Иисус каза: “А сега ще ви разкажа последната част на притчата за сеяча. Бих искал да ви проверя, да видя как ще я възприемете. Царството небесно е подобно на човека, който е хвърлил добро зърно в земята; и докато той е спял през нощта и се е занимавал със своите дела през деня, семето е поникнало и расло и макар че той не е знаел как е станало това, растението започнало да носи плодове. Отначало се появили листа, след това клас, след това пълно зърно в класа. А след това, когато зърното узряло, той се хванал за сярпа и жътвата била завършена. Който има уши, нека слуша.”

^{151:3.16 (1693.6)} Много пъти апостолите споменаваха тези думи, но Учителят никога не се връщаше към последната част на притчата за сеяча.

4. Новите притчи край морето

^{151:4.1 (1693.7)} На следващия ден Иисус отново учеше хората, като се обърна към тях от лодката: “Царството небесно е подобно на човек, посял в полето добри семена; докато спял, дошъл враг, посял между пшеницата плевели и побързал да си отиде. И когато пшеницата израснала и узряла, израснали и плевелите. Тогава дошли слугите при собственика на земята и казали: “Господине, та ти пося в

полето добри семена. Откъде се взеха тези плевели?” А той им казал: “Врагът направи това.” Тогава слугите попитали своя господар: “Искаш ли да отидем и да ги изтръгнем?” Но в отговор той им казал: “Не, не искам, защото заедно с плевелите ще изтръгнете и пшеницата. Нека растат и едните, и другите заедно, а когато дойде време за жътва, аз ще кажа на жътварите: „Отначало ожънете плевелите, свържете ги в снопове и ги изгорете, а зърното съберете в моята житница.”

151:4.2 (1693.8) Отговаряйки на няколко въпроса, Иисус разказа още една притча: “Царството небесно е подобно на зърно от синап, което човекът е посадил на своето поле. Зърното от синап е по-малко от всички семена, но когато порасне, то става най-голямото от всички градински растения и прилича на дърво, в клоните на което могат да си почиват небесните птици.”

151:4.3 (1694.1) “Царството небесно е подобно на закваска, която жената замеси в три мери брашно така, че всичкото тесто било преобразено.”

151:4.4 (1694.2) “Царството небесно е подобно на съкровище, зарито в полето, което го е намерил човек. От радост той отишъл и продал всичко, което имал, за да купи това поле.”

151:4.5 (1694.3) “Още, Царството небесно е подобно на търговец, търсец хубав бисер; когато намерил един скъпоценен бисер, той отишъл, продал всичко, което имал, и купил този необикновен бисер.”

151:4.6 (1694.4) “Още, Царството небесно е подобно на мрежа, хвърлена в морето, в която се е хванала най-различна риба. Когато мрежата се напълнила, рибарите я изтеглили на брега. След това седнали и избрали хубавата риба в кошници, а лошата изхвърлили.”

151:4.7 (1694.5) Много други притчи разказа на хората Иисус. Фактически започвайки от това време, той рядко прибегваше към някакъв друг метод за обучение на народа. В своите публични изказвания той говореше с притчи, а на вечерните занятия по-пълно и подробно развиваше своите учения пред апостолите и евангелистите.

5. Посещението на Хереса

151:5.1 (1694.6) Множеството продължи да пристига цялата седмица. В събота Иисус побърза да се оттегли в планината, но с настъпването на неделната сутрин тълпите се върнаха. Иисус излезе пред тях през деня, след проповедта на Петър, и, завършвайки да говори, каза на апостолите: “Тълпата ме умори; да отидем на другия бряг, за да можем да си починем един ден.”

151:5.2 (1694.7) Пресичайки езерото, те попаднаха в една от онези силни и внезапни бури, които са толкова характерни за Галилейското езеро, особено по това време на годината. Водната маса на езерото се намираше почти на седемстотин фута под морското равнище и беше обкръжена от високи брегове, особено на запад. От езерото нагоре, към планините, водят стръмни проломи и вследствие на това, че в течение на деня нагретият въздух се издига, оставайки в един джоб над езерото, след залез

слънце потоците на изстиващия въздух нерядко се устремяват от проломите към езерото. Такъв бурен вятър бързо се надига и понякога също толкова внезапно стихва.

151:5.3 (1694.8) Именно в такава буря попадна лодката, превозваща Иисус на другия бряг в тази неделна вечер. Три други лодки с някои от младите евангелисти ги следваха. Бурята беше жестока независимо от това, че се ограничаваше в този район на езерото – на западния бряг нямаше никакви признаци на буря. Вятърът беше толкова силен, че вълните започнаха да блъскат лодката. Мощен порив на вятъра скъса платното, преди апостолите да могат да го свият, и сега те изцяло зависеха от веслата и, натискайки ги, се устремиха към брега, намиращ се на разстояние малко над два и половина километра.

151:5.4 (1694.9) В това време Иисус спеше на кърмата под неголям навес. Учителят беше уморен, когато отплуваха от Витсаида, и той се разпореди да го превозят до другия бряг именно, за да си почине. Тези бивши рибари бяха силни и опитни гребци, но те попаднаха в една от най-жестоките бури в своя живот. Въпреки че вятърът подмяташе лодката като играчка, Иисус спеше непробудно. Петър седеше на дясното гребло редом с кърмата. Когато лодката започна да се пълни с вода, той остави веслото и, хвърляйки се към Иисус, започна силно да го раздрусва, за да го събуди, и когато Иисус се събуди, му каза: “Учителю, не знаеш ли, че попаднахме в силна буря? Ако не ни спасиш, всички ще загинем!”

151:5.5 (1695.1) Излизайки на дъжда, Иисус погледна отначало Петър, а след това насочи поглед в тъмнината към

борещите се със стихията гребци, след което отново премести поглед към Симон Петър, който от вълнение още не се беше върнал при своето весло, и каза: “Защо всички сте обхванати от страх? Къде ви е вярата? Тихо, успокойте се.” Иисус не успя да изкаже на Петър и останалите апостоли своето порицание, не успя да призове Петър да търси мир, за да успокои своята развълнувана душа, когато изведената от равновесие атмосфера, придобивайки устойчиво състояние, се успокои и се установи пълно безветрие. Почти веднага бушуващите вълни стихнаха, а черните облаци, изливайки кратък дъжд, се разпръснаха и на небето заблестяха звезди. Доколкото можем да съдим, всичко това беше чисто съвпадение, но апостолите – особено Симон Петър, винаги смятаха този епизод за чудо на природата. В това време хората с особена лекота вярваха в природни чудеса, доколкото бяха твърдо уверени, че всички природни явления се намират в подчинение на духовни сили и свръхестествени същества.

151:5.6 (1695.2) Иисус разясни на дванадесетте, че се е обърнал към техния объркан дух, към техния размътен от страха разум, че изобщо не е повелявал на стихииите да се подчинят на неговите думи, но всички беше напразно. Последователите на Учителя винаги се придържаха към своето собствено тълкуване на всякакви подобни съвпадения. От този ден те бяха уверени, че Учителят притежава абсолютна власт над природните стихии. Петър винаги неуморно повтаряше, че “даже ветровете и вълните му се подчиняват”.

151:5.7 (1695.3) Беше вече късно, когато Иисус и неговите апостоли достигнаха брега и тъй като беше тиха и ясна нощ, то всички те останаха да почиват в лодките и излязоха на брега едва сутринта малко след изгрев слънце. Когато се събраха – общо около четиридесет човека, Иисус каза: “Хайде да се изкачим на тази планина и да прекараме там няколко дни, обсъждайки проблемите, стоящи пред Царството на Отеца.”

6. Лудият от Хереса

151:6.1 (1695.4) Макар че източният бряг в по-голямата си част плавно преминаваше в започващите зад него планини, този район представляваше стръмен склон и на някои места брегът рязко се спускаше в езерото. Като посочи съседния хълм, Иисус каза: “Да се качим на този склон и да закусим, а след това ще потърсим укритие за отдих и беседи.”

151:6.2 (1695.5) Целият склон беше покрит с изсечени в скалите пещери. Много от тези ниши бяха древни гробища. Приблизително на половината път нагоре, на неголямо, сравнително равно място, се намираше гробището на селцето Хереса. Когато Иисус и неговите съратници минаваха край това гробище, към тях се втурна един луд, който живееше в планинските пещери. Този лишен от ум човек беше добре известен по тези места; някога той беше окован в окови и вериги и заточен в една от пещерите. Отдавна беше разбил своите окови и свободно бродеше сред гробовете и изоставените гробници.

151:6.3 (1696.1) Този човек на име Амос страдаше от циклична форма на психично разстройство. В дългите периоди на

прояснение на съзнанието той намираше никакви дрехи и напълно нормално се грижеше за своите събратя. По време на един от тези периоди на прояснение на съзнанието той отиде във Витсаида, където чу проповедта на Иисус и апостолите, и от това време частично повярва в Евангелието на Царството. Но скоро настъпи буйна фаза на заболяването и той се скри в гробището, където стенеше и силно крещеше, плашейки със своето поведение всички, с които се срещаше.

151:6.4 (1696.2) Когато Амос позна Иисус, той падна на колене и възкликна: “Аз те познавам, Иисус, но съм обладан от много бесове и те заклевам да не ме мъчиш.” Този човек действително вярваше, че неговите периодически душевни страдания проникваха в него, овладявайки разума и тялото му. Неговите беди бяха основно от емоционален характер – мозъкът му не беше поразен от сериозно заболяване.

151:6.5 (1696.3) Гледайки надолу към човека, пълзящ в краката му като животно, Иисус се наведе, хвана го за ръка, накара го да стане и каза: “Амос, ти не си обладан от дявола; ти вече знаеш благата вест, че си син Божий. Аз ти повелявам да се отървеш тази магия.” И когато Амос чу тези думи на Иисус, стана такава трансформация на неговия разум, че към него веднага се върна здравият разсъдък и способността му за нормално владение на своите емоции. Към това време се събра огромна тълпа жители на близкото село и тези хора, към които се присъединиха спусналите се от планината свинари, в изумление гледаха лудия вече в здрав ум и непринудено беседващ с Иисус и неговите последователи.

151:6.6 (1696.4) Докато свинарите бързаха към селото, за да разкажат за усмиряването на лудия, кучетата се нахвърлиха на неголямо, останало без надзор стадо от приблизително тридесет свине и ги притиснаха до стръмния бряг, от който повечето свине изпопадаха в езерото. Именно това случайно произшествие, съвпаднало с присъствието на Иисус и привидно чудодейното изцеление на лудия, породил легендата, че Иисус излекувал Амос, като изгонил от него легиони бесове и че тези бесове се вселили в стадо свине, като ги накарали веднага да се хвърлят от стръмния бряг в езерото към собствената си гибел. До края на деня свинарите разнесоха тази новина и цялото село им повярва. Амос не се съмняваше в техните думи; той видя как скоро след усмиряването на неговото неспокойно съзнание свинете паднаха от стръмния склон и винаги вярваше, че те са носели в себе си същите тези зли духове, които така дълго предизвикваха в него болести и го мъчеха. И това имаше голямо значение за необратимостта на неговото оздравяване. Толкова вярно е и това, че всички апостоли на Иисус (с изключение на Тома) съзираха пряка връзка между случая със свинете и излекуването на Амос.

151:6.7 (1696.5) Иисус не получи дългоочакваната почивка. Голяма част от деня го обграждаха тези, които идваха в отговор на чутото за излекуването на Амос, привлечени от разказа за демоните, оставили този луд и вселили се в стадо свине. Така след само една нощ на отдых рано сутринта във вторник Иисус и неговите приятели ги събуди делегация от друговерци, занимаващи се със свиневъдство, които дойдоха да молят Иисус да ги напусне. Обръщайки се към

Петър и Андрей, техният представител каза: “Рибари от Галилея, оставете ни и вземете със себе си своя пророк. Ние знаем, че той е свят човек, но боговете на нашата страна не го знаят и нас ни грози загуба на много свине. Ние сме обхванати от страх пред вас и затова ви молим да си отидете оттук.” Чувайки тези думи, Иисус каза на Андрей: “Да се върнем у дома.”

^{151:6.8 (1697.1)} Когато вече бяха готови да тръгнат на път, Амос започна да моли Иисус да го вземе със себе си, но Учителят не се съгласи. Иисус каза на Амос: “Не забравяй, че ти си син Божий. Върни се при твоите хора и им покажи какви велики неща е извършил за теб Бог.” И Амос започна да странства, като разказа как Иисус е изгонил легиони бесове от неговата неспокойна душа и как тези зли бесове са се вселили в стадо свине, като веднага ги отвели към гибел. И той не спря, докато не обиколи всички градове на Декаполис, като възвестяваше за великите дела, извършени за него от Иисус.

Документ 152. Събитията, довели до кризата в Капернаум

^{152:0.1 (1698.1)} КОГАТО във вторник сутринта лодката на Иисус пристигна на брега, него го чакаше огромна тълпа хора, тъй като вестта за излекуването на Амос, лудия от Хереса, вече беше достигнала Витсаида и Капернаум. В тази тълпа бяха и новите наблюдатели от йерусалимския Синедрион, пристигнали в Капернаум, за да намерят повод за арестуването и осъждането на Учителя. Докато Иисус разговаряше с тези, които дойдоха тук, за да го поздравят, един от управителите на синагогата, Иаир, си проби път

през тълпата и, падайки на колене, хвана Иисус за ръка, молейки го да побърза с него, казвайки: “Учителю, моята малка дъщеря, моето единствено дете, лежи в къщи и умира. Аз те моля да дойдеш и да я излекуваш.” Когато Иисус чу молбата на бащата, той каза: “Ще дойда с теб.”

^{152:0.2 (1698.2)} Иисус тръгна с Иаир и множество хора, чули молбата на бащата, го последваха, за да видят какво ще стане. Той вече се приближаваше към дома на управителя на синагогата, когато – докато си пробиваше път през тълпата по тясната улица – Иисус внезапно спря и възкликна: “Някой ме докосна.” И когато окръжаващите го започнаха да отричат, че са го докосвали, Петър каза: “Учителю, ти виждаш, че тълпата напират към теб така, че може да ни смаже, а казваш: „Някой ме докосна.” Какво имаш предвид?” Тогава Иисус каза: “Попитах кой ме е докоснал, защото почувствах, че жива енергия излезе от мен.” Като се огледа, Иисус забеляза стоящата наблизо жена, която, приближавайки се към него, падна на колене и каза: “Години страдах от жестоко кръвотечение. Много изтърпях от куп лекари; изгубих цялото си състояние, но никой не можа да ми помогне. Тогава чух за теб и си помислих, че ако поне се докосна до края на твоята дреха, то непременно ще се излекувам. Затова се устремих заедно с тълпата и, оказвайки се редом с теб, Учителю, се докоснах до края на твоята дреха и станах здрава; знам, че съм се избавила от своя недъг.”

^{152:0.3 (1698.3)} Когато Иисус чу това, той хвана жената за ръка и, вдигайки я, каза: “Дъще, вярата ти те излекува; иди си с мир.” Именно *вярата* на тази жена, а не нейното

докосване, я направи здрава. И този случай е добра илюстрация за многото привидно чудодейни изцеления, които се случваха в течение на земния живот на Иисус, но които той по никакъв начин не извършваше по своя воля. Времето показва, че тази жена действително се избави от своята болест. Нейната вяра беше от такъв характер, че тя веднага получи достъп до съзидателната енергия, заключена в Учителя. Притежавайки такава вяра, всичко, което ѝ беше нужно да направи, беше да се приближи до Учителя. Нямаше никаква необходимост да се докосва до неговата дреха, това отразяваше само суеверната страна на нейната вяра. Иисус повика при себе си тази жена, Вероника от Кесария Филипова, за да поправи две погрешни мнения, които можеха да останат в нейното съзнание или да се укрепят в представите на свидетелите на това изцеление: той не искаше Вероника да си отиде с мисълта, че е бил почетен нейният страх, съпровождащ опита ѝ крадешком да получи изцеление, или нейното суеверно докосване до дрехата. Той искаше всички да знаят: нея я изцели чистата, жива вяра.

1. В дома на Иаир

152:1.1 (1699.1) Понятно е, че Иаир силно преживяваше поради това забавяне; затова, ускорявайки крачка, те побързаха към дома му. Но не успяха да влязат в двора на управителя, когато насреща им излезе един от неговите слуги и каза: “Не тревожи Учителя, твоята дъщеря умря.” Но Иисус като че ли остави слугата без внимание, защото, вземайки със себе си Петър, Яков и Йоан, той се обърна и каза на разбития от мъка баща: “Не бой се, само вярвай.” Влизайки в дома, той завари там вече флейтистите и оплаквачките —

те вдигаха неуместен шум; тук се намираха ридаещите и стенещи роднини. Извеждайки всички оплаквачки от стаята, той влезе там заедно с бащата, майката и тримата апостоли. Каза на оплаквачките, че девойката не е умряла, но те му се изсмяха. След това Иисус се обърна към майката, казвайки ѝ: “Твоята дъщеря не е умряла, тя само спи.” И когато всичко в дома утихна, Иисус, качвайки се горе, където лежеше детето, го хвана за ръка и каза: “Дъще, казвам ти: събуди се и стани!” И когато момиченцето чу тези думи, веднага стана и премина през стаята. Скоро тя излезе от вцепенението и Иисус се разпореди да я нахранят, защото отдавна не беше яла.

^{152:1.2 (1699.2)} Предвид това, че в Капернаум се водеше силна пропаганда против Иисус, той извика семейството и обясни, че момичето се е намирало в състояние на кома след продължителната треска и той само я е събудил, а не я е възкресил от мъртвите. Това, което Иисус казваше, опитвайки се да обясни много от тези мними чудеса, не направи голямо впечатление на неговите последователи. Те вярваха във вълшебство и при първа възможност приписваха на Иисус поредното чудо. Иисус и апостолите се върнаха във Витсаида, след като той специално им заповяда на никого да не разказват за случилото се.

^{152:1.3 (1699.3)} Когато той излезе от дома на Иаир, двама слепи, които водеха за ръка едно нямо момче, тръгнаха след него, молейки за изцеление. В този период славата на Иисус като целител достигна своя зенит. Където и да се появеше той, го чакаха болни и страдащи. Учителят вече изглеждаше измъчен и всичките му другари започнаха да се безпокоят,

че продължаването на обучението и лечителството може да го доведе до пълно изнемогване.

152:1.4 (1699.4) Апостолите на Иисус, а да не говорим за обикновените хора, не можеха да разберат същността и атрибутите на този Богочовек. Точно по същия начин и нито едно от последващите поколения не можа да оцени правилно събитията, които станаха на Земята в посвещението на Иисус Назарянин. Нито на науката, нито на религията никога няма да се предостави възможността да узнае какво представляваха тези забележителни събития по простата причина, че такава необичайна ситуация никога няма да се повтори – нито в този, нито в който и да е друг свят на Небадон. Никога, в нито един от световите от цялата тази вселена, няма да се появи същество в образа на смъртна плът, която едновременно да съдържа в себе си всички атрибути на съзидателна енергия в съчетание с духовни способности, излизаци извън пределите на времето и на повечето от другите материални ограничения.

152:1.5 (1700.1) Никога – нито до появата на Иисус на Земята, нито след това – не е било възможно да се осигури с толкова много нагледни резултати силната и жива вяра на смъртните мъже и жени. За да възпроизведем тези явления, ние би трябвало да се окажем в самото присъствие на Михаил, Създателя, при това такъв, какъвто той беше в онези дни - Синът Човешки. Така и днес, когато неговото отсъствие изключва подобни материални проявления, вие трябва да се въздържате да налагате никакви ограничения на възможното проявление на неговото *духовно*

могъщество. Макар че Учителят отсъства като материално същество, той присъства като духовно влияние в сърцата на хората. Отивайки си от света, Иисус осигури на своя дух възможност да живее редом с Духа на своя Отец, Който пребивава в разума на всички хора.

2. Нахранването на петте хиляди

^{152:2.1 (1700.2)} През деня Иисус продължаваше да учи народа, а вечерите наставляваше апостолите и евангелистите. В петък той обяви неделен отпуск, за да могат всички негови последователи да прекарат няколко дни със своите семейства или при приятели, преди да се приготвят за тръгване към Йерусалим за Пасхата. Но повечето от половината от неговите ученици отказаха да го оставят, а количеството хора с всеки ден се увеличаваше дотолкова, че Давид Зеведеев вече искаше да построи нов лагер, но Иисус отказа да даде съгласието си. Учителят така малко отбърна за съботата, че сутринта в неделя, 27 март, той се опита да се избави от тълпата. Няколко евангелисти бяха оставени да говорят с народа, докато в това време Иисус и дванадесетте се канеха незабелязано да отидат на противоположния бряг на езерото, където в един от красивите паркове на юг от Витсаида-Юлия те се надяваха да получат почивката, от която толкова се нуждаеха. Този район беше любимото място за отдих на жителите на Капернаум. Всички те бяха добре запознати с тези паркове на източния бряг.

^{152:2.2 (1700.3)} Но хората това не ги удовлетворяваше. Те забелязаха в каква посока отплава лодката на Иисус и, наемайки свободни лодки, се отправиха да го догонят.

Тези, които останаха без лодки, тръгнаха пеша край северния край на езерото.

152:2.3 (1700.4) Към вечерта повече от хиляда души откриха Учителя в един от парковете; Иисус се обърна към тях с кратка реч, след което го смени Петър. Много от тези хора донесоха със себе си храна и след вечеря се разделиха на групи, с които се занимаваха апостолите и учениците на Иисус.

152:2.4 (1700.5) В понеделник по обед тълпата вече превишаваше три хиляди души, при което хората продължаваха да пристигат до късно вечерта, водейки със себе си всевъзможни болни. Стотици интересувачи се от Иисус хора, тръгнали за празнуване на Пасхата, планираха да спрат в Капернаум, за да видят и чуят Учителя, и просто не искаха да се примирят с разочарованието. Към обед в сряда тук, в парка на юг от Витсаида-Юлия, се събраха около пет хиляди мъже, жени и деца. Времето беше хубаво – сезонът на дъждовете по тези места беше на свършване.

152:2.5 (1700.6) Филип осигури за Иисус и дванадесетте тридневен запас провизии, поверени на юношата Марк – техния помощник. Към обед на този ден, третия поред, запасите храна, които около половината от събралия се тук народ бяха взели със себе си, бяха почти свършили. В разпореждане на Давид Зеведеев нямаше палатков лагер, където да нахрани и настани народа, а и Филип нямаше запасите от храна, необходими за такова множество. Но независимо от глада хората не искаха да си отидат. Говореше се шепнешком, че Иисус, искайки да избегне неприятности както от страна на Ирод, така и от страна на

йерусалимските водачи, е избрал този спокоен район извън пределите на юрисдикцията на всички свои врагове като подходящо за своето короноване място. Всеобщата възбуда растеше с всеки час. На Иисус не беше казана нито една дума, макар че той, разбира се, знаеше за всичко, което става. Даже дванадесетте апостоли все още страдаха от подобни представи, още повече – младите евангелисти. От апостолите опитът да бъде провъзгласен Иисус за цар поддържаха Петър, Йоан, Симон Зилот и Юда Искарот. Против този план се обявяваха Андрей, Яков, Натанаил и Тома. Матей, Филип и близнаците Алфееви не заемаха определена позиция. Идеята за короноването излизаше от един от младите евангелисти – Йоав.

^{152:2.6 (1701.1)} Такива бяха обстоятелствата, стекли се към пет часа през деня в сряда, когато Иисус помоли Яков Алфеев да повика Андрей и Филип. Иисус каза: “Какво да правим с народа? Вече три дни, откакто са с нас, и много от тях са гладни. Те нямат храна.” И Андрей, опасяващ се, че планът за короноването ще бъде осъществен, побърза да се съгласи с Филип: “Вярно, Учителю, аз смятам, че по-добре би било да пуснеш народа, за да могат хората да отидат да си купят храна, а ти да можеш през това време да си починеш.” Към това време към него се присъединиха останалите апостоли. Тогава Иисус каза: “Но аз не искам да ги изпратя гладни; нима не можете да ги нахраните?” Това беше вече много за Филип, който веднага отвърна: “Учителю, къде в това пусто място можем да купим хляб за такава тълпа? И двеста динария не биха стигнали за една трапеза.”

^{152:2.7 (1701.2)} Преди апостолите да успеят да се изкажат, Иисус се обърна към Андрей и Филип с думите: “Аз не искам да отпращам хората. Ето ги там – като овце без пастир. Бих искал да ги нахраня. Каква храна имаме?” Докато Филип разговаряше с Матей и Юда, Андрей намери юношата Марк, за да изясни какво е останало от техния запас с продоволствия. Връщайки се, той каза: “При юношата са останали само пет ечемичени хляба и две сушени риби” – и Петър веднага добави: “И ние още не сме вечеряли.”

^{152:2.8 (1701.3)} Известно време Иисус мълча. Погледът му беше отсъстващ. Мълчаха и апостолите. Внезапно Иисус се обърна към Андрей и каза: „Донеси ми хляба и рибата.” И когато Андрей донесе на Иисус кошницата, Учителят каза: “Кажи на хората да седнат на тревата на групи от по сто човека и назначи на всяка група по един старши, а самият ти доведи тук всички евангелисти.”

^{152:2.9 (1701.4)} Иисус взе в ръцете си хлябовете и, благославяйки ги, разчупи хляба и даде на апостолите, които го предадоха по-нататък на своите другари, които на свой ред го отнесоха на народа. Така Иисус разчупи и раздаде и от рибата. И всички хора ядоха и се наситиха. Когато свършиха да ядат, Иисус каза на учениците: “Съберете останалите парчета, за да не се загуби нищо.” И тогава те събраха остатъците – на тях им останаха дванадесет пълни кошници. В това удивително угощение взеха участие около пет хиляди мъже, жени и деца.

^{152:2.10 (1702.1)} Това е първото и единствено материално чудо, сътворено от Иисус в резултат от осъзнат, предварително съставен план. Вярно е, че неговите ученици бяха склонни

да наричат чудеса много неща, които не бяха такива, но това събитие действително беше проявление на свръхестествена помощ. Както ни обясниха, в дадения случай Михаил умножи хранителните елементи така, както прави това винаги, ако не се смята отстраняването на фактора време и зримия канал на живота.

3. Короноването

^{152:3.1 (1702.2)} Насищането на петте хиляди за сметка на свръхестествена енергия стана още един от случаите, когато станалото е било резултат на обединение на човешкото съчувствие и съзидателна енергия. Сега, когато тълпата напълно се насити и славата на Иисус мигновено нарасна благодарение на това изумително чудо, планът за принудително короноване на Учителя и провъзгласяването му за цар вече не се нуждаеше от лично ръководство. Изглеждаше, че тази идея се е разпространила в тълпата подобно на епидемия. Реакцията на народа спрямо внезапното и впечатляващо удовлетворяване на неговите физически нужди беше всеобхватна и преобладаваща. От векове евреите ги учеха, че след идването на Месията, сина Давидов, земята отново ще се изпълни с мляко и мед и че те ще бъдат дарени с хляба на живота, както някога техните предци – с манната небесна, която, както се смяташе, е падала над тях в пустинята. И нима всички тези надежди не се изпълняваха направо пред очите им? Когато тези гладни, изтощени хора престанаха да се хранят с чудодейната храна, ги обхвана само един общ порив: “Ето нашия цар!” Чудотворният избавител на Израил се яви. В очите на тези простодушни хора способността да се нахранят даваше правото да властваш. И затова не е чудно,

че, завършвайки пиршеството, тълпата стана като един и закрещя: “Да го направим цар!”

152:3.2 (1702.3) Този мощен възглас въодушеви Петър и тези апостоли, които все още се надяваха да видят Иисус заявяващ своите права за владичество. Но на тези лъжливи надежди беше съдено скоро да се разсеят. Не успя да замлъкне ехото от викове на хората, отразени от съседните скали, когато Иисус се изкачи на един огромен камък, вдигна дясната си ръка и, карайки тълпата да стихне, каза: “Деца мои, вашите намерения са благи, но вие сте късогледи и мислите материално.” Настъпи всеобща пауза; този галилеец величествено се възвисяваше в очарователните лъчи от залязващото източно слънце. Всичко в неговия облик бе царско, когато той продължи своето обръщение към затаилата дъх тълпа: “Вие желаете да ме направите цар не затова, защото вашите души са озарени от великата истина, а затова, защото вашите стомаси са напълнени с хляб. Колко пъти съм ви казвал, че моето Царство не е от този свят? Царството небесно, което ние провъзгласяваме, е духовно братство и никой не е властен над него, сядайки на материален престол. Моят небесен Отец е всемогъщ и премъдър Властващ над това духовно братство на Божиите синове на Земята. Нима толкова лошо съм ви разкрил Отеца на духовете, че сте готови да го направите Син в плътта! Вървете си в къщи. Ако ви е нужен цар, нека в сърцето на всеки от вас да се възцари Отецът на небесните светила като всеобщ духовен Господар.”

^{152:3.3 (1702.4)} След тези думи на Иисус тълпата се разпръсна поразена и обезкуражена. От този ден много от тези, които вярваха в него, се отвърнаха от Иисус и повече не го следваха. Апостолите се лишиха от дар слово; в мълчание гледаха те дванадесетте кошници с остатъците от храната; само техният помощник Марк произнесе: “И той се отказа да стане наш цар.” Преди да се отдели в самота в планината, Иисус се обърна към Андрей и каза: “Връщай се със своите другари в дома на Зеведей и се моли с тях – особено за твоя брат Симон Петър.”

4. Нощното видение на Симон Петър

^{152:4.1 (1703.1)} Останали без своя Учител, изпратени назад сами, апостолите седнаха в лодката и в мълчание загребаха в посока към Витсаида на западния бряг на езерото. Повече от всички тях беше съкрушен и отчаян Симон Петър. Те почти не разговаряха; всеки мислеше за Учителя, намиращ се в самота в планината. Нима той ги изостави? Никога преди той не беше отпращал всички и отказвал да отиде с тях. Какво можеше за означава всичко това?

^{152:4.2 (1703.2)} Тъмнината се спусна над тях и появилият се силен насрещен вятър направи по-нататъшното придвижване почти невъзможно. Останал без сили от многочасовото гребане в тъмнината, Петър заспа дълбокия сън на изнемогващ човек. Андрей и Яков го пренесоха на кърмата и го сложиха да спи на меката седалка. Докато останалите апостоли се бореха с вятъра, на Петър му си присъни сън: на него му се привидя, че Иисус се приближава към него, стъпвайки по водата. Когато на Петър му се стори, че Учителят се е изравнил с лодката, той извика: “Спаси ни,

Учителю, спаси ни!” И тези, които бяха на кърмата, го чува да казва някои от тези думи. Нощното видение продължи и на Петър му се присъни, че чува думите на Иисус: “Ободрете се, това съм аз, не се бойте.” За разтревожената душа на Петър това беше подобно на галаадски балсам. Неговият неспокоен дух беше утешен, затова (насън) той викна на Учителя: “Господи, ако това наистина си ти, накарай ме да стана и да тръгна с теб по водата.” Но когато Петър тръгна по водата, бурните вълни го изплашиха и, потъвайки под водата, той закрещя: “Господи, спаси ме!” И много от дванадесетте чува как той извика тези думи. След това на Петър му си присъни, че Иисус му идва на помощ и, протягайки му ръка, го хваща и му казва: “О, маловерни, защо се усъмни?”

^{152:4.3 (1703.3)} Последната част от неговия сън доведе до това, че Петър стана от седалката, на която спеше, и действително стъпи зад борда във водата. И той се събуди от сън, когато Андрей, Яков и Йоан, протягайки се, го измъкнаха от морето.

^{152:4.4 (1703.4)} Петър никога не се усъмни в реалността на тази случай. Той искрено вярваше, че Иисус е идвал при него в тази нощ. На него не му се отдаде напълно да убеди в това Йоан Марк; именно затова Марк изпусна част от този епизод в своя разказ. Лекарят Лука, който внимателно изследваше подобни неща, стигна до извода, че в този случай става дума за видение на Петър, и затова се отказа да го включи в своето повествование.

5. Завръщането във Витсаида

^{152:5.1 (1703.5)} В четвъртък сутринта преди съмване те хвърлиха котва редом с дома на Зеведей и спаха приблизително до обед. Андрей стана пръв и, отивайки на разходка до езерото, видя Иисус седнал на камъка до водата заедно с техния юноша помощник. Макар че мнозина от тълпата, както и младите евангелисти, прекараха цялата нощ и значителна част от следващия ден в търсене на Иисус в източните планини, скоро след полунощ той, заедно с юношата Марк, тръгна назад и, заобикаляйки езерото и прехвърляйки се през реката, се върна във Витсаида.

^{152:5.2 (1704.1)} От петте хиляди нахранени по чудодееен начин хора, които, като напълниха своите стомаси, но останали с празни сърца, поискаха да провъзгласят Иисус за цар, само около петстотин човека продължиха да го следват. Но още преди те да разберат за неговото завръщане във Витсаида, Иисус помоли Андрей да събере дванадесетте апостоли и техните съратници, включително жените, казвайки: “Искам да поговоря с тях.” И когато всички се бяха събрали, Иисус каза:

^{152:5.3 (1704.2)} “Докога ще трябва да ви търпя? Нима на всички вас трудно ви се отдава духовното разбиране и не ви стига живата вяра? Всички тези месеци ви учих на истините за Царството, но не духовните ценности ви владеят, а материалните подбуди. Нима не сте чели в Писанията за това, как Мойсей е призовавал невярващите деца на Израил, казвайки им: “Не се бойте, чакайте и гледайте как Господ ще ви спаси”? Каза певецът: “Бъди търпелив, чакай помощта на Господа и имай кураж. Той ще укрепи твоето сърце.” “Обърни своите страдания към Господа и Той ще

те подкрепи. Винаги Му се доверявай, изливай Му своето сърце, защото Бог е твоето убежище.” “Живеещият в обителта на Всевишния в сянката на Всемогъщия стои.” “По-добре е да се доверяваш на Господа, отколкото да се надяваш на князете човешки.”

152:5.4 (1704.3) Та нима вие не виждате сега, че вълшебствата и материалните чудеса няма да доведат нови души в духовното Царство? Ние нахранихме тълпата, но това не ги накара да пожелаят хляба на живота или да зажадуват водата на духовната праведност. Утолявайки своя глад, не встъпване в Небесното царство започнаха да търсят те, а възможността да направят Сина Човешки цар, както короноват царете в този свят, само за да могат да продължават да ядат хляб, без необходимостта да се трудят за това. И всичко това, в което много от вас взеха по-голямо или по-малко участие, в никаква степен не спомага за разкриването на небесния Отец или за претворяването на Неговото Царство на Земята. Нима са малко нашите врагове сред религиозните вождове на тази земя, за да настройваме против себе си и гражданските управители? Аз моля Ощеца да помаже очите ви, за да видите, и да отвори ушите ви, за да чуете и да се изпълните с вяра в Евангелието, на което ви научих.”

152:5.5 (1704.4) Иисус обяви, че желае да се отдели за няколко дни за отдих със своите апостоли, преди да са се приготвили да отидат в Йерусалим за празнуване на Пасхата, и той забрани на когото и да е от учениците или от народа да го следва. Така те се отправиха с лодка в Генисарет, за да могат за два-три дни да си починат и да се наспят. Иисус

се готвеше за огромна криза в своя земен живот и затова прекарваше много време в общуване със своя небесен Отец.

^{152:5.6 (1704.5)} Вестта за насищането на петте хиляди и опита да направят Иисус цар привлякоха широко внимание и пробудиха опасения както сред религиозните водачи, така и сред гражданските управители по цяла Галилея и Юдея. Макар че това велико чудо никак не спомагаше за укрепване на Евангелието за Царството в душите на материално настроените колебливи вярващи, то действително помагаше да се сложи край на онези тенденции в непосредственото семейство на Иисус от апостолите и най-близките ученици, които бяха свързани със стремежа към чудеса и желанието да придобият цар. Този ефектен епизод сложи край на ранния период на обучение, подготовка и целителство и с това разчисти пътя за настъпването на последната година, годината на възвестяването на по-високите и духовни страни на новото Евангелие за Царството – божествено синовство, духовна свобода и вечно спасение.

6. В Генисарет

^{152:6.1 (1705.1)} По време на почивката в дома на един богат вярващ в Генисарет всеки ден след обяд Иисус провеждаше с дванадесетте беседи, преминаващи в непринудена обстановка. Посланиците на Царството бяха група сериозни, спокойни и лишени от илюзии хора. Но и след всичко станало, както показаха последващите събития, тези дванадесет души не се освободиха изцяло от своите вродени и отдавна хранени надежди за идването на

юдейския Месия. Събитията от няколко предшестващи седмици се развиха твърде бързо за тези удивени рибари, за да могат те да осъзнаят тяхното значение. На мъжете и жените им е необходимо време за радикални и съществени изменения на основните вкоренили се представи, засягащи общественото поведение, философските възгледи и религиозните убеждения.

^{152:6.2 (1705.2)} Докато Иисус и дванадесетте си почиваха в Генисарет, тълпата се разпръсна; някои се разотидоха по домовете си, други тръгнаха към Йерусалим за Пасхата. За непълен месец броя на възторжените открити последователи на Иисус само в Галилея спадна от петдесет и повече хиляди до по-малко от петстотин души. Иисус искаше неговите апостоли да познаят изменчивия характер на общественото признание, за да могат в бъдеще, когато на него му се наложи да ги остави сами за продължаване делото на Царството, те да не се изкушават от подобни прояви на бързопреходната религиозна истерия. Но това му се отдаде само отчасти.

^{152:6.3 (1705.3)} На втората вечер от тяхното пребиваване в Генисарет Учителят отново разказа на апостолите притчата за сеяча и добави: “Ето, виждате ли, деца мои, призоваването на човешките чувства е ефимерно и води само до разочарования; призоваването само на единия интелект е занятие толкова празно и безплодно; само призовавайки към духа, живеещ в разума на човека, вие можете да се надявате да постигнете стабилен успех в постигането на удивителни преобразувания на човешкия характер, които веднага се проявяват като обилна реколта

от истински духовни плодове в ежедневиия живот на всички, които така се освобождават от мрака на съмненията чрез раждане на духа в светлината на вярата – Царството небесно.”

152:6.4 (1705.4) Иисус учеше да се обръщат към чувствата като метод за привличане и съсредоточаване на вниманието върху интелекта. Той наричаше такъв пробуден и оживен разум „врата на душата”, където пребивава духовната природа на човека, и за да създаде надежден резултат – истинско преобразуване на характера, – тази духовна същност трябва да разпознае истината и да отговори на духовния призив на Евангелието.

152:6.5 (1705.5) По такъв начин Иисус се стремеше да подготви апостолите за предстоящото сътресение – кризата в обществено отношение към него, до която оставаха само няколко дни. Той им обясни, че религиозните управители на Йерусалим ще влязат в заговор с Ирод Антипа с цел да ги унищожат. Апостолите започнаха в по-пълна степен (макар и не окончателно) да осъзнават, че Иисус не смята да сяде на трона на Давид. Сега те добре разбираха, че успехите в разпространението на духовната истина не се постигат за сметка на материални чудеса. Те започнаха да си дават сметка, че насищането на пет хиляди и народното движение за коронацията на Иисус бяха кулминацията в очакването на чудотворни действия и вълшебни деяния, върхът на популярността на Иисус сред народа. Те смътно разбираха и предчувстваха бъдещото духовно разделяне и жестока вражда. Тези дванадесет човека постепенно осъзнаваха истинския характер на своята мисия като

посланици на Царството и те започнаха да се готвят за суровите и тежки изпитания, стоварили се в последната година от служението на Учителя на Земята.

^{152:6.6 (1706.1)} Преди да напуснат Генисарет, Иисус ги просвети относно чудотворното насищане на петте хиляди, обяснявайки каква именно цел преследваше тази необичайна демонстрация на съзидателна енергия, и ги увери, че той е отстъпил на своето съчувствено отношение към тълпата, след като се е убедил, че това съответства на “волята на Отеца”.

7. В Йерусалим

^{152:7.1 (1706.2)} В неделя, 3 април, съпровождан само от дванадесетте апостоли, Иисус тръгна от Витсаида към Йерусалим. Стремейки се да избягва тълпата и желаейки да привлече колкото може по-малко внимание, те тръгнаха през Гераса и Филадельфия. Иисус им забрани да учат народа по време на това пътешествие, както не разреши и да учат или проповядват по време на пребиваването им в Йерусалим. Късно вечерта в сряда, 6 април, те пристигнаха във Витания, намираща се недалеч от Йерусалим. Първата нощ те прекараха в дома на Лазар, Марта и Мария, но на следващия ден се разделиха. Иисус, заедно с Йоан, се разположи в дома на един вярващ на име Симон, в съседство с дома на Лазар във Витания. Юда Искарот и Симон Зилот отидоха при свои приятели в Йерусалим, докато останалите апостоли се настаняха по двама в различни домове.

^{152:7.2 (1706.3)} По време на тази Пасха Иисус посети Йерусалим само веднъж, във великия ден на празника. Абнер довеждаше много йерусалимски вярващи във Витания за среща с Иисус. По време на пребиваването в Йерусалим дванадесетте разбраха колко ожесточено става отношението към техния Учител. Напускайки Йерусалим, никой от тях не се съмняваше в надигащата се криза.

^{152:7.3 (1706.4)} В неделя, 24 април, Иисус и апостолите напуснаха Йерусалим и тръгнаха към Витсаида през крайбрежните градове Йопия, Кесария и Птолемаида. След това те навлязоха навътре в страната, поемайки по пътя за Рама и Хоразин, и пристигнаха във Витсаида в петък, 29 април. Веднага след завръщането им в къщи Иисус изпрати Андрей да измоли от началника на синагогата разрешение да говори на следващия ден, в събота, по време на дневното богослужение. Иисус добре знаеше, че това ще бъде последният път, когато ще му бъде разрешено да говори в синагогата на Капернаум.

Документ 153. Кризата в Капернаум

^{153:0.1 (1707.1)} ВЕЧЕРТА в петък – в деня на пристигането им във Витсаида, и сутринта в събота апостолите забелязаха, че Иисус е погълнат от някакъв сериозен проблем. Те видяха, че Учителят се е замислил необичайно дълбоко за решението на някакъв важен въпрос. Той не закуси и почти нищо не яде на обяд. Цялата съботна сутрин и предишната вечер апостолите и техните съратници се събираха на малки групи в дома, в градината и на брега. Неопределеността на положението ги държеше в напрежение и лошите предчувствия вселяваха тревога в

тях. Иисус беше неразговорчив, откакто бяха напуснали Йерусалим.

153:0.2 (1707.2) За пръв път от много месеци те виждаха Учителя толкова потопен в себе си и толкова необщителен. Даже Симон Петър беше угнетен, ако не подтиснат. Андрей беше объркан, не знаейки какво да направи за своите обезсърчени съратници. Натанаил каза, че е настъпило “затишие пред буря”. Тома предположи, че “ще стане нещо, излизащо извън рамките на обичайното”. Филип посъветва Давид Зеведеев да “забрави за планове за осигуряване на народа с храна и квартира, докато не узнаем за какво мисли Учителят”. Матей за пореден път се опита да напълни хазната. Яков и Йоан обсъждаха предстоящата проповед в синагогата и изказваха многобройни предположения за нейния характер и обseg. Симон Зилот изрази убеждението, а по същество и надеждата, че “може би небесният Баща се кани да се намеси по някакъв неочакван начин, за да защити и подкрепи Своя Син”, а Юда Искарот се осмели да се утешава с мисълта, че може би Иисус горчиво ще се разкайва, след като не му достигна смелост и мъжество да позволи на петте хиляди да го провъзгласят за цар на евреите”.

153:0.3 (1707.3) Именно такава група подтиснати и безутешни последователи остави Иисус, тръгвайки в този хубав съботен ден към синагогата на Капернаум, за да излезе със своята епохална проповед. Единственият, от когото той чу думи на добро напътствие, беше единият от нищо неподозиращите близници Алфееви, който радостно

приветства Иисус, когато той излезе от дома и се отправи към синагогата: “Ние ще се молим Отецът да ти помага и при нас да дойде повече народ, отколкото когато и да било преди.”

1. Обстановката в Синагогата

^{153:1.1 (1707.4)} Беше чудесен ден, когато в три часа следобед високото събрание приветства Иисус в новата синагога в Капернаум. Председателстваше Иаир, предал на Иисус Писанията. В навечерието от Йерусалим пристигнаха петдесет и трима фарисеи и садукее; също така присъстваха и повече от тридесет предводителя и началници на околните синагоги, които се подчиняваха на непосредственото разпореждане на йерусалимския Синедрион и бяха ортодоксален авангард, пристигнал за обявяването на открита война на Иисус и неговите ученици. Редом с тези еврейски водачи на почетните места седяха официалните наблюдатели на Ирод Антипа, изпратени за проверка на тревожните съобщения, че народът се е опитал да провъзгласи Иисус за цар на евреите във владенията на неговия брат Филип.

^{153:1.2 (1708.1)} Иисус разбираше, че го заплашва официално обявяване на открита война от страна на растящата армия на неговите врагове, и реши смело да тръгне в настъпление. При насищането на петте хиляди той отправи предизвикателство към техните идеи за материален Месия; сега той отново реши да атакува открито тяхната представа за юдейски избавител. Кризата, започнала с насищането на петте хиляди и завършила с тази древна съботна проповед в синагогата, означава спад във вълните на народната

слава и признание. Занапред тружениците на Царството отделяха повече внимание на по-важна задача – завоюването на устойчиви духом новообърнати за истинско религиозно общочовешко братство. Тази проповед стана преломен момент в прехода от обсъждане, противоречия и вземането на решение за открита война и окончателно признание – или окончателно отхвърляне.

153:1.3 (1708.2) Учителят добре знаеше, че в своето съзнание много от последователите му бавно, но неизбежно се готвят да го отхвърлят. Той също така знаеше, че много от неговите ученици бавно, но явно преминават през такова възпитание на разума и дисциплината на душите, които ще им позволят да преодолеят съмненията и мъжествено да се утвърдят в зрялата вяра в Евангелието за Царството. Иисус прекрасно разбираше как хората се готвят за решения, вземани в условията на криза, и внезапните постъпки, свидетелстващи за мъжествен избор, преминавайки през бавния процес, в течение на който те се сблъскват с повтарящи се ситуации, всеки път избирайки между доброто и злото. Той нееднократно подлагаше своите избрани посланици на разочарования и нерядко ги поставяше в такива ситуации, в които да им се налага да избират между праведния и неправедния начин на отношение към духовните изпитания. Той знаеше, че ще може да разчита на своите последователи, когато преминат последното изпитание да вземат жизненоважни решения в съответствие с предишното вкоренило се интелектуално отношение и духовни реакции.

153:1.4 (1708.3) Кризата в земния живот на Иисус започна с насищането на петте хиляди и завърши с тази проповед в синагогата. Кризата в живота на апостолите започна с тази проповед в синагогата и продължи цялата година, завършвайки едва със съда над Учителя и разпятието.

153:1.5 (1708.4) Преди Иисус да пристъпи към своята проповед, всички присъстващи бяха погълнати само от една загадка, от един главен въпрос. И другари, и врагове размишляваха само за едно: “Защо той сам, при това толкова преднамерено и рязко, обърна обратно вълната на народния възторг?” Непосредствено преди тази проповед и веднага след нея съмненията и разочарованията на недоволните последователи на Иисус прераснаха в неосъзната съпротива и в резултат се изляха в истинска ненавист. Именно след тази проповед в синагогата Юда Искарот за пръв път осъзнато помисли за измяна. Но по това време той все още отхвърляше подобни мисли.

153:1.6 (1708.5) Всички бяха в недоумение. Иисус ги остави смаяни и объркани. Неотдавна той беше предприел най-голямата демонстрация на свръхестествени сили, характеризираща целия му жизнен път. От всички епизоди на неговия земен живот насищането на петте хиляди беше най-привлекателно за юдейската представа за идването на Месията. Но това необикновено предимство беше веднага и без каквито и да е обяснения сведено до нула от решителния му и недвусмислен отказ да стане цар.

153:1.7 (1709.1) В петък вечерта и за втори път в събота сутринта йерусалимските вождове дълго и усърдно убеждаваха Иаир, опитвайки се да попречат на излизането на Иисус в

синагогата, но техните усилия бяха напразни. На всички уговаряния Иаир отговаряше само едно: “Аз дадох съгласие и няма да наруша думата си.”

2. Епохалната проповед

^{153:2.1 (1709.2)} Иисус започна проповедта с откъс от Закона в този вид, в който той е изложен във Второзаконие: “Но ако се случи така, че този народ престане да се вслушва в гласа Божий, то него непременно ще го постигнат всички проклетия, навлечени от неговите грехове. Господ ще те предаде на поражение от враговете твои; и ще бъдеш разпилян по всички царства на земята. Ще отведе Господ теб и твоя цар, когото ти поставиш над себе си, към непознат за тебе народ. И ще бъдеш удивление, притча и пословица за всички народи. Синовете и дъщерите твои ще отидат в плен. Пришълците сред теб ще се възвисят във власт, а ти ще се спуснеш много ниско. И всичко това навеки ще остане на теб и твоето семе, защото не си слушал гласа Господен. Затова ще служиш на своя враг, който ще тръгне срещу теб. Ще страдаш от глад и жажда и ще носиш този чужд железен ярем. Отдалеч, от края на земята, Господ ще изпрати при теб народ, говорещ на непонятен за теб език, народ свиреп, който няма да те пощади. И той ще те обсажда във всички твои градове, докато не разруши високите и здрави стени, на които ти си се надявал; и ще завладее цялата ти земя. И ще стане така, че ще ти се наложи да ядеш плода на твоето собствено тяло, плътта на синовете твои и дъщерите твои, в обсадата и в страданията, които ще ти причинят враговете твои.”

^{153:2.2 (1709.3)} След като завърши четенето на този откъс, Иисус премина към пророците и прочете от Йеремия “Ако не послушате Моите слуги – пророците, изпратени от Мен, – Аз ще направя с този дом това, което направих със Силом, и ще предам този град на проклятието на всички народи на земята.” И свещениците, и учителите слушаха Йеремия, когато той говореше тези думи в дома Господен. И когато Йеремия каза всичко, което Господ му повели да каже на целия народ, тогава го хванаха свещениците и учителите и казаха: “Ти трябва да умреш.” И събра се целият народ край Йеремия в дома Господен. Когато чуха за това князете юдейски, устройха съд над Йеремия. Тогава свещениците и учителите така казаха на князете и на целия народ: “Този човек е достоен да умре, защото пророкува против този град и вие чухте това с ушите си.” Тогава каза Йеремия на всички князе и на целия народ: “Господ ме изпрати да пророкувам против този дом и против този народ, да кажа всичко това, което чухте. Изменете своя живот и дела и послушайте гласа на Господа, вашия Бог, за да избегнете подготвената за вас беда. А що се отнася до мен, ето ме – във ваши ръце съм. Правете с мен това, което ви се стори добро и справедливо. Само твърдо знайте, че ако ме убиеете, ще приемете на себе си и на този народ невинна кръв, защото наистина Господ ме изпрати да ви кажа всичко това.”

^{153:2.3 (1710.1)} Свещениците и учителите от онези дни искаха да убият Йеремия, но съдиите се възпротивиха, макар че като наказание за неговото предупреждение те всички го пуснаха на въжета в помийната яма, докато не го потопиха до шия в нечистотии. Ето какво направи този народ с

пророк Йеремия, когато той се подчини на повелята на Господа – да предупреди своите събратя за заплашващия го политически крах. Днес искам да ви попитам: какво ще сторят първосвещениците и религиозните водачи на този народ с човека, който се осмели да ги предупреди за деня на тяхната духовна гибел? Ще се опитате ли и вие да убиете учителя, който се осмелява да възвести словото Господне и който не се бои да ви показва, когато вие отхвърляте пътя на светлината, водещ към влизането в Царството небесно?

153:2.4 (1710.2) Какви доказателства за моята мисия на Земята търсите? Ние не тревожихме вашето положение, даващо ви влияние и власт, когато проповядвахме благата вест на бедните и отхвърлените. Ние не сме извършвали враждебни нападки над това, на което вие се покланяте; ние възвестявахме новата свобода за обхванатата от страх човешка душа. Аз дойдох в този свят, за да разкрия своя Отец и да установя на Земята духовното братство на синовете Божии – Царството небесно. И независимо от моите нееднократни напомняния, че моето Царство не е от този свят, моят Отец ви позволи да станете свидетели на много материални чудеса в допълнение към още по-красноречиви случаи на духовно преобразуване и възраждане.

153:2.5 (1710.3) Какви нови знамения очаквате от мен? Аз заявявам, че вече получихте достатъчно доказателства, за да имате възможност да си направите изводи. Истина, истина говоря на многото седящи пред мен днес: вие няма да избегнете необходимостта да избирате по какъв път да

вървите; и аз ви говоря, както Иисус Навин говореше на вашите предци: “Изберете си днес на кого да служите.” Днес много от вас са на кръстопът.

153:2.6 (1710.4) Някои от вас, като не ме намериха след нахранването на народа на другия бряг на реката, наеха в Тивериада риболовна флотилия, която седмици по-рано по време на бурята беше скрита недалеч, и тръгнаха, за да ме догонят – но за какво? Не за истината или добродетелта, не за да знаят по-добре как да служат и да помагат на своите събратя! Не – само за да имат повече хляб, който не е заработен от вас. Не да напълните своите души със словото на живота се стремяхте вие, а да напълните стомасите си с лесно спечелен хляб. На вас вече отдавна ви внушават, че Месията, който се яви пред вас, ще прави такива чудеса, които ще направят живота приятен и лесен за всички избрани. Затова не е чудно, че, научени на това, вие жадувате хлябове и риба. Но аз ви заявявам, че не в това се състои мисията на Сина Човешки. Аз дойдох да възвестя духовна свобода, да уча на вечната истина и да укрепя живата вяра.

153:2.7 (1710.5) Братя мои, не тъгувайте за храната тленна, а желайте храна духовна, която насища и носи живот вечен; и в това – хлябът на живота, който Синът дава на всички, които поискат да го приемат и да вкусят от него, защото Отецът е дал на Сина този живот безпределно. И когато вие ме питахте: “Какво да правим, за да творим делата Божии?”, аз ясно ви казах: “Ето делото Божие: да се доверите на този, когото Той е изпратил.”

^{153:2.8 (1710.6)} И след това Иисус, показвайки делвата с манна, изобразена на трегера на тази нова синагога и украсена с чепки грозде, каза: “Вие смятахте, че вашите предци са яли в пустинята манна – хляб небесен, но аз ви казвам, че това е бил хляб земен. Макар че Мойсей не е давал на вашите бащи хляб небесен, сега моят Отец е готов да ви даде истинския хляб на живота. Хлябът небесен – това е този хляб, който изхожда от Отца и дава вечен живот на хората в света. И ако вие ми кажете: “Дай ни този жив хляб”, ще отговоря: „Аз съм този хляб на живота. Който дойде при мен, никога няма да бъде гладен, и който повярва в мен, никога няма да остане жаден.” Вие ме видяхте, живяхте с мен и наблюдавахте моя труд – и всички вие не вярвате, че аз съм дошъл от Оцеца. Но на когото вярва, ще кажа – не бойте се. Всички тези, които ги води Отецът, ще дойдат при мен и този, който дойде при мен, никога няма да бъде изгонен.

^{153:2.9 (1711.1)} А сега, позволете ми да ви заявя веднъж завинаги, че доход на Земята не по своя воля, а по волята на Този, Който ме изпрати. И окончателната воля на Този, Който ме изпрати, е в това – от всички, които ми е дал, да не загубя нито един. И волята на моя Отец е в това – всеки, видял Сина и повярвал в него, да придобие живот вечен. Едва вчера аз наситих с хляб вашите тела; днес предлагам хляба на живота на вашите изгладнели души. Ще приемете ли сега хляба на живота така охотно, както ядохте тогава хляба на този свят?”

^{153:2.10 (1711.2)} Когато Иисус замлъкна за миг, за да обходи с поглед богомолците, един от йерусалимските учители

(член на Синедриона) стана и попита: “Не искаш ли ти да кажеш, че ти си хлябът небесен и че манната, с която Мойсей е нахранил нашите бащи в пустинята, не е такъв хляб?” И Учителят отговори на фарисея: “Ти разбра правилно.” Тогава фарисеят каза: “Но нима ти не си Иисус Назарянин, синът на Йосиф дърводелеца? Нима твоите баща и майка, както и твоите братя и сестри, не са известни добре за мнозина от нас? Как се явяваш в Божия дом и заявяваш, че си дошъл от небесата?”

^{153:2.11 (1711.3)} Глухият ропот, надигнал се към това време в синагогата, започна да прераства в такъв шум, че Иисус стана и каза: “Да се запасим с търпение; добросъвестното изучаване на истината никога не ѝ вреди. Аз съм всичко това, за което говориш, но и повече от това. Отецът и аз сме едно; Синът прави само това, на което го учи неговият Баща, а всички онези, които са дадени на Сина от Бащата, Синът ще приеме при себе си. Вие помнете това място от пророците, където е казано: “Всички ви ще научи Бог”, и “тези, които Бог учи, ще чуят и неговия Син”. Всеки, който приема учението на пребиваващия в него дух на Оцеца, накрая ще дойде при мен. Не всеки човек е видял Оцеца, а духът на Бащата действително живее в човека. И слезият от небето Син несъмнено е видял Оцеца. И тези, които истински вярват в този Син, вече имат вечен живот.

^{153:2.12 (1711.4)} Аз съм този хляб на живота. Вашите бащи са яли манна в пустинята и са умрели. Но ако човек вкуси този хляб, спуснал се от небесата, никога няма да умре в духа. Повтарям: аз съм този жив хляб и всяка душа, осъзнала тази единна същност на Бога и човека, ще живее вечно. И

този хляб на живота, който аз давам на всички, които поискат да го приемат, е моята собствена жива и обединена същност. Отец в Сина и Синът единен с Отеца – ето моето даващо живот откровение на света и моя спасителен дар за всички народи.”

^{153:2.13 (1711.5)} Когато Иисус свърши да говори, началникът на синагогата разпусна богомолците, но те не искаха да се разотидат. Те се стълпиха покрай Иисус, за да му зададат нови въпроси, докато другите роптаеха и спореха помежду си. И така продължи повече от три часа. Наближаваше осем вечерта, когато народът най-после се разотида.

3. Заключителната среща

^{153:3.1 (1712.1)} Много въпроси бяха зададени на Иисус на тази заключителна среща. Някои бяха зададени от неговите объркани ученици, но по-често въпроси задаваха тези заядливи неверници, които се стремяха само да го смутят и объркат.

^{153:3.2 (1712.2)} Един от дошлите фарисеи, качил се на поставката за светилника, изкрещя: “Ти ни казваш, че си хлябът на живота. Как можеш да ни дадеш своята плът, за да я ядем, или своята кръв, за да я прием? Каква полза от твоето учение, ако то е неосъществимо?” Иисус му отговори: “Аз не съм ви учил, че хлябът на живота е моята плът, а водата на живота – моята кръв. Но аз действително казах, че моят живот в плът и образа на Синът Човешки, подчинен на волята Божия, представлява реалност на опита, еквивалентна на божествената храна. Вие не можете да ядете моята плът, както не можете да пиете моята кръв, но

вие сте способни да станете единни с мен в духа така, както аз съм единен в духа с Отеца. Вие можете да се храните с вечното слово Божие, което действително е хлябът на живота и което е дарено в образа на смъртна плът; и в своята душа вие можете да бъдете напоени с божествения дух, който наистина е водата на живота. Отецът изпрати мен в този свят, за да покаже как Той желае да пребивава във всички хора и да ги направлява, и аз преживях този живот в плът така, че да вдъхновя всички хора към вечния стремеж да познаят и изпълнят волята на пребиваващия в тях Отец.”

^{153:3.3 (1712.3)} След това един от йерусалимските шпиони, който отдавна следваше Иисус и неговите апостоли, каза: “Ние забелязваме, че нито ти, нито твоите ученици си измивате както следва ръцете, когато ядете хляб. Ти не може да не знаеш, че такава практика – да ядеш с осквернени и неизмити ръце, е нарушение на закона на предците. Вие не извършвате и установеното измиване на чашите и приборите за хранене. Защо демонстрирате такова неуважение към традициите на бащите и закона на предците?” Изслушвайки го, Иисус отговори: “Защо вие нарушавате Божиите заповеди с установените обичаи? Заповедта гласи: “Почитай своя баща и своята майка”, и изисква вие, при необходимост, да делите с тях храната си; вие установявате обичай, позволяващ на децата, неизпълнили своя дълг, да казват, че парите, които са могли да отидат в помощ на родителите им, са били “отдадени Богу”. Така законът на старейшините освобождава хитрите деца от техните задължения независимо от това, че след това децата харчат всичките

тези пари за свое удоволствие. Защо вие по такъв начин отменят заповедта със своите собствени обичаи? Добре пророкува Исая за вашето лицемерие, казвайки: “Тези хора Ми оказват чест на думи, но сърцата им са далеч от Мен. Напразно Ме почитат те, защото ученията им са правила, създадени от хората.”

153:3.4 (1712.4) Виждате, че отказвайки се от Завета, вие заедно с това здраво се държите за обичаите на хората. Вие винаги сте готови да отхвърлите словото Божие и да съхраните своите обичаи. И в много друго се осмелявате да поставяте своите учения над Закона и пророците.”

153:3.5 (1712.5) След това Иисус се обърна към всички присъстващи с думите: “Чуйте ме, всеки от вас. Не това, което попада в устата на човека, духовно го осквернява, а това, което излиза от устата му и от неговото сърце.” Но даже апостолите не можаха докрай да разберат значението на неговите думи, защото Симон Петър също го помоли: “За да не обидим напразно някого от слушателите, обясни ми значението на твоите думи.” И тогава Иисус каза на Петър: „Нима и ти все още не си разбрал? Нима не знаеш, че всяко растение, което не е посадено от моя небесен Отец, ще бъде изтръгнато с корен? Обърни внимание на тези, които биха искали да знаят истината. Невъзможно е да накараш човека да заобича истината. Много от тези учители са слепи водачи. А вие знаете, че ако слепец поведе слепия, то и двамата ще паднат в ямата. Но чуйте, когато ви казвам истината за тези неща, които оскверняват човека нравствено и го разлагат духовно. Аз ви заявявам: човека го осквернява не това, което влиза в тялото през

устата или достига разума през очите или ушите. Човекът се осквернява само от това зло, което може да се поражда от неговото сърце и се изразява в думите и постъпките на такъв нечестивец. Нима не знаете, че от сърцето изхождат злите помисли, греховните замисли за убийство, кражба, прелюбодеяния наред с ревността, гордостта, гнева, отмъщението, презрението и лъжесвидетелстването? Именно такива неща оскверняват хората, а не това, че ядат хляб с неизмити според ритуала ръце.”

^{153:3.6 (1713.1)} Сега изпратените от йерусалимския Синедрион фарисеи вече почти не се съмняваха в това, че Иисус трябва да бъде задържан по обвинение в богохулство или в пренебрегване на свещения закон на юдеите. С това се обясняват техните опити да го въвлекат в обсъждане и възможна критика на някои от обичаите на предците – така наречените устни закони на народа. Колкото и оскъдна да беше водата, тези роби на обичая никога не започваха да се хранят, без да извършат ритуала на измиването на ръцете. Те вярваха, че “е по-добре да умреш, отколкото да пристъпиш заповедите на предците”. Шпионите зададоха този въпрос, защото им донесоха, че Иисус е казал: “Спасението се постига с чисто сърце, а не с чисти ръце.” Но когато подобни вярвания станат част от религията, от тях е трудно да се избавиш. Даже след много години апостол Петър се боеше да наруши многобройните обичаи по отношение на нещата чисти и нечисти. Той окончателно се избави от това само в резултат на необичаен и отчетлив сън. Всичко това може по-добре да се разбере, ако си спомним, че за тези юдеи да ядеш с неизмити ръце е

равносилно на общуване с проститутка, при което и едното, и другото беше еднакво наказуемо – с отлъчване.

^{153:3,7} ^(1713:2) Така Иисус реши да обсъди и разобличи безсмислеността на цялата равинска система от правила и предписания, отразени в устния закон – обичаите на предците, които се смятаха за по-свещени и задължителни за юдеите, отколкото даже ученията на Писанията. И Учителят говори по-малко сдържано, защото знаеше, че сега вече никак няма да може да предотврати открития разрыв с тези религиозни вождове.

4. Последните думи в синагогата

^{153:4,1} ^(1713:3) В разгара на дебатите по време на тази заключителна среща един от йерусалимските фарисеи доведе при Иисус безумен юноша, обладаван от непокорен и разбунтувал се дух. Довеждайки при Иисус това загубило разсъдъка си момче, той каза: “Какво можеш да направиш за избавление от подобен недъг? Умееш ли да изгонваш бесове?” И когато Учителят погледна юношата, той се проникна от състрадание и като помоли момчето да дойде при него, го хвана за ръка и каза: “Ти знаеш кой съм аз; излез от него; и аз заповядвам на един от твоите верни другари да следи да не се върнеш.” И към момчето веднага се върна нормалният и здрав ум. Това е първият случай, когато Иисус действително изгони “зъл дух” от човек. Във всички предишни случаи той имаше работа само с мнимо обладаване от бяс; но това беше истински случай на обладаване, какъвто понякога се наблюдаваше в онези дни чак до Петдесетница, когато духът на Учителя беше излят над цялата плът завинаги, затваряйки за тези немного на

брой небесни метежници възможността да злоупотребяват с някои нестабилни хора.

^{153:4.2 (1714.1)} Когато народът се изуми от видяното, един от фарисеите стана и обвини Иисус в това, че може да извършва такива неща, защото е в съюз с бесовете; че със своите думи, с които е изгонил този бяс, той е признал, че те се познават; и по-нататък той каза, че според религиозните учители и водачи на Йерусалим Иисус извършва всички свои така наречени чудеса с властта, дадена му от княза на бесовете – Веелзевул. Фарисеят каза: “Стойте настрана от този човек; той е партньор на Сатаната.”

^{153:4.3 (1714.2)} Тогава Иисус каза: “Как Сатана може да изгони Сатаната? Царството, разделено на части, от вражди ще загине; семейството, раздирано от разпри, няма да устои. Може ли един град да издържи обсада, ако е разделен? Ако Сатана изгони Сатаната, той ще излезе сам срещу себе си; как ще устои неговото царство? Но вие следва да знаете, че никой не може да влезе в дома на силния човек и да открадне неговите вещи, ако преди това не го надделее и не го върже. И ако е вярно, че аз изгонвам бесове с властта на Веелзевул, то с каква власт ги гонят вашите хора? Нека те ви бъдат съдии. Ако аз изгонвам бесове с Духа Божий, то наистина Царството Божие вече е дошло при вас. Ако не бяхте заслепени от предразсъдъци и въведени в заблуждение от страха и гордостта, щеше да ви бъде лесно да видите, че сред вас е този, който е повече от бесовете. Вие ме принуждавате да заявя: който не е с мен, е против мен и който не се събира с мен – той разточителства.

Позволете сериозно да предупредя вас, способните с отворени очи и преднамерен зъл умисъл съзнателно да приписвате деяния Божии на действия на бесовете! Истина, истина ви казвам: всички ваши грехове ще ви се простят и даже всяка ваша хула, но на този, който съзнателно и с греховно намерение хули Бога, няма да му се прости никога. Доколкото такива затынали в порока хора никога няма да помолят и няма да получат прошка, те са виновни в греха на вечното отхвърляне на божествената прошка.

153:4.4 (1714.3) Много от вас стоят днес на кръстопът; вие стигнахте до началото на извършването на неизбежния избор между волята на Отеца и избраните от вас самите пътища на тъмнината. И вашият днешен избор ще определи бъдещето ви. Вие трябва или да направите дървото добро и плода му добър, или дървото ще стане лошо и неговият плод ще стане лош. Аз заявявам, че във вечното Царство на моя Отец дървото се познава по неговите плодове. Но тези от вас, които се подобни на ехидни – как можете вие, вече избавили се от злото, да донесете добър плод? В края на краищата от излишъка на зло във вашите сърца говорят устата ваши.”

153:4.5 (1714.4) След това стана още един фарисей и каза: “Учителю, бихме искали да видим от теб предзнаменование, което би ни убедило в твоята власт и в правото да учиш. Ще се съгласиш ли на такова условие?” Чувайки това, Иисус каза: “На това невярващо, търсещо знаци поколение му е нужно знамение, но на вас няма да ви бъде даден друг знак освен този, който вече имате, и

това, което вие ще видите, когато Синът Човешки ви напусне.”

^{153:4.6 (1714.5)} И когато свърши да говори, апостолите го обкръжиха и го изведоха от синагогата. В мълчание те се отправиха заедно с него в къщи, във Витсаида. Те бяха поразени и даже малко изплашени от внезапната промяна в маниера на неговото обучение. Никога преди те не го бяха виждали толкова войнствен.

5. Съботната вечер

^{153:5.1 (1715.1)} Отново и отново Иисус разбиваше на парчета надеждите на своите апостоли, постоянно разрушавайки техните съкровени мечти, но никога дотогава те не бяха изпитвали такова разочарование и скръб. В допълнение, този път тяхната потиснатост се смесваше с чувството на истински страх за своя живот. Всички те бяха удивени и поразени от такава масова измяна на тълпата. Те бяха и донякъде изплашени и обезкуражени от неочакваната дързост и самоуверената решимост на пристигналите от Йерусалим фарисеи. Но повече от всичко бяха объркани от резките маниери на Иисус. В обичайни условия те биха приветствали това войнствено отношение, но това, което стана – заедно с много други неочакваности, ги стресна.

^{153:5.2 (1715.2)} И сега, когато те се върнаха в къщи, Иисус – в допълнение към тези преживявания – се отказа от храна задълго, уединявайки се в една от горните стаи. Наближаваше полунощ, когато Йоав, водачът на евангелистите, се върна и събщи, че около една трета от неговите съратници са предали тяхното дело. Цялата вечер

един след друг идваха верни ученици, съобщавайки за внезапното и всеобщо изменение на отношението към Учителя в Капернаум. Религиозните водачи от Йерусалим, без да губят време, с всички методи разпалваха неприязън, стремейки се да настроят народа против Иисус и неговите учения. В тези тежки часове дванадесетте жени се съвещаваха в дома на Петър. Те бяха крайно разстроени, но всички до една останаха верни на своето дело.

153:5.3 (1715.3) Беше малко след полунощ, когато Иисус слезе от горната стая и се присъедини към дванадесетте и техните съратници, наброяващи общо около тридесет човека. Той каза: “Аз разбирам, че очистването на Царството ви терзае, но то е неизбежно. И все пак, след цялата получена от вас подготовка, има ли действително основание да се спъвате в моите думи? Защо сте изпълнени със страх и ужас, виждайки как Царството се освобождава от тези равнодушни тълпи и нерешителни ученици? Защо се опечалявате в зората на този ден, когато духовните учения за Небесното царство ще засияят с нова слава? Ако това изпитание е твърде трудно за вас, то какво ще направите, когато Синът Човешки трябва да се върне при Отеца? Кога и как ще се подготвите за това време, когато аз се възнеса там, откъдето дойдох в този свят?”

153:5.4 (1715.4) Любими мои, вие трябва да помните, че укрепява само духът; от плътта и всичко, което се отнася към нея, има малко полза. Думите, казани ви от мен, са дух и живот. Не унивайте! Аз не съм ви изоставил. Мнозина ще бъдат оскърбени от откровените думи, произнесени тези дни. Вие вече чухте, че много от моите ученици се обърнаха; те

вече не ме следват. Още от самото начало аз знаех, че ще дойде ден, когато тези несигурни вярващи ще ни оставят на половината път. Нима не избрах вас, дванадесет човека, и не ви отделих като посланици на Царството? А сега – във време като това, ще ме оставите ли и вие? Нека всеки от вас следи за своята вяра, защото един от вас го грози сериозна опасност.” И когато Иисус замлъкна, Симон Петър каза: “Вярно, Господи, ние сме опечалени и смутени, но никога няма да те оставим. Ти ни научи на слова, даващи вечен живот. Ние вярвахме в теб и те следвахме в течение на цялото това време. Ние няма да се отречем от теб, защото знаем, че ти си изпратен от Бога.” И когато Петър замлъкна, всички те като един кимнаха в потвърждение на своята клетва за вяност.

153:5.5 (1716.1) Тогава Иисус каза: “Вървете да си починете, защото настъпват трудни времена – очакват ни напрегнати дни.”

Документ 154. Последни дни в Капернаум

154:0.1 (1717.1) В ПАМЕТНАТА съботна вечер на 30 април, докато Иисус вселяваше увереност и мъжество в своите подтиснати и смутени ученици, в Тивериада се провеждаше съвещание на Ирод Антипа с група специални представители на йерусалимския Синедрион. Тези книжници и фарисеи уговаряха Ирод да арестува Иисус. Те с всички сили се опитваха да го убедят, че Иисус подстрекава народа към разкол и даже към метеж. Но Ирод се отказа да вземе мерки против Иисус като политически престъпник. Съветниците на Ирод правдиво му изложиха епизода, станал на противоположния бряг на езерото,

разказвайки му как народът се е опитал да провъзгласи Иисус за цар и как той е отхвърлил това предложение.

^{154:0.2 (1717.2)} Един от приближените на Ирод, Хуза, чиято жена влизаше в попечителския женски корпус, му съобщи, че Иисус не го интересува земната власт и че единствената му грижа е установяването на духовно братство за своите вярващи, което той нарича Царството небесно. Ирод напълно се доверяваше на съобщенията на Хуза и се отказа да се намесва в дейността на Иисус. Освен това по това време в отношението си към Иисус Ирод се влияеше от своя суеверен страх пред Йоан Кръстител. Ирод беше един от тези еврейски вероотстъпници, които, не вярвайки в нищо, се бояха от всичко. Той се измъчваше от угризения на съвестта поради това, че ексекутира Йоан, и не искаше да бъде въввлечен в интригите против Иисус. Знаеше за много болни, които очевидно Иисус беше изцелил, и той го смяташе или за пророк, или за относително безобиден религиозен фанатик.

^{154:0.3 (1717.3)} Когато евреите заплашиха да съобщят на кесаря, че Ирод укрива предател, той им нареди да излязат от неговата зала за съвещания. Затова в течение на една седмица всичко остана без промяна и за това време Иисус подготви своите последователи за надвисналото разпръскване.

1. Седмичата на съвещания

^{154:1.1 (1717.4)} От 1 до 7 май Иисус се съвещаваше със своите най-близки последователи в дома на Зеведей. Само проверените и изпитани ученици бяха допускани на тези

събрания. По това време имаше само около сто ученика, на които стигаше нравствена смелост да отправят предизвикателство по отношение на фарисеите и открито да заявят за своята вяроност към Иисус. С тази група той провеждаше сутрешни, дневни и вечерни занятия. Неголеми групи посетители се събираха всяка сутрин край морето, където с тях беседваше някой от евангелистите или апостолите. Тези групи рядко наброяваха повече от петдесет човека.

^{154:1.2 (1717.5)} В петък същата седмица управителите на капернаумската синагога взеха официални мерки, закривайки достъпа в дома Господен за Иисус и неговите последователи. Това беше направено в резултат от подстрекателството на йерусалимските фарисеи. Иаир напусна поста началник на синагогата и открито заяви, че поддържа Иисус.

^{154:1.3 (1718.1)} За последен път Иисус учи на брега на морето по обед в събота, 7 май, когато той излезе пред събралата се тук група, наброяваща по-малко от сто и петдесет човека. Тази съботна вечер ознаменува най-големия спад в популярността на Иисус и неговите учения. След това се наблюдаваше неотклонно, бавно, но по-здроаво и надеждно нарастване на благоприятното отношение. Появиха се нови последователи, които в голяма степен се опираха на духовната вяра и истинския религиозен опит. Повече или по-малко сложният и компромисен преходен стадий между материалните представи за Царството, които бяха поддържани от някои последователи на Учителя, и от по-идеалистичните представи за Царството, на които учеше

Иисус, останаха в миналото. Започвайки от това време, възвестяването на Евангелието за Царството стана по-открито и се осъществяваше с голям размах и по-широк духовен обхват.

2. Седмицата за отдих

^{154:2.1 (1718.2)} В неделя, 8 май, йерусалимският Синедрион се разпореди да закрийт всички синагоги в Палестина за Иисус и неговите последователи. Това беше ново и безпрецедентно узурпиране на властта от йерусалимския Синедрион. Преди това всяка синагога беше съществувала и функционираше като независимо паство и се беше подчинявала на свой собствен съвет от управляващи. Само синагогите на Йерусалим бяха подвластни на Синедриона. Това спешно решение на Синедриона доведе до излизане в оставка на петима от неговите членове. За предаване на разпореждането и провеждането му в живота бяха веднага изпратени сто пратеника. За кратък период от две седмици всяка синагога на Палестина се покори на този манифест на Синедриона освен синагогата на Хеврон. Управителите на хевронската синагога се отказаха да признаят правото на Синедриона да разпространява своята юрисдикция над техните енориаши. Отказът да се подчинят на йерусалимското разпореждане се обясняваше с желанието да отстояват автономията на паството, а не със симпатии към делото на Иисус. Скоро след това синагогата на Хеврон беше унищожена от пожар.

^{154:2.2 (1718.3)} В това неделно утро Иисус обяви седмица за отдих, като посъветва всички ученици да се върнат в своите семейства или приятели, за да дадат отдих на

измъчените си души и да ободрят своите близки. Той каза: “Вървете във вашите родни места, където ще можете да отдъхнете или ловите риба, и се молете за разпространяването на Царството.”

154:2.3 (1718.4) Тази седмица за отдих позволи на Иисус да посети много семейства и групи по крайбрежието. Освен това той няколко пъти отиде на риболов заедно с Давид Зеведеев – той прекарваше много време в уединени разходки и всеки път наблизко се скриваха двама или трима от най-преданите пратеници на Давид, получили от него ясни указания да охраняват Иисус. В течение на седмицата за отдих не се провеждаше никакво публично обучение.

154:2.4 (1718.5) В течение на същата седмица Натанаил и Яков Зеведееви се разболяха сериозно. В продължение на три дни и нощи те се мъчеха от остро и тежко разстройство на храносмилането. На третата нощ Иисус изпрати Саломия, майката на Яков, да си отдъхне и започна да се грижи за своите страдащи апостоли. Разбира се, Иисус можеше мигновено да изцели тези двама мъже, но нито Отецът, нито Синът използват този метод, когато става дума за ежедневни трудности и недъзи на децата човешки в еволюционните светове на времето и пространството. Нито веднъж в продължение на целия си богат на събития живот в плът Иисус не оказа никаква свръхестествена помощ на когото и да е от членовете на своето земно семейство или на своите най-близки последователи.

154:2.5 (1719.1) Вселенските трудности и планетарни препятствия бяха необходими като част от емпиричната подготовка, предназначена за осигуряване на растежа и

развитието, за постепенното усъвършенстване на еволюиращите души на смъртните създания. Одухотворяването на човешката душа изисква непосредствен, имащ възпитателно значение опит за решаването на широк кръг реални проблеми във вселената. Животните и низшите форми волеви създания не се развиват в благоприятно направление в облекчени условия на съществуване. Проблемните ситуации, в съвкупност с подбуждащите стимули, пораждат такива видове дейност на разума, душата и духа, които в огромна степен спомагат за постигането на благородните цели на еволюцията на смъртните и на по-висши нива на духовно предназначение.

3. Второто съвещание в Тивериада

154:3.1 (1719.2) На 16 май в Тивериада се състоя второто съвещание на йерусалимските власти с Ирод Антипа. Присъстваха както религиозни, така и политически водачи на Йерусалим. Еврейските предводители можаха да съобщят на Ирод, че практически всички синагоги както в Галилея, така и в Юдея са закрити за ученията на Иисус. Те направиха нов опит да накарат Ирод да арестува Иисус, но той отказа да изпълни тяхното искане. Но на 18 май Ирод се съгласи с плана, позволяващ на член от Синедриона да вземе Иисус под стража, за да го достави в Йерусалим и да го съди по религиозни мотиви, ако римският управител на Юдея се съгласи с такъв план. В това време враговете на Иисус упорито разпространяваха по цяла Галилея слухове, че Ирод е започнал враждебно да се отнася към Учителя и че се кани да унищожи всички, които вярват в ученията на Иисус.

^{154:3.2 (1719.3)} В съботната нощ на 21 май в Тивериада стана известно, че гражданските власти на Йерусалим не възразяват против съглашението между Ирод и фарисеите да хванат Иисус и да го доставят в Йерусалим, където той би застанал пред Синедриона по обвинение в неуважение към свещените закони на евреите. Съответно в тази вечер, няколко минути след полунощ, Ирод подписа разпореждане, което упълномощаваше чиновниците на Синедриона да арестуват Иисус във владенията на Ирод и със сила да го доставят в Йерусалим за съд. Ирод се поддаде на силния натиск от различни страни, преди да се съгласи да даде своето разрешение, и той прекрасно разбираше, че в Йерусалим Иисус не може да очаква честен съд от своите заклетни врагове.

4. Съботната вечер в Капернаум

^{154:4.1 (1719.4)} В тази вечер група от петдесет уважаеми граждани на Капернаум се събраха в синагогата за обсъждане на важния въпрос за това, как да постъпят с Иисус. Те говориха и спориха до полунощ, но не можаха да стигнат до общо мнение. С изключение на няколко души, които клоняха към това, че Иисус е Месия или поне свят човек, или може би пророк, събранието се раздели на четири приблизително равни групи, които се придържаха съответно към четири възгледа за Иисус:

^{154:4.2 (1719.5)} 1. Той е заблуждаващ се и безобиден религиозен фанатик.

^{154:4.3 (1719.6)} 2. Той е опасен интригант и подстрекател, способен да вдигне въстание.

154:4.4 (1720.1) 3. Той е в съюз с бесовете – може би даже е техен княз.

154:4.5 (1720.2) 4. Той е душевно болен, луд, психически неустойчив.

154:4.6 (1720.3) Много се говорì за това, че Иисус проповядва доктрини, тревожещи простите хора; неговите врагове твърдяха, че ученията му са откъснати от живота, че всичко ще рухне, ако всеки човек сериозно се опита да живее съгласно неговите идеи. И много последващи поколения повтаряха същото. Много разумни и доброжелателни хора – даже в по-просветената епоха, към която се отнасят настоящите откровения – твърдят, че съвременна цивилизация не би могла да бъде построена върху ученията на Иисус, и отчасти те са прави. Но всички тези съмняващи се забравят, че върху основата на неговите учения може да се построи далеч по-добра цивилизация; и някога това ще стане. Този свят никога сериозно не се е опитвал широко да претвори в живота ученията на Иисус независимо от нееднократните колебливи опити да се следват доктрините на така нареченото християнство.

5. Паметната неделна сутрин

154:5.1 (1720.4) Двадесет и втори май стана паметен ден в живота на Иисус. В тази неделна сутрин преди разсъмване от Тивериада пристигна един много забързан пратеник на Давид и съобщи, че Ирод е одобрил или се кани да одобри ареста на Иисус от чиновниците на Синедриона. Това известие за надигащата се опасност накара Давид Зеведеев да вдигне своите пратеници и да ги изпрати при всички

местни групи ученици с искане да пристигнат на извънреден съвет, насрочен за седем часа сутринта. Когато балдъзата на Юда (брата на Иисус) чу за това тревожно съобщение, тя оповести за него на всички живи в окръга членове на семейството на Иисус, поканвайки ги веднага да се съберат в дома на Зеведей. И скоро, в отговор на този срочен призив, тук пристигнаха Мария, Яков, Йосиф и Рут.

154:5.2 (1720.5) На тази ранна сутрешна среща Иисус даде своите прощални указания на събралите се ученици, тоест за известно време той се прости с тях, защото прекрасно знаеше, че скоро те ще бъдат изгонени от Капернаум. Той ги посъветва да търсят водителството на Бога и да продължават делото на Царството независимо от последствията. На евангелистите предстоеше да се трудят така, както те смятаха за целесъобразно, чак до тяхното възможно свикване в бъдеще. Той избра дванадесетте евангелисти в своето обкръжение; на дванадесетте апостоли каза да останат с него, сякаш нищо не се е случило. Дванадесетте жени получиха указание да останат в дома на Зеведей и в дома на Петър, докато той не изпрати за тях.

154:5.3 (1720.6) Иисус позволи на Давид Зеведеев да съхрани своята куриерска служба, която обхващаше цялата страна, и сега, прощавайки се с Учителя, Давид каза: “Иди и върши своето дело, Учителю. Не попадай в ръцете на фанатиците и бъди винаги уверен, че пратениците ще те следват. Моите хора ще поддържат постоянно връзка с теб и от тях ти ще научаваш за състоянието на Царството в други райони, а ние ще знаем всичко за теб. Каквото и да се случи

с мен, нищо няма да попречи на тази служба, тъй като назначих първи, втори и даже трети заместник. Аз не съм нито учител, нито проповедник, а правя това по повеля на сърцето си и нищо няма да може да ме спре.”

^{154:5,4 (1720,7)} Към 7,30 часа сутринта Иисус започна своето прощално обръщение пред почти сто вярващи, които запълниха вътрешното пространство на дома. За всички присъстващи това беше тържествено събитие, но Иисус беше необичайно весел; той отново стана самия себе си. Сериозността, свойствена му в продължение на много седмици, изчезна и той въодушевяваше всички с думи на вяра, надежда и мъжество.

6. Пристигането на семейството на Иисус

^{154:6,1 (1721,1)} Към осем часа в тази неделна сутрин в отговор на срочния призив на балдъзата на Юда пристигнаха петте члена на земното семейство на Иисус. От цялото му семейство в плът само един човек – Рут, никога не престана от цялото си сърце да вярва в божествеността на неговата мисия на Земята. Юда и Яков, и даже Йосиф, все още в значителна степен запазваха своята вяра в Иисус, но гордостта взе връх над тяхното здравомислие и действителни духовни наклонности. Мария също се разкъсваше между любовта и страха, между майчината любов и семейната гордост. Макар че я мъчеха съмнения, тя продължаваше смътно да помни посещението на Гавраил преди раждането на Иисус. Фарисеите се стараеха да убедят Мария, че Иисус не е на себе си, че е полудял. Те настояваха тя, заедно със своите синове, да се опита да го уговори да прекрати по-нататъшната дейност като

обществен учител. Те убеждаваха Мария, че скоро здравето на Иисус ще бъде подкопано, а ако му бъде позволено да продължава, цялото семейство го очаква само безчестие и позор. Затова, когато дойде съобщение от балдъзата на Юда, и петимата веднага тръгнаха към дома на Зеведей, защото още вечерта се събраха при Мария за състоялата се среща с фарисеите. Поговорили с йерусалимските водачи, далеч след полунощ всички те в по-голяма или по-малка степен се убедиха, че Иисус се държи странно и че се е държал странно вече толкова време. Макар че Рут не можеше да обясни всичко в неговото поведение, тя настояваше, че той винаги се е отнасял справедливо към тяхното семейство, и се отказа да се съгласи с плана, целта на който беше да се опитат да го разубедят от по-нататъшен труд.

^{154:6.2 (1721.2)} По пътя към дома на Зеведей те обсъдиха тези въпроси и решиха, че ще се опитат да уговорят Иисус да се върне в къщи заедно с тях, защото, както каза Мария: "Аз зная, че бих могла да повлияя на своя син, стига той само да се съгласеше да си дойде в къщи и да ме изслуша." Яков и Юда вече чуха за това, че Иисус се канят да го арестуват и да го докарат в Йерусалим, за да го съдят. Освен това те се бояха и за собствения си живот. Докато Иисус се ползваше с популярност сред народа, неговото семейство не възразяваше всичко да върви по реда си, но сега, когато жителите на Капернаум и йерусалимските вождове внезапно се опълчиха срещу него, те започнаха остро да чувстват гнета на позора, който може да им навлече тяхното деликатно положение.

154:6.3 (1721.3) Те разчитаха да се видят с Иисус, да поговорят с него насаме и да го накарат да се върне в къщи с тях. Надяваха се да го уверят, че ще му простят невниманието към тях – ще забравят и ще му простят, – ако само той се откаже от нелепите опити да проповядва новата религия, способна да достави само неприятности на самия него и да навлече позор на неговото семейство. На всичко това Рут отговаряше само едно: “Аз ще кажа на своя брат, че го смятам за Божий човек, и се надявам, че той ще поиска по-скоро да умре, отколкото да позволи на тези нечестиви фарисеи да сложат край на неговите проповеди.” Йосиф обеща да се погрижи за това, Рут да мълчи, докато останалите уговарят Иисус.

154:6.4 (1721.4) Когато стигнаха дома на Зеведей, прощалното обръщение на Иисус към учениците достигна своята кулминация. Те се опитаха да влязат в дома, но той беше докрай запълнен с хора. Накрая успяха да се настанят на задната веранда и да предадат на Иисус чрез хората вестта така, че когато тя стигна до Симон Петър, той прекъсна Учителя и прошепна: “Виж, дошла е майка ти и твоите братя и нямат търпение да поговорят с теб.” Майката на Иисус не осъзнаваше колко важно беше за Иисус това последно обръщение към своите последователи. Тя не съзнаваше и това, че неговата реч може във всеки момент да бъде прекъсната от пристигането на тези, които се канят да го арестуват. Тя действително предполагаше, че след толкова дълго и явно отчуждение, отчитайки този факт, че тя и неговите братя демонстрираха своята благосклонност и сами дойдоха при него, Иисус ще прекрати своето

изказване и ще дойде при тях, още щом му съобщят, че те го чакат.

^{154:6.5 (1722.1)} Това стана поредният случай, когато неговата земна майка не можа напълно да разбере, че той трябва да се занимава с делото на своя Отец. И затова Мария и неговите братя бяха дълбоко оскърбени, когато независимо от това, че той замлъкна, за да изслуша съобщението, вместо да видят как бърза да ги поздрави, те чуха неговия мелодичен глас, зазвучал с нова сила: “Кажете на моята майка и моите братя, че не следва да се тревожат за мен. Отецът, изпратил ме в този свят, няма да ме остави, няма да пострада и моето семейство. Нека съберат кураж и повярват на Оцеца на Царството. В края на краищата, коя е моята майка и кои са моите братя?” И протягайки ръце към своите ученици, събрали се в залата, той каза: “Аз нямам майка. Аз нямам братя. Ето моята майка и моите братя! Защото който изпълнява волята на моя небесен Отец, той ми е майка и брат, и сестра.”

^{154:6.6 (1722.2)} Като чу тези думи, Мария припадна в ръцете на Юда. Те изнесоха майката в градината, за да я върнат към съзнание. В това време Иисус завършваше своята прощална реч. След това той се канеше да излезе навън, за да побеседва с майка си и братята си, но от Тивериада срочно пристигна пратеник и съобщи, че насам тръгват чиновници на Синедриона, упълномощени да арестуват Иисус и да го откарат в Йерусалим. Получавайки това известие, Андрей прекъсна Иисус и му съобщи за това.

^{154:6.7 (1722.3)} Андрей забрави, че Давид е разположил около дома на Зеведей приблизително около двадесет и пет

патрула и че никой не може да ги изненада; затова попита Иисус какво следва да предприеме. Учителят стоеше в мълчание, докато неговата майка се намираше в градината, където идваше на себе си потресена от неговите думи: “Аз нямам майка.” Именно в това време една от жените стана и възкликна: „Благословена да е утробата, която те е износила, и гърдите, които са те откърмили!” Иисус за миг прекъсна своя разговор с Андрей, за да отговори на тази жена: “Не, блажен е този, който слуша словото Божие и има мъжеството да му се подчинява.”

154:6.8 (1722.4) Мария и братята на Иисус смятаха, че Иисус не ги разбира, че той е изгубил интерес към тях, не осъзнавайки, че именно те се отказаха да разберат Иисус. Иисус прекрасно разбираше колко трудно се разделят хората със своето минало. Той знаеше какво въздействие оказва на хората красноречието на проповедника и знаеше, че съзнанието реагира на логиката и доказателствата. Но той също така знаеше колко неизмеримо по-трудно е да убеди хората *да се отрекат от миналото*.

154:6.9 (1722.5) Извечна е истината: всеки, който смята, че неправилно са го разбрали или че не са го оценили, ще намери в Иисус отзивчив приятел и отзивчив съветник. Той предупреждаваше апостолите, че враговете на човека могат да бъдат в неговото семейство, но едва ли осъзнаваше доколко точно това предсказание ще съответства на неговия собствен живот. Иисус не се отрече от своето земно семейство, за да се заеме с делото на Отеца – неговото семейство се отрече от него. Впоследствие, след смъртта на Учителя и неговото възкресение, когато Яков

свърза своя живот с ранното християнство, той безмерно страдаше поради това, че не се е възползвал от предоставената му преди това възможност да общува с Иисус и неговите ученици.

^{154:6.10 (1723.1)} Преминавайки през тези събития, Иисус реши да се ръководи от ограничените познания на своя човешки разум. Придобивайки опит от общуване със своите съратници, той искаше да бъде само човек. И в човешкото съзнание на Иисус съществуваше намерението да се види преди заминаването със своето семейство. Той не искаше да прекъсва своите разсъждения и по този начин да привлича всеобщото внимание към тяхната първа среща след толкова дълга раздяла. Канеше се да завърши своето обръщение и да се види с тях след това, преди да замине, но тези планове бяха незабавно провалени от неблагоприятното стечение на обстоятелствата.

^{154:6.11 (1723.2)} Прибързаността на тяхното бягство беше още повече усилена от появата при задния вход в дома на Зеведей на отряд куриери на Давид. Объркването, предизвикано от куриерите, изплаши апостолите, които решиха, че тези хора са дошли, за да ги заловят, и в страха си пред ареста те се хвърлиха през парадния вход към стоящите готови лодки. И всичко това обяснява защо Иисус не се видя със своето семейство, очакващо го на задния външен вход на къщата.

^{154:6.12 (1723.3)} Но той все пак каза на Давид Зеведей, бързо сядайки в лодката: “Кажи на моята майка и моите братя, че съм им благодарен за тяхното идване и че съм се канел да се видя с тях. Нека не ми се обиждат, а по-добре да се

стремят да познаят волята Божия и да придобият милосърдие и мъжество за изпълнение на тази воля.”

7. Прибързаното бягство

^{154:7.1 (1723.4)} Така в тази неделна сутрин, двадесет и втори май 29 година от н.е., Иисус, заедно със своите дванадесет апостоли и дванадесет евангелисти, прибързано избяга от чиновниците на Синедриона, които се приближаваха към Витсаида упълномощени от Ирод Антипа да го арестуват и да го доставят в Йерусалим, за да го съдят по обвинение в богохулство и други нарушения на свещените закони на евреите. Беше около девет и половина, когато в тази красива сутрин тези двадесет и пет човека хванаха веслата и отплаваха към източния бряг на Галилейското езеро.

^{154:7.2 (1723.5)} Зад лодката на Учителя следваше друга, по-малка, с шестима куриери на Давид, получили задачата да поддържат връзка с Иисус и неговите съратници и да следят за това, известията за тяхното местонахождение и безопасност редовно да се предават в дома на Зеведей във Витсаида, който вече в течение на известно време беше център на всяка дейност, свързана с Царството. Но на Иисус не му беше съдено да отседне отново в дома на Зеведей. Занапред, до свършването на неговия земен живот, Учителят действително „нямаше къде да преклони глава”. От това време той вече нямаше даже подобие на покрив.

^{154:7.3 (1723.6)} Те стигнаха до най-близкото село Хереса и оставиха своята лодка при приятели. Започнаха скитанията, в които измина тази богата на събития

последна година от земния живот на Учителя. Известно време те останаха във владенията на Филип, преминавайки от Хереса до Кесария Филипова, откъдето тръгнаха към крайбрежието на Финикия.

154:7.4 (1723.7) Тълпата остана в дома на Зеведей, гледайки как тези две лодки пресичат езерото по своя път към източния бряг, и беше силно изплашена, когато тук нахлуха йерусалимските чиновници и започнаха да търсят Иисус. Те отказаха да повярват, че той им се е изплъзнал, и докато Иисус заедно със своята група се придвижваше на север през Ватанае, фарисеите и техните помощници изгубиха почти цяла седмица, търсейки го напразно в околностите на Капернаум.

154:7.5 (1724.1) Членовете на семейството на Иисус се върнаха в къщи в Капернаум и прекараха около седмица в разговори, спорове и молитви, в обърканост и страх. Едва в четвъртък по обед те можаха да се успокоят, когато Рут се върна от дома на Зеведей, където узна от Давид, че нейният баща-брат е в безопасност и в добро здраве се е насочил към финикийското крайбрежие.

Документ 155. Бягство през северна Галилея

155:0.1 (1725.1) СЛИЗАЙКИ на брега в Хереса в този изпълнен със събития неделен ден^q Иисус и двадесет и четиримата поеха на север и скоро стигнаха до прекрасния парк на юг от Витсаида-Юлия, където прекараха нощта. Те бяха запознати с това място, тъй като в миналото често спираха тук. Преди да отидат да си легнат^q Учителят събра около себе си своите последователи и обсъди с тях планове за

тяхното предполагаемо пътешествие през Витания и Северна Галилея към финикийското крайбрежие.

1. Защо беснеят езичниците?

^{155:1.1 (1725.2)} Иисус каза: “Всички вие трябва да помните как Псалмопевецът говореше за тези времена: “Защо беснеят езичниците и народите на света правят тщеславни планове? Царете на земята и управителите човешки сплотяват сили против Господа и против неговите помазаници, казвайки: “Да разбием оковите на милосърдието, да отхвърлим пътя на любовта.”

^{155:1.2 (1725.3)} Днес виждате как това се сбъдва пред вашите очи. Но на вас няма да ви се наложи да видите изпълнението на останалите пророчества на Псалмопевеца, тъй като той се придържаше към погрешни представи за Сина Човешки и неговите мисии на Земята. Моето царство, основано на любовта, се възвестява в милосърдието и се претворява в безкористно служене. Моят Отец не седи на небето, надсмивайки се над езичниците. Той не се гневи в Своего огромно недоволство. Вярно е обещанието, че синът ще получи тези така наричани езичници (в действителност – своите невежи и необучени събратя) в наследство. Аз ще приема тези друговерци с разтворени обятия, с милост и любов. Цялото това милосърдие ще бъде оказано на така наричаните езичници независимо от злополучното явление, намекващо, че победоносният Син “ще ги съкруши с железен прът, ще ги разбие като глинено гърне”. Псалмопевецът ви убеждаваше да “служите на Господа в страх” – аз ви приканвам да приемете възвишените привилегии на божествено синовство чрез вярата; той

повелява да се радвате с трепет; аз ви приканвам да се радвате с увереност. Той казва: “Почетете Сина, за да не се гневи той и да не загинете, когато се прояви неговият гняв.” Но вие, преживели с мен тези години, добре знаете, че гневът и яростта нямат отношение към установяването на Царството в сърцата на хората. Но Псалмопевецът действително е видял светлината на истината, когато, завършвайки това предупреждение, каза: “Благословени са тези, които вярват на този Син.”

^{155:1.3 (1725.4)} Двадесет и четиримата продължаваха да слушат Иисус, който казваше: “Езичниците не са без оправдание, когато се гневят на нас. Благодарение на оскъдността и тесния си кръгзор те са способни с голяма увлеченост да се концентрират над своите сили. Тяхната цел е близо и е повече или по-малко зрима; затова техните усилия се отличават с геройство и решителност. Вие, заявяващи за влизането в Царството небесно, сте твърде нерешителни и неопределени в своите методи на обучение. Езичниците неотклонно вървят към своите цели; вие сте виновни в прекомерен и постоянен копнеж. Ако желаете да влезете в Царството, защо не го вземете с духовен шурм, както езичниците завладяват обсаден град? Вие едва ли сте достойни за Царството, ако вашето служене основно се състои от съжаление за миналото, жалби за настоящето и напразни надежди за бъдещето. Защо беснеят езичниците? Защото те не знаят истината. Защо вие изнемогвате в напразен копнеж? Защото не се *подчинявате* на истината. Оставете безполезния копнеж и вървете напред, смело изпълнявайки това, което се отнася до установяването на Царството.

^{155:1.4 (1726.1)} Във всичко, което вие правите, избягвайте едностранчивостта или прекомерното служене на своята дейност. Фарисеите, стремящи се да ви унищожат, действително предполагат, че вършат богоугодно дело. Традициите дотолкова са стеснили техния кръгзор, че предразсъдъците са ги ослепили и страхът ги е направил безчувствени. Спомнете си гърците, които имат наука без религия, докато евреите имат религия без наука. И когато хората ги въвеждат в заблуждение, заставяйки ги да приемат такова тясно и изкривено парченце от истината, тяхната единствена надежда за спасение е връзката им с истината, покръстването.

^{155:1.5 (1726.2)} Бих искал особено да подчертая следната вечна истина: ако вие, придобивайки връзка с истината, се научите в своя собствен живот да демонстрирате тази възхитителна цялостност на праведността, вашите събратя ще ви последват, за да постигнат това, което вие вече сте постигнали. Степента, в която търсачите на истината биват привлечени към вас, представлява степента на вашата отдаденост на истината, вашата праведност. Степента, в която ви се налага да вървите със своето послание към хората, в известен смисъл е мярка за вашата неспособност да живеете цялостен или праведен живот — живот в съгласие с истината.”

^{155:1.6 (1726.3)} И на много друго учеше Иисус своите апостоли и евангелисти, преди те да му пожелаят лека нощ и да се отправят да си легнат.

2. Евангелистите в Хоразин

^{155:2.1 (1726.4)} Сутринта в понеделник, 23 май, Иисус изпрати Петър с дванадесетте евангелисти в Хоразин, докато той самият, заедно с единадесетте апостоли, влезе в Кесария Филипова през Йордан. Стигайки до пътя, водещ от Дамаск към Капернаум, те завиха на североизток и достигнаха кръстопътя за Кесария Филипова, откъдето вече се добраха до града, където се намираха и учеха в течение на цели две седмици. Те пристигнаха тук по обед във вторник, 24 май.

^{155:2.2 (1726.5)} Петър и евангелистите останаха в Хоразин две седмици, проповядвайки Евангелието на Царството пред неголяма, но убедена група вярващи. Но те не успяха да спечелят тук много новообърнати. Нито един град в цялата Галилея не даде на Царството толкова малко души, колкото Хоразин. Следвайки указанията на Петър, дванадесетте евангелисти говореха по-малко за изцеление – за физически неща, но с удвоена енергия проповядваха и учеха на духовните истини за Небесното царство. Тези две седмици в Хоразин станаха за дванадесетте евангелисти истинско бойно кръщение, тъй като това беше най-трудният и непродуктивен период в техния живот. Лишени от удовлетворението, което носи завоюването на нови души за Царството, всеки от тях още по-сериозно и искрено погледна в собствената си душа и оцени нейния духовен растеж по пътищата на новия живот.

^{155:2.3 (1726.6)} На 7 юни, когато стана ясно, че повече желаещи да търсят влизане в Царството няма да има, Петър свика своите другари и се отправи с тях в Кесария Филипова, за да се присъедини към Иисус и апостолите. Те пристигнаха

тук около обед в сряда и прекараха цялата вечер, разказвайки за опита, придобит сред невярващите на Хоразин. По време на състоелите се тази вечер дискусии Иисус още няколко пъти се докосна до притчата за сеяча и подробно се спря на смисъла на привидните неуспехи, с които хората се сблъскват в своя живот.

3. В Кесария Филипова

^{155:3.1 (1727.1)} Макар че по времето на своето двуседмично пребиваване недалеч от Кесария Филипова Иисус не водеше публична дейност, апостолите без излишно огласяне проведоха в града цяла поредица срещи, а много вярващи идваха в лагера, за да поговорят с Учителя. В резултат на тези визити нови вярващи почти не се прибавиха. Всеки ден Иисус беседваше с апостолите и те започнаха по-добре да разбират, че встъпват в нова фаза на проповядване на Небесното царство. Те започнаха да осъзнават, че “Царството Божие не е ядене и пиене, а осъзнаването на духовната радост, която дава приемането на божественото синовство”.

^{155:3.2 (1727.2)} Пребиваването в Кесария Филипова се превърна в истинско изпитание за единадесетте апостоли; този двуседмичен период им се стори много труден. Те бяха на ръба на депресията и в голяма степен им липсваше периодичното въодушевление, което придаваше изпълнената с ентузиазъм личност на Петър. В това време да вярваш в Иисус и да го следваш наистина беше истинско изпитание и подвиг. Макар че за тези две седмици почти не му се отдаде да обърне в своята нова вяра нови хора, те

почерпиха много изключително полезни неща от своите ежедневни беседи с Учителя.

^{155:3.3 (1727.3)} Апостолите узнаха, че осакатявайки истината и превръщайки я в символ на вярата, юдеите са се обрекли на духовна стагнация и умиране; те узнаха, че когато изкривената истина стане гранична линия на самодоволна изключителност – вместо да служат като пътепоказатели на духовно ръководство и развитие, такива учения губят своята съзидателна и даваща живот сила и в крайна сметка спомагат само за консервация и закостеняване.

^{155:3.4 (1727.4)} Все повече научаваха те от Иисус умението да оценяват човешките личности от гледна точка на възможностите във времето и вечността. Те узнаха, че много души могат най-успешно да се научат на любов към невидимия Бог, ако отначало се научат да обичат своите зрими братя. Именно в този контекст нов смисъл придоби изразът на Учителя за безкористното служене на своите ближни: “Когато правите нещо за един от моите по-малки братя, вие правите това за мен.”

^{155:3.5 (1727.5)} Един от най-важните уроци, извлечени по време на пребиваването в Кесария, засягаше произхода на религиозните традиции и сериозната опасност, възникваща, когато започнат да свързват чувството за святост с невяти неща, обикновени идеи или ежедневни събития. Плод на една беседа стана учението, съгласно което истинската религия е идващата от сърцето преданост на човека спрямо своите висши и най-истински убеждения.

155:3.6 (1727.6) Иисус предупреждаваше своите вярващи, че ако техните религиозни стремежи останат само материални, то все по-широкото познаване на природата, постепенно изтласкващо свръхестественото обяснение на произхода на нещата, в края на краищата ще ги лиши от тяхната вяра в Бога. Ако религията е духовна, то прогресът на физическата наука никога няма да може да разколебае вярата във вечните реалности и божествените ценности.

155:3.7 (1727.7) Те узнаха, че когато религията е изцяло духовна в своите мотиви, тя прави по-достоеен всеки живот, изпълвайки го с високи цели, облагородявайки трансценденталните ценности, въодушевявайки възвишените мотиви и едновременно с това постоянно утешавайки човешката душа с висока и укрепяваща надежда. Истинската религия трябва да намалява напрежението на битието; тя освобождава вярата и мъжеството за насъщния живот и безкористното служене. Вярата спомага за духовната енергичност и праведната плодотворност.

155:3.8 (1727.8) Иисус многократно повтаряше на своите апостоли: всяка цивилизация е обречена, ако губи това по-добро, което е съществувало в нейната религия. И той непрестанно обръщаше тяхното внимание към огромната опасност от замяната на религиозния опит с религиозната символика и обреди. В течение на целия си земен живот той постоянно разбиваше застиналите религиозни форми, превръщайки ги в светла свобода на просветленото богосиновство.

4. На път към Финикия

^{155:4.1 (1728.1)} Сутринта в четвъртък, 9 юни, получавайки съобщение за успехите на Царството, доставени от куриерите на Давид от Витсаида, тази група от двадесет и пет учители на истината напусна Кесария Филипова и се отправи към фникийското крайбрежие. На път за Луз те заобиколиха заблатена местност и достигнаха кръстопътя с керванния път от Магдала в Ливанските планини – по този път те стигнаха до кръстопътя към Сидон, където и пристигнаха по обед в петък.

^{155:4.2 (1728.2)} Недалеч от Луз, където спряха да обядват в сянката на една надвиснала скала, Иисус произнесе една от най-забележителните речи, чути от апостолите за всичките години от своето общуване с него. Още не бяха успели да седнат и да разчупят хляба, когато Симон Петър попита Учителя: “Учителю, ако небесният Отец знае всичко и Неговият Дух е наша поддръжка в установяването на Царството небесно на Земята, то защо ние бягаме от заплахите на нашите врагове? Защо се отказваме да се срещнем лице в лице с противниците на истината?” Но Иисус не успя да отговори на въпроса на Петър, когато се намеси Тома: “Учителю, аз действително бих искал да зная с какво е по-лоша религията на нашите йерусалимски врагове. Каква е истинската разлика на тяхната религия от нашата? С какво може да се обяснят толкова поразителни разлики във вярата, ако всички заявяваме, че служим на един Бог?” И когато Тома замлъкна, Иисус каза: “Не бих искал да оставям без внимание въпроса на Петър, защото прекрасно зная колко просто би било неправилно да се разбере защо съм против открития сблъсък с управителите на Юдея именно сега. Но за всички вас ще бъде по-

полезно, ако се спра на въпроса на Тома. И аз ще направя това, щом се нахраните.”

5. Беседата за истинската религия

155:5.1 (1728.3) Тази незабравима беседа за религията, изложена в резюме на съвременен език, изразява следните истини:

155:5.2 (1728.4) Макар че религиите на света имат двойк произход — естествен и богооткровен, във всяко време и във всеки народ могат да се открият три явни форми на религиозно чувство. Съществуват три форми на религиозен подтик:

155:5.3 (1728.5) 1. *Примитивна религия.* Полуестествената и истинска подбуда да се боиш от тайнствените енергии и да се покланяш на висшите сили; основно, това е религия на физическата природа, религия на страха.

155:5.4 (1728.6) 2. *Религия на цивилизацията.* Прогресиращите религиозни представи и обичаи на цивилизованите раси — разсъдъчната религия, рационална теология, която се строи върху авторитета на установената религиозна традиция.

155:5.5 (1728.7) 3. *Истинска религия* — религията на откровението. Разкриването на свръхестествени ценности, частично проникване във вечните реалности, съприкосновение с добродетелта и красотата на безкрайния характер на небесния Отец, духовната религия, която може да се демонстрира в човешкия опит.

155:5.6 (1729.1) Учителят съвсем не намаляваше значението на религията, основана на физическите чувства и суеверни

страхове на природния човек, макар че той съжаляваше, че така много от тази примитивна форма на вероизповедание се съхранява в религиозните форми на по-интелигентните човешки раси. Иисус обясни в какво се състои принципната разлика на разсъдъчната религия от духовната: първата се опира върху авторитета на църквата, а другата е изцяло основана на човешкия опит.

155:5.7 (1729.2) И след това Учителят продължи своя урок по разясняването на тези истини:

155:5.8 (1729.3) Дотогава, докато хората не станат високоразумни и по-цивилизовани, ще се съхраняват много наивни и суеверни обреди, толкова характерни за еволюционните религиозни обичаи на примитивните и изостанали народи. Докато хората не достигнат нивото на по-високо и по-разпространено признание на реалностите на духовния опит, множеството мъже и жени, както и преди, ще отдават лично предпочитание на тези официални религии, които изискват само разсъдъчно съгласие, в противоположност на духовната религия, предполагаща активно участие на разума и душата в подвига на вярата – борбата на човека със суровите реалности в процеса на постепенно натрупване на опит.

155:5.9 (1729.4) Приемането на традиционните официални религии предлага прост път за удовлетворяване на присъщия на човека стремеж да утолява своите духовни потребности. Утвърдените, закостенели и господстващи официални религии служат като готово убежище за смутената и обърквана човешка душа, преследвана от страха и терзана от неопределеността. Като отплата за

удовлетворението и утешението такава религия изисква от своите привърженици само едно пасивно и чисто рационално съгласие.

^{155:5.10 (1729.5)} На Земята още дълго ще се срещат тези плахи, боязливи и нерешителни индивиди, предпочитащи такъв път на придобиване на религиозно утешение независимо от това, че свързвайки своята съдба с религиозната власт, с това те жертват суверенността на личността, унижават достойнството на уважаващия себе си човек и изцяло се отказват от правото на участие в най-завладяващия и въодушевяващ от всички възможни видове човешки опит, а именно – в личното търсене на истината, в опияняващото изправяне лице в лице с опасностите на рационалните открития, в решимостта да изследват реалностите на личния религиозен опит, висшето удовлетворение от усещането на лична победа, която се заключава в истинско осъзнаване на триумфа на духовната вяра над разсъдъчното съмнение, във висшето дерзание на цялото човешко съществуване – търсенето на Бога, Когото човек търси за себе си самостоятелно и Когото той намира.

^{155:5.11 (1729.6)} Религията на духа означава усилие, борба, конфликт, вяра, решителност, любов, преданост и напредък. Разсъдъчната религия – официалната теология, съвсем или почти не изисква нито едно от тези усилия от своите официални вярващи. Традицията е сигурен подслон и лек път за онези страхливи и нерешителни души, които инстинктивно отбягват духовните борби и душевните неопределености, присъщи на плаванията на вярата – дръзко пътешествие в откритото море на неизследваната

истина в търсене на по-нататъшните брегове на духовните реалности в този им вид, в който е способен да ги открие напредничавият човешки разум и да ги изживее еволюиращата човешка душа.

155:5.12 (1729.7) Иисус продължи: “В Йерусалим религиозните вождове водеха различните доктрини на своите традиционни учители и пророци от отминалите дни в господстващата система на рационални вероучения – официалната религия. Всички подобни религии отправят призив основно към разума. И сега ни предстои да встъпим в безпощадна борба с такава религия, защото скоро ще започнем смело да оповестяваме новата религия – такава, която не е религия в съвременния смисъл на тази дума, религия, която отправя своя главен призив към Божествения Дух на моя Отец, Който пребивава в разума на човека; религия, която ще извлече авторитета си от плодовете на своето приемане, което ще се появи толкова сигурно в личния опит на всички, които действително и искрено повярват в истините на това висше духовно общуване.”

155:5.13 (1730.1) Обръщайки се към всеки от двадесет и четиримата по име, Иисус каза: “Така че кой от вас предпочита да избере лекия път на подчиняване на господстващата и вкаменила се религия, защитавана от фарисеите в Йерусалим, вместо да се подлага на трудностите и преследванията, съпровождащи мисията на възвестяването на по-добрия път за спасение на хората, и едновременно да чувства удовлетворение, откривайки за себе си красотите, които са заключени в реалностите на

живия личен опит в постигането на вечните истини и висшето великолепие на Небесното царство? Може би вие се боите, слабохарактерни сте и търсите лесните пътища? Може би не се решавате да поверите своето бъдеще на Бога на истината, Чиито синове сте? Може би не се доверявате на своя Баща, деца на Когото сте? Ще се върнете ли назад, към лесния път на определеността и интелектуалната неизменност на религията, опираща се върху традицията, или ще съберете кураж и ще тръгнете заедно с мен напред, в неопределеното и тревожно бъдеще, свързано с възвестяването на новите истини на духовната религия, на Царството небесно в сърцата на хората?”

155:5.14 (1730.2) Всичките двадесет и четирима слушатели станаха на крака, готови да заявят за своя единодушен и предан отклик на този призив – един от немногото емоционални призиви, с които Иисус някога се е обръщал към тях, но той вдигна ръка и ги спря, казвайки: “Вървете и нека всеки от вас остане насаме с Отеца в търсене на безстрастен отговор на моя въпрос и откривайки такова истинско и искрено отношение на душата; свободно и смело дайте своя отговор на моя и вашия Отец, Чийто безкраен, изпълнен с любов живот е самият дух на възвестяваната от нас религия.”

155:5.15 (1730.3) За кратко време евангелистите и апостолите се разотидоха. Техният дух беше възвисен, техният разум – въодушевен, техните чувства – приведени в най-силно възбуждение от думите на Иисус. Но когато Андрей ги повика, Учителят каза само следното: “Да продължим нашия път. Ние отиваме във Финикия, където ще останем

известно време и всеки от вас следва да се моли на Отеца за преобразуване на емоциите на разума и тялото в по-висока преданост на разума и по-насищащ опит на духа.”

^{155:5.16 (1730.4)} В мълчание двадесет и четиримата апостоли и евангелисти тръгнаха на път. Но скоро те започнаха да говорят един с друг и към три часа през деня вече не можеха да вървят по-нататък; те спряха и Петър, приближавайки се към Иисус, каза: “Учителю, ти произнесе думите на живота и истината. На нас ни се искаше да чуем повече; ние те молим да продължиш своя разказ.”

6. Втората беседа за религията

^{155:6.1 (1730.5)} И докато спряха на сенчестия склон, Иисус продължи да ги учи на религията на духа – същността на казаното от него се свежда до следното.

^{155:6.2 (1730.6)} Вие сте излезли от редовете на тези свои ближни, които са решили и по-нататък да се задоволяват с разсъдъчната религия, които жадуват за безопасност и предпочитат подчинението. Вие сте решили да замените своето чувство за надеждност, внушавано от официалната религия, с увереността, предлагана от духа на смелата и еволюираща вяра. Вие сте се решили да протестирайте против изморителното бреме на институционалната религия и да отхвърлите властта на писмените предания, възприемани днес като словото Божие. Действително, нашият Отец говореше чрез устата на Мойсей, Илия, Исаия, Амос и Осия, но Той не прекратяваше да помага на света с думите на истината, когато тези древни пророци

престанаха да пророкуват. Моят Отец не отдава предпочитания на народите или поколенията – той не удостоява със словата на истината само една епоха, лишавайки друга. Не извършвайте грехове, не назовавайте божествено това, което е изцяло човешко, и различавайте думите на истината – те изхождат не от устата на традиционните оракули, говорещи уж по божествено вдъхновение.

155:6.3 (1731.1) Аз ви призовавах да се родите отново, да се родите в духа. Аз ви призовавах да се разделите с официалното невежество, да скъсате с апатичността на традицията и да влезете в трансценденталната светлина – тази светлина е осъзнаването на възможността да извършите най-великото лично откритие, на което е способна човешката душа и което се заключава в божествения опит и намирането на Бога за самия себе си, в самия себе си и по собствено желание и в извършването на всичко това като факт в своя реален личен опит. Така ще можете да преминете от смъртта към живота, от властта на традициите към опита от познаването на Бога; така ще излезете от тъмнината и ще влезте в светлината, ще преминете от националната и унаследена вяра към вяра лична и придобита чрез действителен опит; и с това ще преминете от рационална теология, предадена ви от вашите предци, към истински духовната религия, която ще бъде създадена във вашите души като вечен дар.

155:6.4 (1731.2) Вашата религия ще се превърне от чисто разсъдъчната вяра, опираща се върху властта на традициите, в непосредствен опит от тази жива вяра, която

е способна да постигне реалността на Бога и всичко, което се отнася към Божествения Дух на Отеца. Разсъдъчната религия безнадеждно ви привързва към миналото, духовната религия се заключава в постепенното богооткровение и неизменно ви подбужда да вървите напред, към по-високи и свети постижения в сферата на духовните идеали и вечните реалности.

^{155:6.5 (1731.3)} Макар че официалната религия е способна за известно време да придаде чувство за устойчива надеждност, за такова кратковременно удовлетворение вие ще заплатите със загуба на вашата духовна разкрепостеност и религиозна свобода. Моят Отец не изисква от вас вие – като отплата за влизане в Царството небесно – да принуждавате себе си да се съгласявате с вяра в това, което е духовно отблъскващо, нечестиво и лъжливо. От вас не се изисква вие да оскърбявате собственото си чувство за милосърдие, справедливост и истина, подчинявайки се на остаряла система от религиозни форми и обреди. Духовната религия ви дарява вечната свобода да следвате истината, където и да ви изведе водачеството на духа. И кой знае, може би този дух ще може да даде на това поколение това, което други поколения отказваха да чуят?

^{155:6.6 (1731.4)} Позор за тези религиозни учители, които се стремят да захвърлят огладнелите души назад, в смътното и далечно минало, и да ги оставят там! И тези нещастни обречени се страхуват от всяка ново откритие, като се объркват при всяко поредно разкриване на истината. Пророкът, който е казал: “Този ще пребъде в съвършения

свят, чиито помисли остават с Бога”, не се е придържал само към разсъдъчната вяра в официалната теология. Този познал истината човек е бил открил Бога; за него разсъжденията за Бога не са били само думи.

155:6.7 (1731.5) Аз ви призовавам да се откажете от практиката без край да цитирате древните пророци и да възхвалявате героите на Израил, а вместо това да се стремите да станете живи пророци на Всевишния и духовни герои на бъдещото Царство. Разбира се, нужно е да се отдаде дължимото и на позналите Бога водачи от миналото, но защо, постъпвайки така, трябва да жертвате висшия опит на човешкия живот – откриването на Бога за самите себе си и познаването Му в собствените си души?

155:6.8 (1732.1) Всеки народ притежава свои собствени разсъдъчни възгледи за човешкото съществуване. Затова религията на разума трябва винаги да отговаря на тези различни национални възгледи. Официалните религии никога няма да могат да се обединят. Човешкото единство и нравствено братство могат да бъдат постигнати само благодарение на висшия дар на духовната религия. Националните възгледи могат да се различават, но цялото човечество притежава един и същи божествен и вечен дух. Надеждата на човешкото братство може да бъде реализирана, само когато обединяващата и облагородяваща духовна религия – религията на личния духовен опит – бъде пропита от различните разсъдъчни официални религии, оставяйки ги в своята сянка.

155:6.9 (1732.2) Официалните религии са способни само да разделят хората и да ги поставят един срещу друг

съобразно техните убеждения; духовната религия ще привлича все повече хората един към друг, задълбочавайки тяхното взаимно разбиране и взаимна симпатия. Официалната религия изисква от човека еднообразие на вярата, което е невъзможно да се реализира при днешното състояние на света. Духовната религия изисква само единство на опита – еднообразие на предназначението, – напълно допускайки разнообразие на вероученията. Духовната религия изисква само еднообразност на постижението, а не еднообразие във възгледите и гледищата. Духовната религия не изисква еднообразие на рационалните подходи, а предполага само единство на духовното усещане. Официалните религии закостеняват, превръщайки се в безжизнени догми; духовната религия се превръща във все по-голяма радост и свобода на облагородяващата дейност – любвеобилното служене и милосърдната опека.

^{155:6.10 (1732.3)} Предупреждавам ви: не гледайте с презрение на децата на Авраам само затова, защото на тях се е паднало да живеят в тази порочна епоха на безплодни традиции. Нашите праотци изцяло са посвещавали себе си на упоритото и страстно търсене на Бога и са Го познали по-добре, отколкото който и да е друг народ от времената на Адам – а той знаеше много от това, за което говоря аз, защото той самият беше Син Божий. Дългата и неуморима борба на Израил, която той води от времената на Мойсей, опитвайки се да намери Бога и да Го познае, не отмина незабелязано за моя Отец. В продължение на много безрадостни поколения евреите не спираха да се трудят, проливайки пот, да стенат, да се мъчат, да търпят

страдания и мъки на погрешно разбиран и презиран народ – и всичко това, за да стигнат малко по-близо до откриването на истината за Бога. И независимо от всички неуспехи и колебания на Израил нашите бащи – започвайки с Мойсей и свършвайки с Амос и Йосия – постепенно разкриваха на целия свят все по-ясна и истинска представа за вечния Бог. Така беше подготвен пътят за още по-голямото разкриване на Отеца, участници в което вие сте призовани да станете.

155:6.11 (1732.4) Никога не забравяйте, че има само едно приключение, което удовлетворява и вълнува повече, отколкото опитът да се открие волята на живия Бог, а именно – върховното изживяване на искрен стремеж да се изпълни тази божествена воля. И помнете: във всяко земно занимание може да се изпълни Божията воля. Не смятайте едни призвания за свети, а други – за светски. Всичко е свещено в живота на водените от духа; това означава, че такива хора са подчинени на истината, облагородени от любовта, изпълнени с милосърдие и обуздани от честност – справедливост. Духът, Когото моят Отец и аз ще изпратим в този свят, е не само Духът на Истината, но и Духът на идеалистическата красота.

155:6.12 (1732.5) Трябва да престанете да търсите словото Божие само в древните летописи, издържани в духа на официалната теология. Родените от Божия Дух ще разпознават Божието слово независимо от неговия произход. Не трябва да се пренебрегва божествената истина само поради това, че средството за нейното посвещаване е очевидно човешко. Разумът на много ваши

братя приема теорията за Бога, макар че духовно те са неспособни да осъзнаят присъствието на Бога. Именно затова аз толкова често ви учих, че Царството небесно може с най-голям успех да се осъзнае, ако се усвои духовното отношение на чистосърдечно дете. Аз ви призовавам не към умствената незрелост на детето, а към *духовната простота* на подобно простодушно и доверчиво дете. Важно е не толкова да знаете за факта на Бога, колкото да повишавате своята способност да *чувствате присъствието на Бога*.

155:6.13 (1733.1) Щом започнете да намирате Бога в собствената си душа, веднага започвате да Го откривате в душите и на другите хора и накрая – във всички създания и творения на могъщата вселена. Но може ли Отецът да изглежда като Бог на висшите стремежи и божествени идеали в душите на хората, които почти или съвсем не отделят време за внимателно размишление за такива вечни реалности? Макар че разумът не е местонахождение на духовната същност, той действително служи за нейни врати.

155:6.14 (1733.2) Но не се опитвайте напразно да доказвате на другите, че вие сте намерили Бога; вие сте неспособни съзнателно да представите за това убедителни доказателства, макар че съществуват две несъмнено ярки потвърждения за факта, че сте познали Бога:

155:6.15 (1733.3) 1. Плодовете на Божия Дух, показвани във вашия ежедневен живот.

155:6.16 (1733.4) 2. Фактът, че цялостният план за живота ви служи като убедително доказателство за това, че

безрезервно сте рискували всичко, което сте и което притежавате, в името на непознато пътешествие — продължаването на живота след смъртта с надеждата да се открие Богът на вечността, до Чието присъствието сте се докоснали във времето.

^{155:6.17 (1733.5)} И още: не се съмнявайте, че моят Отец винаги ще отговаря даже на най-слабия проблясък на вяра. Той не оставя без внимание физическите и суеверни преживявания на примитивния човек. Що се отнася до тези честни, макар и боязливи души, чиято вяра е толкова слаба, че почти не се издига над разсъдъчното съгласие до пасивно подчинение пред официалните религии, Отецът е винаги готов да ободри и поощри даже такива слаби опити да се обърнат към Него. От вас, призваните от тъмнината в светлината, се очаква, че ще вярвате от все сърце; вашата вяра ще преобладава в съвкупното отношение на тялото, разума и духа.

^{155:6.18 (1733.6)} Вие сте мои апостоли и за вас религията няма да бъде теологическо убежище, където да можете да се скривате в страх пред суровите реалности на пътя на духовното развитие и идеалистичния подвиг; обратното — вашата религия ще стане реален емпиричен факт, потвърждаващ, че Бог е намерил вас, идеализирал ви е, облагородил ви е и ви е одухотворил и че вие сте станали участници във вечното приключение — намирането на Бога, Който е намерил вас и ви е направил Свои синове.

^{155:6.19 (1733.7)} И когато Иисус замлъкна, той извика при себе си Андрей и като показва на запад в посока към Финикия, каза: “Да продължим пътя си.”

Документ 156. Пребиваване в Тир и Сидон

^{156:0.1 (1734.1)} В ПЕТЪК, 10 юни, Иисус и неговите съратници достигнаха покрайнините на Сидон, където спряха в дома на една състоятелна жена, лекуваща се в болницата на Витсаида в онези времена, когато Иисус се намираше в зенита на славата си. Евангелистите и апостолите се настаниха с нейните приятели и цялата събота посветиха на отдых в тези благодатни места. Те прекараха в Сидон и околностите му около две и половина седмици преди да тръгнат за крайбрежните градове на север от Сидон.

^{156:0.2 (1734.2)} Тази юнска събота беше ден на огромен покой. Евангелистите и апостолите съсредоточено размишляваха над речта на Учителя за религията, изслушана по пътя към Сидон. Всеки от тях беше способен да разбере някаква част от казаното, но никой не постигна целия смисъл на неговото учение.

1. Сирийката

^{156:1.1 (1734.3)} Недалеч от дома на Каруска, където се настани Учителят, живееше сирийска жена, която беше чувала много за Иисус като за велик изцелител и учител, и в събота по обед тя се яви тук, довеждайки със себе си своята дъщеря. Момиченцето, което беше на около дванадесет години, страдеше от тежко нервно разстройство, съпровождано от конвулсии и други мъчителни симптоми.

^{156:1.2 (1734.4)} Иисус беше поръчал на своите съратници на никого да не казват за неговото пребиваване в дома на Каруска, обяснявайки, че желае да си почине. Те

изпълниха указанието на своя Учител, но слугинята на Каруска отиде при тази сирийка Норана и като ѝ съобщи, че Иисус се е установил при нейната господарка, каза на нещастната майка да доведе своята страдаща дъщеря при изцелителя. Майката, разбира се, смяташе, че нейното дете е обладано от бяс, от нечист дух.

^{156:1.3 (1734.5)} Когато Норана пристигна със своята дъщеря, близнаците Алфееви ѝ обясниха чрез преводач, че тя и нейното дете няма да мръднат от мястото си, докато Учителят не завърши своята почивка. Петър също се опита да я убеди и да се опита да я уговори да се върне в къщи. Той обясни, че Иисус е уморен от продължителния период на обучение и целителство и че е дошъл във Финикия, за да намери покой и малко да си почине. Но това не доведе до нищо. Норана за нищо на света не искаше да си отиде. В отговор на настойчивите уговорки на Петър тя каза само: “Аз няма да си отида, докато не видя вашия Учител. Зная, че той може да изгони беса от моето дете, и ще си отида едва, след като лечителят види моето дете.”

^{156:1.4 (1734.6)} След това Тома се опита да прогони жената, но и той не успя. Тя му каза: “Аз вярвам, че вашият Учител може да изгони демона, който терзае моето дете. Слушала съм за чудесата, които е правил в Галилея, и вярвам в него. Какво се е случило с вас, неговите ученици, че сте готови да прогоните тези, които идват за помощ при вашия Учител?” Като чу тези думи, Тома се оттегли.

^{156:1.5 (1735.1)} Тогава да увещава Норана излезе Симон Зилот, като ѝ каза: “Жено, ти говориш на гръцки и принадлежиш към друговерците. Ти не следва да очакваш, че Учителят

ще вземе хляба, предназначен за децата от избрания дом, и ще го хвърли на кучетата.” Но Норана не се обиди от словесното нападение на Симон. Тя отговори само: “Да, учителю, разбрах твоите думи. В очите на евреите аз съм само куче, но що се отнася до твоя Учител, то аз съм куче вярващо. Изпълнена съм с решимост да се сдобия с това, той да погледне моята дъщеря, защото съм убедена, че е достатъчно той да я погледне и тя ще се изцели. Даже ти, добри човече, няма да посмееш да лишиш кучето от правото да се възползва от трохите, паднали от масата на децата.”

156:1.6 (1735.2) Точно в това време момичето пред всички беше обхванато от конвулсии и майка ѝ възкликна: “Ето, виждате ли, че моето дете е обладано от зъл дух. Ако вас не ви трогва нашата беда, аз ще се обърна към вашия Учител, защото ми говориха, че той обича всички хора и не се бои да изцели даже неверници, ако вярват в него. Вие сте недостойни да бъдете негови ученици. Аз няма да си отида, докато детето ми не бъде изцелено.”

156:1.7 (1735.3) И тогава Иисус, който беше чул целия този разговор през отворения прозорец, излезе от дома и за голямо удивление каза: “О, жено, огромна е твоята вяра – толкова огромна, че не мога да те лиша от това, което желаш. Върви си с мир. Твоята дъщеря вече се оправя.” И от тази минута момиченцето беше здраво. Когато Норана и детето си отиваха, Иисус ги помоли никому да не говорят за този случай. И макар че неговите другари изпълниха тази молба, майката и детето неспирно възвестяваха за изцелението на момиченцето по целия окръг чак до Сидон,

вследствие на което след няколко дни Иисус стигна до извода, че следва да отиде на друго място.

^{156:1.8 (1735.4)} На следващия ден, обучавайки своите апостоли, Иисус обясни изцелението на дъщерята на сирийката: “И така е било винаги: вие сами виждате, че езичниците са способни да изповядват спасителната вяра в учението, провъзгласявано в Евангелието за Небесното царство. Истина, истина ви казвам: Царството на Отеца ще бъде превзето от езичниците, ако децата на Авраам не поискат да повярват дотолкова, че да влязат в него.”

2. Обучението в Сидон

^{156:2.1 (1735.5)} При влизането в Сидон Иисус и неговите другари преминаха моста и за много от тях това беше първият мост, който виждаха в живота си. Когато преминаваха по него, Иисус, покрай другите неща, каза: “Този свят е само мост; можете да преминете по него, но не следва да мислите да си устроите на него жилище.”

^{156:2.2 (1735.6)} Когато двадесет и четирите започнаха да се трудят в Сидон, Иисус се засели в дома на Юста и нейната майка Бернис, намиращ се в северните покрайнини на града. Всяка сутрин Иисус учеше своите спътници в дома на Юста, а дните и вечерите прекарваха в Сидон, където учеха и проповядваха.

^{156:2.3 (1735.7)} Апостолите и евангелистите изключително ги въодушеви начинът, по който другOVERците в Сидон приемаха техните проповеди; за времето на тяхното кратко пребиваване мнозина влязоха в Царството. Финикийският

период, продължил около шест седмици, се оказа крайно плодотворен за придобиване на нови души. Но последващите еврейски автори на евангелията не бяха склонни да придават голямо значение на разказите за този топъл прием на ученията на Иисус пред друговерците точно по времето, когато толкова много от неговите хора се отнасяха към него враждебно.

156:2.4 (1736.1) В много отношения тези повярвали в Иисус друговерци разбраха неговите учения по-дълбоко от евреите. Много от тези говорещи на гръцки сирофиникийци познаха не само това, че Иисус е подобен на Бога, но и това, че Бог е подобен на Иисус. Тези така наречени езичници постигнаха дълбоко разбиране на доктрините на Учителя за еднообразието на законите на този свят и цялата вселена. Те схванаха учението, че Бог не отдава предпочитание на индивиди, народи или нации, че Всеобщият Баща е справедлив, че вселената всецяло и извечно е законопослушна и неизменно надеждна. Тези неверници не се бояха от Иисус; те имаха смелостта да приемат неговата проповед. В течение на всички епохи хората бяха неспособни да разберат Иисус; те се бояха да направят това.

156:2.5 (1736.2) Иисус разясни на двадесет и четиримата, че той е избягал от Галилея, не защото не му е стигнало мъжество да се срещне лице в лице със своите врагове. Те разбраха, че той още не е готов за открит сблъсък с общоприетата религия и че не се кани да става мъченик. Именно по време на една от тези беседи в дома на Юста той за пръв път каза

на своите ученици, че “дори земята и небето да изчезнат, моите думи ще останат”.

^{156:2.6 (1736.3)} Лайтмотивът на наставленията на Иисус по време на пребиваването в Сидон беше духовната еволюция. Той им говореше за това, че е невъзможно да оставаш на едно място: те трябва или да вървят напред в праведността, или да се движат назад, към злото и порока. Той ги убеждаваше “да не мислят за това, което е останало в миналото, а да се стремят напред, към по-велики реалности на Царството”. Той ги призова не да се задоволяват със своето евангелско детство, а да полагат всички сили за постигането на пълноценно божествено синовство в духовното общуване и вероизповедното братство.

^{156:2.7 (1736.4)} Иисус каза: “Моите ученици трябва не само да спрат да причиняват зло, но и да се научат да правят добро; вие трябва не само да се очистите от всякакъв съзнателен грях, но и не трябва да позволявате на себе си да таите даже чувството на вина. Ако сте признали своите грехове, те са простени; затова вашата съвест трябва да остава чиста.”

^{156:2.8 (1736.5)} На Иисус много му харесваше тънкият хумор на друговерците. Именно този хумор, демонстриран от сирийката Норена, заедно с нейната огромна и непреклонна вяра дотолкова трогна сърцето на Учителя, че пробуди в него милосърдието. Иисус изключително много съжаляваше, че на неговия народ – евреите, дотолкова не достига чувство за хумор. Веднъж той каза на Тома: “Моят народ възприема себе си твърде сериозно; той почти изцяло е лишен от разбиране на комичното. Обременителната религия на фарисеите никога не би

могла да се появи сред народ, притежаващ чувство за хумор. На моите съплеменници не достига и последователност: те отделят комарите и поглъщат камилите.”

3. Пътешествието по крайбрежието на север

^{156:3.1 (1736.6)} Във вторник, 28 юни, Учителят и неговите съратници напуснаха Сидон и тръгнаха на север, към крайбрежните градове Порфирион и Хелдуа. Друговерците им оказаха топъл прием. Много хора влязоха в арството за това седмично обучение и проповеди. Апостолите проповядваха в Порфирион, а евангелистите учеха в Хелдуа. Докато апостолите и евангелистите се занимаваха със своето дело, Иисус ги остави за три-четири дни и отиде в крайбрежния град Бейрут, където посети вярващия сириец на име Малах, който година по-рано беше във Витсаида.

^{156:3.2 (1737.1)} В сряда, 6 юли, всички се върнаха в Сидон и се установиха в дома на Юста, където останаха до сутринта в неделя, след което тръгнаха за Тир. Те преминаха на юг по брега през Сарепта и пристигнаха в Тир в понеделник, 11 юли. Към това време апостолите и евангелистите започнаха да привикват към труда сред така наричаните неверници от семитски произход. Всички тези племена говореха на гръцки. За апостолите и евангелистите беше голяма изненада да наблюдават с какво желание тези друговерци слушат Евангелието и да виждат с каква готовност много от тях го приемат.

4. В Тир

^{156:4.1 (1737.2)} От 11 до 24 юли те учеха в Тир. Всеки от апостолите взе със себе си един от евангелистите и така, по двойки, те учеха и проповядваха във всички райони на Тир и неговите околности. Многоезичното население на това шумно морско пристанище с радост ги слушаше и много приеха кръщение – формалния знак за встъпване в братството на Царството. Иисус се засели в дома на вярващ евреин на име Йосиф, живеещ на пет - шест километра на юг от Тир, недалеч от гробницата на Хирам – царя на града-държава Тир във времената на Давид и Соломон.

^{156:4.2 (1737.3)} Всеки ден през тези две седмици апостолите и евангелистите ежедневно влизаха в Тир през александрийското пристанище, провеждаха в града кратки срещи и всяка вечер повечето от тях се връщаха, за да нощуват в дома на Йосиф, намиращ се на юг от града. Всеки ден вярващи идваха от града, за да побеседват с Иисус на мястото на неговия отдых. Учителят говори в Тир само веднъж, на 20 юли през деня, когато той говореше на вярващите за любовта на Бащата към всички хора и за мисията на Сина – да разкрие Отеца на всички народи. Тези друговерци проявиха такъв интерес към Евангелието на Царството, че в този ден пред Иисус бяха отворени вратите на храма Мелкарт. Интересно е да се отбележи, че в последващите години на същото това място, където се намирал древният храм, беше построена християнска църква.

^{156:4.3 (1737.4)} Много водещи производители на тирски пурпур – боята за платове, която прослави Тир и Сидон по целия свят и толкова спомагаше за развитието на световната

търговия и последващото обогатяване – повярваха в Царството. Скоро, когато запасите от морски животни, служещи като източник на тази боя, започнаха да намаляват, тези хора тръгнаха да търсят нови места на обитаване на пигментните ракообразни. Странствайки по целия свят, те носеха със себе си проповедта за бащинството на Бога и братството на хората – Евангелието за Царството.

5. Учението на Иисус в Тир

^{156:5.1 (1737.5)} Този следобед в сряда, в хода на своето изказване, Иисус за пръв път разказа на своите последователи за бялата лилия, която високо вдига своята белоснежна главичка към светлината, макар че нейните корени се намират в тинята и мръсотията на черната земя. “Така е и смъртният човек – каза той. – Макар че корените на неговия произход и съществуване са в животинската природа на човешката същност, той е способен, благодарение на вярата, да издигне своята духовна същност към слънчевата светлина на божествената истина и действително да донесе благородни плодове на духа.”

^{156:5.2 (1738.1)} В хода на същата тази проповед Иисус се възползва от първата и единствена притча, имаща отношение към неговия собствен занаят – дърводелството. Призовавайки “да създават добра основа за развитие на възвишен и надарен характер”, той каза: “За да родите плодовете на духа, вие трябва да бъдете родени в духа. За да живеете сред своите събратя изпълнени с духа на живота, вие трябва да се учите от духа и да следвате неговото ръководство. Но не повтаряйте грешката на

неразумния дърводелец, който напразно губи ценно време да подравнява, мери и чисти изяденото от червеи и изгнило отвътре дърво, а след това – влагайки целия си труд в развален материал, е принуден да го отхвърли като негоден като фундамент за сградата, която се кани да строи така, че да издържи въздействието на времето и бурята. Нека всеки се погрижи здравината на интелектуалния и нравствен фундамент на характера му да има адекватна надстройка, имаща растяща и облагородяваща духовна същност, която трябва по съответен начин да трансформира смъртния разум и след това – в съвкупност с този пресъздадения разум, да се сдобие с появата на устремена към безсмъртието душа. Вашата духовна същност – съвместно създадената душа, е жив растеж, но именно разумът и нравствеността на индивида е тази почва, върху която трябва да израснат тези висши прояви на човешкото развитие и божествено предназначение. Почвата на еволюиращата душа е почва човешка и материална, но предназначението на това съвместно творение на разума и духа е предназначение духовно и божествено.”

^{156:5.3 (1738.2)} Вечерта на същия ден Натанаил попита Иисус: “Учителю, защо се молим за това, Бог да не ни въвежда в съблазни, когато ние добре знаем от твоето откровение, че Отецът никога не прави това?” Иисус отговори на Натанаил:

^{156:5.4 (1738.3)} “Не е чудно, че задаваш такива въпроси: аз виждам, че ти започваш да познаваш Ощеца такъв, какъвто Го зная аз, а не древноеврейските пророци, които Го виждат толкова смътно. Ти добре знаеш, че нашия предци

са били склонни да виждат участието на Бога практически във всичко ставащо. Те са виждали вмешателство на Бога във всички естествени произшествия, във всяко необичайно събитие в своя опит. Те свързваха Бога както с доброто, така и със злото. Смятаха, че той е смекчил сърцето на Мойсей и е ожесточил сърцето на фараона. Когато човекът чувствал силен подтик да направи нещо – добро или лошо, то като правило той е обяснявал тези необичайни емоции така: “Господ говори с мен и ми каза да направя това и това или да отида там и там.” Затова, понеже тези хора толкова често и толкова бурно се поддаваха на съблазните, за нашите предци стана обичайно да вярват, че Бог ги е довел до това с цел да ги изпита, накаже или укрепи. Но днес вие наистина знаете повече. Вие знаете, че хората твърде често се поддават на съблазни вследствие повелите на своя собствен егоизъм и импулсите на своята животинска природа. Аз ви призовавам, чувствайки такива съблазни, вие честно и искрено да ги възприемате като такива, каквито са – съзнателно да пренасочвате енергията на духа, разума и тялото, стремяща се да намери изход, към по-високи пътища и по-идеалистични цели. Така ще можете да трансформирате своите съблазни и най-висши форми на облагородяващо нравствено служене и в същото време практически напълно да избегнете безполезните и изморяващи сблъсъци между животинското и духовното начала.

156:5.5 (1738.4) Но нека ви предупредя против безразсъдството на такова преодоляване на съблазните, когато едно желание се заменя с друго и привидно по-високо само за сметка на

силата на човешката воля. Ако действително желаете да удържите победа над съблазните на по-малко съществената низша природа, вие трябва да постигнете такова състояние на духовен растеж, при което ще притежавате истинско неподправено влечение и любов към по-високите и идеалистични форми на поведение, с които вашият разум иска да замени тези по-низши и по-малко идеалистични наклонности, възприемани от вас като съблазни. Така ще се освободите от съблазните с помощта на духовното преображение, вместо все повече да натоварвате себе си с товара на измамното подтискане на смъртните желания. Старото и низшето ще бъде забравено в любовта към новото и висшето. Красотата винаги тържествува над грозотата в сърцата на тези, които са озарени от искрена любов към истината. В очистващата енергия на новото и искрено чувство е заключена огромна сила. И отново ви казвам: не отстъпвайте пред злото, а побеждавайте злото с добро.”

156:5.6 (1739.1) Апостолите и евангелистите продължаваха да задават въпроси дълго след полунощ и от многобройните отговори бихме искали да представим някои мисли, изразени на съвременен език.

156:5.7 (1739.2) Развитото честолюбие, разумните съждения и изпитаната мъдрост са основни условия за материален успех. Лидерството зависи от природните способности, благоразумието, силата на волята и решимостта. Духовното предназначение зависи от вярата, любовта и предаността към истината — глада и жаждата за

праведност, чистосърдечното желание да намериш Бога и да станеш като Него.

156:5.8 (1739.3) Нека откриването в себе си на човешки качества не ви обезкуражава. Човешката природа може да я тегли към злото, но на нея не ѝ е присъща греховността. Нека неспособността да забравите напълно някаква част от своя прискърбен опит не ви потопява в униние. Грешките, които не ви се отдава да забравите във времето, ще бъдат забравени във вечността. Облекчете товара, лежащ на вашите души, с бързо придобиване на перспективен поглед към своето предназначение – вселенското развитие на вашия път.

156:5.9 (1739.4) Не се заблуждавайте – не оценявайте достойнството на душата, изхождайки от несъвършения разум или плътските апетити на тялото. Не съдете душата и не оценявайте нейната участ с мярката на отделен злополучен епизод в своя живот. Вашето духовно предназначение се определя само от вашите стремежи и цели.

156:5.10 (1739.5) Религията представлява изцяло духовен опит на еволюиращата безсмъртна душа на богопозналия човек, но нравствената сила и духовна енергия са могъщи сили, които могат да се използват при разрешаването на сложните социални ситуации и объркани икономически проблеми. Тези нравствени и духовни дарове правят всички нива на човешкия живот по-богати и значими.

156:5.11 (1739.6) На вас ви е подготвен ограничен и скромен живот, ако се научите да обичате само тези, които обичат

вас. Човешката любов действително може да се отличава с взаимност, но божествената любов изтича навън във всички свои стремежи към удовлетворяване. Колкото по-малко любов има в природата на всяко създание, толкова по-голяма е неговата необходимост от любов и толкова повече божествената любов се стреми да удовлетвори такава необходимост. Любовта никога не търси корист и не може да се посвещава на самата себе си. Божествената любов не може да съществува сама за себе си; тя трябва безкористно да се посвещава.

156:5.12 (1739.7) Вярващите в Царството трябва да притежават вътрешна вяра, с цялата си душа те трябва да бъдат уверени в неизменната победа на праведността. Строителите на Царството не трябва да се съмняват в истината на Евангелието на вечното спасение. Вярващите трябва да умеят все по-пълно да се отстраняват от житейската суета – да избягват тревогите на материалното битие и едновременно с това да освежават душата, да въодушевяват разума и да обновяват духа с вероизповедно общуване.

156:5.13 (1739.8) Нещастията не лишават позналите Бога индивиди от мъжество, разочарованията не ги отчайват. Вярващите са защитени от депресията, която предизвиква чисто материални катаклизми; живеещите в духа не изпадат в объркване поради произшествия в материалния свят. Кандидатите за вечен живот използват укрепващите и съзидателни методи, позволяващи да се посрещат всякакви превратности и несгоди на смъртния живот. С

всеки преживян ден истински вярващите започват все *по-лесно* да извършват правилни постъпки.

156:5.14 (1740.1) Духовният живот необичайно повишава истинското самоуважение. Но самоуважението не е само възхищение. Самоуважението винаги е свързано с любовта и служенето на своите събратя. Човекът е неспособен да уважава себе си повече, отколкото обича своя ближен; едното е мярка за способността към другото.

156:5.15 (1740.2) С времето всеки истински вярващ овладява уменията по-успешно да привлича своите другари към любовта към вечната истина. Когато разкривате на хората добродетелта, днес по-находчиви ли сте, отколкото вчера? Когато ги призовавате към праведност, постигате ли тази година по-големи успехи, отколкото миналата? Когато водите жадуващи души в духовното Царство, правите ли вие това с все по-голямо майсторство?

156:5.16 (1740.3) Вашите идеали достатъчно високи ли са, за да осигурят вечното ви спасение, а вашите идеи достатъчно практични ли са, за да ви направят полезен гражданин на Земята, способен да сътрудничи със своите смъртни братя? В духа вашето гражданство е на небесата; в плътта вие продължавате да си оставате граждани на земните царства. Оставете материалното кесарю, а духовното – Богу.

156:5.17 (1740.4) Мярката за духовната способност на еволюиращата душа е вашата вяра в истината и вашата любов към човека, но мярката за вашата човешка сила на характера е уменията да се съпротивлявате на недоброжелателните чувства и вашата способност да

дават отпор на мрачните размишления пред лицето на дълбоката печал. Поражението е истинското огледало, честно отразяващо вашето истинско лице.

156:5.18 (1740.5) С възрастта, набирайки опит в делата на Царството, ставате ли вие по-тактични в отношенията си с недисциплинираните смъртни и по-търпими в общуването с упоритите съратници? Тактичността е опорна точка на социалния лост, а търпимостта е признак на великата душа. Ако притежавате тези редки и чудесни дарове, с времето вие ще станете по-внимателни и умели в своите достойни опити да избягвате всички ненужни социални недоразумения. Такива мъдри души са способни да избегнат много от неприятностите, които непременно се падат като дял на всички, които страдат от недостиг на емоционална адаптация, тези, които отказват да пораснат, и онези, които се отказват да остарееят достойно.

156:5.19 (1740.6) Всеки път, когато проповядвате истината и възвестявате Евангелието, избягвайте лъжливостта и нечестността. Не търсете признание, без да сте го заработили; не очаквайте съчувствие, без да сте го заслужили. Независимо от собствените си заслуги широко приемайте любовта както от човешки, така и от божествени източници и щедро я отдавайте. Но във всичко останало, което се отнася до достойнствата и похвалите, търсете само това, което по право ви принадлежи.

156:5.20 (1740.7) Позналият Бога човек със сигурност ще се спаси; той не се бои от живота; той е искрен и последователен. Умее храбро да понася неотвратимите страдания; не роптае, сблъсквайки се с неизбежните трудности.

156:5.21 (1740.8) Само препятствията не могат да накарат истински вярващия, творещ добро, да скръсти ръце. Трудностите разгарят жарта на този, който обича истината, а препятствията служат само като предизвикателство за непреклонния строител на Царството.

156:5.22 (1740.9) И на много други неща учеше Иисус, преди те да се приготвят да напуснат Тир.

156:5.23 (1740.10) В деня преди напускането на Тир, за да се върне в района на Галилейското езеро, Иисус събра своите съратници и каза на дванадесетте евангелисти да се върнат назад по друг път, а не по този, по който той се канеше да се върне с дванадесетте апостоли. На евангелистите, разделили се тук с Иисус, повече не им се случи толкова отблизо да общуват с него.

6. Завръщането от Финикия

156:6.1 (1741.1) През деня в неделя, 24 юли, Иисус и дванадесетте излязоха от дома на Йосиф на юг от Тир и слязоха по крайбрежния път към Птолемаида. Тук те спряха за един ден, обръщайки се с думи на утешение към група местни вярващи. Петър излезе пред тях с проповед вечерта на 25 юли.

156:6.2 (1741.2) Във вторник те напуснаха Птолемаида и поеха на изток, придвижвайки се навътре в страната по тивериадския път до Йотапата. В сряда спряха в Йотапата, където отново беседваха с вярващите за Царството. В четвъртък те напуснаха Йотапата и тръгнаха на север по керванния път, съединяващ Назарет с ливанските планини

към селото Завулон през Рама. В петък проведоха в Рама няколко срещи и останаха тук до събота. В неделя, 31 юли, те стигнаха до Завулон, прекараха вечерта там и на следващата сутрин продължиха своя път.

156:6.3 (1741.3) Напускайки Зевулон, недалеч от Гишала те стигнаха до пресечката с пътя Магдала-Сидон, откъдето тръгнаха за Генисарет, разположен на западните брегове на Галилейското езеро на юг от Капернаум; там те трябваше да се срещнат с Давид Зеведеев и да решат каква ще бъде следващата им крачка по отношение на проповедите на Евангелието за Царството.

156:6.4 (1741.4) В течение на кратката среща с Давид те узнаха, че много лидери са се събрали на противоположния бряг на езерото недалеч от Хереса; затова тази вечер Иисус и неговите съратници бяха превозени на лодка на другия бряг. Един ден те прекараха в спокойна почивка в планината, а на следващия ден се отправиха към съседния парк, където Учителят някога насити петте хиляди. Тук те останаха в течение на три дни, провеждайки ежедневни беседи, на които се събираха около петдесет мъже и жени – всичко, което остана от някога многобройните вярващи в Капернаум и неговите околности.

156:6.5 (1741.5) Докато Иисус отсъстваше от Капернаум и Галилея, намирайки се във Финикия, неговите врагове решиха, че цялото му движение е разрушено; те стигнаха до заключението, че бързината на неговото заминаване свидетелства за силната му уплаха и затова той едва ли някога ще се върне и отново да ги безпокои. Почти напълно се прекрати активната съпротива спрямо неговите

учения. Вярващите отново започнаха да провеждат публични събрания и се наблюдаваше бавно, но успешно обединение на тези изпитани и истински вярващи в Евангелието, които останаха след неотдавнашното велико пресяване.

^{156:6.6 (1741.6)} Братът на Ирод, Филип, отчасти повярва в Иисус и събщи, че Учителят може безпрепятствено да живее и да се труди в неговите владения.

^{156:6.7 (1741.7)} Разпореждането за повсеместното закриване на синагогите за ученията на Иисус и всичките му последователи предизвика неблагоприятно отношение към книжниците и фарисеите. Веднага след като Иисус като предмет на спор изчезна от полезрението, възникна вълна на протест. Действията на йерусалимските фарисеи и религиозни водачи на Синедриона предизвикаха възмущението на цялото еврейство. Много управители на синагоги започнаха тайно да отварят своите синагоги за Абнер и неговите приятели, твърдейки, че тези проповедници са последователи на Йоан Кръстител, а не ученици на Иисус.

^{156:6.8 (1741.8)} Даже Ирод Антипа се промени и узнавайки, че Иисус пребивава на противоположния бряг на езерото във владенията на неговия брат Филип, извести Иисус, че макар да е подписал заповедта за неговия арест в Галилея, той не е заповядвал да го задържат в Перейя, с което даде да се разбере, че Иисус няма да бъде подложен на преследване, ако остане отвъд пределите на Галилея. За това решение той събщи и на евреите в Йерусалим.

^{156:6.9 (1742.1)} Такова беше положението към началото на август 29 година от н.е., когато Учителят се върна от мисионерското пътешествие във Финикия и пристъпи към реорганизация на разсеяните и оредели редове на своите изпитани последователи в тази последна, богатата на събития година от неговата мисия на Земята.

^{156:6.10 (1742.2)} Сега вече е ясно около какво ще започне борбата и Учителят, заедно със своите съратници, се готви да пристъпи към провъзгласяване на новата религия – религията на живия Бог, пребиваващ в умовете на хората.

Документ 157. В Кесария Филипова

^{157:0.1 (1743.1)} ПРЕДИ заедно с дванадесетте да отиде за малко в околностите на Кесария Филипова, Иисус, чрез свързочниците на Давид, се уговори за посещение в Капернаум в неделя, 7 август, с цел да се види със своето семейство. Беше предварително уговорено, че тази среща ще се състои в лодкарската работилница на Зеведей. Давид Зеведеев се уговори с Юда, брата на Иисус, за присъствието на цялото назаретско семейство – Мария и всички братя и сестри на Иисус, и в уреченото време Иисус, съпровождан от Андрей и Петър, тръгнаха за срещата. Можете да не съмнявате в това, че Мария и децата също се канеха да отидат на тази среща, но се случи така, че група фарисеи, знаещи за пребиваването на Иисус на противоположния бряг на езерото във владенията на Филип, реши да посети Мария и по възможност да разузнае за неговото местонахождение. Пристигането на тези йерусалимски емисари силно разтревожи Мария. Забелязвайки напрежението и нервността на всички

членове на семейството, фарисеите решиха, че Иисус явно трябва да им направи посещение. Затова те останаха в дома на Мария и, извиквайки подкрепление, започнаха търпеливо да чакат пристигането на Иисус. Няколко пъти в течение на деня и Юда, и Рут се опитваха да приспят бдителността на фарисеите и да изпратят на Иисус вест, но техните опити не доведоха до нищо.

^{157:0.2 (1743.2)} Скоро след обяд куриерите на Давид известиха на Иисус, че фарисеите са се установили на прага на неговата майка, поради което той не предприе опит да навести своето семейство. Така, без вина на някоя от страните, на Иисус и неговото земно семейство за пореден път не се отдаде да се срещнат.

1. Събирачът на храмовия данък

^{157:1.1 (1743.3)} Докато Иисус заедно с Андрей и Петър чакаха край езерото недалеч от лодкарската работилница, при него дойде събирачът на храмовия данък. Познавайки Иисус, той извика Петър встрани и попита: “Нима вашият Учител няма да плати таксата за храма?” Петър искаше да се възмути от това, че някой може да очаква от Иисус участие в поддръжката на религиозната дейност на своите заклетии врагове, но забелязвайки странния израз на лицето на този човек, той основателно заподозря, че целта на събирача на данъка беше да ги хване в капан при отказ да платят обичайния половин шекел за храмовите богослужения в Йерусалим. Затова Петър отвърна: “Разбира се, Учителят ще плати храмовата такса. Почакай при вратата, сега ще се върна и ще я донеса.”

^{157:1.2 (1743.4)} Но Петър прибърза. Техните пари се пазеха в Юда, който се намираше на другия бряг. Нито той, нито неговият брат, нито Иисус носеха със себе си пари. И знаейки, че фарисеите ги издирват, те не можеха да отидат във Витсаида, за да вземат пари. Когато Петър съобщи на Иисус за събирача и за това, че му е обещал да му плати, Иисус каза: “Ако си му обещал, трябва да платиш. Но как ще успееш да изпълниш своето обещание? Смяташ ли отново да станеш рибар, за да удържиш дадената дума? Но, Петре, в дадените обстоятелства ние следва да заплатим дан. Няма да даваме на тези хора повод да ни обвиняват в правонарушения. Ние ще почакаме тук, докато ти отидеш с лодка да наловиш риба и когато я продадеш на съседния пазар, заплати на събирача това, което се пада за нас тримата.”

^{157:1.3 (1744.1)} Целият този разговор беше чул от стоящия редом таен куриер на Давид, който даде знак на своя приятел, ловящ риба недалеч, бързо да дойде на брега. Когато Петър се канеше да отплава от брега, този куриер и неговият другар-рибар му връчиха няколко големи кошници с риба и му помогнаха да ги отнесе на съседния търговец, който изкупи улова. И тези пари – заедно с това, което беше добавено от куриера на Давид – стигнаха на Петър за заплащане на храмовата такса за трима им. Събирачът взе парите и не започна да удържа глоба за просроченото плащане, тъй като те в течение на известно време бяха отсъствали от Галилея.

^{157:1.4 (1744.2)} Не е чудно, че в едно от вашите повесткувания се говори за Петър, хванал риба с монета в уста. В тези дни

се разпространяваха много разкази за съкровища, намерени в коремите на риби. Такива граничещи с чудеса истории бяха обичайно явление. Затова, когато Петър излезе и тръгна към лодката, Иисус забеляза полушеговито: “Странно, че синовете на царя трябва да плащат данък; обикновено такса за поддържане на съда вземат от външни хора, но ние не бива да даваме на властите основания за заяждане. Върви! Може би ще хванеш рибата, в чиято уста ще намериш сребърна монета.” Тези думи на Иисус, както и това, че Петър така бързо се върна с храмовия данък, обясняват защо по-късно този епизод се превърна в чудото, записано от автора на евангелието от Матей.

^{157:1.5 (1744.3)} Заедно с Андрей и Петър Иисус изчака на брега почти до залез слънце. Куриерите му съобщиха, че домът на Мария все още е под наблюдение; затова, когато се стъмни, тримата чакащи мъже седнаха в лодката и загребаха бавно към източния бряг на Галилейското езеро.

2. Във Витсаида-Юлия

^{157:2.1 (1744.4)} В понеделник, 8 август, когато Иисус и дванадесетте апостола се установиха в Магаданския парк недалеч от Витсаида-Юлия, повече от сто вярващи, евангелистите, членовете на женския корпус и други хора, интересувачи се от установяването на Царството, пристигнаха от Капернаум на съвещание. И много фарисеи, узнавайки, че Иисус се намира тук, също дойдоха. По това време някои садукееи се обединиха с фарисеите в опита си да хванат Иисус в капан. Преди да тръгнат за закритото съвещание с вярващите, Иисус

проведе общо събрание, където присъстваха и фарисеите, които прекъсваха Учителя с критични забележки и всячески се опитваха да провалят неговата проповед. Главатарят на смутителите каза: “Учителю, ние бихме искали да ни дадеш знамение, потвърждаващо твоите пълномощия да учиш, и когато то стане, всички ще знаят, че ти си изпратен от Бога.” Иисус им отговори: “Вечерта вие казвате, че времето ще бъде хубаво, защото небето е червено; сутринта – че времето ще бъде лошо, защото небето е червено и надвиснало ниско. Когато видите облаци, събиращи се на запад, вие казвате, че ще вали; когато духа южен вятър, казвате, че ще бъде топло. Как така вие, толкова добре умеещи да разпознавате лицето на небето, сте напълно неспособни да разпознаете знамението на времената? На тези, които желаят да познаят истината, вече е дадено знамение; но за злонамереното и лицемерно поколение няма да има знамения.”

157:2.2 (1745.1) Казвайки това, Иисус се оттегли и се приготви за вечерното съвещание със своите последователи. На тази среща беше решено да предприемат обединена мисия по всички градове и села на Декаполис, още щом Иисус и дванадесетте се върнат от Кесария Филипова. Учителят взе участие в планирането на мисията в Декаполис и, разпускайки събралите се, каза: “Аз ви казвам: пазете се от фарисейската и садукейска закваска. Не се залъгвайте с външните прояви на тяхната ученост и абсолютната им преданост към формите на религията. Мислете само за духа на живата истина и за силата на истинската религия. Не страхът от мъртвата религия ще ви спаси, а вашата вяра

в живия опит, придобиван в духовните реалности на Царството. Не позволявайте на предразсъдъците да ви заслепят и на страха да ви сковава. Не допускайте също така преклонението пред традициите дотолкова да изкриви вашето разбиране, че очите ви да престанат да виждат и ушите ви да престанат да чуват. Целта на истинската религия е не само да донесе мир, но и да осигури прогрес. Душевният покой и интелектуалното развитие са възможни само тогава, когато с цялото си сърце заобичате истината, идеалите на вечната реалност. Пред вас стоят въпросите на живота и смъртта – греховните наслаждения на времето, противопоставени на праведните реалности на вечността. Още сега вие, встъпващите в новия живот на вярата и надеждата, трябва да започнете да се избавяте от оковите на страха и съмнението. И когато във вашата душа се пробудят чувства на служене на своите събратя, не ги заглушавайте; когато любовта към ближния изпълва вашето сърце, изразявайте подобни подтици към обич чрез разумно удовлетворяване на действителните потребности на вашите близки.”

3. Признанието на Петър

^{157:3.1 (1745.2)} Рано сутринта във вторник Иисус и дванадесетте апостоли излязоха от Магаданския парк в Кесария Филипова, столицата на владенията на тетрарха Филип. Кесария Филипова се намиреше в край с дивна красота. Простираше се в очарователна долина между живописни хълмове, където от подземна пещера води началото си река Йордан. На север с цялата си красота се издигаха върховете на планината Ермон, а малко по на юг от

хълмовете са откриваше величественият изглед на горното течение на Йордан и Галилейското езеро.

157:3.2 (1745.3) Иисус беше ходил на Ермон в началото на своя път по създаването на Царството и сега, преминавайки към заключителния етап на своя труд, той искаше да се върне на тази планина на изпитания и триумф, надявайки се, че апостолите могат да получат тук нова представа за възложената им отговорност и да се изпълнят с нови сили за предстоящите тежки изпитания. По пътя – приблизително в това време, когато те преминаваха южно от Меромските води, апостолите започнаха да обменят впечатления за тяхната проповед и за това, как различните народи се отнасят към техния Учител.

157:3.3 (1745.4) Когато спряха за обяд, Иисус внезапно зададе на апостолите първия за цялото време въпрос относно самия себе си. Този неочакван въпрос звучеше така: “Какво говорят хората – кой казват, че съм?”

157:3.4 (1746.1) Дълги месеци Иисус беше обучавал апостолите, разкривайки същността и характера на Царството небесно, и той добре разбираше, че е настанало време, когато следва да пристъпи към по-дълбоко разкриване на своята собствена същност и лична връзка с Царството. И сега, когато седнаха под черничевите дървета, Учителят се приготви за една от най-важните беседи за всичките години на общуване с избраните апостоли.

157:3.5 (1746.2) Повече от половината от всички апостоли предложиха своите отговори на въпроса на Учителя. Те му казаха, че всички познаващи го хора го смятат за пророк

или необикновен човек, че даже неговите врагове изключително много се боят от него, обвинявайки го, че своето могъщество той дължи на връзки с княза на дяволите. Те казаха, че някои хора в Юдея и Самария, които не са го виждали лично, го смятат за възкръсналия от мъртвите Йоан Кръстител. Петър обясни, че в различно време различни хора го сравняваха с Мойсей, Илия, Исая и Йеремя. Като изслуша тези отговори, Иисус стана и като гледаше отгоре надолу към дванадесетте седящи пред него в полукръг, с поразяваща ги подчертаност с плавно движение на ръката попита: “А какво ще кажете вие – кой съм аз?” Настъпи напрегнато мълчание. Дванадесетте, без да откъсват очи, гледаха Учителя и тук Симон Петър скочи на крака и възкликна: “Ти си Спасителят, Син на живия Бог.” И единадесетте седящи апостоли в един порив станаха в знак на това, че Петър изрази тяхното общо мнение.

157:3.6 (1746.3) Като ги помоли отново да седнат и оставайки прав срещу тях, Иисус каза: “Това ви беше разкрито от моя Отец. Дойде вашето време да узнаете истината за мен. Засега аз искам на никого да не казвате за това. Да продължим пътя си.”

157:3.7 (1746.4) И те тръгнаха за Кесария Филипова, където пристигнаха късно вечерта и спряха в дома на очакващия ги Селса. През тази нощ апостолите почти не затвориха очи. На тях им се струваше, че чувстват настъпването на велико събитие в техния живот и в труда за благо на Царството.

4. Беседата за Царството

^{157:4.1 (1746.5)} От времето на кръщаването на Иисус от Йоан Кръстител и на превръщането на водата във вино в Кана апостолите в различни периоди фактически го смятаха за Месия. Някои от тях в течение на някакво време действително вярваха, че той е дългоочакваният Спасител. Но щом в техните сърца се пробудеха такива надежди, Учителят ги разбиваше на парчета със съкрушителна дума или разочароваща постъпка. Те вече отдавна пребиваваха в объркване поради противоречията между съхраняваните в съзнанието им представи за очаквания Месия и пазения в сърцата им опит от своята необикновена връзка с този необикновен човек.

^{157:4.2 (1746.6)} В сряда, когато денят вече беше в разгара си, апостолите се събраха в градината при Селса за обедна трапеза. През по-голямата част от нощта и цялата сутрин Симон Петър и Симон Зилот горещо убеждаваха своите събратя, опитвайки се да доведат всички апостоли до беззаветно приемане на Учителя не само като Месия, но и като божествен Син на живия Бог. Те двамата практически напълно се схождаха в своята оценка за Иисус и усърдно се трудеха техните събратя изцяло да приемат гледната им точка. Макар че Андрей продължаваше да осъществява общото ръководство на корпуса на апостолите, неговият брат Симон Петър с всеобщо съгласие все повече ставаше изразител на техните възгледи.

^{157:4.3 (1747.1)} Всички те седяха в градината, когато около обед се появи Учителят. На техните лица беше изписано изражение на възвишена тържественост и когато Иисус се приближи, всички станаха. Иисус сне напрежението с

приятелска и братска усмивка, толкова характерна за него, когато неговите последователи твърде сериозно възприемаха себе си или някое ставащо с тях събитие. С жест той им даде знак да седнат. Занапред дванадесетте никога не приветстваха Учителя със ставане. Те видяха, че той не одобрява такава външна проява на уважение.

157:4.4 (1747.2) Когато завършиха трапезата и пристъпиха към обсъждане на планове за предстоящото пътешествие по Декаполис, Иисус внезапно ги обходи с поглед и каза: “Сега, когато измина цял ден, откакто се съгласихте с изявлението на Симон Петър относно личността на Сина Човешки, аз бих искал да ви попитам: остава ли същото вашето мнение?” Чувайки това, дванадесетте станаха и Симон Петър, правейки няколко крачки към Учителя, каза: “Да, Учителю, остава. Ние вярваме, че ти си Синът на живия Бог.” И Петър седна заедно със своите събратя.

157:4.5 (1747.3) Продължавайки да стои, Иисус каза на дванадесетте: “Вие сте моите избрани посланици, но аз зная, че в дадените обстоятелства не бихте могли да стигнете до тази вяра само с човешкото знание. Това е откровение на Духа на моя Отец, обърнато към тайниците на вашите души. И тъй като вие правите това признание благодарение на това, което ви е разкрито от Духа на моя Отец, аз трябва да ви заявя, че върху този фундамент аз ще построя братството на Царството небесно. Върху тази скала на духовната реалност аз ще построя жив храм на духовното братство във вечните реалности на Царството на моя Отец. Никакви сили на злото и греха няма да преодолеят това човешко братство на божествения Дух. И

макар че живеят Дух на моя Отец ще бъде извечно божествен ръководител и възпитател на всички, които свързват себе си с връзките на това духовно братство, на вас и вашите последователи аз предавам ключовете от външното царство – властта над нещата тленни, социалните и икономически страни на това обединение на мъже и жени като членове на братството.” И отново той им заръча все още да не казват никому за това, че той е Синът Божий.

^{157:4.6 (1747.4)} Иисус започна да вярва в предаността и честността на своите апостоли. Както предполагаше Учителят, вярата, способна да устои пред това, което в последно време се наложи да понесат неговите избрани представители, задължително ще издържи най-тежките изпитания, очакващи ги в най-близко бъдеще, ще извади от привидното крушение всичките им надежди в новата зора на новия съден период и ще освети пребиваващия в тъмнина свят. В този ден Учителят повярва в предаността на всички свои апостоли, с изключение на един.

^{157:4.7 (1747.5)} И от този ден нататък Иисус се занимаваше със строителството на живия храм на този вечен фундамент на своето божествено синовство и тези, които благодарение на това осъзнават себе си като синове Божии, са човешките тухлички, съставляващи този жив храм на синовство, въздигнат в слава и в чест на мъдростта и любовта на вечния Баща на духовете.

^{157:4.8 (1747.6)} След тези думи Иисус накара дванадесетте да отидат в планината и да останат там без него до вечеря в

търсене на мъдрост, сили и духовно водителство. И те направиха така, както каза Учителят.

5. Новото разбиране

^{157:5.1 (1748.1)} Новата и най-важна черта на признанието на Петър беше недвусмисленото осъзнаване на Иисус като Син Божий, осъзнаването на неговата безспорна божественост. От времето на неговото кръщение и сватбата в Кана апостолите различно го смятаха за Месия. Но юдейската концепция за избавителя на нацията не предполагаше, че той ще бъде божествено същество. Евреите не учеха за божествения произход на Месията; той трябваше да бъде “помазаник”, но те едва ли си го представяха като Син Божий. Във второто признание особено значение придоби неговата *обединена същност* — небесният факт за това, че той е Син Човешки, *както и* Син Божий, и Учителят заяви, че именно върху тази велика истина за съюза на човешката и божествената същност той ще построи Царството небесно.

^{157:5.2 (1748.2)} Иисус се стремеше да преживее своя земен живот и да завърши своята посвещенческа мисия като Син Човешки. Неговите последователи бяха склонни да смятат Учителя за дългоочаквания Месия. Знаейки, че никога не би могъл да стане vyplъщение на техните месиански надежди, той се опитваше по такъв начин да измени тяхната представа за Месията, за да оправдае частично техните очаквания. Но сега той разбра, че подобен план едва ли ще бъде успешен. Затова взе смелото решение да разкрие своя трети план — открито да заяви за своята божественост, да потвърди истинността на признанието на

Петър и ясно да провъзгласи на дванадесетте, че той е Син Божий.

^{157:5.3 (1748.3)} В течение на три години Иисус провъзгласяваше себе си за “Син Човешки” и в течение на три години апостолите все по-упорито настояваха, че той е очакваният юдейски Месия. Сега той разкри, че е Син Божий, и върху концепцията за *обединената същност* на Сина Човешки и Сина Божий той реши да построи Царството небесно. Той беше взел решение да се въздържа от по-нататъшни опити да ги убеди, че не е Месия. Сега реши смело да им разкрие какво той *е*, без да обръща внимание на тяхното упорито отношение към него като към Месия.

6. На следващия ден

^{157:6.1 (1748.4)} Иисус и апостолите останаха още един ден в дома на Селса в очакване на куриерите на Давид, които трябваше да донесат пари. След падането на популярността на Иисус настъпи рязък спад на доходите. Когато те стигнаха до Кесария Филипова, хазната беше празна. Матей не искаше да се разделя с Иисус и своите братя в такова време и той нямаше собствени налични средства, които да може да предаде на Юда, както беше правил в миналото. При все това Давид Зеведеев беше предвидил възможно съкращаване на постъпленията и се беше разпоредил неговите куриери, преминавайки през Юдея, Самария и Галилея, да действат като събирачи на пари в полза на изгонените апостоли и техния Учител. Затова към вечерта на същия ден от Витсаида пристигнаха куриери и доставените от тях пари стигнаха за тяхното завръщане и за началото на пътешествието по градовете на

Декаполис. Към това време Матей разчиташе да получи пари от продажбата на своята последна собственост в Капернаум, уговаряйки се, че тези средства ще бъдат анонимно предадени на Юда.

^{157:6.2 (1749.1)} Нито Петър, нито другите апостоли имаха достоверна представа за божествеността на Иисус. Те зле разбираха, че в земния живот на Учителя започва нова епоха – време, когато учителят-целител се превръщаше в преосмислен Месия, Син Божий. От това време нататък в проповедите на Иисус зазвуча нова тема. Занапред единствен идеал на неговия живот стана разкриването на Отеца, а единствена задача на неговите учения – да демонстрира на своята вселена персонификацията на тази висша мъдрост, която можеш да разбереш, само преживявайки я. Той дойде, за да можем всички ние да имаме живот, при това в изобилие.

^{157:6.3 (1749.2)} Сега Иисус навлезе в четвъртия, последен етап от своя човешки живот в плът. Първият етап беше детството – годините, когато той само смътно осъзнаваше своя произход, същност и своето предназначение като човешко същество. Втори етап бяха годините на все по-голямо самосъзнание – младостта и постепенното възмъжаване, – в течение на които той започна все повече да си дава сметка за своята божествена същност и човешка мисия. Вторият етап завърши с преживяванията и откровенията, свързани с неговото кръщение. Третият етап от земния опит на Учителя започна след кръщението и продължи в годините на неговото служене като учител и целител, завършвайки с историческото признание на Петър в

Кесария Филипова. Този трети период от неговия земен живот обхвана времето, в течение на което неговите апостоли и най-близки последователи го знаеха като Сина Човешки и го смятаха за Месия. Четвъртият и заключителен период от неговия земен път започна тук, в Кесария Филипова, и завърши с разпятието. Този етап от неговото служене се характеризираше с признаването от страна на Иисус на своята божественост и обхвана труда от последната година, преживяна от него в плът. В течение на този четвърти период той стана известен на апостолите като Син Божий, макар че повечето от неговите последователи продължаваха да го смятат за Месия. Признанието на Петър означава началото на нов период – период на по-пълно разбиране на истината за неговото висше служене като посвещенчески Син на Урантия и за цялата вселена, както и поне смътното осъзнаване на този факт от избраните от него апостоли.

^{157:6.4 (1749.3)} Така животът на Иисус стана пример за това, на което той учеше в своята религия, а именно – пример за растежа на духовната същност за сметка на нейното живо развитие. За разлика от своите последователи, той не наблягаше на постоянната борба на душата и тялото. По-скоро той учеше на това, че духът лесно побеждава тези две начала, с успех достигайки полезно примирение в много от техните сблъсъци, провокирани от разума и инстинктите.

^{157:6.5 (1749.4)} От този момент нататък всички учения на Иисус придобиват нов смисъл. До Кесария Филипова той беше главен учител на Евангелието на Царството. След Кесария

Филипова той беше вече не само учител, а божествен представител на вечния Отец, Който е центърът и пределите на това духовно Царство, и от него се изискваше той да осъществи всичко това като човек – като Сина Човешки.

^{157:6.6 (1749.5)} Иисус искрено се опитваше да доведе своите последователи в духовното Царство като учител, след това – като учител-изцелител, но тях това не ги удовлетворяваше. Той добре разбираше, че неговата земна мисия никак не би могла да оправдае месианските надежди на еврейския народ; древните пророци изобразяваха Месията такъв, какъвто Иисус никога не би могъл да стане. Той се стремеше да установи Царството на Ощеца като Син Човешки, но неговите последователи не поискаха да вървят напред в това начинание. Разбирайки това, Иисус реши да тръгне срещу тези, които повярваха в него; и вземайки такова решение, той се приготви открито да поеме ролята на посвещенческият Божий Син.

^{157:6.7 (1750.1)} Затова в този ден, когато Иисус беседваше с апостолите в градината, те узнаха много нови неща. И някои от тези изказвания звучаха странно даже за тях. Сред тези изявления, които чува поразените апостоли, бяха следните:

^{157:6.8 (1750.2)} “От днес ако някой човек пожелае да встъпи в нашето братство, нека поеме задълженията на синовството и да ме следва. И когато вече няма да бъда с вас, не мислете, че светът ще се държи с вас по-добре, отколкото с вашия Учител. Ако ме обичате, бъдете готови да

потвърдите своята любов с готовността да принесете висша жертва.”

157:6.9 (1750.3) “И добре запомнете моите думи: аз дойдох, за да призова не праведниците, а грешниците. Синът Човешки дойде, не за да му служат, а за да служи и да посвети своя живот като дар за всички. Аз ви заявявам, че дойдох, за да намеря и спася заблудилите си.”

157:6.10 (1750.4) “Днес никой в този свят не вижда Бащата, освен Сина, който дойде от Бащата. Но ако Синът се възнесе, той ще призове всички хора при себе си и всеки, който повярва в тази истина за обединената същност на Сина, ще бъде надарен с живот вечен.”

157:6.11 (1750.5) “Засега ние не можем да провъзгласим открито, че Синът Човешки е Син Божий, но това беше разкрито на вас; затова аз смело ви казвам за тези тайнства. Макар че стоя пред вас в този физически облик, аз дойдох от Бога-Баща. Още отпреди Авраам – аз съм. Аз действително дойдох в този свят от Отца такъв, какъвто ме знаете, и ви заявявам, че скоро ще трябва да напусна този свят и да се върна към делото на моя Отец.”

157:6.12 (1750.6) “Може ли сега вашата вяра да постигне истината за тези явления независимо от моето предупреждение, че Синът Човешки няма да стане този Месия, когото очаквахте вашите бащи? Царството мое не е от този свят. Можете ли да повярвате в истината за мен независимо от това, че макар лисиците да имат дупки и птиците да имат гнезда, аз няма къде да преклоня глава?”

157:6.13 (1750.7) “И при все това аз ви казвам, че Отец и аз сме едно. Който е видял мен, е видял и Ощеца. Във всичко това моят Отец действа заедно с мен и Той никога няма да ме остави сам в моето дело така, както аз никога няма да оставя вас, на които скоро предстои да тръгнете да възвестявате това Евангелие по цял свят.”

157:6.14 (1750.8) „И сега аз ви доведох тук, за да останете тук известно време с мен и един с друг и да можете да разберете славата, да постигнете величието на този живот, към който ви призовавам: подвигът на вярата, какъвто е Царството на моя Отец в сърцата на хората, създаването в моето братство на жива връзка с душите на всички, които вярват в това Евангелие.”

157:6.15 (1750.9) Апостолите слушаха тези смели и поразителни изявления мълчаливо; те бяха зашеметени. И те се разотидоха на неголеми групи, за да обсъдят и обмислят думите на Учителя. Те признаха в него Сина Божий, но не разбираха значението на всичко това, към което ги водеше той.

7. Беседите на Андрей

157:7.1 (1750.10) Същата вечер Андрей реши да устрои откровен разговор насаме с всеки от своите събратя и той проведе полезни и ободряващи беседи с всички свои другари освен с Юда Искарот. Андрей нямаше такива доверителни отношения с Юда, както с другите апостоли, и затова на него не му се струваше странно, че Юда никога не се открива пред главата на апостолския корпус. Но този път отчуждеността на Юда дотолкова разтревожи Андрей, че

по-късно през нощта, когато всички апостоли вече дълбоко спяха, той дойде при Иисус и му изложи причините за своето безпокойство. Иисус каза: “Ти постъпи правилно, Андрей, идвайки при мен с този въпрос, но ние не можем да направим нищо освен това, което е вече направено; остава ни само да продължаваме да оказваме висше доверие на този апостол. И нищо не говори със своите събратя за този разговор с мен.”

157:7.2 (1751.1) Това беше всичко, което Андрей можа да изтръгне от Иисус. Между този юдеин и неговите галилейски събратя винаги съществуваше някаква отчужденост. Юда беше потресен от смъртта на Йоан Кръстител, няколко пъти той беше дълбоко обиден от порицанията на Учителя, беше разочарован, когато Учителят отказа да стане цар, унижен, когато той избяга от фарисеите, огорчен, когато Иисус отказа да приеме предизвикателството на фарисеите, изискващи знамения, озадачен от отказа на неговия Учител да прибегне към демонстрация на сила и сега, в последно време, подтиснат и съответно угнетен от опразнената хазна. И освен това на Юда му липсваше въодушевлението, което му даваше тълпата.

157:7.3 (1751.2) Всеки от апостолите в различна степен беше подложен на тези изпитания и страдания, но те обичаха Иисус. Най-малкото, те изглежда обичаха Учителя повече, отколкото Юда, защото останаха с него чак до трагичния край.

157:7.4 (1751.3) Бидейки юдеин, Юда прие като лично оскърбление неотдавнашното предупреждение на Иисус,

дадено на апостолите – “пазете се от фарисейската закваска”; той предполагаше, че тези изявления са скрит намек за самия него. Но главната грешка на Юда се заключаваше в следното: когато Иисус изпращаше своите апостоли да се молят насаме, Юда – вместо да встъпи в искрено общуване с духовните сили ни вселената – отново и отново се отдаваше на мисли, породени от човешкия страх, и при това упорито пазеше тайни съмнения в мисията на Иисус, а също така се предаваше и на своята прискърбна склонност да таи чувства на мъст.

^{157:7.5 (1751.4)} И сега Иисус искаше да се изкачи със своите апостоли на планината Ермон, където той реши да открие четвъртия етап на своето земно служене като Син Божий. Част от апостолите присъстваше при неговото кръщение в Йордан и стана свидетел на началото на неговия път като Син Човешки и той искаше някои от тях да бъдат заедно с него и този път, за да чуят, че той е упълномощен да поеме новата публична роля на Син Божий. Съответно в петък, 12 август, Иисус каза на дванадесетте: “Вземете запас от храна и се пригответе за изкачване в онази планина, където ми казва да отида моят дух, за да бъда дарен с всичко необходимо за завършването на моя труд на Земята. И аз бих искал да взема със себе си моите събратя, за да могат и те да укрепнат пред тежките времена, които ще им се наложи да споделят с мен.”

Документ 158. Планината на преображението

^{158:0.1 (1752.1)} В ПЕТЪК, 12 август 29 година, когато слънцето клонеше към залез, Иисус и неговите съратници достигнаха подножието на планината Ермон. Те стигнаха

до мястото, където някога юношата Теглат остана да дочака Учителя, докато той в самота се изкачи в планината, за да реши духовното бъдеще на Урантия и официално да сложи край на бунта на Луцифер. Тук те прекараха два дни в духовна подготовка за събитията, очакващи ги в толкова близко бъдеще.

158:0.2 (1752.2) Като цяло Иисус предварително знаеше какво трябва да стане в планината и на него много му се искаше да могат всичките апостоли да споделят с него този опит. Именно за да ги подготви за това разкриване на своята същност, той остана с тях в подножието на планината. Но те бяха неспособни да достигнат тези духовни нива, на които би било оправдано пълното разкриване пред тях на посещението на небесните същества, които толкова скоро щяха да се появят на Земята. И тъй като той не можеше да вземе със себе си всички свои съратници, реши да се ограничи само с тримата, които обикновено го съпровождаха по време на такива особени бдения. Затова само Петър, Яков и Йоан можаха поне отчасти да споделят с Учителя този уникален опит.

1. Преображението

158:1.1 (1752.3) Рано сутринта в понеделник, 15 август, Иисус и тримата апостоли започнаха изкачването на планината Ермон шест дни след паметното признание на Петър през деня край пътя под черничевите дървета.

158:1.2 (1752.4) Иисус беше поканен еднолично да се качи в планината за изпълнение на важни дела, имащи отношение към прогреса на неговото посвещение в плът, тъй като този

опит беше свързан със създадената от самия него вселена. Забележително е, че това необикновено събитие беше предвидено да се случи към времето на пребиваването на Иисус и апостолите на земята на езичниците и че то действително стана на планината на друговерците.

158:1.3 (1752.5) Малко преди обяд те достигнаха своята цел и тук, приблизително на половината път към върха, на обедната трапеза Иисус разказа на тримата апостоли нещо от своя опит в планините на изток от Йордан скоро след кръщението, както и някои нови подробности за това, което му се наложи да изпита в планината Ермон във връзка с неговото предишно посещение на това уединено място.

158:1.4 (1752.6) Като момче Иисус се изкачваше по хълма близо до дома си и рисуаше в своето въображение сражения, в които влизаха имперските армии в долината Ездrelон; сега той се изкачи в планината Ермон, за да получи този дар, който трябваше да го подготви за спускането в йорданските долини, където трябваше да се разиграят заключителните сцени от драмата на неговия посвещенчески живот на Урантия. През този ден в планината Ермон Учителят можеше да се откаже от понататъшна борба и да се върне към управлението на своите вселенски владения, но той реши не само да изпълни изискванията, предявявани към неговата категория божествено синовство и определени от мандата на Вечния Син на Рая, но и в пълна степен да изпълни настоящата воля на своя Райски Отец. В този августовски ден неговите трима апостоли видяха как той се отказа да бъде надарен с

цялата пълнота на власт във вселената. С изумление гледаха те как небесните посланици се отдалечиха, оставяйки го сам, за да завърши своя земен живот като Син Човешки и Син Божий.

^{158:1.5 (1753.1)} При нахранването на петте хиляди вярата на апостолите достигна висша степен, след което бързо спадна почти до нулата. Сега, след признаването от Учителя на своята божественост, вярата на дванадесетте, с известно закъснение, за няколко седмици се издигна на нова висота, но само за да претърпи постепенен спад. Третото възраждане на тяхната вяра стана едва след възкресението на Учителя.

^{158:1.6 (1753.2)} В този красив ден, около три часа следобед, Иисус напусна тримата апостоли, като каза: “Аз се уединявам за времето на общуване с Отеца и неговите посланици; моля ви да останете тук и в очакване на моето завръщане се молете волята на Отеца да се извърши във всичко, което ви очаква във връзка с продължението на посвещенческата мисия на Сина Човешки.” Казвайки това, Иисус се отдалечи за продължително съвещание с Гавраил и Бащата-Мелхиседек, връщайки се едва в шест часа. Забелязвайки, че неговото дълго отсъствие ги е развълнувало, той попита: “От какво се изплашихте? Вие прекрасно знаете, че трябва да се занимавам с делото на Отеца; защо се съмнявате, когато не съм с вас? Днес аз заявявам, че Синът Човешки реши да преживее целия си живот сред вас като един от вас. Не унивайте; няма да ви напусна, докато не бъде завършен моят труд.”

158:1.7 (1753.3) След като споделиха оскъдната вечерна трапеза, Петър попита Иисус: “Колко време ни предстои да останем в тази планина отделно от нашите братя?” И Учителят отговори: “Докато не видите славата на Сина Човешки и не узнаете, че всичко, което ви е възвестено, е истина.” И седнали около тлеещите въгленчета на огъня, те говориха за бунта на Луцифер, докато се стъмни и очите на апостолите натежаха, защото те бяха започнали изкачването рано сутринта.

158:1.8 (1753.4) Приблизително половин час след като тримата апостоли потънаха в дълбок сън, ги разбуди раздал се редом внезапен хрущящ звук и, оглеждайки се, за свое изумление и ужас те видяха, че Иисус води приятелска беседа с две ярки същества, облечени в одеяния от светлината на небесния свят. Лицето на Иисус и неговата фигура също светеха с ярка небесна светлина. Тримата разговаряха на непонятен език, но по някои казани неща Петър направи погрешния извод, че стоящите редом с Иисус същества са Мойсей и Илия; в действителност това бяха Гавраил и Мелхиседек-Баща. По молба на Иисус физическите управляващи направиха така, че апостолите да могат да станат свидетели на тази сцена.

158:1.9 (1753.5) Тримата апостоли бяха толкова изплашени, че не веднага се справиха със своята обърканост, но когато ослепителното видение се разсея пред техния взор и те видяха Иисус останал сам, Петър, пръв дошъл на себе си, произнесе: “Иисус, Учителю, тук ни е добре. Радваме се да видим тази слава. Не ни се иска да се връщаме назад в безславния свят. Ако искаш, да останем тук и ние ще

поставим три шатри – една за тебе, една за Мойсей и една за Илия.” А Петър каза това поради своето смущение, както и затова, защото в този момент нищо друго не му дойде на ум.

158:1.10 (1753.6) Петър продължаваше да говори, когато сребристият облак се приближи към него и осени и четиримата. Страх скова апостолите; и когато те паднаха ничком за молитва, чуха глас – същия този глас, който се раздаде при кръщението на Иисус: “Ето Моя възлюблен Син; слушайте го.” А когато облакът изчезна, Иисус отново беше сам; наклонявайки се към тримата апостоли, той се докосна до тях и каза: “Станете и не се бойте; предстои ви да видите още по-велики неща.” Но апостолите не на шега се изплашиха и, приготвяйки се около полунощ за обратния път, те бяха мълчаливи и замислени.

2. Спускането от планината

158:2.1 (1754.1) Приблизително до средата на спускането от планината никой не пророни нито дума. След това Иисус прекъсна мълчанието, като отбеляза: “Внимавайте да не разказвате никому, даже на своите събратя, за това, което видяхте и чухте в тази планина, докато Синът Човешки не възкръсне от мъртвите.” Тримата апостоли бяха потресени и обезкуражени от тези думи на Учителя – “докато Синът Човешки не възкръсне от мъртвите”. Едва неотдавна те отново се утвърдиха в своята вяра в него като в Спасител, Син Божий, и със собствените си очи видяха как той се преобрази в слава, а сега той започна да говори за “възкресение от мъртвите”!

158:2.2 (1754.2) Петър потръпна при мисълта за смъртта на Учителя. Това не се побираше в неговото съзнание. Опасявайки се, че Яков или Йоан ще зададат някакъв въпрос, отнасящ се до даденото изявление, той реши, че най-добре ще бъде да прехвърли разговора на друга тема. Не знаейки какво да каже, той произнесе първото, което му дойде на ум: “Учителю, защо книжниците казват, че Илия трябва да дойде преди Месията?” Иисус, знаейки, че Петър се опитва да избегне споменаването на неговата смърт и възкресение, отговори: “Илия действително идва пръв, за да подготви пътя за Сина Човешки, който трябва да изстрада много неща и накрая да бъде отхвърлен. Но аз ви казвам, че Илия вече дойде и те не го приеха, а постъпиха с него, както искаха.” И тогава тримата апостола разбраха, че говорейки за Илия, той има предвид Йоан Кръстител. Иисус знаеше: ако те настояват, че той е Месия, то Йоан трябва да бъде този Илия, за когото се говори в пророчеството.

158:2.3 (1754.3) Иисус ги задължи никому да не казват, че са получили представа за славата, която го очаква след възкресението, защото той не искаше те да хранят мисли за това, че, приет сега като Месия, той поне в нещо ще съответства на техните погрешни концепции за чудотворен избавител. Макар че Петър, Яков и Йоан размишляваха за всичко това за себе си, те разказаха за този случай чак след възкресението на Учителя.

158:2.4 (1754.4) Докато продължаваха да се спускат от планината, Иисус каза: “Вие не искахте да ме приемете като Сина Човешки; затова аз се съгласих да ме приемете съгласно

укрепилото се във вас мнение, но не се заблуждавайте – волята на моя Отец трябва да възтържествува. Решавайки да следвате повелите на своята собствена воля, вие трябва да се пригответе за много разочарования и изпитания, но тази подготовка, която аз ви дадох, трябва да бъде достатъчна, за да ви преведе победоносно през тези избрани от вас страдания.”

158:2.5 (1754.5) Причината, поради която Иисус взе Петър, Яков и Йоан със себе си в планината на преображението, се заключаваше не в това, че те бяха в някакъв смисъл по-добре от другите подготвени, за да станат свидетели на случилото се, и не защото бяха в духовно отношение по-достойни за тези привилегии. Съвсем не! Иисус добре знаеше, че никой от дванадесетте не притежава необходимата за това духовност; затова той взе със себе си само тези трима апостоли, в чиито задължения влизахше да го съпровождат, когато той желаше да остане насаме и да се предаде на уединено общуване.

3. Значението на преображението

158:3.1 (1755.1) Това, което видяха в планината на преображението Петър, Яков и Йоан, беше мимолетно видение от великолепно небесно зрелище, състояло се в този знаменателен ден в планината Ермон. Преображението означава следното:

158:3.2 (1755.2) 1. Признанието от Вечния Син-Майка на Рая относно пълнотата на посвещението на инкарнирания живот на Михаил на Урантия. Иисус получи

потвърждение, че е изпълнил изискванията на Вечния Син. И Гавраил достави на Иисус това потвърждение.

158:3.3 (1755.3) 2. Изявление за удовлетвореността на Безкрайния Дух относно пълнотата на посвещението на Михаил на Урантия в образа на смъртна плът. В дадения случай вселенският представител на Безкрайния Дух – непосредственият съратник на Михаил в Салвингтон и негов неизменен партньор – се обърна към него посредством Мелхиседек-Баща.

158:3.4 (1755.4) Иисус приветства това изявление относно успеха на своята земна мисия, направено от посланиците на Вечния Син и Безкрайния Дух, но той отбеляза, че Отецът не е посочил, че урантийското посвещение е завършено; невидимото духовно присъствие на Отеца, действащ чрез Личностния Настройчик на Иисус, само потвърди: “Ето Моя възлюблен Син; слушайте го.” И това беше казано с думи, предназначени и за слуха на тримата апостоли.

158:3.5 (1755.5) След това посещение на небесните същества Иисус се стремеше да узнае волята на Отеца и той реши да продължи своето посвещение в образа на смъртен до естествения му край. За Иисус смисълът на преображението се заключаваше именно в това. За тримата апостоли това събитие означаваше встъпване на Учителя в завършващия етап от своя земен път като Син Божий и Син Човешки.

158:3.6 (1755.6) След официалния разговор с Гавраил и Мелхиседек-Баща Иисус поговори с тях – със своите попечителски Синове – за делата във вселената.

4. Момчето, страдащо от епилепсия

^{158:4.1 (1755.7)} Същата сутрин, във вторник преди закуска, Иисус и неговите спътници пристигнаха в апостолския лагер. Приближавайки се, те видяха, че апостолите са обкръжени от тълпа, и скоро до тях започнаха да достигат гръмките думи на спореци и каращи се хора. Като цяло тук имаше около петдесет човека; с изключение на деветимата апостоли, присъстващите се деляха на две равни групи – йерусалимските книжници и вярващите ученици, които следваха Иисус и неговите съратници в тяхното пътуване от Магадан.

^{158:4.2 (1755.8)} Макар че тълпата спореше по редица въпроси, основен предмет на разногласията беше някакъв жител на Тивериада – Яков от Сафед беше пристигнал един ден по-рано тук, за да търси Иисус. Неговото единствено дете – син на около четиринадесет години, страдаше от тежка форма на епилепсия. В допълнение към това нервно заболяване юношата беше обладан от едно от тези блуждаещи, зловердни и метежни промеждутъчни създания, които в тези времена присъстваха на Земята неконтролирани; така че юношата беше едновременно и епилептик, и обладан.

^{158:4.3 (1755.9)} В течение на почти две седмици този нещастен баща, дребен чиновник на Ирод Антипа, се скиташе край западните граници на владенията на Филип в търсене на Иисус, надявайки се да го уговори да излекува болния му син. Той успя да догони апостолската група едва към средата на този ден, когато Иисус беше в планината с тримата апостоли.

^{158:4.4 (1756.1)} За невероятно удивление и огромно смущение на деветимата апостоли този човек, съпровождан от четиридесет души, внезапно застана пред тях. В момента на появата на тази група деветимата апостоли – най-малкото повечето от тях – се предаваха на своята стара съблазън да обсъждат на кого предстои да бъде повече от другите в бъдещото Царство; те увлечено спореха за възможното положение, което ще заеме този или онзи апостол. Те просто не можеха напълно да се освободят от своята отдавнашна мечта за материалната мисия на Месията. И сега, когато Иисус сам беше признал, че наистина е Спасителят, най-малкото беше признал факта на своята божественост, какво можеше да бъде поестествено от това, в отсъствие на Учителя да се заемат с обсъждането на своите любими надежди и амбиции? Те бяха погълнати от тази тема, когато Яков от Сафед, заедно с другите търсещи Иисус хора, внезапно се появи пред тях.

^{158:4.5 (1756.2)} Андрей излезе напред, за да поздрави бащата и сина, и попита: “Кого търсите?” Яков отвърна: “Добри човече, аз търся вашия Учител. Надявам се на изцеление за своя страдащ син. Бих искал да помоля Иисус да изгони беса, от когото е обладан моят син.” И бащата започна да разказва на апостолите за своя болен син и неговите тежки припадъци, които неведнъж заплашваха да го лишат от живот.

^{158:4.6 (1756.3)} Докато апостолите го слушаха, Симон Зилот и Юда Искарот се приближиха към бащата и казаха: “Ние можем да го излекуваме; няма нужда да чакаш завръщането на Учителя. Ние сме посланици на

Царството; вече не крием това. Иисус е Спасителят и ключовете от Царството са предадени на нас.” По това време Андрей и Тома се отделиха встрани, за да се посъветват. Натанаил и другите гледаха в изумление; всички те бяха зашеметени от внезапната смелост, да не кажем дързост, на Симон и Юда. Тогава бащата каза: “Ако ви е дадено да правите чудеса, аз ви моля да произнесете думите, които ще избавят моето дете от тази робия.” Тогава Симон излезе напред и полагайки ръка на главата на детето, го погледна в очите и заповяда: “Излез от него, нечист дух; в името на Иисус, подчини ми се.” Но юношата само по-силно изпадна в припадък и книжниците се изсмяха на апостолите, а на разочарованите вярващи се наложи да изслушват подигравките на тези враждебно настроени критици.

^{158:4.7 (1756.4)} Андрей беше дълбоко огорчен от този злополучен опит и неговия позорен провал. Той извика апостолите встрани за съвет и молитва. След съсредоточено размишление, остро усещайки мъката на поражението и чувството на унижение, на което се подложиха, Андрей също предприе опит да изгони демона, но и неговите старания завършиха с неуспех. Андрей честно призна поражението си и помоли бащата да остане с тях до сутринта или дотогава, докато не се върне Иисус, като каза: “Възможно е този бяс да излезе само по лична заповед на Учителя.”

^{158:4.8 (1756.5)} И затова, докато Иисус се спускаше от планината заедно с Петър, Яков и Йоан, преизпълнени с въодушевление и възторг, деветимата им събратя, смутени

и дълбоко унижени, също не спяха. Те бяха подтиснати и посрамени хора. Но Яков от Сафед не искаше да се предава. Макар че те не можеха да му съобщят нищо относно времето на възможното завръщане на Иисус, той реши да дочака идването на Учителя.

5. Иисус изцелява момчето

^{158:5.1 (1757.1)} Когато Иисус се приближи, деветимата апостоли почувстваха неизказано облекчение, радостно приветствайки Учителя, и усетиха огромно въодушевление, забелязвайки, че лицата на Петър, Яков и Йоан светят радостно и с необичаен ентусиазъм. Всички те се хвърлиха напред, за да поздравят Иисус и тримата си събратя. Докато обменяха приветствия, тълпата се приближи и Иисус попита: “За какво спорехте, когато се приближавахме?” Но преди разстроените и унижени апостоли да могат да отговорят, развълнуваният баща на болното момче излезе напред, падна пред Иисус на колене и каза: “Учителю, имам син, моето единствено дете, който е обладан от зъл дух. Малко е това, че крещи от ужас, изпуска пяна и по време на пристъп често пада като мъртъв, но нерядко този зъл дух, от когото той е обладан, го кара да се гърчи в конвулсии и го хвърля във вода или в огън. Често скърца със зъби и многобройните рани изтощават момчето ми. Неговият живот е по-лош от смъртта; майка му и аз скърбим в сърцето си и сме сломени духом. Вчера, около обед, когато те търсех, намерих твоите ученици и докато те чакахме, твоите апостоли се опитаха да изгонят този бяс, но не успяха да направят това. Ще направиш ли това за нас, Учителю, ще изцелиш ли моя син?”

158:5.2 (1757.2) Изслушвайки този разказ, Иисус докосна стоящия на колене баща и го помоли да стане. Хвърляйки към стоящите редом апостоли изпитващ поглед, той каза, обръщайки се към всички присъстващи: “О, род неверен и развратен, колко още трябва да ви търпя? Колко още ще се наложи да остана с вас? Кога ще усвоите това, че чудесата на вярата не стават по искане на съмняващото се неверие?” И след това, посочвайки разстроения баща, Иисус каза: “Доведи тук своя син.” Когато Яков доведе при него юношата, Иисус попита: “Откога момчето страда от този недъг?” Бащата отвърна: “От най-ранно детство.” И докато говореха, момчето бе обзето от силен припадък и падна пред тях, скърцайки със зъби и изпускайки пяна. След серия мъчителни конвулсии той замря пред тях като мъртъв. Бащата отново падна на колене пред Иисус и започна да моли Учителя: “Ако си способен да го излекуваш, моля те да се съжалиш над нас и да ни избавиш от този недъг.” И когато Иисус чу тези думи, той погледна нещастния баща и каза: “Съмнявай се не в силата на любовта на моя Отец, а само в искреността и дълбочината на своята вяра. Няма нищо невъзможно за този, който действително вярва.” И Тогава Яков Сафедски произнесе своите паметни думи, в които вярата се смеси със съмнението: “Господи, аз вярвам. Моля те, помогни на моето неверие.”

158:5.3 (1757.3) Чувайки тези думи, Иисус излезе напред, хвана юношата за ръка и каза: “Аз ще направя това по волята на моя Отец и в чест на твоята жива вяра. Стани, синко! Излез от него, непокорен дух, и не се връщай!” И слагайки ръката на момчето в ръката на неговия баща, Иисус каза: “Вървете

по своя път. Отецът изпълни желанието на вашите души.” И всички присъстващи, даже враговете на Иисус, бяха потресени от видяното.

158:5.4 (1757.4) За тримата апостоли, едва неотдавна изпитали духовния възторг след събитията и преживяванията, свързани с преображението, беше истинско разочарование толкова скоро да се върнат и да станат свидетели на поражението и смущението на своите събратя. Но с тези дванадесет посланици на Царството винаги беше така.

158:5.5 (1758.1) Техният жизнен опит се заключаваше в постоянно редуване на възторг и унижения. Станалото беше случай на изцеление на своя недъг – физическо заболяване и духовно разстройство. И от тази минута юношата беше абсолютно здрав. Когато Яков си тръгна със своя излекуван син, Иисус каза: “Ние отиваме в Кесария Филипова; веднага се пригответе за път.” В мълчание те се отправиха на юг и тълпата ги последва.

6. В градината на Селса

158:6.1 (1758.2) Те спряха да пренощуват при Селса и тази вечер, след като се нахраниха и отдъхнаха, дванадесетте се събраха в градината около Иисус и Тома каза: “Учителю, макар че ние, чакащите ви долу, и досега нищо не знаем какво именно стана там в планината, което толкова въодушеви намиращите се заедно с теб наши братя, много бихме искали да поговориш с нас за нашето поражение и да ни разясниш тези неща, тъй като виждаме, че случилото се в планината все още не може да ни бъде разкрито.”

158:6.2 (1758.3) Иисус отговори на Тома: “Всичко, което вашите братя чуха в планината, ще ви бъде разкрито, когато му дойде времето. Сега аз ще обясня причината за вашето поражение в това дело, за което вие толкова неразумно сте се захванали. Докато вашият Учител и неговите спътници, вашите събратя, се изкачваха вчера в планината с надеждата по-добре да познаят волята на Отеца и да изпросят по-голяма мъдрост за успешното претворяване на тази божествена воля, вие – останалите тук на стража със задачата упорито да се стремите към придобиване на разум, притежаващ духовна проникателност, и да се молите с нас за по-пълно разкриване на волята на Отеца – вместо да се възползвате от своята вяра, сте се поддали на съблазън и сте се предали на своите стари и порочни наклонности да си търсите привилегировано положение в Царството небесно, което упорито си представяте като материално и тленно царство. И вие се вкопчвате в тези погрешни представи независимо от това, че неведнъж ви говорих: Царството мое не е от този свят.

158:6.3 (1758.4) Едва вашата вяра започва да постига личността на Сина Човешки, и към вас отново се прокрадва егоистичното желание на мирските привилегии и потъвате в препирни кой да бъде пръв в Царството небесно – Царството, което такова, каквото си го представяте, не съществува и никога няма да съществува. Нима не ви казвах, че този, който желае да бъде най-великият в духовното братство на моя Отец, трябва да стане по-малък в собствените си очи и така да стане слуга на своите братя? Духовното величие се заключава в отзивчива богоподобна любов, а не в получаването на наслаждения от

използването на материалната власт за възвеличаване на собственото си “аз”. Целта, която преследвахте и в постигането на която претърпяхте толкова пълно поражение, не беше чиста. Вашата подбуда не беше божествена. Вашият идеал не беше духовен. Вашето желание не беше безкористно. Вашето действие не беше основано на любовта и вашата цел не беше изпълнение на волята на небесния Отец.

158:6.4 (1758.5) Кога ще разберете, че не можете да ускорявате хода на съществуващите природни явления, с изключение на случаите, когато такива неща се съгласуват с волята на Ощеца? Не можете да се занимавате и с духовен труд в отсъствие на духовна сила. И не можете да извършвате нито едното, нито другото – даже при тяхното потенциално наличие, в отсъствие на третия и най-важен човешки фактор: личния опит на живата вяра. Нима за привличането към духовните реалности на Царството на вас винаги ще ви бъдат нужни материални потвърждения? Нима сте неспособни да постигнете духовното значение на моята мисия без зрими демонстрации на свръхестествени чудеса? Кога ще може да се разчита на вашата вяроност към висшите духовни реалности на Царството независимо от външното проявление на някакви материални доказателства?”

158:6.5 (1759.1) Казвайки това на своите апостоли, Иисус добави: “А сега вървете да си починете, защото утре се връщаме в Магадан, където ще обсъдим нашата мисия в градовете и селата на Декаполис. В края на изпитанията в този ден, позволете ми да обявя на всеки от вас какво казах на

вашиите братя в планината и нека тези слова оставят дълбока следа във вашиите сърца: Синът Човешки встъпва в последния етап от своето посвещение. На нас ни предстои да започнем труд, който скоро ще доведе до велико и завършващо изпитание на вашата воля и преданост, защото аз ще бъда предаден в ръцете на хората, търсещи моята гибел. И запомнете моите думи: Синът Човешки ще бъде предаден на смъртта, но той ще възкръсне.”

158:6.6 (1759.2) Опечалени, апостолите се отправиха да си легнат. Те бяха озадачени; не разбираха тези думи. И макар че се бояха да го попитат нещо за това, което той каза, апостолите си спомниха всичко това след неговото възкресение.

7. Протестът на Петър

158:7.1 (1759.3) Рано сутринта в сряда Иисус и дванадесетте излязоха от Кесария Филипова и тръгнаха към Магаданския парк, намиращ се недалеч от Витсаида-Юлия. През тази нощ апостолите почти не спяха, затова отрано бяха на крака, готови да тръгнат на път. Даже флегматичните близнаци Алфееви бяха потресени от думите за смъртта на Иисус. Те се отправиха на юг и веднага след Меромските води излязоха на пътя за Дамаск, а доколкото Иисус искаше да избегне срещата с книжниците и другите хора, които, както той знаеше, скоро щяха да започнат да ги търсят, той реши да отиде в Капернаум по Дамаския път, преминаващ през Галилея. А постъпи така, защото знаеше: тези, които щяха да ги преследват, щяха да минат по източния Йордански път,

предполагайки, че Иисус и неговите апостоли ще се побоят да преминат през владенията на Ирод Антипа. В този ден Иисус се стремеше да се отдалечи от своите критици и следващата го тълпа, за да остане насаме със своите апостоли.

^{158:7.2 (1759.4)} Вървяха през Галилея, отдавна минаваше време за обяд и те спряха на сянка, за да се подкрепят. Когато се нахраниха, Андрей, обръщайки се към Иисус, каза: “Учителю, моите братя не разбират твоите дълбокомислени думи. Ние изцяло повярвахме, че си Син Божий, а сега чуваме тези странни думи, че ще ни напуснеш, думи за смърт. Ние не разбираме твоето учение. Може би говориш с нас с притчи? Молим те да поговориш с нас пряко и недвусмислено.”

^{158:7.3 (1759.5)} Отговаряйки на Андрей, Иисус каза: “Братя мои, именно затова, защото ме признахте за Син Божий, аз съм принуден да пристъпя към разкриване на истината за това, с което ще завърши посещението на Сина Човешки на Земята. Вие упорито се придържате към вярата, че аз съм Месията, и не желаете да се откажете от идеята, че Месията трябва да седне на трона в Йерусалим; именно затова аз продължавам да ви говоря, че на Сина Човешки скоро предстои да отиде в Йерусалим, много да изстрада, да бъде отхвърлен от книжниците, старейшините и първосвещениците и след всичко това да бъде екзекутиран и възкресен от мъртвите. И думите ми не са притча; аз ви казвам истината, за да бъдете готови за тези събития, когато внезапно се стоварят върху нас.” И докато той все още говореше, Симон Петър, стремително хвърляйки се

към него, положи ръка на рамото на Учителя и каза: “Учителю, дори не сме си помислили да ти противоречим, но аз заявявам, че такова нещо никога няма да се случи с теб.”

^{158:7.4 (1760.1)} Петър говореше така, защото обичаше Иисус. Но човешкото естество на Учителя видя в тези проникнати с благожелателно чувство думи едва доловим опит да го подложат на изкушение, да го накарат да промени своето решение – да изпълни докрай земното посвещение в съответствие с волята на Райския Отец. И именно защото почувства каква опасност се крие в това, да позволи даже на своите любящи и верни другари да го разубедят, той се обърна към Петър и останалите апостоли с думите: “Не ми пречете. В твоите думи – духът на дявола, изкусителя. Когато говорите така, вие не сте на моя страна, а на страната на нашия враг. Така вашата любов към мен става за мен препятствие при изпълнението на волята на Ощеца. Не за пътищата човешки мислете, а за волята Божия.”

^{158:7.5 (1760.2)} Когато се възстановиха от първия шок след това парещо порицание, Учителят, преди да продължат пътешествието си, каза: “Ако някой поиска да се присъедини към мен, трябва да забрави за собствените си желания, ежедневно да изпълнява своите задължения и да ме следва. Защото който поиска да запази своя живот за себе си, ще го загуби, но който загуби своя живот заради мен и Евангелието, ще го съхрани. Каква полза за човека, ако, придобивайки целия свят, загуби своята душа? Какво може да даде човек в замяна на вечния живот? Не се срамувайте от мен и моите думи в този греховен и

лицемерен век така, както аз няма да се срамувам да ви призная, когато в слава застана пред моя Баща в присъствието на цялото небесно войнство. И при все това много от вас, стоящи пред мен, няма да познаят смъртта, докато не видят как Царството Божие идва в могъщество.”

^{158:7.6 (1760.3)} Така Иисус даде ясно на дванадесетте да разберат, че ако искат да го следват, ги чака мъчителен и противоречив път. Какъв шок бяха тези думи за галилейските рибари, упорито продължаващи да мечтаят за скорошното Царство и за почетните места, които ще заемат в него! Но този мъжествен призив развълнува техните предани сърца и нито един от тях не помисли да го изостави. Иисус не ги изпращаше на борба – той ги водеше. Той молеше само за това, те смело да го следват.

^{158:7.7 (1760.4)} Постепенно дванадесетте започнаха да осъзнават, че Иисус им беше съобщил нещо за своята възможна смърт. Те само смътно разбраха казаното от него за смъртта, а изявлението за възкръсване от мъртвите изобщо не запомниха. С времето, спомняйки си своя опит в планината на преображението, Яков и Йоан стигнаха до по-пълно разбиране на някои от тези неща.

^{158:7.8 (1760.5)} За цялото време, прекарано с Учителя, само няколко пъти апостолите видяха подобен гняв в неговите очи и чуха толкова резки думи на порицание, както тези, които бяха казани на Петър и останалите в този ден. Иисус винаги търпеливо се отнасяше към техните човешки недостатъци, с изключение на случаите, когато възникваше непосредствена заплаха за неговия план за безусловно изпълнение на волята на Отеца в оставащия

период от своето земно служение. Апостолите бяха буквално зашеметени; те бяха обхванати от изумление и ужас. Те не можеха да намерят думи за изразяване на своята скръб. Постепенно започнаха да разбират както предстои да понесе техният Учител, да разбират, че трябва да преминат през тези изпитания заедно с него. Но те осъзнаха реалността на надигащите се събития едва дълго време след тези първи намеци за предстоящата трагедия на неговите последни дни.

^{158:7.9 (1761.1)} В мълчание Иисус и дванадесетте тръгнаха на път през Капернаум, към своя лагер в Магаданския парк. Макар че не говореха с Иисус, цялата втора половина от деня те много беседваха един с друг, докато Андрей разговаряше с Учителя.

8. В дома на Петър

^{158:8.1 (1761.2)} Те влязоха в Капернаум по здрач и, преминавайки по безлюдните улици, влязоха направо в дома на Петър, където вечеряха. Те се задържаха у Симон, докато Давид Зеведеев се готвеше да ги преведе на другия бряг, и Иисус, гледайки Петър и останалите апостоли, попита: “За какво така оживено разговаряхте днес по пътя насам?” Апостолите мълчаха, защото много от тях продължаваха обсъждането, започнато в планината Ермон, за това, какво положение им предстои да заемат в бъдещото Царство, кой ще бъде повече от другите и така нататък. Знаейки с какво бяха заети техните мисли, Иисус повика при себе си един от малчуганите на Петър и, поставяйки детето сред тях, каза: “Истина, истина ви казвам: ако не се измените и не станете подобни на това дете, малко ще напреднете в

Царството небесно. Този, който се смири подобно на това дете, ще стане най-великият в Царството небесно. И който приема такова дете, приема мен. Този, който приема мен, приема Този, Който ме е изпратил. Ако искате да бъдете първи в Царството, стремете се да споделите тези благи истини със своите събратя в плът. Но ако някой накара един от тези малчугани да се спъне, по-добре би било, ако на шията му окачат воденичен камък и го хвърлят в морето. Ако нещата, които правите с ръцете си, или тези, които виждат очите ви, пречат на вашия напредък в Царството, пожертвайте своите скъпоценни идоли, защото по-добре е да влезете в Царството без много любими вещи, отколкото да се държите за тези идоли и да се окажете извън пределите на Царството. Но преди всичко, внимавайте да не презирате никого от тези малчугани, защото техните ангели винаги виждат ликовете на небесното войнство.”

158:8.2 (1761.3) Когато Иисус замлъкна, те седнаха в лодката и заплаваха към другия бряг, към Магадан.

Документ 159. Пътешествие в Декаполис

159:0.1 (1762.1) Когато Иисус и дванадесетте пристигнаха в Магаданския парк, те откриха, че ги очаква група от почти сто евангелисти и ученици, включително женският корпус, които бяха готови веднага да тръгнат на път – да учат и проповядват в Декаполис.

159:0.2 (1762.2) Тази сутрин – в четвъртък, 18 август, Учителят свика своите последователи и повели на всеки апостол да си вземе за ортак един от дванадесетте евангелисти и

заедно с останалите евангелисти да се отправят на дванадесет групи в градовете и селата на Декаполис. Той се разпорежи женският корпус и останалите ученици да останат с него. Иисус отдели за това пътешествие четири седмици, като инструктира своите последователи да се върнат в Магадан не по-късно от петък, 16 септември. Той обеща, че често ще ги навещава. В течение на месец тези дванадесет групи се трудиха в Гераса, Гамала, Хипос, Сафон, Гадара, Абила, Едраи, Филадельфия, Есевон, Диум, Скитопол и много други градове. За цялото това пътешествие не стана нито едно чудодейно изцеление или друго свръхестествено събитие.

1. Проповедта за прошката

159:1.1 (1762.3) Една вечер в Хипос, в отговор на въпрос на ученик, Иисус посвети своя урок на темата за прошката. Учителят каза:

159:1.2 (1762.4) “Ако добрият човек има сто овце и една от тях се е отлъчила от стадото, нима той няма да остави веднага деветдесет и деветте и да отиде да търси тази, която се е отлъчила от стадото? И ако той е добър пастир, нима няма да продължава да търси изгубилата се овца, докато я намери? А след това, когато пастирът намери своята овца, той я взема на рамо и радостно си отива в къщи, като вика на своите приятели и съседи: “Порадвайте се с мен, защото намерих своята изгубена овца.” Казвам ви, че на небесата повече се радват на един каещ се грешник, отколкото на деветдесет и девет праведника, които не се нуждаят от покаяние. Наистина, моят небесен Отец не желае дори и едно от Неговите малки деца да се заблуди, още по-малко

– да загине. Във вашата религия Бог може да приеме каещи се грешници; в Евангелието за Царството Отецът отива да ги търси, още преди те сериозно да се замислят за разкаяние.

159:1.3 (1762.5) Небесният Баща обича Своите деца, затова и вие следва да се учите да се обичате един друг. Небесният Баща ви прощава вашите грехове; затова и вие трябва да се учите да си прощавате един на друг. Ако твоят брат съгреши против теб, отиди при него и тактично, търпеливо му обясни в какво е неговата простъпка. И направи всичко това насаме с него. Ако той те изслуша, ти си спечелил своя брат. Но ако твоят брат не поиска да те изслуша, ако продължава да упорства в своето заблуждение, отново отиди при него, вземайки със себе си един или двама общи другари, за да имаш двама или даже трима свидетели, които биха могли да потвърдят твоето изявление и да се убедят в това, че си се отнесъл справедливо и милосърдно към своя съгрешил брат. Ако той не пожелае да слуша твоите братя, ти можеш да разкажеш за всичко на богомолците и след това, ако той откаже да чуе събратята си, нека те предприемат това, което сметнат за нужно; нека такъв непокорен събрат бъде изгонен от Царството. Макар че не можете да поемете съда над душите на своите другари и макар че не можете да прощавате грехове или да се опитате да си присвоите тези права, които принадлежат само на небесните наблюдатели, на вас е поверено поддържането на мирския порядък в царството земно. Макар че не можете да се намесвате в божествените разпореждания, засягащи вечния живот, вие ще решавате етическите проблеми в тази степен, в която те се отнасят

до мирското благополучие и братство на земята. Затова по всички въпроси, отнасящи се до порядъка в братството, каквото решите на земята, ще бъде признато на небето. Макар че сте неспособни да решите вечната участ на индивида, вие можете да приемате закони, засягащи поведението на групата, защото ако двама или трима от вас постигнат съгласие относно което и да е от тези неща и ме помолят, то ще бъде направено за вас, стига вашата молба да не противоречи на волята на моя небесен Отец. И всичко това ще бъде вярно завинаги, защото където двама или трима вярващи се съберат заедно, там, сред тях, съм и аз.”

159:1.4 (1763.1) Симон Петър беше апостолът, който ръководеше тружениците в Хипос, и чувайки тези думи на Иисус, той попита: “Господи, ако моят брат греши против мен, колко пъти трябва да му прощавам? До седем пъти ли?” И Иисус отговори на Петър: “Не само до седем, а до седемдесет пъти по седем. Затова Царството небесно може да се уподоби на царя, който искал да събере дълговете си от своите слуги. И когато те започнали да се разплащат с него, при него довели първия слуга, който признал, че дължи на своя цар десет хиляди таланта. Оправдавайки се с това, че преживява тежки времена, царският придворен му казал, че няма с какво да заплати своя дълг. И господарят заповядал да се конфискува цялата му собственост и да се продадат неговите деца, за да може той да се разплати. Чувайки жестоката заповед на царя, старшият слуга паднал ничком пред него и започнал да се моли царят да се смили над него и да му даде повече време, като казал: “Господарю, потърпи малко и ще се разплатя с теб.” И

когато царят погледнал този нехаен към задълженията си слуга и неговото семейство, той се съжалил над него. Заповядал да го пуснат и му опростил целия дълг.

159:1.5 (1763.2) И този старши слуга, получил по такъв начин милост и прошка от царя, се върнал към своите дела и, намирайки един от своите подчинени, който му дължал само сто динария, го хванал за гърлото и казал: “Плати ми всичко, което ми дължиш.” И тогава този млад слуга паднал ничком пред него и, умолявайки го, казал: “Потърпи и аз скоро ще ти платя всичко, което ти дължа.” Но вместо да прояви милосърдие, по-старият слуга повелил да го хвърлят в тъмница и да го държат там, докато не заплати своя дълг. Когато другите слуги видели какво станало, те така се огорчили, че отишли и разказали всичко на своя господар и повелител царя. Като узнал за постъпката на своя старши слуга, царят повикал при себе си този неблагодарен и злопамятен човек и казал: “Подъл и негоден роб! Когато ти искаше съчувствие, аз великодушно ти простих целия дълг. Защо ти не си помилвал своя другар така, както аз помилвах теб?” И разгневявайки се, господарят дал неблагодарния старши слуга на тъмничарите, за да го държат там дотогава, докато не върне целия дълг. Така и милосърдието на Отеца небесен ще бъде по-щедро към тези, които великодушно проявяват милосърдие към своите ближни. Как можете да идвате при Бога, молейки за снизхождение към своите недостатъци, когато сте готови да накажете своите братя за това, че те са виновни за същите човешки слабости? Аз ви казвам: вие получихте даром благите дарове на

Царството; затова даром ги отдавайте на своите земни събратя.”

159:1.6 (1764.1) Така Иисус разкри опасността и показва несправедливостта от това, да съдиш своите близни. Разбира се, необходимо е да се поддържа дисциплината и да се извършва правосъдие, но в решаването на всички такива въпроси трябва да преобладават мъдростта на братството. Иисус даряваше със законодателна и юридическа власт *групата*, а не *индивида*. Но и тази власт, с която е дарена групата, не трябва да се използва като лична власт. Винаги съществува опасност произнесената от индивида присъда да бъде извратена от предубеждения или изкривена от страст. Груповото съдене може с по-голяма вероятност да изключи опасността и да отстрани несправедливостта, изхождащи от личното пристрастие. Иисус винаги се стремеше да сведе до минимум факторите несправедливост, отплата и мъст.

159:1.7 (1762.9) [Изразът “седемдесет и седем”, използван като пример за милосърдие и снисходителност, беше взет от Писанията; има се предвид тържествуващият възглас на Ламех, когато видял желязното оръжие на своя син Тувал-Каин: сравнявайки това по-съвършено въоръжение с оръжието на своите врагове, Ламех възкликнал: „Ако за невъоръжения Каин е отмъстено седем пъти, то за мен сега ще бъде отмъстено „седемдесет и седем” пъти.”]

2. Непознатият проповедник

159:2.1 (1764.3) Иисус тръгна за Гамала за среща с Йоан и с тези, които работеха с него на това място. Вечерта, след

срещата, на която Иисус отговаряше на въпроси на присъстващите, Йоан му каза: “Учителю, аз вчера ходих в Астарот, за да се видя с човек, който учи от твое име и даже твърди, че е способен да изгонва бесове. Този човек никога не е бил с нас и не е наш последовател, затова му забраних да се занимава с това.” Тогава Иисус му каза: “Не му забранявай. Нима не разбираш, че Евангелието за Царството скоро ще се провъзгласява по целия свят? Нима мислиш, че всички вярващи в Евангелието ще се подчиняват на твоето ръководство? Радвай се, че това учение вече е излязло извън пределите на нашето лично влияние. Нима не виждаш, Йоан, че тези, които открито заявяват, че извършват велики дела в мое име, трябва в крайна сметка да поддържат нашето дело? Едва ли те ще побързат да злословят за мен. Сине мой, в такива дела за теб би било по-добре да смяташ, че този, който не е против нас, е за нас. В бъдещите поколения много не твърде достойни хора ще извършат от мое име много странни неща, но аз няма да им забраня. Казвам ти, че ако на жадуващата душа дадат поне една чаша студена вода, такова служене на любовта никога не остава незабелязано от посланиците на Отеца.”

159:2.2 (1764.4) Това указание много смути Йоан. Нима той не беше чувал Учителя да казва: “Който не е с мен, е против мен?” И той не разбра, че в дадения случай Иисус имаше предвид личната връзка на човека с духовните учения за Царството, докато в предишния случай говореше за външните и широки социални връзки на вярващите, отнасящи се към въпросите на административния контрол и подчинение, осъществявано от една група вярващи над

други групи, които в резултат ще образуват всемирното братство.

^{159:2.3 (1765.1)} Но Йоан често си спомняше този случай във връзка със своя последвал труд в името на Царството. При все това апостолите нерядко се обиждаха на онези, които се осмеляваха да учат от името на Иисус. На тях винаги им се струваше неуместно, че тези, които нито веднъж не бяха седели в краката на Иисус, се осмеляваха да учат от негово име.

^{159:2.4 (1765.2)} Човекът, на когото Йоан забрани да учи и да се труди в името на Иисус, не послуша апостолската заповед. Той продължаваше да се труди, сякаш нищо не е ставало, и преди да тръгне към Месопотамия, остави след себе си в Каната множество вярващи. Този човек, Аден, повярва в Иисус след разказа на лудия, когото Иисус изцели край Хереса и който твърдо повярва, че мнимите зли духове, които Учителят е изгонил от него, са влезли в свинете и са ги накарали да се хвърлят от стръмната скала към своята гибел.

3. Наставлението за учителите и вярващите

^{159:3.1 (1765.3)} В Едраи, където се трудеха Тома и неговите другари, Иисус прекара една нощ и в хода на вечерните обсъждания формулира принципите, от които трябва да се ръководят проповедниците на истината и които трябва да въодушевяват всички, които учат на Евангелието за Царството. В кратко изложение на съвременен език Иисус учеше следното:

159:3.2 (1765.4) Винаги уважавайте личността на човека. Никога не следва да се домогвате до праведни цели със сила; духовни победи се постигат само с духовно могъщество. Това предписание против възползването от материални въздействия се отнася и до физическата, и до психическата сила. Съкрушителните аргументи и умственото превъзходство не трябва да се използват за принуда на мъжете и жените за встъпване в Царството. Не следва да се съкрушава човешкият разум само с убедителността на логиката или да бъде държан той в благоговееен страх чрез изострено красноречие. Макар че е невъзможно напълно да се изключат емоциите като фактор във взетите от хората решения, тези, които се стремят да помогнат на делото за Царството, не следва пряко да апелират към емоциите в своите учения. Обръщайте се непосредствено към божествения дух, пребиваващ в разума на хората. Не призовавайте към страх, жалост или само към едните чувства. Обръщайки се към хората, бъдете честни; проявявайте самообладание и правилна сдържаност; демонстрирайте надлежното уважение към личността на своите ученици. Помнете моите думи: “Виж, аз стоя на вратата и чукам, и ако някой отвори вратата, ще вляза.”

159:3.3 (1765.5) Водейки хората в Царството, не намалявайте и не ги лишавайте от самоуважение. Докато излишното самоуважение може да унищожи правилната смиреност и да доведе до тщеславие, самонадеяност и високомерие, загубата на самоуважение често води до парализиране на волята. Задачата на това Евангелие е да възроди самоуважението в тези, които са го загубили, и да го обуздае в тези, които го имат. Не допускайте грешката да

се занимавате само с осъждане на заблужденията в живота на своите ученици; не забравяйте за великодушното признание на най-похвалното в техния живот. Помнете, че аз няма да се спра пред нищо, за да възстановя самоуважението в тези, които са го изгубили и които действително желаят да си го върнат.

159:3.4 (1765.6) Внимавайте да не засягате самоуважението на плахите и боязливи души. Не превръщайте моите простодушни братя в обект на вашия сарказъм. Не бъдете цинични по отношение на моите обхванати от страх деца. Безделието е разрушително за самоуважението, затова призовавайте своите събратя винаги да бъдат дейни в избраните от тях занятия и не жалете сили да осигурите работа на тези, които се окажат без работа.

159:3.5 (1766.1) Не опетнявайте себе си с такива недостойни прийоми като опити да изплашите мъжете и жените и по такъв начин да ги накарате да влязат в Царството. Любящият баща не принуждава своите деца със страх да се подчиняват на неговите справедливи изисквания.

159:3.6 (1766.2) Някога децата в Царството ще разберат, че силните емоции не са равнозначни на подбудите на божествения дух. Ако човекът усеща силна и необичайна подбуда да направи нещо или да отиде на определено място, това не задължително означава, че такива пориви са повели на вътрешния дух.

159:3.7 (1766.3) Предупреждавайте всички вярващи за граничната полоса на противоречията, която е необходимо да се премине при прехода от живота в плът към по-висок живот

в духа. Тези, които изцяло се намират в пределите на всяко от тези нива, в значителна степен са избавени от противоречия и смущения, но на всички хора е съдено да изпитат по-голяма или по-малка неувереност в течение на преходния период между две нива на живота. Встъпвайки в Царството, вие не можете да избегнете свързаната с него отговорност или да се отклоните от налаганите от него задължения. Но запомнете: яремът на Евангелието е лек, а бремето на истината – тежко.

^{159:3.8 (1766.4)} Светът е пълен с гладни души, които гинат, макар че хлябът на живота е редом с тях. Хората умират в търсенето на същия този Бог, Който живее в тях самите. С тъга в сърцето и тежест в краката те търсят съкровищата на Царството, докато живата вяра се намира редом с всеки от тях. Вярата за религията е това, което е платното за кораба; тя прибавя сили, без да утежнява с бремето на живота. На встъпващите в Царството предстои само една борба – благотворната борба на вярата. Вярващият води само едно сражение – сражение със съмнението, неверието.

^{159:3.9 (1766.5)} Проповядвайки Евангелието на Царството, вие просто се учите да дружите с Бога. И това братство ще привлича както мъже, така и жени, защото и едните, и другите откриват, че то най-точно отговаря на собствените им стремежи и идеали. Казвайте на моите деца, че аз съм не само мек към техните чувства и търпелив към техните слабости, но че съм също така безпощаден към греха и нетърпим към порока. Аз действително съм кротък и смирен в присъствието на моя Отец, но съм също

толкова безпощадно неумолим към преднамерените злодеяния и греховно въставане против волята на моя небесен Отец.

^{159:3.10 (1766.6)} Не трябва да изобразявате вашия Учител като страдалец. Бъдещите поколения ще познаят също така и лъчезарността на нашата радост, пълнотата на нашето благоволение и вдъхновението на нашето добронравие. Ние излизаме с проповедта за благата вест, която заразява със своята преобразуваща сила. В нашата религия пулсират нов живот и нови ценности. Тези, които приемат това учение, се изпълват с радост и в своите сърца усещат необходимост да се радват вечно. Все по-голямото усещане за щастие е неизменна участ на тези, които не се съмняват в Бога.

^{159:3.11 (1766.7)} Учете всички вярващи да не разчитат на крехките опори на лъжливото съчувствие. Не можете да придобиете силен характер, жалейки самия себе си; честно се стремете да избягвате лъжливото въздействие на обикновеното другарство в нещастieto. Предлагайте съчувствие на мъжествените и храбрите, въздържайте се от прекомерна жалост към тези страхливи души, които вяло се съпротивляват на жизнените изпитания. Не предлагайте утешение на тези, които се предават, без да влизат в борба със своите трудности. Не съчувствайте на своите близки само заради това, че те на свой ред съчувстват на вас.

^{159:3.12 (1766.8)} Когато веднъж моите деца придобият увереност в присъствието на божествения дух, тази вяра ще разшири разума, ще облагороди душата, ще укрепи личността, ще

повиши щастието, ще задълбочи духовното постижение и ще усили способността им да обичат и да бъдат любими.

159:3.13 (1767.1) Учете всички вярващи, че тези, които влязат в Царството, не се освобождават с това от временните нещастия или от природните катастрофи. Вярата в Евангелието не може да предотврати бедата, но тя ви позволява *да не се боите*, когато бедата действително ви настигне. Ако имате смелост да вярвате в мен и беззаветно да вървите след мен, то това означава, че заставате на път, необратимо водещ ви към неприятности. Аз не ви обещавам да ви избавя от нещастия и беди, но действително ви обещавам да ги премина заедно с вас.

159:3.14 (1767.2) И на много друго научи Исус тази група вярващи, преди те да отидат да си легнат. Онези, които чува тези думи, ги пазеха в своите сърца и често ги привеждаха в наизидание на апостолите и учениците, които не бяха заедно с тях този ден.

4. Разговорът с Натанаил

159:4.1 (1767.3) След това Исус се отправи към Абила, където се трудеха Натанаил и неговите другари. На Натанаил не му даваха покой някои изказвания на Исус, които, както му се струваше, намаляваха авторитета на признатите свещени писания на юдеите. Затова тази вечер, след обичайния час за въпроси и отговори, Натанаил отведе Исус настрани и попита: “Учителю, можеш ли да ми довериш истината за Писанията? Виждам, че ти ни учиш само на няколко свещени книги – по мое мнение най-добрите, и предполагам, че отхвърляш ученията на

равините, че думите на закона са думи на самия Бог, били в Бога на небесата още преди Авраам и Мойсей. В какво се заключава истината за Писанията?” Чувайки този въпрос на своя смутен апостол, Иисус отговори:

159:4.2 (1767.4) “Натанаил, ти направи правилен извод; моето отношение към Писанията се отличава от отношението на равините. Аз ще поговоря с теб за това, при условие че няма да предаваш нашия разговор на своите събратя, не всички от които са готови да приемат това учение. Думите от закона на Мойсей, както и ученията на Писанията, не съществуваха преди Авраам. Едва неотдавна Писанията бяха събрани в този вид, в който те са ни известни сега. Наред с най-добрите от най-възвишените помисли и стремежи на еврейския народ те съдържат и много неща, които по никакъв начин не отразяват характера и ученията на небесния Отец; затова аз съм принуден да събирам на парченца от най-добрите учения тези истини, които трябва да се използват за Евангелието за Царството.

159:4.3 (1767.5) Тези писания са творения на хората. Някои от тях бяха хора свети, други – не твърде свети. Ученията от тези книги отразяват възгледите и нивото на просветеност на епохите, в които те се появиха на света. От гледна точка на разкриването на истината последните от тях са по-достовърни, отколкото първите. Писанията се несъвършени и са изцяло човешки творения, но не се съмнявай: сега те действително представляват най-добрата в света сбирка на религиозна мъдрост и духовни истини.

159:4.4 (1767.6) Много от книгите не бяха написани от тези хора, на които се приписват, но това в никаква степен не

намалява ценността на съдържащите се в тях истини. Ако разказът за Йона не беше факт и даже ако Йона беше измислено лице, дълбоката истина на това повествование – любовта на Бога към Ниневия и така наречените езичници – не би загубила своята ценност в очите на всички тези, които обичат своите събратя. Писанията са свещени, защото те отразяват мислите и постъпките на хората, търсещи Бога и разкриващи в тези книги своите най-висши представи за праведност, истина и святост. Писанията съдържат много, твърде много от това, което е истинско, но в светлината на днешното учение ти знаеш, че много в тези произведения дава невярна представа за небесния Отец – любящия Бог, Когото аз дойдох да разкрия на всички светове.

^{159:4.5 (1768.1)} Натанаил, никога нито за миг не си позволявай да вярваш на тези места от Писанията, където се казва, че Бог е изпратил твоите предци в бой за унищожаване на техните врагове – мъже, жени и деца. Подобни истории са измислени от хора, и то хора не особено свети; те не са словото Божие. Писанията винаги са отразявали и винаги ще отразяват интелектуалното, нравствено и духовно ниво на техните създатели. Нима не си обърнал внимание на това, как представите за Яхве стават все по-прекрасни и възвишени от една книга на пророците на друга – от Самуил до Исая? И ти трябва да помниш, че Писанията са предназначени за религиозно възпитание и духовно ръководство. Техните автори не са били историци или философи.

159:4.6 (1768.2) Най-прискърбна е не просто погрешната идея за абсолютното съвършенство на Писанията и непогрешимостта на техните учения, а объркващото погрешно тълкуване на тези свещени трудове, сковано от традициите на йерусалимски книжници и фарисеи. И сега те ще използват както доктрината за богооткровеността на Писанията, така и своите лъжливи тълкувания на тези книги в решителен опит да дадат отпор на новите учения на Евангелието за Царството. Натанаил, винаги помни, че Отецът никога не се ограничава с разкриването на истината пред някакво поколение или някой отделен народ. Много искрени търсачи на истината са били и ще продължават да бъдат обърквани и обезсърчавани от тези доктрини за съвършенството на Писанията.

159:4.7 (1768.3) Силата на истината се заключава в същия този дух, който пребивава в нейните живи възплъщения, а не в мъртвите думи на по-малко просветените хора от идното поколение, на които привидно е било спуснато вдъхновение свише. И даже ако животът на тези свети хора от древността беше изпълнен с божествено вдъхновение и духовност, това не означава, че и техните думи са били спуснати свише. Днес ние не записваме ученията на това Евангелие на Царството, за да не може, когато мен няма да ме няма, вие набързо да се разделите на всевъзможни групи борци за истината поради различното тълкуване на моите учения. За това поколение ще бъде по-добре, ако ние *живеем* тези истини, като избягваме да ги записваме.

159:4.8 (1768.4) Добре запомни моите думи, Натанаил: нищо от това, което се е докоснало до човешкото естество, не може

да се смята за непогрешимо. Макар че човешкият разум действително е способен да излъчва сиянието на божествената истина, такова сияние винаги ще бъде само относително чисто и само отчасти божествено. Създанието е способно да се стреми към непогрешимост, но само Създателите го притежават.

159:4.9 (1768.5) Но най-голямото заблуждение в ученията за Писанията е доктрината, че те са тайна, запечатана със седем печата, а тяхната мъдрост смеят да тълкуват само най-добрите умове на народа. Ако нещо държи откровенията на божествената истина зад седем печата, то това е само човешкото невежество, фанатизмът и тесногърдата нетърпимост. Само предразсъдъците отслабват светлината на Писанията, само суеверията я помрачават. Лъжливият страх на светостта лиши религията от такъв защитник като здравия смисъл. Страхът пред авторитета на свещените писания на миналото не позволява на днешните искрени души да приемат новата светлина на Евангелието – същата тази светлина, която позналите Бога хора от другите поколения толкова трепетно мечтаха да видят.

159:4.10 (1769.1) Но най-печалното е това, че някои от учителите, провъзгласяващи светостта на такъв традиционализъм, знаят тази истина. Те в по-голяма или по-малка степен си дават сметка за ограничеността на Писанията, но те са морални страхливци, интелектуално нечестни хора. Те знаят истината за свещените книги, но предпочитат да крият тези нарушаващи спокойствието факти от народа. Така те извращават и изкривяват Писанията, превръщайки

ги в ръководство по раболепно съблюдаване на дреболиите от всекидневния живот и дарявайки ги с власт за неща недуховни, вместо да се обръщат към свещените книги като към съкровищница на нравствена мъдрост, религиозно вдъхновение и духовно учение на богопозналите хора от други поколения.”

^{159:4.11 (1769.2)} Думите на Учителя просветиха и потресоха Натанаил. Той дълго размишляваше за този разговор в дълбините на своята душа, но никому не каза за него чак до възнесението на Иисус. И даже след това той се боеше да разкаже за всичко, в което го посвети Учителят.

5. Позитивният характер на религията на Иисус

^{159:5.1 (1769.3)} Във Филаделфия, където се трудеше Яков, Иисус говореше на своите възпитаници за позитивния характер на Евангелието на Царството. Когато в хода на своите забележки той даде да се разбере, че в някои части на Писанията е заключена повече истина, отколкото в другите, и призова своите слушатели да дават на своите души най-добрата духовна храна, Яков прекъсна Учителя с въпроса: “Учителю, би ли бил добър да ни посъветваш как да избираме най-добрите откъси от Писанията за нашето лично посвещение?” И Иисус отговори: “Да, Яков, четейки Писанията, търсете вечно истинските и божествено прекрасни учения. Ето няколко примера:

^{159:5.2 (1769.4)} „О, Господи, вложи в сърцето ми чистота.”

^{159:5.3 (1769.5)} „Господ е мой пастир; аз няма да съм в нужда.”

^{159:5.4 (1769.6)} „Обичай ближния си като самия себе си.”

^{159:5.5 (1769.7)} „Защото аз съм Господ, твоят Бог – ще те държа за дясната ръка, казвайки: “Не бой се, Аз ще ти помогна.”

^{159:5.6 (1769.8)} „И народите вече няма да се готвят за война.”

^{159:5.7 (1769.9)} Това е характерно за метода, с помощта на който Иисус ден след ден използваше по-доброто, което съществуваше в юдейските писания, за наставление на своите последователи и включване в проповедта на новото Евангелие за Царството. Другите религии също предлагаха идеята за близостта на Бога до човека, но именно Иисус сравни Божията загриженост към човека с грижата на любящия Баща за благополучието на зависещите от Него деца и след това направи това учение крайъгълен камък в своята религия. Така практическото осъществяване на братството между хората стана неизбежно следствие от ученията за бащинството на Бога. Поклонението на Бога и служенето на човека станаха самата същност на неговата религия. Иисус взе всичко най-добро от еврейската религия и я превърна в достойна рамка за новите учения на Евангелието за Царството.

^{159:5.8 (1769.10)} Иисус вдъхна в пасивните доктрини на еврейската религия духа на активното действие. Вместо негативното съответствие с ритуалните изисквания, Иисус призова към позитивни действия за това, което изискваше неговата нова религия от приелите я хора. Религията на Иисус се състоеше не само във *вярване* в изискванията на Евангелието, но и в действително *изпълнение* на това, което Евангелието изискваше. Той учеше не на това, че същността на неговата религия се свежда до обществено служене, а по-скоро на това, че общественото служене е

едно от най-верните следствия от притежаването на дух от страна на истинската религия.

^{159:5.9 (1770.1)} Иисус, без да се колебае, използваше най-добрата половина от някоя книга на Писанията, отхвърляйки послабата нейна част. Своя велик призив – “Обичай ближния си като самия себе си” – той взе от тези Писания, където се казваше: “Не отмъщавай на децата на своя народ, но обичай ближния си като самия себе си.” Иисус използва позитивната част от този откъс и отхвърли негативната част. Той беше противник и на негативното или чисто пасивно непротивене на злото. Той казваше: “Когато врагът те удари по дясната буза, не стой онемял и покорен, а се отнеси към това позитивно и подложи и дясната, което означава – направи всичко, което можеш, за да отведеш своя заблудил се брат от пътя на злото и да изведеш на най-добри пътища праведния живот.” Иисус изискваше от своите последователи положителна и енергична реакция на всяка жизнена ситуация. Да подложиш и другата си буза или да извършиш всяко друго сходно действие, означава да проявиш инициатива, което изисква енергично, активно и мъжествено изразяване на личността на вярващия.

^{159:5.10 (1770.2)} Иисус призоваваше своите последователи не към негативно подчинение на оскърбленията на тези, които са способни преднамерено да се стремят да използват зло към практикуващите непротивене в името на своите интереси, а към мъдрост и съобразителност, способност бързо и позитивно да отговаряш с добро на злото в стремежа си да победиш злото с добро. Помнете, че истинското добро неизменно е по-силно от най-пагубното зло. Иисус учеше

на позитивен критерий за праведност: “Ако някой иска да бъде мой ученик, за да ме следва, трябва да забрави за собствените си желания и всеки ден в пълна степен да изпълнява своите задължения.” Такъв живот водеше и самият той, тъй като “той ходеше, творейки добро”. И този аспект на Евангелието беше обилно илюстриран с много притчи, които Иисус по-късно разказваше на своите последователи. Той никога не подбуждаше своите привърженици да се справят пасивно със своите задължения. Обратно, призоваваше ги достойно, енергично и въодушевено да изпълняват пълната мярка на своите човешки задължения и божествени привилегии в Царството Божие.

159:5.11 (1770.3) Когато наставляваше своите апостоли и им казваше, че ако несправедливо им отнемат върхната дреха, те трябва да отдадат и другата си дреха, Иисус имаше предвид не толкова буквално “още една” върхна дреха, колкото идеята за извършване на нещо *позитивно* с цел да спаси оскърбителя, вместо древния съвет да отмъсти “око за око” и така нататък. Иисус изпитваше отвращение както към идеята за отмъщение, така и към това, да станеш само пасивен страдалец или жертва на несправедливостта. В дадения случай той им посочи три начина за борба и съпротива спрямо злото:

159:5.12 (1770.4) 1. Да отговориш на злото със зло – позитивен, но несправедлив метод.

159:5.13 (1770.5) 2. Да търпиш злото без оплаквания и съпротивляване – чисто негативен метод.

159:5.14 (1770.6) 3. Да отговаряш с добро на злото – позитивен и праведен метод.

159:5.15 (1770.7) Веднъж един от апостолите попита: “Учителю, как да постъпя, ако непознат ме накара да нося неговия товар една миля?” Иисус отговори: “Не сядай, въздишайки за помощ и едновременно кълнейки в душата си непознатия. Праведността не се поражда от такова пасивно отношение. Ако си неспособен да измислиш нещо по-действено и позитивно, можеш поне да носиш товара и втора миля. Това със сигурност ще отправи предизвикателство към несправедния и нечестив непознат.”

159:5.16 (1770.8) Евреите и по-рано знаеха за Бога, Който прощава на каещите се грешници и се старае да забрави за техните простъпки, но едва с идването на Иисус хората узнаха за Бога, Който търси заблудили се овце, Който поема инициативата да търси грешници и се радва, когато вижда, че те искат да се върнат в дома на Отеца. Тази позитивна тема в религията на Иисус обхващаше и неговите молитви. И той обърна негативното златно правило в позитивен призив към човешката справедливост.

159:5.17 (1771.1) Във всички свои учения Иисус избягваше отвличащите детайли. На него му беше чужд цветистият език и той никога не прибъгваше към чисто поетическа образност, основана върху играта на думи. Като правило той изразяваше сложни идеи с прости думи. Привеждайки примери, Иисус изменяше общоприетото значение на много думи – такива като „сол”, „закваска”, „рибен улов” и „малки деца”. Той изключително ефективно използваше антитезата, сравнявайки минутата с вечността и така

нататък. Неговите образи поразяваха – като например, “слепецът, който води слепия”. Но най-голямата сила на това нагледно учение се заключава в неговата естественост. Иисус спусна философията на религията от небесата на земята. Той описваше насъщните потребности на душата с новото проникновение и новото посвещение в любовта.

6. Завръщането в Магадан

^{159:6.1 (1771.2)} Четириседмичната мисия в Декаполис премина успешно. Стотици хора бяха приети в Царството, а апостолите и евангелистите придобиха ценен опит, доколкото им се наложи да работят без онова вдъхновение, което даваше непосредственото присъствие на Иисус.

^{159:6.2 (1771.3)} Както предварително беше уредено, в петък, 16 септември, всички труженици се събраха в Магаданския парк. В събота се състоя съвет, в който взеха участие повече от сто вярващи, всестранно обсъждайки по-нататъшните планове за работа по установяване на Царството. На съвета присъстваха куриерите на Давид, които съобщиха за положението на вярващите в Юдея, Самария, Галилея и прилежащите райони.

^{159:6.3 (1771.4)} По това време малцина от последователите на Иисус разбираха огромната ценност на услугите, оказвани от корпуса на куриерите. Те не само помагаша на вярващите в цялата Палестина да поддържат връзка един с друг, с Иисус и апостолите, но в това тежко време изпълняваха също така и задълженията на събирачи на средства, и то не само за Иисус и неговите съратници, но и

в помощ на дванадесетте апостоли и дванадесетте евангелисти.

^{159:6.4 (1771.5)} Приблизително по това време Абнер пренесе центъра на своята дейност от Хеврон във Витлеем, който беше също така и опорен пункт на куриерите на Давид в Юдея. Благодарение на Давид Йерусалим и Витсаида бяха свързани с куриерската служба, при което сменящите се един друг куриери покриваха това разстояние за една нощ. Всяка вечер куриерите напускаха Йерусалим и, сменяйки се в Сихар и Скитопол, пристигаха във Витсаида на следващата сутрин до закуска.

^{159:6.5 (1771.6)} Сега Иисус и неговите апостоли планираха да си дадат една седмица почивка, преди да се приготвят за началото на последния етап от тяхната работа за благо на Царството. Този отдих стана за тях последен, тъй като перейската мисия се изля в кампания от проповеди и обучения, която продължаваше чак до тяхното пристигане в Йерусалим, където станаха завършващите събития от земния път на Иисус.

Документ 160. Родан от Александрия

^{160:0.1 (1772.1)} С УТРИНТА в неделя, 18 септември, Андрей съобщи, че за най-близката неделя не е запланувана никаква работа. Всички апостоли, освен Натанаил и Тома, се разотидоха по домовете си при своите семейства или да погостуват при приятели. Тази неделя Иисус можа почти изцяло да посвети на отдих, но Натанаил и Тома прекараха много време в беседи с един гръцки философ от Александрия на име Родан. Малко преди това този грък

стана последовател на Иисус под въздействието на учението на един от съратниците на Абнер, дошъл с мисия в Александрия. Сега Родан си постави задачата да проведе своята философия в живота в съответствие с новите религиозни учения на Иисус и той пристигна в Магадан с надеждата да обсъди тези проблеми с Учителя. Той също така се надяваше да чуе Евангелието непосредствено от първа ръка – от самия Иисус или от един от неговите апостоли. Макар че Учителят отказа да встъпи с Родан в такава беседа, той любезно го прие и веднага се разпореди Натанаил и Тома да го изслушат за всичко, което той има да им каже, и в отговор те му разказаха за Евангелието.

1. Гръцката философия на Родан

^{160:1.1 (1772.2)} От ранно утро в понеделник Родан започна своя цикъл от десет обръщения към Натанаил, Тома и групата от приблизително две десетки вярващи, оказали се в Магадан. В тези беседи, изразени на съвременен език в сбит и обобщен вид, се разглеждат следните идеи:

^{160:1.2 (1772.3)} Човешкият живот включва в себе си три велики движещи сили – инстинкти, желания и съблазни. Твърд характер, силна личност се придобива само за сметка на превръщането на естествения жизнен инстинкт в социалното изкуство на живота за сметка на преобразуване на ежеминутните желания в тези по-високи стремежи, които са способни да доведат до устойчиви постижения, докато в това време притегателната сила на ежедневно съществуване трябва да изхожда не от обичайните и познати хора, а от по-високите сфери на неизследваните идеи и неоткрити идеали.

^{160:1.3 (1772.4)} Колкото по-сложна става цивилизацията, толкова по-трудно ще бъде да се овладява изкуството на живота. Колкото по-бързо протичат промените в социалните структури, толкова по-трудно ще бъде да се решава задачата по подобряването на характера. За да продължава прогресът, всеки десет поколения от човечеството трябва отново да се учат на изкуството на живота. А ако изобретателността на човека доведе до това, че той още по-бързо повишава нивото на сложност на обществото, ще се наложи изкуството на живота да бъде овладява повторно доста по-често – може би всяко ново поколение. Ако еволюцията на изкуството на живота изостава от развитието на начините на съществуване, човечеството бързо ще се плъзне към простия жизнен инстинкт – удовлетворяване на съществуващите за момента желания. Така човечеството ще остане незряло; обществото няма да може да достигне пълна зрелост.

^{160:1.4 (1773.1)} Социалната зрелост е еквивалентна на степента на готовност на човека да се откаже от удовлетворяване само на преходните и настоящи желания заради изпитването на тези висши влечения, стремежа към постигането на които донася чувството на по-дълбока удовлетвореност, присъща на последователното движение към неизменни цели. Но истинският признак на социалната зрелост е готовността на народа да се откаже от правото на мирен и спокоен живот в съгласие с поощряващите безделието стандарти – съблазънта на общоприетите вярвания и привични идеи, в полза на лишаващата от спокойствие и изискваща енергия съблазън: търсенето на неизследвани възможности в

постигането на неразкрити цели, заключени в идеалистични духовни реалности.

160:1.5 (1773.2) Животните превъзходно се подчиняват на жизнения инстинкт, но само човекът е способен да достигне изкуството на живота, макар че голяма част от човечеството изпитва само присъщия на животните истински стремеж да живееш. Животните познават само тази сляпа и инстинктивна подбуда; човекът е способен да излезе извън пределите на този функционален природен инстинкт. Човекът е способен да избере живота на високо ниво на интелектуално изкуство и даже небесна радост и духовен възторг. Животните не се интересуват от смисъла на живота; затова те никога не се тревожат и не свършват живота си със самоубийство. Самоубийствата сред хората свидетелстват за това, че такива същества са се откъснали от чисто животинския стадий на съществуване, както и за това, че при такива хора познавателните усилия не са достигнали естетическото ниво на нравствения опит. На животните е неизвестен смисълът на живота; човекът не само притежава способността да осъзнава ценностите и да разбира значенията, но също така осъзнава и значението на значенията – осъзнава своето собствено постижение.

160:1.6 (1773.3) Когато хората се решават да се откажат от живот, основан на природни инстинкти, в полза на живот, на когото е свойствено дръзновението на изкуството и неопределеността на логиката, те трябва да бъдат готови за сблъсък с произтичащите оттук опасности от емоционални загуби – конфликти, нещастия и неувереност, поне до придобиване на някаква интелектуална и емоционална

зрелост. Обезкуражеността, безпокойството и леността са верни признаци на нравствена незрелост. Пред обществото стоят два проблема: постигане на зрелост на индивида и постигане на зрелост на човечеството. Зрелият човек скоро започва да гледа на всички останали смъртни с доброта и търпимост. Зрелите хора се отнасят към незрелите с любовта и участието, които изпитват родителите по отношение на своите деца.

^{160:1.7 (1773.4)} Успешният живот е не нещо друго, а изкуството на овладяване на надеждни методи за решаване на обичайни проблеми. Първата крачка при решаването на всеки проблем е да се открие трудността, да се изолира проблемът и откровено да се осъзнаят неговата природа и сложност. Огромната грешка се заключава в това, че ние се отказваме да признаем съществуването на жизнени проблеми, ако те пробуждат в нас дълбок страх. Така, когато признаването на нашите трудности влече след себе си понижаване на дълго подхранваното самомнение, признаването на собствената завист или отказ от вкоренили се предразсъдъци, обикновеният човек предпочита да се хваща за предишните илюзии за безопасност и привичното лъжливо чувство на увереност. Само смелият човек е готов откровено да признае и безстрашно да противостои на това, което се открива на честния и логически ум.

^{160:1.8 (1773.5)} Мъдрото и ефективно решаване на всеки проблем изисква разумът да бъде освободен от предубеждения, страсти и всички други чисто субективни предразсъдъци, способни да попречат на безпристрастното разглеждане на

реалните факти, съставляващи решавания проблем. Решаването на жизнени проблеми изисква мъжество и искреност. Само честните и смели индивиди са способни доблестно да преминат по сложния и объркан лабиринт на живота там, където може да ги отведе логиката на безстрашния разум. И това освобождаване на разума и душата никога не може да се постигне без движещата сила на разумното вдъхновение, граничещо с религиозен устрем. Необходима е притегателна сила на велик идеал, за да води човека към целта въпреки сериозните материални проблеми и многобройните интелектуални опасности.

160:1.9 (1774.1) Даже ако сте добре подготвени за сложните жизнени ситуации, вие едва ли можете да разчитате на успех, ако не сте надарени с тази мъдрост на разума и това обаяние на личността, които ще ви позволят да печелите от своите близки искрена поддръжка и сътрудничество. Вие не можете да се надявате на осезаем успех в светската или религиозната дейност, ако не се научите да убеждавате своите близки, да възтържествувате над тях. На вас просто са ви необходими такт и търпимост.

160:1.10 (1774.2) Но най-великият от всички методи за решаване на проблеми аз почерпих от Иисус, вашия Учител. Имам предвид това, с което той толкова често се занимава и на което толкова добре ви е научил – на уединението във вероизповедния размисъл. В този навик на Иисус – неговите чести уединения за общуване с небесния Отец – може да се открие не само метод за натрупване на силата и мъдростта, необходими в обичайните жизнени конфликти,

но и начинът за извличане на енергия за решаване на по-висши проблеми с нравствен и духовен характер. Но даже правилните методи за решаването на проблемите няма да могат да компенсират вродените дефекти на личността или да изкупят отсъствието на потребността от истинска праведност.

160:1.11 (1774.3) На мен ми направи дълбоко впечатление навикът на Иисус периодически да се отделя, за да може в своето уединение да се предаде на разглеждане на жизнените проблеми, да попълни запасите от мъдрост и енергия за удовлетворяване на многобройните потребности от обществено служение, да укрепи и задълбочи висшата цел на живота с фактическо подчиняване на цялата личност на осъзнаването на връзката с божествеността, да се стреми да придобива нови и по-добри методи за приспособяване към постоянно изменящите се жизнени ситуации, да се сдобие с тези принципни изменения и преобразуване на личните отношения на човека, които са толкова необходими за разширеното проникване във всичко достойно и реално, и да прави всичко това единствено за славата Божия, убедено шепнейки своята любима молитва: “Да бъде Твоята воля, не моята.”

160:1.12 (1774.4) Тази вероизповедна практика на вашия Учител дава отдиха, който освежава разума, просветлението, което вдъхновява душата, храбростта, която позволява на човека мъжествено да гледа в очите своите проблеми, разбирането на себе си, което унищожава изтощаващия страх, осъзнаването на съюза с божествеността, което дава увереност, даряваща на човека смелостта да бъде подобен

на Бога. Вероизповедният отдик – или това духовно общуване, което практикува Учителят – сменя напрежението, отстранява конфликтите и изключително много повишава съвкупните възможности на личността. Заедно с Евангелието на Царството цялата тази философия образува новата религия, както я разбирам аз.

^{160:1.13 (1774.5)} Предразсъдъците заслепяват душата, като не ѝ позволяват да види истината, а да се отстранят предразсъдъците е възможно само посредством искреното посвещение и поклонение на душата на всеобхватното дело, което включва в себе си всичките ви човешки събратя. Предразсъдъците са неотделими от егоизма. Предразсъдъците могат да бъдат унищожени, само ако се откажете от своята корист и я замените със стремежа да получиш удовлетворение от служенето на дело, което е не само повече от “аз”-а, но и повече от цялото човечество – търсенето на Бога, придобиването на божественост. Признак на зрялата личност е такава трансформация на човешкото желание, при която то постоянно се стреми към осъзнаване на най-висшите и най-божествено реални ценности.

^{160:1.14 (1774.6)} В постоянно изменящия се свят, в условията на еволюиращото социално устройство е невъзможно да се стремиш към неизменни и вкоренили се жизнени цели. Само този може да придобие устойчивост на личността, който е намерил и приел живия Бог като вечна цел на безкрайното постижение. Затова, за да пренесе целта от времето във вечността, от Земята в Рая, от човешкото ниво на божествено, се изисква човекът да се обнови, да се

промени и отново да се роди, да стане възсъздадено дете на божествения дух, да се сдобие с встъпване в братството на Небесното царство. Всички философии и религии, непостигнали тези идеали, са незрели. Философията, която уча аз, заедно с Евангелието, което проповядвате вие, представлява нова религия на зрелостта – идеал за всички бъдещи поколения. И това е така, защото нашият идеал е окончателен, непогрешим, вечен, всеобщ, абсолютен и безкраен.

^{160:1.15 (1775.1)} Моята философия ме подбуди да търся истински постижимите реалности – целта на ценността. Но моята подбуда беше безпомощна, на моите търсения не достигаше движеща сила; моят стремеж страдаше от отсъствие на увереност в неговата вярна насоченост. И тези недостатъци бяха с лихва заместени от новото Евангелие на Иисус с неговата по-дълбока проникателност, възвишени идеи и неизменни цели. И сега, без съмнения и опасения, аз мога чистосърдечно да встъпя на вечния път.

2. Изкуството на живота

^{160:2.1 (1775.2)} Смъртните имат само два пътя за съвместен живот: материален или животински и духовен или човешки. Използвайки сигнали и звуци, животните са способни, в ограничен смисъл, да общуват едно с друго. Но такива форми на общуване не предават значения, ценности или идеи. Единственото различие на човека от животното се състои в това, че човекът е способен да общува със своите събратя посредством *символи*, които

напълно определено се съотнасят със значенията, ценностите, идеите и даже идеалите.

160:2.2 (1775.3) Доколкото животните са неспособни да си съобщават едно на друго идеи, в тях не може да се развие личност. Човекът развива личност благодарение на такава способност да общува със своите близки, да обменя както идеи, така и идеали.

160:2.3 (1775.4) Именно тази способност да общува и да се ползва от общи значения съставлява човешката култура и позволява на човека посредством социални обединения да създава цивилизации. Знанията и мъдростта се натрупват благодарение на способността на човека да предава тези достояния на следващите поколения. Така възникват културните видове човешка дейност: изкуство, наука, религия и философия.

160:2.4 (1775.5) Междучовешкото общуване, основано върху използването на символи, предопределя появата на социални групи. Най-ефективната от всички социални групи е семейството, на първо място – *двамата родители*. Личната привързаност е духовна връзка, която скрепява подобни материални съюзи. Такава плодотворна връзка е възможна и между двама души от един пол, което сериозно се потвърждава от предаността на истинските приятели.

160:2.5 (1775.6) Основани на дружба и взаимна привързаност, такива обединения подготвят за обществен живот и облагородяват, защото те насърчават и улесняват най-важните фактори, отнасящи се към висшите нива на изкуството на живота:

1. *Взаимоизразяване и взаиморазбиране.* Много благородни човешки пориви умират поради това, че остават неизслушани. Наистина, не е добре за човека да е сам. За развитието на човешкия характер е свършено необходима и известна степен на признание и разбиране. Без истинска любов в семейството нито едно дете не може да достигне пълнотата на развитие на нормален характер. Характерът е нещо повече от единствено разум и нравственост. От всички обществени отношения, планирани за развиване на характер, най-ефективна и идеална е нежната и отзивчива дружба между мъжете и жените, обединени в разумно съпружество. Бракът, с неговите многопланови отношения, по най-добър начин е приспособен да пробужда тези ценни импулси и високи мотиви, които са незаменими за развиването на силен характер. Аз без колебание прославям такъв семеен живот, тъй като вашият Учител мъдро е избрал взаимоотношенията на бащата и детето като крайъгълен камък на това ново Евангелие за Царството. И такова несравнено, основано на родствените отношения общество – мъж и жена, заключени в нежните обятия на най-висшите идеали на времето, – е толкова ценен и радващ опит, че си струва всякаква цена, всяка жертва, която се изисква за притежаването му.

2. *Съюзът на душите е мобилизация на мъдростта.* Всеки човек рано или късно придобива определена представа за този свят и някаква визия за следващия. Сега – чрез съединяване на личностите, могат да се обединят тези възгледи на тленното съществуване и вечната перспектива. Така разумът на един човек

увеличава своите духовни ценности за сметка на придобиване на значителна част от това, което е постигнато от други. По такъв начин хората обогатяват душата, обединявайки взаимните духовни владения. Така, с помощта на този метод, човек е способен да избягва извечната склонност да стане жертва на изкривените представи, предубедените мнения и ограничените съждения. Страхът, зависимостта и саомнението могат да се предотвратят само чрез приобщаване към разума на други хора. Аз ви обръщам внимание на факта, че Учителят никога не ви изпраща да се трудите за разширяване на Царството сами: той винаги ви изпраща на път по двойки. И тъй като вечната мъдрост е свръхзнание, оттук следва, че съюзът на мъдростта – голямата или малка социална група – съвместно владее цялото знание.

160:2.8 (1776.2) 3. *Жизнен ентусиазъм.* Изоляцията води към изтощаването на енергийния запас на душата. Обединението със събратята е свършено необходимо за възраждане на жизнелюбието и задължително за поддръжка на куража, необходим за воденето на сраженията, които са следствие от възхода на по-високи нива на живота. Дружбата усилва радостта от живота и прославя неговите победи. Човешките обединения, построени върху любовта и съкровено общуване, помагат да се избави страданието от съпътстващата печал и в много освобождават лишенията от присъщата им мъка. Наличието на приятел усилва всяка красота и възвисява всяка добродетел. С помощта на разумни символи човекът е способен да извиква и разширява у своите приятели способността за фино възприятие. Едно от висшите

достойнства на човешката дружба се заключава в тази сила и възможност за взаимно стимулиране на въображението. Огромната духовна сила е неотменима от съзнанието за беззаветно посвещаване на общото дело – взаимната преданост на космическото Божество.

^{160:2.9} (1776.3) 4. *Усилена защита против всяко зло.* Обединението на личностите и взаимната любов са надеждна гаранция против злото. Трудностите, страданията, разочарованията и пораженията са по-болезнени и обезкуражаващи, когато се понасят в самота. Обединението не преобразува злото в праведност, но то действително помага съществено за отслабване остротата на болката. Вашият Учител каза: “Щастливи са скърбящите” – ако редом има приятел, който е способен да ги утеши. Съзнанието за това, че живееш за благо на другите и че тези хора също живеят за твое благо, придава сили. Човекът чезне в изолация. Хората се обричат на разочарования, ако виждат само преходните процеси на времето. Когато истинското се отделя от миналото и бъдещето, то става дразнещо пусто. Достатъчно е едно мимолетно зърване на кръга на вечността, за да се пробуди в човека всичко най-добро и да го накара да покаже всичко, на което е способен. И когато в човека се пробужда всичко най-добро, той живее най-безкористен живот заради другите хора – такива като него обитатели на времето и вечността.

^{160:2.10} (1777.1) Повтарям: такова оживяващо и облагородяващо обединение предполага идеални възможности за съпругески отношения на хората. Разбира се, много се

постига и извън брака и в много случаи бракът се оказва неспособен да донесе нравствени и духовни плодове. Твърде често в брак встъпват тези, които търсят други, по-низки ценности в сравнение с тези висши спътници на човешката зрелост. Идеалният брак трябва да стои на нещо по-устойчиво от колебанията на чувствата или изменчивостта само на половото влечение. Той трябва да се основава на истинската и взаимна лична преданост. И ако вие можете да създавате такива надеждни и ефективни частички от човешко обединение, то в своята съвкупност те ще застанат пред света на прославената социална структура – цивилизацията на нравствената зрелост. Такова човечество ще може да пристъпи към частична реализация на идеала на вашия Учител – “мир на земята и добра воля сред хората”. Макар че такова общество не би било съвършено или напълно свободно от зло, то като минимум би се приближило към устойчивостта, която е присъща на зрелостта.

3. Съблазните на зрелостта

^{160:3.1 (1777.2)} Стремeжът към зрелост е невъзможен без работа, а работата изисква енергия. Откъде да се вземат сили за всичко това? Физическите вещи могат да се приемат за нещо, разбиращо се от само себе си, но Учителят добре каза: „Човек не може да живее само с хляб.” Ако ни е дарено нормално тяло и относително добро здраве, ние трябва да преминем към търсене на тези съблазни, които ще действат като стимули, способни да пробудят дремещите в човека духовни сили. Иисус ни научи, че в човека живее Бог; как в такъв случай можем да накараме човека да освободи тези свързани с душата божествени и

безкрайни сили? Как да накараме хората да дадат път на Бога, за да може Той да се устреми напред, оживявайки при това нашите души, а след това да служи за просвещаване, възвисяване и благославяне на безкрайното множество други души? Как бих могъл аз, с най-голям успех, навеки да пробудя тези скрити сили, дремещи в нашите души? В едно съм уверен: емоционалното възбуждение не е най-добрият духовен стимул. Възбудата не увеличава енергията; обратното, тя изтощава силите както на разума, така и на тялото. Откъде тогава постъпва енергията за тези велики дела? Вижте своя Учител. Той даже сега се намира в планината, насищайки се със сила, докато ние тук губим енергия. Тайната на целия този проблем е в духовното общуване, в поклонението. От човешка гледна точка това е въпрос на съчетаване на съзерцанието и отмората. Съзерцанието съединява разума с духа; отпускането определя способността за духовна възприемчивост. И тази замяна на слабостта със сила; на страха – с кураж, на собствените желания – с волята на Бога, представлява поклонение. Най-малкото, такава е представата на философа.

160:3.2 (1777.3) Честите повторения на такъв опит се превръщат в навик и с времето стават привични, дават сили за поклонение и се превръщат в духовен характер, който в резултат се възприема от събратята ви като *зряла личност*. Отначало такива упражнения са трудни и отнемат много време, но когато станат привични, те едновременно носят отдих и икономисват време. Колкото по-сложно става обществото, толкова по-остра е нуждата от създаването от

позналите Бога индивиди на правилни защитни методи за запазване и увеличаване на своята духовна енергия.

160:3.3 (1778.1) Друго условие за достигането на зрелост е съвместното приспособяване на социални групи към постоянното изменение на средата. Незрелият индивид извиква в своите събратья враждебно отношение към себе си; зрелият човек се домогва до дружеското участие на своите съратници и с това преумножава плодовете на собствените си усилия.

160:3.4 (1778.2) Моята философия ми казва, че има случаи, когато съм принуден войнствено да отстоявам своята представа за праведност, но аз не се съмнявам в това, че Учителят като по-зряла личност е способен с лекота и изящество да постигне еднаква победа за сметка на своя плодотворен метод, основан на такт и търпимост. Твърде често в борбата за правда се оказва, че победителят и победеният търпят поражение. Вчера чух думите на Учителя: “Ако на мъдреца е нужно да премине през затворена врата, той няма да започне да я чупи, а ще потърси ключ, с който може да я отвори.” Твърде често ние влизаме в борба, само за да убедим себе си, че не ни е страх.

160:3.5 (1778.3) Това ново Евангелие за Царството оказва голяма помощ на изкуството на живота, предоставяйки нов и по-богат стимул към възвишен живот. То дава нова величествена цел – висш смисъл на живота. И тези нови концепции за вечна и божествена цел на съществуването сами по себе си са трансцендентални стимули, пробуждащи това по-добро, което е заключено във висшата същност на човека. На всеки връх на

интелектуалната мисъл може да се намери отдих на разума, сила за душата и общуване за духа. От такива преимуществени позиции на висшия живот човекът е способен да преодолее материалните възбуждения, свойствени за по-ниските нива на мисълта – безпокойството, ревността, завистта, отмъстителността и гордостта на незрялата личност. Издигайки се високо, такива души се освобождават от множество срещаци се на пътя противоречия, пораждани от дребни конфликти, благодарение на което придобиват свободата, необходима за осъзнаването на по-високите потоци, пораждани от духовните представи и небесно общуване. Но смисълът на живота трябва ревностно да се пази от съблазънта на лесните и преходни постижения; освен това човекът трябва да се възпитава така, че да стане възприемчив към зловещите опасности на фанатизма.

4. Уравновесеността на зрелостта

160:4.1 (1778.4) Съсредоточавайки се върху постигането на вечните реалности, необходимо е да се погрижим и за удовлетворяването на потребностите на мирския живот. Макар че духът е наша цел, плътта си остава факт. Понякога предметите от първа необходимост сами ни попадат в ръцете, но обикновено ние трябва да се сдобиваме с тях чрез своя труд. Двата основни проблема на живота са осигуряването на тленното съществуване и постигането на вечно спасение. Даже проблемът за средствата на съществуване не намира идеално решение без обръщане към религията. Тези два проблема са много индивидуални. Собствено казано, истинската религия не съществува отделно от индивида.

160:4.2 (1778.5) Ето основите на тленния живот, както ги виждам аз:

160:4.3 (1778.6) 1. Добро физическо здраве.

160:4.4 (1778.7) 2. Ясни и чисти мисли.

160:4.5 (1778.8) 3. Способности и умения.

160:4.6 (1778.9) 4. Благополучие – жизнени блага.

160:4.7 (1778.10) 5. Способност да издържаш на поражения.

160:4.8 (1778.11) 6. Култура – образование и мъдрост.

160:4.9 (1779.1) Даже физическите проблеми на телесното здраве и ефективност се решават по най-добър начин при разглеждане от религиозната позиция на учението на Иисус: тялото и разумът са място за пребиваване на дара на Боговете – духа Божий, който става дух човешки. Така разумът на човека се превръща в посредник между материалните неща и духовните реалности.

160:4.10 (1779.2) За получаването на своя дял жизнени блага е необходим ум. Абсолютно погрешно е да се предполага, че благополучието е награда за добросъвестния ежедневен труд. Оказва се, че с изключение на случаите на рядко и случайно придобиване на богатство, материалното възнаграждение на тленния живот протича по добре организирани канали и само тези, които имат достъп до тези канали, могат да разчитат на достойно възнаграждение за своя мирски труд. Бедността винаги трябва да бъде съдбата на тези, които търсят благополучие

в изолирани и индивидуални канали. Затова най-важното условие на земното процъфтяване става мъдрото планиране. За успеха се изисква не само отдаденост на своето дело, но и функциониране на човека като участък от един от тези канали за материално благополучие. Ако сте лишени от мъдрост, вие можете да посветите на своето поколение предан живот и да останете без материално възнаграждение; ако случайно сте получили достъп към потоците на богатството, вие можете да се къпете в разкош, не донасяйки никаква полза на своите събратя.

^{160:4.11 (1779.3)} Способностите са онова, което наследявате, докато уменията са това, което придобивате. Животът е нереален за този, който е способен да изпълнява някакво дело както следва, професионално. Умението е един от истинските източници на получаваното от живота удовлетворение. Способността предполага дара на провидението, прозорливост. Не се оставяйте да бъдете излъгани от съблазнителни награди за нечестни постижения; бъдете готови упорито да се трудите, за да получите впоследствие награда, неотменима част от честните усилия. Мъдрият е способен да различи средствата и целите; въобще прекомерното планиране на бъдещето разрушава висшето предназначение на това бъдеще. В търсенето на удоволствия трябва винаги да се стремите да бъдете не само потребител, но и производител.

^{160:4.12 (1779.4)} Тренирайте своята памет така, че тя свято да пази укрепващите и достойни случаи от живота, които вие бихте могли да си спомните по желание – за собствено удоволствие или за назидание. Така в себе си и за себе си

създавайте хранилища на красота, добродетел и художествено великолепие. Но най-благородни от всички са скъпите на сърцето спомени за велики мигове на възвишена дружба. И всички тези пазени в паметта ценности оказват своето най-важно и възвисяващо действие при освобождаващото съприкосновение с духовното поклонение.

^{160:4.13 (1779.5)} Но животът ще ви бъде в тежест, ако не се научите да посрещате неуспехите с достойнство. Съществува изкуството на поражението, което благородните души винаги овладяват; вие трябва да се способни да губите, без да унивате, не трябва да се боите от разочарованията. Винаги без колебания признавайте поражението – не се опитвайте да го скриете зад лъжлива усмивка и лъчезарен оптимизъм. Неизменното провъзгласяване на успеха ласкае слуха, но техните крайни резултати ужасяват. Такъв метод е прекият път към създаване на свят на нереалност и към неизбежния крах на окончателно разочарование.

^{160:4.14 (1779.6)} Успехът може да поражда мъжество и да укрепва увереността, но мъдростта идва само в опита от приспособяване към резултатите от собствените поражения. Този, който отдава предпочитание на оптимистичните илюзии вместо на реалността, никога няма да натрупа мъдрост. Само този, който гледа право в лицето фактите и ги съотнася с идеалите, е способен да постигне мъдрост. Мъдростта обхваща както факта, така и идеала и с това спасява своите привърженици от двете безплодни крайности на философията – изключващия факт

на идеализма и лишения от духовност материализъм. Тези боязливи души, които са способни да продължават жизнената борба само с помощта на лъжливи илюзии за успех, са обречени на провал и поражение, защото в края на краищата те се пробуждат от сън, състоящ се от собствените им фантазии.

^{160:4.15 (1780.1)} Именно тук, изправяйки се лице в лице с неуспеха и приспособявайки се към пораженията, прозорливата далновидност ни оказва своето най-висше въздействие. Поражението е само частен случай – културен експеримент в процеса на придобиване на мъдрост, в опита на търсещия Бога човек, предприел това вечно начинание, каквото е изследването на вселената. За такива хора поражението е само ново средство за постигане на по-високи нива на вселенската реалност.

^{160:4.16 (1780.2)} В аспекта на вечността пътят на търсач на Бога може да се окаже изключително успешен, даже ако целият му опит на тленен живот изглежда пълен провал, при условие че всеки неуспех обогатява културата с присъщата ѝ мъдрост и духовност. Не грешете – не бъркайте знанието, културата и мъдростта. В живота те са взаимосвързани, но представляват напълно различни духовни ценности: мъдростта винаги подчинява знанието и възвисява културата.

5. Религията на идеала

^{160:5.1 (1780.3)} Вие ми казвахте, че вашият Учител разглежда истинската човешка религия като опит за запознаване на индивида с духовните реалности. Аз винаги съм гледал на

религията като на опит за реагиране на човека на нещо такова, което той смята за достойно за благословението и привързаността на цялото човечество. В този смисъл религията символизира нашата най-велика преданост към това, което съответства на низшата човешка представа за идеалите на реалността и пределния стремеж на нашия разум към вечните възможности на духовно постижение.

^{160:5.2 (1780.4)} Когато хората реагират на религията в племенен, национален или расов смисъл, това става, защото те не смятат за пълноценни хора онези, които не се отнасят към тяхната група. Ние винаги смятаме, че обектът на нашата религиозна преданост е достоен за почитанието на всички хора. Религията никога не се свежда само до интелектуални убеждения или философски разсъждения; религията винаги е била и винаги ще бъде способна да реагира на жизнени ситуации; тя е разновидност на поведението. Религията включва в себе си благоговейни мисли, чувства и действия по отношение на някаква реалност, която ние смятаме за достойна за всеобщо поклонение.

^{160:5.3 (1780.5)} Ако нещо е станало религия във вашия опит, от само себе си се разбира, че вие вече сте станали активен проповедник на тази религия, тъй като предполагате, че висшата представа за вашата религия е достойна за поклонение на цялото човечество, на всички разумни същества във вселената. Ако не сте активен мисионер-проповедник на своята религия, то вие се занимавате със самозаблуда, наричайки религия това, което е само традиционно вярване или системна интелектуална

философия. Ако вашата религия представлява духовен опит, обектът на вашето поклонение трябва да бъде всеобща духовна реалност и идеал на всички ваши одухотворени идеи. Аз наричам всички религии основани на страха, емоциите, традицията и философията, интелектуални религии, докато тези, които са основани на истински духовен опит, бих нарекъл истински религии. Обектът на религиозна преданост може да бъде материален или духовен, истински или лъжлив, реален или нереален, човешки или божествен. Затова религиите могат да бъдат или благо, или зло.

^{160:5.4 (1780.6)} Моралът и религията не съвпадат задължително. Ако в нравствената система се появи обект на поклонение, такава система може да стане религия. Религия, която престава да подтиква към безрезервна преданост и висша привързаност, може да се прероди във философска система или в морален кодекс. Това нещо, същество, състояние или ред на съществуване, или възможност за постижения, което представлява най-висш идеал за религиозна преданост и е обект на религиозна привързаност на тези, които се покланят, е Бог. С каквото и име да наричат този идеал за духовна реалност, той е Бог.

^{160:5.5 (1781.1)} Социалните характеристики на истинската религия се заключават в това, че тя неизменно се стреми да промени индивида и да преобразува света. Религията предполага съществуването на неразкрити идеали, които значително превъзхождат известни норми на етиката и морала, въплътени даже в най-развитите социални структури на най-зрелите институции на цивилизацията.

Религията се стреми към неизвестни идеали, неизследвани реалности, свръхчовешки ценности, божествена мъдрост и истинско духовно придобиване. Истинската религия съответства на всичко това; всички останали вярвания са недостойни да се нарекат религия. Истинската духовна религия е невъзможна без висшия небесен идеал на вечния Бог. Религия без този Бог е изобретение на човека, човешка институция на безжизнени рационални вероучения и безсмислени емоционални церемонии. Религията може да изисква като обект на своята привързаност велик идеал. Но такива идеали за несъществуващата реалност са непостижими; такива идеи са илюзорни. Единствените идеали, които е способен да постигне човек, са божествените реалности и безкрайните ценности, заключени в духовния факт на вечния Бог.

160:5.6 (1781.2) Словото на Бога, *идеята* за Бога, в противоположност на *идеала* за Бога, може да стане част от всяка религия, независимо от това доколко наивна или лъжлива може да се окаже тази религия. И в ръцете на тези, които се придържат към нея, тази идея за Бога може да стане всичко, в което те изберат да я превърнат. Религията от по-ниско ниво формира своите представи за Бога в съответствие с естественото състояние на човека. Религиите на по-високо ниво изискват от човешкото сърце да се измени така, че да отговори на идеалите на истинската религия.

160:5.7 (1781.3) Религията на Иисус превъзхожда всички предшестваци представи за идеята за поклонението, тъй като той не само рисува своя Отец като идеал за

безкрайната реалност, но уверено провъзгласява, че този божествен източник на ценности и вечен център на вселената, е истински и лично постижим за всяко смъртно създание, което реши да влезе в Царството небесно на Земята и с това да заяви за приемането на богосиновството и човешкото братство. Признавам, че това е най-висшата представа за религията от всички известни някога на света, и заявявам, че по-висша представа е невъзможна, защото това Евангелие обхваща безкрайността на реалността, божествеността на ценностите и вечността на вечните постижения. Подобна концепция представлява постижението на опита на идеализма на висше и пределно нива.

^{160:5.8 (1781.4)} Аз съм не само дълбоко заинтересуван от съвършените идеали на религията на вашия Учител; изпитвам дълбоко вълнение, признавайки своята вяра в неговото утвърждаване на постижимостта на тези идеали за духовни реалности, че вие и аз можем да пристъпим към този продължителен и вечен подвиг вдъхновени от неговите уверения в несъмнеността на това, че с времето ще стигнем до вратите на Рая. Братя мои, аз вярвам, че съм застанал на този път. Заедно с вас вървя по пътя на вечното начинание. Учителят казва, че е дошъл от Отеца и че ще ни покаже пътя. Аз съм напълно уверен в това, че той казва истината. Абсолютно съм убеден, че не съществуват други постижими идеали за реалност или ценности на съвършенството освен вечния Всеобщ Баща.

^{160:5.9 (1781.5)} Следователно аз започвам да се покланям не само на Бога на битието, но и на Бога на възможностите на

цялото бъдещо съществуване. Затова вашата привързаност към най-висшия идеал, ако той е реален, трябва да стане привързаността към този Бог на миналите, настоящи и бъдещи вселенски неща и същества. И друг Бог няма, защото съществуването на друг Бог е невъзможно. Всички останали богове са плод на въображението, илюзии на смъртния разум, на изкривяване на погрешна логика и идолите – резултат от самозаблудата на техните творци. Да, религията без този Бог е възможна, но тя е лишена от всякакъв смисъл. И ако вие се стремите да замените реалността на този идеал за живия Бог с думата “Бог”, то вие само се заблуждавате, заменяйки идеала – божествената реалност, с идеи. Подобни религии са само вярвания, основани на илюзорни мечтания.

^{160:5.10 (1782.1)} В ученията на Иисус аз виждам религията в най-добрия смисъл на тази дума. Това Евангелие ни позволява да търсим истинския Бог и да Го намерим. Но готови ли сме да платим такава цена за влизане в Царството небесно? Искаме ли ново раждане, желаем ли възсъздаване? Готови ли сме да подложим себе си на този необикновено тежък процес на унищожаването на “аз”-а и възстановяването на душата? Нима Учителят не каза: “Този, който поиска да запази своя живот, ще го загуби. Не мислете, че съм дошъл да донеса на земята мир – аз донесох душевна борба”? Разбира се, след като заплатим цената за посвещаването си на изпълнението на волята на Отеца, ние действително придобиваме огромен покой, ако продължаваме да вървим по тези духовни пътища на посветения живот.

160:5.11 (1782.2) Сега ние действително се отказваме от съблазните на известния порядък на битието и безрезервно посвещаваме себе си на търсенето на неизвестния и неизследван порядък на битието на един бъдещ живот на приключения във висшите светове, където господства по-висшият идеализъм на божествената реалност. Ние търсим такива начини на изразяване, с помощта на които бихме могли да предадем на нашите събратя представите за реалностите на идеализма, заключени в религията на Иисус, и ние непрекъснато ще се молим за деня, когато цялото човечество ще бъде обхванато от единно видение за най-висшата истина. Засега основната представа за Отеца, пазена в нашите сърца, се състои в това, че Бог е Дух, а изразявана към нашите ближни – в това, че Бог е Любов.

160:5.12 (1782.3) Религията на Иисус изисква жив духовен опит. Останалите религии могат да се заключават в традиционни вярвания, емоционални преживявания, философско съзнание и във всичко споменато по-горе, но учението на Иисус изисква възход на действителните нива на реалния духовен прогрес.

160:5.13 (1782.4) Осъзнатият стремеж да станеш подобен на Бога не е истинска религия. Усещането на чувство за поклонение на Бога не е истинска религия. Осъзнатото намерение да се откажеш от себе си и да служиш на Бога не е истинска религия. Мъдростта на разсъждението, че дадената религия е най-добрата от всички, не е религия като личен и духовен опит. Истинската религия има отношение към предназначението и реалността на

постижението, както и към реалността и идеализма на това, което е чистосърдечно прието от вярата. И всичко това трябва да стане наше лично достойние благодарение на откровението на Духа на Истината.

160:5.14 (1782.5) Така завърши разсъждението на гръцкия философ – един от най-великите представители на своя народ, който повярва в Евангелието на Иисус.

Документ 161. Продължение на беседата с Родан

161:0.1 (1783.1) В НЕДЕЛЯ, 25 септември 29 година от н.е., апостолите и евангелистите се събраха в Магадан. След продължително съвещание със своите сподвижници Иисус изненадващо за всички присъстващи обяви, че на следващия ден рано сутринта той и дванадесетте апостоли ще тръгнат за Йерусалим за празника Помирение. Той нареди евангелистите да посетят вярващите в Галилея, а женският корпус да се върне за известно време във Витсаида.

161:0.2 (1783.2) Когато дойде време да тръгват за Йерусалим, беседите на Натанаил и Тома с Родан бяха в разгара си и те получиха от Учителя разрешение да останат няколко дни в Магадан. Затова докато Иисус и десетте апостоли се намираха на път за Йерусалим, Натанаил и Тома увлечено дискутираха с Родан. В течение на предишната седмица, когато Родан излагаше своята философия, Тома и Натанаил поред запознаваха гръцкия философ с Евангелието за Царството. Родан се убеди, че той има добра представа за ученията на Иисус благодарение на

един от бившите апостоли на Йоан Кръстител, който беше негов учител в Александрия.

1. Личността на Бога

^{161:1.1 (1783.3)} Имаше един въпрос, по който Родан и двамата апостоли се разминаваха във възгледите си – въпросът за личността на Бога. Родан с готовност прие всичко, което му говореха за атрибутите на Бога, но той настояваше, че небесният Отец не е и не може да бъде личност според разбиранията на човека. Макар че апостолите се натъкнаха на трудности, опитвайки се да докажат, че Бог е личност, на Родан му беше още по-трудно да докаже, че Той не е личност.

^{161:1.2 (1783.4)} Родан твърдеше, че фактът на личността се заключава в съпътстващия факт на пълноценното взаимно общуване между равни същества – същества, способни на близко по дух взаимно разбиране. Родан каза: “За да бъде личност, Бог трябва да притежава символите на духовното общуване, които биха Му позволили да бъде напълно разбран от онези, които влизат в контакт с Него. Но доколкото Бог е безкраен и вечен, явявайки се Създател на всичко останало, оттук следва, че с оглед липсата на наличие на равни на Него същества Той е изключителен. Равни Нему няма; няма никого, с когото Той би могъл да общува като с равен. Бог действително може да бъде източник на всички личности, но като такъв Той превъзхожда личността – явявайки се Създател, Той е по-високо и повече от създанието.”

161:1.3 (1783.5) Това твърдение изключително много обезпокои Тома и Натанаил и те помолиха Иисус да им дойде на помощ, но Учителят отказа да се намеси в техните дискусии. Той каза само: “Няма голямо значение към коя *идея* за Бога се придържате, ако в своя дух сте запознати с *идеала* за Неговата безкрайност и вечна същност.”

161:1.4 (1784.1) Тома твърдеше, че Бог действително общува с човека и поради това Отецът е личност даже според определението на Родан. Гъркът отхвърли това на основание, че Бог не разкрива Себе Си лично, че Той остава тайна. След това Натанаил се позова на своя собствен опит в постигането на Бога и Родан допусна това, потвърждавайки, че и той неотдавна е придобил аналогичен опит. Но той твърдеше, че тези впечатления доказват само *реалността* на Бога, а не Неговата *личност*.

161:1.5 (1784.2) Към вечерта в понеделник Това се предаде. Но вечерта във вторник Натанаил склони Родан към вяра в личността на Отеца и той осъществи тази промяна във възгледите на гърка чрез следния ход на разсъждения:

161:1.6 (1784.3) 1. Райският Баща действително използва равноправно общуване минимум с две други Същества, напълно равни Нему и във всичко приличащи Нему – Вечния Син и Безкрайния Дух. Отчитайки доктрината за Троицата, гъркът беше принуден да признае възможността за съществуването на личността на Всеобщия Баща. (Именно по-нататъшното обсъждане в тези беседи доведе до разширяването на концепцията за Троицата в представите на дванадесетте апостоли. Разбира се, всички те предполагаха, че Иисус е Вечният Син.)

161:1.7 (1784.4) 2. Доколкото Иисус е равен на своя Отец и тъй като този Син е достигнал проявление в личността на своите земни деца, подобен феномен служи за доказателство на факта и демонстрация на възможността за съществуването на личност при всичките три Божества, завинаги решавайки въпроса за способността на Бога да общува с човека и възможността на човека да общува с Бога.

161:1.8 (1784.5) 3. Иисус съществува във взаимовръзка и съвършено общуване с човека; Иисус е Син Божий. Отношението на Сина и Бащата предполага равноправно общуване и близко взаимно разбиране; Иисус и Отецът са единни. Иисус поддържа разумно общуване едновременно и с Бога, и с човека, а тъй като и Бог, и човекът разбират значението на символите, с помощта на които Иисус осъществява общуването, то и Бог, и човекът притежават атрибути на личността в тази степен, в която това удовлетворява изискванията на способността за двустранно общуване. Личността на Иисус демонстрира личността на Бога, убедително доказвайки присъствието на Бога в човека. Две неща, свързани с едно и също нещо, са свързани и помежду си.

161:1.9 (1784.6) 4. Личността изразява висшата представа на хората за човешката реалност и божествените ценности; Бог също така изразява висшата човешка представа за божествената реалност и безкрайните ценности; затова Бог трябва да бъде божествена и безкрайна личност, личност реална. И макар че Той безкрайно и вечно превъзхожда

съществуващата в човека представа и определение на личността, при все това Той винаги и навсякъде е личност.

^{161:1.10 (1784.7)} 5. Бог трябва да бъде личност, тъй като Той е Създател и цел на всички личности. Най-голямо впечатление на Родан направи учението на Иисус: “И така, бъдете свършени, както е свършен вашият небесен Отец.”

^{161:1.11 (1784.8)} Като изслуша тези аргументи, Родан каза: “Ти ме убеди. Аз признавам Бога за личност, ако вие позволите да внеса уточнение в моето признаване на тази вяра, допълвайки значението на личността на групата разширени ценности, такива като свръхчовешка, трансцендентална, висша, безкрайна, вечна, окончателна и всеобща. Сега аз съм убеден в това, че докато Бог трябва да бъде безкрайно повече, отколкото просто личност, Той не може да бъде нещо по-малко от нея. Аз с удовлетворение прекратявам спора и приемам Иисус като лично откровение на Ощеца и като обяснение на всички нерешени проблеми на логиката, рационалното съждение и философията.”

2. Божествената същност на Иисус

^{161:2.1 (1785.1)} Доколкото Натанаил и Тома изцяло споделяха възгледите на Родан за Евангелието за Царството, оставаше да обсъдят само един въпрос – учението за божествената същност на Иисус, едва неотдавна възвестена открито. Натанаил и Тома съвместно изложиха своите възгледи за божествената природа на Учителя и по-

долу е даден съкратен и систематизиран преразказ на техните учения:

161:2.2 (1785.2) 1. Иисус призна своята божественост и ние му вярваме. Много изумителни неща, станали във връзка с неговото служение, ние сме способни да разберем единствено чрез вярата в това, че Той е както Син Божий, така и Син Човешки.

161:2.3 (1785.3) 2. Неговият живот, преживян заедно с нас, служи като идеал за човешката дружба; само божествено същество може да бъде такъв приятел с хората. Той е най-истински безкористният човек, когото сме познавали. Той е приятел даже и на грешниците; не се бои да обича своите врагове. Той ни е изцяло предан. Макар че без колебание ни изказва своите порицания, за всички е ясно, че той действително ни обича. Колкото по-добре го опознаваш, толкова повече започваш да го обичаш. Неговата непоколебима преданост покорява. В продължение на всички тези години ние не разбрахме неговата мисия, но той оставаше верен приятел. Без да прибегва към ласкателства, той действително еднакво сърдечно се отнася към всеки от нас; остава неизменно точен и отзивчив. Той винаги е живял един живот с нас и е делил всичко. Ние живеем като щастлива общност; у нас всичко е общо. Ние не вярваме, че толкова безупречен живот може да бъде преживян в толкова тежки условия, бидейки само човек.

161:2.4 (1785.4) 3. Ние сме уверени в божествеността на Иисус, защото той винаги постъпва правилно; той не прави грешки. Неговата мъдрост е необикновена; неговото

благочестие е възвишено. Ден след ден той живее в съвършено съгласие с волята на Отеца. Никога не се разкайва за глупави постъпки, защото не нарушава нито един от законите на Отеца. Той се моли за нас и заедно с нас, но никога не ни моли да се молим за него. Ние вярваме в неговата абсолютна безгрешност. Не мислим, че някой, бидейки само човек, би могъл да води такъв живот. Той твърди, че живее съвършен живот, и ние признаваме, че това действително е така. Нашето благочестие произхожда от разкаяние, неговото – от праведност. Той даже заявява, че прощава греховете, и действително изцелява хората. Някой, бидейки само човек, не би започнал при здрав ум да заявява за прощаване на греховете, защото това е божествен прерогатив. И на нас ни се струва, че такъв съвършен и праведен Иисус е от момента на първата ни среща с него. Ние растем в благодат и знаене на истината, но нашият Учител от самото начало демонстрира присъщата на праведността зрелост. Всички хора, добри и зли, виждат в Иисус всички тези атрибути на добродетелта. И при все това неговото благочестие никога не бива натрапчиво или показно. Той е толкова кротък, колкото и безстрашен. На нас ни се струва, че той одобрява нашата вяра в неговата божественост. Той или е това, което твърди, или е най-големият лицемер и мошеник, когото светът някога е виждал. Ние сме убедени, че той е това, което претендира, че е.

161:2.5 (1785.5) 4. Уникалността на неговия характер и съвършеното владение на собствените си емоции ни убеждават, че в него се съчетават човешкото и божественото. Той неизменно откликва на гледката на

човешката нужда; страданието никога не го оставя равнодушен. Физическото страдание, психическото мъчение или духовните мъки еднакво пробуждат в него съчувствие. Той веднага вижда и великодушно признава присъствието на вярата и всяка друга благодат в своите човешки събратя. Толкова е справедлив и честен и едновременно толкова милосърден и внимателен. Той се опечалява поради духовното упорство на хората и се радва, когато те се съгласяват да видят светлината на истината.

^{161:2.6 (1786.1)} 5. На нас ни се струва, че той знае помислите на хората и разбира желанията на техните сърца. И винаги съчувства на нашия объркан дух. На нас ни се струва, че той притежава всички човешки емоции, но тези емоции ни възхищават със своето величие. Той изпитва огромна любов и добродетел и също толкова силна ненавист към греха. Той притежава свръхчовешко съзнание за присъствието на Божеството. Моли се като човек, но се държи като Бог. На нас ни се струва, че Той знае за всичко предварително. Ето, и сега не се бои да говори за своята смърт – загадъчен намек за своето бъдещо прославяне. Бидейки добър, той в същото време притежава мъжество и кураж. Винаги без колебание изпълнява своя дълг.

^{161:2.7 (1786.2)} 6. Ние постоянно биваме поразявани от неговото феноменално свръхчовешко знание. Едва ли не всеки ден става някакво събитие, което за пореден път потвърждава: Учителят знае за това, което става извън неговото непосредствено присъствие. Явно знае и какво мислят неговите другари. Той несъмнено общува с небесните личности; безспорно живее на най-висше духовно ниво, с

много превъзхождайки останалите от нас. Изглежда, че всичко е достъпно за неговото уникално разбиране. Той ни задава въпроси, за да завърши разговора, а не за да получи информация.

161:2.8 (1786.3) 7. В последно време Учителят без колебание утвърждава своя свръхчовешки произход. От деня на посвещаването ни за апостоли той никога не е отричал, че е дошъл от небесния Отец. Говори с увереността на Божествен учител. Той, без да се колебае, опровергава съвременните религиозни учения и провъзгласява новото Евангелие, уверен в своите правомощия. Той е убедителен, уверен и авторитетен. Даже Йоан Кръстител, като чу Иисус, заяви, че той е Син Божий. Той изглежда самодостатъчен. Не се сдобива с поддръжка от народа, на него му е безразлично мнението на хората. Той е храбър и едновременно напълно лишен от гордост.

161:2.9 (1786.4) 8. Той постоянно говори за Бога като за неизменен съратник във всичко, което прави. Навсякъде прави добро, затова на нас ни се струва, че в него е Бог. Той твърди направо поразителни неща за себе си и за своята мисия на Земята; такива твърдения биха били абсурдни, ако не беше божествено същество. Веднъж заяви: “Още преди Авраам – аз съм.” Той съвършено определено заяви за своята божественост; твърди, че действа заедно с Бога. Той практически изчерпва възможностите на езика, повтаряйки своите твърдения за съкровенната връзка с небесния Отец. Даже има смелостта да твърди, че той и Отецът са едно. Казва, че всеки, който е видял него, е видял Оцеца. И той казва и върши всички

тези грандиозни неща с чисто детска непосредственост. Говори за своята връзка с Бащата точно така, както и за своята връзка с нас. На нас ни се струва, че той прекрасно познава Бога; говори за отношенията с Него по напълно обикновен начин.

^{161:2.10 (1786.5)} 9. На нас ни се струва, че в своите молитви той се обръща непосредствено към своя Отец. Слушали сме само няколко от неговите молитви, но малкото, което ни се случи да чуем, свидетелства за това, че той разговаря с Бога сякаш лице в лице. Изглежда, че знае и бъдещето, и миналото. Той просто не би могъл да бъде всичко това и да извършва тези необикновени неща, ако не беше нещо повече от човек. Ние знаем, че той е човек, уверени сме в това, но ние почти по същия начин сме уверени и в неговата божественост. Вярваме в неговата божественост. Убедени сме, че той е Син Човешки и Син Божий.

^{161:2.11 (1787.1)} След като завършиха своите беседи с Родан, Натанаил и Тома побързаха да тръгнат за Йерусалим, за да се присъединят към останалите апостоли, пристигнали там в петък същата седмица. Тази среща изигра важна роля в живота и на тримата вярващи и останалите апостоли научиха много от разказа на Натанаил и Тома за своите преживявания.

^{161:2.12 (1787.2)} Родан се върна в Александрия, където в течение на много години преподаваше философия в училището на Меганта. Впоследствие той стана виден деятел на Царството; до края на своите дни той остана убеден вярващ и в разгара на преследванията загина в Гърция заедно с други.

3. Човешкият и божествен разум на Иисус

161:3.1 (1787.3) Осъзнаването на божествеността ставаше в разума на Иисус постепенно чак до неговото кръщение. Очевидно, след като напълно осъзна своята божествена същност, предчовешко съществуване и вселенски прерогативи, той придоби способността произволно да ограничава своето човешко съзнание за собствената си божественост. На нас ни се струва, че започвайки от кръщението и чак до разпятието, Иисус беше изцяло в правото си да решава дали да се опира само на човешкия разум, или да използва знанията както на човешкия, така и на божествения разум. Явно понякога той ползваше само тази информация, която притежаваше човешкият интелект. В други случаи той, по наше мнение, действаше с такава пълнота на знания и мъдрост, които могат да се обяснят само с използване на свръхчовешкото съдържание на неговото божествено съзнание.

161:3.2 (1787.4) Ние можем да разберем неговите уникални действия, само съгласявайки се с предположението, че той можеше самопроизволно да ограничава своето божествено съзнание. Добре знаем, че често пъти той скриваше своето предварително знание за събитията и че знаеше характера на тяхното мислене и планиране. Както разбираме, той не искаше неговите последователи да знаят твърде добре, че е способен да чете техните мисли и да узнава техните планове. Той не желаше да излиза твърде далеч зад пределите на тази представа за човешкото начало, която съществуваше в съзнанието на неговите апостоли и ученици.

^{161:3.3 (1787.5)} Ние изцяло се губим в догадки, опитвайки се да направим разлика между неговата практика на самоограничаване на божественото съзнание и неговия метод да скрива от човешките си съратници своето предварително знание и умението му да чете мисли. Убедени сме, че той използваше и двата начина, но не успяваме винаги да определим какъв именно метод е използвал във всеки конкретен случай. Често сме наблюдавали как действа той, опирайки се само на човешкото съдържание на съзнанието, след което сме го виждали да беседва с управляващите небесните войнства на вселената, и сме отбелязвали несъмнената активност на божествения разум. Покрай това в огромен брой случаи ние сме ставали свидетели на проявлението на неговата обединена личност на човек и Бог, движена явно от съвършения съюз на човека и разума на Божеството. Такъв е пределът на нашите знания за подобни явления; ние наистина не знаем цялата истина, която се крие зад тази тайна.

Документ 162. На Празника на шатрите

^{162:0.1 (1788.1)} КОГАТО тръгна за Йерусалим с десетте апостоли, Иисус се канеше да мине през Самария, тъй като този път беше по-кратък. Затова те заобиколиха източния бряг на езерото и, преминавайки през Скитопол, влязоха в пределите на Самария. Когато започна да се стъмва, Иисус изпрати Филип и Матей в селото, намиращо се на източните склонове на планината Хеврон, за да търси място за нощуване. Оказа се, че жителите на това село се отнасят към юдеите с изключителни предразсъдъци – даже

в по-голяма степен, отколкото самаряните като цяло, и тези чувства още повече се усилиха в тези дни, тъй като много евреи отиваха на празника на шатрите. Тези хора почти нищо не бяха чули за Иисус и се отказаха да го приютят, тъй като той и неговите спътници бяха юдеи. Когато Матей и Филип изразиха своето негодувание и заявиха на самаряните, че се отказват да приемат Светия от Израил, разярените селяни ги прогониха от града си с тояги и камъни.

^{162:0.2 (1788.2)} Когато Филип и Матей се върнаха при своите другари и разказаха как са ги прогонили от селото, Яков и Йоан се приближиха до Иисус и казаха: “Учителю, моля те, разреши ни да заповядаме от небето да слезе огън и да изтреби тези нагли и неразкаяли се самаряни.” Но когато Иисус чу тези думи на отмъщение, той рязко смъмри синовете на Зеведей: “Вие не разбирате какво отношение демонстрирате. Отмъстителността е чужда на Царството небесно. Вместо да спорите, да отидем до неголямото село при брода на Йордан.” Така поради своите сектантски предразсъдъци тези самаряни се лишиха от честта да окажат гостоприемство на Сина-Създател на вселената.

^{162:0.3 (1788.3)} Иисус и десетте апостоли пренощуваха в селото при брода през Йордан. На следващия ден рано сутринта те пресякоха реката и се отправиха в Йерусалим по източно-йорданския път, достигайки Витания късно вечерта в сряда. Тома и Натанаил, забавили се заради беседата с Родан, пристигнаха в петък.

^{162:0.4 (1788.4)} Иисус и дванадесетте останаха в покрайнините на Йерусалим до края на следващия месец (октомври) – около

четири и половина седмици. Самият Иисус само няколко пъти беше в града и тези кратки визити се състояха в дните на празника на шатрите. Значителна част от октомври той прекара във Витлеем заедно с Абнер и неговите съратници.

1. Опасностите, свързани с посещението на Йерусалим

^{162:1.1 (1788.5)} Дълго преди последователите на Учителя да избягат от Галилея, те го уговаряха да отиде в Йерусалим и да възвести Евангелието на Царството, за да може неговата проповед да придобие авторитет и влияние, прозвучавайки в центъра на юдейската култура и образование. Сега, когато той действително пристигна в Йерусалим да проповядва, те се бояха за неговия живот. Знаейки, че Синедрионът се опитва да докара Иисус в Йерусалим за съд, и спомняйки си неотдавнашните повторени от Учителя изявления за това, че той трябва да премине през смъртта, апостолите бяха буквално зашеметени от неговото внезапно решение да отиде на празника на шатрите. Преди това на всички техни призови да се отправят в Йерусалим той отговаряше: “Още не е настанал часът.” Сега, в отговор на изплашените им възражения, той казваше само: “Часът настъпи.”

^{162:1.2 (1788.6)} По времето на празника на шатрите Иисус на няколко пъти дръзко се появяваше в Йерусалим и открито учеше в храма. Той правеше това независимо от опитите на апостолите да го разубедят. Макар че отдавна го убеждаваха да излезе със своя проповед в Йерусалим, сега те със страх гледаха на неговата поява в града, защото

прекрасно знаеха, че книжниците и фарисеите твърдо са решили да го предадат на смърт.

^{162:1.3 (1788.7)} Смелите появи на Иисус в Йерусалим още повече смутиха неговите последователи. Много от неговите ученици и даже Юда Искарот, апостолът, си позволяваха да мислят, че Иисус спешно е избягал във Финикия в страха си пред еврейските водачи и Ирод Антипа. Те не можеха да разберат действията на Учителя. Неговото присъствие в Йерусалим на празника на храма независимо от възраженията на неговите последователи беше достатъчно, за да сложи завинаги край на сплетните за страх и малодушие.

^{162:1.4 (1789.1)} По време на празника на шатрите хиляди вярващи от всички краища на Римската империя видяха Иисус и слушаха неговата проповед, а мнозина даже бяха във Витания, за да побеседват с него за успехите на Царството в своите родни краища.

^{162:1.5 (1789.2)} Съществуваха много причини, позволяващи на Иисус открито да проповядва в храмовите дворове в течение на целия празник. Главната от тях беше страхът, обхванал чиновниците на Синедриона в резултат от станалия сред тях таен разкол в тяхното отношение към Иисус. Фактически много от членовете на Синедриона или тайно вярваха в Иисус, или решително се противяха на това, да го арестуват по време на празника: в Йерусалим се намираха огромен брой хора, много от които вярваха в него или поне се отнасяха благожелателно към възглавяваното от него движение.

^{162:1.6 (1789.3)} Абнер и неговите съратници по цяла Юдея също внесоха голям принос в укрепването на благоприятното отношение към Царството – толкова благоприятно, че враговете на Иисус не се решаваха на твърде откровена съпротива. В това се заключаваше една от причините, благодарение на които Иисус можеше открито да посети Йерусалим и да напусне града невредим. Месец или два по-рано той вероятно щеше да бъде убит.

^{162:1.7 (1789.4)} Но дръзката смелост на Иисус, открито явил се в Йерусалим, хвърли в ужас неговите врагове; те не бяха готови за толкова дръзко предизвикателство. В течение на този месец Синедрионът предприе няколко вяли опита да арестува Учителя, но от това не излезе нищо. Поразени от неочакваната поява на Иисус в Йерусалим, неговите врагове решиха, че той вероятно е получил покровителството на римските власти. Знаейки, че Филип (братът на Ирод Антипа) симпатизира на Иисус, членовете на Синедриона направиха извод, че благодарение на ходатайството на Филип на Иисус му е обещана защита от враговете. Иисус вече напусна подвластната им територия, когато те разбраха, че са се заблуждавали, обяснявайки си неговата внезапна и смела поява в Йерусалим с таен сговор с римските власти.

^{162:1.8 (1789.5)} Напускайки Магадан, само дванадесетте апостоли знаеха, че Иисус се кани да присъства на празника на шатрите. Другите последователи на Иисус бяха поразени, когато той се появи в двора на храма и започна открито да учи, и юдейските власти бяха

неизказано удивени, когато им съобщиха, че той учи в храма.

^{162:1.9 (1790.1)} Макар че неговите ученици не очакваха, че Иисус ще се появи на празника, преобладаващото мнозинство поклонници от далечни страни бяха слушали за него и се надяваха да го видят в Йерусалим. И те не бяха разочаровани, тъй като няколко пъти той проповядва в притвора на Соломон и на други места в двора на храма. По същество тези учения станаха официално или формално възвестяване на божествеността на Иисус пред еврейския народ и целия свят.

^{162:1.10 (1790.2)} Хората, слушащи ученията на Иисус, се разделиха в мнението си. Едните казваха, че това е добродетелен човек, други – че е пророк, трети – че е истински Месия; останалите твърдяха, че това е нехранимайко, който обърква хората със своите странни доктрини. Неговите врагове не се решаваха открито да го опровергават, опасявайки се от съчувствено настроените вярващи, тъй като знаеха, че Синедрионът е изпълнен с решимост да го предаде на смърт. Но даже неговите врагове се удивляваха от това, как учи той, тъй като знаеха, че не се е обучавал в школата на равините.

^{162:1.11 (1790.3)} Всеки път, когато Иисус отиваше в Йерусалим, неговите апостоли ги обхващаше ужас. Техните опасения само се усиливаха според това, как ден след ден слушаха от него все по-смели изказвания относно своята мисия на Земята. На тях не им се беше налагало да слушат толкова решителни изявления и толкова поразителни твърдения на

Иисус, даже когато той проповядваше сред своите приятели.

2. Първата реч в храма

^{162:2.1 (1790.4)} Много хора дойдоха да послушат първата проповед на Иисус в храма – те седяха и слушаха неговите думи за свободата на новото Евангелие и за радостта на вярващите в благата вест, когато един любопитен слушател го прекъсна, за да попита: “Учителю, как можеш да цитираш Писанията и толкова красноречиво да учиш хората, ако ти, както са ми казвали, не си учил премъдростите на равините?” Иисус отвърна: “Нито един човек не ме е учил на истините, които ви провъзгласявам. И това учение не изхожда от мен, а от Този, Който ме изпрати. Всеки човек, който действително желае да изпълни волята на моя Отец, задължително ще разбере дали моето учение е Божие, или говоря от свое име. Този, който говори сам за себе си, се безпокои само за собствената си слава, но когато възвестявам думите на Оцеца, то с това аз се сдобивам със слава заради Този, Който ме е изпратил. Но преди да се опитате да встъпите в новата светлина, не следва ли да се придържате към тази светлина, която вече имате? Мойсей ви даде закон, но мнозина ли от вас честно се стараят да изпълнят неговите изисквания? В своя закон Мойсей повелява: “Не убивай”, но независимо от тази заповед някои от вас се стремят да убият Сина Човешки.”

^{162:2.2 (1790.5)} Когато хората чуха тези думи, в тълпата се разгоря спор. Някои твърдяха, че е луд, други – че в него има бяс. Трети казваха, че той действително е

галилейският пророк, когото вече отдавна искат да убият книжниците и фарисеите. Някои предполагаха, че религиозните власти се боят да го безпокоят; други смятаха, че те не го докосват затова, защото сами са повярвали в него. След продължителни дебати един от присъстващите излезе напред и попита Иисус: “Защо управителите искат да те убият?” И той отвърна: “Управителите искат да ме убият затова, защото ги възмущава моето учение за благата вест за Царството – Евангелие, освобождаващо от ярема на традициите на официалната религия на традициите, които тези учители имат намерение да съхранят на всяка цена. Те правят обрязване в съботите съгласно Закона, но са готови да ме убият, защото веднъж в събота освободих човек от бремето на страданията. Те ме следват в съботите и ме шпионират, но са готови да ме убият, защото в друг случай реших да изцеля в събота тежко болен човек. Те се стремят да ме убият, защото прекрасно разбират, че ако искрено повярвате в моето учение и се решите да го приемете, тяхната система от традиционна религия ще бъде низвергната, завинаги разрушена. Така те ще бъдат лишени от власт над това, на което са посветили своя живот, тъй като упорито се отказват да приемат това ново, по-велико Евангелие за Царството Божие. И сега аз се обръщам към всеки от вас: не съдете по външността, а съдете по истинския дух на тези учения; съдете праведно.”

162:2.3 (1791.1) Друг човек попита: “Да, Учителю, ние действительно очакваме Месия, но знаем, че когато той дойде, тази поява ще бъде покрита с тайна. Ние знаем откъде си дошъл ти. От самото начало ти си бил сред свои

събрата. Избавителят ще се яви в могъщество, за да възстанови трона на царството на Давид. Действително ли твърдиш ти, че си Месия?” Иисус отвърна: “Вие заявявате, че знаете откъде съм дошъл. Уви, това не е така, защото в противен случай щяхте да намерите в това знание обилен живот. Но аз заявявам, че съм дошъл при вас не от свое име; аз бях изпратен от Отеца и Този, Който ме изпрати, е верен и истинен. Отказвайки се да ме слушате, вие се отказвате да приемете Този, Който ме е изпратил. Ако приемете това Евангелие, вие ще познаете Този, Който ме е изпратил. Аз познавам Отеца, защото съм дошъл от Отеца, за да ви Го покажа и да Го разкрия пред вас.”

^{162:2.4 (1791.2)} Агентите книжници искаха да го хванат, но се побояха от народа, тъй като мнозина вярваха в Иисус. Дейността на Учителя от времето на неговото кръщение беше добре известна на всички евреи и, спомняйки си за това, много хора говореха помежду си: “Макар че този учител се появи в Галилея, макар че той не отговаря на всички наши представи за Месия, кажете: може ли Избавителят – когато той наистина дойде, да сътвори нещо по-поразително от това, което вече свърши Иисус Назарянин?”

^{162:2.5 (1791.3)} Когато фарисеите и техните агенти чува тези разговори на хората, те се събраха на съвет със своите вождове и решиха, че е необходимо да се вземат спешни мерки, за да се сложи край на публичните появи на Иисус в дворовете на храма. Като цяло юдейските водачи искаха да избегнат сблъсък с Иисус, защото вярваха, че римските власти са му обещали неприкосновеност. С нищо друго те

не можеха да обяснят неговата дръзка поява в Йерусалим по това време; но чиновниците на Синедриона не се доверяваха твърде много на тези слухове. Те смятаха, че римските управители няма да започнат да правят това тайно, без да уведомят върховните управители на еврейския народ.

^{162:2.6 (1791.4)} Затова Синедрионът изпрати своя упълномощен представител Евер заедно с двама помощници да арестуват Иисус. Когато Евер започна да си проправя път към Иисус, Учителят каза: “Не се страхувай, приближи се до мен. Застани по-близо и послушай моето учение. Аз зная, че сте изпратени да ме хванете, но вие трябва да разберете, че нищо няма да се случи със Сина Човешки, докато не дойде неговото време. Вие не сте настроени срещу мен, вие сте дошли само по заповед на своите господари; а и тези управители на юдеите действително предполагат, че вършат богоугодно дело, опитвайки се тайно да ме унищожат.

^{162:2.7 (1792.1)} Аз не желая зло на никого от вас. Отецът ви обича и затова се стремя да ви избавя от бремето на предразсъдъците и невежеството на традициите. Предлагам ви свободата на живота и радостта на спасението. Аз провъзгласявам новият жив път — освобождението от злото и унищожението на бремето на греха. Аз дойдох, за да получите живот, и вие получихте безсмъртие. Вие се опитвате да се избавите от мен и от моите лишаващи от покой учения. Ако само знаехте колко малко ми остава да бъда с вас! Ще мине съвсем малко време и аз ще отида при Този, Който ме изпрати в този

свят. И тогава много от вас усърдно ще ме търсят, но няма да ме намерят, защото там, където скоро ще отида, вие не можете да дойдете. Но всички, които искрено се стремят да ме намерят, някога ще придобият живот, който ще ги доведе до моя Отец.”

^{162:2.8 (1792.2)} Някои от безбожниците си говореха помежду си: “Къде може да отиде, че да не можем да го намерим? Да не смята да се пресели при гърците? Или да свърши със себе си? Какво има предвид, като казва, че скоро ще ни напусне и че ние няма да можем да попаднем там, където ще отиде той?”

^{162:2.9 (1792.3)} Евер и неговите помощници се отказаха да арестуват Иисус и се върнаха без него. Когато първосвещениците и фарисеите порицаха Евер и помощниците за това, че те не доведоха Иисус, в отговор Евер каза само: “Страхувахме се да го арестуваме пред очите на народа, защото много хора вярват в него. Освен това ние никога не сме чували някой да говори така, както този човек. В този Учител има нещо необикновено. За всички вас би било полезно да отидете и да го послушате.” Като чува тези думи, първосвещениците се изумиха и язвително попитаха Евер: “Може би и теб отклониха от правия път? Не смяташ ли и ти да повярваш в този мошеник? Ти чувал ли си някой от нашите учени хора или някой от управителите да повярва в него? Нима е имало поне един книжник или фарисей, излъган от неговите ловки учения? Та защо на теб ти повлия поведението на тази невежа тълпа, незнаеща Закона и пророците?” Тогава Евер отговори: “Нека е така, мои повелители, но този човек

говори на народа думи на милосърдие и надежди. Той ободрява падналите духом и неговите думи бяха утешение и за нашите души. Какво нередно може да има в тези учения, даже ако той не е този Месия, за когото говорят Писанията? И освен това нима нашият Закон не изисква справедливост? Нима проклинаме човека, без да сме го изслушали?” Разгневявайки се, главата на Синедриона се нахвърли върху Евер: “Да не си си изгубил ума? Може би ти също си от Галилея? Отвори Писанията и ще видиш, че от Галилея не е излязъл нито един пророк – а да не говорим пък за Месия.”

162:2.10 (1792.4) Членовете на Синедриона се разотидоха объркани, а Иисус отиде за през нощта във Витания.

3. Жената, уличена в прелюбодеяние

162:3.1 (1792.5) Именно по време на това посещение в Йерусалим Иисус се натъкна на жена, имаща лоша репутация и доведена му от нейните обвинители и неговите врагове. От изкривеното описание на този случай, което имате, може да се направи следният извод: тази жена беше доведена при Иисус от книжниците и фарисеите и със своите действия Иисус им даде да разберат, че тези религиозни водачи на евреите вероятно сами са виновни в аморално поведение. Иисус добре знаеше, че макар поради своята привързаност към традициите тези книжници и фарисеи да се отличаваха с духовна слепота и предразсъдъци, те принадлежаха към числото на най-високонравствените хора на своето време.

^{162:3.2 (1793.1)} В действителност стана следното. Рано сутринта на третия ден от празника, когато Иисус се приближаваше към храма, срещна група наемници на Синедриона, влачещи след себе си жена. Когато се приближиха, един от тях се обърна към Иисус: “Учителю, тази жена беше уличена в прелюбодеяние – хваната на местопрестъплението. Законът на Мойсей изисква да я пребием с камъни. Как според теб трябва да постъпим с нея?”

^{162:3.3 (1793.2)} По замисъла на враговете на Иисус, ако той подкрепеше закона на Мойсей, изискващ да се пребива с камъни призналият си престъпник, той щеше да бъде въвлечен в сблъсък с римските управители, които отказваха на евреите правото да произнасят смъртно наказание без одобрението на римския съд. Ако беше забранил да се пребие тази жена с камъни, щяха да го обвинят пред Синедриона, че слага себе си над Мойсей и юдейския закон. Ако беше замълчал, щяха да го обвинят в страхливост. Но Учителят постъпи така, че целият им план се развали под тежестта на собствената си подлост.

^{162:3.4 (1793.3)} Тази някога благопристойна жена беше съпруга на един по-низш жител на Назарет – същия този, който някога досаждаше на Иисус в дните на младостта му. Женейки се за нея, този човек по най-срамен начин я принуди да заработва прехраната си със своето тяло. Той се яви на празника в Йерусалим, за да може неговата жена да търгува тук със своята красота. Уговаряйки се с наемните юдейски управители, той предаде своята собствена жена заради нейния порок, превърнат в

източник на доход. Така те се появиха заедно с жената и нейния греховен партньор с цел да подмамят Иисус в капан – да го накарат да направи изявление, което може да бъде използвано против него в случай на неговия арест.

^{162:3,5 (1793,4)} Гледайки тълпата, Иисус видя нейния мъж, намиращ се зад останалите. Иисус знаеше що за човек е той и разбра, че той е съучастник в тази презряна сделка. Отначало Иисус, заобикаляйки тълпата, се приближи до подлия мъж и начерта на пясъка няколко думи, които го накараха бързо да се отдалечи. След това той се върна назад и, заставайки пред жената, написа на земята това, което беше предназначено за нейните възможни обвинители; прочитайки тези думи, те също се отдалечиха един след друг. А когато Учителят за трети път написа нещо на пясъка, си отиде и порочният партньор на жената, така че когато Иисус свърши да пише и стана, той видя, че жената стои пред него сама. Иисус попита: “Жено, къде са твоите обвинители? Нима не остана никой, за да те пребие с камъни?” И жената, вдигайки очи, отговори: “Никой, Господи.” И тогава Иисус каза: „Аз те познавам. Не те осъждам. Върви си с мир.” И тази жена, Хилдана, остави своя нечестив мъж и се присъедини към учението за Царството.

4. Празникът на шатрите

^{162:4,1 (1793,5)} Присъствието на празника на шатрите на хора от целия известен свят от Испания до Индия предостави на Иисус идеалната възможност за пръв път публично и в пълнота да възвести Евангелието в Йерусалим. По време на този празник хората прекарваха много време на открит

въздух в покрити с листа навеси. Това беше празник на събирането на реколтата и тъй като той се отбелязваше в прохладните есенни месеци, евреите по света го посещаваха по-често, отколкото Пасхата в края на зимата или Петдесетница – в началото на лятото. Накрая апостолите видяха своя Учител, смело провъзгласяващ своята мисия на Земята като че ли пред целия свят.

^{162:4.2 (1794.1)} Това беше празникът на празниците, той като по това време можеше да се принесе всякаква жертва, непринесена на другите празненства. Тук се приемаха пожертвувания за храма, празничните развлечения се съчетаваха с тържествени религиозни обреди. Това бяха дни на народно ликуване, смесено с жертвоприношения, хвалебствени псалми на левитите и тържествено звучене на сребърните тръби на свещениците. Вечерите храмът и неговите поклонници представляваха впечатляващо зрелище – осветени от огромни светилници, ярко горящи в двора на жените, и ослепителната светлина на множеството факли, сложени в дворовете на храма. Целият град беше в празнична премяна; изключение правеше само римската крепост Антония, възвисяваща се с мрачен контраст над сцената на веселието и богопоклонението. И как ненавиждаха евреите това вечно напомняне за римското иго!

^{162:4.3 (1794.2)} По време на този празник принасяха в жертва седемдесет теленца – символ на седемдесетте нации на езическия свят. Церемонията по изливането на водата, която символизираше изливането на божествения Дух, ставаше след утринната процесия на свещениците и

левитите. Вярващите слизаха по стълбите, водещи от двора на Израил в двора на жените, докато свещениците последователно тръбяха със своите сребърни тръби. След това благоверните тръгнаха към великолепните врати, отварящи се в двора на езичниците. Тук те се обръщаха с лице към запад, за да повторят своите псалми и да продължат пътя към мястото на символичното изливане на водата.

^{162:4.4 (1794.3)} В последния ден на празника около четиристотин и петдесет свещеника и съответния брой левити извършиха богослужение. На разсъмване от целия Йерусалим се събраха поклонници; всеки от тях носеше в дясната си ръка снопче мирта, върбови и палмови клонки, а в лявата държеше клонка райска ябълка – цитрона или “забранения плод”. За тази утринна церемония всички поклонници се разделиха на три групи. Едната остана в храма за участие в сутрешните жертвоприношения, другата излезе от Йерусалим и се спусна към района на Маза, където нарязва нови клонки за украсяване на жертвеника, докато третата група образува процесия, която – след храмовия свещеник, носещ под звуците на сребърните тръби златен съд за напълване със символична вода – излезе от храма и премина през Офил към разположения в близост Силоам, където се намираха изворните порти. След напълването на златния съд от Силоамската къпалня процесията тръгна назад към храма, премина през изворните порти и тръгна направо към двора на свещениците, където към свещеника, държащ в ръце съд с вода, се присъедини друг свещеник, носещ виното за дарение. След това тези двама свещеника тръгнаха към

сребърните фунии в основата на олтара и изляха в тях съдържанието на съдовете. Изпълнението на този ритуал с разливането на виното и водата послужи като сигнал за събралите се поклонници, които започнаха да пеят псалми 112 до 117 включително, редувайки се с левитите. Повтаряйки тези редове, те размахваха своите снопчета пред жертвеника. След това бяха принесени жертвите за деня, съпроводжани с повторение на осемдесет и първия псалом, който, започвайки от петия стих, се пееше в чест на последния ден на празника.

5. Проповедта за светлината на света

^{162:5.1 (1794.4)} Вечерта на предпоследния ден на празника, в ярките лъчи на светилниците и факлите, Иисус стана сред събралата се тълпа и каза:

^{162:5.2 (1795.1)} “Аз съм светлината на света. Който ме последва, той няма да ходи в тъмнина, а ще има светлината на живота. Позволявайки си да ме съдите и наемайки се да бъдете мои съдии, вие заявявате, че ако аз сам за себе си свидетелствам, моето свидетелство не може да бъде истинско. Но създанието никога не може да съди Създателя. Даже ако аз свидетелствам за самия себе си, моето свидетелство не може да бъде истинско. Но създанието никога не може да съди Създателя. Даже ако аз свидетелствам за самия себе си, моето свидетелство е извечно истинско, защото зная откъде съм дошъл, кой съм и накъде отивам. Вие, желаещите да убие Сина Човешки, не знаете откъде съм дошъл, кой съм или накъде отивам. Вие съдите за всичко по плътта; вие не разбирате реалностите на духа. Аз не съдя никого, даже своя заклет

враг. Но ако бих решил да съдя, моят съд би бил истинен и праведен, защото бих съдил не сам, а заедно със своя Отец, Който ме изпрати в този свят и Който е източник на всеки истински съд. Та даже и вие приемате свидетелството на двама заслужаващи доверие хора – ами, ето, аз свидетелствам за тези истини, така постъпва и моят небесен Отец. И когато ви казах за това вчера, то в своето невежество вие ме попитахте: “Къде е твоят Отец?” Наистина, вие не познавате нито мен, нито моя Отец, защото ако ме знаехте, щяхте да познавате и Ощеца.

162:5.3 (1795.2) Аз вече ви казвах, че ви напускам, че ще ме търсите и няма да ме намерите, защото там, където отивам, вие не можете да дойдете. Вие, готовите да отхвърлите тази светлина, пребивавате долу, аз дойдох отгоре. Вие предпочитате да седите в тъмнината от този свят; аз не съм от този свят и живея във вечната светлина на Отеца на небесните светила. На всички вас бяха предоставени множество възможности да узнаете кой съм аз, но на вас ще ви бъдат дадени други свидетелства за личността на Сина Човешки. Аз съм светлината на живота и всеки, който преднамерено и съзнателно отхвърля тази спасителна светлина, ще умре в своите грехове. Бих могъл да ви кажа много, но вие сте неспособни да приемете моите думи. Но Този, Който ме изпрати, е верен и истинен; моят Отец обича даже Своите заблудени деца. И всичко, което е казано от моя Отец, аз също възвестявам на света.

162:5.4 (1795.3) Когато Синът Човешки бъде възнесен, тогава ще узнаете, че аз съм Той и че нищо не правя от себе си, а само така, както ме е научил Отецът. Аз отправям тези думи към

вас и вашите деца. Изпратилият ме и сега е с мен, защото аз винаги правя това, което Му е угодно.”

^{162:5.5 (1795.4)} Така учеше Иисус поклонниците в дворовете на храма и мнозина повярваха в него. И никой не се осмели да го хване.

6. Беседата за водата на живота

^{162:6.1 (1795.5)} В последния ден, великия ден на празника, когато след Силоамската къпалня процесията премина през дворовете на храма и веднага след като водата и виното бяха излети от свещениците на жертвеника, Иисус, стоейки сред поклонниците, каза: “Ако някой от вас е жаден, нека дойде при мен и да пие. От небесния Отец аз нося в този свят водата на живота. Този, който повярва в мен, ще се изпълни с духа, който изразява тази вода, защото казано е в Писанията: “Реки жива вода ще потекат от неговото сърце.” Когато Синът Човешки завърши своя труд на Земята, над цялата плът ще бъде излят живия Дух на Истината. Тези, които приемат този дух, завинаги ще се избавят от духовна жажда.”

^{162:6.2 (1795.6)} Иисус не прекъсна службата, за да произнесе тези думи. Той се обърна към вярващите веднага след изпълнението на хилела – разпевното четене на псалми с отговаряне на хора, което се съпровождаше с размахване на клонки пред олтара. Докато готвеха жертвоприношенията, се получи пауза и именно в това време поклонниците чуха благозвучния глас на Учителя, заявяващ, че той дарява жива вода на всяка душа, обхваната от духовна жажда.

^{162:6.3 (1796.1)} При завършването на това състояло се в ранното утро богослужение Иисус продължаваше да учи народа, казвайки: “Нима не четохте в Писанията: “Вижте как се проливат водите на сухата земя и се разливат по прегорятата земя, така Аз ще дам духа на светостта, за да го излея на вашите деца и да благословя даже вашите внуци”? Защо ви е да жадувате помощ от духа, ако се опитвате да напоите своите души с хорските традиции, изливани от счупените съдове на ритуалното богослужение? Това, което вие наблюдавате сега в този храм, отразява стремежа на вашите бащи да символизират посвещението на божествения Дух на децата на вярата и вие постъпихте правилно, съхранявайки тези символи до днешния ден. Но сега на това поколение е дадено откровението на Бащата на духовете чрез посвещението на Неговия Син и след всичко това непременно ще последва посвещението на Духа на Бащата и Сина на децата човешки. За всеки вярващ това посвещение на Духа ще стане истински учител на този път, който води към вечния живот – истинските води в Царството небесно на Земята и в Рая на Отеца на небесата.”

^{162:6.4 (1796.2)} И Учителят продължаваше да отговаря на въпросите както на простите хора, така и на фарисеите. Някои го смятаха за пророк; други го наричаха Месия; трети твърдяха, че той не може да бъде оня Христос, виждайки, че той дойде от Галилея и че Месията трябва да възстанови трона на Давид. При все това те не посмяха да го арестуват.

7. Беседата за духовната свобода

^{162:7.1 (1796.3)} По обед в последния ден на празника, след като на апостолите не се отдаде да убедят Иисус да избяга от Йерусалим, той отново отиде да учи в храма. Откривайки голяма група вярващи в притвора на Соломон, той се обърна към тях с думите:

^{162:7.2 (1796.4)} “Ако моите думи намират отклик във вашите сърца и ако вие искате да изпълнявате волята на моя Отец, то наистина ли сте мои ученици? Вие ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. Аз зная, че ще ми отговорите: “Ние сме потомци на Авраам и не сме ничии роби; как твърдиш ти, че ще бъдем свободни?” Това е така, но аз говоря не за външното подчинение на чужда власт; имам предвид свободата на душата. Истина, истина ви казвам: всеки, извършващ грях, е роб на греха. И вие знаете, че робът не остава вечно в дома на господаря. Вие също така знаете, че синът действително остава в дома на своя баща. Затова ако Синът ви освободи, ако ви направи синове, вие ще бъдете наистина свободни.

^{162:7.3 (1796.5)} Аз зная, че сте семе на Авраам, но вождовете ваши се опитват да ме убият, защото не позволиха на моето слово да окаже преобразуващо въздействие върху техните сърца. Техните души са сковани от предразсъдъци и заслепени от отмъстителна гордост. Аз ви възвестявам истината, която ми показва вечният Баща, докато тези излъгани учители се стремят да направят само това, на което са се научили от своите тленни бащи. И когато вие отговаряте, че Авраам е ваш баща, аз ви казвам, че ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите делата на Авраам. Някои от вас вярват на моето учение, но други искат да ме

унищожат, защото ви разкрих истината, която получих от Бога. Но не така се отнасяше към истината Божия Авраам. Аз виждам, че някои от вас решиха да изпълнят желанията на лукавия. Ако Бог беше вашият Баща, вие щяхте да ме познавате и щяхте да обичате истината, която ви разкривам. Нима не виждате, че аз дойдох от Отеца, че съм изпратен от Бога, че не се занимавам с този труд от себе си? Защо не приемате моите думи? Затова ли, защото сте решили да бъдете деца на делото? Ако сте деца на тъмнината, едва ли ще вървите в светлината на истината, която разкривам аз. Децата на злото вървят само по пътя на своя баща, който беше лъжец и не отстояваше истината, защото се оказа, че в него няма истина. Сега дойде Синът Човешки, който говори истината и я живее, но много от вас се отказват да повярват.

^{162:7.4 (1797.1)} Кой от вас може да ме обвини в грех? Ако, в такъв случай, аз възвестявам истината и живея истината, разкрита от Отца, то защо вие не вярвате? Този, който е от Бога, с радост чува думите на Бога; затова и мнозина от вас не чуват моите думи, защото вие не сте от Бога. Вашите учители даже се осмеляват да казват, че аз правя своите чудеса със силата на княза на дяволите. Току-що човекът, който стои до мен, каза, че в мен е бесът, че аз съм дете на дявола. Но всеки, който честно поглежда в душата си, знае, че аз не съм дявол. Знаете, че аз почитам Отеца, въпреки че вие само ме позорите. Не за себе си търся аз слава, а само за моя Райски Баща. И не ви съдя, защото Го има Този, Който съди вместо мен.

162:7.5 (1797.2) Истина, истина казвам на вас, вярващите в Евангелието, че ако човекът съхрани това слово на истината живо в своето сърце, то никога няма да познае смъртта. А, ето, стоящият редом с мен книжник казва: това изявление потвърждава, че в мен е бесът, защото Авраам е мъртъв, както и пророците. И пита: “Нима ти си дотолкова повече от Авраам и пророците, че се осмеляваш да стоиш тук и да говориш: който съхрани твоего слово няма да познае смъртта? Кой си ти, че да имаш смелостта да носиш такава ерес?” И аз казвам на всички подобни, че ако славя себе си, то славата ми е нищо. Мен ще ме прослави моят Баща – същият този Отец, Когото наричате Бог. Но вие не познахте този ваш Бог и моя Отец и аз дойдох да ви обединя, да ви покажа как наистина да станете синове Божии. Макар че вие не знаете Оцеца, аз наистина го познавам. Даже Авраам се радваше да види моя ден; и видя този ден чрез своята вяра и се възрадва.”

162:7.6 (1797.3) Когато невярващите евреи и агенти на Синедриона, събрали се към това време, чуха тези думи, те вдигнаха шум, крещейки: “Ти нямаш и петдесет, а казваш, че си видял Авраам; ти се дете на дявола!” Иисус не можа да продължи своята реч. Отивайки си, той каза само: „Истина, истина ви казвам, преди Авраам бях аз, Аз съм.“ Много невярващи се хвърлиха да търсят камъни, за да го замерят, а агентите на Синедриона искаха да го арестуват, но Учителят бързо премина по коридорите на храма и избяга, за да отиде на тайно място за среща недалеч от Витания, където го очакваха Марта, Мария и Лазар.

8. Срещата с Марта и Мария

^{162:8.1 (1797.4)} Беше решено от по-рано, че Иисус – заедно с Лазар и неговите сестри – ще остане в дома на своя приятел, а апостолите на неголеми групи ще се пръснат на различни места. Тези мерки за безопасност се обясняваха с това, че юдейските власти отново проявяваха все по-голяма решимост да арестуват Иисус.

^{162:8.2 (1797.5)} От много години тези трима души бяха свикнали да оставят своите дела, за да изслушат Иисус, когато и да се появеше при тях. Със загубата на родителите им Марта пое задълженията на домакиня на дома и затова в този ден, докато Лазар и Мария седяха в краката на Иисус, попивайки неговото живително учение, Марта се готвеше да сервира вечерята. Следва да се обясни, че Марта излишно се обременяваше с многобройни ненужни задачи и множество дребни грижи; такъв беше нейният характер.

^{162:8.3 (1798.1)} Марта, която се занимаваше с всички тези привидно неотложни дела, беше засегната от това, че Мария с нищо не ѝ помага. Затова тя отиде при Иисус и каза: “Учителю, нима ти е безразлично, че моята сестра стовари цялото домакинство само на мен? Защо не ѝ кажеш да дойде и да ми помогне?” Иисус отговори: “Марта, Марта, защо винаги преживяваш за толкова много неща и се безпокоиш по повод на толкова дреболии? Само едно нещо е действително важно и тъй като Мария избра тази блага и нужна част, аз няма да ѝ я отнема. Но кога вие двете ще се научите да живеете така, както винаги съм ви учил: заедно да служите и в съгласие една с друга да освежавате душите си? Нима не виждаш, че всичко е на своето време,

че по-малко важните неща в живота трябва да отстъпят пред по-важните неща на Небесното царство?”

9. Във Витлеем с Абнер

^{162:9.1 (1798.2)} В течение на цялата седмица след празника на шатрите десетки вярващи се събраха във Витания, където ги учеха дванадесетте апостоли. Синедрионът не се опита да попречи на тези срещи, тъй като Иисус не участваше в тях: през цялото време той работеше с Абнер и своите съратници във Витлеем. На следващия ден след свършването на празника Иисус тръгна за Витания и по време на това посещение на Йерусалим повече не учеше в храма.

^{162:9.2 (1798.3)} По време на това посещение център на дейността на Абнер беше Витлеем, откъдето вече бяха изпратени много труженици в градовете на Юдея и Южна Самария и даже в Александрия. За няколко дни Иисус и Абнер завършиха приготовленията за обединяване на дейността на двете групи апостоли.

^{162:9.3 (1798.4)} Цялото време, прекарано на празника на шатрите, Иисус делеше приблизително поравно между Витания и Витлеем. Във Витания той прекара доста време със своите апостоли; във Витлеем даде много напътствия на Абнер и другите бивши апостоли на Йоан Кръстител. Именно това тясно общуване с Иисус им помогна окончателно да повярват в него. Голямо впечатление на тези бивши апостоли на Йоан Кръстител направи мъжеството на Иисус, проявено в неговото публично учене в Йерусалим, а също и тази благожелателност и отзивчивост, която

чувстваха по време на неговите беседи във Витлеем. Това окончателно покори всеки от другарите на Абнер и им помогна от все сърце да приемат Царството и всичко онова, което следваше от подобна стъпка.

^{162:9.4 (1798.5)} Преди за последен път да напусне Витлеем, Учителят направи така, че всички те да се присъединят към него в обединеното усилие, което трябваше да предшества завършека на неговия земен живот в плът. Беше решено, че в най-близко бъдеще Абнер и неговите съратници ще се присъединят към Иисус и дванадесетте в Магаданския парк.

^{162:9.5 (1798.6)} В съответствие с тази уговорка в началото на ноември Абнер и неговите единадесет близки съединиха своята съдба с Иисус и дванадесетте апостоли и се трудиха съвместно с тях чак до разпятието.

^{162:9.6 (1798.7)} През втората половина на октомври Иисус и дванадесетте напуснаха околностите на Йерусалим. В неделя, 30 октомври, Иисус и неговите спътници излязоха от града Ефраим, където той си почина в уединение няколко дни, и тръгнаха направо по западнойорданския път към Магаданския парк, където пристигнаха вечерта в сряда, 2 ноември.

^{162:9.7 (1799.1)} Апостолите почувстваха огромно облекчение, когато техният Учител отново се оказа на приятелска земя; занаят пред те не го призоваваха да ходи в Йерусалим, за да възвестява Евангелието на Царството.

Документ 163. Посвещаването на седемдесетте в Магадан

^{163:0.1 (1800.1)} НЯКОЛКО дни след завръщането на Иисус и дванадесетте от Йерусалим в Магадан от Витлеем пристигна Абнер заедно с група приблизително от петдесет ученика. Към това време тук, в Магаданския лагер, се намираха също така и корпусът на евангелистите, женският корпус и още около сто и петдесет изпитани и верни ученика от цяла Палестина. Посвещавайки няколко дни на общуване и реорганизация на лагера, Иисус и дванадесетте пристъпиха към интензивна подготовка на тази особена група вярващи и именно от такива добре подготвени и опитни ученици Учителят по-късно избра седемдесет учителя и ги изпрати да възвестяват Евангелието на Царството. Занятията с тях започнаха в петък, 4 ноември, и продължиха до събота, 19 ноември.

^{163:0.2 (1800.2)} Всяка сутрин Иисус говореше пред тази група. Петър ги учеше по метода на публичната проповед; Натанаил ги обучаваше на преподавателско изкуство; Тома им обясняваше как да отговарят на въпроси, а Матей ръководеше организацията на финансовите дела на тяхната група. Останалите апостоли също вземаха участие в тази подготовка съгласно своите специални познания и природни способности.

1. Посвещаването на седемдесетте

^{163:1.1 (1800.3)} Седемдесетте евангелисти бяха посветени от Иисус в Магаданския лагер след обяд в събота, 19 ноември, и Абнер беше назначен за глава на тези проповедници и

учители на Евангелието. В дадения корпус от седемдесет човека влизаха Абнер и десетте бивши апостоли на Йоан Кръстител, петдесет и един бивши евангелисти и осем други ученици, отличили се в служене на Царството.

163:1.2 (1800.4) Около два часа в този съботен ден, в промеждутъка между проливните дъждове, пристигна група вярващи заедно с Давид и голяма част от неговия корпус от куриери – общо над четиристотин човека. Те се събраха на брега на Галилейското езеро, за да присъстват при посвещаването на седемдесетте.

163:1.3 (1800.5) Преди да положи ръце над главата на седемдесетте и с това да ги отдели като вестители на Евангелието, Иисус се обърна към тях с думите: “Жътвата е наистина голяма, но работниците са малко; затова молете Господа за жътва, за да може Той да изпрати повече работници на Своята нива. Смятам да ви отделя като посланици на Царството; каня се да ви изпратя при юдеите и езичниците като овце при вълци. Тръгвайки на път по двама, не вземайте със себе си нито пари, нито дрехи за смяна, защото вашата първа мисия няма да е дълга. По пътя никого не приветствайте, занимавайте се само със своите дела. В какъвто и дом да влезете, отначало кажете: “Мир на този дом!” Ако живеещите в него обичат мира, оставайте; ако не, отивайте си. Избирайки този дом, живеете в него, докато се намирате в този град; яжте и пийте, каквото ви предложат. И правете така, защото работникът е достоен за отплатата. Не преминавайте от дом в дом, само защото могат да ви предложат по-добро жилище. Помнете: на своя път, възвестявайки мир на

земята и добра воля сред хората, на вас ще ви се наложи да се борите със зловните врагове, паднали жертва на самозаблуда. Затова бъдете мъдри като змии и незлобливи като гълъби.

^{163:1.4 (1801.1)} И където и да сте, проповядвайте, казвайки: “Приближи се Царството небесно”; и помагайте на всички, които са болни душевно или телесно. Даром получихте благите неща на Царството; даром давайте. Ако влезете в град и хората ви приемат, широко ще им се отвори входът към Царството на Отеца; но ако влезете в град и хората не ви приемат, то все едно, напускайки тези невярващи, вие ще възвестявате своята проповед, говорейки на тези, които не са приели вашето учение: “Макар и да отхвърляте истината, Царството Божие се приближи до вас.” Този, който слуша вас, слуша мен. А този, който слуша мен, слуша Онзи, Който ме е изпратил. Този, който отхвърля вашата евангелска вест, отхвърля мен. А този, който отхвърля мен, отхвърля Онзи, Който ме е изпратил.”

^{163:1.5 (1801.2)} Завършвайки своето обръщение към седемдесетте, той започна от Абнер и според това, как те прекланяха колене в кръг около него, положи ръце на главата на всеки.

^{163:1.6 (1801.3)} Рано сутринта на следващия ден Абнер изпрати седемдесетте посланика във всички градове на Галилея, Самария и Юдея. Тръгвайки на път, тези тридесет и пет двойки проповядваха и учеха в течение на шест седмици. В петък, 30 декември, всички те се върнаха в Перея, в новия лагер при Пела.

2. Богатият младеж и другите

^{163:2.1 (1801.4)} Повече от петдесет ученика, всеки от които се домогваше до посвещение и назначение като един от седемдесетте, бяха отхвърлени от комисията, създадена от Иисус за подбор на кандидати. Комисията се състоеше от Андрей, Абнер и временния глава на корпуса на евангелистите. В случаите, когато трима членове на комисията не стигаха до единодушно решение, те довеждаха кандидата при Иисус и макар че Учителят не отхвърли нито един човек, стремящ се към посвещаване като предвестник на Евангелието, се намериха повече от дузина такива, които след разговора с Иисус повече не желаеха да бъдат посланици.

^{163:2.2 (1801.5)} Един убеден ученик дойде при Иисус и каза: “Учителю, бих искал да стана един от твоите нови апостоли, но моят баща е тежко болен и се намира близо до смъртта; позволено ли ми е да се върна в къщи, за да го погребам?” На този човек Иисус отговори: “Синко, лисиците имат дупки и птиците небесни – гнезда, но Синът Човешки няма къде да преклони глава. Ти си предан ученик и можеш да останеш такъв, докато се върнеш у дома си и помагаш на близките си. Но не такива са моите посланици на Царството. Те се отказаха от всичко, за да ме следват и да възвестяват Царството. Ако ти желаеш занапред да станеш посветен учител, трябва да предоставиш на другите да погребват мъртвците, а ти самият да вървиш напред, възвестявайки благата вест.” И този човек си отиде в дълбоко разочарование.

^{163:2.3 (1801.6)} Друг ученик дойде при Учителя и каза: “Аз искам да стана посветен посланик, но бих искал да си отида за кратко време в къщи, за да утеша своето семейство.” Иисус отвърна: “Ако желаеш посвещение, трябва да си готов да се откажеш от всичко. Посланиците на Царството не могат да се разкъсват в своите чувства. Никой, положил ръка на плуга и озъртащ се назад, не е достоен да стане посланик на Царството.”

^{163:2.4 (1801.7)} След това Андрей доведе при Иисус богат младеж – предан вярващ, желаещ да премине посвещение. Този млад човек – Матадорм, беше член на йерусалимския Синедрион. В миналото той беше чул проповедта на Иисус, а впоследствие Петър и другите апостоли го бяха запознали с Евангелието на Царството. Иисус поговори с Матадорм за изискванията, предявявани към посвещението, и му предложи да не взема решение, докато той не обмисли този въпрос по-внимателно. Рано сутринта на следващия ден, когато Иисус тръгваше на разходка, младежът се обърна към него с думите: “Учителю, бих искал да чуя от теб мога ли да бъда уверен във вечния живот. Доколкото от детството си спазвам всички заповеди, бих искал да знам какво още да направя, за да наследя вечен живот?” Отговаряйки на неговия въпрос, Иисус каза: “Ако изпълняваш всички заповеди – не прелюбодействай, не кради, не лъжесвидетелствай, не мами, почитай своите родители, ти постъпваш правилно, но спасението е награда за вярата, а не само за делата. Вярваш ли ти в своето Евангелие за Царството?” И Матадорм отговори: “Да, Учителю, вярвам на всичко, на което ме научихте ти и твоите апостоли.” А Иисус каза: “В

такъв случай ти действително си мой ученик и дете на Царството.”

^{163:2.5 (1802.1)} Тогава младият човек каза: “Но, Учителю, за мен е малко да бъда твой ученик; бих искал да стана един от твоите нови посланици.” Чувайки тези думи, Иисус го погледна с огромна любов и каза: “Аз ще те направя един от своите посланици, ако ти си готов да заплатиш за това — да изпълниш единственото, което не ти достига.” Матадорм отговори: “Учителю, аз съм готов на всичко, ако ми бъде позволено да те следвам.” Като целуна застаналия на колене юноша по челото, Иисус каза: “Ако желаеш да бъдеш мой посланик, иди и продай всичко, което имаш, и след като раздадеш получените пари на бедните или на своите братя, ела и ме следвай, и ще имаш съкровище в Царството небесно.”

^{163:2.6 (1802.2)} Чувайки това, Матадорм падна духом. Той стана и опечален се отдалечи, защото притежаваше голямо състояние. Този богат млад фарисей беше възпитан с вяра в това, че богатството е знак за Божието благоволение. Иисус знаеше, че той не е свободен от любов към себе си и своето богатство. Учителят искаше да го освободи от *любовта* му към богатството, а не от самото богатство. Докато учениците на Иисус не се разделяха със своите мирски владения, апостолите и седемдесетте се отказаха от всичко. Матадорм желаше да стане един от седемдесетте нови посланика и именно затова Иисус поиска той да се раздели със своето тленно състояние.

^{163:2.7 (1802.3)} Почти всеки човек има недостатък, за който той се държи като за лош навик и отказът от който е необходим

като част от заплащането за влизането в Царството небесно. Ако Матадорм се беше разделил със своето богатство, то може би щеше незабавно да му бъде възвърнато, за да може да се разпорежда с него като ковчежник на седемдесетте; защото по-късно, след създаването на йерусалимската църква, той все пак изпълни повелята на Учителя – макар че вече беше твърде късно да стане един от седемдесетте – и стана ковчежник на йерусалимската църква, която възглавяваше Яков, брат на Господа в плът.

163:2.8 (1802.4) Затова винаги е било и винаги ще бъде истина: човек трябва сам да стигне до своето решение. В определени предели смъртните притежават свобода на избора. Силите на духовния свят не желаят да принуждават човека, те му позволяват да върви по самостоятелно избран път.

163:2.9 (1802.5) Иисус предвиждаше, че, оставайки при своето богатство, Матадорм не би могъл да стане посветен съратник на хората, отказали се от всичко заради Евангелието. В същото време той виждаше, че ако Матадорм се освободеше от своето богатство, той щеше да стане един от техните водачи. Но, както и собствените братя на Иисус, той не достигна висоти в Царството, защото лиши себе си от съкровената лична връзка с Учителя, която можеше да стане негов опит, ако беше пожелал да направи тогава именно това, за което го молеше Иисус и което той действително изпълни след няколко години.

163:2.10 (1803.1) Богатството няма никакво непосредствено отношение към влизането в Царството небесно; препятствие е именно *любовта към богатството*. Духовната преданост към Царството е несъвместима с робската покорност пред материалистическия мамон. Човек не може да споделя своята висша привързаност към духовния идеал с преданост към материалните ценности.

163:2.11 (1803.2) Иисус никога не учеше, че да притежаваш богатство е лошо. Само от дванадесетте и седемдесетте той изискваше да предадат своите тленни владения на общото дело. Но и в такива случаи той осигури изгодно ликвидиране на тяхната собственост, както в случая с апостол Матей. Иисус неведнъж даваше на своите състоятелни ученици съвети, сходни с тези, които получи римският богаташ. Учителят смяташе разумното влагането на излишните доходи за законна форма на гаранция спрямо неизбежните превратности на съдбата. Когато апостолската хазна се препълваше, Юда, след консултация с Андрей, внасяше пари, за да може да ги използва в случай на значително съкращаване на постъпленията. Иисус лично се занимаваше с апостолските финанси само при раздаването на милостиня. Но един вид икономическа злоупотреба неведнъж се подлагаше на неговото осъждане – нечестната експлоатация на слабите, необучени и по-малко удачни хора от техните по-силни, съобразителни и умни близки. Иисус заявяваше, че такова нехуманно третиране на мъжете, жените и децата е несъвместимо с идеалите на братството за Небесното царство.

3. Дискусията за богатството

^{163:3.1 (1803.3)} Към края на разговора на Иисус с Матадорм около него се събраха Петър и няколко апостоли. Когато богатият юноша се отдалечаваше, Иисус се обърна, погледна апостолите и произнесе: “Вие виждате колко трудно е на имащите богатство в пълна степен да влязат в Царството Божие! Невъзможно е даделите духовната привързаност с материалните привързаности; никой не може да служи на двама господари. Вие имате израз за това, че е “по-лесно камила да мине през иглени уши, отколкото на езичника – да наследи вечен живот”. А аз ви заявявам, че на камилата е толкова лесно да премине през иглено ухо, колкото на тези самодоволни богаташи да влязат в Царството небесно.”

^{163:3.2 (1803.4)} Чувайки тези думи, Петър и апостолите бяха потресени дотолкова, че Петър каза: “Тогава, Господи, кой може да се спаси? Значи ли това, че за тези, които имат богатство, е закрит пътят към Царството?” Иисус отвърна: “Не, Петре, но тези, които се надяват на богатство, едва ли ще влязат в духовния живот, водещ към духовен растеж. Но и в такъв случай много от това, което е невъзможно за човека, е достъпно за небесния Отец; по-скоро ние следва да осъзнаем, че с Бога всичко е възможно.”

^{163:3.3 (1803.5)} Те си отидоха сами и Иисус беше опечален от това, че Матадорм не остана с тях, тъй като той много го обичаше. А когато те се спуснаха до езерото и седнаха до водата, Петър, говорейки от името на дванадесетте (които към това време вече се бяха събрали), каза: “На нас не ни дават покой думите, казани от теб на богатия младеж. Трябва ли да изискваме желаещите да те следват да се

отказват от цялата си мирска собственост?” Иисус отвърна: “Не, Петре, изисквайте това само от този, който би желал да стане апостол и иска да живее с мен, както вие, като едно семейство. Но Отецът изисква от Своите деца тяхната любов да бъде чиста и единна. Трябва да се откажете от всичко, което стои между вас и любовта към истините за Царството, който или каквото и да е то. Ако богатството ви не нарушава границите на владенията на душата, то не влияе върху духовния живот на тези, които желаят да влязат в Царството.”

163:3.4 (1804.1) Тогава Петър попита: “Но, Учителю, ние оставихме всичко, за да те следваме; какво ще стане с нас?” И Иисус се обърна към дванадесетте: “Истина, истина ви казвам: няма човек, оставил богатство, дом, жена, братя, родители или деца заради мен и заради Царството небесно, който да не получи много пъти повече в този свят – може би без да избегне гонения, и в идващия свят на вечния живот. Но много първи ще бъдат последни, а последните често ще бъдат първи. Отецът се отнася към Своите създания в съответствие с техните потребности и в подчинение на Своите справедливи закони на милосърдна и любвеобилна грижа за благополучието на вселената.

163:3.5 (1804.2) Царството небесно е подобно на стопанин на дома, който е давал работа на много хора и който излязъл рано сутринта да наеме работници за своето лозе. Уговаряйки се да плаща по динарий на ден, той ги изпраща в лозето. Към девет часа излязъл и виждайки други да стоят на пазарния площад, им казал: “Идете и вие да работите на моето лозе и аз ще ви заплатя справедливо.” И

те веднага отишли да работят. Около обед той отново излязъл от къщи, а след това около три часа и направил същото. Като отишъл на пазара около пет часа следобед, пак видял стоящи там хора и ги попитал: “Защо стоите тук цял ден без работа?” И те му отговорили: “Защото никой не ни нае.” Тогава стопанинът на дома казал: „Идете и вие да работите на моето лозе и аз ще ви заплатя това, което е редно.”

163:3.6 (1804.3) Когато настъпила вечерта, собственикът на лозето казал на своя управител: “Повикай работниците и им плати, започвайки с последните и свършвайки с първите.” Когато дошли тези, които той наел около пет часа, то всеки получил по динарий; същото получили и останалите работници. Когато наетите в началото на деня видели какво било заплатено на тези, които били наети по-късно, те решили, че ще получат повече, отколкото им се полага по договор. Но всеки от тях, както и останалите работници, получил само по един динарий. И когато всички получили заплата, те започнали да роптаят пред стопанина на дома: “Тези, които ти нае последни, работиха само час, но ти им заплати толкова, колкото на нас, които цял ден се трудихме под палещото слънце.”

163:3.7 (1804.4) Тогава стопанинът на дома отговорил: “Приатели мои, аз не ви обиждам. Нима всеки от вас не се съгласи да работи за един динарий на ден? Вземете това, което ви се полага, и вървете по своя път, защото аз желая да дам и на последния толкова, колкото дадох на вас. Нима не съм в правото си да се разпореждам както желая с това, което ми

принадлежи? Или очите ви са завистливи, понеже желая добро и милосърдие?”

4. Прощаването със седемдесетте

^{163:4.1 (1804.5)} Това беше вълнуващ ден в живота на Магаданския лагер, тъй като в този ден седемдесетте евангелисти тръгнаха на път със своята първа мисия. Рано сутринта, в своята последна беседа със седемдесетте, Иисус постави ударение на следните положения:

^{163:4.2 (1804.6)} 1. Евангелието на Царството трябва да се възвестява пред целия свят – както на друговерци, така и на юдеи.

^{163:4.3 (1804.7)} 2. Помагайки на болните, не ги приучвайте да се уповават на чудеса.

^{163:4.4 (1805.1)} 3. Възвестявайте духовното братство пред синовете Божии, а не външното царство на мирската власт и материална слава.

^{163:4.5 (1805.2)} 4. Старайте се да не губите твърде много време за посещения от вежливост и други тривиалности, способни да ви отвлекат от пълната преданост към проповедта за Евангелието.

^{163:4.6 (1805.3)} 5. Ако първият дом, избран от вас като свое пристанище, се окаже достоен, оставайте в него в течение на цялото си пребиваване в този град.

^{163:4.7 (1805.4)} 6. Направо заявявайте на всички истински вярващи, че е настанало време за открит разрыв с религиозните водачи на юдеите в Йерусалим.

^{163:4.8 (1805.5)} 7. Учете хората, че целият дълг на човека е заключен в една заповед: “Обичай Господа, твоя Бог, с целия си разум и душа и своя ближен като самия себе си.” (Те трябваше да учат хората на това единствено задължение, вместо на 613-те правила за живот в тълкуването на фарисеите.)

^{163:4.9 (1805.6)} След тази беседа на Иисус със седемдесетте в присъствието на всички апостоли и ученици Симон Петър ги отведе, прочитайки им проповедта на посвещението, която беше разработка на указанията на Учителя, дадени в деня, когато той положи ръце на тях и ги отдели като посланици на Царството. Петър призова седемдесетте високо да ценят в своя опит следните добродетели:

^{163:4.10 (1805.7)} 1. *Осветена преданост.* Винаги да се молят да бъдат изпратени повече работници на евангелската жътва. Той обясни, че при такава молитва човек с по-голяма вероятност ще каже: “Ето ме; изпрати мен.” Той ги предупреждаваше да не забравят за ежедневното поклонение на Отеца.

^{163:4.11 (1805.8)} 2. *Истинско мъжество.* Той ги предупреди, че те ще се натъкнат на враждебно отношение и че тях със сигурност ги очакват гонения. Петър им каза, че тяхната мисия не е за страхливци, и посъветва тези, които се страхуват, веднага да напуснат техните редове. Но нито един не си отиде.

^{163:4.12 (1805.9)} 3. *Вяра и доверие.* Те трябва да тръгнат на своята първа мисия без никакви провизии; трябва изцяло да се доверят на Отеца по отношение на храна, подслон и други необходими неща.

^{163:4.13 (1805.10)} 4. *Старание и инициативност.* Те трябва да изпитват старание и разумен ентузиазъм; трябва безусловно да се занимават с делото на своя Учител. Източното приветствие представляваше продължителна и сложна церемония; затова бяха инструктирани „никого да не приветстваш” – така обикновено казваха, призовавайки някого да се занимава със своята работа, без да не губи време. Това нямаше нищо общо с приятелското приветствие.

^{163:4.14 (1805.11)} 5. *Доброта и учтивост.* Учителят вече ги беше предупредил да не губят напразно време за обществени церемонии, но той ги призоваваше да бъдат вежливи по отношение на всички, с които общуват. Те трябваше всячески да проявяват доброта към тези, които биха ги приели в своя дом. На тях им беше строго заповядано да не напускат нечие скромно жилище заради по-удобен или влиятелен дом.

^{163:4.15 (1805.12)} 6. *Опека над болните.* Седемдесетте получиха от Петър указания да търсят тези, които са болни в душата или тялото си 1 и да правят всичко, което е по силите им, за да облекчат страданията или да излекуват болестите на такива хора.

^{163:4.16 (1805.13)} След като получиха тези указания и инструкции, те тръгнаха на път по двама за изпълнение на своята мисия в Галилея, Самария и Юдея.

^{163:4.17 (1806.1)} Макар че юдеите изпитваха особено уважение към числото седемдесет и понякога смятаха, че езическият свят обединява седемдесет нации, а също така и макар че тези седемдесет посланика трябваше да тръгнат с Евангелието към всички народи, при все това, доколкото ние можем да съдим за това, обстоятелството, че в тази група се оказаха именно седемдесет човека, беше чиста случайност. Без съмнение Иисус би приел и половин дузина други, но те не пожелаха да заплатят нужната цена — да се откажат от богатствата си и от своите семейства.

5. Преместването на лагера в Пела

^{163:5.1 (1806.2)} Сега Иисус и дванадесетте се готвеха за създаването на своя последен опорен пункт в Перей, съвсем близо до Пела, където Учителят беше кръстен във водите на Йордан. Последните десет дни на ноември, прекарани в Магадан, преминаха в съвещания и във вторник, 6 декември, цялата група почти от триста човека излезе на разсъмване с цялото си имущество, за да се установи вечерта за нощуване до реката близо до Пела. Това беше същото място край извора, където няколко години по-рано беше със своя лагер Йоан Кръстител.

^{163:5.2 (1806.3)} След ликвидирането на Магаданския лагер Давид Зеведеев се върна във Витсаида и веднага започна да намалява куриерската служба. Царството навлизаше в нова фаза. Всеки ден пристигаха поклонници от цяла Палестина

и даже от отделните райони на Римската империя. Понякога тук се появяваха вярващи от Месопотамия и страните на изток от река Тигър. Затова в неделя, 18 декември, Давид, с помощта на своите куриери, натовари на товарните животни пазените в дома на неговия баща лагерни принадлежности, които той използваше в предишния лагер при езерото във Витсаида. Прощавайки се за известно време с Витсаида, той тръгна на юг по брега на езерото и покрай Йордан към място, намиращо се северно от лагера на апостолите на половин километър от тях; не мина и седмица, когато той вече беше готов да настани тук около хиляда и петстотин поклонника. Апостолският лагер побираше до петстотин човека. В Палестина беше сезонът на дъждовете и това пристанище беше необходимо за приема на растящия брой посетители – голяма част искрени, – които идваха в Перея, за да видят Исус и да чуят неговото учение.

163:5.3 (1806.4) Всичко това Давид направи по собствена инициатива, макар да се съветваше с Филип и Матей в Магадан. При съоръжаването на лагера той използва голяма част от своите бивши куриери, а в това време редовни куриерски поръчения изпълняваха по-малко от двадесет човека. Към края на декември и до завръщането на седемдесетте около Учителя се събраха около осемстотин посетители и се настаниха в лагера на Давид.

6. Завръщането на седемдесетте

163:6.1 (1806.5) В петък, 30 декември, докато Исус се намираше недалеч в планините заедно с Петър, Яков и Йоан, седемдесетте посланика започнаха по двама да пристигат

в лагера при Пела, съпровождани от многобройни вярващи. Приблизително към пет часа, когато Иисус се върна в лагера, и седемдесетте вече се бяха събрали на това място, където обикновено учеше Иисус. Вечерната трапеза се задържа повече от час, докато тези страстни проповедници на Евангелието за Царството разказваха своите впечатления. В предшестващите седмици за апостолите вече беше известно много чрез куриерите на Давид, но всички бяха въодушевени, слушайки как тези новопосветени евангелисти сами разказват как тяхната проповед е била приета от гладни юдеи и друговерци. Най-после Иисус можа да види как хората носят благата вест без неговото лично участие. Сега Учителят знаеше, че може да напусне този свят, без да се опасява от сериозно забавяне в разпространяването на Царството.

163:6.2 (1807.1) Когато седемдесетте разказваха, че “даже бесовете са им подвластни”, те имаха предвид случаите на чудодейно изцеление на жертвите на нервни разстройства. При все това тези пастири действително оказаха помощ в няколко случая на реално обладаване от дявола и имайки предвид тези случаи, Иисус каза: “Не е чудно, че тези непокорни по-маловажни духове ви се подчиняват, защото аз видях Сатаната да пада от небесата като мълния. Но нека това да не извиква във вас ликуване; аз ви заявявам, че щом се върна при Отеца, ние ще изпратим своя Дух непосредствено в човешкия разум така, че тази шепа заблудили се духове няма да може да се вселява в разума на нещастните смъртни. Заедно с вас се радвам, че вие сте способни да въздействате на хората, но не се въодушевявайте от това, а се радвайте, че вашите имена са

записани на небесата, а това значи, че вие ще вървите напред по безкрайния път на духовните победи.”

^{163:6.3 (1807.2)} Именно тогава, преди да споделят вечерята, Иисус почувства един от тези редки приливи на емоционален възторг, свидетели на които понякога ставаха неговите последователи. Той каза: “Аз Ти благодаря, Отче, Господи на небето и земята, че макар това чудесно Евангелие да остана скрито от хитрите и лицемерните, духовните блаженства бяха разкрити от Духа на тези деца на Царството. Да, Татко мой, на Теб изглежда Ти е приятно да вършиш това и аз се радвам, знаейки, че благата вест ще се разпространява по целия свят, след като се върна при Теб и към този труд, който Ти ми поръча да изпълня. Аз съм дълбоко развълнуван, разбирайки, че скоро Ти ще предадеш цялата власт в мои ръце, че само Ти наистина знаеш кой съм аз и че само аз истински Те познавам, а също така и тези, на които Те разкрих. И когато завърша това откровение, посветено на моите братя в плът, аз ще го продължа пред Твоите небесни създания.”

^{163:6.4 (1807.3)} След това обръщение към Отеца Иисус се обърна към своите апостоли и пастири и каза: “Блажени са вашите очи, защото виждат, и вашите уши, защото слушат тези неща. Позволете ми да ви кажа, че много пророци и велики хора от миналите векове искаха да видят това, което виждате вие сега, но не им беше дадено. И много бъдещи поколения деца на света, слушайки за тези неща, ще завиждат на вас, чуващите и виждащите ги.”

^{163:6.5 (1807.4)} След това, обръщайки се към всички ученици, той каза: “Вие чухте колко много градове и села са приели

благата вест за Царството и как моите пастири и учители са били приети от юдеите и езичниците. Наистина блажени са тези общини, които са решили да приемат Евангелието на Царството. Но тежко̀ на отхвърлилите светлината жители на Хоразин, Витсаида-Юлия и Капернаум – градовете, които не приеха добре посланиците. Аз заявявам, че ако чудесата, сътворени по тези места, бяха сътворени в Тир и Сидон, хората на така наричаните езически градове вече отдавна биха се покаяли и биха седели във власеници и пепел. Наистина, в деня на съда потърпимо ще бъде отношението към Тир и Сидон.”

^{163:6.6 (1807.5)} Тъй като следващият ден беше събота, Иисус се уедини със седемдесетте и им каза: “Аз действително се радвах заедно с вас, когато се върнахте с добра вест за приемането на Евангелието за Царството от толкова много хора по цяла Галилея, Самария и Юдея. Но съм удивен от това, което ви приведе в такъв възторг. Нима не сте очаквали, че вашата проповед ще заключава в себе си такава сила? Нима вие така малко вярвахте в това Евангелие, че се върнахте поразени от неговото въздействие? И сега, макар че аз не се каня да помрачавам вашата радост, бих искал строго да ви предупредя за коварствата на гордостта – духовната гордост. Ако можехте да разберете падението на Луцифер, лукавия, вие бихте се предпазили от всякаква форма на духовна гордост.

^{163:6.7 (1808.1)} Вие пристъпихте към този велик труд, разкривайки на смъртния човек, че той е син Божий. Аз ви показах пътя; вървете напред, изпълнявайки своя дълг, и

непрестанно творете добро. На вас и на всички онези, които ще тръгнат по вашите стъпки във всички времена, позволете да кажа: аз винаги ще бъда редом и моето призивно възвание е и винаги ще бъде: елате при мен, всички вие, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Приемете моя ярем върху себе си и се учете от мен, защото аз съм верен и предан, и намерете покой за своите души.”

^{163:6.8 (1808.2)} И те се убедиха в истинността на думите на Учителя, проверявайки неговите обещания на практика. И от този ден безбройно множество хора също изпитаха тези обещания и се убедиха в тяхната надеждност.

7. Подготовката за последната мисия

^{163:7.1 (1808.3)} Следващите няколко дни станаха напрегнато време за лагера в Пела, където завършваха приготовленията за перейската мисия, последна за Иисус и неговите другари. Тримесечното пътешествие по цяла Перейя продължи чак до влизането на Учителя в Йерусалим и завършването на земния му труд. През този период център на дейността на Иисус и апостолите беше лагерът при Пела.

^{163:7.2 (1808.4)} Вече не беше нужно Иисус да върви сред народа, за да учи хората. Сега всяка седмица при него идваха все повече посетители; те пристигаха отвсякъде – не само от Палестина, но и от целия римски свят и Близкия изток. Макар че Учителят заедно със седемдесетте евангелисти участваше в пътешествието по Перейя, той прекара много време в лагера при Пела, обучавайки народа и

наставлявайки дванадесетте. В течение на този тримесечен период редом с Иисус имаше не повече от десет апостоли.

163:7.3 (1808.5) Заедно със седемдесетте за път се приготвиха и членовете на женския корпус, готови по двойки да се трудят в основните градове на Перея. В последно време дванадесетте жени – членове на първоначалната група, бяха подготвили корпус от петдесет жени, обучени да посещават домовете и овладели изкуството при оказването на помощ на болните и страдащите. Перпетуа, жената на Симон Петър, влезе в тази нова група от женския корпус и ѝ беше поръчано да ръководи – под ръководството на Абнер – дейността по разширяването на женския корпус. След Петдесетница тя не се разделяше със своя прославен мъж, съпровождайки го във всички мисионерски пътешествия, и в деня, когато Петър беше разпънат в Рим, тя беше хвърлена на арената за изяждане от диви зверове. Сред членовете на този нов женски корпус бяха жените на Филип и Матей, както и майката на Яков и Йоан.

163:7.4 (1808.6) Сега, под личното ръководство на Иисус, делото на Царството трябваше да премине в своята завършваща фаза. И този настоящ етап беше етап на духовни дълбини, поразително отличаващ се от времето на бившата популярност в Галилея, когато Иисус го съпровождаха очакващите вълшебства и търсещите чудеса тълпи. При все това сред неговите последователи, както и преди, оставаха много хора с материалистична нагласа, неспособни да разберат истината, че Царството небесно е духовно братство между хората, основано на вечната истина за всеобщото бащинство на Бога.

Документ 164. На празника осветение на храма

^{164:0.1 (1809.1)} ДОКАТО се установяваше лагерът край Пела, Иисус, вземайки със себе си Натанаил и Тома, тайно отиде в Йерусалим на празника Освещение на храма. Едва когато преминаха Йордан при витанския брод, двамата апостоли разбраха, че техният Учител е отишъл в Йерусалим. Осъзнавайки, че той сериозно е решил да присъства на празника Освещение на храма, те започнаха колкото могат да уговорят Иисус и се опитваха да го разубедят, използвайки всевъзможни доводи. Но техните усилия се оказаха напразни; Иисус беше изпълнен с решимост да посети Йерусалим. На всички техни уговорки, на всички техни предупреждения, че да се отдават в лапите на Синедриона е безумно и опасно начинание, той отговаряше само едно: “Докато не се е изпълнило моето време, бих искал да дам на тези учители на Израил още една възможност да видят светлината.”

^{164:0.2 (1809.2)} По пътя към Йерусалим двамата апостоли продължаваха да изразяват опасения и да изказват съмнения в разумността на това явно самонадеяно начинание. Те стигнаха Йерихон към четири и половина и се приготвиха да спрат тук, за да пренощуват.

1. Разказът за добрия самарянин

^{164:1.1 (1809.3)} Тази вечер около Иисус и двамата апостоли се събраха много хора – те задаваха въпроси, на много от които отговаряха апостолите, а други обсъждаше Иисус. В хода на вечерта един законник, в опит да въвлече Иисус в

компрометиращ го спор, каза: “Учителю, бих искал да те попитам как трябва да постъпвам, за да наследя вечен живот?” Иисус отговори: “Какво е написано в Закона и при пророците? Как ти разбираш Писанията?” Законникът, познаващ ученията както на Иисус, така и на фарисеите, отговори: “Възлюби Господа Бога от цялото си сърце, цялата си душа, целия си разум и цялата си сила и възлюби ближния си, както самия себе си.” Тогава Иисус каза: “Ти отговори вярно; постъпвай така и ще придобиеш вечен живот.”

^{164:1.2 (1809.4)} Но задавайки своя въпрос, законникът не беше напълно искрен и желаейки да оправдае себе си, а също така надявайки се да смути Иисус, той реши да му зададе още един въпрос. Като се приближи до Учителя, той каза: “И все пак, Учителю, аз бих те помолил да ми кажеш кой именно е мой ближен?” Законникът зададе този въпрос с надеждата да хване Иисус в капан – да го накара да направи някакво изявление, което би противоречало на юдейския закон, определящ ближните като “децата на един народ”. На всички останали юдеите гледаха като на “псета езически”. Този законник беше в общи черти запознат с ученията на Иисус и затова знаеше, че Учителят се придържа към различни възгледи; затова той се надяваше да го накара да каже нещо такова, което да може да бъде изтълкувано като оскърбление на свещения закон.

^{164:1.3 (1810.1)} Но Иисус разбра намеренията на законника и вместо да попадне в капана, разказа на своите слушатели историята, добре разбрана от всеки жител на Йерихон. Иисус каза: “Един човек вървял от Йерусалим към

Йерихон и попаднал на жестоки разбойници, които го ограбили, свалили му дрехите, набили го и си отишли, оставяйки го полумъртъв. Случайно по този път минавал свещеник и когато той открил ранения и видял неговото плачевно състояние, преминал от другата страна на пътя. Дошъл на това място и левит и, виждайки този човек, също преминал от другата страна. И, ето, приблизително по същото време някакъв самарянин, тръгнал към Йерихон, се натъкнал на този човек и като видял, че е ограбен и пребит, се съжалил над него; приближавайки се към него, той му превързал раните, умивайки ги със зехтин и вино, качил го на своето магаре и го довел тук, в странноприемницата, където се грижил за него. На следващия ден той дал на стопанина на странноприемницата малко пари и казал: “Погрижи се както следва за моя другар, а ако похарчиш за него нещо повече от това, ще ти ги дам, когато се върна.” Сега позволи ми да те попитам: кой от тези трима се оказал ближен на този, който попадна в ръцете на разбойниците?” И когато законникът видя, че се е хванал в собствения си капан, той отговори: “Този, който се е съжалил над него.” А Иисус каза: “Върви и постъпвай по същия начин.”

164:1.4 (1810.2) Законникът отговори “този, който се е съжалил над него”, за да не произнесе ненавистната дума “самарянин”. На въпроса: “Кой е моят ближен?”, на законника се наложи да даде именно този отговор, който желаше Иисус и който – ако го беше дал Иисус, щеше да стане пряко основание за обвинение в ерес. Иисус не само смути нечестния законник, но и разказа на своите слушатели историята, която беше едновременно прекрасно наставление за всичките му последователи и

сурово осъждане на всички евреи за тяхното отношение към самаряните. Оттогава тази история продължи да поддържа братска любов във всички, които повярваха в Евангелието на Иисус.

2. В Йерусалим

^{164:2.1 (1810.3)} Иисус посети празника на храма, за да възвести Евангелието на поклонниците от цялата империя. Сега той пристигна на празника Освещение на храма с една единствена цел: да предостави на Синедриона и юдейските водачи още една възможност да видят светлината. Главното събитие в тези няколко дни, прекарани в Йерусалим, стана в петък вечерта в дома на Никодим. Тук се събраха около двадесет и петима религиозни вождове, повярвали в ученията на Иисус. Четиринадесет от тях тогава бяха – или бяха били до неотдавна – членове на Синедриона. На тази среща присъстваха Евер, Матадорм и Йосиф Ариматейски.

^{164:2.2 (1810.4)} В този случай всички слушатели на Иисус бяха учени хора и както те, така и двамата негови апостоли бяха поразени от кръгозора на Учителя и от дълбочината на неговите забележки, изказани пред това знатно общество. От времето на своите беседи в Александрия, Рим и на островите в Средиземно море Иисус не беше проявявал такива обширни познания и не беше демонстрирал такова разбиране на човешките дела – както мирски, така и религиозни.

^{164:2.3 (1810.5)} Когато наближи краят на тази кратка среща, всички се разотидоха озадачени от личността на Учителя,

очаровани от неговите благородни маниери и влюбени в този човек. Те се бяха опитали да дадат на Иисус съвет относно неговото желание да завоюва на своя страна и останалите членове на Синедриона. Учителят внимателно изслуша техните предложения, но не отговори нищо. Той прекрасно разбираше, че всичките им планове са неизпълними. Предполагаше, че повечето юдейски водачи никога няма да приемат Евангелието за Царството; при все това той даде на всички тях последна възможност да направят избор. Но тръгвайки тази вечер за нощувка на Елеонската планина заедно с Натанаил и Тома, той още не беше решил какъв метод да избере, за да привлече отново вниманието на Синедриона към своя труд.

^{164:2,4 (1811.1)} Онази нощ Натанаил и Тома почти не спяха — дотолкова бяха поразени от това, което чуха в дома на Никодим. Те много размишляваха над последната забележка на Иисус в отговор на предложението на предишните и днешни членове на Синедриона да се изправят заедно с тях преди седемдесетте. Учителят каза: “Не, мои братя, такава крачка би била напразна. Вие бихте умножили гнева, който ще се стовари на вашите глави, но с нищо не бихте смекчили тяхната ненавист към мен. Нека всеки от вас се занимае с делото на Отеца, подчинявайки се на повелите на собствения си дух; Аз още веднъж ще привлека вниманието към Царството така, както реши да направи това моят Отец.”

3. Изцеляването на слепия просяк

^{164:3,1 (1811.2)} На следващата сутрин и тримата дойдоха на закуска във Витания при Марта, след което веднага

тръгнаха за Йерусалим. В тази съботна сутрин, когато Иисус и двама от неговите апостоли се приближаваха към храма, те забелязаха известния в окръга просяк – сляп от рождение, да седи на своето обичайно място. Макар че просяците не просеха и не получаваха подаяния в съботните дни, на тях им се позволяваше да седят на своите обичайни места. Иисус спря и погледна просяка. Внимателно гледайки този сляп по рождение човек, му хрумна как може да привлече вниманието на Синедриона и други юдейски водачи и религиозни учители към своята мисия на Земята.

^{164:3.2 (1811.3)} Докато Иисус стоеше пред слепия потънал в своите мисли, Натанаил, размишлявайки за възможната причина за слепотата на този човек, попита: “Учителю, щом той се е родил сляп, то кой е съгрешил: самият той или неговите родители?”

^{164:3.3 (1811.4)} Равините учеха, че всички случаи на вродена слепота бяха следствие от греха. Не само зачатие на децата ставаше в грях, но детето можеше да се роди сляпо и в резултат на някакъв грях, извършен от неговия баща. Те даже учеха, че такива недостатъци могат да бъдат следствие от греха или друга слабост на майката по време на износването на детето.

^{164:3.4 (1811.5)} Във всички тези краища отдавна съществуваше вярата в превъплъщението. Древните еврейски учители – наред с Платон, Филон и есеите – допускаха, че в течение на едно въплъщение хората могат да пожънат това, което са посели за времето, предшестващо съществуването; затова се смяташе, че в този живот те се разплащат за

грехове, извършени в предишни животи. На Учителя беше трудно да накара хората да повярват, че техните души нямат предишни съществувания.

^{164:3.5 (1811.6)} При цялата парадоксалност на тази практика евреите смятаха за във висша степен похвално дело да подават милостиня на слепите просяци, макар че слепотата на тези просяци се приемаше като следствие от греха. Тези слепи, както винаги, непрекъснато повтаряха монотонно на минувачите: “О, милосърдни, помогнете на слепия и това ще ви се зачете.”

^{164:3.6 (1811.7)} Иисус започна да обсъжда този случай с Натанаил и Тома, не само защото вече беше решил да използва слепия като средство в този ден още веднъж да привлече вниманието на юдейските водачи към своята мисия, но и защото той винаги призоваваше своите апостоли да търсят истинските причини за всички явления — природни и духовни. Той често ги предупреждаваше против разпространената тенденция да приписват духовни причини на обичайни физически явления.

^{164:3.7 (1812.1)} Иисус реши да се възползва от този просяк в своите планове, но преди да направи каквото и да било за слепия, когото наричаха Йосия, той отговори на въпроса на Натанаил. Учителят каза: “Нито той е съгрешил, нито неговите родители, а за да може чрез него да се проявят деянията Божии. Тази слепота е възникнала в него по естествен начин, но сега ние трябва да извършим делото на Този, Които ме е изпратил, докато е още ден, защото неизбежно ще дойде нощта, когато ние вече няма да можем да направим това, което се каним да свършим. Докато съм

в света, аз съм светлината на света, но ще мине съвсем малко време и аз няма да съм с вас.”

164:3.8 (1812.2) Казвайки това, Иисус се обърна към Натанаил и Тома: “Да сътворим зрение на този сляп в събота, за да дадем на книжниците и фарисеите всички основания, необходими им за обвиняване на Сина Човешки.” След това, наклонявайки се, той плю на земята и смеси глината със слюнка. Говорейки за всичко това така, че слепият да може да чуе, той се приближи до Йосия и положи глината на невиждащите му очи с думите: “Иди, синко, измий тази глина в Силоамската къпалня и веднага ще придобиеш зрение.” И когато Йосия се изми в Силоамския водоем, той се върна при своите другари и семейство зрящ.

164:3.9 (1812.3) Доколкото през целия си живот беше просил милостиня, той не владееше никакъв друг занаят. Затова, когато първият възторг от сътвореното зрение премина, Йосия се върна на това място, където обикновено просеше подаяния. Забелязвайки, че той вижда, неговите другари, съседи и всички, които го познаваха преди, започнаха да се чудят: “Нима това не е слепият просяк Йосия?” Някои казваха, че това е той, докато други твърдяха: “Не, този прилича на него, но е зрящ.” Но когато попитаха самия Йосия, той отговори: “Това съм аз.”

164:3.10 (1812.4) Когато започнаха да го питат как е прогледнал, той отговаряше: “Човек на име Иисус дойде тук и, говорейки за мен със своите другари, смеси слюнка с глина, помаза очите ми и ме изпрати да се измия в Силоамската къпалня. Аз направих както повели този човек и веднага прогледнах. Оттогава изминаха само

няколко часа. Засега аз все още не разбирам много от това, което виждам.” И когато хората, които започнаха да се събират около него, попитаха къде да намерят този странен човек, който го е изцелил, той можа само да отговори, че не знае.

^{164:3.11 (1812.5)} Това е едно от най-странните чудеса, сътворени от Учителя. Този човек не молеше за изцеление. Той не знаеше, че Иисус, изпращайки го да се измие в Силоамската къпалня и обещавайки му зрение, е този пророк от Галилея, който проповядваше в Йерусалим на празника в храма. Този човек слабо вярваше, че ще прогледне, но в онези дни хората дълбоко вярваха в силата на слюнката на велик или свят човек, образован учител или свят пророк. Затова той направи така, както повели Иисус.

^{164:3.12 (1812.6)} Иисус използва глина и слюнка и го изпрати да се измие в символичната Силоамска къпалня по три причини:

^{164:3.13 (1812.7)} 1. Това не беше чудотворен отговор на вярата на индивида. Това беше чудо, което Иисус реши да сътвори за свои собствени цели, но което беше направено от него така, че този човек да може да извлече за себе си продължителна полза.

^{164:3.14 (1813.1)} 2. Тъй като слепият не беше молил за изцеление и неговата вяра беше слаба, тези материални действия трябваше да го обнадеждат. Бидейки суеверен човек, той действително вярваше в силата на слюнката и знаеше, че Силоамската къпалня е полусвещено място. Но той едва ли би отишъл там, ако не му беше необходимо да отмие

глината, с която бяха помазани очите му. В тази процедура имаше точно толкова обредност, колкото беше необходима, за да го накара да действа.

^{164:3.15 (1813.2)} 3. Но Иисус имаше и трета причина, за да прибягне към такива материални средства за изпълнение на това уникално действие: за сметка на това чудо, извършено изключително в подчинение на своето собствено решение, той искаше да научи своите последователи – както съвременниците си, така и представителите на всички бъдещи епохи – да не презират и да не отричат материалните средства за лечение. Той искаше хората да престанат да смятат чудесата за единствен метод за лечение на човешки болести.

^{164:3.16 (1813.3)} В тази съботна сутрин, близо до йерусалимския храм, Иисус по чудодееен начин даде на този човек зрение на първо място заради това, открито да отправи предизвикателство към Синедриона и всички еврейски учители и вождове. Това беше неговият начин да заяви открит разрыв с фарисеите. Всичко, което той правеше, винаги се отличаваше с позитивност. Именно за да накара Синедриона да разгледа тези въпроси, той доведе своите двама апостоли при този човек следобед в събота и преднамерено провокира дебатите, които накараха фарисеите да обърнат внимание на това чудо.

4. Йосия застава пред Синедриона

^{164:4.1 (1813.4)} Към средата на втората половина от деня за изцелението на Йосия вече говореха вече в целия храм, във връзка с което Синедрионът реши да се събере на съвет на

своето обичайно място в храма. Те взеха това решение в нарушение на действащото правило, забраняващо на Синедриона да се събира в съботни дни. Иисус знаеше, че това нарушаване на съботата ще бъде едно от главните обвинения срещу него при последното изпитание, и искаше да застане пред Синедриона по обвинение в изцеляване на слепия в събота, в нарушение на техните собствени закони.

^{164:4.2 (1813.5)} Но те не извикаха Иисус, защото се бояха от него. Вместо това веднага изпратиха за Йосия. След няколко предварителни въпроса председателят на Синедриона (присъстваха около петдесет човека) се разпореди Йосия да разкаже какво е станало с него. За времето, изминало след неговото сутрешно изцеление, Йосия узна от Тома, Натанаил и други, че фарисеите са недоволни от неговото изцеление в събота и че всички, имащи отношение към това, могат да очакват от тях неприятности; но Йосия още не разбираше, че Иисус е този, когото наричаха Избавител. Затова на разпита от фарисеите той каза: “Този човек дойде, положи на очите ми глина, поръча ми да се измия в Силоам и, ето, сега аз виждам.”

^{164:4.3 (1813.6)} Един от по-възрастните фарисеи произнесе дълга реч и каза: “Този човек не може да бъде от Бога, защото вие виждате, че той не съблюдава съботата. Той е нарушил закона първо с това, че е направил глина; също и с това, че е изпратил този просяк да се измие в Силоам в събота. Такъв човек не може да бъде учител, изпратен от Бога.”

^{164:4.4 (1813.7)} Тогава един от младите членове на съвета, който тайно вярваше в Иисус, каза: “Ако този човек не е изпратен

от Бога, то как може да направи такова нещо? Ние знаем, че простият грешник е неспособен да прави такива чудеса. Всички ние познаваме този просяк и това, че е роден сляп; сега той вижда. Не искаш ли да кажеш, че този пророк прави всички тези чудеса със силата на княза на дяволите?” И на всеки фарисей, който се осмеляваше да обвини или осъди Иисус, се намираше друг, който ставаше, задавайки трудни и обезкуражаващи въпроси, така че между тях възникнаха сериозни разногласия. Виждайки какъв обрат вземат събитията, председателят на събранието реши да охлади нажежените страсти и да продължи разпита на самия Йосия. Обръщайки се към него, той попита: “Какво можеш да кажеш за този човек, Иисус, който, както ти твърдиш, ти даде зрение?” И Йосия отговори: “Аз мисля, че той е пророк.”

^{164:4.5 (1814.1)} Водачите бяха изключително обезпокоени и, не знаейки какво още да предприемат, решиха да изпратят за родителите на Йосия, за да изяснят действително ли той е бил роден сляп. На тях не им се искаше да вярват в изцелението на просяка.

^{164:4.6 (1814.2)} В Йерусалим добре знаеха не само това, че на Иисус беше отказан достъп до всички синагоги, но и това, че и вярващите в неговото учение биваха гонени от синагогите — отлъчвани от религиозното братство на Израил, което означаваше лишаване от всякакви права и привилегии в цялото еврейско общество, с изключение на правото да купуват предмети от първа необходимост.

^{164:4.7 (1814.3)} Затова, когато родителите на Йосия — бедни и наплашени души, застанаха пред внушаващия благоговееен

страх Синедрион, те се побояха да говорят открито. Председателят на съда попита: “Ваш ли е този син? И следва ли да разбираме, че той се е родил сляп? Ако това е така, то как сега той е зрящ?” Тогава бащата на Йосия, подкрепян от неговата майка, каза: “Ние знаем само, че нашият син беше роден сляп, но как се е случило така, че е започнал да вижда, или кой е този човек, който му е върнал зрението, ние не знаем. Попитайте него; той е пълнолетен, нека сам разкаже за себе си.”

^{164:4.8 (1814.4)} След това те повторно извикаха Йосия. Първоначалният план — да проведат редовен съд, не успяваше и някои от тях се чувстваха неловко поради това, че правят всичко това в събота; затова извиквайки Йосия, те се опитаха да го объркат, използвайки друг подход. Чиновникът на съда се обърна към бившия слепец: “Защо не въздаваш хвала на Бога за това, което е станало? Защо не ни казваш цялата истина за това, което е станало? Всички ние знаем, че този човек е грешник. Защо отказваш да постигнеш истината? Знаеш, че и ти, и този човек се обвинявате в нарушаване на съботата. Нима не желаеш да изкупиш своя грях и да признаеш за свой изцелител Бога, ако както преди твърдиш, че днес ти е било възвърнато зрението?”

^{164:4.9 (1814.5)} Но Йосия не беше глупак, а и чувство за хумор не му липсваше. Затова той отговори на чиновника на съда: „Грешник ли е този човек или не, не зная, но знам едно — че бях сляп, а сега виждам.” И тъй като не им се отдаде да подмамят Йосия в капан, те продължаваха да го питат:

“Как именно той ти даде зрение? Какво конкретно направи за теб? Какво ти каза? Караше ли те да вярваш в него?”

^{164:4.10 (1814.6)} Йосия отговори с известно раздражение: “Аз ви разказах подробно как стана всичко, но вие не повярвахте на думите ми. Защо искате да чуете всичко отново? Да не би случайно и вие да се каните да станете негови ученици?” След тези думи се вдигна шум. Заседанието беше прекъснато и работата едва не стигна до бой, защото водачите се хвърлиха към Йосия, възкликавайки гневно: “Самият ти можеш да се смяташ за ученик на този човек, а ние сме ученици на Мойсей – ние сме учители на закона Божий. Ние знаем, че Бог е говорил чрез Мойсей; що се отнася до този човек, Иисус, ние не знаем откъде се е взел той.”

^{164:4.11 (1814.7)} Тогава Йосия се качи на една пейка и изкрещя на всички, които можеха да го чуят: “Послушайте, вие, наричащи се учители на целия Израил, какво ще ви кажа – ето го голямото чудо, защото вие признавате, че не знаете откъде е този човек, но със сигурност знаете от изслушаното от вас свидетелство, че той ми даде зрение. Ние всички знаем, че Бог не върши такива чудеса за нечестивите; че Бог би извършил това само по молба на истинския вярващ, такъв, който е свят и праведен. Вие знаете: все още никога не се е случвало някой да е дал зрение на човек, който се е родил сляп. Вижте ме всички и осъзнайте както беше извършено днес в Йерусалим! Аз ви казвам: ако този човек не беше от Бога, той нямаше да може да направи това.” И разотивайки се, обзети от гняв и смущение, членовете на Синедриона му викаха: “В грях си

се родил и се опитваш да ни поучаваш? Може би в действителност ти не си бил роден сляп; но даже и да са ти дали зрение в събота, то това е било направено със силата на княза на дяволите.” И те веднага отидоха в синагогата, за да отлъчат Йосия.

^{164:4.12 (1815.1)} Когато започна това дознание, Йосия имаше смътни представи за Иисус и за природата на своето изцеление. Голяма част от показанията, с които той толкова умно и смело излезе пред върховния съд на целия Израил, се формираха в неговото съзнание в хода на това разследване, което се провеждаше по такъв нечестен и несправедлив начин.

5. Обучението в притвора на Соломон

^{164:5.1 (1815.2)} В течение на цялото заседание на Синедриона, провеждано в нарушението на съботата в една от залите на храма, Иисус се разхождаше наблизко, учейки хората в притвора на Соломон, и се надяваше, че ще го извикат в Синедриона, където ще може да разкаже благата вест за свободата и радостта на божественото синовство в Царството Божие. Но те се страхуваха да изпратят за него. Тези внезапни публични появи на Иисус в Йерусалим винаги ги объркваха. Иисус им даде същия този повод, който те с такова нетърпение очакваха, но те не се решиха да го извикат в Синедриона даже като свидетел – да не говорим да го арестуват.

^{164:5.2 (1815.3)} В Йерусалим беше средата на зимата и хората идваха в притвора на Соломон, за да могат поне донякъде да се скрият от лошото време; и докато тук се намираше

Иисус, те му задаваха много въпроси и той ги учеше повече от два часа. Някои еврейски учители се опитаха да го подмамят в капан, питайки го пред всички: “Докога ще ни държиш в недоумение? Ако ти си Месия, защо не ни го кажеш направо?” Иисус отговори: “Много пъти ви говорих за себе си и за моя Отец, но вие не ми вярвате. Нима не виждате, че тези дела, които творя в името на моя Отец, сами говорят за мен? Но мнозина от вас не вярват, защото не принадлежат към моето паство. Учителят на истината привлича само тези, които се стремят към истината и жадуват за праведност. Моето паство се вслушва в моя глас и аз го познавам, и то ме следва. И на всички, които следват моето учение, аз давам вечен живот; те няма да загинат никога и никой няма да ги отведе изпод ръката ми. Моят Отец, Който ми даде тези деца, и аз сме едно.” Някои от невярващите евреи се хвърлиха там, където още продължаваше строителството на храма, за да съберат камъни и да пребият Иисус, но вярващите ги удържаха.

^{164:5.3 (1815.4)} Иисус продължаваше да учи: “Аз извърших за вас много добри дела по волята на моя Отец, а затова позволете ми да ви попитам: за кое от тях се каните да ме пребиете с камъни?” Един от фарисеите отговори: “Не за добрите дела се каним да те пребием, а за това, че ти, простият смъртен, богохулстваш, осмелявайки се да се сравняваш с Бога.” Иисус отговори: “Вие обвинявате Сина Човешки в богохулство, защото отказвате да ми вярвате, когато ви заявявах, че съм изпратен от Бога. Ако не извършвам деяния Божии, не ми вярвайте, но на мен ми се струва, че ако аз ги извършвам, то вие – даже ако не вярвате в мен – трябва да повярвате на моите деяния. Но за

да не се съмнявате в това, което възвестявам, позволете ми още веднъж да заявя, че Отецът е в мен и аз съм в Отеца и че така, както Отецът пребивава в мен, така и аз ще пребивавам във всеки, който повярва в това Евангелие.” И когато хората чуха тези думи, много от тях побегнаха, за да съберат камъни и да го пребият, но той напусна територията на храма. Срещайки се с Натанаил и Тома, които присъстваха на заседанието на Синедриона, той почака заедно с тях, докато Йосия не излезе от залата за заседания.

^{164:5.4 (1816.1)} Иисус и двамата апостоли отидоха да търсят Йосия у дома му, след като узнаха, че е бил изгонен от синагогата. Когато дойдоха при него, Тома го извика в градината и Иисус, обръщайки се към него, каза: “Йосия, вярваш ли в Сина Божий?” Йосия отговори: “Кажете ми кой е той, за да мога да повярвам в него.” И Учителят каза: “Ти го видя и чу и това е този, който говори сега с теб.” А Йосия отговори: “Вярвам, Господи”, и падайки ничком, му се поклони.

^{164:5.5 (1816.2)} Когато узна, че е изгонен от синагогата, Йосия изпадна в униние и падна духом, но се окуражи, когато Иисус му повели веднага да се приготви, за да отиде заедно с тях в лагера в Пела. Този простодушен жител на Йерусалим действително беше изгонен от юдейската синагога, но вижте: самият Създател на вселената го води напред към единението с духовната аристокрация на това време и това поколение.

^{164:5.6 (1816.3)} Иисус напусна Йерусалим и се върна тук отново, едва преди да се приготви да напусне този свят. Заедно с

двамата апостоли и Йосия Учителят тръгна обратно към Пела. Йосия се оказа един от тези, в които семената на чудотворната помощ на Иисус донесоха плодове, тъй като през целия си останал живот той проповядваше Евангелието за Царството.

Документ 165. Начало на мисионерската дейност в Перея

^{165:0.1 (1817.1)} Във вторник, 3 януари 30 година от н.е., Абнер – бившият ръководител на дванадесетте апостола на Йоан Кръстител, назорей, в миналото явяващ се глава на школата на назореите в Ен-Геди, а днес станал ръководител на седемдесетте посланика на Царството, извика своите съратници и им даде последни наставления преди да ги изпрати на мисионерско пътешествие по всички градове и села на Перея. Тази мисионерска дейност продължи почти три месеца и стана последното служене на Учителя. След това Иисус отиде в Йерусалим, където премина през своите завършващи изпитания в плът. Седемдесетте евангелисти, на които периодически помагаха Иисус и дванадесетте апостоли, се трудеха в следните големи и малки градове, както и в около петдесет села: Сафон, Гадара, Макад, Арбела, Рамат, Едрай, Босора, Каспин, Миспех, Гераса, Рагаба, Сокхот, Аматус, Адам, Фануил, Капитолиас, Дион, Атитай, Гада, Филадельфия, Йогвея, Галаад, Ветнимра, Тир, Елеале, Ливиас, Есевон, Калирхое, Вет-Фегор, Ситим, Севам, Медева, Бет-Маон, Ареополис и Ароир.

^{165:0.2 (1817.2)} По време на това пътешествие из Перея женският корпус, състоящ се вече от шестдесет и двама човека, пое

почти всички грижи за болните. Това беше завършващият период от формирането на по-висши духовни аспекти на Евангелието на Царството, с което се обясняваше отсъствието на чудеса. В никоя друга част на Палестина апостолите и учениците на Иисус не отделяха толкова много внимание на работата, както в Перея, и в нито един друг район неговите учения не получиха толкова широко признание сред по-осигурените класи.

^{165:0.3 (1817.3)} В онези времена Перея беше почти в равна степен юдейска и езическа, тъй като при Юда Макавей стана масовото изгонване на евреите от тези региони. Перея беше най-красивата и живописна провинция в цяла Палестина. Евреите обикновено я наричаха “земята отвъд Йордан”.

^{165:0.4 (1817.4)} В течение на целия този период Иисус делеше своето време между лагера в Пела и пътешествията, на които ходеше заедно с дванадесетте, помагайки на седемдесетте евангелисти в различните градове, където те учеха и проповядваха. По разпореждане на Абнер седемдесетте кръщаваха всички вярващи, макар че Иисус не им беше давал такива указания.

1. В лагера край Пела

^{165:1.1 (1817.5)} Към средата на януари в Пела се събраха вече повече от хиляда и двеста човека. Когато Иисус се намираше в лагера, той поне веднъж на ден учеше тези хора; обикновено, ако не валеше дъжд, той учеше в девет часа сутринта. Петър и другите апостоли учеха всеки ден до обед. Вечерите Иисус отговаряше на въпросите на

дванадесетте и на други подготвени ученици. На вечерните занятия присъстваха около петдесет човека.

^{165:1.2 (1817.6)} Към средата на март, когато Иисус отиде в Йерусалим, повече от четири хиляди човека се събираха всяка сутрин на сутрешната проповед на Учителя или Петър. Иисус реши да завърши своя труд в плът в този момент, когато интересът към неговото учение достигне висока степен – най-висшето ниво за цялото време на лишения от чудеса, стадий на прогрес на Царството. Макар че три четвърти от присъстващите бяха търсачи на истината, имаше и много фарисеи от Йерусалим и други места, както и голям брой скептици и заядливи хора.

^{165:1.3 (1818.1)} Иисус и дванадесетте апостоли отделяха много време на народа, събрал се в лагера край Пела. Апостолите почти не участваха в мисионерските пътешествия и само понякога тръгваха на път заедно с Иисус, за да навестят съратниците на Абнер. Абнер беше добре запознат с Перея, тъй като именно тук неговият предишен учител Йоан Кръстител изпълни голяма част от своя труд. След началото на мисионерското пътешествие в Перея Абнер и седемдесетте вече не се върнаха в лагера край Пела.

2. Проповедта за добрия пастир

^{165:2.1 (1818.2)} Група от повече от триста жители на Йерусалим – фарисеи и други – тръгна след Иисус на север, в Перея, където в края на празника на обновлението той спешно напусна областта, подвластна на юдейските управители; и именно пред тези еврейски учители и водачи, а също и пред дванадесетте апостоли Иисус изнесе проповедта “За

добрия пастир”. След едночасова непринудена беседа Иисус, обръщайки се към група от приблизително сто човека, каза:

^{165:2.2 (1818.3)} “Тази вечер трябва да ви разкажа много неща и тъй като сред вас има немалко мои ученици, а някои от присъстващите са моите най-зли врагове, аз ще изложа своето учение като притча, така че всеки да извлече от нея това, което намери отклик в неговото сърце.

^{165:2.3 (1818.4)} Днес пред мен има хора, готови да умрат за мен и за това Евангелие за Царството, и в бъдеще някои от вас ще се пожертват; тук присъствате и вие, робите на традицията, следващи ме от Йерусалим и заедно със своите заслепени и заблудени вождове стремящи се да убият Сина Човешки. Моят днешен живот в плът ще стане съд за едните и за другите – пастири истински и пастири лъжливи. Ако лъжливият пастир е слепец, той би бил безгрешен, но вие твърдите, че виждате. Вие заявявате, че сте учители на Израил, затова вашият грях ще остане на вас.

^{165:2.4 (1818.5)} Истинският пастир за през нощта събира своето стадо в кошарата, когато го грози опасност. С настъпването на утрото той влиза в овчарника през вратата и когато вика овцете, те познават неговия глас. Всеки пастир, попаднал в двора не през вратата, а по друг начин, е крадец и грабител. Истинският пастир влиза в овчарника, след като пазачът му отваря вратата, и овцете, познавайки гласа му, излизат при неговото повикване. Извеждайки своето стадо, пастирът върви пред него; той върви пръв и овцете го следват. Неговите овце вървят след него затова,

защото познават неговия глас; те няма да тръгнат след чужд човек. Те ще избягат от чуждия, защото не познават неговия глас. Народът, събрал се тук около нас, е като овце без пастир, но когато ние се обръщаме към него, те познават гласа на пастира и ни следват; поне онези от тях, които жадуват за истина и праведност. Някои от вас не принадлежат към моето стадо; вие не познавате моя глас и не вървите след мен. И доколкото вие сте лъжливи пастири, овцете не познават вашия глас и няма да тръгнат след вас.”

^{165:2.5 (1819.1)} И когато Иисус разказа тази притча, никой не му зададе нито един въпрос. След известно време той продължи своята реч, преминавайки към обсъждане на притчата:

^{165:2.6 (1819.2)} “Вие, желаещите да станете пастири на стадото на моя Отец, трябва не само да бъдете достойни водачи; вие следва също така и добре да *храните* овцете, предлагайки им добра храна; едва тогава ще станете истински пастири, когато изведете своите стада на зелени пасбища край тихи води.

^{165:2.7 (1819.3)} А сега, за да не се стори на някои от вас тази притча твърде проста, аз заявявам, че аз съм едновременно и вратата в овчарника на Оцеца, и истинският пастир на стадото на моя Отец. Всеки пастир, опитващ се да влезе в овчарника без мен, е обречен на неуспех и овцете няма да слушат неговия глас. Аз – заедно с тези, които служат с мен – съм вратата. Всяка душа, която застава на вечния път с помощта на създадените и предопределени от мен

средства, ще бъде спасена и ще може да върви по-нататък, към вечните пасбища на Рая.

165:2.8 (1819.4) Но аз съм и истински пастир, готов да даде живота си за своите овце. Крадецът нахлува в овчарника, само за да открадне, убие и погуби; но аз дойдох, за да имате всички вие живот, при това в изобилие. Когато идва опасност, наемният работник бяга, обричайки овцете на разпръскване и унищожение; но истинският пастир няма да избяга, когато дойде вълкът; той ще защити стадото и ако се наложи, ще даде живота си заради спасението на своите овце. Истина, истина ви казвам, приятели и врагове: аз съм истинският пастир; познавам моите овце и моите овце ме познават. Аз няма да побегна пред лицето на опасността. Ще доведа до край своето служение и ще изпълня волята на Отеца, и няма да захвърля стадото, работата за което ми е поверена от Отеца.

165:2.9 (1819.5) Но аз имам и много други овце, които не принадлежат към това стадо, и тези думи са верни не само в този свят. Тези други овце също слушат и познават моя глас и аз обещах на Отеца, че всички те ще бъдат събрани в едно стадо – едно братство на синовете Божии. И тогава всички вие ще познавате гласа на един пастир, истинския пастир, и всички ще признаете бащинството на Бога.

165:2.10 (1819.6) И тогава всички вие ще узнаете защо Отецът ме обича и е поверил Своите стада в тези предели в моите ръце. Отецът знае, че охранявайки неговите стада, аз няма да трепна, няма да оставя своите овце и ако се наложи, ще отдам своя живот на служене на неговите многобройни стада. Но имайте предвид: ако отдам своя живот, аз ще го

получа отново. Нито един човек и нито едно друго създание не може да ми отнеме живота. Аз имам правото и силата да го отдавам – имам правото и силата и да си го взема обратно. Вие не можете да разберете това, но аз получих такава власт от Ощеца още преди да се появи този свят.”

165:2.11 (1819.7) Като чува това, апостолите бяха смутени, учениците бяха поразени, а фарисеите от Йерусалим и околностите се отделиха за през нощта, говорейки: “Или той се е побъркал, или в него има бяс.” Но даже някои от йерусалимските учители казваха: “Той говори като човек, дарен с власт; освен това нима някой е виждал този, в когото има дявол, да дарява зрение на слепец и да върши всички тези чудодейни неща, които извърши този човек?”

165:2.12 (1819.8) На следващия ден половината от тези йерусалимски учители заяви за своята вяра в Иисус, а останалите объркани са върнаха в Йерусалим и се разотидоха по домовете си.

3. Съботната проповед в Пела

165:3.1 (1819.9) Към края на януари на дневните съботни проповеди се събраха почти три хиляди човека. В събота, 28 януари, Иисус изнесе незабравимата проповед: „За доверието и духовната готовност”. След встъпителните забележки на Симон Петър Учителят каза:

165:3.2 (1820.1) “Това, което неведнъж съм говорил за своите апостоли и ученици, го заявявам сега на това събрание: пазете се от фарисейската закваска, която е лицемерието,

родено от предразсъдъци и отхранено в робско подчинение на традициите, макар че много от тези фарисеи са честни в сърцето си и някои от тях са тук като мои ученици. Скоро всички вие ще разберете моето учение, защото няма нищо скрито, което да не се открие. Всички вие ще узнаете това, което сега е скрито от вас, когато Синът Човешки завърши своята мисия на Земята в плът.

165:3.3 (1820.2) Скоро, много скоро това, което нашите врагове замислят тайно и в тъмнина, ще излезе на светло и ще бъде провъзгласено от покривите. Но аз ви казвам, приятели мои: не се бойте от тях, когато те се опитат да унищожат Сина Човешки. Не се бойте от тези, които могат да убият тялото, но след това вече няма да имат власт над вас. Аз ви призовавам от никого да не се боите – нито на земята, нито на небето, а да се радвате, познавайки Този, в Чиято власт е да ви освободи от цялата неправедност и да ви представи невинни пред съда на вселената.

165:3.4 (1820.3) Нима не се продават пет врабчета за два гроша? И при все това, когато тези птици прелитат от място на място в търсене на храна, нито една от тях не е забравена от Отеца, източника на всичко живо. За серафимите-хранители и космите на главата ви са преброени. И ако всичко това е така, то защо трябва да живеете в страх пред многобройните дреболии, които се случват във вашия ежедневен живот? Казвам ви: не се бойте, вие сте много по-ценни от множество врабчета.

165:3.5 (1820.4) Всички вас, имащи мъжеството да признаете вярата в моето Евангелие пред хората, аз скоро ще призная

пред ангелите небесни; но този, който преднамерено отрича истината на моите учения пред хората, ще бъде отхвърлен от своите хранители на съдбата даже пред ангелите небесни.

165:3.6 (1820.5) Говорете за Сина Човешки каквото желаете и ще ви се прости; но този, който се осмелява да хули Бога, едва ли ще намери прошка. Когато хората стигнат дотам, че умишлено да приписват делата Божии на силите на злото, такива злостни метежници едва ли ще спечелят прошка за своите грехове.

165:3.7 (1820.6) И когато нашите врагове ни доведат пред началниците на синагогите и другите водачи, не се грижете за това, какво да говорите, и не се вълнувайте за това, как да отговаряте на техните въпроси, защото пребиваващият във вас дух непременно ще ви научи в същия този час какво да кажете в името на Евангелието на Царството.

165:3.8 (1820.7) Колко още ще се бавите в долината на решенията? Защо се колебаете между две мнения? Защо юдеин или езичник трябва да се съмнява да приеме ли благата вест за това, че той е син на вечния Бог? Колко още ще трябва да ви убеждаваме да приемете с радост своето духовно наследство? Аз дойдох в този свят, за да ви разкрия Отеца и да ви доведа при Отеца. Първото вече изпълних, но второто не мога да изпълня без вашето съгласие: Отецът никога и никого не заставя да влезе в Царството. Поканата винаги е била и винаги ще бъде неизменна: нека всички желаещи дойдат и нека щедро черпят от водата на живота.”

^{165:3.9} (1820.8) Когато Иисус замлъкна, мнозина тръгнаха към Йордан, за да получат кръщение от апостолите, а Иисус слушаше въпросите на останалите.

4. Разделянето на наследството

^{165:4.1} (1821.1) Докато апостолите кръщаваха вярващите, Учителят говореше с тези, които останаха. Един юноша му каза: “Учителю, моят баща умря, оставяйки на мен и моя брат голямо наследство, но брат ми отказва да даде това, което ми се полага. Не можеш ли ти да заповядаш на моя брат да раздели с мен наследството си?” Иисус беше донякъде възмутен от това, че този материално настроен юноша изнесе на обсъждане подобен делови въпрос. Но той се възползва от този случай, за да продължи своето обучение. Иисус каза: “Човече, кой ме е сложил даделя между вас наследството? Защо си решил, че ме интересуват материалните дела на този свят?” И след това, обръщайки се към всички, които се намираха пред него, той каза: “Внимавайте, пазете се от алчност; животът на човека не зависи от вашето имущество, колкото и богати да сте. Не силата на богатството носи щастие и не съкровищата дават радост. Само по себе си богатството не е проклетие, но любовта към него води до такава привързаност към вещите от този свят, че душата става сляпа за възхитителните, очарователни духовни реалности на Царството Божие на земята и за радостта от вечния живот на небесата.

^{165:4.2} (1821.2) Позволете ми да ви разкажа историята за един заможен човек, получил богата реколта; забогатявайки, той започнал да разсъждава сам със себе си: “Какво да

правя с цялото си богатство? Сега имам толкова, че не зная къде да държа своето състояние.” Като поразмислил над своя проблем, той казал: “Ще направя ето какво: ще срина всичките си хамбари и ще построя още по-високи и ще имам достатъчно място, за да събера цялата си реколта и вещи. И ще кажа на моята душа: душа, много добре си запасена за много години; почивай, яж, пий и се весели, защото ти си богата и приумножи своето добро.”

^{165:4.3 (1821.3)} Но този богаташ беше и глупак. Грижейки се за материалните потребности на своя разум и тяло, той не се запаси със съкровища на небето за удовлетворение на духа и спасение на душата. Не му донесе радост и натрупаното богатство, защото в същата нощ той отдаде на Бога душата си: в неговия дом нахлуха разбойници, убиха го и, разграбвайки хамбарите му, изгориха това, което беше останало. А неговите наследници се сбиха заради оцелялата собственост. Този човек събираше съкровища за себе си на земята, но не беше богат пред Бога.”

^{165:4.4 (1821.4)} Иисус постъпи така с юношата, тъй като знаеше, че неговата беда се заключава в корист. Но даже ако причината беше в нещо друго, той нямаше да се намеси, защото никога не се намесваше в мирските дела даже на своите апостоли, а още по-малко – на своите ученици.

^{165:4.5 (1821.5)} Когато Иисус завърши своя разказ, друг човек стана и попита: “Учителю, аз зная, че твоите апостоли са продали цялата си земна собственост, за да тръгнат след теб, и че при вас всичко е общо, както при есеите; но желаш ли ти да постъпваме така и всички ние, твоите ученици? Греховно ли е честно натрупаното богатство?” И

Иисус отговори на този въпрос: “Приятелю мой, честното богатство не е грях; но е греховно, ако материалното богатство се превърне за теб в *съкровище*, способно да погълне твоите интереси и да отвлече твоите чувства от привързаността към духовните стремежи на Царството. Няма грях в това, да притежаваш честни владения на земята, при условие че твоето *съкровище* е на небесата, защото където е твоето съкровище, там ще бъде и сърцето ти. Съществува огромна разлика между богатството, водещо до корист и егоизъм, и богатството на хора, които, владеейки излишък от вещи от този свят, го пазят и разпределят като усърдни стопани и щедро поддържат тези, които посвещават цялата своя енергия на делото на Царството. Много от вас, присъстващи тук без средства, са нахранени и настанени в това палатково градче благодарение на това, че състоятелни и свободни от предразсъдъци мъже и жени дадоха своите пари за тази цел на вашия домакин, Давид Зеведеев.

165:4.6 (1822.1) Но винаги помнете, че богатството, в крайна сметка, не е вечно. Любовта към богатството твърде често пречи на духовната проникателност и даже я унищожава. Вие трябва да осъзнаете опасността от превръщането на богатството във ваш господар вместо във ваш слуга.”

165:4.7 (1822.2) Иисус не внушаваше и не поощряваше безгрижието, безделието, безразличието към физическите потребности на семейството или зависимостта от подаяния. Но той действително учеше, че материалното и тленното следва да се подчинява на благополучието на

душата и на прогреса на духовната същност в Царството небесно.

165:4.8 (1822.3) След това, докато хората се спускаха към реката, за да погледат кръщението, човекът, първи обърнал се с въпрос, се приближи до Иисус, за да поговори с него насаме за наследството, тъй като той смяташе, че Учителят се е отнесъл сурово с него. Отново изслушвайки го, Иисус отговори: “Синко, защо в такъв ден ти упорстваш със своите корисни наклонности, вместо да се възползваш от възможността и да вкусиш хляба на живота? Нима не знаеш, че юдейските закони за наследството ще осигурят справедливо решение, ако отидеш със своята жалба в съда на синагогата? Нима не виждаш, че моята задача е да направя така, че ти да узнаеш за своето небесно наследство? Нима ти не си чел в Писанията: “Ето този, който забогатява с предпазливост и скъперничество, и ето неговата награда: макар че той казва, че е придобил покой и сега може да се ползва от своето имущество, той не знае какво му подготвя бъдещето, не знае, че ще му се наложи да остави всичко това на другите след своята смърт”? Нима не си чел заповедта: “Не пожелавай!” И на друго място: „Те ядяха и се насищаха, и напълняха, и се обърнаха към други богове.” Чете ли ти в Псалтира, че “Господ изпитва отвращение към користолюбците” и че “това малко, което е в праведника, превъзхожда богатствата на много нечестивци”? “Когато богатството се умножава, не прилагайте към него сърцето си.” Нима не си чел това място от Йеремиа, където той казва: „Богатият не трябва да се хвали със своето богатство”; и Йезекиил изрече

истината, казвайки: “Със своите речи те демонстрират любов, но техните сърца ги теглят към користни цели.”

165:4.9 (1822.4) Иисус отпрати юношата с думите: “Сине мой, каква полза ще имаш, ако придобивайки целия свят, изгубиш душата си?”

165:4.10 (1822.5) На друг човек, застанал редом и питащ какво ще бъде положението на богатите в съдния ден, той отговори: “Аз не съм дошъл да съдя богатите или бедните; самият живот, преживян от хората, ще им бъде съдия. Покрай всичко друго, което може да се вземе под внимание при произнасянето на присъдата над богатия, всеки собственик на голямо състояние трябва да отговори минимум на три въпроса:

165:4.11 (1822.6) 1. Какво състояние си натрупал?

165:4.12 (1822.7) 2. Как си го придобил?

165:4.13 (1822.8) 3. Как си се разпоредил с него?”

165:4.14 (1822.9) След това Иисус се уедини в палатката, за да отдъхне малко преди вечерната трапеза. Когато апостолите завършиха да кръщават, те също дойдоха тук и искаха да поговорят с него за богатствата на земята и съкровището на небесата. Но той спеше.

5. Беседите с апостолите за богатството

165:5.1 (1823.1) Тази вечер след вечеря, когато Иисус и дванадесетте се събраха на своя ежедневен съвет, Андрей попита: “Учителю, предвид това, че кръщавахме

вярващите и не можахме да чуем всички думи, с които ти се обърна към останалия народ, няма ли да се съгласиш да ги повториш за нас?” И в отговор на молбата на Андрей Иисус каза:

^{165:5.2 (1823.2)} “Да, Андрей, ще поговоря с вас за тези неща – богатството и препитанието, но думите, обърнати към вас, моите апостоли, трябва донякъде да се различават от тези, които говорех на учениците и народа, тъй като вие оставихте всичко, не само за да вървите след мен, но и за да бъдете посветени като посланици на Царството. Зад себе си имате вече няколко години опит и знаете, че Отецът, Чието Царство вие възвестявате, няма да ви остави. Вие посветихте своя живот на служене на Царството. Затова не се тревожете и не се грижете за делата на тленния живот – нито за това, какво ще ядете, нито за това, в какво ще облечете тялото си. Благополучието на душата е повече от храна и питие; прогресът на духа стои много по-високо от потребностите от облекло. Когато се изкушавате да се усъмните дали ще имате препитание, спомнете си за враните – те не сеят и не жънат, нямат нито хранилища, нито хамбари, но Отецът храни всяка от тях, която си търси храна. А колко по-ценни сте вие от множество птици! Освен това никакви безпокойства или тревоги няма да ви помогнат поне някак да удовлетворите вашите материални потребности. Кой от вас, безпокоейки се, е способен да прибави поне една педя към своя ръст или с един ден да продължи живота си? Ако такива неща не зависят от вас, то защо да се безпокоите за който и да е от тези проблеми?

^{165:5.3 (1823.3)} Вижте лилиите как растат: те не се трудят и не си шият дрехи. Но казвам ви, че и Соломон с цялото си великолепие не е имал такива одежди, както която и да е от тях. И ако Бог с такъв разкош облича полските растения, които днес ги има, а утре ще бъдат окосени и хвърлени в огъня, то колко по-богато Той ще облече вас, посланиците на Небесното царство. О, маловерни! Самоотвержено отдавайки себе си на възвестяването на Евангелието за Царството, не се тревожете за препитанието за себе си или за оставените от вас семейства. Ако действително посветите своя живот на Евангелието, вие ще живеете според Евангелието. Ако сте само вярващи ученици, то трябва да работите за своя хляб и да помагате на всички, които учат, проповядват и изцеляват. Ако се грижите за храна и пиене, в какво е вашето различие от народите на света, които толкова усърдно се стремят да удовлетворят тези потребности? Посветете се на своя труд и вярвайте: и Отецът, и аз знаем какво от всичко това ви е нужно. Позволете ми да ви уверя веднъж завинаги: ако отдадете своя живот на делото на Царството, всички ваши действителни потребности ще бъдат удовлетворени. Стремете се към голямото и тогава ще намерите малкото; молете за небесното и земното ще се приложи. Сянката винаги следва субстанцията.

^{165:5.4 (1823.4)} Вие сте само малка група, но ако вярвате, ако не отстъпите в страх, то, заявявам ви, че моят Отец с огромна радост ще ви даде това Царство. Вие приготвихте за себе си съкровище там, където богатствата са непреходни, до които няма да се добере крадец, които няма да изтлеят. И

както казах на народа, където е вашето съкровище, там ще бъде и сърцето ви.

^{165:5.5 (1824.1)} Но в този труд, който ни предстои, и в този, който ще ви остане след моето завръщане при Отеца, вас ви очакват тежки изпитания. Всички вие трябва да се пазите от страх и съмнения. Нека всеки от вас бъде нащрек и нека горят вашите светилници. Бъдете като слуги, очакващи завръщането на своя господар от брачния пир, за да може, когато той дойде и почука на вратата, веднага да му отворите. Господарят благославя такива бодърстващи слуги, убеждавайки се в тяхната вярност в толкова велик час. Господарят повелява на своите слуги да седнат на масата, а сам им прислужва. Истина, истина ви казвам: приближава решителният момент във вашия живот и вие следва да запазите бдителност и да бъдете готови.

^{165:5.6 (1824.2)} Вие добре разбирате, че ако стопанинът на дома знаеше кога ще дойде крадецът, той не би му позволил да влезе с взлом в неговия дом. Бъдете готови и вие, защото Синът Човешки ще ви напусне в този час, в който най-малко очаквате, при което така, както не се и досещате.”

^{165:5.7 (1824.3)} Няколко минути дванадесетте седяха в мълчание. Някои от тези предупреждения те вече бяха чували, но не в контекста, в който те прозвучаха този път.

6. Отговорът на въпроса на Петър

^{165:6.1 (1824.4)} Докато те седяха замислени, Симон Петър попита: “Само на нас, твоите апостоли, ли разказа ти тази притча, или на всички ученици?” И Учителят отговори:

“Изпитанията разкриват човешката душа; несполуките показват какво действително се таи в сърцето. Когато слугата е изпитан и проверен, тогава стопанинът на дома може да му поръча да управлява неговото стопанство и спокойно да повери на този предан управляващ грижата за парите. Така и аз скоро ще зная на кого мога да поверя благополучието на моите деца, след като се върна при Отеца. Както стопанинът на дома поверява на предан и изпитан слуга своето семейство, така и аз ще възвися в делата на моето Царство тези, които издържат изпитанията на този час.

Но ако слугата е ленив и си каже: “Моят господар няма да се върне скоро”, и започне лошо да се отнася с другите слуги, да яде и да се напива с пияниците, то ще дойде господарят на слугите в това време, когато той не го очаква, и уличавайки го в невярност, позорно ще го изгони. Затова вие следва добре да се подготвите за този ден, когато при вас ще дойдат внезапно и неочаквано. Помнете: много ви е дадено, защото много ще се изисква от вас. Жестоки изпитания се приближават към вас. Аз трябва да приема друго кръщение и ще бодърствам, докато то не се извърши. Вие проповядвате мир на земята, но моята мисия няма да донесе мир в материалните дела на хората – поне не веднага. Където двама члена на семейство вярват в мен, а трима ме отхвърлят, резултатът може да бъде само несъгласие. Евангелието, което проповядвате, не може да не обърне един срещу друг приятели, роднини и възлюбени. Разбира се, всеки от тези вярващи ще придобие огромен и траен мир в своето сърце, но мир на Земята ще настъпи едва тогава, когато всички бъдат готови да

повярват в славното наследство на богосиновството и влязат в него. И все пак, вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие на всеки мъж, жена и дете.”

^{165:6.4} (1824.7) Така завърши тази напрегната събота. На следващия ден Иисус и дванадесетте апостоли тръгнаха за градовете на Северна Перея, за да навестят седемдесетте посланика на Царството, трудещи се по тези места под наблюдението на Абнер.

Документ 166. Последното посещение на северна Перея

^{166:0.1} (1825.1) В периода от 11 до 20 февруари Иисус и дванадесетте посетиха всички градове и села на Северна Перея, където се трудеха съратниците на Абнер и членовете на женския корпус. Те видяха, че тези проповедници на Евангелието постигат успех, и Иисус неведнъж обръщаше внимание на своите апостоли на това, че Евангелието на Царството може да се разпространява без помощта на чудеса и вълшебства.

^{166:0.2} (1825.2) Цялата тримесечна мисия в Перея беше успешно проведена почти без участието на дванадесетте апостоли и започвайки от това време, Евангелието отразяваше не толкова личността на Иисус, колкото неговите *учения*. Но последователите на Иисус не следваха дълго неговите наставления, защото скоро след неговата смърт и възкресение те се оттеглиха от ученията на Иисус и пристъпиха към създаването на раннохристиянска църква около свръхестествените представи и възвеличаването на спомените за неговата божествено-човешка личност.

1. Фарисеите в Рагаба

^{166:1.1 (1825.3)} В събота, 18 февруари, Иисус беше в Рагаба, където живееше богат фарисей на име Натанаил; а доколкото много такива като него фарисеи следваха Иисус и дванадесетте по цяла Перей, в тази съботна сутрин Натанаил уреди за тях – около двадесет човека – закуска, като покани Иисус като почетен гост.

^{166:1.2 (1825.4)} Към времето, когато Иисус пристигна за закуска, повечето фарисеи заедно с двама-трима законници вече седяха на масата. Учителят веднага зае своето място отляво на Натанаил, без да се приближи до чашите с вода за измиване на ръцете. Много от фарисеите – особено тези, които благосклонно се отнасяха към ученията на Иисус – знаеха, че той си мие ръцете само с цел хигиена и изпитва отвращение към тези чисто ритуални процедури; затова не ги учуди, че той тръгна направо към масата, без да умие два пъти ръцете си. Но Натанаил беше шокиран от това, че Учителят не се подчини на строгите изисквания на фарисейските обичаи. За разлика от фарисеите, Иисус не си умиваше ръцете нито след всяко блюдо, нито в края на храненето.

^{166:1.3 (1825.5)} След продължително шушукане между Натанаил и враждебно настроения фарисей, седнал от дясната му страна, нагледал се на вдигнатите вежди и презрително изкривените устни, Иисус накрая каза: “Аз предполагах, че сте ме поканили в този дом, за да споделя с вас трапезата ви и че вие може би ще се поинтересувате от възвестяването на новото Евангелие за Царството Божие; но виждам, че сте ме довели тук, за да стана свидетел на

демонстрацията на вашата показна привързаност към своето собствено лицемерие. Тази услуга вие вече ми оказахте. С какво още ще ме удостоите като ваш днешен гост?”

^{166:1.4 (1826.1)} След тези думи на Учителя те сведоха поглед към масата и замлъкнаха. И доколкото никой не заговори, Иисус продължи: “Много от вас, фарисеите, присъстват тук днес заедно с мен като приятели, а някои даже са мои ученици. Но мнозинството фарисеи упорито се отказват да видят светлината и да признаят истината, даже тогава, когато евангелският труд застане пред тях в цялото си могъщество. Колко старателно очиствате вие отвън чашите и чиниите, докато съдовете за духовна храна са покрити със смрад и нечистотии! Вие се грижите за външната набожност и святост, но в душата си сте изпълнени с лицемерие, корист, изнудване и всевъзможни духовни пороци. Вашите водачи даже се осмеляват да замислят убийството на Сина Човешки. Неразумни! Нима не разбирате, че Богът небесен вижда вътрешните мотиви на вашите души така, както и външните претенции и благочестиви уверения? Не си мислете, че подавайки милостиня и изплащайки десятък, ще се очистите от неправедност и ще станете непорочни пред Съдията на всички хора. Горко ви, фарисеи, упорито отхвърлящи светлината на живота! Вие сте педантични, давайки десятък и показни в подаянията, но съзнателно и с презрение отхвърляте пришествието на Бога и отблъсквате разкриването на Неговата любов. Макар че няма нищо нередно в това, да обръщате внимание на тези второстепенни задължения, вие не трябва да оставяте без

внимание по-значителните изисквания. Горко на всички, които избягват справедливостта, пренебрегват милосърдието и отхвърлят истината! Горко на всички онези, които презират откровението на Отеца и в същото време търсят главните места в синагогите и жадуват за ласкателни приветствия по пазарите!”

166:1.5 (1826.2) Когато Иисус стана, за да си отиде, един от седящите на масата законници, обръщайки се към него, каза: “Но, Учителю, някои твои изказвания са упрек и за нас. Нима в книжниците, фарисеите или познаващите закона няма нищо хубаво?” Оставайки прав, Иисус отговори на законника: “Както и фарисеите, вие се наслаждавате, заемайки главните места на празненствата и носейки дълги одежди, и в същото време възлагате на хората тежко бреме. А когато хорската душа залита под тежестта на това бреме, вие и пръста си няма да мръднете, за да помогнете. Горко на вас, чиято най-голяма наслада е да строите гробници на пророците, убити от вашите предци! И вие показвате на хората, че одобрявате направеното от вашите предци, когато замисляте да убиеете този, който се явява днес и прави това, което са правили в своето време пророците – възвестява праведността на Бога и разкрива милосърдието на небесния Отец. Но от всички минали поколения именно от това порочно и лицемерно поколение ще се изиска кръвта на пророците и апостолите. Горко на всички вас, законници, похитили ключа на познанието от простия народ! Вие сами се отказвате да тръгнете по пътя на истината и пречите на всички останали, желаещи да застанат на този път. Но не е във ваша власт да затворите вратите на Царството небесно; ние

ги отворихме за всички, на които стига вяра, за да влязат, и тази врата на милосърдието не може да се затвори с предразсъдъците и невежеството на лъжливи учители и неверни пастири, които са като варосани гробници, които отвън изглеждат красиви, а вътре са пълни с кости на мъртъвци и духовна нечистота.”

^{166:1.6 (1826.3)} Произнасяйки тези думи на масата при Натанаил, Иисус напусна дома, без да се докосне до храната. Някои от слушащите го фарисеи повярваха в това учение и влязоха в Царството, но повечето не пожелаха да излязат на светлина, изпълнени с още по-голяма решителност да се притаят и да дочакат някакви негови изказвания, на основание на които да го закарат в йерусалимския Синедрион за следствие и съд.

^{166:1.7 (1827.1)} Съществуваша само три неща, на които фарисеите обръщаха особено внимание:

^{166:1.8 (1827.2)} 1. Стриктно изплащане на десятъка.

^{166:1.9 (1827.3)} 2. Педантично съблюдаване на законите на очишването.

^{166:1.10 (1827.4)} 3. Избягване на общуването с всички не-фарисеи.

^{166:1.11 (1827.5)} В дадения случай Иисус се стремеше да разобличи духовната пустота на първите два обичая, оставяйки своите забележки, осъждащи отказа на фарисеите да общуват с не-фарисеи, за следващия път, когато на него отново му се случи да седи на една маса с много от същите тези хора.

2. Десетимата прокажени

^{166:2.1 (1827.6)} На следващия ден Иисус заедно с дванадесетте тръгна за Аматус, намиращ се на границата със Самария. Когато те се приближаваха към града, срещнаха група от десетима обитаващи наблизко прокажени. Девет от тях бяха евреи, един самарянин. В обичайни условия тези евреи биха се въздържали от всякакво общуване или връзка със самарянина, но общият им недъг се оказа повече от достатъчно основание за преодоляване на всички религиозни предубеждения. Те много бяха чували за Иисус и неговите предишни чудеса на изцеление и доколкото седемдесетте приеха като правило да съобщават за времето на предполагаемото пристигане на Иисус в дните, когато Учителят заедно с апостолите извършваше тези пътешествия, десетимата прокажени знаеха, че се очаква той да дойде тук приблизително по това време. Затова те се настаниха в края на града, където се надяваха да привлекат вниманието му и да помолят за изцеление. Когато прокажените видяха приближаването на Иисус, те – оставайки на голямо разстояние и не смеейки да се приближат – скочиха и закрещяха: “Учителю, съжали се над нас; очисти ни от нашия недъг! Изцели ни, както изцели другите!”

^{166:2.2 (1827.7)} Иисус тъкмо обясняваше на дванадесетте защо друговерците от Перея, както и по-слабо ортодоксалните и сковани от традициите евреи, по-охотно вярват в Евангелието, което проповядват седемдесетте, отколкото по-ортодоксалните и сковани от традициите евреи от Юдея. Той обърна вниманието на апостолите върху факта, че тяхната проповед намира голям отклик сред

галилейците и даже сред самаряните. Но по онова време дванадесетте апостоли едва ли бяха способни на добри чувства към отдавна презираните самаряни.

^{166:2.3 (1827.8)} Затова, когато Симон Зилот забеляза сред прокажените самарянина, той се опита да убеди Иисус да отиде в града, без да обменя приветствия с тях. Иисус каза на Симон: “А какво, ако самарянинът обича Бога така, както и тези евреи? Нима можем да съдим нашите събратя? Кой знае – ако ни се отдаде да изцелим тези десетима, може би самарянинът ще се окаже по-благодарен от евреите? Уверен ли си ти в своето мнение, Симоне?” И Симон веднага отговори: “Ако ги очистиш, скоро ще видиш.” А Иисус каза: “Нека бъде така, Симоне, и скоро ти ще узнаеш истината за благодарността на хората и любвеобилното милосърдие на Бога.”

^{166:2.4 (1827.9)} Приближавайки се към прокажените, Иисус каза: “Ако се изцелите, елате тук и се покажете на свещениците, както изисква законът на Мойсей.” И докато вървяха, те се очистиха. Но когато самарянинът видя, че се изцелява, той се върна назад и намирайки Иисус, започна гръмко да славя Бога. Намирайки Учителя, той падна ничком в краката му и се зае да благодари за изцелението. Деветте евреи също получиха своето изцеление и макар че също бяха благодарни за очистването, те си продължиха пътя, за да се покажат на свещениците.

^{166:2.5 (1828.1)} Докато самарянинът продължаваше да стои на колене в краката на Иисус, Учителят, хвърляйки поглед към апостолите и на първо място към Симон Зилот, каза: “Нима не се очистиха от язвите и десетимата? Къде са

останалите – деветимата евреи? Само един чужденец се върна, за да въздаде хвала Богу.” И след това каза на самарянина: “Стани и си иди с мир; твоята вяра те изцели.”

^{166:2.6 (1828.2)} Когато този самарянин си отиде, Иисус отново погледна своите апостоли. И всички апостоли погледнаха Иисус, освен Симон Зилот, който стоеше със сведени очи. Никой от дванадесетте не отрони нито дума. Мълчеше и Иисус; всичко беше ясно и без думи.

^{166:2.7 (1828.3)} Макар че всеки от десетимата беше дълбоко убеден, че е болен от проказа, само четирима от тях страдаха от този недъг. Останалите шестима се изцелиха от кожно заболяване, което беше погрешно прието за проказа. Но самарянинът наистина беше болен от проказа.

^{166:2.8 (1828.4)} Иисус нареди на дванадесетте да не казват нищо за очистването на прокажените и когато продължиха пътя си към Амасус, той забеляза: “Вие виждате как децата от семейството – даже ако не се подчиняват на волята на Отеца – приемат Неговото благоволение за дължимо. Когато Отецът им дари изцеление, те смятат това за дреболия и забравят да му благодарят; но ако главата на дома дари странични хора, те се изумяват и не могат да не благодарят, изпълнени с признателност за дарените им благодеяния.” И отново апостолите не отвърнаха нищо на думите на Учителя.

3. Проповедта в Гераса

^{166:3.1 (1828.5)} Когато Иисус и дванадесетте навестяваха посланиците на Царството в Гераса, един от повярвалите в

него фарисеи зададе следния въпрос: “Господи, малко или много ще бъдат тези, които действително ще се спасят?” В отговор Иисус каза:

^{166:3.2 (1828.6)} “Вас са ви учили, че ще се спасят само децата на Авраам и че само приетите във вратата езичници могат да се надяват на спасение. Някои от вас предполагат, че доколкото в Писанията се говори за Халев и Иисус Навин като за единствените от цялото множество хора, излезли от Египет, които са доживели до влизането в Обетованата земя, то сравнително немного от тези, които търсят Царството небесно, ще попаднат в него.

^{166:3.3 (1828.7)} Вие имате още едно учение, в което има много истина: за това, че пътят, който води към вечния живот, е прав и тесен и че вратата, водеща за там, също е тясна, а затова само малцина от тези, които търсят спасение, ще могат да влязат през тази врата. Вие също така учите, че пътят, водещ към гибел, е широк и че входът за там е широк, и че мнозина избират този път. И тази пословица не е лишена от смисъл. Но аз ви заявявам, че спасението е на първо място дело на ваш личен избор. Даже ако вратата, извеждаща на пътя на живота, е тясна, тя е достатъчно широка, за да пусне всички, които искрено желаят да влязат, и аз съм тази врата. Синът никога няма да откаже да пусне нито едно дете на вселената, което посредством вратата се стреми да намери Отеца чрез Сина.

^{166:3.4 (1829.1)} Но ето в какво е опасността за всички, които биха искали да отложат своето влизане в Царството, продължавайки да получават удоволствията и наслажденията, присъщи на незрелите и егоистични хора:

отказвайки се да влязат в Царството като духовен опит, те могат да се опитат да влязат в него по-късно, когато славата на най-добрия път бъде разкрита в бъдещата епоха. И когато тези, които са се отвърнали от Царството, докато аз пребивавах в образа на човек, търсят входа към Царството, разкрито в образа на божествеността, аз ще кажа на всички тези себелюбци: „Не зная откъде сте. Вие имавте възможността да се подготвите за това небесно гражданство, но се отказахте от всяка предложена милост; вие отхвърлихте всички призиви да влезете, докато вратата беше отворена. Сега за вас, отхвърлилите спасението, вратата е затворена.” Тази врата е затворена за тези, които биха искали да влязат в Царството за собствена слава. Спасението не е за тези, които не желаят да го заплатят с искрена преданост към волята на моя Отец. Ако в душата и в духа вие сте се отвърнали от Царството на Оцеа, безполезно е в разума и плътта си да стоите пред тази врата, да чукате на нея и да повтаряте: “Господи, отвори ни; ние бихме станали велики и в Царството.” Тогава ще заявя, че вие не сте от моето паство. Аз няма да ви приема при тези, които честно се бореха във вратата и бяха удостоени с награда за безкористно служене в Царството на Земята. И когато вие кажете: “Нима ние не ядохме и не пихме с теб и нима не на нашите улици учеше ти?”, то аз отново ще ви заявя, че в духа вие сте чужди, че вие не бяхте наши близки в служенето, разкриващо милосърдието на Оцеа на Земята; че не ви познавам; и след това Съдията на цялата Земя ще ви каже: “Отдалечете се от нас, всички вие, наслаждаващи се на дела нечестиви.”

^{166:3.5 (1829.2)} Но не се бойте: всеки, който искрено желае да намери вечен живот чрез влизане в Царството Божие, непременно ще намери такова непреходно спасение. Вие, отхвърлящите това спасение, някога ще видите как пророците от семето на Авраам, заедно с вярващите езически народи, ще седнат в това прославлено Царство, вкусвайки хляба на живота и освежавайки себе си с неговата вода. И тези, които завладеят това Царство с помощта на духовното могъщество и непрестанните усилия на своята жива вяра, ще дойдат от север и юг, от изток и запад. И ще видите, че мнозина първи ще станат последни, а мнозина последни ще бъдат първи.”

^{166:3.6 (1829.3)} Това беше наистина нова и необичайна трактовка на старата и позната пословица за прекия и тесен път.

^{166:3.7 (1829.4)} Апостолите и много ученици с труд постигаха значението на отдавнашното изявление на Иисус: “Ако не се родите отново – ако не се родите в духа, няма да можете да влезете в Царството Божие.” И при все това за всички, които притежават чисто сърце и искрена вяра, извечна си остава истината: “Виж, аз стоя на вратата на човешките сърца и чукам и ако някой отвори вратата, аз ще вляза в неговия дом и ще седна заедно с него, и ще го нахраня с хляба на живота: ние ще бъдем единни в духа и целите и затова навеки ще станем братя в дългото и плодотворно служене в търсенето на Райския Баща.” А колкото до това, дали ще бъдат ли спасени немного или много, изцяло зависи от това, дали немного или много ще чуят тази покана: “Аз съм вратата, аз съм новият и жив път и всеки,

който поиска, ще може да стъпи на този път на нескончаемо търсене на истината за вечен живот.”

^{166:3.8 (1829.5)} Даже апостолите не можаха докрай да разберат неговото учение за необходимостта да използват духовна сила за съкрушаване на всяка материална съпротива и преодоляване на всяко земно препятствие, което може да се окаже на пътя за разбирането на най-важните духовни ценности на новия живот в духа – живота като освободени Божии синове.

4. Учението за нещастните случаи

^{166:4.1 (1830.1)} Макар че мнозинството палестинци се хранеха само два пъти на ден, по време на пътешествия Иисус и апостолите обикновено спираха по обед за отдих и подкрепяне на силите. Именно по време на такова полудневно спиране по пътя към Филадельфия Тома попита Иисус: „Учителю, чувайки твоите забележки, направени по пътя днес сутринта, бих искал да узная имат ли духовните същества отношение към странните и необичайни събития, ставащи в материалния свят, както и да те попитам способни ли са ангелите и другите духове да предотвратяват нещастни случаи?”

^{166:4.2 (1830.2)} В отговор на въпроса на Тома Иисус каза: “Колко години съм заедно с вас, а вие все още продължавате да ми задавате такива въпроси! Нима вие така и не забелязахте, че Синът Човешки живее така, както вие, неизменно отказвайки се да използва небесните сили за поддържане на самия себе си? Нима всички ние не живеем за сметка на същите тези средства, както и останалите хора? Нима не

виждате, че могъществото на духовния свят се проявява в материалния живот на този свят само за разкриване на Отеца и понякога – за изцеление на неговите страдащи деца?

^{166:4.3 (1830.3)} Твърде дълго вашите бащи вярваха, че процъфтяването е знак на божествено одобрение, а нещастieto – доказателство за Божието недоволство. Аз заявявам, че такива убеждения са суеверие. Нима не виждате, че сред тези, които с радост приемат Евангелието и веднага влизат в Царството, огромно мнозинство съставляват бедняците? Ако богатството свидетелства за божествена милост, то защо богатите толкова често се отказват да повярват в тази блага вест от небесата?

^{166:4.4 (1830.4)} Отецът пролива Своя дъжд над справедливите и несправедливите, слънцето също сияе над праведните и неправедните. Вие знаете за тези галилейци, чиято кръв Пилат смеси с жертвите, но аз ви казвам, че тези галилейци съвсем не бяха най-големите грешници сред своите събратя, само защото им се случи това. Вие също така знаете за онези осемнадесет, които бяха убити при падането на Силоамската кула. Не си мислете, че унищожените по този начин хора са били първите престъпници сред своите йерусалимски събратя. Те станаха само невинни жертви на един от ставащите във времето нещастни случаи.

^{166:4.5 (1830.5)} Съществуват три типа събития, които могат да станат във вашия живот:

^{166:4.6 (1830.6)} 1. Вие можете да станете участници в нормални събития, присъщи на този живот, който вие и вашите събратя преживявате на Земята.

^{166:4.7 (1830.7)} 2. Вие можете да се окажете жертва на един от природните нещастни случаи, едно от човешките нещастия, прекрасно знаейки, че такива произшествия по никакъв начин не са предварително уредени или по някакъв начин предизвикани от духовните сили на този свят.

^{166:4.8 (1830.8)} 3. Вие можете да пожънете последствията от своите собствени опити да се подчините на естествените закони, управляващи този свят.

^{166:4.9 (1830.9)} Един човек посадил в своята градина голямо дърво и след като много пъти се опитвал да намери на него плодове и не ги намирал, повикал лозари и казал: “Вижте, вече трета година идвам да търся плодове на това безплодно дърво и не намирам. Отсечете това безполезно дърво; то само заема място.” Но старшият градинар отговорил на своя господар: “Остави го още една година. Аз ще го окопая и наторя, а ако на следващата година не донесе плодове, ще бъде отсечено.” И когато те се подчинили на законите на плодородието, дървото – живо и неувредено, ги възнаградило с обилна реколта.

^{166:4.10 (1831.1)} Относно болестите и здравето трябва да знаете, че тези състояния на плътта са резултат от материални причини; здравето не е усмивка на небесата, както недъгът не е недоволството на Бога.

^{166:4.11 (1831.2)} Човешките деца на Отеца притежават равна възможност за получаване на материални блага; затова Отецът не прави разлика, дарявайки децата човешки с неща от физическия свят. Що се отнася до посвещаването на духовни дарове, Отецът е ограничен от способността на човека да приема тези божествени дарове. Макар че Отецът не отдава значение на личности, в посвещаването на духовни дарове Той е ограничен от вярата на човека и неговата готовност винаги да се подчинява на волята на Отеца.”

^{166:4.12 (1831.3)} По пътя за Филадельфия Иисус продължаваше да ги учи и да отговаря на техните въпроси за нещастните случаи, болестите и чудесата, но те не бяха способни докрай да разберат неговото учение. За един час проповед не е възможно от корен да се изменят представите, оформени в течение на целия живот, и затова Иисус смяташе за необходимо да се връща към казаното, отново и отново повтаряйки тези неща, които му се искаше да им разтълкува. Независимо от това те можаха да постигнат значението на мисията на Иисус на Земята едва след неговата смърт и възкресение.

5. Общината на Филадельфия

^{166:5.1 (1831.4)} Иисус и дванадесетте отиваха във Филадельфия, за да се видят с Абнер и неговите съратници, които проповядваха и учеха тук. От всички градове на Перее във Филадельфия имаше повече от всичко евреи и друговерци – богати и бедни, учени и неучени, които приеха ученията на седемдесетте и с това влязоха в Царството небесно. Синагогата на Филадельфия никога не се подчиняваше на

йерусалимския Синедрион и затова винаги оставаше отворена за ученията на Иисус и неговите последователи. Именно по това време Абнер три пъти на ден учеше в синагогата на Филадельфия.

^{166:5.2 (1831.5)} Впоследствие същата тази синагога се превърна в християнска църква и стана мисионерски център за разпространяване на Евангелието на Изток. В течение на дълго време тя беше цитадела на ученията на Иисус и в продължение на много векове се отличаваше като център на християнството в този регион.

^{166:5.3 (1831.6)} Евреите от Йерусалим винаги бяха имали неприятности с евреите от Филадельфия. И след смъртта и възкресението на Иисус йерусалимската църква, глава на която стана братът на Господа, Яков, започна да изпитва сериозни трудности в отношенията с религиозното братство на Филадельфия. Абнер стана главата на филиделфийската църква, оставайки на тази длъжност до смъртта си. Това охлаждане на отношенията с Йерусалим обяснява защо в Евангелията на Новия Завет не е казана нито дума за Абнер и неговия труд. Враждата между Йерусалим и Филадельфия съществуваше в течение на целия живот на Яков и Абнер и продължи известно време след разрушаването на Йерусалим. Филадельфия беше истинският център на раннохристиянската църква на юг и изток, подобно на това, както Антиохия беше център на севера и запада.

^{166:5.4 (1831.7)} За нещастие Абнер се разминаваше във възгледите си с всички лидери на ранните християни. Той се скара с Петър и Яков (брата на Иисус) заради

управлението и пълномощията на йерусалимската църква; той се раздели с Павел поради разминаване във възгледите за философията и теологията. В своята философия Абнер заимства повече от Вавилон, отколкото от Гърция, и упорито се съпротивляваше на опитите на Павел да измени ученията на Иисус с цел да остави в тях по-малко от това, което предизвикваше възражения – отначало сред евреите, а след това и сред гръко-римските поклонници на мистериите.

^{166:5.5 (1832.1)} Така Абнер беше принуден да преживее своя живот в изолация. Той беше главата на църква, която не се признаваше в Йерусалим. Той се осмели да отправи предизвикателство към Яков, брата на Господа, който впоследствие беше поддържан от Петър. Такова поведение фактически го отделяше от всички бивши съратници. След това той не се побоя да даде отпор на Павел. Макар че напълно одобряваше мисията на Павел сред друговерците и го поддържаше в споровете с йерусалимската църква, той рязко отрицателно се отнасяше към трактовката на ученията на Иисус, която реши да проповядва Павел. В края на своя живот Абнер осъждаше Павел като “ловък фалшификатор на ученията на Иисус Назарянин, Сина на живия Бог”.

^{166:5.6 (1832.2)} В последните години от живота на Абнер и в течение на известно време след неговата смърт вярващите във Филаделфия по-строго, отколкото която и да е друга община на Земята, се придържаха към религията на Иисус – към неговия живот и учения.

^{166:5.7 (1832.3)} Абнер доживя 89 години и умря във Филадельфия на 21 ноември 74 година от н.е., до последния си ден оставайки предан вярващ и проповедник на Евангелието за Небесното царство.

Документ 167. Посещението на Филадельфия

^{167:0.1 (1833.1)} КОГАТО говорим за това, че в течение на това служене в Перея Иисус и апостолите посещаваха различни места, където се трудеха седемдесетте евангелисти, следва да помним, че като правило него го съпровождаха само десет апостоли, тъй като обикновено минимум двама от тях оставаха в Пела, за да учат народа. Преди Иисус да тръгне за Филадельфия, Симон Петър и неговият брат Андрей се върнаха в палатковото градче край Пела, за да учат събралите се там хора. Когато Учителят напускаше лагера, за да посети различни места в Перея, често го съпровождаха от триста до петстотин обитатели на лагера. Над шестстотин от неговите последователи пристигнаха заедно с него във Филадельфия.

^{167:0.2 (1833.2)} Предшестващото пътешествие по Декаполис не се съпровождаше с каквито и да е чудеса и ако не се смята очистването на прокажените, перейската мисия също засега протичаше без чудеса. Това беше този етап, когато Евангелието се възвестяваше с цялата си мощ, без чудеса и като правило без личното присъствие на Иисус или даже на неговите апостоли.

^{167:0.3 (1833.3)} Иисус и десетте апостоли пристигнаха във Филадельфия в сряда, 22 февруари; четвъртък и петък те посветиха на отдых след своите неотдавнашни

пътешествия и труд. В петък вечерта Яков проповядва в синагогата, а на следващия ден беше свикан общият съвет. Всички бяха крайно зарадвани от успешното възвестяване на Евангелието във Филадельфия и по цяла Палестина заедно с добрите известия от Александрия и Дамаск.

1. Закуската с фарисеите

^{167:1.1 (1833.4)} Във Филадельфия живееше един много богат и влиятелен фарисей, приел ученията на Абнер. В събота сутринта този човек уреди в дома си закуска, на която покани Иисус. Във Филадельфия очакваха Иисус; затова от Йерусалим и други места тук пристигнаха много посетители, сред които имаше немалко фарисеи; съответно около четиридесет от тези уважавани хора и няколко законника получиха покана за закуската, дадена в чест на Учителя.

^{167:1.2 (1833.5)} Иисус се задържа на вратата, разговаряйки с Абнер, и когато стопанинът зае своето място, в стаята влезе един от видните фарисеи на Йерусалим, член на Синедриона, който по навик веднага тръгна към мястото на почетния гост от лявата страна на домакина. Но, доколкото това място беше определено за Учителя, а мястото от дясната страна – за Абнер, стопанинът настани йерусалимския фарисей на четвъртото място, смятано отдясно наляво, и този сановник беше крайно оскърбен, задето не получи почетното място.

^{167:1.3 (1834.1)} Скоро те вече седяха на масата, с удоволствие общувайки един с друг, доколкото повечето присъстващи бяха ученици на Иисус или, в крайна сметка, благосклонно

се отнасяха към Евангелието. Само неговите врагове обърнаха внимание на това, че той пренебрегна церемонията умиване на ръцете преди да седне на масата. Абнер уми ръцете си преди началото на трапезата, но не направи това преди смяната на блюдата.

^{167:1.4 (1834.2)} Когато трапезата беше към края си, от улицата влезе човек, отдавна страдащ от хронично заболяване и сега измъчван от воднянка. Този човек повярва в Иисус и неотдавна беше кръстен от другарите на Абнер. Той не молеше Иисус за изцеление, но Учителят прекрасно знаеше, че този страдащ е дошъл на закуската с надеждата да се избави от обсадилите Иисус тълпи и така с по-голяма вероятност да привлече неговото внимание. Този човек знаеше, че чудесата станаха рядкост, но той се надяваше, че неговото лошо положение може да пробуди в Учителя състрадание. И той не сгреши: когато влезе в стаята, както Иисус, така и лицемерният йерусалимски фарисей му обърнаха внимание. Фарисеят веднага се възмути, че на такъв човек е позволено да влиза в дома. Но Иисус погледна болния и му се усмихна толкова великодушно, че той се приближи и седна на пода. Към края на закуската Учителят обходи с поглед сътрапезниците си и, поглеждайки многозначително към подпухналия човек, каза: “Приятели мои, учители на Израил и учени законници, бих искал да ви задам един въпрос: законно ли е да изцеляваме болните и страдащите в събота?” Но присъстващите твърде добре познаваха Иисус; те запазиха мълчание, без да отговорят на неговия въпрос.

След това Иисус се приближи към мястото, където седеше болният, и хващайки го за ръка, каза: “Стани и си иди с мир. Ти не молеше за изцеление, но аз зная желанието на твоето сърце и вярата в твоята душа.” Преди този човек да излезе от стаята, Иисус се върна на своето място и, обръщайки се към седящите на масата, каза: “Моят Отец прави такива чудеса, не за да ви подмами в Царството, а за да разкрие Себе Си пред тези, които вече пребивават в Царството. Вие сте способни да разберете, че да постъпваш така, значи да постъпваш подобно на Отеца, защото кой от вас не би извадил веднага от кладенеца любимото си животно, даже ако то е паднало там в събота?” И доколкото никой не му отговори – както и затова, защото стопанинът на дома явно не одобряваше станалото, Иисус стана и се обърна към всички присъстващи: “Братя мои, ако са ви поканили на сватбен пир, не сядайте на най-почетното място, тъй като може да се случи така, че сред поканените гости да се окаже човек, който е по-известен от вас, и стопанинът ще дойде при вас и ще ви помоли да отстъпите това място на този друг, по-почетен гост. И тогава ще се наложи с позор да заемете по-малко почетно място до масата. Ако сте поканени на пир, вие ще постъпите мъдро, ако влизайки в трапезарията, намерите последното място и го заемете; и тогава домакинът, оглеждайки гостите, може да ви каже: “Приятелю мой, защо седна последен? Заеми по-почетно място”; и такъв човек ще се възвиси в присъствието на другите гости. Помнете, всеки, който възвисява сам себе си, ще бъде унижен, а същевременно този, който истински се смирява, ще се възвиси. Затова, когато давате обяд или вечеря, не канете само приятели, братя, роднини или

богати съседи, надявайки се те в отговор да ви поканят на своите празненства. Когато каните гости, канете понякога и бедни, осакатени и слепи. Така ще бъдете благословени в своето сърце, защото добре знаете, че куците и сакатите няма да могат да ви се отплатят за вашата милосърдна помощ.”

2. Притчата за тържествената вечеря

^{167:2.1 (1835.1)} Когато Иисус свърши да говори на сутрешната трапеза при фарисея, един от присъстващите законници, желаейки да прекъсне тишината, каза първото, което му мина през ума: “Блажен е, който вкуси хляба в Царството Божие”, което в тези времена беше обичаен израз. И тогава Иисус разказа притчата, която накара да се позамисли даже разположеният към него домакин. Той каза:

^{167:2.2 (1835.2)} “Един управител уреди тържествена вечеря, покани много гости и когато настъпи време за вечеря, изпрати слугите да оповестят поканените: “Идвайте, защото всичко е готово.” И всички, сякаш наговорили се, започнаха да се извиняват. Първият каза: “Аз купих земя и трябва да отида и да я видя; моля те, извини ме.” Друг каза: “Аз купих пет двойки бикове и трябва да отида да ги получа; моля те, извини ме.” Третият каза: “Аз току-що се ожених и затова не мога да дойда.” Слугите се върнаха в къщи и предадоха всичко това на господаря. Изслушвайки ги, стопанинът на дома се разгневи и каза на слугите: “Аз приготвих това сватбено празненство; охранените животни са заклани и всичко е готово за приема на гостите, но те пренебрегнаха моята покана: кой отишъл за своите земи, кой за стока; те не уважават даже моите слуги,

поканили ги да дойдат на моя пир. Поради това обходете по-бързо улиците и уличките на града, големите и междуселските пътища и доведете тук бедните и отхвърлените, слепите и сакатите, за да бъдат гости на пира.” И слугите направиха така, както заповяда техният господар, но и след това остана място за нови гости. Тогава господарят каза на слугите: “Вървете по главните и страничните пътища и повикайте всички, които намерите, за да се напълни моят дом. Защото, казвам ви, че никой от поканените от мен преди това няма да вкуси от моята вечеря.” И слугите направиха така, както им заповяда господарят, и домът му се напълни.”

^{167:2.3 (1835.3)} Изслушвайки тези думи, те се разотидоха. Всеки се прибра в къщи. Като минимум един от надсмиващите се фарисеи, присъстващи тази сутрин, разбра значението на тази притча, защото в този ден той беше кръстен и публично призна своята вяра в Евангелието за Царството. Вечерта Абнер повтори тази притча в своята проповед на общото събрание на вярващите.

^{167:2.4 (1835.4)} На следващия ден всички апостоли започнаха да се упражняват във философия, опитвайки се да обяснят значението на тази притча за тържествената вечеря. Макар че Иисус с интерес изслушваше всяко от различните тълкувания, той упорито отказваше да им помогне да разберат притчата. Той повтаряше само: “Нека всеки сам открие смисъла в своята собствена душа.”

3. Жената, обладана от Дух на Немош

^{167:3.1} (1835.5) Абнер се уговори за проповед на Учителя в синагогата в най-близката събота. Това стана първата поява на Иисус в синагогата оттогава, откакто всички те затвориха своите врати за неговото учение по разпореждане на Синедриона. Завършвайки службата си, Иисус погледна пред себе си и видя прегърбена жена на преклонна възраст със скръбно изражение на лицето. Тази жена отдавна беше обладана от страх; в нейния живот не беше останало място за радост. Слизайки от катедрата, Иисус се приближи към тази прегърбена старица и като я докосна по рамото, каза: “Жено, ако само беше повярвала, щеше напълно да се освободиш от своя дух на немощ.” И тази жена, която повече от осемнадесет години беше угнетявана от страх, който я държеше прегърбена и скована, повярва в думите на Учителя и благодарение на своята вяра веднага се изправи. Когато тя видя, че се е изправила, гръмко прослави Бога.

^{167:3.2} (1836.1) Независимо от това, че недъгът, от който страдаше тази жена, беше изключително психически – нейната прегърбеност беше следствие от депресия, хората решиха, че Иисус е изцелил истински физически недъг. Макар че богомолците на синагогата във Филадельфия се отнасяха дружелюбно към ученията на Иисус, главният управител на синагогата беше враждебно настроен фарисей. И доколкото той, както и богомолците, смяташе, че Иисус е изцелил физически недъг, той стана и, негодувайки заради това, че Иисус си е позволил да направи това в събота, каза на всеослушание: “Нима не са за работа шестте дни в седмицата? Ами идвайте и се изцелявайте в тези работни дни, а не в съботния ден.”

^{167:3.3 (1836.2)} След тези думи на враждебно настроения управител Иисус отново се качи на възвишението за ораторите и каза: “Защо да лицемерим? Нима всеки от вас не отвързва своя вол или овен от конюшната в събота и не го води на водопой? Ако такова действие е позволено в събота, не следва ли тази дъщеря на Авраам, скована от зло вече осемнадесет години, да бъде освободена от това и доведена до водите на свободата и живота даже в този съботен ден?” И докато жената продължи да възхвалява Бога, противникът на Иисус беше засрамен, а богомолците се радваха заедно с нея на нейното изцеление.

^{167:3.4 (1836.3)} В резултат на осъждането, което Иисус публично изказа тази събота, главният управител на синагогата беше свален от длъжност, а неговото място зае последовател на Иисус.

^{167:3.5 (1836.4)} Иисус често освобождаваше такива хора, станали жертва на страха, от духовна немощ, психически депресии и окови на страха. Но хората смятаха, че всички подобни недъзи са или физически болести, или случаи на обладаност от зли духове.

^{167:3.6 (1836.5)} В неделя Иисус отново учеше в синагогата и мнозина бяха кръстени от Абнер по пладне на този ден в реката, протичаща на юг от града. На следващия ден Иисус и десетте апостоли трябваше да тръгнат обратно за лагера при Пела, но им попречи пристигането на един от куриерите на Давид, доставил спешно съобщение за Иисус от неговите приятели във Витания, близо до Йерусалим.

4. Вестта от Витания

^{167:4.1} (1836.6) Късно вечерта в неделя, 26 февруари, във Филаделфия пристигна куриер от Витания със съобщение от Марта и Мария, в което се казваше: “Господи! Този, когото обичаш, е много болен.” Тази вест беше предадена на Иисус при завършване на вечерната беседа точно в момента, когато той се прощаваше с апостолите за нощта. Отначало Иисус нищо не отговори. Настъпи една от тези странни паузи, когато той сякаш общуваше с нещо външно и далечно. А след това, като вдигна очи, той се обърна към куриера и апостолите чуха неговите думи: “В действителност тази болест не води до смърт. Не се съмнявайте, че тя може да прослави Бога и да възвиси неговия Син.”

^{167:4.2} (1837.1) Иисус харесваше много Марта, Мария и техния брат Лазар; той ги обичаше и беше горещо привързан към тях. Неговата първа човешка подбуда беше веднага да тръгне към тях, за да им помогне, но на неговия обединен ум хрумна друга идея. Той почти се беше отказал от надеждата, че йерусалимските водачи ще приемат Царството, но продължаваше да обича своя народ и сега му хрумна план, съгласно който на книжниците и фарисеите на Йерусалим щеше да бъде предоставена още една възможност да приемат неговите учения. Той реши – ако такава е волята на Отеца – да направи това последно въззвание към Йерусалим най-съвършеното и могъщо деяние за целия си земен живот. Юдеите се държаха за своята представа за чудотворния избавител. И макар че той се отказваше да се спуска до материални чудеса или до мирска проява на политическа сила, този път той

действително поиска от Отеца съгласие да прояви своята още недемонстрирана власт над живота и смъртта.

167:4.3 (1837.2) Обикновено евреите погребваха своите покойници в деня на смъртта; в толкова горещ климат такава практика беше необходимост. Нерядко се случваше така, че в гробницата полагаха човек, намиращ се в почти коматозно състояние, и на втория или даже третия ден този човек излизаше от гробницата. Но евреите вярваха, че даже ако духът или душата може да остава редом с тялото в течение на два или три дни, той никога не се задържа тук повече от три дни, че към четвъртия ден разлагането става непреодолимо и че никога не се връща от гробницата след изтичането на такъв срок. Именно по силата на такива причини Иисус се задържа във Филаделфия още две нощи, преди да се подготви да отиде във Витания.

167:4.4 (1837.3) Затова рано сутринта в сряда той каза на своите апостоли: “Гответе се за път – спешно тръгваме за Юдея.” И когато апостолите чува тези думи на своя Учител, те се уединиха, за да се посъветват един с друг. Яков възглави съвещанието и те стигнаха до единодушното мнение, че би било безумие да позволят на Иисус отново да отиде в Юдея, след което те дойдоха при Иисус и му съобщиха своето единодушно мнение. Яков каза: “Учителю, преди няколко седмици ти беше в Йерусалим, където водачите търсеха твоята смърт, а народът искаше да те пребие с камъни. Тогава ти даде на тези хора възможността да приемат истината и ние няма да ти позволим отново да отидеш в Юдея.”

^{167:4.5 (1837.4)} На това Иисус каза: “Нима не разбирате, че в течение на дванадесет дневни часа човек може да изпълнява безопасно своята работа? Ако човекът върви по пътя през деня, той няма да се спъне, защото през деня е светло. Ако върви през нощта, може и да се спъне, защото няма светлина. Докато продължава моят ден, аз не се боя да влизам в Юдея. Бих искал да направя още едно чудо за тези юдеи; бих искал да им дам още един шанс да повярват дори при техните условия – условия, излизащи от външната слава и зрима демонстрация на могъществото на Отеца и любовта на Сина. Освен това нима не осъзнавате, че нашият приятел Лазар е заспал и аз бих искал да го пробудя от сън!”

^{167:4.6 (1837.5)} Тогава един от апостолите каза: “Учителю, ако Лазар е заспал, то непременно ще оздравее.” В тези времена сред евреите беше прието да се говори за смъртта като за форма на сън, но доколкото апостолите не разбраха, че Лазар е напуснал този свят, Иисус повтори на ясен език: „Лазар е мъртъв. И даже ако това не спаси други, аз се радвам за вас, че не съм бил там, защото у вас ще се появи ново основание да повярвате в мен; и това, което видите, трябва да ви укрепи при подготовката за деня, когато ви напусна и отида при Отеца.”

^{167:4.7 (1838.1)} Като видя, че не успяват да го убедят да не ходи в Юдея и че някои апостоли не желаят даже да го съпровождат, Тома се обърна към своите другари с думите: “Ние разказахме на Учителя за нашите опасения, но той е изпълнен с решимост да отиде във Витания. Аз съм уверен, че това е краят; те със сигурност ще го убият. Но ако такава

е волята на Учителя, нека да се държим мъжки; да тръгнем и ние на път, за да умрем заедно с него.” И така беше винаги: по въпросите, които изискваха обмисляне, постоянство и мъжество, Тома винаги беше устоите на дванадесетте апостола.

5. По пътя към Витания

167:5.1 (1838.2) Иисус отиде в Юдея, съпровождан от приблизително петдесет приятели и врагове. В сряда, по време на обедната трапеза, той излезе пред своите апостоли и останалите членове на тази група с беседа на тема “Условията за спасение” и в края на този урок разказа притчата за фарисея и митаря (събирача на налози). Иисус каза: “И така, вие виждате, че Отецът дава спасение на децата човешки и това спасение е безвъзмезден дар за всеки смъртен, чиято вяра му позволява да стане син на божественото семейство. Човек не може да направи нищо, за да заслужи това спасение. С лицемерни деяния няма да купиш Божието благоволение и с публични молитви няма да запълниш отсъствието на жива вяра в сърцето. Със своето показно служене можете да излъжете хората, но Бог гледа във вашите души. Ето добър пример за това, за което говоря. Двама души отишли в храма да се помолят: единият фарисей, а другият – митар. Фарисеят стоеше и се молеше за себе си: “Боже! Благодаря ти, че не приличам на другите хора – грабители, неуки, несправедливи, прелюбодейци, или даже на този митар Аз постя два пъти седмично и отдавам една десета от всички свои доходи.” Митарят, застанал встрани, не смеел даже да вдигне очи към небето и, биейки се в гърдите, говорел: “Боже! Бъди милостив към мен, грешника!” Казвам ви, че по-скоро

митарят, а не фарисеят, си е отишъл в къщи с одобрението Божие, защото всеки възвисяващ сам себе си ще бъде унижен, а унижаващият себе си – ще се възвиси.”

^{167:5.2 (1838.3)} Тази нощ в Йерихон враждебно настроените фарисеи, както някога техните другари в Галилея, се опитаха да хванат Учителя в капан – да го склонят да обсъжда брака и развода, но Иисус изкусно се отклони от техните опити да го сблъскат с техните закони, регулиращи развода. Както митарят и фарисеят бяха пример за добра и лоша религия, така техните правила за развода служеха за противопоставяне между най-добрите закони на брачния кодекс на евреите и позорната разпуснатост на фарисейските тълкувания на бракоразводния устав на Мойсей. Фарисеят съдеше себе си по низшите мерки; митарят съизмерваше себе си с най-висшия идеал. За фарисея набожността беше средство за потопяване в лицемерно бездействие, увереност в лъжливата духовна безопасност; за митаря набожността беше средство за пробуждане на неговата душа до осъзнаване на необходимостта от покаяние и изповед и до приемането чрез вярата на милосърдна прошка. Фарисеят търсеше законност; митарят търсеше милосърдие. Законът на вселената гласи: молете и ще ви се въздаде; търсете и ще намерите.

^{167:5.3 (1838.4)} Макар че Иисус не позволи да го въвлекат в спор с фарисеите относно развода, той провъзгласи позитивното учение, разкриващо висшите идеали относно брака. Той възвиси брака като най-идеалното и висшето от всички човешки отношения. Точно така даде да се разбере,

че рязко осъжда немарливостта и несправедливостта на бракоразводната практика на йерусалимските евреи, позволяващи в тези времена на мъжа да се развежда със своята жена по най-незначителния повод – например, въз основа на това, че тя готви лошо, че е лоша домакиня или просто защото той е увлечен от жена с по-привлекателна външност.

^{167:5.4 (1839.1)} Но фарисеите даже учеха, че тази облекчена практика на развода е особена привилегия, предоставена на еврейския народ, на първо място – на фарисеите. Затова, макар че Иисус се отказа да направи изявления за брака и развода, той крайно рязко осъждаше тези позорни издевателства над брака и отбелязваше тяхната несправедливост по отношение на жените и децата. Той никога не одобряваше която и да е форма на развод, даваща на мъжа предимство пред жената. Учителят одобряваше само тези учения, които дават на жената равни права с мъжа.

^{167:5.5 (1839.2)} Макар че Иисус не предлагаше нови норми, регулиращи брака и развода, той призоваваше евреите да съблюдават своите собствени закони и по-висши учения. Той постоянно обръщаше вниманието им на Писанията, стремейки се да подобри техните обичаи съгласно дадените социални норми. Поддържайки по този начин високи и идеални представи за брака, Иисус изкусно избягваше сблъсъка със своите опоненти по въпросите на социалните норми, отразени както в техните писани закони, така и в почитаните от тях бракоразводни привилегии.

^{167:5.6 (1839.3)} На апостолите им беше много трудно да разберат нежеланието на Учителя да излезе с позитивни изявления относно научните, социални, икономически и политически проблеми. Те не разбираха докрай, че неговата земна мисия е посветена изключително на разкриването на духовните и религиозни истини.

^{167:5.7 (1839.4)} По-късно тази вечер, след беседата на Иисус за брака и развода, апостолите в лични беседи му зададоха много допълнителни въпроси и неговите отговори им позволиха да се избавят от множество недоразумения. В заключение Иисус каза: “Бракът е благородно дело и всички хора трябва да се стремят към него. Това, че Синът Човешки изпълнява своята земна мисия в самота, по никакъв начин не говори за привлекателността на брака. Аз постъпвам така по волята на Отеца, но същият този Отец е предписал да се създадат мъже и жени и божествената воля се състои в това, мъжете и жените да намират своето висше служене и донасяната от това служене радост в семейството, което се създава за приемането и възпитанието на децата, в създаването на които родителите стават партньори на Творците на небето и земята. Затова мъжът оставя баща си и майка си и се съединява с жената и двамата стават едно.”

^{167:5.8 (1839.5)} Така Иисус избави апостолите от много съмнения относно брака и проясни много недоразумения относно развода; в същото време той направи много за възвисяване на техните идеали за социален съюз и повишаване тяхното уважение към жените, децата и семейството.

6. Благославянето на малките деца

^{167:6.1 (1839.6)} Тази вечер идеите на Иисус за брака и благословеността на децата станаха достояние на целия Йерихон, затова на следващата сутрин, дълго преди Иисус и апостолите да започнат да се приготвят за път и още преди закуска, десетки майки дойдоха тук, където се беше установил Иисус, носейки своите деца и водейки ги за ръка, за да го молят да благослови малчуганите. Когато апостолите излязоха и видяха събралите се тук майки със своите деца, те се опитаха да ги отпратят, но тези жени заявиха, че ще си отидат, едва след като Учителят положи на децата им ръце и ги благослови. И когато апостолите започнаха гръмко да ругаят тези майки, Иисус, чувайки шума, излезе и възмутено ги порица, като каза: “Нека малките деца дойдат при мен; не ги спирайте, защото такива като тях принадлежат на Царството небесно. Истина, истина ви казвам: който не приеме Царството Божие като дете, той едва ли ще може да влезе в него и да достигне пълна духовна зрелост.”

^{167:6.2 (1840.1)} След като каза това на своите апостоли, Учителят прие всички деца и положи на тях ръце, вселявайки със своите думи мъжество и надежда в техните майки.

^{167:6.3 (1839.8)} Иисус често разказваше на своите апостоли за небесните обители, където еволюиращите Божии деца трябва да растат духовно така, както в този свят децата растат физически. И наистина, свещеното нерядко изглежда обикновено – както в този ден, когато тези деца и техните майки не се досещаха, че разумните същества във вселената Небадон гледат децата на Йерихон, играещи със Създателя на вселената.

^{167:6.4 (1839.9)} Положението на жените в Палестина беше значително подобро благодарение на учението на Иисус. Това би станало и в целия останал свят, ако неговите последователи не се отдалечиха толкова от онова, на което той толкова старателно ги учеше.

^{167:6.5 (1839.10)} Тук, в Йерихон, в хода на обсъждането на началното религиозно обучение на децата в духа на божественото поклонение, Иисус внушаваше на своите последователи огромната ценност на красотата като влияние, извикващо потребност от поклонение, особено при децата. С наставления и пример Учителят разкриваше ценността на поклонението пред Създателя в естественото обкръжение на сътворения свят. Той предпочиташе да общува с небесния Отец сред дърветата и в обкръжението на низшите създания на света на природата. Той се радваше, съзерцавайки Ощеца във въодушевяващата гледка на звездните светове на Синовеите-Създатели.

^{167:6.6 (1839.11)} Когато хората са лишени от възможността да се покланят на Бога в природния храм, те трябва да направят всичко, което е по силите им, за създаване на храмове на красотата — привлекателни в своята простота художествено оформени светилища, където, заедно с интелектуалния подход към духовното общуване с Бога, биха могли да се пробуждат най-висшите човешки емоции. Истината, красотата и светостта са могъщи и действени помощници в истинското поклонение. Но само богатата украсеност и прекомерната натруфеност на сложното и показно човешко изкуство не спомагат за духовно общуване. Красотата е най-религиозна, когато е най-

проста и естествена. Какво нещастие, че децата за пръв път се запознават с публичното поклонение в хладни и голи помещения, изцяло лишени от увличаща красота и толкова далеч от каквито и да било признаци за добро настроение и въодушевяваща святост! Детето следва да се запознае с поклонението сред природата, а впоследствие то трябва да съпровожда своите родители в обществените домове за религиозни събирания, които трябва да бъдат поне толкова привлекателни и художествено прекрасни, както и домът, в който то живее.

7. Разговорът за ангелите

^{167:7.1 (1840.6)} Докато те се изкачваха по хълмовете, отправяйки се от Йерихон към Витания, Натанаил през голяма част от пътя вървеше редом с Иисус и от обсъждането на децата във връзка с Царството небесно те постепенно стигнаха до въпроса за служенето на ангелите. Накрая Натанаил попита Иисус: “Отчитайки това, че първосвещеникът е садукей, а садукееите не вярват в ангели, какво следва да говорим на народа за небесните помощници?” Тогава, в частност, Иисус каза:

^{167:7.2 (1841.1)} “Ангелските войнства са отделна категория от създадени същества; те изцяло се различават от материалната категория на смъртните създания и действат като особена група вселенски разумни същества. Ангелите не се отнасят към тази група създания, които са наречени в Писанията “Синове Божии”; те не принадлежат и към прославените духове на смъртните хора, възхождащи през небесните обители. Ангелите са непосредствено създадена категория и не се размножават. Само духовното родство

обединява ангелското войнство с човешкия род. На един от етапите от своя прогрес при възхождането към Отеца в Рая човек действително преминава през състоянието на същество, аналогично на ангела, но смъртният човек никога не става ангел.

^{167:7.3 (1841.2)} За разлика от човека, ангелите никога не умират. Ангелите са безсмъртни, стига да не бъдат въввлечени в греха – както стана това с онези от тях, които се оказаха свързани с лъжата и измамата на Луцифер. Ангелите са небесни духовни слуги и не са нито премъдри, нито всемогъщи. Но всички верни ангели са наистина чисти и свети.

^{167:7.4 (1841.3)} И нима не помните как някога ви говорех, че ако вашите духовни очи бяха помазани, щяхте да видите как се разтварят небесата и как възхождат и низхождат ангелите Божии? Именно благодарение на служенето на ангелите един свят поддържа връзка с другите, защото нима не ви повтарях често, че имам и други овце, които не принадлежат към това стадо? И тези ангели не са шпиони на духовния свят, които ви следят, а след това отиват при Отеца, за да му разкажат за помислите на вашето сърце и да съобщят за делата в плът. Отецът не се нуждае от такова служене, доколкото във вас живее Неговият собствен дух. Но тези ангелски духове действително информират една част от небесното творение за делата на другите, подалечни части на вселената. И много от ангелите, участващи в управлението на Отеца и действащи във вселената на Синовете, биват изпращани в служба на човешките раси. Когато ви учех, че много от тези

серафими са попечителски духове, аз не използвах образен език или поетически стил. И всичко това е така, макар че на вас ви е трудно да разберете тези неща.

^{167:7.5 (1841.4)} Много от тези ангели участват в спасението на хората, защото нима не ви разказвах за радостта, която обхваща серафима, когато душата решава да се откаже от греха и да пристъпи към търсене на Бога? Аз ви разказвах и за радостта от *присъствието на ангелите* небесни за един каещ се грешник, с това давайки да се разбере, че съществуват и други, по-висши категории небесни същества, които също се занимават с духовното благополучие и божествения прогрес на смъртния човек.

^{167:7.6 (1841.5)} Освен това тези ангели имат пряко отношение към средствата, с помощта на които духът на човека се освобождава от съда от плът [тялото – б.р.] и неговата душа се препраща в небесните обители. Ангелите са надеждни небесни проводници на човешката душа в течение на този неизследван и неопределен период от време, който преминава между смъртта в плът и началото на нов живот в обителите на духа.”

^{167:7.7 (1841.6)} И той щеше да продължи да говори с Натанаил за служенето на ангелите, ако не беше Марта, която узна за приближаването на Учителя към Витания от своите другари, видели как той се спуска от източните хълмове. И тя забърза към него, за да го посрещне.

Документ 168. Възкресяването на Лазар

^{168:0.1 (1842.1)} БЕШЕ малко след обяд, когато Марта излезе от Витания да посрещне Иисус, спускащ се от гребена на съседния хълм. Изминаха вече четири дни от смъртта на нейния брат Лазар, погребан в семейната гробница в далечния край на градината в неделя следобед. Сутринта този ден, четвъртък, входът на гробницата беше затворен с камък.

^{168:0.2 (1842.2)} Когато Марта и Мария изпратиха на Иисус съобщение за болестта на Лазар, те не се съмняваха, че Учителят ще предприеме нещо. Те знаеха, че техният брат е безнадеждно болен, и макар че едва ли се надяваха, че Иисус ще захвърли своя труд като учител и проповедник, за да им дойде на помощ, тяхната увереност в неговите способности на изцелител беше толкова голяма, че им се струваше: достатъчно е той да произнесе нуждите думи и Лазар веднага ще оздравее. И когато Лазар умря няколко часа, след като куриерът тръгна от Витания към Филадельфия, те решиха, че това е станало поради факта, че Учителят твърде късно е узнал за болестта на техния брат, когато Лазар беше мъртъв вече няколко часа.

^{168:0.3 (1842.3)} Но както те, така и всички техни вярващи приятели, бяха крайно озадачени от съобщението, доставено от куриерите във Витания през първата половина на деня във вторник. Пратеникът твърдеше, че със своите уши е чул как Иисус е казал: "... Тази болест в действителност не е за смърт." Те също така не можеха да разберат защо той не им е изпратил вест и не е предложил някаква друга помощ.

^{168:0.4 (1842.4)} Много приятели от съседните селища и Йерусалим дойдоха тук, за да утешат убитите от мъка сестри. Лазар и неговите сестри бяха деца на състоятелен и уважаван евреин, старейшина на това неголямо село Витания. И независимо от това, че и тримата отдавна бяха убедени последователи на Иисус, те се ползваха с огромно уважение сред всички, които ги познаваха. Те бяха наследили обширни лозя и маслиненни градини, разположени в покрайнините, и за тяхното богатство говореше и това, че можеха да си позволят да построят на своя семеен участък семейна гробница, в която вече бяха положени и двамата им родители.

^{168:0.5 (1842.5)} Мария беше изгубила надежда за пристигането на Иисус и се предаде на своята мъка, но Марта не загуби надежда чак до тази сутрин, когато те затвориха входа към гробницата с камък и го запечатаха. Но и след това тя помоли съседското момче да следи пътя за Йерихон от върха на хълма на изток от Витания и именно този юноша ѝ извести за приближаването на Иисус и неговите приятели.

^{168:0.6 (1842.6)} Срещайки Иисус, Марта падна в краката му и възкликна: “Учителю, ако ти беше тук, моят брат щеше да е жив!” Марта беше обхваната от много опасения, но тя с нищо не издаде своите съмнения и не посмя да критикува поведението на Учителя в това, което се отнасяше до смъртта на Лазар. Когато тя замлъкна, Иисус се наклони и, изправяйки я на крака, каза: “Само вярвай, Марта, и твоят брат ще възкръсне отново.” Марта отговори: “Аз зная, че

той ще възкръсне в последния ден; аз и сега вярвам, че нашият Отец ще ти даде всичко, което поискаш.”

^{168:0.7 (1843.1)} Тогава Иисус, гледайки Марта в очите, каза: “Аз съм възкресението и животът; вярващият в мен, дори да умре, ще живее. И всеки, който живее и вярва в мен, наистина никога няма да умре. Марта, ти вярваш ли в това?” И Марта отговори на Учителя: “Да, аз вече отдавна вярвам в това, че ти си Избавителят, Синът на живия Бог – този, който трябваше да дойде в този свят.”

^{168:0.8 (1843.2)} Когато Иисус попита за Мария, Марта веднага отиде в дома и прошепна на сестра си: “Учителят е тук и те вика.” Чувайки това, Мария бързо стана и побърза да отиде при Иисус, който все още оставаше на известно разстояние от дома – там, където го срещна Марта. Приятелите, които бяха с Мария и се опитваха да я утешат, виждайки, че тя по спешност стана и излезе, я последваха, решавайки, че тя отива при гробницата, за да оплаква Лазар.

^{168:0.9 (1843.3)} Много от присъстващите бяха най-злите врагове на Иисус. Именно затова Марта отиде да го посрещне сама. По същата причина тя тайно съобщи на Мария, че той пита за нея. Макар че Марта жадуваше да види Иисус, на нея ѝ се искаше да избегне възможните йерусалимски врагове. Марта се канеше да остане в дома заедно с техните приятели, докато Мария посреща Иисус, но нейният план не успя, защото всички последваха Мария и неочаквано се натъкнаха на Учителя.

^{168:0.10} (1843.4) Марта заведе Мария при Иисус. Виждайки Учителя, Мария падна в краката му и възкликна: “Ако ти беше тук, моят брат нямаше да умре!” И когато Иисус видя как всички те скърбят за смъртта на Лазар, неговата душа се проникна от състрадание.

^{168:0.11} (1843.5) Забелязвайки, че Мария се приближи към Иисус, за да се поздрави с него, скърбящите се отместиха настрана, а Марта и Мария започнаха да беседват с Учителя, слушайки неговите утешителни думи и призови да запазят силна вяра в Отеца, изцяло да се подчинят на божествената воля.

^{168:0.12} (1843.6) Човешкият разум на Иисус беше крайно развълнуван от сблъсъка между неговата любов към Лазар и осиротелите сестри и възмущението и презрението към показната и лицемерна демонстрация на чувства в някои от тези невярващи и кръвожадни юдеи. Иисус беше дълбоко възмутен от показването от част от мнимите приятели на Лазар на изкуствена и външна скръб, доколкото подобна фалшива скръб се съчетаваше в техните души с толкова ожесточена враждебност към самия него. При все това някои от тези евреи бяха искрени в своите чувства и бяха истински приятели на семейството.

1. В гробницата на Лазар

^{168:1.1} (1843.7) След няколко минути Иисус, утешавайки Марта и Мария встрани от скърбящите, попита: “Къде го положихте?” Марта отговори: “Ела и виж.” Учителят мълчаливо вървеше след двете скърбящи сестри и плачеше. Когато приятелски настроените евреи, които го

следваха, видяха неговите сълзи, един от тях каза: “Виж колко обичаше Лазар. Нима той, който даде зрение на слепия, не можа да предпази този човек от смъртта?” Към това време те вече стояха край семейната гробница – неголяма естествена пещера или вдлъбнатина в издадената част на скалата, възвисяваща се приблизително на около десет метра в далечния край на градинския участък.

168:1.2 (1844.1) На нас ни е трудно да обясним на човешкия разум какво именно предизвика сълзите на Иисус. Макар че в наше разпореждане има резултати от регистрацията на обединените човешки емоции и божествени мисли, зафиксирани в разума на Личностния Настройчик, ние не сме съвсем уверени в действителната причина за тези емоционални прояви. Склонни сме да смятаме, че Иисус плачеше под въздействието на цял ред чувства и мисли, протичащи в това време в неговото съзнание, а именно:

168:1.3 (1844.2) 1. Той изпитваше неподправено, пълно с печал състрадание към Марта и Мария; дълбоко и по човешки обичаше тези сестри, загубили своя брат.

168:1.4 (1844.3) 2. Неговият разум беше смутен от присъствието на тълпа скърбящи, някои от които бяха искрени, а други само се преструваха. Него винаги го възмущаваше показната проява на скръб. Той знаеше, че сестрите обичат своя брат и не се съмняват в спасението на вярващите. Възможно е тези противоречиви чувства да обясняват защо той заплака, когато се приближиха към гробницата.

168:1.5 (1844.4) 3. Той истински се съмняваше следва ли Лазар да се възвръща към земния живот. Неговите сестри

действително се нуждаеха от това, макар че той прекрасно знаеше, че на Лазар предстои да премине през жестоки преследвания поради това, че ще стане най-голямата демонстрация на божественото могъщество на Сина Човешки.

^{168:1.6 (1844.5)} А сега ние можем да разкажем интересен и поучителен факт. Независимо че настоящият разказ се разгръща като естествено и нормално за човешкия живот събитие, в него има много любопитни допълнителни аспекти. Макар че куриерът пристигна при Иисус в неделя и му разказа за болестта на Лазар и макар че Иисус предаде съобщението, че това “не е за смърт”, заедно с това той лично се яви във Витания и даже попита сестрите: “Къде го положихте?” Макар че всичко това позволява да се предположи, че Учителят е действал съобразно условията на този живот и в съответствие с ограничените познания на човешкия разум, при все това архивите на вселената показват, че Личностният Настройчик на Иисус се е разпоредил за безсрочно задържане на Настройчика на Лазар на планетата след смъртта и че това разпореждане е било регистрирано петнадесет минути преди Лазар да изпусне последния си дъх.

^{168:1.7 (1844.6)} Знаел ли е божественият разум на Иисус още преди смъртта на Лазар, че той ще го възкреси от мъртвите? Това не ни е известно. Ние знаем само това, за което разказваме тук.

^{168:1.8 (1844.7)} Много от враговете на Иисус се подиграваха над неговите чувства и си говореха: “Ако този човек му е бил толкова скъп, защо той толкова дълго се забави преди да

се появи във Витания? Ако това, което говорят за него е истина, то защо той не спаси своя любим приятел? Каква полза да изцелява странични хора в Галилея, ако не може да спаси този, когото обича?” И те всячески се надсмиваха и омаловажаваха ученията и направеното от Иисус.

^{168:1.9 (1844.8)} Така в този четвъртък, към два и половина следобед, всичко беше готово за това, в малкото селище Витания да стане най-голямото от всички чудеса, свързани със земното служене на Михаил Небадонски – най-голямата демонстрация на божествено могъщество за цялата негова инкарнация в плът, тъй като неговото собствено възкресение стана, след като той беше освободен от оковите на смъртния живот.

^{168:1.10 (1845.1)} Неголямата група, събрала се край гробницата на Лазар, даже не се досещаше, че редом с нея се намира огромна маса небесни същества, събрани под ръководството на Гавраил, които с нетърпение очакват указанията на Личностния Настройчик на Иисус, готови да изпълнят повелята на своя любим Суверен.

^{168:1.11 (1845.2)} Когато Иисус произнесе своята заповед – “Махнете камъка!”, събраните небесни същества се приготвиха за драматичното възкресяване на Лазар и възстановяването му в образа на неговата смъртна плът. В сравнение с обичайния метод на възкресяване на смъртните в моронтийна форма такова възкресение е значително по-сложно за изпълнение и изисква участието на много по-голям брой небесни личности и несравнимо по-широко привличане на вселенски средства.

^{168:1.12 (1845.3)} Когато Марта и Мария чуха тази заповед на Иисус – да отместят камъка, закриващ входа към гробницата, в тях нахлуха противоречиви чувства. Мария се надяваше, че Лазар ще бъде възкресен от мъртвите, но Марта – макар и споделяща до известна степен вярата на своята сестра – повече се безпокоеше от това, че в такъв вид Лазар не бива да бъде показван на Иисус, апостолите и приятелите им. Марта попита: “Нужно ли е да отместваме камъка? Изминаха вече четири дни, откакто моя брат умря, и тялото е започнало да се разлага.” Марта каза това още и затова, защото не знаеше защо Учителят поиска да махнат камъка. Тя мислеше, че може би Иисус желае за последен път да погледне Лазар. Нейното отношение не беше твърдо и определено. Докато те стояха в нерешителност пред камъка, Иисус попита: “Нима не ви казах веднага, че тази болест не е за смърт? Нима не дойдох да изпълня своето обещание? И сега, когато дойдох при вас, нима не ви казах, че ако само повярвате, ще видите славата Божия? Защо се съмнявате? Колко още трябва, докато започнете да вярвате и да се подчинявате?”

^{168:1.13 (1845.4)} Когато Иисус замлъкна, неговите апостоли, заедно със съседите, които бяха предложили да им помогнат, хванаха камъка и го отместиха от входа към гробницата.

^{168:1.14 (1845.5)} Сред евреите беше разпространено вярването, че капката жлъч върху острието на меча на ангела на смъртта започва да действа към края на третия ден и действието ѝ се проявява напълно на четвъртия ден. Те допускаха, че до края на третия ден душата на човека може да се намира

близо до гробницата, опитвайки се да оживи мъртвото тяло; но те твърдо вярваха, че до разсъмване на четвъртия ден душата отива там, където пребивават духовете на покойниците.

^{168:1.15 (1845.6)} Тези поверия и мнения за мъртвите и за това, как духът напуска умрелия човек, трябваше да убедят всички хора, намиращи се сега край гробницата на Лазар, както и всички, които можеха да узнаят за това, което предстоеше да стане тук, че даденият случай е действително и истинско възкресение от мъртвите, лично извършено от този, който заяви, че е “възкресението и животът”.

2. Възкресяването на Лазар

^{168:2.1 (1845.7)} Приблизително четиридесет и петте човека, стоящи пред гробницата, смътно различаваха фигурата на Лазар, загърнат в пелена и лежащ в долната дясна ниша на погребалната пещера. Докато тези земни създания стояха там в напрегната тишина, множество небесни същества заеха своите места, готови да започнат да действат по сигнал на своя предводител, Гавраил.

^{168:2.2 (1846.1)} Иисус вдигна очи към небето и каза: “Татко! Благодаря ти, че ме чу и удовлетвори моята молба. Аз зная, че винаги ме чуваш, но говоря така с Теб заради тези, които стоят тук, за да повярват, че Ти си ме изпратил в този свят, и за да знаят, че Ти действаш заедно с мен в изпълнение на това, което ни предстои да извършим.” И когато свърши да се моли, той извика със силен глас: “Лазаре, излез!”

^{168:2.3} (1846.2) Макар че наблюдаващите станалото хора останаха неподвижни, огромното небесно войнство се задвижи, със съвместни усилия изпълнявайки повелята на Създателя. Само след дванадесет секунди урантийско време безжизненото тяло на Лазар оживя и скоро той вече седеше на края на каменното ложе, на което той беше положен. Неговото тяло беше загърнато в погребално платно, а лицето му беше покрито с кърпа. Когато той стана пред тях – жив, Иисус каза: “Развържете го, нека върви.”

^{168:2.4} (1846.3) Всички, освен апостолите, Марта и Мария, побегнаха към дома бледи от страх и потресени от дълбините на душата си. Макар че някои останаха, мнозина спешно се разотидоха по домовете си.

^{168:2.5} (1846.4) Лазар поздрави Иисус и апостолите, а след това попита защо е обвит в погребално платно и защо се е събудил в градината. Иисус и апостолите се отместиха встрани, докато Марта разказваше на Лазар за неговата смърт, погребение и възкресение. На нея ѝ се наложи да му обясни, че той е умрял в неделя и е бил съживен в четвъртък, доколкото той беше загубил усет за времето от момента, в който заспа смъртен сън.

^{168:2.6} (1846.5) Когато Лазар излезе от гробницата, Личностният Настройчик на Иисус, станал вече глава на своята категория в локалната вселена, даде команда на бившия Настройчик на Лазар, който очакваше по-нататъшни инструкции, да се върне отново в своята обител – разума и душата на възкресения човек.

^{168:2.7 (1846.6)} След това Лазар се приближи до Иисус и заедно със своите сестри падна в нозете на Учителя, благодарейки и прославяйки Бога. Хващайки Лазар за ръка, Иисус го изправи и каза: “Сине мой, това, което стана с теб, предстои да бъде изпитано и от всички, които вярват в Евангелието, само че те ще бъдат възкресени в по-великолепен облик. Ти ще станеш живо свидетелство за провъзгласената от самия мен истина — аз съм възкресението и животът. Но да отидем в дома и да се подкрепим с храната, необходима за тези физически тела.”

^{168:2.8 (1846.7)} Докато вървяха към дома, Гавраил освободи допълнителните групи от събралото се тук небесно войнство и фиксира първия — и последен, случай на възкресяване на смъртно създание на Урантия в подобие на смъртно физическо тяло.

^{168:2.9 (1846.8)} Лазар едва ли беше способен да разбере какво е станало. Той знаеше, че е бил сериозно болен, но помнеше само, че е заспал и е бил събуден. Той никога не можа да разкаже нищо за четирите дни, прекарани в гробницата, защото се намираше в безсъзнателно състояние. Времето не съществува за тези, които заспиват съня на смъртта.

^{168:2.10 (1846.9)} Макар че в резултат от това чудо мнозина повярваха в Иисус, други само затвърдиха своето решение да го отхвърлят. Към обед на следващия ден тази новина се разнесе в целия Йерусалим. Десетки мъже и жени отидоха във Витания, за да видят Лазар и да поговорят с него, а разтревожените и объркани фарисеи бързо свикаха заседание на Синедриона, за да решат как да реагират на тези нови събития.

3. Заседанието на Синедриона

^{168:3.1 (1847.1)} Независимо че свидетелството на този възкресен от мъртвите човек направи много, за да се укрепи вярата на огромен брой последователи на Учителя, то практически не повлия върху отношението на йерусалимските водачи и управители и само затвърди тяхното решение по-бързо да приключат с Иисус и да сложат край на неговия труд.

^{168:3.2 (1847.2)} В един часа на следващия ден, в петък, се състоя заседанието на Синедриона, на което предстоеше да продължи обсъждането на въпроса: “Какво да правим с Иисус от Назарет?” След повече от двучасова дискусия и язвителни дебати един от фарисеите предложи да приемат резолюция, призоваваща незабавно да предадат Иисус на смърт и заявяваща, че той представлява заплаха за Израил; резолюцията формално задължаваше Синедриона да произнесе решение за смърт без съд и без да се съобразява с никакви прецеденти.

^{168:3.3 (1847.3)} Внушителното висше събрание на юдейските вождове вече неведнъж беше вземало решение да задържи Иисус и да го предаде на съд по обвинение в богохулство и многобройни нарушения на свещения юдейски закон. Веднъж те вече бяха стигали дотам да заявят, че той следва да умре, но в дадения случай Синедрионът за пръв път изяви намерение да произнесе смъртна присъда преди съда. Но това решение не стигна до гласуване, тъй като след нечуваното предложение четиринадесет от членовете на Синедриона веднага отказаха своите пълномощия. Макар че решенията по техните оставки бяха взети едва

след почти две седмици, в този ден тези четиринадесет човека напуснаха Синедриона и повече не взеха участие в неговите заседания. При последващото разглеждане на тези оставки бяха изгонени още пет човека, заподозрени в съчувствие към Иисус. Избавяйки се от тези деветнадесет човека, Синедрионът беше готов да съди Иисус и практически единодушно да му произнесе присъда.

^{168:3.4 (1847.4)} На следващата седмица Лазар и неговите сестри застанаха пред Синедриона. След като бяха изслушани техните показания, не остана и сянка на съмнение, че Лазар е бил възкресен от мъртвите. Макар че действията на Синедриона практически признаха факта на възкресяването на Лазар, протоколите от заседанието съдържаха резолюция, приписваща това и всички останали извършени от Иисус чудеса на силата на княза на дяволите, с когото, както се твърдеше, бил свързан Иисус.

^{168:3.5 (1847.5)} Независимо от източника на чудотворната сила на Иисус еврейските водачи бяха убедени, че ако не го спрат веднага, то скоро в него ще повярва целият обикновен народ; освен това те бяха уверени в сериозното усложняване на отношенията с римските власти, тъй като множество вярващи в Иисус хора го смятаха за Месия, за избавител на Израил.

^{168:3.6 (1847.6)} Именно на това заседание първосвещеникът Каяфа за пръв път произнесе старото еврейско изречение, което впоследствие той неведнъж повтаряше: “По-добре да умре един човек, отколкото да загине цял народ.”

^{168:3.7 (1847.7)} Макар че по обед в този тревожен петък Иисус беше предупреден за планове на Синедриона, той никак не се разтревожи и продължаваше своя съботен отдых при приятели във Витфагия, едно селце близо до Витания. Рано сутринта в неделя Иисус и апостолите се събраха, както се и бяха уговорили, в дома на Лазар и вземайки си довиждане с витанското семейство, тръгнаха обратно към лагера край Пела.

4. Отговорът на молитвите

^{168:4.1 (1848.1)} По пътя от Витания за Пела апостолите зададоха на Иисус много въпроси; Учителят отговори охотно на тях, с изключение на тези, които се отнасяха до подробностите по възкресяването на мъртвите. Такива проблеми бяха над разбирането на апостолите; затова Учителят се отказа да обсъжда тези въпроси с тях. Напускайки Витания тайно, те бяха сами. И затова Иисус се възползва от възможността да разкаже на десетте апостоли много неща, които, както той смяташе, щяха да ги подготвят за надигащите се изпитания.

^{168:4.2 (1848.2)} Развълнувани от последните събития, апостолите прекараха много време в обсъждане на своите неотдавнашни впечатления, свързани с молитвата и отговорите на нея. Всички те помнеха изявлението на Иисус пред витанския куриер във Филадельфия, когато той ясно каза: “Тази болест не е за смърт.” При все това, независимо от това обещание Лазар действително беше умрял. Целия този ден те постоянно се връщаха към този въпрос – отговора на молитвата.

^{168:4.3 (1848.3)} Отговорите на Иисус на техните многобройни въпроси могат да бъдат обобщени по следния начин:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Молитвата е самоизражение на крайния разум в опита му да се приближи към Безкрайното. Затова появата на молитвата неизбежно се ограничава със знанието, мъдростта и атрибутите на крайното; така отговорът неизбежно трябва да се обуславя от видения, цели, идеали и прерогативи на Безкрайното. Невъзможно е да се проследи непрекъснатата последователност на материалните явления между формирането на молитвата и възприемането на пълен духовен отговор на нея.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. Когато стане явно, че молитвата е останала без отговор, често забавянето предвещава още по-добър отговор, който – по силата на някаква основателна причина – съществено се е забавил. Когато Иисус каза, че болестта на Лазар в действителност не е за смърт, той вече беше мъртъв от единадесет часа. Нито една искрена молитва не остава без отговор, освен когато по-висшата гледна точка на духовния свят намери по-добър отговор; отговор, който удовлетворява молбата на човешкия дух в противоположност на молитвата само на разума на човека.

^{168:4.6 (1848.6)} 3. Когато молитвите на времето са продиктувани от духа и изразени във вярата, те нерядко са толкова обширни и всеобхватни, че да се отговори на тях може само във вечността; крайната молба е понякога толкова преизпълнена от стремеж към Безкрайното, че се налага отговорът да се отлага продължително време в очакване на появата в създанието на адекватна способност за възприемане; проникнатата от вяра молитва може да бъде

толкова всеобхватна, че получаването на отговора да е възможно само в Рая.

^{168:4.7 (1848.7)} 4. По своята същност отговорите на молитвата на смъртния разум често са такива, че могат да бъдат приети и осъзнати, едва след като същият този възнасящ молитвата разум постигне безсмъртно състояние. Нерядко материалното същество може да получи отговор на своите молитви, едва след като подобен индивид напредне до духовното ниво.

^{168:4.8 (1848.8)} 5. Молитвата на позналия Бога човек може да бъде толкова изкривена от невежество и толкова деформирана от суеверие, че отговорът на такава молитва би бил крайно нежелателен. В такива случаи на духовните посредници се налага по такъв начин да преобразуват молитвата, че когато пристигне отговорът, молителят се оказва напълно неспособен да го разпознае като отговор на своята молитва.

^{168:4.9 (1848.9)} 6. Всички истински молитви се адресират до духовни същества и на всички такива молби следва да се отговаря на езика на духа, и всички такива отговори трябва да се заключават в духовните реалности. Духовните същества не могат да дават материални отговори на духовните молби даже на материалните същества. Материалните същества са способни успешно да се молят, само когато се “молят в духа”.

^{168:4.10 (1849.1)} 7. Никоя молитва не може да разчита на отговор, ако не е родена в духа и не е нахранена с вяра. Вашата искрена вяра предполага, че вие фактически

предварително предоставяте на този, който изслушва вашите молитви, пълното право да отговаря на вашите молби в съответствие с тази висша мъдрост и тази божествена любов, които, както ви подсказва вярата, винаги движат съществата, на които се молите.

^{168:4.11 (1849.2)} 8. Детето винаги е в правото си да се обърне към родителя; и родителят винаги остава верен на своите родителски задължения по отношение на незрялото дете, когато неговата голяма мъдрост изисква отговорът на молитвата да бъде задържан, изменен, разделен на части, да превъзхожда молбата или да бъде отложен до следващия стадий на духовен възход.

^{168:4.12 (1849.3)} 9. Без колебание възнасяйте духовни молитви; не се съмнявайте в получаването на отговора на своите молби. Тези отговори могат да бъдат отложени до подобри времена в очакване на вашето бъдещо постигане на тези духовни нива на действително космическо постижение в този или други светове, където ще можете да познаете и да се възползвате от дългоочакваните отговори на своите предишни, но несвоевременни молби.

^{168:4.13 (1849.4)} 10. Нито една искрена, родена в духа молба не остава без отговор. Молете и ще получите. Но вие следва да помните, че сте еволюционни създания на времето и пространството; затова трябва постоянно да се съобразявате с пространствено-времевия фактор в опита на личното приемане на пълните отговори на своите многобройни молитви и молби.

5. По-нататъшната съдба на Лазар

^{168:5.1 (1849.5)} Лазар остана в своя дом във Витания, в центъра на вниманието на множество искрени вярващи и многобройни любопитни, чак до седмицата на разпъването на Иисус, когато той беше предупреден, че Синедрионът е произнесъл решение за неговата смърт. Управителите на юдеите бяха изпълнени с решимост да сложат край на по-нататъшното разпространяване на ученията на Иисус и те вярно разсъдиха, че би било безполезно да убиват Иисус и при това да оставят жив Лазар, олицетворяващ най-голямото от извършените от Иисус чудеса и потвърждаващ със своето съществуване факта на възкресяването му от Иисус от мъртвите. Към това време Лазар вече беше подложен на жестоки преследвания от тяхна страна.

^{168:5.2 (1849.6)} Затова Лазар спешно напусна своите сестри във Витания и избяга през Йерихон на другия бряг на Йордан, позволявайки си истински да си почине, едва след като стигна Филадельфия. Лазар добре познаваше Абнер и тук не го заплашваха кървавите интриги на коварния Синедрион.

^{168:5.3 (1849.7)} Скоро след това Марта и Мария продадоха своите земи във Витания и се присъединиха към своя брат в Перея. Към това време Лазар вече беше ковчезник на църквата във Филадельфия. Той стана твърд последовател на Абнер в неговия спор с Павел и йерусалимската църква и накрая умря на 67-годишна възраст от същата болест, която го бе поразила като по-млад във Витания.

Документ 169. Последната седмица от обучението в Пела

^{169:0.1 (1850.1)} К ЪСНО вечерта в понеделник, 6 март, Иисус и десетте апостоли пристигнаха в лагера в Пела. Това беше последната седмица от пребиваването на Иисус в лагера и той отделяше голямо внимание на обучаването на народа и наставляването на апостолите. Всеки ден по обед той изнасяше публична проповед, а вечерите отговаряше на въпросите на апостолите и някои най-подготвени ученици, живеещи в лагера.

^{169:0.2 (1850.2)} Слухът за възкресяването на Лазар беше стигнал лагера два дни преди пристигането на Учителя, довеждайки неговото население до най-голям възторг. За пръв път след насищането на петте хиляди беше станало нещо, което до такава степен да възбуди въображението на хората. Така тази кратка седмица обучение в Пела стана самият връх от етапа на публичното служене за благо на Царството, след което Иисус планира да тръгне на пътешествие по Южна Перея, което доведе непосредствено до завършващите и трагични събития от последната седмица в Йерусалим.

^{169:0.3 (1850.3)} Фарисеите и първосвещениците вече бяха започнали да формулират конкретни обвинения. Те протестираха против ученията на Иисус на следните основания:

^{169:0.4 (1850.4)} 1. Той е приятел на митари и грешници; той приема нечестивите и даже яде заедно с тях.

^{169:0.5 (1850.5)} 2. Той е богохулник; говори за Бога като за свой Баща и смята себе си за равен на Бога.

^{169:0.6 (1850.6)} 3. Той нарушава закона. Лекува болести в събота и по много други начини оскърбява свещения закон на Израил.

^{169:0.7 (1850.7)} 4. Той е в сговор с бесове. Прави чудеса и извършва мними вълшебства със силата, дадена му от Веелзевул – княза на дяволите.

1. Притчата за блудния син

^{169:1.1 (1850.8)} В четвъртък Иисус говори пред народа на тема “Благодатта на спасението”. В хода на тази проповед той отново разказа за изгубената овца и изгубената монета, както и своята любима притча за блудния син. Иисус каза:

^{169:1.2 (1850.9)} “Всички пророци от Самуил до Йоан Кръстител ви призоваваха да търсите Бога – да търсите истината. Те винаги повтаряха: “Търсете Господа, докато не е късно.” И всички такива учения трябва да се приемат близо до сърцето. Но аз дойдох да ви покажа, че докато вие се опитвате да намерите Бога, Той точно по същия начин се опитва да намери вас. Много пъти ви разказвах за добрия пастир, който оставил стадото от деветдесет и девет овце и отишъл да търси едната, която се изгубила, и за това, как, намирайки заблудилата се овца, той я нарамил и грижливо я отнесъл обратно в овчарника. И вие помнете, че връщайки овцата в овчарника, добрият пастир събрал своите приятели и ги поканил да се порадват заедно с него, че е намерил изгубената овца. И отново ви казвам, че на небесата има повече радост заради един каещ се грешник, отколкото за деветдесет и девет праведника, които не се нуждаят от покаяние. Фактът, че душите са *изгубени*, само

усилва вниманието на небесния Отец. Аз дойдох в този свят по повеля на моя Отец и за Сина Човешки беше вярно казано, че той е приятел и на митари, и на грешници.

^{169:1.3 (1851.1)} Вас са ви учили, че божественото признание е следствие от вашето разкаяние и резултат от вашите благочестиви деяния – жертвоприношения и покаяние, но аз ви уверявам, че Отецът ви приема, още преди да сте се разкаjali, и изпраща Сина и неговите помощници, за да ви намери и с радост да ви върне в паството – Царството на синовството и духовния растеж. Вие всички приличате на заблудилата се овца и аз дойдох, за да намеря и спася изгубилите се.

^{169:1.4 (1851.2)} Трябва също така да си спомните разказа за жената, която имала десет сребърни монети, направени на красива огърлица. Загубвайки една монета, жената запалила лампа и започнала усърдно да мете дома си, като продължила търсенето, докато не намерила изгубената монета. И щом я намерила, тя събрала приятелките си и съседките си и казала: “Порадвайте се с мен, защото намерих изгубената монета.” Затова аз отново ви казвам, че ангелите небесни винаги се радват на един грешник, който се е разкажал и се е върнал в паството на Оцеца. И ви разказвам, за да разберете: Отецът и Неговият Син се отправят в *търсене* на тези, които са се изгубили, и в това търсене ние използваме всички средства, способни да помогнат в нашите грижливи опити да намерим заблудилите се – тези, които е необходимо да се спасят. Затова, макар че Синът Човешки отива в пустинята да търси заблудилите се овце, той също така търси и

монетата, изгубила се в дома. Овцете могат да изостанат от стадото непреднамерено; с времето монетата се покрива с прах и се губи под купчина човешки вещи.

^{169:1.5 (1851.3)} А сега бих желал да ви разкажа за лекомисления син на богат земевладелец, който *преднамерено* оставил своя баща и заминал за чужда страна, където много пострадал. Вие помнете, че овцата се е заблудила, без да желае това, но този младеж напуснал бащиния си дом преднамерено. Ето какво се случило:

^{169:1.6 (1851.4)} Един човек имал двама сина: по-младият се отличавал с безгрижен и безотговорен нрав, обичал увеселенията и бягал от отговорност, докато неговият по-голям брат бил сериозен, сдържан, трудолюбив и отговорен човек. Братята не се разбирали; те постоянно се карали и препирали. По-младият бил весел и обичащ живота – и заедно с това мързелив и безотговорен; по-големият бил стабилен и трудолюбив, но едновременно с това бил егоистичен, навъсен и високомерен. По-младият обичал да се развлича и не обичал да се труди; по-големият изцяло се отдавал на труда, но рядко се развличал. Техните отношения станали толкова непоносими, че по-младият син отишъл при баща си и казал: “Татко, дай ми една трета част от имуществото, която ми се полага, и ми позволи да тръгна в мир да търся щастieto си.” Изслушвайки неговата молба, бащата, знаейки колко е нещастен младежът в семейството поради отношенията със своя старши брат, разделил собствеността и му дал неговия дял.

^{169:1.7 (1851.5)} След няколко седмици младежът събрал всички свои средства и тръгнал на пътешествие в далечна страна.

Не намирайки никакво доходно дело, което в същото време да бъде приятно, той изхарчил своето състояние, живеейки разпътно. Когато изхарчил всичко, което имал, в тази страна настанал голям глад и той изпаднал в нужда. Страдайки от глада и търпейки големи лишения, се наел при един от жителите на тази страна, който го изпратил на полето да пасе свине. Младежът бил готов да яде останките, с които хранели свинете, но никой нищо не му давал.

^{169:1.8 (1852.1)} Веднъж, измъчен от силен глад, той се замислил и казал: “Колко слуги има моят баща и всички имат храна в изобилие, а аз умирам от глад, пасейки свинете тук, в чужда страна! Ще стана, ще отида при моя баща и ще кажа: “Татко! Съгреших пред небето и теб. Повече не съм достоен да се нарека твой син, позволи ми да бъда твой слуга.” И вземайки това решение, младежът станал и отишъл в дома на баща си.

^{169:1.9 (1852.2)} Неговият баща много тъгувал; той тъгувал по веселия, макар и безразсъден, момък. Този баща обичал сина си и винаги очаквал неговото завръщане. Затова в деня, когато синът започнал да се приближава към своя дом, бащата – макар че той бил все още далеч – го видял и, изпълнен с любов и състрадание, изтичал насреща му и ласкаво приветствайки го, го прегърнал и целунал. След тази среща синът погледнал в пълните със сълзи очи на баща си и казал: “Татко! Аз съгреших пред небето и пред теб; повече не съм достоен да се нарека твой син...” – но младежът не могъл да завърши своята изповед, защото непомнещият себе си от радост баща казал на притичалите

слуги: “Донесете веднага неговите най-хубави дрехи – тези, които запазих, и го облечете; и дайте на моя син пръстен, и донесете сандали за неговите крака.”

^{169:1.10 (1852.3)} А след това, когато щастливият баща въвел подбилия краката си и изтощен син в къщи, той викнал на слугите: “Доведете охранено теленце и го заколете, ще ядем и ще се веселим, защото този син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери.” И всички те се събрали край баща си, за да се порадват заедно с него на завръщането на неговия син.

^{169:1.11 (1852.4)} Приблизително по времето, докато те празнували, по-големият син се върнал от своята работа целия ден в полето и, приближавайки се към дома им, чул звуците от музиката и танците. Доближавайки се към задната врата, той извикал един от слугите и попитал какво означава всичко това. И тогава слугата каза: “Твоят брат, който отдавна се беше изгубил, се върна в къщи и твоят баща закла едно охранено теленце, за да отпразнува благополучното завръщане на сина си. Влез и ти, за да поздравяш брат си и отново да го приемеш в бащиния дом.”

^{169:1.12 (1852.5)} Но когато по-големият брат чул това, той бил толкова оскърбен и разсърден, че не пожелал да влезе. Чувайки, че той негодува за празненството, устроено заради по-младия брат, бащата излязъл в двора, опитвайки се да го умилостиви. Но по-големият брат не искал да приеме увещанията на бащата. Той му отговорил: “Всичките тези години аз ти служа, без да нарушавам дори най-незначителните твои заповеди, но ти нито веднъж не

закла за мен даже козленце, за да мога да се повеселя със своите другари. Аз останах тук всичките тези години, грижех се за теб и ти нито веднъж не уреди празненство в чест на моето предано служене, но щом се върна синът, прахосал твоето богатство с блудници, бързаш да заколиш за него охранено теленце и организираш пир в негова чест.”

169:1.13 (1852.6) Тъй като бащата действително обичал и двамата си синове, той се опитал да се аргументира пред поголемия: “Но, сине мой, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. Всеки път, намирайки нови приятели, ти можеше да вземеш козленце, за да се повеселиш с тях. Сега е просто редно да се веселиш и да се радваш заедно с мен на завръщането на твоя брат. Помисли за това, сине мой: твоят брат беше изгубен и се намери; той се върна при нас жив!”

169:1.14 (1853.1) Това беше една от най-трогателните и въздействащи притчи, разказани някога от Иисус, за да донесе до своите слушатели мисълта за готовността на Отеца да приеме всички, които се стремят да влязат в Царството небесно.

169:1.15 (1853.2) Иисус много обичаше да включва и трите притчи в една и съща беседа. Той разказваше историята за изгубената овца, за да покаже: когато хората случайно се отклонят от жизнения път, Отецът помни такива *изгубени* и отива заедно със своите Синове – истинските пастири на стадото, да търси изгубените овце. След това той разказваше за монетата, изгубила се в дома, за да покаже колко щателно е Божието *търсене* на всички, които са

смутени, объркани, духовно заслепени в своя живот на материални грижи и притежания. И в заключение той започваше увлечено да разказва притчата за изгубения син – за приемането на завърналия се блуден син, за да покаже колко пълно е *завръщането* на изгубения син в дома и в сърцето на Отеца.

^{169:1.16 (1853.3)} Много, много пъти за годините на своето учителство Иисус се връщаше към тази история за блудния син. Тази притча и разказът за добрия самарянин бяха неговите любими средства за обучение, когато говореше за любовта на Отеца и за дружеските отношения между хората.

2. Притчата за хитрия управител

^{169:2.1 (1853.4)} Една вечер Симон Зилот, коментирайки едно от изявленията на Иисус, попита: “Учителю, какво имаше предвид днес, когато каза, че много от децата на света са по-досетливи в своето поколение, отколкото децата на Царството, тъй като умеят да се сприятеляват с несправедното богатство?” Иисус отговори:

^{169:2.2 (1853.5)} “Някои от вас, преди да влезете в Царството, умееха да бъдат крайно хитри в отношенията си със своите делови партньори. Макар несправедливи и често недобросъвестни, вие при все това бяхте разсъдливи и далновидни, тъй като водехте делата си, обръщайки цялото си внимание на своите текущи доходи и бъдещо благополучие. По същия начин днес ви е нужно така да организирате своя живот в Царството, че да си осигурите днешната радост, но и да се погрижите за бъдещото

придобиване на съкровищата, натрупани на небесата. Ако с такова усърдие се грижите за личната си изгода, когато служите на самите себе си, то защо сега, когато сте слуги на братството на хората и управляващи на Бога, проявявате по-малко усърдие, придобивайки нови души за Царството?

^{169:2.3 (1853.6)} Всички вие можете да извлечете урок от разказа за един богат човек, който имал хитър, но неверен управител. Този управител не само притеснявал клиентите на своя стопанин за лична изгода, но и направо пропилял неговите пари. Когато стопанинът, накрая узнал за всичко това, той призовал при себе си управителя, попитал какво означават тези слухове и поискал той незабавно да даде отчет за своето управление и да се приготви да предаде делото на друг.

^{169:2.4 (1853.7)} Тогава неверният управител си казал: “Какво да правя, като ми отнемат управлението на дома? Да копая нямам сили; да прося подаяние ме е срам. Зная какво да направя, за да ме поканят в къщи всички, които имат работа с моя стопанин, когато се лиша от управление.” И след това, призовавайки всеки от длъжниците на своя господар, той казал на първия: “Колко дължиш на господаря ми?” Онзи отговорил: “Сто мери масло.” Тогава управителят казал: “Вземи восъчната дъсчица със своята разписка, сядай по-скоро и го промени на петдесет.” След това казал на другия длъжник: “Колко дължиш?” И той отговорил: “Сто мери пшеница.” Тогава управителят казал: “Вземи разписката си и напиши: осемдесет.” И така постъпил той с много други длъжници. Така този нечестен управител се стремил да придобие приятели след загубата

на своето управление. Даже неговият господар и стопанин, узнавайки впоследствие за това, бил принуден да признае, че неговият неверен управител в крайна сметка е показал далновидност, стараейки се да се погрижи за бъдещите дни на нужди и лишения.

^{169:2.5 (1854.1)} Именно в такъв смисъл синовете на този свят понякога показват повече мъдрост в своята подготовка за бъдещето, отколкото децата на светлината. Казвам на вас, желаещите да получат съкровища на небесата: учете се от тези, които се сприятеляват с несправедното богатство, и подобно на тях се дръжте в живота така, че да осъществите вечна дружба с праведни сили и когато всичко земно претърпи крах, вие бихте могли с радост да бъдете приети във вечните обители.

^{169:2.6 (1854.2)} Аз заявявам, че този, комуто можете да се доверите в малкото, няма да ви подведе и в голямото, а безчестният в малкото ще ви излъже и в голямото. Ако не сте показали далновидност и честност в делата на този свят, то как можете да се надявате да бъдете предани и разсъдителни, когато ви бъде поверено управлението на истинските съкровища на Небесното царство? Ако не сте били добри управители и добросъвестни банкери, ако не може да ви се повери чуждо имущество, кой ще бъде толкова глупав, за да ви даде в собственост огромно съкровище?

^{169:2.7 (1854.3)} И отново твърдя, че никой не може да служи на двама господари: или ще ненавижда единия, а ще обича другия, или ще бъде верен слуга на единия и ще презира другия. Вие не можете да служите на Бога и на мамона.”

^{169:2.8 (1854.4)} Присъстващите при това фарисеи започнаха да се надсмиват и да се подиграват на чутото, защото усърдно трупаха богатства. Тези враждебно настроени слушатели се опитваха да въвлекат Иисус в безплодни дебати, но той се отказа да спори със своите врагове. Когато фарисеите дойдоха да се препират един с друг, вдигналият шум събра голяма тълпа от тези обитатели на лагера, които живееха наблизко; и когато те започнаха да спорят помежду си, Иисус се уедини в своята палатка за през нощта.

3. Богаташът и беднякът

^{169:3.1 (1854.5)} Когато събранието стана твърде шумно, Симон Петър стана и като взе ръководството в своите ръце, каза: “Хора, братя, не е добре да се препирате един с друг. Учителят се изказа и вие трябваше да се замислите над неговите думи. При това учението, което той ви възвести, не е ново. Нима не чухте алегорията на назореите за богаташа и бедняка? Някои от нас помнят как Йоан Кръстител гневно обвиняваше с тази притча тези, които обичат богатствата и се домогват до нечестно богатство. И макар че тази древна притча не съответства на Евангелието, което проповядваме ние, всички вие би следвало да се вслушате в тези уроци, докато не настане времето, за което проповядваме ние. Всички вие би следвало да се вслушате в нейните уроци, докато не настане времето, когато ще разберете новата светлина на Царството небесно. Ето как разказваше тази история Йоан.

^{169:3.2 (1854.6)} Живеел богаташ на име Дивес, който се обличал в най-скъпите и разкошни дрехи и всеки ден прекарвал във веселие и великолепие. Имало и един бедняк на име Лазар,

който лежал при вратата на този богаташ покрит със струпей и чакал там, за да бъде нахранен с трохи от масата на богатия; да, даже кучетата се приближавали и лижели неговите язви. И се случило така, че беднякът умрял и бил отнесен от ангелите за упокой при Авраам. А скоро умрял и богаташът и бил погребан с разкош и царски почести. Напускайки този свят, богаташът се събудил в ада и в мъки, вдигнал очи и видял в далечината Авраам, който държал в своите обятия Лазар. И закрещял Дивес: „Отче Аврааме! Съжали се над мен и изпрати Лазар, за да намокри пръста си с вода и да освежи езика ми, тъй като търпя страшни мъки поради своето наказание.” И тогава Авраам отговорил: “Сине мой! Спомни си, че ти получаваше само доброто в живота, а Лазар – самото лошото. Сега всичко се промени: Лазар се утешава, а ти страдаш. Освен това между теб и нас лежи огромна пропаст, така че нито ние можем да преминем към вас, нито вие към нас.” Тогава Дивес казал на Авраам: „Моля те, изпрати Лазар обратно, в дома на моя баща, защото имам петима братя; нека той ги предупреди, за да не попаднат и те тук и да бъдат подложени на мъчения.” Но Авраам отвърнал: “Сине мой! Те имат Мойсей и пророците, нека слушат тях.” Тогава Дивес казал: “Не, не, татко Аврааме! Ако някой от мъртвите дойде при тях, те ще се разкаят.” И отговорил Авраам: “Ако не слушат Мойсей и пророците, то даже тези, които са възкръснали от мъртвите, няма да ги накарат да повярват.”

169:3.3 (1855.1) Когато Петър разказа тази древна притча на назорейското братство – и доколкото тълпата замлъкна, Андрей стана и разпусна народа за през нощта. Макар че

както апостолите, така и учениците често задаваха на Иисус въпроси относно притчата за Дивес и Лазар, той нито веднъж не се съгласи да изкаже за нея собственото си мнение.

4. Отецът и неговото царство

^{169:4.1 (1855.2)} Иисус винаги се сблъскваше с трудности, опитвайки се да обясни на апостолите, че макар че те възвестяват установяването на Царството Божие, Отецът небесен *не е цар*. В онези времена, когато Иисус живееше на Земята и учеше в плът, урантийците знаеха основно царете и императорите на националните правителства и евреите вече отдавна очакваха настъпването на Царството Божие. По силата на тези и други причини Учителят смяташе за най-подходящо да назове духовното братство между хората Царство небесно, а духовния глава на това братство – *небесния Баща*. Иисус никога не говореше за своя Отец като за цар. В своите откровени беседи с апостолите той винаги наричаше себе си Син Човешки и техен по-голям брат. Той наричаше всички свои последователи слуги на човечеството и посланици на Евангелието за Царството.

^{169:4.2 (1855.3)} Иисус никога не даде на своите апостоли систематични знания относно личността и атрибутите на небесния Баща. Той никога не молеше хората да вярват в неговия Отец, но смяташе, че тяхната вяра се разбира от само себе си. Иисус никога не стигаше дотам, да дава доказателства в полза на реалността на Ощеца. Средоточие на цялото му учение за Ощеца беше изявлението, че той и Отецът са единни; че виделият Сина е видял и Бащата; че

Отецът, както и Синът, знае всичко; че единствено Синът наистина познава Бащата; и че Отецът го е изпратил в този свят, за да разкрие техните обединени същности и да покаже техния съвместен труд. Той никога не излизаше с други изказвания за своя Отец, ако не се смята това, което беше казано на самарянката край кладенеца на Яков, когато той заяви: “Бог е Дух.”

^{169:4.3} (1856.1) Постигайте Бога чрез Иисус, наблюдавайки божествеността на неговия живот, а не разчитайки на неговите учения. Изхождайки от живота на Учителя, всеки от вас може да извлече представа за Бога, която е мярка за вашата способност да постигнете духовни и божествени реалности, действителни и вечни истини. Крайното може да се надява да познае Безкрайното само чрез съсредоточаване върху Безкрайното в пространствено-времевата личност и крайния опит на земния живот на Иисус Назарянин.

^{169:4.4} (1856.2) Иисус добре разбираше, че Бога можеш да познаеш само посредством емпиричната реалност; Него никога няма да го познаеш само умозрително. Иисус учеше своите апостоли, че макар те никога да не можаха докрай да разберат Бога, със сигурност биха могли да Го *познаят*, както бяха познали Сина Човешки. Вие можете да познаете Бога не за сметка на разбирането на това, което казваше Иисус, а благодарение познанието на това, което Иисус беше. Иисус *беше* откровение на Бога.

^{169:4.5} (1856.3) С изключение на случаите, когато Иисус цитираше свещените книги на юдеите, той наричаше Божеството само с две имена: Бог и Баща. И когато

Учителят говореше за своя Отец като за Бог, той обикновено използваше древноеврейска дума, означаваща множествения Бог (Троицата), а не думата Яхве, отразяваща развитието на представите за племенния Бог на юдеите.

^{169:4.6 (1856.4)} Иисус никога не наричаше Отеца цар и той много съжаляваше, че еврейската мечта за възстановяването на царството и провъзгласяването от Йоан Кръстител на бъдещото царство го принудиха да нарича предложеното от тях духовно братство Царството небесно. С единственото изключение – заявяването, че “Бог е Дух”, Иисус никога не говореше за Божеството иначе освен с изрази, характеризиращи личната връзка с Първия Източник и Център на Рая.

^{169:4.7 (1856.5)} Иисус използваше думата “Бог”, за да обозначи *идеята* за Божество, и думата “Баща”, за да обозначи *опита* от познаването на Бога. Когато думата “Баща” обозначава Бога, тя трябва да се разбира в нейния възможно най-широк смисъл. Думата “Бог” не може да бъде дефинирана и затова символизира безкрайната представа за Отеца, докато терминът “Баща”, поддаващ се на частично определяне, може да се използва за изразяване на човешката представа за божествения Баща в Неговата връзка с човека в течение на смъртното му съществуване.

^{169:4.8 (1856.6)} За евреите Елохим беше Богът на боговете, докато Яхве беше Богът на Израил. Иисус прие представата за Елохим и нарече тази висша група същества Бог. Вместо представата за Яхве – националното божество, той предложи идеята за бащинството на Бога и всемирното

братство между хората. Той възвиси представата за Яхве като за обожествен Баща на нацията до идеята за Баща на всички деца човешки – божествен Баща на всеки индивидуален вярващ. Освен това той учеше, че този Бог на вселените и този Баща на всички хора са едно и също Райско Божество.

^{169:4.9 (1856.7)} Иисус никога не твърдеше, че е изразение на Елохим (Бога) в плът. Той никога не заявяваше, че е откровение на Елохим (Бога) на световите. Никога не учеше, че виделият него е видял Елохим (Бога). Но той действително наричаше себе си откровение на Отеца в плът и действително казваше, че който е видял него, е видял Отеца. Като божествен Син той твърдеше, че представлява само Отеца.

^{169:4.10 (1857.1)} Разбира се, той беше Син именно на Бога-Елохим; но в плът и по отношение на смъртните синове Божии той реши да ограничи разкриването на своя живот с изобразяването на характера на Отеца, при това в тази степен, в която подобно откровение би било понятно на смъртния човек. Що се отнася до характера на останалите лица на Райската Троица, то ние следва да се задоволим с учението, че те във всичко приличат на Отеца, лично разкрит в живота на неговия въплътен Син – Иисус Назарянин.

^{169:4.11 (1857.2)} Независимо от това, че в своя земен живот Иисус разкри истинската същност на небесния Отец, той почти нищо не учеше за Него. Фактически той учеше само на две неща: че Бог сам по Себе Си е Дух и че във всички отношения със Своите създания Той си остава Баща. Тази

вечер, правейки последното изявление за своите отношения с Бога, той провъзгласи: “Аз дойдох в света от Отеца и ще напусна света и ще отида при Отеца.”

^{169:4.12 (1857.3)} Обърнете внимание! Иисус никога не казваше: “Слушалият мен е чувал Бога.” Но той действително казваше: “*Виделият* мен е видял Отеца.” Да слушаш ученията на Иисус не означава да познаваш Бога, но да *видиш* Иисус е опит, който сам по себе си е разкриване на Отеца пред душата. Богът на вселените управлява необятното творение, но именно Бащата небесен изпраща Своя дух за пребиваване във вашия разум.

^{169:4.13 (1857.4)} Иисус е духовна призма в облика на човек, което позволява на материалните създания да видят Невидимия. Той е вашият по-голям брат, който, пребивавайки в плът, ви *запознава* със Същество, Чиито безкрайни атрибути са докрай непонятни даже на небесното войнство. Но всичко това трябва да се заключава в личния опит на *отделния вярващ*. Бог, Който е Дух, може да бъде познат само като духовен опит. Божественият Син на духовните светове може да разкрие Бога на крайните синове от материалните светове само като *Баща*. Вие можете да познаете Вечния като Баща; вие можете да Му се покланяте като на Бога на вселените – безкрайния Създател на всичко съществуващо.

Документ 170. Царството небесно

^{170:0.1 (1858.1)} СЛЕД обяд в събота, 11 март, Иисус изнесе своята последна проповед в Пела. Това обръщение – едно от най-изумителните за цялото му обществено служене – беше посветено на дълбоко и всестранно обсъждане на

Царството небесно. Той знаеше за бъркотията, която цареше в ума на апостолите и учениците относно смисъла и значението на изразите “Царството небесно” и “Царството Божие”, които той използваше като синоними за определянето на своята посвещенческа мисия. Макар че самата дума *небесно* трябваше да бъде достатъчна за изключване на каквато и да било връзка със *земните* царства и мирските правителства, това не стана. Идеята за мирски цар твърде здраво се беше вкоренила в съзнанието на евреите, за да може да бъде изтласкана за едно поколение. Затова отначало Иисус не излизаше открито срещу такива отдавна лелеяни представи за Царството.

170:0.2 (1858.2) В този съботен ден Учителят се стремеше да разясни ученията за Царството небесно; той обсъди този въпрос от всички гледни точки и се опита да обясни многото различни значения, в които се използваше даденият термин. В настоящия документ ние ще разширим това обръщение, съпровождайки го с многобройните поранни изказвания на Иисус, добавяйки ред забележки, направени само за апостолите по време на вечерните обсъждания в този ден. Ние също така ще предложим някои коментари, отнасящи се до по-нататъшното развитие на идеята за Царството в степента, в която тази идея е свързана с последващата християнска Църква.

1. Представите за Царството небесно

170:1.1 (1858.3) Във връзка с изложението на проповедта на Иисус следва да се отбележи, че във всички юдейски писания съществува двойствена представа за Царството

небесно. Пророците представяха Царството Божие по следния начин:

170:1.2 (1858.4) 1. Съществуващата реалност.

170:1.3 (1858.5) 2. Бъдещата надежда – възплъщението на Царството в цялата му пълнота с идването на Месията. Това е представата за Царството, на която учеше Йоан Кръстител.

170:1.4 (1858.6) От самото начало Иисус и апостолите учеха и на двете представи. Съществуваха още две идеи за Царството, които трябва да се имат предвид.

170:1.5 (1858.7) 3. По-късната представа на евреите за всемирното трансцендентално Царство, произходът на което е свръхестествен, а настъпването му – чудотворно.

170:1.6 (1858.8) 4. Персийските учения, изобразяващи установяването на божественото Царство като постигане на победа на доброто над злото в края на света.

170:1.7 (1858.9) Преди самото идване на Иисус на Земята евреите съединиха и смесиха всички тези идеи за Царството в своята апокалиптична представа за Месията, който ще се яви, за да открие ерата на еврейския триумф – вечната епоха на върховното управление на Бога на Земята, новия свят, ерата, когато цялото човечество ще се покланя на Яхве. Решавайки да използва тази представа за Царството небесно, Иисус избра да установи своя избор на най-важното и кулминационно наследство както на юдейската, така и на персийската религия.

170:1.8 (1859.1) Царството небесно включва четири различни групи идеи, отразяващи истинските и превратните представи, съществуващи за него в продължение на вековете християнска ера:

170:1.9 (1859.2) 1. Представата на юдеите.

170:1.10 (1859.3) 2. Представата на персийците.

170:1.11 (1859.4) 3. Представата, основана върху личния опит на Иисус – “Царството небесно във вас”.

170:1.12 (1859.5) 4. Смесените и объркани представи, които се опитваха да внушат на света основателите и пропагандаторите на християнството.

170:1.13 (1859.6) Създава се впечатлението, че в различни периоди при различни обстоятелства Иисус в своите публични изяви може да е излагал многобройни представи за “Царството”. Но своите апостоли той винаги учеше, че Царството обхваща опита на личните отношения на човека със своите събратя на земята и Отеца на небето. Говорейки за Царството, той винаги завършваше своята реч с думите: “Царството е във вас.”

170:1.14 (1859.7) Продължаващото векове недоразумение относно това, което се отнася до смисъла на израза “Царството небесно”, се обяснява с три фактора:

170:1.15 (1859.8) 1. Бъркотията, предизвикана от наблюдението на постепенната еволюция на идеята за “Царството” в различни стадии на нейната преработка от Иисус или неговите апостоли.

^{170:1.16 (1859.9)} 2. Объркването, неизбежно свързано с преноса на ранното християнство от юдейска почва на езическа.

^{170:1.17 (1859.10)} 3. Бъркотията, свързана с това, че централната идея на християнството стана личността на Иисус, около когото беше организирана тази религия; Евангелието за Царството все повече се превръщаше в религия *за* Иисус.

2. Концепцията на Иисус за Царството

^{170:2.1 (1859.11)} Учителят недвусмислено говореше, че начало и основа на Царството небесно трябва да бъде двуединната концепция, представена от истината за бащинството на Бога и произтичащия от това факт на братството между хората. Приемането на такова учение, заявяваше Иисус, ще освободи човека от вековното му робско подчинение на вековния страх и едновременно ще обогати човешкия живот със следните дарове на новия живот, изпълнен с духовна свобода:

^{170:2.2 (1859.12)} 1. Притежанието на ново мъжество и нараснало духовно могъщество. Евангелието на Царството беше призвано да освободи човека и да го вдъхнови за помисли за вечния живот.

^{170:2.3 (1859.13)} 2. Евангелието носеше идея за нова увереност и истинско утешение за всички хора, в това число и за бедняците.

^{170:2.4 (1859.14)} 3. Само по себе си то стана нов образец на нравствени ценности, нов естетически еталон за оценка на човешкото поведение. То рисуваше идеала на

произтичащото от идеята за Царството човешко общество от нов тип.

170:2.5 (1859.15) 4. То учеше за превъзходството на духовното над материалното, то възвисяваше духовните реалности и свръхчовешките идеали.

170:2.6 (1860.1) 5. Това ново Евангелие съдържаше като истинска цел на живота духовните дела. Човешкият живот придоби нова морална ценност и божествено достойнство.

170:2.7 (1860.2) 6. Иисус учеше, че вечните реалности са резултат (награда) за праведните земни усилия. Смъртното пребиваване на човека на Земята придоби ново значение, произтичащо от осъзнаването на благородната съдба.

170:2.8 (1860.3) 7. Новото Евангелие потвърждаваше, че спасението на човека е разкритие на стигащия далеч божествен замисъл, на който предстои да се изпълни и въплъти в безкрайно служене – бъдещата съдба на спасените синове Божии.

170:2.9 (1860.4) Тези учения обхващат разширената идея за Царството в тълкуванията на Иисус. Примитивните и объркани учения на Йоан Кръстител за Царството едва ли съдържаха в себе си тази велика концепция.

170:2.10 (1860.5) Апостолите бяха неспособни да постигнат истинското значение на изказванията на Учителя за Царството. Последващото изкривяване на ученията на Иисус – в този вид, в който те са представени в Новия Завет – се обяснява с повлиялата върху авторите на евангелията

представа, че Иисус само за малко е напуснал този свят, че скоро ще се върне, за да установи Царството в могъщество и слава – точно идеята, към която те се придържаха, докато той се намираше редом с тях в плът. Но Иисус не свързваше установяването на Царството с идеята за завръщане в този свят. Това, че минаха векове без никакъв намек за възцаряването на “новия век”, в никаква степен на противоречи на ученията на Иисус.

^{170:2.11 (1860.6)} Великата идея, въплътена в тази проповед, стана опитът да бъде превърната концепцията за Царството небесно в идеалната представа за изпълнението на волята Божия. Иисус отдавна учеше своите последователи да се молят: “Да настъпи царството Твое; да бъде волята Твоя”; и в същото време той искрено се опитваше да ги накара да се откажат от използването на израза *Царство Божие*, заменяйки го с по-полезен еквивалент – *волята Божия*. Но това не му се отдаде.

^{170:2.12 (1860.7)} Вместо идеята за Царството, Царя и подчинените Иисус искаше да предложи концепцията за небесното семейство – небесния Баща и освободените синове Божии, радостно и доброволно служещи на своите човешки събратя във възвишено и разумно поклонение на Бога-Баща.

^{170:2.13 (1860.8)} Към това време в апостолите се оформи двойка представа за Царството; те го смятаха за:

^{170:2.14 (1860.9)} 1. Личностен опит, присъстващ в сърцата на всички истински вярващи.

170:2.15 (1860.10) 2. Национално или мирово явление. Те предполагаха, че Царството принадлежи на бъдещето, че то е нещо такова, което трябва да се чака.

170:2.16 (1860.11) Те гледаха на идването на Царството в сърцата на хората като на постепенен процес, подобен на действието на закваската в тестото или като растежа на синапеното зърно. Те вярваха, че идването на Царството в национален или миров смисъл ще бъде толкова внезапно, колкото и завладяващо. Иисус неуморно им повтаряше, че Царството небесно е техен личен опит в осъзнаването на висшите ценности на духовния живот, че тези реалности на духовния опит постепенно ще се преобразуват в нови и по-високи нива на божествена увереност и вечно величие.

170:2.17 (1860.12) В този ден Учителят излагаше съвършено нова представа за двояката същност на Царството, тъй като той описва следните два негови стадия:

170:2.18 (1860.13) “Първи. Царството Божие в този свят: висшето желание да изпълниш Божията воля, безкористната любов на човека, носеща благи плодове – подобро естетическо и нравствено поведение.

170:2.19 (1861.1) Втори. Царството Божие на небесата, целта на смъртните вярващи – положение, което се характеризира с по-съвършена любов към Бога и по-божествено изпълнение на Божията воля.”

170:2.20 (1861.2) Иисус учеше, че благодарение на своята вяра вярващият влиза в Царството веднага. В различни беседи

той учеше, че за влизане в Царството чрез вяра са задължителни две неща:

170:2.21 (1861.3) *1. Вяра, чистосърдечност.* Да дойдеш като дете, да получиш синовството като дар; да се подчиниш на изпълнението на волята на Отеца, да не се съмняваш в мъдростта на Отеца и да изпитваш неподправено доверие в нея; да дойдеш в Царството освободен от предразсъдъци и предубедени мнения; да бъдеш възприемчив и способен за учение, подобно на неразглезено дете.

170:2.22 (1861.4) *2. Жажда за истината.* Страстен стремеж към праведност, промяна на намеренията, придобиване на стремежа да станеш подобен на Бога и да намериш Бога.

170:2.23 (1861.5) Иисус учеше, че грехът не е дете с дефектна природа, а плод на разума, вземащ съзнателно решение и подчинен на непокорна воля. По отношение на греха той учеше, че Бог *вече е* простил и че ние правим такава прошка достъпна за самите себе си, когато прощаваме на своите събратя. Прощавайки на братята си в плът, вие създавате в своята душа способност за приемане на реалността на Божията прошка спрямо собствените ви грешки.

170:2.24 (1861.6) Към времето, когато апостол Йоан [Богослов – б.р.] пристъпи към описанието на живота и ученията на Иисус, ранните християни бяха изтърпели толкова много заради идеята за Царството Божие като причина за гоненията им, че в своето мнозинство се отказаха от този израз. Йоан говори много за “вечния живот”. Иисус често наричаше Царството Божие “Царството на живота”. Той

също така и нерядко говореше за “Царството Божие вътре във вас”. Веднъж той нарече такъв опит “дружески семейни отношения с Бога-Баща”. Иисус се опитваше да замени “Царството” с много други названия, но всеки път безуспешно. Сред другите определения той използваше следните: Божието семейство, волята на Отеца, приятелите Божии, дружбата на вярващите, братство на хората, стадото на Отеца, децата Божии, другарството на правоверните, служенето на Отеца, както и освободените синове Божии.

^{170:2.25 (1861.7)} Но той не можеше да не използва идеята за Царството. Чак след изминаване на повече от петдесет години – след разрушаването на Йерусалим от римските армии, тази представа за Царството започна да се превръща в култ към вечния живот, докато неговите социални и институционални аспекти пое бързо разширяващата се и придобиваща конкретни очертания християнска Църква.

3. За праведността

^{170:3.1 (1861.8)} Иисус винаги се опитваше да внуши на своите апостоли и ученици, че посредством своята вяра те трябва да придобият такава праведност, която би превъзхождала праведността на книжниците и фарисеите – праведността на робската зависимост, с която те толкова лицемерно се кичеха пред целия свят.

^{170:3.2 (1861.9)} Макар че Иисус учеше, че вярата – простата детска вяра – е ключът към вратите на Царството, той също така учеше, че влизайки в тези врати, всяко вярващо дете

трябва стъпало по стъпало да се издигне по стълбата на праведността, за да достигне цялата пълнота на развитието на могъщите синове Божии.

170:3.3 (1861.10) Постигането на праведност на Царството се разкрива именно при разглеждането на метода на *приемането* на Божията прошка. Вярата е цената, която плащате за влизане в Божието семейство, но прошката е това действие на Бога, благодарение на което вашата вяра се приема като отплата за приемане в Царството. Придобиването на прошка от вярващия в Царството Божие предполага наличието на определен и реален опит и се заключава в четири степени на вътрешна праведност:

170:3.4 (1862.1) 1. Прощаването на Бога става реално постижимо и лично чувствано точно в тази степен, в която човек прощава на своите другари.

170:3.5 (1862.2) 2. Човек прощава истински на своите другари едва тогава, когато ги обича като самия себе си.

170:3.6 (1862.3) 3. Да обичаш своя ближен като самия себе си е най-висшата етика.

170:3.7 (1862.4) 4. По този начин нравственото поведение — истинската праведност, става естественият резултат от такава любов.

170:3.8 (1862.5) Затова е очевидно, че истинската вътрешна религия на Царството неизбежно и във все по-голяма степен се стреми да прояви себе си на практическите пътища на общественото служене. Иисус учеше на жива

религия, подбуждаща вярващите да посвещават себе си на любвеобилно служене. Но Иисус не подменяше религията с етика. В неговото учение религията е причина, а етиката – следствие.

170:3.9 (1862.6) Мярка за праведността на всяка постъпка трябва да бъде нейният мотив; затова висшите проявления на доброто са несъзнателни. Иисус никога не се интересуваше от морала или от етиката като такива. Той се интересуваше само от тези вътрешни и духовни другарски отношения с Бога-Баща, които непременно получават външно проявление в непосредственото любвеобилно служене за хората. Той учеше, че религията на Царството е неподправен личен опит, който никой не може да удържи в себе си; че ако човек се осъзнава като член на семейството на вярващите, то това неизбежно го води към практическо изпълнение на заповедите за поведението в семейството – служенето на своите братя и сестри в името на увеличаването и разширяването на братството.

170:3.10 (1862.7) Религията на Царството е лична, индивидуална; нейните плодове, резултати са семейни, социални. Иисус неизменно превъзнасяше светостта на индивида в сравнение със светостта на обществото. Но той също така признаваше, че човекът формира своя характер за сметка на безкористното служене, че той разкрива своята нравствена същност в любвеобилните връзки със своите ближни.

170:3.11 (1862.8) Със своето учение, че Царството се намира в самия човек, чрез издигане на индивида, Иисус нанесе на предишното общество смъртен удар, откривайки нова ера

на истинска социална праведност. Новата организация на обществото остана практически неизвестна в този свят, отказвайки се да приложи принципите на Евангелието на Царството на практика. И когато това Царство на духовно превъзходство действително се утвърди на Земята, то свидетелство за това ще бъде не просто подобряването на социалните и материалните условия, а по-скоро величието на тези повишени и обогатени духовни ценности, които характеризират настъпването на века на подобрените човешки отношения и прогреса в духовните дела.

4. Учението на Иисус за Царството

^{170:4.1 (1862.9)} Иисус никога не даваше точно определение за Царството. В един случай той можеше да се спре на една фаза на Царството, в друг – да обсъди друг аспект на братството, в основата на който лежи господството на Бога в сърцата на хората. В течение на тази следобедна съботна проповед Иисус отдели не по-малко от пет фази или епохи на Царството:

^{170:4.2 (1862.10)} 1. Личният вътрешен опит на духовния живот, на който са присъщи творческите отношения на индивидуалния вярващ с Бога-Баща.

^{170:4.3 (1863.1)} 2. Растящото братство между вярващите в Евангелието, социалните аспекти на подобряването на морала и пробуждането на етиката вследствие господството на Божия дух в сърцата на индивидуалните вярващи.

170:4.4 (1863.2) 3. Свръхсмъртното братство на невидимите духовни същества, господстващи на земята и на небето, свръхчовешкото Царство Божие.

170:4.5 (1863.3) 4. Перспективата на по-съвършеното изпълнение на Божията воля, движението към зараждане на новия социален ред във връзка с подобряването на духовния живот – следващата ера на човека.

170:4.6 (1863.4) 5. Царството в цялата своя пълнота, бъдещият духовен век на светлината и живота на Земята.

170:4.7 (1863.5) Затова ние винаги трябва да се обръщаме към учението на Иисус, за да разберем коя от тези пет фази той може да има предвид, използвайки израза “Царството небесно”. Благодарение на този процес – постепенно изменяйки човешката воля и с това въздействайки на човешките решения – Михаил и неговите съратници също постепенно, но необратимо изменят целия ход на човешката еволюция – социална и друга.

170:4.8 (1863.6) В своята проповед Учителят постави ударение върху пет пункта като отразяващи принципните черти на Евангелието на Царството:

170:4.9 (1863.7) 1. Първостепенната значимост на индивида.

170:4.10 (1863.8) 2. Волята като определящ фактор в човешкия опит.

170:4.11 (1863.9) 3. Духовното приятелство в отношенията с Бога-Баща.

170:4.12 (1863.10) 4. Висшето удовлетворение от любвеобилното служене на хората.

170:4.13 (1863.11) 5. Превъзходство на духовното над материалното в човешката личност.

170:4.14 (1863.12) Този свят никога не се е опитвал сериозно, искрено или честно да изпита на практика динамичните идеи и божествените идеали на учението на Иисус за Царството небесно. Но изглеждащият бавен прогрес на идеите за Царството на Урантия не трябва да ви разочарова. Помнете, че ходът на постепенната еволюция е подложен на резки и неочаквани периодически изменения както в материалния, така и в духовния светове. Посвещаването на Иисус като въплътен Син беше именно такова необичайно и неочаквано събитие в духовния живот на този свят. Освен това, стремейки се да откриете признаците на Царството в своето време, не правете фаталната грешка – не изпускайте от внимание, че Царството трябва да се претвори във вашите собствени души.

170:4.15 (1863.13) Макар че Иисус отнасяше една от фазите на Царството към бъдещето и много пъти даваше да се разбере, че такова събитие може да се прояви като част от мировата криза, и макар че в ред случаи той по такъв начин напълно определено обеща някога да се върне на Урантия, следва да се отбележи, че той никога не е свързвал тези две идеи в едно. Той обеща, че в бъдеще ще се състои ново откровение за Царството на Земята; той също така обеща някога да се върне в този свят лично; но никога не е казвал, че тези две събития са тъждествени. Изхождайки от

всичко, което ни е известно, тези обещания не се отнасят задължително към едно и също събитие.

170:4.16 (1863.14) Неговите апостоли и ученици съвсем определено обединиха тези две учения заедно. Когато Царството не се въплъти в очаквания от тях вид, те, спомняйки си за учението на Иисус за бъдещото Царство и за неговото обещание да се върне, направиха прибързания извод, че тези обещания се отнасят към едно и също събитие; затова живееха с надеждата за скорошно второ пришествие на Иисус за установяване на Царството в цялата му пълнота, могъщество и слава. Така и следващите вярващи поколения живееха на Земята, приемайки същата тази въодушевяваща, но разочароваща надежда.

5. Последвалите представи за Царството

170:5.1 (1864.1) След краткото изложение на ученията на Иисус за Царството небесно на нас ни е позволено да изложим някои последващи идеи, свързани с представата за Царството, и да предскажем възможното развитие на Царството в бъдещата епоха.

170:5.2 (1864.2) През първите столетия от популяризирането на християнството идеята за Царството небесно беше силно повлияна от влиянието на стремително разпространяващите се в онези времена идеи на гръцкия идеализъм с неговата представа за естественото като сянка на духовното, за тленното като временна сянка на вечното.

170:5.3 (1864.3) Но огромната крачка, ознаменуваща пренасянето на ученията на Иисус от юдейска на езическа почва, стана превръщането на Месията на Царството в Изкупителя на Църквата – религиозната и обществена организация, израснала в резултат от дейността на Павел и неговите приемници и основана върху ученията на Иисус, допълнени с идеите на Филон и персийските доктрини за добро и зло.

170:5.4 (1864.4) Идеите и идеалите на Иисус, въплътени в ученията за Евангелието за Царството, останаха практически нереализирани, тъй като неговите последователи все повече изкривяваха изказванията му. Концепцията за Царството в представите на Учителя беше съществено изменена от две значителни тенденции:

170:5.5 (1864.5) 1. Вярващите евреи продължаваха да го смятат за *Месията*. Те вярваха, че в най-близко бъдеще Иисус ще се върне, за да установи наистина всемирното, повече или по-малко материално, царство.

170:5.6 (1864.6) 2. Другоплеменните християни още на ранния етап започнаха да приемат доктрините на Павел, което водеше до все по-голямо разпространение на възгледа за Иисус като за *Изкупител* на децата на Църквата – институцията, дошла да смени предишната идея за чисто духовното братство на Царството.

170:5.7 (1864.7) Появяването на Църквата като социален продукт на Царството би било напълно естествено и даже желателно. Злото при Църквата беше не нейното съществуване, а това, че тя почти изцяло изтласка

предложената от Иисус представа за Царството. Ставайки институция, Църквата на Павел фактически се превърна в заместител на Царството небесно, провъзгласено от Иисус.

170:5.8 (1864.8) Но не се съмнявайте: това Царство небесно, което, както учеше Иисус, съществува в сърцето на вярващия, ще бъде възвестено на тази християнска Църква, както и на всички други религии, народи и страни по Земята – и на всеки човек.

170:5.9 (1864.9) Царството, каквото е представено в ученията на Иисус, духовният идеал на индивидуалната праведност и представата за божественото приятелство между човека и Бога, постепенно се разтвори в мистичната концепция за фигурата на Иисус като Изкупител-Създател и духовен глава на социализираното религиозно съобщество. Така формалната институционална Църква стана заместител на това братство на Царството, което се състои от направлявани от духа индивиди.

170:5.10 (1864.10) Църквата беше неизбежно и полезно *социално* следствие от живота и ученията на Иисус; трагедията се заключаваше в това, че тази социална реакция на ученията за Царството изцяло и напълно изтласка духовната представа за реалното Царство, разкрито от ученията на Иисус.

170:5.11 (1865.1) За евреите Царството беше израилската *общност*; за неевреите то стана християнска *Църква*. За Иисус Царството беше съвкупност от *индивиди*, признали своята вяра в бащинството на Бога – тези смъртни, които заявиха своята безре зервна преданост към изпълнението

на волята Божия и с това станаха членове на духовното братство между хората.

170:5.12 (1865.2) Учителят прекрасно разбираше, че разпространяването на Евангелието за Царството ще повлече след себе си определени социални последици; но неговият замисъл беше всички благотворителни социални проявления да възникват като неосъзнати и неизбежни резултати или като естествени плодове на вътрешния личен опит на индивидуалните вярващи – като чисто духовно другарство и общуване с божествения дух, който пребивава във всички подобни вярващи и ги активизира.

170:5.13 (1865.3) Иисус предвиждаше, че след прогреса на истинското духовно Царство ще се появи социална организация или Църква; именно затова той никога не възразяваше против това, апостолите да използват въведения от Йоан Кръстител обред на кръщението. Той учеше, че обичащата истината душа е тази, която жадува за праведност, за Бога, и се приема в духовното Царство благодарение на своята вяра; в същото време апостолите учеха, че такъв вярващ се приема в социалната организация на учениците чрез външния обред на кръщението.

170:5.14 (1865.4) Когато първите последователи на Иисус осъзнаха частичния неуспех на своите опити да се възплътне неговият идеал – утвърждаването на Царството в сърцата на хората за сметка на господството и водителството на духа на индивидуалния вярващ, те решиха да спасят неговото учение от пълно забвение, подменяйки идеала за Царството, какъвто го разбираше Учителят, с

постепенното създаване на зрима социална организация – християнската Църква. И осъществявайки тази подмяна, те – желаяйки да бъдат последователни и да осигурят признание на ученията на Иисус в това, което се отнася до реалността на факта на Царството – започнаха да отсрочват Царството в бъдещето. Щом Църквата придоби сигурно положение, тя се зае да учи, че в действителност Царството ще се появи в кулминационния момент на християнската епоха – при второто пришествие на Христа.

170:5.15 (1865.5) Така християнството стана концепцията на епохата, идеята за бъдещото пришествие и идеала за окончателното изкупление на светиите на Всевишния. Ранните християни (и твърде много други след тях) повсеместно изпускаха от поглед отношението на идеята за Бащата-и-сина, въплътена в ученията на Иисус за Царството, подменяйки я с добре организираното социално съобщество на Църквата. Така Църквата стана предимно *социално* братство, фактически изтласквайки представата на Иисус за *духовно* братство.

170:5.16 (1865.6) Като цяло идеалната представа за Иисус не се реализира, но върху основата на личния живот на Учителя и неговите учения, допълнени с гръцките и персийски представи за вечния живот и разширените доктрини на Филон за противопоставяне между тленното и духовното, Павел пристъпи към създаването на една от най-прогресивните общини, съществували някога на Урантия.

170:5.17 (1865.7) Концепцията на Иисус продължава да живее в най-напредналите религии на света. Християнската църква на Павел е социализираната и очовечена сянка на това,

което трябваше да стане Царство небесно по замисъла на Иисус – и каквото то непременно ще стане. До известна степен Павел и неговите приемници частично отнеха проблема за вечния живот от индивида и го предадоха на Църквата. Така Христос стана повече глава на Църквата, отколкото по-големият брат на всеки индивидуален вярващ в семейството на Отеца на Царството. Целият духовен смисъл, заключен в отношенията на Иисус с индивидуалния вярващ, Павел и неговите съвременници пренесоха върху *Църквата* като група вярващи; и постъпвайки така, те разрушиха представата на Иисус за божественото Царство в сърцето на всеки индивидуален вярващ.

170:5.18 (1866.1) Затова в течение на векове дейността на християнската Църква протичаше в обстановка на огромни затруднения, тъй като тя имаше смелостта да претендира за непостижимите сили и привилегии на Царството – тези сили и привилегии, които могат да бъдат използвани и изпитани само между Иисус и неговите духовни вярващи братя. И така става очевидно, че членството в Църквата не задължително означава встъпване в Царството: едното е духовно, другото – предимно социално.

170:5.19 (1866.2) Рано или късно ще се появи нов, още по-велик Йоан Кръстител, който ще възвести: “Приближи Царството Божие”, имайки предвид завръщането на високата духовна концепция на Иисус, който провъзгласи, че Царството е волята на неговия небесен Отец, господстваща в сърцето на вярващия; и той ще направи всичко това без какъвто и да е намек за зримата Църква на

Земята или очакваното второ пришествие на Христос. Трябва да настъпи възраждане на *истинските* учения на Иисус, такова ново тяхно излагане, което да премахне дейността на неговите ранни последователи, заели се със създаването на социално-философска система на вероизповедание около *факта* на пребиваването на Михаил на Земята. За кратко време учението, заключено в повествуването за Иисус, почти изцяло подмени проповедта на Евангелието на Иисус за Царството. Така историческата религия изтласка учението, в което Иисус съедини най-висшите нравствени идеи и духовни идеали на човека с неговите най-възвишени упования в бъдещето – вечния живот. А в това се заключаваше Евангелието за Царството.

170:5.20 (1866.3) Именно по силата на многостранността на Евангелието на Иисус за няколко века изследователите на писмените свидетелства за неговите учения се разделиха на такова множество култове и секти. Това прискърбно раздробяване на християнските вярващи се обяснява с неумението да се види в многоплановите учения на Иисус божествената изключителност на неговия несравним живот. Но някой ден у истински вярващите в Иисус няма да има такова духовно разминаване в мненията в сравнение с невярващите. Всички ние винаги можем да имаме съвършено различно рационално разбиране и тълкуване и даже различни нива на социализация, но отсъствието на духовно братство е и непросимо, и достойно за порицание.

^{170:5.21 (1866.4)} Но не допускайте грешка! В ученията на Иисус има вечно начало, което няма да им позволи завинаги да останат безплодни в сърцата на мислещите хора. Царството според разбирането на Иисус в значителна степен претърпя неуспех на Земята. Понастоящем неговото място заема институцията на Църквата; но вие трябва да разберете, че тази Църква е само гъсеничен стадий в развитието на духовното Царство, което, преодолявайки съпротивлението, ще премине през този материален стадий към по-духовна епоха, когато ученията на Иисус ще могат да получат по-благоприятна възможност за развитие. Затова така наречената християнска Църква става пашкулът, в който сега дреме представата на Иисус за Царството. Царството на божественото братство живее и, оставайки дълго време в забрава, някога задължително ще излезе на бял свят, което е така несъмнено, както и това, че в процеса на метаморфичното развитие слабо привлекателното създание се превръща в прекрасна пеперуда.

Документ 171. На път за Йерусалим

^{171:0.1 (1867.1)} В ДЕНЯ след достопамятната проповед “За Царството небесно” Иисус обяви, че на следващия ден той и апостолите ще отидат в Йерусалим на празника на Пасхата и по пътя ще посетят многобройните градове на Южна Переея.

^{171:0.2 (1867.2)} След речта на Иисус за Царството и неговите изявления за намерението му да присъства на празнуването на Пасхата всичките му последователи решиха, че той отива в Йерусалим, за да положи началото

на мирското царство, основано върху превъзходството на евреите. Каквото и да им говореше Иисус за материалния характер на Царството, на него не му се отдаваше напълно да изтласка от съзнанието на своите еврейски слушатели представата, че Месията трябва да установи някакво националистическо управление с център в Йерусалим.

171:0.3 (1867.3) Казаното от Иисус по време на съботната проповед само смути повечето от неговите слушатели; речта на Учителя можа да просвети само немного. Най-близките последователи на Иисус отчасти разбраха тези негови учения, които се отнасяха до вътрешното Царство, “Царството небесно във вас”, но те знаеха, че той отива в Йерусалим за установяване на именно това Царство. Когато се разочароваха в своите очаквания, когато той беше отхвърлен от евреите и по-късно, когато Йерусалим буквално беше изравнен със земята, те все още се вкопчваха в тази надежда, искрено вярвайки, че Учителят скоро ще се върне в света във велико могъщество и слава за установяване на обещаното Царство.

171:0.4 (1867.4) Именно тази неделя Саломия, майката на Яков и Йоан Зеведееви, дойде при Иисус заедно с двамата си синове-апостоли и, обръщайки се към него така, сякаш той беше източен монарх, се опита да получи от Иисус обещание да изпълни всяка нейна молба. Но Учителят отказа; вместо това той попита: “Какво искаш да направя за теб?” Тогава Саломия отговори: “Учителю, сега, когато отиваш в Йерусалим, за да установиш своето Царство, бих искала да получа твоето обещание, че моите синове ще

бъдат удостоени с високата чест да седят единият от дясната, другият от лявата ти страна в твоето Царство.”

171:0.5 (1867.5) Изслушвайки молбата на Саломия, Иисус каза: “Жено, ти не знаеш за какво молиш.” И след това, гледайки право в очите двамата жадуващи за почести апостоли, той каза: “Доколкото аз отдавна ви познавам и обичам, доколкото даже живеех в дома на вашата майка, доколкото Андрей ви поръча винаги да бъдете при мен, вие позволихте на своята майка тайно да дойде при мен с тази недостойна молба. Но позволете да ви попитам: можете ли да пиете от чашата, от която ще пия аз?” И без да се замислят нито за миг, те отговориха: “Да, Учителю, можем.” Иисус каза: “Аз съм опечален от това, че не знаете защо отиваме в Йерусалим, скърбя поради това, че вие не разбирате същността на моето Царство; разочарован съм от това, че вие доведохте майка си, за да се обърне тя към мен с тази молба; но аз зная, че в душата си вие ме обичате; затова заявявам, че вие действително ще пиете от моята горчива чаша и ще споделите с мен унижението; но не на мен е дадено да позволявам да се седи от дясната или от лявата ми страна. Такива почести очакват онези, които са посочени от моя Отец.”

171:0.6 (1868.1) Към това време Петър и останалите апостоли бяха узнали за тази беседа; те бяха крайно възмутени от това, че Яков и Йоан търсят особени привилегии за себе си и тайно са отишли заедно със своята майка, за да отправят тази молба. Когато между тях се разгоря спор, Иисус ги повика и им каза: “Вие добре знаете как проявяват своята власт управителите на езичниците и как властват велможите. Но

не така трябва да бъде в Царството небесно. Този, който иска да бъде над всички ви, трябва първо да стане ваш роб. Този, който иска да бъде пръв сред вас, нека първо да стане ваш слуга. Този, който иска да бъде пръв в Царството, нека стане ваш служител. Аз ви заявявам, че Синът Човешки не дойде, за да му служат, а за да служи; и сега аз отивам в Йерусалим, за да отдам своя живот, изпълнявайки волята на Отеца и в служба на моите братя.” Чувайки тези думи, апостолите се отдалечиха за молитва. Тази вечер, благодарение на старанията на Петър, Яков и Йоан поднесоха на десетте апостоли дължимите извинения и отново получиха разположението на своите събратя.

^{171:0.7 (1868.2)} Обръщайки се с молба за места от дясната и лявата страна на Иисус в Йерусалим, синовете на Зеведей едва ли съзнаваха, че нямаше да мине и месец, когато техният любим Учител щеше виси на римския кръст заедно с умиращ крадец от едната страна и с още един престъпник от другата. И тяхната майка, която присъстваше при това разпятие, отчетливо си спомни нелепата молба, с която се обърна към Иисус в Пела, когато тя толкова неразумно измолваше почести за своите синове-апостоли.

1. Тръгването от Пела

^{171:1.1 (1868.3)} В понеделник, 13 март, през първата половина на деня Иисус и неговите дванадесет апостоли за последен път напуснаха лагера край Пела и тръгнаха на юг на пътешествие по градовете на Южна Перея, където се трудеха съратниците на Абнер. Те прекараха сред

седемдесетте повече от две седмици, след което тръгнаха направо за Йерусалим за празнуването на Пасхата.

171:1.2 (1868.4) Когато Учителят напусна Пела, тези ученици, които се намираха тук заедно с апостолите – общо хиляда души, го последваха. Приблизително половината от тази група се раздели с него при брода при Йордан на пътя за Йерихон, узнавайки, че той отива към Есевон и след като беше изнесъл проповедта “За изчисляването на стойността”. Те тръгнаха за Йерусалим, докато другата половина го съпровождаше в течение на две седмици, посещавайки градовете на Южна Перия.

171:1.3 (1868.5) Мнозинството най-близки последователи на Иисус по принцип разбираха, че той няма да се върне в лагера край Пела, но те действително смятаха, че това показва, че техният Учител се намери да отиде в Йерусалим, поне за да предяви своите права за трона на Давид. Преобладаващото мнозинство от неговите последователи така и не можаха да осмислят някаква друга концепция за Царството небесно; на каквото и да ги учеше той, те не желяеха да се отказват от юдейската представа за Царството.

171:1.4 (1868.6) Изпълнявайки инструкциите на апостол Андрей, в сряда, 15 март, Давид Зеведеев затвори лагера за гости край Пела. По това време тук се намираха почти четири хиляди посетители, ако не се броят над хилядата човека, които пребиваваха заедно с апостолите на място, известно като учебен лагер, и които отидоха на юг заедно с Иисус и дванадесетте. Давид със свито сърце разпродаде цялото лагерно оборудване на многобройни купувачи и тръгна за

Йерусалим, където впоследствие предаде получените пари на Юда Искарот.

171:1.5 (1869.1) Давид се намираше в Йерусалим по време на последната трагична седмица и след разпятието отведе майка си назад във Витсаида. В очакване на Иисус и апостолите той спря при Лазар във Витания, където изпадна в най-силно негодувание поради методите, които започнаха да използват фарисеите, преследващи и угнетяващи Лазар след неговото възкресение. Андрей се разпореди Давид да закрие куриерската служба. И това беше възприето от всички като свидетелство за скорошното установяване на Царството в Йерусалим. Давид се оказа без работа и, възмутен от отношението към Лазар, вече почти реши да стане негов доброволен защитник, когато внезапно обектът на неговото възмутено внимание избяга във Филадельфия. Съответно на това известно време след възкресението на Иисус и смъртта на майка си Давид помогна на Марта и Мария да разпродадат своите недвижими имоти, след което се премести във Филадельфия. И там, сътрудничейки с Абнер и Лазар, той прекара остатъка от живота си, ставайки попечител на обширните финансови интереси на Царството, център на които, докато беше жив Абнер, беше Филадельфия.

171:1.6 (1869.2) Скоро след разрушаването на Йерусалим Антиохия стана център на *Павловото християнство*, докато Филадельфия си оставаше център на *Абнеровото Царство небесно*. От Антиохия Павловата версия на ученията на Иисус и за Иисус се разпространи по целия западен свят; от Филадельфия мисионерите на Абнеровата

версия за Царството небесно я разпространяваха по цяла Месопотамия и Аравия, докато в по-късни времена тези безкомпромисни посланици – проповедници на ученията на Иисус, не бяха изметени от внезапния подем на исляма.

2. За изчисляването на стойността

^{171:2.1 (1869.3)} Когато Иисус и групата от почти хиляда последователи пристигнаха при брода през Йордан до Витания, понякога наричана Бет-абара, неговите ученици започнаха да разбират, че той не смята да отиде направо в Йерусалим. Докато съмняващите се спореха помежду си, Иисус се качи на един огромен камък и се обърна към тях с речта, която стана известна под названието “Изчисляване на стойността”. Учителят каза:

^{171:2.2 (1869.4)} “Тези от вас, които от днес искат да ме следват, трябва да бъдат готови да заплатят за това с беззаветна преданост към волята на моя Отец. Ако искате да бъдете мои ученици, вие трябва да сте готови да се откажете от баща, майка, жена и деца, братя и сестри. Ако някой от вас иска да бъде мой ученик, той трябва да е готов да отдаде даже своя живот, подобно на Сина Човешки, който скоро ще пожертва живота си за завършването на своята мисия по изпълнението на волята на Ощеца на Земята и в плът.

^{171:2.3 (1869.5)} Ако не сте готови да заплатите пълната цена, едва ли можете да бъдете мои ученици. Преди да продължите по-нататък, нека всеки от вас седне и пресметне какво ще му струва да бъде мой ученик. Ако някой от вас поиска да построи на своята земя кула, нима няма преди това да седне и да пресметне колко ще му струва тя и достатъчно

ли средства има, за да завърши строителството? Иначе, ако вие положите основите, без да сте изчислили разходите, може да се случи така, че да не се окажете в състояние да доведете започнатото до края и вашите съседи ще ви се смеят и ще казват: “Гледайте, този човек започна да строи, но не можа да завърши работата си.” Или кой цар ще започне война с друг цар, без преди това да се посъветва дали ще може с десет хиляди да противостои на онзи, който е тръгнал срещу него с двадесет хиляди? Ако царят не може да си позволи да противостои на своя враг, защото не е подготвен, той ще изпрати при него посланици, за да узнае условията на мира, докато е още далеч.

171:2.4 (1879.1) Затова всеки от вас трябва да седне и да изчисли какво ще му струва да бъде мой ученик. От днес вие няма да можете да ни следвате, учейки се и наблюдавайки нашия труд. Вие трябва да се сблъскате с жестоки преследвания и да свидетелствате за това Евангелие пред лицето на най-дълбоките разочарования. Ако не сте готови да се отречете от всичко, което сте, и да посветите на Царството всичко, което притежавате, то вие сте недостойни да бъдете мои ученици. Ако вече сте победили себе си в своята собствена душа, то на вас не ви е нужно да се боите от външната победа, която ви предстои скоро да получите, когато Синът Човешки бъде отхвърлен от първосвещениците и садукееите и отдаден в ръцете на подигравачите се невярващи.

171:2.5 (1879.2) Сега трябва да се вгледате в себе си и да узнаете какво ви подтиква да бъдете мои ученици. Ако се стремите към почести и слава, ако в главите ви е мирското, вие сте

като сол, изгубила вкуса си. А когато солта, която ценят заради нейната соленост, изгуби вкуса си, то каква полза от нея? Такава подправка е безполезна; тя става само за това, да я изхвърлиш с отпадъците. Аз ви предупредих: вървете си с мир по домовете, ако не искате да пиете заедно с мен чашата, която вече пълнят. Отново и отново ви повтарях, че моето Царство не е от този свят, но вие не искахте да ми повярвате. Който има уши да слуша, нека чуе.”

171:2.6 (1879.3) Произнасяйки тези думи, Иисус, начело на дванадесетте, веднага тръгна за Есевон, съпровождан от приблизително петстотин човека. След кратко задържане втората половина от присъстващите тръгна за Йерусалим. Апостолите на Иисус, както и най-близките ученици, много мислиха над тези думи, но продължаваха да се вкопчват за своята вяра, че след период на несгоди и изпитания Царството задължително ще се появи, поне отчасти в съответствие с техните отдавнашни мечти.

3. Пътешествието из Перей

171:3.1 (1870.4) Повече от две седмици Иисус и дванадесетте, съпроводжани от тълпата от няколкостотин ученика, пътешестваха по Южна Перей, посещавайки всички градове, където се трудеха седемдесетте. По тези места живееха много друговерци и тъй като само малцина от тях се канеха да отидат на Пасхата в Йерусалим, посланиците на Царството веднага пристъпиха към своята работа – обучение и проповеди.

171:3.2 (1870.5) Иисус се срещна с Абнер в Есевон и Андрей даде на седемдесетте указание да не прекъсват своя труд по време на Пасхата; Иисус препоръчваше посланиците да продължават своята работа независимо от това, което скоро трябваше да стане в Йерусалим. Той също така посъветва Абнер да разреши на женския корпус – поне на тези, които пожелаят – да отидат в Йерусалим на Пасхата. Това беше последната среща на Абнер с Учителя в плът. Неговите прощални думи към Абнер бяха: “Сине мой, аз зная, че ще бъдеш верен на Царството и моля Отеца да ти даде мъдростта да обичаш и разбираш своите братя.”

171:3.3 (1870.6) Докато пътуваха от град на град, много от спътниците им ги напускаха, отивайки в Йерусалим, така че когато Иисус тръгна за Пела, с него постоянно се намираха вече по-малко от двеста човека.

171:3.4 (1871.1) Апостолите разбираха, че Иисус отива в Йерусалим за Пасхата. Те знаеха, че Синедрионът е оповестил целия Израил за произнасянето на смъртна присъда и се е разпоредил всеки, който знае неговото местонахождение, да съобщи за това на Синедриона; и все пак, независимо от всичко това, те бяха не така силно разтревожени, както след като той обяви във Филадельфия, че тръгва за Витания, за да се види с Лазар. Основната причина за тази промяна в отношението – от силен страх към съдържано упование – беше възкресяването на Лазар. Те бяха стигнали до извода, че в изключителна ситуация Иисус ще може да се възползва от своето божествено могъщество и да посрами враговете. С тази надежда, както и с по-дълбока и зряла вяра в духовното превъзходство на

Учителя, се обясняваше смелостта, проявявана от неговите най-близки последователи, които сега се канеха да отидат заедно с него в Йерусалим независимо от откритото изявление на Синедриона, че той трябва да умре.

171:3.5 (1871.2) Повечето апостоли и много от най-близките ученици не вярваха, че Иисус може да умре; вярвайки, че той е “възкресението и животът”, те го смятаха за безсмъртен и вече удържал победа над смъртта.

4. Обучението в Ливиас

171:4.1 (1871.3) Вечерта в сряда, 29 март, Иисус и неговите последователи спряха в Ливиас на път за Йерусалим, завършвайки своето пътешествие по Южна Переея. Именно тази вечер в Ливиас Симон Зилот и Симон Петър, тайно уговорили се за получаването тук на повече от сто меча, раздадоха на всички желаещи да носят това оръжие скрито под своите хитони. Симон Петър все още беше въоръжен с меч и в нощта, когато Учителят беше предаден в градината.

171:4.2 (1871.4) Рано сутринта в четвъртък, когато останалите още спяха, Иисус повика Андрей и каза: “Събуди своите събратя! Трябва да им кажа нещо.” На Иисус беше известно за мечовете и за това, кой от неговите апостоли е получил и носи в себе си това оръжие, но той така и не им разкри, че това му е известно. Когато Андрей събуди своите другари и те се събраха отделно от останалите, Иисус каза: “Деца мои, вие вече отдавна сте с мен и аз ви научих на много от това, което ще ви бъде необходимо в това време, но сега бих искал да ви предупредя да не се

доверявате на несигурностите на плътта или на крехкостта на човешката защита от тези злополучия и изпитания, които ни очакват. Аз ви извиках, за да мога още веднъж направо да ви кажа: ние отиваме в Йерусалим, където, както знаете, Синът Човешки вече е осъден на смърт. Отново ви казвам, че Синът Човешки ще бъде отдаден на първосвещениците и религиозните управители, че те ще го прокълнат и дадат на езичниците. И ще издевателстват над Сина Човешки, ще плюят по него и ще го бият с камшици, и ще го предадат на смъртта. И когато убият Сина Човешки, не се отчайвайте, защото ви заявявам, че на третия ден той ще възкръсне. Бъдете внимателни и помнете, че съм ви предупредил.”

^{171:4.3 (1871.5)} И отново апостолите бяха поразени, зашеметени; те не можеха да накарат себе си да приемат неговите думи буквално; не можеха да разберат, че Учителят имаше предвид именно това, което казваше. Те бяха дотолкова заслепени от своята упорита вяра в тленното царство на Земята с център в Йерусалим, че просто не можеха, не искаха да си позволят да приемат в буквален смисъл думите на Иисус. Целия ден те размишляваха над това, какво може да има предвид Учителят, правейки такива странни изявления. Но нито един не се реши да го попита за това. Едва след неговата смърт обърканите апостоли осъзнаха, че Учителят им е говорил направо и откровено, предвиждайки своето разпятие.

^{171:4.4 (1872.1)} Именно в Ливияс, веднага след закуска, няколко приятелски настроени фарисеи дойдоха при Иисус и казаха: “Бягай от тези места, защото Ирод е замислил да те

убие, както направи с Йоан Кръстител. Той се бои от народно въстание и е решил да те убие. Ние те предупреждаваме, за да можеш да се спасиш.”

171:4.5 (1872.2) Отчасти това беше вярно. Възкресяването на Лазар изплаши и разтревожи Ирод и знаейки, че Синедрионът си е позволил да осъди Иисус още преди съдебния процес, Ирод реши или да го убие, или да го изгони от своите владения. Самият той желаше последното, тъй като поради силния страх пред Иисус се надяваше, че няма да му се наложи да го екзекутира.

171:4.6 (1872.3) Изслушвайки фарисеите, Иисус отговори: “Аз добре познавам Ирод с неговия страх пред това Евангелие за Царството. Не се заблуждавайте: той със сигурност би предпочел Синът Човешки да отиде в Йерусалим, да пострада и да умре от ръцете на първосвещениците; опетнявайки своите ръце с кръвта на Йоан, той не жадува да поема върху себе си отговорността за смъртта на Сина Човешки. Идете и кажете на тази лисица, че Синът Човешки днес ще проповядва в Перея, утре отива в Юдея и след няколко дни ще завърши своята мисия на Земята и ще бъде готов да се възнесе при Отеца.”

171:4.7 (1872.4) След това, обръщайки се към апостолите, Иисус каза: „От древността пророците загиват в Йерусалим, затова на Сина Човешки подобава да отиде в този град, където се намира домът на неговия Отец, за да бъде принесен в жертва като отплата за хорския фанатизъм и като следствие от религиозните предразсъдъци и духовната слепота. О, Йерусалим, Йерусалим! Град, убиващ пророците и пребиващ с камъни учителите на

истината! Колко пъти исках да събера твоите деца, както кокошката събира своето люпило под крилото си, но ти не ми позволи! Внимавай, скоро твоят дом ще бъде напуснат. Неведнъж ще искаш да ме видиш, но няма да ме видиш. Тогава ще ме търсиш, но няма да ме намериш.” И казвайки това, той се обърна към окръжаващите и каза: “При все това да отидем в Йерусалим и да присъстваме на Пасхата, изпълнявайки това, което подобава да се направи при изпълнението на волята на небесния Отец.”

^{171:4.8 (1872.5)} Смутена и озадачена беше групата на вярващите, следващи в този ден Иисус в Йерихон. Единственото, което успяха да забележат апостолите, беше някаква тържествуваща нотка в изявленията на Иисус за Царството; те бяха просто неспособни да поставят себе си в такова положение, в което да искат да разберат предупрежденията за надвисналата опасност. Когато Иисус спомена за “възкресението на третия ден”, те се хванаха за това изявление, изтълкувайки го като означаващо, че Царството ще възтържествува веднага след неприятната първоначална схватка с религиозните водачи. “Третият ден” беше обичаен за евреите израз, означаващ “веднага” или “скоро след”. Когато Иисус говореше за “възкресение”, те мислеха, че той има предвид “възраждането на Царството”.

^{171:4.9 (1872.6)} Иисус беше приет от тези вярващи като Месия, а понятието страдащ Месия беше практически неизвестно на евреите. Те не разбираха, че със своята смърт на Иисус му предстоеше да постигне много неща, с които никога нямаше да се сдобие чрез своя живот. Ако възкресяването

на Лазар помогна на апостолите да съберат силите си и да влязат в Йерусалим, то опора на Учителя в течение на този тежък период от неговото посвещение беше паметта за неговото преображение.

5. Йерихонският слепец

^{171:5.1 (1873.1)} Вечерта в четвъртък, 30 март, Иисус и неговите апостоли, начело на група от приблизително от двеста вярващи, се приближиха до стените на Йерихон. Край градските врати те срещнаха тълпа просяци, сред които беше и някой си Вартимей – възрастен човек, загубил своето зрение още в младостта си. Този сляп просяк беше слушал много за Иисус и знаеше всичко за изцелението на слепия Йосия в Йерусалим. Той не знаеше за последното посещение на Иисус в Йерихон, докато не отиде в Витания. Вартимей твърдо реши, че когато Иисус отново се окаже в Йерихон, той няма да изпусне случая да се обърне към Учителя с молба да му върне зрението.

^{171:5.2 (1873.2)} Вестта за приближаването на Иисус се разнесе по целия Йерихон и стотици жители се устремиха към него, за да го посрещнат. Когато тази огромна тълпа се върна, съпровождайки влизания в града Учител, Вартимей, чувайки силния тропот от много крака, разбра, че става нещо необичайно, и попита стоящите редом какво става. Един от просящите отговори: “Иисус Назарянин минава край нас.” Когато Вартимей чу, че редом с него се намира Иисус, той започна силно да вика: “Иисусе, Иисусе, помилуй ме!” И тъй като той продължи да вика все по-силно, някои от онези, които вървяха редом с Иисус, се приближиха до Вартимей и го наругаха, изисквайки да

замълчи; но това не помогна: той само продължаваше да крещи все по-неистово и все по-силно.

171:5.3 (1873.3) Чувайки виковете на слепия, Иисус се спря. И когато видя Вартимей, той каза на своите приятели: “Доведете го при мен.” Тогава те отидоха при Вартимей и казаха: “Радвай се; ела с нас, защото Учителят те вика.” Чувайки тези думи, Вартимей хвърли своя хитон и изскочи на средата на пътя, а стоящите редом го доведоха при Иисус. Иисус попита, обръщайки се към Вартимей: “Какво искаш да направя за теб?” Слепият отговори: “Искам да виждам.” И когато Иисус чу тази молба и видя неговата вяра, той каза: “Ти ще получиш зрение; върви, вярата ти те изцели.” И Вартимей веднага прогледна и остана редом с Иисус, прославяйки Бога, докато на следващия ден Учителят не отиде в Йерусалим. И тогава Вартимей тръгна пред множеството, обявявайки на всички как отново е придобил своето зрение в Йерихон.

6. Посещението при Закхей

171:6.1 (1873.4) Слънцето вече клонеше към залез, когато обкръжаващата Учителя процесия влезе в Йерихон и Иисус реши да спре тук за през нощта. Когато той минаваше край митницата, тук се оказа Закхей – старши митарят или събирачът на налозите, на когото случайно се прииска да види Иисус. Старши митарят беше много богат и беше чувал много за този галилейски пророк. Закхей твърдо реши, че трябва да узнае що за човек е този Иисус, когато той се появи друг път в Йерихон. Затова той се опита да се провре през тълпата, но хората бяха твърде много и, бидейки с невисок ръст, той нищо не виждаше поради

окръжаващите го хора. Така старши митарят вървеше заедно с останалите, докато тълпата не стигна центъра на града, оказвайки се редом с неговия дом. Осъзнавайки, че няма да успее да си пробие път през тълпата, и опасявайки се, че Иисус ще премине през целия град, без да се задържи, той изтича напред и се качи на едно смокиново дърво, чиито разпрострени клонки се свеждаха над пътя. Знаеше, че така ще види добре Учителя, когато той минава. И не остана разочарован, тъй като Иисус, изравнявайки се с него, се спря и, поглеждайки Закхей, каза: “Закхей, побързо слизай долу, защото трябва да спра тази вечер в твой дом.” Чувайки тези поразителни думи, той едва не падна от дървото. Бързайки да слезе долу и приближавайки се към Иисус, каза, че изключително много се радва на желанието на Учителя да спре при него.

171:6.2 (1874.1) Те веднага тръгнаха към дома на Закхей и жителите на Йерихон бяха крайно учудени, че Иисус се съгласи да се настани при главния митар. Когато Учителят и неговите апостоли се спряха заедно със Закхей до вратите на неговия дом, един от йерихонските фарисеи, който стоеше наблизко, каза: “Вие виждате, че този човек се настани в дома на грешник – син на Авраам, станал вероотстъпник и грабител на своя народ.” Чувайки това, Иисус погледна Закхей и се усмихна. Тогава Закхей стъпи на един стол и каза: “Хора на Йерихон, чуйте ме! Да, аз съм митар и грешник, но великият Учител дойде, за да се настани в моя дом; и преди той да влезе в дома аз ви заявявам, че смятам да отдам половината от своето състояние на бедните и, започвайки от утрешния ден, ще въздам четворно на тези, от които съм вземал

несправедливо. С цялото си сърце ще търся спасение и ще се уча да върша праведност пред Бога.”

171:6.3 (1874.2) Когато Закхей замлъкна, Иисус каза: “Днес спасението дойде в този дом и ти действително стана син на Авраам.” И обръщайки се към тълпата, събрала се около тях, Иисус каза: “Не се учудвайте на това, което казвам, и не се оскърявайте от това, което правим, защото аз отдавна ви повтарям: Синът Човешки дойде да търси и спаси загубеното.”

171:6.4 (1874.3) Те се разположиха за през нощта при Закхей. На следващия ден станаха и отидоха във Витания по „пътя на грабителите”, по своя път към Йерусалим за Пасхата.

7. „Докато минаваше Иисус”

171:7.1 (1874.4) Където и да се появеше Иисус, той разпространяваше радост. Беше изпълнен с благодат и истина. Неговите другари не спираха да се удивляват на милосърдните думи, които излизаха от устата му. Вежливостта може да се култивира, но благостта е този аромат на дружелюбието, който излъчва пропитата с любов душа.

171:7.2 (1874.5) Добродетелта винаги предизвиква уважение, но лишена от благодарност, тя често отблъсква любовта. Добродетелта е изцяло привлекателна само тогава, когато е благодатна. Добродетелта е ефективна, само когато е привлекателна.

171:7.3 (1874.6) Иисус наистина разбираше хората. Именно затова той беше способен на неподправено разположение и

искрено състрадание. Но рядко си позволяваше да ги съжaliaва. Докато неговото състрадание беше безгранично, отзивчивостта му беше практична, лична и конструктивна. Неговото близко познанство със състраданието никога не пораждаше безразличие и той умееше да помага на бедстващите души, без да повишава тяхното самосъжаление.

171:7.4 (1874.7) Иисус можеше да оказва на хората толкова огромна помощ благодарение на своята искрена любов към тях. Той истински обичаше всеки мъж, всяка жена и всяко дете. Можеше да бъде толкова верен приятел благодарение на своята забележителна проникателност – прекрасно знаеше какво се таи в сърцето и разума на човека. Той беше заинтересуван и внимателен наблюдател. Прекрасно разбираше човешките потребности и изкусно долавяше желанията на хората.

171:7.5 (1874.8) Иисус никога не бързаше. “Преминавайки”, той имаше време да утешава своите събратя. В неговото общество приятелите му винаги се чувстваха непринудено. Той беше прекрасен слушател. Никога не се ровеше в душите на своите съратници. И когато даваше духовна храна на гладните умове и утоляваше жадните души, тези, които приемаха неговото милосърдие, чувстваха не толкова, че се изповядват на него, колкото, че беседват с него. Те изпитваха безгранично доверие към него, защото виждаха, че той има огромна вяра в тях.

171:7.6 (1875.1) Той никога не любопитстваше и не проявяваше желание да води хората, да ги управлява или да ги следва. Внушаваше дълбока увереност в себе си и несломимо

мъжество във всички, които имаха щастието да го познават. Когато той се усмихнеше на човека, смъртният усещаше нарастваща способност да решава своите разнообразни проблеми.

171:7.7 (1875.2) Любавта на Иисус към хората беше толкова огромна и мъдра, че той, без да се колебае, се отнасяше сурово с тях, когато обстоятелствата изискваха такова отношение. Канейки се да помогне на човека, той често молеше него за помощ. По такъв начин пробуждаше интереса, апелираше към най-добрите страни на човешката природа.

171:7.8 (1875.3) Учителят можа да види спасителната вяра в крещящото суеверие на жената, търсеща изцеление чрез докосването до неговата дреха. Той винаги беше готов да прекъсне проповедта и да задържи народа, помагайки на един човек, даже на дете. Велики неща ставаха не само затова, защото хората вярваха в Иисус, но и затова, защото Иисус притежаваше такава огромна вяра в хората.

171:7.9 (1875.4) Изглеждаше, че повечето действително велики неща, казани и направени от Иисус, бяха като че ли случайни, извършени „мимоходом“. В земното служене на Учителя имаше толкова малко професионални методи, точни планове или предварително определени действия. Преминавайки през живота, той раздаваше здраве и щастие естествено и благодатно. Буквална е истината за това, че „той вървеше, творейки добро“.

171:7.10 (1875.5) И последователите на Учителя във всички векове следва да се учат да служат „мимоходом“ – да творят

безкористно благо, занимавайки се със своите ежедневни дела.

8. Притчата за талантите

^{171:8.1 (1875.6)} Те излязоха от Йерихон едва към обед, защото предишната вечер седяха до късно, докато Иисус учеше Захкей и неговото семейство на Евангелието на Царството. Приблизително на половината разстояние по изкачващия се път за Витания спътниците се установиха за обедна трапеза, а народът тръгна по-нататък към Йерусалим, без да знае, че Иисус и апостолите ще пренощуват на Елеонската планина.

^{171:8.2 (1875.7)} За разлика от притчата за талантите, насочена към всички ученици, тази втора притча за талантите беше предназначена на първо място за апостолите и беше основана на историята за Архелай и неговия напразен опит да получи власт в Юдея. Това е една от немногото притчи на Учителя, основани на истинска историческа фигура. Не е чудно, че те мислеха за Алхелай, тъй като домът на Закхей в Йерихон се намираше недалеч от изискано украсения дворец на Архелай, чийто акведукт преминаваше покрай пътя, по който те излязоха от Йерихон.

^{171:8.3 (1875.8)} Иисус каза: “Вие мислите, че Синът Човешки отива в Йерусалим, за да получи царството, но аз ви заявявам, че ви очаква разочарование. Нима не помните за княза, който тръгнал за далечна страна, за да получи за себе си царството, но още преди да се върне, жителите на неговата провинция, вече отхвърлили го в душата си,

изпратили след него посланици, за да кажат: “Не искаме този човек да царува над нас”? Така, както този цар беше отхвърлен в мирското владичество, така и Синът Човешки ще бъде отхвърлен във владичеството духовно. И отново ви заявявам: Царството мое не е от този свят; но ако на Сина Човешки му беше предоставено духовно владичество над своя народ, той би приел такова царство на човешките души и би царствал над такива владения на човешките сърца. Независимо от това, че те отхвърлят моето духовно владичество над тях, аз ще се върна, за да приема от други това Царство на духа, от което ме лишават днес. Вие ще видите как днес отхвърлят Сина Човешки, но в друг век това, което днес децата на Авраам отклоняват, ще бъде прието и възвисено.

^{171:8.4 (1876.1)} А сега, както и отхвърленият велможа от тази притча, бих искал да призова към себе си своите дванадесет слуги, особени управляващи, и връчвайки ви по един талант, да повеля на всеки внимателно да изслуша моите наставления – старателно да се разпореждате с поверените ви пари, докато аз отсъствам, за да може след моето завръщане, когато се изиска отчет, да имате с какво да оправдаете своята служба.

^{171:8.5 (1876.2)} И даже ако отхвърленият Син не се върне, ще бъде изпратен друг Син, за да получи това Царство, и този Син ще изпрати за всички вас, за да изслуша вашия отчет за службата и да се порадва на вашите успехи.

^{171:8.6 (1876.3)} И когато впоследствие тези управляващи бяха извикани за отчет, първият дойде и каза: “Господи! Твоят талант донесе още десет таланта.” И неговият господар му

казал: “Браво, ти си добър слуга; задето доказа своята вярност в тази работа, аз ти давам управлението на десет града.” И вторият дойде с думите: “Господарю, този талант, който ти ми остави, ми донесе пет таланта.” И господарят каза: “В такъв случай аз ще те направя владетел на пет града.” Така продължаваше и по-нататък, докато за отчет не беше извикан и последният слуга, който доложи: “Ето, господарю, твоя талант, който аз пазих загърнат в кърпа. Постъпих така затова, защото се боях от тебе; предполагах, че ти постъпваш неразумно, защото видях, че вземаш оттам, където не си слагал, че искаш да жънеш там, където не си сял.” Тогава неговият господар казал: “Ще те съдя с твоите думи, негоден и неверен слуга. Ти знаеше, че аз жъна там, където очевидно не съм сял; затова ти знаеше, че ще ти бъде поискан отчет. Знаейки това, ти трябваше поне да пуснеш моите пари в оборот, за да мога, като се върна, да си ги получа с печалба.”

171:8.7 (1876.4) И каза на велможата, който стоеше редом: “Вземете таланта от този неверен слуга и отдайте на заработилия десет мина.” И когато те напомниха на стопанина, че той вече има десет мина, той каза: “На всеки имащ ще му се даде, а от нямащия ще бъде взето и това, което има.”

171:8.8 (1876.5) Тогава апостолите поискаха да узнаят по какво смисълът на тази притча се отличава от предишната притча за талантите, но на многобройните въпроси Иисус отговаряше само: “Добре обмислете тези думи в своята душа и нека всеки от вас открие тяхното истинско значение.”

171:8.9 (1876.6) В последващите години Натанаил прекрасно обясняваше смисъла на тези две притчи, свеждайки своето тълкуване до следните изводи:

171:8.10 (1876.7) 1. Способността да си практическо мерило на съществуващите в живота възможности. Никога няма да сте отговорни за това, което превишава вашите способности.

171:8.11 (1876.8) 2. Верността е безупречното мерило на човешката надеждност. Този, който е верен в малкото, най-вероятно ще прояви вярност към всичко, което е съобразно неговите дарования.

171:8.12 (1876.9) 3. При равни възможности Учителят дарява по-малка награда за по-малка вярност.

171:8.13 (1877.1) 4. При по-лоши възможности той дарява еднаква награда за еднаква вярност.

171:8.14 (1877.2) След като се бяха нахранили и след като множеството последователи бяха тръгнали към Йерусалим, Иисус, стоейки пред апостолите край пътя в сянката на надвисналата скала, с радостно достойнство и милосърдно величие посочи с ръка на запад и каза: “Да вървим, братя мои, в Йерусалим, за да получим приготвеното за нас и с това да изпълним волята на небесния Отец на всичко съществуващо.”

171:8.15 (1877.3) Така Иисус и неговите апостоли продължиха своето пътешествие към Йерусалим, станало за Учителя

последното, извършено в образа на смъртен човек от кръв и плът.

Документ 172. Отиване в Йерусалим

172:0.1 (1878.1) Иисус и апостолите пристигнаха във Витания в пет часа след обяд в петък, 31 март 30 година от н.е. Лазар, неговите сестри и техните приятели вече ги очакваха; а доколкото всеки ден при Лазар идваха много хора, за да поговорят с него за възкресението му, то на Иисус съобщиха, че той ще може да отседне в съседа – вярващ на име Симон, станал старейшина на това неголямо село след смъртта на бащата на Лазар.

172:0.2 (1878.2) Тази вечер Иисус прие много посетители и простите хора от Витания и Витфагия правеха всичко, за да се чувстват желан гост. Макар че мнозина предполагаха, че Иисус отива в Йерусалим, за да провъзгласи себе си за цар на юдеите, витанското семейство – Лазар, Марта и Мария – добре разбираха, че Учителят не е такъв цар; те предчувстваха, че това ще бъде едно от последните му посещения на Йерусалим и Витания.

172:0.3 (1878.3) На първосвещениците им донесоха, че Иисус се е установил във Витания, но те предполагаха, че е по-добре да не се опитват да го арестуват сред приятели; решиха да изчакат, докато той се появи в Йерусалим. Всичко това беше известно на Иисус, но той запазваше величествено спокойствие; неговите приятели никога не го бяха виждали така сдържан, така естествен; даже апостолите бяха потресени от това, че той може да остава толкова безучастен, докато Синедрионът се обърна към целия

еврейски народ с искане за неговото издаване. Тази нощ, докато Учителят спеше, апостолите по двойки го охраняваха и мнозина от тях бяха въоръжени с мечове. На следващия ден рано сутринта ги разбудиха стотици поклонници, дошли от Йерусалим независимо от съботата, за да видят Иисус и Лазар, когото той беше възкресил от мъртвите.

1. Събота във Витания

^{172:1.1 (1878.4)} Както пристигналите в Юдея поклонници, така и юдейските власти в един глас питаха: “Как мислите, ще се появи ли Иисус на празника?” Затова, когато хората чуха, че Иисус се е установил във Витания, те се зарадваха. Но първосвещениците и фарисеите бяха донякъде озадачени. Те бяха доволни, че той се намира в техните владения, но неговата дързост малко ги смущаваше. Помнеха, че при предишното му посещение на Витания Лазар беше възкресен от мъртвите, а Лазар започваше все повече да пречи на враговете на Иисус.

^{172:1.2 (1878.5)} Шест дни преди Пасхата вечерта преди завършването на службата всички жители на Витания и Витфагия се събраха в дома на Симон на общ пир, за да отпразнуват пристигането на Иисус; тази вечеря, устроена в чест на Иисус и Лазар, беше дадена в неподчинение на Синедриона. Марта ръководеше обслужването на масата; нейната сестра Мария беше сред наблюдаващите отстранени жени, тъй като по еврейските правила на жените не се разрешаваше да седят на масата по време на общия пир. На вечерята присъстваха и агенти на Синедриона, но те се

бояха да арестуват Иисус в обкръжението на неговите приятели.

172:1.3 (1879.1) Иисус говореше със Симон за древния Иисус Навин, чийто съименник беше, и разказваше за това как Иисус Навин и израилтяните са дошли в Йерусалим през Йерихон. Коментирайки легендата за падането на стените на Йерихон, Иисус каза: “Не за стени от тухли и камък мисля аз, но би ми се искало стените от предразсъдъци, лицемерие и ненавист да рухнат пред тази проповед за любовта на Отеца към всички хора.”

172:1.4 (1879.2) Празничната вечеря протичаше във весела и нормална атмосфера, ако не се смяташе необичайната сериозност на апостолите. Иисус беше изключително весел и играеше с децата, докато дойде време да седнат на масата.

172:1.5 (1879.3) В течение на цялата вечер не стана нищо необикновено, но когато пирът се приближаваше към края си, Мария, сестрата на Лазар, се отдели от стоящите настрана жени и, приближавайки се към мястото, където като почетен гост лежеше Иисус, отвори голям алабастров съд с най-рядко благовоние; помазвайки главата на Учителя, тя започна да излива масло на неговите крака и разпускайки косите си, натри с него краката му. Целият дом се изпълни с благоухание и всички присъстващи бяха поразени от постъпката на Мария. Лазар нищо не каза, но когато някои от гостите започнаха на половин глас да изразяват своето негодувание от подобно използване на толкова скъпоценно мазило, Юда Искарот се приближи до полегналия Андрей и каза: “Защо не продадоха това

благовонно масло и за получените пари не нахраниха бедните? Ти трябва да поговориш с Учителя, за да осъди това разточителство.”

172:1.6 (1879.4) Иисус, знаейки за какво мислят и чувайки за какво говорят, положи ръка върху главата на Мария, застанала край него на колене, и гледайки я с доброта, каза: “Оставете я на мира всеки от вас. Защо я смущавате, когато виждате, че извърши добро дело по повеля на своето сърце? На тези от вас, които мърморят, че това благоволение трябваше да се продаде и раздаде на бедните, позволете да отбележа, че бедните винаги са с вас и затова можете да им помагате по всяко време, когато поискате; но аз не винаги ще бъда с вас; скоро ще отида при моя Отец. Тази жена отдавна пази това масло за моето тяло за деня на моето погребение и сега, когато сметна за благо да ме помаже преди смъртта, не следва да я лишавате от това удоволствие. Правейки това, Мария укори всички вас, защото със своите действия доказва вярата си в това, което говорих за моята смърт и възнесение при моя небесен Отец. Не бива да осъждате тази жена за това, което тя направи тази вечер. Обратното, казвам ви, че в бъдещите векове — където и да се възвестява това Евангелие, ще разказват в нейна памет за постъпката ѝ.”

172:1.7 (1879.5) Именно поради този укор Юда Искарот, приемайки казаното за своя сметка, окончателно реши да отмъсти за оскърбените си чувства. Той вече неведнъж неосъзнато хранеше такива мисли, но сега се осмели да помисли за това откровено и осъзнато. И много други го насърчаваха в това му мнение, защото цената на това

благовонно масло се равняваше на годишната заплата на един човек – това би стигнало да се нахранят пет хиляди човека. Но Мария обичаше Исус; тя приготви това скъпоценно благовоние за помазването на неговото тяло след смъртта, защото му вярваше, когато той ги предупреди, че трябва да умре; и на нея не трябваше да ѝ се отказва правото да измени своето решение и да поднесе на Учителя този дар, още докато беше жив.

172:1.8 (1879.6) Както Лазар, така и Марта знаеха, че Мария отдавна събира пари, за да купи този съд с нард, и те от цялата си душа одобриха това, че по този въпрос тя постъпи по повелите на своето сърце, тъй като те бяха състоятелни хора и можеха лесно да си позволят такова приношение.

172:1.9 (1880.1) Когато първосвещениците узнаха за този обяд, даден във Витания в чест на Исус и Лазар, те започнаха да се съвещават помежду си какви мерки следва да се вземат по отношение на Лазар. И скоро решиха, че Лазар също трябва да умре. Те правилно разсъдиха, че ще бъде безполезно да предават Исус на смърт, ако оставят жив Лазар, когото Исус възкреси от мъртвите.

2. Неделната сутрин с апостолите

172:2.1 (1880.2) В тази неделна сутрин, в прекрасната градина на Симон, Учителят събра апостолите и им даде последни наставления преди влизането в Йерусалим. Исус каза, че той вероятно ще излезе с много обръщения и поучения преди да се върне при Ощеца, но посъветва апостолите да се въздържат от каквито и да било публични изяви в

течение на пасхалния период в Йерусалим. Той им повели да остават редом с него, “за да гледат и да се молят”. Иисус знаеше, че в същия този момент много от неговите последователи имаха скрити мечове, но не каза нито дума за това.

172:2.2 (1880.3) В тези утринни наставления Иисус кратко припомни тяхното служене – от деня на посвещаването в сан недалеч от Капернаум и чак до този ден, когато се готвеха за влизане в Йерусалим. Апостолите слушаха мълчаливо. Те не зададоха нито един въпрос.

172:2.3 (1880.4) Рано сутринта на този ден Давид Зеведеев предаде на Юда парите, получени от продажбата на оборудването от лагера в Пела, а Юда, на свой ред, остави голяма част от тази сума на съхранение в техния домакин Симон за в случай на остра нужда от средства след влизането им в Йерусалим.

172:2.4 (1880.5) След съвещанието с апостолите Иисус побеседва с Лазар и го посъветва да не поставя своя живот на олтара на отмъстителния Синедрион. Следвайки именно този съвет, след няколко дни Лазар избяга от Филадельфия, когато чиновниците на Синедриона изпратиха хора да го арестуват.

172:2.5 (1880.6) В известен смисъл последователите на Иисус предчувстваха надигащата се криза, но те не можеха да осъзнаят цялата надвиснала над него опасност поради необичайната веселост на Иисус и неговото изключително добро настроение.

3. Тръгването за Йерусалим

172:3.1 (1880.7) Витания беше приблизително на около три километра от храма и в един и половина часа в този неделен ден Иисус беше готов да тръгне за Йерусалим. Той усещаше огромна любов към Витания и нейните обикновени хора. Назарет, Капернаум и Йерусалим го отхвърлиха, но Витания го беше приела и беше повярвала в него. Именно това малко село, където практически всеки мъж, жена или дете бяха вярващи, той избра като място за извършване на най-голямото чудо за цялото си посвещение на Земята – възкресяването на Лазар. Той възкреси Лазар, не за да накара селяните да повярват, а по-скоро защото те вече вярваха.

172:3.2 (1880.8) Цялата сутрин Иисус обмисляше своето появяване в Йерусалим. Преди това той винаги се опитваше да пресече всякакви опити публично да го честват като Месия. Но сега положението беше друго: приближаваше се свършекът на неговия живот в плът, Синедрионът постанови да го предадат на смърт и свободното изразяване от неговите ученици на техните чувства, което можеше да се очаква при тържественото му и публично влизане в града, не можеше да нанесе никаква вреда.

172:3.3 (1881.1) Иисус реши да устрои публично влизане в Йерусалим, не за да може за последен път да се опита да завоюва благосклонността на тълпата или да придобие власт. Не беше негова цел и удовлетворяването на заветните човешки желания на апостолите и учениците. Иисус не хранеше нито една от тези илюзии, присъщи на

празните мечтатели; той добре знаеше какъв ще бъде изходът от това посещение.

172:3.4 (1881.2) Решавайки да направи публична проповед в Йерусалим, Учителят се сблъска с необходимостта да избере надлежен начин за изпълнението на такова решение. Иисус анализира всички многобройни и в една или друга степен противоречиви пророчества, наричани месиански, но едва едно от тях му се стори поне отчасти приемливо за изпълнение. Повечето от тези пророчески изречения изобразяваха цар – сина или приемника на Давид, смелия и решителен мирски избавител на целия Израил от ярема на чуждоземното господство. Но имаше един цитат, който понякога свързваха с Месията последователите на по-духовната представа за неговата мисия и който, както смяташе Иисус, беше съвместим с неговото предполагаемо влизане в Йерусалим. Този цитат беше открит в книгата на пророк Захария и в него се казваше: “Ликувай, дъще на Сион! Тържествувай, дъще на Йерусалим! Вижте, вашият цар идва при вас! Той е кротък и язди на ослица, на младо осле.”

172:3.5 (1881.3) Царят-воин винаги влизаше в града, яздейки на кон; царят, пребиваващ с мисия за мир и дружба, винаги яздеше на магаре. Иисус не искаше да влиза в Йерусалим като войн; той искаше да влезе в града с мир и благоволение като Син Човешки, яздейки на магаре.

172:3.6 (1881.4) Иисус отдавна и недвусмислено се стремеше да внуши на своите апостоли и ученици, че неговото Царство не е от този свят, че то е чисто духовно дело; но неговите усилия се оказаха напразни. Сега той реши да се обърне

към символиката, опитвайки се по такъв начин да достигне това, с което не му се отдаде да се сдобие чрез своето откровено лично обучение. Затова веднага след следобедната трапеза Иисус извика Петър и Йоан и повелявайки им да отидат във Витфагия – съседно село, намиращо се на северозапад от Витания малко встрани от главния път, каза: “Отидете във Витфагия и когато стигнете до кръстопътя, ще намерите вързано осле. Отвържете ослето и го доведете тук. Ако някой попита защо правите това, кажете само: “То е необходимо на Учителя.” И когато двамата апостоли отидоха във Витфагия, както им повели Учителя, те намериха ослето вързано редом със своята майка на улицата пред дома на ъгъла. Когато Петър започна да отвързва ослето, неговият собственик излезе и попита защо правят това. Петър отговори, както му каза Иисус, след което този човек каза: “Ако вашият Учител е Иисус от Галилея, то нека вземе ослето.” И така те се върнаха, водейки със себе си осле.

^{172:3,7 (1881.5)} По това време около Иисус и неговите апостоли вече се бяха събрали няколкостотин поклонника. От средата на първата половина на деня преминаващите през Витания хора бяха започнали да се задържат тук. В това време Давид Зеведеев и някои от неговите бивши куриери по собствен почин спешно тръгнаха за Йерусалим, където бързо оповестиха на запълнените храма тълпи от поклонници за предстоящото триумфално влизане в града на Иисус Назарянин. Затова няколко хиляди гости от Йерусалим тръгнаха да посрещнат този пророк и чудотворец, името на когото беше на устата на всички и когото някои смятаха за Месия. Излизайки от Йерусалим,

хората посрещнаха Иисус и отпавилата се към града
тълпа, още щом те превалиха през гребена на Елеонската
планина и започнаха да се спускат към града.

172:3.8 (1882.1) Когато процесията напусна Витания, сред
празничната тълпа от ученици, вярващи и поклонници –
мнозина от които пристигнаха тук от Галилея и Перейя –
цареше огромно въодушевление. Преди самото излизане
от Витания дванадесет жени от първоначалния женски
корпус, съпроводжани от някои от своите приятелки,
пристигнаха тук и се присъединиха към тази необичайна
процесия, весело отправяйки се към града.

172:3.9 (1882.2) Преди да тръгнат на път, близнаците Алфееви
положиха своите хитони на ослето и държаха животното,
докато Иисус се качи на него. Според това, как процесията
се движеше към върха на Елеонската планина,
тържествуващата тълпа постилаше своите одежди и
застилаше земята с клонки от най-близките дървета, за да
направят почетен килим на ослето, носещо на себе си
царския Син – обещания Месия. Приближавайки се към
Йерусалим, тълпата започна весело да пее – а по-точно да
крещи, псалом “Осанна на сина на Давид! Благословен е
този, който идва в името на Господа. Осанна във
Всевишния! Благословено да е царството, което низхожда
от небесата!”

172:3.10 (1882.3) Иисус оставаше безгрижен и весел, докато не
достигнаха гребена на Елеонската планина, откъдето пред
техния взор застана градът и храмовите кули. Там
Учителят спря процесията и се възцари мъртва тишина,
защото хората видяха, че той плаче. Гледайки огромната

тълпа, движеща се из града, за да го приветства, Учителят с огромно чувство и тъга в гласа произнесе: “О, Йерусалим, ако ти, именно ти поне днес знаеше какво служи на мира на твоя свят и какво можеше толкова щедро да получиш! Близък е часът, когато тази слава ще се скрие от твоя взор. Близък е часът, когато ти ще отхвърлиш Сина на Мира и ще се отвърнеш от Евангелието за спасението. Ще дойдат дни, когато твоите врагове ще издигнат край теб укрепления и ще те обкръжат от всички страни; и ще те разрушат, и няма да оставят камък върху камък. И всичко това ще се стовари върху теб, защото ти не позна времето на божественото посещение. Близък е часът, когато ти ще отхвърлиш Божия дар и всички хора ще отхвърлят теб.”

172:3.11 (1882.4) Когато той замлъкна, те започнаха да се спускат от Елеонската планина и скоро към тях се присъединиха множество пристигнали от Йерусалим посетители, които размахваха палмови клонки, викаха “осанна” и всячески изразяваха своето ликуване и сърдечност. Учителят не планираше тези тълпи да излязат насреща му от Йерусалим, за това се погрижиха други. На неговия замисъл беше чужда всякаква театралност.

172:3.12 (1882.5) Заедно с множеството в нескончаемия поток от стекли се да приветстват Учителя хора дойдоха и много фарисеи и други негови врагове. Те бяха толкова разтревожени от този внезапен и неочакван изблик на народно признание, че се побояха да го арестуват, за да не би със своите действия да подтикнат хората към открит метеж. Отношението на тълпите поклонници, които бяха

слушали за Иисус и много от които вярваха в него, предизвикваше в тях огромен страх.

172:3.13 (1882.6) С приближаването към Йерусалим народното ликуване стана толкова бурно, че някои от фарисеите се изравниха с Иисус и казаха: “Учителю, трябва да смъмриш своите ученици и да им наредиш да се държат както подобава.” Иисус отговори: “Напълно естествено е децата да приветстват Сина на Мира, отхвърлен от първосвещениците. Безполезно е да им забранявам: ако те замлъкнат, ще закрещят камъните.”

172:3.14 (1882.7) Изпреварвайки процесията, фарисеите побързаха назад, към Синедриона, заседаващ по това време в храма, и доложиха на своите колеги: “Вижте, всичко, което правим, е безполезно; този галилеец проваля всичките ни планове. Хората са обезумели по него; ако не спрем тези невежи, целият свят ще тръгне след него.”

172:3.15 (1883.1) В действителност на този повърхностен и спонтанен изблик на народен ентузиазъм не трябваше да се придава дълбока значимост. Макар че приветствието беше радостно и искрено, то не свидетелстваше за никаква истинска или твърда вътрешна убеденост на веселящия се народ. След няколко дни същите тези тълпи бяха готви също толкова бързо да отхвърлят Иисус, щом Синедрионът зае против него твърда и решителна позиция, а техният ентузиазъм се смени с разочарование, веднага щом осъзнаха, че Иисус не смята да установи царство в съответствие с техните отдавнашни съкровени мечти.

^{172:3.16 (1883.2)} Но целият град беше толкова развълнуван, че всеки питаше: “Кой е този човек?” И хората отговаряха: “Това е пророкът от Галилея, Иисус Назарянин.”

4. Посещението на храма

^{172:4.1 (1883.3)} Докато близнаците Алфееви връщаха ослето на стопанина, Иисус и десетте апостоли се отделиха от своите най-близки съратници и преминаха по територията на храма, наблюдавайки подготовката за Пасхата. Никой не се опитваше да създава пречки пред Иисус, тъй като Синедрионът изключително се боеше от народа – и това в крайна сметка беше една от причините, от които се ръководеше Иисус, позволявайки на тълпата да го приветства така. Апостолите не осъзнаваха, че това беше единственият човешки начин да се предотврати арестът на Иисус веднага след влизането му в града. Учителят искаше жителите на Йерусалим – знатни и прости, точно както и десетки хиляди пристигнали за Пасхата гости, да получат още една последна възможност да чуят неговото Евангелие и ако пожелаят – да приемат Сина на Мира.

^{172:4.2 (1883.4)} С приближаването на вечерта, когато тълпи от хора тръгваха да търсят храна, Иисус и неговите най-близки последователи останаха сами. Колко странен беше този ден! Апостолите бяха замислени и мълчаливи. Този ден беше най-необичайният за всичките години от тяхното общуване с Иисус. Те приседнаха за малко редом със съкровищницата, наблюдавайки как хората оставят приношения: богатите поставяха в приемната кутия по много и всеки даваше съгласно размера на своето състояние. Накрая дойде бедна вдовица, зле облечена, и те

видяха как тя пусна две лепти (дребни медни монети). Тогава Иисус, обръщайки вниманието на апостолите върху вдовицата, каза: “Обърнете внимание на това, което видяхте сега. Тази бедна вдовица сложи повече от всички, защото всички останали сложиха от излишъка си нещо незначително като дар за Бога, а тази бедна жена, независимо от нуждата, сложи всичко, което имаше, даже своето препитание.”

^{172:4.3 (1883.5)} Настъпи вечерта, те се разхождаха мълчаливо по дворовете на храма. След като Иисус още веднъж огледа тези познати му места, спомняйки си чувствата, които беше изпитвал по време на предишните посещения на Йерусалим, в това число и най-първите посещения, той каза: “Да се върнем във Витания; трябва да си починем.” Иисус, Петър и Йоан тръгнаха към Симон, а останалите апостоли отседнаха при свои приятели във Витания и Витфагия.

5. Отношението на апостолите

^{172:5.1 (1883.6)} Тази неделна вечер, когато се връщаха във Витания, Иисус вървеше пред апостолите. Те вървяха мълчаливо; така се и разделиха, пристигайки в дома на Симон. Никога дванадесет човешки създания не са изпитвали толкова различни и неизразими чувства, както тези, които бушуваха в умовете и душите на посланиците на Царството. Тези силни галилейци бяха смутени и обезкуражени; те не знаеха какво да очакват сега; бяха дотолкова поразени, че даже не изпитваха страх. Апостолите не знаеха нищо за плановете на Учителя за следващия ден и не питаха. Те се разотидоха по домовете,

макар че всички освен близнаците спаха лошо. Но те възстановиха въоръжената охрана за Иисус в дома на Симон.

172:5.2 (1884.1) Андрей беше крайно озадачен и напълно обезкуражен. Той беше единственият апостол, който не предприемаше сериозни опити да анализира изблика на народно признание. Беше твърде съсредоточен върху съзнанието за своята отговорност като глава на апостолския корпус, за да се замисли сериозно над смисъла или значимостта на гръмките славословия на тълпата. Вниманието на Андрей беше посветено на наблюдението на някои от неговите другари, доколкото той се опасяваше, че те могат да се поддадат на своите емоции по време на царящата възбуда – особено Петър, Яков, Йоан и Симон Зилот. В течение на този ден и няколко следващи дни Андрей се измъчваше от дълбоки съмнения, но не сподели нито едно от лошите предчувствия със своите съратници-апостоли. Безпокоеше го отношението на някои от дванадесетте, които, както той знаеше, бяха въоръжени с мечове. Но той не знаеше, че меч има и собственият му брат Петър. Затова тръгналата към Йерусалим процесия не направи на Андрей дълбоко впечатление; той беше твърде зает със своите преки задължения, за да може този епизод някак да му подейства.

172:5.3 (1884.2) Що се отнася до Симон Петър, то отначало демонстрацията на народния ентусиазъм едва не му завъртя главата. Но вечерта, към времето на тяхното завръщане във Витания, той вече гледаше на нещата доста по-трезво. Петър просто не можеше да разбере какво е

замислил Учителят. Той беше страшно разочарован, че Иисус не увенча тази вълна от народно признание с някакво изявление. Петър не разбираше защо Иисус не изнесе пред народа реч, когато пристигнаха в храма, или защо поне не позволи на някого от апостолите да се обърне към хората. Петър беше велик проповедник и не можеше да гледа равнодушно как благожелателността и въодушевеността на огромната тълпа остават похабени. На него така му се искаше да възвести Евангелието на хората направо там, в храма. Но Учителят специално им нареди да не учат и да не проповядват по време на тази пасхална седмица в Йерусалим. Впечатляващата процесия оказа обратен ефект върху Симон Петър; към вечерта той беше отрезвен и неизразимо опечален.

^{172:5.4 (1884.3)} За Яков Зеведеев този неделен ден стана ден на недоумение и огромно объркване; той не можеше да схване смисъла на ставащото; не можеше да разбере до какво се домогва Учителят, отначало допускайки това ликуване, а след това отказвайки се да се обърне към хората след пристигането в храма. Когато процесията се спускаше от Елеонската планина в посока към Йерусалим, а по-точно, когато с тях се сляха хиляди поклонници, устремили се насреща им, за да приветстват Учителя, Яков го раздираха противоречиви чувства: възторг и удовлетворение от това, което вижда, и дълбок страх пред това, какво ще стане, когато стигнат храма. И той беше съкрушен и дълбоко разочарован, когато Иисус слезе от ослето и започна, без да бърза, да се разхожда по дворовете на храма. Яков не можеше да разбере причината за отказа от толкова великолепната възможност да провъзгласи

Царството. Към нощта неговият разум беше здраво притиснат в хватката на мъчителна и ужасна неувереност.

172:5.5 (1884.4) Йоан Зеведеев се доближи доста до разбирането на причините, движещи Иисус; най-малкото, той отчасти осъзна духовното значение на това така наречено триумфално влизане в Йерусалим. Когато народът тръгна към храма, Йоан, виждайки своя Учител на магаре, си спомни как веднъж Иисус цитираше откъси от Писанията – изречение на Захария, където се описваше пристигането на Месията-миротворец, влизащ в Йерусалим на осле. Размишлявайки над този цитат, Йоан започна да разбира символичното значение на неделното шествие. В крайна сметка смисълът на този цитат му се разкри дотолкова, че позволи на Йоан да получи някакво удоволствие от ставащото и да го предпази от прекомерната подтиснатост поради външно безсмисленото завършване на тази триумфална процесия. Йоан притежаваше този тип ум, за който естествени са образното възприятие и мислене.

172:5.6 (1885.1) Филип беше напълно объркан от внезапността и стихийността на този порив. Докато те се спускаха от Елеонската планина, на него не му се отдаваше да събере мислите си в достатъчна степен, за да стигне до някакво определено мнение за предназначението на цялото това шествие. В известен смисъл на него му хареса това представление, тъй като то беше устроено в чест на неговия Учител. Към времето, когато те достигнаха храма, Филип започна да го безпокои мисълта, че Иисус може да го помоли да нахрани народа; затова поведението на Иисус, безгрижно напуснал тълпата и с това жестоко

разочаровал повечето от апостолите, донесе на Филип огромно облекчение. Понякога народът се превръщаше в тежко изпитание за апостолския иконом. Освобождавайки се от личния страх пред материалните потребности на тълпата, Филип, както и Петър, беше разочарован от това, че не беше направено нищо за обучаването на народа. Тази вечер, размишлявайки за своите впечатления, Филип беше изкушен да се усъмни в самата идея за Царството. Той искрено недоумяваше, не знаейки какво може да означава всичко това, но не изказа своите съмнения никому; прекалено много обичаше Иисус. Той притежаваше огромна лична вяра в Учителя.

172:5.7 (1885.2) С изключение на символичните аспекти, Натанаил се приближи най-много от всички към разбирането на причината, от която се ръководеше Учителят, използвайки масовата поддръжка на пасхалните поклонници. Още преди те да достигнат храма, Натанаил стигна до извода, че без подобна демонстративна изява в Йерусалим Иисус би бил арестуван от чиновниците на Синедриона и хвърлен в затвора, още щом се опита да влезе в града. Затова него ни най-малко не го учуди това, че оказвайки се в пределите на градските стени, Учителят веднага остави приветстващите го тълпи, които направиха на юдейските вождове толкова силно впечатление, че им се наложи да се откажат от опитите да го арестуват незабавно. Естествено, че разбирайки истинските мотиви на Иисус за подобно влизане в града, Натанаил беше по-спокоен, отколкото останалите участници в процесията, и по-малко обезпокоен и разочарован от последващото поведение на Иисус, отколкото другите апостоли.

Натанаил не се съмняваше в способностите на Иисус да разбира хората, в неговата прозорливост и умение да решава сложни ситуации.

^{172:5.8 (1885.3)} Отначало това тържествено шествие озадачи Матей. Той не разбираше смисъла на това, което стана пред неговите очи, докато и той не си спомни цитата от Захария, където пророкът намеква за радостта на Йерусалим, чийто цар се явява тук, носейки спасение и яздейки на младо осле. Когато процесията се насочи към града, а след това пое към храма, Матей бе обхванат от възторг; той не се съмняваше, че ще стане нещо необикновено, още щом Учителят пристигна в храма начело на тази шумна тълпа. Когато един от фарисеите започна да издевателства над Иисус, говорейки: “Вижте кой иде – царят юдейски, възседнал магаренце!”, на Матей му струваше големи усилия да се сдържи и да не се нахвърли върху него. Тази вечер по обратния път към Витания никой от дванадесетте не беше по-подтиснат, отколкото Матей. Заедно със Симон Петър и Симон Зилот той преживя най-силно нервно напрежение и до вечерта краката му се подгъваха от умора. Но на сутринта Матей се развесели; все пак той умееше да губи.

^{172:5.9 (1886.1)} Най-смутен и озадачен от дванадесетте беше Тома. Голяма част от времето той просто вървеше заедно с останалите, гледайки този спектакъл и искрено недоумявайки какъв мотив е накарал Учителя да участва в толкова необичайно шествие. В дълбините на душата си той смяташе всичко ставащо за някаква детинщина, ако не за чиста глупост. За пръв път виждаше подобни действия

от страна на Иисус и никак не можа да обясни неговото странно поведение в този неделен ден. Към времето, когато те достигнаха храма, Тома стигна до заключението, че народното шествие е призвано да изплаши Синедриона, за да не посмее той да арестува Учителя. На път за Витания Тома много мисли, но нищо не каза. През нощта той вече с усмивка си спомни ловкостта, с която Учителят организира своето шумно влизане в Йерусалим, и това откритие крайно го ободри.

^{172:5.10 (1886.2)} За Симон Зилот неделята започна като велик ден. Той виждаше прекрасни дела в Йерусалим в близките няколко дни и в това беше прав, но Симон мечтаеше за установяване на новото национално управление на евреите с Иисус на трона на Давид. Симон вече видя как веднага след провъзгласяването на Царството националистите преминават към активни действия, а самият той застава начело на създаващите се военни сили на новото Царство. По време на спускането от Елеонската планина той даже си представяше, че още до залез слънце Синедрионът и всичките му последователи ще бъдат мъртви. Действително предполагаше, че трябва да стане нещо велико. Той беше най-шумният от цялото множество. Към пет часа следобед той беше един мълчалив, сломен и разочарован апостол. Така и не се справи докрай от депресията, която започна в резултат от сътресението в този ден; във всеки случай той остана в това състояние дълго след възкръсването на Учителя.

^{172:5.11 (1886.3)} За близнаците Алфееви това беше прекрасен ден. Те наистина се наслаждаваха на всичко ставащо и

отсъствайки от спокойната разходка по храма, почти не завариха спада на народния ентусиазъм. На тях им беше напълно непонятно уничижението на апостолите, когато те се върнаха вечерта във Витания. Този ден се запомни от близнаците като най-висше възплащание на рая на Земята. Той им донесе най-голямо удовлетворение за цялото време на служенето им като апостоли. И паметта за обхваналия ги в тази неделя възторг им помогна да преминат през цялата трагедия на тази богата на събития неделя чак до часа на разпятието. В представите на близнаците такова влизане беше най-достойно за цар; те се наслаждаваха на всеки миг от шествието. Напълно одобряваха всичко, което виждаха, и дълго пазиха спомена в своята памет.

172:5.12 (1886.4) От всички апостоли най-неблагоприятно въздействие тържественото влизане в Йерусалим оказва върху Юда Искарот. Неговият разум се намираще в състояние на неприятно брожение поради направеното от Учителя порицание във връзка с постъпката на Мария на пира в дома на Симон. Юда с отвращение гледаше целия този спектакъл. Той му се струваше наивен, даже нелеп. Когато отмъстителният апостол наблюдаваше събитията от този неделен ден, на него му се струваше, че Иисус повече прилича на шут, отколкото на цар. Той беше искрено възмутен от това шествие. Споделяше мнението на гърци и римляни, презиращи всеки, който се съгласи да язди ослица или осле. Към времето, когато тържествуващата процесия влезе в града, Юда вече беше почти отхвърлил идеята за такова Царство; мислено той почти беше решил да се откаже от по-нататъшните нелепи опити да установи Царството небесно. Но след това той си

спомни за възкресяването на Лазар и за много други неща и реши да остане с дванадесетте – най-малкото, поне още един ден. Освен това в него беше хазната, а той не искаше да изоставя апостолите, докато в негово разпореждане се намираха техните пари. По обратния път към Витания неговото поведение не изглеждаше странно, тъй като всички апостоли бяха в равна степен паднали духом и мълчаливи.

^{172:5.13 (1887.1)} Огромно влияние на Юда оказа насмешката на неговите садукейски приятели. Никой друг отделно взет фактор не оказва толкова мощно въздействие върху формирането на неговото окончателно решение да напусне Иисус и своите другари-апостоли, както епизодът, станал в момента, когато Иисус стигна градските врати. Високопоставеният садукей (приятел на семейството на Юда) тръгна към него и, весело потупвайки го по рамото, каза: “Защо е така разтревожено лицето ти, приятелю? Порадвай се с нас, приветстващите Иисус Назарянин – царя юдейски, влизащ през вратите на Йерусалим възседнал осле” Юда никога не се беше страхувал от гонения, но не можа да издържи такъв род насмешки. Сега към отдавнашното му желание за отмъщение се прибави страхът, че ще стане за посмешище – това ужасяващо и плашещо чувство на срам за Учителя и своите ближни, апостолите. В душата си този посветен посланик на Царството вече беше предател; оставаше му само да намери благовиден предлог за открит разрив с Учителя.

Документ 173. Понеделник в Йерусалим

^{173:0.1 (1888.1)} Рано сутринта в понеделник, в уговорения час, Иисус и апостолите се събраха в дома на Симон във Витания и след кратко съвещание тръгнаха към Йерусалим. По пътя към храма дванадесетте пазеха необичайно мълчание; те все още не бяха дошли на себе си от преживяванията на предишния ден. Бяха изпълнени с надежда, страх и дълбоко усещане за някаква изолираност поради внезапното изменение от Учителя на неговата тактика и указанията му да не се занимават с публични проповеди в течение на цялата пасхална седмица.

^{173:0.2 (1888.2)} Когато групата се спускаше от Елеонската планина, Иисус вървеше напред, а веднага след него, в замислено мълчание, следваха апостолите. Всички тях, с изключение на Юда Искарот, ги вълнуваше една мисъл: “Какво ще направи Учителят днес?” Юда беше погълнат от един-единствен въпрос: “Какво да правя? Да остана с Иисус и моите другари или да си тръгна? А ако ги напусна, то как да го направя?”

^{173:0.3 (1888.3)} Беше около девет часът, когато в тази прекрасна сутрин мъжете пристигнаха в храма. Те веднага тръгнаха към големия двор, където така често учеше Иисус, и след като поздрави очакващите го вярващи, Иисус се качи на едно от възвишенията за проповедници и пристъпи към своето обръщение към събралата се тълпа. Апостолите отстъпиха встрани и зачакаха развитието на събитията.

1. Очистването на храма

^{173:1.1 (1888.4)} Покрай ритуалите и церемониите на храмовото богослужение буйно разцъфтя търговията. Търговията с

животни, годни за различните жертвоприношения, беше доходно дело. Макар че на вярващите се позволяваше да водят свои животни, при това се изискваше жертвата да бъде свободна от всички „дефекти“ от гледна точка на закона на левитите и в тълкуването на официалните инспектори на храма. Много вярващи преминаваха през унижение, когато смятаните за безупречни животни биваха отхвърляни от храмовите контролори. Затова по-разпространена практика стана придобиването на заклани животни в храма и макар че на съседната Елеонска планина се намираха няколко пункта за продажба на животни, такива животни обикновено ги купуваха направо от храмовите кошари. Постепенно всички видове жертвени животни започнаха да се продават в дворовете на храма. Така се появи обширна търговия, носеща огромни печалби. Част от тези доходи биваше насочвана към храмовата хазна, но голяма част от парите оставаше в ръцете на управляващите кланове на първосвещениците.

173:1.2 (1888.5) Тази търговия с животни процъфтяваше поради това, че ако вярващият купуваше такова животно, то – независимо от неговата достатъчно висока цена, на него не му се налагаше да заплаща никакви други такси и можеше да бъде уверен, че предполагаемата жертва няма да бъде отхвърлена под предлог наличието на действителни или технически дефекти. От време на време от обикновените хора вземаха прекомерно високо заплащане, особено по време на големите народни празници. По едно време алчните свещеници стигнаха дотам, че започнаха да изискват сума, еквивалентна на седмичната заработка, за двойка гълъби, които трябваше да се продават на

бедняците само за няколко гроша. “Синове на Ханаан” вече започнаха да устройват свои базари на територията на храма – същите тези търговски пазари, които се запазиха до времето на тяхното окончателно събаряне от тълпата три години преди унищожаването на самия храм.

^{173:1.3 (1889.1)} Но търговията с жертвени животни и дребни стоки не беше единственият вид оскверняване на храмовите дворове. В тези времена получи развитие широка система банкови операции и обмен на пари, действащи направо на територията на храма. Предисторията на това е следната. Във времената на династията на Асмонеите евреите сечаха свои собствени сребърни монети и по установения ред храмовият налог в размер на половин сребърник, точно както и останалите храмови такси, трябваше да се изплащат в тези еврейски монети. За това обменящите ги получаваха разрешение да обменят много видове монети, които бяха в обръщение в Палестина и други провинции на Римската империя за този традиционен сребърник от еврейските монети. Поголовният храмов налог, вземан от всички освен от жените, робите и непълнолетните, беше половин сребърник - монета с големината на десет цента, но двойно по-дебела. Във времената на Иисус свещениците също бяха освободени от заплащането на налози за храма. Съответно от 15 до 25 число на месеца, предшестваш Пасхата, официалните обменители поставяха своите маси в главните градове на Палестина за осигуряване на еврейския народ с необходимите монети, за да може, попадайки в Йерусалим, хората да могат да заплатят храмовия налог. След този десетдневен период

обменящите отиваха в Йерусалим и започваха да слагат своите обменни маси в дворовете на храма. На тях им се позволяваше да задържат като комисионна сума, еквивалентна на три-четири цента при обмен на монети от приблизително десет цента, а в случай на обмен на монети с по-голяма от десет цента стойност на тях им се разрешаваше да вземат двойна такса. По такъв начин тези храмови обменящи получаваха приход от обмена на всички пари, предназначени за покупката на жертвени животни, за плащане на обетни приношения и за извършване на жертвоприношения.

173:1.4 (1889.2) Тези храмови обменители не само извличаха приход от редовните парични операции по обмена на повече от двадесет различни вида монети, периодически доставяни в Йерусалим от пристигащите тук поклонници, но се занимаваха и с всички други видове финансови операции. Както на храмовата хазна, така и на управителите на храма тази търговия носеше баснословни приходи. Нерядко в хазната се натрупваха пари на сума от над десет милиона долара [посочените в текста суми в долари и центове отговарят на стойността на американската валута по време на приемането на текстовете от книгата „Урантия“; б.р.], докато обикновеният народ водеше мизерно съществуване, продължавайки да плаща тези несправедливи вземания.

173:1.5 (1889.3) В този понеделник сутринта, сред шумното събиране на обменящите, търговците по сергиите и търговците на животни, Иисус се опитваше да учи на Евангелието за Небесното царство. Той не беше сам в

своето възмущение от това оскверняване на храма; простият народ – особено евреите, пристигнали тук от далечни провинции, до дълбините на душата си се възмущаваха от тази профанация на техния национален храм в името на печалбите. В тези времена даже Синедрионът провеждаше своите редовни заседания в една от залите сред целия този шум и безпорядък, създавани при търговията и обmena на стоки.

^{173:1.6 (1890.1)} Когато Иисус се канеше да започне своята проповед, станаха два епизода, привлекли неговото внимание. Край стоящата наблизомаса с пари, принадлежаща на един от обменящите, се разгоряшумен спор: някакъв александрийски евреин твърдеше, че от него вземат прекомерно заплащане, и едновременно с това въздухът се разтрепери от тропота на приблизително стобичета, които прехвърляха от една кошара в друга. Когато Иисус се замисли, мълчаливо съзерцавайки това зрелище на търгашество и безпорядък, недалеч той забеляза простодушен галилеец – човек, с когото той веднъж беседва в Ирон, подложен на насмешките и издевателствата на надменните и високомерни юдеи. И всичко това заедно пробуди един от тези загадъчни изблици на негодувание, които периодически възникваха в душата на Иисус.

^{173:1.7 (1890.2)} За изумление на апостолите, стоящи редом и въздържащи се от участие в това, което последва, Иисус слезе от възвишението за проповедници и, приближавайки се към юношата, който гонеше животните през храмовия двор, взе от него плетения му камшик и бързо изгони

животните от храма. Но това не беше всичко: пред удивените погледи на хиляди хора, събрали се в храмовия двор, той величествено отиде до най-далечната кошара и започна да отваря вратите на всяко отделение и да пуска затворените животни. Към това време събралите се поклонници бяха обхванати от възбуда и с шумни викове се нахвърлиха над чаршиите, преобръщайки масите на обменителите. За по-малко от пет минути храмът беше очистен от търговци. Когато намиращите се наблизоримски стражи пристигнаха на място, редът беше възстановен и тълпата се държеше спокойно. Връщайки се на възвишението, Иисус се обърна към народа: “Днес вие станяхте свидетели на това, което е казано в Писанията: “Моят дом ще бъде дом за молитви за всички народи, но вие го превърнахте във вертеп за разбойници.”

^{173:1.8 (1890.3)} Но преди той да може да произнесе още нещо, огромната тълпа избухна във възгласи “Осанна!” и веднага от нея излязоха много младежи, започнали да пеят благодарствени химни в чест на изгонването от светия храм на оскверняващите го нечестивци-търгаши. Към това време тук вече пристигнаха някои от свещениците и един от тях каза на Иисус: “Нима не чуваш какво казват децата на левитите?” И Учителят отговори: “Нима вие никога не сте чели: “Съвършена хвалата, излизаща от устата на младенците и кърмачетата”?” И целия този ден, докато Иисус учеше, стражата, разположени при народа край всички сводести проходи, не позволяваше на никого да пренесе през храмовите дворове даже празен съд.

173:1.9 (1890.4) Като чула за станалото, първосвещениците и книжниците се лишиха от дар слово. Те все повече се бояха от Иисус и все повече укрепваше тяхното решение да го убият. Но бяха объркани. Те не знаеха как да се сдобият с неговата смърт, защото страшно се бояха от народа, открито одобряващ изгонването от Иисус на нечестивите търгаши. И целия този ден – ден на покой и мир в дворовете на храма, хората слушаха учението на Иисус и буквално попиваха неговите думи.

173:1.10 (1890.5) Тази удивителна постъпка на Иисус беше извън разбирането на неговите апостоли. Те бяха толкова озадачени от това внезапно и неочаквано действие на своя Учител, че в течение на цялата тази сцена, събрали се накуп, останаха до възвишението за проповедници; те дори пръста си не помръднаха, за да помогнат за очистването на храма. Ако това впечатляващо събитие беше станало един ден по-рано, при триумфалното пристигане на Иисус в храма и след неговото шумно влизане в града и гръмогласното народно признание, те щяха да бъдат подготвени за това, но при такова развитие на събитията изобщо не бяха готови да участват в тях.

173:1.11 (1891.1) Очистването на храма разкрива отношението на Учителя към превръщането на религията в източник на доходи, точно както и неговото отвращение от всяка несправедливост и спекулация за сметка на бедните и необразовани хора. Този случай също така показва, че Иисус гледаше неодобрително на отказа от използване на сила за защита на мнозинството членове на всяка човешка група от нечестни и поробващи методи от страна на

несправедливо малцинство, способно стабилно да се установи зад бастионите на политическата, финансова или църковна власт. Не трябва да се позволява на хитри и подли интриганти да се занимават с организирана експлоатация и угнетяване на тези, чийто идеализъм не им позволява да прибегват към сила за самозащита или за претворяване на своите достойни жизнени планове.

2. Управителите оспорват властта на Учителя

^{173:2.1 (1891.2)} Неделното триумфално влизане в Йерусалим хвърли юдейските водачи в такъв ужас, че те се въздържаха да арестуват Иисус. На следващия ден впечатляващото очистване на храма също ги накара да отложат ареста на Учителя. С всеки ден решението на управителите на евреите да го убият все повече се усилваше, но не им даваше покой страхът пред две неща, които в своята съвкупност ги заставяха да отлагат своя удар. Първосвещениците и книжниците не искаха да арестуват Иисус публично, опасявайки се от вълна от народен гняв и негодувание; на тях също така им внушаваше страх и мисълта, че за потушаване на народното въстание може да им потрябва римска стража.

^{173:2.2 (1891.3)} На полудневното заседание на Синедриона беше единогласно решено колкото може по-скоро да свършат с Иисус, доколкото на това съвещание нямаше нито един приятел на Учителя. Но те не успяха да се уговорят кога и как следва да го арестуват. Накрая беше взето решение да назначат пет групи, които да се смесят с народа и да се опитат да объркат Иисус в собственото му учение или по някакъв друг начин да го дискредитират в очите на

слушателите. Затова около два часа – скоро след като Иисус пристъпи към беседата “За свободата на синовството” – група от тези израилски старейшини си проправи път към мястото, където стоеше Иисус. Прекъсвайки го по типичния за тях начин, те попитаха: “С чия власт правиш това? Кой ти е дал такава власт?”

173:2.3 (1891.4) За управителите на храма и чиновниците на юдейския Синедрион беше съвсем правомерно да се обръщат с такъв въпрос към всеки, който си позволяваше да учи и действа по този удивителен начин, който беше свойствен на Иисус – особено вземайки под внимание неговото неотдавнашно поведение при очистването на храма от търгаши. Всички тези търговци и обменители действаха въз основа на разрешения, получени от най-високопоставените управители, и определен процент от техните доходи трябваше да постъпи непосредствено в храмовата хазна. Но следва да се помни, че девизът на цялото еврейство беше *власт*. Пророците винаги създаваха неприятности, дръзко позволявайки си да учат, без да имат власт за това, тоест без дължимата подготовка в равинските академии и последващо формално посвещение от Синедриона, а без това публичното обучение се смяташе или за признак на невежа самоувереност, или за открит метеж. В онези времена само Синедрионът можеше да посвещава старши учители и такава процедура трябваше да преминава в присъствието на минимум три преминали такова посвещение лица. Посвещението даваше на Учителя званието “рави” и позволяваше да изпълнява и функцията на съдия – “да разрешава делата, които постъпват при него за разглеждане”.

^{173:2.4 (1892.1)} В този следобеден час управителите на храма застанаха пред Иисус, оспорвайки не само неговото учение, но и неговите постъпки. Иисус прекрасно знаеше, че същите тези хора отдавна внушават на народа, че той учи с власт, дадена от Сатаната, и че всички негови чудеса са извършени със сила, получена от княза на дяволите. Затова Учителят започна да отговаря на техния въпрос с насрещен въпрос. Иисус каза: “Аз също ще ви задам един въпрос и ако отговорите на него, то и аз ще ви кажа с чия власт правя всичко това. Откъде дойде кръщението на Йоан – от хората или от небесата?”

^{173:2.5 (1892.2)} Когато чуха неговия въпрос, те се отдалечиха, за да се посъветват какво да отговорят. Канеха се да объркат Иисус пред народа, но сега сами се оказаха объркани пред всички хора, събрали се по това време в двора на храма. И тяхното поражение стана още по-очевидно, когато се върнаха при Иисус и казаха: “Що се отнася до кръщението на Йоан, не можем да отговорим; не знаем.” Те дадоха на Учителя такъв отговор, защото разсъдиха така: ако кажем, че е от небето, той ще каже: “Тогава защо не му повярвахте?”, и може би ще добави, че е получил своята власт от Йоан пророка. И затова на тях им се наложи да застанат пред Иисус и хората и да признаят, че те – религиозните учители на Израил – не можеха (или не пожелаха) да изкажат своето мнение относно мисията на Йоан. И когато замлъкнаха, Иисус, гледайки ги, каза: “И аз няма да ви кажа с чия власт правя всичко това.”

^{173:2.6 (1892.3)} Иисус изобщо не се канеше да се позовава на Йоан за потвърждение на своята власт; Йоан никога не

беше посвещаван от Синедриона. Властта на Иисус се заключаваше в самия него и във вечното върховенство на неговия Отец.

^{173:2.7 (1892.4)} Използвайки този метод на обръщение със своите противници, Иисус не се стремеше да се отклони от отговора. На пръв поглед може да изглежда, че той се е опитал да изхитрува, предлагайки ловко извъртане, но такова впечатление е заблуждаващо. На Иисус не му беше свойствено да злоупотребява със своето превъзходство даже в отношенията с враговете си. В действителност в това привидно извъртане той даде на своите слушатели отговор на въпроса на фарисеите за властта, на която се опира неговата мисия. Те твърдяха, че той действа с властта на княза на дяволите. Иисус нееднократно твърдеше, че цялото му учение и чудеса се вършат със силата и властта на неговия небесен Отец. Юдейските водачи се отказваха да се съгласят с това и се опитваха да накарат Иисус да признае, че той е незаконен учител, доколкото никога не е утвърждаван от Синедриона. Отговаряйки именно така, както отговори той, Иисус – без да претендира за получаването на властта от Йоан – донесе на хората такова удовлетворение от вътрешния смисъл на своя отговор, че опитът на враговете да го хванат в капан се обърна против самите тях, дискредитирайки ги в очите на всички присъстващи.

^{173:2.8 (1892.5)} Именно умението на Иисус да се обръща към своите противници предизвикваше у тях този страх. Този ден те не се опитваха да му задават нови въпроси; отделиха се, за да продължат съвещанието в своя кръг. Що се отнася

до народа, то хората бързо разбраха нечестността и неискреността на тези въпроси, зададени от управителите евреи. Даже простият народ не можеше да не различи нравственото величие на Учителя от кошмарното лицемерие на неговите врагове. Но очистването на храма склони садукееите на страната на фарисеите при съставянето на окончателните планове за убийството на Иисус. А в това време мнозинство в Синедриона бяха садукееите.

3. Притчата за двамата сина

^{173:3.1 (1893.1)} Поглеждайки към стоящите пред него в мълчание фарисеи, Иисус каза на тези заядливици: “Доколкото вие се съмнявате в мисията на Йоан Кръстител, опълчили се в своята вражда срещу ученията и делата на Сина Човешки, чуйте една притча: един голям и уважаван земевладелец имал двама сина, от които искал да получи помощ при воденето на голямото му стопанство. Той отишъл при единия от тях и казал: “Синко, иди поработи днес вместо мен на моите лозя.” Лекомисленият син отговорил на баща си: “Не искам”; но после се разкажал и отишъл. Когато намерил своя по-голям син, той му казал: “Синко, поработи вместо мен на моите лозя.” Лицемерният и неверен син отговорил: “Добре, татко, ще отида.” Но когато бащата си тръгнал, този син не отишъл да работи. Позволете да ви попитам: кой от двамата сина действително е изпълнил желанието на баща си?”

^{173:3.2 (1893.2)} Хората в един глас отвърнаха: “Първият син.” И тогава Иисус каза: “Точно така; и сега аз заявявам, че митарите и блудниците, даже да изглежда, че отхвърлят

призова към разкаяние, ще видят своята заблуда и ще влязат в Царството Божие преди вас – тези, които всячески претендирате за служене на небесния Баща, но се отказвате да изпълните угодните на Отеца дела. Не вие, фарисеи и книжници, повярвахте на Йоан, а митарите и грешниците; вие не вярвате и на моето учение, а простите хора с радост слушат думите ми.”

^{173:3.3 (1893.3)} Иисус не презираше фарисеите и садукееите лично – той се стремеше да дискредитира техните системи на обучение и практическо поведение. Макар че не изпитваше враждебни чувства към никого, възникваше неизбежният сблъсък на новата жива религия на духа с по-древната религия, основана на церемониите, традициите и властта.

^{173:3.4 (1893.4)} През цялото това време дванадесетте апостоли стояха редом с Учителя, но не вземаха никакво участие в ставащото. Всеки от дванадесетте по своему реагираше на събитията през тези завършващи дни от служенето на Иисус в плът и всеки от тях оставаше послушен на разпореждането на Учителя да се въздържа от публично обучение и проповеди в течение на тази пасхална седмица.

4. Притчата за отсъстващия земевладелец

^{173:4.1 (1893.5)} Когато главните фарисеи и книжници, опитващи се да объркат Иисус със своите въпроси, изслушаха историята за двамата сина, те се отделиха за нови съвещания, а Учителят, обръщайки се към народа, разказа нова притча:

173:4.2 (1893.6) “Един добър човек засадил на своя участък земя лозе. Той го оградил, изкопал яма за пресата за грозде и построил кула за стражата. След това го дал под наем на арендатори, а самият той отишъл на продължително пътешествие в друга страна. Когато наближило времето да се събира реколтата, той изпратил слугите при арендаторите за своя дял. Но арендаторите, като се посъветвали помежду си, отказали да дадат на слугите гроздето, полагащо се на техния стопанин. Вместо това те хванали неговите слуги и набили единия, другия замеряли с камъни, а останалите изпратили назад с празни ръце. И когато стопанинът чул за всичко това, той изпратил други, още по-верни слуги при тези подли арендатори и те ги ранили и също толкова безсрамно се отнесли и към тях. След това стопанинът изпратил при тях своя любим слуга, своя управляващ, а те го убили. И все пак, спокойно и търпеливо, той изпращал много други слуги, но арендаторите не приели нито един. Едни пребивали, други убивали, а след такова отношение стопанинът решил да изпрати при тези неблагодарници своя син, казвайки си: “Може би те се отнасяха зле с моите слуги, но трябва да се засрамят от моя любим син.” Но когато тези неразкаяли се и подли арендаторите видели сина му, си казали: “Това е наследникът, хайде да го убием и наследството ще бъде наше.” Затова те се нахвърлили върху него, изхвърлили го от лозето и го убили. Когато стопанинът на лозето научи как са отхвърлили и убили неговия син, какво ще направи с тези неблагодарни и подли арендатори?”

173:4.3 (1894.1) И когато хората чуха тази притча и зададения от Иисус въпрос, те отговориха: “Той ще унищожи тези лоши

хора и ще предаде лозето на други, честни арендатори, които ще му дават неговия дял, когато дойде време да се събира реколтата.” И някои от хората разбраха, че притчата се отнася за еврейския народ и за начина, по който той се отнася към пророците, както и за заплахата за отхвърлянето на Иисус и Евангелието за Царството, и тъжно говореха: “Да не ни дава Бог и по-нататък да правим такова нещо.”

^{173:4.4 (1894.2)} Иисус видя как групата на садукееите и фарисеите си проправя път през тълпата, почака, докато дойдат по-близо, и каза: “Вие знаете как вашите бащи отхвърлиха пророците и добре знаете, че в своята душа имате намерение да отхвърлите Сина Човешки.” И след това, гледайки изпитателно към стоящите край него свещеници и старейшини, Иисус каза: “Нима никога не сте чели в Писанията за отхвърления от строителите камък, който хората намерили и направили крайъгълен камък? И затова аз още веднъж ви предупреждавам: ако и по-нататък продължите да отхвърляте това Евангелие, то скоро Царството Божие ще бъде отнето от вас и предадено на този народ, който ще бъде готов да приеме благата вест и да донесе духовни плодове. И с този камък е свързана тайната, защото който падне на него, той, макар и да се разбие, ще бъде спасен; но нвърху когото падне този камък, той ще бъде стрит на прах, а неговата пепел – разпръсната на четирите страни.”

^{173:4.5 (1894.3)} Когато чуха тези думи, фарисеите разбраха, че Иисус има предвид тях и другите еврейски водачи. На тях много им се искаше веднага да го хванат, но се бояха от

народа. При все това думите на Учителя ги разсърдиха дотолкова, че те се отдалечиха и проведоха ново съвещание, обсъждайки как да го убият. И тази вечер както садукееите, така и фарисеите започнаха съвместно да мислят как на следващия ден да го хванат в капан.

5. Притчата за брачния пир

173:5.1 (1894.4) Когато книжниците и управителите се отдалечиха, Иисус отново се обърна към събралите се с притчата за брачния пир. Той каза:

173:5.2 (1894.5) „Царството небесно може да се наподобява на един цар, който устроил сватбен пир за своя син и изпратил куриерите с повеля да казва на поканените гости: “Всичко е приготвено за сватбения пир в царския дворец.” Но много от тези, които обещали да дойдат, този път се отказали. Когато царят чул, че пренебрегват неговата покана, той изпратил други слуги и посланици с думите: “Кажете на всички, които са поканени, да идват, защото обядът е готов. Биковете и угоените телета са заклани и всичко е готово за празнуването на предстоящата сватба на моя син.” И отново неразумните хора не се вслушали в гласа на своя цар. Едни отишли да работят на полето, други – в грънчарницата, трети – да се занимават със своята търговия. Други пък, неудовлетворени от пренебрежителното отношение към поканата на царя, направили метеж, хванали посланиците на царя, издевателствали над тях и даже убили някои от тях. А когато царят разбрал, че неговите избрани гости – тези, които приели неговата предварителна покана и обещали да пристигнат на сватбения пир – окончателно са отхвърлили

неговата покана и в знак на недоволство са нападнали неговите избрани посланици и са ги убили, той се изпълнил с гняв. И тогава този оскърбен цар изпратил своите армии и армиите на своите съюзници и им заповядал да изтребят тези метежни убийци и да изгорят техния град.

173:5.3 (1895.1) И наказвайки онези, които надменно отклонили неговата покана, той определил нов ден за сватбен пир и казал на своите посланици: “Поканените първи бяха недостойни; затова вървете на кръстопътищата и на пътищата, и извън градските стани и канете всички, които намерите, даже чужденци, да дойдат на сватбен пир.” И тогава тези слуги излезли на пътя и се добрали до глухи места, и събрали всички, които намерили – добри и зли, богати и бедни, така че залата за пирове се изпълнила с пожелалите да дойдат гости. Когато всичко било готово, царят дошъл да погледа своите гости и крайно се удивил, виждайки там човек в дрехи, неподходящи за празник. Царят, щедро осигурявайки със сватбени дрехи всички свои гости, се обърнал към този човек с думите: “Приятелю, как ти, в такъв ден, попадна в залата с моите гости без сватбени дрехи?” И този неприготвил се човек мълчал. Тогава царят казал на своите слуги: “Прогонете този лекомислен гост от моя дом, за да сподели съдбата на всички останали, които презрително отхвърлиха гостоприемството ми и отклониха моя призив. Аз няма да търпя тук никого освен тези, които с радост са приели моята покана и които са ме уважили, обличайки тези така щедро пригответени за всички премени за гости.”

173:5.4 (1895.2) Разказвайки тази притча, Иисус вече се канеше да разпусне народа, когато един благожелателен вярващ, добрал се до него през тълпата, попита: “Но, Учителю, как ние ще узнаем за това? Как да бъдем готови за поканата на царя? Какво знамение ще ни дадеш ти, за да знаем, че ти си Син Божий?” И чувайки това, Учителят каза: “Само едно знамение ще ви бъде дадено.” И след това, показвайки своето собствено тяло, той произнесе: “Разрушете този храм и аз за три дни ще го въздигна.” Но те не го разбраха и, разотивайки се, си говореха помежду си: “Този храм се строи вече почти петдесет години, а той казва, че ще го унищожи и ще го въздигне за три дни.” Даже неговите апостоли не разбраха значението на тези думи, но по-късно, след неговото възкресение, си спомниха какво беше казал той.

173:5.5 (1895.3) Около четири часа следобед Иисус свика своите апостоли и им съобщи, че би искал да напусне храма и да отиде във Витания за вечеря и отдих. Изкачвайки се на Елеонската планина, той повели на Андрей, Филип и Тома да изградят на следващия ден лагер по-близо до града, където те биха могли да се намират в течение на останалата част от пасхалната седмица. Следвайки това указание, на другата сутрин те поставиха своите палатки на участъка от земята, принадлежаща на Симон от Витания и намираща се в падината по склона на хълма, откъдето се откриваше гледка към Гетсиманската градина – място за отдих на гражданите.

173:5.6 (1896.1) В понеделник вечерта те отново представляваха група от мълчаливи евреи, изкачващи се по западния склон

на Елеонската планина. Както никога преди това, тези дванадесет мъже започнаха да си дават сметка за предстоящата трагедия. Макар и впечатляващото очистване на храма рано сутринта да пробуди у тях надежда да видят как Учителят предявява своите права и демонстрира своята могъща сила, събитията от цялата втора половина на деня имаха точно обратно въздействие, тъй като всяко от тях определено свидетелстваше за неприемане на ученията на Иисус от еврейските власти. Напрегнатото очакване скова апостолите; ужасната неопределеност ги държеше в своята хватка. Те разбираха, че може би само няколко дни отделят събитията от изминалия ден от неминуемия, съкрушителен удар на съдбата. Всички те чувстваха, че трябва да стане нещо извънредно, но не знаеха какво да очакват. Те отидоха да си легнат, но почти на затвориха очи. Даже близнаците Алфееви най-после осъзнаха, че животът на Учителя бързо се приближава към своя кулминационен завършек.

Документ 174. Вторник сутринта в храма

174:0.1 (1897.1) ТОЗИ вторник, около седем часа сутринта, в дома на Симон се състоя срещата на Иисус с апостолите, женския корпус и групата от две-три десетки най-близки ученици. На тази среща той се прости с Лазар и му даде съвет, следвайки който, той скоро побегна в перейска Филаделфия, където впоследствие се присъедини към мисионерското движение с център в този град. Иисус също така се прости с престарелия Симон и даде своя прощален съвет на женския корпус, защото това стана неговото последно формално обръщение към него.

Тази сутрин той посрещна всеки от апостолите с лично приветствие. На Андрей каза: “Не се поддавай на объркване поради това, което скоро трябва да стане. Не се отдалечавай от своите братя и не им позволявай да те видят паднал духом.” На Петър каза: “Не разчитай на силата на плътта или на стоманата на меча. Утвърди се върху вечните основи на духа.” На Яков каза: “Нека външността не те смущава. Оставай твърд в своята вяра и скоро ще познаеш реалността на това, в което вярваш.” На Йоан каза: “Бъди добър; обичай даже своите врагове; бъди търпим. И помни, че аз много ти доверих.” На Натанаил каза: “Не съди по външността; оставай твърд в своята вяра, когато ти се струва, че всичко е загубено; бъди верен на своето поръчение на посланик на Царството.” На Филип каза: “Нека приближаващите се събития не те разколебят. Оставай твърд даже тогава, когато не можеш да видиш пътя. Бъди верен на своята клетва на посвещението.” На Матей каза: „Не забравяй милосърдието, приело те в Царството. Не позволявай на когото и да е с измама да ти отнеме вечната награда. Ти успешно се съпротивляваше на влеченията от смъртно естество, затова бъди готов да проявиш устойчивост.” На Тома каза: “Колкото и трудно да ти е, именно сега ти трябва да вървиш, опирайки се на своята вяра, а не на зрението си. Не се съмнявай, че съм способен да завърша започнатия труд и че накрая ще видя всички мои предани посланици в друг свят.” На близнаците Алфееви каза: “Не позволявайте на това, което не разбирате, да ви съкруши. Хранете вяра към любовта, която живее във вашите сърца, и не разчитайте нито на велики хора, нито на изменчивото човешко отношение. Останете заедно със своите братя.” На Симон

Зилот каза: “Симон, даже ако бъдеш сломен от разочарование, твоят дух ще се възнесе над всичко, което може да се стовари върху главата ти. На това, на което не можа да се научиш от мен, ще те научи моят дух. Търси неподправените реалности на духа и престани да изпитваш влечение към нереални материални сенки.” На Юда Искарот каза: “Юда, аз те обичах и се молих да обичаш своите братя. Твори добро без умора; и бих искал да те предупредя да се пазиш от хлъзгавите пътища на ласкателството и отровните стрели на насмешките.”

^{174:0.3 (1897.3)} Приветствайки своите апостоли, Иисус тръгна за Йерусалим заедно с Андрей, Петър, Яков и Йоан, докато останалите апостоли се заеха да устроят лагера в Гетсимания, където трябваше да отидат вечерта. Този лагер беше тяхна база в последните дни от живота на Учителя. в плът. Спускайки се по склона на Елеонската планина, приблизително на половината път Иисус се спря и около час беседва с четиримата апостоли.

1. Божествената прошка

^{174:1.1 (1898.1)} От няколко дни Петър и Яков обсъждаха своето различно разбиране на учението на Иисус за прощаването на греха. Те и двамата решиха да се обърнат със своя въпрос към Учителя и Петър се възползва от дадения случай като от подходяща възможност да получат съвета на Учителя. Затова Симон Петър прекъсна разговора, отнасящ се до различията между похвалата и поклонението, и попита: “Учителю, Яков и аз различно разбираме твоите учения относно прощаването на греха. Яков твърди, че съгласно твоето учение Отецът ни

прощава, още преди да Го помолим за това, а аз твърдя, че покаянието и изповедта трябва да предшестват прошката. Кой от нас е прав? Какво ще кажеш ти?”

174:1.2 (1898.2) След кратко мълчание Иисус многозначително погледна четиримата и отговори: “Братя мои, вие грешите в своите виждания, доколкото не разбирате природата на съкровения и любвеобилни отношения, които свързват създанието и Създателя, човека и Бога. Вие сте неспособни да постигнете съчувствието на мъдрия ръководител към своето незряло и понякога заблуждаващо се дете. Наистина е съмнително това, че на разумните и любящи родители се е налагало някога да прощават на своите обикновени, нормални деца. Отзивчивостта, свързана с любовта, успешно предотвратява всички тези отчуждения, поради които впоследствие възниква необходимостта да приспособяват покаянието на детето и прошката на родителя.

174:1.3 (1898.3) Във всяко дете живее част от неговия баща. Бащата се ползва с приоритет и превъзходство в разбирането на всички въпроси, свързани с отношенията между детето и родителя. Родителят е способен да съди за незрелостта на детето в светлината на по-съвършената родителска зрелост – по-зрелия опит на по-възрастния си партньор. В отношенията между земното дете и небесния Баща божественият Родител притежава безкрайно, божествено съчувствие и способност за изпълнено с любов разбиране. Божествената прошка е неизбежна; тя е присъща и неотменна от безкрайното разбиране, което притежава Бог и Неговото съвършено знание за всичко,

което се отнася до неверните съждения и погрешни решения на детето. Божественото правосъдие се отличава с такава вечна справедливост, че то неизменно включва в себе си отзивчиво милосърдие.

174:1.4 (1898.4) Когато мъдрият човек разбира вътрешните подбуди на своите близки, той започва да ги обича. А ако обичате своя брат, то вие вече сте му простили. Тази способност да разбирате природата на човека и да прощавате неговите явни прегрешения е богоподобна. Ако сте мъдри родители, то именно такава ще бъде вашето отношение към своите деца: вие ще обичате, разбирате и даже ще им прощавате тогава, когато мимолетното неразбиране очевидно ви е довело до разделяне. На незрялото дете, на което не достига по-пълно разбиране за дълбочината на отношението между дете и баща, често се налага да изпитва чувството на вина вследствие отчуждението, възникващо поради отсъствието на пълно одобрение от страна на неговия баща. Но истинският баща никога не усеща каквото и да било разделение. Грехът е опит на съзнанието на създаденото същество, той не е част от съзнанието на Бога.

174:1.5 (1898.5) Вашата неспособност или нежелание да прощавате на своите близки е мерило за вашата незрелост и неспособност да постигнете отзивчивостта, разбирането и любовта, свойствени за възрастния човек. Мярата на затаената от вас злоба и планове за мъст е право пропорционална на непознаването на вътрешната същност и истинските стремежи на вашите близки. Любовта е претворяване на вътрешното божествено влечение,

свойствено на живота. Тя се основава върху неразбирането, възпитава се в безкористно служене и се усъвършенства в мъдростта.”

2. Въпросите на юдейските управители

^{174:2.1 (1899.1)} В понеделник вечерта се състоя съвещание на Синедриона и още приблизително петдесет видни книжници, фарисеи и садукееи. Участниците в тази среща бяха на общото мнение, че би било опасно да арестуват Иисус пред хората поради неговото влияние върху чувствата на простите хора. Повечето присъстващи смятаха, че е необходимо да предприемат решителни действия за дискредитирането му в очите на народа преди да го арестуват и осъдят. Затова бяха назначени няколко групи учени мъже, които на следващата сутрин трябваше да се явят в храма, готови да го объркат с трудни въпроси и изобщо да се опитат да го поставят в неловко положение пред хората. Накрая фарисеите, садукееите и даже иродианите се обединиха в опита си да дискредитират Иисус в очите на пасхалните тълпи.

^{174:2.2 (1899.2)} Във вторник сутринта Иисус пристигна в двора на храма и започна да учи хората. Той успя да произнесе само няколко думи, когато групата млади ученици на академията излезе напред и чрез своя представител се обърна към Иисус с предварително подготвен въпрос: “Учителю, ние знаем, че ти си добродетелен и възвестяваш пътя на истината, че служиш само на Бога, тъй като не се боиш от никого от хората и че не отдаваш значение на обществените различия. Ние сме само ученици и бихме искали да знаем истината за това, което ни вълнува.

Нашето затруднение се състои в следното: законно ли е да плащаме дан на кесаря? Следва ли да го плащаме, или не?” Виждайки тяхното лицемерие и лукавство, Иисус им отговори: “Защо идвате да ме изкушавате? Покажете ми монетата за заплащане на налога и аз ще ви отговоря.” И когато те му дадоха динарий, той го погледна и попита: “Чие е изображението и чие е името на тази монета?” И те му отговориха: “На кесаря.” И тогава Иисус каза: “Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу.”

^{174:2.3} (1899.3) Получавайки такъв отговор, тези млади книжници и техните съучастници-иродиани го оставиха и си отидоха, а хората – в това число и садукееите – се зарадваха на тяхното поражение. Даже младежите, които се опитваха да го объркат, бяха възхитени от неочакваната проницателност на Учителя.

^{174:2.4} (1899.4) Един ден по-рано управителите се опитваха да го объркат по въпросите на духовната власт. Сблъсквайки се с поражението, те се опитаха да го дискредитират, като го въвлекат в обсъждане на гражданската власт. Както Пилат, така и Ирод се намираха по това време в Йерусалим и враговете на Иисус разсъдиха, че ако той беше посмял да ги посъветва да не плащат данък на цезаря (римския император – б.р.), те биха могли веднага да отидат при римските власти и да го обвинят в подстрекателство към бунт. От друга страна, ако той многословно ги беше посъветвал да плащат данък, то, както те правилно заключиха, такова заявление би оскърбило дълбоко националното достойнство на еврейските слушатели и би

го лишило от народното благоволение и любов на множеството.

^{174:2.5 (1899.5)} Във всичко това враговете на Иисус претърпяха поражение, доколкото съществуваше широко известно постановление на Синедриона, прието като указание за евреите, съгласно което “правото на сечене на монети включва в себе си правото да се събират налози”. Така Иисус избегна техния капан. Ако им беше отговорил с “не”, то това би било равносилно на подстрекателство към въстание; ако беше отговорил с “да”, то това би било шок за дълбоко вкоренилите се национално-патриотически чувства от това време. Учителят не се отклони от въпроса; той само демонстрира мъдрост, давайки двоен отговор. Иисус никога не се отличавахе с уклончивост, но винаги беше мъдър в общуването си с тези, които се опитват да му попречат и да го унищожат.

3. Садукееите и неделята

^{174:3.1 (1900.1)} Преди Иисус да може да пристъпи към своето обучение, още една група излезе напред, за да му зададе своите въпроси. Този път това бяха образовани лукави садукееи. Приближавайки се към Иисус, техният представител попита: “Учителю, Мойсей учеше, че ако женен човек умре бездетен, то неговият брат трябва да се ожени за неговата вдовица и да има с нея деца за продължаването на рода на умрелия брат. Случило се така, че един човек, който имал шест братя, умрял бездетен; следващият брат взел неговата жена, но също умрял, без да остави деца. Вторият брат също я взел за жена, но и той умрял, без да остави потомство. И така продължавало,

докато тя не била с всеки от шестимата братя и всичките шестима умрели, без да оставят деца, а накрая умряла и жената. И, ето, ние искаме да попитаме: на кого ще бъде жена тя след възкресението? Та нали всички те са живели с нея?”

^{174:3.2 (1900.2)} Иисус, както и хората, знаеха, че задавайки своя въпрос, садукееите лукавстват, тъй като едва ли такова нещо би могло да стане в действителност; освен това към това време садукееите вече бяха престанали да следват обичая, съгласно който братята на умрелия човек се стремяха да продължат неговия род. При все това Иисус отговори на техния злонамерен въпрос. Той каза: “Задавайки този въпрос, всички вие се заблуждавате, тъй като не познавате нито Писанията, нито живата сила Божия. Вие знаете, че децата на този свят могат да се женят и омъжват, но изглежда не разбирате, че тези, които чрез възкресението на праведните се удостояват с постигането на бъдещите светове, не се женят и не се омъжват. Преживелите възкресение от мъртвите са подобни на ангелите небесни и никога не умират. Тези възкръснали са вечни синове Божии; това са децата на света, възкресени за прогреса във вечния живот. Така разбираше това и вашият баща Мойсей, тъй като по време на своите изпитания при горящия храст той чу как Отецът каза: “Аз съм Богът на Авраам, Богът на Исаак, Богът на Яков.” Така заедно с Мойсей заявявам, че моят Отец е Бог не на мъртвите, а на живите. В Него всички вие живеете, размножавате се и имате своето безсмъртно битие.”

174:3.3 (1900.3) Когато Иисус завърши да отговаря на тези въпроси, садукееите се отдалечиха, а някои от фарисеите се забравиха дотолкова, че възкликнаха: “Вярно, вярно, Учителю, ти добре отговори на тези невярващи садукееи.” Садукееите не посмяха да му задават нови въпроси, а простите хора се възхитиха от мъдростта на неговото учение.

174:3.4 (1900.4) В този сблъсък със садукееите Иисус се позова само на Мойсей, доколкото дадената религиозно-политическа секта признаваше законността само на така нареченото “Петокнижие на Мойсей” (първите пет книги от Библията – б.р.). Догмите на техните учения не се опираха върху книгите на пророците. Макар че в своя отговор Учителят еднозначно потвърди факта на спасението на смъртните създания чрез възкресение, той с нито една дума не се изказа в полза на фарисейските вероучения за възкресението на буквалното човешко тяло. Иисус искаше да подчертае мисълта, че Отецът е казал: “Аз съм Богът на Авраам, Исаак и Яков”, а не “Аз бях техният Бог”.

174:3.5 (1900.5) Садукееите се опитаха да превърнат Иисус в обект на погубваща *насмешка*, прекрасно знаейки, че публичното преследване само ще породии в народното съзнание още по-широко съчувствие към него.

4. Великата заповед

174:4.1 (1901.1) Още една група садукееи получи указание да забърка Иисус с въпроси за ангелите, но когато видяха каква участ постигна техните другари, опитващи се да го

хванат в капан с въпросите за възкресението, те благоразумно решиха да премълчат и да се отделят, без нищо да питат. Съгласно предварителния план на обединилите се фарисеи, книжници, садудеи и иродиани целият ден трябваше да бъде запълнен с тези коварни въпроси – така те се надяваха да дискредитират Иисус в очите на хората и същевременно да не му оставят време за възвестяването на неговите нарушаващи спокойствието учения.

174:4.2 (1901.2) След това напред излезе една от групите фарисеи, за да му досади със своите въпроси, и техният представител, махвайки на Иисус с ръка, каза: “Учителю, аз съм законник и бих искал да те попитам коя от заповедите е най-великата?” Иисус отвърна: “Слушай, о, Израил! Господ, нашият Бог, е един Господ ; и ти трябва да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и цялата си душа, с целия си разум и цялата си сила. Това е първата и велика заповед. А втората заповед е подобна на първата; фактически тя е нейно продължение и звучи така: “Обичай ближния си като самия себе си.” И няма други по-велики от тези; на тези две заповеди се крепят целият Закон и всички пророци.”

174:4.3 (1901.3) Когато законникът разбра, че Иисус не само отговори в съответствие с висшата представа на юдейската религия, но също така даде мъдър отговор в очите на събралия се народ, той реши, че ще бъде най-достойно да въздаде дължимото на отговора на Учителя. Затова каза: “Добре казано, Учителю, ти си прав, казвайки, че Бог е един и няма друг освен Него; и да Го възлюбим с цялото

си сърце, целия си разум, цялата си душа и цялата си сила, както и да обичаме ближния си като самия себе си, е първата и велика заповед; и ние сме съгласни, че тази велика заповед означава значително повече, отколкото всички приношения и жертви.” Когато законникът даде толкова благоразумен отговор, Иисус го погледна и каза: “Приятелю мой, виждам, че ти не си далеч от Царството Божие.”

^{174:4.4 (1901.4)} Иисус не сгреша, казвайки, че законникът “не е далеч от Царството”, тъй като тази вечер този човек отиде в Гетсиманския лагер, където се намираше Учителят, открито призна своята вяра в Евангелието на Царството и беше кръстен от Йосия – един от учениците на Абнер.

^{174:4.5 (1901.5)} В храма се намираха още две или три групи фарисеи, събрали се, за да зададат своите въпроси, но едни бяха обезоръжени от отговора на Иисус на законника, а други – възпрени от поражението на всички онези, които се опитаха да го хванат в капан. След това никой не се осмели да зададе пред хората нито един въпрос.

^{174:4.6 (1901.6)} Доколкото нови въпроси нямаше и предвид това, че приближаваше полунощ, Иисус не започна да продължава своето обучение, а беше удовлетворен от това, че зададе на фарисеите и на своите съратници въпрос. Иисус каза: “Доколкото вие повече за нищо не питате, бих искал аз да ви попитам. Какво мислите за Избавителя? Имам предвид, чий син е той?” След кратка пауза един от книжниците отговори: “Месията е син на Давид.” И тъй като Иисус знаеше за многобройните спорове даже сред неговите ученици за това, дали той е син на Давид, зададе

още един въпрос: “Ако Избавителят действително е син на Давид, то как в псалом, който приписвате на Давид, той сам казва в духа: “Господ каза на моя Господ: „Седни от дясната Ми страна и Аз ще поваля твоите врагове в нозете ти”? Ако Давид Го нарича Господ, то как Той може да бъде негов син?” Макар че управителите, книжниците и първосвещениците не дадоха отговор, те се въздържаха от нови въпроси и опити да го объркат. Те така и не отговориха на този въпрос, зададен им от Иисус, но след смъртта на Учителя се опитаха да излязат от трудното положение, изменяйки тълкуването на този псалом и твърдейки, че в него се говори за Авраам, а не за Месията. Други, опитвайки се да разрешат дилемата, отричаха, че автор на така наречения месиански псалом е Давид.

174:4.7 (1902.1) Малко преди това фарисеите се радваха на това, как Учителят накара садукееите да замлъкнат; сега садукееите бяха доволни от поражението на фарисеите; но такова съперничество беше преходно; те бързо забравиха своите вековни разпри, обединявайки се в стремежа да сложат край на ученията и делата на Иисус. Що се отнася до простите хора, то през цялото това време те радостно слушаха Иисус.

5. Делегацията на гърците

174:5.1 (1902.2) Около обед, когато Филип купуваше продоволствия за новия лагер, който в този ден се установяваше близо до Гетсимания, към него се обърна делегация от чуждоземци – група вярващи гърци от Александрия, Атина и Рим, чийто представител каза на апостола: “Ти ни беше показан от хора, които те познават;

ние дойдохме, господине, с молба да видим Иисус, твоя Учител.” Филип никак не очакваше да се натъкне на пазара на представители от делегацията на езичниците – гърци, интересувани се от Евангелието, и доколкото Иисус недвусмислено повели на дванадесетте да се откажат от всяко публично обучение в течение на пасхалната седмица, той беше дотолкова озадачен, че не знаеше как да постъпи. Него го смути също така и това, че тези езичници бяха чужденци. Ако бяха евреи или съседни, привични езичници, неговите съмнения биха били не толкова явни. Филип постъпи по следния начин: той помоли тези гърци да останат където са. Когато побърза да се отдалечи, те решиха, че е тръгнал да търси Иисус, но в действителност той тръгна към дома на Йосиф, където, както знаеше, обядваха Андрей и другите апостоли. Извиквайки Андрей, той му обясни защо е дошъл и се върна заедно с него при дочакалите го гърци.

174:5.2 (1902.3) Тъй като Филип почти веднага приключи с купуването на продоволствия, той се върна заедно с Андрей и гърците в дома на Йосиф, където те бяха приети от Иисус. И те седяха редом с него, докато той каза на апостолите и на много най-близки ученици, събрали се на масата:

174:5.3 (1902.4) “Моят Отец ме изпрати в този свят, за да разкрия своето милосърдие на децата човешки, но тези, при които дойдох в началото, се отказаха да ме приемат. Действително, много от вас сами повярваха в моето Евангелие, но близък е часът, когато децата на Авраам и техните водачи ще ме отхвърлят и с това ще отхвърлят

Този, Който ме е изпратил. Аз щедро възвестях на този народ Евангелието на спасението; разказвах им за синовството, обещаващо радост, свобода и живот, побилна в духа. Моят Отец извърши много чудесни деяния за тези обладани от страх деца човешки. Но истина е говорил пророк Исаия за този народ, когато е писал: „Господи, кой повярва в това, което ние възвестихме? И на кого беше разкрит Господ?“ Наистина, вождовете на моя народ преднамерено ослепиха очите си, за да не виждат, и ожесточиха сърцата си, за да не повярват и да не бъдат спасени. Всичките тези години аз се стремях да ги изцеля от неверие, за да могат да приемат дареното от Ощеца вечно спасение. Зная, че не всички ме подведоха, някои от вас действително повярваха в моята проповед. В тази стая ще се съберат доста такива, които някога са били членове на Синедриона или са заемали високо положение в съветите на народа, макар че някои от вас и досега се боят открито да признаят истината, опасявайки се от отлъчване от синагогата. Някои от вас повече обичат славата човешка, отколкото славата Божия. Но аз не мога да не бъда снизходителен, тъй като се тревожа за безопасността и предаността даже на някои от тези, с които така дълго пребивавахме заедно и които живяха рамо до рамо с мен.

174:5,4 (1903.1) Виждам, че в тази зала за банкети се намират приблизително поравно евреи и езичници, и бих искал да се обърна към вас като към първата и последна такава група, на която мога да дам наставления, преди да се отправя към моя Отец.”

174:5.5 (1903.2) Тези гърци внимателно слушаха Иисус, докато той учеше в храма. В понеделник вечерта те проведеха среща в дома при Никодим, която продължи до разсъмване и тридесет от тях решиха да влязат в Царството.

174:5.6 (1903.3) Сега, като стоеше пред тях, Иисус осъзна завършването на един съден период и началото на друг. Обръщайки се към гърците, Учителят каза:

174:5.7 (1903.4) “Вярващият в това Евангелие вярва не само в мен, но и в Този, Който ме изпрати. Когато ме гледате, вие виждате не само Сина Човешки, но и Този, Който ме изпрати. Аз съм светлината на света и който повярва в мен, повече няма да пребивава в тъмнина. Ако вие, езичниците, ме чуете, ще получите словата на живота и веднага ще придобиете тази радостна свобода, която дава истината на богосиновството. Ако моите съотечественици евреите решат да ме отхвърлят и да се откажат от моето учение, аз няма да ги осъждам, защото дойдох в света, не за да съдя, а за да му предложа спасение. При все това отхвърлящите ме и неприемащите моето учение в надлежното време ще бъдат съдени от моя Отец и от тези, които Той е поставил да съдят отхвърлящите милосърдния дар и спасителната истина. Запомнете, всеки от вас, че аз говоря не от себе си, но правдиво ви заявявам това, което Отецът ми повели да разкрия на децата човешки. И тези думи, които Отецът ме изпрати да възвестя на света, са думи на божествената истина, непреходното милосърдие и вечния живот.

174:5.8 (1903.5) Но и на евреите, и на езичниците аз заявявам: ще дойде времето за Сина Човешки да приеме своята слава. Вие добре знаете, че ако пшеничното зърно не падне в

земята и не умре, то ще остане само; но ако умре в добра почва, ще донесе множество зърна. Този, който егоистично обича своя живот, рискува да го загуби; този, който е готов да остави своя живот заради мен и Евангелието, ще придобие по-богат живот на земята, а на небето – живот вечен. Ако истински ме следвате и след моето завръщане при Отеца, ще станете мои ученици и искрени слуги на своите смъртни събратя.

174:5.9 (1903.6) Аз зная, че моят час е близо, и душата ми е печална. Виждам, че моят народ е решил да отхвърли Царството, но се радвам да приема тези търсещи истината езичници, които дойдоха днес тук в търсене на пътя на светлината. И все пак сърцето ми ме боли за моя народ и душата ми е смутена от това, което се надига пред мен. Какво да кажа, когато виждам какво е надвиснало над мен? Да кажа ли: “Татко, избави ме от този ужасен час?” Не! Именно заради това дойдох в този свят и до този час. Други думи ще кажа аз и ще се моля да се присъедините към мен: “Татко, прослави името Свое; да се изпълни волята Твоя.”

174:5.10 (1904.1) Когато той произнесе тези думи, пред него се яви Личностният Настройчик, пребиваващ в него до кръщението, и когато Иисус за известно време замлъкна, този дух, станал могъщ представител на Отеца, се обърна към Иисус Назарянин: “Аз вече неведнъж прославях своето име в твоите посветени и ще го прославя отново.”

174:5.11 (1904.2) Макар че намиращите се тук юдеи и езичници не чуха гласа, те не можеха да не забележат, че Учителят замлъкна, защото до него дойде послание от някакъв

свръхчовешки източник. И всеки присъстващ каза на своя съсед: “Ангел му говореше.”

174:5.12 (1904.3) След това Иисус продължи: “Всичко това не стана заради мен, а заради вас. Аз зная със сигурност, че Отецът ще ме приеме и ще одобри моята мисия, предприета за ваше благо, но на вас ви е необходимо да бъдете насърчени и да се подготвите за скорошното и жестоко изпитание, което предстои. Позволете да ви уверя, че рано или късно победа ще увенчае нашите съвместни усилия, насочени към просвещаване на света и освобождение на човечеството. Старият ред дискредитира себе си; Князът на този свят е изгонен от мен. И всички хора ще бъдат освободени от светлината на духа, който ще излея над всяка плът след възнесението си при своя небесен Отец.

174:5.13 (1904.4) А сега ви заявявам, че ако бъда възнесен на земята и във вашия живот, то ще привлече всички хора към себе си в братството на моя Отец. Вие винаги сте вярвали в това, че Избавителят ще живее на земята вечно, но аз заявявам, че синът Човешки ще бъде отхвърлен от хората и че той ще се върне при Оцеца. Не ми остана много да бъда с вас; не остана дълго на живата светлина да се намира сред това обхванато от мрак поколение. Ходете, докато имате тази светлина, за да не ви обгърнат идващите тъмнина и смущение. Вървящият в тъмнина не знае къде отива; но ако решите да ходите в светлината, вие наистина ще станете освободени синове Божии. А сега да отидем всички заедно обратно в храма, където ще се обърна с прощални думи към първосвещениците, книжниците,

фарисеите, садукееите, иродианите и закостенелите управители на Израил.”

174:5.14 (1904.5) Като каза това, Иисус ги поведе след себе си в храма по тесните улички на Йерусалим. Те току-що бяха чули, че Учителят се кани да произнесе в храма прощална реч, и вървяха след него в мълчание и дълбока замисленост.

Документ 175. Последната проповед в храма

175:0.1 (1905.1) ТОЗИ ден, вторник, след два часа следобед, Иисус пристигна в храма, съпровождан от единадесет апостоли, Йосиф Ариматейски, тридесет гърци и някои други ученици, и пристъпи към последното от своите обръщания, произнесени в дворовете на това светилище. По неговия замисъл тази реч трябваше да стане последното възвание към еврейския народ и заключителното обвинение по адрес на неговите най-зли врагове и бъдещи убийци – книжници, фарисеи, садукееи и управители на Израил. В течение на цялата първа половина от деня различни групи бяха имали възможността да задават на Иисус свои въпроси; този следобед не му беше зададен нито един въпрос.

175:0.2 (1905.2) Когато Учителят започна да говори, в двора на храма царяха тишина и ред. Сарафите и търговците не смееха да се появят в храма, откакто ден по-рано Иисус и възмутената тълпа ги прогониха оттук. Преди да започне своята реч, Иисус ласкаво погледна своите слушатели; след миг им предстоеше да чуят неговото прощално обръщение, в което милосърдното отношение към

човешката раса се съчетавахе с последното изобличаване на лъжеучителите и фанатичните юдейски управители.

1. Проповедта

^{175:1.1 (1905.3)} “Аз прекарах сред вас дълги години; надлъж и нашир пребродих тази земя, възвестявайки любовта на Отеца към децата човешки, и мнозина видяха светлината и чрез своята вяра влязоха в Царството небесно. С тази просветителска и проповедническа дейност бяха свързани много чудеса, извършени от Отеца чак до възкресението на умрелия. Много болни и страдащи се изцелиха, защото вярваха; но нито възвестяването на истината, нито изцеляването на болните отвори очите на тези, които се отказват да видят светлината, на тези, които се изпълнени с решимост да отхвърлят това Евангелие на Царството.

^{175:1.2 (1905.4)} Аз и моите апостоли правехме всичко възможно да не противоречим на волята на моя Отец и да живеем в мир с нашите братя, да се подчиняваме на разумните изисквания на законите на Мойсей и традициите на Израил. Ние упорито се стремяхме към мир, но израилските водачи не го искат. Отхвърляйки истината Божия и светлината небесна, те застават на страната на лъжата и тъмата. Не може да има мир между светлината и тъмнината, между живота и смъртта, между истината и лъжата.

^{175:1.3 (1905.5)} Много от вас намериха в себе си смелост да повярват в моите учения и вече придобиха радостта и свободата, присъщи на богосиновството. И вие ще свидетелствате за мен, че аз предлагам това богосиновство

на целия еврейски народ, включително на тези хора, които сега се стремят да ме унищожат. Моят Отец и сега би приел такива ослепени учители и лицемерни вождове, ако само се бяха обърнали към Него и бяха приели Неговото милосърдие. За този народ и сега още не е късно да чуе словото небесно и да признае Сина Човешки.

175:1.4 (1906.1) Моят Отец отдавна проявява милосърдие към този народ. От поколение на поколение ние изпращахме своите пророци да учат и предупреждават тези хора и от поколение на поколение те убиваха изпратените от небето учители. Ето, и сега вашите своенравни първосвещеници и упорити управители продължават да правят същото. Както Ирод екзекутира Йоан Кръстител, така и вие сега се готвите да убиете Сина Човешки.

175:1.5 (1906.2) Докато има надежда юдеите да се обърнат към моя Отец в търсене на спасение, милосърдните обятия на Бога на Авраам, Исак и Яков ще остават отворени за вас; но стига веднъж да напълните чашата на неразкаяността, стига окончателно да отхвърлите милосърдието на моя Отец, този народ ще бъде предоставен на самия себе си и бързо ще стигне до безславен край. Този народ беше призван да стане светлината на света, образец на духовна слава на богопознатата нация, но вие дотолкова се отдалечихте от изпълнението на своите божествени привилегии, че вашите вождове се канят да извършат висшето престъпление на всички векове: те са готови окончателно да отхвърлят Божия дар за всички хора и за всички времена – откровението за любовта на небесния Баща към всички Негови земни деца.

175:1.6 (1906.3) И стига вие действително да отхвърлите това откровение на Бога до човека, Царството небесно ще бъде дадено на други народи – тези, които ще го приемат с радост и ликуване. От името на изпратилия ме Отец аз сериозно ви предупреждавам, че стоите пред прага на загубата на заеманото от вас положение на знаменосци на вечната истина и пазители на божествения закон. Аз ви предлагам последна възможност да излезете и да се покаете, да заявите за своето намерение да търсите Бога с цялото си сърце и, подобно на малки деца, с искрена вяра да влезете в надеждния и спасителен свят на Царството небесно.

175:1.7 (1906.4) Моят Отец отдавна съдейства на вашето спасение и аз дойдох на Земята, за да живея сред вас и лично да ви покажа пътя. Много от евреите и самаряните, точно както и езичниците, повярваха в Евангелието на Царството, но тези, които трябваше първи да приемат светлината небесна, продължават упорито да се отказват да повярват в откровението на Божията истина – Бог, разкрит в човека, и човекът, възвисен до Бога.

175:1.8 (1906.5) В този ден моите апостоли стоят тук пред вас мълчаливо, но вие скоро ще чуете как звучат техните гласове, призовавайки към спасение и обединение с Небесното царство като синове на живия Бог. И сега аз призовавам вас, моите ученици и вярващи в Евангелието на Царството, както и невидимите посланици, намиращи се край тях, да засвидетелствате, че отново предложих на Израил и неговите управители избавление и спасение. Но всички вие виждате как пренебрегват милосърдието на

Отеца и как отхвърлят посланиците на истината. При все това ви предупреждавам, че тези книжници и фарисеи все още седят на мястото на Мойсей и затова дотогава, докато Всевишните, които управляват над царството на хората, свалят окончателно от власт тази нация и разрушат мястото на тези управители, аз ви призовавам да сътрудничите със старейшините на Израил. От вас не се изисква да участвате в техните намерения да убият Сина Човешки, но във всичко, което се отнася до мира в Израил, вие трябва да им се подчинявате. Във всички такива неща правете това, което те повеляват, и съблюдавайте основните закони, но не повтаряйте техните злодеяния. Помнете в какво е грехът на тези управители: те произнасят благи думи, но не ги следват. Вие добре знаете, че тези водачи стоварват на вашите плещи тежък товар, непосилно бреме, а самите те не искат и пръста си да помръднат, за да ви помогнат да носите този тежък товар. Те винаги са ви угнетявали с церемонии и поробвали с традиции.

175:1.9 (1907.1) Освен това тези егоистични управители обичат да правят доброто по́казно. Те увеличават размерите на своите филатерии и удължават ресните на своите официални одежди. Обичат да заемат най-почетните места на пиршествата в синагогите. На тях им харесва, когато с почит ги приветстват на пазарните площи, и обичат да бъдат наричани учители. Но докато се сдобиват от хората с всичките тези почести, те тайно прибират от домовете на вдовиците и извличат доход от богослуженията в свещения храм. Тези лицемери показно произнасят дълги

молитви и подават милостиня, за да привлекат вниманието на съгражданите си.

175:1.10 (1907.2) Макар че вие трябва да уважавате своите управители и да почитате своите учители, не следва да наричате нито един човек „Баща” в духовния смисъл, защото вие имате само един Баща, а именно – Бога. Вие не трябва също така със сила да се опитвате да въведете своите братя в Царството. Помнете на какво ви учех: нека сред вас този, който иска да бъде голям, бъде ваш слуга. Ако вие се опитате да се възвисите пред Бога, то със сигурност ще бъдете принизени; този, който истински принизява себе си, непременно ще бъде възвисен. Търсете в своя всекидневен живот не своята слава, а Божията. Разумно подчинявайте своята собствена воля на волята на небесния Отец.

175:1.11 (1907.3) Разберете ме правилно. Аз не тая злоба против тези първосвещеници и управители, които се стремят да ме убият; не изпитвам неприязън към тези книжници и фарисеи, които отхвърлят моите учения. Аз зная, че много от вас вярват тайно и зная, че когато настъпи моето време, вие открито ще заявите за своята преданост към Царството. Но как ще се оправдаят вашите учители, заявяващи, че говорят с Бога, а след това отхвърлящи и убиващи този, който е дошъл да разкрие Отеца пред световите.

175:1.12 (1907.4) Горко ви, книжници и фарисеи, лицемери! Вие искате да затворите вратите на Царството небесно пред искрените хора само затова, защото те не са обучени на това, което учите вие. Вие отказвате да влезете в Царството и едновременно с това правите всичко, което е по вашите

сили, за да попречите на другите да влязат в него. Вие се обърнахте с гръб към вратите на спасението и се борите с всички, които биха искали да влязат през тези врати.

175:1.13 (1907.5) Горко вам, книжници и фарисеи, защото вашето име е лицемери! Вие действително обхождате морето и сушата, за да обърнете поне един, и след това не се успокоявате, докато не го направите два пъти по-лош, отколкото е бил в езичеството.

175:1.14 (1907.6) Горко ви, първосвещеници и управители, протягащи се и прибиращи имуществото на бедняците и вземащи огромни такси от тези, които биха искали да служат на Бога така, както по тяхно мнение предписваше Мойсей! Как вие, нежелаещите да проявят милосърдие, можете да се надявате на него в бъдещите светове?

175:1.15 (1907.7) Горко ви, лъжеучители и слепи водачи! Какво може да се очаква от народа, когато слепец води слепеца? Те и двамата ще паднат в ямата и ще загинат.

175:1.16 (1907.8) Горко на тези, които лицемерят, давайки клетва! Мошеници сте вие, защото учите, че можеш да се закълнеш в храма и да нарушиш клетвата си, но който се кълне на златото в храма, е длъжен да спазва клетвата си. Всички вие сте глупави и слепи. Вие сте непоследователни даже в своята нечестност, защото кое е повече: златото или храмът, който — както смятат — е осветил златото? Вие също така учите, че ако някой се закълне пред олтара, това е нищо; но че ако някой се закълне пред даровете, положени на олтара, трябва да изпълни обещаното. И отново сте слепи за истината, защото кое е повече: дарът

или жертвеникът, освещаващ дара? Как можете да оправдаете такова лицемерие и нечестност в очите на Бога небесен?

175:1.17 (1908.1) Горко ви, книжници, фарисеи и други лицемери! Вие се грижите да отдавате десятък от мента, анасон и кимион, но в същото време пренебрегвате по-важни учения за закона – вярата, милосърдието и справедливостта! Вие трябваше в разумни предели да изпълните едното, без да пренебрегвате другото. Наистина, вие сте слепи вождове и неми учители; вие прецеждате комара, а камилата поглъщате.

175:1.18 (1908.2) Горко ви, книжници, фарисеи и лицемери, защото вие внимателно очиствате чашата и блюдото отвън, а междуременно отвътре те са пълни с мръсотията на грабителство, злоупотреби и неправди. Вие сте духовно слепи. Нима не разбирате, че би било къде по-добре да очистите преди всичко вътрешността на чашата, а после това, което се излее през нейния край, ще я очисти и отвън? Подли нечестивци! Вие приспособявате своята религия към буквата на вашето тълкуване на закона на Мойсей, докато вашите души са затънали в порок и са пълни с убийства.

175:1.19 (1908.3) Горко на всички вас, отхвърлящи истината и отблъскващи милосърдието! Много от вас са подобни на варосани гробници, които отвън изглеждат красиви, а отвътре са пълни с кости на мъртвци и всякаква нечистотия. Така и вие, съзнателно отхвърлящите съвета Божий, външно изглеждате благочестиви и праведни, а отвътре сте изпълнени с лицемерие и пороци.

175:1.20 (1908.4) Горко вам, лъжливи вождове на нацията! Вие строите гробници на измъчваните пророци от древността и в същото време се готвите да се разправите с тези, за които те говореха. Вие украсявате паметниците на праведниците и утешавате себе си с това, че ако живеехте в дните на вашите бащи, не бихте пролили кръвта на пророците; а след това, в своето самодоволство, се готвите да убиете този, за когото говореха пророците – Сина Човешки. По такъв начин вие сами против себе си свидетелствате, че именно вие сте подлите синове на тези, които умъртвиха пророците. Тогава напълнете догоре чашата на своето осъждане!

175:1.21 (1908.5) Горко ви, деца на злото! Йоан Кръстител правилно ви нарече рожби на злото и аз питам как ще избегнете присъдата, произнесена над вас от Йоан?

175:1.22 (1908.6) Но даже сега аз ви предлагам милосърдие и прошка от името на моя Отец; аз и сега протягам ръката на любовта и вечното братство. Моят Отец изпращаше при вас мъдреци и пророци; едни вие преследвахте, а други убивахте. След това се яви Йоан, възвестявайки идването на Сина Човешки, и вие се разправихте с него, след като мнозина повярваха в неговото учение. А сега отново се каните да пролеете невинна кръв. Нима не разбирате, че ще дойде съдният ден, когато Съдията на цялата Земя ще поиска от този народ отговор за това, как е отхвърлял, преследвал и убивал тези небесни посланици? Нима не разбирате, че ще ви се наложи да отговаряте за цялата тази праведна кръв – от първия убит пророк до Захария, умъртвен между храма и олтара? И ако продължавате да

творите зло, към отговор може да бъде призовано и днешното поколение.

175:1.23 (1908.7) О, Йерусалим и деца на Авраам, пребиващи с камъни пророците и убиващи изпратените при вас учители! Ето, и сега аз бих искал да събера твоите деца, както кокошката събира пиленцата под своето крило, но вие не желаете това!

175:1.24 (1908.8) А сега ви напускам. Чухте моята проповед и взехте своето решение. Тези, които повярваха в моето Евангелие, вече са в безопасност в Царството Божие. На вас, решилите да отхвърлят дара Божий, аз казвам, че от днес няма да ме видите да уча в храма. Моят труд за вас е завършен. Ето, аз си отивам с моите деца и вашият дом остава празен!”

175:1.25 (1908.9) След това Учителят кимна на своите последователи и те напуснаха храма.

2. Статутът на евреина като индивид

175:2.1 (1909.1) Фактът, че някога духовните водачи и религиозни учители на еврейския народ отхвърлиха учението на Иисус и скроиха заговор с цел убийството му, по никакъв начин не влияе върху статута на когото и да е евреин като индивид с оглед неговото положение пред Бога. Тези, които заявяват за своята привързаност към Христа, не следва да се отнасят с предубеждение към евреина като към свой смъртен събрат. Евреите като народ, като социално-политическа група напълно заплатиха страшна цена за отхвърлянето на Княза на мира. Те отдавна

престанаха да бъдат духовни просветители, разкриващи на другите народи божествената истина, но това изобщо не оправдава тези страдания, на които биват подлагани индивидите, потомци на онези древни евреи, вследствие гоненията от страна на нетолерантните, недостойни и фанатични хора – мнимите последователи на Иисус Назарянин, който сам, по рождение, беше евреин.

175:2.2 (1909.2) Безразсъдната, чужда на християнството ненавист и преследването на съвременните евреи неведнъж довеждаха до страдания и гибел на безобидни невинни индивиди, чиито предци във времената на Иисус от цялото си сърце приеха това Евангелие и скоро, без да трепнат, загинаха за тази истина, в която толкова свято вярваха. Небесните наблюдатели изтръпват от ужас при вида на това, как мнимите последователи на Иисус преследват, притесняват и даже убиват потомците на Петър, Филип, Матей и други палестински евреи, които умряха от толкова славна смърт, ставайки първи мъченици на Евангелието на Небесното царство!

175:2.3 (1909.3) Колко жестоко и безразсъдно е да караш невинните деца да страдат за греховете на своите предци, за простъпки, за които нищо не знаят и за които не могат да носят никаква отговорност! И да извършват толкова подли постъпки от името на този, който призоваваше своите ученици да обичат даже своите врагове! Разказвайки за живота на Иису, ние трябваше да опишем как някои от неговите еврейски събратя го отхвърлиха и скроиха заговор с цел да се сдобият с неговата безславна смърт. Но ние бихме искали да предупредим всички

читатели на настоящото повествование, че представянето на това историческо описание в никакъв случай не оправдава несправедливата ненавист и не прощава недостойното отношение към представителите на еврейския народ, към което векове наред се придържаха толкова много мними християни. Тези, които вярват в Царството и следват ученията на Иисус, трябва да спрат да се отнасят зле с всеки евреин, смятайки го за виновник за отхвърлянето и разпъването на Иисус. Отецът и неговият Син-Създател никога не са преставали да обичат евреите. Бог е справедлив и спасението съществува както за юдеина, така и за езичника.

3. Съдбовното заседание на Синедриона

^{175:3.1 (1909.4)} Същия вторник, в осем часа вечерта, се състоя съдбовното заседание на Синедриона. В много предшестваци случаи върховният съд на еврейския народ произнасяше неофициални решения да предаде Иисус на смърт. Много пъти внушаващият благоговееен страх орган на властта постановяваше да се сложи край на неговия труд, но никога преди той не беше вземал решение да го арестува и умъртви на всяка цена. Приближаваше полунощ, когато във вторник, 4 април 30 година от н.е., Синедрионът – в своя нов състав – официално и *единодушно* произнесе смъртна присъда както за Иисус, така и за Лазар. Такъв беше отговорът на последното обръщение на Учителя към управителите на евреите, направено в храма само няколко часа преди това, и този отговор отразяваше тяхното рязко възмущение към последното и решително обвинение по адрес на самите първосвещеници, както и към неразкаялите се садудеи и

фарисеи. Произнесената (още преди съда) смъртна присъда за Божия Син стана отговорът на Синедриона на последното предложение за небесно милосърдие, направено на еврейския народ като такъв.

^{175:3.2 (1910.1)} От онова време нататък евреите бяха оставени на произвола на съдбата – беше им предоставено сами да завършат дългата и кратка история на своя народ в съответствие с неговия чисто човешки статут сред народите на Урантия. Израил се отрече от Сина на този Бог, Който сключи завет с Авраам, и с това разруши плана, съгласно който децата на Авраам трябваше да станат провъзгласители на истината. Божественият договор беше анулиран, което накрая доведе еврейската държава до бърз край.

^{175:3.3 (1910.2)} Чиновниците на Синедриона получиха заповед да арестуват Иисус на следващия ден рано сутринта, но им беше дадено указание да не го задържат пред хората. Беше им повелено да подготвят план за неговия таен и за предпочитане внезапен нощен арест. Разбирайки, че в този ден (сряда) той вероятно вече няма да се върне, за да учи в храма, на чиновниците на Синедриона беше заповядано да го “доведат във висшия еврейски съд малко преди полунощ в четвъртък”.

4. Положението в Йерусалим

^{175:4.1 (1910.3)} Заключителната реч на Иисус в храма отново доведе апостолите до объркване и ужас. Преди Учителят да пристъпи към своето страшно осъждане на еврейските управители, Юда се върна в храма, така че и дванадесетте

изслушаха втората половина от речта на Иисус в храма. За съжаление Юда Искарот не можа да чуе това последно предложение за милосърдие на еврейските управители, защото в това време още продължаваше да се съвещава с група свои садукейски роднини и приятели, с които беше обядвал, за най-удобния начин да се отдели от Иисус и от своите съратници-апостоли. Именно в този момент, когато Юда слушаше последните обвинения на Учителя по адрес на еврейските водачи и управители, той окончателно и безвъзвратно реши да напусне евангелското движение и да се отстрани от всичко, свързано с него. При все това той излезе от храма заедно с останалите апостоли и отиде с тях до Елеонската планина, където заедно с другите чу пророческата реч за разрушаването на Йерусалим и за края на еврейския народ и остана с тях тази нощ, във вторник, в новия лагер близо до Гетсимания.

^{175:4.2 (1910.4)} Множеството, станало свидетел на тази рязка промяна – от милосърдния призив на Иисус към еврейските вождове до внезапното и унищожително осъждане, граничещо с безжалостно изобличаване, беше смаяно и озадачено. Тази вечер, докато Синедрионът произнасяше смъртна присъда за Иисус, а Учителят беше със своите апостоли и някои от учениците на Елеонската планина, предсказвайки гибелта на еврейския народ, целият Йерусалим полугласно обсъждаше само един сериозен въпрос: „Какво ще направят с Иисус?“

^{175:4.3 (1910.5)} В дома на Никодим се събраха повече от тридесет видни юдеи, тайно вярващи в Царството, за да обсъдят мерките, които те трябва да предприемат в случай на

открит разрив със Синедриона. Всички присъстващи решиха да заявят за своята привързаност към Учителя в часа, когато стане известно за неговия арест. Така и постъпиха.

175:4.4 (1911.1) Садукеите, които сега контролираха Синедриона и представляваха мнозинство в него, се стремяха да свършат с Иисус по следните причини:

175:4.5 (1911.2) 1. Те се опасяваха, че нарасналата популярност, с която той се ползва сред народа, е заплаха за самото съществуване на еврейския народ поради възможното вмешателство на римските власти.

175:4.6 (1911.3) 2. Неговият страстен призив към реформа на храма удари непосредствено по техните доходи; очистването на храма се отрази на техните портфейли.

175:4.7 (1911.4) 3. Те се чувстваха отговорни за поддържането на обществения ред и се опасяваха от последствията от по-нататъшното разпространение на чуждото им ново учение на Иисус за братството между хората.

175:4.8 (1911.5) Мотивите на фарисеите, които също желяеха да се разправят с Иисус, бяха други. Те се бояха от него поради няколко причини:

175:4.9 (1911.6) 1. Той представляваше мощна опозиция на тяхната традиционна власт над народа. Фарисеите бяха крайни консерватори и дълбоко се възмущаваха от тези, както те смятаха, радикални атаки срещу техния законен престиж на религиозни учители.

^{175:4.10 (1911.7)} 2. Те твърдяха, че Иисус е нарушител на законите, че той е проявил явно неуважение към съботата и многобройните други изисквания на закона и религиозния ритуал.

^{175:4.11 (1911.8)} 3. Те го обвиняваха в богохулство, тъй като той наричаше Бога свой Баща.

^{175:4.12 (1911.9)} 4. И накрая, те бяха изключително разсърдени от неговата последна реч – от рязкото осъждане, прозвучало в заключителната част на неговото прощално обръщение, с което той излезе в храма.

^{175:4.13 (1911.10)} Вземайки официално решение да предаде Иисус на смърт и разпореждайки се за неговия арест, Синедрионът прекъсна своето заседание в този вторник около полунощ, решавайки да се събере на следващата сутрин около десет сутринта в дома на първосвещеника Каяфа, за да формулира обвиненията, по които Иисус трябваше да бъде изправен пред съда.

^{175:4.14 (1911.11)} Неголяма група садукееи фактически предложи да се избавят от Иисус, организирайки неговото убийство, но фарисеите решително отказаха да подкрепят подобен метод.

^{175:4.15 (1911.12)} Ето какво ставаше в Йерусалим и с какво се занимаваха религиозните групи хора в този богат на събития ден, докато огромното натрупване на небесни същества, които се рееха над това съдбовно зрелище от земния живот, горяха от желание с нещо да помогнат на своя любим Суверен, но бяха безсилни да предприемат

нещо, следвайки строгите указания на висшестоящите същества, в подчинение на които се намираха.

Документ 176. Във вторник вечерта на Елеонската планина

^{176:0.1 (1912.1)} ВЪВ вторник вечерта, когато Иисус и апостолите излязоха от храма и тръгнаха към гетсиманския лагер, Матей, показвайки постройката на храма, каза: “Учителю, виж как са построени тези здания. Погледни тези масивни камъни и прекрасни украшения, нима всичко това ще бъде разрушено?” Те продължиха пътя си към Елеонската планина, а Иисус каза: “Вие виждате тези камъни и този масивен храм; истина, истина ви казвам: приближават дните, когато тук няма да остане камък върху камък; всичко ще бъде разрушено.” Тези думи, рисуващи разрушението на светия храм, пробудиха любопитството на крачещите зад Учителя апостоли; в техните представи само крайт на света можеше да доведе до разрушаване на храма.

^{176:0.2 (1912.2)} За да избегнат тълпите, преминаващи по Кедронската долина към Гетсимания, Иисус и апостолите решиха да се изкачат малко по западния склон на Елеонската планина, а след това да преминат по пътеката към своя лагер, който се намирал малко над обществения парк в Гетсимания. Като се отклониха от пътя, водещ към Витания, те видяха храма, светец в лъчите на залязващото слънце. И докато се намираха на планината, те гледаха как се запалват градските огньове и се любуваха на красотата на осветения храм; тук, в меката светлина на пълната луна, Иисус и дванадесетте седнаха да си починат. Учителят

заговори с тях и скоро Натанаил му зададе въпрос: “Кажени, Учителю, как ще можем да разберем кога ще се приближи времето на тези събития?”

1. Разрушаването на Йерусалим

^{176:1.1 (1912.3)} Отговаряйки на въпроса на Натанаил, Иисус каза: “Добре, ще ви разкажа за времената, когато този народ докрай ще напълни чашата със своите беззакония, когато правосъдието ще се стовари над този град на нашите бащи. Скоро ще ви напусна; аз отивам при Оцеца. Когато няма да ме има с вас, внимавайте никой да не ви заблуди, защото мнозина ще дойдат като избавители и мнозина ще бъдат отклонени от правия път. Когато чуете за войни и военни слухове, не се ужасявайте, защото макар да е съдено на всичко това да бъде, това още не е край на Йерусалим. Нека не ви смущават гладът или земетресенията и не се тревожете, когато ви предават на гражданските власти и ви преследват заради Евангелието. Заради мен ще ви гонят от синагогите и ще ви хвърлят в тъмница и някои от вас ще бъдат убити. Когато ви водят при управителите и властващите, това ще свидетелства за вашата вяра и ще бъде доказателство за вашата привързаност към Евангелието на Царството. И когато стоите пред съдиите, не се безпокойте предварително за това, какво да кажете, защото в същия този час духът ще ви открие какво да отговорите на своите противници. В тези тежки дни вашите съплеменници, възглавявани от тези, които отхвърлиха Сина Човешки, ще ви хвърлят в тъмница и ще ви умъртвят. Може би за известно време ще ви ненавиждат заради мен, но и в тези преследвания аз няма да ви оставя; моят дух няма да ви напусне. Бъдете търпеливи! Не се

съмнявайте, че това Евангелие за Царството ще възтържествува над всички врагове и в края на краищата ще бъде възвестено на всички народи.”

^{176:1.2 (1913.1)} Иисус замълча, гледайки към града. Учителят разбираше, че отказът от духовната представа за Месията, настойчивият стремеж упорито и сляпо да се вкопчваш в материалната мисия на очаквания избавител скоро ще доведат евреите към пряк сблъсък с могъщите римски армии и че резултатът от такава борба може да бъде само окончателен и пълен крах на еврейския народ. Отхвърляйки неговото духовно посвещение и отказвайки се да приемат светлината на небесата, толкова милосърдно пролята над тях, с това те предрешиха края на своята история на независим народ с особена духовна мисия на Земята. Даже юдейските водачи впоследствие признаваха, че именно светската представа за Месията стана непосредствената причина за вълненията, които в края на краищата ги погубиха.

^{176:1.3 (1913.2)} Доколкото на Йерусалим му предстоеше да стане люлката на ранното евангелско движение, Иисус не искаше учителите и проповедниците да загинат при ужасното поражение на еврейския народ във връзка с разрушаването на Йерусалим; именно затова даде на своите последователи тези указания. Иисус много го тревожеше това, че в скорошното бъдеще някои от неговите ученици можеха да вземат участие в метежа и да загинат при падението на Йерусалим.

^{176:1.4 (1913.3)} Тогава Андрей попита: “Но, Учителю, ако Свещеният град и храмът бъдат унищожени, а теб те няма

тук, за да ни водиш, кога трябва да напуснем Йерусалим?” Иисус отговори: “Вие можете да оставате в града, след като си отида, даже в период на несгоди и жестоки гонения, но когато видите, че Йерусалим е обкръжен от римски армии след метежа, вдигнат от лъжепророците, ще знаете, че е дошъл краят на града; тогава трябва да бягате в планината. Нека никой от жителите на града и околностите не се задържа в Йерусалим и не се опитва да спаси нищо, а който е извън града, нека не влиза в него. Ще има много мъка, защото ще настане време за мъстта на езичниците. И когато напуснете града, този непокорен народ ще падне от меча и ще бъде отведен в плен във всички страни; така Йерусалим ще бъде стъпкан от езичниците. В това време, предупреждавам ви, не се заблуждавайте. Ако някой дойде при вас и ви каже: “Вижте! Ето Избавителя!”, или: “Вижте! Ето го!”, не вярвайте, защото ще се появят много лъжеучители, които ще въведат в заблуждение мнозина. Но вие не трябва да се заблуждавате, защото съм ви предупредил за всичко това предварително.”

^{176:1.5 (1913.4)} Апостолите още дълго седяха мълчаливо на светлината на луната, докато тези зашеметяващи предсказания на Учителя стигнат до тяхното смутено съзнание. Следвайки именно това предупреждение, практически цялата група вярващи и ученици избяга от Йерусалим на север при първата поява на римските войски, получавайки нужното укритие в Пела.

^{176:1.6 (1913.5)} Даже след тези недвусмислени предупреждения много последователи на Иисус изтълкуваха тези

предсказания като намек за измененията, които очевидно ще станат в Йерусалим, когато повторната поява на Месията доведе до създаване на Новия Йерусалим и разрастване на града, до превръщането му в столица на мира. В своето съзнание тези евреи непременно искаха да свържат разрушението на храма с “края на света”. Те вярваха, че този Нов Йерусалим ще запълни цяла Палестина, че след края на света веднага ще се появи “ново небе и нова земя”. Затова не е чудно, че Петър каза: “Учителю, ние знаем, че всичко ще мине, когато се появят новото небе и новата земя, но кога ще се върнеш ти, за да извършиш всичко това?”

176:1.7 (1914.1) Като чу това, Иисус се позамисли, а след това каза: “Вие вечно се заблуждавате, защото на всяка цена се опитвате да съедините новото учение със старото; непременно искате правилно да разберете всички мои учения; вие упорито тълкувате Евангелието в съответствие с вашите вкоренили се вярвания. При все това аз ще се постарая да ви просветя.”

2. Второто пришествие на Учителя

176:2.1 (1914.2) В няколко случая направените от Иисус изявления позволиха на неговите слушатели да заключат, че макар да се кани скоро да напусне този свят, той непременно ще се върне, за да завърши труда на Небесното царство. Доколкото сред неговите последователи растеше убеждението, че той възнамерява да ги напусне след заминаването си от този свят, всички вярващи естествено се хванаха за неговото обещание да се върне. Така още на ранния етап доктрината за второто пришествие на Христос

влезе в ученията на християните и почти всяко следващо поколение ученици благоговейно вярваше в тази истина и убедено очакваше неговото пришествие.

176:2.2 (1914.3) Първите ученици и апостоли, на които предстоеше да се разделят със своя Наставник и Учител, още повече се хванаха за неговото обещание да се върне и побързаха да свържат предсказаното разрушение на Йерусалим с обещаното второ пришествие. И те продължиха да се придържат към такова тълкуване на неговите думи, независимо че в течение на цялото вечерно обучение на Елеонската планина Учителят специално ги предпазваше именно от такава грешка.

176:2.3 (1914.4) Продължавайки да отговаря на въпроса на Петър, Иисус каза: “Защо вие както преди се надявате, че Синът Човешки ще седне на трона на Давид, и очаквате да се изпълнят материалните мечтания на юдеите? Нима всичките тези години не ви казвах, че моето Царство не е от този свят? Това, което вие сега виждате там долу, е към края си, но то ще бъде ново начало, откъдето Евангелието на Царството ще се разпространи по целия свят и това спасение ще дойде при всички народи. И когато Царството се осъществи изцяло, не се съмнявайте, че небесният Отец задължително ще ви посети с разширеното разкриване на истината и с новото проявление на праведността, както Той вече посвети на този свят този, който стана княз на мрака, а след това – Адам, последван от Мелхиседек, а днес Сина Човешки. По такъв начин моят Отец и занапред ще проявява Своего милосърдие и ще възвестява Своята любов даже на този тъмен и порочен свят. Така и аз – след

като моят Отец ме надари с цялата пълнота на могъществото и властта – ще продължавам да следя за вашата съдба и да ви направлявам в делата на Царството чрез присъствието на моя дух, който скоро ще бъде излят над цялата плът. Независимо че по такъв начин ще присъствам с вас в духа, аз също така обещавам, че някога ще се върна в този свят, където преживях живот в плът и придобих опит по едновременното разкриване на Бога пред човека и отвеждането на човека до Бога. Много скоро трябва да ви напусна и да се върна към труда, поверен ми от Отеца, но имайте кураж, защото някой ден аз ще се върна. Междувременно моят вселенски Дух на Истината ще ви утешава и направлява.

^{176:2.4 (1915.1)} Сега ме виждате в слабост и в плът, но когато се върна, това ще стане със сила и в духа. Очите на плътта виждат Сина Човешки в плът, но само очите на духа ще могат да видят Сина Човешки, прославен от Отеца и явил се на земята от своето собствено име.

^{176:2.5 (1915.2)} Но времето на новата поява на Сина Човешки е известно само в съветите на Рая; даже ангелите небесни не знаят кога ще стане това. При все това вие трябва да разберете, че когато това Евангелие на Царството бъде възвестено по целия свят за спасението на всички народи и когато настане краят на тази епоха, Отецът ще ви изпрати още един завършител на съдния период или Синът Човешки ще се върне за съда над епохата.

^{176:2.6 (1915.3)} Що се отнася до мъките йерусалимски, за които ви говорих, то моите думи ще се сбъднат, още докато е живо това поколение; но що се отнася до времето на

второто пришествие на Сина Човешки, то никой на небето или на земята не може да го каже. Но на вас ви е необходима мъдрост, за да видите края на епохата; вие трябва да бодърствате, за да забележите знаменията на времето. Когато клонките на смокинята станат меки и пуснат листа, вие знаете, че приближава лятото. Подобно на това когато светът премине през дългата зима на материалистичните възгледи и вие видите как настъпва духовната пролет на новия съден период, знайте, че се приближава лятото на новото пришествие.

176:2.7 (1915.4) Но какво отношение има това учение към пришествието на Божиите Синове? Нима не виждате, че когато всеки от вас бива призоваван да остави своята земна борба и премине през вратата на смъртта, вие веднага заставате пред съда, изправяйки се лице в лице пред реалността на новия период – служенето, следващо вечния план на безкрайния Отец? Това, което очаква целия свят като буквално събитие в края на епохата, на всеки от вас – като индивид – задължително му предстои да придобие като личен опит, когато достигнете края на естествения си живот и продължите своя път, сблъсквайки се с условията и изискванията, присъщи на поредното откровение в процеса на вечния растеж в Царството на Оцеца.”

176:2.8 (1915.5) От всички беседи на Учителя със своите апостоли нито една не породила толкова погрешни тълкувания като тази, състояла се във вторник вечерта на Елеонската планина и засягаща двустранния въпрос – разрушаването на Йерусалим и неговото собствено второ пришествие. Затова последващите записи, основани на спомените за

това, което каза Учителят в този изключителен случай, слабо съвпадаха един с друг. Доколкото сведенията за това, което беше казано тази вечер във вторник, останаха непълни, появиха се много предания; и в самото начало на втори век юдейското пророчество за Месията, написано от някой си Селта, служещ в двора на римския император Калигула, беше изцяло включено в Евангелието по Матей и впоследствие добавено (частично) към свидетелствата на Марк и Лука. Именно в тези писания на Селта се появи притчата за десетте девизи. Никаква друга част от евангелския текст не беше подложена на толкова объркано и невярно тълкуване, както учението, изложено в тази вечер. Но апостол Йоан съумя да избегне това заблуждение.

^{176:2.9 (1915.6)} Когато тези тринадесет човека продължиха своя път към лагера, те вървяха мълчаливо, усещайки силно емоционално напрежение. Юда окончателно потвърди решението си да изостави своите съратници. Беше вече късно, когато Давид Зеведеев, Йоан Марк и ред най-близки ученици приветстваха Иисус и дванадесетте апостоли в новия лагер, но на апостолите не им беше до сън; те искаха да знаят повече за разрушаването на Йерусалим, заминаването на Учителя и края на света.

3. Продължение на обсъждането в лагера

^{176:3.1 (1916.1)} Когато те седнаха край огъня, където се събраха около двадесет души, Тома попита: “Доколкото ти се каниш да се върнеш, за да завършиш труда за Царството, как следва да се държим, докато ти отсъстваш, занимавайки се с делото на Отеца?” Оглеждайки своите

ученици, озарявани от светлината на огъня, Иисус отвърна:

176:3.2 (1916.2) “Даже ти, Тома, не разбираш моите думи. Нима за цялото това време не ви внушавах, че вашата връзка с Царството е духовна и индивидуална и се състои само от единия личен духовен опит – вероизповедно осъзнаване на своето богосиновство? Какво още мога да добавя към това? Гибелта на народа, крушението на империята, унищожението на невярващите юдеи, краят на епохата и даже краят на света – какво отношение имат тези неща към този, който е повярвал в Евангелието и е защитил своя живот с увереност във вечното Царство? Вие, позналите Бога и повярвали в Евангелието, повече не се съмнявате във вечния живот. Доколкото вашият живот беше преживян в духа и в името на Отеца, нищо не може да ви вълнува сериозно. Строителите на Царството, упълномощени от гражданите на небесните светове, не ги безпокоят временните пертурбации, не ги тревожат катаклизмите. Какво значение има за вас, повярвалите в Евангелието на Царството, рухването на народа, краят на епохата и крушението на всичко зримо, когато знаете, че вашият живот е дар на Сина и че залог на неговата вечна безопасност е Отецът? Преживявайки тленния си живот във вяра и донасяйки плодовете на духа като праведно любвеобилно служене на своите събратя, вие можете с увереност да гледате в бъдещото очакване на следващата крачка по вечния път с тази вяра в спасението, която ви преведе през първия опит на богосиновството.

176:3.3 (1916.3) Всяко поколение вярващи трябва да продължава своя труд, отчитайки възможното завръщане на Сина Човешки точно така, както всеки вярващ продължава труда на своя живот, отчитайки неизбежната, вечна заплаха от естествена смърт. Когато благодарение на своята вяра ставате синове Божии, всичко останало няма никакво значение за увереността в спасението. Но не допускайте грешка! Вярата в спасението е вяра жива, демонстрираща все повече плодове от този божествен дух, който някога я е пробудил в човешкото сърце. Приемането на богосиновството в Небесното царство няма да ви спаси, ако съзнателно и упорито отхвърляте истините, които са свързани с все по-голямо принасяне на плодовете на духа от страна на Божиите синове в плът. Вие, които заедно с мен се занимавахте с делото на Отеца на Земята, можете даже сега да напуснете Царството, ако видите, че не ви е по душа служенето на Отеца на човечеството.

176:3.4 (1916.4) Като индивиди и като поколение вярващи, изслушайте ме – аз ще ви разкажа притча. Живял някога един велик човек, който, предприемайки продължително пътешествие в чужда страна, повикал своите доверени слуги и им поверил цялото си имущество. На единия дал пет таланта, на другия – два, а на третия – един. Така на всеки от достойните управляващи било поверено имение според техните способности; и след това той тръгнал на пътешествие. Когато техният господар заминал, слугите се заловили за работа, за да получат приход от повереното им богатство. Този, който получил пет таланта, веднага започнал да търгува с тях и получил като печалба още пет таланта. Така и този, който получил два таланта, скоро

придобил още два. И всички останали слуги получили приход за своя стопанин освен този, който имал само един талант. Той отишъл и го закопал в земята, скривайки своите парите, получени от неговия господар. Скоро господарят на тези слуги неочаквано се върнал и повикал своите управляващи за отчет. И когато те били призвани при своя господар, този, който получил пет таланта, дошъл при него с поверените му пари и донесъл петте други таланта, казвайки: „Господарю! Ти ми даде пет таланта, за да ги вложа, и аз с радост ти давам още пет таланта като приход.” И тогава господарят му казал: “Добре. Ти си верен слуга, ти беше верен в малкото, сега ще те поставя над многото; сподели с мен моята радост.” След това този, който получил два таланта, дошъл и казал: “Господарю, ти ми остави два таланта; ето още два таланта, които заработих.” И тогава неговият господар му казал: “Добре. Ти си добър, верен слуга; ти също беше верен в малкото и сега аз ще те поставя над многото; сподели с мен моята радост.” Дошъл да се отчита и този слуга, който получил един талант. Той се приближил и казал: “Господарю! Аз те познавах и видях, че ти си хитър човек, очакващ приходи там, където сам не се трудиш, затова се боях да рискувам даже малка част от това, което ти ми повери. Аз надеждно скрих твоя талант в земята; ето го; сега имаш онова, което ти принадлежи.” Но неговият господар отговорил: “Ти си мързелив и ленив слуга! Сам признаваш това, което си знаел: аз ще поискам от теб отчет и разумен доход, подобно на този, който донесоха днес другите усърдни слуги. Знаейки това, ти трябваше поне да дадеш моите пари на банкерите, за да мога при завръщането си да получа своето с лихва.” И след това господарят казал на

своя управляващ: “Вземи таланта от този безполезен слуга и го дай на този с десетте таланта.”

^{176:3.5 (1917.1)} Всеки, който има, ще получи още повече; на този, който няма нищо, ще му бъде отнето и това, което има. Вие не можете да оставате неизменни в делата на вечното Царство. Моят Отец изисква всички Негови деца да растат в благодат и знаене на истината. Вие, знаещите тези истини, трябва да носите все повече плодове на духа и да демонстрирате растяща привързаност към безкористното служене на своите ближни – такива като вас, слуги на Царството. И запомнете: помагайки на един от моите по-малки братя, вие служите на мен.

^{176:3.6 (1917.2)} А затова вие трябва да продължавате да се занимавате с делото на Оцеца – отсега и вовеки веков. Продължавайте да се трудите, докато се върна. Предано изпълнявайте това, което ви поръчах, и по такъв начин ще бъдете готови, когато смъртта ви призове към отчет. Преживявайки така в слава на Оцеца и удовлетворение на Сина, вие с радост и най-голямо наслаждение ще встъпите във вечното служене на непреходното царство.”

^{176:3.7 (1917.3)} Истината е активна. Духът на Истината извечно води децата на света към нови светове на духовна реалност и божествено служене. Истината не ви се дава, за да я кристализирате в неизменни, надеждни и почтени форми. Преминавайки през вашия личен опит, разкриването на духовната истина трябва да се усъвършенства дотолкова, че нова красота и истински духовни придобивки да се открият на всички, които видят вашите духовни плодове, и така бъдат доведени до прослава на небесния Отец. Само

тези предани слуги, които растат в това знаене на истината и с това придобиват способността за божествено възприятие на духовните реалности, ще могат някога да се надяват “изцяло да споделят радостта със своя Господ”. Каква жалка гледка представляват мнимите последователи на Иисус, от поколение на поколение говорещи за поверената им истина: “Ето, Учителю, тази истина, която ти ни довери преди сто или хиляда години. Ние нищо не загубихме; ние предано съхранихме всичко, което ти ни даде; ние не позволихме да се внесат никакви изменения в това, на което ни научи; ето тази истина, която ти ни даде.” Но такова признание на духовна немарливост не оправдава безплодния разпоредител на истината пред Учителя. Учителят на истината ще поиска отчет съгласно тази истина, която ви беше предадена.

^{176:3.8 (1918.1)} В следващия свят от вас ще искат да се отчетете за това, което беше получено от вас като дар за съхранение в този свят. Независимо от оскъдността или изобилието на вродените таланти вас ви очаква справедлив и милосърден съд. Ако вашите дарове са използвани само за егоистични цели и нито една мисъл не е посветена на по-висок дълг — придобиване на по-обилна реколта от духовни плодове, което се потвърждава от постоянно разширяващото се служене на хората и поклонение на Бога, то такива егоистични управляващи трябва да са готови за последствията от своя преднамерен избор.

^{176:3.9 (1918.2)} И колко приличаше на всички егоистични смъртни този неверен слуга с един талант по това, че смяташе своя господар за виновен за собствената си

немарливост. Колко е голяма в човека склонността да вини за собствените си нещастия другите – често тези, които най-малко заслужават това!

^{176:3.10 (1918.3)} Тази нощ, когато отиваха да си легнат, Иисус каза: “Вие щедро получихте; а затова следва щедро да споделяте небесната истина с другите и когато я споделяте, тя ще започне да се приумножава и при това все по-ярко ще лее светлина на спасителна благодат.”

4. Завръщането на Михаил

^{176:4.1 (1918.4)} Нито един аспект от ученията на Иисус не е бил толкова невярно разбиран, както неговото обещание някога да посети планетата, където преживя своето седмо и последно посвещение като смъртно същество на обитаемия свят. Напълно естествено е да се предполага, че Иисус Назарянин, който понастоящем е властелин на обширната вселена, ще желае да се върне – и то не веднъж, а много пъти, в този свят, където преживя толкова уникален живот и в резултат завоюва правото да получи от Отеца неограничено могъщество и власт в своята вселена. Урантия вечно ще бъде една от посвещенческите сфери на Михаил, свързани с придобиването на статут на пълновластен владика на вселената.

^{176:4.2 (1918.5)} Действително, в много случаи и на много индивиди Иисус говореше за своето намерение да се върне в този свят. Осъзнавайки, че техният Учител не смята да стане световен избавител, и слушайки предсказанията му за гибелта на еврейския народ, неговите привърженици по напълно естествен начин започнаха да свързват

обещанието му да се върне с тези катастрофални събития. Но когато римските армии изравняваха стените на Йерусалим със земята, разрушиха храма и разпръснаха евреите на Юдея, а Учителят така и не разкри себе си в могъщество и слава, неговите последователи започнаха да формулират доктрината, която в резултат свърза второто пришествие на Христос с края на епохата и даже с края на света.

^{176:4.3 (1918.6)} Иисус обеща, че след възнесението си при Отеца и получаването на цялата власт на небето и земята той ще изпълни две неща. Първо, обеща да изпрати в света вместо себе си друг учител – Духа на Истината, и направи това в деня Петдесетница. Второ, той съвсем определено обеща на своите последователи, че някога лично ще се върне в този свят. Но не каза как, къде или кога ще се състои неговото посещение на планетата, на която той придоби опита от посвещението в плът. В един случай даде да се разбере, че ако по време на неговия живот в плът той беше виждан с очите на плътта, то при неговото завръщане (най-малкото при едно от възможните му завръщания) ще може да бъде видян само с очите на духовната вяра.

^{176:4.4 (1919.1)} Много от нас са склонни да предполагат, че в бъдещите епохи Иисус неведнъж ще се връща на Урантия. Той не ни е давал конкретно обещание да осъществява такива многократни посещения, но изглежда крайно вероятно, че притежателят на титлата Планетарен Принц на Урантия нееднократно ще посещава света, покоряването на който го надари с толкова уникално звание.

^{176:4.5 (1919.2)} Ние съвсем определено предполагахме, че Михаил отново лично ще пристигне на Урантия, но нямаме ни най-малка представа кога или как ще сметне за възможно да пристигне тук. Ще бъде ли това негово второ пришествие на Земята съобразено по време със заключителния съд над днешната епоха – със или без свързаната с това поява на Син-Арбитър? Ще дойде ли Той във връзка със завършването на една от последващите урантийски епохи? Ще се превърне ли неговото пришествие в неочаквано и самостоятелно събитие? Не знаем. Ние сме уверени само в едно: когато той действително се върне, за това най-вероятно ще узнае целият свят, тъй като на него му е съдено да се появи като върховния управител на вселената, а не като скромното дете от Витлеем. Но ако на всеки е съдено да го види и ако той ще може да бъде видян само с духовното ви зрение, то неговата поява ще трябва задълго да се отсрочи.

^{176:4.6 (1919.3)} Затова ще постъпите правилно, ако престанете да свързвате личното завръщане на Учителя с каквито и да са установени събития или определени епохи. Ние сме уверени само в едно: той обеща да се върне. Нямаме никаква представа кога или във връзка с какво ще изпълни своето обещание. Доколкото знаем, той може да се появи на Земята в който и да е ден – а може би ще се появи едва след многократна смяна на епохите, надлежния съд над които ще осъществят неговите съратници – синовете на Райския корпус.

^{176:4.7 (1919.4)} Второто пришествие на Михаил има огромно емоционално значение както за промеждутъчните

създания, така и за хората; но в останалото то не представлява непосредствена важност за промеждутъчните създания и има не по-голяма практическа ценност за хората от обикновената естествена смърт, толкова внезапно полагаща смъртния човек във властта на тази последователност от вселенски събития, която води непосредствено към присъствието на същия този Иисус – властелина на нашата вселена. На всички деца на светлината е съдено да го видят и няма голямо значение дали ние ще отидем при него или първо той ще дойде при нас. Затова бъдете винаги готови да го поздравите на Земята, както самият той е готов да ви приветства на небето. Ние с увереност очакваме неговото славно пришествие – и даже много пришествия, но не знаем нищо за това, как, кога или във връзка с какво му е съдено да се появи.

Документ 177. Сряда, ден за отдих

^{177:0.1 (1920.1)} В СЛУЧАИТЕ, когато Иисус и апостолите не бяха претоварени с обучаването на хора, те като правило посвещаваха всяка сряда на отдих. Тази сряда те закусиха малко по-късно от обичайното; в лагера цареше зловеща тишина и първата половина от тази сутрешна трапеза премина в почти пълно мълчание. Накрая Иисус заговори: “Аз искам днес да си починете. Обмислете спокойно всичко, което стана от времето на нашето идване в Йерусалим, и поразмислете за онова – с какво ви предстои скоро да се срещнете и за какво вече ви говорих. Стремете се истината да се утвърди във вашия живот и всеки ден да израствате в благодат.”

^{177:0.2 (1920.2)} След закуска Учителят събщи на Андрей, че се кани да отсъства в течение на деня, и предложи на апостолите да бъде позволено да прекарат това време по собствено усмотрение с една уговорка – в никакъв случай да не влизат в Йерусалим.

^{177:0.3 (1920.3)} Когато Иисус вече се канеше да се отправи сам в планината, Давид Зеведеев се обърна към него с думите: “Ти прекрасно знаеш, Учителю, че фарисеите и управителите се опитват да те убият, и въпреки това се каниш да отидеш сам в планината. Това би било безумие. Затова аз ще изпратя с теб трима души, които ще съумеят да се погрижат за твоето благополучие.” Поглеждайки тримата силни, добре въоръжени галилейци, Иисус каза на Давид: “Ти желаш добро, но грешиш, тъй като не разбираш, че на Сина Човешки не са нужни защитници. Никой няма да ме обиди, докато не настане часът, когато ще бъда готов да отдам своя живот в съгласие с волята на Отеца. Аз не разрешавам на тези хора да ме съпровождат. Искам да остана насаме с Отеца.”

^{177:0.4 (1920.4)} Чувайки тези думи, Давид и неговите въоръжени охранители се оттеглиха; но когато Иисус започна да се отдалечава, Йоан Марк дойде при него, държейки в ръце неголяма кошница с храна и напитки, и изказа предположението, че Иисус може да огладнее, щом се кани да отиде за целия ден. Учителят се усмихна на Йоан и протегна ръка, за да вземе кошницата.

1. Денят, прекаран насаме с Бога

^{177:1.1 (1920.5)} Когато Иисус вече искаше да вземе кошницата с храната от ръцете на Йоан, юношата дръзна да каже: “Но, Учителю, може да се случи така, че ти да сложиш кошницата на земята, за да се помолиш, и после да я забравиш. Освен това ако ми позволиш да вървя редом и да нося храната, ще ти бъде по-лесно да се молиш, а аз обещавам да мълча. Няма да задам нито един въпрос и ще пазя кошничката, когато се уединяваш за молитва.”

^{177:1.2 (1920.6)} Произнасяйки тези думи, отчаяната смелост на които потресе някои от стоящите наблизо хора, Йоан не изпускаше от ръце кошницата. Така и стояха, Йоан и Иисус, държейки кошницата. След миг Учителят я отпусна и, поглеждайки към юношата, каза: “Щом от цялото си сърце желаеш да станеш мой спътник, това няма да ти бъде отказано. Ще тръгнем на път двамата и добре ще побеседваме. Ти можеш да ми зададеш всеки въпрос, който възникне в твоята душа, и ние ще се успокояваме и утешаваме един друг. Ти можеш пръв да носиш храната, а когато се измориш, аз ще ти помогна. Да вървим.”

^{177:1.3 (1921.1)} Тази вечер Иисус се върна в лагера едва след залез слънце. Учителят прекара своя последен спокоен ден на Земята в беседа с юношата, който жадуваше да познае истината, и в общуване със своя Райски Баща. Това събитие стана известно на небесата като “деня, който юношата прекара заедно с Бога в планината”. Този случай ще остане вечен пример за готовността на Създателя към братско общуване със създанието. Даже един юноша, ако поривите на неговото сърце са високи, е способен да привлече вниманието на Бога на вселената и да се наслади

на изпълнено с любов и дружелюбие общуване, действително да изпита незабравим възторг за целия ден, прекаран в планините заедно с Бога. Именно такъв беше уникалният опит на Йоан Марк тази сряда в планините на Юдея.

^{177:1.4 (1920.8)} Иисус дълго беседва с Йоан, като откровено му разказа за делата на този и на следващия свят. Йоан каза на Иисус колко дълбоко съжалява, че поради своята младост не е могъл да стане един от апостолите, и изрази огромната признателност за това, че му беше позволено да го следва от времето на първата проповед при брода през Йордан близо до Йерихон, с изключение на пътешествията във Финикия. Иисус предупреди юношата да не унива поради предстоящите събития и го увери, че му е подготвено бъдеще на могъщ посланик на Царството.

^{177:1.5 (1920.9)} Йоан Марк с трепет си спомняше този ден, прекаран заедно с Иисус в планините, но той винаги помнеше последното предупреждение на Учителя, произнесено непосредствено преди тяхното завръщане в гетсиманския лагер: “Ето, Йоане, ние добре побеседвахме и прекарахме истински ден на отдих, но виж, на никого не разказвай това, което ти казах.” И Йоан Марк действително никога не разкри нищо от онова, което стана в този ден, прекаран заедно с Иисус в планините.

^{177:1.6 (1920.10)} В продължение на малкото оставащи часове от земния живот на Иисус Йоан Марк практически не сваляше очи от Учителя. Юношата, без да привлича вниманието, винаги беше редом; той спеше само тогава, когато спеше Иисус.

2. Детство в кръга на семейството

^{177:2.1 (1921.5)} Този ден, прекаран с Йоан Марк, Иисус посвети много време на съпоставянето на преживяванията от тяхното ранно детство и по време на прехода им към юношеството. Макар че родителите на Йоан бяха по-състоятелни, отколкото родителите на Иисус, техните впечатления от детството се оказаха в значителна степен еднакви. Много от това, което беше казано от Иисус, помогна на Йоан по-добре да разбере своите родители и членовете на семейството си. Когато юношата попита откъде на Иисус му е известно, че той се е превърнал в “могъщ посланик на Царството”, Иисус отвърна:

^{177:2.2 (1921.6)} “Аз зная, че ти ще запазиш предаността към Евангелието на Царството, доколкото мога да разчитам на твоята днешна вяра и любов – та нали тези качества се опират на началното възпитание, което си получил в кръга на семейството. Ти си излязъл от семейство, където родителите са искрено привързани един към друг, и затова не си изпитал на себе си прекомерната любов, която би довела до пагубно възвеличаване на представите за собствената си значимост. От друга страна, ти си запазил своята личност от изкривяванията, които са следствие на бездушните родителски интриги, когато родителите се опитват да се надхитрят взаимно в борбата си за доверието и предаността на децата. Ти си имал удоволствието да изпиташ тази родителска любов, която осигурява похвална увереност в себе си и укрепва естественото чувство за безопасност. Но на теб ти е провървяло и в това, че твоите родители са се отличавали не само с любов, но и с мъдрост; и именно мъдростта им е помогнала да се въздържат от

повечето отстъпки и многото наслаждения, които може да си позволи богатството. Вместо това те са те изпратили в синагогата заедно с другите съседски момчета и освен това са ти помагали да се учиш от този живот. Ти се появи на Йордан, където ние проповядвахме, а учениците на Йоан Кръстител кръщаваха заедно с твоя млад приятел Амос. Вие и двамата желяхте да тръгнете на път заедно с нас. Когато ти се върна в Йерусалим, твоите родители дадоха съгласието си; родителите на Амос му отказаха; те обичаха своя син дотолкова, че му отказаха този благословен опит, който можа да получиш ти и който продължаваш да придобиваш днес. Ако Амос беше избягал от дома си, той щеше да може да се присъедини към нас, но с това би оскърбил любовта и би пожертвал предаността. Даже ако такава постъпка на Амос беше мъдра, на него щеше да му се наложи да заплати ужасна цена за своя опит, независимост и свобода. Мъдрите родители, подобни на твоите, се грижат на техните деца при достигането на твоята възраст да не им се налага да раняват любовта или да жертват предаността за придобиване на независимост и въодушевяваща свобода.

177:2.3 (1922.1) Любовта, Йоане, е висшата реалност във вселената, когато се посвещава на премъдрите същества, но тя става опасен и нерядко полуегоистичен белег в този вид, в който се проявява в опита на смъртните родители. Когато се жениш и възпитавааш собствените си деца, погрижи се за това, мъдростта да наставлява твоята любов, а умът да я ръководи.

^{177:2.4 (1922.2)} Твоят млад приятел Амос вярва в това Евангелие на Царството така дълбоко, както и ти, но аз не мога изцяло да разчитам на него. Не мога с увереност да кажа с какво ще се занимава той в бъдеще. Неговото детство не беше такова, каквото създава изцяло надежден човек. Амос твърде много прилича на този апостол, на когото не се отдаде да получи нормално, изпълнено с любов и мъдрост домашно възпитание. Цялата твоя последваща женитба ще бъде по-щастлива и заслужаваща доверие, тъй като първите осем години ти прекара в нормално и благополучно семейство. Ти притежаваш силен и надежден характер, доколкото си израсъл в дом, където са господствали любовта и правилата на мъдростта. Полученото от теб в детството възпитание формира такъв тип преданост, който ми позволява да бъда уверен, че ти няма да изоставиш започнатото от теб дело.”

^{177:2.5 (1922.3)} Повече от час Иисус и Йоан продължаваха да обсъждат семейния живот. Учителят обясни на Йоан, че детето изцяло зависи от своите родители и от свързания с родителите семеен живот във всичко, което се отнася до неговите първи представи за всякакви интелектуални, социални, нравствени и даже духовни понятия, тъй като семейството – това е единственото, което на него отначало му е известно за човешките или божествените отношения. Детето трябва да получи своите първи впечатления за вселената от грижите на майка си; неговите първи представи за небесния Баща изцяло зависят от земния баща. Именно ранният умствен и емоционален живот, обусловен от тези социални и духовни отношения в семейството, определят ще бъде ли последващият живот на

детето щастлив или нещастен, лесен или труден. Това, което става в течение на първите няколко години съществуване, оказва колосално въздействие върху целия последващ живот на човека.

^{177:2.6 (1922.4)} Ние искрено вярваме, че съдържащите се в ученията на Иисус възгледи, основани на отношенията баща и дете, ще могат да получат всемирно признание само тогава, когато в семейния живот на съвременните цивилизовани народи настъпи време на по-голяма любов и мъдрост. Независимо че в двадесети век в разпореждане на родителите се намират обширни познания, независимо от задълбоченото постигане на истината, позволяващо да се усъвършенства семейството и да се придаде на семейния живот по-благороден характер, фактически рядко съвременното семейство е толкова благоприятно място за възпитание на момчета и девойки, както семейството на Иисус в Галилея и семейството на Йоан Марк в Юдея, макар че приемането на Евангелието на Иисус ще доведе до незабавно подобряване на семейния живот. Любовта, изпълваща живота на мъдрото семейство, и предаността, възпитавани от лоялната преданост към истинската религия, си оказват колосално взаимно въздействие. Такъв семеен живот усъвършенства религията, а истинската религия винаги възвеличава семейния живот.

^{177:2.7 (1923.1)} Разбира се, в много по-благополучни съвременни семейства практически са изживени многобройни осъдителни, забавящи растежа влияния и други стесняващи развитието фактори, свойствени на тези древни еврейски семейства. Действително съществуват

повече непосредствени права и много повече лична свобода, но тази свобода не се възпира от любовта, не се мотивира от предаността и не се подчинява на разумната дисциплина на мъдростта. Дотогава, докато учим детето на молитвата “Отче наш”, върху всички земни бащи ще лежи огромна отговорност – те трябва да живеят така и да устройват своя дом по такъв начин, че думата *баща* по достойнство да се пази свято в съзнанието и сърцето на всяко подрастващо дете.

3. Денят, прекаран в лагера

^{177:3.1 (1923.2)} По-голямата част от този ден апостолите прекараха в разходки по Елеонската планина и беседи с учениците, живеещи в този лагер, но още в началото на втората половина нот деня Иисус започна много да им липсва. Те все повече се тревожеха за неговата безопасност; без Иисус те се чувстваха неизразимо самотно. Целия ден те много спореха за това, следваше ли да позволяват на Учителя да заминава в планината, съпровождан само от един юноша. Макар че никой открито не признаваше това, всеки от тях, с изключение на Юда Искарот, искаше да бъде на мястото на Йоан Марк.

^{177:3.2 (1923.3)} Приблизително в средата на втората половина от деня Натанаил излезе с речта “За висшето желание”; сред неговите слушатели имаше половин дузина апостоли и още толкова ученици. В заключение той каза: “На повечето от нас им пречи нерешителността. Ние сме неспособни да обичаме Учителя така, както той ни обича. Ако всички ние желяехме да се отправим с него така силно, както Йоан Марк, той непременно би ни взел със себе си.

Ние стояхме редом и гледахме как юношата се приближи към Учителя и му предложи кошницата, но когато Учителят се хвана за нея, Йоан не пожела да я пусне. И, ето, Учителят ни остави тук и отиде в планината с кошницата, съпровождан само от един юноша.”

^{177:3.3 (1923.4)} Към четири часа при Давид Зеведеев пристигнаха куриери със съобщение от неговата майка от Витсаида и от майката на Иисус. Няколко дни по-рано Давид стигна до заключението, че първосвещениците и управителите се канят да убият Иисус. Давид знаеше, че те са си поставили за цел да унищожат Учителя, и той почти не се съмняваше, че Иисус няма да прибегне до своята божествена сила заради собственото си спасение и няма да позволи на своите последователи да използват силата за негова защита. Правейки тези изводи, той веднага изпрати до майка си послание, приканвайки я незабавно да дойде в Йерусалим и да доведе със себе си Мария, майката на Иисус, както и всички членове на неговото семейство.

^{177:3.4 (1923.5)} Майката на Давид постъпи така, както ѝ каза нейният син, и сега куриерите се върнаха при Давид, съобщавайки, че майка му и цялото семейство на Иисус тръгват за Йерусалим и трябва да пристигнат тук към края на следващия ден или ден по-късно рано сутринта. Давид направи всичко това по своя собствена инициатива и той сметна за най-добре да не разказва на никого за това. Затова нито един човек не знаеше, че семейството на Иисус е на път за Йерусалим.

^{177:3.5 (1924.1)} Скоро след обяд повече от двадесет гърци, срещнали се с Иисус и дванадесетте в дома на Йосиф

Ариматейски, пристигнаха в лагера, където в течение на няколко часа се съвещаваха с Петър и Йоан. Гърците – поне някои от тях – получиха добра подготовка по въпросите на Царството при Родан в Александрия.

^{177:3.6 (1924.2)} Тази вечер, връщайки се към лагера, Иисус побеседва с гърците и ако не беше опасението, че прекомерно ще обезпокои своите апостоли и мнозина от най-близките си ученици, Иисус би посветил тези двадесет гърци точно така, както вече посвети седемдесетте евангелисти.

^{177:3.7 (1924.3)} По времето, когато в лагера ставаха всички тези събития, в Йерусалим първосвещениците и старейшините се изумиха от това, че Иисус не се връща, за да се обърне към народа. Наистина в навечерието, напускайки храма, той каза: “Аз оставям вашия дом безлюден.” Но те не можаха да разберат защо той беше готов да се откаже от придобитото през това време огромно предимство – съчувственото отношение на тълпата. Макар да се опасяваха, че той ще предизвика вълнение в народа, ще го вдигне на бунт, последните думи, с които Учителят се обърна към хората, бяха призив по всички разумни начини да се подчиняват на властта на тези, които “седят на мястото на Мойсей”. Това беше напрегнат ден, тъй като те едновременно се готвеха за Пасхата и уточняваха своите планове за убийството на Иисус.

^{177:3.8 (1924.4)} В лагера имаше малко посетители, защото тези, които знаеха, че Иисус се кани да остане тук, вместо всяка вечер да отиват във Витания, пазеха съществуването на лагера в дълбока тайна.

4. Юда и първосвещениците

^{177:4.1 (1924.5)} Скоро след като Иисус и Йоан Марк напуснаха лагера, Юда Искарот изчезна, връщайки се при своите братя едва вечерта. Независимо от това, че Учителят специално помоли да се въздържат от посещения на Йерусалим, този объркал се и недоволен апостол спешно се отправи в града на среща с враговете на Иисус, която се състоя в дома на първосвещеника Каяфа. Неофициалното заседание на Синедриона трябваше да започне малко след 10 часа сутринта. На тази среща те се канеха да обсъдят характера на обвинението, което предстоеше да предявят против Иисус, както и да решат каква процедура следва да се използва, за да го доставят на римските власти и да осигурят необходимото утвърждаване от гражданската власт на вече произнесената смъртна присъда.

^{177:4.2 (1924.6)} Предишния ден Юда разказа на някои роднини и садудеи, приятели на семейството на неговия баща, че той се е убедил, че Иисус е благонамерен мечтател и идеалист, а не дългоочакваният избавител на Израил. Юда заяви, че много би му се искало да намери някаква възможност да напусне това движение. Неговите приятели ласкателно го увериха, че неговото оттегляне ще бъде приветствано от юдейските управители като велико събитие, значението на което ще бъде трудно да се прецени. Те го накараха да повярва, че той ще се удостои с високи почести от Синедриона и накрая ще може да изтрие от себе си клеймото на позора – неговата благонамерена, но “прискърбна връзка с невежите галилейци”.

177:4.3 (1924.7) Юда не можа истински да повярва в това, че Учителят прави своите чудеса със силата на княза на дяволите, но сега беше напълно убеден, че Иисус няма да започне да използва своето могъщество за самовъзвеличаване; накрая той се убеди, че Иисус ще позволи на юдейските управители да го убият, и не можа да понесе унижителната мисъл да се окаже причислен към разгроменото движение. Той не се канеше да се примири с явното поражение. Добре разбираше твърдия характер на Учителя и проникателността на неговия величествен или милосърден разум. И при все това на него му беше приятно поне отчасти да споделя мнението на един от роднините за това, че Иисус, оставайки си благонамерен фанатик, беше вероятно не с всичкия си, че той винаги е изглеждал странен и погрешно разбиран човек.

177:4.4 (1925.1) И сега – както никога преди това – Юда осъзна, че изпитва странно негодувание поради това, че Иисус така и не го назначи на по-почетна длъжност. Преди той винаги ценеше това, че му повериха длъжността на апостолски ковчежник, но сега започна да чувства, че не са го оценили по достойнство и че неговите способности са останали непризнати. Внезапно го обхвана негодувание, когато помисли, че именно Петър, Яков и Йоан бяха удостоени с честта на близкото общуване с Иисус, и сега, когато отиваше към първосвещеника, стремежът да се разплати с Петър, Яков и Йоан го поглъщаше доста повече, отколкото мисълта да предаде Иисус. Но покрай всичко друго именно в този момент на преден план в неговото съзнание започна да се появява нова преобладаваща мисъл: той реши да се сдобие с почести за себе си, а ако

едновременно с това можеше да си разчисти сметките и с виновниците за най-голямото разочарование в живота му, толкова по-добре. Овладея го ужасна смесица от смущение, гордост, отчаяние и решителност. Затова трябва да е ясно, че далеч не парите водеха Юда в дома на Каяфа, където му предстоеше да се уговори за предаването на Иисус.

177:4.5 (1925.2) Приближавайки се към дома на Каяфа, той стигна до окончателната мисъл да напусне Иисус и своите ближни-апостоли; като реши по този начин да предаде делото на Царството, той си постави за своя цел да се сдобие за себе си с колкото може повече от тези почести и слава, които, както той предполагаше, когато за пръв път свързваше себе си с Иисус и новото Евангелие на Царството, трябваше някога да станат негови. Преди всички апостоли споделяха такива честолюбиви мечти, но с течение на времето се научиха да се възхищават на истината и да обичат Иисус – във всеки случай повече, отколкото Юда.

177:4.6 (1925.3) Предателят беше представен на Каяфа и на еврейските управители от негов братовчед; той обясни, че Юда, откривайки, че е било грешка да позволи на хитрото учение на Иисус да го въведе в заблуждение, е пристигнал тук, където би желал публично и официално да се отрече от своята връзка с галилееца и едновременно да моли за възстановяване на доверието и братството на своите събратя-юдеи. Както обясни по-нататък този представител на Юда, той признава, че за запазването на мира в Израил Иисус следва да бъде взет под стража и че той е дошъл, за да може – в потвърждение на своето разкаяние, че е вземал

участие в такова погрешно движение, и като доказателство за искреното връщане към ученията на Мойсей – да предложи на Синедриона своите услуги, защото той, заедно с началника на стражата, имащ заповед за ареста на Иисус, може да направи така, че този човек да може да бъде арестуван тихо и с това напълно да изключи опасността от народни вълнения или необходимостта да се отлага арестът до завършването на Пасхата.

^{177:4.7 (1925.4)} Когато братовчедът замлъкна, той представи Юда, който – приближавайки се към първосвещеника – каза: “Ще направя всичко, което обеща моят братовчед, но какво сте готови да ми предложите вие за тази услуга?” Явно Юда не забеляза изражението на презрение и даже отвращение, което се появи на лицето на жестокия и тщеславен Каяфа; сърцето на Юда прекалено се стремеше към лична слава и жадуваше това удовлетворение, което дава самовъзвеличаването.

^{177:4.8 (1926.1)} Поглеждайки предателя, Каяфа каза: “Юда, върви при началника на стражата и се уговори с него да доведеш своя Учител при нас днес или утре вечерта; и когато ни го предадеш в ръцете, ще получиш награда за своите услуги.” Чувайки това, Юда напусна първосвещениците и управителите и уговори с началника на храмовата стража плана за ареста на Иисус. Юда знаеше, че по това време Иисус го нямаше в лагера, и изобщо не си представяше кога ще се върне той. Затова те се договориха да арестуват Иисус следващата вечер (в четвъртък), след като жителите на Йерусалим и пристигналите тук поклонници отидат да си легнат.

177:4.9 (1926.2) Юда се върна при своите съратници в лагера опиянен от отдавна непосещаващите го мечти за величие и слава. Той се беше записал при Иисус с надеждата, че някога ще стане велик човек в Царството, и накрая разбра, че ново Царство – такова, каквото го очакваше той – няма да има. Но той се радваше, че се оказа толкова благоразумен, че да замени своите разочарования, свързани с невъзможността да постигне слава в това ново Царство, което и очакваше, за бързо придобиване на почести и награда при стария ред, който, както той сега предполагаше, ще се запази и който, както той беше уверен, щеше унищожи Иисус и това, което той олицетворяваше. Последният осъзнат мотив за предателството на Юда разкрива страхливата постъпка на егоистичен дезертьор, единствената цел на когото беше да обезопаси и прослави самия себе си независимо от последствията, с които беше изпълнено неговото поведение спрямо Учителя и бившите му съратници.

177:4.10 (1926.3) Но такъв той си беше винаги. Юда отдавна вече бе завладян от своето злостно, упорито, егоистично и мнително съзнание, постепенно натрупвайки в ума си и приемайки в сърцето си тази пропита с ненавист злонамерена жажда за мъст и предателство. Иисус обичаше Юда и му се доверяваше така, както обичаше другите апостоли и им се доверяваше, но Юда не възпита в себе си лоялна преданост и не изпита в отговор беззаветна любов. Колко опасно може да стане тщеславието, когато се слее с егоизма, а неговата висша мотивация стане по-зловещото и отдавна подтискано желание за отмъщение! Колко съкрушително е

разочарованието за тези глупци, които, без да свалят очи от призрачните и ефимерни съблазни на времето, са неспособни да видят по-високи и реални постижения – тези непреходни дела, които осъществяват във вечните светове божествените ценности и истинските духовни реалности! Юда жадуваше за светски почести в ума си и постепенно с цялото си сърце заобича своето желание; с ума си останалите апостоли също жадуваха за такава светска слава, но в душата си обичаха Иисус и правеха всичко възможно, за да заобичат истините, на които той ги учеше.

^{177:4.11 (1926.4)} По това време Юда не си даваше сметка, че подсъзнателно той критикуваше Иисус, откакто Йоан Кръстител беше обезглавен от Ирод. В дълбините на душата си Юда винаги се беше възмущавал от това, че Иисус не спаси Йоан. Не забравяйте, че Юда беше ученик на Йоан преди да стане последовател на Иисус. И цялото това човешко възмущение и горчиво разочарование, което Юда натрупваше в своята душа, обличайки го в одеждите на ненавистта, стана сега органична част от неговото подсъзнание, готово да излезе на повърхността и да го погълне, още щом той се реши да се лиши от защитното въздействие на своите събратя и едновременно с това стана жертва на хитрите намеци и тънките насмешки на враговете на Иисус. Всеки път, когато Юда позволяваше на своите надежди да се издигнат до небесата, а думите или делата на Иисус ги разбиваха на парчета, в неговото сърце оставаше белег от горчива обида; тези белези ставаха все повече и повече и скоро сърцето, на което толкова често нанасяха рани, изгуби истинската любов към този, който

накара да страда тази благонамерена, но страхлива и егоистична личност. Макар че Юда не разбираше това, той беше страхливец. Затова винаги беше готов да припише на Иисус страхливостта като мотива, който толкова често го принуждаваше да се отказва от стремежа към власт или слава, когато, както изглеждаше, нищо не струваше да ги овладее. И всеки смъртен допълнително знае, че любовта, даже когато е истинска, е способна – чрез разочарование, ревност и продължително чувство на обида – в резултат да се превърне в най-истинска ненавист.

177:4.12 (1927.1) Най-после първосвещениците и старейшините можеха да въздъхнат с облекчение, получавайки възможността да дишат по-спокойно в течение на няколко часа. Сега нямаше нужда да арестуват Иисус пред хората, а получавайки като съюзник предателя Юда, те можеха да бъдат уверени, че Иисус няма да избегне техния съд, както това вече неведнъж се беше случвало в миналото.

5. Последните беседи

177:5.1 (1927.2) Доколкото всичко това ставаше в сряда, вечерта в лагера премина в общуване. Учителят се опитваше да поободри своите подтиснати апостоли, но това беше практически невъзможно. Всички те започнаха да разбират, че се надигат мрачни и тежки събития. Те не се развеселиха, даже когато Учителят припомни за наситените със събития и изпълнени с любов години, които прекараха заедно. Иисус внимателно разпита апостолите за техните семейства и, гледайки Давид Зеведеев, се осведоми не е ли имало в последно време съобщение от майка му, по-малката му сестра и другите

членове на неговото семейство. Давид сведе поглед към краката си; той се боеше да отговори.

177:5.2 (1927.3) Тази вечер Иисус предупреди своите последователи да не разчитат на поддръжка от тълпата. Той напомни какво им се наложи да изпитат в Галилея, когато, отново и отново хорските тълпи с ентусиазъм се устремяваха към тях, а след това със същата страст се отвърщаха от тях и се връщаха към предишната си вяра и живот. И след това той каза: “Затова вие не трябва да позволявате на огромните тълпи, които ни слушаха в храма и както изглеждаше, вярваха на нашето учение, да ви въвеждат в заблуждение. Тълпата чува истината и ѝ вярва повърхностно, с ума си, но малко от тези хора позволяват на думите на истината да пуснат живи корени право в сърцето. Когато дойде истинска беда, вие няма да можете да се надявате на поддръжката на тези, които знаят Евангелието само с ума си и не са го почувствали със своето сърце. Когато управителите на евреите се уговорят за убийството на Сина Човешки и съвместно нанесат удар, ще видите как тълпата или ще се разбяга в паника, или ще застине в мълчаливо изумление, докато тези заслепени управители водят учителите на Евангелието на екзекуция. А след това, когато ви връхлетят вражда и преследвания, другите – които, както смятате вие, обичат истината – ще бъдат разпръснати, а други ще се отрекат от Евангелието и ще ви изоставят. Някои от тези, които ни бяха много близки, вече са решили да бягат. Днес вие си починахте, готвейки се за времената, които ни предстоят. Затова бъдете бдителни и се молете утре да бъдете по-силни, за да устоите в тези дни, на прага на които се намираме.”

177:5.3 (1927.4) Атмосферата в лагера беше нажежена до краен предел. Мълчаливи куриери се появяваха и изчезваха, общувайки само с Давид Зеведеев. До настъпването на нощта някои вече знаеха, че Лазар спешно е избягал от Витания. След завръщането в лагера Йоан Марк пазеше зловещо мълчание независимо от това, че прекара целия ден в компанията на Учителя. Всички опити да го разпитат ясно показваха, че Иисус му е казал да мълчи.

177:5.4 (1928.1) Даже доброто настроение и необичайната общителност на Учителя ги плашеха. Всички те чувстваха неизбежното приближаване на ужасната изолация и съзнаваха, че тя е готова да се стовари върху тях със съкрушителна внезапност и неизбежен ужас. Те смътно усещаха какво ги чака и нито един от тях не се чувстваше готов за това изпитание. Учителят отсъства целия ден; на тях той страшно им беше липсвал.

177:5.5 (1928.2) За цялото време чак до смъртния час на Учителя апостолите никога не бяха падали духом така, както тази вечер в сряда. Макар че в четвъртък те се приближиха с още един ден към трагичния петък, при все това той беше с тях и те се справиха по-добре с вълненията от този ден.

177:5.6 (1928.3) Точно преди полунощ Иисус, знаейки, че това ще стане последната нощ, която ще може спокойно да прекара заедно със своето избрано семейство на Земята, разпускайки ги да си легнат, каза: “Идете да си легнете, мои братя, и нека мирът да е с вас, докато се събудим и посрещнем утрешния ден – още един ден за изпълнение на волята на Отеца и за изпитване на радост от осъзнаването на това, че сме Негови синове.”

Документ 178. Последният ден в лагера

^{178:0.1 (1929.1)} ИИСУС планираше да прекара този четвъртък – своя последен свободен ден на Земята като божествен Син, инкарниран в плът – заедно с апостолите и няколко верни и предани ученици. Тази прекрасна сутрин малко след закуска Учителят ги отведе в уединено място малко над лагера, където им разкри много нови истини. Макар че в ранните вечерни часове Иисус отново беседва с апостолите, тази реч, произнесена в четвъртък сутринта, беше неговото прощално обръщение към обединената група апостоли и избрани ученици – както евреи, така и езичници. Присъстваха и дванадесетте, с изключение на Юда. Петър и няколко други апостоли отбелязаха неговото отсъствие и някои от тях решиха, че Иисус го е изпратил в града по работа – вероятно във връзка с предстоящото празнуване на Пасхата. Юда се върна в лагера едва в средата на втората половина от деня, малко преди Иисус да поведе дванадесетте в града за участие в Тайната вечеря.

1. Беседата за синовството и гражданството

^{178:1.1 (1929.2)} В течение на почти два часа Иисус беседва с приблизително петдесет верни последователи и отговори на много въпроси относно това, как Царството небесно се съотнася към царствата на този свят, а богосиновството – към статута на гражданите в земните държави. Заедно с отговорите на Иисус на въпроси тази реч може накратко да се изложи на съвременен език по следния начин:

^{178:1.2 (1929.3)} Материалните царства на този свят нерядко се сблъскват с необходимостта да прибегнат към физическа

сила за изпълнение на своите закони и поддържане на реда. В Царството небесно истински вярващите няма да прибягват към физическа сила. Явявайки се духовно братство на родените в духа Божии синове, Царството небесно може да се разпространява само със силата на духа. Това различие в методите засяга отношенията в Царството на вярващите към царствата, основани на светско управление, и не лишава социалните групи вярващи от правата да поддържат реда в своите редове и да дисциплинират непослушните и недостойни членове.

178:1.3 (1929.4) Няма нищо несъвместимо между статута на сина на Божественото царство и статута на гражданин, подчинен на светско или гражданско управление. Задължението на вярващия е да отдава кесаревото кесарю, а Божието – Богу. Между тези две изисквания не може да има никакво противоречие, доколкото едното е материално, а другото – духовно, освен ако не става така, че кесарят да се старае да узурпира прерогативите на Бога и да изисква да му оказват духовна почит и висше поклонение. В такива случаи се покланяйте само на Бога, опитвайки се да просветите тези заблудили се земни управители и с това да ги доведете също и до признаването на Ощеца небесен. Не оказвайте духовно поклонение на земни управители и не използвайте физическите сили на земни правителства, чиито управители могат някога да станат вярващи при съдействието на мисията на Духовното царство.

178:1.4 (1930.1) От гледна точка на прогресиращата цивилизация синовството в Царството небесно трябва да ви помогне да

станете идеални граждани на царството на този свят, тъй като братството и служенето са крайъгълни камъни на Евангелието за Царството. Зовът на любовта на духовното братство трябва да се окаже ефективен разрушител на подбудите към ненавист, присъща на невярващите и войнствени граждани на земните царства. Но тези материалистични настроени и невежи синове никога няма да видят вашата духовна светлина, ако не се приближите до тях плътно с това безкористно обществено служене, което е естествено следствие от плодовете на духа, появяващи се в жизнения опит на всеки отделен вярващ.

178:1.5 (1930.2) Като смъртни и материални хора вие действително сте граждани на земните царства и следва да бъдете добри граждани, още повече че вие се възродихте в духа, ставайки синове на Царството небесно. На вас, просветените с вяра и освободените духом синове на Небесното царство, лежи двойна отговорност – дълг пред човека и дълг пред Бога, и в същото време вие доброволно приемате върху себе си трето, свещено задължение: служене на братството на позналите Бога вярващи.

178:1.6 (1930.3) Не се покланяйте на своите тленни управители и не използвайте тленна сила за укрепване на Духовното царство; но изпълненото с любов служене трябва да стане тази праведна опека, която следва да проявявате както по отношение на вярващите, така и по отношение на невярващите. В Евангелието за Царството е заключен могъщият Дух на Истината и скоро аз ще излея този Дух над цялата плът. Плодовете на Духа – вашето искрено и любвеобилно служене, са мощен социален лост за

възвисяване на пребиваващите в тъмнина народи и този Дух на Истината ще стане средството, което ще приумножи вашето могъщество.

178:1.7 (1930.4) В своите отношения с неверните граждански управители демонстрирайте мъдрост и прозорливост. Бъдете благоразумни – докажете, че умеете да отстранявате незначителните разногласия и да разрешавате дребните спорове. По всички възможни начини – правейки компромис във всичко освен с духовната си преданост към управителите на вселената – се стремете да живеете в мир с всички хора. Бъдете винаги мъдри като змии, но безобидни като гълъби.

178:1.8 (1930.5) Ставайки просветени синове на Царството, вие трябва да станете още по-добри граждани на светската държава; така и земните управители, повярвали в Евангелието на Небесното царство, трябва да се превърнат в още по-добри управляващи на гражданските дела. Безкористното служене на човека и разумното поклонение на Бога трябва да направи всички вярващи в Царството най-добрите граждани на света, докато високата гражданственост и искрената преданост към светските задължения трябва да направят такива граждани по-отзивчиви към зова на духа – синовството в Небесното царство.

178:1.9 (1930.6) Докато земните управители се стремят към религиозна диктатура, вие, вярващите в това Евангелие, можете да очаквате само неприятности, гонения и даже смърт. Но светлината, която вие носите в света, и даже начинът, по който ще страдате и умираете за това Евангелие

на Царството, рано или късно сами по себе си ще просветят целия свят и ще доведат до постепенно разделяне на политиката и религията. Ще дойде време, когато настойчивата проповед на Евангелието за Царството ще донесе на всички народи ново, неவிжданo освобождаване, интелектуална независимост и религиозна свобода.

178:1.10 (1931.1) В условията на надигащите се преследвания от страна на тези, които ненавиждат това Евангелие на радост и свобода, вие ще процъфтявате и Евангелието ще преуспява. Но сериозна опасност ви грози в бъдеще, когато повечето от хората ще се отнасят доброжелателно към Царството и мнозина от тези, които заемат високо положение, формално ще приемат Евангелието на Небесното царство. Учете се на преданост към Царството даже по време на мир и процъфтяване. Не изкушавайте опекунстващите ви ангели и не ги карайте от любов към вас да ви наказват – да ви водят по смутни пътища заради спасението на вашите лесно отклоняващи се души.

178:1.11 (1931.2) Помнете, че вие сте изпратени да проповядвате Евангелието на Царството – висшето желание да изпълните волята на Отеца заедно с висшата радост на вероизповедното осъзнаване на богосиновството, и не трябва да позволявате на каквото и да е да ви отвлича от преданото изпълнение на единственото задължение. Нека излишъкът от вашата любвеобилна духовна опека, просветеното интелектуално общуване и възвисяващото обществено служене да служи за благо на цялото човечество, но нито едно от тези хуманни деяния – нито всичките те в съвкупност – не трябва да изместват

проповядването на Евангелието. Такова велико служене е страничен социален продукт на още по-велико и възвишено служене и преобразувания, ставащи в сърцето на вярващия в Духа на Истината, и личното осъзнаване, че вярата на родения в духа човек придава увереност в активните приятелски взаимоотношения с вечния Бог.

^{178:1.12 (1931.3)} Вие не трябва да се опитвате да разпространявате истината или да утвърждавате праведността за сметка на властта на гражданските правителства или приемане на светски закони. Трябва винаги да се стремите да убедите човешкия ум, но не си и помисляйте да го принуждавате. Вие не трябва да забравяте великия закон на човешката справедливост, на който ви учих в позитивна форма: във всичко постъпвайте с хората така, както искате хората да постъпват с вас.

^{178:1.13 (1931.4)} Когато вярващият в Царството бива призоваван на гражданска служба, нека той служи като смъртен гражданин, подвластен на своето правителство, макар че такъв вярващ трябва да прояви на своята служба всички обичайни граждански черти, подобрени от духовното просвещение, което е следствие от облагородяващата връзка на разума на тленния човек с пребиваващия в него дух на вечния Бог. Ако невярващият ви превъзхожда като граждански служител, трябва сериозно да си зададете въпроса не са ли загинали корените на истината във вашето сърце поради недостиг в него на живата вода на духовното общуване в съвкупност със социалното служене. В течение на целия живот съзнанието за богосиновството трябва да оживява служенето на всеки мъж, жена и дете, които са

станали притежатели на толкова мощен стимул за пробуждане на всички вътрешни сили на човешката личност.

178:1.14 (1931.5) Вие не трябва да се превръщате в пасивни мистици или неизразителни аскети, не трябва да ставате мечтатели и скиталци, лениво уповаващи се на въображаемото Провидение даже за осигуряване на предметите от първа необходимост. Разбира се, вие трябва да бъдете милосърдни към заблудилите се смъртни, търпеливи към невежите хора и сдържани при провокации, но трябва също така да бъдете доблестни борци за праведността, могъщи разпространители на истината и енергични проповедници на това Евангелие за Царството в най-далечните ъгълчета на Земята.

178:1.15 (1931.6) Това Евангелие за Царството е жива истина. Аз вече ви казах, че то е подобно на закваската в тестото, подобно на синапено зърно; а сега ви заявявам, че то е като семето на живо същество, което от поколение на поколение — оставайки си все същото живо семе — неизменно разкрива себе си в нови проявления и благоприятно се развива в руслата на новото приспособяване към специфичните потребности и условия на всяко следващо поколение. Това откровение, предприето от мен за вас, е *живо откровение* и аз искам то да носи нужните плодове във всеки индивид и във всяко поколение в съответствие със законите за духовен прогрес, растеж и адаптивно развитие. От поколение на поколение това Евангелие трябва да открива все по-голяма жизнена сила и да проявява все по-голяма дълбочина на духовно

могъщество. Не трябва да се допуска то да се превърне само в свещена памет, само в едно предание за мен и за времето, в което живеем.

178:1.16 (1932.1) И не забравяйте: ние не отправихме преки нападки към личността или властта на тези, които седят на мястото на Мойсей; ние само им предложихме новата светлина, която те толкова решително отхвърлиха. Нашата критика се изразяваше само в разобличаването на тяхното духовно предателство спрямо същите тези истини, които те привидно учат и които те привидно охраняват. Ние влязохме в конфликт с тези притежаващи законни права водачи и общопризнати управители, едва след като те преградиха пътя на проповедта на Евангелието за Царството към синовете човешки. Даже сега не ние ги критикуваме, а те търсят нашата гибел. Не забравяйте, че вие сте изпратени в света за проповядване само на благата вест. Не трябва да нападате старите методи; вие трябва умело да слагате закваската на новата истина в средата на старите вярвания. Нека Духът на Истината върши своята работа. Нека споровете се разгорят, едва след като тези, които ненавиждат истината, ви ги натрапят насила. Но когато невярващият преднамерено ви напада, без колебание заставайте на решителна защита на истината, която ви е спасила и осветила.

178:1.17 (1932.2) При всякакви превратности на съдбата винаги се обичайте един друг. Не се борете с хората, даже с невярващите. Бъдете милосърдни даже към тези, които се отнасят жестоко с вас. Бъдете лоялни граждани, честни работници, достойни за похвала съседи, предани роднини,

отзивчиви родители и искрени вярващи в братството на Царството на Отеца. И моят дух ще бъде с вас – от днес и до края на света.

178:1.18 (1932.3) Когато Иисус завърши своя урок, беше вече почти един часа и те веднага се върнаха в лагера, където Давид и неговите другари ги чакаха с обедната трапеза.

2. След обедната трапеза

178:2.1 (1932.4) Малко от слушателите на Учителя бяха способни поне отчасти да вникнат в неговото утринно обръщение. От всички присъстващи най-много разбраха гърците. Даже единадесетте апостоли бяха озадачени от тези намеци за бъдещи политически царства и бъдещи поколения вярващи. Най-преданите последователи на Иисус не можаха да съгласуват близкото завършване на неговото земно служение с позоваване на продължаването на евангелските дейности. Някои от тези еврейски вярващи започнаха да усещат приближаването на най-голямата трагедия в историята на Земята, но те не можаха да свържат тази надигаща се катастрофа нито с веселото и безгрижно лично отношение на Учителя, нито с неговото утринно обръщение, в което той нееднократно се позоваваше на бъдещите дела на Небесното царство, обхващащи огромен отрязък от време и включващи отношения с много последвали светски царства на Земята.

178:2.2 (1932.5) Към обед на същия ден всички апостоли и ученици узнаха за спешното бягство на Лазар от Витания. Те започнаха да разбират, че юдейските управители са

изпълнени с решимост безпощадно да унищожат Иисус и неговото учение.

178:2.3 (1932.6) Благодарение на своите тайни агенти, действащи в Йерусалим, Давид Зеведеев беше напълно осведомен как се развива планът за ареста и убийството на Иисус. На него му беше добре известна ролята, която играеше в този заговор Юда, но той не разкри това на другите апостоли или на някого от учениците. Малко след обяд той все пак отведе Иисус встрани и, събирайки кураж, го попита знаели ли той, че... Но той не успя да завърши своя въпрос. Хващайки Давид за ръката, Учителят го прекъсна с думите: “Да, зная всичко, Давид, и знам, че ти знаеш. Но внимавай, никому не говори за това. Ти само не се съмнявай в своето собствено сърце, че накрая волята Божия ще възтържествува.”

178:2.4 (1933.1) Разговорът с Давид беше прекъснат от пристигането на куриер от Филадельфия от Абнер, който съобщаваше, че той е узнал за заговор с цел убийство на Иисус и пита не следва ли да пристигне в Йерусалим. Куриерът побърза към Филадельфия и Абнер със следното съобщение: “Продължавай своя труд. Ако те напусна в плът, то това ще бъде, само за да мога да се върна в духа. Аз няма да те изоставя. Ще бъда с теб до края.”

178:2.5 (1933.2) Приблизително по това време Филип дойде при Учителя и попита: “Учителю, приближава Пасха; къде би желал да приготвим пасхалната трапеза?” Чувайки въпроса на Филип, Иисус каза: “Иди за Петър и Йоан и аз ще ви дам указания относно вечерята, която днес ще

споделим заедно. Що се отнася до Пасхата, то този въпрос вие ще решите сами, след като сме направили това.”

178:2.6 (1933.3) Когато Юда чу, че Учителят обсъжда с Филип тези въпроси, той се приближи, за да подслуша за какво говорят. Но Давид Зеведеев, стоящ редом, се приближи до Юда и го въвлече в разговор, а Филип, Петър и Йоан се отместиха встрани, за да поговорят с Учителя.

178:2.7 (1933.4) Иисус каза на тримата апостоли: “Незабавно отидете в Йерусалим; влизайки през градските врати, ще срещнете човек, носещ стомна с вода. Той ще заговори с вас и вие ще го последвате. Когато ви въведе в дома, влезте заедно с него и попитайте стопанина на дома: “Къде е гостната, в която Учителят се кани да сподели вечерята заедно със своите апостоли?” И след като попитате, стопанинът ще ви поведе нагоре и ще ви покаже голямата горна стая, напълно почистена и приготвена за нас.”

178:2.8 (1933.5) Когато апостолите влязоха в града, те срещнаха при вратите човека със стомната; те го следваха, докато не дойдоха в дома на Йоан Марк, където бащата на юношата ги посрещна и им показа горната стая, приготвена за вечерната трапеза.

178:2.9 (1933.6) Всичко това стана възможно в резултат от уговорка между Учителя и Йоан Марк ден по-рано по обед, докато бяха сами в планината. Иисус искаше да бъде сигурен, че ще може спокойно да сподели тази последна трапеза със своите апостоли. И предполагайки, че ако Юда узнае по-рано за мястото на тяхната среща, ще се уговори с враговете на Иисус да го хванат там, той тайно се услови

с Йоан Марк. Затова Юда узна за мястото на тяхната среща, едва след като по-късно пристигна тук заедно с Иисус и другите апостоли.

^{178:2.10 (1933.7)} На Давид Зеведеев му предстоеше да обсъди с Юда много въпроси, така че за него не представляваше трудност да попречи на Юда да се прилепи към Петър, Йоан и Филип, към което той така се стремеше. След като Юда предаде на Давид някаква сума пари за храна, Давид каза: “ Юда, няма ли да бъде по-добре, при днешните обстоятелства, ако ми дадеш малко пари предварително?” Като помисли, Юда отговори: “Да, Давид, мисля, че това ще бъде разумно. Нещо повече, предвид неспокойното положение в Йерусалим аз смятам, че би било най-добре да предам всички пари на теб. Против Учителя се готви заговор и ако с мен се случи нещо, вие няма да се окажете в трудно положение.”

^{178:2.11 (1934.1)} Така Давид получи всички апостолски налични средства и разписки за всички вложени пари. Апостолите узнаха за това едва вечерта на следващия ден.

^{178:2.12 (1934.2)} Беше около четири и половина, когато тримата апостоли се върнаха и съобщиха на Иисус, че всичко е готово за вечерята. Учителят веднага се приготви и поведе своите дванадесет апостоли по пътеката към пътя за Витания и по-нататък – към Йерусалим. За последен път той излезе на път заедно с всичките дванадесет.

3. На път за града

178:3.1 (1934.3) Отново стремейки се да избегнат хорските тълпи, преминаващи през Кедронската долина в двете посоки между Гетсиманската градина и Йерусалим, Иисус и дванадесетте преминаха по западния склон на Елеонската планина и излязоха на пътя, водещ от Витания до града. Когато се приближиха до мястото, където предишната вечер Иисус беше останал, за да им разкаже за разрушенията в Йерусалим, те неволно спряха, мълчаливо гледайки града. Тъй като бяха малко подранили и доколкото Иисус не искаше да се появява в града преди залез слънце, той каза на своите съратници:

178:3.2 (1934.4) “Седнете и отдъхнете, докато ви разкажа за това, което скоро трябва да стане. През всичките тези години аз живях с вас като с братя; учих ви на истината за Царството небесно и ви разкрих неговите тайни. И моят Отец действително извърши много чудеса във връзка с мисията ми на Земята. Всички вие станяхте свидетели на това и всеки от вас се приобщи към опита от труда, полаган съвместно с Бога. И вие помнете: вече няколко пъти ви предупредих, че скоро трябва да се върна към делата, поръчани ми от моя Отец; аз открито ви казах, че трябва да ви оставя в този свят да продължавате труда за Царството. Именно за това ви посветих в планината на Капернаум. Сега трябва да бъдете готови да предадете на другите опита, който придобихте в общуването си с мен. Тъй като Отецът ме изпрати в този свят, аз се каня да ви изпратя на път, за да ме представлявате и завършите започнатия от мен труд.

178:3.3 (1934.5) С печал се взирайте вие в този град, защото помните моите думи за края на Йерусалим. Аз ви предупредих, за да не загинете при неговото разрушаване и вие, защото това би отсрочило възвестяването на Евангелието за Царството. По такъв начин ви предупреждавам да бъдете предпазливи и да не се излагате на безсмислена опасност, когато дойдат за Сина Човешки. Аз трябва да замина, но вие трябва да останете, за да може когато мен ме няма, да свидетелствате за това Евангелие така, както казах на Лазар – да бяга от гнева човешки, за да може чрез неговия живот хората да познаят славата Божия. Ако Отецът желае да си отида, никакви ваши действия няма да могат да попречат на божествения план. Бъдете внимателни, иначе ще загинете и вие. Нека вашите души доблестно защитават Евангелието със силата на духа, но не позволявайте да се впуснат в безразсъдния опит да защитят Сина Човешки. Аз не се нуждая от човешка защита; армиите небесни и сега са редом с мен; но аз реших да изпълня волята на моя небесен Отец, а затова трябва да се подчиним на това, което така скоро ще ни постигне.

178:3.4 (1934.6) Когато видите как се разруши този град, не забравяйте, че вие вече сте встъпили във вечния живот на безкрайното служене в постоянно прогресиращото Царство небесно и в Царството на небесата небесни. Трябва да знаете, че във вселената на моя Отец и в моята вселена има много обители, където на децата на светлината предстои да познаят градовете, строител на които е Бог, и светове, начинът на живот в които е праведност и радост в истината. Аз донесох Царството

небесно тук, на Земята, но заявявам, че тези от вас, които чрез вяра влязат в Царството и останат в него благодарение на живото служене на истината, задължително ще се възнесат към небесния свят и ще седнат заедно с мен в Духовното царство на нашия Отец. Но преди това трябва да съберете сили и да завършите този труд, който започнахте заедно с мен. Отначало трябва да преминете през много изпитания и да претърпите много несгоди – и тези изпитания вече надвиснаха над нас, а когато завършите своя труд на Земята, вие, за моя радост, ще дойдете при мен, тъй както аз завърших труда на моя Отец на Земята и съм готов да се върна в Неговите обятия.”

^{178:3.5 (1935.1)} Завършвайки да говори, Учителят стана и всички те се спуснаха след него по склона на Елеонската планина в града. Никой от апостолите, освен трима, не знаеше къде отиват, промъквайки се по тесните улички в сгъстяващата се тъмнина. Те се промъкваха през тълпата, но никой не ги позна, както и никой не знаеше, че Синът Човешки за последен път в облика на смъртен щеше да се срещне със своите избрани посланици на Царството. Апостолите също не знаеха, че един от тях вече е встъпил в предателски заговор, канейки се да предаде Учителя на неговите врагове.

^{178:3.6 (1935.2)} Йоан Марк ги последва до самия град, а след като влязоха през градските врати, той бързо премина по друга улица, така че когато те стигнаха до мястото, той вече ги чакаше, за да ги приветства в дома на своя баща.

Документ 179. Тайната вечеря

179:0.1 (1936.1) **КОГАТО** в четвъртък, във втората половина на деня, Филип напомни на Учителя за приближаващата се Пасха и го попита как планира да я отпразнува, той имаше предвид пасхалната вечеря, която трябваше да се състои вечерта на следващия ден, в петък. Обикновено за празнуването на Пасхата започваха да се готвят не по-късно от обед на предишния ден. А доколкото денят за евреите започваше на залез слънце, то това означаваше, че съботната пасхална вечеря трябва да се състои вечерта в петък преди полунощ.

179:0.2 (1936.2) Затова апостолите се губеха в догадки, опитвайки се да разберат изявлението на Учителя, че те ще отбелязват Пасхата ден по-рано. Те смятаха – най-малкото някои от тях, че Иисус, знаейки за своя предстоящ арест преди пасхалната вечеря в петък вечерта, този четвъртък ги кани на специална вечеря. Други предполагаха, че това ще бъде само особена среща, предшестваща привичното празнуване на Пасхата.

179:0.3 (1936.3) Апостолите знаеха, че Иисус и по-рано е празнувал безкръвна Пасха; те знаеха, че той никога не участва в жертвоприношенията, предвидени от юдейската религия. Той често ядеше пасхално агънце като гост, но ако домакин беше Иисус, на масата никога не се поднасяше агънце. Затова за апостолите нямаше да бъде особена изненада, ако агънце нямаше даже на пасхалната вечеря, и тъй като тази вечеря се състоя ден по-рано, те не придадоха никакво значение на неговото отсъствие.

^{179:0.4 (1936.4)} Поздравявайки се с бащата и майката на Йоан Марк, апостолите веднага се качиха в горната зала, а Иисус остана долу, за да поговори със семейството на Марк.

^{179:0.5 (1936.5)} Беше предварително уговорено, че Учителят ще празнува този празник насаме със своите апостоли; затова тук нямаше слуги, които да им прислужват на масата.

1. Стремежът към предпочитание

^{179:1.1 (1936.6)} Когато Йоан Марк изпращаше апостолите горе, те видяха просторна зала, където всичко беше приготвено за вечеря, и забелязаха, че на единия край на масата вече лежат хляб, вино, вода и подправки. Освен частта, на която се намираха хлябът и виното, тази дълга маса беше обкръжена с тринадесет кушетки, каквито поставяха за празнуването на Пасхата в състоятелните еврейски домове.

^{179:1.2 (1936.7)} Когато дванадесетте влязоха в тази горна зала, те веднага зад вратата забелязаха стомна с вода, тасове и кърпи, приготвени, за да могат да измият своите прашни крака; но понеже тук нямаше слуги, които да направят това, и поради тази причина, щом Йоан Марк ги остави, апостолите започнаха да се споглеждат и всеки си мислеше: “Кой ще ни измие краката?” И всеки смяташе, че не може да се държи така, че да изглежда слуга на останалите.

^{179:1.3 (1937.1)} Като продължаваха да стоят и размишляват за себе си, те гледаха разположението на местата около масата, обръщайки внимание на по-високата софа за

домакина, вдясно от която се намираше една кушетка и единадесет други, разположени около масата така, че последната се намираше срещу това почетно място вдясно от домакина.

179:1.4 (1937.2) Апостолите очакваха, че Учителят ще се появи всеки момент, но те се оказаха в затруднено положение, не знаейки следва ли да заемат местата сами или да чакат, докато той дойде и им покаже местата. Докато останалите стояха в нерешителност, Юда се приближи към почетното място отляво на домакина и даде да се разбере, че се кани да заеме тази кушетка като привилегирован гост. Тази постъпка на Юда веднага предизвика ожесточен спор сред останалите апостоли. Юда не беше успял да си присвои почетното място, когато Йоан Зеведеев се настани на второто от привилегированите места вдясно от домакина. Узурпирането на най-добрите места от Юда и Йоан доведе Симон Петър в такава ярост, че под сърдитите погледи на останалите той демонстративно заобиколи масата и зае място на най-далечната последна кушетка, противоположна на тази, която си избра Йоан Зеведеев. Доколкото другите заеха високите места, Петър реши да избере най-ниското; и той постъпи така не само в знак на протест против недостойната гордост на своите събратя, но и с надеждата, че Иисус, влизайки и виждайки го на най-малко почетното място, ще го покани да заеме по-почетно място и ще измести този, който си е позволил да си присвои тази чест.

179:1.5 (1937.3) След като по такъв начин бяха заети най-първата и най-последната кушетки, останалите апостоли също си

избраха места – едни по-близо до Юда, други по-близо до Петър, докато всички се настаниха край масата. Те се разположиха около подковообразната маса на тези кушетки в следния ред: вдясно от Учителя – Йоан, отляво – Юда, Симон Зилот, Матей, Яков Зеведеев, Андрей, близнаците Алфееви, Филип, Натанаил, Тома и Симон Петър.

^{179:1.6 (1937.4)} Всички те се събраха, за да отдадат дължимото – поне в духа на обичая, съществувал още преди Мойсей и отнасян към онези времена, когато техните бащи бяха роби в Египет. Тази вечерна трапеза беше тяхното последно виждане с Иисус, но даже такъв тържествен случай не попречи на апостолите, следвайки Юда, отново да се поддадат на своите стари пристрастия към почестите, привилегиите и самовъзвеличаването.

^{179:1.7 (1937.5)} Когато на вратата се показва Учителят, те още продължаваха гръмки и сърдити взаимни обвинения. Иисус за миг спря на вратата и неговото лице постепенно прие разочаровано изражение. Без да каже нищо, той се отправи към своето място, без да се намесва в реда на тяхното разположение край масата.

^{179:1.8 (1937.6)} Те бяха готови да пристъпят към вечерята, но краката им оставаха неизмити и те пребиваваха далеч не в най-приятното разположение на духа. При появата на Учителя те все още обменяха неласкави забележки, а да не говорим за мислите на тези от тях, които не си позволяваха да изразяват на глас своите чувства.

2. Началото на вечерята

^{179:2.1 (1937.7)} Когато Учителят зае своето място, за известно време се възцари тишина. Иисус ги огледа и, снемайки напрежението с усмивка, каза: “Много бих искал да посрещна тази Пасха заедно с вас. Искаше ми се още веднъж, преди моите мъчения, да вечерям с вас. Разбирайки, че моето време е дошло, аз се уговорих да вечерям заедно с вас тази вечер, защото що се отнася до утрешния ден, то всички ние сме в ръцете на Отеца, Чиято воля дойдох да изпълня. Следващия път аз ще седя на масата с вас вече в това Царство, което ще ми даде моят Отец, когато завърша това, заради което Той ме изпрати в този свят.”

^{179:2.2 (1938.1)} След като апостолите смесиха вино с вода, те предадоха чашата на Иисус, който, вземайки я от ръцете на Тадей и държейки я в ръце, възнесе благодарствена молитва. Завършвайки възнасянето на молитвата, Иисус каза: “Вземете тази чаша и си я разделете помежду си; и когато пиете от нея, замислете се за това, че аз вече няма да вкусвам заедно с вас плода на лозата, защото това е нашата последна вечеря. Следващия път ние ще се съберем на съвместна трапеза вече в бъдещото царство.”

^{179:2.3 (1938.2)} Иисус се обърна към апостолите с такива думи, защото знаеше, че неговият час е ударил. Той разбираше, че е дошло време да се завръща при Отеца и че неговият труд на Земята е към края си. Учителят знаеше, че е разкрил любовта на Отеца на Земята и е демонстрирал на човечеството Неговото милосърдие, и че е извършил всичко, за което е дошъл в този свят – чак до получаването на цялото могъщество и власт на небето и на земята. По

същия начин той знаеше, че Юда Искарот окончателно е решил да го предаде през тази нощ в ръцете на враговете. Прекрасно разбираше, че подлото предателство ще се извърши от Юда, но разбираше също, че то радва Луцифер, Сатаната и княза на тъмнината Калигастия. Но той не се боеше от тези, които се стремяха към неговото духовно падение, както и от тези, които търсеха неговата физическа смърт. Учителя го безпокоеше само едно – безопасността и спасението на неговите избрани последователи. И затова, изцяло съзнавайки, че предадената му от Отеца власт ще се разпространи над всичко, Учителят се приготви да пресъздаде притчата за братската любов.

3. Умиването на краката на апостолите

^{179:3.1 (1938.3)} По еврейския обичай след първата пасхална чаша домакинът ставаше от масата и си измиваше ръцете. По-късно – по време на яденето и след втората чаша – гостите също ставаха и си измиваха ръцете. Доколкото апостолите знаеха, че техният Учител никога не съблюдава това ритуално умиване на ръцете, те с огромен интерес чакаха какво се кани да направи той, когато, изпивайки своята първа чаша, Иисус стана от масата и мълчаливо отиде до вратата, където се намираха стомните с вода, тасовете и кърпите. Тяхното любопитство се смени с изумление, когато видяха, че Учителят сменя връхната си дреха, слага кърпата на пояса си и започва да налива вода в един от тасовете. Представете си степента на удивление на тези дванадесет човека, наскоро отказали се да умият един на друг краката си и впуснали се в продължителни и недостойни препирни по повод почетните места край масата, когато видяха, че той обиколи свободния край на

масата, приближи се към най-далечното място на пира, където лежеше Симон Петър, и навеждайки се подобно на слуга, се канеше да умие краката на Симон. Когато Учителят застана на колене, всичките дванадесет като един се надигнаха, даже предателят Юда за миг дотолкова забрави за своя позор, че скочи заедно с другите апостоли в израз на недоумение, уважение и пределно изумление.

^{179:3.2 (1938.4)} Симон Петър стоеше, вглеждайки се в обърнатото към него отдолу лице на Учителя. Иисус нищо не каза; нямаше нужда от това. Неговата поза красноречиво свидетелстваше, че той се кани да умие краката на Симон Петър. Независимо от своите човешки недостатъци Петър обичаше Учителя. Този галилейски рибар беше първият човек, който с цялото си сърце повярва в божествеността на Иисус *и* заяви пред хората за своята дълбока вяра. Оттогава Петър никога истински не се съмняваше в божествената същност на Учителя. Доколкото Петър се покланяше на Иисус и го почиташе в своето сърце, не е чудно, че на него му беше неприятно да вижда как Иисус се е навел пред него в позата на покорен слуга и подобно на роб предлагаше да му умие краката. Когато Петър дойде на себе си дотолкова, че можа да се обърне към Учителя, той изрази чувствата, които изпълваха сърцата на всичките му събратя.

^{179:3.3 (1939.1)} След няколко мига Петър, справяйки се със своето най-силно смущение, каза: “Учителю, нима ти наистина се каниш да ми умиеш краката?” Гледайки Петър в очите, Иисус отговори: “Може би ти не съзнаваш напълно това, което се каня да направя, но впоследствие

ще разбереш смисъла на всички тези неща.” Тогава Симон Петър, въздъхвайки дълбоко, възкликна: “Учителю, ти никога няма да ми умиеш краката!” И всеки от апостолите одобрително кимна, решително поддържайки изявлението на Петър, нежелаещ да позволи на Иисус да се унижава пред тях.

179:3.4 (1939.2) Даже сърцето на Юда Искарот отначало беше трогнато от тази вълнуваща и необичайна сцена; но, оценявайки видяното със своя тщеславен разсъдък, той стигна до извода, че този жест на смирение е станал само поредното и убедително потвърждение за отсъствието в Иисус на качествата, необходими за избавител на Израил, и че той, Юда, е бил прав, решавайки да предаде делото на Учителя.

179:3.5 (1939.3) Затаили дъх, те стояха поразени от видяното и Иисус каза: “Петре, аз заявявам, че ако не умия твоите крака, ти ще останеш непричастен към мен в това, което се каня да изпълня.” Чувайки това изявление, усилено от факта, че Иисус продължаваше да стои на колене в краката му, Петър взе едно от тези решения, които се отличаваха със сляпо послушание спрямо волята на уважаван и любим човек. Когато Симон Петър започна да се досеща, че в това символично служене е заключен някакъв смисъл, определящ бъдещата връзка с труда на Учителя, той не само се съгласи Иисус да му умие краката, но и със свойствения му буен маниер възкликна: “Тогава, Учителю, умий не само моите крака, но и ръцете и главата ми!”

179:3.6 (1939.4) Преди да започне да умива краката на Симон Петър, Учителят каза: “На този, който е вече чист, трябва

да умия само краката. Вие, седящите днес с мен, сте чисти, но не всички. Но прахта по вашите крака трябваше да бъде измита, преди да седнете на трапезата с мен. И освен това бих искал да изпълня тази своя служба под формата на притча, поясняваща значението на новата заповед, която сега ви давам.”

179:3.7 (1939.5) По такъв начин Учителят заобиколи масата и в тишина уми краката на своите дванадесет апостоли, без да пропусне Юда. Завършвайки умиването на краката на дванадесетте, Иисус наметна хитона, върна се на мястото на стопанина и обхождайки с очи обезкуражените апостоли, каза:

179:3.8 (1939.6) “Разбирате ли какво направих за вас? Вие ме наричате „Учител” и сте прави, защото това е така. Така ако аз, вашият Учител, съм ви умил краката, то защо вие не искахте да си умиете един на друг краката? Какъв урок следва да извлечете от тази притча, където Учителят с такава готовност оказва услугата, която неговите братя не пожелаха да окажат един на друг? Истина, истина ви казвам: слугата не е по-велик от своя стопанин; и този, когото са изпратили да изпълни поръчение, не е по-високо от този, който го е изпратил. Вие видяхте как служех аз в преживения заедно с вас живот и благословени са тези от вас, на които им стига благодатното мъжество, за да служат така. Но защо така бавно усвоявате това, че тайната на величието в духовното Царство се различава от методите на силата в материалния свят?

179:3.9 (1940.1) Когато влязох в тази зала, вие бяхте удовлетворени от своя горд отказ да измиете взаимно

краката си – беше ви нужно непременно да се впуснете в пререкания кой да заеме почетните места на моята маса. Такива почести търсят фарисеите и децата на този свят, но подобно поведение е недостойно за посланиците на Небесното царство. Нима не знаете, че на моята маса не може да има привилегировани места? Нима не разбирате, че обичам всеки от вас така, както и останалите. Нима не знаете, че най-близкото до мен място – в смисъла, който влагат в това хората – може нищо да не говори за вашето положение в Царството небесно? Знаете, че царете на езичниците господстват над своите подчинени, а тези, които се ползват от тази власт, понякога се наричат “благодетели”. Но не така ще бъде в Царството небесно. Нека най-главният от вас бъде като най-младия, а този, който управлява, нека бъде подобен на този, който прислужва. Защото кой е по-важен: този, който е на масата, или този, който прислужва? Нима обикновено не се смята, че по-важен е този, който е на масата? Но виждате, че аз съм сред вас, както този, който прислужва. И ако желаете да станете заедно с мен слуги в изпълнението на волята на Отеца и в бъдещото Царство да бъдете с мен в могъщество, продължавайте да изпълнявате волята на Отеца в бъдещата слава.”

179:3.10 (1940.2) Когато Иисус замлъкна, близнаците Алфееви подадоха хляба и виното заедно с горчивите подправки и пестила от сухи плодове за следващо блюдо на Тайната вечеря.

4. Последното обръщение към предателя

179:4.1 (1940.3) В течение на няколко минути апостолите ядоха мълчаливо, но скоро под влиянието на доброто настроение на Учителя те започнаха да си говорят един с друг. Измина съвсем малко време и храненето вече протичаше така, сякаш не беше станало нищо необичайно, което да може да попречи на атмосферата на радост и всеобщо единение в тази необичайна вечер. С изминаването на известно време, приблизително в средата на втората смяна на ястията, Иисус каза: “Аз вече ви казвах колко голямо беше моето желание да споделя с вас тази вечеря и знаейки за заговора на силите на тъмата, поставили си за цел да убият Сина Човешки, реших да се срещна с вас в тази тайна зала един ден преди Пасхата, защото утре вечер по това време вече няма да съм с вас. Аз неведнъж съм ви казвал, че трябва да се върна при Отеца. Моето време дойде, но не беше необходимо един от вас да ме предаде на враговете ми.”

179:4.2 (1940.4) Чувайки това, дванадесетте – вече в значителна степен избавени от своята самонадеяност и самоувереност след притчата за умиването на краката и последвалата след нея беседа – започнаха обезкуражено да се споглеждат и неуверено да питат: “Аз ли съм?” И когато всеки от тях зададе този въпрос, Иисус каза: “Макар че на мен ми е необходимо да се върна при Отеца, за изпълнението на Неговата воля не беше необходимо един от вас да стане предател. Ето плодове от затаеното зло в сърцето на този, който не можа да заобича истината с цялата си душа. Колко коварна е интелектуалната гордост, която предшества духовното падение! Този, който много години беше мой приятел, който и сега яде моя хляб, ще бъде готов

да ме предаде, макар че сега спуска ръката си заедно с мен в блюдото.”

179:4.3 (1940.5) След тези думи всички започнаха да питат отново: „Аз ли съм?” И когато Юда, седящ от лявата страна на своя Учител, отново попита: „Аз ли съм?”, Иисус, като потопи хляб в блюдото с тревите, го предаде на Юда с думите: “Ти сам го каза.” Но другите не чуха това, което Иисус каза на Юда. Йоан, легнал от дясната страна, се наклони към Учителя и попита: “Кой е това? Ние трябва да знаем кой се оказа недостоеен за доверието.” Иисус отвърна: “Аз вече ви казах: този, на когото предадох натопения залък хляб.” Но това, че стопанинът предаде парченце натопен хляб на седящия от лявата си страна, беше толкова естествено, че никой от тях не обърна внимание на това, макар че изявлението на Учителя беше напълно недвусмислено. Юда мъчително разбираше, че думите на Учителя имат отношение към неговата постъпка, и започна да се опасява, че неговите братя сега също ще узнаят за предателството му.

179:4.4 (1941.1) Крайно развълнуван от казаното, Петър се наведе през масата и се обърна към Йоан: “Попитай го кой е това, а ако вече ти го е казал, съобщи ми кой е предателят.”

179:4.5 (1941.2) Иисус прекъсна тяхното шепнене, казвайки: “На мен ми е тъжно, че това злодеяние стана възможно, и чак до този час се надявах, че силата на истината ще възтържествува над коварството на злото; но такива победи са невъзможни без тази вяра, която е присъща за искрената любов към истината. Нямах да започна да ви разказвам за това тук, на нашата последна вечеря, но искам

да ви предупредя за бъдещите страдания и така да ви подготвя за това, което надвисва над нас. Разказах ви за това, защото искам след моето заминаване да си спомните, че съм знаел за всички тези престъпни замисли и предварително съм ви предупредил, че ще бъда предаден. И правя всичко това, само за да ви дам сила пред изкушенията и изпитанията, на прага на които стоим.”

^{179:4.6 (1941.3)} След това Иисус се наклони към Юда и каза: “Това, което си решил да направиш, направи го по-скоро.” Като чу тези думи, Юда стана от масата и бързо излезе от стаята, отивайки в нощта да изпълни това, което бе решил да направи. Когато останалите апостоли видяха, че Юда, изслушвайки Иисус, бързо излезе, те помислиха, че е отишъл да докупи нещо за вечерята или да изпълни някакво друго поръчение на Учителя, защото предполагаха, че още е ковчезник.

^{179:4.7 (1941.4)} Сега Иисус знаеше, че никой няма да може да удържи Юда от предателство. Той започна с дванадесет, сега му останаха единадесет. Сам избра шестима от тези апостоли и макар че Юда се отнасяше към тези, които избраха първозваните апостоли, при все това Учителят го прие и чак до този час правеше всичко възможно, за да го оправдае или спаси така, както той се трудеше в името на мира и спасението на останалите.

^{179:4.8 (1941.5)} Тази вечеря, преминала в атмосфера на нежност и топлина, стана последното възвание на Иисус към предаващия го Юда, но то се оказа безрезултатно. Ако любовта е умряла, то даже най-тактичното и най-доброжелателно предупреждение като правило само

усилва ненавистта и възпламенява престъпното намерение да се доведе егоистичният замисъл до край.

5. Учредяването на възпоменателната вечеря

^{179:5.1 (1941.6)} Когато на Иисус подадоха третата чаша с вино – “чашата на благословението”, той стана от кушетката и вземайки чашата в ръка, я благослови с думите: “Нека всеки от вас вземе тази чаша и я изпие. Тя ще бъде чашата на моето възпоменание. Тази чаша – чашата на благословението на новия завет на милосърдието и истината. Тя ще стане за вас символ на посвещението и служенето на божествения Дух на Истината. Следващия път аз ще пия тази чаша заедно с вас вече в нов облик във вечното Царство на Отеца.”

^{179:5.2 (1942.1)} Чувствайки, че става нещо изключително, всички апостоли в пълна тишина, с дълбоко благоговение пиха от тази чаша на благословението. Старата Пасха отбелязваше освобождението на техните бащи от националното робство и придобиването на лична свобода; сега Учителят учредяваше новата възпоменателна вечеря – символ на новото избавление на поробения индивид от оковите на обредността и егоизма и придобиването на духовна радост, присъща на братството и дружбата на освободените в духа синове на живия Бог.

^{179:5.3 (1942.2)} Когато свършиха да пият от тази нова възпоменателна чаша, Учителят взе хляб и, възнасяйки благодарствена молитва, го разчупи. Като им заръча да си предават хляба един другиму, той каза: “Вземете този възпоменателен хляб и го изяжте. Казвал съм ви, че аз съм

хлябът на живота. И този хляб на живота е обединеният живот на Отеца и Сина в един дар. Словото на Отеца, изразено в Сина, действително е хлябът на живота.” Разделяйки възпоменателния хляб, символ на живото слово на истината, въплътено в образа на смъртна плът, всички седнаха.

179:5.4 (1942.3) Учредявайки тази възпоменателна вечеря, Учителят както обикновено прибегна към притчи и символи. Той се възползва от символите, защото искаше да разкрие някои велики духовни истини така, че на неговите последователи да бъде трудно да припишат на думите му строго определени тълкувания и точен смисъл. По такъв начин той се стремеше да не даде на последващите поколения възможност да правят точни интерпретации на неговото учение и да сковат духовното му значение с мъртвите вериги на традициите и догмите. Учредявайки единствената церемония на причастието, свързана с цялата мисия на неговия живот, Иисус всячески се стараеше да *подскаже* значенията, без да обвързва себе си с *точни определения*. Той не желаше да унищожава индивидуалната представа за божественото общуване, учредявайки точна форма, не желаше той и да ограничава духовното въображение на вярващия, стеснявайки го с формалности. Обратно – той се опитваше да придаде на възродената душа на човека радостни крила на нова и спасителна духовна свобода.

179:5.5 (1942.4) Независимо от опита на Учителя да учреди това ново възпоменателно причастие в изминалите оттогава векове неговите последователи се погрижиха да попречат

на изпълнението на това недвусмислено желание; неговият обикновен духовен символизъм на тази последна вечер в плът беше подложен на точни интерпретации и сведен до почти математическата строгост на готовите формули. Нито едно учение на Иисус не беше подлагано на такова канонизиращо въздействие на традициите, както това.

179:5.6 (1942.5) Ако участниците в тази възпоменателна вечеря вярват в Сина и познават Бога, то на тях не им е нужно да свързват нейната символика с наивните човешки заблуди относно значението на божественото присъствие, защото във всички такива случаи Учителят *действително присъства*. Възпоменателната вечеря е символична среща на вярващия с Михаил. Когато придобиете подобна духовна възприемчивост, вие действително усещате присъствието на Сина и неговият Дух общува с пребиваващата във вас частица от неговия Отец.

179:5.7 (1942.6) За кратко време те се замислиха, след което Иисус продължи: “Изпълнявайки това, спомняйте си живота, преживян от мен на Земята сред вас, и се радвайте, че аз се каня да продължавам да живея на Земята заедно с вас и да служа чрез вас. Като индивиди не спорете помежду си за това, кой от вас е по-голям. Бъдете всички като братя. А когато Царството се разшири и обхване големи групи вярващи, вие също така следва да се въздържате от спорове за величието или привилегиите между такива групи.”

179:5.8 (1943.1) Това велико събитие стана в горната стая в дома на един от приятелите им. Нито вечерята, нито домът имаха някакво отношение към свещената церемония или

обредното освещаване. Възпоменателната трапеза беше учредена без съгласието на духовенството.

179:5.9 (1943.2) Учредявайки тази възпоменателна вечеря, Иисус каза на апостолите: “Всеки път, когато се събирате на такава вечеря, правете това в памет за мен. И поменавайки ме, отначало се обърнете в мислите си към моя живот в плът, спомнете си, че някога бях с вас, а след това с очите на вярата прозрете, че някога ще вечеряте с мен във вечното Царство на Отеца. Ето новата Пасха, която ви оставям: паметта за моя посвещенчески живот – словото на вечната истина, както и за моята любов към вас – изливането на моя Дух на Истината над цялата плът.”

179:5.10 (1943.3) В знак на завършване празнуването на старата, но безкръвна Пасха, в ознаменуване на въвеждането на новата възпоменателна вечеря те всички заедно изпълниха сто и седемнадесети псалом.

Документ 180. Прощалната реч

180:0.1 (1944.1) *ИЗПЯВАЙКИ* псалома при завършването на Тайната вечеря, апостолите решиха, че Иисус се кани веднага да се върне в лагера, но Учителят със знак ги накара да седнат и каза:

180:0.2 (1944.2) “Вие добре помните как ви изпратих на път без пари или кесия и даже ви съветвах да не вземате със себе си допълнителни дрехи. И всички вие помните, че нямате нужда от нищо. Но сега ви чакат смутни времена. Не можете повече да разчитате на добрата воля на хората. От днес нека този, който има кесия, да я взема със себе си.

Тръгвайки по света да възвестявате това Евангелие, вземайте такива мерки за самоосигуряване, каквито смятате за нужни. Аз дойдох да дам мир, но той няма да настъпи веднага.

180:0.3 (1944.3) Дойде време да се прослави Синът Човешки и Отецът ще бъде прославен в мен. Приятели мои, малко ми остана да бъда с вас. Скоро ще ме търсите, но няма да ме намерите, защото ще отида на място, където вие все още не можете да дойдете. Но когато завършите своя труд на Земята, както завърших своя труд аз, вие ще дойдете при мен така, както аз днес се готвя да се отправя към моя Отец. Ще мине съвсем малко време и ще ви напусна; вие няма да ме видите повече на Земята, но всички ще ме видите в бъдещия век, възнасяйки се в Царството, дадено ми от моя Отец.”

1. Новата заповед

180:1.1 (1944.4) След кратко непринудено общуване Иисус стана и каза: “Когато казах пред вас притча, изразяваща готовността да служите един на друг, която трябва да имате, аз казах, че искам да ви дам нова заповед. И бих желал да направя това сега преди да ви напусна. Вие добре помните заповедта, която повелява да се обичате един друг, да обичате своите ближни като самите себе си. Но аз не съм напълно удовлетворен даже от такава искрена преданост от страна на моите деца. Бих искал вашите постъпки да бъдат изпълнени с още повече любов в Царството на вярващото братство. И затова ви давам нова заповед: обичайте се така, както ви обичах аз. И по това

всички хора ще познават, че сте мои ученици, ако се обичате един другиго с такава любов.

180:1.2 (1944.5) Давайки тази нова заповед, аз не стоварвам ново бремe на душите ви; обратно – давам ви нова радост и възможност да познаете ново щастие – да изпитате наслаждение от посвещаването на другите хора на любовта в своите сърца. Независимо от външните мъки аз скоро ще изпитам висша радост, посвещавайки своята любов на вас и вашите смъртни събратя.

180:1.3 (1944.6) Призовавайки ви да се обичате един друг, както аз ви обичах, аз ви показвам висшата мяра на истинската любов, защото няма по-голяма любов от тази, при която човекът е готов да даде за приятелите си своя живот. А вие сте мои приятели и ще останете такива, ако само пожелаете да изпълните това, на което ви учих. Вие ме наричахте „Господар” [Master – англ.: учител, господар; б.пр.], но аз не ви наричам „слуги”. Ако само се обичате един другиго, както ви обичам аз, вие ще бъдете мои приятели и аз вечно ще ви говоря за това, което ми разкрива Отецът.

180:1.4 (1945.1) Не само вие избрахте мен, но и аз избрах вас, защото ви повелих да носите в света плодовете на изпълненото с любов служене на своите събратя така, както аз живях сред вас и ви разкривах Отеца. И Отецът и аз ще се трудим с вас и вие ще изпитате божествената пълнота на радостта, ако само се подчините на моята повеля да се обичате един другиго, както ви обичах аз.”

180:1.5 (1945.2) Ако искате да споделите радостта на Учителя, вие трябва да споделите неговата любов. А да бъдете

причастни към неговата любов, означава, че вие сте били
причастни към неговото служение. Такъв опит на любовта
не ви освобождава от трудностите на този свят; той не
създава нов свят, а напълно определено прави стария свят
нов.

180:1.6 (1945.3) Запомнете: Иисус изисква преданост, а не жертви.
Съзнанието на жертвата подразбира отсъствието на това
беззаветно чувство, което би могло да превърне подобно
любвеобилно служене във висша радост. Идеята за *дълга*
говори за наклонности на слуги; такива хора са лишени от
възхитителното наслаждение, което възниква при
оказването на дружеска услуга. Импулсът на дружбата
превъзхожда всички убеждения, присъщи на дълга, а
услугата, оказана един на друг, никога не може да се
нарече жертва. Иисус учеше апостолите, че те са синове
Божии. Той ги наричаше „братя”, а сега, преди да ги
напусне, той ги нарича „приятели”.

2. Лозата и нейните клонки

180:2.1 (1945.4) След това Иисус стана и продължи да учи своите
апостоли: “Аз съм истинската, даваща вино лоза, а моят
Отец е стопанинът. Аз съм даващата вино лоза, а вие сте
клонките ѝ. И Отецът изисква от мен само едно: вие да
дадете много плодове. Лозата се подрязва, само за да могат
нейните клонки да носят още повече плодове. Всяка моя
клонка, неносеща плодове, Отецът ще отсече. Всяка
носеща плодове клонка Отецът ще очисти, за да може тя
да донесе още повече плодове. Вие вече се очистихте чрез
моего слово, но трябва и занапред да останете чисти.
Трябва да пребъдете в мен, а аз ще пребъда във вас;

клонката изсъхва, когато бъде отделена от лозата. Както може клонката да не носи плодове, ако не пребивава в лозата, така и вие не можете да донесете плодовете на любвеобилното служене, без да пребивавате в мен. Помнете: аз съм истинската лоза, а вие – живите клонки. Този, който живее в мен и в когото живея аз, ще донесе обилни плодове на духа и ще изпита висша радост, носейки тези духовни плодове. Ако вие запазите тази жива духовна връзка с мен, ще донесете обилни плодове. Ако вие пребъдете в мен и моите думи пребъдат във вас, ще можете свободно да общувате с мен и тогава моят жив дух ще може да се влее във вас дотолкова, че вие ще бъдете в правото си да искате всичко, което пожелае моят жив дух, и да правите всичко това с увереността, че Отецът ще удовлетвори нашата молба. Отецът придобива слава, когато лозата има много живи клонки и всяка от тях донася много плодове. И когато светът види тези носещи плодове клонки – моите приятели, които се обичат един другията така, както ги обичах аз, – всички хора ще знаят, че вие наистина сте мои ученици.

180:2.2 (1945.5) Както Отецът е обичал и обича мен, така и аз съм обичал и обичам вас. Живейте в моята любов, както аз живея в любовта на Отеца. Ако бъдете верни на моето учение, ще пребъдете в моята любов така, както аз спазих думата, дадена на Отеца, и извечно пребивавам в Неговата любов.”

180:2.3 (1946.1) Евреите отдавна учеха, че Месията ще бъде “клонка от даваща вино лоза” на предците на Давид; в памет за това древно учение голям герб – грозде на даваща

вино лоза – украсяваше входа на двореца на Ирод. Всички апостоли си спомниха за това, когато тази вечер Учителят беседваше с тях в горната стая.

180:2.4 (1946.2) Но последвалите тълкувания на това, което подразбираше Учителят, говорейки за молитвата, доведоха до крайно прискърбни последствия. Ученията на Иисус не биха предизвиквали особени затруднения, ако неговите слушатели в точност бяха запомнили – а по-късно точно записали – неговите думи. Но писменото свидетелство беше съставено по такъв начин, че вярващите започнаха да разглеждат молитвата, възнасяна в името на Иисус, като вид висше вълшебство и да смятат, че могат да получат от Отеца всичко, което пожелаят. Векове наред вярата на искрените души продължи да се разбива в този препъни-камък. Кога вярващите по цял свят ще разберат, че молитвата не е начин за постигане на своите цели, а представлява план за избрания Божий път, опит за постигане и изпълнение на волята на Отеца? Абсолютно вярно е, че когато вашата воля изцяло съвпада с Неговата воля, вие можете да искате всичко, което е замислено от такъв съюз на волеви начала, и то ще ви бъде дадено. И такъв съюз на волевите начала се осъществява от Иисус и чрез него така, както даващата вино лоза се влива в живите клонки и струи чрез тях.

180:2.5 (1946.3) Ако божественото и човешко начала са свързани едно с друго с жива връзка и ако човешкото начало се обръща с неразумни и невежи молитви, молейки за егоистични удобства и тщеславни достижения, възможен е само един божествен отговор: по-обилно плодоносене на

духа на стebelата на живите клонки. Ако клонката на лозата е жива, възможен е само един отговор на всичките прошения: по-обилно плодоносене. Фактически клонката съществува само за една цел и е способна да прави само едно: да носи плодове, да дава грозде. Така и истински вярващият съществува, само за да носи плодовете на духа: да обича хората така, както го обича Бог, а това значи, че ние трябва да се обичаме един другията така, както ни обичаше Иисус.

180:2.6 (1946.4) И когато Отецът възлага на лозата Своята дисциплинираща ръка, това се прави с любов – за да може клонките да носят плод обилно. И мъдрият лозар отсича само мъртвите и безплодни клонки.

180:2.7 (1946.5) На Иисус беше изключително трудно да доведе дори своите апостоли до разбирането на това, че молитвата е функция на родените в духа вярващи в Царството, където господства Духът.

3. Враждебността на света

180:3.1 (1946.6) Единадесетте апостоли още не бяха успели да обсъдят беседата за даващата вино лоза и клонките, когато Учителят – показвайки, че желае да продължи своето обръщение, и разбирайки, че му остава малко време – каза: “Когато ви напусна, нека враждебността на света да не ви обезкуражава. Не унивайте и тогава, когато малодушните вярващи се отвърнат от вас и се присъединят към враговете на Царството. Ако светът ви ненавижда, спомнете си, че той ме ненавиждаше още преди да възненавиди вас. Ако бяхте от този свят, светът щеше да ви обича като свои, но

доколкото вие не сте от този свят, светът отказва да ви обича. Вие живеете в този свят, но вашият живот не трябва да бъде живот от този свят. Аз ви избрах от света, за да представлявате духа на друг свят даже на света, от който бяхте избрани. Но винаги помнете думите, които вече ви казах: слугата не е повече от своя Господар. Ако те се осмеляват да преследват мен, ще преследват и вас. Ако моите думи оскърбяват невярващите, то и вашите думи ще оскърбяват нечестивците. И всичко това те ще правят с вас поради това, че те не вярват нито в мен, нито в Този, Който ме изпрати; затова вие много ще пострадате заради моето Евангелие. Но когато търпите тези злополучия, спомнете си, че аз също пострадах преди вас в името на това Евангелие за Небесното царство.

180:3.2 (1947.1) Много от тези, които ви нападат, не познават небесната светлина, но това не може да се каже за тези, които ни преследват сега. Ако ние не ги учехме на истината, те можеха да свършат много странни неща и да не бъдат осъдени, но сега – когато познаха светлината и си позволиха да я отхвърлят – за тяхното отношение няма оправдание. Ненавиждащият мен ненавижда и моя Отец. Иначе не може и да бъде; светлината, спасяваща приемащия я, може само да осъди този, който съзнателно я отхвърля. А какво направих аз за тези хора, за да пробудя толкова яростна ненавист? Нищо – аз само им предложих приятелство на земята и спасение на небето. Но нима не сте чели в Писанията: “И те ме възненавидяха без причина”?

180:3.3 (1947.2) Но аз няма да ви оставя сами в този свят. Скоро след моето заминаване ще изпратя при вас духовен помощник. С вас ще бъде този, който заеме своето място сред вас, който ще продължи да ви учи по пътя на истината и който ще ви утешава.

180:3.4 (1947.3) Нека не се смущават вашите сърца. Вие ще се върнете в Бога; продължавайте да вярвате и в мен. Макар че аз трябва да ви напусна, няма да бъда далеч от вас. Вече ви казах, че във вселената на моя Отец има много обители. Ако това не беше така, аз нямаше толкова пъти да ви говоря за тях. Каня се да се върна в тези светове на светлината – небесните обители на Отеца, където някога ще се възнесете и вие. От тези места аз дойдох в този свят и близък е часът, когато трябва да се върна в небесните сфери, за да продължа труда на Отеца.

180:3.5 (1947.4) По такъв начин, щом отида преди вас в Небесното царство на Отеца, аз непременно ще изпратя за вас, за да можете да бъдете с мен на тези места, които бяха приготвени за смъртните Божии синове преди да се появи този свят. Макар че трябва да ви напусна, аз ще присъствам с вас в духа и някога вие самите ще се окажете в моето общество, когато се възнесете при мен в моята вселена, както аз се готвя да се възнеса при моя Отец в Неговата голяма вселена. И това, което ви казах, е вярно и вечно, макар да не разбирате всичко казано. Аз отивам при Отеца и макар че не можете да ме последвате сега, вие със сигурност ще направите това в бъдещите векове.”

180:3.6 (1947.5) Когато Иисус седна, Тома стана и каза: “Учителю, ние не знаем къде отиваш ти; затова, разбира се, не знаем

пътя. Но ние ще те последваме още тази вечер, ако ни покажеш пътя.”

180:3.7 (1947.6) Изслушвайки Тома, Иисус каза: “Тома, аз съм пътят, истината и животът. Само чрез мен човекът е способен да дойде при Отеца. Всеки, който намира Отеца, отначало намира мен. Ако познаваме мен, знаете и пътя към Отеца. А вие действително ме познавате, защото живяхте с мен и ме виждате сега.”

180:3.8 (1947.7) Но това учение беше твърде дълбоко за много апостоли, особено за Филип, който – разменил няколко думи с Натанаил – стана и каза: “Учителю, покажи ни Отеца и всичко казано от теб ще стане ясно.”

180:3.9 (1947.8) И когато Филип каза това, Иисус отговори: “Филип, толкова дълго бях сред вас, а ти досега не ме познаваш? Отново заявявам: виделият мен е видял Отеца. Как след това можеш да казваш: “Покажи ни Отеца”? Нима не вярваш, че пребивавам в Отеца и Отецът пребивава в мен? Нима не ви учих, че думите, които ви казвам, не са мои, а на Отеца? Аз говоря от името на Отеца, а не от себе си. Намирам се в този свят, за да изпълня волята на Отеца, и аз направих това. Моят Отец пребивава в мен и действа чрез мен. Вярвайте ми, когато казвам, че пребивавам в Отеца, или просто ми вярвайте заради самия живот, преживян от мен, заради моя труд.”

180:3.10 (1948.1) Когато Учителят се отстрани, за да пие вода, единадесетте се заловиха горещо да обсъждат тези учения, а Петър вече пристъпваше към продължително обръщение, когато Иисус се върна и ги помоли да заемат своите места.

4. Обещаният помощник

180:4.1 (1948.2) Продължавайки обучението, Иисус каза: “След като пристигна при Отеца, след като Той напълно одобри направеното от мен за вас на Земята и след като придобия окончателно пълновластие в моите владения, аз ще кажа на своя Отец: „Оставяйки своите деца сами на Земята, трябва да изпълня своето обещание и да им изпратя друг учител.” И когато Отецът одобри това, аз ще излея Духа на Истината над цялата плът. Във вашите сърца вече пребивава Духът на Отеца и когато настане този ден, вие ще ме имате със себе си така, както днес във вас е Отецът. Този нов дар е живият Дух на Истината. Отначало невярващите няма да започнат да се вслушват в ученията на този Дух, но синовете на светлината ще го приемат с радост и с цялото си сърце. И когато този Дух дойде при вас, вие ще го познаете, както познахте мен, и ще го приемете в своите сърца, и той ще остане с вас. И така вие виждате, че аз не се каня да ви оставя без помощ и водителство. Няма да ви изоставя в самота. Днес мога да бъда с вас само лично. В бъдещите векове ще бъда с вас и с всички други хора, желаещи моето присъствие, където и да са те, и с всеки от вас едновременно. Нима не виждате, че е по-добре да си отида, че ви оставям в плътта, за да мога още по-добре и по-пълно да бъда с вас в духа?

180:4.2 (1948.3) Още няколко часа и светът повече няма да ме види; но вие както преди ще ме знаете в своите сърца, докато не изпратя при вас новия учител – Духа на Истината. Така, както живях с вас, аз ще живея във вас; ще бъда едно с вашия личен опит в Царството на Духа. И когато стане това, вие ще знаете със сигурност, че

пребивавам в Отеца и че докато вашият живот е скрит заедно с Отеца в мен, аз пребивавам също във вас. Аз обичам Отеца и удържах на дадената дума; вие ме обичате и ще удържите на дадената ми дума. Така, както моят Отец ми даде от Своя Дух, така и за ще ви дам от своя Дух. И този Дух на Истината, който аз ще ви посветя, ще ви води и утешава и в резултат ще ви доведе до всяка истина.

180:4.3 (1948.4) Казвам ви тези неща, докато съм още с вас, за да ви помогна по-добре да понесете изпитанията, на прага на които стоим. И когато настане този нов ден, във вас ще пребивават както Синът, така и Отецът. Тези дарове от небето извечно ще си сътрудничат един с друг така, както Отецът и аз се трудихме на Земята направо пред вашите очи като едно лице – Сина Човешки. И този духовен приятел ще ви напомни за всичко, на което ви учех аз.”

180:4.4 (1948.5) За миг Учителят замлъкна и когато Юда Алфеев се реши да зададе един от редките въпроси, с които той или неговият брат някога са се обръщали към Иисус пред хора, Юда попита: “Учителю, ти винаги си живял сред нас като приятел; как ще те познаем, когато ти ще ни се явяваш само чрез този Дух? Ако светът не те вижда, как ще можем да бъдем уверени в теб? Как ще ни се явиш?”

180:4.5 (1949.1) Иисус огледа всички, усмихна се и каза: “Малки мои деца, аз заминавам, връщам се при моя Отец. Скоро вие вече няма да ме видите такъв, какъвто съм сега, от плът и кръв. Ще измине съвсем малко време и аз ще ви изпратя своя Дух, който във всичко ще прилича на мен, с изключение на това материално тяло. Този нов учител е Духът на Истината, който ще живее в сърцето на всеки от

вас и всички деца на светлината ще станат единни и ще бъдат привлечени един към друг. Именно така Отецът и аз ще можем да живеем в духа на всеки от вас, както и в сърцата на всички други хора, които ни обичат и които въплъщават тази любов, когато се обичат един другия – както сега аз обичам вас.”

180:4.6 (1949.2) Юда Алфеев не разбра изцяло казаното от Иисус, но схвана обещанието му да изпрати нов учител и по изражението на лицето на Андрей почувства, че е получил задоволителен отговор на своя въпрос.

5. Духът на истината

180:5.1 (1949.3) Новият помощник, когото Учителят обеща да изпрати в сърцата на всички вярващи, да излее над цялата плът, е *Духът на Истината*. Този божествен дар не е буква или закон на истината, както не е призван да функционира и като форма или изражение на истината. Новият учител е *убедеността в истината*, осъзнаването и увереността в истинските значения на реалните духовни нива. И този нов учител е духът на живата и растяща истина, разширяващ се, разкриващ се и адаптиращ се към истината.

180:5.2 (1949.4) Божествената истина е жива, постигана от духа реалност. Истината съществува само на високите духовни нива на осъзнаване на божествеността и на осъзнатото общуване с Бога. Можеш да познаваш истината и можеш да преживяваш истината; можеш да чувстваш нарастването на истината в душата и можеш да се наслаждаваш на освобождаващото постижение на

истината в разума, но истината е невъзможно да я затвориш във формули, кодекси, символи на вярата или интелектуални типове човешко поведение. Когато предлагате човешка формулировка за божествената истина, тя бързо загива. Посмъртното спасение на скованата истина може в най-добрия случай да се излее само в особена форма на интелектуализирана, възвеличена мъдрост. Статичната истина е истина мъртва и само мъртвата истина може да се смята за теория. Живата истина е динамична и може да съществува в човешкия разум само като емпирична същност.

180:5.3 (1949.5) Разумността израства от материалното битие, озарено от присъствието на космическия разум. Мъдростта включва в себе си осмислени знания, издигнати на нови нива на значение и движени от присъствието на вселенския дар – спомагателния дух на мъдростта. Истината е ценност, присъща на духовната реалност и изпитвана само от дарени с духа същества, които функционират на свръхматериални нива на вселенското съзнание и които, постигайки истината, позволяват на нейния активиращ дух да живее и властва в техните души.

180:5.4 (1949.6) Истинското дете на вселенското постижение търси във всяко мъдро изказване Духа на Истината. Позналият Бога индивид неизменно издига мъдростта до нивата на божествените дела – нива на живата истина; духовно неразвиващата се душа постоянно тегли живата истина надолу към мъртвите нива на мъдростта и в областта на цялото възвишено знание.

180:5.5 (1949.7) Когато златното правило се лишава от свръхчовешкото разбиране, което се привнася от Духа на Истината, то става само правило на етическо поведение. Когато златното правило се тълкува буквално, то може да стане средство за най-голямо оскърбление на ближния. Без духовно постигане на златното правило на мъдростта може да се стигне до заключението, че доколкото вие желаете всички хора да бъдат с вас докрай откровени, вие също следва да бъдете докрай откровени с тях. Такова недуховно тълкуване на златното правило може да доведе до неизразимо нещастие и безкрайни страдания.

180:5.6 (1950.1) Някои хора разбират и интерпретират златното правило като чисто интелектуално утвърждаване на човешкото братство. Други възприемат такова изражение на човешките отношения като емоционално удовлетворяване на добрите чувства на човешката личност. Трети виждат в това златно правило мерило за оценката на всички социални отношения, нормата за социално поведение. Четвърти го разглеждат като позитивно предписание на велик нравствен учител, заключил в своя призив висшата представа за нравствено задължение по отношение на всички братски отношения. В живота на такива нравствени същества златното правило става център на мъдростта и съдържание на цялата тяхна философия.

180:5.7 (1950.2) В Царството на вярващото братство на познали Бога привърженици на истината това златно правило придобива живите качества, присъщи на духовното постигане на по-високите нива на тълкуване, които

подбуждат смъртните Божии синове към възприемане на това предписание на Учителя като изискване да се отнасят към своите приятели така, че в резултат от общуването на вярващ човек с тях той да може да получи максимално благо. В това се заключава и същността на истинската религия: да обичаш своите ближни, както самия себе си.

180:5.8 (1950.3) Но най-висшето постижение и най-истинско тълкуване на златното правило се състои в осъзнаването на духа на тази истина, която е заключена във вечната жива реалност на такова божествено изявление. Истинското космическо значение на това правило за всеобщите взаимоотношения се разкрива само в неговото духовно постигане, в тълкуването на закона на поведението от духа на Сина пред духа на Отеца, пребиваващ в душата на смъртния човек. И когато такива водени от духа смъртни постигнат истинското значение на това златно правило, те се изпълват с увереност, че са граждани на дружеска вселена, и техните идеали за духовната реалност се удовлетворяват едва тогава, когато те обичат своите събратя така, както Иисус обичаше всички нас; в това се заключава реалността на реализацията на Божията любов.

180:5.9 (1950.4) Преди да можете да се надявате на адекватно разбиране на теорията и практиката на Иисус за непротивенето на злото, на вас ви е необходимо да постигнете тази философия на живата гъвкавост и космическата адаптируемост на божествената истина към индивидуалните изисквания и способности на всеки Божий син. В своята същност учението на Иисус е духовна декларация. Даже материалните производни на неговата

философия е невъзможно успешно да се разглеждат откъснато от техните духовни взаимовръзки. Духът на предписанията на Учителя се заключава в непротивенето на всички егоистични реакции на вселената в съчетание с енергичното и последователно постижение на праведните нива на истинските духовни ценности: божествената красота, безкрайната добродетел и вечната истина – да познаваш Бога и да ставаш все повече подобен Нему.

180:5.10 (1950.5) Любовта, безкористието трябва да се подлагат на непрекъснато преосмисляне на отношенията в съгласие с водителството на Духа на Истината. С това любовта трябва да постига постоянно изменящите се и разширяващи се представи за висшето космическо благо за индивида, който е обект на любовта. И след това любовта пробужда същото отношение към всички останали индивиди, които биха могли да бъдат подложени на влиянието на растящата и жива връзка – любовта на водения от духа смъртен към други граждани на вселената. И цялата тази жива адаптация на любовта трябва да се осъществява с оглед както на средата, в която присъства злото, така и с оглед на вечната цел – съвършенството на божественото предназначение.

180:5.11 (1950.6) По такъв начин ние трябва ясно да видим, че нито златното правило, нито учението за непротивенето могат да бъдат правилно разбрани като догми или предписания. Те могат да бъдат разбрани, единствено преживявайки ги, постигайки тяхното значение в живото тълкуване на Духа на Истината, който управлява любвеобилното общуване на един човек с друг.

180:5.12 (1951.1) И всичко това ясно показва разликата между старата религия и новата. Старата религия учеше на самопожертване; новата религия учи само на самозабвение, на разширено саморазкриване при едновременното служене на ближните и постигане на вселената. Движещата сила на старата религия беше съзнанието, изпълнено със страх; в новото Евангелие на Царството господства убедеността в истината – духът на вечната и всеобща истина. И никакво благочестие или привързаност към своята вяра не могат да изпълнят отсъствието в жизнения опит на вярващите в Царството на това непроизволно, щедро и искрено дружелюбие, което характеризира родените в духа синове на живия Бог. Нито традицията, нито обредната система на формалното вероизповедание могат да компенсират отсъствието на искреното съчувствие към своите ближни.

6. Необходимостта от заминаване

180:6.1 (1951.2) След като Петър, Яков, Йоан и Матей зададоха на Учителя множество въпроси, той продължи прощалната си реч с думите: “И аз ви казвам всичко това преди да си отида, за да можете да се подготвите за това, което се надига към вас, и да не изпаднете в опасно заблуждение. Властите няма да се задоволят само с изгонването ви от синагогите; аз ви предупреждавам: приближава часът, когато убиващите ви ще си мислят, че с това служат на Бога. И така ще постъпват с вас и с тези, които вие водите в Царството небесно, защото те не познават Отеца. Отказвайки се да приемат мен, те се отказаха да познаят Отеца; и те се отказват да приемат мен, когато отхвърлят вас, стига само да сте верни на моите заповеди – да се

обичате един друг, както ви обичах аз. Казвам ви тези неща предварително, за да може, когато удари вашият час – както сега удари моят – да можете да се укрепите в съзнанието за това, че на мен всичко ми е било известно и че моят дух ще пребъде с вас във всички ваши страдания за мен и Евангелието. Именно поради това аз от самото начало бях толкова откровен с вас. Даже ви предупреждавах, че врагове на човека могат да бъдат от неговото собствено семейство. Макар че това Евангелие на Царството винаги носи велик мир в душата на всеки вярващ, то ще донесе мир на Земята, само когато хората поискат с цялото си сърце да повярват в моето учение и когато изпълнението на волята на Отеца стане основна цел на смъртния живот.

180:6.2 (1951.3) Сега, когато ви напускам – защото виждам, че е настанало време да се отправя към моя Отец, – мен ме удивлява това, че нито един от вас не ме попита: “Защо ни оставяш?” При все това аз знаех, че си задавате подобни въпроси в душата си. Ще говоря с вас откровенно, както говорят помежду си приятелите. Моето заминаване действително ще ви бъде от полза. Ако не си отида, новият учител няма да може да влезе в сърцата ви. Аз трябва да се освободя от това материално тяло и да се върна на своето място в небесата, преди да мога да изпратя този духовен учител, който ще живее във вашите души и ще води вашия дух към истината. И когато моят дух дойде, за да се засели във вас, той ще покаже разликата между греха и праведността и ще ви позволи мъдро да съдите за тях в своите сърца.

180:6.3 (1951.4) Трябва да ви кажа още много неща, но сега вие не можете да разберете повече. При все това когато Духът на Истината дойде, той ще ви поведе към всяка истина, докато преминавате през много обители във вселената на моя Отец.

180:6.4 (1951.5) Този Дух ще говори не от себе си: той ще ви възвести това, което Отецът е разкрил на Сина, и ще ви покаже даже бъдещи събития; той ще ме прослави, както аз прославих моя Отец. Този дух излиза от мен и той ще ви разкрие моята истина. Всичко, което Отецът има в тези владения, сега принадлежи на мен; затова казах, че този нов учител ще вземе това, което е мое, и ще ви го открие.

180:6.5 (1952.1) Скоро ще ви напусна за малко. След това, когато отново ме видите, вече ще съм на път към моя Отец, така че и тогава нашата среща ще бъде кратка.”

180:6.6 (1952.2) Той замлъкна и апостолите започнаха да си говорят помежду си: “Какво означават неговите думи: “Скоро ще ви напусна” и “Когато отново ме видите, нашата среща ще бъде кратка, тъй като аз вече ще съм на път към Оцеца”? Какво може да има предвид той с това “скоро” и “кратко”? Ние не разбираме това, което ни казва.”

180:6.7 (1952.3) И тъй като Иисус знаеше, че те си задават тези въпроси, той каза: “Вие обсъждате помежду си какво съм имал предвид, казвайки, че скоро няма да бъда с вас и че когато ме видите отново, аз ще бъда на път за Оцеца. Аз направо ви казах, че Синът Човешки трябва да умре, но че той ще възкръсне отново. Тогава нима не можете да

разберете смисъла на моите думи? Отначало ще тъгувате, но впоследствие ще се възрадвате заедно с мнозина, които ще разберат тези неща, когато те бъдат извършени. Жената действително се мъчи в часа на раждането, но след като роди младенца, тя веднага забравя своите страдания, радвайки се от съзнанието за това, че на света се е родил човек. Приблужи се времето да скърбите за моето заминаване, но скоро ще ви видя отново и тогава вашата скръб ще се превърне в радост и вие ще придобиете ново разкритие на Божието спасение, което никой никога няма да може да ви отнеме. И всички светове ще придобият благословението на същото това разкриване на живота, побеждаващ смъртта. Досега вие за всичко молахте в името на моя Отец. Когато отново ме видите, ще можете да молите и в мое име и аз ще ви чуя.

^{180:6.8 (1952.4)} Тук, на Земята, аз ви учих на пословици и ви говорех с притчи. Правих така затова, защото вие бяхте само духовни младенци; но идва часът, когато аз направо ще ви възвестя за Оцеа и Неговото Царство. И ще правя така затова, защото самият Отец ви обича и желае да ви бъде разкрит напълно. Смъртният човек е неспособен да види Духа-Баща; затова аз дойдох в този свят, за да можете вие да видите Оцеа със своите очи – с очите на създания. Но когато завършите своя духовен растеж, тогава ще видите самия Отец.”

^{180:6.9 (1952.5)} Изслушвайки това, единадесетте апостоли си казаха един другиму: “Ето, той действително откровено говори с нас. Учителят несъмнено е дошъл от Бога. Но защо казва, че трябва да се върне при Оцеа?” И Иисус

видя, че те така и не го разбраха. Единадесетте мъже не можеха да се разделят със своите отдавнашни съкровени идеи, свойствени на юдейската представа за Месията. Колкото по-пълно те вярваха в Иисус като Месия, толкова по-трудно им беше да се придържат към своите дълбоко вкоренени представи за славното тържество на материалното царство на Земята.

Документ 181. Последни наставления и предупреждения

181:0.1 (1953.1) СЛЕД прощалното обръщение на Иисус към единадесетте апостоли започна непринудена беседа, по време на която те си спомниха много епизоди от своя съвместен и индивидуален опит. Накрая тези галилейци започнаха да разбират, че техният приятел и учител се кани да ги напусне, и затова с надежда се хванаха за неговите думи, когато той обеща, че скоро отново ще го видят, но с лекота забравиха, че това ново посещение също ще бъде кратко. Много от апостолите и най-близките ученици действително смятаха, че обещанието да се върне бързо (краткия промеждутък от време между възкръсването и възнесението) означаваше, че Иисус си отива само за кратко свиждане със своя Отец, след което ще се върне, за да установи Царството. И такова тълкуване на неговото учение се съгласуваше както с изначалните вярвания на апостолите, така и с техните страстни надежди. Доколкото това съответстваше на представите и надеждите на целия им живот, на тях не им представляваше трудност да изтълкуват думите на Учителя така, че да оправдаят своите съкровени желания.

181:0.2 (1953.2) След като апостолите обсъдиха прощалната реч и тя започна да се установява в тяхното съзнание, Иисус помоли за тишина и премина към последните наставления и предупреждения.

1. Последни утешения

181:1.1 (1953.3) Когато единадесетте апостоли се върнаха на своите места, Иисус стана и се обърна към тях: „Докато съм с вас в плът, аз мога да бъда само пребиваващ сред вас индивид или един от обитателите на този свят. Но когато се освободя от тази смъртна одежда, ще мога да се върна като дух, вселяващ се във всеки от вас и във всички останали вярващи в това Евангелие за Царството. Така Синът Човешки ще стане духовно въплъщение в душите на всички истински вярващи.

181:1.2 (1953.4) Когато се върна, за да живея във вас и да се трудя чрез вас, аз ще мога още по-успешно да ви водя през този живот и да ви направлявам през многото обители в бъдещия живот на небето на небесата. Животът във вечното творение на Отеца не е безкрайна почивка, безделие и егоистично спокойствие. Обратното – той е непрекъснато развитие в благодатта, истината и славата. Всяка от множеството обители в дома на моя Баща е място за спирка, живот, призван да ви подготви за следващата крачка. По такъв начин децата на светлината ще продължават да вървят от слава на слава, докато не постигнат божественото състояние, при което те стават духовно съвършени, както е съвършен във всичко Отецът.

181:1.3 (1953.5) Ако пожелаете да ме следвате, след като ви напусна, проявете искрен стремеж да живеете в съгласие с духа на моето учение и с идеала на моя живот — изпълнението на волята на моя Отец. Постъпвайте така, вместо да подражавате на моя земен живот в плът, който по необходимост ми се наложи да преживея в този свят.

181:1.4 (1954.1) Отецът ме изпрати в този свят, но само малцина от вас напълно ме приеха. Аз ще излея своя дух над цялата плът, но не всички хора ще поискат да приемат този нов учител като възпитател и съветник на душата. Но всички, които го приемат, ще се просветят, очистят и утешат. И този Дух на Истината ще стане в тях вътрешен източник на жива вода, изтичаща във вечен живот.

181:1.5 (1954.2) А сега, напускайки ви, бих искал да ви утеша. Ще ви оставя покой; аз ви давам моя покой. Аз принасям своите дарове не така, както дава този свят — с мярка, а на всеки от вас давам толкова, колкото пожелаете да приемете. Нека не се безпокоят вашите сърца, нека не се страхуват. Аз победих света и в мен всички вие ще победите чрез вярата. Вече ви предупредих, че Синът Човешки ще бъде убит, но ви заявявам, че ще се върна, преди да отида при Оцеца, макар че нашата среща няма да бъде дълга. И след като се възнеса до Оцеца, аз непременно ще ви изпратя нов учител, който ще остане с вас и ще се засели дълбоко във вашите сърца. И когато видите как всичко това се сбъдва, не се тревожете, а само вярвайте, защото знаехте за това от по-рано. Аз дълбоко ви заобичах и не бих ви изоставил, но такава е волята на Оцеца. Моето време настъпи.

181:1.6 (1954.3) Не се съмнявайте в нито една от тези истини даже тогава, когато гоненията ви разпръснат и многобройните страдания ви накарат да паднете духом. Когато се чувствате самотни в света, аз ще зная за вашата изолация така, както вие ще знаете за моята самота, когато разпръснати оставите Сина Човешки в ръцете на неговите врагове. Но аз никога не съм самотен; Отецът винаги е с мен. И тогава ще се моля за вас. И ви казвам всичко това, за да можете да постигнете покой и да го придобиете попълно. В този свят ви очакват скърби, но се радвайте: аз удържах победа в този свят и ви показах пътя към вечната радост и непреходното служене.”

181:1.7 (1954.4) Иисус дава покой на тези, които, както и той, изпълняват Божията воля, но не като радости и удоволствия в този материален свят. На невярващите материалисти и фаталисти са достъпни само два типа покой и душевен комфорт: те трябва да бъдат или стоици, с тяхната упорита решимост мъжествено да посрещнат неизбежното и да преживеят най-лошото, или оптимисти, които вечно се отдават на надеждата, която неизменно се пробужда в човешките гърди, които напразно желаят покоя, никога не настъпващ в действителност.

181:1.8 (1954.5) В земния живот е полезно да бъдеш в определена степен както стоик, така и оптимист, но нито едното, нито другото има някакво отношение към този възвишен покой, който Синът Човешки посвещава на своите братя в плът. Покоят, който Михаил дава на своите земни деца, е този свят, който изпълваше собствената му душа в течение на неговия смъртен живот в плът на същата тази планета.

Покоят на Иисус е радостта и удовлетворението на богопозналия индивид, който постига победата напълно да овладее изпълнението на Божията воля в материалния живот в плът. Покоят, изпълващ разума на Иисус, се основаваше на абсолютната човешка вяра в действителността на мъдрата и съчувствена свръхопека на божествения Баща. Иисус се сблъскваше на Земята с трудности и даже беше погрешно наречен „човек на скърбите”, но във всички изпитания негова опора беше тази увереност, която винаги му даваше сили, позволявайки му да върви към своята цел, без да се съмнява, че изпълнява волята на Отеца.

181:1.9 (1954.6) Иисус се отличаваше с решителност, настойчивост и абсолютна преданост към своята мисия, но той не беше безчувствен и безстрашен стоик; в своя жизнен опит той винаги търсеше радостните страни, но не беше сляп и поддаващ се на самозаблуда оптимист. Учителят знаеше за всичко, което му беше подготвено, но не се страхуваше. Посвещавайки този покой на своите последователи, той беше в правото си да каже: “ Нека не се безпокоят вашите сърца, нека не се страхуват.”

181:1.10 (1955.1) По такъв начин покойт на Иисус е покойт на увереността на един син, напълно уверен в това, че неговият път във времето и вечността изцяло и надеждно се наблюдава и закриля от преизпълнения с мъдрост, любов и могъщество духовен Баща. И такъв покой действително е недостъпен за разума на човека, но е възможно в пълна степен да бъде изпитан от вярващото човешко сърце.

2. Прощалните наставления към всеки от апостолите

181:2.1 (1955.2) Учителят завърши даването на прощални наставления и последни напътствия, предназначени за апостолите като група. След това той премина към прощаване с всеки поотделно, давайки на всеки апостол личен съвет и последна благословия. Апостолите оставаха около масата на своите места, които заеха в началото на Тайната вечеря, и според това, как Учителят обикаляше масата, беседвайки с тях, всеки от тях ставаше, когато Иисус се обръщаше към него.

181:2.2 (1955.3) На Йоан Иисус каза: “Ти, Йоане, си най-младият от моите братя. Ти ми беше много близък и макар че аз обичам всички ви с еднаква любов, както бащата обича своите синове, ти беше назначен от Андрей като един от тримата апостоли, винаги намиращи се край мен. Освен това ти действаше от мое име – и трябва да продължаваш да се занимаваш с това по тези въпроси, които имат отношение към моето земно семейство. И аз отивам при Отеца, без да се съмнявам, че ти, Йоане, и по-нататък ще пазиш тези, които са едно с мен в плътта. И когато всички те дойдат да видят светлината и изцяло встъпят в Царството, вие всички с радост ще ги приветствате, но аз се надявам, че ти, Йоане, ще ги поздравиш вместо мен.

181:2.3 (1955.4) А сега, когато изтичат последните часове на моя земен път, оставай около мен, за да мога да ти предам всякакво съобщение, свързано с моето семейство. Що се отнася до труда, поверен ми от Отеца, то той е завършен във всичко освен моята смърт в плът и аз съм готов да

изпия тази последна чаша. Що се отнася до задълженията, възложени ми от моя земен баща, Йосиф, то аз се грижих за тяхното изпълнение в течение на своя живот; сега трябва да разчитам на теб в това, че по всички подобни въпроси ти ще действаш от мое име. Аз избрах за тази мисия именно теб, Йоане, тъй като ти си най-младият и затова, най-вероятно, ще надживееш останалите апостоли.

181:2.4 (1955.5) Веднъж ние нарекохме теб и твоя брат „синове на гърма”. Ти тръгна заедно с нас на път като решителен и нетърпим, но много се измени от времето, когато изискваше аз да стоваря небесен огън над главите на невежите и бездомни невярващи. И ти следва да се измениш още повече. Трябва да станеш апостол на новата заповед, която ви дадох днес вечерта. Посвети своя живот на това, да научиш своите събратя да се обичат един другия, както аз обичах вас.”

181:2.5 (1955.6) Стойки в горната зала пред Учителя, със сълзи, стичащи се по лицето му, Йоан Зеведеев го погледна в очите и каза: “Така и ще направя, Учителю мой, но как да се науча да обичам повече своите събратя?” Иисус отговори: „Като в началото се научиш да обичаш повече техния небесен Баща и като започнеш действително в по-голяма степен да се интересуваш от тяхното благополучие във времето и вечността. И всеки такъв човешки интерес се подхранва с отзивчивост и съчувствие, от безкористно служене и безгранична прошка. Никой не трябва да презира твоята младост, но аз те призовавам да отчиташ това, че възрастта често отразява опита и че нищо в човешките дела не може да замени истинския опит.

Стреми се да живееш мирно с всички хора, особено с твоите приятели по братство в Небесното царство. И винаги помни, Йоане, че не трябва да се бориш с тези души, които ти би искал да спечелиш за Царството.”

181:2.6 (1956.1) И след това Учителят, преминавайки край собственото си място, спря за миг до мястото на Юда Искарот. Апостолите бяха крайно удивени, че Юда още не се беше върнал; много им се искаше да узнаят защо така се опечали лицето на Иисус, стоящ край празното място на предателя. Но на никого от тях – с изключение може би на Андрей – и през ум не мина, че техният ковчезник е отишъл да предаде своя Учител, за което Иисус им беше намекнал по-рано вечерта и по време на вечерята. Тази вечер беше толкова наситена със събития, че за известно време те напълно бяха забравили за изявлението на Учителя, че един от тях ще го предаде.

181:2.7 (1956.2) Иисус се приближи към Симон Зилот, който стана, за да изслуша неговия съвет: “Ти си истински син на Авраам, но с какъв труд успях да те направя син на Небесното царство! Аз те обичам, както те обичат и всички останали твои братя. Зная, че ме обичаш, Симон, и че ти също така обичаш и Царството, но както преди се стремиш към установяване на Царството така, както ти си го представяш. Аз прекрасно зная, че накрая ще постигнеш духовната природа и смисъл на моето Евангелие и че ще поработиш за славата на неговото възвестяване, но мен ме безпокои това, което може да се случи с теб след моето заминаване. Бих се радвал, ако знаех, че няма да отстъпиш; бих бил щастлив, ако знаех, че след като отида при Отеца,

ти няма да престанеш да бъдеш мой апостол и ще се държиш както подобава на посланик на Небесното царство.”

181:2.8 (1956.3) Иисус още не беше успял да завърши своето напътствие към Симон Зилот, когато този пламенен патриот, изтривайки очите си, отговори: “Учителю, не се безпокой за моята преданост. Аз скъсах с всичко, за да посветя своя живот на установяването на твоето Царство на Земята, и няма да трепна. Досега се справях с всички разочарования и няма да те оставя.”

181:2.9 (1956.4) Тогава, като положи ръка на рамото на Симон, Иисус каза: “Твоите думи могат наистина да ме ободрят, особено в такова време; но, добри ми приятелю, ти не знаеш за какво говориш. Аз нито за миг нямаше да започна да се съмнявам в твоята преданост и твоята вяност; зная, че ти, както и всички останали, без да се колебаеш, би влязъл в битка и би дал заради мен живота си (и всички те решително закимаха с глави), но това няма да се иска от теб. Аз вече неведнъж ви казвах, че моето Царство не е от тоя свят и че моите ученици няма да се сражават за неговото установяване. Много пъти ти говорих за това, Симон, но ти се отказваш да гледаш истината в очите. Мен ме безпокои не твоята преданост към мен и Царството, а това, което ще правиш, когато замина и когато накрая осъзнаеш, че не си разбирал смисъла на моето учение и че ще ти се наложи да измениш своите погрешни представи, да ги приведеш в съответствие с реалността на другия, духовен тип отношения в Царството?”

181:2.10 (1956.5) Симон искаше да каже още нещо, но Иисус с жест го спря и продължи: “Никой от моите апостоли не те превъзхожда по искреност и чистосърдечие, но след моето заминаване нито един от тях няма да бъде така разстроен и обезкуражен, както ти. Във всички твои разочарования моят дух ще бъде с теб и тези твои братя няма да те оставят. Помни на какво ви учех за отношенията на гражданството на земята към синовството в божественото Царство на Отеца. Добре размисли над всички мои думи за това, че следва да отдаваш кесаревото кесарю, а на Бога – Божието. Посвети своя живот, Симон, на това, да покажеш колко успешно смъртният човек е способен да изпълнява моя съвет за едновременно признаване на светските задължения към гражданската власт и духовното служене в братството на Царството. Ако се учиш от Духа на Истината, никога няма да възникват противоречия между земното гражданство и небесното синовство, освен ако светските управители поискат от теб почитта и поклонението, които принадлежат само на Бога.

181:2.11 (1957.1) И още, Симон: когато накрая ти действително разбереш всичко това и след като се отърсиш от своята потиснатост и тръгнеш на път, с цялата си мощ провъзгласявайки това Евангелие, никога не забравяй, че аз бях с теб в продължение на целия период на твоите разочарования и че ще остана с теб до самия край. Ти завинаги ще останеш мой апостол и когато бъдеш готов да се възползваш от своето духовно зрение и по-пълно да подчиниш своята воля на волята на небесния Отец, ще се върнеш към своя труд като мой посланик и никой няма да ти отнеме дадената от мен власт само затова, защото ти

бавно разбираш истините, на които те учих. И така, Симон, аз още веднъж те предупреждавам: взелите меч от меч ще загинат; тези, които се трудят в духа, достигат вечен живот в бъдещото Царство с радост и мир в царството днешно. И когато поръчаният ти земен труд на Земята свърши, ти, Симон, ще седнеш заедно с мен в моето Небесно царство. Ти действително ще видиш Царството, за което мечтаеш, но не в този живот. Продължавай да вярваш в мен и в това, което ви разкрих, и ще придобиеш дара на вечния живот.”

181:2.12 (1957.2) Завършвайки своето обръщение към Симон Зилот, Иисус се приближи до Матей Леви и каза: “На теб повече ни те е нужно да попълваш апостолската хазна. Скоро, много скоро вие ще бъдете разпръснати; ще бъдете лишени даже от утешаващото и укрепващо общуване с някого от своите събратя. Докато напредвате с проповедта на Евангелието на Царството, на вас ще ви се наложи да си търсите нови съратници. В периода на вашата подготовка аз ви изпращах по двойки; сега ви напускам и когато се справите със сътресението, вие ще тръгнете сами по всички краища на света, възвестявайки благата вест, че укрепилите вярата си смъртни са Божии синове.”

181:2.13 (1957.3) След това Матей попита: “Но, Учителю, кой ще ни изпрати и как ще узнаем накъде да вървим? Ще ни покаже ли Андрей пътя?” Иисус отвърна: “Не, Леви, Андрей повече няма да ви ръководи във възвестяването на Царството. Разбира се, докато не дойде новият учител, Андрей ще продължава да бъде ваш другар и съветник, след което Духът на Истината ще поведе всеки от вас по света, където ще се трудите над разпространението на

Царството. Ти в много отношения се измени от онзи ден в митницата, когато стана мой последовател, но още много неща трябва да станат в твоя живот, преди да можеш да си представиш Царството, където в братски съюз езичникът ще седи редом с юдеина. Но продължавай и по-нататък да следваш стремежа си да спечелиш за Царството своите юдейски събратя, а когато бъдеш напълно удовлетворен, с цялата си мощ се обърни към друговерците. В едно можеш да не се съмняваш, Леви: ти спечели доверието и любовта на твоите братя; всички те те обичат.” И всичките десетима мълчаливо кимнаха в знак на съгласие с Учителя.

181:2.14 (1958.1) “Леви, аз зная много за твоите тревоги, жертви и усилия, свързани с попълването на хазната, за което не знаят твоите събратя, и се радвам, че макар този, който носеше чантата, да не е с нас, станалият вестител митар присъства тук на моето прощално събиране с посланиците на Царството. Аз се моля да успееш да видиш смисъла на моето учение с очите на духа. И когато в твоето сърце се засели новият учител, продължавай да следваш неговото водителство и нека твоите братя – както и целият свят – видят какво е способен да направи Отецът за презрения събирач на данъци, който се реши да последва Сина Човешки и да повярва в Евангелието на Царството. От самото начало аз те обичах така, както и останалите галилейци. А затова, добре знаейки колко е чуждо за Отеца и за Сина отдаването на значение на обществените различия, никога не прави разлика между тези, които благодарение на твоето служене придобиват вяра в Евангелието. Нека целият твой бъдещ живот, Матей, показва на хората, че Бог не отдава значение на

обществените различия, че в очите на Бога и в братството на Царството всички хора са равни – всички вярващи са синове Божии.”

181:2.15 (1958.2) След това Иисус се приближи към Яков Зеведеев, който стана и мълчаливо изслуша Учителя, обръщайки се към него с думите: “Яков, когато ти и твоят по-млад брат веднъж дойдохте при мен, опитвайки се да се сдобие с особени привилегии в Царството, и ви казах, че даряването с такива почести е прерогатив на Отеца, аз ви попитах можете ли да изпиете моята чаша и вие и двамата отговорихте, че можете. Даже ако тогава ти не можеше да направиш това – и даже ако не можеш да го направиш сега, скоро ще бъдеш подготвен за това от тези изпитания, на прага на които стоиш. Онзи път вие разгневихте с това поведение своите събратя. Даже ако все още не са ти простили докрай, те ще ти простят, когато видят, че ти също пиеш моята чаша. Колкото и дълго или кратко да се окаже твоето служене, нека душата ти да пребивава в търпение. Когато пристигне новият учител, позволи му да те научи на спокойно състрадание и на благожелателната търпимост, която се ражда от възвишената увереност в мен и съвършеното подчинение на волята на Отеца. Посвети своя живот на това, да демонстрираш обединението на човешката любов и божественото достойнство на ученика, който познава Бога и е повярвал в Сина. И всички, които живеят такъв живот, ще разкриват Евангелието даже след своята смърт. Ти и твоят брат Йоан ще тръгнете по различни пътища и може би един от вас ще седне с мен във вечното Царство много по-рано от другия. На теб ще ти бъде значително по-леко, ако усвоиш това, че истинската

мъдрост подразбира не само мъжество, но и благоразумие. Трябва да се научиш да съчетаваш своята решителност с прозорливост. Ще дойдат и тези величествени моменти, когато моите ученици, без да се колебаят, ще отдават живота си за Евангелието, но при всички обикновени обстоятелства е много по-добре да успокояват гнева на невярващите, за да имат възможност да живеят и продължават да проповядват благата вест. В тази степен, в която това ще бъде в твоя власт, живеи колкото може по-дълго на Земята, за да може твоят многогодишен живот да донесе множество плодове – нови души, спечелени за Небесното царство.”

181:2.16 (1958.3) Завършвайки своето обръщение към Яков Зеведеев, Учителят отиде до края на масата, където седеше Андрей, и гледайки в очите своя предан помощник, каза: “Андрей, ти беше мой верен представител като глава на посланиците на Небесното царство. Макар че понякога ти се съмняваше, а понякога проявяваше опасна боязливост, при все това винаги си бил абсолютно справедлив и във висша степен честен в отношенията със своите съратници. Откакто ти и твоите братя бяхте посветени като посланици на Царството, вие осъществявахте самоуправление във всички административни въпроси на вашата група, ако не се смята това, че аз те назначих за глава на тези избрани апостоли. По нито един друг светски въпрос не съм контролирал твоите решения и не съм им влиял. И аз не постъпвах така, за да имате ръководител, под ръководството на когото да преминават всички съвещания на вашата група. В моята вселена и във вселената на вселените на моя Отец ние се отнасяме към нашите синове-

братя като към индивиди във всичките им духовни връзки, но при взаимоотношенията в групите винаги осигуряваме напълно определено ръководство. Нашето царство е свят на ред, затова навсякъде, където две или повече създания си сътрудничат едно с друго, те винаги биват осигурени с пълномощия за ръководство.

181:2.17 (1959.1) А сега, Андрей, доколкото ти ръководиш своите братя с дадената от мен власт и доколкото ти служеше в тази роля в качеството на мой личен представител, както и предвид това, че се каня да ви напусна и да отида при Отеца, аз те освобождавам от каквато и да е отговорност, свързана с изпълнението на тези светски административни задължения. От днес ти ще притежаваш само тези права по отношение на своите братя, които заслужиш като духовен лидер и които ще бъдат открито признати от тях. Занапред ще можеш да се ползваш с власт над своите братя само в случай, ако те ти върнат такова право със специално решение, след като аз отида при Отеца. Но това освобождаване от отговорност като административен глава на тази група в никаква степен не намалява твоята морална отговорност – задължението да направиш всичко, което е по твоите сили, за да можеш твърдо и с любов да удържиш твоите братя заедно във времето на тежките изпитания, на прага на които стоим – в дните между моята кончина в плът и пристигането на новия учител, който ще живее във вашите сърца и в резултат ще ви доведе до всяка истина. Готвейки се да ви напусна, бих искал напълно да те освободя от административна отговорност, източниците и пълномощията на която се обусловени от моето

присъствие като един от вас. От днес аз ще осъществявам само духовна власт над вас и сред вас.

181:2.18 (1959.2) Ако твоите братя пожелаят и занапред да останеш техен съветник, моите инструкции са по всички въпроси от светски или духовен характер да правиш всичко, което е по твоите сили за укрепване на мира и съгласието между различните групи вярващи в Евангелието. Посвети оставащата част от своя земен път на въплъщаването в живота на братската любов между твоите събратя. Бъди добър към моите братя в плът, когато те придобият пълна вяра в това Евангелие; проявявай любов и безпристрастна преданост към гърците на Запад и Авенир на Изток. Макар че моите апостоли скоро ще се разпръснат по цял свят, възвестявайки благата вест за спасителното богосиновство, ти трябва да ги удържаш заедно в течение на смутното време, на прага на което стоим – в периода на тежки изпитания, когато вие трябва да се научите да вярвате в това Евангелие без моето лично присъствие, търпеливо очаквайки пристигането на новия учител, Духа на Истината. И така, Андрей, макар че в очите на хората на теб може и да не се падне да вършиш велики дела, бъди доволен от своето положение на учител и съветник на тези, които ще извършват такива дела. Изпълнявай своя труд на Земята докрай, след което ще продължиш своето служене във вечното Царство – защото нима не ви казвах много пъти, че имам и други овце, които не принадлежат към това стадо?”

181:2.19 (1959.3) След това Иисус се приближи към близнаците Алфееви и, заставайки между тях, каза: “Мои малки деца,

вие сте една от трите двойки братя, решили да ме следват. Всичките шестима от вас успешно се трудеха в света със своите земляци, но никой не правеше това по-добре от вас. Чакат ни тежки времена. Възможно е да не разберете всичко, което е подготвено за вас и вашите братя, но никога не се съмнявайте, че някога бяхте призвани към труд за благо на Царството. Известно време няма да ви се наложи да имате работа с човешките тълпи, но не унивайте: когато трудът на вашият живот завърши, аз ще ви приема на небето, където в слава ще разкажете за своето спасение на серафическото войнство и на множество велики Божии Синове. Посветете своя живот на това, да повишите стойността на всекидневния труд. Покажете на всички хора на Земята и на ангелите на небето колко радостно и мъжествено смъртният човек, призван за известно време към особеното служене на Бога, е способен да се връща към своите занимания от предишните дни. Ако се случи така, че вашият труд във външните дела на Царството временно да завърши, връщайте се към своите предишни занимания с новото просветление, придобито в опита на богосиновството, и с възвишеното съзнание за това, че за позналия Бога човек не съществуват такива неща като обикновено занимание или светски труд. За вас, които се трудехте заедно с мен, всички неща станаха свещени и всеки земен труд стана служене на самия Бог-Баща. И когато чуете за делата на вашите бивши другари-апостоли, възрадвайте се заедно с тях и продължавайте своя ежедневен труд като тези, които съпровождат Бога и, следвайки Го, Му служат. Вие бяхте мои апостоли и винаги ще бъдете такива, и аз ще ви помня в бъдещото Царство.”

След това Иисус се приближи към Филип, който, стоейки прав, изслуша следващата повеля на Учителя: “Филип, ти ми зададе много нелепи въпроси, но аз приложих всичките си сили, за да отговоря на всеки от тях. А сега бих искал да дам отговор на последния от тези въпроси, възникващи в твоя изключително искрен, но недуховен разум. В течение на цялото време, докато обикалях масата, приближавайки се към теб, ти си повтаряше: “Какво ще стане с мен, ако Учителят си отиде и ни остави сами в света?” О, маловерни! И при все това на теб ти е дарено не по-малко, отколкото на много твои братя. Ти беше добър иконом, Филип. Само няколко пъти ти ни подведе и един от тези случаи ние използвахме за това, за да прославим Ощеца. Скоро ще снемеш от себе си задълженията на иконом и ще трябва по-активно да се заемеш с труда, към който беше призван – проповедта на това Евангелие на Царството. Филип, ти винаги си искал да ти показват и много скоро ще станеш свидетел на велики събития. Би било много по-добре, ако беше видял всичко това с очите на своята вяра, но доколкото беше искрен даже в своята материалност, ще доживееш да видиш как моите собствени думи се сбъдват в твоя живот. А след това, когато бъдеш благословен с духовно зрение, обърни се към своя труд: посвети живота си на това, да водиш хората към търсене на Бога и вечните реалности, използвайки очите на духа, а не на материалния разум. Помни, Филип: очаква те велика мисия на Земята, защото светът е пълен с такива, които гледат на живота точно така, както досега гледаше ти. За теб е приготвен велик труд и когато той бъде завършен във вяра, ти ще дойдеш при мен в моето Царство и аз с огромна радост ще ти покажа това,

което не са виждали твоите очи, не са чували твоите уши и не е постигал смъртният разум. Междувременно стани като малко дете в Царството на Духа и ми позволи, като духа на новия учител, да те вода напред в Духовното царство. Така ще успея да направя за теб много неща, които бяха недостъпни за мен, докато пребивавах заедно с теб като смъртно създание в този свят. И винаги помни, Филип: виделият мен е видял Отеца.”

181:2.21 (1960.2) След това Учителят се приближи до Натанаил. Когато Натанаил стана, Иисус го помоли да седне и, сядайки редом с него, каза: “Натанаил, откакто стана мой апостол, ти се научи да бъдеш над предразсъдъците и стана по-търпим. Но на теб ти предстои да научиш още много неща. Ти беше благословение за своите другари, твоята неизменна искреност беше за тях постоянно предупреждение. Когато си отида, може да се случи така, че тази откровеност да попречи на отношенията ти с твоите братя – както предишни, така и нови. Следва да научиш това, че даже най-благата мисъл трябва да се изразява така, че да съответства на интелектуалния статут и духовното развитие на слушателя. Искреността носи огромна полза в труда за благото на Царството, където тя е неразривно свързана с предпазливост.

181:2.22 (1961.1) Ако се беше научил да се трудиш заедно със своите братя, ти би могъл да се сдобиеш с по-трайни резултати, но ако се случи да се отправиш в търсене на свои единомишленици, посвети своя живот за доказване на това, че позналият Бога ученик може да стане строител на Царството даже тогава, когато е сам в света и изцяло

откъснат от другите вярващи. Аз зная, че ти ще бъдеш предан докрай и че ще дойде време, когато ще те запозная с разширеното служене в моето Небесно царство.”

181:2.23 (1961.2) Тогава Натанаил се обърна към Иисус, задавайки му следния въпрос: “Аз слушам твоето учение оттогава, откакто ти за пръв път ме призова към служене за благо на това Царство, но трябва чистосърдечно да си призная, че не докрай разбирам всичко, което ни казваш. Не зная какво да очаквам по-нататък и предполагам, че мнозинството от моите братя също са смутени, но не се решават да признаят своето смущение. Можеш ли да ми помогнеш?” Слагайки ръка на рамото на Натанаил, Иисус каза: “Приятелю мой, не е чудно, че си объркан, опитвайки се да постигнеш смисъла на моите духовни учения, доколкото ти си толкова ограничен от традиционните юдейски предубеждения и толкова смутен от своя упорит стремеж да тълкуваш моето Евангелие в духа на учението на книжниците и фарисеите.

181:2.24 (1961.3) Научих ви на много и преживях сред вас своя живот. Направих всичко възможно за просвещаване на вашия разум и разкрепостяване на вашите души, а това, което не можахте да извлечете от моите учения и моя живот, трябваше да бъдете готови да получите от главния учител – практическия опит. И във всеки нов опит, който ви очаква, аз ще вървя пред вас и Духът на Истината ще бъде с вас. Не се бойте: това, което сте неспособни да разберете сега, новият учител ще ви разкрие след своето идване в оставащия период от вашия живот на Земята и по-

нататък — във времето на вашата подготовка в течение на вечните епохи.”

181:2.25 (1961.4) И след това Учителят, обръщайки се към всички апостоли, каза: “Нека ни ви обезкуражава това, че е не можете да постигнете целия смисъл на Евангелието. Вие сте само крайни, смъртни хора, а това, на което ви учех аз, е безкрайно, божествено и вечно. Бъдете търпеливи и мъжествени, защото във ваше разпореждане са нескончаеми векове, в които да продължите постепенното натрупване на опит за придобиване на съвършенство, подобно на съвършенството на Отеца в Рая.”

181:2.26 (1962.1) След това Иисус се приближи към Тома, който, ставайки, изслуша следните думи: “Тома, на теб често не ти достигаше вяра, но независимо от периодичните съмнения на теб никога не ти липсваше мъжество. Добре знаей, че лъжепророците и лъжеучителите няма да те излъжат. Когато си отида, твоите братя ще ценят още повече твоя критичен подход към новите учения. А когато в бъдещата епоха вие бъдете разпръснати по целия свят, помни, че ти ще останеш мой посланик. Посвети своя живот на великото дело — покажи, че критически настроеният материален човешки разум е способен да удържи победа над инерцията на интелектуалното съмнение, когато то се сблъсква с проявлението на живата истина в опита на родените в духа мъже и жени, които донасят в своя живот духовни плодове и които се обичат един другия така, както аз обичах вас. Тома, радвам се, че ти беше с нас, и знаей, че след кратко обръкване ще продължиш да служиш на Царството. Твоите съмнения

озадачаваха твоите братя, но те никога не са ме безпокоили. Аз съм уверен в теб и ще вървя пред теб до края на света.”

181:2,27 (1962,2) След това Учителят се приближи до Симон Петър, който стана, когато Иисус се обърна към него с думите: “Петре, аз знам, че ти ме обичаш и ще посветиш своя живот на откритото възвестяване на това Евангелие за Царството пред юдеите и друговерците, но ме тревожи това, че годините на тясното общуване с мен не ти донесоха голяма полза – не те научиха да мислиш, преди да говориш. Какви изпитания ще ти се наложи да преминеш, преди да станеш предпазлив в своите речи? Колко грижи ни донесе ти със своите необмислени изказвания, със своята безапелационна самоувереност! И ако не се справиш с този недостатък, теб те очакват много повече неприятности. Знаеш, че независимо от тази слабост твоите братя те обичат и трябва също така да разбереш, че този недостатък в никакъв случай не отслабва моята любов към теб, но той намалява донасяната от теб полза и служи като източник на постоянни неприятности за теб. Но ти задължително ще извлечеш добър урок от изпитанията, които те очакват днес през нощта. И това, което ти казвам сега, Симон Петър, аз казвам и на всички останали твои братя, събрали се тук: тази нощ вас ви очаква огромната опасност да се усъмните в мен. Вие знаете, че е написано: “Поразен ще бъде пастирът и ще се разбягат овцете.” Когато мен няма да ме има, ще се появи огромната опасност някои от вас да не устоят пред съмненията и да отстъпят поради това, което ми е

подготвено. Но аз ви обещавам, че за малко ще се върна при вас, а след това ще отида преди вас в Галилея.”

181:2.28 (1962.3) Тогава Петър положи ръка на рамото на Иисус и каза: “Даже ако всички мои братя се поддадат на съмнения заради теб, аз обещавам, че няма да се усъмня в нищо, каквото и да направиш. Ще бъда заедно с теб и ако е необходимо, ще умра заради теб.”

181:2.29 (1962.4) Гледайки във влажните от сълзи очи на Петър, който стоеше пред своя Учител, треперещ от силно възмущение и преизпълнен с истинска любов към него, Иисус каза: “Петре, истина, истина ти казвам, че няма да пропее петелът тази нощ и ти три или четири пъти ще се отречеш от мен. И това, което не ти се отдаде да усвоиш в мирното общуване с мен, ще усвоиш в много беди и страдания. И след като научиш този полезен за тебе урок, ти следва да укрепиш своите братя и да продължаваш да живееш живот, посветен на проповядването на това Евангелие, даже ако попаднеш в затвора и евентуално ме последваш, заплащайки висшето заплащане за любвеобилното служене при създаването на Царството на Отеца.

181:2.30 (1962.5) Но запомни моето обещание: когато възкръсна, аз ще остана с вас за известно време, преди да отида при Отеца. Така и тази нощ ще моля Отеца да укрепи всекиго от вас преди изпитанията, които така скоро ви очакват. Обичам всички ви с тази любов, с която Отецът обича мен, и затова от днес всички вие трябва да се обичате един другията така, както аз обичах вас.”

181:2.31 (1962.6) И изпявайки псалом, те тръгнаха към лагера на Елеонската планина.

Документ 182. В Гетсимания

182:0.1 (1963.1) БЕШЕ около десет часът вечерта, когато в този четвъртък Иисус поведе единадесетте апостоли извън дома на Илия и Мария Марк назад към гетсиманския лагер. Започвайки от деня, който той прекара заедно с Иисус в планините, Йоан Марк смяташе за свое священо задължение да не изпуска Учителя от очи. Изпитвайки необходимост от сън, Йоан можа да си отдъхне в течение на няколко часа, докато Учителят се намираше със своите апостоли в горната зала, но чувайки ги да се спускат надолу, той стана и бързо намятайки хитон, се отправи след тях през града и потока Кедрон и по-нататък, към техния уединен лагер, който се намираше в съседство с Гетсиманската градина. Цялата тази нощ и следващия ден Йоан Марк оставаше наблизо до Учителя, благодарение на което той стана свидетел на всички по-нататъшни събития и чу много от това, което беше казано от Учителя от този момент чак до разпятието.

182:0.2 (1963.2) Докато Иисус и единадесетте вървяха назад към лагера, апостолите започнаха да размишляват за това, какво означава продължителното отсъствие на Юда. Те обсъждаха между себе си думите на Учителя, подсказващи, че един от тях ще го предаде; и тук за пръв път заподозряха, че с Юда Искарот нещо не е както трябва. Но те започнаха открито да изказват своето мнение за Юда, след като пристигнаха в лагера и видяха, че той не е там и че не ги чака и не ги посреща. Когато всички те

обкръжиха Андрей, допитвайки се до него какво се е случило с Юда, техният ръководител само забеляза: “Не зная къде е Юда, но се боя, че ни е изоставил.”

1. Последната обща молитва

^{182:1.1 (1963.3)} Скоро след завръщането в лагера Иисус им каза: “Мои другари и братя, съвсем малко ми остана да съм с вас и искам да се уединим и да се помолим на Отеца, молейки Го да ни укрепи и поддържа в този час и занапред във всеки труд, който ни предстои да извършим от Негово име.”

^{182:1.2 (1963.4)} Като каза това, Иисус ги поведе нагоре по склона на Елеонската планина и скоро те се изкачиха на голяма плоска скала, откъдето се виждаше целият Йерусалим. Иисус им каза да застанат наоколо и да преклонят колене, както в деня на тяхното посвещаване в сан, а след това — величествено застанал пред тях в меката светлина на луната — той вдигна очи към небето и произнесе молитвата:

^{182:1.3 (1963.5)} “Татко, моето време дойде; прослави Своя Син, за да може и Синът да прослави Теб. Аз зная, че Ти ми даде цялата власт над всички живи създания в моите владения и аз ще дам вечен живот на всички, които станат вероизповедни синове Божии. И вечният живот се заключава в това, моите създания да Те познаят като единствения истински Бог и Баща на всичко съществуващо и да повярват в този, когото Ти изпрати в света. Татко, аз Те прославих на Земята и свърших това, което ми поръча да изпълня. Вече почти завърших своето посвещение на децата на нашето общо творение, остава ми само да се откажа от своя живот в плът. И сега, о, Татко мой, прослави

ме със славата, че Те познавах още преди съществуването на този свят, и ме приеми отново от дясната Си страна.

182:1.4 (1964.1) **Аз Те разкрих** пред хората, които Ти избра в този свят и ми даде. Те са Твои, защото всеки живот се намира в Твои ръце; Ти ми ги даде и аз живях сред тях и ги учех на пътищата на живота, и те повярваха. Тези хора започват да виждат, че всичко мое изхожда от Теб и че животът, който преживявам в плът, е призван да запознае световите с моя Отец. Аз им разкрих истината, дадена ми от Теб. Тези мои приятели и посланици винаги искрено са искали да приемат Твоето слово. Аз им казах, че съм дошъл от Теб, че Ти си ме изпратил в този свят и че скоро ще се върна при Теб. Татко, моля те за тези избрани. И аз се моля за тях не така, както бих се молил за този свят, а както за тези, които избрах в света да ме представят на света, след като се върна към Твоя труд – така, както аз Те представях в този свят, пребивавайки тук в плът. Тези хора са мои; Ти ми ги даде, но всичко, което е мое, извечно принадлежи на Теб, а всичко, което е било Твое, Ти направи мое. Ти беше прославен в мен и сега аз моля Ти да се прославиш в тези хора. Повече не мога да остана в този свят; аз се връщам към труда, който Ти ми поръча да изпълня. Трябва да оставя тези хора тук да представляват нас и нашето Царство сред хората. Татко, сега, когато се готвя да отдам своя живот в плът, съхрани предаността на тези хора. Помогни на моите приятели да бъдат единни в духа, както сме единни ние. Докато оставах с тях, аз можех да ги охранявам и направлявам, но сега си отивам. Бъди редом с тях, Татко, докато не успеем да изпратим нов учител, който да ги утеши и укрепи.

182:1.5 (1964.2) Ти ми даде дванадесет души и аз ги запазих всичките освен един – сина на мъстта, който не пожела да остане наш съратник. Тези хора са слаби и тленни, но знаей, че можем да разчитаме на тях; всички те ме обичат така, както се покланят на Теб. Макар че трябва да пострадат заради мен, аз желая те да се изпълнят и с радост, уверени в своето богосиновство в Царството небесно. Предадох на тези хора Твоето слово и ги научих на истината. Възможно е светът да ги ненавижда, както ненавиждаше мен, но аз не Те моля да ги вземеш от този свят – моля те само да ги опазиш от злото в този свят. Освети ги с истината; Твоето слово е истина. Както Ти ме изпрати в този свят, така и аз се каня да изпратя тези хора в света. Заради тях аз живея сред хората и посветих своя живот на служене на Теб, за да мога да ги въодушевя за пречистване чрез истината, на която ги научих, и чрез любовта, която им разкрих. Добре знаей, Татко мой, че не е нужно да Те моля да пазиш моите братя след моето заминаване; знаей, че ги обичаш, но правя това, за да могат те по-добре да осъзнаят, че Отецът обича смъртните така, както ги обича и Синът.

182:1.6 (1964.3) А сега, Татко мой, бих искал да възнеса молитва не само за тези единадесет, но и за всички други, които днес вярват или които може да повярват в Евангелието на Царството чрез словото на тяхното бъдещо служене. Аз искам всички те да бъдат единни, както сме единни ние с Теб. Ти си в мен и аз съм в Теб и искам тези вярващи също да бъдат в нас, за да могат нашите духове да пребивават в тях. Ако моите деца бъдат единни, както сме единни ние с Теб, и ако се обичат един другия, както ги възлюбих аз, всички хора ще повярват, че съм дошъл от теб, и ще

пожелаят да приемат осъщественото от мен откровение за истината и славата. Славата, дадена ми от Теб, аз разкрих на тези вярващи. Както Ти живея с мен в духа, така и аз живях с тях в плът. Както Ти беше едно с мен, така и аз бях едно с тях и така новият учител ще бъде едно с тях и в тях. И всичко това е направено от мен, за да могат моите братя в плът да могат да узнаят, че Отецът ги обича така, както ги обича Синът, и че Ти ги обичаш така, както мен. Татко, труди се с мен за спасението на тези вярващи, за да могат скоро да дойдат и да останат с мен в слава, а след това да вървят по-нататък за присъединяване към Теб в обятията на Рая. Бих искал тези, които служат с мен в смирение, да ми се явят в слава, за да видят всичко, което е предадено от Теб на мен като събирана във вечността реколта от семената, посети по времето, когато бях в образа на смъртна плът. Аз желая да покажа на моите земни братя тази слава, която знаех от Теб още от съществуването на този свят. Този свят почти не те познава, праведни Татко, но аз Те познавам и Те разкрих на тези вярващи и те ще Те разкрият на другите поколения. А сега аз им обещавам, че ще бъдеш с тях в този свят, както Ти беше с мен – именно така.”

182:1.7 (1965.1) Няколко минути единадесетте апостоли продължаваха да стоят, преклонили колене около Иисус, след което те мълчаливо станаха и тръгнаха назад към намиращия се наблизко лагер.

182:1.8 (1965.2) Иисус се молеше за *единство* на своите последователи, но той не желаше еднообразие. Грехът създава мъртво ниво на порочна инерция, но праведността

възпитава творческия дух на индивидуалния опит в живите реалности на вечната истина и в прогресивното общуване на божествените духове на Отеца и Сина. В духовното общуване на вярващия син и божествения Баща няма място за доктринерската категоричност и сектантското превъзходство, присъщи на груповото съзнание.

182:1.9 (1965.3) В тази своя последна молитва заедно с апостолите Учителят се позова на това, че той е открил на света *името* на Отеца. Такова разкриване на Бога наистина стана целият негов съвършен живот в плът. Небесният Баща се беше опитал да разкрие себе си на Мойсей, но той не можа да отиде повече от това, да предизвика провъзгласяването на “АЗ СЪМ”. А когато Го помолиха да разшири това откровение за Себе Си, беше разкрито само едно: “АЗ СЪМ това, което АЗ СЪМ.” Когато Иисус завърши своя земен живот, името на Отеца беше разкрито в такава степен, че Учителят, който беше възплъщение на Отеца, можеше наистина да каже:

182:1.10 (1965.4) АЗ съм хлябът на живота.

182:1.11 (1965.5) АЗ съм живата вода.

182:1.12 (1965.6) АЗ съм светлината на света.

182:1.13 (1965.7) АЗ съм желанието на всички векове.

182:1.14 (1965.8) АЗ съм отворената врата към вечното спасение.

182:1.15 (1965.9) АЗ съм реалността на безкрайния живот

182:1.16 (1965.10) АЗ съм добрият пастир.

182:1.17 (1965.11) **Аз съм пътят на безкрайното съвършенство.**

182:1.18 (1965.12) **Аз съм възкресението и животът.**

182:1.19 (1965.13) **Аз съм тайната на вечното спасение.**

182:1.20 (1965.14) **Аз съм пътят, истината и животът.**

182:1.21 (1965.15) **Аз съм безкрайният Баща на моите крайни деца.**

182:1.22 (1965.16) **Аз съм истинска даваща вино лоза, а вие сте клонките.**

182:1.23 (1965.17) **Аз съм надеждата за всички, които са познали живата истина.**

182:1.24 (1965.18) **Аз съм живият мост от единия свят до другия.**

182:1.25 (1965.19) **Аз съм живата връзка между времето и вечността.**

182:1.26 (1965.20) **Така Иисус разшири живота разкриване на името на Отеца пред всички поколения. Както божествената любов разкрива същността на Бога, така вечната истина разкрива Неговото име във все по-широк мащаб.**

2. Един час преди предателството

182:2.1 (1966.1) **Апостолите бяха изключително възмутени от това, че връщайки се в лагера, не намериха там Юда. Докато единадесетте горещо обсъждаха своя ближен апостол, станал предател, Давид Зеведеев и Йоан Марк отведоха Иисус встрани и му признаха, че в течение на**

няколко дни са следили Юда и са знаели, че той се кани да издаде Учителя на враговете. Иисус ги изслуша, но в отговор каза само: “Приятели мои, нищо не може да се случи със Сина Човешки, ако не го пожелае Отецът. Нека не се тревожат вашите сърца; всичко става за слава на Бога и за спасение на хората.”

182:2.2 (1966.2) Бодрото настроение на Иисус угасваше. В течение на този час той ставаше все по-сериозен и даже печален. Възбудените апостоли не искаха да се връщат в своите палатки, даже след като за това ги помоли сам Учителят. Връщайки се след разговора с Давид и Йоан, той произнесе следните думи, отправени към всичките единадесет: “Приятели мои, вървете да си починете. Подгответе се за утрешния труд. Помнете, че ние трябва да се подчиняваме на волята на небесния Баща. Да бъде с вас моят мир.” И след тези думи той им показва с жест да се разотидат по своите палатки, но когато излязоха, той извика Петър, Яков и Йоан и им каза: “Искам да останете за малко с мен.”

182:2.3 (1966.3) Апостолите заспаха, само защото буквално падаха от умора. Те не си доспиваха още от самото си пристигане в Йерусалим. Преди единадесетте да се разотидат за нощна почивка, Симон Зилот ги заведе в своята палатка, където бяха сложени мечове и друго оръжие, и даде на всеки бойно снаряжение. Всички взеха това оръжие и се запасаха с мечове освен Натанаил. Отказвайки да се въоръжи, Натанаил каза: “Братя мои, Учителят неведнъж ни казваше, че неговото Царство не е от този свят и че учениците не трябва да се сдобиват с

установяване на Царството с меч. Аз вярвам в това. Не мисля, че на Учителя е нужно да използваме мечове в неговата защита. Всички ние видяхме неговата велика сила и знаем, че би могъл да защити себе си от враговете, ако пожелае. Ако той не започне да се съпротивлява на своите врагове, то това значи, че такова поведение означава стремеж да изпълни волята на Отеца. Аз ще се моля, но няма да вдигна меч.” След тези думи на Натанаил Андрей върна меча на Симон Зилот. Затова в деветимата от тях имаше оръжие, когато се разделяха за през нощта.

182:2.4 (1966.4) Негодуванието поради това, че Юда се оказа предател, за миг затъмни всичко останало в съзнанието на апостолите. Забележката на Учителя относно Юда, направена по време на последната молитва, им отвори очите, че той ги е изоставил.

182:2.5 (1966.5) След като осемте апостоли се бяха разотишли по своите палатки и докато Петър, Яков и Йоан стояха редом в очакване на указанията на Учителя, Иисус извика Давид Зеведеев: “Изпрати ми най-бързия и надежден куриер.” Когато Давид доведе при Учителя някой си Яков – бивш куриер за спешна връзка между Йерусалим и Витсаида, Иисус, обръщайки се към него, каза: “Спешно отиди при Авенир във Филадельфия и му кажи: “Учителят те приветства и съобщава, че е дошъл часът, когато ще бъде предаден в ръцете на враговете, които ще го убият, но че той ще се възнесе от мъртвите и скоро, преди да отиде при Отеца, ще се яви пред теб и ще ти даде наставления, които ти ще следваш, докато във вашите сърца не се засели новият учител.” Оставайки доволен от това, как Яков

репетираше това съобщение, Иисус го изпрати на път с думите: “Не се бой от никого от хората, Яков, защото тази нощ незрим куриер ще тича заедно с теб.”

182:2.6 (1967.1) След това Иисус се обърна към главата на гостуващите при тях гърци, които се настаниха в същия лагер, и каза: “Братко мой, не се тревожи за това, което трябва да стане, защото аз вече ви предупредих за това. Синът Човешки ще бъде убит в резултат от подстрекателство от неговите врагове — първосвещениците и юдейските управители. Но аз ще възкръсна, за да бъда малко с вас, преди да отида при Отеца. И когато станеш свидетел на всички тези събития, прослави Бога и укрепи своите братя.”

182:2.7 (1967.2) Обикновено всеки от апостолите лично пожелаваше на Учителя лека нощ, но тази вечер те бяха толкова погълнати от внезапното осъзнаване на предателството на Юда и се намираха под толкова силно впечатление от необичайния характер на прощалната молитва на Учителя, че изслушвайки неговото последно приветствие, мълчаливо се разотидоха.

182:2.8 (1967.3) Наистина, прощавайки се тази нощ с Андрей, Иисус му каза: “Андрей, направи всичко възможно, за да задържиш своите братя заедно, докато дойда при вас отново, след като изпия тази чаша. Укрепи своите братя, помнейки, че аз вече за всичко съм ви разказал. Нека мирът да бъде с теб.”

182:2.9 (1967.4) Никой от апостолите не предполагаше, че тази нощ може да се случи нещо, тъй като беше вече много

късно. Те се стремяха да се наспят, за да станат по-рано и да се приготвят за най-лошото. Смятаха, че първосвещениците ще се опитат да хванат Учителя рано сутринта, защото никаква светска работа не можеше да се изпълнява следобед в деня на подготовката за празнуването на Пасхата. Само Давид Зеведеев и Йоан Марк разбраха, че враговете на Иисус ще дойдат тук заедно с Юда същата тази нощ.

182:2.10 (1967.5) Давид беше уредил да стои на стража на горната пътека, която излизаше към пътя, съединяващ Витания с Йерусалим, а Йоан Марк трябваше да следи за пътя, изкачващ се покрай Кедрон до Гетсимания. Преди да тръгне да изпълнява своето доброволно задължение – да стои на пост, Давид се сбогува с Иисус, като каза: “Учителю, аз с огромна радост ти служих. Моите братя са твои апостоли. С огромно удоволствие се занимавах с по-скромен труд и добросъвестно го изпълнявах. И когато теб няма да те има, ще тъгувам за теб с цялото си сърце.” И тогава Иисус отговори на Давид: „Давид, сине мой, другите изпълняваха това, което им беше повелено; ти изпълняваше службата си по своя собствена воля и твоята преданост няма да остане незабелязана от мен. Някога и ти ще служиш заедно с мен във вечното Царство.”

182:2.11 (1967.6) И след това, преди да заеме своя пост на горната пътека, Давид каза на Иисус: “Знаеш ли, Учителю, изпратих за твоето семейство и куриерът ми предаде, че тази вечер са пристигнали в Йерихон. Те ще бъдат тук в началото на първата половина от деня, защото за тях би било опасно да вървят по кървавите пътища на нощта.”

Поглеждайки Давид, Иисус каза само: “Така да бъде, Давид.”

182:2.12 (1967.7) Когато Давид се изкачи на Елеонската планина, Йоан Марк застана на стража редом с пътеката, която преминаваше покрай ручея, спускащ се към Йерусалим. И той щеше да остане на своя пост, ако не беше неговото страстно желание да бъде редом с Иисус и да знае какво става. Скоро след като Давид го напусна и когато Йоан Марк видя, че Иисус отива заедно с Петър, Яков и Йоан в съседната клисура, привързаността му към Иисус и любопитството му го овладяха с такава сила, че той напусна своя пост и ги последва, криейки се в храстите, откъдето виждаше и чуваше всичко, което ставаше в течение на тези последни минути в градината и непосредствено преди Юда и въоръжените стражи да се появят тук, за да арестуват Иисус.

182:2.13 (1968.1) Докато в лагера на Учителя ставаха всички тези събития, Юда Искарот се съвещаваше с началника на храмовата стража, събрал своите хора, за да могат под ръководството на предателя да арестуват Иисус.

3. Сам в Гетсимания

182:3.1 (1968.2) Когато в лагера всичко замря и стихна, Иисус, вземайки със себе си Петър, Яков и Йоан, тръгна към съседната клисура, където преди често ходеше за молитви и духовно общуване. Тримата апостоли не можеха да не забележат, че той е дълбоко подтиснат; никога преди те не бяха виждали своя Учител толкова подтиснат и печален. Когато пристигнаха на мястото, където обикновено се

молеше, той помоли тримата апостоли да останат тук и да бодърстват, а сам се отдалечи на един хвърлей разстояние, за да се помоли. И падайки с лице към земята, той се помоли: “Татко мой, дойдох в този свят, за да изпълня Твоята воля и я изпълних. Зная, че настъпи времето да се разделя със своя живот в плът, и няма да се отклоня от това, но би ми се искало да зная желает ли Ти да изпия тази чаша. Изпрати ми потвърждение, че в своята смърт ще бъда угоден на Теб така, както и в своя живот.”

182:3.2 (1968.3) Известно време Учителят оставаше в молитвена поза, след което, връщайки се към тримата апостоли, той ги намери да спят мъртвешки сън, защото техните очи натежаха и те не можаха да останат будни. Събуждайки ги, Иисус каза: “Какво виждам! Нима не можахте да издържите един час с мен? Нима вие не виждате, че душата ми скърби смъртно и че жадувам вашето приятелско участие?” След като и тримата се събудиха, Учителят отново се отдалечи и, падайки на земята, отново започна да се моли: “Татко, зная, че е възможно да се избегне тази чаша – за Тебе всичко е възможно, но аз дойдох да изпълня Твоята воля и макар че тази чаша е горчива, ако такава е Твоята воля, ще я изпия.” И след тази молитва могъщ ангел се спусна до него и, заговаряйки го, го докосна и укрепи.

182:3.3 (1968.4) Когато Иисус се върна, за да поговори с тримата апостоли, той отново видя, че спят дълбок сън. Той ги събуди с думите: “В такъв час сте ми нужни, за да бодърствате и да се молите с мен – още повече че трябва да се молите, за да не изпаднете в изкушение; защо заспivate, щом ви оставя?”

182:3.4 (1968.5) И след това, за трети път, Учителят се отдалечи за молитва: “Татко, ти виждаш моите спящи апостоли, бъди милостив към тях. Духът действително е бодър, но плътта е слаба. А сега, Татко, ако не може да ме отмине тази чаша, аз съм готов да я изпия. Твоята воля да бъде, не моята.” И свършвайки да се моли, той остана известно време проснат на земята. Когато стана и се върна при своите апостоли, той отново ги завари спящи. Внимателно ги погледна и махвайки съчувствено с ръка, нежно каза: “Спете и събирайте сили. Времето за решение мина. Настана часът, когато Синът Човешки ще бъде предаден в ръцете на своите врагове.” Навеждайки се, той ги събуди и каза: “Да вървим назад към лагера, защото се приближи предаващият ме и настана часът, когато моите овце ще бъдат разпръснати. Но аз вече ви говорих за това.”

182:3.5 (1968.6) В течение на годините, докато Иисус живееше сред своите последователи, те действително неведнъж се убеждаваха в неговата божественост. Сега ги очакваше ново потвърждение за неговата човечност. Точно преди най-голямото разкриване на неговата божествена същност – възкресението, сега трябваше да стане най-голямото потвърждение на неговата смъртна същност – унижението и разпятието.

182:3.6 (1969.1) Всеки път, когато Иисус се молеше в градината, неговото човешко начало все повече се приближаваше към овладяване чрез вярата на неговата божественост; неговата човешка воля още по-пълно се сливаше с божествената воля на неговия Отец. Сред словата, казани му от могъщия ангел, беше съобщението, че Отецът желае Неговият Син

да завърши своето земно посвещение, преминавайки през подготвени за създанията опит на смъртта точно така, както и всички смъртни създания, принудени да претърпят материално разрушение при прехода от съществуването във времето към развитието във вечността.

182:3.7 (1969.2) По-рано същата вечер тази чаша не беше изглеждала толкова горчива, но когато Иисус-човекът се прости със своите апостоли и ги изпрати да почиват, изпитанието стана по-ужасно. Иисус претърпяваше бързата смяна на настроенията, която е обичайна за всеки човешки опит, и сега той представляваше уморен човек, изтощен от дългите часове напрегнат труд и мъчително безпокойство за безопасността на своите апостоли. Макар че нито едно смъртно създание не може да разчита да разбере мислите и чувствата на въплътения Син Божий по това време, ние знаем, че той изпитваше огромна скръб и страдаше от неизказани мъчения, защото пот като град се стичаше по лицето му. Той окончателно се убеди, че Отецът е решил да не противодейства на естествения ход на събитията; Иисус беше изпълнен с решимост да не прибегва към някоя от своите възможности на властелин, върховен глава на своята вселена, заради собственото си спасение.

182:3.8 (1969.3) Огромното войнство на обширното творение кръжеше над тази сцена под временното обединено управление на Гавраил и Личностния Настройчик на Иисус. Груповите командири на тези небесни армии нееднократно получаваха предупреждение да не се

намесват в хода на събитията на Земята, освен ако съответна заповед не постъпи от самия Иисус.

182:3.9 (1969.4) Раздялата с апостолите легна като тежък товар върху човешкото сърце на Иисус. Мъките на любовта го овладяха, правейки още по-трудно очакването на смъртта, която, както той добре знаеше, му беше приготвена. Той осъзна колко слаби и невежи бяха неговите апостоли и се боеше да ги остави. Прекрасно разбираше, че е настанало време да си отиде, но неговото човешко сърце се стремеше да разбере няма ли някаква допустима възможност да избегне тези ужасни страдания и мъки. И когато неговото сърце се опита да намери такъв изход и не можа да направи това, то беше готово да изпие тази чаша. Божественият разум на Михаил знаеше, че той даде на дванадесетте апостоли всичко, което можеше; но човешкото сърце на Иисус желаше да направи за тях повече, преди да ги остави сами в света. Сърцето на Иисус беше разбито; той истински обичаше своите братя. Той се лиши от своето семейство в плът; един от неговите избрани съратници го предаваше. Народът на неговия баща Йосиф го отхвърли и с това постави кръст над себе си като народ със специална мисия на Земята. Мъките от неприетата любов и отхвърленото милосърдие терзаеха неговата душа. Това беше един от онези ужасни мигове, когато на човека му се струва, че всичко се руши със съкрушаваща жестокост и страшни мъчения.

182:3.10 (1969.5) Човешката същност на Иисус не остана безучастна към ситуацията на личната самота, публичния позор и външното поражение на неговото дело. Всички

тези чувства се стовариха върху него с неописуема сила. Обхванат от огромна скръб, неговият разум се върна към детството в Назарет и ранния му труд в Галилея. По времето на това велико изпитание в съзнанието му оживяха много мили на сърцето му сцени от ранното служене. Именно от тези спомени за предишните времена в Назарет, Капернаум, за планината Ермон, за изгревите и залезите на слънцето на блещукащото Галилейско езеро черпеше той своето утешение и укрепваше своето човешко сърце, готвейки се за среща с изменника, на когото предстоеше така скоро да го предаде.

^{182:3.11 (1969.6)} До пристигането на Юда и войниците Учителят изцяло възстанови своето обичайно спокойствие. Неговият дух удържа победа над плътта. Вярата се утвърди над всички човешки склонности към страх или съмнение. Иисус успешно издържа висшето изпитание – изчерпващото постижение на човешката природа. За пореден път Синът Човешки беше готов да посрещне враговете с хладнокръвие и пълна увереност в своята непобедимост на смъртен човек, безрезервно предан на изпълнението на волята на своя Отец.

Документ 183. Предателство и арест

^{183:0.1 (1971.1)} Когато Иисус накрая събуди Петър, Яков и Йоан, той ги посъветва да се разотидат по палатките и да се наспят, за да бъдат готови за изпълнението на задълженията от следващия ден. Но към това време тримата апостоли окончателно се събудиха; краткият сън ги освежи и освен това те бяха възбудени и разтревожени от появата на двама развълнувани куриери, които – след

като попитаха за Давид Зеведеев – бързо тръгнаха да го търсят, след като Петър им обясни къде се намира неговият пост.

183:0.2 (1971.2) Макар че осемте апостоли спяха дълбок сън, разположилите се редом с тях гърци в голяма степен се опасяваха от възможни беди и затова поставиха пазач, който трябваше да ги предупреди в случай на опасност. Когато двамата куриери пристигнаха в лагера, гръцкият пазач вдигна всички свои земляци, които се изсипаха от палатките в пълно одеяние и с оръжие в ръце. Сега вече се пробуди целият лагер, с изключение на осемте апостоли. Петър искаше да извика своите съратници, но Иисус категорично му забрани да направи това. Учителят меко ги помоли всички да се върнат в своите палатки, но те не искаха да изпълнят неговата молба.

183:0.3 (1971.3) След като Учителят не успя да разпръсне своите последователи, той ги остави и тръгна надолу, към маслинената преса, която беше близо до входа на Гетсиманската градина. Макар че тримата апостоли, гърците и другите обитатели не се решиха веднага да го последват, Йоан Марк бързо се промъкна през маслинените дървета и се скри под неголям навес при пресата. Иисус излезе от лагера и остави своите приятели, за да могат тези, които дойдат за него, да го арестуват, без да тревожат апостолите. Учителят не искаше да буди апостолите, защото се опасяваше, че присъствайки при неговия арест и разгневявайки се спрямо предателството на Юда, те ще окажат съпротива спрямо войниците и ще

бъдат заловени заедно с него. Той се боеше, че ако бъдат арестувани заедно с него, те ще споделят неговата участ.

183:0.4 (1971.4) Макар Иисус да знаеше, че планът за неговото убийство се е появил в съветите на юдейските управители, той също така съзнаваше, че всички подобни гнусни проекти получаваха пълното одобрение на Луцифер, Сатаната и Калигастия. И той добре знаеше, че тези метежници от реалиите биха се радвали, ако заедно с него бъдат унищожени всички апостоли.

183:0.5 (1971.5) Иисус седна сам на маслинената преса и започна да чака появата на предателя, и по това време го виждаха само Йоан Марк и безбройното войнство от небесни наблюдатели.

1. Волята на Отеца

183:1.1 (1971.6) Съществува огромна опасност от неправилно разбиране на смисъла, който е заключен в многобройните изказвания и многото събития, свързани със завършването на пътя на Учителя в плът. Не следва да се смесва жестокото отношение към Иисус от страна на невежите слуги и грубите войници, нечестното водене на съдебните дознания и безчувственото отношение на мнимите религиозни учители с факта, че Иисус, търпеливо покорявайки се на всички тези страдания и унижения, наистина изпълняваше волята на Райския Баща. Действително и истинно волята на Отеца се заключаваше в това, Неговият Син да изпие до дъно чашата на смъртния опит – от раждането до смъртта. Но небесният Баща нямаше абсолютно никакво отношение към това, да

провокира варварското поведение на тези привидно цивилизовани хора, които толкова жестоко изтезаваха Учителя, като многократно варварски се надсмиваха над несъпротивляващия се човек. Безчовечните и ужасяващи изпитания, които на Иисус се наложи да издържи в последните часове от смъртния си живот, в никаква степен не бяха част от божествената воля на Отеца, на която човешката същност на Иисус толкова победоносно се закле да изпълни при окончателно подчинение на човека на Бога, за което свидетелства неговата трикратна молитва, произнесена докато неговите уморени и обезсилени апостоли спяха в градината.

183:1.2 (1972.1) Небесният Баща желаше Неговият посвещенчески Син да завърши своя земен път *естествено*, както и всички останали смъртни, принудени да завършат своя живот на Земята в плът. Обикновените мъже и жени не могат да разчитат, че Божият промисъл ще облекчи техните последни часове на Земята и ще облекчи последващия епизод на смъртта. Затова Иисус реши да прекара своя живот в плът в съответствие с естественото развитие на събитията, упорито отказвайки се да се освободи от жестоката хватка на подлия заговор – нечовешките събития, които с ужасяваща неизбежност го водеха към невероятно унижение и безславен край. И от начало до край всичко в това поразително проявление на ненавист и безпрецедентна демонстрация на жестокост беше дело на ръцете на порочни и нечестиви хора. Небесният Бог не желаше това, както не беше сторено то и под диктовката на заклетите врагове на Иисус, макар че те направиха много за това, безразсъдните и порочни

смъртни да отхвърлят посвещенческия Син по подобен начин. Даже бащата на греха се отвърна от непоносимия ужас от сцената на разпятието.

2. Юда в града

^{183:2.1 (1972.2)} След като Юда толкова внезапно стана от масата и напусна Тайната вечеря, той веднага се отправи към дома на своя братовчед, заедно с когото отиде направо при началника на храмовата стража. Юда помоли началника да събере войниците и съобщи, че е готов да ги води при Иисус. Доколкото Юда се появи малко по-рано, отколкото го очакваха – стана известно забавяне, преди да тръгнат към дома на Марк, където Юда разчиташе да заvari Иисус, беседващ със своите апостоли. Учителят и единадесетте апостоли напуснаха дома на Илия Марк петнадесет минути преди предателят да се появи тук заедно със стражата; към момента на появата им в дома на Марк Иисус и единадесетте бяха вече далеч зад градските стени по своя път към лагера в Елеонската планина.

^{183:2.2 (1972.3)} Юда беше силно обезпокоен, че не успяха да заварят Иисус в дома на Марк в обществото на единадесет човека, само двама от които можеха да окажат въоръжена съпротива. Той случайно узна, че по обед, напускайки лагера, само Симон Петър и Симон Зилот бяха въоръжени с мечове; Юда се беше надявал да хванат Иисус, когато градът утихне и съпротивата ще бъде малко вероятна. Предателят се боеше, че ако изчака тяхното връщане в лагера, ще им се наложи да се натъкнат на повече от шестдесет предани ученици, и той също така знаеше, че в разпореждане на Симон Зилот има достатъчно оръжия.

Юда започваше все повече да нервничи, мислейки как единадесетте верни апостоли ще го прокълнат, и се боеше, че всички те ще се стремят да го унищожат. Него го отличаваше не само нелоялност; в дълбините на душата си той беше истински страхливец.

183:2.3 (1973.1) Като не откри Иисус в горната зала, Юда помоли началника на стражата да се върнат в храма. Към това време управителите започнаха да се събират в дома на първосвещеника, готвейки се да посрещнат Иисус, тъй като – съгласно техния договор с изменника – Иисус трябваше да бъде арестуван преди полунощ същия ден. Юда обясни на своите съратници, че не са успели да заварят Иисус в дома на Марк и че за неговия арест ще се наложи да отидат в Гетсимания. След това предателят заяви, че заедно с Иисус в лагера се намират повече от шестдесет предани последователи и че всички те са добре въоръжени. Юдейските управители напомниха на Юда, че Иисус винаги е проповядвал непротивене, но Юда им отговори, че не могат да разчитат на това, че всичките последователи на Иисус ще се подчинят на неговото учение. Той действително се боеше за своя живот и затова се осмели да помоли да му отделят отряд от четиридесет въоръжени войници. Доколкото в подчинение на юдейските власти нямаше такъв брой въоръжени хора, те веднага тръгнаха за крепостта Антония и помолиха командира на римския гарнизон да им отдели стража; но когато узна, че те се канят да арестуват Иисус, той категорично отказа да удовлетвори молбата им и изпрати при тях своя командир – така повече от час измина в ходене от един началник до друг. Накрая им се наложи да

отидат при самия Пилат, за да измолят разрешение да използват римски войници. Беше късно, когато стигнаха дома на Пилат, и по това време той вече се беше оттеглил в своите покои заедно с жена си. На Пилат не му се искаше да се намесва в това дело, още повече че неговата жена го молеше да не дава своето разрешение. Но доколкото при него се яви главата на еврейския Синедрион, лично ходатайствайки за съдействие, той сметна за благоразумно да удовлетвори тази молба, предполагайки, че той впоследствие ще може да поправи всяко зло, което те биха могли да извършат.

183:2.4 (1973.2) Затова, когато към единадесет и половина Юда излезе от храма, го съпровождаха повече от шестнадесет човека – храмова стража, римски войници и любопитни слуги на първосвещениците и управителите.

3. Арестът на Учителя

183:3.1 (1973.3) Когато тази група въоръжени войници и стража с факли и светилници започна да се приближава към градината, Юда се отдели на достатъчно разстояние от отряда, за да бъде готов бързо да опознае Иисус и за да могат тези, които дойдоха да го задържат, да могат лесно да го хванат, преди съратниците на Иисус да успеят да му се притекат на помощ. Имаше и още една причина, поради която Юда реши да изпревари враговете на Учителя: той разчиташе на това, че ще изглежда, сякаш е дошъл по-рано от войниците, и поради това апостолите и другите хора, събрали се около Иисус, ще си помислят, че неговата поява никак не е свързана с въоръжената стража, следваща го по петите. Юда даже се надяваше да представи нещата така,

сякаш той е бързал да ги предупреди за приближаващите се врагове, но неговият план беше разрушен от унищожителните думи, с които Иисус поздрави изменника. Макар че Учителят заговори с Юда любезно, той говореше с него като с предател.

183:3.2 (1973.4) Още щом Петър, Яков и Йоан с приблизително тридесет техни другари по лагер видяха как въоръженият отряд с факли се изкачва по гребена на хълма, те разбраха, че тези войници идват, за да арестуват Иисус, и се хвърлиха надолу към маслинената преса, където в лунната светлина стоеше самотният Учител. Отрядът войници се приближаваше от едната страна, тримата апостоли и техните съратници – от другата. Когато Юда излезе напред, за да заговори с Учителя, двете групи хора замряха; Учителят стоеше между тях, а Юда се готвеше да запечата на неговото чело целувката на предателя.

183:3.3 (1974.1) Изменникът се надяваше, че след като доведе стражите в Гетсимания, той просто ще покаже на войниците Иисус или в краен случай ще изпълни своето обещание – да го поздрави с целувка, след което бързо да се отдалечи. Юда страшно се боеше, че ще срещне тук всички апостоли и че те ще се нахвърлят върху него заради това, че той е посмял да предаде техния любим Учител. Но когато Иисус го поздрави като предател, той беше дотолкова смутен, че даже не се опита да избяга.

183:3.4 (1974.2) Иисус направи последен опит да спаси Юда от фактическия акт на предателство: още преди изменникът да може да дойде до него, той се отстрани и обръщайки се към крайния войн отляво, командира на римляните,

попита: “Кого търсите?” Командирът отговори: “Иисус Назарянин.” Иисус веднага се приближи към офицера и със спокойното величие на Бога на това творение каза: “Това съм аз.” Мнозина от членовете на въоръжения отряд бяха слушали как Иисус учи в храма, други знаеха за неговите чудеса; и когато те чуха как смело назова себе си, стоящите на първите редове неволно се дръпнаха назад. Те бяха поразени от това спокойно и величествено изявление. Затова на Юда не се наложи да осъществи своя предателски план. Учителят смело разкри себе си на своите врагове и те можаха да го хванат без помощта на Юда. Но на изменника беше нужно да предприеме нещо, за да оправдае своята поява с този въоръжен отряд – освен това той искаше да демонстрира изпълнението на своята част от предателската сделка с управителите на юдеите, за да бъде удостоен с голямо възнаграждение и почести, които, както той смяташе, щяха се посипят към него като награда за неговото обещание да им издаде Иисус.

183:3.5 (1974.3) Когато войниците се окопитиха от своето първоначално объркване, предизвикано от облика на Иисус и неговия необичаен глас, и когато апостолите и учениците започнаха да се приближават към него, Юда се приближи към Иисус и, целувайки го по челото, каза: “Здравей, Владико и Учителю!” И когато Юда прегърна своя Учител, Иисус каза: “Приятелю, нима ти е малко това! Защо с целувка предаваш Сина Човешки?”

183:3.6 (1974.4) Апостолите и учениците бяха буквално зашеметени от видяното. За миг всички замряха. След това Иисус, освобождавайки се от предателските обятия на

Юда, се приближи към стражата и войниците и отново попита: “Кого търсите?” И отново командирът отговори: “Иисус Назарянин.” Иисус отново отвърна: “Вече ви казах, че това съм аз. Затова, ако търсите мен, оставете останалите да вървят по своя път. Готов съм да тръгна с вас.”

183:3.7 (1974.5) Иисус беше готов да се върне в Йерусалим заедно със стражите, а командирът на римските войници изобщо не възрази против това, да позволи на тримата апостоли и техните съратници да си вървят с мир. Но преди да успеят да помръднат от мястото си, сириецът Малх, телохранител на първосвещеника, се приближи до Иисус и реши да му върже ръцете зад гърба, макар че командирът на римляните не беше издавал такава заповед. Когато Петър и неговите съратници видяха, че подлагат техния Учител на това безчестие, те повече не можеха да се сдържат. Изваждайки меча си, Петър заедно с другите се хвърли напред, за да удари Малх. Но още преди войниците да успеят да помогнат на слугата на първосвещеника, Иисус спря Петър с вдигане на ръка и сурово каза: “Петре, прибери меча си. Вдигналият меч от меч ще умре. Нима не разбираш, че волята на Отеца е аз да изпия тази чаша? Нима не разбираш, че и в този момент в мое разпореждане се намират над дванадесет легиона ангели и техните съюзници, които биха могли да ме освободят от ръцете на тази шепа хора?”

183:3.8 (1975.1) Макар че така Иисус спря физическата съпротива на своите последователи, това се оказа достатъчно, за да изплаши началника на стражата, който с помощта на

своите войници здраво хвана Иисус и бързо го върза. И докато те му вързваха ръцете с грубо въже, Иисус им каза: “Защо излязохте срещу мен с мечове и ножове, като че ли ще хващате разбойник? Аз всеки ден бях с вас в храма и открито учех народа и вие не се опитахте да ме хванете.”

^{183:3.9 (1975.2)} Когато Иисус го вързаха, началникът на стражата, опасявайки се, че последователите на Учителя ще се опитат да го спасят, заповяда да ги хванат; но войниците не бяха достатъчно бързи и чувайки заповедта на началника на стражата за техния арест, последователите на Иисус успяха да избягат назад в клисурата. През цялото това време Йоан Марк се криеше под съседния навес. Когато стражниците тръгнаха заедно с Иисус назад към Иерусалим, Йоан Марк се опита да се измъкне от своето укритие, за да догони бягащите апостоли и ученици. Но в момента, когато излизаше изпод навеса, един от последните войници, връщащи се след преследването на бягащите ученици, минаваше оттам и виждайки юношата в ленения хитон, го подгони и едва не го хвана. Фактически войникът догони Йоан и хвана хитона, но юношата хвърли одеждата и избяга гол, оставяйки войника с празен хитон в ръце. Йоан Марк се хвърли през глава към Давид Зеведеев на горната пътека. Той разказа на Давид за случилото се и те двамата побързаха към палатките, където спяха апостолите, и съобщиха на всичките осем за предателството и ареста на Учителя.

^{183:3.10 (1975.3)} Приблизително докато събудиха осемте апостоли, се върнаха и тези, които се скриха в клисурата, и всички се събраха край маслинената преса, за да обсъдят

по-нататъшните си действия. В това време Симон Петър и Йоан Зеведеев, скрили се зад маслинените дървета, вече тръгваха след тълпата войници, стражи и слуги, които водеха Иисус в Йерусалим като отявлен престъпник. Йоан вървеше редом с тълпата, но Петър ги следваше отдалеч. Изплъзвайки се от ръцете на войника, Йоан Марк си намери хитон в палатката на Симон Петър и Йоан Зеведеев. Досещайки се, че стражите ще отведат Иисус в дома на почетния първосвещеник Ханан, той се добра по обиколни пътища през маслинените градини и изпревари тълпата, скривайки се край вратата пред двореца на първосвещеника.

4. Съвещанието край маслинената преса

183:4.1 (1975.4) Оказвайки се разделен от Симон Петър и своя брат Йоан, Яков Зеведеев се присъедини към останалите апостоли и техните другари по лагер край маслинената преса, за да решат какво да правят във връзка с ареста на Учителя.

183:4.2 (1975.5) Андрей вече беше освободен от всяка отговорност за ръководството на групата на своите събратя-апостоли. Затова в течение на тази най-голяма за целия им живот криза той мълчеше. След кратко обсъждане Симон Зилот се изкачи на каменната стена на маслинената преса и, давайки страстна клетва за вяност към Учителя и делото на Царството, призова останалите апостоли и ученици незабавно да тръгнат след тълпата и да освободят Иисус. Повечето присъстващи бяха готови да последват неговия решителен призив, ако не беше съветът на Натанаил: още щом Симон замлъкна, той стана и им

обърна внимание, че Иисус много пъти им говореше за непротивене. Той също така им напомни и за това, че още вчера вечерта Иисус им повели да запазят живота си до това време, когато ще трябва да тръгнат на път за възвестяване на благата вест – Евангелието на Небесното царство. Натанаил беше подкрепен от Яков Зеведеев, който им разказа как Петър и другите последователи на Иисус са извадили мечовете, за да попречат на ареста на своя Учител, и как Иисус каза на Петър и останалите да приберат остриетата в ножниците. Матей и Филип също излязоха с речи, но събралите се стигнаха до определено решение, едва след като Тома им обърна внимание на съвета на Иисус, даден на Лазар – да не рискуват своя живот, и подчерта, че те нищо не могат да предприемат за спасяването на Учителя, доколкото той сам се отказва да позволи на своите съратници да го защитят и продължава да настоява на отказа от използване на божествените си сили за поразяване на враждебни му хора. Тома ги убеди да се разотидат поотделно. Беше решено, че Давид Зеведеев ще остане в лагера, който ще стане информационен център на групата и опорен пункт на куриерите. Към два и половина през нощта лагерът опустя; само Давид остана тук с трима-четирима куриери; останалите бяха изпратени за събиране на информация за местонахождението на Иисус и за това, какво се канят да направят с него.

183:4.3 (1976.1) Петима апостоли – Натанаил, Матей, Филип и близнаците – се криеха във Витания и Витфагия; Тома, Андрей, Яков и Симон Зилот се криеха в града. Симон

Петър и Йоан Зеведеев следваха тълпата, отиваща към дома на Ханан.

183:4.4 (1976.2) Скоро след разсъмване Симон Петър отново се оказа в гетсиманския лагер с целия си обезсърчен вид, изразявайки дълбоко отчаяние. Съпровождан от един от куриерите, Давид изпрати Петър при своя брат Андрей, който се намираше в дома на Никодим в Йерусалим.

183:4.5 (1976.3) Чак до завършването на екзекуцията на Иисус на кръста Йоан Зеведеев се намираше редом с него; именно той редовно осигуряваше на куриерите на Давид информацията, която те доставяха на Давид в гетсиманския лагер и която се предаваше на скрилите се апостоли и на семейството на Иисус.

183:4.6 (1976.4) Действително, пастирът е поразен и овцете са разпръснати! Макар че всички смътно съзнаваха, че Иисус ги предупреждаваше именно за тази ситуация, те бяха дотолкова потресени от внезапното изчезване на Учителя, че изгубиха способността да мислят нормално.

183:4.7 (1976.5) Скоро след разсъмване и веднага след като Петър беше изпратен при своя брат, Юда – братът на Иисус в плът, задъхвайки се, пристигна в лагера пръв от своето семейство, но можа да узнае само, че Учителят е вече арестуван. Затова той спешно се отправи назад към йерихонския път, за да разкаже за това на своята майка, братя и сестри. Чрез Юда Давид Зеведеев предаде на семейството на Иисус да се съберат в дома на Марта и Мария във Витания и да чакат известията, които редовно ще постъпват към тях чрез куриерите.

^{183:4.8 (1976.6)} Такова беше положението на апостолите, най-близките ученици и земното семейство на Иисус, в течение на втората половина от нощта в четвъртък и ранната сутрин в петък. Всички тези групи и отделни хора бяха свързани един с друг от куриерската служба, която Давид Зеведеев продължаваше да ръководи от своя център в гетсиманския лагер.

5. На път към двореца на първосвещеника

^{183:5.1 (1977.1)} Преди да отидат с Иисус в града, началникът на храмовата стража и командирът на отряда войници заспориха помежду си къде да отведат Учителя. Началникът на храмовата стража заповяда да го доставят при Каяфа, на действащия първосвещеник. Командирът на римските войници се разпорежи да отведат Иисус в двореца на Ханан – бившия първосвещеник и тъст на Каяфа. Той постъпи така, защото по всички въпроси, имащи отношение към съблюдаването на еврейските духовни закони, римляните обикновено се обръщаха непосредствено към Ханан. Заповедта на римския командир беше изпълнена; Иисус беше отведен при Ханан за предварителен разпит.

^{183:5.2 (1977.2)} Юда вървеше редом с командирите и слушаше всичко, за което те си говореха, но не вземаше участие в спора, тъй като нито еврейският началник, нито римският офицер се отпуснаха дотолкова, че да разговарят с предателя – дотолкова го презираха.

^{183:5.3 (1977.3)} Приблизително по това време Йоан Зеведеев, спомняйки си за инструкциите на Учителя през цялото

време да бъдат наблизо, побърза да се приближи до Иисус, който вървеше между двамата командири. Виждайки, че Йоан се изравни с тях, началникът на храмовата стража каза на своя помощник: “Вземете го и го вържете. Той е един от последователите на този тип.” Но когато командирът на римляните чу това, той се обърна и виждайки Йоан, заповяда апостолът да се приближи към него и никой да не го пипа. След това римският командир каза на еврейския началник: “Този човек не е нито предател, нито страхливец. Аз го видях в градината и той не извади меч, за да ни окаже съпротива. На него му стигна мъжество да не се крие и да остане със своя Учител и нито един човек няма право да вдигне над него ръка. Римският закон позволява на минимум още един затворник да бъде заедно с него на съда и никой да не смее да пречи на този човек да остане със своя Учител, затворника.” И като чу това, Юда беше толкова засрамен и оскърбен, че изостана от тълпата и стигна до двореца на Ханан сам.

183:5.4 (1977.4) С това се обяснява защо на Йоан Зеведеев беше позволено да остане редом с Иисус в продължение на всички мъчителни изпитания тази нощ и на следващия ден. Юдеите се страхуваха да кажат нещо на Йоан или да му досаждат по какъвто и да е начин, доколкото той притежаваше статут, сходен със статута на римски съветник, назначен да служи като наблюдател над съдопроизводството в юдейския духовен съд. Привилегированото положение на Йоан стана още по-сигурно, когато – предавайки Иисус на началника на храмовата стража при вратите на двореца на Ханан – римлянинът, обръщайки се към своя помощник, каза:

“Върви заедно със затворника и гледай тези евреи да не го убият без съгласието на Пилат. Гледай да не се разправят с него без съд и се погрижи на неговия приятел, галилееца, да му се позволи да бъде редом и да наблюдава всичко, което става.” Затова Йоан получи възможност да остане редом с Иисус до самата му смърт на кръста, макар че останалите десет апостоли бяха принудени да се скрият. Йоан действаше под защитата на Рим и юдеите решиха да вдигнат над него ръка едва след смъртта на Учителя.

^{183:5.5 (1977.5)} В течение на целия път до двореца на Ханан Иисус мълчеше. От момента на ареста до появата пред Ханан Синът Човешки не произнесе нито дума.

Документ 184. Съдебното заседание на Синедриона

^{184:0.1 (1978.1)} ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ на Ханан дадоха тайни указания на командира на римските войници да доведат Иисус при него в двореца веднага след ареста. Бившият първосвещеник се стремеше да запази своя престиж на духовен глава сред всички евреи. Задържайки Иисус при себе си в своя дом няколко часа, той преследваше друга цел: за да може съдебното заседание на Синедриона да бъде свикано, съблюдавайки Мойсеевите закони, трябваше да мине повече време. Беше противозаконно да се събира трибуналет преди утрешното жертвоприношение в храма, което се извършваше около три часа сутринта.

^{184:0.2 (1978.2)} Ханан знаеше, че членовете на трибунала се намират в дома на неговия зет Каяфа. Към полунощ в дома

на първосвещеника се събраха около тридесет члена на Синедриона, за да бъдат готови за съдебно дознание, когато доведат Иисус при тях. Дойдоха само тези членове на трибунала, които бяха решителни и открити противници на Иисус и неговото учение, защото за заседание на трибунала бяха достатъчно две трети от членовете на Синедриона.

184:0.3 (1978.3) Иисус прекара около три часа в двореца на Ханан на Елеонската планина недалеч от Гетсиманската градина, където го арестуваха. Йоан Зеведеев беше свободен и се намираше в безопасност в двореца на Ханан не само благодарение на заповедта на римския командир, но и затова, защото той и неговият брат Яков бяха добре познати на старшите слуги – те много пъти бяха били в двореца, тъй като бившият първосвещеник беше далечен роднина на тяхната майка Саломия.

1. Разпитът при Ханан

184:1.1 (1978.4) Ханан, забогатял от доходите от храма, тъст на действащия първосвещеник и поддържащ добри отношения с римските власти, беше действително най-влиятелната фигура сред цялото еврейство. Той беше привидно ласкав и политически интригант и заговорник и желаше съдбата на Иисус да се решава под негово ръководство; боеше се да повери изцяло такова важно дело на своя безцеремонен и агресивен зет. Ханан искаше да се убеди, че съдът над Учителя ще се контролира от садукеите: той се опасяваше от възможните симпатии на някои фарисеи, още повече че практически всички членове

на Синедриона, застанали на страната на Иисус, бяха фарисеи.

184:1.2 (1978.5) Изминаха няколко години, откакто Ханан за последен път видя Иисус в своя дом, когато, идвайки му на гости, Учителят веднага си отиде, почувствал хладната и резервирана атмосфера. Ханан се надяваше, че ще може да се възползва от това предишно запознанство и да се опита да уговори Иисус да се откаже от своите изказвания и да напусне Палестина. На него не му се искаше да участва в преднамереното убийство на невинен човек и той предполагаше, че Иисус по-скоро ще се съгласи да напусне страната, отколкото да се раздели с живота си. Но като видя мъжествения и непреклонен галилеец, Ханан веднага разбра, че такива предложения бяха безполезни. Иисус изглеждаше още по-величествен и невъзмутим, отколкото го помнеше Ханан.

184:1.3 (1979.1) Когато Иисус беше по-млад, Ханан проявяваше към него огромен интерес. Но неотдавнашното изгонване от Иисус на сарафите и другите търговци в храма постави под заплаха доходите на бившия първосвещеник. Тази постъпка пробуди в него много повече враждебност, отколкото ученията на Иисус.

184:1.4 (1979.2) Ханан влезе в своята просторна зала за аудиенции, седна в голямо кресло и заповяда да доведат Иисус. В течение на минута той мълчаливо разглеждаше Учителя, след което каза: “Ти разбираш, че е необходимо нещо да се предприеме относно твоето учение, тъй като смущаваш спокойствието и порядъка в страната.” Ханан въпросително погледна Иисус; Учителят го погледна

право в очите, но нищо не отговори. Ханан продължаваше: “Как се наричат останалите ти ученици покрай Симон Зилот, подстрекателя?” Иисус отново го погледна, но не отговори.

184:1.5 (1979.3) Отказът на Иисус да отговаря дотолкова засегна Ханан, че той попита: “Нима не те вълнува какво ще бъде моето отношение към теб – дружеско или не? Нима ти е безразлично, че е в моята власт да повлияя върху изхода на твоя предстоящ съд?” Като чу това, Иисус каза: “Ханан, знаеш, че ти не би имал никаква власт над мен, ако моят Отец не беше позволил това. Някои се готвят да унищожат Сина Човешки поради своето невежество; те не знаят какво правят, но ти, приятелю, знаеш какво правиш. Как можеш да отхвърляш светлината Божия?”

184:1.6 (1979.4) Любезният тон на Иисус много озадачи Ханан. Но той реши за себе си, че Иисус трябва да напусне Палестина или да умре; затова събра кураж и попита: “На какво именно се опитваш да учиш народа? За кого се представяш?” Иисус отговори: “Ти прекрасно знаеш, че аз открито се обръщам към света. Учех в синагогите и много пъти учех в храма, където ме слушаха всички юдеи и мнозина езичници. Аз нищо не скрих; защо ме питаш за моето учение? Защо не поканиш онези, които ме слушаха, и не попиташ тях? Целият Йерусалим знае какво говорих, даже ако ти сам не си слушал тези учения.” Но още преди Ханан да може да отговори, старшият слуга, стоящ редом, удари Иисус с ръка по бузата, казвайки: “Как смееш да отговаряш така на първосвещеника?” Ханан не изказа порицание на своя слуга, но Иисус се обърна към него с

думите: “Приятелю мой, ако аз съм казал нещо, което не е така, докажи, че не е така, но ако съм казал истината, то защо ме удари?”

184:1.7 (1979.5) Макар че Ханан съжаляваше за това, че неговият слуга удари Иисус, той беше твърде горд да обръща внимание на това. В смущението си той отиде в съседната стая и почти за един час остави Иисус насаме със семейството си и дворцовата стража.

184:1.8 (1979.6) Връщайки се, той се приближи към Учителя и каза: “Твърдиш ли, че си Месията, избавителят на Израил?” Иисус отвърна: “Ханан, ти ме познаваш от времето на моята младост. Знаеш, че аз претендирам само за това, което е определено от моя Отец, и че бях изпратен при всички хора — не само при юдеите, но и при езичниците.” Тогава Ханан каза: “Съобщиха ми, че си твърдял, че си Месия, вярно ли е това?” Иисус погледна Ханан, но отговори само: “Това го казваш ти.”

184:1.9 (1980.1) Приблизително по това време от двореца на Каяфа пристигнаха куриери, за да узнаят кога Иисус ще застане пред трибунала, и доколкото приближаваше разсъмване, Ханан реши, че е най-добре да го изпрати вързан, под конвоя на дворцовата стража, при Каяфа. Скоро и той самият ги последва.

2. Петър в двора

184:2.1 (1980.2) Когато отрядът стражи и войници се приближаваше към двореца на Ханан, Йоан Зеведеев вървеше редом с командира на римските войници. Юда

изостана, а Симон Петър се намираше далеч отзад. След като Йоан влезе заедно с Иисус и стражите, Юда се приближи до вратите, но виждайки Иисус и Йоан, се отправи към дома на Каяфа, където, както той знаеше, щеше да се състои истинският съд над Учителя. Скоро след заминаването на Юда тук пристигна Симон Петър; Йоан го видя да стои при вратите, преди Иисус да бъде въведен в двореца. Портиерката, отваряща вратата, познаваше Йоан и когато той я помоли да пусне Петър, тя охотно се съгласи.

184:2.2 (1980.3) Влизайки в двора, Петър се отправи към горящите въглени, опитвайки се да се сгрее, защото нощта беше хладна. Чувстваше пълната неуместност на своето пребиваване тук, сред враговете на Иисус, и той действително се намираше не на своето място. Учителят не му беше казвал да бъде редом с него, както беше казал на Йоан. Петър трябваше да остане заедно с останалите апостоли, които бяха специално предупредени да не излагат своя живот на опасност в периода на съда и разпятието на своя Учител.

184:2.3 (1980.4) Преди да стигне до вратите на двореца, Петър изхвърли меч си, така че влезе в двора на Ханан невъоръжен. Неговият разум се намираше в състояние на крайно смущение; той едва осъзнаваше факта на ареста на Иисус. Петър беше неспособен да схване реалността на ситуацията – обстоятелството, че се намира в двора на Ханан, грейки се заедно със слугите на първосвещеника. На него му се искаше да узнае какво правят другите апостоли и размишлявайки над това, как са пуснали Йоан

в двореца, Петър реши, че Йоан е познат със слугите, след като той беше помолил портиерката да го пусне.

184:2.4 (1980.5) Скоро след като портиерката пусна Петър и докато той се грееше край огъня, тя дойде при него и с недобър тон се осведоми: “Нима ти не си един от учениците на този човек?” Петър не трябваше да се учудва, че го познаха, защото именно Йоан помоли девойката да му позволи да премине през вратата на двореца. Но неговите нерви бяха напрегнати дотолкова, че бидейки опознат като ученик, той изгуби душевното си равновесие и с единствената мисъл, господстваща в неговото съзнание – мисълта да запази живота си – ѝ отговори: “Не.” Почти веднага един слуга дойде при Петър и попита: “Нима не те видях в градината при ареста на този тип? Нима не си един от неговите последователи?” Сега Петър вече беше разтревожен не на шега. Той не знаеше как да се спаси от своите обвинители; затова яростно отричайки някаква връзка с Иисус, той каза: “Не познавам този човек и не принадлежа към неговите последователи.”

184:2.5 (1980.6) Тук портиерката отведе Петър встрани и каза: “Аз съм сигурна, че ти си един от учениците на Иисус, не само затова, защото един от неговите последователи ме помоли да те пусна на двора, но и затова, защото моята сестра те е видяла в храма заедно с този човек. Защо отричаш това?” Изслушвайки тези обвинения, Петър заяви на девойката, че въобще никога не е познавал Иисус, и съпровождайки своите думи с многобройни ругатни и проклетия, отново повтори: “Аз не съм последовател на този човек, даже не го познавам, никога не съм чувал за него.”

184:2.6 (1980.7) [Paragraph Missing]

184:2.7 (1981.1) Петър се отдалечи от огъня и известно време бродеше по двора. Щеше да се радва, ако може да избяга, но се боеше да не привлече към себе си вниманието. Замръзвайки, той пак се върна при огъня и един от мъжете, стоящ редом с него, каза: “Ти със сигурност си един от неговите ученици. Този Иисус е галилеец, а твоята реч те издава, защото ти също говориш като галилеец.” И отново Петър отрече каквато и да било връзка със своя Учител.

184:2.8 (1981.2) Дълбоко объркан, Петър се стремеше да се избави от своите обвинители, като се отдалечи от огъня и остана сам в празния портал. Прекарвайки в уединение повече от час, той случайно се натъкна на портиерката и нейната сестра, които отново започнаха да го дразнят, обвинявайки го, че е последовател на Иисус. И отново той отрече тези обвинения. Още не беше успял за пореден път да отрече каквато и да било връзка с Иисус, когато пропя петелът и Петър си спомни за какво го предупреждаваше Учителят по-рано същата нощ. Петър стоеше смазан от чувство на вина, с тежест на сърцето. И тук вратата се отвори и стражите отведоха край него Иисус, когото водеха към Каяфа. Като се изравни с Петър, в светлината на факлите, Учителят забеляза на лицето на своя в миналото самонадеян и храбър апостол израз на отчаяние и като се обърна, той погледна Петър. До самата си смърт Петър помнеше този поглед, събрал в себе си такава жалост и любов, каквато смъртен човек още никога не беше виждал на лицето на Учителя.

184:2.9 (1981.3) След като Иисус и стражите излязоха от вратата, Петър ги последва, но скоро спря. Той не можеше да върви по-нататък. Седна отстрани на пътя и горчиво заплака. Изплаквайки своето отчаяние, той тръгна назад, към лагера, с надеждата да намери своя брат Андрей. Добирайки се до лагера, намери там само Давид Зеведеев, който изпрати заедно с него куриер, за да го упъти в Йерусалим, където се криеше неговият брат.

184:2.10 (1981.4) Всички тези събития станаха с Петър в двора на Ханан на Елеонската планина. Той не съпроводи Иисус до двореца на първосвещеника Каяфа. Пеенето на петела, накарало Петър да осъзнае, че няколко пъти се е отрекъл от своя Учител, показва, че всичко това ставаше отвъд пределите на Йерусалим, защото законът забраняваше да се държат домашни птици в пределите на града.

184:2.11 (1981.5) Докато пеенето на петела не накара Петър да се осъзнае, той, крачейки напред и назад в покрития вход, размишляваше само за едно: колко ловко се е отклонил от повдигнатите от слугите обвинения и как успя да прекрати техните опити да открият връзка между него и Иисус. В това време мислеше само за това, че тези хора нямаха никакво морално или законно право да го разпитват, и той действително поздрави себе си с това, по какъв начин успя, както той смяташе, да избегне опознаване и евентуално арест и хвърляне в затвора. Само кукуригането на петела накара Петър да осъзнае, че се е отрекъл от своя Учител. Само погледът на Иисус го накара да разбере, че той се е оказал недостоеен за избраното положение на посланик на Царството.

184:2.12 (1981.6) Направил първата крачка по пътя на компромис и най-слабото съпротивление, Петър видя само една възможност – да следва избраната линия на поведение. Само великият и благороден характер е способен, допускайки грешка, да се обърне назад и да я поправи. Когато човекът застане на пътя на заблудението, твърде често собственият му разум се опитва да оправдае продължаващото движение по този път.

184:2.13 (1982.1) Петър никога не повярва напълно, че може да му бъде простено, докато не се срещна със своя Учител след възкресението му и не видя, че той беше приет точно така, както и преди събитията от тази трагична нощ на отречението.

3. Съдебното заседание на Синедриона

184:3.1 (1982.2) Около три и половина сутринта в петък първосвещеникът Каяфа поиска от следствената комисия на Синедриона тишина и заповяда да доведат Иисус за официален съд. В трите предишни случая Синедрионът с абсолютно мнозинство на гласовете беше осъждал Иисус на смърт, стигайки до извода, че той заслужава смърт по неофициалното обвинение в нарушаване на закона, богохулство и презрение към традициите на отците на Израил.

184:3.2 (1982.3) Това заседание на Синедриона беше свикано в нарушение на изискванията на закона не на обичайното място в двореца, в залата от дялан камък. При този случай в двореца на първосвещеника беше събрана специална следствена комисия, състояща се от тридесетте членове на

Синедриона. Йоан Зеведеев присъстваше тук в течение на целия този така наречен съд.

184:3.3 (1982.4) О, как тези висши свещеници, книжници, садукееи и някои фарисеи се утешаваха с това, че Иисус, заплашващ тяхното положение и отправящ предизвикателство към тяхната власт, се намира сега в техни ръце! И те бяха изпълнени с решимост да отмъстят, за да не може той вече никога да се измъкне оттук жив.

184:3.4 (1982.5) Обикновено ако извършено от човек престъпление изискваше смъртно наказание, евреите провеждаха съдебно разследване с голямо внимание и представяха изчерпателни гаранции за безпристрастен избор на свидетели и справедлив съд. В дадения случай Каяфа беше по-скоро прокурор, отколкото непредубеден съдия.

184:3.5 (1982.6) Иисус застана пред този трибунал облечен в своите обичайни дрехи и с вързани зад гърба ръце. Всички членове на трибунала бяха поразени и донякъде смутени от неговия величествен вид. Никога досега не им се беше налагало да гледат в лицето такъв затворник и да виждат такова самообладание в човека, който застана пред съда, решаващ неговия живот.

184:3.6 (1982.7) Според юдейския закон минимум двама свидетели трябваше да дадат еднакви показания по един и същи въпрос преди на затворника да му бъде предявено обвинение. Юда не можеше да бъде използван като свидетел против Иисус поради това, че законът категорично забраняваше да се използват показанията на

предател. Повече от двадесет лъжесвидетели пристигнаха тук, за да свидетелстват против Иисус, но техните показания бяха дотолкова объркани и така явно изфабрикувани, че самите членове на Синедриона изгаряха от срам заради този спектакъл. Иисус стоеше, милосърдно вирайки се в тези лъжесвидетели, и дори само изражението на лицето му лишаваше тези лъжци от самообладание. В течение на всички тези лъжливи показания Учителят не пророни нито дума. Той нищо не отговори на техните лъжливи обвинения.

184:3.7 (1982.8) Първият път, когато двама от свидетелите стигнаха поне до подобие на съгласие, беше, когато двама мъже свидетелстваха, че са чули как в хода на една от проповедите си в храма Иисус е казал, че “ще разруши този ръкотворен храм и за три дни ще построи друг, неръкотворен”. Това не беше точно онова, което каза Иисус, още повече че произнасяйки цитираните тук думи, Иисус показваше своето собствено тяло.

184:3.8 (1982.9) Макар че първосвещеникът му извика: “Защо не отговаряш нищо на техните обвинения?” – Иисус мълчеше. Той пазеше мълчание, докато даваха показания всички лъжесвидетели. Думите на тези клеветници бяха толкова пропити с ненавист, фанатизъм и нагли преувеличения, че техните показания се разпадаха поради своята собствена обърканост. Най-доброто опровержение на техните лъжливи обвинения беше невъзмутимото и величествено мълчание на Учителя.

184:3.9 (1983.1) Скоро след като лъжесвидетелите започнаха да дават показания, пристигна Ханан и зае своето място

редом с Каяфа. Сега той стана и заяви, че заплахата Иисус да разруши храма е достатъчна за повдигането срещу него на три обвинения:

184:3.10 (1983.2) 1. Той е опасен мошеник; внушава на народа невъзможното и изобщо заблуждава хората.

184:3.11 (1983.3) 2. Той е революционен фанатик; пропагандира насилственото посегателство над свещения храм – иначе как би могъл да го разруши?

184:3.12 (1983.4) 3. Той учи на магии, доколкото обещава да построи нов храм, при това неръкотворен.

184:3.13 (1983.5) Пълният състав на Синедриона вече беше решил, че Иисус е виновен в наказуеми със смърт нарушения на юдейските закони, но сега те бяха по-загрижени за повдигането на такива обвинения против неговите действия и учения, които биха позволили на Пилат да даде на техния затворник смъртна присъда. Те знаеха, че трябва да получат съгласието на римския управител, преди Иисус да може да бъде екзекутиран законно. Ханан възнамеряваше да води своя линия, опитвайки се да представи Иисус като учител, твърде опасен, за да може да бъде оставен на свобода.

184:3.14 (1983.6) Но Каяфа не можеше повече да гледа Учителя, който стоеше пред него, запазвайки абсолютно спокойствие, и продължаваше да мълчи. Той реши, че знае като минимум един начин да накара арестувания да заговори. Затова подскочи към Иисус и като тикна обвиняващо пръст пред лицето на Учителя, каза:

“Заклевам те в името на живия Бог, кажи ни, ти ли си Избавителят, Божият Син?” Иисус отвърна на Каяфа: “Да, скоро аз ще отида при Отеца и Синът Човешки ще бъде облечен със сила и ще властва над небесното войнство.”

184:3.15 (1983.7) Като чу тези думи, първосвещеникът изпадна в ярост и като разкъса горните си дрехи, възкликна: “Какви свидетели още са нужни! Вие чухте богохулството на този човек. Какво предполагате сега – какво следва да се направи с този нарушител на закона и богохулник?” И всички те отговориха в един глас: “Той заслужава смърт; нека бъде разпънат!”

184:3.16 (1983.8) Иисус не прояви никакъв интерес към въпросите на Ханан или членовете на Синедриона, с изключение на този единствен въпрос за неговата посвещенческа мисия. Когато го попитаха дали е Син Божий, той веднага и недвусмислено даде утвърдителен отговор.

184:3.17 (1983.9) Ханан искаше съдът да продължава и бяха предявени конкретни обвинения по повод отношението на Иисус към римския закон и римските власти за последващото представяне пред Пилат. Членовете на Синедриона искаха по-скоро да завършат с тези въпроси, не само защото това беше денят за приготвянето за Пасхата, когато всяка светска работа следваше да завърши до обед, но и затова, защото във всеки момент Пилат можеше да тръгне обратно към римската столица на Юдея, Кесария, тъй като той пристигна в Йерусалим само за празнуването на Пасхата.

184:3.18 (1983.10) Но Ханан не успя да запази контрола над трибунала в свои ръце. Когато Иисус толкова неочаквано отговори на въпроса на Каяфа, първосвещеникът излезе напред и го удари с ръка по лицето. Ханан беше наистина зашеметен, като видя как останалите членове на трибунала, хвърляйки се напред, заплюват Иисус в лицето и много от тях му нанасят подигравателно плесници. Така в четири и половина сутринта в атмосфера на безредие и нечуван безпорядък завърши първото заседание на Синедриона, посветено на съда над Иисус.

184:3.19 (1984.1) Тридесет предубедени и заслепени от традициите лъжесъдии заедно със своите лъжесвидетели се осмеляват да съдят праведния Създател на вселената. Обвинителите се горещят, тях ги изкарва от търпение величественото мълчание и възвишеното самообладание на този Богочовек. Неговото безмълвие вселява ужас, то е непоносимо; неговата реч е безстрашна и предизвикателна. Той е безразличен към техните заплахи; него не го плашат техните нападки. Хората предават на съд Бога, но Той продължава да обича тези хора и би ги спасил, ако можеше.

4. Часът на унижения

184:4.1 (1984.2) Съгласно юдейския закон за произнасянето на смъртна присъда трябваше да се проведат две заседания на съда. Второто заседание трябваше да се състои на следващия ден след първото, а времето между заседанията членовете на трибунала трябваше да посветят на пост и скърби. Но тези хора не можеха да чакат следващия ден, за да потвърдят своето решение, че Иисус трябва да умре. Те

изчакаха само час. В това време Иисус беше оставен в залата за разпити под надзора на храмовите стражи, които заедно със слугите на първосвещеника се забавляваха с това, че подлагаха Сина Човешки на всевъзможни оскърбления. Те издевателстваха над него, плюеха го и жестоко го биеха. Те го удряха по лицето с жилава пръчка, а след това казваха: “Пророкувай, Избавителю, кой те удари?” И така продължаваха в течение на целия час, ругаейки и издевателствайки над този неокзващ съпротива галилеец.

184:4.2 (1984.3) Целия този трагичен час на страдания и подигравателни разпити, устроени от безсърдечните стражи и слуги, Йоан Зеведеев, обзет от ужас, прекара сам в съседната стая. Когато започнаха тези оскърбления, Иисус, кимвайки с глава, даде знак на Йоан да си отиде. Учителят прекрасно разбираше, че ако позволи на апостола да остане в стаята и да стане свидетел на тези издевателства, възмущението на Йоан може да се пробуди с такава сила, че да доведе до изблик на протест и негодувание, и вероятно това щеше му струва живота.

184:4.3 (1984.4) В течение на целия този ужасен час Иисус не пророни нито дума. За неговата мека и чувствителна човешка душа, съединена с личната връзка с Бога на цялата тази вселена, нямаше по-горчива глътка от чашата на униженията, отколкото този ужасен час на произвол на невежите и жестоки стражи и слуги, които подтикна към оскърбления примерът, даден от членовете на така наричания трибунал на Синедриона.

184:4.4 (1984.5) Човешкото сърце е неспособно даже да си представи как потръпна от негодувание цялата обширна вселена, когато небесните разумни същества станаха свидетели на гледката на техния любим Властелин, подчиняващ се на волята на невежите и заблудени създания, потопили се в затъмнената от грях сфера – злощастната Урантия.

184:4.5 (1984.6) Що за животно се крие в човека, заставлящо го да изпитва потребност от оскърбления и физически нападки над това, което не може да обхване с духа и което е неспособен да постигне с разума? В полуцивилизования човек и досега се таи порочната жестокост, която се стреми да се излее над тези, които го превъзхождат по мъдрост и духовност. Вижте злонамерената грубост и жестока свирепост на тези привидно цивилизовани хора, явно получаващи животинско удовлетворение от физическите нападки срещу неоказващия съпротива Син Човешки. Когато тези оскърбления, злобни насмешки и удари се сипеха над Иисус, той не се съпротивляваше, но не беше беззащитен. Иисус беше сломен – той не се бореше само в материален смисъл.

184:4.6 (1985.1) Настанаха мигове на най-голямата победа на Учителя за целия му дълъг и богат на събития път на Създател, Вседържител и Спасител в огромната, широко разстлана вселена. Изчерпвайки живота, преживян в разкриването на Бога пред човека, Иисус пристъпи към осъществяването на новото, безпрецедентно разкриване на човека пред Бога. Сега Иисус разкрива в света окончателната победа над всички страхове, присъщи на

личната изолация на създанията. Синът Човешки изцяло е осъзнал себе си като Син Божий. Иисус без колебание заявява, че той и Отецът са едно; и въз основа на факта и истината, съдържащи се в този висш божествен опит, той призовава всеки вярващ в Царството да стане едно с него, както той е единен с Отеца. Така в религията на Иисус жив опит става верният и надежден метод, с помощта на който духовно изолираните и космически самотни земни смъртни придобиват възможността да избегнат изолацията на личността с всички нейни последствия – страха и произтичащото от него чувство за безпомощност. В братските реалности на Царството небесно синовете Божии във вярата придобиват окончателно освобождение от изолацията на своя “аз” – изолация както индивидуална, така и планетарна. Позналият Бога вярващ все повече ще познава възторга и величието на духовната съпричастност в мащабите на вселената – небесното гражданство в съчетание с вечното осъзнаване на божественото предназначение, което се заключава в постигането на съвършенство.

5. Второто заседание на Трибунала

184:5.1 (1985.2) В пет и половина започна второто заседания на трибунала и Иисус го отведоха в съседната стая, където го чакаше Йоан. Тук Учителят се намираше под надзора на римския войник и храмовите стражи. В това време трибуналет пристъпи към формулирането на обвиненията, които следваше да бъдат представени на Пилат. Ханан разясни на присъстващите, че обвиненията в богохулство няма да имат никакво значение за Пилат. Юда

присъстваше на второто заседание на трибунала, но не даваше показания.

184:5.2 (1985.3) Това второ заседание продължи само половин час и когато те прекратиха слушането, за да отидат при Пилат, тяхното обвинение, изискващо смъртно наказание за Иисус, се състоеше от три пункта:

184:5.3 (1985.4) 1. Той развращава еврейския народ; лъже хората и ги подстрекава към метеж.

184:5.4 (1985.5) 2. Той учи хората да отказват заплащане на данък на кесаря.

184:5.5 (1985.6) 3. Той твърди, че е цар и основател на религия от нов тип, с това подстрекавайки измяна на императора.

184:5.6 (1985.7) Цялата тази процедура беше в нарушение на всички правила и юдейски закони. Съдът не намери и двама свидетели, които да се съгласят един с друг поне по един въпрос, с изключение на тези, които дадоха показания относно изявлението на Иисус за разрушаването на храма и възстановяването му за три дни. Но даже и по този въпрос нито един свидетел не говори в защита на обвиняемия и Иисус не го помолиха да обясни какво е искал да каже с това.

184:5.7 (1985.8) Единственият въпрос, по който трибуналят можа да проведе последователно съдене, беше богохулството, но и това би се основавало изцяло на собствените показания на Иисус. Даже по обвинението в богохулство

не беше проведено официалното гласуване, необходимо за произнасяне на смъртна присъда.

184:5.8 (1985.9) И сега те си позволиха да формулират три обвинения, с които им предстоеше да отидат при Пилат, без да изслушат нито един свидетел и след като взеха решение в отсъствието на обвиняемия. След това трима фарисеи напуснаха залата на съда; те се домогваха до смъртта на Иисус, но не желяеха да произнасят срещу него обвинения в отсъствието на свидетелите и обвиняемия.

184:5.9 (1986.1) Иисус повече не се яви пред Синедриона. Те не желяеха отново да го гледат в очите и да съдят неговия невинен живот. Иисус не знаеше (като човек) за тези официални обвинения, докато не ги чу от устата на Пилат.

184:5.10 (1986.2) По времето на второто заседание на трибунала, когато Иисус беше в стаята с Йоан и стражите – няколко жени, служещи в двореца на първосвещеника, дойдоха заедно със своите приятелки да погледнат странния затворник и една от тях попита: “Ти ли си Месията, Синът Божий?” Иисус отговори: “Ако ви кажа, няма да ми повярвате; а ако ви попитам, няма да отговорите.”

184:5.11 (1986.3) В шест часа сутринта Иисус го изведоха от дома на Каяфа, за да го отведат при Пилат за потвърждаване на смъртната присъда, толкова несправедливо и незаконно произнесена от Синедриона.

Документ 185. Съдът на Пилат

185:0.1 (1987.1) МАЛКО след шест часа сутринта в петък, 7 април 30 г. от н.е., Иисус го доведоха при Пилат – римския

прокурор на Юдея, Самария и Идумея, който се подчинява непосредствено на легата на Сирия. Храмовата стража отведе Учителя при римския управител вързан, съпровождан от приблизително петдесет обвинители, включвайки членовете на Синедриона (основно садукеи), Юда Искарот и първосвещеника Каяфа, както и апостол Йоан. Ханан не беше сред тях.

185:0.2 (1987.2) Пилат беше вече на крак, готов за приема на ранните посетители, тъй като тези, които предишната вечер си бяха осигурили неговото съгласие за използване на римските войници за ареста на Сина Човешки, му бяха съобщили, че ще доведат Иисус рано сутринта. Беше решено, че съдът ще се състои пред преторията, пристроена към крепостта Антония, където Пилат и неговата жена отсядаха при посещенията си в Йерусалим.

185:0.3 (1987.3) Макар че Пилат проведе значителна част от разпита на подсъдимия в залите на преторията, публичното дознание се провеждаше извън стъпалата, които водеха към главния вход. Това беше отстъпка на юдеите: в този ден от приготовленията за Пасхата те се отказваха да влизат в езическите здания, където, както те се опасяваха, можеше да се използва закваска. Такова поведение не само би ги осквернило и не само не би позволило да участват в следобедното празненство на благодарността, но и би ги заставило да извършат очистителните обреди след залез слънце, преди да имат правото да споделят пасхалната трапеза.

185:0.4 (1987.4) Макар че тези юдеи никак не ги смущаваше, че целта на техните заговори беше узаконеното убийство на

Иисус, те продължаваха педантично да съблюдават всичко, което се отнасяше до ритуалната чистота и установените традиции. И тези евреи не бяха единствените, които не можеха да видят висшите свещени задължения от божествен характер, педантично отделяйки внимание на това, което има нищожно значение за благополучието на човека както във времето, така и във вечността.

1. Понтий Пилат

185:1.1 (1987.5) Ако Понтий Пилат не беше достатъчно добър владетел пред умелите управители на малките провинции, Тиберий едва ли би му позволил в течение на десет години да запази за себе си длъжността на прокуратор на Юдея. Макар че беше доста добър администратор, той беше морален страхливец. Бидейки ограничен човек, той не можа да разбере характера на своята задача като управител на евреите. Не можа да осъзнае, че юдеите притежават *истинска* религия – вяра, за която са готови да приемат смъртта, и че милион хора, разхвърляни по всички ъгълчета на империята, гледат на Йерусалим като на светиня на своята вяра и смятат Синедриона за най-висшия земен съд.

185:1.2 (1988.1) Пилат не обичаше евреите и тази дълбоко вкоренена ненавист беше започнала да се проявява отдавна. От всички римски провинции нито една не му беше така трудно да управлява, както Юдея. Пилат никога истински не разбра проблема, свързан с управлението на евреите, и затова още в самото начало на своето управление допусна цял ред погубващи и фактически

съдбовни грешки. Именно тези грешки дадоха на евреите такава власт над него. Ако те се стремяха да повлияят на неговите решения, беше достатъчно да заплашат с въстание и Пилат бързо капитулираше. Тази явна нерешителност на прокуратора или отсъствието на морална смелост се обясняваше на първо място с няколко минали сблъсъци с юдеите, както и с това, че във всеки от тези случаи той търпеше поражение. Евреите знаеха, че Пилат се страхува от тях и се бои да не падне в очите на Тиберий, и те неведнъж използваха това, поставяйки управителя в страшно неизгодно положение.

185:1.3 (1988,2) Неодобрителното отношение на евреите към Пилат се създаде в резултат на цял ред злощастни сблъсъци. В първия случай той не прие сериозно тяхното дълбоко вкоренило се предубеждение против всякакви изображения като символ на идолопоклонството. Затова, за разлика от своя предшественик, той позволи на войниците да влязат в Йерусалим, без да свалят изображенията на кесаря от своите знамена. Пет дни голяма делегация на юдеите неотстъпно следваше Пилат, умолявайки го да заповяда да свалят тези изображения от военните знамена. Пилат категорично отказа да удовлетвори тяхната молба, заплашвайки с незабавна смърт. Бидейки скептик, Пилат не разбираше, че хората, притежаващи силни религиозни чувства, без колебание ще умрат за своите религиозни убеждения, затова той беше поразен, когато тези юдеи се строиха предизвикателно пред неговия дворец, паднаха ничком и му известиха, че са готови да умрат. Пилат разбра, че е отправил заплаха, която не желае да приведе в изпълнение. Той отстъпи,

заповядвайки да снемат изображенията от военските знамена в Йерусалим, и от този ден в значителна степен се оказа заложник на капризите на юдейските водачи, които по такъв начин намериха слабото му място: да отправя заплахи, които сам не желае да приведе в изпълнение.

185:1.4 (1988.3) Впоследствие Пилат реши да възстанови загубения си престиж и заповяда да окачат върху стените на двореца на Ирод в Йерусалим щитове с изображения на императора, каквито обикновено се използваша за поклонение на кесаря. Юдеите се възмутиха. Но Пилат беше непреклонен и се отказа да изслуша техните протести. Евреите без отлагане се обърнаха с жалба в Рим и императорът също толкова бързо заповяда да махнат оскърбителните щитове. След това Пилат падна в очите им още по-ниско.

185:1.5 (1988.4) Още една причина за огромната немилост на Пилат сред евреите стана това, че той се осмели да взема пари от храмовата хазна за заплащане строителството на новия водопровод, който трябваше да подобри снабдяването с вода на милионите посетители, събиращи се в Йерусалим по време на големите религиозни празници. Евреите смятаха, че само Синедрионът има право да се разпорежда с храмовите пари, и винаги ругаеха Пилат за неговото дръзко постановление. В резултат на това решение избухнаха не по-малко от десетки бунтове и беше пролята много кръв. Последното от сериозните избухвания на насилие беше свързано с убийството на голяма група галилейци, докато се молеха при жертвеника.

185:1.6 (1988.5) Показателно е, че макар този колеблив римски управител да пожертва Иисус поради своя страх пред евреите и за укрепване на личното си положение, в края на краищата той беше детрониран в резултат от безсмисленото убийство на самаряни във връзка с претенциите на един лъжемесия, който поведе своите отряди на планината Гаризим, където, както той твърдеше, бяха погребани храмовите съдове. След като този лъжемесия, независимо от своето обещание, не можа да покаже мястото, на което били скрити свещените съдове, избухнаха кървави бунтове. В резултат от това произшествие легатът на Сирия заповяда на Пилат да се върне в Рим. Тиберий умря, когато Пилат беше на път за Рим, и той не получи повторно назначение като прокуратор на Юдея. През целия си живот продължи да се разкайва, че е дал съгласие за разпъването на Иисус. Не получавайки милост от новия император, той се уедини в провинция Лозана, където впоследствие се самоуби.

185:1.7 (1989.1) Клавдия Прокула, жената на Пилат, беше слушала много за Иисус от своята слугиня финикийка, повярвала в Евангелието на Царството. След смъртта на Пилат Клавдия стана една от видните проповеднички на благата вест.

185:1.8 (1989.2) Всичко това обяснява много събития от този трагичен петък. Лесно е да се разбере защо евреите си позволяваха да диктуват на Пилат своите условия – да го вдигнат в шест часа сутринта за съд над Иисус, както и защо без колебание заплашваха да го обвинят в измяна към

императора, ако посмее да отклони техните искания да предаде Иисус на смърт.

185:1.9 (1989.3) Уважаващ себе си римски управляващ, не оказал се в неизгодно положение поради отношенията с юдейските управители, никога не би позволил на тези кръвожадни религиозни фанатици да екзекутират човек, когото той сам е обявил за невинен, без да извърши приписваните му престъпления. Рим допусна огромна и стигнала далеч по последствия грешка, като изпрати в Палестина такъв посредствен управител като Пилат. Тиберий следваше да изпрати при евреите най-добрия управляващ в цялата империя.

2. Иисус застава пред Пилат

185:2.1 (1989.4) Когато Иисус и неговите обвинители се събраха пред зданието на съда, римският управител излезе и, обръщайки се към него, попита: “В какво обвинявате този човек?” Садукеите и съветниците, които се стремяха, каквото и да стане, да премахнат Иисус от своя път, решиха да отидат при Пилат и да молят за утвърждаването на смъртната присъда над Иисус, без да повдигат срещу него каквито и да било конкретни обвинения. Затова представителят на Синедриона отговори на Пилат: “Ако този човек не беше престъпник, нямаше да го доведем при теб!”

185:2.2 (1989.5) Когато Пилат видя, че те не искат да излагат своите обвинения против Иисус, макар на него да му беше известно, че те цялата нощ са обсъждали неговата вина, той им отговори: “Тъй като вие сте формулирали

конкретни обвинения, защо не вземете този човек и не го осъдите по вашите собствени закони?”

185:2.3 (1989.6) Тогава чиновникът на трибунала отговори на Пилат: “Законът не ни позволява да предаваме някого на смърт, а този смутител на спокойствието заслужава смърт за своите речи и дела. Затова дойдохме при теб за потвърждаване на това решение.”

185:2.4 (1989.7) Това, че членовете на Синедриона се явиха при римския управител и предприеха опит да се отклонят от отговор, показва както тяхното враждебно и неприязнено отношение към Иисус, така и неуважението към справедливостта, честта и достойнството на Пилат. Какво безсрамие от страна на поданиците да се явиш при своя местен управител с молба да санкционира екзекуцията на човека, който беше лишен от справедлив съд и против когото даже не бяха повдигнати конкретни углавни обвинения!

185:2.5 (1989.8) Пилат знаеше някои неща за труда на Иисус сред евреите и реши, че повдиганите против него обвинения са свързани с нарушаването на юдейските религиозни закони; затова той се стремеше да предаде делото обратно на техния собствен съд. Освен това Пилат се наслаждаваше на това, че ги принуди публично да признаят своята неспособност да произнесат и приведат в изпълнение смъртна присъда даже по отношение на един от представителите на своя собствен народ, предизвикал у тях ожесточена и зловна ненавист.

185:2.6 (1990.1) Няколко часа по-рано, малко преди полунощ и след като той позволи да се използват римски войници при ареста на Иисус, Пилат отново чу за Иисус и неговото учение от своята жена Клавдия, която частично прие юдаизма, а по-късно изцяло повярва в Евангелието на Иисус.

185:2.7 (1990.2) Пилат предпочиташе да отложи слушането, но видя, че юдейските водачи са изпълнени с решимост да продължат своето дело. Той знаеше, че настъпилият ден е не само ден за подготовка за Пасхата, но и петък, тоест време за приготовления за еврейската събота – денят за покой и молитви.

185:2.8 (1990.3) Изключително засегнат от непочтителния начин на обръщение на тези евреи, Пилат не искаше да се подчини на техните искания – да осъди Иисус на смърт без съд. Затова, изчаквайки няколко мига и не чувайки от тях обвинения по адрес на затворника, той се обърна към тях и каза: “Аз няма да осъдя този човек на смърт и нямам намерение да го разпитвам, докато не изложите своите обвинения против него в писмен вид.”

185:2.9 (1990.4) Като чу тези думи на Пилат, първосвещеникът и другите членове на Синедриона дадоха знак на чиновника на съда, който връчи на Пилат писмените обвинения против Иисус. Те гласяха:

185:2.10 (1990.5) „Заседанието на Синедриона стигна до заключението, че този човек е престъпник и смутител на спокойствието на народа и че е виновен в следното:

185:2.11 (1990.6) 1. Той развращава нашия народ и го подстрекава към въстание.

185:2.12 (1990.7) 2. Той забранява на хората да плащат данък на кесаря.

185:2.13 (1990.8) 3. Той нарича себе си „цар на юдеите” и проповядва създаването на ново царство.”

185:2.14 (1990.9) По нито едно от тези обвинения Иисус не беше надлежно разпитан и не беше признат за виновен в установяването на законен ред. Той даже не беше чул тези обвинения, когато те бяха четени за пръв път, но Пилат заповяда да го доведат от преториума, където той се намираше под стража, и поиска да повторят тези обвинения в присъствието на Иисус.

185:2.15 (1990.10) Когато Иисус слушаше обвиненията, той прекрасно знаеше, че еврейският съд не го разпита по тези въпроси, знаеха това и Йоан Зеведеев, и обвинителите на Иисус. Но Учителят не отговори на тези лъжливи обвинения. Даже след като Пилат му предложи да отговори на своите обвинители, той продължи да пази мълчание. Пилат беше толкова изумен от несправедливостта на цялата процедура и толкова поразен от мълчаливия и уверен маниер на Иисус да се сдържа, че той реши да отведе арестувания вътре и да го разпита лично.

185:2.16 (1990.11) Разумът на Пилат беше смутен; душата му беше изпълнена със страх пред евреите, а духът на прокуратора беше дълбоко развълнуван от зрелището на Иисус,

величествено стоящ пред своите кръвожадни обвинители и гледащ ги не с мълчаливо презрение, а с израз на истинска жалост и скръбна любов.

3. Насаме с Пилат

^{185:3.1 (1991.1)} Оставяйки стражите навън, Пилат прие Иисус и Йоан Зеведеев в своите Покои – тук той предложи на затворника да седне, седна до него и сам му зададе няколко въпроса. Пилат започна своя разговор с Иисус, уверявайки го, че не вярва в първия пункт на повдигнатото срещу него обвинение – за развращаване на народа и подстрекателство към въстание. След това той попита: “Призовавал ли си някога да не се плаща данък на кесаря?” Показвайки Йоан, Иисус каза: “Попитай него или някой друг човек, който е слушал моите учения.” Пилат попита за това Йоан и Йоан даде показания относно доктрината на своя Учител и обясни, че Иисус и неговите апостоли са си платили налозите както на кесаря, така и на храма. Изслушвайки Йоан, Пилат каза: „Внимавай, не разказвай на никого за това, че съм говорил с теб.” И Йоан винаги пазеше тази тайна.

^{185:3.2 (1991.2)} След това Пилат се обърна и продължи с разпита на Иисус: “А сега относно третото обвинение, което се повдига против теб: явяваш ли се ти цар на юдеите?” Доколкото в гласа на Пилат имаше искрено любопитство, Иисус се усмихна на прокуратора и каза: “Пилат, ти от свое име ли питаш или повтаряш въпроса на моите обвинители?” На това с глас, в който звучаха нотки на възмущение, управителят отговори: “Нима аз съм юдеин? Твоят собствен народ и първосвещениците те доведоха и

ме помолиха да те осъдя на смъртно наказание. Аз се съмнявам в обосноваността на тези обвинения и само се опитвам да изясня какво си извършил. Кажи ми – заявявал ли си, че си цар на юдеите, и опитвал ли си се да основеш ново царство?”

185:3.3 (1991.3) Тогава Иисус отговори на Пилат: “Нима не виждаш, че моето царство не е от този свят? Ако моето царство беше от този свят, учениците ми непременно щяха да се бият в моя защита, за да не бъде предаден в ръцете на юдеите. Моето присъствие тук, пред теб, с вързани ръце, е достатъчно, за да покаже на всички хора, че моето царство е духовно владение – братство между хората, които благодарение на вярата и с помощта на любовта станаха синове Божии. И това спасение е подготвено както за юдеина, така и за езичника.”

185:3.4 (1991.4) “Следователно ти все пак се явяваш цар?” – попита Пилат. И Иисус отговори: “Да, аз съм именно такъв цар и моето царство – това е семейството на вероизповедните синове на моя небесен Отец. Затова се родих в този свят – за да покажа моя Отец на всички хора и да свидетелствам за истината Божия. Така и сега аз ти заявявам, че всеки, който обича истината, чува моя глас.”

185:3.5 (1991.5) Тогава Пилат – полунасмешливо, полусериозно – каза: “Истина ... какво е истината – кой знае?”

185:3.6 (1991.6) Пилат беше неспособен да постигне смисъла в думите на Иисус, както не можеше да разбере и природата на неговото духовно царство, но сега той беше уверен в това, че затворникът не е извършил нищо, което би

заслужавало смъртно наказание. Един поглед на Иисус лице в лице беше достатъчен, за да убеди даже Пилат, че този мек и уморен, но величествен и честен човек не е свиреп и опасен революционер, стремящ се да се утвърди на светския трон на Израил. Както му се стори на Пилат, той отчасти разбра какво е имал предвид Иисус, наричайки себе си „цар“, тъй като той беше запознат с ученията на стоиците, които заявяваха, че “мъдрецът е цар”. Пилат беше дълбоко убеден, че Иисус не е опасен подстрекател на въстания, а само един безобиден мечтател, невинен фанатик.

185:3.7 (1991.7) След като разпита Учителя, Пилат се върна при първосвещениците и обвинителите на Иисус и каза: “Аз разпитах този човек и не намерих в него никаква вина. Не смятам, че той е виновен за престъпленията, в които го обвинявате; мисля, че следва да го освободите.” Чувайки това, юдеите изпаднаха в такава ярост, че гръмко закрещяха, искайки за Иисус смърт, а един от членовете на Синедриона решително излезе напред и приближавайки се към Пилат, каза: “Този човек подстрекава народа от Галилея по цялата Юдея. Това е смутител и злодей. Ти още дълго ще съжаляваш, ако пуснеш този нечестивец на свобода.”

185:3.8 (1992.1) На Пилат със сила му натрапиха решението. Затова, не знаейки как да постъпи с Иисус и чувайки от тях, че Иисус е започнал своя труд в Галилея, той реши да се отклони от отговорността за решение по това дело – поне да го отложи във времето и да помисли, и изпрати Иисус при Ирод, който се намираше по това време в града по

случай Пасхата. Пилат също така се надяваше, че този жест ще помогне да се смекчат отношенията между него и Ирод, които вече в течение на известно време оставаха натегнати поради многобройните разногласия по въпросите на разделението на властта.

185:3.9 (1992.2) Извиквайки стражниците, Пилат каза: “Този човек е от Галилея. Отведете го незабавно за разпит при Ирод, а след това ми доложете за изводите.” И те отведоха Иисус при Ирод.

4. Иисус застава пред Ирод

185:4.1 (1992.3) Когато Ирод Антипа отсядаше в Йерусалим, той се разполагаше в древния макавейски дворец на Ирод Велики и именно тук, в дома на предишния цар, беше доведен Иисус от храмовата стража, съпровождан от своите обвинители и растящата тълпа. Ирод беше слушал много за Иисус, който предизвикваше у него огромно любопитство. Когато Синът Човешки застана пред него тази сутрин в петък, нечестивият идумеянин нито за миг не си спомни юношата, който някога се яви при него в Сепфорис с молба за справедливо решение по въпроса за парите, падащи се на неговия баща, загинал в резултат от нещастен случай при строителството на общественото здание. Доколкото на Ирод беше известно, той никога не се беше срещал с Иисус, макар че Учителят премного го беше безпокоил, докато основната област на неговия труд оставаше Галилея. Сега, когато Иисус се намираше в ръцете на Пилат и юдеите, Ирод желаше да го види, бидейки уверен, че в бъдеще вече няма да го грози каквато и да било опасност от негова страна. Ирод беше слушал

много за чудесата, сътворени от Иисус, и много се надяваше да стане свидетел на едно от тези чудеса.

^{185:4.2 (1992.4)} Когато доведоха Иисус при Ирод, тетрархът беше поразен от неговия величествен вид и спокойно, хладнокръвно изражение на лицето. Около петнадесет минути Ирод задаваше на Иисус своите въпроси, но Учителят нищо не отговаряше. Ирод го дразнеше и се опитваше да го накара да направи чудо, но Иисус не реагираше на неговите въпроси и жлъчни насмешки.

^{185:4.3 (1992.5)} След това Ирод се обърна към първосвещениците и садукееите, изслушвайки техните обвинения, узна още повече от това, което беше доложено на Пилат за мнимите злодеяния на Сина Човешки. Накрая – убеждавайки се, че Иисус няма да започне нито да разговаря, нито да прави за него чудеса – Ирод, дразнейки го известно време, го облече в стара лилава царска роба и го изпрати обратно при Пилат. Ирод знаеше, че в Юдея Иисус не попада под негова юрисдикция. Макар че щеше да се радва да се избави завинаги от Иисус в Галилея, той благодари на съдбата за това, че именно Пилат е поел отговорността за неговата смърт. Ирод така и не се оправи от страха, който го преследваше след убийството на Йоан Кръстител. От време на време даже започваше да подозира, че Иисус е възкръсналият Йоан. Сега той се освободи от страха, доколкото видя, че Иисус е изцяло друг човек в сравнение с пламенния пророк, посмял открито да го разобличи и да осъди личния му живот.

5. Иисус се връща при Пилат

185:5.1 (1993.1)

Когато стражите доведоха Иисус при Пилат, той излезе на стълбите пред входа към преторията, където беше поставено неговото съдийско кресло, и повиквайки при себе си първосвещениците и членовете на Синедриона, каза: “Вие ми доведохте този човек, обвинявайки го, че той развращава народа, забранява да се плащат налозите и твърди, че е юдейски цар. Аз проведох дознание и не го намирам виновен в тези престъпления. Нещо повече, изобщо не виждам в него каквато и да било вина. След това го изпратих при Ирод и тетрархът явно е стигнал до същия извод, защото го изпрати обратно при нас. Този човек явно не е извършил нищо такова, което да бъде наказано със смъртно наказание. Ако вие както преди смятате, че следва да бъде наказан, то преди да го пусна, аз съм готов да го подложа на бичуване.”

185:5.2 (1993.2)

Евреите вече бяха готови да вдигнат шумен протест против освобождаването на Иисус, когато огромна тълпа дойде до преторията, за да моли Пилат за освобождаване на един от затворниците в чест на Пасхата. От известно време беше прието римските управители да позволяват на народа да реши кого от затворниците или осъдените следва да освободи на Пасхата. И сега, когато тази тълпа се яви при него, за да моли за освобождаването на затворник, Пилат помисли, че доколкото Иисус само до неотдавна се ползваше с огромната благосклонност на народа, на него вероятно ще му се отдаде да се измъкне от затруднителното положение, ако предложи на тези хора да освободят галилееца в чест на Пасхата като жест на добра воля, тъй като сега Иисус е затворник, изправен пред неговия съд.

185:5.3 (1993.3) Тълпата нахлу на стъпалата на зданието и Пилат чу, че те викат името на Варава. Варава беше известен политически агитатор, грабител и убиец; син на свещеник, малко преди това той беше хванат на местопрестъплението при извършване на убийство и ограбване на йерихонския път. Този човек беше осъден на смърт и неговата екзекуция трябваше да се състои веднага след завършване на празнуването на Пасхата.

185:5.4 (1993.4) Пилат стана и обясни на тълпата, че Иисус му е бил доведен от първосвещениците, искащи неговата смърт на основание определени обвинения, и че той не смята този човек за заслужаващ смърт. Пилат каза: “Затова кого от тях предпочитате да освободя – убиеца Варава или този Иисус от Галилея?” И когато Пилат каза това, първосвещениците и членовете на съда на Синедриона в един глас с максимална сила закрещяха: „Варава, Варава!” И когато хората видяха, че първосвещениците искат смъртта на Иисус, те бързо се присъединиха към тези, които гръмко изискваха да го лишат от живот, и започнаха шумно да настояват за освобождаването на Варава.

185:5.5 (1993.5) Няколко дни по-рано Иисус внушаваше на тези хора благоговееен трепет, но тълпата не уважаваше този, който, назовавайки се „Син Божий”, сега беше арестуван от първосвещениците и управителите и доведен на съд при Пилат, който решаваше да го екзекутира или помилва. Иисус можеше да бъде герой в очите на народа, когато очистваше храма от сарафи и търговци, но не тогава, когато стана несъпротивляващ се затворник в ръцете на враговете и на съд, определящ неговата участ.

185:5.6 (1993.6) Пилат се ядоса, виждайки как първосвещениците искат да се прости на известния убиец и едновременно се домогват до кръвта на Иисус. Той разбираше техните престъпни намерения и ненавист, виждаше тяхната пристрастност и завист. Затова им каза: “Как можете да предпочетете живота на престъпник пред живота на човек, единствената вина на когото се състои в това, че в преносен смисъл нарича себе си „юдейски цар”?” Но Пилат не трябваше да казва това. Евреите бяха горд народ и макар че в тези времена се намираха под политическия ярем на Рим, те се надяваха на идването на Месията, който би ги освободил от бремето на друговерците чрез огромна демонстрация на сила и слава. Пилат дори не можеше да си представи какво възмущение предизвикваше в тях даже намекът, че този смирен проповедник на странни доктрини, сега арестуван и обвиняем в престъпления, заслужаващи смъртна присъда, може да се нарече “царят юдейски”. За тях неговите думи бяха оскърбление на всичко, което смятаха за свято и достойно за уважение в историята на своя народ, и затова всички те гръмко поискаха освобождаването на Варава и екзекуцията на Иисус.

185:5.7 (1994.1) Пилат знаеше, че Иисус не е виновен за това, в което го обвиняват, и ако беше справедлив и мъжествен съдия, щеше да го оправдае и пусне на свобода. Но той се боеше да отправи предизвикателство към храбрите юдеи и докато стоеше, не знаейки как да постъпи, пристигна куриер и му предаде запечатано послание от неговата жена Клавдия.

185:5.8 (1994.1) Пилат със знак показва на събралите се, че преди да се върне към това дело, желае да прочете съобщението. Отваряйки писмото на жена си, той прочете: “Моля те, не докосвай този невинен и праведен човек, когото наричат Иисус. Миналата нощ ми се наложи много да страдам заради него насън.” Тази бележка не само изключително разстрои Пилат и с това отсрочи разглеждането на това дело, но също така, за нещастие, предостави на юдейските първенци много време, в течение на което те свободно сновяха в тълпата, убеждавайки хората да молят за освобождаването на Варава, и шумно искаха разпъването на Иисус.

185:5.9 (1994.2) Накрая Пилат отново се върна към очаквания своето решение проблем и се обърна към смесеното събрание, състоящо се от юдейските първенци и молящата за помилване тълпа: “Какво да правя с този, когото наричат „цар юдейски“?” И всички те закрещяха в един глас: “Разпъни! Разпъни го!” Единодушието на това искане на разнородната тълпа порази и изплаши Пилат — несправедливия и страхлив съдия.

185:5.10 (1994.3) И той отново попита: “Защо искате да разпънете този човек? Какво зло е извършил? Кой е готов да излезе и да свидетелства против него?” Но чувайки, че Пилат защитава Иисус, те само с нова сила закрещяха: ” Разпъни! Разпъни го!”

185:5.11 (1994.4) Тогава Пилат повторно се обърна към юдеите по повод освобождаването на затворник в чест на Пасхата: “Отново ви питам: кого от затворените следва да освободя

сега, когато празнувате своята Пасха?” И отново тълпата закрещя: “Дай ни Варава!”

185:5.12 (1994.5) Тогава Пилат каза: “Ако аз освободя убиеца Варава, какво да правя с Иисус?” И отново тълпата закрещя в един глас: ” Разпъни! Разпъни го!”

185:5.13 (1994.6) Пилат беше напласен от нестихващия шум на тълпата, действаща под ръководството на първосвещениците и съветниците на Синедриона. При все това той реши да предприеме още един опит да умиротвори тълпата и да спаси Иисус.

6. Последното възвание на Пилат

185:6.1 (1994.7) Във всичко ставащо тази сутрин в петък в присъствието на Пилат участват само враговете на Иисус. Неговите многобройни приятели още не знаят за нощния арест и състоелия се рано сутринта съд или се скриват, за да избегнат арест и смъртна присъда поради това, че вярват в ученията на Иисус. В тълпата, шумно искаща смъртта на Учителя, се намират само неговите заклети врагове, както и неразумната и лесно управлявана тълпа.

185:6.2 (1995.1) Пилат реши за последен път да ги призове към състрадание. Боейки се да предизвика тази подведена тълпа, гръмогласно домогваща се до кръвта на Иисус, той заповяда на еврейските стражи и римски войници да подложат Иисус на бичуване. Самата тази процедура беше несправедлива и незаконна, доколкото римският закон позволяваше да се бичуват само тези, които са осъдени на смърт чрез разпъване. За да подложат Иисус на изтезания,

стражите го отведоха в открития двор на преторията. За разлика от враговете на Иисус, Пилат присъстваше при наказанията и той прекъсна това подло малтретиране, заповядвайки да прекратят бичуването, и им показа със знак да доведат при него Иисус. Преди войниците да започнат да удрят Иисус, привързан към стълба за бичуване, със своите възлести камшици, те отново му надянаха пурпурната роба и сплитайки трънен венец, го сложиха на главата му. Поставяйки в ръката му тръстика вместо скиптър, те падаха пред него на колене и издевателстваха над него, казвайки: “Да живее царят юдейски!” И плюеха по него и го удряха по лицето с ръце. А един от тях, преди да го върне към Пилат, измъкна тоягата от неговите ръце и го удари по главата.

185:6.3 (1995.2) След това Пилат отведе този наранен и с изтичаща кръв затворник и показвайки го на пъстрата тълпа, каза: “Ето човека! Отново ви заявявам, че не намирам в него каквото и да било престъпление и след като го наказах с камшици, се каня да го пусна.”

185:6.4 (1995.3) Иисус Назарянин стоеше, облечен в стара пурпурна царска роба, с трънен венец, впил се в неговото благородно чело. Неговото лице беше в синини, а главата му беше сведена от страдания и скръб. Но нищо не беше способно да трогне сърцата на тези, които паднаха жертва на жестока ненавист и станаха роби на религиозни предразсъдъци. Тази гледка накара да потръпнат от ужас всички светове на огромната вселена, но то не трогна тези, които бяха решили, каквото и да стане, да унищожат Иисус.

185:6.5 (1995.4) Виждайки какво стана с Учителя и отърсвайки се от първоначалното изумление, те само все по-силно и по-силно закрещяха: “Разпъни го! Разпъни го! Разпъни го!”

185:6.6 (1995.5) Сега Пилат действително разбра колко безполезно е да апелира към техните предполагаеми чувства на състрадание. Той излезе напред и каза: “Виждам, че вие сте уверени, че този човек трябва да умре, но какво е направил, за да заслужи смъртта? Кой ще обяви неговото престъпление?”

185:6.7 (1995.6) Тогава самият първосвещеник излезе напред и, приближавайки се към Пилат, сърдито заяви: “Ние имаме свещен закон и по силата на този закон той трябва да умре, защото се представя за Син Божий.” Чувайки това, Пилат се изплаши още повече – не само заради юдеите, но и поради това, че си спомни посланието на своята жена и гръцките митове за спускащите се на земята богове; мисълта за това, че Иисус може да е божествена личност, го накара да затрепери. Той с жест заповяда на тълпата да млъкне, а сам хвана Иисус под ръка и отново го въведе вътре за по-нататъшен разпит. Страхът смути Пилат, суеверията го тормозеха, а упорството на тълпата лиши прокуратора от сили.

7. Последната беседа с Пилат

185:7.1 (1995.7) Треперейки от страх, Пилат седна редом с Иисус и го попита: “Къде си роден? Кой си ти всъщност? Защо казват за теб, че си Син Божий?”

185:7.2 (1996.1) Но Иисус едва ли можеше да отговори на такива въпроси, когато ги задаваше страхливият, слаб и нерешителен съдия, който, макар че заявяваше за неговата пълна невинност, беше толкова несправедлив, че го подложи на телесно наказание, при това още преди той да бъде надлежно осъден на смъртно наказание. Иисус погледна Пилат право в очите, но нищо не отговори. Пилат попита: „Защо отказваш да говориш с мен? Нима не разбираш, че както преди е в моя власт да те пусна или да те разпъна?“ Тогава Иисус отговори: “Ти нямаше да имаш над мен никаква власт, ако нямаше за това воля свише. Нищо нямаше да можеш да направиш със Сина Човешки, ако не ти беше позволил това небесният Отец. Но твоята вина не е толкова голяма, защото не познаваш Евангелието. По-голям е грехът на онези, които ме предадоха на теб.”

185:7.3 (1996.2) Последният разговор с Иисус сериозно изплаши Пилат. Този морален страхливец и слабоволен съдия се огъваше под тежестта на двоен товар – суеверен страх пред Иисус и панически ужас пред юдейските водачи.

185:7.4 (1996.3) И отново Пилат излезе пред тълпата и заяви: “Аз съм уверен, че този човек само е оскърбил вашите религиозни чувства. Вие трябва да го вземете и да го съдите по своите закони. Какво ви дава основание да предполагате, че неговите учения се разминават с вашите традиции?”

185:7.5 (1996.4) Пилат вече беше готов да пусне Иисус, когато Каяфа, първосвещеникът, се приближи до страхливия римски съдия и заплашително клатейки пред носа му

пръст, изкрещя така, че неговият злобен глас беше чул от цялата тълпа: “Ако освободиш този човек, значи ти не си приятел на кесаря и аз ще се погрижа императорът да узнае за всичко.” Тази последна заплаха сломи Пилат. Страхът за неговото лично благополучие затъмни всички останали доводи и страхливият управител заповяда да доведат Иисус. Когато Учителят застана пред тях, Пилат го показва и с насмешка каза: “Ето ви вашия цар.” И юдеите отвърнаха: “Да се маха! Разпъни го!” И тогава, с явна ирония и сарказъм, Пилат попита: “Вие искате да разпъна вашия цар?” И юдеите отвърнаха: “Да! Разпъни го! Ние нямаме друг цар освен кесаря!” И Пилат разбра, че не може да спаси Иисус, тъй като той не искаше да отправи предизвикателство към юдеите.

8. Трагичната капитулация на Пилат

185:8.1 (1996.5) Той стоеше пред тях – Синът Божий, въплътен в облика на Сина Човешки. Беше взет под стража без обяснение на причините, обвинен без предявяване на улики, осъден в отсъствие на свидетели, наказан със смъртно наказание без произнасяне на присъда от несправедлив съдия, признал, че не намира в него вина. Ако наричайки Иисус “царят юдейски”, Пилат се надяваше да отправи предизвикателство към техния патриотизъм, той претърпя пълен провал. Не такъв цар очакваха юдеите. Изявлението на първосвещениците и садукееите: “Ние нямаме друг цар освен кесаря”, потресе даже неблагоприятната тълпа, но сега беше вече твърде късно – даже ако тълпата се беше осмелила да застане на страната на Учителя, тя нямаше да може да го спаси.

185:8.2 (1996.6) Пилат се боеше от народни вълнения или безредици. Той не се реши да рискува нарушаването на общественото спокойствие по време на пасхалните празници в Йерусалим. Наскоро получил порицание от кесаря, не искаше да си навлича нови неприятности. Тълпата отговори с радостни викове, когато той нареди да пуснат Варава. След това заповяда да донесат съд с вода и пред целия народ си изми ръцете с думите: “Аз не съм виновен за кръвта на този човек. Вие решихте, че той трябва да умре, но аз не намерих в него никаква вина. Занимавайте се с това сами. Нека войниците го отведат.” В отговор той чу одобрителните възгласи на тълпата: “Нека кръвта му падне на нас и нашите деца!”

Документ 186. Преди разпятието

186:0.1 (1997.1) КОГАТО Иисус и неговите обвинители отиваха към Ирод, Учителят се обърна към апостол Йоан и каза: “Йоан, ти направи за мен всичко, което можеше. Върви при моята майка и я доведи, за да се види с мен, докато съм жив.” Йоан не искаше да оставя своя Учител насаме с враговете, но чувайки неговата молба, той побърза да отиде във Витания, където цялото семейство на Иисус се беше събрало в очакване на вести в дома на Марта и Мария – сестрите на Лазар, когото Иисус възкреси от мъртвите.

186:0.2 (1997.2) В течение на сутринта куриерите няколко пъти носиха на Марта и Мария съобщения за хода на съда над Иисус. Но семейството на Иисус пристигна във Витания само няколко минути преди тук да се яви Йоан, предаващ молбата на Иисус – да се види с майка си преди смъртта. Когато Йоан Зеведеев им разказа за всичко, което се случи

от времето на нощния арест на Иисус, Мария, неговата майка, веднага тръгна заедно с него, за да види своя най-голям син. По времето, когато Мария и Йоан стигнаха до града, римските войници вече доведоха Иисус на Голгота, където те трябваше да го разпънат.

^{186:0.3 (1997.3)} Когато Мария, майката на Иисус, тръгна заедно с Йоан към своя син, неговата сестра Рут отказа да остане с останалото домочадие. Доколкото тя, каквото и да стане, съпровождаше майка им, нейният брат Юда също тръгна с нея. Останалите членове на семейството на Иисус останаха във Витания под попечителството на Яков и почти всеки час куриерите на Давид Зеведеев им съобщаваха за хода на страшното злодеяние – екзекуцията на техния голям брат, Иисус Назарянин.

1. Краят на Юда Искарот

^{186:1.1 (1997.4)} Беше около осем и половина, когато този петък Пилат завърши своя разпит и Учителят беше предаден на римските войници за разпъване. Още щом Иисус се оказа в ръцете на римляните, началникът на юдейската стража се върна заедно със своите хора в храма. След стражите вървяха първосвещеникът и останалите членове на Синедриона, отпратили се към обичайното място за заседания – в храмовата зала от дялан камък. Тук вече ги чакаха много членове на Синедриона, на които им се искаше да знаят какво е станало с Иисус. Когато Каяфа докладва на Синедриона за хода на съда и произнасянето на присъдата над Иисус, при него се яви Юда с намерението на поиска награда за своята роля в

арестуването на Учителя и произнасянето на смъртната му присъда.

186:1.2 (1997.5) Всичките тези евреи презираха Юда, изпитвайки по отношение на предателя единствено крайно отвращение. В течение на целия съд над Иисус пред Каяфа и по време на неговото пребиваване при Пилат Юда се измъчваше от угризения на съвестта поради своето предателско поведение. Освен това той започна да изпитва известно разочарование по отношение на наградата, която трябваше да получи за своите услуги на изменник. На него не му харесваше хладността и отчуждеността на юдейските власти; и все пак той се надяваше на щедро възнаграждение за своето страхливо поведение. Очакваше, че ще го поканят на заседанието на Синедриона, където ще му пеят дитирамби и ще му оказват съответните почести в знак на великата служба, която – утешаваше себе си Юда – отслужи за своя народ. Затова представете си огромното изумление на този егоистичен предател, когато слугата на първосвещеника го извика зад вратите на залата за заседания и тупвайки го по рамото, каза: “Юда, наредено ми е да ти заплатя за предателството на Иисус. Ето ти твоята награда.” И като каза това, слугата на Каяфа предаде на Юда сумата тридесет сребърника – тогавашната цена на добър, здрав роб.

186:1.3 (1998.1) Юда беше зашеметен, смаян. Той се хвърли назад, към входа на залата, но беше задържан от портиера. Искаше да се обърне към Синедриона, но те не го пуснаха. Юда не можеше да повярва, че тези управители на юдеите му позволиха да предаде своя другар и Учител и след това

му предложиха за награда тридесет сребърника. Той беше унижен, разочарован и напълно сломен. Излизайки от храма, вървеше като в транс. Машинално пускайки кесията с парите в своя дълбок джоб – същия този джоб, в който толкова дълго беше носил чантичката с апостолските пари, той бродеше из града заедно с тълпите, които отиваха да гледат разпъването.

186:1.4 (1998.2) Като видя как в далечината издигат кръста с прикования към него Иисус, Юда се хвърли назад към храма и блъсвайки портиера, се оказа пред Синедриона, който все още продължаваше своето заседание. Задъхан и почти обезумял, той едва изрече със запъване: “Аз съгреших, предавайки невинна кръв. Вие ме оскърбихте. Предложихте ми награда за моята служба: пари – цената на роб. Разкайвам се за извършеното. Ето ви вашите пари. Искам да се избавя от този грях.”

186:1.5 (1998.3) Чувайки думите на Юда, управниците го взеха на подбив. Един от тях, който седеше редом с изправилия се Юда, с жест му показва да напусне залата и каза: “Твоят Учител вече е екзекутиран от римляните, а що се отнася до твоя грях, то какво ни интересува той? Това си е твоя работа – махай се!”

186:1.6 (1998.4) Напускайки залата на Синедриона, Юда извади от чантичката тридесетте сребърника и ги хвърли със замах на пода на храма. Когато предателят излизаше от храма, той беше на границата на полудяването. Това, което преживяваше в този момент Юда, беше опит за осъзнаване на истинската природа на греха. Изчезнаха цялата привлекателност, цялото очарование на прегрешението.

Злодеят остана насаме с присъдата, произнесена над разочарованата и излъгана душа. Още неизвършен, грехът омагьосваше и подмамваше; сега той трябваше да пожъне неговите плодове – суровата и непривлекателна действителност.

186:1.7 (1998.5) Бившият посланик на Царството небесно на Земята бродеше по улиците на Йерусалим, забравен и самотен. Обхвана го най-дълбоко отчаяние и безизходност. Той пресече града, мина през градските порти и в страшна самота се спусна в долината Еном. Там се качи на стръмна скала и сваляйки колана на своя хитон, привърза единия му край към невисоко дърво, а другия върза на шията си и се хвърли в пропастта. Той беше още жив, когато завързаният с треперещите му ръце възел се развърза и тялото на предателя се разби, падайки върху остриите камъни.

2. Отношението на Учителя

186:2.1 (1999.1) Когато Иисус беше арестуван, той знаеше, че неговият труд на Земята в образа на смъртна плът е завършен. Прекрасно разбираше от каква смърт му предстои да умре и малко го вълнуваха подробностите на така наречените съдебни процеси.

186:2.2 (1999.2) Заставайки пред трибунала на Синедриона, Иисус отказа да отговаря на показанията на лъжесвидетелите. Съществуваше само един въпрос, на който той винаги отговаряше – който и да го задава, приятел или враг, – а именно, въпросът за характера и божествеността на неговата мисия на Земята. Той неизменно даваше отговор,

когато го питаха дали е Син Божий. Упорито отказваше да говори в присъствието на любопитния и нечестив Ирод. На съда при Пилат той отговаряше само тогава, когато смяташе, че отговорите му могат да помогнат на Пилат или на някой друг искрен човек по-добре да разбере истината. Иисус обясняваше на своите апостоли колко безполезно е да хвърлят бисери пред свинете и сега смело следваше това, на което сам учеше. В този ден неговото поведение стана пример за търпелива човешка покорност в съчетание с величествено и безмълвно божествено достойнство. Той беше напълно готов да обсъди с Пилат всеки въпрос, имащ отношение към повдигнатите против него политически обвинения – всеки въпрос, който по негово мнение би се отнасял към компетенциите на управителя.

186:2.3 (1999.3) Иисус беше убеден, че Отецът желае той – както и всяко друго смъртно създание – да се подчини на естествения и обичаен ход на събитията; затова се отказа да използва даже своята чисто човешка способност – убедителното красноречие, за да повлияе върху резултата от машинациите на своите социално късогледни и духовно слепи смъртни събратя. Макар че Иисус живя и умря на Урантия, целият негов човешки път – от начало до край – беше зрелище, призвано да окаже влияние върху цялата сътворена, постоянно поддържана от него вселена и да я просвети.

186:2.4 (1999.4) Тези недалновидни юдеи шумно и непристойно искаха смъртта на Учителя, докато той стоеше в ужасно мълчание, гледайки гибелта на народа – народа, към който принадлежеше неговият земен баща.

186:2.5 (1999.5) Иисус беше придобил този тип човешки характер, който можеше да запази своето спокойствие и да утвърждава своето достойнство даже в условията на непрестанни и безпричинни оскърбления. Невъзможно беше да го изплашиш. За пръв път слугата на Анна го удари само в отговор на предположението, че би било неуместно да поканят тези свидетели, които биха могли надлежно да свидетелстват против него.

186:2.6 (1999.6) От началото и до края на така наречения съд на Пилат наблюдаващото небесно войнство не можеше да не предаде по каналите за далечна връзка собствено определение на тази сцена – “Иисус съди Пилат”.

186:2.7 (1999.7) Когато Иисус застана пред Каяфа и когато всички лъжесвидетелства рухнаха, Иисус, без да се колебае, отговори на въпроса на първосвещеника и със своето собствено свидетелство им даде това, което не им достигаше за обосноваване на обвинението в богохулство.

186:2.8 (1999.8) Учителят не проявяваше никакъв интерес към благонамерените, но малодушни опити на Пилат да се сдобие с неговото освобождаване. Той действително съжаляваше Пилат и искрено искаше да просвети неговия помрачен разум. Запазваше пълно безразличие по време на всички обръщения на римския управител към юдеите с призови да се откажат от обвиненията в извършване на углавно престъпление. В течение на цялото скръбно изпитание той се държеше с естествено достойнство и неподправено величие. Даже сянка на неискреност нямаше в неговия отговор, който той даде на своите бъдещи убийци, които го питаха дали е “царят юдейски”. Внасяйки

само неголямо уточнение, той прие това название, тъй като знаеше, че макар те да бяха решили да го отхвърлят, той щеше да бъде техни последен кандидат за национално водачество, даже в духовен смисъл.

186:2.9 (2000.1) По време на разпитите Иисус почти нищо не говореше, но каза достатъчно, за да покаже на всички смъртни какъв характер е способен да придобие човекът в сътрудничество с Бога и да разкрие на цялата вселена как може да се проявява в живота на създанията Бог, когато създанието действително реши да изпълни волята на Отеца и с това става активен син на живия Бог.

186:2.10 (2000.2) Неговата любов към невежите смъртни изцяло се разкрива в неговото търпение и огромно самообладание независимо от подигравките, ударите и побоя на грубите войници и безумните слуги. Той не им се сърдеше, даже когато, завързвайки му очите, те издевателски го удряха по лицето и викаха: “Пророкувай кой от нас те удари!”

186:2.11 (2000.3) Пилат дори не предполагаше колко истина имаше в неговите думи, когато след бичуването на Иисус го изведе пред тълпата и възкликна: “Това е човекът!” И действително, този изплашен римски управител дори не можеше да си представи, че в този момент цялата вселена, затаила дъх, се взира в това неповторимо зрелище – своя любим Властелин, подлаган на унизителни насмешки и удари от опетнените и изродили се смъртни. И когато Пилат произнесе тези думи, откликна му цялата Небадон: “Това е Бог и човек!” Оттогава много милиони същества по цялата вселена продължават да се любуват на този човек, а Богът на Хавона – висшият управител на вселената

на вселените, признава човека от Назарет като въплъщение на Своя идеал за смъртно създание на тази локална вселена на времето и пространството. В своя несравним живот Иисус винаги е разкривал Бога пред човека. Сега, в завършващите епизоди на своя смъртен път и в своята последваща смърт, той осъществи ново проникновено разкриване на човека пред Бога.

3. Верният Давид Зеведеев

186:3.1 (2000.4) Скоро след като Иисус беше предаден на римските войници при завършване на разпита от Пилат, отрядът храмови стражи спешно отиде в Гетсимания, за да разгони или арестува последователите на Учителя. Но неговите последователи се разпръснаха дълго преди появата на стражите. Апостолите се укриха в предварително уговорените места; гърците се разотидоха по разни домове в Йерусалим; останалите ученици също изчезнаха. Давид Зеведеев предполагаше, че враговете на Иисус ще се върнат; затова той своевременно пренесе пет-шест палатки в дефилето, където Учителят така често се уединяваше за молитви. Тук той се канеше да се скрие и едновременно да ръководи центъра или щаба на своята куриерска служба. Едва Давид успя да напусне лагера, когато тук се появиха храмовите стражи. Не намирайки тук никого, те се задоволиха да запалят лагера и побързаха назад към храма. Синедрионът беше доволен от техния отговор, решавайки, че последователите на Иисус са толкова силно наплашени, че опасността от въстание или опитите да спасят Иисус от ръцете на палачите е изключена. Накрая религиозните водачи можеха да

въздъхнат спокойно; затова те завършиха заседанието, за да може всеки от тях да се подготви за Пасхата.

186:3.2 (2000.5) Още щом Пилат предаде Иисус на римските войници за разпъване, куриерът спешно побърза да отиде в Гетсимания, за да съобщи за това на Давид; не минаха и пет минути и куриерите вече тичаха към Витсаида, Пела, Филадельфия, Сидон, Сихем, Хеврон, Дамаск и Александрия. Тези куриери носеха съобщение, че римляните се канят да разпънат Иисус по настоятелно искане на юдейските управници.

186:3.3 (2001.1) В течение на целия трагичен ден – докато не се разнесе известието, че Учителят е положен в гробницата – приблизително на всеки половин час Давид изпращаше куриери със съобщения до апостолите, гърците, земното семейство на Иисус, събрали се в дома на Лазар във Витания. Когато куриерите донесоха известие, че Иисус е положен в гробницата, Давид разпусна местните куриери за празнуване на Пасхата и деня на отдиха, събота, като ги инструктира в неделната сутрин, без да привличат вниманието, да се съберат в дома на Никодим, където те възнамеряваха да се скрият за няколко дни заедно с Андрей и Симон Петър.

186:3.4 (2001.2) Притежавайки особена мисловна нагласа, Давид Зеведеев беше единственият от най-близките ученици на Иисус, който буквално и като нещо разбиращо се от само себе си възприе твърдението на Учителя, че той ще умре и “на третия ден ще възкръсне”. Някога Давид чу това предсказание от Иисус и сега – като човек, разбиращ всичко буквално, предложи на своите куриери да се

съберат в ранната сутрин в неделя в дома на Никодим, за да бъдат готови да разпространят вестта за възкръсването на Иисус, ако той възкръсне от мъртвите. Скоро Давид разбра, че никой от последователите на Иисус не се надява на толкова скорошно завръщане на Учителя от гроба. Затова той почти нищо не говореше за своята увереност и изобщо нищо не спомена за това, че събира отряда от своите куриери рано сутринта в неделя. За това беше казано само на тези куриери, които бяха изпратени през втората половина от деня в петък в далечните градове и центрове на вярващите.

186:3.5 (2001.3) Така последователите на Иисус, разпръснати по целия Йерусалим и неговите околности, тази вечер взеха участие в пасхалната трапеза и следващия ден прекараха в уединение.

4. Подготовката за разпятието

186:4.1 (2001.4) След като Пилат си изми ръцете пред тълпата, опитвайки се с това да снесе от себе си греха за това, че изпрати невинен човек на разпятието само поради страха да се възпротиви на настойчивите искания на юдейските управници, той заповяда да предадат Учителя на римските войници и повели на техния командир да не се бави с екзекуцията. Когато Иисус беше предаден на войниците, те го отведоха назад, в двора на преторията, където снеха от него мантията, навлечена му от Ирод, и облякоха Иисус в неговите собствени дрехи. Войниците дразнеха Иисус и издевателстваха над него, но не го подложиха на нови физически наказания. Сега Иисус остана насаме с тези римски войници. Неговите приятели се криеха, неговите

врагове се разотидоха. Даже Йоан Зеведеев вече не беше редом с него.

186:4.2 (2001.5) Малко след осем часа Пилат предаде Иисус в ръцете на войниците и около девет те тръгнаха към мястото на разпъването. През това време – повече от половин час, Иисус не пророни нито дума. Управлението на огромната вселена практически замря. Гавраил и върховните управители на Небадон или се намираха непосредствено на Урантия, или внимателно следяха пространствените съобщения на архангелите, стремейки се да бъдат уведомени относно това, което става със Сина Човешки на Урантия.

186:4.3 (2001.6) По времето, когато войниците бяха готови да тръгнат с Иисус към Голгота, тях започнаха да ги поразяват неговата необикновена издръжливост и изключително достойнство, неговото търпение и мълчание.

186:4.4 (2001.7) Това, че войниците не поведоха веднага Иисус към разпятието, в голяма степен се обяснява с вземането от техния командир в последната минута на решението да вземе също така и двама осъдени на смърт крадци; доколкото Иисус трябваше да бъде екзекутиран тази сутрин, римският командир реши, че тези двамата също могат да умрат заедно с него, без да изчакват края на празнуването на Пасхата.

186:4.5 (2002.1) Още щом крадците бяха подготвени за екзекуция, ги въведоха в двора, където те гледаха втрещено Иисус. Единият от тях го виждаше за пръв път, но вторият

често беше слушал неговите изказвания – както в храма, така и в лагера при Пела много месеци преди този ден.

5. Смъртта на Иисус и Пасхата

186:5.1 (2002.2) Няма никаква пряка връзка между смъртта на Иисус и еврейската Пасха. Действително животът на Учителя в плът се прекрати именно в този ден – деня на приготвянето на еврейската Пасха и приблизително по това време, когато в храма принасяха в жертва пасхални агънца. Но това случайно съвпадение по никакъв начин не означава, че смъртта на Сина Човешки на Земята е имала някакво отношение към юдейската система на жертвоприношения. Иисус беше евреин, но като Син Човешки беше смъртен от световите. Това, което вие вече знаете от даденото повествование за събитията, водещи непосредствено към този час на предстоящото разпъване на Учителя, позволява да се направи изводът, че неговата смърт, настъпила приблизително по това време, беше абсолютно естествено събитие, дело на човешки ръце.

186:5.2 (2002.3) Човек, а не Бог, замисли и осъществи екзекуцията на Иисус на кръста. Действително, Отецът отказа да се намеси в хода на човешките събития на Урантия, но Райският Баща не се е разпореждал за смъртта на Своя Син, не е настоявал за нея и не е искал тя да стане в такъв вид, в който това стана на Земята. Разбира се, рано или късно на Иисус щеше да му се наложи по един или друг начин да се освободи от своето материално тяло, завършвайки инкарнацията си в плът, но той можеше да осъществи тази задача по безкрайно много други начини,

а не да умира на кръст между двама крадци. Всичко това беше извършено от хора, а не от Бога.

186:5.3 (2002.4) Към времето на своето кръщение Учителят в съвършенство овладя умението да натрупва изисквания опит – опита на живот на Земята в плът, необходим за завършването на неговото седмо, последно вселенско посвещение; именно към това време Иисус завърши изпълнението на своите задължения на Земята. Целият му последващ живот и даже обстоятелствата на неговата смърт бяха от негова страна изключително лично служене в името на благополучието и възвисяването на неговите смъртни създания в този и в другите светове.

186:5.4 (2002.5) Евангелието – благата вест за това, че чрез вяра смъртният човек е способен да придобие духовно осъзнаване на своето богосиновство – не зависи от смъртта на Иисус. Наистина, смъртта на Учителя проля ярка светлина над цялото Евангелие на Царството; но още по-голямо въздействие оказа неговият живот.

186:5.5 (2002.6) Всичко, което Синът Човешки говореше или правеше на Земята, изключително украси доктрината за богосиновството и човешкото братство, но тези основополагащи отношения между Бога и човека са присъщи на вселенските реалности – любовта на Бога към Своите създания и вроденото милосърдие на божествените Синове. Тези трогателни и божествено-прекрасни отношения между човека и неговия Творец в този свят и във всички други светове на вселената на вселените съществуват от вечността. И те в никаква степен не зависят от периодическите посвещения, извършвани от Божиите

Синове-Създатели, които с това приемат естеството и облика на създадените от тях разумни същества като изисквано от тях заплащане за придобиването на окончателно и неограничено пълновластие в своите локални вселени.

186:5.6 (2002.7) Небесният Баща обичаше смъртните хора на Земята преди живота и смъртта на Иисус на Урантия точно така, както ги обичаше и след това трансцендентално въплъщение на партньорството между човека и Бога. Това велико дело – инкарнацията на Бога на Небадон като човек на Урантия – не можеше повече да обогати атрибутите на вечния, безкраен и всеобщ Отец, но то действително обогати и просвети всички останали управляващи и всички създания на вселената Небадон. Макар че любовта, която изпитва към нас небесният Баща, остава неизменна, благодарение на посвещението на Михаил всички останали разумни небесни същества ни обичат още повече. И това стана затова, защото Иисус не само разкри Бога на човека, но и осъществи ново разкриване на човека пред Боговете и небесните разумни създания във вселената на вселените.

186:5.7 (2003.1) Скоро Иисус ще умре, но не като принесена заради греховете жертва. Неговата смърт няма да бъде изкупление на вродения нравствен грях на човешки род. У хората няма какъвто и да е общ грях пред Бога. Виновността е свързана само с личния грях и с осъзнатото, преднамерено въставане против волята на Отеца и управлението на неговите Синове.

186:5.8 (2003.2) Грехът и въставането нямат никакво отношение към основополагащия план за посвещения на Райските Божии Синове, макар че на нас действително ни се струва, че планът за спасение е временна черта на плана за посвещения.

186:5.9 (2003.3) Предлагащото от Бога спасение на смъртните на Урантия би било точно толкова действено и безпогрешно сигурно, ако Иисус не беше екзекутиран от жестоките и невежи смъртни. Ако Учителят беше благоприятно приет от смъртните на Земята и беше напуснал Урантия в резултат от доброволно прекратяване на своя живот в плът, то това никак нямаше да повлияе на истинското богосиновство — истината за любовта на Бога и милосърдието на Сина. Вие, смъртните, сте Божии синове и за да превърнете тази истина в реалност от вашия опит, е нужно само едно: родена в духа вяра.

Документ 187. Разпъването

187:0.1 (2004.1) КОГАТО двамата разбойника бяха подготвени за екзекуция, войниците, под командването на един центурион, тръгнаха за мястото на разпятието. Центурионът, в подчинение на когото се намираха тези дванадесет войника, беше същият този командир, който миналата нощ доведе войниците в Гетсимания, за да арестуват Иисус. По римски обичай на всеки осъден на разпъване се определяха по четирима войника. Преди двамата разбойника да бъдат поведени към разпятието, те бяха подложени на необходимото бичуване, но Иисус не получи нови телесни наказания; центурионът явно

предполагаше, че той беше достатъчно наказан преди произнасянето на присъдата.

187:0.2 (2004.2) Двамата крадци, разпънати заедно с Иисус, бяха съучастници на Варава и щяха по-късно да бъдат екзекутирани заедно със своя главатар, ако той не беше помилван от Пилат в чест на Пасхата. По такъв начин Иисус беше екзекутиран вместо Варава.

187:0.3 (2004.3) Това, което Иисус се кани да направи – да се подчини на смъртта на кръста, той извършва по собствена воля. Предричайки това изпитание, той казваше: “Затова Отецът ме обича и поддържа, защото съм готов да си дам живота. Но аз пак ще го придобия. Никой не ми го отнема, но аз сам го отдавам по собствена воля. В моята власт е да отдам живота си и в моята власт е да си го взема обратно. Ето заповедта, получена от мен от моя Отец.”

187:0.4 (2004.4) Беше малко преди девет часа сутринта, когато войниците излязоха от преторията и поведоха Иисус към Голгота. Много от тези, които го следваха, тайно съчувстваха на Иисус, но тълпата, която наброяваше повече от двеста души, се състоеше основно от негови врагове и зяпачи, желаещи само да се насладят на шока от гледката на разпятието. Само неколцина юдейски водачи дойдоха да погледат как умира на кръста Иисус. Знаейки, че Пилат го е предал на римските войници и че той е осъден на смърт, те се събраха в храма и започнаха да обсъждат какво да правят с неговите последователи.

1. По пътя към Голгота

187:1.1 (2004.5) Преди да напуснат преторията, войниците стовариха върху плещите на Иисус напречната греда. Прието беше да накарат осъдения сам да носи напречната греда към мястото на разпятието. Такъв осъден носеше не целия кръст, а само напречната греда. Към времето на пристигане на войниците и затворниците дългите вертикални греди вече бяха доставени на Голгота и здраво забити в земята.

187:1.2 (2004.6) Следвайки обичая, възглавяващият процесията командир носеше три дъсчици, на които с въглен бяха написани имената на престъпниците и характерът на престъпленията им, заради които ги бяха осъдили на смърт. За двамата крадци центурионът имаше подготвени дъсчици с техните имена, под които беше изписана една дума: “Разбойник”. Обикновено след като приковаваха жертвата с гвоздеи към напречната греда и я издигаха на вертикалната греда, този надпис биваше прикрепван към върха на кръста над самата глава на престъпника, за да знаят всички присъстващи за какво престъпление осъденият бива подложен на разпятие. Дъсчицата с надпис, която центурионът трябваше да забие на кръста на Иисус, беше написана от самия Пилат на латински, гръцки и арамейски и гласеше: “Иисус Назарянин – царят юдейски”.

187:1.3 (2005.1) Някои от представителите на юдейската власт, намиращи се при Пилат, когато той пишеше тези думи, рязко протестираха против това, да нарича Иисус “царят юдейски”. Но Пилат им напомни, че това беше част от обвинението, послужило като причина за осъждането на

Иисус. Когато юдеите видяха, че не могат да заставят Пилат да измени своето решение, те го помолиха поне да смекчи текста и да напише: “Той каза: “Аз съм царят юдейски.” Но Пилат беше неумолим; той не се съгласи да измени написаното. На всички по-нататъшни обръщания той отговаряше само: “Написах, каквото написах.”

187:1.4 (2005.2) Обикновено към Голгота вървяха по най-дългия път, за да може възможно най-голям брой хора да могат да видят осъдения престъпник. Но този ден беше избран най-краткият път – през портите на Дамаск, които водеха на север; следвайки този път, те скоро пристигнаха на Голгота – официалното място за разпъване в Йерусалим. Зад Голгота се разполагаха вилите на богатите, а от другата страна на пътя се намираха гробниците на много състоятелни евреи.

187:1.5 (2005.3) Разпъването не беше еврейски метод за наказание. И гърците, и римляните пренесоха този вид екзекуция от финикийците. Даже Ирод, при цялата си жестокост, не прибегваше към разпъване. Римляните никога не разпъваха римски граждани; само роби и неримляни биваха подлагани на тази позорна екзекуция. По време на обсадата на Йерусалим – само четиридесет години след разпъването на Иисус – цялата Голгота беше осеяна с хиляди кръстове, на които ден след ден загиваше цветът на еврейския народ. Наистина страшна реколта дадоха семената, посети в този ден.

187:1.6 (2005.4) Когато процесията с осъдените на екзекуция преминаваше по тесните улици на Йерусалим, мнозина добросърдечни еврейски жени, които по-рано бяха

слушали от Иисус думи на ободрение и утешение и знаеха за неговия живот, прекаран в любвеобилно служене, не можеха да сдържат своите ридания, виждайки как го водят на толкова позорна смърт. Когато той минаваше покрай тях, много от тези жени ридаеха и го оплакваха. А когато някои от тях даже се решиха да тръгнат заедно с него, Учителят обърна глава към тях и каза: „Дъщери на Йерусалим, не мен оплаквайте, а себе си и своите деца. Моят труд е почти завършен – скоро аз ще отида при своя Отец, но за Йерусалим дните на ужасна мъка едва започват. Наближава времето, когато ще кажете: “Блажени са безплодните и тези, които никога не са кърмили.” В тези дни вие ще се молите камъните от планините да се стоварят върху вас, за да ви освободят от ужасите, които ще ви донесе тази мъка.”

187:1.7 (2005.5) Съчувствайки на Иисус, тези йерусалимски жени демонстрираха истинско мъжество, защото законът строго забраняваше да се изказват дружески чувства към този, когото водеха на разпятие. На тълпата се позволяваше да се подиграва, дразни и осмива затворника, но се забраняваше да му съчувства. Макар че Иисус им беше благодарен за състраданието в този мрачен час, когато неговите приятели бяха принудени да се скриват, на него не му се искаше тези добросърдечни жени да си навличат недоволството на властите, осмелявайки се да му съчувстват. Даже в такова време Иисус мислеше не за себе си, а за страшните бъдещи дни на трагедията на Йерусалим и на целия еврейски народ.

187:1.8 (2006.1) С мъка премествайки краката си, Учителят вървеше към разпятието в пълна изнемога; силите му бяха на свършване. От времето на Тайната вечеря в дома на Илиа Марк той беше без храна и вода. Освен това за цялото това време не му позволиха да мигне. В допълнение, чак до произнасянето на присъдата, един разпит се сменяше с друг, а да не говорим за оскърбителното бичуване, съпроводено с физически страдания и загуба на кръв. Към всичко това се наслаждаваха и най-дълбоки душевни мъчения, най-силно напрежение на духа и чувството за пълна човешка самота.

187:1.9 (2006.2) Скоро след като Иисус, олюлявайки се под тежката напречна греда, излезе от градските врати, силите му за миг го оставиха и той падна под тежестта на своя товар. Войниците му крещяха и го ритяха с крака, но той не можа да стане. Виждайки това, командирът – знаейки какво вече беше изтърпял Иисус – заповяда на войниците да го оставят на мира. След това той накара един минувач, някой си Симон от Кирения, да снесе напречната греда от плещите на Иисус и да я носи през остатъка от пътя до Голгота.

187:1.10 (2006.3) Този Симон измина пътя от самата Кирения, намираща се в Северна Африка, за да вземе участие в Пасхата. Заедно със своите земляци той се спря веднага след градските стени и тръгна към храма за богослужение, когато римският командир му заповяда да носи напречната греда на Иисус. Симон остана на Голгота до самата смърт на Учителя на кръста, беседвайки както с неговите приятели, така и с враговете му. След възкресението на

Иисус и преди да напусне Йерусалим, той стана безстрашен вярващ в Евангелието на Царството и връщайки се в къщи, доведе в Небесното царство своето семейство. Двамата му сина – Александър и Рут – станаха активни проповедници на новото Евангелие в Африка. Но Симон така и никога не узна, че Иисус, чийто товар носѝ, и еврейският репетитор, сприятелил се някога с неговия ранѝен син, бяха един и същи човек.

187:1.11 (2006.4) Наближаваше десет часа, когато процесията с осъдените на екзекуция пристигна на Голгота и римските войници започнаха да приковават двамата разбойника и Иисус към кръстовете им.

2. Разпъването

187:2.1 (2006.5) Отначало войниците привързаха ръцете на Учителя с въжета към напречната греда, а след това приковаха китките му към дървото. Издигайки тази напречна греда и здраво забивайки я към вертикалната греда на кръста, те свързаха и приковаха краката му, пробивайки двете стъпала с един дълъг пирон. Голям клин, забит във вертикалната греда на нужната височина, служеше като опора, на която се държеше тежестта на тялото. Кръстът не беше голям – стъпалата на Учителя се намираха само на по-малко от метър над повърхността на земята. Затова той можеше да чува всички издевателства по свой адрес и добре виждаше изражението на лицата на тези, които толкова безразсъдно се надсмиваха над него. Присъстващите също така можеха отчетливо да чуват всичко, което беше казано от Иисус през тези часове на дълги изпитания и бавна смърт.

187:2.2 (2007.1) Според обичая преди разпятието от осъдените на екзекуция снемат всички им дрехи, но предвид това, че евреите рязко протестираха против демонстрацията на голите човешки тела, римляните осигуряваха превръзка около бедрата за всички, които разпъваха в Йерусалим. Затова, когато дрехите на Иисус бяха свалени, на него също надянаха такава превръзка, преди да го издигнат на кръста.

187:2.3 (2007.2) Към разпятие прибегваха, само за да осигурят бавно и мъчително наказание; понякога жертвата продължаваше да живее в течение на няколко дни. Много жители на Йерусалим се отнасяха отрицателно към екзекуцията на кръста и съществуваше общество на юдейските жени, неизменно изпращащо на мястото на екзекуцията своя представителка, за да предложи на жертвата наркотично вино и с това да намали нейните страдания. Но пробвайки такова вино, Иисус се отказа да го пие независимо от силната жажда. Учителят избра да запази своето човешко съзнание до самия край. Независимо от жестокостта и безчовечността на тази смърт той желаше да я срещне и да удържи над нея победа с волево подчинение на себе си на цялата пълнота на човешкия опит.

187:2.4 (2007.3) Преди Иисус да бъде издигнат на кръста, двамата разбойници вече висяха на своите кръстове, непрекъснато ругаейки и плюейки своите палачи. Когато Иисус го приковаваха към кръста, единствените му думи бяха: “Татко, прости им, защото те не знаят какво правят.” Той нямаше да може с такова милосърдие и любов да моли за

своите палачи, ако тези изпълнени с предана любов мисли не бяха главна движеща сила на целия му живот, преминал в безкористно служение. Идеите, мотивите и стремежите на човека с цялата си пълнота се проявяват в критичните моменти на неговия живот.

187:2.5 (2007.4) След като издигнаха Учителя на кръста, командирът заби над главата му дъсчица, на която на три езика беше написано: “Иисус Назарянин – царят юдейски”. Юдеите бяха обхванати от ярост при този надпис, който смятаха за оскърбление. Но Пилат беше ядосан от тяхното неуважително обръщение; чувствайки се жертва на заплахите и униженията, той прибегна към такъв начин за дребно отмъщение. Можеше да напише: “Иисус, метежник”. Но той прекрасно знаеше с какво презрение йерусалимските евреи се отнасяха към самата дума “Назарет” и непременно искаше да ги унизи. Знаеше, че те ще бъдат силно засегнати, виждайки, че езекутираният галилеец е наречен “Царят юдейски”.

187:2.6 (2007.5) Узнавайки, че поставяйки този надпис на кръста на Иисус, Пилат е решил да издевателства над тях, много от юдейските предводители побързаха към Голгота, но не се решиха да снемат тази дъсчица, защото кръстът се охраняваше от римските войници. След като не беше по силите им да я снемат, водачите се смесиха с тълпата, всячески подстрекавайки хората към издевателства и насмешки, за да не възприеме някой сериозно този надпис.

187:2.7 (2007.6) Апостол Йоан, заедно с Мария, майката на Иисус, Рут и Юда, пристигна на мястото на езекуцията, след като Иисус беше вдигнат на кръста, в момента, когато

командирът забиваше дъсчицата над главата на Учителя. Йоан беше единственият от единадесетте апостоли, станал свидетел на разпъването, но даже и той не присъстваше тук през цялото време, тъй като скоро след като доведе майката на Иисус, той побърза да отиде в Йерусалим за своята майка и нейните приятелки.

187:2.8 (2007.7) Когато Иисус видя своята майка заедно с Йоан, брата и сестра си, той се усмихна, но не каза нищо. В това време четиримата войници, на които беше поръчано да разпънат Учителя, следвайки обичая, си поделиха неговите дрехи: единият взе сандалите, друг покривалото за глава, трети колана, а четвърти - хитона. Оставаше да се разреже на четири части изцяло скроена туника или дрехата, стигаща почти до коленете. Но когато войниците видяха колко е необичайна тази дреха, те решиха да хвърлят жребий. Иисус ги гледаше, докато си поделиха неговите дрехи, а безразсъдната тълпа се надсмиваше над него.

187:2.9 (2008.1) Добре беше, че римските войници взеха дрехите на Учителя. Ако тези вещи бяха попаднали в ръцете на неговите последователи, те можеха да се поддадат на съблазън – суеверно поклонение пред реликвите. Учителят желаше нищо материално да не свързва последователите му с неговия живот на Земята. Той искаше да остави на хората само спомен за човешкия живот, посветен на висок духовен идеал – преданото изпълнение на волята на Отеца.

3. Свидетели на разпъването

187:3.1 (2008.2) Този петък, около девет и половина, Иисус беше разпънат на кръста. Към единадесет часа повече от хиляда човека се събраха тук, за да видят това зрелище – разпъването на Сина Човешки. В течение на цялото това ужасно време незримите войнства на вселената мълчаливо се вираха в това необичайно явление – Създателят, умиращ като смъртно създание, при това от най-позорната смърт – на осъден престъпник.

187:3.2 (2008.3) По едно или друго време край кръста стояха Мария, Рут, Юда, Йоан, Саломия (майката на Йоан) и няколко искрено вярващи жени, сред тях Мария – жена на Клеопа и сестра на майката на Иисус, Мария Магдалена, както и Ребека, по-рано живяла в Сепфорис. Тези и други приятели на Иисус мълчаха, виждайки неговото огромно спокойствие и устойчивост и наблюдавайки неговите жестоки страдания.

187:3.3 (2008.4) Мнозина преминаващи оттам кимаха с глави и, злословейки, казваха: “Ей, ти, който се канеше да разрушиш храма и да го възстановиш за три дни, спаси себе си! Ако си Син Божий, защо не слезеш от кръста?” Така се надсмиваха над него и някои юдейски управници, казвайки: “Той спасяваше другите, а себе си да спаси не може.” Други казваха: “Ако ти си царят юдейски, слез от кръста и ще повярваме в теб.” А по-късно те отново издевателстваха над него, казвайки: “Той вярваше, че Бог ще го спаси. Даже твърдеше, че е син Божий – вижте го сега: разпънат между двама крадци.” Двамата крадци също го ругаеха и кълняха.

187:3.4 (2008.5) Доколкото Иисус не отговаряше над техните подигравателни насмешки, както и предвид това, че приближаваше обед на този особен ден на приготвление за Пасхата, към единадесет и половина голяма част от издевателстващата и подиграваща се тълпа вече се разотиде по своите дела; останаха по-малко от петдесет човека. Подготвили се за продължително наблюдение над умиращите, войниците се канеха да ядат и пият своето евтино кисело вино. Наливайки си вино, те подигравателно вдигаха в чест на Иисус тост, казвайки: “Поздравяваме царя юдейски и ти желаем щастие!” И се изумяваха колко търпеливо Учителят се отнасяше към всичките им насмешки и подигравки.

187:3.5 (2008.6) Забелязвайки, че те ядат и пият, Иисус ги погледна и произнесе: “Жаден съм.” Когато командирът чу, че Иисус каза „Жаден съм”, той отля от своята бутилка вино и намокряйки подобната на гъба запушалка, я наниза на копие и я повдигна до Иисус, за да може той да овлажни своите пресъхнали устни.

187:3.6 (2008.7) Целта на Иисус беше да живее, без да прибегва към своите свръхестествени способности; той реши да умре така, както умира на кръста обикновен смъртен. Той живя като човек и искаше да умре като човек – изпълнявайки волята на Отеца.

4. Крадецът на кръста

187:4.1 (2008.8) Един от разбойниците ругаше Иисус, като казваше: “Ако си Син Божий, защо не спасиш и себе си, и нас?” Но когато той упрекна Иисус, другият, многократно

слушал проповедите на Учителя, каза: “Имай страх от Бога! Нима не виждаш, че ние сме си заслужили страданията за своите дела, а този човек страда незаслужено? По-добре да помолим прошка за своите грехове и спасение за нашите души.” Чувайки тези думи на крадеца, Иисус обърна глава към него и одобрително се усмихна. Когато престъпникът видя обърнатото към него лице на Иисус, пламъкът на неговата вяра се разгоря с нова сила и, събрал куража си, той каза: “Помни ме, Господи, когато отидеш в твоето царство.” И тогава Иисус отговори: “Истина, истина ти казвам днес, че някога ти ще бъдеш заедно с мен в Рая.”

187:4.2 (2009.1) Независимо от мъките на физическата смърт Учителят намери време да изслуша вероизповедното признание на повярвалия разбойник. Този крадец протегна ръка към спасението и го получи. Преди това той нито веднъж не беше усещал в себе си подбуда да повярва в Иисус, но едва в тези последни часове от съзнателното си съществуване действително с цялото си сърце се обърна към учението на Иисус. Виждайки как Иисус посреща своята смърт на кръста, този крадец не можеше повече да се противи на убеждението, че Синът Човешки действително е Син Божий.

187:4.3 (2009.2) Когато Иисус разговаряше с крадеца, приемайки го в Царството, апостол Йоан отсъстваше, тръгнал към града за майка си и приятелките ѝ. Впоследствие Лука чу този разказ от обърнатия командир на римската стража.

187:4.4 (2009.3) Апостол Йоан разказа за разпятието, каквото го помнеше две трети от един век, след като то беше станало.

Останалите повестувания се основаваха на разказа на римския центурион, който благодарение на видяното и чутото впоследствие повярва в Иисус и стана пълноправен член на Небесното царство на Земята.

187:4.5 (2009.4) Този младеж, каещия се разбойник, го доведоха до насилие и престъпления тези, които превъзнасяха подобен живот на крадец като метод за ефективен протест на патриотите против политическия гнет и социалната несправедливост. Заедно със страстта към приключенията такова учение подтикна много благонамерени млади хора към участие в дръзките грабителски набези. В очите на този млад човек Варава беше герой. Сега той разбра, че се е заблуждавал. Тук, на кръста, редом със себе си той видя действително велик човек, истински герой. Този герой разпали неговата страст и вдъхна в него най-висши идеи за нравствено самоуважение, оживявайки всички идеали за смелост, мъжество и храброст. Когато той видя Иисус, в неговото сърце се пробуди всепоглъщащо чувство на любов, преданост и истинско величие.

187:4.6 (2009.5) И ако който и да било друг човек от надсмиващата се тълпа беше усетил в своята душа раждането на вяра и беше се обърнал към милосърдието на Иисус, той щеше да бъде приет със същото любвеобилно участие, което беше проявено по отношение на повярвалия разбойник.

187:4.7 (2009.6) Точно след като разкаялият се крадец чу обещанието на Учителя, че някога ще се срещнат в Рая, Йоан се върна от града заедно с майка си и група от приблизително десет вярващи жени. Йоан стоеше редом с

Мария, майката на Иисус, като я поддържаше. Нейният син Юда стоеше от другата страна. По обед Иисус ги погледна и каза на майка си: “Жено, ето твой син!” А обръщайки се към Йоан, той произнесе: “Сине, ето твоята майка!” След това се обърна към двамата им: “Искам да си тръгнете от това място.” Затова Йоан и Юда отведоха Мария от Голгота. Йоан отведе майката на Иисус там, където той беше отседнал в Йерусалим, и побърза да се върне на мястото за разпятие. След разпъването Мария се върна във Витсаида, където живя в дома на Йоан до края на своя живот на Земята. След смъртта на Иисус Мария не преживя и година.

187:4.8 (2010.1) Когато Мария напусна Голгота, останалите жени се отдалечиха на известно разстояние и останаха там дотогава, докато Иисус не свърши на кръста; и те все още бяха там, когато тялото на Учителя беше свалено за погребение.

5. Последният час на кръста

187:5.1 (2010.2) Скоро след дванадесет небето помръкна поради напълнилия въздух ситен пясък, макар че обикновено сезонът на такива явления настъпваше по-късно. Жителите на Йерусалим знаеха, че това говори за приближаването на една от тези суховежни пясъчни бури, които идват от Аравийската пустиня. Преди един часа небето потъмня дотолкова, че слънцето се скри, и останките от зяпачите побързаха към града. Когато след известно време Учителят издъхна, тук останаха по-малко от тридесет човека – само тринадесетте римляни и група от приблизително петнадесет вярващи. Всички тези вярващи бяха жени

освен двама: Юда, брата на Иисус, и Йоан Зеведеев, които се върнаха тук преди самата кончина на Учителя.

187:5.2 (2010.3) Малко след един часа в сгъстяващата се мъгла, предизвикана от силната пясъчна буря, човешкото съзнание на Иисус започна да угасва. Неговите последните думи на милосърдие, прошка и наставления бяха вече изречени. Вече беше изразена последната му воля – да се погрижат за майка му. В този час на приближаваща се смърт в човешкия разум на Иисус изплуваха много откъси от религиозните книги на юдеите, на първо място от Псалтира, днес известни като деветнадесети, двадесети и двадесет и първи псалми. Макар че неговите устни често помръдваха, той беше твърде слаб, за да произнася тези думи, когато откъсите, които той така добре знаеше наизуст, изплуваха в неговото съзнание. Само няколко пъти стоящите редом уловиха отделни фрази, такива като “Зная аз, че Господ ще спаси своя помазаник”, “Ръката ти ще намери всички мои врагове” и “Боже мой! Боже мой! Защо ме остави?” Нито за миг в ни най-малка степен Иисус не се усъмни в това, че е преживял живота си съгласно волята на Отеца; и той винаги беше уверен, че подрежда своя живот в плът по волята на Отеца. Той не чувстваше, че Отецът го е изоставил; само повтаряше в своето угасващо съзнание много откъси, сред които беше и двадесет и първият псалом, започващ с думите: “Боже мой! Боже мой! Защо ме остави?” И се случи така, че това беше една от трите фрази, произнесени достатъчно ясно, за да могат стоящите редом да могат да ги чуят.

187:5.3 (2010.4) За последен път Иисус-човекът се обърна към своите събратя около един и половина, когато той повторно произнесе „Жаден съм” и тук началникът на стражата отново овлажни устните му със същата гъба, наkisнатa в киселото вино, което в онези дни обикновено наричаха оцет.

187:5.4 (2010.5) Пясъчната буря се усилваше; мъглата се сгъстяваше. Но войниците и неголямата група вярващи не си отиваха. Войниците приседнаха около кръста, притискайки се един към друг, за да се скрият от режещия пясък. Майката на Йоан и другите се изместиха встрани и оттам гледаха ставащото, частично скрили се под надвиснала скала. Когато Учителят изпусна последния си дъх, в основата на неговия кръст стояха Йоан Зеведеев, братът на Иисус Юда, неговата сестра Рут, Мария Магдалена и Ревека, по-рано живяла в Сепфорис.

187:5.5 (2011.1) Беше преди три часа, когато Иисус гръмко възкликна: “Свърши се! Татко, в Твоите ръце предавам духа си.” И като каза това, той склони глава и издъхна. Когато римският центурион видя как умря Иисус, той се удари по гърдите и каза: “Този човек наистина беше праведник; наистина беше Син Божий!” И от тази минута той повярва в Иисус.

187:5.6 (2011.2) Иисус умря царствено – така, както живя. Той открито призна своята царственост и остана господар на положението в течение на целия трагичен ден. Прие тази позорна смърт по собствена воля, след като се погрижи за безопасността на своите избрани апостоли. Той мъдро удържа Петър от насилието, което можеше да донесе беди,

и направи така, че Йоан да може да бъде редом с него до самия край на неговото смъртно съществуване. Разкри своята истинска същност пред кръвожадния Синедрион и напомни на Пилат за източника на неговата власт над Сина Божий. Той тръгна към Голгота, носейки своя кръст, и завърши изпълненото си с любов съществуване, предавайки на Райския Баща своя дух, овладявайки опита на смъртен човек. След такъв живот – и в момент на такава смърт – Учителят наистина можеше да каже: “Свърши се.”

187:5.7 (2011.3) Предвид това, че този ден беше ден за приготовления за Пасхата и събота, юдеите не искаха тези три тела да останат да висят на Голгота. Затова те отидоха при Пилат, молейки да бъдат счупени краката на тримата мъже и да свършат с тях, за да може до залез слънце да бъдат снети от кръстовете и хвърлени в погребалните ями за престъпници. Чувайки тази молба, Пилат веднага изпрати трима войника, които трябваше да счупят краката им и да приключат с Иисус и двамата разбойници.

187:5.8 (2011.4) Когато войниците пристигнаха на Голгота, така и направиха с двамата крадци, но за свое огромно удивление откриха, че Иисус е вече мъртъв. При все това, за да удостоверят неговата смърт, един от войниците прониза лявата му страна с копие. Макар че рядко се случваше жертвите на разпятието да останат живи по два-три дни, най-силните душевни преживявания и тежки духовни мъки прекъснаха смъртния живот на Иисус в плът за малко по-малко от пет и половина часа.

6. След разпъването

187:6.1 (2011.5) След три и половина, в мъглата на пясъчната буря, Давид Зеведеев за последен път изпрати куриерите с известие за смъртта на Учителя. Последният от тях беше изпратен в дома на Марта и Мария във Витания, където, както той предполагаше, майката на Иисус беше отседнала заедно с останалите членове на своето семейство.

187:6.2 (2011.6) След смъртта на Учителя Йоан изпрати жените под опеката на Юда в дома на Илия Марк, където те прекараха съботата. Самият Йоан – към това време вече добре познат на римския центурион – оставаше на Голгота, докато Йосиф и Никодим не пристигнаха тук със заповед на Пилат, разрешаваща да вземат тялото на Иисус.

187:6.3 (2011.7) Така завърши денят на трагедия и скръб за огромната вселена, в която милиарди разумни същества, зашеметени от демонстрацията на безсърдение и порочност на смъртните, потръпвайки гледаха отвратителното зрелище на разпъването на човешкото въплъщение на своя любим Властелин.

Документ 188. В гробницата

188:0.1 (2012.1) ТОЗИ ден и половина, в течение на който смъртното тяло на Иисус се намираше в гробницата на Йосиф – времето между неговата смърт на кръста и възкресението, представлява тази страница от земния път на Михаил, за която ние почти нищо не знаем. Можем да разкажем за погребението на Сина Човешки и да включим в това повествуване събитията, свързани с неговото възкресение, но в наше разпореждане има много малко достоверна информация за това, което действително стана

в течение на този епохален период с продължителност около тридесет и шест часа – от три часа в петък следобед до три часа сутринта в неделя. Този период от живота на Учителя започна малко преди да бъде снет от кръста от римските войници. След настъпването на смъртта му той остана на кръста около час. Щеше да бъде снет по-рано, ако не беше забавянето, свързано с умъртвяването на двамата разбойника.

188:0.2 (2012.2) Юдейските управници се канеха да хвърлят тялото на Иисус в откритите погребални ями на Геена на юг от града, където обикновено биваха хвърляни жертвите на разпъване. Ако този план беше успял, тялото на Учителя щеше да бъде оставено да бъде изядено от дивите зверове.

188:0.3 (2012.3) Междувременно Йосиф Ариматейски, съпровождан от Никодим, отиде при Пилат и помоли тялото на Иисус да бъде им бъде предадено за надлежно погребение. Другарите на разпънатия нерядко предлагаха на римските власти подкупи, за да получат правото да вземат тялото на екзекутирания. Йосиф отиде при Пилат с голяма сума пари за в случай, че се наложи да плати за разрешението да снесе тялото на Иисус и да го пренесе в частна погребална гробница. Но Пилат отказа пари. Изслушвайки молбата, той бързо подписа заповед, позволяваща на Йосиф да отиде на Голгота и веднага да получи тялото на Учителя в свое пълно разпореждане. Междувременно пясъчната буря беше утихнала и групата юдеи, представляващи Синедриона, тръгна към Голгота, за

да се увери, че тялото на Иисус заедно с разбойниците е хвърлено в общите погребални ями.

1. Погребението на Иисус

188:1.1 (2012.4) Когато Йосиф и Никодим пристигнаха на Голгота, те видяха как войниците снемат Иисус от кръста, а представителите на Синедриона стоят редом и следят никой от последователите на Иисус да не попречи на прехвърлянето на неговото тяло в погребалните ями за престъпници. Когато Йосиф представи на центуриона заповед от Пилат да предадат тялото на Учителя на него, юдеите вдигнаха шум, гръмко изисквайки да бъде дадено на тях. Когато в своята ярост те се опитаха да завладеят тялото, центурионът извика четирима войници, които — извадили мечове и разкрачили крака — застанаха над тялото на лежащия на земята Учител. Центурионът заповяда на останалите войници да оставят двамата крадци и да разгонят тълпата разярани юдеи. След като възстанови реда, центурионът прочете на юдеите разрешението на Пилат и отстъпвайки встрани, каза на Йосиф: “Тялото е на твое разположение; постъпи с него, както смяташ за нужно. Аз и моите войници ще те съпровождаме, за да не ти попречи никой.”

188:1.2 (2013.1) Разпънато лице не можеше да бъде погребано в еврейско гробище; законът строго забраняваше това. Йосиф и Никодим знаеха за този закон и по пътя към Голгота те решиха да погребат Иисус в новата семейна гробница на Йосиф. Изсечена в монолитна скала, тя се намиралше малко на север от Голгота, от другата страна на пътя, водещ към Самария. В тази гробница още не бяха

погребвали никого и те смятаха, че ще бъде правилно, ако Учителят почива тук. Йосиф действително вярваше, че Иисус ще възкръсне от мъртвите, но Никодим се отнасяше към това крайно скептично. Тези предишни членове на Синедриона в по-голяма или по-малка степен скриваха своята вяра в Иисус, макар че останалите религиозни водачи вече отдавна ги подозираха – още преди Йосиф и Никодим да излязат от състава на Синедриона. От това време те станаха най-откровените последователи на Иисус в целия Йерусалим.

188:1.3 (2013.2) Около четири и половина погребалната процесия напусна Голгота и тръгна към гробницата на Йосиф от другата страна на пътя. Тялото на Иисус Назарянин беше обвито в ленено платно и го носеха четирима мъже, след които следваха преданите галилейки, наблюдавали разпятието. Смъртните, които носеха материалното тяло на Иисус в гробницата, бяха Йосиф, Никодим, Йоан и римският центурион.

188:1.4 (2013.3) Те внесоха тялото в гробницата – помещение, дълго приблизително 3 на 3 м, където спешно подготвиха Иисус за погребение. Строго погледнато, юдеите не погребваха своите покойници: фактически те ги балсамираха. Йосиф и Никодим донесоха със себе си голямо количество миро и алое, а сега те обвиха тялото в бандажи, пропити с тези разтвори. Завършвайки балсамирането, те завързаха лицето му с кърпа, обвиха тялото в ленен чаршаф и благоговейно го положиха в нишата на гробницата.

188:1.5 (2013.4) След като тялото беше положено в гробницата, центурионът повика своите войници, за да помогнат да затворят входа към гробницата с камъка. След това войниците отидоха в Геена с телата на крадците, а останалите, потънали в скръб, се върнаха в Йерусалим, за да споделят Пасхалната трапеза, както изискваха законите на Мойсей.

188:1.6 (2013.5) Погребението на Иисус се извършваше с голямо бързане и спешност, тъй като този ден беше ден за подготовка и до настъпването на съботата оставаше съвсем малко време. Мъжете побързаха обратно към града, но жените останаха редом с гробницата до самото настъпване на тъмнината.

188:1.7 (2013.6) В течение на всички тези събития жените се криеха недалеч, откъдето наблюдаваха всичко, което ставаше, и видяха къде беше погребан Учителят. Те скриваха присъствието си поради това, че в такова време жените не трябваше да се намират в присъствието на мъже. Жените смятаха, че Иисус не е подготвен за погребението както трябва, и се уговориха да се върнат в дома на Йосиф, да прекарат съботата в почивка, да приготвят ароматни вещества и мехлеми и да се върнат в неделя сутринта, за да подготвят както трябва тялото на Учителя за вечния му сън. Жените, които останаха край гробницата в тази петъчна вечер, бяха Мария Магдалена, Мария – жената на Клеопа, Марта (още една сестра на майката на Иисус) и Ревека от Сепфорис.

188:1.8 (2013.7) Освен Давид Зеведеев и Йосиф Ариматейски малцина от учениците на Иисус действително вярваха и

разбираха, че му предстоеше да възкръсне от гробницата на третия ден.

2. Охрана на гробницата

188:2.1 (2014.1) Ако последователите на Иисус не обърнаха внимание на обещанието на Иисус да възкръсне от гроба на третия ден, то неговите врагове не забравиха това. Първосвещениците, фарисеите и садукееите си спомниха, че при тях са постъпвали съобщения, в които се казваше за заявлението на Иисус относно своето възкръсване от мъртвите.

188:2.2 (2014.2) Около полунощ този петък след пасхалната трапеза група юдейски водачи се събра в дома на Каяфа, за да обсъдят своите опасения, отнасящи се до твърденията на Учителя, че на третия ден той ще възкръсне от мъртвите. Тази среща завърши с назначаването на делегация от членове на Синедриона, която на следващата сутрин отиде при Пилат с официална молба от Синедриона: да постави пред гробницата на Иисус римска стража, за да не позволи на неговите приятели тайно да проникнат в нея. Главата на делегацията каза на Пилат: “Господине, ние помним, че този мошеник Иисус Назарянин, докато беше жив, казваше: “След три дни аз ще възкръсна.” Затова дойдохме, за да те помолим да се разпоредиш за охрана на гробницата от неговите последователи поне след третия ден. Ние много се боим, че през нощта неговите ученици ще се появят и ще го откраднат, а след това ще обявят на народа, че той е възкръснал от мъртвите. Ако допуснем това, ще извършим

много сериозна грешка – къде по-малко опасно щеше да бъде да го оставим жив.”

188:2.3 (2014.3) Изслушвайки молбата на Синедриона, Пилат отговори: “Ще получите десетима охранители. Вървете и осигурете безопасността на гробницата.” Връщайки се в храма, те взеха десетима от своите охранители, след което се отправиха към гробницата на Йосиф с десетима еврейски стражи и десетима римски войници, за да може независимо от съботната сутрин да ги поставят като охрана на гробницата. Тези хора затвориха входа на гробницата с още един камък и подпечатаха двата камъка с печата на Пилат, за да не може никой да получи достъп до гробницата без тяхно знание. И тези двадесет човека останаха на стража чак до възкръсването на Иисус, а юдеите им носеха храна и неща за пиене.

3. В съботния ден

188:3.1 (2014.4) В течение на целия съботен ден учениците и апостолите продължаваха да се крият, докато целият Йерусалим обсъждаше смъртта на Иисус на кръста. Тези дни в Йерусалим се намираха почти половин милион евреи от всички ъгълчета на Римската империя и Месопотамия. Настъпваше пасхалната седмица и на всички тези поклонници предстоеше да узнаят за възкръсването на Иисус и да отнесат тази вест в своите родни краища.

188:3.2 (2014.5) Късно вечерта в събота Йоан Марк свика единадесетте апостоли на тайна среща в дома на своя баща и около полунощ те се събраха в това горно помещение,

където преди две вечери бяха споделили Тайната вечеря със своя Учител.

188:3.3 (2014.6) Тази съботна вечер преди залез слънце майката на Иисус Мария, заедно с Рут и Юда, се върна във Витания, за да се присъедини към своето семейство. Давид Зеведеев остана в дома на Никодим, уговаряйки се със своите куриери да се срещнат тук рано сутринта в неделя. Галилейките, подготвящи треви за балсамирането на тялото на Иисус, се намираха в дома на Йосиф Ариматейски.

188:3.4 (2014.7) Ние сме неспособни в пълна степен да обясним какво именно ставаше с Иисус Назарянин в този ден и половина, когато се предполагаше, че той почива в новата гробница на Йосиф. Очевидно той умря от също толкова естествена смърт на кръста, от каквато умира всеки друг смъртен при аналогични обстоятелства. Чухме как той каза: “Татко, в Твоите ръце предавам духа си.” Не разбираме напълно смисъла на тези думи, доколкото неговият Настройчик на Съзнанието отдавна беше станал личностен и затова не зависеше от смъртното съществуване на Иисус. Физическата смърт на Учителя никак не можеше да повлияе на неговия Личностен Настройчик. Това, което Иисус предаде в ръцете на Отеца, вероятно представляваше духовен дубликат от резултата от ранната дейност на Настройчика по одухотворяването на смъртния разум, за да осигури преноса на копието от човешкия опит в обителските светове. Вероятно опитът на Иисус съдържаше някаква духовна реалност, аналогична на духовната същност, или душата, на растящите във

вярата смъртни създания от обитаемите светове. Но всичко това е само наше предположение. В действителност не знаем какво именно предаде Иисус на своя Отец.

188:3.5 (2015.1) Ние знаем, че физическото тяло на Учителя остана в гробницата на Йосиф приблизително до три часа в неделя сутринта, но можем само да гадаем какъв е бил статутът на личността на Иисус в течение на този период с продължителност тридесет и шест часа. Понякога се осмеляваме да си обясним тези неща приблизително по следния начин:

188:3.6 (2015.2) 1. Вероятно съзнанието на Михаил-Създателя е останало напълно свободно и независимо от смъртния разум, в който то пребиваваше в течение на физическата инкарнация.

188:3.7 (2015.3) 2. Знаем, че в този период от време бившият Настройчик на Съзнанието на Иисус се намирал на Земята и лично възглавявал събраното тук небесно войнство.

188:3.8 (2015.4) 3. Предполагаме, че придобиването на духовна индивидуалност на Назарянина, формирана в течение на неговия живот в плът – отначало под въздействието на непосредствените усилия на неговия Настройчик на Съзнанието, а след това за сметка на неговата лична, съвършена хармонизация на физическите потребности и духовните изисквания на идеалното смъртно битие благодарение на неизменното избиране на волята на Отеца, – трябва да е била предадена за съхранение на Райския Баща. Върнала ли се е тази духовна реалност, за

да стане част от възкръснатата личност, или не – не знаем, но предполагаме, че се е върнала. Но във вселената има и такива, които смятат, че тази душа-индивидуалност пребивава в “недрата на Отеца”, за да бъде впоследствие освободена за ръководство на Небадонския Корпус на Завършилите в неразкритото бъдеще, свързана с още несъществуващите неосъзнати светове на външното пространство.

188:3.9 (2015.5) 4. Ние предполагаме, че в течение на тези тридесет и шест часа човешкото или смъртното съзнание за времето е спяло. Имаме основания да смятаме, че човекът Иисус не е знаел нищо за това, което ставаше във вселената през това време. За смъртното съзнание времето е спряло; пробуждането към живот е станало веднага след завършването на смъртния сън.

188:3.10 (2015.6) Ето в общи черти всичко, което можем да кажем относно статута на Иисус в течение на този период от пребиваването в гробницата. Можем да се позовем на цял ред свързани с това факти, макар че едва ли сме компетентни да ги тълкуваме.

188:3.11 (2015.7) Днес в огромния двор на възкресителните зали от първия обителски свят на Сатания може да се види величествено материално-моронтийно съоръжение, известно като “Мемориалът на Михаил”. Този мемориал, създаден скоро след като Михаил напусна вашия свят, е скрепен с печата на Гавраил, а нанесеният на него надпис гласи: “В памет за смъртното пребиваване на Иисус Назарянин на Урантия”.

188:3.12 (2016.1) Съхранени са материали, потвърждаващи, че в този период сто члена от висшия съвет на Салвингтон проведоха на Урантия изпълнително съвещание под ръководството на Гавраил. Съществуват също така материали, потвърждаващи, че в това време Извечно Древните на Уверса са се свързвали с Михаил, обсъждайки статута на вселената Небадон.

188:3.13 (2016.2) Ние знаем, че поне едно съобщение е било отправено към Михаил от Емануил Салвингтонски, докато тялото на Учителя се е намирало в гробницата.

188:3.14 (2016.3) Съществуват всички основания да предполагаме, че някаква личност е заемала мястото на Калигастия в системния съвет на Планетарните Принцове в Йерусем, който се е събирал по времето, когато тялото на Иисус е почивало в гробницата.

188:3.15 (2016.4) Архивите на Едемия свидетелстват, че Бащата на Съзвездieto Норлатиадек е присъствал на Урантия и че той е получил от Михаил инструкции по време на пребиваването на Иисус в гробницата.

188:3.16 (2016.5) Съществуват и много други данни в полза на това, че някаква част от личността на Иисус не е била потопена в сън и безсъзнателно състояние в течение на времето след настъпването на явната физическа смърт.

4. Значението на смъртта на кръста

188:4.1 (2016.6) Макар че Иисус умря на кръста, не за да изкупи греха на смъртния човек или за да осигури някакъв начин за ефективно обръщение към оскърбения и неумолим Бог,

макар че Синът Човешки не е предлагал себе си като жертва, за да усмири Божия гняв и да открие пътя за спасение на греховния човек, макар че тези идеи за изкупление и умиротворяване са погрешни, независимо от всичко това смъртта на Иисус на кръста е изпълнена със значение, което не следва да се пренебрегва. Урантия действително стана известна сред съседните обитаеми планети като “Светът на Кръста”.

188:4.2 (2016.7) Иисус желаеше да преживее на Урантия пълноценния живот на смъртен човек в плът. Обикновено смъртта е част от живота. Смъртта е последният акт в драмата на смъртното съществуване. В своите добронамерени опити да избегнете суеверните заблуждения, присъщи на лъжливото тълкуване значението на смъртта на кръста, бъдете внимателни, за да не извършите огромна грешка – да не пропуснете истинското значение и неподправен смисъл на смъртта на Учителя.

188:4.3 (2016.8) Смъртният човек никога не е бил собственост на вселенските мошеници. Иисус не умря, за да изкупи човека, да го изтръгне от ноктите на изменническите управители и падналите принцове на сферите. Небесният Баща никога не е замислял толкова безгранична несправедливост като анатемосване на душата на смъртния човек поради злодеянията на неговите предци. Смъртта на кръста не беше и жертва, която да се заключава в опита да се изплати някакъв дълг, появил се в човечеството пред Бога.

188:4.4 (2016.9) Преди животът на Иисус на Земята такъв възглед за Бога може би бил оправдан, но след живота и смъртта на Учителя сред такива смъртни като вас положението се измени. Мойсей учеше за достойнството и справедливостта на Бога-Създател, но Иисус изобрази любовта и милосърдието на един небесен Баща.

188:4.5 (2016.10) Животинската същност, склонността към злодеяния може да бъде наследствена, но грехът не преминава от родител на дете. Грехът е акт на съзнателно и преднамерено въставане на волевото създание против волята на Отеца и законите на Сина.

188:4.6 (2017.1) Иисус живя и умря за цялата вселена, а не само за народите на този свят. Макар че смъртните от световите притежаваха спасение още преди Иисус да живее и умре на Урантия, неговото урантийско посвещение действително проля ярка светлина върху пътя на спасението; неговата смърт направи много за това, завинаги да се демонстрира несъмнеността на продължаването на живота на хората след смъртта в плът.

188:4.7 (2017.2) Макар че едва ли би било вярно да говоря за Иисус като за жертвувател, изкупител или избавител, той с пълно основание може да се нарече *спасител*. Той направи завинаги пътя на спасението (продължаването на живота) по-понятен и несъмнен; той действително по-добре и по-вярно показва пътя за спасение за всички смъртни от всички светове на вселената Небадон.

188:4.8 (2017.3) Осъзнавайки идеята за Бога като за истински и любящ Отец – единствената представа, на която някога е

учил Иисус, – вие трябва да бъдете последователни и веднага решително да се откажете от примитивните представи за Бога като за обиден монарх, суров и всемогъщ управител, основната утеха на когото се заключава в това, да разобличи злодеянията на своите поданици и да следи те да бъдат адекватно наказани, докато някое същество, почти равно на Него самия, не се съгласи доброволно да пострада и да умре за тях и вместо тях. Цялата идея за откупа и изкуплението е абсолютно несъвместима с тази представа за Бога, на която учеше и пример за която беше Иисус Назарянин. Безкрайната любов на Бога е първостепенен атрибут на Неговата божествена същност.

188:4.9 (2017.4) Всички тези представи за изкуплението и жертвеното спасение се коренят в егоизма и намират опора в него. Иисус учеше, че *служенето* на събратята му е висша представа за духовното братство на вярващите. Спасението трябва да бъде разбиращо се от само себе си за тези, които вярват в бащинството на Бога. Главната грижа на този вярващ трябва да бъде не користното желание за собственото му спасение, а безкористният стремеж да обича и следователно да служи на своите събрата така, както обичаше смъртните хора и им служеше Иисус.

188:4.10 (2017.5) Не особено се безпокоят истинските вярващи и за бъдещите наказания за греховете. Истинският вярващ се тревожи само за своето сегашно отделяне от Бога. Действително, мъдрите бащи могат да наказват своите синове, но те правят това от любов и с възпитателна цел. Те не наказват в гнева си и не налагат наказания, за да отмъстят.

188:4.11 (2017.6) Даже ако Бог беше суровият върховен съдия на вселена, в която царува справедливостта, на Него явно не би му харесала наивната идея да подмени виновния престъпник с невинен мъченик.

188:4.12 (2017.7) Величието на смъртта на Иисус – от гледна точка на обогатяването на човешкия опит и разширяването на пътя за спасение, се заключава не във *факта* за неговата смърт, а в несравненото духовно величие, с което той посрещна смъртта.

188:4.13 (2017.8) Цялата идея за изкуплението пренася спасението в плана на нереалността; такава представа е чисто философска. Човешкото спасение е *реално*; то е основано върху две реалности, които могат да се постигнат с вярата на създанието и с това да ги направят част от индивидуалния човешки опит: фактът на бащинството на Бога и произтичащата от него истина – братството между хората. В крайна сметка, вярно е твърдението, че на вас “ще ви бъдат простени дълговете така, както вие прощавате на своите длъжници”.

5. Уроците от кръста

188:5.1 (2017.9) Кръстът на Иисус в пълна степен изобразява висшата самоотвержена любов на истински пастир даже към недостойните членове на своето стадо. Той навеки превежда всички взаимоотношения на Бога и човека на семейна основа. Бог е Бащата, човекът е Негов син. Централната истина във вселенските отношения между Създателя и създанието става любовта – любовта на бащата към своя син, а не правосъдието на царя, търсещ

удовлетворения в страданията и наказването на порочните поданици.

188:5.2 (2018.1) Кръстът е непреходно свидетелство за това, че отношението на Иисус към грешниците се характеризираше не с проклятие или прошка, а с вечно и любящо спасение. Иисус е истински спасител в този смисъл, че благодарение на неговия живот и смърт хората действително стигат до добродетелта и праведното спасение. Иисус обича хората толкова много, че неговата любов пробужда в човешкото сърце ответна любов. Любовта е истински заразителна и извечно съзидателна. Смъртта на Иисус на кръста служи като въплъщение на любовта, която е достатъчно силна и божествена, за да прости греха и да погълне всички злодеяния. Иисус разкри на този свят по-високо свойство на праведността, отколкото правосъдието – чисто формално добро и зло. Божествената любов не просто прощава злото: тя поглъща и фактически унищожава злото. Прошката, присъща на любовта, значително превъзхожда прошката, присъща на милосърдието. Милосърдието измества вината за злодеянието встрани, но любовта завинаги унищожава греха и всяка произтичаща от него слабост. Иисус донесе на Урантия нов начин на живот. Вместо да се противи на злото, той ни учеше да намираме чрез него – Иисус – добродетелта, която с успех унищожава злото. Прощаването на Иисус не е забвение, а спасение от проклятие. Спасението не намалява злото, *а го поправя*. Истинската любов не прави компромис с ненавистта и не я предава на забвение: тя унищожава ненавистта. Любовта на Иисус никога не се ограничава само с прощаване.

Любовта на Учителя подразбира поправяне, вечно спасение. Ако вие имате предвид това вечно спасение, то можете с пълно основание да говорите за спасението като за изкупление.

188:5.3 (2018.2) Благодарение на силата на своята лична любов към хората Иисус съумя да разруши властта на греха и злото. С това той освободи хората, като им позволи да избират най-добрите пътища в живота. Иисус демонстрира избавление от миналото, което само по себе си обещаваще победа в бъдещето. По такъв начин прошката осигури спасението. Когато човекът в пълна степен открива своето сърце за красотата на божествената любов, то такава красота унищожава цялата привлекателност на греха и цялата сила на злото.

188:5.4 (2018.3) Страданията на Иисус не се ограничаваха само с разпятието. По същество Иисус Назарянин прекара повече от двадесет и пет години на кръста на едно истинско, напрегнато смъртно съществуване. Истинският смисъл на кръста се заключава в това, че той стана висше и окончателно изражение на неговата любов – завършеното разкриване на неговото милосърдие.

188:5.5 (2018.4) Десетки трилиони еволюиращи създания в милиони обитаеми светове, които вероятно са изпитвали съблазнта да прекратят нравствената борба и да се откажат от благото на сраженията, към които призовава вярата, още веднъж погледнаха разпънатия Иисус и се устремиха напред, въодушевени от зрелището на Бога, отдаващ Своя живот в плът и в предано и безкористно служене на човека.

188:5.6 (2018.5) Триумфът на смъртта на кръста е съсредоточен в този дух, с който беше изпълнено отношението на Иисус към неговите мъчители. Кръстът се превърна във вечен символ на триумфа на любовта над ненавистта, победа на истината над злото, когато той произнесе молитвата: “Татко, прости им, те не знаят какво правят.” Тази преданост към любовта демонстрира своята заразителност в цялата огромна вселена; учениците я наследиха от своя Учител. Първият от проповедниците на Евангелието, призван да отдаде своя живот в това служение, умирайки пребит с камъни, произнесе: “Не им вменявай това в грях.”

188:5.7 (2018.6) Кръстът с най-голяма сила предизвиква най-доброто у човека, тъй като разкрива човека, готов да се раздели със своя живот в служене на събратята си. Готовността да пожертва своя живот е висшата любов, на която е способен човекът; любовта на Иисус се изразяваше в неговата готовност да пожертва своя живот заради враговете – любов, превишаваща всичко известно до това време на Земята.

188:5.8 (2019.1) И в другите светове, както на Урантия, това възвишено зрелище на смъртта на Иисус-човека на кръста развълнува чувствата на смъртните и пробуди беззаветна преданост в ангелите.

188:5.9 (2019.2) Кръстът е този висш символ на священото служене, посвещаването на нечий живот на благополучието на спасението на неговите събратя. Кръстът не символизира Сина Божий, принесен в жертва вместо виновните грешници за умиротворяване на гнева на оскърбения Бог – и на Земята, и по цялата огромна вселена

той си остава вечно свещен символ на праведниците, посвещаващи се на падналите и така спасяващи ги с посвещаването на своята любов. Кръстът действително е символ на висшата форма на безкористно служене, пределна самоотверженост, заключена в цялото посвещаване на праведния живот, преминал под знака на беззаветното служене – даже в смъртта, смъртта на кръста. И самата гледка на този велик символ на посвещенческия живот на Иисус действително пробужда във всички нас желанието да следваме неговия пример.

188:5.10 (2019.3) Гледайки Иисус, жертващ своя живот на кръста, мислите мъже и жени едва ли ще си позволят отново да се оплакват даже при най-жестоките жизнени несгоди, а да не говорим за дребните безпокойства и многото чисто въображаеми беди. Неговият живот беше толкова славен, а неговата смърт – толкова победоносна, че всички ние изпитваме желание да споделим и едното, и другото. Цялото посвещение на Михаил е изпълнено с действителна притегателна сила, започвайки от дните на неговата младост и чак до зашеметяващото зрелище на неговата смърт на кръста.

188:5.11 (2019.4) Затова разглеждайки кръста като откровение на Бога, убедете се, че не гледате с очите на примитивния човек или сменилия го варварин, тъй като и единият, и другият виждаха в Бога безпощаден Властелин, раздаващ сурово правосъдие и поддържащ строг правов ред. Вместо това се постарайте да видите в кръста последния израз на любовта на Иисус, неговата преданост към своята жизнена мисия – посветена на смъртните раси в неговата огромна

вселена. Стремете се да видите в смъртта на Сина Човешки върха на разкриването на божествената любов на Отеца към Своите синове, населяващи сферите на смъртните. По такъв начин кръстът изразява самоотвержеността на доброволната любов и посвещението на доброволно спасение на всеки, който е готов да получи тези дарове и тази преданост. Кръстът не е свързан с някакво изискване на Отеца и изразява само това, което Иисус с такава готовност отдаде и от което се отказа да се отклони.

^{188:5.12 (2019.5)} Ако човекът е неспособен по достойнство да оцени Иисус и да разбере значението на неговото посвещение на Земята, на него трябва поне да му бъдат понятни и близки неговите физически страдания. Никой не може да се съмнява в това, че Създателят знае природата и мащабите на неговите временни бедствия.

^{188:5.13 (2019.6)} Ние знаем, че целта на смъртта на кръста беше не да примири човека с Бога, а да подбуди човека към осъзнаването на вечната любов на Отеца и безкрайното милосърдие на Неговия Син, както и да съобщи тези всеобщи истини на една цяла вселена.

Документ 189. Възкресението

^{189:0.1 (2020.1)} В ПЕТЪК следобед, скоро след погребението на Иисус, главата на архангелите на Небадон, намиращ се по това време на Урантия, свика съвета по възкресението на спящите волеви създания и пристъпи към обсъждане на възможния метод за възстановяването на Иисус. Събралите се синове на локалната вселена – създадените от Михаил същества, направиха това по собствена

инициатива; Гавраил не ги е събирал. Към полунощ те стигнаха до извода, че създанието е неспособно да направи нещо за възкресяването на Създателя. Те решиха да се вслушат в съвета на Гавраил, който им събщи, че доколкото Михаил “доброволно отдаде своя живот, той има силата да си го вземе отново по свое собствено желание”. Скоро след заседанието на съвета на архангелите, Носителите на Живота и техните многобройни помощници по възстановяването на създанията и осигуряването на моронтийните форми Личностният Настройчик на Иисус, под непосредственото ръководство на когото се намираше небесното войнство, пребиваващо по това време на Урантия, се обърна към изгарящите от нетърпение присъстващи със следните думи:

189:0.2 (2020.2) “Никой от вас не може с нищо да помогне на своя Създател-баща да се върне към живота. Като смъртен на обитаемия свят той премина през смъртта, очакваща всички смъртни, като Властелин той продължава да живее. Това, което вие наблюдавате, е смъртният преход на Иисус Назарянин от живот в плът и към живот в моронтия. Духовният преход на този Иисус беше завършен в момента, когато аз се отделих от неговата личност и станах ваш временен управляващ. Вашият баща-Създател взе решение да премине през целия опит на своите смъртни създания — от раждането в материалните светове до естествената смърт и възкресение в моронтия с придобиване на статут на истинско духовно същество. Скоро вие ще станете свидетели на една от фазите на този опит, но няма да можете да участвате в него. Това, което

обикновено правите за създанията, няма да можете да го направите за Създателя. Синът-Създател заключава в себе си способността да се посвещава в образа на всеки от създадените от него синове; той заключава в себе си способността да отдава своя зрим живот и да го възстановява; той притежава тази способност благодарение на пряката повеля на Райския Баща – и аз зная какво говоря.”

189:0.3 (2020.3) След тези думи на Личностния Настройчик всеки от тях – от Гавраил до най-скромния херувим – се потопиха във вълнуващо очакване. Те виждаха смъртното тяло на Иисус в гробницата; забелязваха признаците на вселенска активност на своя любим Властелин; и без да разбират тези явления, те започнаха търпеливо да очакват понататъшното развитие на събитията.

1. Моронтийният преход

189:1.1 (2020.4) В два часа и четиридесет и пет минути през нощта в неделя Райската комисия по инкарнация, състояща се от седем неидентифицирани Райски същества, пристигна на място и веднага се установи при гробницата. В три без десет от новата гробница на Йосиф започнаха да излизат мощни вибрации, предизвикани от смесена материално-моронтийна активност, и в три часа и две минути в тази неделна сутрин на 9 април 30 година от н.е. възкресената моронтийна форма и личност на Иисус Назарянин напусна гробницата.

189:1.2 (2021.1) Когато възкръсналият Иисус остави своята погребална гробница, обвитото в плът материално тяло, в

което той живя и се труди в продължение на почти тридесет и шест години, все още лежеше цяло и непокътнато в нишата на гробницата такава, каквото беше погребано от Йосиф и неговите съратници в петък следобед. Не беше помръднат и камъкът, закриващ входа към гробницата, недокоснат беше и печатът на Пилат; войниците оставаха на своите места. Храмовите стражи не напускаха своя пост, римската стража се беше сменила в полунощ. Нито един от тези пазачи не заподозря, че този, за когото те бдят, вече беше преминал към нова, прославена форма на съществуване и че охраняваното от тях тяло – тази изиграла своята роля и вече ненужна материална обвивка – беше изгубило каквато и да било връзка с напусналата го и възстановена моронтийна личност на Иисус.

189:1.3 (2021.2) Хората и досега не разбират, че във всичко личностно материята е само скелет на моронтия и че и едното, и другото са отразена сянка на непреходната духовна реалност. Колко още време ще мине, преди да започнете да разглеждате времето като подвижна проекция на вечността, а пространството – като мимолетна сянка на Райски реалности?

189:1.4 (2021.3) Доколкото можем да съдим, нито едно създание в тази вселена и никаква личност от друга вселена нямаха никакво отношение към това моронтийно възкресение на Иисус Назарянин. В петък той отдаде своя живот като смъртен на света; в неделя той си го взе обратно като моронтийно същество от системата на Сатания в съзвездие Норлатиадек. На нас ни е непонятно много от

това, което се отнася до възкресението на Иисус. Но ние знаем, че то стана така, както разказахме, и приблизително в указаното от нас време. Можем също така да отбележим, че всички известни явления, свързани с този смъртен преход или моронтийно възкресение, станаха там, в новата гробница на Йосиф, където – загърнати в погребалната тъкан – лежах материалните останки на Иисус.

189:1.5 (2021.4) Ние знаем, че нито едно създание от тази локална вселена не участва в моронтийното пробуждане на Иисус. Видяхме седемте личности от Рая, обкръжили гробницата, но не забелязахме от тяхна страна никакви действия, които биха могли да имат отношение към пробуждането на Учителя. Още щом Иисус се появи редом с Гавраил, малко над гробницата седемте пристигнали от Рая личности съобщиха за своето намерение веднага да тръгнат за Уверса.

189:1.6 (2021.5) Ние бихме желали следващите положения веднъж завинаги да прояснят представата за възкресението на Иисус:

189:1.7 (2021.6) 1. Неговото материално или физическо тяло не беше част от възкресената личност. Когато Иисус напусна гробницата, неговата плът остана недокосната в гробницата. Той излезе от погребалната гробница, без да помръдне закриващите входа камъни и без да докосне печатите на Пилат.

189:1.8 (2021.7) 2. Той напусна гробницата не като дух или като Михаил Небадонски; не се яви той и в облика на

Създателя-Властелин, в който пребиваваше до своята инкарнация на Урантия в смъртна плът.

^{189:1.9 (2021.8)} 3. Иисус излезе от гробницата на Йосиф, като две капки вода приличащ на моронтийните личности на тези, които като възкресени моронтийни възходящи същества напускат възкресителните зали на първия обителски свят на тази локална система, Сатания. И присъствието на мемориала на Михаил в центъра на огромния двор на възкресителните зали на първия обителски свят ни позволява да направим извода, че някакво съдействие по възкресяването на Учителя на Урантия е било оказано именно в този първи свят в системата от обителски светове.

^{189:1.10 (2022.1)} Възкръсвайки от гробницата, Иисус първо поздрави Гавраил и го уведоми да остане с главата на изпълнителната власт на вселената под ръководството на Емануил, след което предаде своя братски поздрав на Емануил чрез главата на синовния ред Мелхиседек. След това той се обърна към Всевишните на Едемия, за да поискат от Извечно Древните да потвърдят неговия смъртен преход; и обръщайки се към моронтийните групи на седемте обителски свята, събрали се тук, за да приветстват своя Създател, който застана пред тях като създание от същата категория, Иисус произнесе своите първи следсмъртни думи. Моронтийният Иисус каза: “Завършвайки своя живот в плът, аз бих искал да остана тук за кратко в преходна форма, за да мога по-пълно да се запозная с живота на моите възходящи създания и да продължа разкриването на волята на моя Отец в Рая.”

189:1.11 (2022.2) Казвайки това, Иисус даде знак на своя Личностен Настройчик и всички разумни същества във вселената, събрали се на Урантия, за да присъстват при възкресението, бяха веднага изпратени да изпълняват своите задачи във вселената.

189:1.12 (2022.3) След това Иисус премина към общуване на моронтийно ниво, по време на което него, като създание, го запознаха с изискванията на този кратък живот, който той реши да преживее на Урантия. За това въвеждане в моронтийния свят отиде повече от час земно време и то два пъти биваше прекъсвано от желанието на Иисус да пообщува със своите бивши другари в плът, пристигнали от Йерусалим, за да погледнат с удивление в празната гробница и да открият там това, което те смятаха като доказателство за неговото възкресение.

189:1.13 (2022.4) Смъртният преход на Иисус – моронтийното възкресение на Сина Човешки, завърши. Учителят започна да придобива опит като личност, заемаща промеждутъчно положение между материалното и духовното нива. И той направи всичко това благодарение на своите собствени вътрешни възможности; нито една личност не му оказва никаква помощ. Сега той живее като Иисус на моронтия и докато пристъпва в моронтийния живот, материалното тяло – неговата плът – лежи цяло и запазено в гробницата. Войниците все още стоят на стража и печатът на коменданта остава недокоснат.

2. Материалното тяло на Иисус

189:2.1 (2022.5)

В три и десет, докато възкресеният Иисус общуваше със събралите се тук моронтийни личности на седемте обителски свята на Сатания, главата на архангелите – ангелите на възкресението, се обърна към Гавраил с молба да вземе материалното тяло на Иисус. Главата на архангелите каза: “Ние нямаме право да участваме в моронтийното възкресение, което е част от посвещенческия опит на Михаил, нашия властелин, но бихме искали да вземем неговите смъртни останки, за да можем незабавно да ги унищожим. Ние не предлагаме своя метод за дематериализация; бихме искали само да се възползваме от процеса ускоряване на времето. Достатъчно е това, че бяхме свидетели на живота и смъртта на нашия Властелин на Урантия; небесното войнство би било избавено от спомени за мъчителното зрелище – бавното разлагане на човешкото тяло на Създателя и Вседържителя на вселената. От името на небесните същества на цялата Небадон аз моля за разрешение да получа в свое разпореждане материалното тяло на Иисус Назарянин и да бъдем упълномощени незабавно да го унищожим.”

189:2.2 (2023.1)

След като се посъветва със старшия Най-Висшестоящ на Едемия, Гавраил разреши на представителя на архангелите, делегат на небесното войнство, да ликвидира физическите останки на Иисус така, както той сметне за нужно.

189:2.3 (2023.2)

Получавайки утвърдителен отговор на своята молба, главата на архангелите повика при себе си като помощници много свои съратници, както и многобройните

представители на всички категории небесни личности, и с помощта на промеждутъчните създания на Урантия пристъпи към овладяването на физическото тяло на Иисус. Умрялото тяло беше чисто материално творение; то беше физическо и буквално; то не можеше да се отдели от гробницата така, както моронтийното тяло, напуснало запечатаната гробница. С помощта на някои спомагателни моронтийни личности моронтийното тяло може да става ту подобно на дух, нереагиращ на обикновеното вещество, ту видимо, способно да влиза в контакт с материални същества – такива, каквито са смъртните от дадения свят.

^{189:2.4 (2023.3)} Когато се готвеха да отделят тялото на Иисус от гробницата, за да могат достойно и почтително да го ликвидират посредством практически мигновено унищожаване, на вторичните промеждутъчни създания беше поръчано да отместят камъните, закриващи входа към гробницата. По-големият от тези два камъка представляваше огромен кръгъл блок, приличащ много на мелничен камък, който се преместваше в жлеб, изсечен в скалата така, че да бъде търкалян напред и назад, за да затвори или отвори входа към гробницата. Когато стоящите на пост еврейски стражи и римски войници видяха как този гигантски камък започва да се отмества от входа на гробницата като че ли по своя воля, ги обхвана ужас и те в паника се разбягаха. Евреите се разбягаха по домовете си, а по-късно отидоха в храма, където доложиха за произшествието на своя началник. Римляните избягаха в крепостта Атония и доложиха за произшествието на своя началник, още щом той застъпи на служба.

189:2.5 (2023.4) Юдейските водачи започнаха своето гнусно дело, предполагайки, че могат да се избавят от Иисус – с това, че предложиха подкуп на изменника Юда; сега, натъквайки се на тази обезкуражаваща ситуация, те прибегнаха към подкуп на своите стражи и римски войници, вместо да накажат стражата, избягала от поста си. Те заплатиха пари на всеки от двадесетте човека и им заповядаха да казват на всички: “През нощта, докато сме спели, ни нападнаха учениците му и откраднаха тялото.” И юдейските вождове тържествено обещаха на войниците да ги защитят пред Пилат, ако управителят някога узнае, че са взели подкупи.

189:2.6 (2023.5) Християнското учение за възкресението на Иисус винаги се е опирало на факта за “празната гробница”. Що се отнася до *факта*, то гробницата действително беше празна, но това не е *истината* за възкресението. Вярно е, че когато пристигнаха първите вярващи, гробницата беше празна и този факт, заедно с несъмненото възкресение на Учителя, ги доведе до раждането на съответстващото на истината вероучение за това, че материалното смъртно тяло на Иисус се е възнесло от гроба. Доколкото истината има отношение към духовните реалности и вечните ценности, нея не винаги можеш да я изведеш в резултат от съпоставянето на наблюдаваните факти. Макар че отделно взети факти могат да бъдат материално верни, отгук не следва, че съединяването на групите факти трябва непременно да води до истински духовни изводи.

189:2.7 (2023.6) Гробницата на Йосиф беше празна не поради възсъздаването или възкресяването на тялото на Иисус, а защото небесното войнство получи разрешение да

осъществи особена и уникална ликвидация на тялото – завръщане на “прахта при праха” без влиянието на времевите задръжки и без действието на обичайните зрими процеси на разложението на тленното тяло и гниенето на материята.

189:2.8 (2024.1) Смъртните останки на Иисус претърпяха такъв естествен процес на разпад на съставните елементи, през който преминават всички човешки тела на Земята, с изключение на това, че в аспекта на времето този естествен начин на разрушение беше прекомерно ускорен и доведен до предела, при който той стана практически мигновен.

189:2.9 (2024.2) Истинските свидетелства за възкресението на Михаил по своята природа са духовни, макар че това учение се подкрепя от показанията на много смъртни от дадения свят, които срещаха и познаваха възкресения моронтиен Учител, а също така общуваха с него. Преди окончателно да напусне Урантия, той стана част от личния опит на почти хиляда човешки същества.

3. Епохалното възкресение

189:3.1 (2024.3) Тази неделна сутрин малко след четири и половина Гавраил свика архангелите и се приготви да възвести всеобщото възкресение, завършващо адамическата епоха на Урантия. След като огромно войнство от серафими и херувими, вземащи участие в това велико събитие, беше разположено в надлежния ред, моронтийният Михаил застана през Гавраил и произнесе: “Имайки живот в Себе Си, моят Отец го даде на Своя Син, за да може той да го има в себе си. Макар че аз все още не

използвам цялата своя предишна власт във вселената, това самопроизволно ограничаване по никакъв начин не пречи на посвещаванието на живота на моите спящи синове; нека започне огласяването на участниците в планетарното възкресение.”

189:3.2 (2024.4) След това контурът на архангелите беше приведен в действие за пръв път от самата Урантия. Гавраил и войнството на архангелите се преместиха към мястото на духовния полюс на планетата; и когато Гавраил даде знак, неговият глас като мълния се устреми към първия от обителските светове на системата: “По повеля на Михаил, умрели урантийци от тази епоха – станете!” След това всички съхранили се представители на човешките раси на Урантия, заспали последен сън от времената на Адам и още не преминали съд, се появиха във възкресителните зали на обителския свят готови за придобиване на моронтиен облик и след миг серафимите, заедно със своите помощници, бяха готови за изпращане в обителските светове. Обикновено тези серафически пазители, на които е поръчана груповата опека на спасилите се смъртни, присъстват в момента на тяхното пробуждане във възкресителните зали на обителските светове, но по това време те се намираха в самия този свят предвид необходимостта от присъствие тук на Гавраил във връзка с моронтийното възкресение на Иисус.

189:3.3 (2024.5) Независимо от това, че безброй индивиди, притежаващи лични серафически пазители, както и тези, които се сдобиха с прогреса, необходим за придобиване на духовна личност, бяха отишли в обителските светове в

течение на епохите, сменили се от времената на Адам и Ева, както и независимо от това, че оттогава се бяха състоели много специални и хилядолетни възкресения на урантийски синове, това огласяване беше третото от планетарните или пълни епохални възкресения. Първото се състоя при пристигането на Планетарния Принц, второто – във времената на Адам, а това, третото, се състоя при ознаменуването на моронтийното възкресение – смъртния преход на Иисус Назарянин.

189:3.4 (2024.6) Когато сигналът за началото на планетарното възкресение беше получен от главата на архангелите, Личностният Настройчик на Сина Човешки сне от себе си управлението на събраното на Урантия небесно войнство и го предаде на всички тези синове на локалната вселена на съответните им ръководители. И след като направи това, той тръгна за Салвингтон, за да регистрира при Емануил факта на завършването от Михаил на смъртния преход. Веднага го последваха всички небесни същества, чиито услуги не трябваха на Урантия. Що се отнася до Гавраил, то той остана на Урантия заедно с моронтийния Иисус.

189:3.5 (2025.1) Такива видяха събитията, свързани с възкресението на Иисус, техните непосредствени очевидци, свободни от недостатъците, присъщи на непълното и ограничено човешко зрение.

4. Откриване на празната гробница

189:4.1 (2025.2) Приближавайки се към времето на възкресението на Иисус в тази ранна сутрин, следва да си спомним, че

десетте апостоли се намираха в дома на Илия и Мария Марк, където спяха в горната зала, разполагайки се на същите одъри, на които лежаха по време на последната вечеря със своя Учител. В тази неделна сутрин тук бяха се събрали всички освен Тома. Късно вечерта в събота, когато те за пръв път се събраха всички заедно, Тома прекара с тях няколко минути, но да вижда апостолите и да мисли за това, какво е станало с Иисус, се оказа за него твърде тежко изпитание. Поглеждайки другарите си, той веднага напусна стаята и отиде при Симон във Витфагия, където реши да се отдаде на своята мъка насаме със самия себе си. Страдаха всички апостоли – не толкова поради съмнения и отчаяние, колкото от страх, тъга и срам.

^{189:4.2 (2025.3)} В дома при Никодим, заедно с Давид Зеведеев и Йосиф Ариматейски, се събраха около дванадесет-петнадесет от най-известните йерусалимски ученика на Иисус. В дома на Йосиф Ариматейски се намираха от петнадесет до двадесет най-близки вярващи жени. Тук нямаше никого освен тези жени и цялата събота и цялата вечер при завършването на съботата те никъде не се отлъчваха и затова нищо не знаеха за въоръжената охрана, поставена пред гробницата; те не знаеха и за това, че входът на гробницата е бил затворен с втори камък и че на двата камъка е положен печатът на Пилат.

^{189:4.3 (2025.4)} Малко преди три часа в тази неделна сутрин, още щом на изток се зазори новият ден, пет от тези жени тръгнаха към гробницата на Иисус. Те приготвиха голямо количество специални балсамиращи благовония и носеха със себе си много ленени повивки. Събираха се, за да

изпълнят по-щателно следсмъртното помазване на Иисус и по-акуратно да го обвият с новите повивки.

189:4.4 (2025.5) Да помажат тялото на Иисус отидоха Мария Магдалена, Мария – майката на близнаците Алфееви, Саломия, майката на братята Зеведееви, Йоанна – жената на Хуза, и Сусана – дъщерята на Ездра от Александрия.

189:4.5 (2025.6) Беше около три и половина, когато петте жени, натоварени със своите благовония, стигнаха празната гробница. Излизайки от дамаските порти, те видяха група бягащи към града войници, които – кой в по-голяма, кой в по-малка степен – бяха обхванати от паника. Това ги накара да се спрат за няколко минути, но като не последва нищо ново, те продължиха своя път.

189:4.6 (2025.7) Крайно ги удиви това, че камъкът е отместен от входа на гробницата, още повече че по пътя те си говореха помежду си: “Кой ще ни помогне да отместим камъка?” Пускайки на земята кошниците си, те започнаха да се споглеждат, обзети от страх и огромно изумление. Докато стояха там, треперейки от страх, Мария Магдалена съумя да заобиколи по-малкия камък и, събирайки кураж, погледна в отворената гробница. Гробницата на Йосиф се намираше в градината, на склона на хълма от източната страна на пътя, и гледаше също на изток. Към този час се беше развиделило точно толкова, колкото Мария да може да погледне към мястото, където беше положен Учителят, и да види, че тялото е изчезнало. В изсечената в скалата ниша, в която беше положен Иисус, Мария видя само сгънатата повивка, на която почиваше главата му, и повивките, с които беше обвит, оставени в този вид, в

който лежаха в гробницата допреди небесното войнство да ликвидира тялото. Покривалото лежеше в основата на погребалната ниша.

189:4.7 (2026.1) За миг Мария остана при входа (отначало влизайки в гробницата, тя виждаше лошо); когато видя, че тялото на Иисус е изчезнало и на негово място е останала само погребалната тъкан, вик на объркване и болка се изтръгна от гърдите ѝ. Всички жени бяха крайно възбудени; те нервничеха от момента, в който край градските врати срещнаха бягащите в паника войници; затова, когато чуха мъчителния вопъл на Мария, ги обхвана ужас и те през глава побегнаха. Спряха едва при портите за Дамаск. Към това време Йоанна осъзна, че са изоставили Мария; тя накара своите спътници да се осъзнаят и те тръгнаха назад към гробницата.

189:4.8 (2026.2) Когато се приближаваха към гробницата, изплашената Магдалена – която избяга от гробницата и не намирайки своите сестри, изпадна в още по-голям ужас – се хвърли към тях, крещейки от възмущение: “Няма го там – те са го взели!” Тя поведе жените към гробницата и те влязоха вътре и видяха, че гробницата е празна.

189:4.9 (2026.3) След това и петте жени седнаха на стоящия при входа камък и обсъдиха възникналата ситуация. Те все още не се досещаха, че Иисус е бил възкръснал. Цялата събота те не общуваха с никого и затова решиха, че тялото е било пренесено в друг гроб. Но такова решение на проблема никак не се съгласуваше с акуратния вид на погребалната тъкан; как беше възможно да се отдели тялото, ако същите

тези повивки, с които то беше увито, лежаха в нишата явно недокоснати?

189:4.10 (2026.4) Седейки край гробницата в ранните часове на новия ден, жените забелязаха встрани беззвучна и неподвижна фигура. За миг те отново се изплашиха, но Мария Магдалена, устремявайки се към непознатия и обръщайки се към него така, както ако го беше взела за градински страж, попита: “Къде дяна Учителя? Къде го положи? Кажи ни, за да можем да го вземем!” Непознатият продължаваше да мълчи и Мария заплака. Тогава Иисус се обърна към нея с думите: “Кого търсите?” Мария отвърна: “Ние търсим Иисус, който беше погребан в гробницата на Йосиф и изчезна. Не знаеш ли къде са го пренесли?” Тогава Иисус каза: “Иисус не ви ли каза още в Галилея, че ще умре, но ще възкръсне отново?” Тези думи поразиха жените, но Учителят беше се изменил толкова, че те не го познаха така, както беше застанал с гръб към слабата светлина. Докато обмисляха неговите думи, той се обърна към Магдалена и с познатия ѝ глас произнесе: “Мария.” И когато Мария чу тази дума, изпълнена с познатото ѝ съчувствие и любов, тя разбра, че това е гласът на Учителя, и падна в краката му, възкликвайки: “Боже мой, Учителю мой!” И всички жени разбраха, че пред тях стои прославеният Учител, и те веднага паднаха на колене пред него.

189:4.11 (2027.1) Човешките очи можаха да видят моронтийния облик на Иисус благодарение на особената помощ на преобразувателите на енергия и промеждутъчните

създания, които заедно с някои моронтийни личности придружаваха в това време Иисус.

189:4.12 (2027.2) Когато Мария се опита да обхване краката на Иисус, той каза: “Не ме докосвай, Мария, защото аз не съм такъв, какъвто ме познаваше в плът. В тази форма аз ще прекарам с вас известно време, преди да се възнеса към Отеца. Но вървете всички вие и разкажете на моите апостоли – и на Петър, че съм възкръснал и че сте говорили с мен.”

189:4.13 (2027.3) Окопитили се от изумлението, потресените жени побързаха към града, в дома на Илия Марк, където преразказаха всичко, което им се случи, на десетте апостоли; но апостолите не бяха склонни да повярват на техния разказ. Отначало те решиха, че на жените им се е привидяло, но когато Мария повтори думите, с които Иисус се обърна към тях, и когато Петър чу собственото си име, той избяга от горната зала и през глава се хвърли към гробницата, за да види всичко със собствените си очи. Йоан го следваше по петите.

189:4.14 (2027.4) Жените повториха разказа за своя разговор с Иисус на останалите апостоли, но те не им повярваха и тръгнаха към гробницата, за да проверят лично думите им, както направиха това Петър и Йоан.

5. Петър и Йоан край гробницата

189:5.1 (2027.5) Докато двамата апостоли бързаха към Голгота и гробницата на Йосиф, страхът и надеждата на смени обхващаха Петър: той се боеше от среща с Учителя, но

думите за това, че Иисус специално е споменал неговото име, пробуждаха в него надежда. Той беше наполовина убеден, че Иисус е действително жив. Спомни си обещанието на Учителя да възкръсне на третия ден. Странно, че за цялото това време, изминало след разпятието, той си спомни това обещание едва сега, когато бързо прекосяваше Йерусалим в северна посока. Йоан, бързащ към гробницата, усещаше как неговата душа се изпълва със странен възторг – смесица от радост и надежда. Той беше наполовина уверен, че жените действително са видели възкръсналия Учител.

189:5.2 (2027.6) Бидейки по-млад от Петър, Йоан го изпревари и първи се приближи към гробницата. Той се спря при входа и огледа гробницата – тя изглеждаше точно такава, каквато я описа Мария. Скоро притича и Петър и влизайки вътре, видя тази празна гробница и толкова необичайно положените погребални повивки. Когато Петър излезе от гробницата, Йоан влезе в нея и видя всичко със собствените си очи, след което те седнаха на камъка, размишлявайки над значението на видяното и чутото. Седейки при гробницата, те прекарваха през паметта си всичко, което им разказаха за Иисус, но не можеха да разберат какво е станало.

189:5.3 (2027.7) Отначало Петър предположи, че гробът е бил ограбен, че враговете са откраднали тялото, вероятно подкупвайки охраната. Но Йоан разсъди, че гробът едва ли би бил оставен в такъв вид, ако тялото беше откраднато. Освен това той не разбираше и как са могли да останат повивките, при това явно недокоснати. И те отново

отидоха заедно в гробницата, за да огледат по-внимателно погребалните повивки. Когато за втори път излязоха от гробницата, пред входа завариха върналата се и ридаеща Мария Магдалена. Мария отиде при апостолите, уверявайки ги, че Иисус е станал от гроба, но когато те, всички като един, се отказаха да повярват на нейния разказ, я обхванаха тъга и отчаяние. Тя страстно желаше да се върне при гробницата, където, както предполагаше, чу познатия глас на Иисус.

189:5.4 (2027.8) Мария остана при гробницата и след отдалечаването на Петър и Йоан. Учителят отново се яви при нея с думите: “Не се съмнявай, имай мъжеството да вярваш на това, което видя и чу. Върви обратно при моите апостоли и им кажи, че аз съм възкръснал и че ще им се явя, и че скоро аз, както обещах, ще отида преди тях в Галилея.”

189:5.5 (2028.1) Мария побърза да се върне в дома на Марк и разказа на апостолите, че отново е говорила с Иисус, но те не ѝ повярваха. Но когато се върнаха Петър и Йоан, апостолите прекратиха своите насмешки, изпълвайки се със страх и тревога.

Документ 190. Моронтийните явявания на Иисус

190:0.1 (2029.1) ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ Иисус се кани да прекара известно време на Урантия, за да придобие опит от възходящия моронтиен път, който преминават смъртните от обитаемите светове. Макар че Учителят трябва да прекара моронтийния период от своя живот в този свят, в

който се е състояла неговата инкарнация като смъртен, този опит във всички свои аспекти ще съответства на опита, който придобиват смъртните на Сатания, които последователно усвояват моронтийния живот в седемте обителски свята на Йерусем.

190:0.2 (2029.2) Цялото това заключено в Иисус могъщество — дарът на живота, позволил му да възкръсне от мъртвите, е същият този дар на вечния живот, който той посвещава на вярващите в Царството и който ви позволява и днес да не се съмнявате в тяхното възкресение и избавление от връзките на естествената смърт.

190:0.3 (2029.3) Сутринта, в деня на възкресението, смъртните на световите ще станат със същия тип преходно или моронтийно тяло, каквото имаше Иисус, станал от гробницата в тази неделна сутрин. В тези тела няма кръвообращение и такива същества не се хранят с обикновена материална храна — при все това тези моронтийни форми са *реални*. Когато различните вярващи видяха възкръсналия Иисус, те действително го виждаха; те не се заблуждаваха, не ставаха жертви на видения или халюцинации.

190:0.4 (2029.4) Устойчивата вяра във възкресението на Иисус беше главна черта от вярата на всички разклонения на ранното евангелско учение. В Йерусалим, Александрия, Антиохия и Филадельфия всички учители на Евангелието се обединиха в тази безусловна вяра във възкресението на Учителя.

190:0.5 (2029.5) Разглеждайки важната роля, която Мария Магдалена изигра във възвестяването на възкресението на Учителя, следва да се отбележи, че Мария беше главната представителка на женския корпус, подобно на това, както Петър беше главен представител на апостолите. Мария не ръководеше жените, които се трудеха за благо на Царството, но тя беше техен водещ учител и представител. Към това време Мария беше станала изключително предпазлива жена, затова нейното дръзко обръщение към мъжа, когото тя взе за страж в градината на Йосиф, говори само за това, в какъв ужас беше изпаднала тя, откривайки празната гробница. Именно дълбочината на нейната любов и преданост заставиха Мария за миг да забрави за традиционната сдържаност на еврейската жена при обръщането си към непознат мъж.

1. Вестителите на възкресението

190:1.1 (2029.6) Апостолите не искаха Иисус да ги напуска; затова те не придаваха голямо значение на неговите изявления за смъртта, точно както и на неговите обещания да възкръсне. Те не очакваха възкресението в този вид, в който то стана, и се отказваха да вярват в него, докато не им се наложи от собствен опит да се сблъскат с неопровержими свидетелства и изчерпващи доказателства.

190:1.2 (2030.1) Когато апостолите отказаха да повярват на разказа на петте жени, твърдящи, че са видели Иисус и са говорили с него, Мария Магдалена се върна при гробницата, а останалите отидоха в дома на Йосиф, където разказаха за своите впечатления на неговата дъщеря и другите жени. И жените повярваха на техния разказ. В

седем часа дъщерята на Йосиф Ариматейски и четирите видели Иисус жени тръгнаха за дома на Никодим, където преразказаха всички тези събития на Йосиф, Никодим, Давид Зеведеев и останалите събрали се тук мъже. Никодим и другите се усъмниха в техния разказ – усъмниха се, че Иисус е възкръснал от мъртвите; те смятаха, че юдеите са взели тялото. Йосиф и Давид бяха склонни да повярват на това съобщение, затова те веднага тръгнаха към гробницата и, разглеждайки я, се убедиха в точността на чутия от жените разказ. И те бяха последните, които видяха гробницата в недокоснато състояние, тъй като в седем и половина първосвещеникът изпрати в гробницата началника на храмовата стража със заповед да вземе погребалните тъкани. Началникът на стражата ги уви в ленено платно и ги изхвърли от близката скала.

190:1.3 (2030.2) От гробницата Давид и Йосиф веднага отидоха в дома на Илия Марк, където се срещнаха с десетте апостоли в горната зала. От всички апостоли само на Йоан Зеведеев му се вярваше, макар и слабо, в това, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Петър отначалото повярва, но като не намери Учителя, изпадна в дълбоко съмнение. Всички бяха склонни да вярват, че юдеите са взели тялото. Давид не започна да спори с тях, но отивайки си, каза: “Вие сте апостолите и трябва да разбирате тези неща. Аз няма да споря с вас; връщам се в дома на Никодим, където сутринта имам среща с моите куриери и когато те се съберат, ще ги изпратя на път с последната им задача – като вестители на възкресението на Учителя. Аз чух как Учителят казваше, че след своята смърт ще възкръсне на третия ден, и му вярвам.” Казвайки това на обезсърчените

и нещастни посланици на Царството, доброволният глава на службата за информация и връзки напусна апостолите. Излизайки от горната зала, той хвърли на коленете на Матей Леви торбичката на Юда, в която се пазеха всички апостолски средства.

^{190:1.4 (2030.3)} Беше около девет и половина, когато последният от куриерите на Давид пристигна в дома на Никодим. Давид веднага ги събра в просторния двор и се обърна към тях със следните думи:

^{190:1.5 (2030.4)} “Мъже, братя! През цялото това време вие ми служихте, верни на клетвата, дадена на мен и един на друг, и аз ви призовавам да засвидетелствате, че никога не съм ви изпращал с лъжлива информация. Каня се да ви изпратя с последна задача като доброволни вестители на Царството; с това ви освобождавам от дадената от вас клетва и разпускам корпуса на куриерите. Мъже! Аз ви заявявам, че вие изпълнихте своя дълг. На Учителя повече не са му нужни смъртни куриери; той възкръсна от мъртвите. Още преди своя арест той ни казваше, че ще умре и ще възкръсне отново на третия ден. Аз видях гробницата – тя е празна. Говорих с Мария Магдалена и четири други жени, които са разговаряли с Иисус. И сега ви пускам, прощавам се с вас и ви изпращам с последна задача, и вестта, която вие ще понесете към вярващите, ще гласи: “Иисус възкръсна от мъртвите, гробницата е празна.”

^{190:1.6 (2030.5)} Повечето присъстващи се опитваха да разубедят Давид да не прави това, но не можаха да му повлияят. След това се опитаха да разубедят куриерите, но те не желяеха

да слушат нито дума на съмнение. И затова в тази неделна сутрин около десет часа двадесет и шестима куриери тръгнаха на път като вестители на великия факт и истината за възкръсналия Иисус. Те тръгнаха на тази мисия, както бяха тръгвали с толкова много поръчения в миналото, изпълнявайки клетвата, дадена на Давид Зеведеев и един другиму. Давид се ползваше с огромно доверие сред тези мъже. Те тръгнаха да изпълнят своята задача, даже без да се задържат, за да поговорят с тези, които бяха виждали Иисус; те повярваха на думата на Давид. Повечето от тях вярваха в това, което им каза Давид, и даже тези, които се съмняваха в нещо, носеха тази вест толкова уверено, колкото и бързо.

190:1.7 (2031.1) Апостолите – духовният корпус на Царството, пребивават този ден в горната стая в страх и съмнения, докато тези миряни, символизиращи първия опит да социализират Евангелието на Учителя за братството между хората, тръгват на път, изпълнявайки заповедите на своя безстрашен и умел ръководител и възвестявайки възкръсналия Спасител на света и вселената. И те пристъпват към това историческо служене още преди избраните представители на Учителя да повярват в неговото слово или да приемат свидетелствата на очевидци.

190:1.8 (2031.2) Тези двадесет и шестима куриери бяха изпратени в дома на Лазар във Витания и във всички центрове на вярващите – от Вирсавее на юг до Дамаск и Сидон на север, от Филадельфия на изток до Александрия на запад.

^{190:1.9 (2031.3)} Напускайки своите събратя, Давид отиде в дома на Йосиф за своята майка, заедно с която тръгна за Витания, за да се присъедини към очакващото ги семейство на Иисус. Давид остана във Витания заедно с Марта и Мария, докато те не продадоха своята собственост, и той ги съпроводи по пътя, когато тръгнаха за Филаделфия при техния брат Лазар.

^{190:1.10 (2031.4)} Приблизително след седмица Йоан Зеведеев взе Мария, майката на Иисус, при себе си в къщи във Витсаида. По-големият от братята на Иисус, Яков, остана със своето семейство в Йерусалим. Рут остана във Витания заедно със сестрите на Лазар. Останалите членове на семейството на Иисус се върнаха в Галилея. Давид Зеведеев напусна Витания и тръгна заедно с Марта и Мария към Филаделфия на първи юни – на другия ден след женитбата на Рут, най-младата от сестрите на Иисус.

2. Явяванията на Иисус във Витания

^{190:2.1 (2031.5)} Започвайки от времето на моронтийното възкресение и чак до възнасянето на неговия дух, Иисус се яви деветнадесет пъти пред своите вярващи в зрим вид. Той не се явяваше на своите врагове или на тези, които не можеха да извлекат духовна полза от неговите появявания в зрим вид. За пръв път той се яви на петте жени при гробницата; неговото второ явяване – на Мария Магдалена, се състоя пак там.

^{190:2.2 (2031.6)} Неговото трето явяване стана същата неделя във Витания. Това стана скоро след обяд, когато по-големият от братята на Иисус, Яков, стоеше в градината на Лазар

пред празната гробница на възкръсналия брат на Марта и Мария и размишляваше над известието, предадено приблизително един час по-рано от един от куриерите на Давид. Яков винаги беше склонен да вярва в мисията на своя по-голям брат на Земята, но той отдавна загуби връзка с делото на Иисус и с времето започна дълбоко да се съмнява в неотдавнашните твърдения на апостолите за това, че Иисус е Месия. Цялото семейство беше поразено и напълно объркано от това съобщение на куриера. Докато Яков стоеше пред празната гробница на Лазар, дойде Мария Магдалена и започна възбудено да разказва на семейството за това, какво ѝ се наложи да изпита рано сутринта при гробницата на Йосиф. Тя още не беше успяла да завърши своя разказ, когато пристигна Давид Зеведеев със своята майка. Рут, разбира се, повярва на това съобщение; Юда също му повярва, след като поговори с Давид и Саломия.

190:2.3 (2032.1) По времето, докато те търсеха Яков и преди да го намерят, в момента, когато стоеше в градината при гробницата, той почувства редом със себе си нечие присъствие, сякаш някой го беше докоснал по рамото; и когато се обърна, видя как пред него постепенно изниква странен облик. Той беше твърде поразен, за да говори, и твърде напласен, за да избяга. Загадъчната фигура произнесе: “Яков, аз дойдох, за да те призова към служене за благо на Царството. Обедини се в искрените усилия със своите братя и ме следвай.” Когато Яков чу името си, той разбра, че към него се обръща неговият по-голям брат Иисус. На всички тях им беше повече или по-малко трудно да разпознаят Иисус в моронтийния му облик, но малцина

от тях не познаваха неговия глас или неговата обаятелна личност, след като той започнеше да разговаря с тях.

190:2.4 (2032.2) Когато Яков разбра, че Иисус се обръща към него, той започна да пада на колене с възклицанието: “Татко мой, братко мой!”, но Иисус помоли Яков да го изслуша прав. И те се разхождаха из градината и беседваха почти три минути; обсъждаха бившите дни и се готвеха за предстоящите събития. Когато се приближиха към дома, Иисус каза: “Сбогом, Яков. Следващия път ще ви поздравя всичките заедно.”

190:2.5 (2032.3) Яков, когото в това време търсеха във Витфагия, забърза към къщи, възкликвайки: “Видях Иисус! Говорих, общувах с него. Иисус не е умрял; той е възкръснал! Той изчезна пред мен, като каза: “Сбогом. Следващия път ще поздравя всички ви заедно.” Едва беше свършил да говори, когато се върна Юда и Яков повтори за него разказа за своята среща с Иисус. И всички те повярваха във възкресението на Иисус. Яков заяви сега, че няма да се върне в Галилея, а Давид възкликна: „Него го виждат не само развълнуваните жени; даже сдържаните мъже започнаха да го виждат. Аз също се надявам да го видя.”

190:2.6 (2032.4) И на Давид не му се наложи да чака дълго, тъй като четвъртото достъпно за смъртното възприятие явяване на Иисус стана около два часа в същия този дом на Марта и Мария, когато той се появи в зрим облик пред своето земно семейство и техните приятели; тук присъстваха общо двадесет човека. Учителят се появи в отворената врата, водеща към двора, с думите: “Мир вам. Приветствам тези, които някога ми бяха близки в плът;

братски привет на моите братя и сестри в Царството небесно. Как можахте да се усъмните? Защо така дълго се бавихте, преди с цялото си сърце да решите да застанете на пътя на светлината и истината? Елате всички в братството на Духа на Истината в Царството на Отеца.” Когато те започнаха да идват на себе си от изумление и се устремиха към него, за да го прегърнат, той изчезна.

190:2.7 (2032.5) На всички тях им се искаше да се хвърлят към града, за да разкажат на съмняващите се апостоли за това, което беше станало, но Яков ги спря. Само на Мария Магдалена беше позволено да се върне в дома на Йосиф. Яков им забрани да разказват за това моронтийно посещение поради онова, което чу от Иисус по време на техните беседи в градината. Но Яков никога не разкри повече подробности от своето общуване с възкръсналия Учител този ден в дома на Лазар във Витания.

3. В дома на Йосиф

190:3.1 (2033.1) Петото достъпно за смъртното зрение моронтийно явяване на Иисус стана в присъствието на приблизително двадесет и пет вярващи жени, събрали се тази неделя в дома на Йосиф Ариматейски, към четири и петнадесет следобед. Няколко минути преди това явяване Мария Магдалена се беше върнала в дома на Йосиф. Яков – братът на Иисус, им нареди нищо да не казват на апостолите за явяването на Учителя във Витания. Той не беше помолил Мария да се въздържи от съобщаването на този случай на своите вярващи сестри. Затова, когато всички жени обещаха на Мария да пазят тайна, тя започна да преразказва това, което едва неотдавна стана във

Витания, където тя се намираше заедно със семейството на Иисус. Внезапно, в самия разгар на нейния завладяващ разказ, настъпи тържествено мълчание: направо между тях, в изцяло зрим облик, стоеше Иисус. Той ги поздрави и каза: “Мир вам. В братството на Царството няма да има юдеи или езичници, богати или бедни, свободни или роби, мъже или жени. Вие също сте призвани да станете глашатая на благата вест за свободата на хората, придобивана чрез Евангелието на богосиновството в Небесното царство. Вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие и укрепвайки вяващите в него. И правейки това, не забравяйте да помагате на болните и да поддържате тези, които са боязливи и сковани от страх. И аз ще бъда с вас винаги, до края на Земята.” Казвайки това, той изчезна, а жените паднаха ничком и се молеха в мълчание.

190:3.2 (2033.2) Четири от петте моронтийни явявания на Иисус до това време бяха станали в присъствието на Мария Магдалена.

190:3.3 (2033.3) В резултат от изпращането на куриерите в средата на първата половина от деня вследствие изтичането на слухове за явяването на Иисус в дома на Йосиф от ранната вечер до юдейските управители започнаха да достигат съобщения, че в града говорят за възкръсването на Иисус и много хора твърдят, че са го видели. Тези слухове крайно разтревожиха членовете на Синедриона. След спешни консултации с Ханан Каяфа назначи заседание на Синедриона за осем часа вечерта. Именно на това заседание беше решено да гонят от синагогите всеки,

който спомене за възкресението на Иисус. Даже беше внесено предложение да бъде екзекутиран всеки, който твърди, че е видял Иисус; но това предложение не беше подложено на гласуване, тъй като събранието завърши с объркване, граничещо с истинска паника. Те се бяха осмелили да мислят, че са свършили с Иисус, и смятаха, че са успели. Скоро им предстоеше да се убедят, че техните истински беди, свързани с Назарянина, едва бяха започнали.

4. Явяването пред гърците

^{190:4.1 (2033.4)} Около четири и половина се състоя шестото моронтийно явяване на Учителя пред приблизително четиридесет вярващи гърци, събрали се в дома на човек на име Флавий. В момента, когато те обсъждаха съобщението за възкресението на Учителя, той се яви сред тях, независимо че вратите бяха плътно затворени, и каза: “Мир вам. Макар че Синът Човешки се появи на Земята сред юдеите, той дойде да служи на всички хора. В Царството на моя Отец няма да има нито юдеи, нито езичници; вие ще бъдете братя – синовете Божии. Затова вървете по целия свят, възвестявайки Евангелието на спасението, каквото го получихте от посланиците на Царството, и аз ще ви приема в братството на синовете на Оцеца във вярата и истината.” Давайки им тази повеля, той ги напусна и те повече не го видяха. Те си останаха в къщи цялата вечер; бяха дотолкова сковани от ужас и страх, че се страхуваха да излизат в града. През нощта нито един от тези гърци не затвори очи; те бодърстваха, обсъждайки случилото се и надявайки се на това, че Учителят отново ще ги посети. В тази група имаше много гърци, намиращи

се в Гетсимания, когато войниците арестуваха Иисус и Юда го предаде със своята целувка.

190:4.2 (2034.1) Слуховете за възкресението на Иисус и разказите за неговите многобройни явявания пред своите последователи бързо се разпространяват по града, привеждайки цял Йерусалим в крайно вълнение. Учителят вече се беше явил пред своето семейство, жените и гърците и скоро ще застане сред своите апостоли. Синедрионът се готви да пристъпи към обсъждане на новите проблеми, толкова внезапно стоварили се върху юдейските управници. Иисус много мисли за своите апостоли, но на него му се иска да прекара сам още няколко часа в дълбоки размишления и сериозни обсъждания, преди да ги посети.

5. Разходката с двамата братя

190:5.1 (2034.2) В Емаус, приблизително на около десет километра западно от Йерусалим, живееха двама братя-пастири, които прекараха пасхалната седмица в Йерусалим, където взеха участие в жертвоприношенията, церемониите и празненствата. По-големият, Клеопа, отчасти вярваше в Иисус; във всеки случай той беше изгонен от синагогата. Неговият брат Яков не споделяше тези възгледи, макар че беше крайно заинтригуван от това, което беше чул за ученията на Иисус и за неговите деяния.

190:5.2 (2034.3) Тази неделя следобед, преди пет часа, те бяха на около пет километра от Йерусалим; бродейки уморено по пътя за Емаус, те увлечено обсъждаха Иисус, неговите учения, труд и особено слуховите, съгласно които неговата гробница се е оказала празна, а някои жени са говорили с

него. Клеопа беше наполовина склонен да повярва на тези съобщения, но Яков твърдеше, че вероятно всичко това е мошеничество. Докато спореха по този начин и се препираха по пътя към дома, към тях се присъедини моронтийният облик на Иисус; това беше неговото седмо явяване. Клеопа често присъстваше на проповедите на Иисус и няколко пъти беше се хранил заедно с него в домовете на йерусалимските вярващи, но не позна Учителя, даже след като той непринудено заговори с тях.

^{190:5.3 (2034.4)} Известно време вървяха мълчаливо, след което Иисус попита: “За какво така увлечено беседвахте, когато се приближих към вас?” Чувайки въпроса му, братята спряха, гледайки го с тъга и удивление. Клеопа отговори: “Нима ти, намирайки се в Йерусалим, не знаеш какво е станало там тези дни?” Тогава Учителят попита: “А какво е станало там?” Клеопа отговори: “Ако не знаеш нищо, то ти си единственият в Йерусалим, до когото не са стигнали слуховете за Иисус Назарянин, който беше велик пророк и на думи, и на дело в очите на Бога и целия народ. Първосвещениците и нашите управници го издадоха на римляните и поискаха те да го разпънат. Много от нас се надяваха, че именно той ще спаси Израил от ярема на езичниците. Но това не е всичко. Вече трети ден откакто е разпънат, а днес някои жени ни поразиха със своето изявление, че на разсъмване са посетили неговата гробница и са я намерили празна. Освен това тези жени твърдят, че са разговаряли с този човек; те уверяват, че той е възкръснал от мъртвите. И когато жените съобщиха за това на мъжете, двама от неговите апостоли изтичаха до

гробницата и също я намериха празна.” Но тук Яков прекъсна брат си, за да вмъкне: “Но те не са видели Иисус.”

190:5.4 (2035.1) Докато вървяха по пътя, Иисус им каза: “Колко бавно постигате истината! Щом ми казвате, че сте обсъждали ученията и труда на този човек, позволете ми да ви просветя, защото аз добре познавам тези учения. Нима не помните, че този Иисус винаги учеше: неговото Царство не е от този свят; бидейки синове Божии, всички хора трябва да придобият свободата и независимостта в духовната радост, която дава братството, основано на любвеобилното служене в това ново Царство на истината – небесната любов на Оцеца? Нима не помните как този Син Човешки възвестяваше Божието спасение на всички хора, помощ на болните и страдащите и освобождение на тези, които са сковани от страха и поробени от злото? Нима не знаете, че този човек от Назарет каза на своите ученици, че трябва да отиде в Йерусалим, където ще бъде предаден в ръцете на враговете, които ще го убият и на третия ден ще възкръсне? Нима не ви беше казано всичко това? И нима никога не сте чели в Писанията за този ден на спасението за юдеи и езичници, където се казва, че чрез него ще бъдат благословени всички племена земни; че той ще чуе вопъла на нуждаещите се и ще спаси душите на бедните, които го търсят; че всички народи ще го назоват благословен; че такъв Избавител ще бъде подобен на сянката на огромна скала в знойна земя. Че той ще нахрани стадото като истински пастир, вдигайки агънцата на ръце и ласкаво носейки ги в своите обятия. Че той ще отвори очите на духовно слепите и ще изведе пленниците на отчаянието на свобода и светлина; че всички пребиваващи

в тъмнина ще видят великата светлина на вечното спасение. Че той ще укрепи безутешните, ще възвести свобода на пленниците на греха и ще пусне на воля тези, които са поробени от страх и объркани от зло. Че той ще утеши скърбящите и ще им посвети радостта от спасението, снемайки от тях тъгата и унинието. Че той ще стане желан за всички народи и вечна радост за тези, които се стремят към праведност. Че този Син на истината и праведността ще стане велик в своята изцеляваща светлина и спасителна сила; даже че той ще спаси своя народ от неговите грехове; че той наистина ще търси и спаси изгубените. Че той няма да унищожи слабите, но ще помага за спасението на всички, които жадуват за праведност. Че онези, които вярват в него, ще придобият вечен живот. Че той ще излее своя дух над цялата плът и че неговият Дух на Истината ще бъде във всеки вярващ, подобно на ручей, вливащ се във вечния живот? Нима не разбрахте колко велико беше Евангелието на Царството, което ви възвести този човек? Нима не виждате какво спасение дойде при вас?”

190:5.5 (2035.2) По това време те приближиха селото, където живеяха тези братя. Откакто Иисус започна да ги учи, продължавайки заедно с тях пътя, тези двама души не произнесоха нито дума. Скоро те се приближиха към своето скромно жилище; Иисус се канеше да ги напусне и да продължи своя път, но те го помолиха да влезе в дома и да отседне при тях. Те настояваха Иисус да пренощува, тъй като настъпваше вечерта. Накрая Иисус се съгласи и влизайки в дома, те почти веднага седнаха на масата. Братята дадоха на Иисус хляб за благословение и когато

той започна да разчупва хляба и да им го подава, очите им се отвориха и Клеопа позна в госта самия Учител. Но когато каза: “Това е Учителят...”, моронтийният Иисус изчезна от погледа им.

190:5.6 (2036.1) И тогава те си казаха един на друг: “Не е чудно, че нашите сърца горяха, когато той говореше с нас, крачейки заедно с нас по пътя и помагайки ни да разберем ученията от Писанията!”

190:5.7 (2036.2) Те не желяеха да губят време за хранене. Видяха моронтийния Учител и затова избягаха от дома и забързаха към Йерусалим, за да разкажат за благата вест – възкръсналия Спасител.

190:5.8 (2036.3) Същата вечер, около девет часа, точно преди явяването на Иисус пред десетте апостоли, двамата развълнувани братя се хвърлиха към апостолите, намиращи се в горната зала, и заявиха, че са видели Иисус и са говорили с него. И те разказаха за всичко, което чува от Иисус, и за това, как не са го познали, докато не е разчупил хляба.

Документ 191. Явяванията пред апостолите и другите лидери

191:0.1 (2037.1) ДЕНЯТ на възкресението – неделя – беше ужасен ден в живота на апостолите; десетима от тях прекараха голяма част от времето затворени в горната зала. Апостолите можеха да избягат от Йерусалим, но се бояха, че агентите на Синедриона ще ги арестуват, ако напуснат своето укритие. Тома се намиреше във Витания, където

преживяваше мъката си в самота. На него щеше да му е по-леко, ако беше останал с другите апостоли; освен това той щеше да успее да им помогне да насочат разговора си в по-полезно русло.

191:0.2 (2037.2) Целия ден Йоан лелееше мисълта за това, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Той си спомни не по-малко от пет отделни случая, когато Учителят твърдеше, че ще възкръсне отново, и минимум три случая, в които говореше за третия ден. Отношението на Йоан оказа голямо въздействие на неговия брат Яков, както и на Натанаил. Влиянието на Йоан щеше да е още по-силно, ако той не беше най-младият член на тази група.

191:0.3 (2037.3) Проблемите им в голяма степен се обясняваха с тяхната изолираност. Йоан Марк ги държеше в течение на нещата относно събитията в храма и съобщаваше за много носещи се из града слухове, но той не се сети да разпита различните вярващи, на които вече се беше явил Иисус. Преди с това се занимаваха куриерите на Давид, но всички те бяха заети с изпълнението на своята последна задача като вестители на възкресението, отправяйки се към тези групи вярващи, които се намираха далеч от Йерусалим. За първи път през всичките тези години апостолите разбраха каква важна роля играеха куриерите на Давид в осигуряването на ежедневната информация за положението на делата в Царството.

191:0.4 (2037.4) Целия този ден Петър по свойствения си начин се колебаеше между вярата и съмненията относно възкресението на Учителя. Пред неговите очи стоеше погребалната тъкан, лежаща в гробницата така, сякаш

тялото на Иисус току-що се е изпарило от нея. “Но, разсъждаваше Петър, ако той е възкръснал и е способен да се яви на жените, защо не се явява на нас, своите апостоли?” Петър се опечаляваше, мислейки, че вероятно неговото присъствие сред апостолите пречи на Иисус да дойде при него, доколкото той се отрече от Учителя тази нощ в градината на Ханан. А след това той се ободряваше с думите, които предадоха жените: “Върви, кажи на моите апостоли и на Петър.” Но за да може това послание да поободри Петър, той трябваше да повярва, че жените наистина се видели и чули възкръсналия Учител. Така Петър се колебаеше между вярата и съмненията целия ден, докато малко след осем часа не рискува да излезе на двора. Петър реши да освободи апостолите от своето присъствие, за да може неговото отречение от Учителя да не попречи на Иисус да се яви при тях.

191:0.5 (2037.5) Отначало Яков Зеведеев смяташе, че те трябва всички заедно да отидат в гробницата. Той не се съмняваше, че им е необходимо да предприемат нещо за решаването на тази загадка. Но на Натанаил се отдаде да ги спре и не им даде да излязат от дома в отговор на призива на Яков. Той постигна това, напомняйки за предупреждението на Иисус – в това време не излагайте своя живот на излишни опасности. Към обед Яков се беше успокоил и заедно с останалите се примири с тревожното очакване. Той говореше малко. Беше страшно разочарован, че Иисус не се явява на тях, и не знаеше за многото явявания на Учителя на други групи и индивиди.

191:0.6 (2038.1) В този ден Андрей много слушаше. Той беше крайно озадачен от възникналата ситуация и не по-малко от другите се измъчваше от съмнения, но в крайна сметка изпитваше определено чувство на свобода от предишните задължения на глава на своите събратя-апостоли. Той беше действително благодарен на Учителя за това, че го освободи от бремето на лидерството още преди за тях да настанат тези тежки времена.

191:0.7 (2038.2) Повече от веднъж за тези дълги и изморителни часове от този трагичен ден единственото утешение за групата беше Натанаил с неговите философски забележки. Действително, в продължение на целия ден той оказваше най-голямо въздействие върху десетте апостоли. Той нито веднъж не изказа своето мнение – дали вярва или не вярва във възкресението на Учителя. Но в течение на деня все повече беше склонен да повярва, че Иисус е изпълнил своето обещание да възкръсне от мъртвите.

191:0.8 (2038.3) Симон Зилот беше твърде сломен, за да участва в дискусиите. По-голямата част от времето той лежа на кушетката в ъгъла на стаята, обърнал се към стената. За целия ден произнесе само няколко думи. Неговата представа за Царството беше разрушена и той не смяташе, че възкресението на Учителя може съществено да измени положението. Неговото разочарование беше крайно лично и дотолкова остро, че беше невъзможно бързо да бъде изведен от това състояние даже с помощта на такъв поразителен факт като възкресението.

191:0.9 (2038.4) Странно, че обикновено неразговорливият Филип говорí много в течение на цялата втора половина от деня.

Ако до обед основно мълчеше, то цялата втора половина на деня той задаваше въпроси на другите апостоли. Петър биваше само раздразван от тези въпроси на Филип, но останалите бяха снизходителни към неговите разпити. Повече от всичко Филип го интересуваха дали по тялото на Иисус са останали физически следи от разпятието – разбира се, ако той действително е възкръснал.

191:0.10 (2038.5) Матей беше силно смутен; той слушаше разговорите на своите събратя, но през по-голямата част от времето прехвърляше в ума си проблема за техните бъдещи доходи. Независимо от предполагаемото възкръсване на Иисус Юда си беше отишъл, Давид безцеремонно му беше предал парите и те бяха останали без авторитетен лидер. Още преди Матей да успее сериозно да се замисли за техните доводи относно възкресението, той видя Учителя със собствените си очи.

191:0.11 (2038.6) Близнаците Алфееви почти не участваха в тези дълбокомислени разговори, заети със своите обичайни задължения. Един от тях изказа тяхното общо мнение, когато в отговор на въпроса на Филип каза: “Ние нищо не разбираме от възкръсване, но нашата майка казва, че е говорила с Учителя и ние ѝ вярваме.”

191:0.12 (2038.7) Тома преживяваше един от характерните пристъпи на отчаяние и потиснатост Част от деня той спа, а през останалото време бродеше по планините. На него му се искаше да се върне към своите събратя апостоли, но стремежът към самота беше по-силен.

Учителят отложи своето първо моронтийно явяване пред апостолите по няколко причини. Първо, той искаше те да имат време – след като чуят за възкресението, добре да обмислят всичко, което им е говорил за своята смърт и възкресение, докато още беше заедно с тях в плът. Преди да застане пред всички апостоли, на Учителя му се искаше Петър да преодолее свойствените му затруднения. Второ, той искаше Тома да бъде заедно с тях по време на първото му явяване. Рано сутринта тази неделя Йоан Марк намери Тома в дома на Симон във Витфагия, за което около единадесет часа съобщи на апостолите. В течение на деня Тома беше готов по всяко време да се отправи назад, ако за него дойдеше Натанаил или които и да са двама от другите апостоли. Той действително искаше да се върне, но след като си беше отишъл така, както направи това предишната вечер – беше твърде горд, за да се върне така скоро по своя инициатива. На следващия ден беше подтиснат дотолкова, че беше необходима почти цяла седмица, преди да реши да се върне. Апостолите го очакваха, а той чакаше неговите братя да го намерят и помолят да се върне. Затова Тома оставаше откъснат от своите другари до вечерта на следващата събота, когато с настъпването на тъмнината Петър и Йоан тръгнаха за Витфагия и го върнаха назад. По тази причина те не отидоха в Галилея веднага след първото явяване на Иисус; те не искаха да тръгнат без Тома.

1. Явяването пред Петър

В неделя около осем и половина вечерта Иисус се яви на Симон Петър в градината на Марк. Това беше неговото осмо моронтийно явяване. Откакто Петър се

отрече от своя Учител, той живееше под тежкото бреме на съмненията и чувството за вина. Цялата събота и неделя Петър се бореше със страха, защото се боеше, че вече не е апостол. Той беше потръпнал, узнавайки за участието на Юда, и мислеше, че също е предал своя Учител. През целия този следобед той предполагаше, че може би неговото присъствие сред апостолите пречи на явяването на Учителя – ако, разбира се, той действително е възкръснал от мъртвите. Именно на Петър – обхванат от такива мисли и емоции – се яви Иисус, когато обезсърченият апостол бродеше сред цветята и храстите.

191:1.2 (2039.2) Когато Петър си спомни любящия поглед, с който Учителят го дари, преминавайки покрай покрития вход на Ханан, и когато той се замисли за прекрасното послание, което му предадоха рано сутринта жените, върнали се от празната гробница – “Вървете и кажете на моите апостоли и на Петър”, когато започна да размишлява за тези признаци на милосърдие, неговата вяра започна да взема връх над съмненията; той се спря, сви юмруци и гласно каза: “Аз вярвам, че той е възкръснал от мъртвите; ще отида при своите братя и ще им го кажа.” И когато произнесе тези думи, пред него внезапно изникна фигурата на човек, заговорил го с познат глас: “Петре, противникът имаше намерение да те отнеме, но аз не се отказах от теб. Знаех, че не от своето сърце ти се отрече от мен; затова ти простих, преди да ме помолиш за това. Но сега ти трябва да спреш да мислиш за себе си и за сегашните беди и да се приготвиш да носиш благата вест на Евангелието на тези, които се намират в тъма. На теб повече не ти е нужно да се безпокоиш за това, което можеш да получиш от Царството;

следва да помислиш какво можеш да дадеш на тези, които пребивават в ужасяваща духовна нищета. Пригответи се, Симон, за сражението на новия ден – за битката с бездуховната тъма и пагубните съмнения на природния човешки разум.”

191:1.3 (2039.3) Почти пет минути Петър и моронтийният Иисус бродиха в градината, беседвайки за делата минали, настоящи и бъдещи. След това Учителят изчезна от погледа, казвайки: “Прощавай, Петре, до нови срещи с теб и твоите братя.”

191:1.4 (2039.4) За миг Петър го обхвана съзнанието, че той току-що разговаря с възкръсналия Учител и че може да не се съмнява в това, че остава посланик на Царството. Току-що той чу как прославеният Учител го призова да продължава да проповядва Евангелието. Със сърце, преизпълнено с всички тези чувства, Петър се хвърли в горната зала при своите другари-апостоли и, задъхвайки се, възкликна: “Аз видях Учителя, той беше в градината! Говорих с него и той ми е простил!”

191:1.5 (2040.1) Изявлението на Петър за това, че е видял Иисус, оказа огромно въздействие на другите апостоли. Те бяха вече готови да се откажат от своите съмнения, но Андрей стана и ги предупреди да не се доверяват твърде много на съобщението на своя брат. Андрей намекна, че в миналото Петър вече беше виждал неща, които не са съответствали на действителността. Макар че Андрей не каза направо, че има предвид нощното видение в Галилейското езеро, когато Петър твърдеше, че е видял Учителя да върви към него по водата, неговите думи бяха достатъчни, за да

разберат всички присъстващи, че той има предвид точно този случай. Симон Петър беше крайно уязвен от намеците на брат си и оскърбено замлъкна. На близнаците им стана жал за Петър и те се приближиха към него, за да изразят своето съчувствие, както и за да кажат, че му вярват, и да повторят, че тяхната собствена майка също е видяла Учителя.

2. Първото явяване пред апостолите

191:2.1 (2040.2) Малко след девет часа същата вечер, след заминаването на Клеопа и Яков, когато опасявайки се от арест, десетте апостоли се намираха в горната зала, като всички врати бяха заключени поради страх от арест, и докато близнаците Алфееви утешаваха Петър, а Натанаил увещавахе Андрей, Учителят внезапно изникна сред тях в моронтиен вид с думите: “Мир вам. Защо моите явявания така ви плашат, сякаш виждате призрак? Нима не ви казвах, че първосвещениците и управниците ще ме екзекутират, че един от вас ще ме предаде и че на третия ден ще възкръсна? Откъде са вашите съмнения и всички тези спорове за съобщенията на жените, Клеопа, на Яков и даже на Петър? Колко още ще се съмнявате в моите думи и ще се отказвате да вярвате на моите обещания? А сега, когато действително ме виждате, ще повярвате ли? Даже и сега един от вас отсъства. Когато отново се съберете всички заедно и когато всички вие ще знаете със сигурност, че Синът Човешки е станал от гроба, вървете направо в Галилея. Вярвайте в Бога; вярвайте един в друг; така ще встъпите в новото служене за благо на Царството небесно. Аз ще остана в Йерусалим, докато не

станете готови да отидете в Галилея. Моя мир аз оставям на вас.”

191:2.2 (2040.3) Произнасяйки тези думи, моронтийният Иисус веднага изчезна. И всички те паднаха ничком, славейки Бога и прекланяйки се пред своя изчезнал Учител. Това беше деветото моронтийно явяване на Учителя.

3. В обществото на моронтийните създания

191:3.1 (2040.4) Следващият ден, понеделник, премина изцяло в обществото на моронтийните създания, намиращи се в това време на Урантия. Заедно с различните категории смъртни от преходния период от седемте обителски свята на Сатания на Урантия пристигнаха повече от един милион моронтийни управляващи и помощници за участие в опита на моронтийния преход на Учителя. Моронтийният Иисус пребиваваше в обществото на тези забележителни разумни създания в течение на четиридесет дни. Иисус учеше моронтийните създания, а от техните управляващи той узна за преходния моронтиен период в живота на смъртните, пребиваващи в обитаемите светове на Сатания и преминаващи през системните сфери на моронтия.

191:3.2 (2041.1) Този понеделник около полунощ моронтийният облик на Учителя беше преобразуван за преход на следващото ниво на моронтийно развитие. Когато Иисус за пореден път се яви на своите земни деца, той представляваше моронтийно същество от второ ниво. Успоредно с възхода на Учителя в моронтия на разумните същества на моронтия и техните преобразуващи

помощници ставаше технически все по-трудно да правят Учителя видим за материалното зрение на смъртните.

^{191:3.3 (2041.2)} Иисус премина на трето моронтийно ниво в петък, 14 април, на четвърто ниво – в понеделник, 17 април, на пето ниво – в събота, 22 април, на шесто ниво – в четвъртък, 27 април, на седмо ниво – във вторник, 2 май; на нивото на йерусемското гражданство – в неделя, 7 май; а в неделя, на 14 май, той беше приет от Всевишните на Едемия.

^{191:3.4 (2041.3)} Така Михаил завърши своето емпирично служене във вселената, тъй като в рамките на своите предишни посвещения той вече беше опознал в цялата му пълнота живота на възходящите смъртни на времето и пространството от нивото на пребиваване в централния свят на съзвездието чак до служенето в централния свят на свръхвселената и включвайки това служене. Именно благодарение на този моронтиен опит Синът-Създател на Небадон действително изчерпи и достойно завърши своето седмо и последно вселенско посвещение.

4. Десетото явяване (във Филадельфия)

^{191:4.1 (2041.4)} Десетото моронтийно явяване на Иисус, достъпно за възприятието на смъртните, стана в девет часа във вторник, 11 април, във Филадельфия, където той се яви на Авенир, Лазар и приблизително на сто и петдесет от техните съратници, сред които имаше под петдесет от седемдесетте члена на корпуса на евангелистите. Това се случи веднага след откриването на специалното събрание в синагогата, което беше свикано от Авенир, за да обсъди

разпъването на Иисус и последното съобщение за неговото възкресение, доставено от куриерите на Давид. Доколкото един от членовете на тази група вярващи беше възкръсналият Лазар, на тях им беше лесно да повярват в съобщението за възкресението на Иисус от мъртвите.

191:4.2 (2041.5) В момента, когато Авенир и Лазар, стоейки заедно на катедрата, откриваха събранието в синагогата, всички присъстващи вярващи внезапно видяха облика на Учителя. Иисус направи крачка напред от това място, където се появи между Авенир и Лазар, които не го забелязаха, и приветствайки събралите си, каза:

191:4.3 (2041.6) “Мир вам. Всички вие знаете, че ние имаме един небесен Баща и че има само едно Евангелие на Царството – благата вест за дара на вечния живот, който хората получават чрез вярата. Радвайки се на своята преданост към Евангелието, молете Отеца на истината вашите сърца да излъчват нова, още по-голяма любов към вашите братя. Трябва да заобичате всички хора така, както ви обичах аз; трябва да служите на всички хора така, както аз служех на вас. С изпълнена с разбиране отзивчивост и братска любов приемайте в своето общество всички братя, предани на възвестяването на благата вест – било то юдеи или езичници, гърци или римляни, перси или етиопци. Йоан възвести бъдещото Царство; вие с цялата си мощ проповядвахте Евангелието; гърците вече учат благата вест; скоро аз ще изпратя Духа на Истината в душите на всички тези хора – моите братя, които толкова безкористно посветиха своя живот на просвещаването на своите събратя, пребиваващи в духовна тъмнина. Вие сте деца на

света; затова не отстъпвайте, не се забърквайте в недоразумения, които са следствие от собствената на смъртните подозрителност и нетърпимост. Ако благодатта на вярата ви е възвисила до любовта към невярващите, нима не трябва да обичате също така и вашите вярващи събратя в това широко разпространено братство на вярата? Помнете: ако се обичате един другия, всички ще знаят, че вие сте мои ученици.

191:4.4 (2042.1) Затова вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие за бащинството на Бога и братството между хората по всички страни и народи, и бъдете извечно мъдри, избирайки методите на разкриване на благата вест пред различните народи и племена. Даром получихте това Евангелие на Царството, даром възвестявайте благата вест пред всички народи. Не се бойте от съпротивата на злото, защото аз винаги съм с вас, до края на вековете. И своя мир оставям на вас.”

191:4.5 (2042.2) След думите “своя мир оставям на вас” той изчезна от погледа. С изключение на едно от явяванията в Галилея, когато едновременно го видяха повече от петстотин вярващи, филиделфийската група включваше най-голям брой смъртни, видели го за един път.

191:4.6 (2042.3) На следващия ден рано сутринта, когато апостолите все още се намираха в Йерусалим, чакайки кога Тома ще придобие душевен покой, тези вярващи тръгнаха на път от Филадельфия с вестта, че Иисус Назарянин е възкръснал от мъртвите.

191:4.7 (2042.4) Целия следващ ден, сряда, Иисус прекара в обществото на своите моронтийни съратници, а през втората половина от деня той приемаше моронтийни гости от обителските светове на всяка локална система от обитаемите сфери от цялото съзвездие Норлатиадек. И всички те се радваха да познаят своя Създател като представител на тяхната категория вселенски същества.

5. Второто явяване пред апостолите

191:5.1 (2042.5) Цялата тази неделя Тома прекара в самота, скитайки се по хълмовете в околностите на Елеонската планина. За това време той се видя само с тези, които се намираха в дома на Симон, и с Йоан Марк. В събота, 15 април, около десет часа двама апостоли го намериха и отведоха в тяхното убежище в дома на Марк. Целия следващ ден Тома слушаше разкази за различните явявания на Учителя, но упорито отказваше да повярва. Той твърдеше, че те са се поддали на влиянието на възторженото състояние на Петър и са повярвали в това, че са видели Учителя. Натанаил спореше с него, но нищо не постигна. Неразумното упорство на Тома в съчетание с неговия обичаен скептицизъм, както и неговото настроение, задълбочено от досадното бягство от останалите, създадоха ситуация на изолация, не докрай разбрана даже от самия Тома. Той се отдели от своите другари, тръгна по своя път и сега, независимо от връщането към него, неосъзнато се опитваше да не споделя мнението им. Той не умееше бързо да отстъпва; не обичаше да се предава. Макар че това отношение беше неумишлено, на Тома действително се харесваше вниманието, което му отделяха. Той не осъзнаваше, че

получава удовлетворение от опитите на всичките му другари да го убедят. Тъгуваше по тях цяла седмица и тяхното неотклонно внимание му доставяше голямо удоволствие.

191:5.2 (2042.6) Малко след шест часа след вечерята – по времето, когато Петър седеше от едната страна на масата, а Тома и Натанаил – от другата, съмняващият се апостол каза: “Аз няма да повярвам, докато не видя Учителя със собствените си очи и не докосна със собствените си пръсти следите от гвоздеите.” И, ето, когато те вечеряха при плътно затворени и залостени врати, Учителят внезапно се появи в своя моронтиен облик от вътрешната страна на подковообразната маса и, стоейки направо пред Тома, произнесе:

191:5.3 (2043.1) “Мир вам. Цяла седмица очаквах възможност да ви се явя отново, когато всички се съберете, за да чуете отново моето поръчение – да отидете при хората с проповедта за Евангелието на Царството. И отново ви казвам: както Отецът ме изпрати в този свят, така и аз изпращам вас. Както аз разкрих Отеца, така и вие ще разкриете божествената любов – не само с думи, но и със своя ежедневен живот. Изпращам ви в света, не за да обичате душите на хората, а по-скоро за да *обичате хората*. Трябва не само да възвестявате радостите небесни, но и да демонстрирате в своя ежедневен опит тези духовни реалности на божествения живот, доколкото чрез своята вяра вие вече придобихте Божия дар – вечния живот. Когато повярвате, когато небесната сила, Духът на Истината, се спусне върху вас, вие няма да скривате своята

светлина тук, зад затворените врати; ще се запознаете с любовта и милосърдието Божие над цялото човечество. Сега, гонени от страх, вие не искате да забелязвате неприятните за вас факти, но когато бъдете кръстени от Духа на Истината, смело и радостно ще се устремите напред, насреща на новия опит – възвестяването на благата вест за вечния живот в Царството Божие. Можете да останете за малко тук, в Галилея, докато се възстановите от шока, с който е съпроводен преходът от фалшивата сигурност от спазването на традициите към новия ред – властта на фактите, истината и вярата във висшите реалности на живия опит. Вашата мисия в света е основана на факта, че аз преживях сред вас живот, разкриващ Бога, и на тази истина, че вие и всички останали хора сте Божии синове; и тази мисия ще се заключава в живота, който ще преживеете след хората – в настоящия и жив опит на любовта към хората и служенето на тях. Обичайте хората и им служете така, както аз обичах вас и ви служих. Нека вярата разкрие пред света вашата светлина; нека откровението на истината отвори очите, ослепени от традициите; нека вашето любвеобилно служене изкорени предразсъдъците, породени от невежеството. Така, сближавайки се със своите събратя по взаимно разбиране, състрадание и самоотверженост, вие ще ги отведете до спасителното познание на любовта към Отеца. Юдеите превъзнасят добродетелта; гърците се прекланят пред красотата; индусите проповядват преданост; далечните аскети учат на почтение, на римляните им е нужна лоялност; аз изисквам от своите ученици живот – живот, преживян в любвеобилно служене на събратята си в плът.”

191:5.4 (2043.2) След това Учителят погледна Тома в очите и каза: “А ти, Тома, който казваше, че няма да повярваш, докато не ме видиш и не се докоснеш до следите от гвоздеите по ръцете ми, сега ме видя и чу моите думи; и макар че не виждаш на моите ръце следи от гвоздеи – доколкото аз възкръснах в облика, който всички вие ще придобиете, напускайки този свят, какво ще кажеш на своите братя? Ти ще признаеш истината, защото в своето сърце започна да вярваш, още когато така упорито отстояваше своето неверие. Твоите съмнения, Тома, предявяват правата си с най-голямо упорство, преди да рухнат. Тома, моля те, не бъди невярващ, вярвай – и аз знам, че ти ще вярваш с цялото си сърце.”

191:5.5 (2043.3) Като чу тези думи, Тома падна на колене пред моронтийния Учител и възкликна: “Аз вярвам, Господи и Учителю мой!” Тогава Иисус каза на Тома: “Ти повярва, Тома, доколкото действително ме видя и чу. Благословени са тези, които в бъдещите векове ще вярват, без да са ме видели с очи от плът и без да са ме чули със смъртните си уши.”

191:5.6 (2043.4) А след това обликът на Учителя се премести начело на масата и Иисус се обърна към всички апостоли: “А сега вървете в Галилея, където скоро ще ви се явя.” След това той изчезна от погледа им.

191:5.7 (2044.1) Сега единадесетте апостоли изцяло се убедиха, че Иисус е възкръснал от мъртвите, и на следващата сутрин преди разсъмване те тръгнаха за Галилея.

6. Явяването в Александрия

191:6.1 (2044.2) Докато единадесетте апостоли, тръгнали за Галилея, бяха близо до завършване на своето пътешествие, вечерта във вторник, 18 април, около осем и половина Иисус се яви на Родан и на приблизително осемдесет други вярващи в Александрия. Това беше дванадесетото явяване на Учителя в моронтиен облик. Иисус застана пред тези гърци и юдеи в момента, когато куриерът на Давид завършваше своето съобщение за разпятието. Този куриер – петият по ред в щафетата на бързоходците – пристигна в Александрия с настъпването на вечерта и след като предаде своето съобщение на Родан, беше решено да свикат вярващите, за да могат те да чуят трагичната новина от първа ръка. Около осем часа вечерта този куриер, Натан от Бусирис, се яви при Родан и подробно разказа за това, което беше узнал от предишния куриер. Своя трогателен разказ Натан завърши с думите: “Но изпратилият това известие Давид съобщава, че Учителят, предсказвайки своята смърт, заявяваше, че ще възкръсне отново.” Натан още продължаваше да говори, когато Учителят застана пред тях в целия си облик. И когато Натан седна, Иисус каза:

191:6.2 (2044.3) “Мир вам. Това, което моят Отец ме изпрати да утвърдя в този свят, не принадлежи нито на дадена раса, нито на отделен народ, нито на особена група учители или проповедници. Това Евангелие на Царството принадлежи на всички: юдеи и езичници, богати и бедни, свободни и поробени, мъже и жени, точно както и малки деца. И всички вие трябва да възвестявате това Евангелие на любовта и истината посредством своя живот в плът. Обичайте се един друг с нова, удивителна любов, както ви

обичах аз. Служете на човечеството с нова и невиджана самоотверженост, както ви служих аз. И когато хората видят как ги обичате и колко пламенно им служите, те ще разберат, че сте станали вероизповедни братя в Царството небесно, и ще тръгнат след Духа на Истината, Когото ще виждат във вашия живот, към придобиването на вечно спасение.

191:6.3 (2044.4) **Както Отецът ме изпрати в този свят, така и аз ви изпращам сега. Всички вие сте призвани да носите благата вест на тези, които пребивават в тъмнина. Това Евангелие на Царството принадлежи на всички, които вярват в него; то не трябва да бъде поверявано само на грижите на свещениците. Скоро върху вас ще слезе Духът на Истината, Който ще ви доведе до всяка истина. Затова вървете в мир с проповедта на това Евангелие и ще видите – аз винаги ще бъда с вас, до края на вековете.”**

191:6.4 (2044.5) **Като каза това, Учителят изчезна от погледа им. Цялата нощ тези хора прекараха заедно, обсъждайки своя опит като вярващи в Царството и слушайки речите на Родан и неговите съратници. И всички те повярваха, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Представете си изненадата на изпратения от Давид и пристигнал на втория ден след това вестител на възкресението, когато в отговор на неговото съобщение те казаха: “Да, знаем, защото го видяхме. Той ни се яви вчера.”**

Документ 192. Явяванията в Галилея

192:0.1 (2045.1) **Към времето, когато апостолите напуснаха Йерусалим и тръгнаха за Галилея, юдейските водачи в**

значителна степен се бяха успокоили. Доколкото явяванията на Иисус ставаха само в кръга на вярващите в Царството, а апостолите се криеха и не излизаха с публични проповеди, управниците на юдеите стигнаха до извода, че евангелското движение най-после е ефективно разгромено. Разбира се, тях ги безпокояха нарастващите слухове за възкръсването на Иисус, но те разчитаха на подкупените стражи, които трябваше да опровергават тези съобщения, повтаряйки своя разказ за шайка последователи на Иисус, похитили неговото тяло.

^{192:0.2 (2045.2)} От това време нататък, докато вълната гонения не разсея апостолите, Петър оставаше общопризнат глава на апостолския корпус. Иисус никога не го беше дарявал с подобна власт и неговите събратя-апостоли никога официално не го бяха избирали на тази отговорна длъжност. Той зае този пост по естествен начин, запазвайки го с общо съгласие, както и по силата на това, че беше техен главен проповедник. Занапред основно занятие на апостолите станаха публичните проповеди. След завръщането им от Галилея техен касиер стана Матия, избран вместо Юда.

^{192:0.3 (2045.3)} В течение на седмицата, преживяна в Йерусалим, Мария – майката на Иисус, прекара много време в обществото на вярващите жени, които се установиха в дома на Йосиф Ариматейски.

^{192:0.4 (2045.4)} Рано сутринта в понеделник, когато апостолите тръгнаха за Галилея, Йоан Марк тръгна след тях. Отначало той се държеше на разстояние, а когато Витания остана

далеч назад, смело се присъедини към тях, уверен, че те няма да го изпратят обратно.

192:0.5 (2045.5) Неколкократно на път към Галилея апостолите се спираха, за да разкажат за възкресението на Учителя, поради което пристигнаха във Витсаида едва късно вечерта в сряда. Към обед в четвъртък всички апостоли бяха на крак и готови да закусят.

1. Явяване край езерото

192:1.1 (2045.6) В петък, 21 април, около шест часа сутринта, когато лодката с апостолите се приближи към пристана във Витсаида, се състоя тринадесетото явяване на моронтийния Учител на десетте апостоли – неговото първо явяване в Галилея.

192:1.2 (2045.7) В четвъртък, след като цялата втора половина от деня и началото на вечерта апостолите бяха прекарвали в дома на Зеведей в очакване на Иисус, Симон Петър предложи да отидат на риболов и всички апостоли откликнаха на неговото предложение. Цялата нощ те хвърляха мрежите, но нищо не хванаха. Този неуспех не ги разстрои, защото те имаха много неща, за които да си говорят, спомняйки си много интересни събития, едва неотдавна преживени от тях в Йерусалим. Но на разсъмване те решиха да се върнат във Витсаида. Когато доплаваха до брега, видяха, че до пристана край огъня стои човек. Отначало помислиха, че това е Йоан Марк, спуснал се от езерото, за да ги срещне с улова, но когато доплаваха по-близо до брега, разбраха, че са сгрешили – мъжът беше твърде висок за Йоан. Нито един от тях не помисли, че

стоящият на брега човек е Учителят. Те не разбираха напълно защо Иисус е поискал да се срещне с тях на местата на тяхното бивше общуване сред природата, далеч от гнетящата атмосфера на Йерусалим, с неговото трагично напомняне за страха, предателството и смъртта. Беше им казал, че ако отидат в Галилея, ще ги посрещне там, и той се канеше да изпълни своето обещание.

192:1.3 (2046.1) Когато хвърлиха котва и се канеха да се прехвърлят в малка лодка, за да слязат на брега, стоящият на брега човек ги извика: “Рибари, хванахте ли нещо?” И когато те отговориха “не”, той заговори отново: “Хвърлете мрежите от дясната страна на лодката и ще намерите риба.” Макар да не знаеха, че техният съветник е Иисус, те дружно хвърлиха мрежата, както им беше казано, и мрежата веднага се напълни с риба, и то така, че едва я извадиха. Виждайки препълнената мрежа, досетливият Йоан Зеведеев разбра, че с тях говори Учителят. Когато тази мисъл му дойде на ум, той се наклони към Петър и прошепна: “Това е Учителят.” Петър винаги се отличаваше с бързина и импулсивност; затова щом Йоан прошепна тези думи, той скочи и се хвърли във водата, за да се добере по-скоро до Учителя. Неговите братя го последваха и се добраха до брега в неголяма лодка, влачейки след себе си мрежа с риба.

192:1.4 (2046.2) Към това време Йоан Марк вече стана и виждайки как апостолите слизат от лодката с пълна мрежа, изтича на брега, за да ги срещне. Виждайки единадесет човека вместо десет, той стигна до извода, че непознатият е възкръсналият Иисус, и докато десетте изумени апостоли

стояха в мълчание, юношата се хвърли към Учителя и, падайки на колене, каза: “Мой Господи и Учителю!” И след това, обръщайки се към Йоан Марк с обикновен глас, а не така, както в Йерусалим, когато той ги приветства с думите “мир вам”, Иисус каза: “Е, Йоан, радвам се отново да те видя в безметежната Галилея, където можем добре да побеседваме. Остани, Йоан, и закуси заедно с нас.”

192:1.5 (2046.3) Десетте апостоли бяха толкова поразени и изумени от вида на Иисус, разговарящ с юношата, че пропуснаха да извадят мрежата с риба на брега. Затова Иисус каза: “Донесете своя улов и пригответе няколко риби за закуска. Огънят ни вече е готов и има много хляб.”

192:1.6 (2046.4) Докато Йоан Марк отдаваше дължимото на Учителя, видът на тлеещите на брега въглени за миг поразиха Петър; пред неговия мислен взор възникна полунощният огън – въглените, горящи в двора на Анна, където той, Петър, се отрече от Учителя. Но той се отърси от това и, прекланяйки колене край нозете на Учителя, възкликна: “Господи мой и Учителю!”

192:1.7 (2046.5) След това Петър се присъедини към своите другари, които влачеха на брега мрежата. Изваждайки своя улов, апостолите преброиха 153 големи риби. Даденият случай беше погрешно наречен поредният чудодееен улов. В този епизод нямаше никакво вълшебство. Учителят само се възползва от своето априорно знание. Знаейки, че рибата се намира на това място, той каза на апостолите да хвърлят мрежата там.

^{192:1.8 (2047.1)} Иисус се обърна към тях с думите: “А сега да седнем заедно и да закусим. Нека близнаците също седнат, докато аз побеседвам с вас, а Йоан Марк да приготви рибата.” Йоан Марк донесе седем големи риби, които Учителят положи на огъня, и когато те бяха готови, юношата ги подаде на десетте апостоли. След това Иисус разчупи хляба и го подаде на Йоан, който на свой ред го сервира на гладните апостоли. Когато всички получиха храна, Иисус помоли Йоан Марк да седне и сам подаде на юношата риба и хляб. Докато те ядяха, Иисус беседваше с тях, спомняйки си много от това, което им се наложи да преживеят в Галилея и край това езеро.

^{192:1.9 (2047.2)} Това беше третото явяване на Иисус пред апостолите като група. Когато Иисус за пръв път се обърна към тях, питайки за улова, те не се досетиха, че това беше той, защото рибарите от Галилейското езеро са привикнали на брега да ги чакат търговци от Тарихея, желаещи да купят прясна риба за сушилните предприятия.

^{192:1.10 (2047.3)} Повече от час Иисус беседва с десетте апостоли и Йоан Марк, след което започна да взема със себе си по двама апостоли и да се разхожда с тях покрай брега – но това вече не бяха тези двойки, които той някога изпращаше да проповядват Евангелието. Тринадесетте апостоли излязоха заедно от Йерусалим, но с приближаването към Галилея Симон Зилот ставаше все по-подтиснат и когато се приближиха до Витсаида, той напусна своите братя и се върна в къщи.

^{192:1.11 (2047.4)} Преди да се раздели с тях тази сутрин, Иисус помоли двама от тях доброволно да отидат при Симон

Зилот и същия ден да го доведат обратно. И това беше направено от Петър и Андрей.

2. Беседи с апостолите по двама

192:2.1 (2047.5) Когато всички свършиха да закусват и седяха край огъня, Иисус помоли Петър и Йоан да се разхождат заедно с него покрай брега. По пътя той попита Йоан: “Йоане, ти обичаш ли ме?” И когато Йоан отговори: “Да, Учителю, с цялото си сърце”, Иисус каза: “Тогава, Йоане, остави своята нетърпимост и се научи да обичаш хората така, както аз ви обичах. Посвети своя живот на доказателството на това, че любовта е най-голямата ценност в света. Именно любовта на Бога подбужда хората да търсят спасение. Любовта предшества всякаква духовна добродетел; тя е основата на всичко, което е истинско и прекрасно.”

192:2.2 (2047.6) След това Иисус се обърна към Петър и каза: “Петре, ти обичаш ли ме?” Петър отговори: “Господи, ти знаеш, че те обичам с цялото си сърце.” Тогава Иисус каза: “Ако ме обичаш, Петре, паси моите овце. Не забравяй да пазиш тези, които са слаби, бедни и млади. Проповядвай Евангелието без страх и предпочитания; винаги помни, че Бог не отдава значение на личности. Служи на своите събратя така, както ви служих аз; прощавай на другите смъртни така, както аз ви прощавах. Нека опитът те научи на ценността на съзерцанието и силата на размишленията.”

192:2.3 (2047.7) След като повървяха още, Учителят се обърна към Петър и попита: “Петре, ти наистина ли ме обичаш?” Симон отговори: “Да, Господи, знаеш, че те обичам.” И

отново Иисус каза: “Грижи се добре за моите овце. Бъди добър и истински пастир за своето паство. Не предавай тяхното доверие в теб. Нека врагът не те заvari неподготвен. Бъди винаги нащрек – бди и се моли.”

^{192:2.4 (2047.8)} Правейки още няколко крачки напред, Иисус се обърна към Петър и за трети път попита: “Петре, ти истински ли ме обичаш?” И Петър малко се натъжи, защото му се стори, че Учителят не му се доверява, и прочувствено каза: “Господи, ти всичко знаеш и затова знаеш, че действително и истински те обичам.” Тогава Иисус каза: “Паси моите овце. Не изоставяй паството. Давай пример и вдъхновявай всички останали пастири. Обичай паството, както ви обичах аз, и се посвети на благополучието му, както аз посветих своя живот на вашето благополучие. И ме следвай до самия край.”

^{192:2.5 (2048.1)} Петър възприе тези думи буквално – в този смисъл, че той трябва да продължи да го следва, и обръщайки се към Иисус, той показа Йоан и попита: “Ако аз и по-нататък те следвам, то какво ще прави този човек?” Виждайки, че Петър го е разбрал неправилно, Иисус каза: “Петре, не се тревожи за това, какво ще правят твоите братя. Какво те интересува, ако аз пожелаю Йоан да остане тук, след като вас няма да ви има – и даже докато се върна? Мисли само за това, самият ти да ме следваш.”

^{192:2.6 (2048.2)} Тази забележка на Иисус се разпространи сред събратята и беше разбрана в смисъл, че Йоан няма да умре, докато Учителят не се върне, за което мнозина мислеха и на което се надяваха – за установяването на Царството в могъщество и слава. Именно това тълкуване на думите на

Иисус изигра голяма роля в това, че Симон Зилот се завърна към служенето и остана един от апостолите.

192:2.7 (2048.3) Когато се върнаха при останалите апостоли, Иисус отиде на разходка с Андрей и Яков. Изминавайки немного, той попита Андрей: “Андрей, ти доверяваш ли ми се?” Чувайки такъв въпрос, бившият глава на апостолите спря и отговори: “Да, Учителю, разбира се, че ти се доверявам и ти знаеш това.” Тогава Иисус каза: “Андрей, ако ти ми се доверяваш, доверявай се повече на своите събратя – в това число и на Петър. Някога аз ти поверих ръководството на твоите братя. Сега, когато ви напусна, за да се върна при своя Отец, ти трябва да се доверяваш на другите. Когато жестоките преследвания започнат да разпръсват твоите събратя по целия свят, бъди внимателен и мъдър съветник на моя брат в плът Яков; на него лежи тежко бреме, с което той няма да може да се справи поради недостиг на опит. И след това продължавай да се доверяваш на хората, защото аз няма да те подведа. Когато завършиш своя път на Земята, ти ще дойдеш при мен.”

192:2.8 (2048.4) След това Иисус се обърна към Яков и го попита: “Яков, ти доверяваш ли ми се?” Яков, разбира се, отговори: “Да, Учителю, доверявам ти се от цялото си сърце.” Тогава Иисус каза: „Яков, ако ми се доверяваш повече, ти ще станеш по-търпим към своите братя. Ако ми се доверяваш, това ще помогне да бъдеш добър към братството на вярващите. Научи се да оценяваш последствията от своите думи и постъпки. Помни: каквото посееш, това ще пожънеш. Моли се за духовен покой и възпитавай търпение. Тази благодат, заедно с живата вяра, ще те

поддържа, когато настане часът да изпиеш жертвената чаша. Но никога не се обезсърчавай: когато завършиш своя път на Земята, ти също ще дойдеш при мен.”

192:2.9 (2048.5) След това Иисус беседва с Тома и Натанаил: Той каза на Тома: “Тома, ти служиш ли ми?” Тома отговори: “Да, Господи, служа ти днес и ще ти служа винаги.” Тогава Иисус каза: “Ако искаш да ми служиш, служи на моите братя в плът така, както аз служих на теб. Неуморно прави добро, оставайки един от тези, на които е било предназначено от Бога да носят това служене на любовта. Когато завършиш своето служене с мен на Земята, ти ще служиш с мен в слава. Тома, ти трябва да спреш да се съмняваш; трябва да растеш във вярата и знаенето на истината. Вярвай в Бога като дете, но престани да се държиш по детски. Бъди мъжествен; бъди силен във вярата и могъщ в Царството Божие.”

192:2.10 (2049.1) След това Учителят попита Натанаил: “Натанаил, ти служиш ли ми?” И апостолът отговори: “Да, Учителю, от цялото си сърце.” Тогава Иисус каза: “Ако ми служиш от цялото си сърце, бъди неуморим в своето служене за благо на моите земни братя. Нека твоите съвети бъдат изпълнени с дружелюбие, а твоята философия – с любов. Служи на своите събратя така, както аз служих на теб. Бъди предан на хората и ги пази така, както аз пазех вас. Бъди по-малко критичен; не очаквай много от някои хора и твоето разочарование няма да бъде така силно. И когато земният труд бъде завършен, ти ще служиш заедно с мен на небето.”

^{192:2.11 (2049.2)} След това Учителят беседва с Матей и Филип. На Филип той каза: “Филипе, ще ми се подчиниш ли?” Филип отвърна: „Да, Господи, ще ти се подчинявам, даже ако това ми струва живота.” Тогава Иисус каза: “Ако си готов да ми се подчиняваш, отиди в земите на езичниците и възвестявай Евангелието. Пророците ни казваха, че да се подчиняваш е по-добре, отколкото да принасяш жертва. Чрез своята вяра ти стана познал Бога син на Царството. Следва да се подчиняваш само на един закон – на повелята да вървиш в мир с проповедта на Евангелието на Царството. Престани да се боиш от хората; не се страхувай да проповядваш вечен живот пред своите събратя, които водят безцелен живот в тъмнина и копнеят за светлината на истината. Ти, Филипе, повече няма да се занимаваш с пари и стоки. Сега си свободен да възвестяваш благата вест, както и твоите братя. И аз ще вървя пред теб и ще остана с теб до самия край.”

^{192:2.12 (2049.3)} А след това, обръщайки се към Матей, Учителят попита: “Матей, готов ли си с цялото си сърце да ми се подчиняваш?” Матей отвърна: “Да, Господи, аз съм изцяло предан на изпълнението на твоята воля.” Тогава Учителят каза: “Матей, ако си готов да ми се подчиняваш, върви при всички народи с проповедта на Евангелието на Царството. Ти повече няма да снабдяваш своите братя с материални неща; занаяпред също ще възвестяваш Евангелието на духовното спасение. От днес посвети себе си на изпълнението на едно поръчение – проповедта на Евангелието на Царството на Отеца. Така, както аз изпълнявах волята на Отеца на Земята, така и ти ще изпълниш божественото поръчение. Помни: както юдеите,

така и езичниците са твои братя. От никого не се бой, възвестявайки спасителната истина за Евангелието на Царството небесно. И където отида аз, там скоро ще попаднеш и ти.”

192:2.13 (2049.4) След това Иисус отиде на разходка с близнаците Алфееви, Яков и Юда, и обръщайки се към двамата им, попита: “Яков и Юда, вярвате ли ми?” И когато и двамата отвърнаха: “Да, Учителю, вярваме”, той каза: “Скоро аз ще ви напусна. Вие виждате, че вече ви напуснах в плът. Само за кратко време ще се задържа тук в този облик, преди да отида при Отеца. Вие вярвате в мен – вие сте и винаги ще си останете моите апостоли. Продължавайте да вярвате и да помните вашата връзка с мен, когато мен няма да ме има, след като вие може би ще се върнете към този труд, с който се занимавахте преди да започнете да живеете с мен. Не позволявайте на някаква външна промяна в труда ви да повлияе на вашата преданост. До края на своите земни деца вярвайте в Бога. Никога не забравяйте, че когато човек е син Божий във вярата, всеки честен труд в този свят е свещен, с каквото и да се занимава синът Божий. Затова отсега нататък изпълнявайте своя труд така, както ако го изпълнявахте за Бога. И когато изминете своя земен път, аз ще ви покажа други, още по-прекрасни светове, където също ще се трудите за мен. И във всеки труд – в този свят и в другите, аз ще се трудя с вас и моят дух ще пребивава във вас.”

192:2.14 (2049.5) Беше около десет часът, когато Иисус се върна след разходката с близнаците Алфееви, и, напускайки апостолите, той каза: “Сбогом; утре по обед ще се срещнем

с вас в планината, където бяхте посветени за апостоли.”
Като каза това, той изчезна от погледа им.

3. На планината на посвещението

^{192:3.1 (2050.1)} Както и беше уговорено, в събота на обед, 22 април, когато единадесетте апостоли се събраха на планината близо до Капернаум, Иисус се появи сред тях. Тази среща стана на същата тази планина, където Учителят ги отдели като свои апостоли и посланици на Царството на Отеца на Земята. И това стана четиринадесетата моронтийна поява на Учителя.

^{192:3.2 (2050.2)} Като коленичиха в кръг около Учителя, единадесетте апостоли отново изслушаха неговите указания и видяха как той повтори процедурата на посвещаването в сан – такава, както в онзи ден, когато той за пръв път ги отдели за изпълнението на особения труд за благо на Царството. И всичко това напомняше на апостолите за тяхното първо посвещаване за служене на Отеца, с изключение на молитвите на Учителя – моронтийния Иисус; никога по-рано те не бяха слушали молитви, изпълнени с такова величие и сила. Техният Учител говореше с управителите на вселените като Властелин, на когото беше предадено цялото могъщество и цялата власт над неговата собствена вселена. И тези единадесет човека никога не забравиха този опит – потвърждението на своята апостолска преданост на моронтийния Иисус. Учителят прекара на планината точно един час заедно със своите апостоли и, топло прощавайки се с тях, изчезна.

^{192:3.3 (2050.3)} След това никой не видя Иисус цяла седмица. Апостолите не знаеха какво да правят, доколкото не знаеха дали Учителят ще отиде при Отеца. В това състояние на неувереност те останаха във Витсаида. Не отидоха на риболов, боейки се, че той може да ги посети и те няма да го видят. Цялата тази седмица Иисус се посвети на моронтийните създания на Земята, а също така и на моронтийния преход, ставащ в този свят.

4. Събранието край езерото

^{192:4.1 (2050.4)} Мълвата за появата на Иисус се разпространи по цяла Галилея и всеки ден в дома на Зеведей идваха все повече вярващи, за да разпитат за възкресението на Учителя и да узнаят какво стои зад слуховете за неговите явявания. В началото на седмицата Петър оповести на вярващите, че следващата събота около три часа следобед на брега ще се състои общо събрание.

^{192:4.2 (2050.5)} Съответно на това в събота, 29 април, в три часа през деня повече от петстотин вярващи от околностите на Капернаум се събраха във Витсаида, за да чуят първата публична проповед на Петър след възкресяването на Иисус. Апостолът беше в най-добрата си форма и след като завърши своето проникновено обръщение, малцина от присъстващите се съмняваха в това, че Учителят е възкръснал от мъртвите.

^{192:4.3 (2050.6)} Петър завърши своята проповед с думите: “Ние твърдим, че Иисус Назарянин не е умрял; ние заявяваме, че той е възкръснал от гробницата; ние възвестяваме, че сме го видели и сме говорили с него.” Още щом той

завърши своето утвърждаване на вярата, редом с него, пред очите на всички тези хора, се появи Учителят в моронтийна форма, като се обърна към тях с познатите думи: “Мир вам; моя свят оставям на вас.” Явявайки се пред тях и произнасяйки тези думи, той изчезна. Това стана петнадесетото моронтийно явяване на възкръсналия Иисус.

^{192:4.4 (2051.1)} Предвид някои неща, казани от Учителя по време на срещата с единадесетте апостоли на планината на ръкополагането, у тях се създаде впечатлението, че Учителят скоро ще застане пред групата галилейски вярващи и че след това те следва да се върнат в Йерусалим. Съответно на това рано сутринта на следващия ден, 30 април, единадесетте апостоли тръгнаха от Витсаида за Йерусалим. Вървейки по долината на Йордан, те много учеха и проповядваха и затова пристигнаха в дома на Марк в Йерусалим едва късно вечерта в сряда, 3 май.

^{192:4.5 (2051.2)} За Йоан Марк връщането в дома беше свързано с прискърбно събитие – няколко часа по-рано неговият баща, Илия Марк, скоропостижно умря от кръвоизлив в мозъка. Макар че мисълта за несъмнеността на възкресението от мъртвите в голяма степен утеши апостолите в тяхната мъка, те истински скърбяха заради загубата на своя добър другар, който оставаше техен верен последовател даже във времената на велики беди и разочарования. Йоан Марк с всички сили си опитваше да утеши майка си и от нейно име предложи на апостолите и по-нататък да се разполагат в техния дом. И чак до деня

Петдесетница горната стая остана пристанище за единадесетте апостоли.

192:4.6 (2051.3) Апостолите преднамерено влязоха в Йерусалим едва с настъпването на тъмнината, за да не ги забележат юдейските власти. Не се появиха те и на погребението на Йоан Марк. Целия следващ ден те прекараха в тишина и покой в горната стая, където станаха толкова много събития.

192:4.7 (2051.4) В четвъртък вечерта апостолите се събраха в същата горна стая и всеки от тях – с изключение на Тома, Симон Зилот и близнаците Алфееви, тържествено се закле да тръгне на път с публични проповеди на новото Евангелие на възкръсналия Господ. Вече бяха направени първите крачки към превръщането на Евангелието на Царството – богосиновството и човешкото братство, във възвестяване на възкресението на Иисус. Натанаил възразяваше против такова смесване на акцентите в техните публични проповеди, но той не можеше да устои пред красноречието на Петър, както не можеше и да преодолее ентузиазма на учениците, особено на вярващите жени.

192:4.8 (2051.5) Така, под енергичното ръководство на Петър – още преди Учителят да се възнесе при Отеца, – тези благонамерени ученици започнаха едва уловимия процес на постепенно и неотклонно превръщане на религията на Иисус в нова и видоизменена форма на религия за Иисус.

Документ 193. Последните явявания и възнесението

193:0.1 (2052.1)

ШЕСТНАДЕСЕТТО моронтийно явяване на Иисус стана около девет часа вечерта в петък, 5 май, при Никодим, в двора на неговия дом. Тази вечер йерусалимските вярващи предприеха първия след възкресението опит да се съберат заедно. Тук присъстваха единадесетте апостоли, женският корпус заедно със своите помощници и около петдесет други най-близки ученици на Иисус, включително няколко гърци. В течение на половин час тези вярващи водеха непринудена беседа, когато внезапно Учителят се появи в изцяло зрим моронтиен облик и веднага пристъпи към наставления. Иисус каза:

193:0.2 (2052.2)

“Мир вам. Това е най-представителната група вярващи – апостоли и ученици, мъже и жени, пред която аз заставам от времето на моето освобождаване от плът. Обръщам вниманието ви на това, което предварително ви казвах: моето пребиваване сред вас трябва да свърши. Аз ви казвах, че скоро трябва да се върна при Отеца. И след това откровено ви заявявах, че първосвещениците и управниците на юдеите ще ме предадат на екзекуция и че аз ще стана от гроба. Защо в такъв случай така се объркахте, когато това стана? И защо бяхте така удивени, когато възкръснах на третия ден? Вие не ми повярвахте, тъй като слушахте моите думи, без да вниквате в смисъла им.

193:0.3 (2052.3)

А сега трябва да ме изслушате, за да не повтаряте същата грешка, която се заключава във възприемане на моето учение само с ума, не постигайки неговото значение със сърцето. От началото на моето пребиваване като един от вас аз ви учех, че моята цел е разкриването на небесния

Баща пред Неговите земни деца. Преживях посвещение, разкриващо Бога, за да можете да изпитате живот, преживян от познаването на Бога. Аз разкрих Бога като ваш небесен Баща; разкрих вас като Неговите земни синове. Любовта на Бога към вас, Неговите земни синове, е факт. Чрез вярата в моите думи този факт се превръща във вашите сърца във вечна и жива истина. Когато чрез жива вяра придобивате божествено богосъзнание, вие се раждате в духа като деца на светлината и живота – вечен живот, в който ще извършите възход във вселената на вселените и ще овладеете опита по придобиването на Бога-Баща в Рая.

193:0.4 (2052.4) Аз ви призовавам винаги да помните, че вашата мисия сред хората се състои във възвестяване Евангелието на Царството – реалностите на богобащинството и истината на богосиновството. Възвестявайте цялата истина за благата вест, а не само част от спасителното Евангелие. Възкресението не измени вашата проповед. Придобитото чрез вяра богосиновство остава спасителна истина на Евангелието на Царството. Вие трябва да вървите с мир с проповедта на любовта към Бога и служенето на човека. И преди всичко светът трябва да знае следното: хората са Божии синове и чрез своята вяра те действително са способни да осъзнаят и изпитат в ежедневието си опит тази възвисяваща истина. Моето посвещение трябва да помогне на всички хора да узнаят, че те са Божии деца, но такова знание ще бъде недостатъчно, ако не успеят лично, чрез своята вяра, да постигнат спасителната истина за това, че са живи духовни синове на вечния Баща. Евангелието на Царството говори

за любовта към Отеца и за служенето на Неговите деца на Земята.

193:0.5 (2053.1) Всички вие, присъстващи тук, знаете, че аз съм станал от мъртвите, но в това няма нищо удивително. В моята власт е да отдавам живота и да го взема отново; Отецът дава такава власт на Своите Райски Синове. По-скоро вашите сърца трябва да се вълнуват от известието, че след като напуснах новата гробница на Йосиф, мъртвите от цялата епоха стъпиха на пътя на вечния възход. Преживях своя живот в плът, за да ви покажа, че вие, чрез изпълненото с любов служене, можете да разкриете Бога пред своите събратя така, както аз разкривах Бога в любовта и служенето на вас. Живях сред вас като Сина Човешки, за да можете вие, както и останалите хора, да можете да узнаете, че всички вие действително сте синове Божии. Вървете сега по всички краища на света, проповядвайки на всички хора това Евангелие на Царството. Обичайте всички хора, както ви обичах аз; служете на своите събратя, както аз ви служих. Даром получихте, даром давайте. Останете тук в Йерусалим само за времето на моето възкачване при Отеца и докато не ви изпратя Духа на Истината. Той ще ви доведе до нова истина и аз ще тръгна заедно с вас по целия свят. Аз съм винаги с вас и своя свят оставям на вас.”

193:0.6 (2053.2) Казвайки това, Учителят изчезна от погледа. Едва преди разсъмване тези вярващи се разотидоха по домовете си; цялата нощ те прекараха заедно, горещо обсъждайки наставленията на Учителя и размишлявайки над всичко, което стана с него. Йоан Зеведеев и другите апостоли

споделиха с него своя опит по общуването с моронтийния Учител в Галилея и разказаха как им се е явявал три пъти.

1. Явяването в Сихар

^{193:1.1 (2053.3)} Около четири часа в събота, 13 май, Учителят се яви на Налда и на приблизително седемдесет и пет самаряни край кладенеца на Яков в Сихар. Вярващите често се срещаха тук, редом с това място, където Иисус говореше с Налда за водата на живота. В този ден, щом обсъдиха известията за възкресението, Иисус внезапно им се яви и им каза:

^{193:1.2 (2053.4)} “Мир вам. Вие се радвате, узнавайки за моето възкресение и живот, но това нищо няма да ви даде, ако отначало не се родите във вечния дух и с това чрез своята вяра не придобиете дара на вечния живот. Ако сте вероизповедни синове на моя Баща, вие никога няма да умрете; никога няма да загинете. Евангелието на Царството ви научи, че всички хора са синове Божии. И тази блага вест е за любовта на небесния Баща не на планината Гаризим и не в Йерусалим, а там, където вие се намирате, в духа и в истината. Именно вашата вяра спасява душите ви. Спасението е дар на Бога за всеки, който вярва, че е Негов син. Но не се заблуждавайте: макар че спасението е безвъзмезден дар от Бога, Който се посвещава на всички, които приемат вярата в Него, след спасението трябва да следва опитът от принасянето на духовните плодове в този живот, преживяван в плът. Приемането на учението за богобашинството предполага, че вие така безусловно приемате свързаната с него истина за братството между хората. А ако човекът е ваш брат, то това

вече не е просто ближен, когото Отецът иска да обичаш като самия себе си. Вие не просто ще обичате своя брат като член на своето семейство, но и ще му служите, доколкото, бидейки мои братя, изпитайте на себе си моята любов и моето служене. А затова вървете по целия свят, разказвайки за тази блага вест на всички създания от всички раси, племена и народи. Моят дух ще върви пред вас и аз винаги ще бъда с вас.”

193:1.3 (2054.1) Явяването на Учителя крайно порази самаряните и те побързаха да отидат в съседните градове и села, навсякъде разказвайки, че са видели Иисус и че той е говорил с тях. Това беше седемнадесетото моронтийно явяване на Учителя.

2. Явяването във Финикия

193:2.1 (2054.2) Осемнадесетото явяване на Учителя стана в Тир във вторник, 16 май, около девет часа вечерта. Този път той също така се яви към края на събранието на вярващите, когато те вече се канеха да се разотидат, с думите:

193:2.2 (2054.3) “Мир вам. Вие се радвате, че Синът Човешки е възкръснал от мъртвите, защото благодарение на това знаете, че вие и вашите братя също ще преживявате смъртта в плът. Но условие за такова спасение е раждането в духа – духа на търсене на истината и намиране на Бога. Хлябът и водата на живота се дават на тези, които са гладни за истината и жадуват за праведност – за Бога. Фактът на възкръсването от мъртвите не е Евангелие на Царството. Всички тези велики истини и вселенски факти имат отношение към Евангелието, доколкото те са част от

результатите, които произтичат от вярата в благата вест и влизат в последващия опит на всеки, който чрез вярата, на дело и наистина става безсмъртен син на вечния Бог. Моят Баща ме изпрати в този свят да възвестявам на всички хора спасението на богосиновството. И, ето, аз ви изпращам в света с проповедта на това спасение на богосиновството. Спасението е безвъзмезден дар от Бога, но родените в духа започват веднага да носят плодовете на божествения дух в изпълненото с любов служене на своите събратя. В живота на родените в духа и позналите Бога смъртни се появяват следните плодове: любвеобилно служене, безкористна привързаност, мъжествена преданост, неподправена честност, просветена искреност, неугасваща надежда, пълно доверие, милосърдна опека, неизменна добродетел, великодушна търпимост и траен мир. Ако тези, които заявяват за своята вяра, не принасят в живота си тези плодове на божествения дух, те са мъртви; Духът на Истината не е в тях; те представляват безполезните филизи на живата лоза и скоро ще бъдат откъснати. Моят Отец изисква от Своите вероизповедни деца да носят обилни духовни плодове. Затова, ако оставате безплодни, Той ще изкопае вашите корени и ще отсече вашите безплодни филизи. Вие трябва да носите все повече плодове на духа според своя небесен възход в Царството Божие. Можете да встъпите в Царството като дете, но Отецът изисква чрез благодат да достигнете пълна духовна зрелост. И когато тръгнете по света, за да разкажете на всички народи за това Евангелие, аз ще вървя пред вас и моят Дух на Истината ще пребивава във вашите сърца. Своя мир аз оставям на вас.”

^{193:2.3 (2054.4)} И след това Учителят изчезна от погледа им. На следващия ден от Тир тръгнаха на път онези, които донесоха това известие в Сидон, а също така и в Антиохия и Дамаск. Иисус се срещаше с тези вярващи при живота си в плът и те веднага го познаха, още щом започна да ги учи. Макар че на неговите събратя им беше трудно да познаят Иисус в зримата моронтийна форма, те веднага разбираха кой е пред тях, когато той заговаряше с тях.

3. Последното явяване в Йерусалим

^{193:3.1 (2055.1)} Рано сутринта в четвъртък, 18 май, Иисус за последен път се яви на Земята в моронтиен облик. В момента, когато единадесетте апостоли се канеха да пристъпят към закуската в горната стая в дома на Мария Марк, Иисус им се яви и им каза:

^{193:3.2 (2055.2)} “Мир вам. Аз ви помолих да останете тук, в Йерусалим, докато не се възнеса към Отеца и не ви изпратя Духа на Истината, Който скоро ще бъде излят над цялата плът и ще ви дари със “сила свише”.” Симон Зилот прекъсна Иисус и попита: “И тогава, Учителю, ти ще възстановиш Царството и ние ще видим как славата Божия ще се прояви на Земята?” Изслушвайки въпроса на Симон Зилот, Иисус отговори: “Симон, ти все още се вкопчваш в своите стари представи за юдейския Месия и материалното царство. Но след като над вас слезе Духът, вие ще придобиете духовна сила и скоро ще тръгнете по целия свят с проповедта на това Евангелие за Царството. Както Отецът ме изпрати в този свят, така аз изпращам вас. И желая вие да се обичате един друг и да се доверявате един на друг. Юда повече не е с вас, тъй като неговата

любов изстина, а също и затова, защото той престана да ви се доверява – на вас, неговите верни събратя. Нима не сте чели в Писанието: “Не е хубаво човекът да бъде сам. Никой не живее сам по себе си”? А също така и това място, където е казано: “Който иска да има приятели, той самият трябва да е дружелюбен”? И нима не ви изпратих да учите по двама, за да не се чувствате самотни и да не си навлечете злото и страданията, които носи изолацията? Вие също добре знаете, че когато живях в плът, аз не си позволявах дълго да оставам сам. От самото начало на нашето общуване двама или трима от вас винаги бяха покрай мен или близо до мен, даже ако общувах с Отеца. Затова, доверявайте се един на друг и разчитайте един на друг. И това е толкова повече необходимо затова, защото днес се каня да ви оставя сами в света. Времето дойде; скоро аз ще отида при Отеца.”

193:3.3 (2055.3) Казвайки това, Иисус със знак повели на апостолите да го следват и ги поведе на Елеонската планина, където се прости с тях, преди да напусне Урантия. В тържествено мълчание те вървяха към Елеон. Никой не пророни нито дума от момента, когато те напуснаха горната зала и докато не спряха в Елеонската планина.

4. Причини за падението на Юда

193:4.1 (2055.4) В първата част на прощалното обръщение към апостолите Учителят говореше за загубата на Юда и посочи примера с трагичната съдба на техния вероломен събрат като сериозно предупреждение за опасностите от социална изолация и разединяване. За вярващите от тази и

бъдещата епоха може да се окаже полезно да разгледат причините за падението на Юда в светлината на забележките на Учителя с оглед натрупване на познания от последващите векове.

193:4.2 (2055.5) Обръщайки се мислено към тази трагедия, ние разбираме, че Юда се отклони от пътя главно поради това, че беше изключително изолирана личност – личност, затворена в себе си и лишена от нормални социални контакти. Той упорито отказваше да се довери на своите събратя-апостоли или да бъде откровен с тях. Но сама по себе си изолираността на личността не би довела до такова зло, ако Юда се беше научил повече да обича и беше се обогатил с духовна благодат. Освен това, сякаш нарочно задълбочавайки и без това лошото положение, той упорито таеше зло и хранеше такива пагубни чувства като отмъстителност и неопределено желание да си „разчисти сметките” с някого за всичките си разочарования.

193:4.3 (2056.1) Такова прискърно съчетание на индивидуални особености и психически наклонности доведе до гибелта на благонамерения човек, който не можа да подтисне тези прояви на злото с любов, вяра и доверие. Това, че Юда съвсем не беше задължително да се отклони от истинския път, се потвърждава от примера на Тома и Натанаил, които страдаха от същата подозрителност и прекомерен индивидуализъм. Даже Андрей и Матей притежаваха много аналогични наклонности, но у всички тези хора с течение на времето любовта към Иисус и своите събратя-апостоли нарастваше, а не намаляваше. Те растяха в благодат и знаене на истината. Все повече се доверяваха на

своите братя и постепенно придобиха способността да разчитат на събратята си. Юда упорито се отказваше да разчита на своите братя. Когато нарастващите нервни преживявания го принуждаваха да търси отдушник в самоизразяването, той неизменно искаше съвет и получаваше неразумно утешение от своите духовни роднини или някои случайни познати, които бяха или безразлични, или истински враждебно настроени към успешното разпространение на духовните реалности на Небесното царство, което той представяше на Земята заедно с единадесетте други посветени апостоли.

193:4.4 (2056.2) Юда претърпя поражение в своите земни сражения вследствие определени фактори, отнасящи се до индивидуалните наклонности и слабости на характера:

193:4.5 (2056.3) 1. Той представляваше изолиран тип човек. Отличаваше се с ярко изразен индивидуализъм и избрал пътя на превръщането в безнадеждно затворена и асоциална личност.

193:4.6 (2056.4) 2. Неговото детство беше твърде леко. Той не понасяше каквито и да са препятствия. Винаги искаше да бъде победител, изобщо не можеше да губи.

193:4.7 (2056.5) 3. Той така и не се научи да се отнася философски към разочарованията. Вместо да възприема разочарованията като обикновен и повсеместен атрибут на човешкото съществуване, той винаги обвиняваше за своите лични трудности и разочарования някого от апостолите или всички свои съратници заедно.

^{193:4.8 (2056.6)} 4. Той беше склонен да таи зло; постоянно таеше идеята за отмъщение.

^{193:4.9 (2056.7)} 5. Не обичаше да гледа истината в очите; беше нечестен в своето отношение към жизнените ситуации.

^{193:4.10 (2056.8)} 6. Той не обичаше да говори за своите лични проблеми с най-близките си съратници; отказваше се да обсъжда трудностите си с истински приятели и с тези, които действително го обичаха. За всичките години на общуване с Учителя Юда нито веднъж не се обърна с нито един личен проблем.

^{193:4.11 (2056.9)} 7. Той така и не разбра, че истинска награда за благородния живот в края на краищата са духовните блага, които не винаги се раздават в течение на един кратък живот в плът.

^{193:4.12 (2056.10)} В резултат от постоянната изолация на личността неговите скърби се умножиха, страданията се задълбочаваха, безпокойствата се усилваха, а отчаянието стана почти непоносимо.

^{193:4.13 (2057.1)} Макар че този егоист и свръхиндивидуалист се отличаваше с много психически, емоционални и духовни проблеми, неговите основни трудности бяха следните: в сферата на личността – изолираност. В сферата на разума – подозрителност и отмъстителност. В сферата на характера – навъсеност и злопаметност. В емоционалната сфера – неспособност да обича и прощава. В социалната сфера – недоверчивост и почти пълна затвореност. В сферата на духа – високомерие и егоистична

амбициозност. В живота той пренебрегваше тези, които го обичаха, а в смъртта остана без приятели.

193:4.14 (2057.2) Такива са вътрешните фактори и порочни влияния, които в съвкупност обясняват как благонамереният и по принцип някога искрено вярващ в Иисус човек, независимо от неколкогодишното близко общуване с неговата преобразуваща личност, изостави своите другари, отрече се от святото дело, отказа се от свещеното призвание и предаде своя Божествен Учител.

5. Възнесението на учителя

193:5.1 (2057.3) В четвъртък, 18 май, около седем и половина сутринта Иисус достигна западния склон на Елеонската планина заедно със своите единадесет мълчаливи и малко озадачени апостоли. Изминавайки две трети от пътя до върха на планината, те се спряха; оттук им се откриваше целият Йерусалим и лежащата долу Гетсимания. Иисус се приготви да се обърне към апостолите с прощални думи, преди да напусне Урантия. Когато той застана пред тях, апостолите без всякакво указание преклониха около Иисус колене и Учителят каза:

193:5.2 (2057.4) “Помолих ви да останете в Йерусалим, докато не придобиете сила свише. Каня се да ви напусна и да се възнеса при моя Отец и скоро, много скоро ще изпратим в този свят на моето пребиваване Духа на Истината; и когато Той пристигне, вие ще пристъпите към ново възвестяване на Евангелието на Царството – отначало в Йерусалим, а след това във всички кътчета на света. Обичайте хората така, както аз ви обичах, и служете на другите смъртни

така, както аз ви служих. Нека плодовете на духа, които се раждат във вашия живот, накарат хорските души да повярват в истината, че човекът е син Божий и че всички хора са братя. Помнете всичко, на което ви учих, и този живот, който преживях сред вас. Моята любов ви защитава, моят дух ще пребивава във вас и моят мир ще остане с вас. Сбогом.”

193:5.3 (2057.5) Казвайки това, моронтийният Учител изчезна от погледа им. Това така наречено възнесение на Иисус с нищо не се различаваше от неговите други изчезвания от полезрението на смъртните за четиридесетте дни на моронтийния път, преминат от него на Урантия.

193:5.4 (2057.6) Учителят отиде до Едемия през Йерусем, където Всевишните, под наблюдението на Райския Син, освободиха Иисус Назарянин от моронтийния статут и чрез духовните канали за възнесение му върнаха статута на Райски Син и върховен владика на Салвингтон.

193:5.5 (2057.7) Беше приблизително осем без четвърт сутринта, когато моронтийният Иисус изчезна от полезрението на апостолите и пристъпи към възнесението от дясната страна на Отеца, за да получи официално потвърждение на своето абсолютно владичество във вселената Небадон.

6. Петър свиква вярващите

193:6.1 (2057.8) По указание на Петър Йоан Марк и другите поканиха най-близките ученици на Иисус да се съберат в дома на Мария Марк. Към десет и половина тук се събраха сто и двадесет най-добри йерусалимски ученици на Иисус,

за да чуят за прощалното обръщение на Учителя и да узнаят за неговото възнесение. Сред присъстващите беше и Мария, майката на Иисус. Тя се върна в Йерусалим заедно с Йоан Зеведеев, когато апостолите се прибраха след неотдавнашното посещение на Галилея. Скоро след Петдесетница тя се върна в дома на Саломия във Витсаида. Яков, братът на Учителя, също присъства на това събрание – първото съвещание на учениците на Иисус след завършването на неговия планетарен път.

^{193:6.2 (2058.1)} Симон Петър се нае да излезе с реч от името на своите събратя-апостоли и в своето вълнуващо съобщение за завършващата среща на единадесетте с Учителя той с голямо проникновение описа прощалните думи на Учителя и неговото изчезване – възнесението. Среци от този вид все още не бяха ставали в този свят. Тази част от събранието отне по-малко от час. След това Петър обясни, че те са решили да изберат приемник на Юда Искарот и че ще бъде обявена почивка, за да могат апостолите да решат помежду си кого от двамата кандидати за този пост искат да изберат – Матия или Юст.

^{193:6.3 (2058.2)} След това единадесетте апостоли се спуснаха долу, където решиха да хвърлят жребий, за да определят кой от тези двамата ще заеме мястото на Юда. Жребият се падна на Матия, който беше обявен за новия апостол. Той беше надлежно въведен в длъжност и назначен за ковчезник. Но ролята на Матия в по-нататъшната дейност на апостолите беше незначителна.

^{193:6.4 (2058.3)} Скоро след Петдесетница близнаците се върнаха в своите домове в Галилея. Симон Зилот за известно време

се отдели от делата, преди да тръгне с проповедта на Евангелието. Тома бързо се справи със своите проблеми и възобнови проповедта на Евангелието. Натанаил все повече се разминаваше в мненията си с Петър по отношение на подмяната на предишното Евангелие за Царството с проповеди за Иисус. Тези разногласия се изостриха дотолкова, че към средата на следващия месец Натанаил напусна Йерусалим и тръгна за Филадельфия при Авенир и Лазар. Прекарвайки там повече от година, той отиде в земите, лежащи отвъд Месопотамия, проповядвайки Евангелието съобразно своето разбиране.

193:6.5 (2058.4) По такъв начин на първия стадий от възвестяването на Евангелието в Йерусалим останаха шест от дванадесетте апостоли: Петър, Андрей, Яков, Йоан, Филип и Матей.

193:6.6 (2058.5) Около обед апостолите се върнаха при своите събратя в горната зала и обявиха, че за нов апостол е избран Матия. А след това Петър призова всички вярващи да се помолят, за да бъдат готови да приемат обещания от Учителя духовен дар.

Документ 194. Посвещаването на Духа на Истината

194:0.1 (2059.1) ОКОЛО един часа, когато двадесетте вярващи възнасяха своята молитва, всички те внезапно почувстваха, че в помещението е възникнало необичайно духовно присъствие. В това време тези ученици усетиха ново и дълбоко чувство на духовна радост, спокойствие и увереност. Веднага след това осъзнаване на духовната сила

се появи огромното желание да отидат при хората и открито да възвестяват Евангелието за Царството и благата вест за възкресението на Иисус.

194:0.2 (2059.2) Петър стана и заяви, че това трябва да означава пристигане на обещания от Учителя Дух на Истината, и предложи да отидат в храма и да пристъпят към възвестяването на предадената им блага вест. И те направиха така, както предложи Петър.

194:0.3 (2059.3) Тези хора бяха подготвени и обучени да проповядват Евангелието за бащинството на Бога и синовството на човека. Но в този момент на духовно упоение и личен триумф най-добрата вест, най-великото събитие, за което можеха да помислят тези хора, беше *фактът* за възкръсналия Учител. И затова се устремиха напред, дарени с получената свише сила и проповядвайки на хората благата вест – спасението чрез Иисус, но при това те направиха неволна грешка, подменяйки същността на Евангелието с някои свързани с Евангелието факти. Петър първи допусна този неумишлен пропуск; останалите го повториха – чак до Павел, създал новата религия върху основата на този нов вариант на благата вест.

194:0.4 (2059.4) Евангелието за Царството е фактът за бащинството на Бога заедно с произтичащото от него истинско синовство на събратя-хора. Християнството такова, каквото то се сформира оттогава, е фактът за Бога като Баща на Господ Иисус Христос в съвкупност с опита на братството на вярващите с възкръсналия и прославен Христос.

194:0.5 (2059.5) Не е чудно, че изпълнилиите се с Духа хора се възползваха от тази възможност, за да изразят своята радост от победата над силите, които се опитваха да унищожат техния Учител и да сложат край на влиянието на неговото учение. В такова време на тях им беше по-лесно да помнят своята лична връзка с Иисус и да изпитат възторг от увереността, че Учителят е жив, че тяхната дружба продължава и че Духът действително е слязъл над тях, както той им беше обещал.

194:0.6 (2059.6) Тези вярващи почувстваха, че внезапно са се пренесли в друг свят – в ново съществуване, изпълнено с радост, сила и блаженство. Учителят им казваше, че Царството ще дойде в цялото си могъщество, и на някои от тях им се струваше, че те започват да разбират какво е имал предвид той.

194:0.7 (2059.7) Отчитайки всичко това, не е трудно да се разбере как се получи така, че тези хора започнаха да проповядват *новото Евангелие за Иисус* вместо предишните проповеди за богобащинството и братството между хората.

1. Проповедта в деня на Петдесетница

194:1.1 (2060.1) Апостолите се укриваха в продължение на четиридесет дни. Денят на посвещаването на Духа на Истината съвпадна с юдейския празник Петдесетница и хиляди поклонници от цял свят се събраха в Йерусалим. Мнозина пристигнаха тук специално за този празник, но повечето от гостите се намираха в града от времето на Пасхата. Свършвайки със своя страх и продължително затворничество, апостолите смело се явиха в храма, където

започнаха да проповядват новата вест за възкръсналия Месия. И всички тези ученици също почувстваха, че са получили нов духовен дар, даващ проникателност и сила.

194:1.2 (2060.2) Около два часа следобед Петър зае същото място, където неговият Учител за последен път се обърна към народа и излезе със страстен призив, покорил повече от две хиляди души. Макар че Учителят не беше с тях, те внезапно откриха, че разказът за него оказва на хората огромно въздействие. Не е чудно, че те и по-нататък неволно продължаваха да възвестяват това, което потвърждаваше тяхната предишна преданост към Иисус и едновременно с такава сила караше хората да вярват в него. В това събрание участваха шестима апостоли: Петър, Андрей, Яков, Йоан, Филип и Матей. Те говориха повече от час и половина и се обърнаха с проповеди на гръцки, древноеврейски и арамейски и даже произнесоха няколко думи на други езици, на които можеха да се изяснят.

194:1.3 (2060.3) Юдейските водачи бяха изумени от тази дързост, но не посмяха да пречат на апостолите, доколкото огромното множество от хора им повярваха.

194:1.4 (2060.4) Към четири и половина повече от две хиляди нови вярващи последваха апостолите в Силоамската къпалня, където Петър, Андрей, Яков и Йоан ги кръстиха в името на Учителя. Беше вече тъмно, когато те свършиха да кръщават множеството.

194:1.5 (2060.5) Петдесетница беше големият празник на кръщението, време за обръщане във вярата на прозелитите на вратата - на друговерците, желаещи да служат на Яхве.

Затова в този ден на многобройните юдеи и вярващи другояверци беше по-лесно да се подложат на кръщение. При това те по никакъв начин не скъсваха с юдейската вяра. В течение на известно време след Петдесетница вярващите в Иисус бяха юдейска секта. Всички те, включително и апостолите, запазваха предаността си към основните изисквания на юдейската обредност.

2. Значението на Петдесетница

^{194:2.1 (2060.6)} Иисус живя на земята и учи Евангелието, което освободи човека от суеверната представа за това, че той е дете на дявола, и го възвиси до положението на Божий син във вярата. Евангелието на Иисус – такова, каквото той го проповядва и преживя в своето време – беше ефективно решение на духовните проблеми на човека в периода на възвестяването на благата вест. Сега, след напускането на този свят, той изпраща вместо себе си Духа на Истината, призован да живее в човека – този Дух по новому излага Евангелието на Иисус за всяко поредно поколение, за да може всяка група смъртни, която се появи на Земята, да може да получи новата, съвременна версия на Евангелието – такова индивидуално просвещение и групово наставление, което ще се окаже ефективно решение на извечно новите и разнообразни духовни проблеми на хората.

^{194:2.2 (2060.7)} Първата задача на този Дух, разбира се, се състои в това, да служи на истината, да я направи достояние на личността, защото именно осъзнаването на истината представлява висша форма на човешката свобода. Второ, задача на този Дух е да унищожи във вярващия чувството

за сиротство. Животът на Иисус премина сред хората и затова на всички вярващи щеше да им бъде самотно, ако не се беше заселил в човешкото сърце Духът на Истината.

194:2.3 (2061.1) Това посвещаване на Духа на Истината помогна да се подготви интелектът на всеки нормален човек за последващото всеобщо посвещаване на човешкия род на духа на Отеца (Настройчиците на Съзнанието). В известен смисъл този Дух на Истината е дух както на Всеобщия Баща, така и на Сина-Създател.

194:2.4 (2061.2) Би било грешка да се надявате на дълбинно рационално осъзнаване на излелия се Дух на Истината. Духът никога не води към осъзнаването на самия себе си; той помага да се осъзнае само Михаил, Синът. От самото начало Иисус учеше, че Духът ще говори не от себе си. Затова доказателството за вашето общуване с Духа на Истината се състои не в осъзнаването на този Дух, а във вашия опит по растящото общуване с Михаил.

194:2.5 (2061.3) Освен това духът пристигна, за да помогне на хората да си спомнят и разберат думите на Учителя, както и за да осветят и изтълкуват отново неговия земен живот.

194:2.6 (2061.4) Следващата задача на Духа на Истината се състои в това, да помогне на вярващия да види реалностите, заключени в ученията на Иисус и неговия живот — преживян в плът и преживяван отново, по новому, във всеки вярващ, във всяко поколение на изпълнените с духа Божии Синове.

194:2.7 (2061.5) Затова се оказва, че Духът на Истината действително е пристигнал, за да води всички вярващи към всяка истина, към разширяващото се познание от този опит, който представлява живото и растящо духовно осъзнаване на реалността на вечното, възходящо богосиновство.

194:2.8 (2061.6) Иисус преживя живот, който разкрива човека, подчинен на волята на Отеца, и не е пример за буквално подражание. Скоро неговият живот в плът, заедно със смъртта на кръста и последващото възкресение, се превърнаха в ново Евангелие на откупа, платен привидно, за да позволи на човека да се изтръгне от ноктите на лукавия – да го избави от проклятието на един оскърбен Бог. Но независимо от това, че благата вест претърпя значително изкривяване, новото Евангелие за Иисус действително запази много принципни истини и учения от неговото по-ранно Евангелие за Царството. Рано или късно тези скрити истини за бащинството на Бога и братството между хората ще излязат на повърхността, за да изменят цялата човешка цивилизация.

194:2.9 (2061.7) Но тези грешки на разума ни най-малко не попречиха на огромния прогрес на вярващите в техния духовен растеж. За по-малко от месец от деня на посвещаването на Духа на Истината апостолите се сдобиха с по-голям личен духовен прогрес, отколкото почти за четири години от тяхното непосредствено и изпълнено с любов общуване с Учителя. Точно така подмяната на евангелската *истина* за богосиновството с *факта* на възкресението на Учителя никак не попречи на бързото

разпространение на тяхното учение; обратното, явно това, че Евангелието на Иисус остана в сянката на новото учение за неговата личност и възкресение, изключително спомага за проповядването на благата вест.

194:2.10 (2061.8) Терминът “духовно кръщение”, получил толкова широко разпространение приблизително по това време, означаваше само съзнателно приемане на този дар – Духа на Истината, и лично признание за тази нова духовна сила като фактор, усилващ всички духовни влияния, изпитани преди това от позналите Бога души.

194:2.11 (2061.9) От времето на посвещаването на Духа на Истината човекът възприема ученията и водачеството на тройствения духовен дар, трите съставляващи на който са: духът на Отеца – Настройчикът на Съзнанието, Духът на Сина – Духът на Истината, Духът на Духа – Светият Дух.

194:2.12 (2062.1) В известен смисъл човечеството изпитва върху себе си двоякото влияние на седмokratното въздействие на духовните фактори на вселената. Ранните еволюционни раси на смъртните постепенно влизат във все по-голямо съприкосновение със седемте спомагателни духа на разума, които се отнасят към майчинския дух на локалната вселена. С развитието в човека на интелект и духовно възприятие около него и в него самия се проявяват седемте висши духовни влияния на еволюиращите светове:

194:2.13 (2062.2) 1. Посветеният дух на Всеобщия Баща – Настройчикът на Съзнанието.

194:2.14 (2062.3) 2. Духовното присъствие на Вечния Син – духовната гравитация на вселената на вселените и надежден канал на всяко духовно общуване.

194:2.15 (2062.4) 3. Духовното присъствие на Безкрайния Дух – вселенският дух-разум на цялото творение, духовният източник на интелектуалното родство на всички прогресивни разумни същества.

194:2.16 (2062.5) 4. Духът на Всеобщия Баща и Сина-Създател – Духът на Истината, който обикновено се смята за дух на Вселенския Син.

194:2.17 (2062.6) 5. Духът на Безкрайния Дух и Вселенския Майчински Дух – Светият Дух, който обикновено се смята за дух на Вселенския Дух.

194:2.18 (2062.7) 6. Духът на разума на Вселенския Майчински Дух – седемте спомагателни духа на разума на локалната вселена.

194:2.19 (2062.8) 7. Духът на Отеца, Синовете и Духовете – духът на възходящите смъртни обитаеми светове, получаващ ново име, след като раждането в духа на смъртната душа се слива с Райския Настройчик на Съзнанието, както и след като тя достига божественост и величие на статута на Райския Корпус на Завършилите.

194:2.20 (2062.9) Тук посвещаването на Духа на Истината даде на света и неговите народи последния духовен дар, призван да помогне във възходящото търсене на Бога.

3. Какво стана на Петдесетница

194:3.1 (2062.10) Много причудливи и странни учения са свързани със странните разкази за деня Петдесетница. В последващите времена събитията от този ден, когато при хората се яви новият учител – Духът на Истината, започнаха да бъркат с нелепите изблици на буйни емоции. Главната задача на излезлия се Дух на Отеца и Сина е да научи хората на истините за любовта на Отеца и милосърдието на Сина. Човекът е способен да разбере тези присъщи на божествеността истини в по-голяма степен, отколкото всички останали божествени черти на характера. Духът на Истината на първо място е свързан с разкриването на духовната същност на Отеца и нравствения характер на Сина. Пребивавайки в плът, Синът-Създател разкри Бога на хората; пребивавайки в сърцето, Духът на Истината разкрива на хората Сина-Създател. Когато човекът принася в своя живот “плодовете на духа”, той само демонстрира черти, които Учителят прояви в своя собствен земен живот. Иисус преживя своя живот на земята като една личност – Иисус Назарянин. От деня Петдесетница Михаил придоби способността да живее нов живот в опита на всеки познал истината вярващ като вътрешния дух на “новия учител”.

194:3.2 (2062.11) Много неща, ставащи в течение на човешкия живот, е трудно да се разберат. Те зле се съгласуват с представата за вселената, където господства истината и тържествува праведността. Колко често изглежда, че връх вземат клеветата, лъжата, нечестността и неправедността – грехът. В края на краищата тържествува ли вярата над злото, греха, порока, или не? Да, тържествува. Животът и смъртта на Иисус са вечно доказателство за това, че

истината на добродетелта и вярата на одухотвореното създание винаги са оправдани. На кръста дразнеха Иисус, като казваха: “Да видим ще се появи ли Бог, за да го спаси?” В деня на разпятието цареше мрак, но утрото на възкресението беше възхитително светло; още по-светло и радостно беше в деня на Петдесетница. Религиите, проникнати с песимистична безизходност, се стремят да освободят човека от бремето на живота; те изискват оттегляне в безкрайния сън и покой. Това са религии на примитивния страх и ужас. Религията на Иисус е ново Евангелие на вярата, което трябва да се възвестява на борещото се човечество. Тази нова религия е основана на вярата, надеждата и любовта.

194:3.3 (2063.1) Животът, преживян в облика на смъртен, нанесе на Иисус своите най-силни, жестоки и мъчителни удари; и този човек посрещна ударите на съдбата с вяра, мъжество и непоколебима решимост да изпълни волята на своя Отец. Иисус посрещна живота в цялата му жестока реалност и я подчини на себе си – даже в смъртта. Той не се възползва от религията за освобождаване от живота. Религията на Иисус не се стреми към оттегляне от този живот, за да се наслади на блаженството, очакващо в другото битие. Религията на Иисус дава радост и покой на другото, духовно съществуване, за да подобри и облагороди живота на хората в плът.

194:3.4 (2063.2) Ако религията е опиум за народа, то това не е религията на Иисус. На кръста той се отказа да изпие замъгляващата съзнанието напитка и неговият дух, излят над цялата плът, е могъщо световно влияние, водещо

човека към Бога и подбуждащо го да върви напред. Духовното влечение е най-мощната движеща сила в този свят; познаващият истината вярващ е най-прогресиращата и настойчива душа на Земята.

194:3.5 (2063.3) В деня Петдесетница религията на Иисус счупи всички национални прегради и расови окови. Извечна е истината: “Където е Духът Господен, там е и свободата.” В този ден Духът на Истината стана личен дар на Учителя за всеки смъртен. Този Дух беше посветен, за да направи вярващите по-успешни проповедници на Евангелието на Царството, но те погрешно възприеха опита от получаването на излелия се Дух като част от новото, неосъзнато формулирано от тях Евангелие.

194:3.6 (2063.4) Обърнете внимание на факта, че Духът на Истината беше посветен на всички искрено вярващи; този духовен дар не се предназначаваше само на апостолите. Всичките сто и двадесет мъже и жени, събрали се в горната стая, получиха новия Учител, както и всички чистосърдечни хора по целия свят. Този нов Учител беше посветен на човечеството и всяка душа го получи съгласно любовта към истината и способностите да постига духовните реалности. Накрая истинската религия се освобождава изпод опеката на свещениците и всевъзможните свещени касти и намира своето истинско изражение в отделната човешка душа.

194:3.7 (2063.5) Религията на Иисус съдейства за развитието на висшия тип човешка цивилизация, доколкото тя създава висшия тип духовна личност и провъзгласява светостта на такава личност.

Пристигането на Духа на Истината в деня Петдесетница откри пътя за появата на религия, която не се отличава нито с радикалност, нито с консерватизъм; тя не е нито стара, нито млада; в нея не господстват нито старци, нито младежи. Фактът на земния живот на Иисус служи като неизменна отправна точка на оста на времето, докато посвещаването на Духа на Истината осигурява непрекъснато развитие и безкраен растеж на религията, която той разкри със своя живот, и Евангелието, което той възвестяваше. Духът води към *всяка* истина. Той е учител на разширяващата се и вечно растяща религия на безкраен прогрес и божествено развитие. Този нов Учител извечно ще разкрива на стремящия се към истината вярващ това, което толкова божествено се заключаваше в личността и същността на Сина Човешки.

Явяванията, свързани с посвещаването на “новия Учител”, както и това, че събралите се в Йерусалим представители на различни народи и нации приеха проповедта на апостолите, говори за всеобщността на религията на Иисус. Евангелието за Царството не се предназначаваше за един народ, култура или език. Денът Петдесетница стана свидетел на огромния стремеж на духа да се освободи религията на Иисус от наследените от нея юдейски окови. Но и след тази демонстрация – изливането на Духа над цялата плът, отначало апостолите се опитваха да наложат на новообърнатите изискванията на юдаизма. Даже на Павел беше трудно да общува със своите йерусалимски събратя, доколкото той се отказа да налага на другOVERците юдейските ритуали. Никаква богооткровена религия не може да се разпространи над

целия свят, ако тя прави огромната грешка да попие в себе си традиционните национални, социални или икономически обичаи на която и да е една национална култура.

194:3.10 (2064.2) Посвещаването на Духа на Истината беше свободно от каквито и да било формалности, обреди, свети места и особено поведение на тези, които го получиха в цялата му пълнота. По време на изливането на Духа присъстващите в горната стая просто седяха, потопени в безмълвна молитва. Духът беше посветен както в градовете, така и в селата. За получаването на Духа на апостолите не им се наложи да се отделят от света и да прекарват години в уединено съзерцание. Петдесетница завинаги отдели представата за духовния опит от понятието за някаква благоприятстваща обстановка.

194:3.11 (2064.3) Петдесетница, с нейния духовен дар, беше призвана завинаги да освободи религията на Учителя от някакво упование на физическата сила. Учителите на тази нова религия получиха в свое разпореждане ново духовно оръжие. На тях им предстои да вървят в света, за да го покоряват с неизменна прошка, несравнено благоволение и неизчерпаема любов. Те имат всичко необходимо, за да преодоляват злото с добро, да надмогнат ненавистта с любов и да унищожават страха с мъжествена и жива вяра в истината. По-рано Иисус учеше своите последователи, че неговата религия никога не е пасивна; неговите ученици трябваше винаги да съхранят активно и позитивно отношение, оказвайки милосърдна помощ и проявявайки своята любов. Тези вярващи не гледаха повече на Яхве

като на “Господ Бог Саваот”. Сега те смятаха вечното Божество за “Бог и Баща на Господ Иисус Христос”. Най-малкото, това вече беше крачка напред, даже ако не им се отдаде докрай да осъзнаят истината, че Бог е и духовен Баща на всеки индивид.

194:3.12 (2064.4) Петдесетница дари смъртния човек със способността да прощава личните обиди; да остава добър независимо от най-голямата несправедливост; да запазва спокойствие пред лицето на огромната опасност; да противостои на такива прояви на злото като ненавистта и гнева, безстрашните актове на любов и търпимост. В своята история Урантия премина през бедствията на огромни и разрушителни войни. Всички участници в тези страшни битки претърпяха поражение. Само един остана победител; само един излезе от тези ожесточени сражения, укрепвайки своето добро име – Иисус Назарянин със своето Евангелие за преодоляването на злото с добро. Тайната на най-добрата цивилизация е в ученията на Иисус за братството между хората, благоволенieto на любовта и взаимното доверие.

194:3.13 (2065.1) До Петдесетница религията разкриваше само човека, търсещ Бога; от деня Петдесетница човекът продължава да търси Бога, но сега над целия свят сияе гледката на Бога, който също търси човека и, намирайки го, му изпраща Своя Дух.

194:3.14 (2065.2) Преди появата на ученията на Иисус, кулминацията на които стана денят Петдесетница, догматите, предшествали религията, не признаваха на жените никакви или почти никакви духовни права. След

Петдесетница жената зае в братството на Царството равно положение с мъжа. Сред сто и двадесетте човека, удостоени с особения духовен пришълец, имаше много вярващи жени, в равна степен споделящи това благословение с мъжете. Мъжът повече не може да претендира за изключителното право над отслужването на религиозната служба. Фарисеят можеше да продължава да благодари на Бога за това, че не се е “родил жена, прокажен или езичник”, но сред последователите на Иисус жената беше завинаги освободена от каквато и да е религиозна дискриминация, основана на расовите различия, културните особености, социалната каста или предубеденото отношение към женския пол. Не е чудно, че тези вярващи в новата религия възкликваха: “Където е Духът Господен, там е и свободата.”

194:3.15 (2065.3) И майката, и братът на Иисус бяха сред тези сто и двадесет вярващи и като членове на тази обща група те получиха и благодатния дар, при това не повече, отколкото техните другари. Земното семейство на Иисус не получи никакъв особен дар. Петдесетница сложи край на всяко особено свещеничество и всевъзможни вярвания в свети семейства.

194:3.16 (2065.4) Преди Петдесетница апостолите се отказваха от много неща заради Иисус. Те пожертваха своите домове, семейства, приятели, светски блага и положение. В деня Петдесетница те посветиха себе си на Бога и Отецът заедно със Сина направи ответната крачка, отдавайки Себе Си на хората, изпращайки Своя общ Дух, за да пребивава Той в човека. В основата на този опит – опита от загубата на

своето “аз” и от придобиването на Духа – беше не душевното вълнение, а разумното подчинение на чуждата воля и безрезервното самопожертване.

194:3.17 (2065.5) Петдесетница беше призив към духовно единение на вярващите в Евангелието. Когато Духът слезе до учениците в Йерусалим, същото стана и във Филадельфия, Александрия и всички други места, където живеяха истински вярващите. Буквално вярно е това, че “всички вярващи имаха едно сърце и една душа”. Религията на Иисус е най-могъщата и обединяваща сила, известна някога на света.

194:3.18 (2065.6) Денят Петдесетница трябваше да отслаби самонадеяността на индивиди, групи, народи и раси. Именно този дух на самонадеяност създава напрежението, което периодически се проявява в разрушителните войни. Човечеството може да се обедини само за сметка на духовния подход и Духът на Истината е всеобщо духовно влияние в този свят.

194:3.19 (2065.7) Пристигането на Духа на Истината очиства човешкото сърце и води приелия го човек към определяне на целта на живота, подчинена на изпълнението на волята на Бога и благополучието на хората. Материалният дух на егоизма се поглъща от този нов духовен дар на безкористие. Петдесетница означаваше и означава, че историческият Иисус е станал божествен Син на живия опит. Когато поражданата от излелия се Дух радост се усеща осъзнато в човешкия живот, тя укрепва здравето, стимулира разума и става вечен източник на енергия за душата.

^{194:3.20 (2065.8)} Молитвата не беше причина за появата на Духа в деня Петдесетница, но тя изигра голяма роля при определянето на степента на възприятие, отличаваща вярващите индивиди. Молитвата не може да накара божественото сърце да бъде щедро в своите дарове, но много често тя задълбочава и разширява каналите, по които божествените посвещения изтичат към сърцата и душите на тези, които по такъв начин не забравят да поддържат непрекъснато общуване с Твореца чрез искрена молитва и истинско поклонение.

4. Ранната християнска църква

^{194:4.1 (2066.1)} Когато Иисус беше толкова внезапно обсебен от враговете и толкова бързо разпънат между двама крадци, неговите апостоли и ученици бяха напълно деморализирани. Мисълта за Учителя – арестуван, свързан, изтезаван и разпънат, беше непоносима даже за апостолите. Те забравиха неговите учения и предупреждения. Може би той действително беше “велик пророк на думи и дела в очите на Бога и целия народ”, но едва ли беше този Месия, който, както те се надяваха, ще възстанови Израилското царство.

^{194:4.2 (2066.2)} След това настъпва възкресението на Иисус, с неговото освобождаване от отчаянието и възвръщането на вярата в божествеността на Учителя. Отново и отново те го виждат и разговарят с него и той ги води на Елеон, където се прощава с тях и им казва, че отива при Отеца. Той им повелява да останат в Йерусалим дотогава, докато не бъдат надарени със сила – докато не пристигне Духът на Истината. И в деня Петдесетница пристига този нов

Учител и те веднага отиват да проповядват своето Евангелие с нови сили. Те са смели и решителни последователи на живия Господ, а не на мъртвия и победен вожд. Учителят живее в сърцата на тези евангелисти. Бог не е отвлечена представа в тяхното съзнание – той е станал живо присъствие в техните души.

194:4.3 (2066.3) “Ден след ден те продължаваха с упорство и съгласие да учат в храма и да разчупват хляба в дома си. Радостно и единомушно приемаха те своята храна, прославяйки Бога и благославяйки всеки човек. Всички те бяха изпълнени с дух и смело говореха, възвестявайки Божието слово. И в сърцето на всички повярвали имаше едно сърце и една душа; никой нищо от своето имущество не наричаше свое собствено и всичко им беше общо.”

194:4.4 (2066.4) Какво се случи с тези хора, на които Иисус повели да отидат в света с проповед на Евангелието за Царството – бащинството на Бога и братството между хората? В тях се появява ново Евангелие; те горят с огъня на новия опит; те са изпълнени с нова духовна енергия. Внезапно тяхна главна проповед става завръщането на възкръсналия Христос: “Иисус Назарянин – човекът, когото Бог благослови със знамения и чудеса; него, отдадения на вас според намерението и предвиждането Божие, вие разпънахте и убихте. Така Бог изпълни това, което предрече с устата на всички пророци. Бог възкреси този Иисус. Бог беше направил Иисус и Господ и Христос. Възнесен от дясната страна на Бога и получил от Оцеца обещания дух, той изля това, което виждате и чувате. Покайте се, за да бъдат простени греховете ви и за да

изпрати Отецът избрания за вас Христос – този Иисус, който трябва да остане на небесата до възстановяването на всичко съществуващо.”

^{194:4.5 (2066.5)} Евангелието на Царството – посланието на Иисус, внезапно се превърна в Евангелието за Господ Иисус Христос. Сега те възвестяваха фактите от неговия живот, смърт и възкресение и проповядваха надеждата за скорошното му завръщане в този свят за завършване на труда, който беше започнал. Така учението на вярващите беше свързано с изложение на фактите от първото пришествие на Иисус и с проповядването на надеждите за неговото второ пришествие, което – както те предполагаха – ги очакваше в най-близко бъдеще.

^{194:4.6 (2067.1)} Скоро символ на вярата в бързо формиращата се църква стана Христос. Иисус е жив; той умря за хората; той отдаде духа; той се връща отново. Иисус живееше във всяка тяхна мисъл и определяше всичките им нови представи за Бога и за всичко останало. Новото учение за това, че “Бог е Баща на Господ Иисус”, дотолкова ги въодушевяваше, че те забравиха за старото откровение – „Бог е любящ Баща на всички хора”, даже на всеки един човек. Действително, тези ранни общини на вярващите станаха възхитителна демонстрация на братска любов и безпримерна доброжелателност, но това беше приятелство на вярващите в Иисус, а не другарството на събратята от едно семейство – Царството на небесния Баща. Източник на тяхната доброжелателност беше любовта, поражда на представата за посвещението на Иисус, а не осъзнаването на братството на смъртния човек.

При все това те бяха изпълнени с радост, а техният живот беше толкова нов и удивителен, че всички хора се хвърлиха към техните учения за Иисус. Те направиха огромната грешка вместо Евангелието за Царството да използват живия пояснителен коментар към него, но даже това представляваше най-великата религия, която хората бяха познавали.

194:4.7 (2067.2) Беше очевидно, че в света се появява ново братство. “Тези, които повярваха, твърдо се придържаха към апостолските учения, общуваха един с друг, заедно разчупваха хляба и заедно се молеха.” Те се наричаха един другиго братя и сестри; те се поздравяваха със свята целувка; те помагаха на бедните. Това беше братство на живота и вярата. Тяхната общност се основаваше не на заповеди, а на желанието да делят материалните блага с други вярващи. Те бяха уверени в това, че Иисус ще се върне, докато е живо тяхното поколение, за да завърши установяването на Царството на Отеца. Това доброволно колективно използване на земните блага нямаше пряко отношение към ученията на Иисус. То се появи поради абсолютната увереност на тези мъже и жени, че Иисус може да се върне във всеки момент, за да завърши създаването на Царството. Но крайните резултати от този благонамерен експеримент – безразсъдната братска любов, бяха катастрофални и донесоха страдания. Хиляди искрено вярващи продадоха своята собственост и се избавиха от цялата недвижимост и другото доходно имущество. С времето намаляващите средства на християните с техния принцип на равно разпределение *свършиха* — но техният свят продължи да съществува.

Скоро вярващите от Антиохия вече събираха средства за спасяване на вярващите в Йерусалим от гладна смърт.

^{194:4.8 (2067.3)} В тези дни те празнуваха Господнята вечеря така, както тя беше установена; това означава, че те се събираха на обща трапеза в духа на другарството и се причестяваха в края на трапезата.

^{194:4.9 (2067.4)} В началото те кръщаваха в името на Иисус; изминаха почти двадесет години преди те да започнат да кръщават “в името на Бащата, Сина и Светия Дух”. За встъпването в братството на вярващите беше достатъчно само едно кръщение. Те все още нямаха организация; то представляваше просто братството на Иисус.

^{194:4.10 (2067.5)} Тази изповядваща Иисус секта бързо растеше и садукееите отново ѝ обърнаха своето внимание. Фарисеите малко ги безпокоеше такава ситуация, виждайки, че нито едно от тези учения на християните никак не противоречеше на съблюдаването на юдейските закони, но садукееите започнаха да хвърлят водачите на тези секти зад решетките. Това продължи дотогава, докато те не приеха съвета на един от водещите равини – Гамалиил, който каза: “Отстъпете от тези хора и ги оставете на мира, защото ако това е начинание или дело на хората, то ще бъде разрушено; но ако то е на Бога, вие няма да можете да ги победите, колкото и да се борите срещу Бога.” Те решиха да последват съвета на Гамалиил и в Йерусалим се възцари мир и покой, което се съпровождаше с бързо разпространение на новото Евангелие за Иисус.

194:4.11 (2068.1) Делата в Йерусалим вървяха добре чак до появата тук на голям брой александрийски гърци. Пристигайки в Йерусалим, двамата ученици на Родан обърнаха във вярата много натурализирани гърци. Сред техните първи новообърнати бяха Стефан и Варнава. Тези способни гърци гледаха малко по-иначе на света и не толкова строго съблюдаваха изискванията на юдейското вероизповедание и друга обредност. Именно действията на тези гръцки вярващи сложиха край на мирните отношения на братството на Иисус с фарисеите и садукееите. Стефан и неговият гръцки съратник се опитваха да проповядват така, както учеше Иисус, което веднага доведе до сблъсък с юдейските управници. Когато в една от своите публични проповеди Стефан премина към неугодни за тях разсъждения, те отхвърлиха всички съдебни формалности и веднага го пребиха с камъни до смърт.

194:4.12 (2068.2) Така Стефан, главата на гръцката колония на йерусалимските вярващи, стана първият мъченик на новата религия, което послужи като непосредствена причина за създаването на раннохристиянската църква. Тази нова криза доведе до разбирането, че вярващите не могат да продължават своето съществуване като секта в рамките на юдаизма. Те единодушно решиха да се отделят от невярващите и месец след смъртта на Стефан под ръководството на Петър беше създадена йерусалимската църква, официален глава на която стана братът на Иисус – Яков.

194:4.13 (2068.3) И тогава юдеите стовариха върху тях нова, безпощадна вълна на гонения, така че активните учители

на новата религия на Иисус – наречена по-късно в Антиохия християнство – отидоха до всички краища на империята, възвестявайки Иисус. До появата на Павел разпространението на християнството беше в ръцете на гърците; и тези първи мисионери, а след това и следващите, следваха пътя, изминат в миналите времена от Александър – през Газа и Тир до Антиохия и по-нататък – през Мала Азия до Македония, а оттам – в Рим и най-отдалечените части на империята.

Документ 195. След Петдесетница

195:0.1 (2069.1) Проповедта на Петър в деня на Петдесетница определи стратегията и планове на повечето апостоли в тяхната дейност, свързана с възвестяването на Евангелието на Царството. Петър беше истинският основател на християнската църква; Павел предаде християнството на езичниците, а гръцките вярващи запознаха с него цялата Римска империя.

195:0.2 (2069.2) Макар и сковани от традициите и поробени от духовенството, юдеите като народ не поискаха да приемат нито Евангелието на Иисус за бащинството на Бога и братството между хората, нито проповедта на Петър и Павел за възкресяването и възнесението на Христа, положила началото на християнството; останалата част от Римската империя се оказа възприемчива към формиращите се християнски доктрини. В това време западната цивилизация се отличаваше с интелектуалност, умора от войни и крайно скептично отношение към всички съществуващи религии и вселенски философии. Народите на западния свят, изпитали върху себе си благотворното

влияние на гръцката култура, почитаха традициите на своето велико минало. Те можеха да видят резултатите от великите дела във философията, изкуството, литературата и прогреса в политиката. Но при всички тези постижения на тях не им достигаше религия, която би удовлетворявала душата. Техните духовни стремежи оставаха неудовлетворени.

195:0.3 (2069.3) Именно на такава сцена на човешкото общество внезапно се появиха ученията на Иисус, обвити в проповедта на християнството, и на изгладнелите сърца на западните народи беше представен нов тип живот. Такова положение веднага доведе до сблъсък предишните религиозни обичаи с новата християнизирана версия на проповедта на Иисус, обърната към света. Подобни конфликти или завършват с убедителна победа на новото над старото, или с един или друг *компромис*. Както е видно от историята, в дадения случай борбата завърши с компромис. Християнството се опитваше да обхване твърде много, за да може някой народ да усвои неговите идеи за едно или две поколения. То не беше прост духовен призив, подобен на този, с който се обръщаше към човешките души Иисус; от самото начало то зае решителна позиция по въпросите на религиозните ритуали, образованието, магията, медицината, изкуството, литературата, законността, управлението, морала, взаимоотношенията между половете, полигамията и в по-малка степен даже робството. Християнството се появи не просто като нова религия – не като нещо такова, което очакваше цялата Римска империя и Изтокът, а като *нов тип човешко общество*. И като такава претенция то бързо

доведе до социално-нравствен сблъсък на епохите. Идеалите на Иисус, по новому осмислени от гръцката философия и социализирани в християнството, отправиха смело предизвикателство към традициите на човечеството, заключени в етиката, морала и религиите на западната цивилизация.

195:0.4 (2069.4) Отначало християнството придоби новообърнати само в низшите социални и икономически слоеве. Но вече към края на втори век най-добрите представители на гръко-римската култура все по-често се обръщаха към новия тип християнска вяра – новата представа за смисъла на живота и целта на битието.

195:0.5 (2070.1) По какъв начин това появило се сред евреите учение, претърпявайки практически пълно поражение в родината си, толкова бързо и успешно завоюва най-добрите умове на Римската империя? Победата на християнството над философските религии и мистерийни култове се обясняваше със следните фактори:

195:0.6 (2070.2) 1. Организация. Павел беше велик организатор и неговите последователи запазиха зададения им темп.

195:0.7 (2070.3) 2. Християнството беше подложено на всестранна елинизация. То събра в себе си висшите постижения на гръцката философия, както и всичко най-добро от юдейската теология.

195:0.8 (2070.4) 3. Но преди всичко то заключаваше в себе си новия велик *идеал* – ехото от посвещенческия живот на

Иисус и отражението от неговата проповед за спасение за цялото човечество.

^{195:0.9 (2070.5)} 4. Християнските водачи бяха готови да направят такива компромиси с митраизма, които биха позволили да завоюват най-добрите му привърженици на страната на антиохийския култ.

^{195:0.10 (2070.6)} 5. По такъв начин следващите, а след това и по-късните поколения християнски водачи правеха такива нови отстъпки на езичеството, че даже и римският император Константин прие новата религия.

^{195:0.11 (2070.7)} Но християните направиха хитра сделка с езичниците, приемайки ритуалните церемонии на езичниците и принуждавайки ги да приемат елинизираната версия на християнството на Павел. Сделката с езичниците беше по-удачна, отколкото с митраистите, но даже съглашението с привържениците на култа на Митра ги правеше по-скоро победители, отколкото победени, тъй като им се отдаде да отстранят скандалната безнравственост, точно както и многобройните други заслужаващи порицание ритуали, присъщи на персийската мистерия.

^{195:0.12 (2070.8)} Разумно или не, но ранните християнски водачи съзнателно жертваха *идеалите* на Иисус в опита си да съхранят и укрепят много от неговите *идеи*. И те постигнаха необикновени успехи. Но не се съмнявайте – тези принесени в жертва идеали на Учителя както преди са скрити в неговото Евангелие и някога с пълна сила ще заявят за себе си на света!

195:0.13 (2070.9) Вследствие на това поезичване на християнството старото удържа над новото много незначителни победи от ритуален характер, докато християнството се сдоби с превъзходство в следното:

195:0.14 (2070.10) 1. Беше установен нов и неизменно по-висок критерий за човешка нравственост.

195:0.15 (2070.11) 2. Светът получи нова и крайно разширена представа за Бога.

195:0.16 (2070.12) 3. Надеждата за безсмъртие стана едно от твърденията на една призната религия.

195:0.17 (2070.13) 4. Изгладнялата човешка душа получи Иисус Назарянин.

195:0.18 (2070.14) Много от великите истини, на които учеше Иисус, бяха почти загубени в тези ранни компромиси, но те както преди се таят в религиите на атеистичното християнство, което на свой ред беше предложената от Павел версия на живота и ученията на Сина Човешки. И още преди своя компромис с езичеството християнството претърпя всестранна елинизация. Християнството на мнозина се дължи на гърците. Именно египетският грък толкова смело се изправи в защита на своите възгледи в Никея и толкова безстрашно отправи предизвикателство към събралите се, че те не посмяха да изкривят представата за същността на Иисус в такава степен, че да може неподправената истина за неговото посвещение да се окаже в опасност да бъде изгубена за света. Този грък се наричаше Атанасий и ако не бяха красноречието и

логиката на този вярващ, доводите на Арий биха взели връх.

1. Влиянието на гърците

^{195:1.1 (2071.1)} Елинизацията на християнството започна в този паметен ден, когато апостол Павел застана пред съвета на Аеропага в Атина и разказа на атиняните за “незнайния Бог”. Тук, в сенките на Акропола, римският гражданин възвести на тези гърци своята версия за новата религия, която се зароди в юдейската земя Галилея. Имаше удивително много общо между гръцката философия и ученията на Иисус. Те имаха еднаква задача – и едната, и другата си поставяха за цел *появата на индивида*. Гърците се стремяха към поява социална и политическа, Иисус – към нравствена и духовна. Гърците учеха на интелектуално свободомислие, водещо към политическа свобода; Иисус учеше на духовно свободомислие, водещо към религиозна свобода. В своята съвкупност тези две идеи образуваха нова могъща харта на човешката свобода, станала предвестник на социалната, политическа и духовна свобода.

^{195:1.2 (2071.2)} Християнството се появи и удържа победа над всички други конкуриращи религии основно по силата на два фактора:

^{195:1.3 (2071.3)} 1. Гръцкият разум беше готов да заимства нови и благотворни идеи, даже ако те изхождаха от юдеите.

^{195:1.4 (2071.4)} 2. Павел и неговите последователи бяха готови да правят отстъпки, които обаче се отличаваха с ловкост и

прозорливост; те бяха майстори на теологичния компромис.

195:1.5 (2071.5) По времето, когато Павел смело излезе в Атина с проповедта “Христос и неговата смърт на кръста”, гърците изпитваха духовен глад; те се интересуваха от духовната истина и действително я търсеха. Никога не забравяйте, че отначало римляните се бореха с християнството, докато гърците го приеха и именно гърците впоследствие буквално заставиха римляните да приемат тази нова религия в изменен към това време вид като съставна част от гръцката култура.

195:1.6 (2071.6) Гърците се покланяха на красотата, юдеите – на светостта, но и двата народа обичаха истината. Векове наред гърците размишляваха и искрено спореха за всички човешки проблеми – социални, икономически, политически и философски, с изключение на религията. Малцина от гърците обръщаха голямо внимание на религията; те не приемаха сериозно даже своята собствена религия. Векове наред юдеите пренебрегваха всички области на мисълта освен религията, на която отделяха своето внимание. Те се отнасяха към религията си много сериозно, прекалено сериозно. Озареният от откровенията на Иисус, обединен от многовековния опит интелектуални постижения на тези два народа, стана сега движеща сила на новия тип човешко общество и в известна степен – нов тип религиозно учение и религиозна практика.

195:1.7 (2071.7) След като Александър разпространи елинистичната цивилизация по целия близоизточен свят, влиянието на гръцката култура вече обхвана земите от

западното Средиземноморие. На гърците напълно им стигаше собствената религия и политика, докато те оставаха в своите неголеми градове-държави. Но когато македонският цар реши да превърне Гърция в империя, простираща се от Адриатика до Инд, възникнаха проблеми. Нивото на гръцкото изкуство и философия отговаряше на изискванията на имперската експанзия, което не може да се каже за политическото управление на гърците или тяхната религия. След като градът-държава Гърция се разрасна до размерите на империя, техните доста провинциални богове започнаха да изглеждат малко странни. Гърците действително търсеха *единен Бог* – по-велик, по-добър Бог, – когато до тях достигна християнизираната версия на древната юдейска религия.

^{195:1.8 (2072.1)} Елинизираната империя като такава не можа да се запази. Тя както преди оказваше културно влияние, но тя оцеля, след като си осигури от Запада политическия гений на римляните, тяхното изкуство да управляват империя, а от Изтока – религията с нейния единен Бог, притежаващ достойно за империя величие.

^{195:1.9 (2072.2)} В първи век след Христа периодът на най-голям разцвет на елинизираната култура беше вече в регрес; започна нейният упадък; макар че образоваността се повишаваше, тя все по-рядко биваше белязана с печата на таланта. Именно в това време идеите и идеалите на Иисус, частично заключени в християнството, внесоха своя принос в спасението на гръцката култура и наука.

^{195:1.10 (2072.3)} Александър покоряваше на Изток с културния дар на гръцката цивилизация; Павел шурмува Запада с

християнската версия на евангелието на Иисус. И където и на Запад да победеше гръцката култура, там пускаше своите корени елинизираното християнство.

^{195:1.11 (2072.4)} Макар че източната версия на проповедта на Иисус запазваше голяма вяност към неговите учения, тя продължаваше да следва безкомпромисното отношение на Абнер. По своите успехи тя винаги отстъпваше на елинизираната версия и в резултат се разтвори в исляма.

2. Римското влияние

^{195:2.1 (2072.5)} Римляните завзеха от гърците цялата тяхна култура, заменяйки жребия на представителната форма на управление. И скоро тази промяна стана благоприятна почва за християнството в този смисъл, че Рим запозна целия западен свят с новата търпимост към необичайните езици, народи и даже религии.

^{195:2.2 (2072.6)} Ранните преследвания на християните в Рим в голяма степен се обясняваха само с едно обстоятелство – неудачното използване в тяхната проповед на думата “царство”. Римляните се отнасяха снисходително към най-различни религии, но не допускаха нищо, което да напомня политическо съперничество. Затова когато тези гонения, причина за които основно бяха недоразуменията, се прекратиха, се откри широко поле за религиозна пропаганда. Римляните ги интересуваха политическото управление; тях еднакво малко ги безпокоеше както изкуството, така и религията, и те с рядка търпимост се отнасяха и към едното, и към другото.

195:2.3 (2072.7) Източният закон се отличава с жестокост и произвол, гръцкият закон се отличава с изменчивост и естетизъм; римският закон се отличава с величественост и внушава уважение. Римското образование възпитава безпрецедентна и непоколебима преданост. Древните римляни бяха политически предани и във висша степен самоотвержени индивиди. Те бяха честни, усърдни, верни на своите идеали, но нямаха религия, достойна за това название. Не е чудно, че на гръцките учители се отдаде да ги убедят да приемат християнството на Павел.

195:2.4 (2072.8) И тези римляни бяха велик народ. Те можеха да управляват Изтока, тъй както можеха да управляват себе си. Такава изключителна честност, преданост и непоколебимо самообладание бяха идеалната почва за приемане и развитие на християнството.

195:2.5 (2072.9) За тези гръко-римляни беше еднакво лесно да станат такива духовно предани на институционалната църква едва тогава, когато виждаха в нея съперник на държавата. Не притежавайки почти никаква национална философия или собствена култура, Рим прие гръцката култура и смело прие Христос като своя нравствена философия. Християнството се превърна в нравствена култура на Рим, но едва ли в неговата религия като индивидуален опит за духовен растеж на тези, които безразборно приемаха новата вяра. Разбира се, много индивиди действително проникнаха в дълбините на тази държавна религия и придобиха храна за своите души – реалните ценности и тайните значения на тези скрити

истини, които се запазиха в елинизираното и паганизирано християнство.

^{195:2.6 (2073.1)} Стоиците, с тяхното упорито обръщане към “природата и съзнанието”, още по-добре подготвиха целия Рим към приемането на Христос – поне в интелектуален смисъл. По природа и възпитание римляните бяха законници; те почитаха даже законите на природата и сега, в християнството, в законите на природата те видяха законите на Бога. Народът, който даде на света Цицерон и Вергилий, беше готов за елинизираното християнство на Павел.

^{195:2.7 (2073.2)} Така тези латинизирани гърци накараха както юдеите, така и християните да изпълнят тяхната религия с религиозно съдържание, да съгласуват нейните идеи и да систематизират нейните идеали, да приспособят религиозните обичаи към съвременния живот. Огромна помощ във всичко оказа преводът на гръцки език на свещените книги на юдеите, както и последващата поява на гръцкия превод на Новия Завет.

^{195:2.8 (2073.3)} За разлика от евреите и много други народи, гърците вече отдавна с известна доза условност вярваха в безсмъртието, в някакъв живот след смъртта, а доколкото в това се заключаваше самото същество на ученията на Иисус, християнството не можа да не окаже върху тях голямо притегателно въздействие.

^{195:2.9 (2073.4)} Цял ред културни завоевания на гърците и политическите победи на римляните обединиха Средиземноморието в една империя с един език и единна

култура и подготвиха западния свят за единия Бог. Юдаизмът можеше да предложи такъв Бог, но юдаизмът беше неприемлив като религия за тези латинизирани гърци. Филон помогна на някои от тях да смекчат своите възражения, но християнството им разкри по-добра представа за Бога и те с готовност я приеха.

3. Под властта на римската империя

^{195:3.1 (2073.5)} След консолидацията на римското политическо управление и разпространението на християнството се оказа, че християните имат един Бог – велика религиозна концепция, но нямат империя, а гръко-римляните – велика империя, но нямат Бог, който би могъл да служи на съответната религиозна концепция за държавната религия и духовното обединение на империята. Християните приеха империята; империята прие християнството. Рим осигури единството на политическото управление на гърците – единството на култура и знания; християнството е единство на религиозните мисли и практики.

^{195:3.2 (2073.6)} Рим преодоля традициите и национализма за сметка на имперския универсализъм и за пръв път в историята създаде условията, при които различните страни и народи – поне формално, можаха да приемат единна религия.

^{195:3.3 (2073.7)} Християнството спечели благоволенieto на Рим във времената на високото противостояние на енергичните учения на стоиците и обещанията за спасение от страна на материалните култове. Християнството донесе живително утешение и освобождаваща сила на народа, изпитващ

духовен глад, в чийто език нямаше такава дума като “безкористие”.

195:3.4 (2073.8) Най-голяма сила християнството даваше на живота на неговите последователи, преживяван в служене, и даже това, как те умираха за своята вяра в ранния период на жестоките гонения.

195:3.5 (2073.9) Учението за любовта на Христос към децата скоро сложи край на широко разпространената практика на отношението към децата, когато нежеланите младенци – на първо място момиченцата, ги оставяха на произвола на съдбата, обричайки ги на смърт.

195:3.6 (2074.1) Първоначалният ред на християнското богослужение беше заимстван от юдейската синагога и модифициран с митраистки ритуал; по-късно към него бяха добавени много езически обреди. Гръбнака на ранната християнска църква съставляваха обърнатите в християнството прозелити.

195:3.7 (2074.2) За цялата история на западния свят от втори век след Христа нататък беше най-благоприятният период за прогрес на неподправената религия. В първи век християнството, за сметка на борби и компромиси, беше готово за закрепване на своето положение и бързо разпространение. Християнството прие императора, по-късно той прие християнството. Настъпи велика епоха за разпространяването на новата религия. Това беше век на религиозна свобода, пътешествия и свободомислие.

195:3.8 (2074.3) Духовният тласък, съпровождащ формалното приемане на Рим от елинизирания християнство, беше твърде изостанал, за да предотврати дълбокия материален упадък или да компенсира широкото и задълбочаващо се израждане на нацията. Новата религия беше културна необходимост за императорския Рим и крайно прискърбно е, че тя не стана средство за духовно спасение в по-широк смисъл.

195:3.9 (2074.4) Даже една добра религия не можа да спаси великата империя от неизбежните последствия от отсъствието на индивидуално участие в управлението, от прекомерен патернализъм, от бремето на налозите и незаконните вземания, небалансираната търговия с Левант, изтощаваща златния запас, от безумствата на равлеченията, от римската стандартизация, от деградацията на жените, от робството и израждането на нацията, от физически бедствия, както и от държавната църква, степента на институционализиране на която граничеше вече с духовна безплодност.

195:3.10 (2074.5) Но в Александрия условията бяха по-благоприятни. Ранните школи в значителна степен запазваха ученията на Иисус в изначален вид. Пантен обучи Климент (Александрийски – б.р.), а след това последва Натанаил и отиде да възвестява Христа в Индия. Независимо че при създаването на християнството някои от идеалите на Иисус бяха принесени в жертва, не може да не отбележим, че към края на втори век практически всички велики улове на гръко-римския свят приеха християнството. Триумфът ставаше пълен.

^{195:3.11 (2074.6)} Римската империя просъществува достатъчно дълго, за да осигури запазването на християнството даже след разпада на империята. Но ние често се замисляме над това, какво би станало с Рим и със света, ако вместо гръцкото християнство беше прието Евангелието на Царството.

4. Европейският мрак на мракобесието

^{195:4.1 (2074.7)} Ставайки придатък на обществото и помощничка на политиците, църквата обрече себе си на интелектуален и духовен упадък; в Европа настъпи така наричаният “век на мракобесието”. В това време религията придобиваше все повече монашески, аскетичен и законопослушен характер. В духовно отношение християнството бездействаше. В течение на целия този период наред с пасивната, освободена от религиозно влияние религия съществуваше непрекъснато течение в мистицизма – ексцентричният духовен опит, граничещ с нереалността и философски родствен на пантеизма.

^{195:4.2 (2074.8)} В тези мрачни и безнадеждни векове религията фактически отново се оттегли на заден план. Индивидът почти изцяло се разтвори в сенките на властта, традицията и диктата на църквата. Появи се нова духовна опитност – беше създадена от множество „светци”, които, както се смяташе, притежаваха особено влияние в божествените съдилища и по силата на това при успешно обръщане към тях можеха да ходатайстват за човека пред Боговете.

^{195:4.3 (2075.1)} Но независимо от своята неспособност да възпрепятства настъпването на мракобесието

християнството беше достатъчно социализирано и паганизирано, за да може успешно да преживее тази епоха на морално падение и духовен застой. И то действително се запазваше в течение на този дълъг упадък на западната цивилизация и продължаваше да оказва свое нравствено влияние с настъпването на Възраждането. Възстановяването на християнството, настъпило със завършването на Средновековието, доведе до появата на многобройни християнски секти – вероучения, приспособени към особено интелектуални, емоционални и духовни типове човешки личности. И много от тези особени християнски групи или религиозни семейства продължават да съществуват по време на изготвянето на настоящите документи.

195:4.4 (2075.2) Историята на християнството започна с непреднамереното превръщане на религията на Иисус в религия за Иисус. Впоследствие християнството премина през периоди на елинизация, паганизиране, лишаване от религиозно влияние, институционализация, интелектуален упадък, духовно израждане, морална хибернация, заплаха за своето съществуване, възраждане, фрагментация и в последно време – относително реабилитиране. Такова родословие свидетелства за вродена жизнестойчивост и огромни запаси от живителна сила. И на това християнство, което изповядват понастоящем народите на западната цивилизация, се налага да влиза в борба за съществуване, имаща още по-заплашителен характер, отколкото паметните кризи, с които се отличаваха неговите предишни битки за господство.

195:4.5 (2075.3) Новата епоха, с нейното научно мислене и материалистически тенденции, отправя предизвикателство към религията. В това епохално сражение между светското и духовното окончателната победа ще бъде за религията на Иисус.

5. Проблемът на съвременността

195:5.1 (2075.4) Двадесети век донесе нови проблеми, които предстои да решат християнството и всички останали религии. Колкото по-високо се издига цивилизацията, толкова по-насъщна става необходимостта от “преди всичко да се търсят небесните реалности” във всички усилия на хората, призвани да стабилизират обществото и да помогнат за решаването на неговите материални проблеми.

195:5.2 (2075.5) Истината често поставя в задънена улица и даже въвежда в заблуждение, ако се разчленява, изолира и подлага на прекомерен анализ. Живата истина учи правилно търсача на истината само тогава, когато се разглежда като цяло като жива духовна реалност, а не като факт от материалната наука или източник на вдъхновение за заемащото промеждутъчно положение изкуство.

195:5.3 (2075.6) Религията е разкриването на човека на неговата божествена и вечна участ. Религията е чисто личен и духовен опит, който трябва да бъде завинаги отделен от други висши форми на човешката мисъл, такива като:

195:5.4 (2075.7) 1. Логично отношение на човека към нещата, принадлежащи към материалната реалност.

195:5.5 (2075.8) 2. Естетична оценка от човека на красотата противопоставена на грозотата.

195:5.6 (2075.9) 3. Етическо признаване от човека на социалните задължения и политическия дълг.

195:5.7 (2075.10) 4. Даже присъщото на човека нравствено чувство, разглеждано само по себе си, не е религиозно.

195:5.8 (2075.11) Задачата на религията се заключава в това, да бъдат намерени във вселената тези ценности, които са способни да мобилизират вярата, доверието и увереността; връх на религията е поклонението. Религията открива на душата тези висши ценности, които се противопоставят на относителните ценности, откривани на разума. Такова свръхчовешко проникновение може да се придобие само посредством неподправен религиозен опит.

195:5.9 (2075.12) Здрава социална система без основана на духовните реалности нравственост е така невъзможна, както Слънчевата система без гравитация.

195:5.10 (2076.1) Не се опитвайте да удовлетворите своето любопитство или скритата в душата страст към приключения за един кратък живот в плът. Запасете се с търпение. Не се поддавайте на изкушението, тласкащо ви към евтини и недостойни приключения. Обуздайте своята енергия и укротете своите страсти; спокойно чакайте и пред вас ще се разкрие безкрайният път от все по-увлекателни пътешествия и завладяващи духа открития.

195:5.11 (2076.2) Губейки се в догадки относно произхода на човека, не изпускайте от погледа си неговата вечна съдба. Не забравяйте, че Иисус обичаше даже малките деца и че той завинаги разкри огромната ценност на човешката личност.

195:5.12 (2076.3) Гледайки в света, помнете това, че черните петна на злото, които застават пред вашия взор, са видни върху белия фон на абсолютното добро. Това, което вие виждате, не са само отделни петна добро, самотно белеещи се върху черния фон на злото.

195:5.13 (2076.4) Защо при такова изобилие от блага истина човек отделя толкова внимание на съществуващото в света зло само на това основание, че то изглежда факт, вместо да пропагандира истината и да разказва за нея? Красотата на духовните ценности на истината е по-приятна и оказва по-възвишено въздействие, отколкото феноменът на злото.

195:5.14 (2076.5) В религията Иисус отстояваше метода на опитното познание и го следваше така, както съвременната наука следва метода на експеримента. Ние намираме Бога благодарение на направляващото въздействие на духовното постижение, но постигаме присъщата на душата проникателност чрез любовта към прекрасното; търсенето на истината, верността към дълга и поклонението към божествената добродетел. Но от всички тези ценности истинският проводник към неподправена проникателност е любовта.

6. Материализмът

195:6.1 (2076.6) Учените непреднамерено въведоха човечеството в материалистическа паника, устройвайки легкомислен набег на брега на многовековната нравственост, но този бряг на човешкия опит притежава огромни духовни резерви; той е способен да удовлетвори търсенето. Само неразумни хора могат да се паникьосват по повод духовните активи на човечеството. Когато материално-бездуховната паника свърши, религията на Иисус няма да се окаже банкрут. Духовната банка на Царството небесно ще изплаща вярата, надеждата и нравствената увереност на всички, които теглят от сметките на „Негово име”.

195:6.2 (2076.7) Какъвто и да е външният конфликт между материализма и ученията на Иисус, можете да не се съмнявате, че в бъдещите векове неговите учения ще възтържествуват. В действителност истинската религия не може да влезе в противоречие с науката; тя по никакъв начин не е свързана с материални неща. Религията е просто безразлична към учеността, макар че е благожелателна към нея, докато на нея във висша степен не ѝ е безразличен *ученият*.

195:6.3 (2076.8) Стремещът на хората само към едното знание, без съпровождащата го и свойствена мъдрост на тълкуването и без присъщия религиозен опит на духовното постижение, води до песимизъм и отчаяние. Малкото знание действително обезкуражава.

195:6.4 (2076.9) Към времето на написване на тези документи всичко най-лошо в материалистическия век свърши; настъпва времето на по-дълбоко разбиране. По своята философска насоченост най-добрите умове на научния

свят вече не се отличават с абсолютен материализъм, но простите хора все още имат склонност към него като резултат от предишни учения. Но този век на физически реализъм представлява само мимолетен епизод в живота на човека на Земята. Съвременната наука никак не засегна истинската религия – ученията на Иисус, въплътени в живота на неговите вярващи. Всичко, с което се сдобил науката, е унищожаване на детските илюзии, явяващи се следствие от неправилно тълкуване на живота.

195:6.5 (2077.1) Науката е количествен, религията – качествен опит в живота на човека на Земята. Науката изучава явленията, религията – произхода, ценностите и целите. Да смятаме *причините* като обяснение на физическите явления

195:6.6 (2077.2) означава да признаваме незнаене на крайните резултати и в края на краищата това само води учения назад, към великата първопричина – Всеобщия Баща на Рая.

195:6.7 (2077.3) Рязкото отклоняване от епохата на чудесата към епохата на машините като цяло се оказва объркващо за човека. Хитростта и ловкостта на лъжливите механични философии изобличават механичността на самите тези твърдения. Фаталистичния живот на разума на материалиста завинаги опровергава неговите твърдения, че вселената представлява сляп и безцелен енергиен феномен.

195:6.8 (2077.4) Както механистичният натурализъм на някои привидно образовани хора, така и безразсъдният атеизъм

на човека от улицата са свързани с *вещите* ; в тях отсъстват каквито и да са реални ценности, мотиви и духовно удовлетворение; те са лишени от вяра, надежда и вечна увереност. Един от огромните проблеми на съвременния живот се заключава в това, че човекът смята себе си за твърде зает за духовни размишления и религиозно благоволение.

195:6.9 (2077.5) Материализмът довежда човека до положението на бездушен автомат и вижда в него само аритметически символ, безпомощно заемащ определеното му място в математическата формула на механистичната, лишена от романтика вселена. Но как се е появила тази огромна математическа вселена без Главен Математик? Науката може да се впуска в подробности относно запазването на материята, но религията потвърждава запазването на човешката душа – тя се занимава с опита на душата, свързан с духовните реалности и вечните ценности.

195:6.10 (2077.6) Днешният социолог-материалист наблюдава обществото, прави за него научен доклад и оставя хората в предишното състояние. Преди деветнадесет столетия необразованите галилейци наблюдаваха как Иисус отдава своя живот като духовен принос във вътрешния опит на човека, а след това излязоха и обърнаха наопаки цялата Римска империя.

195:6.11 (2077.7) Но религиозните водачи правят огромна грешка, когато опитвайки се да вдигнат съвременния човек на духовни битки, тръбят в тръбата на Средновековието. Религията трябва да се погрижи за нови лозунги, съответстващи на духа на времето. Нито демокрацията,

нито която и да е политическа панацея няма да замени духовния прогрес. Лъжливите религии могат да отразяват избягване от реалността, но в своето Евангелие Иисус доведе смъртния човек до прага, зад който започва вечната реалност на духовната еволюция.

^{195:6.12 (2077.8)} Да се каже, че разумът е „възникнал” от материята, означава да не се обясни нищо. Ако вселената беше само механизъм, а разумът беше неразривно свързан с материята, щяха да бъдат невъзможни две различни тълкувания на всяко наблюдавано явление. Понятията за истината, красотата и добродетелите не са присъщи нито за физиката, нито за химията. Машината е неспособна да *знае*, още повече да *познае* истината, да жадува за праведност и да цени високо добродетелта.

^{195:6.13 (2077.9)} Науката може да има физически характер, но разумът, постигащ истината на учения, вече е свръхматериален. Материята не познава истината, както е неспособна и да обича милосърдието или да се радва на духовните реалности. На друго, по-високо ниво нравствените убеждения, основани на духовното просвещение и коренящи се в човешкия опит, са толкова реални и несъмнени, както и математическият извод, основан на физическите наблюдения.

^{195:6.14 (2077.10)} Ако хората бяха само машини, те биха реагирали повече или по-малко еднакво на материалната вселена. Индивидуалност – а да не говорим за личност – не би съществувала.

^{195:6.15 (2078.1)} Мълвата за появата на Иисус се разпространи по цяла Галилея и всеки ден в дома на Зеведей идваха все повече вярващи, за да разпитат за възкресението на Учителя и да узнаят какво стои зад слуховете за неговите явявания. В началото на седмицата Петър оповести на вярващите, че следващата събота около три часа следобед на брега ще се състои общо събрание.

^{195:6.16 (2078.2)} Съответно на това в събота, 29 април, в три часа през деня повече от петстотин вярващи от околностите на Капернаум се събраха във Витсаида, за да чуят първата публична проповед на Петър след възкресяването на Иисус. Апостолът беше в най-добрата си форма и след като завърши своето проникновено обръщение, малцина от присъстващите се съмняваха в това, че Учителят е възкръснал от мъртвите.

^{195:6.17 (2078.3)} Петър завърши своята проповед с думите: “Ние твърдим, че Иисус Назарянин не е умрял; ние заявяваме, че той е възкръснал от гробницата; ние възвестяваме, че сме го видели и сме говорили с него.” Още щом той завърши своето утвърждаване на вярата, редом с него, пред очите на всички тези хора, се появи Учителят в моронтийна форма, като се обърна към тях с познатите думи: “Мир вам; моя свят оставям на вас.” Явявайки се пред тях и произнасяйки тези думи, той изчезна. Това стана петнадесетото моронтийно явяване на възкръсналия Иисус *вещ*.

7. Уязвимостта на материализма

Колко нелепо е, че материалистически настроеният човек позволява на такива уязвими теории, както теорията на механистичната вселена, да го лишават от огромни духовни ресурси, заключени в личния опит на истинската религия. За разлика от теорията, фактите никога не противоречат на неподправената религиозна вяра. Би било къде по-добре, ако науката би посветила себе си на унищожаването на суеверията, вместо да се опитва да опровергае религията – вярата на човека в духовните реалности и божествените ценности.

Науката трябва да прави за човека в материален план това, което религията прави за него в духовен план: да разширява хоризонтите в живота и да развива неговата личност. Истинската наука не може да има продължителни спорове с истинската религия. “Научният метод” е само рационално мерило за измерване на материалните успехи и физическите постижения. Но бидейки материален и изцяло интелектуален, този метод е напълно безполезен при оценката на духовните реалности и религиозния опит.

Несъстоятелността на съвременния последовател на механицизма се състои в следното: ако съществуваше само материалната вселена и човек беше не повече от машина, то такъв човек не би имал никаква възможност да възприема себе си като подобна машина, съответно такъв механичен човек изобщо не би осъзнавал съществуването на такава материална вселена. Материалистичната наука, отразяваща тревогата и отчаянието на материализма, пропусна да признае факта на реалността на одухотворения разум на учения, който именно

благодарение на своето свръхматериално постижение формулира тези погрешни и противоречиви концепции на материалната вселена.

195:7.4 (2078.7) Райските ценности на вечността и безкрайността, истината, красотата и добродетелта са скрити във фактите – явленията на пространствено-времевите вселени. Но необходимо е да гледаш с очите на вярата родения в духа смъртен, за да се научиш да забелязваш и различаваш тези духовни ценности.

195:7.5 (2078.8) Реалностите и ценностите на духовния прогрес не са “психологическа проекция” – само сладка мечта на материалния разум: това са духовни прогнози на вътрешния Настройчик – Божия дух, пребиваващ в разума на човека. Не позволявайте на вашите дилетантски увлечения с повърхностно изследваните открития на „относителността” да изкривят вашите представи за вечността и безкрайността на Бога. И във всички свои стремежи *да изразите себе си* се старайте да не грешите – да не забравяте за необходимостта *да изразите Настройчика*, който е проява на вашата неподправена, най-добра същност.

195:7.6 (2079.1) Ако имаме работа само с материалната вселена, материалният човек никога нямаше да може да стигне до представата за механистичния характер на такова из

195:7.7 (2079.2) ключително материално съществуване. Тази *механистична представа* за вселената сама по себе си е нематериален феномен на разума, а всеки разум има нематериален произход – независимо колко всецяла ни

изглежда неговата материална обусловеност и механистическа управляемост.

195:7.8 (2079.3) Неразвитият интелектуален механицизъм на смъртния човек не е обременен от последователност и мъдрост. Тщеславието на човека често изпреварва неговия интелект и се изплъзва от неговата логика.

195:7.9 (2079.4) Самият песимизъм на най-песимистично настроения материалист е достатъчно потвърждение за това, че вселената на песимиста не е само материална. Както оптимизмът, така и песимизмът представляват концептуални реакции на разума, осъзнаващ не само *факти*, но и *ценности*. Ако вселената действително беше това, което смята материалистът, то човекът като жива машина би бил лишен от някакво осъзнато възприятие на самия този *факт*. Без осъзната представа за *ценностите*, която се формира в духовно възродения разум, фактът на материалността на вселената и механистичните явления, свидетелстващи за функционирането на вселената, биха останали изцяло отвъд пределите на човешкото възприятие. Една машина е неспособна да осъзнае същността или ценността на друга машина.

195:7.10 (2079.5) Механистическата философия на живота не може да бъде научна, защото науката се занимава само с материали и факти. Философията неизбежно има свръхнаучен характер. Човекът е материален и природен факт, но неговият *живот* представлява явление, което превъзхожда материалните нива на природата, доколкото в нея се проявяват управляващите свойства на разума и съзидателните качества на духа.

195:7.11 (2079.6) Искреното усилие на човека да стане механицист представлява трагично самоубийство. Но той не е способен на това.

195:7.12 (2079.7) Ако вселената беше само материална и човекът беше само машина, то нямаше да има наука, придаваща на учения смисъл да постулира тази механизация на вселената. Машините са неспособни да измерват, класифицират или оценяват себе си. Такъв вид научна дейност може да се изпълнява само от някакъв организъм със свръхмашинен статут.

195:7.13 (2079.8) Ако вселенската реалност е само една гигантска машина, то човекът е длъжен да се намира зад пределите на вселената, отделно от нея, за да има възможност да възприеме такъв *факт* и да стигне до *разбирането* на такава *оценка*. Ако човекът е само машина, как този човек ще започне да *вярва* или да претендира, че *знае* това, че е само машина? Опитът от самосъзнанието и самооценката никога не е атрибут на машината. Най-добрият възможен отговор на механицизма е самосъзнаващият се и убеден механицист. Ако материализмът беше факт, то не би съществувал самосъзнаващ се механицист. Също така вярно е и това, че човекът трябва поначало да е нравствено същество, за да има възможност да извършва безнравствени постъпки.

195:7.14 (2079.9) Самото съществуване на твърдения за материализма предполага наличието на присъщия разум на свръхматериалното съзнание, което си позволява да отстоява такива догми. Механицизмът е способен само да деградира, но никога не би могъл да се развива. Машините

не мислят, не творят, не мечтаят, не се стремят, не идеализират, не жадуват за истина или праведност. Мотивът на техния живот не е страстното желание да служат на другите машини и да вървят към целите на вечното постъпателно движение на възвишения стремеж да намериш Бога и да станеш такъв като Него. Машините не биват интелектуални, нито емоционални, естетически, етични, нравствени или духовни.

195:7.15 (2079.10) Изкуството потвърждава, че човекът не е механизъм, но то не потвърждава неговото духовно безсмъртие. Изкуството е моронтия на смъртните – промеждутъчното поле между човека-материален и човека-духовен. Поезията представлява опит за освобождаване от материалната реалност и придобиване на духовни ценности.

195:7.16 (2080.1) В условията на високоразвитата цивилизация изкуството облагородява науката и на свой ред се одухотворява от истинската религия – проникването в духовните и вечни ценности. Изкуството изразява човешката и пространствено-времева оценка на реалността. Религията е божествен обхват на космическите ценности и означава вечно постъпателно движение по пътя на духовния възход и ръст. Временното изкуство е опасно само тогава, когато става сляпо към духовните стандарти на божествените еталони, отразявани във вечността като временни сенки на реалността. Истинското изкуство влияе успешно върху материалната страна на живота; религията облагородява и преобразува материалните факти на

живота и никога не се спира в своята духовна оценка на изкуството.

195:7.17 (2080.2) Колко глупаво е да се предполага, че автоматът би бил способен да разбере философията на автоматизма, и каква нелепост би било да се мисли, че той ще се заеме със създаването на такава представа по отношение на други, подобни на него автомати!

195:7.18 (2080.3) Кое и да е научно тълкуване на материалната вселена няма никаква цена, ако то по надлежен начин не признава *учения*. Художественото възприемане на изкуството може да бъде истинско само тогава, когато признава *художника*. Моралната оценка има смисъл само в случай, че включва *моралиста*. Философското осъзнаване е поучително само тогава, когато не пренебрегва *философа*, а религията не може да съществува без реалния опит на *религиозния човек*, който именно чрез този опит се стреми да намери Бога и да Го познае. Точно така вселената на вселените се лишава от смисъл отделно от АЗ СЪМ – безкрайния Бог, Който я е сътворил и неуморно я управлява.

195:7.19 (2080.4) Механицистите – хуманистите, са склонни да плуват по течението на материализма. На идеалистите и спиритистите им стига *смелост* разумно и решително да използват веслата, за да изменят изглеждащото чисто материално направление на енергийните потоци.

195:7.20 (2080.5) Науката съществува за сметка на математиката на разума; музиката изразява темпа на емоциите. Религията е духовният ритъм на душата в пространствено-

времево съзвучие с висшите, вечни мелодически размери на Бескрайността. Религиозният опит в човешкия живот е нещо, което има неподправен свръхматематически характер.

195:7.21 (2080.6) В езика азбуката представлява материалния механизъм, докато думите, носещи смисъла на хиляди мисли, велики идеи и благородни идеали – любов и ненавист, страхливост и храброст, отразяват действията на разума, протичащи в дефинирани както от материални, така и от духовни закони предели, насочени от утвърждаването на личностната воля и ограничеия от вътрешните ситуативни възможности.

195:7.22 (2080.7) Вселената не прилича на откриваните от учените закони, механизми и еднородности, които те разглеждат като наука, а по-скоро на любознателен, мислещ, избирателен, творчески, комбиниращ и проницателен учен, който наблюдава вселенските явления и класифицира математическите факти, присъщи на механистическите аспекти на материалната страна на творението. Вселената не прилича и на изкуството на художника; по-скоро тя напомня упорит, мечтателен, честолюбив и еволюиращ художник, който се стреми да излезе извън пределите на материалния свят в опита си да постигне духовна цел.

195:7.23 (2080.8) Именно ученият, а не науката, осъзнава реалността на развиващата се и прогресираща вселена, обхващаща енергията и веществото. Именно художникът, а не изкуството, демонстрира съществуването на преходния моронтиен свят, заемащ промеждутъчно положение между материалното съществуване и

духовната свобода. Именно религиозният човек, а не религията, потвърждава съществуването на духовната свобода. Именно религиозният човек, а не религията, потвърждава съществуването на духовните реалности и божествени ценности, които очакват човека по пътя на вечния прогрес.

8. Секуларният тоталитаризъм

195:8.1 (2081.1) Но даже след като материализмът и механицизмът бъдат в една или друга степен преодолени, разрушителното влияние на атеизма на двадесети век ще продължава да отравя духовния опит на милиони доверчиви души.

195:8.2 (2081.2) Съвременното отрицание на религията беше благоприятствано от два световни фактора. Бащата на секуларизацията беше ограниченото и безбожно отношение, свойствено на науката на деветнадесети и двадесети векове – така наричаната атеистична наука. Майката на съвременния атеизъм беше тоталитарната средновековна християнска църква, а началото му постави нарастващият протест против почти пълното надмощие на институционалната християнска църква в западната цивилизация.

195:8.3 (2081.3) Сега, по времето на създаването на настоящото откровение, преобладаващият интелектуален и политически климат както на европейския, така и на американския живот е атеизмът и хуманизмът. В продължение на три столетия се извършваше все по-голяма секуларизация на западната мисъл. Религията,

влиятието на която ставаше все по-формално, се сведе до извършването на обреди. Повечето хора, смятащи себе си за западни християни, не подозират, че са истински последователи на секуларизацията.

195:8.4 (2081.4) Изискваше се огромна сила, могъщо въздействие, за да се освободи мислещата и активна част на западните народи от изсушаващата хватка на тоталитарната църковна власт. Атеизмът действително счупи оковите на църковното господство, но сега той заплашва да въведе нов тип власт без Бог над сърцата и умовете на съвременните хора. Тираничната диктаторска политическа държава е пряка издънка на научния материализъм и философския атеизъм. Щом атеизмът освободи човека от господството на институционалната църква, веднага го продава в робство на тоталитарната държава. Атеизмът освобождава човека от църковното робство, само за да го предаде веднага като откуп на тиранията на политическото и икономическо робство.

195:8.5 (2081.5) Материализмът отхвърля Бога, атеизмът просто Го пренебрегва; поне такава беше неговото изначално отношение. В последно време атеизмът се отличава с голяма войнственост, стремейки се да заеме мястото на същата тази религия, с тоталитарното бремe на която той някога се бореше. Атеизмът на двадесети век се опитва да твърди, че човекът не се нуждае от Бога. Но пазете се – тази безбожна философия на човешкото общество ще доведе само до безпорядък, вражда, нещастия, войни и всемирни катастрофи!

195:8.6 (2081.6) Безбожието никога няма да може да донесе на човечеството мир. Нищо не е способно да заеме мястото на Бога в човешкото общество. Но започнете веднъж завинаги – не бързайте да се отказвате от благоприятните последици от светския протест против църковния тоталитаризъм! Понастоящем западната цивилизация използва много свободи и ще удовлетвори много потребности в резултат от антиклерикалната революция. Огромната грешка на секуларизацията се заключаваше в следното: въставайки против почти пълния контрол над живота от страна на духовенството и сдобивайки се с освобождение от тази тирания на църквата, последователите на секуларизацията не се задоволиха с това и вдигнаха бунт против самия Бог, приемащ ту скрит, ту открит характер.

195:8.7 (2081.7) Именно на антиклерикалното въстание вие дължите поразителните творчески способности на американския индустриализъм и безпрецедентния материален прогрес на западната цивилизация. А поради това, че атеистичният бунт отиде твърде далеч и изпусна от поглед Бога и *истинската* религия, на човека му се наложи да събира непредвидена реколта – световни войни и неустойчиво международно положение.

195:8.8 (2081.8) Не е задължително да се жертва вярата в Бога, за да използваш благата на съвремениния атеистичен бунт – търпимост, социално осигуряване, демократично управление и граждански свободи. Съдействието за развитието на науката и прогреса на образованието не означава борба с истинската религия.

195:8.9 (2082.1) Но атеизмът не е единственият източник на всички тези неотдавнашни успехи, свързани с повишаването на нивото на живот. Причината за постиженията на двадесети век се крие не само в науката и атеизма, но и в непознатото и непризнато влияние на живота и ученията на Иисус Назарянин.

195:8.10 (2082.2) Без Бога, без религията научният атеизъм никога няма да може да координира своите сили, да съгласува различните и съперничаещи си интереси, страни и народи. Независимо от несравнимите материални постижения атеистичното общество бавно се разпада поради съществуващите антагонизми. Главната скрепяваща сила, противодействаща на този разпад, е национализмът. А национализмът е основно препятствие по пътя на всеобщия мир.

195:8.11 (2082.3) Слабостта на атеизма се заключава в това, че той се отказва от етиката и религията в полза на политиката и властта. Невъзможно е да се създаде братство на хората, пренебрегвайки и отхвърляйки бащинството на Бога.

195:8.12 (2082.4) Социалният и политически оптимизъм на атеизма е илюзия. Без Бога до мир няма да доведат нито свободата и независимостта, нито собствеността и богатството.

195:8.13 (2082.5) Пълната секуларизация на науката, образованието, промишлеността и обществото може да доведе само до катастрофа. За първата една трета от двадесети век урантийци убиха повече хора, отколкото загинаха през цялата християнска епоха. И това са само

първите ужасни плодове на материализма и секуларизацията; още по-страшни разрушения ви очакват занапред.

9. Проблемът на християнството

^{195:9.1 (2082.6)} Не пренебрегвайте ценността на вашето духовно наследство – реката на истината, течаща през вековете даже през безплодните времена на материалистическия и атеистичен век. Във всички достойни опити да се освободите от суеверията на миналото се грижете твърдо да се държите за вечната истина. Но бъдете търпеливи! Когато днешният бунт на суеверията завърши, истините от Евангелието на Иисус ще се съхранят в цялата си слава, озарявайки новия, по-добър път.

^{195:9.2 (2082.7)} Но паганизираното и социализирано християнство се нуждае от ново запознанство с неподправените учения на Иисус; то загива, лишено от ново виждане за живота на Учителя на Земята. Новото и пълно разкриване на религията на Иисус е призвано да подчини царството на материалистическия атеизъм и да отхвърли световното господство на механистичния натурализъм. Понастоящем Урантия с трепет се приближава към една от най-поразителните и увлекателни епохи на социално преустройство, нравствено пробуждане и духовно озарение.

^{195:9.3 (2082.8)} Независимо от това, че ученията на Иисус претърпяха огромни изменения, на тях им се отдаде да преживеят мистериалните култове на древността, невежеството и суеверието на Средновековието и

понастоящем те постепенно изживяват материализма, механицизма и атеизма на двадесети век. И такива епохи на велики изпитания и заплаха от поражение винаги са епохи на велики откровения.

195:9.4 (2082.9) На религията действително са нужни нови одежди – одухотворени мъже и жени, които няма да се побоят да разчитат само на Иисус и на неговите несравними учения. Ако християнството и занапред пренебрегва своята духовна мисия, продължавайки да се занимава със социални и материални проблеми, то духовно възраждане ще настъпи само с идването на нови учители на религията на Иисус, посветени изключително на духовно обновление на хората. И тогава родените в духа души бързо ще осигурят от своите редове тези водачи и ще станат източник на такова водачество и вдъхновение, които са необходими за социалното, морално, икономическо и политическо преустройство на света.

195:9.5 (2083.1) Съвременната епоха няма да приеме религия, която противоречи на фактите и не се съгласува с нейните висши представи за истината, красотата и добродетелта. Удари часът на новото откритие на истинските, изконни основи на днешното изкривено и компрометирано християнство – откриването на истинския живот и учения на Иисус.

195:9.6 (2083.2) Първобитният човек живееше в оковите на суеверен религиозен страх. Съвременните цивилизовани хора се боят да се окажат в зависимост от дълбоки религиозни убеждения. Мислещите хора винаги са се боели от *контрола* на религията. Когато дълбоката и

вълнуваща религия заплашва да подчини човека на себе си, той неизменно се стреми да я приведе в рационален, традиционен и институционален план, с това надявайки се да я подчини на себе си. При това даже богооткровената религия се превръща в творение на човека и се подчинява на неговата власт. Съвременно мислещите мъже и жени избягват религията на Иисус, опасявайки се от това, какво ще направи тя *на* тях – и *с* тях. Всички тези опасения са напълно обосновани. Религията на Иисус действително подчинява и преобразува вярващите, изисквайки от хората да посветят своя живот на познаването на волята на небесния Баща и да насочат цялата си жизнена енергия към безкористно служене на братството между хората.

195:9.7 (2083.3) Егоистичните мъже и жени просто няма да започнат да плащат такава цена даже за най-голямото духовно съкровище, предложено някога на смъртния човек. Едва след като човекът бъде в достатъчна степен разочарован от скръбните последствия от неразумните и егоистични стремежи и след като се убеди в безплодността на формалната религия, той ще поиска с цялото си сърце да се обърне към Евангелието на Царството – религията на Иисус Назарянин.

195:9.8 (2083.4) Светът се нуждае от религии, получени от първа ръка. Даже християнството – най-добрата от религиите на двадесети век, е не само религия за Иисус, но и в значителна степен се възприема в преразкази. Хората приемат тази религия за такава, каквато тя се предава от признатите от тях религиозни учители. Как би се пробудил светът, ако можеше да види Иисус такъв, какъвто той в

действителност живя на Земята, и да познаят неговите животворни учения в техния получен от първоизточника вид! Думите, описващи прекрасното, са неспособни да предизвикат такъв трепет, какъвто предизвиква видът на прекрасното, както не могат думите на ученията да въодушевят душата на човека така, както опитът от познанието на Божието присъствие. Но уповаващата вяра никога няма да захлопне вратата на надеждата пред човешката душа, която ще остава отворена за вечните духовни реалности, изразяващи божествените ценности на небесните светове.

195:9.9 (2083.5) Християнството посмя да принизи своите идеали, отстъпвайки пред човешката алчност, милитаристкото безумие и властолюбие, но религията на Иисус остава неопетнен и необикновен духовен призив, подбуждащ това по-добро, което го има в човека, да се издигне над последиците от животинската еволюция и чрез благодатта да постигне нравствени висоти, достойни за истинското предназначение на човека.

195:9.10 (2083.6) Християнството го заплашва бавната смърт от формализма, бюрократизма, интелектуализма и другите недуховни тенденции. Съвременната християнска църква не е това братство на активни вярващи, на които Иисус поръчваше неуморно да се сдобиват с духовно преображение на сменящите се едно друго поколения.

195:9.11 (2083.7) Така нареченото християнство е не само вероучение и религиозни ритуали – то се превърна също така и в обществено и културно движение. В потока на съвременното християнство се оттичат ручей от много

древни езически блата и варварски тресавища; много култури наред с високопланинските галилейски плата, които се смятат за негов единствен източник.

10. Бъдещето

^{195:10.1 (2084.1)} Християнството действително оказа на този свят голяма услуга, но днес на хората на първо място им е нужен Иисус. На света е нужно да види Иисус отново живеещ на Земята в опита на родените в духа смъртни, умело разкриващи Учителя на всички хора. Безполезно е да говорим за възраждане на примитивното християнство; вие трябва да продължите пътя от мястото, на което се намирате днес. Съвременната култура трябва да премине духовно кръщение с ново откровение за живота на Иисус, трябва да се озари от новото разбиране на неговото Евангелие за вечното спасение. И след такова възвисяване Иисус ще привлече към себе си всички хора. Учениците на Иисус трябва да бъдат не само завоеватели, а обилни източници на въодушевление и по-добър живот за всеки човек. Религията е само проявление на благородния хуманизъм дотогава, докато откриването на реалността на Божието присъствие в личния опит не я направи божествена.

^{195:10.2 (2084.2)} Красотата и величествеността, човечността и божествеността, простотата и уникалността на живота на Иисус на Земята представят толкова поразителна и притегателна картина на спасението на човека и разкриването на Бога, че теолозите и философите на всички времена трябва да проявят изключителна съдържаност и да не позволяват на себе си да формулират

символите на вярата или да създават превръщащите се в духовна безпътица теологически системи от това трансцендентално посвещение на Бога в облика на човека. В Иисус вселената създаде смъртния човек, в когото духът на любовта удържа победа над материалните ограничения на времето и преодоля факта на физическия произход.

195:10.3 (2084.3) Винаги помнете: Бог и човекът са нужни един на друг. Те са взаимно необходими за пълното и окончателно постижение на вечния личностен опит на божественото предназначение, разкриващо се във вселенската завършеност.

195:10.4 (2084.4) “Царството Божие се намира във вас” беше възможно най-великото изявление, направено някога от Иисус след възвестяването на това, че Отецът е жив, любящ Дух.

195:10.5 (2084.5) Когато новите души се покоряват на Евангелието на Учителя, човекът и неговият свят преобразуват не първия километър – задълженията, дълга и съгласието, а по-скоро *втория* – доброволното служене и свободолюбивата преданост, която говори за това, че последователят на Иисус се протяга към събрата си в стремежа си да го обгърне със своята любов и следвайки духа, да го увлече към високата божествена цел на смъртното битие. Християнството досега охотно преминава *първия* километър, но човечеството изнемогва, влачейки се в мрака на смъртното битие поради това, че съществуват твърде малко желаещи да преминат втория километър – твърде малко убедени последователи на

Иисус, които действително живеят и обичат така, както той учеше своите ученици да живеят, обичат и служат.

195:10.6 (2084.6) Призивът към участие в смелото начинание — построяването на ново, преобразувано човешко общество чрез духовно възраждане на създаденото от Иисус Царство на събрата, трябва да предизвиква у всички вярващи в него хора такова въодушевление, каквото не се е усещало, откакто последователите на Учителя ходеха по земята като негови спътници в плът.

195:10.7 (2084.7) Никоя социална система или политически режим, които отричат реалността на Бога, не могат да внесат някакъв конструктивен и траен принос в развитието на човешката цивилизация. Но християнството — в неговия раздробен и секулярен вид, днес е най-голямото препятствие по пътя на нейното по-нататъшно развитие; това е особено вярно в отношенията с Изтока.

195:10.8 (2084.8) Църковността е напълно несъвместима с живата вяра, растящия дух и личния опит на другарите на Иисус във вярата — членовете на братството между хората, обединени от духовна връзка в Царството небесно. Похвалният стремеж да се съхранят традициите на миналите постижения нерядко води до защита на изживелите себе си религиозни системи. Благонамереното желание да се поощряват древните мисловни системи сериозно възпрепятства създаването на новите, адекватни методи, разчетени за удовлетворяване на духовните потребности на разширяващия се еволюиращ разум на съвременните хора. Точно така християнските църкви на двадесети век са огромно, макар и съвършено неосъзнато,

препятствие за непосредствено развитие на истинското Евангелие – ученията на Иисус Назарянин.

195:10.9 (2085.1) На много честни хора, които с радост биха посветили своята преданост на евангелския Христос, им е много трудно искрено да поддържат църквата, в която е останало толкова малко от духа на неговия живот и учения и създаването на която погрешно приписват на Учителя. Иисус не беше основател на така наречената християнска църква, но той винаги – по всички възможни начини, съвместими със своята същност, я *благоприятстваше* като най-добрия съществуващ тълкувател на делото на неговия живот на Земята.

195:10.10 (2085.2) Само ако християнската църква се реши да приеме програмата на Учителя, хиляди изглеждащи безразлични млади хора биха се устремили в редовете на такова духовно движение и без колебание биха изминали целия път, довеждайки докрай това велико и смело начинание.

195:10.11 (2085.3) Християнството сериозно го заплашва участта, изразена с един от неговите собствени лозунги: “Семейство, раздирано от разпри, няма да устои.” Нехристиянският свят едва ли ще капитулира пред християните, раздробени на секти. Живият Иисус е единствената надежда за възможно обединение на християнския свят. Истинската църква – братството на Христос, се отличава с незримост, духовност и *единство* ; за нея съвсем не е задължително да бъде *еднообразна*. Еднообразието е отличителен признак на физическия, механистичен по своята природа свят. Духовното единство

е плод на вероизповедния съюз с живия Иисус. Зримата църква трябва да престане да възпрепятства прогреса на незримото духовно братство на Царството Божие. И на това братство предстои да стане *жив организъм*, поразително отличаващ се от институционалната социална организация. То напълно може да използва такива социални организации, но не трябва да се подменя от тях.

195:10.12 (2085.4) Но не трябва да се презира християнството — даже християнството на двадесети век. То е многовековно съвместно творение на богопозналите хора от много народи и то действително беше една от най-великите сили на доброто на Земята; затова никой не трябва да го пренебрегва независимо от неговите вродени и придобити недостатъци. Християнството и сега пробужда в мислещите хора силни нравствени емоции.

195:10.13 (2085.5) Но няма никакво оправдание за участието на църквата в търговията и политиката; такива нечестиви съюзи са явно предателство към Учителя. И действителните поборници на истината едва ли ще забравят, че често именно могъщата институционализирана църква безсъвестно губеше новородената вяра и преследваше вестителите на истината, ако те се появяваха не в правоверни одежди.

195:10.14 (2085.6) Напълно очевидно е, че подобна църква не би могла да се запази, ако в света нямаше хора, предпочитали такъв стил на поклонение. Много духовно лениви души копнеят за древната, повелителна религия, основана на ритуалите и свещените традиции. Човешката еволюция и духовният прогрес едва ли са достатъчни, за да позволят

на всички хора да минат без религиозна власт. И незримото братство на Царството напълно може да приеме тези семейни групи, отнасящи се към различни по своята социална принадлежност и темперамент класи, стига само те действително да пожелаят да станат водени от духа Божии синове. Но в това братство на Иисус нямат място сектантското съперничество, междугруповата озлобеност или претенциите за морално превъзходство и духовна непогрешимост.

195:10.15 (2086.1) Ползата от тези разнообразни групи християни може да се заключи в обединяването на многобройни типове потенциални вярващи, съществуващи сред различните народи на западната цивилизация, но такава раздробеност на християнския свят е огромна слабост, когато този свят се опитва да разпространи Евангелието на Иисус сред народите на Изтока. Тези народи още не разбират, че *религията на Иисус* съществува отделно и донякъде обособено от християнството, което постепенно се е превърнало в *религия за Иисус*.

195:10.16 (2086.2) Огромната надежда за Урантия е свързана с възможността за новото разкриване на Иисус чрез ново, разширено изложение на неговото спасително учение, което би обединило в любвеобилно духовно служене многобройните групи на тези, които днес наричат себе си негови последователи.

195:10.17 (2086.3) Даже светското образование би могло да помогне на това велико духовно възраждане, ако то отделяше по-голямо внимание на обучението на младежите на методите за планиране на живота и

възпитанието на характера. Смисълът на всяко образование трябва да се заключава в това, да спомага за постигането на висшата цел на живота – формирането на величествена и хармонично развита личност. Съществува огромна необходимост от възпитаването на нравствена дисциплина вместо прекомерно самонаслаждение. Опирайки се на такъв фундамент, религията, благодарение на своя духовен стимул, може да помогне за развитието и да обогати смъртния живот точно така, както укрепва увереността във вечния живот и повишава неговото величие.

^{195:10.18 (2086.4)} Християнството е религия, родена спонтанно, и вследствие на това трябва да действа бавно. Стремителните духовни процеси ще изискват ново откровение и по-широко разпространение на истинската религия на Иисус. Но християнството е могъща религия, тъй като обикновените хора, явяващи се ученици на разпънатия дърводелец, започнаха да проповядват такива учения, които за триста години завоюваха римския свят, а след това продължиха своето триумфално шествие, покорявайки варварите, които на свой ред завладяха Рим. Именно християнството покори – прие и възвиси – цял поток от юдейска теология и гръцка философия. А след това, пребивавайки повече от хиляда години в коматозно състояние поради предозировката на мистериите и езичеството, тази християнска религия възроди себе си и фактически вторично покори целия западен свят. Тези учения на Иисус, които се съдържат в християнството, са достатъчни, за да го направят безсмъртно.

195:10.19 (2086.5) Стига само християнството да можеше да проникне по-дълбоко в ученията на Иисус, то можеше да окаже на съвременния човек много по-голяма помощ в решаването на неговите нови и по-сложни проблеми.

195:10.20 (2086.6) Християнството е поставено в крайно трудно положение, доколкото в очите на целия свят то се смята за част от социалната система, производствения живот и моралните норми на западната цивилизация; и затова неволно започна да изглежда, че християнството поддържа общество, спъващо се под тежестта на вината, тъй като то търпи наука без идеализъм, политика без принципи, богатство без труд, удоволствие без мярка, ерудиция без възпитание, сила без съвест и производство без морал.

195:10.21 (2086.7) Надеждата на съвременното християнство се състои в това, да спре да поощрява социалните системи и производствената политика на западната цивилизация и смирено да се поклони пред кръста, който то така доблестно превъзнася, за да се научи отново от Иисус Назарянин на най-великите истини, достъпни за смъртния човек – живото Евангелие за бащинството на Бога и братството между хората.

Документ 196. Вярата на Иисус

196:0.1 (2087.1) И ИСУС се отличаваеше с възвишена и беззаветна вяра в Бога. На него му се налагаше да изпитва обичайните превратности на смъртното съществуване, но в религиозен смисъл той никога не се съмняваше в безспорността на Божията опека и водителство. Тази вяра беше продължение на неговата проникателност породена от

дейността на божественото духовно присъствие – неговия вътрешен Настройчик. Вярата на Иисус не беше нито традиционна нито чисто интелектуална; тя беше съвършено индивидуална и чисто духовна.

196:0.2 (2087.2) В представите на Иисус човека Бог беше свят, справедлив и велик, точно както и истински, прекрасен и добродетелен. Всички атрибути на божествеността се съсредоточиха в неговото съзнание като “волята на небесния Отец”. Богът на Иисус беше едновременно и “Святият на Израил” и “Живият и любящ небесен Баща”. Иисус не беше първия, който представяше Бога като Баща, но той възвиси и разви тази идея, превръщайки я във възвишен опит благодарение на новото разкриване на Бога и възвестяването на това, че всяко смъртно създание е дете на този Баща на любовта, син Божий.

196:0.3 (2087.3) Иисус не се вкопчваше за вярата в Бога така, както това би правила душата бореща се с вселената и вкопчила се в смъртна схватка с враждебен и порочен свят; не прибегваше той към вярата и като само едно утешение в трудна минута или убежище в момент на приближаващото се отчаяние; вярата не беше само илюзия компенсираща суровите реалности и скърби на живота. Независимо от всички трудности и временни противоречия на смъртното съществуване той изпитваше покой, пораждан от висшето и пълно доверие към Бога и усещаше колосален възторг от живота, преминаващ благодарение на тази вяра в постоянно общуване с неговия небесен Баща. И тази победоносна вяра беше жив опит и неподправено духовно постижение. Огромният принос на

Иисус в ценността на човешкия опит се заключаваше не в това, че той разкри така много нови идеи за небесния Баща, а в това, че той толкова забележително и по човешки демонстрира новият, по-висок тип *жива вяра* в Бога. Никога, в нито един свят на тази вселена Бог не беше превръщал в живота на смъртния в такава *жива реалност*, както той стана в човешкия опит на Иисус Назарянин.

196:0.4 (2087.4) В живота на Учителя на Урантия този и останалите светове на локалното творение откриват нов, по-висок тип религия, основана на личните духовни отношения с Всеобщия Баща и изцяло потвърждаван от висшия авторитет – неподправения личен опит. Тази жива вяра на Иисус излизаше извън рамките на интелектуалната рефлексия и не беше мистично съзерцание.

196:0.5 (2087.5) Теологията е способна да закрепва, формулира, определя и догматизира вярата, но в човешкия живот на Иисус вярата беше лична, жива, самобитна, непосредствена и чисто духовна. Тази вяра беше не благоговение пред традициите или чисто рационално вероучение, за което той се държеше като за свещен символ на вярата, а възвишен опит и дълбоко убеждение, което *здро̀во го владееше*. Неговата вяра беше толкова реална и всеобхватна, че тя изцяло помиташе всякакви духовни съмнения и решително пресичаше всяко противоречащо ѝ желание. Нищо не можеше да го откъсне от тази духовна опора – пламенната, възвишена и непоколебима вяра. Независимо от привидното поражение, задушавано от разочарованието и усилващо се от отчаянието, той оставаше спокоен пред Бога - лишен от

страх, прекрасно разбиращ своята духовна непобедимост. Иисус се отличавахе с тази въодушевяваща увереност, която идва с непоколебимата вяра и във всяка от трудните жизнени ситуации той неизменно демонстрираше безусловна преданост към изпълнението на волята на Отеца. Тази грандиозна вяра не можеше да сломи даже жестоката и непоносима заплаха за безславната смърт.

^{196:0.6 (2088.1)} Колко често силната духовна вяра на религиозния гений го води към пагубен фанатизъм, към прекомерно развитие на религиозния “аз”, но това не стана с Иисус. Необикновената вяра и духовните постижения не оказваха неблагоприятно въздействие на неговия практически живот, доколкото неговият духовен възторг беше свършено безсъзнателен и произволен духовен израз на неговото лично знание за Бога.

^{196:0.7 (2088.2)} Всепоглъщащата и неукротима духовна вяра на Иисус никога не се превръщаше във фанатизъм, тъй като тя никога не се опитваше да се прояви отделно от неговите възвишени рационални съждения за съразмерните ценности на практическите и обикновени социални, икономически и нравствени жизнени ситуации. Синът Човешки беше възвишено еднородна човешка личност; той представляваше надарено със свършени способности божествено същество; той беше също така величествено съгласувано и обединено божествено-човешко същество действащо на земята в една личност. Учителят винаги съотнасяше вярата на душата с мъдрите оценки на многогодишния опит. Личната вяра, духовната надежда и нравствената преданост винаги се намираха в несравнено

религиозно съгласие – хармонична връзка с дълбокото осъзнаване на реалността и святостта на всеки вид човешка преданост, свързана с личната чест, любовта към семейството, религиозните задължения, обществения дълг и икономическата необходимост.

196:0.8 (2088.3) В представата свойствена на вярата на Иисус всички духовни ценности се намират в царството Божие; затова той казваше: “Търсете преди всичко царството небесно”. В прогресивното и идеално братство на царството Иисус виждаше изпълняването на “волята Божия”. Същността на молитвата, на която той учеше своите ученици, се заключава в думите: “Да бъде царството твое, да бъде волята твоя”. По такъв начин, представяйки царството като въплъщение на Божията воля, той посвети себе си на каузата за изпълнението на тази воля с поразителна самоотверженост и безгранично въодушевление. Но в цялата своя активна мисия и по цялото продължение на своя необикновен живот в него нито веднъж не се прояви яростта на фанатика или повърхностността и празнотата на религиозния егоист.

196:0.9 (2088.4) Целият живот на Учителя последователно се определяше от тази жива вяра, този възвишен религиозен опит. Такова духовно отношение господстваше в неговите мисли и чувства, неговото вероизповедание и молитви, неговите уроци и проповеди. Тази лична вяра на сина в несъмнеността и надеждността на водителството и защитата от небесния Баща изпълваше неговия уникален живот с дълбоко чувство към духовната реалност. И все пак, независимо от осъзнаването на своята тясна връзка с

божествеността, този галилеец, Божият галилеец – когато към него се обърнаха с думите “благи Учителю”, веднага отговори: “Защо ме наричаш благи?” Сблъсквайки се с толкова поразително самоотречение ние започваме да разбираме по какъв начин на Всеобщия Баща се отдаде толкова пълно да прояви себе си на Учителя и чрез него разкри себе си на смъртните създания на световете.

196:0.10 (2088.5) Като обитател на този свят Иисус принесе на Бога най-голямата от жертвите: посвещаването на своята воля на величественото служене – изпълнението на божествената воля. Иисус винаги и последователно изтълкува религията от гледна точка на волята на Отеца. Изучавайки пътя на Учителя в това, което се отнася до молитвата или някакъв друг аспект на неговия религиозен живот, обръщайте внимание не толкова на това, на което той учеше, колкото на това, което той правеше. Молитвата служеше като искрен израз на духовното отношение, заявление за предаността на душата, провъзгласяване на личната привързаност, израз на благодарност, предупреждение за емоционално напрежение, предотвратяване на конфликта, възвисяване на интелекта, облагородяване на желанията, потвърждение на моралното решение, обогатяване на мисли, укрепване на висши подбуди, освещаване на порива, проясняване на гледната точка, заявление за вярата, трансцендентен отказ от собствената воля, възвишено потвърждение на доверието, разкриване на мъжеството, възвестяване на откритието, признание на висшата преданост, потвърждение на освещаването, метод за решаване на трудностите и могъща мобилизация на всички душевни сили за съпротивление на

всевъзможните егоистични, порочни и греховни тенденции на човека. Именно такъв живот – живот на молитвеното посвещаване на изпълнението на волята на Отеца, преживя Иисус, триумфално завършвайки го с именно такава молитва. Тайната на неговия несравним религиозен живот се заключаваше в осъзнаването на присъствието на Бога; и той постигна това с помощта на разумна молитва и искрено вероизповедание – непрекъснато общуване с Бога, а не за сметка на указания, гласове, видения или необичайни религиозни ритуали.

196:0.11 (2089.1) В земният живот на Иисус религията беше жив опит, непосредствено индивидуално движение от духовно благоговение към практическа праведност. Вярата на Иисус донасяше трансцеденталните плодове на божествения дух. Неговата вяра не беше незряла и лековерна като вярата на дете, но в много отношения тя действително напомняше безметежната доверчивост на дете. Иисус се доверяваше на Бога в голяма степен така, както детето се доверява на своя родител. Той се отнасяше към вселената с огромно доверие – с такова доверие, с каквото детето се отнася към своите родители. Беззаветната вяра на Иисус в основополагащата добродетел на вселената изключително напомняше увереността на детето в безопасността на неговото земно обкръжение. Той разчиташе на небесния Баща така, както детето разчита на своя земен родител и неговата пламенна вяра нито веднъж, нито за миг не се усъмни в неприложимостта на висшата опека на небесния Баща. Страховете, съмненията и скептицизмът почти не помрачиха неговия път. В него нямаше неверие, което би

препятствало свободния и самобитен израз на неговия живот. Непоколетимото и разумно мъжество на възрастния човек се съчетавахе в него с искрения и доверчив оптимизъм на вярващото дете. Неговата вяра се издигна на такива висоти на доверие, че беше лишена от страх.

196:0.12 (2089.2) Вярата на Иисус постигна чистотата свойствена на доверието на дете. Неговата вяра беше толкова абсолютна и лишена от сомнение, че откликваше на прелестта на общуването със събратята и на чудото на вселената. Неговото чувство на доверие божественото беше толкова всецяло и устойчиво, че носеше радост и увереност в абсолютната лична безопасност. На неговият религиозен опит бяха чужди неувереността и претрувката. В този гигантски интелект на възрастен човек вярата на детето напълно властваше във всичко, което се отнасяше до религиозното съзнание. Не е чудно, че веднъж той каза: “Докато не станете като деца няма да влезете в царството”. Независимо от това, че вярата на Иисус беше *младенчески чиста*, в нея нямаше абсолютно нищо *инфантилно*.

196:0.13 (2089.3) Иисус изисква от своите ученици да вярват не в него, а *заедно с* него, да вярват в реалността на Божията любов и с пълно доверие да приемат безопасността, която дава увереност в богосиновството. Учителят желае всички негови последователи изцяло да споделят с него неговата трансцендентална вяра. Изключително трогателен е призивът на Иисус към своите последователи не само да вярват в *това*, в което вярваше той, но и да вярват така,

както вярваше той. В това е заключен дълбокия смисъл на едно от неговите най-висши изисквания: “Следвай ме”.

196:0.14 (2090.1) Земният живот на Иисус беше посветен на една велика цел: да изпълни волята на Отеца, да преживее живота на религиозен човек живеещ с вяра. Вярата на Иисус беше по детски доверчива, но тя беше напълно лишена от самонадеяност. Той вземаше трудни и смели решения, мъжествено посрещаше многобройните разочарования, решително преодоляваше най-сложните препятствия и без колебания приемаше суровите изисквания на дълга. Нужна беше силна воля и неизчерпаемо доверие, за да вярваш в това, в което вярваше Иисус и да вярваш така, *както* вярваше той.

1. Иисус-човекът

196:1.1 (2090.2) Привързаността на Иисус към изпълнението на волята на Отеца и служенето на хората беше не просто решение на смъртно създание, решимост на човека: тя беше беззаветно самопожертвование на такова неограничено посвещаване на любовта. Колкото и велик да е факта на владичеството на Михаил, вие не трябва да отнемате на хората Иисус-човека. Учителят постигна висоти във възхода в равна степен като човек и Бог; той принадлежи на хората; хората принадлежат на него. Колко жалко е, че самата религия, претърпявайки толкова превратни тълкувания, отделя Иисус от борещите се смъртни! Не позволявайте обсъждането на човешкото или божественото начало на Христос да затъмнява спасителната истина за това, че Иисус Назарянин беше религиозен човек, който чрез своята вяра постигна

знанията и изпълнението на Божията воля; Иисус беше най-религиозен от истински религиозните хора живели някога на земята.

196:1.2 (2090.3) Настана време да се засвидетелства символичното възкресение на Иисус-човека от погребалната гробница запълнена с теологичните традиции и религиозните догми на деветнадесети век. Иисус Назарянин повече не бива да се принася в жертва даже на величествения образ на прославения Христос. Каква трансцендентална услуга ще му бъде оказана, ако чрез това откровение синът Човешки стане от гроба на традиционната теология и бъде представен като живия Иисус от същата тази църква, която носи неговото име точно както и на всички останали религии! Християнското братство на вярващите със сигурност без колебание ще внесе такива изменения в своята вяра и жизнени практики, които ще позволят да следват Учителя в демонстрация на неговия истински живот – религиозната преданост на изпълнението на волята на Отеца и посветеността на безкористното служене на хората. Боят ли се правоверните християни от това, което прояви самодоволното и неосветено съобщество с присъщата му социална респектабилност и користни икономически интереси? Страхува ли се институционалното християнство от това, че ще бъде изложена на опасност - или даже отхвърлена традиционната църковна власт, ако Иисус Галилеецът бъде възстановен в умовете и душите на смъртните хора като идеал за личния религиозен живот? Действително, социалните преобразувания, икономическите изменения, нравственото обновление и преоценката на религията на

християнската цивилизация биха имали радикален и революционен характер, ако живата религия на Иисус внезапно измести теологическата религия за Иисус.

196:1.3 (2090.4) “Да следваш Иисус” означава лично да изповядваш такава като на Учителя религиозна вяра и да се проникнеш духом с неговия живот на безкористно служене на човека. Една от най-важните задачи на човешкия живот е да узнаеш в какво вярваше Иисус, да откриеш неговите идеали и да се стремиш към постигането на възвишената цел на неговия живот. От цялото човешко знание най-голяма ценност е знанието за религиозния живот на Иисус и това как го преживя той.

196:1.4 (2090.5) Простите хора охотно слушаха Иисус и описанието на неговия праведен човешки живот, движен от свещена религиозна подбуда, отново ще намери отклик в сърцата, ако такива истини отново се възвестят в света. Хората с удоволствие го слушаха, доколкото той беше един от тях – прост мирянин; и при това най-великият религиозен учител на този свят.

196:1.5 (2091.1) Задача на вярващите в царството трябва да бъде не буквално подражаване на външната страна от живота на Иисус, а приобщаване към неговата вяра; те трябва да се стремят да се доверяват на Бога така, както се доверяваше той и да вярват на хората така, както вярваше той. Иисус никога не аргументираше нито бащинството на Бога нито братството на хората: той беше жива илюстрация на едното и всеобхватна демонстрация на другото.

196:1.6 (2091.2) Така, както хората трябва да преминат пътя от човешкото съзнание до постигането на божественото, така Иисус се издигна от същността на човека към осъзнаване на същността на Бога. И Учителят извърши този велик възход от човешкото към божественото за сметка на обединените усилия – вярата на неговия смъртен интелект и действията на неговия вътрешен Настройчик. Осъзнаването на физическото постижение на пълната божественост (при едновременно изчерпващо осъзнаване на реалността на своето човешко начало) премина на седем етапа на постепенното вероизповедно осъзнаване на божествеността. Тези етапи на постепенно самопознание бяха отбелязани от изключителни събития в посвещенческия опит на Учителя.

196:1.7 (2091.3) 1. Пристигането на Настройчик на Съзнанието.

196:1.8 (2091.4) 2. Явяването на Посланика на Емануил в Йерусалим, когато Иисус беше на около дванадесет години.

196:1.9 (2091.5) 3. Проявите, с които беше отбелязано неговото кръщение.

196:1.10 (2091.6) 4. Опитът на Планината на Преображението.

196:1.11 (2091.7) 5. Моронтийното възкресение.

196:1.12 (2091.8) 6. Духовното възнесение.

196:1.13 (2091.9) 7. Завършващите обятия на Райския Баща даряващ Михаил с неограничена власт в създадената от него вселена.

2. Религията на Иисус

196:2.1 (2091.10) Някога реформацията на християнската църква може да стане достатъчно дълбока, за да се върне към неизкривените религиозни учения на Иисус – създателя и усъвършенствувателя на нашата вяра. Вие можете да *проповядвате* религията за Иисус, но трябва да *преживеете* религията на Иисус. В атмосферата на емоционален подем на Петдесетница Петър неволно положи началото на новата религия – религията за възкръсналия и прославен Христос. Впоследствие апостол Павел Преобразува това ново евангелие в християнство – религия, въплъщаваща неговите собствени теологични представи и описваща неговото собствено, лично *преживяване* от срещата с Иисус на пътя за Дамаск. Евангелието на царството е основано на личния религиозен опит на апостол Павел; почти целият Нов Завет е посветен не на описанието на знаменателния и въодушевяващ религиозен живот на Иисус, а на обсъждането на религиозния опит на Павел и на изложението на неговите лични религиозни убеждения. Единствените достойни за внимание изключения – като изключим някои от местата от Матей, Марк и Лука, са Посланието към Евреите и Посланието на Яков. Даже Петър в своето съчинение само веднъж се обърна към личния религиозен живот на своя Учител. Новият Завет е превъзходен християнски текст, но в него има много малко от религията на Иисус.

196:2.2 (2091.11) Животът на Иисус в плът отразява трансценденталният религиозен растеж, който започна с ранните представи, отразяващи първоначалния трепет и

човешкото благоговение, продължи в годините на личното духовно общуване и завърши в това време, когато той окончателно достигна висок и славен статут – осъзнаването на своето единство с Отеца. По такъв начин в течение на един кратък живот Иисус действително придоби този опит на религиозно и духовно развитие, към което човекът пристъпва на земята и обикновено постига едва при завършването на своето дълго обучение в школите за възпитание на духа на последователните нива на предрайския път. Иисус премина пътя от чисто човешкото съзнание – вероизповедната убеденост в собствения религиозен опит, до величествените духовни висоти – достоверното постижение на своята божествена същност и осъзнаването на своята тясна връзка с Всеобщия Баща в управлението на вселената. Той се издигна от скромното постижение на своята обществена същност и осъзнаването на своята тясна връзка с Всеобщия Баща в управлението на вселената. Той се издигна от скромното положение на смъртна зависимост – подбудила го неволно да каже на този, който го нарече Благ Учителю: “Защо ме наричаш благи? Никой не е благ освен Бога” – до това величествено осъзнаване на придобитата божественост, което го накара да възкликне: “Кой от вас ще ме обвини в грях?” И този постепенен възход от човешкото към божественото беше изключително смъртно постижение. И след това постижение на божествеността той остана същия човешки Иисус – в равна мяра Син Човешки и Син Божий.

196:2.3 (2092.1) Марко, Матей и Лука частично предадоха образа на Иисус-човека, водещ възвишена борба в стремежа си да узнае Божията воля и да изпълни тази воля. Йоан описва

победоносния Иисус, който стъпваше по земята напълно осъзнавайки своята божественост. Огромната грешка на тези, които изучаваха живота на Учителя, се заключаваше в това, че те го представяха само като човек, а други то смятаха само за божество. В продължение на целия свой живот той наистина беше както човек, така и божество, такъв е той и до ден днешен.

^{196:2.4 (2092.2)} Но най-голямата грешка се заключаваше в следното: докато Иисус-човекът биваше възприеман като *притежаващ* религия, божественият Иисус (Христос) почти за една нощ стана религия. Християнството на Петър се погрижи за поклонението на божествения Христос, но то почти напълно изпусна от погледа си борещият се и доблестен човек – Иисус Галилеец, който благодарение на мъжеството на своята лична религиозна вяра и героизма на Вътрешния Настройчик измина пътя от низшите човешки нива до единението с божествеността; с това той стана новия жив път, стъпвайки по който всички смъртни могат да се издигнат от човешкото ниво до божественото. Във всеки свят, на всеки стадий на духовност, в личния живот на Иисус смъртните могат да намерят това, което да ги укрепи и въодушеви при възхода от низшите духовни нива до висшите божествени ценности, от началото до края на целия личностен религиозен опит.

^{196:2.5 (2092.3)} В тези времена, когато се създаваше Новия Завет, неговите автори не само не се съмняваха в божествеността на възкръсналия Христос, но също така предано и искрено вярваха в неговото скорошно завръщане на земята за

окончателно претворяване на небесното царство. Силната вяра в бързото завръщане на Господа доведе до тенденцията да се изпускат от повествуването тези епизоди, които се отнасяха до чисто човешкия опит и атрибутите на Учителя. За цялото християнско движение беше характерно отдръпване от човешкия образ на Иисус Назарянин и възвисяване на възкръсналия Христос – прославения Господ Иисус Христос в навечерието на своето второ пришествие.

^{196:2.6 (2092.4)} Иисус основа религията на личния опит в изпълнение на Божията воля и служене на човешкото братство; Павел основа религия, в която божествения Иисус стана обект на поклонение, а братството се състоеше от обединение на вярващи в божествения Христос. В посвещението на Иисус тези две концепции потенциално се заключаваха в неговия божествено-човешки живот; наистина е жалко, че на неговите последователи не се отдаде да създадат единна религия, която би могла по достойнство да оцени както човешката, така и божествената същност на Учителя, неразривно обединени в неговия земен живот и толкова славно представени в изначалното евангелие на царството.

^{196:2.7 (2093.1)} Някои резки изказвания на Иисус не биха ви се сторили шокиращи или обезкуражаващи, ако не забравяхте за това, че той беше най-беззаветният и предан религиозен човек в този свят. Това беше всецяло посветен смъртен, напълно предан на изпълнението на волята на Отеца. Много от неговите привидно резки изречения бяха в голяма степен лична изповед на вярата и обета на

предаността, отколкото заповеди до своите последователи. Именно това единство на целта и безкористната преданост му позволиха да постигне толкова необичаен прогрес в овладяването на човешкия разум за един кратък живот. Много от неговите изявления трябва да се разглеждат като признание за това какво изискваше той от себе си, а не от своите последователи. В своята привързаност към делото на царството Иисус изгори след себе си всички мостове; той пожертва всичко, което пречеше на изпълнението на волята на неговия Отец.

196:2.8 (2093.2) Иисус благославяше бедните, защото обикновено те се отличаваха с искреност и благочестие; той осъждаше богатите, защото обикновено те бяха нечестиви и нерелигиозни. Той беше готов в равна степен да осъди нерелигиозния бедняк и да похвали благочестивия и покланящ се на Бога състоятелен човек.

196:2.9 (2093.3) Иисус помагаше на хората да се чувстват свободно в този свят. Той ги освобождаваше от робството на забраните и ги учеше, че в своята основа светът не е зъл. Той не се стремеше да избяга от земния живот. Той в съвършенство овладя метода на успешното изпълнение на волята на Ощеа пребивавайки в плът. Той постигна идеалистичен религиозен живот непосредствено в условията на един реалистичен свят. Иисус не споделяше песимистичния възглед на Павел за човечеството. Учителят гледаше на хората като на Божи снове и предвиждаше величествено, вечно бъдеще за тези, които избират спасението. Той не беше морален скептик; той разглеждаше хората позитивно, а не негативно. За него

хората бяха в своето мнозинство по-скоро слаби, отколкото порочни, по-скоро объркани, отколкото покварени. Но независимо от техния статут, всички те бяха Божии деца и негови събратя.

196:2.10 (2093.4) Той учеше хората високо да ценят себе си във времето и вечността. Поради тази висока оценка, с която Иисус удостояваше хората, той беше готов да се отдаде на непрестанно служене на човечеството. Именно тази безкрайна ценност на крайното направи златното правило най-важният фактор на неговата религия. Кой смъртен няма да може да се възвиси с помощта на необикновената вяра в него, Иисус?

196:2.11 (2093.5) Иисус не предлагаше рецепти за обществено развитие. Неговата мисия беше религиозна, а религията е изключително личен опит. Най-съвършената цел на най-развитото общество никога няма да може да надмине проповядваното от Иисус братство на хората основано на признаването на бащинството на Бога. Общественият идеал може да се въплъти само чрез идването на това божествено царство.

3. Върховенството на религията

196:3.1 (2093.6) Личният духовен религиозен опит помага да се смекчат повечето трудности на смъртните хора, ефективно сортирайки, оценявайки и отстранявайки всички човешки проблеми. Религията не решава проблемите и не унищожава тревогите на човека, но тя действително ги разрушава, поглъща, освещава и се издига над тях. Истинската религия обединява личността за ефективното

приспособяване към всички изисквания на смъртното съществуване. Религиозната вяра – позитивното ръководство на вътрешното духовно присъствие, неизменно позволява на позналия Бога човек да прекара мостове между интелектуалната логика, възприемаща Всеобщата Първопричина като *То* и позитивната убеденост на душата, която твърди, че Първопричината е *Той* – разкрития от евангелието на Иисус небесен Баща, личностният Бог на човешкото спасение.

196:3.2 (2094.1) Във всеобщата реалност има само три елемента: факт, идея и отношение. Религиозното съзнание определя тези реалности като наука, философия и истина. Философията е склонна да разглежда тези явления като разсъдък, мъдрост и вяра – физическа реалност, умствена реалност и духовна реалност. Ние обикновено наричаме тези неща вещь, значение и ценност.

196:3.3 (2094.2) Постепенното разбиране на реалността е равносилно на приближаване към Бога. Намирането на Бога, осъзнавано като отъждествяване с реалността, е еквивалентно на усещането на постигане на съвършенство своето „аз” - придобиване на всецелия, всеобхватен характер на своето „аз”. Възприемането на всеобхватната реалност е пълно осъзнаване на Бога, завършеност на опита от богопознанието.

196:3.4 (2094.3) Цялата съвкупност от човешкия живот се свежда до знанието за това, че човека го просвещава факта, облагородява мъдростта и спасява – оправдава, религиозната вяра.

196:3.5 (2094.4) Физическата увереност се заключава в логиката на науката; нравствената увереност – в мъдростта на философията, духовната увереност – в истината на автентичния религиозен опит.

196:3.6 (2094.5) Човешкият разум е способен да достигне високи нива на духовно постижение и съответстващите сфери на божествени ценности, защото е не само материален. В разума на човека има духовно ядро – божественото присъствие на Настройчика. Съществуват три независими потвърждения на това духовно присъствие в разума на човека:

196:3.7 (2094.6) 1. Хуманистичната съпричастност – любовта. На чисто животинския разум може да бъде свойствена стадността необходима за самозащита, но само надареният с дух разум е способен на безкористен алтруизъм и истинска любов.

196:3.8 (2094.7) 2. Тълкуване на вселената – мъдрост. Само надареният с дух разум е способен да разбере дружеското отношение на вселената към индивида.

196:3.9 (2094.8) 3. Духовната оценка на живота – вероизповеданието. Само надареният с дух разум е способен да осъзнае божественото присъствие и се стреми към постигане на по-голяма пълнота във и заедно с опита на това предвкушане на божествеността.

196:3.10 (2094.9) Човешкият разум не създава реални ценности; човешкият опит не дарява с вселенска проникателност. В това, което се отнася до проникателност, възприемане на

морални ценности и разбиране на духовни значения, всичко, на което е способен човешкият разум, е да открива, узнава, изтълкува и *избира*.

196:3.11 (2094.10) Моралните ценности на вселената стават интелектуално достояние за сметка на използването на три основни съждения, три типа избор осъществяван от смъртния разум:

196:3.12 (2094.11) 1. Съждение за себе си – морален избор.

196:3.13 (2094.12) 2. Съждение за обществото – етичен избор.

196:3.14 (2094.13) 3. Съждение за Бога – религиозен избор.

196:3.15 (2094.14) По такъв начин, целият човешки прогрес се осъществява посредством обединението на *еволюцията и откровението*.

196:3.16 (2094.15) Ако божественият възлюбен не живееше в човека, човекът би бил неспособен на безкористна духовна любов. Ако в разума не живееше тълкувател, човекът би бил неспособен автентично да осъзнава единството на вселената. Ако в човека не пребиваваше ценителят, той би бил съвършено неспособен да осъзнава моралните ценности и да разбира духовните значения. Този възлюбен идва от самия източник на безкрайната любов; този тълкувател е част от Всеобщото Единство; този ценител е дете на центъра и Източника на всички абсолютни ценности отнасящи се към божествената е вечна реалност.

196:3.17 (2095.1) Имащата религиозен смисъл морална оценка – духовното постижение, означава извършван от индивида

избор между доброто и злото, истината и заблудението, материалното и духовното, човешкото и божественото, времето и вечността. Човешкото спасение в огромна степен зависи от посвещаването на човешката воля на избирането на тези ценности, които се избират от този сортировчик на духовни ценности – вътрешният тълкувател и обединител. Личният религиозен опит се състои от две фази: откриване ставащо в човешкия разум и откровение извършвано от вътрешния божествен дух. Прекомерното увлечение по софистиката или нерелигиозното поведение на църковните дейци може да подтикне човек или даже цяло поколение хора да постигнат духовен прогрес и да достигнат божествено откровение. Но такива пречещи на прогреса отношения не могат да се запазят дълго поради присъствието и влиянието на вътрешните Настройчици на Съзнанието.

196:3.18 (2095.2) Този всеобхващащ опит на постигането на реалността от вътрешния божествен обитател извечно превъзхожда грубите материалистични методи на естествените науки. Невъзможно е да се помести под микроскоп духовната радост, да се претегли на везните любовта, да се измерят моралните ценности или да се оцени качеството на духовното поклонение.

196:3.19 (2095.3) Юдеите имаха религия на морално величие; гърците създадоха религия на красотата; Павел и неговите единомишленици основаха религията на вярата, надеждата и милосърдието. Със своя личностен пример Иисус разкри религията на любовта – увереността в любовта на Отеца, както и радостта и удовлетворението, които придобива

човека като споделя тази любов при своето служене на човешкото братство.

196:3.20 (2095.4) Всеки път, когато човек извършва осъзнаване на нравствен избор, той веднага усеща в своята душа нов прилив на божественост. Нравственият избор превръща религията в подбуда предизвикваща вътрешна реакция на външните условия. Но такава истинска религия не е чисто субективен опит. Тя обхваща цялата субективност на индивида въввлечен в осмислена и разумна реакция на съвкупна обективност – вселената и нейния Творец.

196:3.21 (2095.5) Независимо от своята абсолютна субективност съвършеният трансцедентален опит на любовта – да обичаш и да бъдеш любим, не е психическа илюзия. В представите на човека единствената свързана със смъртните същества истински божествена и обективна реалност – Настройчикът на Съзнанието, действа изключително като субективен феномен. Общуването на човека с висшата обективна реалност, Бога, става само посредством чисто субективния опит на познаване на Бога, поклонението пред него, осъзнаването на своя статут на син Божий.

196:3.22 (2095.6) Истинското религиозно поклонение не е безполезен монолог и самозаблуда. Поклонението е лично общуване с божествено реалния, със самия източник на реалността. Чрез поклонението човекът се стреми да стане по-добър и в резултат постига *най-доброто*.

196:3.23 (2095.7) Идеализацията на истината, красотата, добродетелта и стремежа да им служи няма да заменят

автентичния религиозен опит – духовната реалност. Психологията е идеализма не са равнозначни на религиозна реалност. Проекциите на човешкия интелект действително са способни да творят лъжливи богове – богове създадени по образ на човека, но истинското богосъзнание има друг произход. Богосъзнанието е присъщо на вътрешния дух. Много религиозни системи са основани на формулировки на човешкия интелект, но богосъзнанието не задължително е част от тези гротескни системи на религиозно робство.

196:3.24 (2095.8) Бог – това не е изобретение на човешкия идеализъм: той е самият източник на подобни проникновения и ценности на свръх животинско ниво. Бог – това не е хипотеза, формулирана за обединяване на човешките представи за истината, красотата и добродетелта: той е изпълнена с любов личност, и добродетелта на човешкия свят се обединяват с все по-голяма духовност в опита на смъртните възходящи към реалностите на Рая. Единството на истината и красотата и добродетелите може да се vyplъти само в духовния опит на познатата Бога личност.

196:3.25 (2096.1) Моралът е тази почва, на която впоследствие трябва да се появи личното богосъзнание – личното осъзнаване на вътрешното присъствие на Настройчика, но такъв морал е източник на религиозен опит и произтичащото от него духовно проникновение. Моралът е свръхживотински, но субдуховен. Моралът е еквивалентен на признаването на дълга – осъзнаването на съществуването на добро и зло. Зоната на морала лежи

между животинските и човешки типове разум, така както моронтия действа между материалната и духовна сфери на личностните постижения.

196:3.26 (2096.2) Еволюционният разум е способен да открие закона, морала и етиката, но посветеният на него дух, вътрешният Настройчик, разкрива на еволюционния човешки разум законодателя – Отеца, източника на всичко истинско, прекрасно и благо; и такъв просветлен човек има религия и той е духовно подготвен за дълго и увлекателно търсене на Бога.

196:3.27 (2096.3) Моралът не задължително е духовен; той може да бъде изцяло и напълно човешки, макар че истинската религия подобрява всички морални ценности, изпълва ги с ново съдържание. Моралът без религия е неспособен да разкрие пределната добродетел и да осигури оцеляването даже на собствените морални ценности. Религията осигурява възвисяване, прославяне и непременно спасение на всичко, което морала приема и одобрява.

196:3.28 (2096.4) Религията стои над науката, изкуството, философията, етиката и морала, но не съществува отделно от тях. Всички те са неразривно свързани в човешкия опит – личен и обществен. Религията е висшият опит на човека в неговото смъртно естество, но крайният език никога няма да позволи на теологията адекватно да изрази истинския религиозен опит.

196:3.29 (2096.5) Религиозното проникновение е способно да превръща поражението във високи стремежи и нова решимост. Любовта е най-висшата подбуда, която човек

може да използва в своя възход във вселената. Но когато любовта е лишена от истина, красота и добродетел, тя става само емоция, философско изкривяване, психическа илюзия, духовна заблуда. Любовта винаги трябва да се определя отново на последващите нива на моронтийното и духовното развитие.

196:3.30 (2096.6) Изкуството е резултат от опитите на човека да избяга от недостига на красота в своето материално обкръжение; това е крачка в посока на моронтия. Науката представя опита на човека да разгадае очевидните загадки на материалната вселена. Философията е опит за обединяване на човешкия опит. Религията е висшият порив на човека, неговата величествена устременост към крайната реалност, неговата решимост да намери Бога и да стане подобен на него.

196:3.31 (2096.7) В сферата на религиозния опит духовната възможност е потенциална реалност. Духовната тяга, влечаща човека напред, не е психическа илюзия. Може би не всички човешки фантазии съответстват на фактите, но много, твърде много е истина.

196:3.32 (2096.8) Животът на някои хора е твърде велик и благороден, за да се спусне на това ниско ниво, на което би бил само успешен. Животното е принудено да се приспособява към средата и с това се отдалечава от ограниченията на днешния материален свят чрез проникновението присъщо на божествената любов. Тази представа за любовта поражда в душата на човека свръхживотински стремеж да намери истината, красотата и добродетелта. И когато действително ги намира, той се

възвеличава в техните обятия, той се изпълва с желание да ги живее, да твори добро.

196:3.33 (2097.1) Не падайте духом. Човешката еволюция продължава и разкриването на Бога пред света – в Иисус и с Негова помощ, се увенчава с успех.

196:3.34 (2097.2) Великата задача на съвременния човек е постигането на по-успешно общуване с божествения Наставник пребиваващ в човешкия разум. Най-великото приключение на човека в плът се състои в хармоничен и разумен опит да излезе извън пределите на осъзнаването на своето “аз”, да пресече мъглявия свят на първоначално осъзнаване на душата и да извърши искрен опит да достигне границите на осъзнаване на духа – да установи връзка с божественото присъствие. Такъв опит за осъзнаване на Бога представлява могъщо потвърждение на предсъществуващата истина заключена в религиозния опит на богопознанието. Такова осъзнаване на духа е еквивалентно на познаването на действителността на богосиновството. В останалото увереността в синовството се заключава в опита на вярата.

196:3.35 (2097.3) Осъзнаването на Бога е еквивалентно на интеграция на своето “аз” във вселената, и то на най-високите вселенски нива на духовната реалност. Само духовното съдържание на всяка ценност остава нетленно, а значи всичко това истинско, прекрасно и благо, което го има в човешкия опит, не може да загине. Ако човекът не избере пътя на спасението, то вечният Настройчик съхранява тези реалности родени в любовта и възпитани в служенето. И всички те са част от Всеобщия Баща. Отецът

е живата любов и този живот на Бащата е заключен в неговите Синове. И духът на Бащата пребивава в синовете на неговите Синове – смъртните хора. В крайна сметка, идеята за Бащата, както и преди, си остава най-висшата представа на човека за Бога.